

Quý Bì chi Chủ

MỤC THÍCH LÂN NƯỚC

BACHNGOC.SACH.COM

Mục lục

- [Chương 1: Đồ Rực](#)
- [Chương 2: Tình Trạng](#)
- [Chương 3: Melissa](#)
- [Chương 4: Bói Toán](#)
- [Chương 5: Nghi Thức](#)
- [Chương 6: Người Phi Phàm](#)
- [Chương 7: Danh Hiệu](#)
- [Chương 8: Thời Đại Mới](#)
- [Chương 9: Bút Ký](#)
- [Chương 10: Thái Độ Bình Thường](#)
- [Chương 11: Tài Nấu Nướng Thực Sự](#)
- [Chương 12: Lại Đến Lần Nữa](#)
- [Chương 13: Kẻ Gác Đêm](#)
- [Chương 14: Người Thông Linh](#)
- [Chương 15: Lời Mời](#)
- [Chương 16: Chó Bắt Chuột](#)
- [Chương 17: Bộ Phận Hành Động Đặc Biệt](#)
- [Chương 18: Khởi Nguồn Và Nguyên Nhân](#)
- [Chương 19: Vật Phong Ấn](#)
- [Chương 20: Dunn Hay Quên](#)
- [Chương 21: Xa Quê Gặp Bạn Cũ](#)
- [Chương 22: Danh Sách Đầu](#)
- [Chương 23: Vũ Khí Tay Trái](#)
- [Chương 24: Tiết Kiệm Chăm Lo Cho Gia Đình](#)
- [Chương 25: Giáo Đường](#)
- [Chương 26: Luyện Tập](#)
- [Chương 27: Bữa Tối Của Ba Anh Em](#)
- [Chương 28: Hội Mật Tu](#)
- [Chương 29: "Nghề Nghiệp" Và Nhà Ở Đều Là Chuyện Nghiêm Túc](#)

Chương 30: Khởi Đầu Mới

Chương 31: Ma Được

Chương 32: Linh Thị

Chương 33: "Công Tắc"

Chương 34: Thù Lao Chi Trước

Chương 35: Trao Đổi Thông Tin

Chương 36: Một Vấn Đề Đơn Giản

Chương 37: Câu Lạc Bộ

Chương 38: Kẻ Đam Mê Nghiệp Dư

Chương 39: Kỹ Xảo Thú Vị

Chương 40: Khoá Thần Bí Học

Chương 41: Audrey Và Susie

Chương 42: Quản Gia Clea

Chương 43: Tìm Người

Chương 44: Số Mệnh

Chương 45: Quay Lại

Chương 46: Tranh Chân Dung

Chương 47: Neil Thiếu Tiền

Chương 48: Hanas Fansent

Chương 49: Thuật Xem Bói

Chương 50: Biện Pháp Trả Tiền Của Neil

Chương 51: Nghi Thức Ma Pháp Mộc Mạc

Chương 52: Khán Giả

Chương 53: Người Lắng Nghe

Chương 54: Người Tới Xem Bói Đầu Tiên

Chương 55: Gọi Ý

Chương 56: Cuộc Giết Chóc Và Chạy Trốn Trên Biển

Chương 57: Tu Chính Và Tổng Kết

Chương 58: Mạch Suy Nghĩ

Chương 59: Thuở Ban Đầu Của Russel

Chương 60: "Phiến Đá Khinh Nhờn" Thứ Hai

Chương 61: Ký Hiệu Kỳ Quái

Chương 62: Đề Nghị Của "Thầy Bói"

Chương 63: Giải Mộng

Chương 64: Kẻ Xúi Giục

Chương 65: Tư Liệu Người Phi Phàm

Chương 66: Giáo Phái Ma Nữ

Chương 67: "Lời Hồi Đáp"

Chương 68: "Quái Vật"

Chương 69: Bùa Hộ Mệnh

Chương 70: "2 - 049" Đã Tới

Chương 71: Hiện Tượng Đình Trệ

Chương 72: Lăn Theo Dấu Vết

Chương 73: Khai Màn Trận Chiến

Chương 74: Riel Bieber

Chương 75: Tự Cứu

Chương 76: Xử Lý Hậu Quả

Chương 77: Vật Còn Sót Lại

Chương 78: Bóng Ma Tâm Lý

Chương 79: Tiếng Lầm Bầm Lại Xuất Hiện

Chương 80: Lời Mời Dự Tiệc Tối

Chương 81: Nghe Danh Đã Lâu Giờ Mới Gặp

Chương 82: Hiệu Thuốc Thảo Dược

Chương 83: Điều Khắc

Chương 84: Elizabeth

Chương 85: Cấp Bách

Chương 86: Khẩn Cầu

Chương 87: Dặn Dò

Chương 88: Báo Cáo

Chương 89: Nhiệm Vụ Đơn Giản

Chương 90: Thử Hẳn "Nhìn Thấy"

Chương 91: Giải Quyết

Chương 92: "Chuyên Gia Tâm Lý Học"

Chương 93: Nhật Ký Mới

Chương 94: Hiền Giả Ẩn Nặc
Chương 95: "Người Khẩn Cầu"
Chương 96: Suy Đoán Của Daly
Chương 97: Thầy Dạy Giác Đấu
Chương 98: Thầy Azcot
Chương 99: Ống Khói Đỏ
Chương 100: Giải Mã Biểu Tượng
Chương 101: Manh Mối Ngoài Ý Muốn
Chương 102: Thương Nhân Vải Vóc
Chương 103: Người Nghe Theo Trái Tim
Chương 104: Ngài Z
Chương 105: Thông Linh
Chương 106: Họa Sĩ Klein
Chương 107: Filth
Chương 108: Đêm Khuya
Chương 109: Suy Luận
Chương 110: Xác Nhận
Chương 111: Gặp Hụt
Chương 112: Lời Giải Thích Của Azcot
Chương 113: Lời Nhờ Vả
Chương 114: Tiêu Chuẩn Thành Viên
Chương 115: Tên Tội Phạm Lừa Đảo
Chương 116: Con Của Lanlus
Chương 117: Tiếp Xúc
Chương 118: Tháng Tám
Chương 119: Phố Dưới Chân Chính
Chương 120: Trại Tế Bần
Chương 121: "Suy Đoán" Của Leonard
Chương 122: Ngôi Nhà Mục Tiêu
Chương 123: Trận Chiến Siêu Phàm
Chương 124: Công Việc Hậu Cần
Chương 125: Ý Tưởng Của Kẻ To Gan

[Chương 126: Xem Bói Không Phải Thứ Vạn Năng](#)
[Chương 127: Tạo Dấu Hiệu](#)
[Chương 128: Ngài Kẻ Khờ Bần Cùng](#)
[Chương 129: Người Mất Khổng Chế](#)
[Chương 130: Tụ Hội Bí Ẩn Ở Backlund](#)
[Chương 131: Giao Dịch](#)
[Chương 132: Gặp Lại "Quái Vật"](#)
[Chương 133: Bùa Chú Đắt Đỏ](#)
[Chương 134: Vượt Qua 1 Phút](#)
[Chương 135: Bức Tranh Nam Tước](#)
[Chương 136: Klein Khó Xử](#)
[Chương 137: Tòa Thành Bạch Ngân](#)
[Chương 138: Đường Tắt "Người Khổng Lồ"](#)
[Chương 139: Nghiên Cứu "3 - 0782"](#)
[Chương 140: Kẻ Hăng Hái Lao Vào Chỗ Chết](#)
[Chương 141: Ác Mộng](#)
[Chương 142: Liên Tưởng](#)
[Chương 143: Công Cụ Phiên Dịch Đồng Thời Thương Hiệu Kẻ Khờ](#)
[Chương 144: Giao Dịch Tay Ba](#)
[Chương 145: Lời Mời Hợp Tác](#)
[Chương 146: Đói Khát Ngộ Nguây](#)
[Chương 147: Kẻ Tới Thăm Đêm Khuya](#)
[Chương 148: Người Đưa Tin](#)
[Chương 149: Lời Dẫn Dắt Rõ Ràng](#)
[Chương 150: Phát Hiện Của Azcot](#)
[Chương 151: Lời Thỉnh Cầu Của Klein](#)
[Chương 152: Thử Nghiệm Không Tê](#)
[Chương 153: Phần Trái Đường Cuối Cùng](#)
[Chương 154: Chia Sẻ "Kinh Nghiệm"](#)
[Chương 155: Vội Vả Gặp Nhau](#)
[Chương 156: Melissa Biết Suy Xét Lâu Dài](#)
[Chương 157: Vật Phẩm Trong Mơ](#)

[Chương 158: Lo Trước Khỏi Hoạ](#)
[Chương 159: "Ban Thường" Và "Hiến Tế"](#)
[Chương 160: Năm Bắt Cơ Hội](#)
[Chương 161: Lãng Tầm Đảo Ngược](#)
[Chương 162: Năng Gắt](#)
[Chương 163: Đủ Các Loại Dấu Hiệu](#)
[Chương 164: Kẻ Đáng Thương](#)
[Chương 165: Lời Bia Mộ](#)
[Chương 166: Đánh Giá](#)
[Chương 167: Thánh Vật](#)
[Chương 168: Ma Được "Tên Hề"](#)
[Chương 169: Năng Lực Mới](#)
[Chương 170: Chiếc Còi Đồng](#)
[Chương 171: Thăng Chức, Tăng Lương](#)
[Chương 172: "Khám Nghiệm Tử Thi"](#)
[Chương 173: Trở Thành Xác Sống](#)
[Chương 174: Phu Nhân Sharon](#)
[Chương 175: Suy Đoán](#)
[Chương 176: Thư Từ](#)
[Chương 177: Tình Huống Bất Ngờ](#)
[Chương 178: Dự Định Tiếp Theo](#)
[Chương 179: Ca Ngợi Ngài Kẻ Khờ](#)
[Chương 180: Người Thông Minh Luôn Nghĩ Quá Nhiều](#)
[Chương 181: Một Trạng Thái Khác](#)
[Chương 182: Kẻ Ngao Du - Klein](#)
[Chương 183: Khóa Học Thông Linh](#)
[Chương 184: Phía Sau Cánh Cửa](#)
[Chương 185: Thế Giới Tâm Linh](#)
[Chương 186: Đội Trưởng Đẹp Trai](#)
[Chương 187: Thầy Azcot Khuyên Bảo](#)
[Chương 188: Vũ Hội](#)
[Chương 189: Khẩn Cầu Và Đáp Lại](#)

[Chương 190: Phối Hợp Năng Lực](#)
[Chương 191: Động Cơ Không Rõ](#)
[Chương 192: Coi Trọng](#)
[Chương 193: Kết Thúc Sự Việc](#)
[Chương 194: Lén Vào](#)
[Chương 195: “Chuyên Gia Mở Khóa” Klein](#)
[Chương 196: Chiếc Gương Của Người Thông Linh](#)
[Chương 197: Hành Động](#)
[Chương 198: Sở Trường Đặc Biệt](#)
[Chương 199](#)
[Chương 200: Ma Nữ Hoan Du](#)
[Chương 201: Hỏi Thăm](#)
[Chương 202: Xác Nhận Tình Huống](#)
[Chương 203: "Dị Chủng"](#)
[Chương 204: Người Đến Thăm](#)
[Chương 205: Bố Trí Khẩn Cấp](#)
[Chương 206: Vật Phong Ấn Cấp 2](#)
[Chương 207: Người Bảo Vệ](#)
[Chương 208: Tiếng Khóc](#)
[Chương 209: Ánh Sáng](#)
[Chương 210: Câu Chuyện](#)
[Chương 211: Tang Lễ](#)
[Chương 212: Kẻ Báo Thù](#)
[Chương 213: Gặp Lại Lần Cuối](#)
[Chương 214: Vùng Đất Hy Vọng](#)
[Chương 215: Bà Summer](#)
[Chương 216: Tự Hội Không Thay Đổi](#)
[Chương 217: Miêu Tả Của Ngài “Gate”](#)
[Chương 218: Thường Thức Miễn Phí](#)
[Chương 219: Giải Thích](#)
[Chương 220: Nghi Thức Hiến Tế Của Klein](#)
[Chương 221: Hội Tarot Ở Tầng Rất Cao](#)

[Chương 222: Đơn Ủy Thác Đầu Tiên](#)

[Chương 223: Ba Việc](#)

[Chương 224: Thám Tử Loại Hình Huyền Học](#)

[Chương 225: Dẫn Đường Dấu Diêm Dấu Vết](#)

[Chương 226: Hugh Hoàng Sợ](#)

[Chương 227: Nhà Phát Minh Leipad](#)

[Chương 228: Kẻ Sai Khiến](#)

[Chương 229: Hai Bên Đều Là Hại Thì Chọn Lấy Cái Nhẹ Hơn](#)

[Chương 230: Thẩm Vấn](#)

[Chương 231: Chịu Lỗi](#)

[Chương 232: Quán Bar Brave](#)

[Chương 233: Người Không Thể Xem Tướng Mạo](#)

[Chương 234: Đêm Trăng Tròn](#)

[Chương 235: Thứ Hai Bận Rộn](#)

[Chương 236: Ủy Thác Trong Hội](#)

[Chương 237: Danh Sách 2](#)

[Chương 238: Rong Không Tương](#)

[Chương 239: Điều Tự "Tự Hội"](#)

[Chương 240: Đánh Cuộc Vận May?](#)

[Chương 241: Lời Ô Uế](#)

[Chương 242: Bechlangen](#)

[Chương 243: Bắt Gian](#)

[Chương 244: Người Tiếp Nhận](#)

[Chương 245: Xác Nhận](#)

[Chương 246: Dự Triệu Kỳ Quái](#)

[Chương 247: Dự Triệu Kỳ Quái](#)

[Chương 248: Ngọn Nguồn Mọi Việc](#)

[Chương 249: Hai Bên Chờ Đợi](#)

[Chương 250: Âm Sát](#)

[Chương 251: Kinh Nghiệm Tìm Đường Chết Phong Phú](#)

[Chương 252: Thu Hoạch](#)

[Chương 253: Kết Thúc](#)

[Chương 254: Đêm Khuya Suy Nghĩ](#)
[Chương 255: Các Phương](#)
[Chương 256: Chuyên Gia Chụp Ảnh](#)
[Chương 257: Chuyên Gia Chụp Ảnh](#)
[Chương 258: Gặp Lại Được Sư](#)
[Chương 259: "2—081"](#)
[Chương 260: Án Giết Người](#)
[Chương 261: Kiến Trúc Trong Lòng Đất](#)
[Chương 262: Pho Tượng Quái Dị](#)
[Chương 263: Trong Căn Phòng Cuối Cùng](#)
[Chương 264: Mộng](#)
[Chương 265: Linh Cảm Cùng Thử](#)
[Chương 266: Tụ Hội Năm Người](#)
[Chương 267: Thẻ Báng Bố](#)
[Chương 268: Ủy Thác Của "Thế Giới"](#)
[Chương 269: Kẻ Xương Người Hoạ](#)
[Chương 270: Nghĩa Trang Cùng Bệnh Viện](#)
[Chương 271: Manh Mối Hội Tâm Lý Luyện Kim](#)
[Chương 272: Phóng Viên](#)
[Chương 273: Golden Rose](#)
[Chương 274: Quan Sát Lẫn Nhau](#)
[Chương 275: Phối Phương Rời Tay](#)
[Chương 276: Vũ Khí Phi Phàm](#)
[Chương 277: Gia Tộc Pound](#)
[Chương 278: Raft Pound](#)
[Chương 279: Xác Định Phương Án](#)
[Chương 280: Miễn Phí?](#)
[Chương 281: Vui Quá Hóa Buồn](#)
[Chương 282: Bước Đầu Tiên](#)
[Chương 283: Manh Mối](#)
[Chương 284: Đây Là Khu Đông](#)
[Chương 285: Công Hội Bến Tàu](#)

[Chương 286: Run Rẩy Theo Bản Năng](#)
[Chương 287: Góc Chuông Đêm Khuya](#)
[Chương 288: Nụ Cười Trào Phúng](#)
[Chương 289: Tử Chiến](#)
[Chương 290: Hiện Trường Trần Ngập Ý Nghĩa Tượng Trưng](#)
[Chương 291: Suy Đoán Cùng Điều Tra](#)
[Chương 292: Ở Một Bên Thúc Đẩy](#)
[Chương 293: Người Bán Cũng Là Người Công Chứng](#)
[Chương 294: Trao Đổi Tin Tức](#)
[Chương 295: Dereck Lo Lắng](#)
[Chương 296: Thượng Tướng Ngôi Sao](#)
[Chương 297: Tài Liệu Đủ](#)
[Chương 298: Ma Thuật Sư](#)
[Chương 299: Lời Vô Nghĩa Khi Trăng Tròn](#)
[Chương 300: Lại Có Mối](#)
[Chương 301: Búng Ngón Tay](#)
[Chương 302: Linh Vũ](#)
[Chương 303: Thức Tỉnh](#)
[Chương 304: Manh Mối](#)
[Chương 305: Tay Mơ](#)
[Chương 306: Lòng Chim](#)
[Chương 307: Lòng Chim](#)
[Chương 308: Lòng Chim](#)
[Chương 309: Hội Giao Lưu Thám Tử](#)
[Chương 310: Giám Mục "Người Khổng Lồ"](#)
[Chương 311: Giám Mục "Người Khổng Lồ"](#)
[Chương 312: Kỵ Sĩ Bình Minh](#)
[Chương 313: "Ma Thuật Sư" Có Chuẩn Bị](#)
[Chương 314: Hai Chọn Một](#)
[Chương 315: Ủy Ban Điều Tra Khí Ô Nhiễm](#)
[Chương 316: Quan Sát Lẫn Nhau](#)
[Chương 317: Ngụy Trang Không Thành Công](#)

[Chương 318: Thần Linh Xa Xưa](#)

[Chương 319: Khả Năng](#)

[Chương 320: Trở Về Giáo Đường Harvest](#)

[Chương 321: Không Biểu Diễn Mà Không Có Chuẩn Bị](#)

[Chương 322: Triển Lãm Kỷ Niệm Russell](#)

[Chương 323: Phương Pháp Nghiệm Chứng](#)

[Chương 324: Audrey "Mạo Hiểm"](#)

[Chương 325: Hành Động](#)

[Chương 326: Người Sống Đại Biển](#)

[Chương 327: Đêm Kích Thích](#)

[Chương 328: Đêm Kích Thích](#)

[Chương 329: Chú Văn Mở Ra](#)

[Chương 330: "Quyển Giả" Tưởng Tượng Cùng Thực Tế](#)

[Chương 331: Vấn Đề Của Huấn Luyện Viên Cưỡi Ngựa](#)

[Chương 332: Đề Nghị "Chuyên Nghiệp"](#)

[Chương 333: Gặp Trên Đường Đi](#)

[Chương 334: Đi Đạo](#)

[Chương 335: Đi Đạo](#)

[Chương 336: Vết Cào](#)

[Chương 337: Tư Tưởng Của Sharon Cùng Maric](#)

[Chương 338: Kẻ Bị Nguyên Rủa](#)

[Chương 339: Công Chứng Thư](#)

[Chương 340: Công Chứng Thư](#)

[Chương 341: Kẻ Theo Dõi](#)

[Chương 342: Viên Đạn](#)

[Chương 343: Thăm Dò Phố Wildy](#)

[Chương 344: Gia Tộc Abraham](#)

[Chương 345: Gia Tộc Abraham](#)

[Chương 346: Tìm Người](#)

[Chương 347: Klein Kinh Nghiệm Phong Phú](#)

[Chương 348: Bác Sĩ Tâm Lý](#)

[Chương 349: Quá Khứ](#)

Chương 350: Trao Đổi Riêng

Chương 351: Arges Già Dơ

Chương 352: Điều Tự Có Việc

Chương 353: Vung Tiền Như Rác

Chương 354: Vung Tiền Như Rác

Chương 355: Ghim Cài Áo Mặt Trời

Chương 356: Ma Thuật Sư Trước Khi Lên Sàn

Chương 357: Ma Thuật Sư Trước Khi Lên Sàn

Chương 358: Xác Sống Cùng Người Sói

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 1: Đỏ Rực

Dịch giả: nh0ckd255

Đau!

Đau quá!

Đầu đau quá!

Hình ảnh trong giấc mơ đầy những tiếng thì thầm kỳ quái vỡ tan thành những mảnh nhỏ. Chu Minh Thuy đang say giấc chỉ thấy đầu đau đớn hệt như bị người ta lấy gậy đánh cho một cái thật mạnh, không, phải là bị một thứ sắc nhọn đâm thẳng vào huyết Thái Dương rồi sau đó khuấy liên tục.

Ôi... Trong cơn mơ màng, Chu Minh Thuy muốn xoay người, muốn giơ tay ôm chặt lấy đầu, muốn ngồi dậy nhưng hăn không thể cử động chân tay được, dường như không thể điều khiển được thân thể nữa.

Xem ra là mình chưa tỉnh, vẫn còn đang mơ... Nói không chừng sẽ còn xảy ra hiện tượng cho là mình đã tỉnh, nhưng thực chất là còn đang ngủ say... Chu Minh Thuy không hề lả lẫm gì với chuyện này, hăn cố gắng tập trung ý chí muốn thoát khỏi cái gông cùm của bóng tối và sự huyền hoặc này.

Nhưng trong lúc nửa tỉnh nửa mơ này, ý chí luôn mơ hồ như sương khói, khó mà tập trung được. Dù hăn có cố thể nào thì tư duy vẫn cứ tan rã, tạp niệm xuất hiện.

Đang yên đang lành, nửa đêm nửa hôm, sao đột nhiên bị đau đầu? Còn đau đến mức này?! Chẳng lẽ xuất huyết não?!

Moá, chả lẽ ta sẽ chết sớm ư?

Mau tỉnh! Mau tỉnh lại nào!

Ồ, hình như không còn đau như này nữa? Nhưng đầu vẫn như bị một con dao nhỏ cắt từng miếng từng miếng ra một...

Xem ra không thể ngủ tiếp, vậy thì mai đi làm thế nào được? Còn đi làm cái gì nữa? Bị đau đầu thật như này tất nhiên là phải xin nghỉ rồi! Khỏi sợ tay quản lý lải nhải!

Nghĩ như vậy cảm thấy không tệ, khả khả, thế là được nhàn rồi một hôm!

Đầu lại đau nhói khiến Chu Minh Thuy tích được chút sức lực. Cuối cùng, hần dốc sức động lưng mở choàng mắt, hoàn toàn thoát khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

Tầm mắt ban đầu nhòa đi, sau đó bị phủ kín bởi một lớp đỏ rực. Nơi tầm mắt với tới, Chu Minh Thuy thấy trước mặt mình là một bàn học bằng gỗ thô sơ. Chính giữa bàn học có bày một quyển bút ký đang mở sẵn. Giấy của cuốn bút ký này thô ráp và ố vàng, bên trên là một câu được viết bởi thứ chữ kỳ quái, nét mực đen sậm, ướm và bắt mắt.

Ở bên trái cuốn bút ký là một chồng sách được sắp xếp chỉnh tề, có tám bảy, tám cuốn gì đó. Bức tường bên phải chúng thì được gắn bởi ống dẫn màu xám trắng nối tới một chiếc đèn treo tường.

Chiếc đèn này mang phong cách phương Tây cổ điển, to bằng nửa đầu người trưởng thành. Bên trong là thuỷ tinh trong suốt, phần lồng bên ngoài được làm từ kim loại màu đen.

Bên dưới chiếc đèn đã tắt đó là một lọ mực màu đen được bao phủ bởi ánh sáng màu đỏ nhạt, vẻ gồ ghề bên ngoài dưới lớp ánh sáng tạo nên thứ hoa văn trông giống thiên sứ.

Một chiếc bút máy màu sậm với phần thân bóng mượt được đặt ở trước lọ mực, bên phải bút ký. Ngòi bút loé lên thứ ánh sáng nhạt. Nấp bút thì nằm ngay cạnh một chiếc súng lục ổ xoay.

Súng? Súng lục?? Chu Minh Thuy ngây ngẩn. Những thứ hẵn thấy trước mặt này xa lạ như thế, hoàn toàn khác xa phòng của hẵn!

Trong khi kinh ngạc và ngỡ ngàng, hẵn phát hiện rằng bàn học, bút ký, lọ mực và súng lục kia đều được phủ lên bởi một tầng "lụa mỏng" màu đỏ rực, chính là ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ.

Theo bản năng hẵn ngẩng đầu lên, dời tầm mắt lên cao.

Giữa không trung, bên trên lớp "vải nhung sẫm khảm thiên nga", một mặt trăng tròn màu đỏ rực như lửa treo cao, lặng lẽ tỏa ra ánh sáng.

Đây... Chu Minh Thuy bỗng thấy sợ hãi, rồi hẵn đứng bật dậy. Nhưng đôi chân còn chưa kịp đứng thẳng thì đầu hẵn lại đau nhói ghê gớm khiến hẵn như mất đi sức lực trong phút chốc, trọng tâm toàn thân tức thì rơi xuống, mông đập mạnh lên trên chiếc ghế dựa bằng gỗ.

Bịch!

Đau đớn không thể tạo nên ảnh hưởng gì, Chu Minh Thuy giơ tay đề lên bàn rồi lại đứng lên, bối rối quay người nhìn nơi mình đang đứng.

Đây là một căn phòng không lớn, hai bên trái phải đều có cửa ra vào. Gần sát bức tường đối diện là một chiếc giường tầng làm từ gỗ. Giữa giường và cánh cửa phía bên trái là một chiếc tủ quần, bên trên là tủ có cánh mở hai bên, bên dưới thì là ngăn kéo.

Bên cạnh tủ quầy kia có một ống dẫn cao bằng một người, cũng màu xám trắng được lắp trên tường, nhưng nó nối với một thứ thiết bị kỳ lạ có bánh răng và ổ trục hiện ra bên ngoài.

Góc tường phía bên phải bàn học có chất một đồng thứ trông giống than, cùng với các vật dụng nhà bếp như nồi đun nước, chảo sắt...

Qua cửa bên phải là một chiếc gương to đã rạn nứt hai vết, phần kệ để gương được làm từ gỗ với hoa văn khá đơn giản.

Chu Minh Thụy đảo mắt qua gương, loáng thoáng thấy mình của bây giờ: Tóc đen, mắt nâu, mặc quần áo lót sợi đay, vóc dáng gầy gò, ngũ quan bình thường, đường nét góc cạnh...

Đây là... Chu Minh Thụy tức thì giật mình, hít vào một hơi khí lạnh, lòng bỗng có một suy đoán lộn xộn mà bất lực.

Súng lục ổ xoay, bố trí kiểu phương Tây cổ điển, cùng với mặt trăng đỏ rực khác hẳn với Trái Đất, không có thứ gì là không chứng tỏ rõ một chuyện!

Chẳng lẽ mình... Mình xuyên việt rồi? Chu Minh Thụy dần há hốc mồm.

Hắn đọc văn học mạng từ bé, cũng thường hay ảo tưởng về bản thân, nhưng tới khi gặp được thật thì lại khó mà chấp nhận được.

Đây có lẽ chính là cái gọi là Diệt công thích rỗng* ư? Qua mấy chục giây sau, Chu Minh Thụy thầm tự giễu mình một câu. Nếu không phải đau đầu vẫn còn, làm cho tư duy trở nên căng thẳng và rõ ràng, Chu Minh Thụy sẽ cho rằng mình đang mơ.

Bình tĩnh... Bình tĩnh... Bình tĩnh nào... Chu Minh Thụy hít sâu vài cái, cố gắng làm cho bản thân đừng hoảng loạn nữa.

Đúng lúc này, khi thể xác và tinh thần hẳn được hoà hoãn lại, một đám trí nhớ đột nhiên nhảy vọt ra, chậm chậm hiện lên trong đầu hẳn.

Klein Moretti, một sinh viên vừa tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử đại học Hoy, là người của thành phố Tingen quận Akhova thuộc vương quốc Ruen ở lục địa Bắc.

Cha là thượng sĩ lục quân hoàng gia, đã hy sinh trong đợt tấn công thực dân lục địa Nam. Số tiền trợ cấp từ cái chết của ông làm cho Klein có cơ hội vào học ở trường văn pháp tư nhân, làm nền tảng cho hẳn thi vào đại học... Mẹ là tín đồ của nữ thần Đêm Tối, mất khi Klein vừa thi đỗ vào đại học Hoy...

Hẳn có một anh trai và một em gái, sống ở căn hộ hai phòng ngủ của khu nhà trọ này...

Nhà hẳn không giàu, thậm chí phải nói là không đủ, hiện tại toàn bộ chi tiêu đều do người anh trai hiện đang làm thư ký cho một công ty xuất nhập khẩu lo cho...

Là một sinh viên đã tốt nghiệp hệ lịch sử, Klein thông thạo ngôn ngữ Fusark cổ xưa của các nước lục địa Bắc, cùng với ngôn ngữ Hermes có liên quan tới việc thờ cúng, cầu nguyện thường xuyên xuất hiện trong các lăng mộ cổ đại...

Ngôn ngữ Hermes? Nghĩ tới đây, Chu Minh Thụy giơ tay đề lên huyết Thái Dương đang đau như xoắn lại, quăng mắt tới cuốn bút ký đã mở sẵn trên bàn. Hẳn cảm thấy dòng chữ viết trên trang giấy ố vàng kia từ kỳ quái thành xa lạ, từ xa lạ thành quen thuộc, rồi từ quen thuộc trở nên đọc hiểu được.

Đây là dòng chữ viết bằng tiếng Hermes!

Nét bút sâu và đen ấy viết rằng: "Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta."

A! Chu Minh Thụy đột nhiên hoảng sợ, thân thể bỗng ngửa ra sau theo bản năng hòng kéo giãn khoảng cách với dòng chữ này.

Hắn rất yếu nên suýt thì ngã rầm, bèn vội giơ tay vịn lấy bàn. Hắn cảm thấy không khí xung quanh như trở nên nóng nảy theo, dường như có tiếng thì thầm liên tục vang lên bên tai, hệt như hồi bé nghe người lớn kể chuyện kinh dị.

Chu Minh Thụy lắc đầu, tất cả đều là ảo giác. Hắn đứng vững người, dời mắt khỏi cuốn bút ký kia, há mồm thở hổn hển.

Lúc này hắn nhìn sang khẩu súng ổ xoay đang loé lên ánh sáng đồng thau, lòng bỗng có nghi vấn.

"Với gia cảnh của mình, Klein lấy đâu ra tiền và cách mua súng?" Chu Minh Thụy nhúu mày lại.

Trong lúc trầm tư, hắn thấy một nửa dấu tay màu đỏ ở góc của bàn học, màu còn đậm hơn cả màu của ánh trắng, dày hơn cả lớp "lụa mỏng" kia.

Đó là một dấu tay máu!

"Máu?" Chu Minh Thụy theo bản năng giơ bàn tay phải vừa dè lên bàn lên. Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy lòng bàn tay và ngón tay hắn dính đầy máu.

Cùng lúc đó, cơn đau vẫn kéo tới từ trong đầu hắn, nhưng đã yếu bớt đi, chỉ là cứ đau mãi không dứt.

"Chẳng lẽ đụng rách đầu rồi?" Chu Minh Thụy đoán vậy. Hắn quay người lại, đi tới trước chiếc gương bị rạn.

Sau vài bước, một bóng người có vóc dáng tầm trung, tóc đen, mắt nâu, trông rất trí thức đập vào mắt hăn.

Đây là ta ở hiện tại, Klein Moretti?

Chu Minh Thụy ngó ra, sau đó vì nửa đêm nhìn không rõ nên hăn lại bước lên tiếp, cho tới khi chỉ còn chút xíu nữa là đụng vào gương.

Dưới ánh trăng đỏ rực như lớp lụa mỏng, hăn nghiêng đầu nhìn thái dương của mình.

Một hình ảnh ngược hiện lên rất chi tiết. Thái dương của hăn bị một vết thương trông rất dữ tợn chiếm cứ, phần rìa là dấu vết của việc bị bỏng, xung quanh đầy vết máu. Mà bên trong, phần óc màu xám trắng đang mấp máy.

*Diệp công thích rỗng: Do tích Diệp Công rất thích rỗng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rỗng. Rỗng thật biết được, đến thò đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 2: Tình Trạng

Dịch giả: nh0ckd255

Bịch bịch bịch!

Nhìn hình ảnh trong gương, Chu Minh Thuy sợ tới mức lùi ra sau mấy bước liên tục, dường như kẻ ở trong gương không phải mình mà là một con zombie.

Kẻ nào bị thương nghiêm trọng như vậy mà có thể còn sống được?!

Hắn như không tin mà lại nghiêng đầu kiểm tra bên kia. Cho dù khoảng cách xa hơn và ánh sáng tù mù, hắn vẫn có thể thấy rõ miệng vết thương do đạn xuyên qua và vết máu đỏ rực đang tồn tại.

"Đây..."

Chu Minh Thuy hít một hơi thật sâu, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh lại.

Hắn giơ tay ấn lên ngực trái, cảm nhận trái tim đang đập rất mạnh, rất nhanh, hừng hực sức sống. Lại sờ làn da trần, bên dưới lạnh lẽo là ấm áp đang chảy xuôi.

Hắn ngồi xuống một cái để nghiệm chứng đầu gối còn có thể gập lại, thể mới đứng lên, không còn hoảng loạn nữa.

"Chuyện gì vậy nhỉ?" Hắn nhúu mày, thì thào, còn định kiểm tra lại miệng vết thương lại cho hắn hỏi.

Hắn đi được hai bước thì đột nhiên dừng lại, bởi vì ánh trắng màu đỏ bên ngoài kia không đủ sáng để có thể "kiểm tra hắc hoi" được.

Một mảnh vỡ ký ức nhỏ bắn ra, Chu Minh Thụy quay đầu nhìn về phía chiếc đèn được bao quanh bởi một lớp lồng sắt trên tường gần sát bàn học, nơi có ống dẫn khí màu xám trắng.

Đây là một loại đèn khí gas đang được ưa chuộng, lửa ổn định, phát ra ánh sáng khá tốt.

Với tình hình gia đình của Klein Moretti thì đừng nói là đèn khí gas, cho dù là đèn dầu hoả cũng là vật xa xỉ, sử dụng nền mới phù hợp với thân phận và địa vị của gia đình họ. Nhưng bốn năm trước, khi hắc thức đêm học hành phấn đấu cho cuộc thi vào đại học Hoy, anh trai hắc là Benson cho rằng đây là chuyện rất quan trọng liên quan tới tương lai của gia đình, nên cho dù có phải vay tiền cũng muốn tạo điều kiện học tập tốt nhất cho hắc.

Đương nhiên, một Benson được học hành, lại đã đi làm nhiều năm chắc chắn không phải kẻ lỗ mãng, thiếu năng lực và không cân nhắc hậu quả. Anh dùng lý do "lắp đặt ống dẫn khí gas rất có ích trong việc nâng cao cấp bậc của nhà trọ, hữu ích với việc cho thuê sau này" để dụ dỗ ông chủ nhà trọ chi tiền cải tạo hệ thống ống dẫn, còn bản thân anh thì tranh thủ chức vụ thư ký ở công ty xuất nhập khẩu kia mà mua được đèn khí gas kiểu mới với giá gần giá gốc. Cuối cùng là anh chỉ dùng tới tiền tiết kiệm chứ không hề phải đi vay ai.

Mảnh ký ức vụt tắt, Chu Minh Thụy quay lại chỗ bàn học, mở ống dẫn rồi vặn chốt mở đèn.

Tạch tach tach, tiếng ma sát đốt lửa vang lên, nhưng ánh sáng không bùng lên như Chu Minh Thụy tưởng.

Tạch tạch tạch, hắt lại vắn vài cái nữa, nhưng chiếc đèn này vẫn tối om.

"Ừm..." Chu Minh Thụy thu tay lại, đèn huyết thái dương bên trái, nặn óc tìm kiếm nguyên nhân từ các mảnh vỡ ký ức.

Vài giây sau, hắt quay người đi tới trước thứ thiết bị nối với ống dẫn khí gas màu xám trắng được gắn vào tường ở bên cạnh cửa.

Đây là một máy tính phí gas!

Nhìn ổ trục và bánh răng lộ ra ngoài, Chu Minh Thụy móc một đồng xu ra từ trong túi quần.

Đồng xu này màu ố vàng, loé lên màu đồng kim loại. Mặt trước có khác hình cái đầu của một người đàn ông đeo vương miện, mặt sau thì có lúa mạch bao quanh một số "1".

Chu Minh Thụy biết đây là đơn vị tiền tệ cơ bản của vương quốc Ruen, gọi là đồng penny. Một penny có giá trị tương đương với ba, bốn đồng Nhân dân tệ ở nơi trước đây của hắt. Có ba loại đồng penny là đồng 5 penny, đồng nửa penny, và đồng một phần tư penny, nhưng vẫn chưa đủ chính xác. Trong cuộc sống hàng ngày, thi thoảng người ta vẫn phải gom cho đủ để mua được đồ.

Làm cho đồng penny, được phát hành khi vua George đệ Tam lên ngôi, lăn vài vòng giữa các ngón tay, Chu Minh Thụy mới nhét nó vào trong "cái miệng" dài và nhỏ nằm dọc máy tính phí gas.

Leng keng!

Khi đồng penny rơi xuống đáy của máy tính phí, tiếng bánh răng chuyển động răng rắc tức thì vang lên, tấu lên một giai điệu máy móc ngắn, nhỏ mà êm tai.

Chu Minh Thụy nhìn chăm chú vài giây, rồi quay trở lại trước bàn học, giơ tay vặn chốt mở đèn.

Tạch tách tách. Phụp!

Một ngọn lửa bốc lên, nhanh chóng hoá lớn. Ánh sáng đầu tiên là toả khắp bên trong lồng đèn, sau đó xuyên qua lớp thuỷ tinh trong suốt mà phủ kín căn phòng với màu sắc ấm áp.

Bóng tối lui đi, màu đỏ rực lùi ra ngoài cửa sổ. Chu Minh Thụy bỗng thấy yên tâm hơn hẳn, bèn nhanh chóng đi tới trước gương.

Lúc này hẳn nghiêm túc xem xét vị trí huyết thái dương, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Sau khi xem xét mấy lần, hẳn phát hiện ngoài vết máu ban đầu ra, miệng vết thương trông dữ tợn kia không còn chảy chất lỏng ra nữa, dường như đã được cầm máu và băng bó lại. Mà phần não đang mấp máy cùng với phần da thịt ở miệng vết thương đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được rõ, có lẽ là chừng ba, bốn mươi phút nữa, hoặc có lẽ là hai đến ba giờ nữa, nơi đó chỉ còn lại dấu vết mờ.

"Tác dụng chữa trị của việc xuyên việ ư?" Chu Minh Thụy nhếch khoé miệng bên phải, thì thào.

Sau đó hẳn thở dài một hơi. Mặc kệ là vì sao, chí ít hiện giờ hẳn vẫn còn sống!

Ổn định lại tinh thần, hẳn kéo ngăn kéo lấy một mẫu xà phòng ra, rồi với lấy một chiếc khăn tắm trong cái mớ khăn có vẻ đã cũ ở cạnh tủ quần, sau đó mở cửa và đi tới phòng tắm công cộng ở tầng hai.

Chắc, phải xử lý vết máu trên đầu đã, kéo cứ mang cái "hiện trường vụ án" này đi lại khắp nơi, mình bị dọa không sao, chứ cô em gái Melissa phải

dậy sớm ngày mai mà thấy thì lại khó giải quyết!

Hành lang ngoài cửa tối om, chỉ có ánh trăng đỏ rực vẩy vào từ ngoài cửa sổ là tạm phác thảo được hình dáng của những vật lồi ra, khiến chúng hết như đôi mắt quái vật đang lặng lẽ nhìn chăm chăm người sống từ trong bóng đêm thâm trầm.

Chu Minh Thụy bước thật nhẹ, cảm thấy kinh hồn táng đảm mà đi tới phòng tắm.

Bước vào trong phòng tắm, ánh trăng soi tỏ mọi thứ. Chu Minh Thụy đứng trước bồn rửa mặt, vặn vòi nước.

Rào rào rào, tiếng nước vang lên bên tai, hăn bỗng nhớ tới chủ nhà Frankie.

Bởi vì tiền nước nằm trong cả tiền thuê nên vị chủ nhà vừa thấp bé lại vừa gầy gò chuyên đội mũ dạ, mặc áo ghile bên trong và khoác áo vest bên ngoài này luôn tích cực tới tuần tra mấy cái phòng tắm, rình nghe tiếng nước chảy bên trong.

Nếu tiếng nước chảy to, ông bạn Frankie kia sẽ không thêm quan tâm tới phong độ của một vị thân sĩ mà vùng cây gậy batoong gõ mạnh lên cửa phòng tắm, miệng thì la hét "A cái phường trộm cắp đáng chết!", "Lãng phí là hành vi đáng xấu hổ!", "Tao nhớ mày rồi đó!", "Để tao gặp phải lần nữa thì hãy mang theo đồng hành lý dơ bẩn của mày mà cút đi đi!", "Tin tao đi, đây là nhà trọ có lời nhất toàn bộ cái thành phố Tingen này, mày có tìm nữa cũng không tìm được chủ nhà nào hào phóng hơn tao đâu!"

Chu Minh Thụy thu hồi suy nghĩ, nhúng ướt khăn rồi lau sạch vết máu trên mặt, lần này tới lần khác.

Tới khi soi bằng chiếc gương tồi tàn trong phòng tắm, xác nhận là chỉ còn miệng vết thương trông khá dữ tợn cùng với khuôn mặt tái nhợt, Chu

Minh Thuy mới thấy thoải mái đôi chút. Sau đó hắn cởi áo lót sợi dây ra, lấy xà phòng chấm lên vết máu trên áo rồi vò sạch.

Cùng lúc đó hắn nhướn mày, nghĩ rằng có lẽ còn có rắc rối khác: Vết thương này bắn ra nhiều máu, ngoài trên người mình ra thì hắn là vẫn còn dấu vết ở trong phòng!

Vài phút sau, Chu Minh Thuy vò sạch áo lót, bèn cầm khăn bước nhanh về phòng. Hắn lau sạch vết máu hình bàn tay trên bàn trước, sau đó nường theo ánh sáng của đèn khí gas tìm kiếm các dấu vết khác.

Thế là hắn lập tức tìm thấy không ít máu rơi trên sàn nhà và bắn vào dưới gầm bàn học. Còn ở bức tường bên tay trái thì có một đầu đạn màu vàng óng ánh.

"...Dùng súng nã một phát vào huyết thái dương?" Manh mỗi trước sau tức thì trở nên mạch lạc, Chu Minh Thuy đã biết rõ hơn về cái chết của Klein.

Hắn không vội nghiệm chứng mà chăm chú lau sạch vết máu, xử lý "hiện trường" trước rồi mới mang đầu đạn về bàn học, rồi vặn phần ổ xoay của súng, đổ số đạn ở trong ra.

Lộc cộc, tổng cộng năm viên đạn, một vỏ đạn, cũng loé lên ánh sáng đồng thau.

"Quả nhiên..." Chu Minh Thuy nhìn vỏ đạn rỗng kia, vừa lần lượt nhét các viên đạn vào trong ổ xoay, vừa khẽ gật đầu.

Hắn liếc mắt tới câu "Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta" ở trên trang sách của cuốn bút ký đang mở, lòng xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

Súng này lấy từ nơi nào?

Tự sát? Hay nguy trang thành tự sát?

Một sinh viên nhà bình dân tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử thì có thể gặp được chuyện gì?

Tự sát bằng cách nào mới để lại ít vết máu như vậy? Là vì ta xuyên tới đúng lúc nên nhận được phúc lợi chữa trị kịp thời?

Chu Minh Thụy trầm ngâm một lát, rồi thay một chiếc áo lót sợi đay khác. Hắn ngồi lên ghế, suy nghĩ tới chuyện còn quan trọng hơn.

Trọng điểm hiện tại cần quan tâm không phải là những gì Klein đã gặp được, mà là biết rõ tại sao mình lại xuyên việt, liệu có thể xuyên trở lại thế giới cũ không?!

Cha mẹ, người thân, bạn bè, thế giới Internet muôn màu muôn vẻ cùng với đủ món ăn ngon... Những điều ấy khiến hắn bức thiết muốn quay trở về!

Tạch, tạch, tạch... Tay phải Chu Minh Thụy vô ý thích vặn ổ xoay của súng ra, rồi lại lắp nó lại, cứ lặp đi lặp lại.

"Hừm, khoảng thời gian này đâu có khác gì lúc trước mấy đâu, chỉ là hơi xui tí thôi, sao bỗng dưng lại xuyên việt được? Xui xẻo... Đúng rồi, tối hôm qua lúc ăn cơm mình có làm một nghi thức đổi vận!"

Một tia chớp vụt lên trong đầu Chu Minh Thụy, chiếu sáng phần ký ức bị sương mù che phủ.

Làm một chính trị gia online, nhà lịch sử học online, nhà kinh tế học online, nhà sinh vật học online cùng nhà dân tộc học online đủ tư cách, hắn luôn tự nhận mình là kẻ "cái gì cũng biết đôi chút". Đương nhiên bạn bè thường nhạo hắn là "cái gì cũng chỉ biết chút xíu".

Mà phương thuật thì là một trong số đó.

Năm ngoái hần về nhà, phát hiện một cuốn sách khổ dọc buộc chỉ tên là "Tóm lược phương thuật bí truyền thời Tần Hán" ở trong một hiệu sách cũ. Thấy cuốn này có vẻ thú vị, lại giúp mình có thể chém gió chém bão trên mạng nên hần mua về. Tiếc là, hứng thú tới nhanh, đi cũng nhanh. Loại sách viết dạng khổ dọc này khiến người ta không hứng đọc, nên hần chỉ giờ xem phần mở đầu là vứt xó.

Tới mấy tháng gần đây hần gặp vận xui liên tục, nào là mất điện thoại, rồi khách hàng bỏ trốn, hoặc là làm sai. Những chuyện xấu liên tục kéo tới khiến hần mới ngẫu nhiên nhớ tới phần mở đầu của "Tóm lược phương thuật" kia có nghi thức đổi vận, mà yêu cầu rất đơn giản, không cần phải có phần căn bản gì:

Chỉ cần chia món ăn đặc sắc của khu vực đang sống làm bốn phần đặt tới bốn góc của căn phòng, có thể để trên bàn, hoặc ngăn tủ. Sau đó đứng trung tâm của phòng, đi bốn bước theo chiều ngược kim đồng hồ tạo nên một hình vuông. Bước đầu tiên thì thành kính lẩm nhẩm "Phúc Sinh Huyền Hoàng Tiên Tôn", bước thứ hai thì nhẩm "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Quân", bước thứ ba là "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thượng Đế", bước cuối cùng thì nhẩm "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Tôn". Sau khi bước xong thì nhắm mắt lại, chờ đợi năm phút là nghi thức được coi như thành công.

Cứ nghĩ là dù sao cũng chả mất gì, nên hần lục cuốn sách đó ra, dựa theo đó mà làm y hệt trước bữa tối, cơ mà, cơ mà lúc ấy chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Ai ngờ tới nửa đêm hần lại tự dưng xuyên việt!

Xuyên việt rồi!

"Chắc chắn là do cái nghi thức đổi vận kia rồi... Hừm, ngày mai phải thử lại một lần. Nếu quả thật là vì nó, ta có hy vọng xuyên trở lại rồi!" Chu

Minh Thụy dừng động tác vặn ố xoay của súng, ngồi thẳng người dậy.

Bất kể thế nào hắn cũng phải thử một lần!

Phải liều một phen mới được!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 3: Melissa

Dịch giả: nh0ckd255

Xác định kế hoạch, Chu Minh Thụy lập tức cảm thấy kiên định. Sự hãi, bối rối và bất an đã bị dẹp vào một góc.

Cho tới lúc này, hắn mới có tâm tư xem xét kỹ những mảnh vỡ ký ức mà Klein để lại.

Chu Minh Thụy đứng dậy theo thói quen, khoá van ống dẫn lại. Nhìn đèn treo tường từ từ tối đi rồi tắt phụp, hắn mới ngồi xuống, vừa vô ý thức vuốt ve ổ xoay làm từ đồng thau của khẩu súng vừa giơ tay đề lên thái dương, lảng lảng "hồi tưởng" trong bóng tối bị nhuộm màu ửng đỏ hệt như một khán giả đang tập trung nhất trong rạp chiếu phim.

Có lẽ là bị ảnh hưởng từ viên đạn nên ký ức của Klein như mảnh thủy tinh vỡ vụn, không chỉ mất tính kết nối mà nhiều ký ức còn bị thiếu. Ví dụ như khẩu súng ổ xoay được chế tác tinh xảo này tới từ đâu? Là tự sát hay bị giết? Câu "Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta" trên trang bút ký kia rốt cuộc có ý gì? Hai ngày trước khi xảy ra chuyện liệu có tham dự chuyện gì kỳ quái không?

Không chỉ những ký ức cụ thể này đã vỡ thành mảnh nhỏ, bị khuyết thiếu, mà cho dù có biết nhiều tri thức như vậy thì với trạng thái hiện tại, Chu Minh Thụy tin rằng nếu Klein quay về đại học, sợ rằng sẽ không thể tốt nghiệp được. Cho dù thực tế là hắn mới tốt nghiệp được vài ngày, và lại bản thân cũng không hề lơ là.

“Hai ngày sau phải tham gia phỏng vấn vào hệ lịch sử của đại học Tingen... Các trường đại học ở vương quốc Ruen này không có truyền thống giữ sinh viên đã tốt nghiệp ở lại làm giảng viên... Giáo sư sẽ cho một thư đề cử tới đại học Tingen và một lá khác cho đại học Backlund...”

...

Trong khi Chu Minh Thụy lặng lẽ "quan sát", mặt trăng đỏ bên ngoài cửa sổ dần di chuyển về phía tây, rồi lặn xuống. Cho tới khi ánh sáng xuất hiện từ phía đông, một màu vàng nhiễm sáng đường chân trời.

Lúc này, có tiếng động vang lên từ căn phòng bên cạnh. Rồi tiếng bước chân nhanh chóng tới gần cửa.

“Melissa dậy rồi... Con bé đúng là luôn luôn đúng giờ.” Chu Minh Thụy mỉm cười. Bị ảnh hưởng từ ký ức của Klein nên hẳn cảm thấy Melissa là em gái ruột của mình.

Nhưng mà mình làm gì có em gái... Hẳn tự giễu mình một câu.

Melissa không giống Benson và Klein, con bé không hoàn thành chương trình vỡ lòng ở trường Chủ Nhật của giáo hội nữ thần Đêm Tối. Lúc con bé đến tuổi đi học, vương quốc Ruen ban hành "Phương pháp giáo dục tiểu học", thành lập uỷ ban giáo dục cấp thấp, chuyên cung cấp ngân sách, tăng vốn đầu tư.

Nhưng ba năm đã qua, với tiền đề là hợp nhất không ít trường học của giáo hội, phần lớn trường công lập sơ cấp đã được thành lập, giữ vững nguyên tắc trung lập về tôn giáo, không dính líu tới sự phân tranh của ba giáo hội của chúa tể Bảo Táp, nữ thần Đêm Tối và thần Hơi Nước và Máy Móc.

So với trường học Chủ Nhật chỉ mất một penny cho một tuần, học phí ba penny cho một tuần của trường học công lập sơ cấp có vẻ đắt. Nhưng ở

trường Chủ Nhật thì một tuần chỉ học vào một ngày Chủ nhật duy nhất, còn trường công lập thì học sinh sẽ đi học sáu ngày trong tuần. Tính ra thì học phí thấp tới mức gần như là miễn phí.

Melissa khác với đám con gái khác, từ khi còn nhỏ con bé đã thích bánh răng, dây cót, ổ trục linh tinh. Con bé lập chí trở thành một kỹ sư máy hơi nước.

Bản thân đã trải qua vất vả do học không đủ, lại hiểu được tầm quan trọng của giáo dục, Benson ủng hộ giấc mơ của cô em gái hết như việc anh ủng hộ Klein học đại học. Dù sao trường kỹ thuật Tingen chỉ được coi là giáo dục trung cấp, không phải cần phải tới trường học văn pháp hoặc trường công để tích lũy nữa.

Tháng Bảy năm ngoái, lúc đó Melissa mười lăm tuổi, con bé đã thi đỗ kỳ thi đầu vào, trở thành một thành viên khoa Máy Hơi Nước và Cơ Khí của trường kỹ thuật Tingen. Học phí mỗi tuần cũng tăng lên tới chín penny.

Mà cùng lúc đó, công ty xuất nhập khẩu nơi Benson làm việc bị ảnh hưởng bởi thời cuộc ở phía lục địa Nam nên cho dù là lợi nhuận hay lượng công việc đều sụt giảm nghiêm trọng, không thể không cắt giảm đi một phần ba biên chế. Vì giữ việc, vì duy trì sinh kế, Benson đành phải nhận những công việc nặng nề hơn, phải thường xuyên tăng ca hoặc đi công tác ở những nơi có điều kiện tồi tàn. Giống như mấy ngày nay vậy.

Không phải là Klein không muốn đỡ đần cho anh trai mình, nhưng vốn thuộc tầng lớp bình dân nên khi thi vào từ một trường ngữ pháp bình thường lên đại học, hẳn cảm thấy rất rõ sự thiếu sót của bản thân. Ví dụ như tiếng Fusark cổ, thứ ngôn ngữ cội nguồn của toàn bộ các quốc gia ở lục địa Bắc, với con cháu nhà quý tộc và đám học sinh nhà có tiền thì đó là những gì phải học từ bé, còn hẳn phải tới khi lên đại học mới được tiếp xúc.

Những chuyện tương tự còn rất nhiều. Klein gần như bỏ hết sức lực, thường xuyên thức từ đêm tới sáng mới tạm coi là đuổi kịp kẻ khác, lấy thành tích trung bình mà tốt nghiệp.

Những ký ức liên qua tới anh trai và em gái toát lên trong đầu Chu Minh Thụy. Mỗi đến khi tay nắm cửa chuyển động, cửa được mở ra, vang lên một tiếng kẹt, hẳn mới tỉnh táo lại, nhớ ra rằng mình đang cầm một chiếc súng ổ xoay trong tay.

Đây chính là vật phẩm bị bán quản chế!

Sẽ khiến trẻ con sợ!

Còn cả miệng vết thương trên đầu mình nữa!

Thấy Melissa sắp đi ra, Chu Minh Thụy vừa tay đè huyết thái dương, vừa cuống quýt kéo ngăn bàn rồi quăng khẩu súng vào trong, vang lên một tiếng cộp.

“Gì thế?” Nghe được tiếng động, Melissa quay sang nhìn, ánh mắt nghi hoặc.

Con bé đang ở độ tuổi tươi trẻ nhất của cuộc đời, cho dù không được ăn ngon khiến khuôn mặt hơi gầy gò và yếu ớt, nhưng làn da vẫn sáng mịn toát ra hơi thở của thiếu nữ.

Thấy cô em gái đang nhìn với ánh mắt dò xét, Chu Minh Thụy vờ trấn tĩnh, cầm lấy thứ ở gần tay mình nhất rồi thông dong đóng ngăn kéo lại để che đi sự tồn tại của khẩu súng kia, tay khác thì ấn lên huyết thái dương. Cảm giác từ đầu ngón tay cho hẳn biết miệng vết thương đã khép lại!

Hắn lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi mà trắng bạc với hoa văn cành lá từ trong ngăn kéo, ấn nhẹ một cái phần chóp là phần nắp sẽ mở ra.

Chiếc đồng hồ này là kỷ vật đáng giá nhất trong số những gì mà người cha thượng sĩ lục quân hoàng gia để lại cho ba anh em, nhưng dù sao cũng là vật đã qua sử dụng nên mấy năm nay thường hay trục trặc. Cho dù đã tìm thợ đồng hồ sửa nhưng nó vẫn thế, điều này khiến Benson vốn thích mang nó theo để nâng thân phận mình lên liên tục bị xấu hổ, nên mới vứt nó ở nhà.

Không thể không nói, Melissa quả thực có thiên phú về phương diện máy móc. Sau khi học được lý thuyết xong, con bé bắt đầu mượn dùng các công cụ của trường học về nghịch chiếc đồng hồ bỏ túi này, gần đây còn tuyên bố là đã sửa được nó!

Chu Minh Thụy nhìn nắp đồng hồ bật lên, nhìn kim giây tạm ngừng, theo bản năng hần xoay phần chóp định lên cót cho đồng hồ.

Nhưng hần vặn vài vòng mà chẳng thấy tiếng dây cót kêu lên, kim giây vẫn ở nguyên chỗ cũ.

“Hình như lại hỏng rồi.” Hần nhìn sang phía em gái.

Melissa nhìn hẳn với vẻ mặt vô cảm, bước tới gần rồi cầm lấy đồng hồ.

Con bé đứng im tại chỗ, đầu tiên là rút phần chóp của đồng hồ lên, rồi vặn vài vòng, thế là tiếng kim giây chuyển động tạch tạch vang lên.

Bình thường thì rút lên đâu phải để điều chỉnh thời gian... Chu Minh Thụy lập tức dờ mắt ra.

Cùng lúc đó, tiếng chuông truyền tới từ nhà thờ xa xa, liên tiếp sáu hồi, xa xăm và kỳ ảo.

Melissa vênh tai nghe, sau đó lại kéo phần chóp lên một đoạn rồi tiếp tục vặn điều chỉnh thời gian.

“Được rồi.” Con bé nói một câu cụt lủn và không cảm xúc, sau đó ấn phần chớp của chiếc đồng hồ xuống và trả lại cho Chu Minh Thụy.

Chu Minh Thụy cười lại với con bé một nụ cười xấu hổ mà không mất lễ phép.

Melissa nhìn ông anh trai của mình một cái thật kỹ, rồi quay người đi tới chỗ tủ quần, lấy bàn chải và khăn mặt, sau đó mở cửa đi tới phòng tắm chung.

“Về mặt vừa rồi của con bé sao cứ như kiểu ghét bỏ mà không thể làm gì được nhỉ. Ánh mắt kia là thương hại ông anh đầu óc có vấn đề?” Chu Minh Thụy lắc đầu, khẽ cười, sau đó đóng nắp đồng hồ lại, rồi lại ấn cho nó mở ra, vang lên những tiếng cạch cạch.

Cứ lặp đi lặp lại hành động đó, tư duy của hắn bắt đầu chuyển tới một vấn đề.

Trong tình huống không có ống giảm thanh, Klein tự sát, tạm thời coi là tự sát đi, động tĩnh sẽ không hề nhỏ, mà Melissa chỉ ở cách một bức tường lại không hề phát hiện.

Là con bé ngủ quá say? Hay là bản thân chuyện Klein tự sát hoàn toàn kỳ dị?

Cạch, mở ra, cạch, đóng lại... Melissa rửa mặt xong quay lại thì thấy ông anh mình đang không ngừng làm cái động tác không có chủ đích là đóng mở nắp đồng hồ bỏ túi.

Ánh mắt con bé lại nhiễm sự bất đắc dĩ, con bé cất tiếng nói ngọt ngào: “Klein, anh lấy hết số bánh mì còn lại ra đi. Hôm nay nhớ đi mua bánh mới, cả thịt và đậu Hà Lan nữa. Anh sắp tham gia phỏng vấn rồi, em sẽ hầm thịt dê đậu Hà Lan cho.”

Khi nói, con bé kéo bếp lò từ trong góc ra, đốt số than còn lại, đun một bình nước ấm.

Trước khi nước sắp sôi, con bé mở ngăn kéo ở dưới cùng của tủ bát, lấy ra một lon đựng lá trà hàng xấu nhất với động tác như mang bảo bối ra, đổ chừng mười lá vào trong bình nước, coi đó làm nước trà chân chính.

Rót nước trà ra hai chén lớn, Melissa và Chu Minh Thụy uống nước trà, chia sẻ hai bánh mì lúa mạch đen với nhau.

Không lẫn vụn gỗ, không quá nhiều trấu cám, nhưng vẫn không thể ăn được... Ngay lúc này cơ thể Chu Minh Thụy khá suy yếu, bụng đói khát, đành dựa vào nước trà mà vừa oán vừa cố nốc miếng bánh mì kia.

Vài phút sau, Melissa ăn xong. Con bé bó phần tóc rủ xuống ngực lại, nhìn Chu Minh Thụy và nói: “Nhớ mua bánh mì mới, chỉ tám pound thôi. Trời nóng mua nhiều về thì hỏng mất. Còn cả thịt dê và đậu Hà Lan nữa. Nhớ ấy!”

Quả nhiên là thương ông anh một sách, có khi còn hơn... Chu Minh Thụy mỉm cười, gật đầu: “Ok.”

Về một pound của vương quốc Ruen này, dựa theo trí nhớ của Klein, Chu Minh Thụy đối chiếu với trí nhớ của mình thì cho rằng nó gần bằng một cân mà hẳn biết, cũng chính là 0,5 kg.

Melissa không nói gì thêm, đứng dậy thu dọn, gói gém chiếc bánh mì còn lại kia làm bữa trưa, đội chiếc mũ lụa cũ mà mẹ để lại, cầm túi xách có đựng sách vở bút biếc mà con bé tự may chuẩn bị ra ngoài.

Hôm nay không phải Chủ nhật, con bé phải đi học cả ngày.

Đi bộ từ nhà trọ này tới trường kỹ thuật Tingen mất chừng mười phút đồng hồ. Có xe ngựa công cộng, một penny cho một km, đi trong thành phố

thì mất tối đa 4 penny, ngoại ô là 6 penny. Vì tiết kiệm nên Melissa luôn dậy sớm tự mình đi bộ.

Vừa mở cửa ra, con bé dừng lại, quay người nói: “Klein, anh đừng mua nhiều thịt dê với đậu Hà Lan. Có lẽ phải tới Chủ nhật Benson mới về được. Ủm, nhớ là chỉ cần tám pound bánh mì thôi đấy.”

“Ok, ok.” Chu Minh Thụy trả lời đầy bất đắc dĩ. Cùng lúc đó, hần thăm lăm nhăm từ "Chủ Nhật" mấy lần trong lòng.

Ở lục địa Bắc, một năm cũng chia làm mười hai tháng, mỗi năm có 365 ngày, hoặc 366 ngày. Một tuần cũng chia làm bảy ngày.

Ở Trái Đất thì đây chính là thành quả của thiên văn học, làm cho Chu Minh Thụy hoài nghi rằng nơi này là thế giới song song với Trái Đất. Việc phân chia thời gian ở nơi này là do tôn giáo. Bởi vì lục địa Bắc có bảy vị thần linh chính thống: Mặt Trời Vĩnh Hằng, chúa tể Bảo Táp, thần Tri Thức và Trí Tuệ, thần Đêm Tối, mẫu thần Đất Đai, thần Chiến Tranh và thần Hơi Nước và Máy Móc.

Nhìn cô em gái đóng cửa đi học, Chu Minh Thụy chột thờ dài, rồi tập trung tinh thần vào nghi thức đối vận.

Xin lỗi, anh thực sự muốn về nhà...

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 4: Bói Toán

Dịch giả: nh0ckd255

Chu Minh Thụy lại ngồi trở lại ghế dựa. Mãi cho tới tiếng chuông vang lên bảy tiếng liên tục từ nhà thờ đằng xa, hắn mới chậm rãi đứng dậy, đi tới trước tủ rồi lấy quần áo ra.

Áo gile màu đen cùng với áo vest cùng màu, chiếc quần hơi chật phần mắt cá chân cùng chiếc mũ phớt trên đầu tạo nên hơi thở của một người đàn ông trí thức nhàn nhạt, làm cho Chu Minh Thụy khi nhìn bản thân trong gương liền cảm thấy như đang xem một vở kịch nước Anh kể về chuyện ở thời Victoria.

“Mình đi mua đồ ăn chứ có phải đi phỏng vấn đâu, chỉ là chuẩn bị nguyên liệu cho nghi thức đối vận thôi mà...” Hắn bỗng khẽ than, lắc đầu bật cười.

Klein ghi nhớ vụ phỏng vấn đến mức hoá thành bản năng của thân thể, nên khi bản thân mà không chú ý thì sẽ mặc bộ quần áo đẹp dễ nhất và duy nhất này theo thói quen.

Chu Minh Thụy thở phào một tiếng, sau đó cởi áo vest, áo gile, thay bằng một chiếc áo khoác cũ màu nâu nhạt, cũng đổi chiếc mũ nỉ viền tròn cùng màu.

Sau khi mặc xong, hắn bước tới bên chiếc giường kia, nâng đệm lên, duỗi tay với tới một chỗ võ ở dưới đáy, sờ soạng một lúc rồi tìm được tường kép.

Khi hần rút tay lại, tay hần đã cầm một cuộn tiền giấy, có khoảng bảy, tám tờ gì đó, mang màu sắc xanh sẫm.

Đây là số tiền tiết kiệm của Benson hiện tại, thậm chí là gồm cả phí sinh hoạt cho ba ngày. Trong đó chỉ có hai tờ năm Saule, còn lại đều là tờ một Saule.

Trong hệ thống tiền tệ của vương quốc Ruen, Saule nằm ở tầng thứ hai, bắt nguồn từ ngân tệ thời cổ. Một Saule tương đương với mười hai đồng penny, có cùng mệnh giá với năm lượng.

Cao nhất trong hệ thống tiền tệ là Kim bảng, cũng là một loại tiền giấy. Vốn dĩ vàng có thể dùng làm vật đảm bảo, cũng là để móc nối trực tiếp. Một Kim bảng tương đương với hai mươi Saule. Kim bảng có ba mệnh giá là một, năm và mười.

Chu Minh Thụy giở tờ tiền ra, ngửi thấy mùi mực in đặc thù rất nhạt.

Đây là mùi của tiền.

Có lẽ là do ảnh hưởng của ký ức của Klein, hoặc có lẽ là khát vọng tiền bạc chưa bao giờ thay đổi của bản thân, nên trong khoảnh khắc này Chu Minh Thụy cảm thấy mình yêu những tờ tiền này một cách sâu sắc.

Hãy nhìn đi, hoa văn của chúng mới đẹp để làm sao, làm cho vị George đệ Tam để hai chòm râu dài, trông khá nghiêm túc cổ hủ cũng trở nên đáng yêu đến thế...

Nhìn đi, hình in chìm dưới ánh mặt trời cũng trở nên quyến rũ như thế, phần nhãn được thiết kế để chống làm giả đầy tỉ mỉ kia khiến nó hoàn toàn khác hẳn với những thứ giả mạo khác!

Sau mấy chục giây thưởng thức, Chu Minh Thụy rút hai tờ tiền một Saule, cuộn phần còn lại lại rồi nhét vào tường kép ở trong đệm.

Chu Minh Thụy vỗ vỗ mảnh vải ở gần chỗ rách, gấp hai tờ tiền giấy thật ngay ngắn rồi bỏ vào trong túi áo bên trái của chiếc áo khoác màu nâu nhạt, cất riêng với mấy đồng penny trong túi quần.

Xong xuôi, hắn cất chìa khoá vào túi bên phải, cầm một túi giấy màu nâu sậm rồi bước nhanh tới phía cửa.

Cộp, cộp, cộp... Tiếng bước chân từ nhanh thành chậm, cuối cùng ngừng lại.

Chu Minh Thụy đứng bên cửa, lông mày đã nhíu lại không biết từ lúc nào.

Sự kiện Klein tự sát còn rất nhiều nghi hoặc, cứ đi ra ngoài như này liệu có gặp được "điều ngoài ý muốn" gì không?

Chu Minh Thụy lặng im suy nghĩ một lát, rồi quay lại bàn học, kéo ngăn kéo lấy khẩu súng ổ xoay sáng bóng màu đồng thau kia ra. Đây là vũ khí phòng thân duy nhất mà hắn có thể nghĩ tới, đồng thời cũng là thứ đủ mạnh!

Tuy hắn chưa luyện bắn súng bao giờ, nhưng chỉ cần giơ khẩu súng này ra thôi chắc cũng đủ để dọa kẻ khác rồi!

Vuốt phần ổ xoay kim loại lạnh lẽo, Chu Minh Thụy nhét khẩu súng vào chiếc túi nơi để tiền giấy, lòng bàn tay thì nắm chặt tờ tiền, còn ngón tay lại đề lên khẩu súng, che giấu một cách hoàn mỹ.

Cảm giác an toàn bỗng nảy sinh, khiến hắn, một kẻ "cái gì cũng biết đôi chút" chợt lo lắng: "Liệu có nhờ tay bóp cò không?"

Những ý tưởng ùn ùn kéo tới, Chu Minh Thụy nhanh chóng tìm được biện pháp. Hắn rút khẩu súng ra, mở phần ổ xoay rồi xoay phần ổ đạn trống sau khi người kia "tự sát" tới vị trí chờ bắn, rồi đóng lại.

Như vậy thì dù có cướp cò thì cũng "bắn không ra"!

Lại rút súng vào trong túi, Chu Minh Thụy cứ rút tay trái vào túi tiền, không hề rút ra.

Hắn dùng tay phải đè mũi phốt, đẩy cửa vang ra tiếng kẹt, rồi đi ra ngoài.

Hành lang vào ban ngày mà vẫn u ám, ánh sáng có thể chiếu vào từ chiếc cửa sổ ở cuối hành lang là có hạn. Chu Minh Thụy bước nhanh xuống cầu thang, rời khỏi nhà trọ, thế mới cảm nhận được sự sáng sủa và ấm áp.

Lúc này tuy đã gần tháng Bảy, đã vào giữa hè, nhưng Tingen nằm ở phía bắc của vương quốc Ruen nên có đặc điểm khí hậu khá độc đáo, đó là nhiệt độ cao nhất của một năm cũng chưa tới mức 30 độ C của Trái Đất. Sáng sớm lại càng mát mẻ. Mà nhiều chỗ trên đường phố đầy nước bắn tràn ra, vớt đầy rác rưởi.

Trong trí nhớ của Klein, nơi ở của những tầng lớp có thu nhập thấp này, cho dù có cống thoát nước thì cảnh tượng tự là không hề hiếm thấy. Bởi vì nhiều người, bởi vì sinh hoạt.

“Đến nào đến nào, cá tươi thơm ngon đây!”

“Canh hàu vừa nóng lại vừa tươi, uống một bát buổi sáng là tỉnh táo cả ngày!”

“Cá mới lấy từ cảng đây, một con chỉ năm penny!”

“Bánh chà bông, canh lơon với bia nào!”

“Ốc biển, ốc biển, ốc biển dê!”

“Rau củ mới lấy từ nông trại ngoài thành đây, vừa tươi vừa rẻ!”

...

Tiếng rao bán rau củ, hoa quả và đồ ăn lưu động ồn ào khắp con phố, mời gọi những vị khách đang vội vã đi đường. Nơi này, thi thoảng lại có người dừng lại, cẩn thận mua hàng, có kẻ lại không kiên nhẫn vung tay vì hôm nay còn chưa có thông tin gì về công việc.

Chu Minh Thụy ngửi mùi tanh tươi và mùi thơm đan xen trong không khí, tay trái cầm chặt bóng súng, nắm chặt tiền giấy, tay phải thì đề thấp chiếc mũ ni viền tròn, thoáng xoay người rồi cúi đầu đi qua con phố lộn xộn và ồn ào này.

Nơi nhiều người ắt có trộm cắp. Hơn nữa khu phố này còn có không ít người dân nghèo làm công việc tạm thời đang sắp mất việc và lũ trẻ con đói khát bị người ta sai sử.

Một mạch bước đi, tới khi mật độ người xung quanh bình thường trở lại, Chu Minh Thụy mới ưỡn thẳng ngực, ngẩng đầu nhìn về phía đầu đường.

Nơi đó có một nhạc sĩ đàn phong cầm đang trình diễn. Giai điệu lúc thì du dương, lúc thì sôi động.

Bên cạnh anh ta là không ít những đứa trẻ mặc quần áo lam lũ, sắc mặt vàng vọt vì không được ăn uống đầy đủ. Bọn chúng nghe âm nhạc, dựa theo nhịp điệu mà uốn éo cơ thể theo bản năng, tự mình sáng tạo ra điệu nhảy. Vẻ mặt bọn chúng đầy khoái hoạt, tựa như mình là một hoàng tử bé hay một thiên sứ nhỏ.

Một người phụ nữ với vẻ mặt chết lặng đi qua, làn váy cô bẩn, da thịt sạm đi. Đôi mắt cô dại ra, chỉ khi nhìn tới lũ trẻ con kia thì đôi mắt ấy mới loé lên ánh sáng, dường như cô thấy được mình của ba mươi năm về trước.

Chu Minh Thụy đi qua cô ta, rẽ vào một con phố khác, đứng trước tiệm bánh mì Slin.

Chủ tiệm bánh này là một bà cụ đã hơn bảy mươi tuổi, tên là Wendy Slin. Tóc bà đã bạc trắng hết cả, khuôn mặt luôn nở một nụ cười ôn hoà. Từ khi Klein có ký ức, bà đã bán bánh mì và bánh ngọt ở nơi này.

Ừm, bánh Tingen và bánh gato chanh mà bà nướng ăn rất ngon... Chu Minh Thụy nuốt ực một ngụm nước miếng, mỉm cười nói: “Bà Slin, cho 8 pound bánh mì mạch đen.”

“Ồ, Klein nhỏ bé, Benson đâu rồi? Vẫn chưa về à?” Wendy cười tủm tỉm, hỏi.

“Mấy ngày nữa.” Chu Minh Thụy trả lời hàm hồ.

Wendy vừa lấy bánh mì mạch đen vừa cảm thán: “Thằng bé đúng là chăm chỉ, sẽ lấy được cô vợ tốt.”

Nói tới đây, bà nhếch khoé miệng tạo ra nụ cười có vẻ bướng bỉnh, nói: “Giờ thì tốt rồi. Cháu đã tốt nghiệp, hệ lịch sử của đại học Hoy chúng ta cơ mà. Ừm, cháu sẽ kiếm được tiền nhanh thôi, và đừng có ở lại cái nhà trọ bây giờ nữa, chí ít phải kiếm chỗ nào có được phòng tắm cho riêng mình ấy.”

“Bà Slin, hôm nay trông bà hết như một quý cô trẻ tuổi và hoạt bát vậy.” Chu Minh Thụy chỉ có thể gượng cười đáp lại.

Nếu Klein có thể phỏng vấn thuận lợi trở thành giảng viên của đại học Tingen, như vậy quả thực là kinh tế của cả gia đình sẽ leo lên bậc trung bình!

Trong những mảnh vỡ ký ức, hẳn thậm chí còn ảo tưởng tới việc thuê một toà nhà của riêng mình ở khu ngoại ô. Tầng hai thì có năm căn phòng,

hai phòng rửa mặt, một ban công lớn. Tầng dưới thì có hai phòng, một nhà ăn, một phòng khách, một nhà bếp và một phòng tắm, kèm theo một tầng hầm nữa.

Đây không phải là hy vọng xa vời. Kể cả giảng viên thực tập ở đại học Tingen thì lương một tuần cũng đã được hai kim bảng, khi thành giảng viên chính thức thì sẽ là 3 kim bảng 10 Saule. Nên biết rằng Benson đi làm đã nhiều năm, lương một tuần mới được 1 bảng 10 Saule. Còn công nhân bình thường ở trong nhà máy thì thậm chí còn không đến 1 bảng hoặc hơn 1 bảng một chút. Mà một toà nhà riêng như vậy thì tiền thuê phải từ 19 Saule tới 1 bảng 18 Saule.

“Đây là sự khác biệt giữa thu nhập ba, bốn nghìn một tháng và mười bốn, mười lăm nghìn một tháng...” Chu Minh Thụy thầm nói một câu.

Nhưng điều kiện tiên quyết cho tất cả đó là có thể thông qua phỏng vấn vào đại học Tingen hoặc đại học Backlund.

Về phần con đường khác, người không có gia thế không thể được đề cử trở thành nhân viên chính phủ, mà học lịch sử thì phạm vi tìm việc lại càng hẹp bởi các vị quý tộc, ngân hàng hoặc trùm công nghiệp không có nhiều nhu cầu tìm cổ vấn riêng.

Nghĩ đến việc những tri thức mà Klein nắm được cũng trở thành "mảnh vỡ", không được hoàn chỉnh, Chu Minh Thụy cảm thấy rất xấu hổ và chột dạ trước sự chờ mong của bà Slin.

“Không, bà lúc nào mà chẳng trẻ như vậy.” Wendy trả lời hóm hỉnh.

Lúc nói chuyện, bà cho mười sáu chiếc bánh mì mạch đen đã được ước lượng sẵn vào trong chiếc túi giấy lớn màu nâu sậm mà Chu Minh Thụy mang tới, chìa tay phải ra: “Chín penny.”

Mỗi một chiếc bánh mì mạch đen nặng khoảng nửa pound, mà sai lệch là điều không thể né tránh.

“Chín penny, không phải hai ngày trước là 11 penny sao?” Chu Minh Thụy hỏi theo bản năng.

Mà tháng trước thì phải mất 15 penny.

“Cháu phải cảm ơn việc Dự luật Ngũ cốc đã bị huỷ bỏ, cảm ơn đám người biểu tình ấy.” Wendy giang hai tay, cười nói.

Chu Minh Thụy gật đầu, cái hiểu cái không. Trí nhớ của hắn về chuyện này không được hoàn chỉnh, chỉ nhớ rõ điều cốt lõi của Dự luật Ngũ cốc là bảo vệ giá nông sản của quốc gia, khi giá cả tăng lên tới một mức nhất định thì không nhập lương thực của các nước ở phía nam như Finebot, Masik hay Renborg.

Vì sao người ta phải biểu tình phản đối dự luật này?

Chu Minh Thụy không nói gì thêm. Vì sợ rút cả khẩu súng lục ổ xoay ra, hắn chỉ có thể cẩn thận móc tiền giấy, lấy một tờ rồi đưa cho bà Slin.

Nhận được ba đồng penny tiền thừa, hắn nhét vào túi quần rồi ôm túi giấy đựng bánh đi tới chợ "Rau diếp và thịt" ở cách nơi này một con phố để mua thịt dê hầm đậu Hà Lan mà cô em gái đã dặn.

Nơi giao nhau giữa phố Chữ Thập Sắt và phố Hoa Thủy Tiên là một quảng trường thị chính. Rất nhiều lều trại được dựng lên ở nơi đây, có những tên hề ăn mặc kỳ quái buồn cười đang phát tờ rơi ở xung quanh.

“Tối ngày mai, biểu diễn xiếc?” Chu Minh Thụy liếc tờ rơi trong tay người khác, thì thầm đọc nội dung sơ lược.

Melissa sẽ thích lắm đây. Không biết giá vé vào cửa như nào? Nghĩ thế, Chu Minh Thụy đi tới bên đó.

Hắn đang định hỏi một tên hề mặc bộ đồ đỏ vàng đan xen, bỗng một giọng nữ khàn khàn vang lên bên cạnh: “Muốn xem bói không?”

Chu Minh Thụy quay đầu lại nhìn theo bản năng thì thấy một người phụ nữ mặc váy dài màu đen, đội một chiếc mũ nhọn đang đứng cạnh một cái lều thấp bé. Mặt cô ta bôi những vệt màu đỏ và vàng, đôi mắt màu lam sậm sâu sắc.

“Không.” Chu Minh Thụy lắc đầu trả lời. Hắn làm gì có tiền mà đi xem bói.

Người phụ nữ này cười nói: “Tôi bói bài Tarot chuẩn lắm.”

“Tarot...” Chu Minh Thụy sửng sốt. Từ này nghe phát âm thì giống với bài Tarot ở Trái Đất vậy nhỉ!

Ở Trái Đất, bài Tarot chính là một loại tú lơ khơ của thầy bói, chính là những lá bài có hình vẽ tượng trưng riêng.

Chờ chút... Hắn bỗng nhớ tới sự tồn tại của bói bài Tarot ở thế giới này.

Nó không bắt nguồn từ bảy vị thần chính thống, cũng không lưu truyền từ thời xa xưa, mà là do quan chấp chính nước cộng hoà Entis là Russel Gustav phát minh ra từ hơn một trăm bảy mươi năm trước.

Vị Russel này phát minh ra máy hơi nước, cải tiến thuyền buồm, lật đổ sự thống trị của vương quốc Entis, cũng được giáo hội "Thần Công Tượng" thừa nhận, trở thành vị quan chấp chính đầu tiên của nước cộng hoà mới.

Sau đó ông nam chinh bắc chiến, đưa các nước như Renborg vào vòng bảo hộ, làm cho các cường quốc bắc lục địa như vương quốc Ruen, Finebot, Fusark phải cúi đầu thần phục. Sau đó ông đổi nước cộng hoà thành đế quốc, và tự xưng là "Caesar Đại đế".

Đúng là trong thời kỳ Russel thống trị, giáo hội thần Công Tượng nhận được phần lời dận dò từ Thần công khai đầu tiên trong Kỷ thứ năm, đổi danh xưng thần Công Tượng thành thần Hơi Nước và Máy Móc.

Russel còn phát minh ra bói bài Tarot, cũng thiết lập cấu trúc quân bài và cách chơi. Nơi này còn có vài loại hình mà Chu Minh Thụy quen thuộc, ví dụ như thăng cấp, đấu địa chủ, Texas, Quint...

Mặt khác, ông còn phái đội tàu tìm được con đường an toàn thông với Nam lục địa trong bão táp và dòng nước hỗn loạn, mở ra thời đại thực dân.

Đáng tiếc là khi ông ta về già thì bị phản bội, cho tới năm 1198 ở Kỷ thứ năm thì bị giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng, gia tộc Sauron, kẻ đã lập nên vương quốc Entis, liên hợp với các quý tộc khác ám sát, chết ở cung Bạch Phong.

Nhớ tới những kiến thức thông thường này, Chu Minh Thụy bỗng thấy tê rãng.

Chẳng lẽ vị này là tiền bối xuyên việt ư?

Nghĩ tới đây, Chu Minh Thụy muốn xem những lá bài Tarot ở nơi này trông như thế nào, bèn gật đầu nói với người phụ nữ đầu đội mũ nhọn, mặt bôi vệt sáng kia: “Nếu mà, ừm, giá cả hợp lý thì tôi sẽ thử xem sao.”

Cô ta lập tức cười nói: “Hôm nay anh là người đầu tiên tới bói nên được miễn phí.”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 5: Nghi Thức

Dịch giả: nh0ckd255

Miễn phí? Thứ gì mà miễn phí mới là thứ đắt nhất! Chu Minh Thụy ngẫm nói, nghĩ rằng chút nữa mà có phục vụ thêm gì thì phải kiên định từ chối.

Có giỏi thì cô bói ra là tôi xuyên qua đi!

Nghĩ tới đây, Chu Minh Thụy đi theo người phụ nữ mặt mũi sáng kia bước vào trong chiếc lều thấp bé.

Lều này khá tối, chỉ có chút ít ánh sáng rót vào, mờ mờ soi sáng một cái bàn đầy những lá bài.

Người phụ nữ đội mũ nhọn lại không hề bị ảnh hưởng bởi sự u tối đó, vòng qua chiếc bàn, làn váy dài đen kịt như bóng bệnh trên nước. Cô ta ngồi vào phía đối diện, rồi đốt ngọn nến lên.

Ánh sáng mờ mờ lay lắt, khiến lều vải này lúc sáng lúc tối, trông khá thần bí.

Chu Minh Thụy bình tĩnh ngồi xuống, đảo mắt qua những quân bài Tarot trên bàn, phát hiện ra đều là những lá bài chính mà mình biết, như là "Pháp Sư", "Hoàng Đế", "Người Treo Ngược", hoặc "Chỉ Huy"...

Chẳng lẽ đồng chí Russel thật là tiền bối của mình... Không biết có phải là đồng hương của đế quốc ăn tham của ta không... Chu Minh Thụy

giật giật khoé miệng, lòng hốt hoảng.

Hắn còn chưa kịp nhìn hết tất cả các lá bài được lật ra trên bàn thì người phụ nữ tự gọi mình là "bói toán rất linh nghiệm" đã gom hết tất cả các lá bài Tarot lại, xếp chồng và đặt ra trước mặt hắn.

“Anh hãy xào bài và chia bài đi.” Vị thầy bói rạp xiếc này nói với giọng khàn khàn.

“Tôi xào bài hử?” Chu Minh Thụy hỏi theo bản năng.

Vệt đỏ vệt vàng trên mặt vị thầy bói này mấp má, cô ta cười khê, nói: “Đương nhiên, chỉ có bản thân người muốn xem bói mới bói ra được vận mệnh của mình, tôi chỉ là kẻ giải độc mà thôi.”

Chu Minh Thụy tức thì cảnh giác, hỏi tiếp: “Có thu phí giải độc không?”

Là một nhà dân tộc học online, mấy cái chiêu trò tương tự này tôi gặp nhiều lắm rồi!

Thầy bói sững sốt, rồi lúc sau mới rầu rĩ đáp: “Miễn phí.”

Chu Minh Thụy yên tâm, lại nhét khẩu súng lục ổ xoay vào trong túi tiền, sau đó thản nhiên giơ hai tay mà thuần thục xáo bài, chia bài.

“Xong rồi.” Hắn đặt những bài Tarot đã xào xong vào chính giữa bàn.

Thầy bói nắm chặt hai tay, nhìn những lá bài ấy một lúc, trông có vẻ rất nghiêm túc. Bỗng nhiên cô ta nói: “Xin lỗi, quên hỏi anh định bói cái gì?”

Năm đó khi theo đuổi mối tình đầu, Chu Minh Thụy có nghiên cứu qua về bài Tarot nên hắn đáp không chút do dự: “Quá khứ, hiện tại và tương lai.”

Đây là một cách thức bói toán bài Tarot, lấy ra ba quân bài, theo thứ tự tượng trưng cho quá khứ, hiện tại và tương lai.

Thầy bói đầu tiên là gật đầu, sau đó nhếch khoé miệng tạo ra một nụ cười mỉm: “Vậy anh hãy xào bài lại lần nữa, biết được mình muốn hỏi về cái gì thì mới có thể bốc được những quân bài tượng trưng chân chính được.”

Cô vừa đùa tôi đó à??? Có cần phải nhỏ mọn vậy không? Không phải là tôi cứ nhấn mạnh vào việc miễn phí ấy chứ? Phần cơ trên khuôn mặt Chu Minh Thụy giật giật, hẩn hất vào một hơi thật sâu, lại cầm lấy bộ bài Tarot rồi xào bài, rút bài.

“Lần này chắc là không còn vấn đề gì rồi chứ?” Hẩn đặt những quân bài đã được chia xong lên trên bàn.

“Không còn rồi.” Thầy bói duỗi ngón tay ra, cầm lấy lá bài trên đỉnh rồi đặt ở bên tay trái Chu Minh Thụy, giọng lại càng khàn hơn: “Lá này tượng trưng cho quá khứ. Lá này tượng trưng cho hiện tại.”

Thầy bói đặt lá bài thứ hai vào ngay trước mặt Chu Minh Thụy.

Sau đó cô ta đặt lá bài thứ ba vào bên tay phải Chu Minh Thụy:

“Lá này tượng trưng cho tương lai. Được rồi, anh muốn xem lá bài nào trước?” Làm xong tất cả, thầy bói ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt màu lam xám nhìn chăm chú vào Chu Minh Thụy.

“Xem hiện tại trước đi.” Chu Minh Thụy khẽ suy nghĩ rồi nói.

Thầy bói chậm rãi gật đầu, lật lá bài ở chính giữa lên.

Lá bài này mang số 0, vẽ một thanh niên mặc quần áo đẹp đẽ, đeo đồ trang sức sáng rực, vai đeo một chiếc gậy, phần đầu của gậy là một bọc

hành lý, phía sau là một con chó nhỏ.

“Kẻ Khờ.” Thầy bói khẽ đọc tên lá bài này, dùng đôi mắt lam xám bình tĩnh nhìn Chu Minh Thụy.

Kẻ Khờ? Lá bài Tarot số 0? Bắt đầu? Bắt đầu của tất cả những khả năng? Chu Minh Thụy vốn không được coi là một kẻ yêu thích Tarot sơ cấp, chỉ có thể dựa theo ấn tượng mà nghĩ như vậy.

Ngay khi thầy bói chuẩn bị nói thì màn vải của lều bị xốc lên đột ngột. Ánh nắng chói loá bỗng trào vào, khiến Chu Minh Thụy vốn quay lưng lại với cửa cũng phải nheo mắt lại.

“Sao cô lại giả làm tôi thế! Bói toán cho người khác là việc của tôi cơ mà!” Một giọng nữ gầm lên đầy phẫn nộ: “Mau về đi! Cô phải nhớ rằng cô chỉ là một kẻ thuần thú mà thôi!”

Thuần thú? Chu Minh Thụy thích ứng với ánh sáng, thấy người ở cửa cũng mặc váy dài đen, đầu đội mũ nhọn và mặt bôi vệt đỏ vàng, chỉ là người này cao hơn, vóc dáng gầy hơn thôi.

Người phụ nữ ngồi trước mặt hắt vội vàng đứng lên, ầm ực nói:

“Xin đừng để ý, chỉ là tôi thích cái này nên không thể không nói. Đôi khi tôi bói toán và giải độc rất chuẩn đấy, thật đấy...”

Cô ta vừa nói vừa nhấc váy vòng qua bàn, nhanh chóng rời khỏi lều.

“Này anh, có cần tôi giải độc giúp anh không?” Vị thầy bói thật sự nhìn Chu Minh Thụy, mỉm cười hỏi.

Chu Minh Thụy giật giật khoé miệng, hỏi đầy thành khẩn:

“Có miễn phí không?”

“... Không.” Vị thầy bói thật đáp.

“VẬY THÌ THÔI.” Chu Minh Thụy dứt tay vào túi tiền, đê khẩu súng với tiền giấy lại, quay người ra khỏi lều.

Đúng thật là, thế mà tìm một kẻ thuần thú bói Tarot cho mình! Người thuần thú không muốn làm thầy bói thì chẳng phải là tên hề sao?

Chu Minh Thụy nhanh chóng quảng chuyện này ra sau đầu, hẩn tiêu 7 đồng penny mua 1 pound thịt dê không được ngon cho lắm ở chợ "Rau diếp và thịt", lại mua đậu Hà Lan, cải bắp, cà rốt và khoai tây nữa. Thêm bánh mì ban nãy, hẩn đã tiêu hết 25 đồng penny, cũng chính là 2 Saule 1 penny.

“Đúng là cứ có tiền là phải tiêu, thương Benson quá...”

Chu Minh Thụy không chỉ tiêu hai tờ tiền giấy mà còn tiêu thêm một đồng penny trong túi quần lúc trước. Hẩn thuận miệng cảm thán một câu, không nghĩ gì thêm nữa mà vội vã về nhà.

Có món chính là có thể tiến hành nghi thức đổi vận rồi!

...

Chờ khi khách thuê tầng hai đều đi hết, Chu Minh Thụy không vội vàng tiến hành nghi thức mà phiên dịch những từ trong "Phúc Sinh Huyền Hoàng Tiên Tôn" thành tiếng Fusark cổ và tiếng Ruen, dự định là nếu thần chú ban đầu mà không hiệu quả thì thử ngôn ngữ bản địa xem sao!

Dù sao cũng phải nghĩ tới sự khác biệt của hai thế giới và vấn đề nhập gia tùy tục chứ!

Về chuyện phiên dịch sang tiếng Hermes vốn dùng cho việc cầu nguyện và thờ cúng thời cổ, vì không đủ vốn từ vựng nên Chu Minh Thụy không thể làm được.

Làm xong tất cả, hắn mới lấy bốn chiếc bánh mì mạch đen ra khỏi túi giấy, đặt một chiếc lên góc vốn để bếp lò than đá, một chiếc khác thì trong phần kệ của chiếc gương, chiếc bánh mì thứ ba thì đặt lên nóc tủ quầy, nơi hai bức tường giao nhau, chiếc bánh cuối cùng thì đặt lên cái đồng hồ vật lộn lộn bên phải bàn học.

Chu Minh Thụy hít sâu một hơi, rồi bước tới chính giữa căn phòng. Hắn làm cho bản thân bình tĩnh, sau đó mới nghiêm túc cất bước, đi theo hình vuông ngược chiều kim đồng hồ.

Bước ra bước đầu tiên, hắn thì thầm:

“Phúc Sinh Huyền Hoàng Tiên Tôn.”

Bước thứ hai, hắn thành khẩn nhẩm:

“Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Quân.”

Bước thứ ba, hắn nín hơi nói nhỏ:

“Phúc Sinh Huyền Hoàng Thượng Đế.”

Tới bước thứ tư, hắn thở ra một hơi, chăm chú mặc niệm:

“Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Tôn.”

Sau khi đi tới vị trí ban đầu, Chu Minh Thụy nhắm mắt lại chờ kết quả, lòng hắn vừa mong đợi, vừa bất an, vừa sợ hãi.

Có về được không?

Sẽ có hiệu quả chứ?

Sẽ không xuất hiện bất cứ điều gì ngoài ý muốn chứ?

Bóng tối trước mặt bị nhuộm với màu đỏ rực tới từ ánh sáng bên ngoài, những dòng suy nghĩ cứ tuôn trào trong đầu Chu Minh Thụy, khó mà lắng lại được.

Đúng lúc này, hần bỗng cảm thấy không khí xung quanh như ngừng chảy, trở nên sền sệt và kỳ quái.

Ngay sau đó, bên tai hần vang lên tiếng thì thầm lúc thì nhỏ bé, lúc thì chói tai, khi thì hư ảo, khi thì mê người, lúc thì nóng nảy, lúc thì điên cuồng.

Chu Minh Thụy rõ ràng là không hiểu những tiếng thì thầm nỉ non ấy đang nói cái gì, nhưng hần vẫn không nhìn được mà vênh tai lắng nghe, từ đó phân biệt.

Đầu của hần lại đau dữ dội, như là bị một chiếc khoan đang khoan sâu vào.

Chu Minh Thụy chỉ cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, mọi suy nghĩ đều bị nhiễm màu sắc của mê huyễn.

Hần biết là không đúng nên cố gắng mở mắt ra, nhưng dù có cố thế nào hần vẫn không thể làm được động tác đơn giản này.

Toàn thân căng thẳng, dường như có thể đứt ra bất cứ lúc nào. Bỗng dưng một ý nghĩ tự giễu nảy lên trong đầu Chu Minh Thụy: “Không tự tìm đường chết thì sẽ không chết...”

Khi hần không thể chịu được nữa, sợi dây trong đầu như sắp bị kéo đứt thì vô số tiếng thì thầm ấy bỗng lùi đi, xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh, bầu không khí như lơ lửng.

Không chỉ bầu không khí, Chu Minh Thụy cảm thấy cả thân thể mình cũng đang lơ lửng.

Hắn lại thử mở mắt ra, lúc này lại có thể mở mắt một cách vô cùng thoải mái.

Một màn sương mù màu xám ngập tràn khắp nơi đập vào mắt hắn, mông lung, mơ hồ, không có giới hạn.

“Đây là thế nào?”

Chu Minh Thuy ngạc nhiên nhìn xung quanh, rồi khi hắn cúi đầu xuống thì phát hiện mình đang lơ lửng ở bên rìa màn sương mù mênh mông vô ngần kia.

Sương mù xám này như dòng nước đang chảy. Điểm tuyết cho dòng nước ấy là vô số những "ngôi sao" đỏ rực, có to có nhỏ. Có cái giấu kín ở sâu trong màn sương xám, có cái lại nổi lên ngay bề ngoài.

Nhìn cảnh tượng như trong tranh vẽ này, Chu Minh Thuy nửa mê hoặc nửa thăm dò mà giơ tay phải ra hòng chạm vào một "ngôi sao" đỏ rực đang lơ lửng bên ngoài sương xám nhằm tìm cách rời khỏi nơi này.

Khi ngón tay hắn vừa chạm vào bề mặt ngôi sao này, vẩn nước bỗng nhiên trào ra từ trên người hắn, kích thích cho "đỏ rực" bùng lên hết như pháo hoa đầy mộng ảo.

Chu Minh Thuy hoảng sợ, bối rối thu tay phải lại, nào ngờ lại bất cẩn đụng vào một ngôi sao đỏ rực khác.

Vì vậy "ngôi sao" này cũng toả ra ánh sáng.

Thế là Chu Minh Thuy cảm thấy đầu óc trống rỗng, tinh thần tan rã.

...

Trong một biệt thự xa hoa nằm ở khu Hoàng Hậu ở thủ đô Backlund của vương quốc Ruen, Audrey Hall ngồi trước bàn trang điểm, tay vuốt ve

một chiếc gương đồng có hoa văn cổ xưa, bề mặt đã bị nứt.

“Ma kính, ma kính, mau thức tỉnh... Ta lấy danh nghĩa gia tộc Hall lệnh cho mi thức tỉnh.”

...

Cô ta đổi đủ mọi cách nói, nhưng chiếc gương kia vẫn không hề phản ứng chút nào.

Mười mấy phút đồng hồ sau, cô quyết định từ bỏ, âm ỨC lằm bằm:

“Đúng là cha lừa mình mà, lần nào cũng kể cho mình rằng chiếc gương này là món bảo vật quý báu của Hắc hoàng đế của đế quốc Solomon cổ đại, là vật phi phạm...”

Cô còn chưa nói xong, chiếc gương đồng trên bàn bỗng phóng ra thứ ánh sáng đỏ rực, lập tức bao trùm lấy cô ta.

...

Trên biển Sunia, một con thuyền buồm với ba cột buồm, trông rõ là lạc hậu so với thời đại, đang đi xuyên qua cơn bão.

Arges Wilson đứng trên boong tàu, thân thể nhấp nhô theo chiếc thuyền tròn trành, thoải mái duy trì được sự cân bằng.

Anh ta mặc một áo choàng dài có thêu hình tia chớp, một tay thì giữ một bình thủy tinh có hình dáng kỳ quái. Trong bình là bọt khí lúc thì quay cuồng, lúc thì tụ lại thành tuyết, khi thì có gió thổi qua cạo ra dấu vết.

“Còn thiếu máu của cá mập quý nữa...” Arges thì thào.

Đúng lúc này, bình thủy tinh và lòng bàn tay anh bỗng trào ra màu đỏ rực, chỉ giây lát đã che phủ mọi thứ xung quanh.

...

Trên một mảng sương mù xám trắng, Audrey Hall khôi phục tầm nhìn, vừa khiếp sợ vừa mê mang quan sát xung quanh. Cô thấy bóng một người đàn ông mơ hồ ở phía đối diện cũng hành động tương tự mình.

Sau đó, hai người bọn họ gần như đồng thời phát hiện còn có một người thần bí được sương mù xám trắng bao phủ quanh thân đứng cách đó không xa.

"Người thần bí" Chu Minh Thụy cũng ngạc nhiên không thôi.

"Thưa ngài, đây là nơi nào?"

"Ngài muốn làm gì?"

Audrey và Arges đầu tiên là ngẩn ra, cùng im lặng, và không hện mà lại cùng mở miệng.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 6: Người Phi Phàm

Dịch giả: nh0ckd255

Cũng là tiếng Ruen, cũng là cảm giác căng thẳng và nặng nề.

Đây là nơi nào? Tôi định làm gì? Tôi cũng muốn biết mà... Chu Minh Thuy bình tĩnh lại, lòng thầm lặp lại câu hỏi của hai người kia.

Mà điều khiến hẩn ấn tượng sâu sắc nhất không phải những câu nói do các từ đơn ghép thành, hay ý của các câu đó, mà là biểu hiện đầy bối rối, cảnh giác, sợ hãi và kính sợ của đôi nam nữ kia.

Bỗng dưng kéo hai người vào trong thế giới sương xám này, cho dù chính hẩn là "kẻ gây ra hoạ", hẩn cũng rất kinh ngạc và khiếp sợ, huống chi là hai người ở phía bị động kia! Với bọn họ, chuyện này có lẽ là đã vượt qua những gì có thể tưởng tượng rồi nhỉ?

Trong giây lát này, Chu Minh Thuy nghĩ tới hai lựa chọn, một là vờ như mình cũng là kẻ bị hại hòng che giấu thân phận thật, để đổi lấy sự tin tưởng nhất định, rồi yên lặng xem xét chờ đục nước béo cò. Hai là duy trì hình tượng thần bí khó lường trong mắt đôi nam nữ kia, chủ động dẫn dắt sự phát triển của câu chuyện để nhận được những thông tin có giá trị.

Không có thời gian để cân nhắc cho kỹ, Chu Minh Thuy bắt lấy ý tưởng vụt loé trong đầu, nhanh chóng quyết định dùng biện pháp thứ hai, đó là lợi dụng trạng thái tâm lý hiện tại của đối phương để nắm lấy ưu thế lớn nhất!

Bên trên màn sương mù xám im lặng vài giây, Chu Minh Thụy khẽ cười một tiếng, dùng ngữ khí bình thản, giọng nói thấp mà không trầm như đang đáp lại lời chào hỏi mang tính lễ phép của khách tới thăm:

“Một thử nghiệm.”

Một thử nghiệm? Một thử nghiệm?? Audrey Hall nhìn người đàn ông thần bí bị sương mù màu trắng xám bao phủ, chỉ cảm thấy chuyện này hoang đường, buồn cười, kinh hãi và kỳ quái.

Cô vốn còn đang ngồi trước bàn trang điểm ở trong phòng ngủ, vừa quay đầu cái là "tới" một nơi ngập tràn sương xám này!

Đây là chuyện khó có thể tưởng tượng tới cỡ nào!

Audrey hít vào một hơi, mỉm cười đầy lễ phép và không thể chê vào đâu được, bất an hỏi:

“Thưa ngài, thử nghiệm đã kết thúc chưa? Chúng tôi có thể đi về được chưa?”

Arges Wilson cũng muốn hỏi như vậy, nhưng anh ta vốn trải qua nhiều chuyện nên vững vàng hơn nên cố kìm nén sự vọng động lại, chỉ im lặng đứng nhìn.

Chu Minh Thụy nhìn về người hỏi, có thể mang máng thấy được bóng dáng của đối phương. Đó là một cô thiếu nữ có vóc dáng cao gầy và mái tóc vàng óng ả, nhưng không thể nhìn rõ được dung mạo như nào.

Hắn không vội vàng trả lời câu hỏi của thiếu nữ kia, mà quay đầu nhìn người đàn ông ở phía bên kia. Đối phương có tóc màu xanh đậm, rối loạn như tảo biển, dáng người trung bình, không coi là cao lớn.

Thời khắc này Chu Minh Thuy đột nhiên hiểu rằng đợi khi mình càng mạnh hơn, hoặc có lẽ là có hiểu biết sâu sắc hơn về thế giới sương xám này, có lẽ hẳn có thể nhìn thấu qua sự mờ lung đó mà thấy rõ diện mạo của thiếu nữ và người đàn ông này.

Trong chuyện lần này, bọn họ là khách, còn ta là chủ!

Tâm tình thay đổi khiến Chu Minh Thuy lập tức nhận ra mấy chi tiết mà ban nãy hẳn không để ý.

Thiếu nữ có giọng nói ngọt ngào và người đàn ông chín chắn nội liễm kia đều khá hư ảo, nhuộm màu hơi đỏ, tựa như là hình chiếu của hai "ngôi sao" đỏ sậm trên sương mù xám.

Mà hình chiếu kia thì là mối liên hệ giữa mình và ngôi sao đỏ sậm, dù vô hình vô ảnh nhưng bản thân hẳn có thể nắm rõ được mối liên hệ ấy.

Cắt đứt liên hệ này, hình chiếu sẽ biến mất, bọn họ có thể trở về... Chu Minh Thuy khẽ gật đầu nhẹ như không thể nhận ra, sau đó hẳn nhìn thiếu nữ tóc vàng, khẽ cười nói:

“Đương nhiên, nếu cô chính thức đề xuất, hiện tại ta có thể để cô trở về.”

Không nghe thấy ác ý, Audrey thở phào nhẹ nhõm. Cô tin rằng một vị tiên sinh có thể làm ra chuyện thần kỳ như vậy chắc chắn sẽ tuân thủ nghiêm ngặt.

Tinh thần bình phục đôi chút, cô ta không vội vã đòi đi về, mà dùng đôi mắt xanh thăm nhìn trái nhìn phải, loé ra tia sáng khác thường.

Cô ta bất an, chờ mong và nóng lòng hỏi:

“Đây thật là một cuộc thử nghiệm kỳ diệu... Ủm, tôi vẫn mong gặp được những chuyện tương tự. Ý tôi là tôi thích sự thần bí, thích những kỳ tích siêu nhiên. Không, trọng điểm của tôi là, ý của tôi là, thưa ngài, tôi nên làm gì để có thể trở thành người phi phạm?”

Cô ta càng nói càng hưng phấn, thậm chí là kích động tới mức nói năng lộn xộn, kiểu như giấc mơ từ hồi bé khi nghe bậc cha anh kể những câu chuyện kỳ lạ mà nay đã thấy được ánh sáng hy vọng.

Cơ mà chỉ nói có mấy câu, cô ta đã quăng sự sợ hãi và kinh hoàng ra sau đầu.

Hỏi hay lắm! Tôi cũng rất muốn biết đáp án... Chu Minh Thuy tự cười nhạo mình một câu.

Hắn bắt đầu suy ngẫm việc nên trả lời thế nào để duy trì được hình tượng thần bí khó lường.

Cùng lúc đó, hắn cảm thấy cứ đứng nói chuyện thế này có vẻ "thấp kém". Cảnh tượng như thế này không phải là nên có một toà thần điện, một chiếc bàn dài cùng với những chiếc ghế dựa có điêu khắc hoa văn cổ xưa và trông rất là thần bí hay sao? Mà chính mình thì ngồi ở trên ghế của chủ nhân, lẳng lặng nhìn vào những vị khách?

Chu Minh Thuy vừa nghĩ vậy, sương mù xám bồng nhiên quay cuồng, khiến Audrey và Arges sợ tới mức nhảy dựng.

Trong giây lát, bọn họ thấy xung quanh có thêm những cây cột đá cao, thấy bên trên những cột đá ấy là một mái vòm rộng lớn bao phủ. Toàn bộ toà kiến trúc này to lớn, đồ sộ, nguy nga hết như cung điện của người khổng lồ trong truyền thuyết.

Bên dưới mái vòm, nơi sương mù đang vây quanh, một chiếc bàn dài làm từ đồng đen xuất hiện, mỗi bên là mười chiếc ghế với phần tựa khá

cao, hai đầu của bàn cũng có ghế ngồi. Mặt sau của ghế toả ra ánh sáng lóng lánh, màu đỏ sậm tụ lại phác thảo ra những chòm sao kỳ quái không tương ứng với thực tại.

Audrey và Arges vừa hay ngồi đối diện nhau, ở vị trí gần với ghế chủ nhân nhất.

Thiếu nữ nhìn bên trái, lại liếc bên phải một cái, nhìn không được mà thì thầm: “Thật là quá thần kỳ...”

Quả thật là thần kỳ... Chu Minh Thụy giơ tay phải ra, khẽ vuốt ve góc của chiếc bàn đồng thau dài này, ngoài mặt thì tỉnh rụi.

Arges cũng quan sát khắp nơi một lần. Sau vài giây im lặng, anh ta đột nhiên trả lời câu hỏi của Audrey thay cho Chu Minh Thụy:

“Cô là người Ruen à? Nếu muốn trở thành người phi phạm thì hãy gia nhập giáo hội nữ thần Đêm Tối, giáo hội chúa Tế Bảo Táp hoặc giáo hội thần Hơi Nước và Máy Móc. Tuy rằng tuyệt đại đa số người cả đời đều không chạm được tới phi phạm nên mới nghi ngờ các giáo hội, thậm chí là trong các giáo hội lớn thậm chí có không ít nhân viên thần chức cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng tôi có thể nói cho cô biết rõ rằng ở trong toà trọng tài, sở tài phán và các cơ quan xử phạt luôn có người phi phạm, vẫn luôn đối kháng với những nguy hiểm sinh ra từ trong bóng tối. Chỉ là so với lúc ban đầu hoặc trước thời đại Sắt Đen thì số lượng bọn họ ít hơn rất nhiều.”

Chu Minh Thụy chăm chú lắng nghe, mà tay chân thì cố gắng bày tỏ cái tư thế không thêm để ý tới câu chuyện mấy cô bé cậu bé đang kể.

Dựa theo tri thức thường thức về lịch sử mà Klein để lại, hẳn biết rõ "thời đại Sắt Đen" là chỉ kỷ nguyên hiện tại, cũng chính là kỷ thứ năm, bắt đầu từ năm 1349.

Audrey yên lặng lắng nghe, rồi khẽ thở ra một hơi:

“Thưa anh, điều anh nói tôi cũng biết, thậm chí còn biết nhiều hơn, ví dụ như Kẻ Gác Đêm, ví dụ như Kẻ Trường Phạt, hoặc là Trái Tim Máy Móc, nhưng mà tôi không muốn mất tự do.”

Arges khẽ cười, hàm hồ nói:

“Nào có chuyện không muốn trả giá mà trở thành người phi phạm được? Nếu không muốn gia nhập giáo hội để nhận thử thách, vậy cô có thể đi tìm hoàng tộc, tìm những vị quý tộc mà gia tộc đã có lịch sử trên ngàn năm, hoặc là, dựa vào may mắn tìm được tổ chức tà ác đang ẩn núp.”

Audrey phòng quai hàm lên theo bản năng, sau đó bối rối nhìn trái nhìn phải. Chờ tới khi xác định "Người thần bí" và kẻ đối diện không chú ý tới động tác nhỏ của mình, cô ta mới hỏi:

“Không còn cách khác sao?”

Arges im lặng. Mười mấy giây sau, anh quay sang nhìn Chu Minh Thuy, vị "người thần bí" đang im lặng bàng quan. Thấy đối phương không đưa ý kiến gì, anh ta mới quay sang nhìn Audrey, châm chước rồi nói:

“Thật ra tôi có hai bản phương pháp điều chế ma dược danh sách 9.”

Danh sách 9? Chu Minh Thuy trầm nghĩ.

“Thật sao? Là hai bản nào vậy?” Audrey rất rõ phương pháp điều chế ma dược danh sách 9 đại diện cho cái gì.

Arges hơi dựa ra sau, trả lời với ngữ khí không nhanh không chậm:

“Cô cũng biết đó, con người muốn trở thành người phi phạm thật sự thì chỉ có thể dựa vào ma dược. Mà cái tên ma dược đến từ ‘Phiến đá khinh nhờn’. Trải qua tiếng của người khổng lồ, của tinh linh, tiếng Hermes cổ, tiếng Fusark cổ, tiếng Hermes đương đại đã không ngừng thay đổi phù hợp

với đặc thù của thời đại. Cái tên không phải là trọng điểm, trọng điểm là nó không đại diện cho ‘biểu tượng trung tâm’ của bản ma được này.

Một bản hương pháp điều chế danh sách 9 mà tôi cầm này tên là ‘Thủy Thủ’, khiến cô có được lực cân bằng xuất sắc, cho dù có ở trên một con thuyền trong cơn bão thì cũng có thể thoải mái đi lại như trên đất bằng. Cô còn có thể nhận được sức mạnh trác tuyệt, cùng với lớp vảy huyền ảo giấu dưới làn da sẽ khiến cô khó bị bắt hết như cá, lại linh hoạt dưới nước như hải tộc. Cho dù không đeo trang thiết bị nào, cô cũng có thể thoải mái lặn dưới nước ít nhất mười phút.”

“Nghe có vẻ rất tuyệt... ‘Hải Quyển Giả’ của Chúa tể Bão Táp?” Audrey nửa chờ mong nửa chứng thực mà hỏi.

“Ở thời cổ, quả thực nó có tên là ‘Hải Quyển Giả’.” Arges không tạm dừng mà nói tiếp: “Bản phương pháp điều chế danh sách 9 thứ hai là ‘Khán Giả’. Nó được gọi là gì ở thời cổ thì tôi không biết. Bản ma được này có thể khiến cho cô có được tinh thần xuất chúng và sức quan sát sâu sắc. Tôi tin là cô đã từng xem nhạc kịch rồi nên có thể hiểu được ý của từ ‘Khán Giả’. Giống như những vị khán giả nhìn các ‘diễn viên’ trong xã hội thể tục, từ vẻ mặt, cử chỉ và câu cửa miệng của bọn họ mà khám phá ra ý tưởng thật mà bọn họ không muốn cho người ta biết.”

Nói tới đây, Arges nhấn mạnh thêm một câu:

“Cô bắt buộc phải nhớ thật kỹ, bất kể là một bữa tiệc xa hoa lãng phí hay là đường phố ồn ào náo nhiệt, khán giả luôn luôn là khán giả.”

Audrey nghe mà mắt toả sáng, phải một lúc sau mới nói:

“Tại sao? Được rồi, đây là vấn đề sau. Tôi... Tôi nghĩ rằng tôi thích cái cảm giác này, ‘Khán Giả’, tôi phải làm thế nào mới có được bản phương pháp điều chế ‘Khán Giả’ đây? Lấy gì để trao đổi với anh?”

Arges như chuẩn bị sẵn mà trầm giọng đáp:

“Máu cá mập quý, ít nhất 100ml.”

Audrey đầu tiên là hưng phấn gật đầu, sau đó lo nghĩ, hỏi:

“Nếu tôi lấy được rồi, ý tôi là nếu ấy, tôi giao cho anh như nào? Lại làm thế nào để cam đoan là anh lấy được máu cá mập quý xong sẽ đưa phương pháp điều chế ma dược cho tôi, và cam đoan rằng bản phương pháp điều chế này là thật?”

Arges tỏ ra bình thường:

“Tôi sẽ đưa cho cô một địa chỉ. Chờ khi tôi nhận được máu cá mập quý thì sẽ trở về gửi phương pháp điều chế cho cô, hoặc là nói cho cô biết ở chỗ này luôn. Còn về cam đoan, tôi nghĩ rằng dưới sự chứng kiến của vị quý ngài thần bí này, cô và tôi đã quá yên tâm rồi.”

Lúc nói những câu này, anh ta đưa mắt nhìn sang Chu Minh Thụy đang ngồi yên trên ghế chủ nhân:

“Thưa ngài, ngài có thể kéo chúng tôi vào đây, hẳn là có được sức mạnh to lớn mà chúng tôi không thể tưởng tượng được. Với sự chứng kiến của ngài, bất kể là tôi hay cô ta đều không dám vi phạm.”

“Đúng đúng!” Audrey mắt sáng ngời, kích động đồng ý.

Theo cô ta thấy thì con người thần bí với năng lực mà không ai có thể tưởng tượng được này quả thật đủ "quyền uy" để làm chứng. Cô và kẻ đối diện nào có gan dám lừa người này!

Audrey quay người lại, thành khẩn nhìn Chu Minh Thụy:

“Mong ngài hãy làm chứng cho giao dịch của chúng tôi.”

Lúc này, cô ta mới phát hiện mình đã quên đi một vấn đề, thật không lẽ phép chút nào, nên vội vàng hỏi tiếp:

“Thưa ngài, chúng tôi nên gọi ngài là gì?”

Arges khẽ gật đầu, cũng trang trọng hỏi:

“Thưa ngài, chúng tôi nên gọi ngài như nào?”

Chu Minh Thuy nghe được mà sửng sốt, hần khẽ gõ ngón tay đang đặt lên trên chiếc bàn dài, đầu bỗng nhớ tới nội dung cuộc bói toán lúc trước. Hần dựa ra sau một chút, thu tay phải lại, đan mười ngón tay chống lấy cằm, mỉm cười nhìn hai người kia:

“Các người có thể gọi ta là...”

Nói tới đây, hần dừng lại một chút, sau đó mở miệng nói với ngữ khí nhẹ nhàng và bình thản:

“Kẻ Khờ.”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 7: Danh Hiệu

Dịch giả: nh0ckd255

“Các người có thể gọi ta là... Kẻ Khờ.”

Đáp án ngắn gọn ấy nhanh chóng biến mất trong màn sương mù ngập tràn trong thần điện rộng lớn. Nhưng ở trong lòng Audrey và Arges, câu nói ấy cứ vang vọng mãi, khơi lên từng vòng gợn sóng một.

Thật không ngờ lại nghe thấy một cái tên thể hiện được sự thần bí, hùng mạnh và kỳ dị một cách rất hoàn mỹ như thế này.

Sau vài giây yên lặng, Audrey đứng lên, khẽ nhắc tà váy, khom gối lại rồi cúi người thi lễ với Chu Minh Thụy:

“Thưa ngài Kẻ Khờ đáng kính, xin cho phép tôi mạo muội khẩn cầu, ngài có thể làm chứng cho giao dịch của chúng tôi được không?”

“Chuyện nhỏ.” Suy nghĩ nhanh chóng loé lên trong đầu, Chu Minh Thụy đáp lại bằng phương thức phù hợp với thân phận của mình.

“Đây là vinh hạnh của chúng tôi, ngài Kẻ Khờ.” Arges cũng đứng lên, đặt tay phải lên ngực, khom lưng hành lễ.

Chu Minh Thụy khẽ áp tay xuống, mỉm cười nói:

“Các người tiếp tục đi.”

Arges gật đầu, lại ngồi xuống. Anh ta nhìn Audrey, nói:

“Nếu cô có thể lấy được máu cá mập quý thì hãy cho người đưa tới quán bar ‘Dũng Sĩ Và Biển’ ở phố Bồ Nông ở khu Hoa Hồng Trắng cảng Pritz. Nói với chủ quán William James là đồ mà ‘Thuyền trưởng’ muốn. Chờ khi tôi xác nhận xong, cô đưa tôi địa chỉ rồi tôi sẽ gửi bản phương pháp điều chế ma dược sang. Hay là để tôi nói luôn cho cô ở nơi này?”

Audrey suy nghĩ một lúc, rồi tươi cười nói:

“Tôi thích cách nào bí mật hơn, ở nơi này đi, tuy rằng khá là thách thức cái trí nhớ này của tôi.”

Nếu ngài Kẻ Khờ đã đồng ý làm chứng cho giao dịch, như vậy nghĩa là sẽ còn lần "Tụ hội" tương tự nữa.

Nghĩ tới điều đó, cô ta đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Chu Minh Thuy, hăng hái đề nghị: “Thưa ngài Kẻ Khờ, ngài có bận lòng làm thêm vài lần ‘thử nghiệm’ như này nữa không?”

Arges bình tĩnh nghe mà cũng hứng thú, vội phụ họa:

“Ngài Kẻ Khờ ạ, ngài không thấy loại ‘Tụ hội’ này rất thú vị sao? Tuy rằng sức mạnh của ngài vượt qua những gì chúng tôi tưởng tượng, nhưng trên thế giới này luôn có những lĩnh vực mà ngài không biết hoặc không am hiểu. Quý cô ngồi đối diện này rõ ràng là một vị tiểu thư có xuất thân cao quý, mà tôi thì cũng có những kinh nghiệm, kiến thức, con đường và tài nguyên của riêng mình. Có lẽ ở một vài thời điểm nào đó trong tương lai, tôi và cô ấy có thể giúp ngài làm những việc bé nhỏ không đáng kể mà ngài không tiện tự mình ra tay.”

Theo anh ta thấy, nếu anh ta bị kéo vào nơi này mà không thể phản kháng hay phòng bị được, như vậy nghĩa là quyền chủ động nằm ở trong tay Kẻ Khờ, không phải là muốn từ chối tham gia lần "Tụ hội" sau là có thể không tham gia nữa. Cho nên không bằng tích cực kiếm thêm ích lợi từ cuộc tụ hội lần này nhằm bù đắp cho sự bị động và bất lợi này.

Ba phe bên chiếc bàn dài này không có chung gia thế, với tài nguyên khác biệt, con đường tin tức khác nhau, hiểu biết những lĩnh vực thần bí khác nhau, nếu như có thể trao đổi và hợp tác có hạn với nhau thì không chừng có thể nảy sinh ra được hiệu quả tuyệt vời khó mà đo lường được!

Ví dụ như việc trao đổi ban này, so với việc bản thân muốn giết một người, hoàn toàn có thể mời một "thành viên của tụ hội" không có chút liên quan gì tới mình cả mặt ngoài và bản chất tới hỗ trợ, sẽ dẫn câu chuyện đi một hướng khác vô cùng hoàn mỹ.

Tiểu thư xuất thân cao quý... Biểu hiện của tôi, khẩu âm của tôi rõ như vậy sao? Audrey hé miệng, giật mình một cái. Nhưng cô ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, gật đầu không chút do dự:

“Thưa ngài Kẻ Khờ, tôi cảm thấy đây là một đề nghị rất hay. Chỉ cần "tụ hội" biến thành định kỳ, nếu có chuyện nào mà ngài không tiện ra mặt, hoàn toàn có thể chuyển cho chúng tôi. Đương nhiên là phải nằm trong phạm vi năng lực của chúng tôi rồi.”

Từ lúc bắt đầu, Chu Minh Thụy vẫn luôn cân nhắc lợi hơn thiệt. Càng nhiều "tụ hội" thì quả thật có thể khiến hắn nhận được càng nhiều tri thức về sự huyền bí phi thường và thần bí học, trợ giúp cho việc xuyên việt trở lại Trái Đất. Ví dụ như lần "tụ hội" sau có lẽ sẽ xuất hiện phương pháp điều chế ma dược "Khán Giả", đồng thời cũng có thể tiếp nhận thêm nhiều tin tức cho cuộc sống hiện tại, đạt được những trợ giúp nhất định.

Nhưng càng nhiều "tụ hội" thì càng dễ lộ ra sự hư và thực của bản thân!

Quả nhiên là dù ở bất cứ thế giới nào, chả bao giờ có chuyện gì là chỉ có lợi ích cả... Chu Minh Thụy lại đưa tay phải ra, dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên phần mép của chiếc bàn dài.

Nghĩ tới việc triệu tập hay giải toán "tụ hội" đều nằm trong tầm kiểm soát của bản thân, cho dù có lộ ra vấn đề gì thì đều ở trong phạm vi có thể khống chế, lợi ích rõ ràng lớn hơn tai hại, Chu Minh Thuy nhanh chóng quyết định.

Hắn dừng động tác gõ tay, ngênh đón bốn ánh mắt chờ mong và thắc thỏm, cười nói:

“Ta là kẻ thích trao đổi đồng giá, sẽ không để các người hỗ trợ vô điều kiện. Vào ba giờ chiều các ngày thứ Hai, cố gắng ở một mình. Chờ ta thử nghiêm vài lần, biết rõ một vài chuyện thì có lẽ các người có thể xin nghỉ trước, không cần lo sẽ gặp phải ‘tụ hội’ vào lúc hoặc ở nơi không thích hợp.”

Đây coi như là đồng ý với lời đề nghị của Arges và Audrey.

Audrey mới vừa tròn mười bảy tuổi, vẫn còn được cha mẹ bảo bọc nên hãy còn trẻ con, nghe được câu trả lời đó của ngài Kẻ Khờ là cô ta nhin không được mà nắm chặt tay lại, khẽ vậy trước ngực hai cái.

“Vậy thì chúng ta có nên đặt biệt hiệu gì cho mình không nhỉ? Dù sao cũng không thể dùng tên thật để trao đổi rồi.” Không chờ Arges mở miệng, cô nàng đã nói đầy hào hứng, mắt ngời sáng.

Mặc dù tình hình thật về mình chưa chắc giấu được ngài Kẻ Khờ, nhưng cái tên phía đối diện có vẻ nguy hiểm, không thể để anh ta biết được mình là ai!

"Ý hay." Chu Minh Thuy trả lời ngắn gọn và ung dung.

Lúc này Audrey bắt đầu cân não, vừa suy nghĩ vừa nói:

“Ngài là Kẻ Khờ, đến từ bộ bài Tarot. Như vậy thì làm một ‘tụ hội’ định kỳ và lâu dài, danh hiệu của chúng ta phải cố gắng đồng đều. Hừm,

vậy thì tôi cũng chọn từ bài Tarot đi.”

Giọng nói của cô nàng dần trở nên khoái trá:

“Quyết định rồi! Danh hiệu của tôi chính là ‘Chính Nghĩa’!”

Đây là một trong hai mươi lá bài chính của bộ bài Tarot.

“Vậy còn anh thì sao?” Audrey cười nhìn "đồng bọn" ở phía đối diện.

Arges khẽ nhú mào lại, rồi lại giãn mào ra:

“Người Treo Ngược.”

Đây cũng là một lá bài chính khác.

“Ok, như vậy chúng ta coi như là những thành viên sáng lập ra hội Tarot rồi!” Audrey vui mừng thốt lên, sau đó sợ hãi nhìn Chu Minh Thuy đang bị sương mù xám bao phủ: “Không thành vấn đề nhỉ, ngài Kẻ Khờ?”

Chu Minh Thuy buồn cười, lắc đầu:

“Chuyện nhỏ nhất này các người tự quyết là được.”

“Cảm ơn!” Audrey rất là hưng phấn, sau đó cô nàng quay sang nhìn Arges:

“Này Người Treo Ngược, có thể lặp lại địa chỉ một lần nữa không? Tôi sợ mình nhớ chưa kỹ.”

“Không thành vấn đề.” Arges khá là hài lòng với Audrey, nhắc lại địa chỉ một lần nữa.

Sau khi lăm băm ba lượt, Audrey lại hào hứng nói:

“Nghe nói bài Tarot chính là trò chơi do Russel đại đế phát minh ra, kỳ thật không hề có tác dụng bói toán?”

“Không! Nhiều khi bói toán bắt nguồn từ chính bản thân mình. Mỗi người đều có linh tính của mình, đều có thể giao cảm tới Linh giới, giao cảm với những tin tức liên quan tới bản thân ở tầng bậc cao hơn. Chỉ là người thường không thể nhận ra điều ấy, càng đừng nói là hiểu được ‘lời nhắc nhở’. Khi bọn họ sử dụng công cụ bói toán, những tin tức này sẽ được bày ra nhờ các công cụ đó, ví dụ đơn giản nhất là mơ và đọc giấc mơ.”

Arges liếc Chu Minh Thuy một cái, thấy hắn không tỏ vẻ gì bèn phủ định câu nói của Audrey:

“Trên thực tế bài Tarot là một loại công cụ như vậy. Nó được sử dụng nhiều như biểu tượng, là nguyên tố hợp lý hơn, giúp chúng ta có thể dễ dàng hiểu được ‘lời nhắc nhở’ một cách chính xác hơn.”

Chu Minh Thuy trông thì như không để ý, nhưng thực ra đang rất tập trung nghe. Chỉ là hiện tượng tinh thần trống rỗng bắt đầu trở nên càng nghiêm trọng, đầu vừa rút vừa đau.

“Đã hiểu.” Audrey gật đầu đồng ý, sau đó lại nhấn mạnh: “Ý của tôi không phải như này. Tôi không nghi ngờ bài Tarot, mà là tôi nghe nói trên thực tế Russel đại đế có chế tạo ra một bộ bài khác, bí mật, tượng trưng cho thứ sức mạnh chưa biết, có tất cả là hai mươi lá bài. Sau khi hoàn thành, ông ấy mới dựa trên nó mà phát minh ra hai mươi hai lá bài chính Tarot để chơi. Nói như vậy có đúng không?”

Cô ta nhìn Chu Minh Thuy, dường như muốn nhận được đáp án từ chỗ Kẻ Khờ thần bí.

Chu Minh Thuy chỉ mỉm cười chứ không nói gì, quăng mắt về phía "Người Treo Ngược" ra chiều đang khảo sát nhà người đó.

Arges thẳng lưng lên theo bản năng, trầm giọng xuống nói:

“Đúng! Nghe nói Russel đại đế từng nhìn vào Phiến đá Khinh nhờn, nên bộ bài kia chính là cất giấu điều huyền bí về hai mươi hai con đường của thần.”

“Hai mươi hai con đường của thần...” Audrey lặp lại với ngữ khí đầy khao khát.

Lúc này cơn đau đầu của Chu Minh Thuy nặng thêm, hần cảm thấy mối liên hệ vô hình giữa mình, ngôi sao đỏ sậm và sương mù xám trắng này bắt đầu lung lay.

“Được rồi, buổi tụ hội hôm nay đến đây thôi.” Hần lập tức nói.

“Tuân theo ý chí của ngài.” Arges cúi đầu hành lễ.

“Tuân theo ý chí của ngài.” Audrey bắt chước "Người Treo Ngược". Cô nàng còn rất nhiều vấn đề rất nhiều ý tưởng, hoàn toàn không muốn chấm dứt chút nào.

Chu Minh Thuy vừa cắt đứt liên hệ vừa cười nói:

“Hãy chờ lần tụ hội sau thôi.”

"Ngôi sao" lại toả sáng. Ánh sáng màu đỏ sậm rút lại như nước, Audrey và Arges vừa nghe thấy lời ngài "Kẻ Khờ" nói thì bóng dáng đã càng mơ hồ, càng hư ảo hơn.

Chưa đến một giây, "hình chiếu" vỡ vụn, sương mù xám yên tĩnh trở lại.

Chu Minh Thuy thì cảm thấy bản thân đang trở nên nặng nề hơn, bốn phía mơ hồ. Đầu tiên là tầm mắt tối sầm lại, sau đó là ánh mặt trời sáng rực.

Hắn còn đang đứng ở trung tâm của căn phòng ở nhà trọ.

“Giống như nằm mơ... Rốt cuộc cái thế giới sương mù xám đó là thứ quái quỷ gì... Là ai, hoặc là thứ sức mạnh nào đã tạo ra sự biến hoá vừa rồi...”

Chu Minh Thụy khẽ cảm thán, đầu óc mê mang, lê lết đôi chân nặng nề như rót chì mà đi tới phía bàn học.

Hắn cầm lấy chiếc đồng hồ bỏ túi đặt ở trên mặt bàn, xem thời gian trôi đi bao lâu.

“Thời gian tương đương nhau.” Chu Minh Thụy suy đoán đại khái.

Hắn đặt đồng hồ bỏ túi xuống, đầu đau như muốn nứt ra khiến hắn không nhìn được nữa mà phải ngồi xuống ghế, cúi đầu rồi dùng ngón cái và ngón giữa của tay trái mát xa huyệt thái dương hai bên.

Một lúc lâu sau, hắn chột thở dài, nói bằng tiếng Trung:

“Xem ra trong khoảng thời gian ngắn ta không thể về được rồi...”

Kẻ không biết thì không sợ, thấy được chuyện thần kỳ như vậy, biết tới lĩnh vực phi phàm và thế giới thần bí, Chu Minh Thụy không dám lỗ mãng thử dùng tiếng Fusark cổ và tiếng Ruen mà làm "nghỉ thức đổi vận" nữa!

Quý mới biết sẽ không xuất hiện tình huống nào khác, có khi càng kỳ quái hơn, càng khủng khiếp hơn, thậm chí còn làm cho người ta sống không bằng chết!

“Chỉ ít chờ khi nào có hiểu biết sâu hơn về thần bí học thì mới có thể thử được.” Chu Minh Thụy bất đắc dĩ nói.

May là cái gọi là "tự hội" kia có thể giúp mình.

Sau một lúc lâu im lặng, hần lăm bầm với ngữ khí đầy uể oải, mắt mát, đau khổ và phiền muộn:

“Từ giờ trở đi, mình chính là Klein.”

...

Klein cố gắng nghĩ cách và kế hoạch trở về thế giới trước để giải quyết những cảm xúc tiêu cực trong lòng.

Tuần sau có lẽ có thể nghe được bản phương pháp điều chế ma dược "Khán Giả" rồi...

Cuộc "tụ hội" vừa rồi quả thật thần kỳ, kéo người ở những nơi khác nhau trên thế giới vào một nơi, biến khoảng cách ngàn dặm thành gần trong gang tấc để trao đổi chính diện, bù đắp lẫn nhau, chặc, nói ra thì có vẻ quen thuộc...

Klein sửng sốt vài giây, đột nhiên bật cười, vừa day huyệt thái dương vừa tự giễu bản thân:

“Chả phải là lên mấy cái app giao lưu trên internet để nghe ngóng đó sao?”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 8: Thời Đại Mới

Dịch giả: nh0ckd255

Vù vù!

Gió mạnh cuốn tới, mưa to như trút. Chiếc thuyền có ba cột buồm lên xuống theo từng cơn sóng cao như ngọn núi hết như một món đồ chơi bị người khổng lồ quăng đi rồi đón lấy, tiếp được lại quăng đi.

Màu đỏ sậm rút đi khỏi mắt Arges Wilson, anh phát hiện mình đang đứng trên sàn tàu, không khác gì lúc trước.

Ngay sau đó anh ta thấy chiếc bình thủy tinh có hình dáng cổ quái trong lòng bàn tay vỡ vụn, sương tuyết tan thành nước hòa vào trong giọt mưa.

Chỉ hai ba giây ngắn ngủi, thứ đồ vật thần kỳ thuộc thời cổ này đã hoàn toàn không để lại dấu vết của việc từng tồn tại.

Một bông tuyết trong suốt hình lục giác hiện ra trên lòng bàn tay Arges, sau đó dần nhạt đi, cuối cùng biến mất, dường như đã ẩn vào trong da thịt.

Arges như tự hỏi điều gì đó mà gật đầu nhẹ tới mức gần như không nhận ra được, rồi im lặng chừng năm phút.

Anh ta quay người lại, đi tới hướng cửa vào khoang thuyền. Khi chuẩn bị bước vào trong, thì gặp được một người đàn ông cũng mặc áo choàng có

thêu hình tia chớp đi ra.

Người đàn ông có mái tóc vàng mềm mại này dừng chân lại, nhìn Arges, giơ nắm tay phải ra đặt trước ngực, nói:

“Bảo Táp tồn tại cùng anh.”

“Bảo Táp tồn tại cùng anh.”

Khuôn mặt với đường nét góc cạnh và tục tũn của Arges chút cảm xúc dư thừa nào, anh ta cũng nắm tay phải lại rồi đánh lên ngực trái.

Sau khi hành lễ với nhau xong, Arges bước vào khoang thuyền, men theo lối đi nhỏ tới buồng thuyền trưởng.

Dọc đường đi anh ta lại chẳng hề gặp thêm bất cứ thủy thủ hay thuyền viên nào. Nơi này yên tĩnh hết như một hầm mộ.

Cửa buồng thuyền trưởng đang mở. Một tấm thảm dày màu nâu sậm mềm xuất hiện trước mặt Arges, hai bên theo thứ tự là giá sách và tủ rượu. Một quyển sách với phần bìa đã ngả vàng với một chai rượu nho màu đỏ rậm loé lên thứ ánh sáng bóng loáng khác thường dưới ánh sáng của ngọn nến.

Trên bàn sách đặt cây nến kia có một lọ mực nước, một cây bút lông vũ, một chiếc kính viễn vọng làm từ kim loại màu đen và một chiếc kính lục phân được chế tạo nên từ đồng thau.

Phía sau bàn, một người đàn ông trung niên với sắc mặt tái nhợt, đội mũ thuyền trưởng xương khô nhìn Arges bước tới, phần nộ nghiêng răng nói:

“Tao sẽ không khuất phục.”

“Tôi tin là ông làm được.” Arges bình tĩnh nói như thể đang bảo là thời tiết hôm nay không được đẹp cho lắm.

“Mày...” Người đàn ông trung niên giật mình, dường như không ngờ rằng sẽ nhận được một câu trả lời như vậy.

Đúng lúc này, Arges khẽ cong người lại rồi lao vọt tới, nhanh chóng kéo gần khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại chiếc bàn học.

Pạch!

Bả vai anh ta căng lên, giơ tay phải ra nắm lấy cổ họng người đàn ông trung niên.

Không cho đối phương cơ hội phản ứng, mu bàn tay Arges hiện lên những mảnh vẩy cá hư ảo. Năm ngón tay nắm chặt lại.

Rắc rắc!

Trong tiếng vang giòn tan, đôi mắt người đàn ông trung niên đầy kinh ngạc, thân thể ông ta bị nhấc lên.

Ông ta vùng lắc đôi chân dữ dội, nhưng rồi nhanh chóng dừng lại. Trong tầm mắt mờ mịt kia, đồng tử bắt đầu giãn ra. Chỗ dừng quần bắt đầu ướt, bốc ra mùi khai.

Arges nhấc người đàn ông trung niên lên, khom người lại, chân thì bước tới bức tường bên cạnh.

Rầm!

Arges lấy người đàn ông làm tấm khiên mà đánh mạnh tới phía trước với cánh tay to và khoẻ như tay quái vật.

Bức tường làm từ gỗ lập tức vỡ tung. Mưa gió cuốn mùi tanh của nước biển vào trong phòng.

Arges xoay người rồi ném người đàn ông trung niên ra khỏi khoang thuyền vào trong những ngọn sóng to như ngọn núi đang nối tiếp nhau mọc lên.

Bầu trời tối om, mưa gió rít gào, sức mạnh tự nhiên to lớn đã vùi dập tất cả.

Arges lấy một chiếc khăn tay màu trắng ra lau thật kỹ tay phải, sau đó cũng ném nó vào trong biển cả.

Anh ta lùi ra sau vài bước, kiên nhẫn chờ đồng bọn đi vào.

“Chuyện gì thế?” Không đến mười giây sau, người đàn ông có mái tóc vàng mềm mại vọt vào trong phòng.

“‘Thuyền trưởng’ bỏ chạy rồi.” Arger thở phì phò, ảo não nói: “Ông ta lại vẫn giữ được mấy phần lực phi phạm!”

“Chết tiệt!” Người đàn ông tóc vàng khẽ mắng một tiếng. Anh ta đi tới chỗ vỡ nhìn ra phương xa. Nhưng ngoài mưa gió và sóng biển ra thì chẳng nhìn thấy gì khác.

“Thôi, ông ta chỉ là thứ yếu thôi.” Người đàn ông tóc vàng phất tay: “Có thể tìm được chiếc thuyền u linh thuộc thuyền chiến của thời đại Tudor, chúng ta chỉ có công chứ không có tội.”

Cho dù là người thân thiết với biển rộng, nhưng với cái loại thời tiết thế này anh ta cũng không dám lặn vào trong nước.

“Hơn nữa nếu bão táp cứ tiếp tục thì ‘thuyền trưởng’ sẽ không chống đỡ được lâu.” Arges gật đầu, phát hiện bức tường gỗ bị vỡ kia bắt đầu phục

hồi phần bị vỡ với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Anh ta nhìn thật chăm chú, sau đó theo bản năng nhìn về chỗ cánh buồm và bánh lái. Cho dù là cách lớp vách gỗ khá dày, anh ta cũng có thể biết rõ tình huống nơi đó như nào.

Không có lái chính, không có phụ lái, không có thuyền viên, không có thủy thủ, thậm chí là không có người sống!

Nơi đó không có vật gì cả, bánh lái và cánh buồm đang tự điều chỉnh một cách kỳ dị.

Hình ảnh vị "Kẻ Khờ" mà toàn thân bị bao phủ trong màn sương xám lại hiện ra trong đầu, Arges bỗng thở dài. Anh ta quay đầu nhìn sóng to gió lớn bên ngoài, nói với ngữ khí vừa chờ mong, vừa e sợ, lại như nói mớ:

“Một thời đại mới đã bắt đầu...”

...

Khu Hoàng Hậu ở thủ đô Backlund của vương quốc Ruen.

Audrey Hall véo khuôn mặt mình, dường như không thể tin được những gì mình vừa trải qua.

Chiếc gương đồng cổ xưa trên bàn trang điểm trước mặt cô ta đã vỡ thành từng mảnh.

Dời mắt sang nơi khác, Audrey thấy chỗ mu bàn tay mình có "đỏ sạm" đang loé lên, hết như "hình xăm" ngôi sao. "Đỏ sạm" dần tối đi, cuối cùng ẩn vào trong da, không còn thấy gì nữa.

Mãi tới lúc này Audrey mới xác định là mình không nằm mơ.

Cô nàng đung đưa mặt, miệng khẽ mỉm cười, nhìn không được mà đứng dậy khom người nhắc làn váy lên.

Sau khi cúi người thi lễ với không khí, Audrey nhẹ nhàng chuyển động cơ thể, nhảy điệu múa "Tinh linh cổ" lưu hành nhất trong cung đình đương thời.

Bóng dáng nhẹ nhàng, nụ cười sáng rực toả khắp khuôn mặt.

Cốc cốc cốc! Đột nhiên cửa phòng ngủ bị người ta gõ.

“Ai vậy?” Audrey dừng nhảy, bày ra một tư thế rất nhã nhặn.

“Thưa cô chủ, có vào được không? Cô nên chuẩn bị rồi.” Hầu gái đứng ngoài hỏi.

Audrey nghiêng đầu nhìn chiếc gương trên bàn trang điểm, nhanh chóng chuyển từ cười tươi thành cười mỉm.

Cô nhìn trái nhìn phải, xác nhận hình tượng hiện giờ của mình không có vấn đề gì thì mới dịu dàng nói:

“Vào đi.”

Năm cửa bị xoay, hầu gái Annie của cô đẩy cửa bước vào.

“Ô, vỡ rồi...” Annie liếc mắt là thấy kết cục của chiếc gương đồng cũ kia.

Audrey chớp chớp mắt, lập tức từ tốn nói:

“Ây, là, ừm, lúc nãy Susie chạy vào, mà cô biết rồi đó, nó hay quậy phá lắm!”

Susie là một con chó lông vàng với huyết thống không được thuần khiết cho lắm, là quà tặng mà bá tước Hall, cha của Audrey, nhận được khi mua chó săn cáo, nhưng Audrey rất là thích.

“Cô phải dạy dỗ nó một trận mới được.” Annie quen thuộc dọn dẹp mảnh vỡ của gương đồng, sợ cô chủ của mình bị thương.

Xong xuôi, cô ta nhìn Audrey, mỉm cười dò hỏi: “Cô chủ muốn mặc chiếc váy nào?”

Audrey bỏ qua việc suy nghĩ mà nói luôn: “Tôi thích chiếc váy mà phu nhân Ginia đã thiết kế riêng cho tôi lúc sinh nhật mười bảy tuổi.”

“Không được, người ta thắc mắc không biết liệu có phải gia tộc Hall bị khủng hoảng tài chính, mà một cái váy lại mặc ở trường hợp chính thức tới hai lần!” Annie lắc đầu phủ định.

“Nhưng là tôi rất thích nó mà.” Audrey ôn hoà nhưng cường điệu câu nói này.

“Cô có thể mặc ở nhà, ở những trường hợp không chính thức.” Annie tỏ ra không có chỗ thương lượng trong chuyện này.

“Vậy chiếc váy mà ngài Sydes đưa tới hôm kia đi, cái váy có mép cổ tay áo là lá sen ấy.” Audrey khẽ hít vào một hơi, và vẫn giữ vững nụ cười ngọt ngào tao nhã.

“Cô chủ vẫn luôn tinh mắt như vậy.” Annie cười, lùi ra sau một bước rồi hô với người ngoài cửa: “Phòng để quần áo thứ sáu, mà thôi, tự mình đi lấy vậy.”

Đám hầu gái bắt đầu lu bù lên. Một người phụ trách váy dài, một người phụ trách trang sức, một người nữa thì lo liệu phần giày dép, một

người phụ trách mũ lụa, một người nữa thì lo trang điểm cho cô chủ Audrey, một người lo phần kiểu tóc.

Sau khi sắp chuẩn bị xong, bá tước Hall mặc áo gile màu nâu sậm xuất hiện ở cửa.

Ông ta đội một chiếc mũ dạ cùng màu với quần áo, để hai hàng ria mép khá đẹp, đôi mắt xanh thăm kia ngập tràn ý cười. Nhưng mà cơ bắp lỏng lẻo, phần bụng hơi phệ cùng những nếp nhăn trông khá rõ kia đã vô tình phá đi vẻ anh tuấn của ông ta thời trẻ.

“Viên đá quý sáng nhất Backlund, chúng ta nên xuất phát rồi.” Bá tước Hall đứng ở lối vào, khẽ gõ hai lần lên cánh cửa đã mở sẵn.

“Ba à, đừng có gọi con như vậy.” Audrey được hầu gái dìu đứng dậy, cố ý tỏ ra rầu rĩ.

“VẬY công chúa nhỏ xinh đẹp của ba, nên xuất phát thôi.” Bá tước Hall gập tay trái lại, tỏ ý muốn Audrey khoác tay lên.

Audrey khẽ cười, lắc đầu:

“Đây là vị trí của phu nhân Hall, bá tước phu nhân, mẹ yêu dấu của con mà.”

“Là bên này.” Bá tước Hall mỉm cười đưa tay phải ra: “Đây coi như là niềm kiêu ngạo của một người cha.”

...

Căn cứ hải quân hoàng gia ở đảo Cây Sồi, cảng Pritz.

Khi Audrey khoác tay cha mình đi xuống xe ngựa, cô nàng lập tức khiếp sợ bởi một con quái vật lớn ở trước mặt.

Trong cảng quân đội cách đó không xa, một chiếc chiến hạm nguy nga toàn thân loé ra ánh sáng kim loại đang neo đậu nơi đó. Nó không có buồm, chỉ còn lại đài quan sát và hai ống khói cao, thêm hai chiếc bệ pháo lộ thiên ở đầu và đuôi tàu.

Nó hùng vĩ như thế, khổng lồ như thế, khiến cho những con tàu chiến cánh buồm đậu gần đó hết như một đám người lùn mới sinh đang vây quanh một người khổng lồ.

“Bão Táp trên cao...”

“Ôi chúa tể của tôi ời!”

“Tàu chiếc bọc thép!”

...

Những tiếng than đầy sợ hãi nhỏ nhò đan xen vào nhau. Audrey cũng có cảm giác tương tự, đó chính là kỳ tích mà con người sáng tạo ra, là kỳ tích hải dương mà trước nay chưa từng có!

Không biết bao lâu sau, quý tộc, đại thần và các nghị sĩ hạ viện mới bình tĩnh trở lại. Lúc này, một chấm đen giữa không trung từ nhỏ hoá lớn, dần chiếm cứ một phần ba bầu trời, chiếm giữ tầm mắt của mọi người, làm cho bầu không khí đột nhiên trang nghiêm hẳn.

Đây là một vật thể to lớn bay lượn giữa không trung với đường cong rất duyên dáng và đẹp dễ, toàn thân được sơn màu xanh đậm. Khung kim loại chắc chắn và nhẹ nhàng chống đỡ những lớp vải bông có chứa túi khí nhẹ. Bên dưới có treo nòng súng hữu cơ, miệng thả bom, phần che miệng pháo bắn ngang. Tiếng ù ù to lớn do đốt máy hơi nước và âm thanh tạo ra do phần cánh mái chèo ở đuôi đang quay vù vù cấu tạo nên khúc nhạc chấn động lòng người.

Vua và người nhà đi thuyền bay đến đây, mang theo vẻ uy nghiêm nhìn xuống tất cả.

Một chiếc huy hiệu dựng thẳng với phần chuôi là "Thanh kiếm thẩm phán" vương miện hồng ngọc ở hai bên mái che phản xạ ánh mặt trời. Đây là biểu tượng lưu truyền đã lâu của gia tộc Augustus, có thể truy ngược tới tận kỷ trước đó.

Audrey chưa tròn mười tám tuổi nên vẫn chưa tham gia "nghị thức giới thiệu", đó là được hoàng hậu dẫn dắt mà chính thức gia nhập những cuộc xã giao ở Backlund để tuyên bố là đã trưởng thành, nên chỉ có thể đứng im tại chỗ mà nhìn, không thể tới gần.

Chẳng qua cô ta không để ý cho lắm, thậm chí còn thấy thoải mái vì không phải đối mặt với các vị hoàng tử.

"Dấu tích thần kỳ" của việc con người chinh phục được bầu trời vững vàng tiếp đất. Nhóm người đầu tiên theo thang cuốn xuống dưới trước chính là đám thị vệ trẻ tuổi có tư thế oai hùng. Bọn họ mặc lễ phục quân đội màu đỏ, quần dài màu trắng, đeo huân dải trên người, tay cầm súng trường. Bọn họ chia làm hai nhóm sang hai bên, yên lặng chờ đợi vua George đệ Tam, hoàng hậu, hoàng tử và công chúa xuất hiện.

Không phải là Audrey chưa gặp các nhân vật lớn bao giờ nên cô chẳng hề hứng thú lắm, ngược lại cô nàng đảo mắt xung quanh nhìn hai vị kỵ sĩ mặc áo giáp đen hệt như hai bức tượng bên người nhà vua.

Tại thời đại sắt thép, hơi nước và súng pháo này, thế mà vẫn còn có kẻ kiên trì mặc áo giáp toàn thân!

Bộ áo giáp màu đen thâm trầm, sáng bóng thứ ánh sáng kim loại lạnh lẽo như băng khiến người ta có cảm giác nặng nề, uy nghiêm và bị ép phải phục tùng.

Chẳng lẽ là "Ky sĩ trừng phạt" của danh sách cấp cao... Audrey nhớ tới mấy câu nói chuyện phiếm của các vị cha chú trong nhà, rõ là muốn tới nhìn cho biết mà lại không dám tới gần.

Khi gia đình nhà vua tới, nghi thức mới bắt đầu. Thủ tướng đương nhiệm, huân tước Argusid Negan đi tới trước mặt mọi người.

Ông ta là thành viên của đảng Bảo thủ, là một trong hai nhân vật duy nhất không dựa vào thân phận quý tộc mà trở thành thủ tướng, nhờ có sự cống hiến nổi bật nên được trao tặng huân tước.

Đương nhiên Audrey biết nhiều hơn, anh trai của Argusid, người ủng hộ chủ yếu của đảng Bảo thủ có tên là Pallas Negan, là vị công tước Negan thể hệ hiện tại!

Argusid chừng năm mươi tuổi, có vóc dáng cao gầy, tóc khá thưa, ánh mắt sắc bén. Ông ta nhìn xung quanh một lượt rồi mới nói:

“Thưa các quý ông, quý bà, tôi tin rằng các vị đã thấy được đây là một con tàu chiến bọc thép, là một tàu chiến có thể đảo điên được thời đại. Nó dài 101 mét, rộng 21 mét, có thiết kế mạn thuyền cao cấp, được bọc lớp thép dày 457 mm, nặng 10.060 tấn. Đằng trước và đằng sau có bốn cửa cho pháo chính 305 mm, ngoài ra còn 6 cửa pháo bắn nhanh, 12 cửa 6 pháo cạnh, 18 cửa súng máy, 4 ống phóng ngư lôi, tốc độ có thể đạt tới 16 nút*! Nó chính là bá chủ chân chính, sẽ chinh phục đại dương mênh mông!”

Các vị đại thần, quý tộc và nghị sĩ xôn xao, bởi chỉ với lời miêu tả của thủ tướng thôi cũng có thể khiến bọn họ tưởng tượng ra sự khủng khiếp của con tàu chiến bọc thép này là như nào, huống chi vật thật còn đang ở ngay trước mặt!

Argusid nở nụ cười tươi, sau đó lại diễn thuyết vài câu, rồi hành lễ với vua George đệ Tam và nói:

“Thưa bề hạ, xin bề hạ hãy đặt tên cho nó đi.”

“Bắt đầu từ cảng Pritz, vậy thì gọi nó là tàu Pritz đi.” Vua George đệ Tam nói với vẻ mặt khá là vui sướng.

“Tàu Pritz!”

“Pritz!”

...

Từ đại thần hải quân, vị tổng tư lệnh hải quân hoàng gia mà cái tên này được truyền ra theo thứ tự, cuối cùng đi tới trên tàu chiến bọc thép, do đám sĩ quan và binh sĩ cùng hoan hô:

“Tàu Pritz!”

Trong bầu không khí chúc mừng, tiếng súng bắn chào vang lên liên tục, vua George đệ Tam bắt đầu hạ lệnh bắn thử.

Ù!

Tiếng còi hơi vang lên, từng cột khói đặc phun ra từ trong ống khói, có thể mang máng nghe được tiếng máy móc chuyển động.

Con quái vật kia khởi hành. Khi nó ra khỏi cảng, dùng hai ỗ pháo chính trên tàu bắn vào hòn đảo nhỏ không người ở phía trước, mọi người đều khiếp sợ.

Đùng! Đùng! Đùng!

Mặt đất như bị rung lắc, bụi mù bắn lên trên không. Gió lớn thổi quét ra ngoài làm dấy lên sóng biển cao.

Thủ tướng Argusid hài lòng quay đầu nói với quý tộc, đại thần và các nghị sĩ:

“Từ giờ trở đi, bảy tên hải tặc tự xưng là tướng quân và bốn tên hải tặc lại dám xưng vua kia chỉ có thể run rẩy chờ tận thế giáng xuống mà thôi! Thời đại của chúng đã kết thúc rồi! Cho dù chúng có bao nhiêu lực phi phạm, có tàu u linh hoặc thuyền bị nguyền rủa, nhưng thứ có thể tung hoành khắp các hải dương cũng chỉ có thể là tàu chiến bọc thép!”

Lúc này, thư ký trợ lý của Argusid cố ý hỏi:

“Vậy bọn họ không thể tự chế tạo tàu bọc thép cho mình sao?”

Một bộ phận quý tộc và nghị sĩ ngằm gật đầu, cho rằng không thể loại trừ khả năng này được.

Argusid lập tức cười tươi, thông dong lắc đầu, nói:

“Không thể! Vĩnh viễn cũng không làm được! Muốn chế tạo ra một tàu bọc thép như này thì cần thể kết hợp môi trường loại lớn, cần hai mươi xưởng sắt thép có quy mô lớn, cần viện nghiên cứu đại bác Backlund, sáu mươi nhà khoa học của viện nghiên cứu thuyền Pritz và rất nhiều kỹ sư cao cấp. Cần hai xưởng đóng tàu hoàng gia và gần trăm xưởng linh kiện trực thuộc nó. Cần một đội hải quân, một ủy ban chế tạo thuyền, một nội các, một vị vua lỗi lạc có con mắt tinh đời và kiên định cùng một quốc gia có sản lượng sắt thép 1.200 vạn tấn một năm! Đám hải tặc kia không bao giờ có thể làm được!”

Nói tới đây, ông ta dừng lại một chút, sau đó giơ hai tay lên, hùng dũng hô to:

“Hỡi các quý ông, quý bà, thời đại của chiến hạm và đại bác đã tới rồi!”

*Nút: là đơn vị đo tốc độ tương đương 1 hải lý/giờ hay 1852 m/h.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 9: Bút Ký

Dịch giả: nh0ckd255

Chu Minh Thuy, nay đã tự nhận mình là Klein, nghỉ ngơi nửa giờ mới chậm rãi hồi phục lại. Trong lúc đó hắn phát hiện mu bàn tay phải của mình có thêm bốn chấm đen, vừa đủ tạo nên một hình vuông nhỏ.

Bốn chấm đen này từ đậm chuyển nhạt, sau đó nhanh chóng biến mất. Nhưng Klein biết rõ là chúng nó vẫn núp trong cơ thể mình chờ đánh thức.

“Bốn chấm, hình vuông, chẳng lẽ là đối ứng với món chính được chia ra bốn góc? Sau này mình không cần phải chuẩn bị món chính nữa, mà cứ trực tiếp bước và dùng thần chú là được?” Klein suy đoán.

Điều này thoạt trông có vẻ không tệ, nhưng trên người bỗng có một "thứ" có lai lịch kỳ quái, khó mà biết rõ được luôn khiến người ta sợ hãi.

Lại nghĩ tới một phương thuật kỳ lạ trên Trái Đất lại có thể sinh ra được tác dụng ở nơi này, nhớ tới sự xuyên việt đầy kỳ quái trong khi đang ngủ, và cả thế giới sương xám thần bí, mê hoặc, không biết là đại diện cho cái gì, rồi những tiếng thì thầm luôn bồi hồi, vang vọng trong "nghỉ thức", khiến người ta nghe mà suýt phát điên nữa, Klein bỗng rung mình một cái trong cái tiết trời nóng bức cuối tháng sáu này.

Hắn từng nghe được một câu nói như thế này: Thứ cảm xúc cổ xưa nhất, lại mạnh mẽ nhất của con người chính là nỗi sợ hãi. Mà nỗi sợ hãi cổ xưa nhất, mạnh mẽ nhất lại là sợ hãi thứ không biết. Hiện giờ hắn hoàn toàn cảm nhận sâu sắc được sợ hãi tới từ những gì mình không biết.

Trước nay chưa từng có, không thể ngăn chặn. Hắn bỗng dâng trào cái cảm xúc đầy mãnh liệt là muốn tiếp xúc với lĩnh vực thần bí, hiểu biết nhiều hơn để loại bỏ cái không biết, chứ không thể chôn đầu xuống đất như đà điểu vờ như chả có chuyện gì xảy ra để mà trốn tránh.

Ánh nắng hừng hực chiếu ngoài cửa sổ, trải một tầng "bụi vàng" lên bàn học. Klein chăm chú nhìn chỗ đó như thể chạm được chút ấm áp và hy vọng.

Hắn khẽ thả lỏng đôi chút, lập tức cảm thấy mọi mệt ulla tới như thủy triều.

Tối hôm qua không ngủ, ban này lại tiêu hao khiến mí mắt hắn nặng như đeo ngàn cân, không ngăn được mà rũ xuống.

Klein lắc đầu, giơ tay chống bàn, mặc kệ việc thu dọn bánh mì mạch đen ở bốn góc mà thất thểu đi tới trước giường tầng. Hắn vừa nằm xuống, vừa chạm vào gối thì đã ngủ mê mết.

Ừng ục! Ừng ục!

Bị cơn đói đánh thức, Klein mở mắt, cảm thấy tinh thần rất sảng khoái.

“Đầu vẫn còn đau.”

Hắn day day thái dương, vùng người ngồi dậy, cảm thấy lúc này mình có thể ăn hết một con trâu.

Hắn vừa vuốt vuốt những nếp uốn trên quần áo, vừa quay trở lại chỗ bàn học, cầm chiếc đồng hồ bỏ túi màu trắng bạc có hoa văn hình dây kia.

Tạch!

Nấp bật ra, kim giây tí tách di chuyển.

“Mười hai giờ rưỡi, mình ngủ hơn ba tiếng đồng hồ...”

Klein nuốt nước miếng, bỏ đồng hồ vào trong túi của chiếc áo sợi đay.

Ở lục địa Bắc, mỗi một ngày cũng chia làm hai mươi tư giờ, mỗi giờ sáu mươi phút, mỗi phút sáu mươi giây. Còn việc độ dài của mỗi giây liệu có bằng với giây ở Trái Đất không thì Klein không biết.

Với hăn mà nói, lúc này ngay cả những từ như thần bí học, nghi thức hay thế giới sương mù xám đều không thể tiến vào trong não, chuyện quan trọng nhất lúc này là ăn, là ăn!

Chỉ khi nào ăn no rồi mới có thể nghĩ cách! Mới làm việc được!

Klein không chút do dự lấy bốn chiếc bánh mì mạch đen về từ bốn góc, phẩy đi tro bụi dính lên trên bánh, định lấy một cái trong số bốn cái bánh kia để làm món chính cho bữa trưa.

Vì quê nhà có tập tục là ăn đồ cúng sau khi thờ cúng xong, mà bốn chiếc bánh mì mạch đen này trông chả có gì đổi khác cả, với lại túi hăn hiện giờ chỉ còn năm đồng penny, nên hăn cảm thấy làm người thì nên tiết kiệm đôi chút.

Đương nhiên là cũng chịu sự ảnh hưởng từ mảnh vỡ ký ức và thói quen sinh hoạt của nguyên chủ.

Bởi vì khí gas quá đắt, mang ra chiếu sáng cũng khiến người ta xót của, nên hăn kéo bếp lò ra, bỏ thêm ít than đá. Hăn chạy tới chạy lui, chờ nước sôi.

Cái loại bánh mì mạch đen này mà ăn không thì ghen chắc luôn!

“Chậc, chẳng lẽ phải sống cái cuộc đời sáng bánh mì đen, trưa bánh mì đen, tối mới được ăn thịt sao? Không, nếu không phải Melissa lo cho

mình sắp đi phỏng vấn, một tuần mới được ăn thịt hai lần...”

Ăn không ngồi rồi, lại vì đói khát nên chẳng thể nghiêm túc suy ngẫm được, thế là Klein nhìn xung quanh.

Nghĩ tới một pound thịt dê, hắn nhìn tủ bát với ánh mắt như xám ngắt cả đi.

“Không, không được, phải chờ Melissa về cùng ăn.” Klein lắc đầu thật mạnh, phủ định ý tưởng cắt một nửa ra nấu ăn trước.

Là một tên FA chính hiệu phiêu bạt trong một thành phố lớn, hắn tuy coi việc ăn quán là chính, nhưng vẫn rèn luyện được ít tài nấu ăn cơ bản, ngon thì không tới nhưng cũng tạm tạm.

Klein quay người đi hòng không nhìn thấy thì đỡ phải nghĩ. Đúng lúc này, hắn bỗng nhớ ra buổi sáng ngoài việc mua thịt ra, hắn còn mua đậu Hà Lan non và khoai tây!

Khoai tây! Klein tức thì có linh cảm, hắn như gió lốc vọt tới cạnh tủ bát, lấy ra hai củ trong số khoai tây không nhiều lắm kia.

Hắn tới phòng tắm chung rửa sạch khoai tây, sau đó đặt chúng vào trong nồi, luộc với nước.

Một lúc sau, hắn lấy hộp gia vị ra khỏi tủ bát, mở nắp ra và đổ một ít muối vừa to vừa ố vàng vào trong nước.

Lại kiên nhẫn chờ thêm vài phút đồng hồ, Klein xách siêu lên, rót thứ không được coi là canh vào trong bát và tô lớn, sau đó mới xiên hai củ khoai tây ra, để xuống bàn.

Phù!

Hắn lột vỏ rồi thổi lên tay. Mùi khoai tây chín lập tức trào ra, khiến người ta thèm thuồng.

Nước miếng trào ra liên tục, Klein bắt chắp việc chỉ mới bóc được một nửa và rằng khoai tây hãy còn nóng, hắn đưa lên miệng rồi cắn một miếng thật to.

Mềm! Thơm! Ăn xong còn thấy ngọt nữa! Klein tức thì thấy lòng cảm động ngập tràn, ngẫu nhiên giải quyết xong hai củ khoai tây, thậm chí còn ăn cả vỏ.

Cho tới lúc này hắn mới cầm chiếc bát to, ngon lành nhấp một hớp "canh", vị muối nhạt cọ rửa cái khô khốc trong miệng.

“Hồi bé mình thích ăn như này nhất...”

Klein đã có thứ lót bụng vừa lặng lẽ cảm khái, vừa bẻ bánh mì mạch đen nhúng "canh" cho mềm rồi ăn.

Có lẽ là do "nghỉ thức" hồi trước tiêu hao quá nhiều nên hắn ăn một mạch hai cái, đi hắn một pound.

Uống "canh", dọn dẹp, Klein cảm thấy mình đã hoàn toàn sống lại, lại thể nghiệm được niềm vui của việc được làm người và hưởng thụ ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Hắn ngồi xuống trước bàn học, bắt đầu suy nghĩ xem mình nên làm gì kế tiếp.

“Không thể trốn tránh, bắt buộc phải nghĩ cách tiếp xúc với lĩnh vực thần bí để trở thành người phi phạm trong miệng ‘Chính Nghĩa’ và ‘Người Treo Ngược’. Phải chiến thắng nỗi sợ hãi với thứ không biết. Cách duy nhất hiện tại là chờ lần ‘tụ hội’ tiếp theo, xem liệu có dự thính được phương pháp điều chế ma dược ‘Khán Giả’ hoặc là các tri thức thần bí khác không.

Từ giờ tới thứ Hai còn bốn ngày nữa. Trước đó ta phải nhìn thẳng vào vấn đề của nguyên chủ, rằng vì sao cậu ta tự sát, cậu ta đã gặp phải chuyện gì...”

Không còn cách nào xuyên việt trở lại nên Klein vốn định vỗ đít bỏ đi nay đành phải cầm lấy cuốn bút ký đang mở sẵn, định lật xem có manh mối nào để bổ sung cho những mảnh vỡ ký ức không trọn vẹn kia không.

Rất hiển nhiên là nguyên chủ có thói quen viết bút ký, đồng thời cũng có sở thích coi bút ký là nhật ký. Klein biết rõ trong ngăn tủ ở chân phải của bàn học này chất đầy những cuốn bút ký đã viết hết trang.

Cuốn bút ký này được sử dụng từ ngày 10 tháng 5, phần đầu chủ yếu là nhắc tới trường học, tới giảng viên và các tri thức:

"Ngày 12 tháng 5, thầy Azcot nhắc tới ngôn ngữ thông dụng của đế quốc Byran ở lục địa Nam cũng tới từ tiếng Fusark cổ, cũng chính là một nhánh của ngôn ngữ của người khổng lồ. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ tất cả những sinh vật có linh tính đều từng sử dụng chung một loại ngôn ngữ. Không, điều này chắc chắn là sai rồi. Cho dù trong các cuốn ‘Đêm Tận Thế’ hay ‘Cuốn sách Bão Táp’ đều có ghi lại rằng ở tong thời đại còn cổ xưa hơn cả cổ xưa, người khổng lồ không phải chúa tể duy nhất, còn có tinh linh, còn có dị chủng, còn có rồng khổng lồ. Thôi, tất cả chỉ là truyền thuyết, là truyện thần thoại mà thôi."

...

"Ngày 16 tháng 5, phó giáo sư Cohen và thầy Azcot thảo luận tính tất yếu của thời đại hơi nước. Thầy Azcot cho rằng đây được coi là tính ngẫu nhiên, nếu không phải Russel đại đế đột nhiên xuất hiện thì có lẽ lục địa Bắc vẫn giống lục địa Nam, vẫn ở trong thời đại vũ khí lạnh. Phó giáo sư thì cho rằng ông quá chú trọng vào tác dụng của cá thể. Ông ấy cho rằng theo sự phát triển của thời đại, không có Russel đại đế, Robert đại đế, tóm

lại là thời đại hơi nước sẽ đến muộn hơn, nhưng chắc chắn sẽ đến. Đối với chuyện này, tôi chỉ cảm thấy chả có gì nghĩa gì. Tôi thích phát hiện điều mới mẻ mà sắp bị sương mù lịch sử bao phủ lại. Có lẽ tôi không nên theo ngành lịch sử, mà phải học ngành khảo cổ học mới đúng."

...

"Ngày 29 tháng 5, Welch tìm tôi, nói là lấy được một cuốn bút ký của kỷ thứ tư. Nữ thần của tôi ơi, bút ký của kỷ thứ tư! Cậu ta không đi tìm những bạn học cùng hệ khảo cổ, mà muốn mời ta với bạn Naya cùng giúp tìm hiểu nội dung bản bút ký. Chuyện như vậy sao tôi có thể từ chối cho được? Đương nhiên là phải để sau bảo vệ tốt nghiệp đã. Lúc này tôi không thể phân tâm được."

Đọc đến đây, Klein cảm thấy phấn chấn, so với việc đọc bút ký lịch sử, tranh luận quan điểm, thứ bút ký về "kỷ thứ tư" mới càng có thể khiến nguyên chủ tự sát.

Kỷ thứ tư chính là thời đại trước "Kỷ nguyên Sắt Đen" hiện giờ. Những tin tức lịch sử liên quan đến nó hết như bị phủ bụi mù, thiếu thốn rất nhiều, ngay cả những lăng tẩm, thành phố cổ và tài liệu lịch sử khai quật được cũng quá ít. Các nhà lịch sử học và khảo cổ học chỉ có nương theo những diên tịch thần học đầy mơ hồ, dùng để giáo dục tín ngưỡng làm chính của bảy giáo hội mà mới coi như là chấp vá được một chút "nguyên trạng", biết đến sự tồn tại của đế quốc Solomon, vương triều Tudor, và đế quốc Trensolster.

Một Klein lập tiêu chí phá tan màn sương mù để khôi phục lịch sử càng không hứng thú gì với truyền thuyết thiên thần ở "ba kỷ trước", chỉ để ý tới kỷ thứ tư hay còn được gọi là "Thời đại các vị thần", có thể biết là sẽ kích động như nào.

“Hà, như vậy có thể thấy cậu ta coi trọng phỏng vấn, lo lắng nghề nghiệp trong tương lai, nhưng thật ra đâu cần phải vậy...” Klein nhin không được mà cảm thán.

Hiện giờ có rất ít đại học, hầu hết sinh viên là con cháu nhà quý tộc hoặc nhà có điều kiện. Bình dân chỉ cần vào, cho dù bị kỳ thị vì thân phận và không thể gia nhập vòng xã giao với những kẻ khác, nhưng chỉ cần bản thân không suy nghĩ cực đoan, mà dựa vào các chuyện như thảo luận nhóm hoặc hoạt động tập thể thì vẫn có thể có được những mối quan hệ nhất định, là những mối quan hệ khá quý báu!

Ví dụ như Welch McGwen chính là con trai của một ông chủ nhà băng ở thành phố Conston nằm ở quận Gian Hải vương quốc Ruen. Cậu ta là một con người hào sảng, ra tay hào phóng. Vì làm báo cáo tốt nghiệp cùng nhóm với Klein và Naya trong một thời gian này nên đã nhờ bọn họ hỗ trợ theo thói quen.

Không để suy nghĩ tản ra, Klein tiếp tục đọc bút ký:

"Ngày 18 tháng 6, tốt nghiệp. Tạm biệt nhé, Hoy của tôi!"

"Ngày 19 tháng 6, tôi nhìn thấy cuốn bút ký kia. Trải qua việc so sánh về kết cấu và từ gốc, phát hiện nó là một biến chủng của ngôn ngữ Fusark cổ. Chính xác hơn thì là trong lịch sử hơn một nghìn năm, tiếng Fusark cổ vẫn luôn diễn biến một cách khá nhỏ bé."

"Ngày 20 tháng 6, chúng tôi đọc hiểu được nội dung của tờ đầu tiên, tác giả là một thành viên của gia tộc có tên là "Antigenous"."

"Ngày 21 tháng 6, ông ta nhắc tới "Hắc hoàng đế". Điều này với những nội dung suy luận ra về thời đại đó là hoàn toàn mâu thuẫn, chẳng lẽ cái nhìn của thầy sai rồi. "Hắc hoàng đế" thực ra chính là danh hiệu chung dành cho mỗi một vị hoàng đế của đế quốc Solomon?"

"Ngày 22 tháng 6, gia tộc tên là "Antigenous" này dường như có địa vị khá hiển hách ở đế quốc Solomon, chủ nhân bút ký có nói tới việc ông ta tiến hành một giao dịch bí mật với người tên là Tudor. Tudor? Vương triều Tudor?"

"Ngày 23 tháng 6, tôi ép cho bản thân không được nghĩ tới cuốn bút ký kia và không tới chỗ Welch nữa. Tôi sắp phỏng vấn rồi! Đây là chuyện vô cùng quan trọng!"

"Ngày 24 tháng 6, Naya nói cho tôi rằng bọn họ có thu hoạch mới, tôi nghĩ tôi nên đi xem thế nào."

"Ngày 25 tháng 6, qua nội dung mới đọc hiểu được thì chủ nhân bút ký nhận một nhiệm vụ là đi tới đỉnh núi cao nhất của dãy "Hornaces", tới thăm "đất nước Bóng Đêm". Nữ thần của tôi ơi, đỉnh cao nhất của dãy Hornaces phải tới hơn sáu nghìn mét, lấy đâu ra quốc gia nào tồn tại? Bọn họ dựa vào gì mà sống chứ!"

"Ngày 26 tháng 6, những thứ kỳ quái đó đều có thật sao?"

Đến đây, bút ký kết thúc. Rạng sáng ngày 28 tháng 6 Chu Minh Thụy xuyên việt tới nơi này.

"Nói cách khác, thật ra bút ký ngày 27 tháng 6 là có, chính là câu... "Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta"..."

Klein giở tới trang giấy mở sẵn lúc đầu, rợn tóc gáy mà phán đoán như vậy.

Nếu hẳn muốn giải mã bí ẩn về việc nguyên chủ tự sát thì hẳn là nên tới chỗ của Welch, sau đó xem nội dung cuốn bút ký cổ xưa kia. Nhưng với vốn "kinh nghiệm" phong phú từ tiểu thuyết, phim điện ảnh và truyền hình, hẳn cảm thấy nếu mình đi, có lẽ quá nửa là sẽ gặp phải mối nguy hiểm

không biết nào đó - đám người biết rõ pháo đài cổ có quý mà còn muốn đi tìm đường chết chính là lời cảnh báo!

Nhưng không đi không được, cứ trốn tránh mãi không thể giải quyết được vấn đề, mà sẽ chỉ khiến chuyện càng lớn và càng mệt mỏi hơn. Cho tới khi đê vỡ ừa tới sẽ hoàn toàn chìm ngập bản thân!

Báo cảnh sát? Dù sao cũng không thể nói là mình tự sát được...

Cốc!

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa mạnh mẽ bỗng dồn dập truyền tới từ cửa.

Klein ngồi thẳng người dậy, vểnh tai lắng nghe.

Cốc!

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang vọng khắp hành lang nhỏ bé trong tầng hai trống trải im ắng này.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 10: Thái Độ Bình Thường

Dịch giả: nh0ckd255

“Ai vậy?”

Klein đang nghĩ tới việc sự kiện tự sát thần bí của nguyên chủ liệu có khả năng gặp phải nguy hiểm không rõ gì không, nghe được tiếng gõ cửa bất thành lình thì theo bản năng kéo ngăn kéo, lấy khẩu súng ổ xoay ra, cũng hồi đầy cảnh giác.

Bên ngoài yên lặng chừng hai giây, sau đó một giọng nói dùng khẩu âm Akhova vang lên rất chói tai:

“Tôi, Mountbatten, Beech Mountbatten đây.”

Giọng nói kia dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm:

“Cảnh sát.”

Beech Mountbatten... Khi cái tên này chui vào trong tai, Klein lập tức nghĩ tới chủ nhân của nó. Đó là một trong những cảnh sát phụ trách khu phố của nhà trọ này, là một người đàn ông thô lỗ và thích động thủ. Chỉ có điều phải là người như vậy mới có thể xử lý được cái lũ nghiện rượu, trộm cắp lưu manh, ác ôn kiêm cả ăn trộm nữa.

Mà giọng nói độc đáo kia chính là một trong những nhãn hiệu của anh ta.

“Vâng, tôi tới ngay đây!” Klein hô to đáp lại.

Hắn vốn định cất khẩu súng ổ xoay vào trong ngăn kéo, nhưng nghĩ tới việc không rõ tại sao cảnh sát lại tới, có lẽ là sẽ có những hành động như điều tra, nên hắn cẩn thận chạy tới cạnh bếp lò đã tàn lửa tắt dụi từ lâu, thả súng lục vào trong.

Ngay sau đó hắn xách cái giỏ đựng than đá lên, giữ mấy cục than vào trong bếp lò che khẩu súng lại, sau đó lại đặt một chiếc siêu lên che giấu tất cả.

Chuẩn bị xong xuôi, hắn sửa lại quần áo, bước tới gần cửa, vừa mở cửa vừa hàm hồ nói:

“Xin lỗi nhé, vừa mới ngủ trưa dậy.”

Ngoài cửa là bốn vị cảnh sát, đều mặc đồng phục màu đen kẻ ô trắng, đội mũ mềm có gắn huy hiệu. Beech Mountbatten với chòm râu quai nón màu nâu nhạt khẽ ho khan một tiếng, nói với Klein:

“Ba vị sĩ quan cảnh sát này có chuyện muốn hỏi cậu.”

Sĩ quan cảnh sát? Klein theo phản xạ nhìn quân hàm ba người kia, phát hiện hai vị có ba ngôi sao sáu xanh làm bằng bạc, một người là hai ngôi sao, thoạt trông có vẻ cao cấp hơn Beech Mountbatten vốn chỉ có ba cái hình chữ V.

Là một sinh viên chuyên ngành lịch sử, Klein không nghiên cứu gì về cấp bậc quân hàm của cảnh sát, chỉ biết Beech Mountbatten hay khoe khoang rằng mình là một cảnh sát trưởng lâu năm.

Cho nên ba người này mang cấp đốc sát? Chịu ảnh hưởng từ lời kể của anh cả Benson và bạn cùng trường Welch, Klein vẫn biết một vài kiến thức thông thường. Hắn tránh người sang một bên, chỉ vào phòng và nói:

“Mời vào, không biết là có chuyện gì?”

Người dẫn đầu ba vị sĩ quan cảnh sát là một người đàn ông trung niên có đôi mắt sâu sắc như có thể nhìn thấu tâm linh, khiến người ta nhìn không được mà sợ hãi. Ông ta có nếp nhăn rất rõ nơi khoé mắt, mái tóc nâu nhạt lộ ra bên dưới mép mũ, vừa cử thể quan sát căn phòng vừa trầm giọng hỏi:

“Cậu có biết Welch McGwen không?”

“Cậu ấy làm sao à?” Klein lòng run lên, bật thốt ra.

“Là tôi đang hỏi cậu.” Vị sĩ quan cảnh sát trung niên đầy uy nghiêm nhìn qua với ánh mắt lạnh lạnh.

Vị sĩ quan cảnh sát cũng đeo quân hàm ba sao bên cạnh ông ta thì cười ôn hoà với Klein, nói:

“Không phải căng thẳng làm gì, chúng tôi chỉ hỏi theo thông lệ thôi.”

Vị sĩ quan cảnh sát này chừng ba mươi tuổi, mũi cao, con người màu xám tạo cho người ta cái cảm giác sâu sắc khó tả, tựa như một hồ nước cổ xưa trong rừng rậm mà ít người lui tới.

Klein thầm hít vào một hơi, tổ chức từ ngữ rồi nói:

“Nếu người mà các anh nói là Welch McGwen đến từ Conston, tốt nghiệp đại học Hoy thì đúng là tôi có quen biết. Chúng tôi là bạn học, cùng đi theo một người thầy, phó giáo sư Quentin Cohen.”

Ở vương quốc Ruen, "Giáo sư" không chỉ là một chức danh, mà còn là chức vụ, giống như giáo sư và trưởng khoa hợp làm một ở trên Trái Đất vậy. Nói cách khác, một khoa của đại học chỉ có thể có một vị giáo sư. Nếu phó giáo sư muốn chuyển lên thành giáo sư thì chỉ có thể chờ người lãnh đạo trực tiếp về hưu, hoặc dựa vào thực lực của mình đẩy đối phương xuống.

Xét thấy sự cần thiết của việc giữ lại nhân tài, trải qua nhiều năm mò mẫm, Ủy ban Giáo dục bậc cao của vương quốc đã thêm chức danh phó giáo sư thâm niên vào hệ thống ba cấp bậc là giảng viên, phó giáo sư và giáo sư, dành cho những vị nam hoặc nữ phó giáo sư có trình độ cao về học thuật hoặc lý lịch đủ dài nhưng lại không cách nào trở thành giáo sư.

Nói tới đây, Klein nhìn ánh mắt của vị sĩ quan cảnh sát trung niên, suy tính một giây rồi nói:

“Nói thực ra mối quan hệ giữa chúng tôi coi như không tệ. Trong khoảng thời gian này tôi và cậu ấy, và cả Naya nữa, thường hay gặp nhau, cùng đọc và thảo luận về tài liệu lịch sử của ‘Kỷ thứ tư’, một cuốn bút ký mà cậu ấy mới lấy được. Sĩ quan cảnh sát, cậu ấy xảy ra chuyện gì à?”

Vị sĩ quan cảnh sát trung niên không trả lời, mà nghiêng đầu nhìn đồng nghiệp mắt xám.

Vị sĩ quan cảnh sát mắt xám có khuôn mặt bình thường, đôi môi mềm có gấn huy hiệu trả lời đầy tao nhã:

“Rất xin lỗi, Welch đã qua đời rồi.”

“Sao lại như vậy được?” Mặc dù đã linh cảm trước nhưng Klein vẫn kinh ngạc tới mức bật thốt.

Welch cũng chết giống như chủ cũ của thân thể này? Điều này có vẻ khủng khiếp quá rồi!

“Vậy Naya thì sao?” Klein cuống quýt hỏi.

“Cô Naya cũng đã qua đời rồi.” Sĩ quan cảnh sát mắt xám bình tĩnh nói: “Hai người bọn họ đều chết ở nơi ở của Welch.”

“Bị giết à?” Klein suy đoán. Có lẽ là tự sát...

Sĩ quan cảnh sát mắt xám lắc đầu:

“Không. Từ dấu vết ở hiện trường cho thấy bọn họ tự sát. Cậu Welch dùng đầu đập vào tường, đập rất nhiều lần, khiến cả bức tường toàn máu là máu. Cô Naya thì dìm chết mình trong một chậu nước, ừm, chính là loại chậu dùng để rửa mặt ấy.”

“Không thể nào...” Klein nghe mà tóc gáy dựng lên, dường như có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng kỳ dị kia.

Một cô gái quỳ gối trên ghế, vùi mặt vào một chậu rửa mặt đã đổ đầy nước, mái tóc xù mềm mại bay phất phơ theo gió, toàn thân không hề động đậy; Welch ngã lộn dưới đất, đôi mắt nhìn chăm chăm trần nhà, trán đã hoàn toàn nát bấy, đầy máu tươi. Mà dấu vết đập đầu ở khắp các bức tường, đầm đìa máu...

Sĩ quan cảnh sát mắt xám giật khoé miệng, nói:

“Chúng tôi cũng cho là như vậy! Nhưng kết quả kiểm tra thi thể và tình hình hiện trường đều loại trừ nhân tố liên quan đến thuốc hay ngoại lực. Bọn họ, ý tôi là Welch và Naya, đều không hề có dấu vết phản kháng nào.”

Không chờ Klein nói, anh ta bước vào trong phòng, giả vờ hỏi tùy ý:

“Lần cuối cùng cậu gặp Welch và Naya là khi nào?”

Anh ta vừa nói vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho vị đồng nghiệp có hai ngôi sao bạc. Đó là một sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi, tầm độ tuổi như Klein, tóc đen mắt xanh, có khuôn mặt ưa nhìn và trông lãng mạn kiểu thi sĩ.

Nghe hỏi như vậy, Klein lập tức mau chóng suy nghĩ, sau đó trả lời:

“Chắc là ngày 26 tháng 6, chúng tôi cùng tìm hiểu nội dung của một tờ bút ký. Sau đó tôi về nhà, chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn ngày 30, à, phỏng vấn vào khoa Lịch sử của đại học Tingen.”

Thành phố Tingen được gọi là thành phố đại học, bởi nơi đây có hai đại học là Tingen và Hoy, có trường Kỹ thuật, học viện Luật sư, học viện Thương gia, lại nằm gần thủ đô Backlund.

Hắn nói xong, từ đuôi mắt nhìn thấy sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi đi đến bên bàn học, cầm cuốn "bút ký" trông càng giống cuốn nhật ký kia lên.

Thôi xong, quên giấu nó đi rồi! Klein cấp bách hô lên: “Anh!”

Vị sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi cười với hắn, nhưng lại không hề ngừng động tác lật giở bút ký, mà sĩ quan cảnh sát mắt xám thì giải thích:

“Đây là thủ tục bắt buộc.”

Lúc này Beech Mountbatten và sĩ quan cảnh sát trung niên đầy uy nghiêm kia chỉ đứng cạnh nhìn, không nói xen vào cũng không hiệp trợ điều tra.

Lệnh khám xét của các người đâu? Klein vốn định chất vấn như vậy, nhưng suy nghĩ cẩn thận thì hình như hệ thống tư pháp của vương quốc Ruen vẫn chưa hề tiến hoá ra thứ như lệnh khám xét này, chỉ ít bản thân mình biết là không có. Dù sao thì đội cảnh sát mới được thành lập có mười lăm hay mười sáu năm gì đó. Thời nguyên chủ còn bé thì họ được gọi là quan trị an.

Klein chẳng thể ngăn cản mà trơ mắt nhìn vị sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi kia lật giở cuốn "bút ký của mình" rất nhanh, mà sĩ quan mắt xám cũng không hỏi gì thêm nữa.

“Cái thứ kỳ quái gì vậy?” Sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi giở tới trang cuối cùng, đột nhiên nói: “Còn nữa, câu này nghĩa là gì? ‘Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta’...”

Ngoài thần linh ra, không phải ai rồi cũng phải chết là chuyện rất bình thường sao? Klein vốn định bốc phét một câu, nhưng đột nhiên nghĩ tới ban đầu hắn vốn định "kết nối" với cảnh sát để phòng ngừa nguy hiểm, chỉ là không kiểm được lý do, không có cơ nào để lấy.

Không đến một giây sau, hắn quyết định, bèn giơ tay che trán, nói với ngữ điệu đầy đau khổ:

“Không biết, tôi thực sự không biết... Sáng nay sau khi tỉnh dậy, tôi cứ cảm thấy có gì đó sai sai, hình như là mình quên mất chuyện gì rồi. Nhất là mấy chuyện xảy ra gần đây. Thậm chí tôi còn chẳng rõ tại sao mình lại viết câu này nữa.”

Đôi khi thẳng thắn là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề. Đương nhiên là phải thẳng thắn có kỹ xảo, cái gì có thể nói, cái gì thì không, cái gì nên nói trước, cái gì nên nói sau, đó lại là một phương diện khác. Là một "chuyên gia" bàn phím, Klein từng nghiên cứu sơ qua về kỹ xảo nói chuyện.

“Vớ vẩn! Cậu cho rằng bọn tôi là lũ ngu à?” Beech Mountbatten phần nộ nói xen vào. Anh ta thật sự không nhịn nổi nữa rồi, bởi câu nói dối này quá vụng về, quả thực là đang sỉ nhục trí thông minh của những người ở đây!

Mày giả vờ bị tâm thần còn tốt hơn là vờ mất trí nhớ nhé!

“Là thật.” Klein thản nhiên đáp lại Mountbatten và ánh mắt của vị sĩ quan cảnh sát trung niên. Chuyện này thật đến mức không thể thật hơn.

“Có lẽ thật sự có khả năng.” Lúc này vị sĩ quan cảnh sát mắt xám từ tốn nói.

Cái gì? Thế mà cũng tin? Bản thân Klein cũng kinh ngạc.

Sĩ quan cảnh sát mắt xám mỉm cười nhìn hăn, nói:

“Hai ngày nữa sẽ có một vị chuyên gia đến đây. Tin tôi, cô ấy hăn là có thể giúp cậu nhớ lại được ký ức đã đánh mất.”

Chuyên gia? Giúp nhớ lại? Lĩnh vực tâm lý học? Klein nhú mày.

Aaaa, nếu kéo ra cái ký ức về Trái Đất thì làm sao giờ? Hăn đột nhiên thấy rằng mình tê tê.

Vị sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi đặt bút ký xuống, điều tra bàn học và gian phòng một lần nữa. May mắn là trọng điểm của anh ta nằm ở chồng sách, không nhắc cái siêu nước kia ra tra xét.

“Xong rồi. Cậu Klein, cảm ơn sự phối hợp của cậu. Mấy ngày tới cậu tốt nhất đừng rời khỏi Tingen. Nếu bắt buộc phải đi thì nhớ báo cho sĩ quan cảnh sát Mountbatten. Nếu không cậu sẽ thành tội phạm bỏ trốn đấy.” Sĩ quan cảnh sát mắt xám dặn dò câu cuối.

Thế này là xong rồi? Hôm nay như vậy là kết thúc? Không hỏi gì thêm, cũng không điều tra gì thêm? Hoặc giả kéo mình về cục cảnh sát dùng ít đòn roi? Klein ngỡ ngàng không thôi.

Chẳng qua hăn cũng muốn giải quyết sự kiện kỳ dị mà Welch mang đến, nên gật đầu nói:

“Không thành vấn đề.”

Các cảnh sát nối đuôi nhau ra khỏi căn phòng. Một thanh niên đi ở cuối cùng bỗng vỗ bả vai Klein một cái:

“Rất tốt, rất là may mắn.”

“Gì cơ?” Klein ngỡ ngác.

Vị sĩ quan cảnh sát mắt xanh có khí chất nhà thơ này khẽ mỉm cười, nói:

“Tính ra thì toàn bộ người gặp được chuyện như thế này mà chết mới là bình thường. Chúng tôi rất vui, cũng cảm thấy rất may mắn vì cậu còn sống.”

Nói xong anh ta bước ra khỏi căn phòng, cũng lễ phép tiện tay đóng cửa lại.

Chết hết mới là bình thường? Vui mừng vì mình còn sống? Cảm thấy may mắn vì mình còn sống?

Trong một chiều hè tháng sáu, Klein bỗng thấy toàn thân lạnh toát.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 11: Tài Nấu Nướng Thực Sự

Dịch giả: nh0ckd255

Toàn bộ chết trong trạng thái bình thường? Thật vui mừng hắn còn sống? Rất may là hắn còn sống?

Klein chợt rùng mình, vội vàng bước hai bước về phía cửa định đuổi theo mấy vị cảnh sát để được bảo vệ. Nhưng hắn vừa mới chạm tới tay nắm cửa, lại đột nhiên dừng động tác.

“Vị cảnh sát kia đã nói chuyện này đến mức đáng sợ như vậy, vì sao bọn họ không bảo vệ nhân chứng quan trọng hoặc có thể nói là đầu mối mấu chốt như mình? Đây là quá sơ suất? Là dò xét hay thả mồi?”

Đủ các loại suy nghĩ đánh nhau trong đầu Klein, khiến cho hắn hoài nghi cảnh sát còn đang núp trong bóng tối quan sát phản ứng của hắn.

Nghĩ tới đây, hắn yên tâm hơn hắn, không còn kinh hoàng hốt hoảng nữa. Hắn chậm rãi mở cửa, cố ý dùng giọng run rẩy hô lên với phía cầu thang:

“Các anh sẽ bảo vệ tôi đúng không?”

Cộp, cộp, cộp, cảnh sát không trả lời, tiếng giày da gõ lên cầu thang bằng gỗ không hề thay đổi chút nào.

“Tôi biết! Các anh sẽ làm như vậy!”

Klein dùng giọng điệu tin tưởng hô lên lần nữa, cố gắng biểu hiện mình giống như một người bình thường gặp phải nguy hiểm.

Tiếng bước chân dần dần trở nên nhỏ đi, biến mất ở tầng cuối cùng của nhà trọ. Klein hừ một tiếng, trong lòng giấu cợt nói: Phản ứng này quá giả rồi? Diễn xuất không đạt chút nào!

Hắn không đuổi theo mà xoay người trở lại phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Sau mấy giờ, Klein biểu hiện đầy đủ tâm trạng bất an, đứng ngồi không yên, nóng nảy phiền lòng, đọc không biết bao nhiêu từ của đất nước ăn tham, cũng không vì chung quanh không có người mà thả lỏng.

Cái này gọi là tu dưỡng của bản thân diễn viên! Hắn tự giấu trong lòng như vậy.

Khi mặt trời ngả về tây, đám mây ở chân trời "bùng cháy" lên, và những hộ ở nhà trọ này lục tục trở về, Klein mới chuyển trọng tâm tới chuyện khác.

“Chắc Melissa sắp tan học rồi...”

Hắn đưa mắt nhìn về phía bếp lò, nhắc ấm nước, bới than đá lôi ra khẩu súng lục.

Hắn không hề dừng lại cũng không chậm trễ vươn tay tới tấm ván phía sau tầng dưới của chiếc giường tầng, nơi đó có chùng mười thanh gỗ đan xen chống đỡ.

Nhét súng lục vào giữa một thanh gỗ và tấm ván, Klein bật người dậy, thấp thỏm bất an chờ đợi. Hắn sợ cảnh sát đột nhiên phá cửa nâng súng ống xông vào phòng.

Nếu như là một thế giới hơi nước bình thường, lúc làm hành động vừa rồi hẳn chắc chắn sẽ không bị ai nhìn thấy. Nhưng mà nơi này có sức mạnh siêu phàm mà bản thân cũng đã nghiệm chứng qua.

Sau mấy phút chờ đợi, cánh cửa không có động tĩnh gì, chỉ có tiếng trò chuyện của hai người thuê trọ hẹn nhau đi quán bar "Trái Tim Cuồng Dã" ở phố Chữ Thập Sắt từ xa tới gần, rồi lại từ gần ra xa.

“Phù.”

Klein thở ra một hơi, trái tim cũng bình tĩnh lại. Bây giờ thì chờ Melissa trở về làm thịt dê hầm đậu Hà Lan!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, trong miệng Klein tựa như có đầy mùi thơm của thịt, cũng nhân tiện nhớ lại cách Melissa làm thịt dê hầm đậu Hà Lan.

Trước tiên con bé sẽ đun sôi nước trụng thịt trước, sau đó thêm hành tây, muối, một xíu tiêu và nước rồi tiếp tục hầm, đến một thời điểm nhất định thì bỏ thêm đậu Hà Lan và khoai tây, hầm thêm bốn tới năm mươi phút.

“Cách làm thật đúng là đủ đơn giản và thô sơ... Chỉ dựa vào vị ngon của thịt để tạo mùi!” Klein không nhịn được lắc đầu.

Nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, người ta nhà bình dân đâu có nhiều loại gia vị, nào có đủ mọi cách nấu ăn, chỉ có thể tìm cách đơn giản, thực dụng và tiết kiệm. Dù sao chỉ cần không làm cháy thịt, không nấu hỏng, thì đối với người một tuần chỉ được ăn hai lần thậm chí một lần thịt mà nói, vậy là tốt rồi.

Không nói tài nghệ nấu nướng của Klein giỏi thế nào, thường ngày đều là đi ăn cơm tiệm, nhưng mỗi tuần vẫn tự tay nấu ba bốn bữa dần dần

tích lũy lại thì hẳn vẫn đạt đến trình độ tiêu chuẩn. Cho nên hẳn cảm thấy không thể lãng phí 1 pound thịt dê kia được.

“Chờ Melissa về mới làm, chuẩn bị xong cũng phải hơn bảy rưỡi, lúc đó đợi con bé sẽ đói xui mất... Giờ là lúc cho con bé biết tới tài nấu nướng thực sự rồi!”

Klein tìm cho mình một lý do trước, sau đó bắt đầu đốt lửa lại, tới phòng tắm dùng chung múc nước rửa sạch thịt dê, rồi lấy thớt, dao phay bắt đầu bập bập băm thịt thành miếng nhỏ.

Còn về chuyện giải thích tài nấu nướng đột nhiên giỏi như thế, hẳn quyết định đẩy lên người đã chết - Welch McGwen. Vị bạn học này không chỉ là đầu bếp có các món hải sản hương vị đặc sắc, mà còn thường xuyên nghĩ ra món ăn ngon mới mời mọi người nếm thử.

Ừ, người chết sẽ không phản bác lại mình!

Nhưng mà, hic, đây là thế giới có người phi phạm, có khi người chết cũng biết nói chuyện thì sao... Nghĩ vậy, Klein bỗng dưng thấy chột dạ.

Hắn quăng đi mấy suy nghĩ vớ vẩn, bỏ cục thịt vào cái tô, rồi cầm hộp gia vị ra, rắc vào trong tô nửa muỗng muối hạt, ngoài ra còn đặc biệt lấy ra một chút tiêu đen hạt trong một cái chai nhỏ quý giá, sau đó trộn đều tất cả với nhau để ướp.

Tiếp theo hẳn đặt nồi hầm lên bếp. Trong khi chờ nó nóng lên, Klein lục lọi ra mấy củ cà rốt còn dư ngày hôm qua và một củ hành tây mới mua hôm nay cắt thành từng khối.

Chuẩn bị xong tất cả, hẳn lại lấy ra một cái lon nhỏ từ chạn bát, mở ra, bên trong là một chút mỡ heo còn dư lại.

Klein xúc một muống bỏ vào nồi, đầu tiên là làm tan mỡ, sau đó cho cà rốt và hành tây cắt khối vào xào.

Mùi thơm bắt đầu lan toả, Klein trút toàn bộ thịt dê vào cẩn thận xào.

Trong quá trình này vốn nên cho thêm chút rượu, không có thì cũng phải có rượu vang thay thế. Nhưng mà nhà Moretti không có mấy thứ đồ xa xỉ đó, một tuần Benson cũng chỉ có thể uống một ly bia, Klein bất đắc dĩ phải liệu cơm gắp mắm, đổ thêm chút nước sôi, tùy tiện đun lên.

Hầm chừng hai mươi phút, hắt mở nắp ra bỏ đậu Hà Lan và khoai tây đã cắt khối vào, lại đổ thêm một cốc nước sôi và hai muống muối.

Đậy nắp lại, chỉnh lửa nhỏ, Klein hài lòng thở ra một hơi rồi đợi em gái về nhà.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua mùi thơm bên trong căn phòng càng ngày càng nồng đậm, có vị thịt hấp dẫn, có hương khoai tây đậm đà, có mùi hăng hăng của hành tây.

Mùi vị dần dần trộn lẫn, Klein nuốt nước miếng liên tục, cũng nhẩn mở nắp đồng hồ bỏ túi, nhìn kim phút.

Hơn bốn mươi phút sau, tiếng bước chân không tính là nhanh nhưng có tiết tấu đến gần, chìa khóa cắm vào, nắm tay cửa chuyển động, cửa phòng được mở ra.

“Thơm quá...” Melissa còn chưa đi vào phòng đã dùng giọng nghi ngờ nói nhỏ.

Con bé cầm túi bước vào phòng, nhìn qua bếp lò.

“Anh làm?” Động tác gỡ nón của Melissa dừng lại giữa không trung, con bé nhìn Klein với ánh mắt đầy kinh hoàng.

Con bé hít hít mũi, hít thêm càng nhiều mùi thơm ánh mắt càng trở nên dịu dàng, giống như tìm được lòng tin.

“Anh làm à?” Con bé nghi ngờ hỏi lại.

“Em sợ anh lãng phí thịt dê sao?” Klein mỉm cười hỏi ngược lại, không đợi Melissa trả lời lại tự mình nói tiếp: “Yên tâm, anh đặc biệt đi hỏi Welch cách làm món ăn này. Em biết Welch mà, cậu ta có đầu bếp giỏi lắm.”

“Lần đầu anh làm?” Melissa không tự chủ nhú chân mày lại, nhưng lại được mùi thơm vượt cho giãn ra.

“Xem ra anh có thiên phú nhỉ.” Klein cười: “Sắp xong rồi, em cất sách vở và mũ đi, qua phòng tắm rửa tay rồi chờ thưởng thức. Anh đang rất tin tưởng đây.”

Nghe anh mình sắp xếp đầu vào đây, lại nhìn nụ cười bình tĩnh và dịu dàng của Klein, trái tim Melissa loạn nhịp, ngơ ngác đứng ở cửa.

“Em thích hầm nhừ đúng không?” Klein mỉm cười thúc giục.

“A, dạ dạ!” Melissa phục hồi lại tinh thần, một tay xách túi một tay cầm mũ, bước nhanh vào trong phòng.

Mở nắp nồi hầm ra, hơi nước lập tức bốc lên trước mắt Klein, hai miếng bánh mì mạch đen đã sớm được bỏ vào trong nồi thịt dê hầm đậu Hà Lan để cho chúng hấp thu mùi thơm và hơi nóng cho nở ra.

Đến khi Melissa thu dọn đồ vật, rửa tay rửa mặt trở về, trên bàn đọc sách đã bày sẵn một đĩa thịt dê hầm đậu Hà Lan có khoai tây, cà rốt, hành tây tô điểm, còn hai miếng bánh mì đen đã ngấm chút nước thịt thì nằm ở một đĩa khác.

“Tôi nếm thử đi.” Klein chỉ vào cái muỗng và nĩa đặt bên cạnh đĩa thịt.

Melissa vẫn còn mờ mịt không từ chối cầm nĩa lên xiên một khối khoai tây đưa tới bên miệng cắn nhẹ.

Khoai tây bột dẻo, nước thịt thơm nồng đồng thời ngập tràn khoang miệng, khiến cho nước miếng của con bé điên cuồng tiết ra, chỉ hai ba miếng cắn hết khối khoai tây rồi nuốt.

“Nếm thử chút thịt.” Klein dùng cầm chỉ cái đĩa.

Vừa rồi hẳn đã thử mùi vị, cảm thấy mới chỉ đạt trình độ tiêu chuẩn, nhưng đối với cô bé chưa thấy bộ mặt thành phố lại thảnh thơi mới có thể ăn thịt mà nói, vậy là đủ rồi!

Trong mắt của Melissa có nhiều sự mong đợi hơn, con bé dè dặt xiên một miếng thịt dê.

Nó bị hàm khá như nên vừa mới vào miệng thì đã có cảm giác sắp tan ra, mùi thịt thật sự bùng nổ, nước thịt đầy ắp miệng.

Đó là cảm nhận tốt đẹp trước giờ chưa từng có, khiến Melissa hoàn toàn không ngừng lại được. Đến khi con bé hồi hồn lại thì đã ăn mấy miếng thịt dê.

“Em, em, Klein, đây là chuẩn bị cho anh mà...” Gương mặt của Melissa đỏ lên, cô bé lắp ba lắp bắp nói.

“Anh ăn vụng từ này, đặc quyền của đầu bếp mà.” Klein mỉm cười an ủi em gái, đồng thời cũng cầm nĩa và muỗng lên, lúc thì ăn thịt, thảnh thơi lại nhét đậu Hà Lan đầy mồm, lúc lại buông chén đĩa bẻ một miếng bánh mì đen chấm nước ăn.

Melissa bị hành động không chút lạ thường nào của Klein ảnh hưởng nên dần thả lỏng, lại chìm đắm vào trong mỹ thực.

“Ăn ngon thật, không biết thì không nghĩ là lần đầu tiên anh làm.” Melissa liếc nhìn cái đĩa ngay cả nước cũng không còn dư, khen ngợi từ tận đáy lòng.

“So với đầu bếp của Welch còn kém rất xa, chờ anh có tiền sẽ mang em và Benson tới nhà hàng bên ngoài, ăn ngon hơn nhiều!” Klein bắt đầu nói vài mơ ước của mình.

“Anh sắp phỏng vấn... Ợ...” Melissa còn chưa nói xong thì đột nhiên không khống chế được mà ợ một hơi. Con bé vội vàng đưa tay lên che miệng, mặt đầy lúng túng. Đều do thịt dê hầm đậu Hà Lan vừa rồi ăn quá ngon!

Klein cười thầm, quyết định không cười nhạo em gái, hắn chỉ cái đĩa nói: “Đây là nhiệm vụ của em đó!”

“Vâng!” Melissa vội vàng đứng dậy cầm chậu xông ra ngoài cửa.

Chờ con bé rửa dọn xong xuôi về thì mở chạn bát ra, theo thói quen kiểm tra các hộp gia vị một lượt.

“Vừa nãy anh dùng?” Melissa kinh ngạc bật thốt lên quay đầu nhìn về phía Klein, trong tay cầm bình tiêu đen và lon mỡ heo.

“Một chút xíu, đây là cái giá của mỹ vị mà.” Klein nhún vai cười nói.

Ánh mắt Melissa lóe lên, biểu tình biến đổi mấy lần, cuối cùng mím môi nói:

“Sau này vẫn là em nấu ăn đi.”

“Ừ... Anh phải nắm chắc thời gian chuẩn bị phỏng vấn, phải suy nghĩ chuyện công việc.”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 12: Lại Đến Lần Nữa

Dịch giả: nh0ckd255

Em à, liệu anh có thể không vạch áo cho người xem lưng được không... Klein thâm giễu, lại cảm thấy đầu tiếp tục đau.

Những tri thức mà nguyên chủ quên đi không nhiều, cũng chắc chắn là không ít. Ngày kia phải phỏng vấn rồi, lấy đâu ra thời giờ mà bổ sung được... Mà lại còn bị dính vào sự kiện kỳ dị khủng bố này, nào có tâm tư "ôn tập"...

Nói vài câu có lệ với cô em gái, Klein bắt đầu giả vờ học hành. Melissa kéo ghế dựa ra ngồi bên cạnh, dựa vào ánh sáng từ đèn khí gas mà bắt đầu làm bài tập.

Không khí yên lặng và thoải mái. Đến khi sắp mười một giờ, hai anh em chúc nhau ngủ ngon rồi tự về giường của mình.

...

Cốc!

Cốc cốc!

Những tiếng gõ cửa lại vang lên, Klein mới tỉnh lại từ trong mơ. Hắn mở mắt nhìn ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ, vùng người ngồi dậy, đầu óc hãy còn mơ hồ:

“Ai vậy?”

Đã mấy giờ rồi? Sao Melissa không gọi mình dậy?

“Là tôi, Dunn Smith.” Ngoài cửa, một giọng nam chín chắn trả lời.

Dunn Smith? Không biết... Klein lắc đầu, bước xuống giường rồi đi tới bên cửa.

Hắn mở cửa phòng ra, nhìn thấy vị sĩ quan cảnh sát có đôi mắt xám.

“Xảy ra chuyện gì à?” Klein cảnh giác hỏi.

Vị sĩ quan cảnh sát mắt xám này trả lời với vẻ mặt đầy nghiêm túc:

“Chúng tôi tìm được một người lái xe ngựa. Anh ta chứng thực rằng ngày 27, cũng chính là ngày Welch và Naya chết, cậu có đi tới nơi ở của Welch, hơn nữa đích thân Welch còn trả tiền xe cho cậu.”

Klein giật mình một cái, không hề có chút hoảng sợ hay chột dạ khi bị người ta vạch trần lời nói dối. Bởi vì hắn hoàn toàn không nói dối, mà ngược lại cảm thấy chứng cứ mà vị sĩ quan cảnh sát Dunn Smith mắt xám này cung cấp hoàn toàn không giống những gì bản thân hắn lường trước.

Ngày 27 tháng 6, nguyên chủ quả nhiên tới nơi ở của Welch, tới ban đêm hôm ấy khi về nhà thì tự sát mà chết, giống hệt Welch và Naya!

Klein há miệng thở dốc, bỗng gượng gạo cười, nói:

“Đây không phải là chứng cứ đủ mạnh, không thể trực tiếp chứng minh tôi có liên quan tới cái chết của Welch và Naya. Nói thật thì tôi cũng rất muốn biết xem đã xảy ra chuyện gì, biết những gì mà hai người bạn đáng thương kia của tôi gặp phải. Nhưng mà... Nhưng mà tôi thực sự nhớ không ra. Tôi gần như hoàn toàn quên những chuyện đã làm ngày 27 đó. Nói ra thì có lẽ anh không tin, tôi phải dựa theo cuốn bút ký của chính mình mới đoán mò là có lẽ ngày 27 tôi có đi tới chỗ Welch.”

“Tổ chất tâm lý không tệ đó.” Sĩ quan cảnh sát mắt xám Dunn Smith gật đầu, không tỏ ra phần nộ cũng không hề mỉm cười.

“Anh có thể nghe được sự thành khẩn của tôi.” Klein nhìn thẳng vào đôi mắt đối phương. Tôi vốn nói thật mà, đương nhiên chỉ là một phần trong sự thật thôi!

Dunn Smith không hề phản hồi ngay, mà quét mắt qua căn phòng một lượt rồi mới chậm rãi nói:

“Welch bị mất một khẩu súng lục ổ xoay, tôi nghĩ là tôi có thể tìm được nó ở nơi này, đúng không, cậu Klein?”

Quả nhiên... Klein cuối cùng đã biết lai lịch của khẩu súng kia. Những suy nghĩ loé lên trong đầu óc hần nhanh như chớp, hần lập tức có quyết định. Hần giơ hai tay lên, lùi ra sau một bước để nhường đường, sau đó dùng cằm chỉ về phía giường tầng:

“Ở bên dưới ván giường.”

Hần không nói cụ thể ở giường trên hay dưới, vì người bình thường sẽ không giấu bao giờ giấu ở ván của giường trên, bởi làm thế sẽ khiến khách tới chơi nhìn phát là thấy ngay.

Sĩ quan cảnh sát mắt xám Dunn Smith không bước tới, giật khoé miệng rồi nói:

“Không còn gì bổ sung nữa à?”

Klein trả lời ngay tắp lự:

“Có! Nửa đêm hôm trước tôi tỉnh dậy thì phát hiện mình đang nằm bò ra bàn, bên cạnh là khẩu súng ổ xoay, và một viên đạn ở chân tường, nhìn qua thì giống như là vừa tự sát. Nhưng có lẽ là do không có kinh nghiệm,

chưa bao giờ sử dụng súng lục, hoặc có lẽ là tới phút cuối cùng lại sợ, tóm lại là viên đạn không đi theo ước muốn ban đầu, nên đầu tôi còn nguyên vẹn, sống tới bây giờ.

Mà từ lúc đó trở đi, tôi quên đi một phần ký ức, bao gồm cả việc ngày 27 tới nhà Welch làm gì, thấy gì. Tôi không nói dối, tôi thực sự nhớ không rõ.”

Vì rửa sạch hiềm nghi và giải quyết sự kiện kỳ dị quẩn lầy mình, Klein gần như nói ra toàn bộ sự tình, trừ việc xuyên việt và "tụ hội". Mặt khác hần chải chuốt qua những từ ngữ mình sử dụng, làm cho mỗi câu nói đều có thể vượt qua được kiểm tra. Ví dụ hần không nói viên đạn không bắn trúng đầu, chỉ nói là không đạt được như mong muốn ban đầu, sau đó đầu vẫn nguyên vẹn. Vào tai người khác thì hai câu này biểu đạt ý nghĩa tương tự nhau, nhưng về thực tế thì lại hoàn toàn khác biệt.

Sĩ quan cảnh sát Dunn Smith im lặng nghe, sau đó chậm rãi nói:

“Điều này rất phù hợp với sự phát triển mà tôi đã suy đoán, cũng phù hợp với logic của sự kiện phía trước. Đương nhiên tôi không biết tại sao cậu vẫn còn sống.”

“Anh tin là tốt rồi, bởi tôi cũng không biết sao tôi vẫn sống.” Klein khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà...” Dunn tung ra một câu mang tính chuyển hướng: “Tôi tin cũng vô dụng. Bây giờ cậu là nghi can lớn nhất. Cậu bắt buộc phải vượt qua sự xác thực của ‘chuyên gia’, xác nhận rằng cậu thực sự đã quên, hoặc thực sự không trực tiếp làm cho Welch và Naya chết.”

Anh ta khụ một cái, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

“Klein, tôi mong cậu phối hợp điều tra, theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến. Như vậy thì mất khoảng chừng hai đến ba ngày, nếu cậu quả

thực không có vấn đề.”

“Chuyên gia đến rồi?” Klein sững sờ, hỏi lại. Không phải là bảo hai ngày nữa sao?

“Cô ấy đến sớm hơn chúng tôi đoán.” Dunn nghiêng người, tỏ ý muốn Klein đi ra.

“Tôi để lại mẫu giấy nhắn đã.” Klein xin xỏ. Benson còn đang đi làm, Melissa đã đến trường, chỉ có thể nhắn lại với bọn họ biết mình liên quan tới vụ án của Welch, bảo bọn họ đừng lo.

Dunn gật đầu, không để ý cho lắm: “Ừm.”

Klein trở lại cạnh bàn học, vừa tìm tờ giấy để viết, vừa tranh thủ suy xét chuyện kế tiếp.

Nói thực ra hẳn rất không muốn gặp vị chuyên gia kia, dù sao bản thân hẳn còn đang cất giấu một bí mật còn lớn hơn. Ở nơi có bảy giáo hội này, với điều kiện tiên quyết là "vị có vẻ là tiền bối" Russel đại để bị ám sát, chuyện "xuyên việt" này quá nửa sẽ phải vào sở tài phán hoặc lên toà trọng tài!

Nhưng hẳn không có vũ khí, không biết đánh đấm, cũng không có năng lực siêu phàm thì sao có thể là đối thủ của đám sĩ quan cảnh sát lành nghề được. Huống chi bóng tối bên ngoài cửa kia còn có vài vị cấp dưới của Dunn.

Bọn họ chỉ cần rút súng ra bắn một cái là mình tèo ngay!

“Phù, đi một bước tính một bước vậy.”

Klein để lại tờ giấy nhắn, cầm chìa khoá rồi theo Dunn ra khỏi căn phòng.

Trong hành lang tối om, bốn vị cảnh sát mặc quần áo đen kẻ ô trắng đứng hai bên, rất là cảnh giới.

Cộp, cộp, cộp.

Klein đi bên cạnh Dunn, giẫm lên cầu thang làm từ gỗ mà bước xuống từng bậc một, đôi lúc còn nghe được tiếng ken két.

Một chiếc xe ngựa với bốn cái bánh xe do một con ngựa kéo đang dừng ở ngoài cửa nhà trọ. Mặt hông của phần mái xe ngựa có khắc dấu hiệu của hệ thống cảnh sát "Hai thanh kiếm đan xen vào nhau, vây quanh một chiếc vương miện". Xung quanh vẫn náo nhiệt, chật chội và ồn ào như buổi sáng hôm trước.

“Lên đi.” Dunn ra hiệu cho Klein lên trước.

Klein vừa định bước lên, đột nhiên một vị tiểu thương bán hàng túm lấy một vị khách, mắng mỏ đối phương là trộm cắp. Hai bên lao vào đánh nhau khiến lũ ngựa bị kinh hãi. Xung quanh tức thì trở nên hỗn loạn.

Cơ hội!

Klein không kịp nghĩ nhiều, lập tức quay người lao vọt vào trong đám người. Xô đẩy, né tránh, hấn điên cuồng bỏ chạy về một đầu khác của con phố.

Trong tình hình bây giờ, vì không "gặp" chuyên gia nên chỉ có thể ra bến tàu ngoài thành phố, ngồi thuyền đi xuôi theo sông Tasok mà trốn tới thủ đô Backlund. Nơi đó nhiều người, dễ ẩn núp nhất. Đương nhiên cũng có thể theo tàu hơi nước đi tới cảng Anmatt ở phía đông gần đây nhất, đi đườn biển tới Pritz rồi từ đó tới Backlund.

Không lâu sau, Klein chạy tới ngã tư, quẹo vào phố Chữ Thập Sắt, nơi đó có mấy cỗ xe ngựa cho thuê đang đứng chờ.

“Tới bến tàu ngoại ô.” Hắn chống tay nhảy lên một cỗ xe ngựa trong số đó. Hắn đã nghĩ rất kỹ, đầu tiên là phải nói dối đám cảnh sát đang đuổi theo, đợi khi xe ngựa chạy được một đoạn thì hắn sẽ nhảy thẳng xuống!

“Ok!” Người lái xe kéo dây cương.

Lộc cộc, xe ngựa nhanh chóng rời khỏi phố phố Chữ Thập Sắt.

Đang lúc Klein định nhảy ra khỏi xe thì hắn phát hiện xe ngựa này rẽ vào một con đường khác, vốn không phải là con đường đi ra vùng ngoại ô.

“Anh định đi đâu thế?” Klein sửng sốt, buột miệng hỏi.

“Đi nơi ở của Welch...” Người lái xe ngựa trả lời, ngữ khí bình tĩnh không chút cảm xúc.

Cái gì? Klein đang kinh ngạc thì người lái xe quay người lại, để lộ đôi mắt màu xám lạnh lùng và sâu sắc. Nghiễm nhiên chính là sĩ quan cảnh sát Dunn Smith!

“Anh!!!” Klein bỗng dưng hoảng sợ, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, hấn bật cả người dậy.

Ngồi dậy? Klein nghi ngờ nhìn trái nhìn phải, phát hiện ánh trăng đỏ rực bên ngoài, gian phòng bị phủ kín bởi lớp lụa mỏng.

Hắn giơ tay vuốt trán, nơi đó ướt và lạnh, tất cả đều là mồ hôi lạnh, mà sau lưng cũng là như vậy.

“Gặp ác mộng...” Klein thở hắt ra một cái: “May quá... May quá...”

Hắn cảm thấy lúc ở trong mơ mình rất tỉnh táo, còn biết suy xét, đúng là kỳ quái.

Sau khi hoà hoãn lại, Klein cầm lấy đồng hồ bỏ túi ra nhìn thoáng qua, thế mới phát hiện lúc này đã là hai giờ đêm. Vì vậy hắn lầu bầu xuống giường, định đi phòng tắm chung để rửa mặt một cái, tiện thể giải quyết luôn cái bụng đang trướng hết cả lên.

Hắn mở cửa phòng, đi qua hành lang tối om, dựa theo ánh trăng yếu ớt mà rón rén đi tới phòng tắm chung.

Đột nhiên hắn thấy một bóng người đứng trước cửa sổ ở cuối hành lang. Bóng người kia mặc áo khoác gió màu đen, ngắn hơn áo khoác dài, và dài hơn áo vest một chút. Bóng người kia như nửa hoà tan vào trong bóng tối, tắm trong ánh trăng đỏ rực trong trẻo mà lạnh lẽo kia.

Bóng người chậm rãi quay người lại, nhìn sang, đôi mắt sâu, u ám và lạnh lùng.

Dunn Smith!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 13: Kẻ Gác Đêm

Dịch giả: nh0ckd255

Cập!

Klein nhin không được mà lùi ra sau một bước, hoàn toàn không rõ là mình đã tỉnh hay còn ở trong mộng.

Bóng người kia bỏ chiếc mũ dạ màu đen xuống, khẽ cúi chào với biên độ rất nhỏ, mỉm cười và trầm giọng nói:

“Xin giới thiệu lại lần nữa, Kẻ Gác Đêm, Dunn Smith.”

Kẻ Gác Đêm? Danh hiệu của đội ngũ người phi phạm của giáo hội nữ thần Đêm Tối mà "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" từng đề cập đến? Klein giật mình, lại liên tưởng tới ban nãy, bèn thốt lên:

“Anh điều khiển giấc mơ? Anh vừa để cho tôi mơ như vậy à?”

Kẻ Gác Đêm Dunn Smith lại đội mũ dạ lên đầu, che đi mái tóc ngắn, đôi mắt xám sâu thẳm kia ánh lên ý cười, nói:

“Không, tôi chỉ tiến vào giấc mộng của cậu, tạo ra những dẫn dắt cần thiết.”

Giọng nói của anh ta thuần hậu và êm dịu, quanh quẩn khắp hành lang tối với chút ánh sáng đỏ nhạt mà không hề kinh động tới giấc mơ đẹp của những người khác:

“Ở trong mơ, dù sẽ có những cảm xúc do tâm tình thường bị đè nén áp lực hoặc cái loại tâm lý tối tăm được phóng đại lên khiến mọi thứ có vẻ hỗn loạn, vớ vẩn và điên cuồng, nhưng sự thật vẫn tồn tại, vẫn được giấu vào trong đó. Đối với kẻ lão luyện như tôi mà nói, mọi thứ đều rõ ràng và dễ thấy. So với cậu trong trạng thái tỉnh, tôi tin cậu ở trong giấc mơ hơn nhiều.”

Đây là... Người bình thường ai có thể khống chế được giấc mơ của mình? Nếu như mình mơ thấy những gì ở Trái Đất, chẳng phải sẽ bị Dunn Smith phát hiện sao? Klein khiếp sợ, vô cùng sợ những gì gặp được trong giấc mơ.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra một vài điều kỳ quái, bởi vì hắn nhớ rằng ở trong mơ hắn rất tỉnh táo, rất lý trí, biết cái gì nên và không nên nói. Đơn giản mà nói thì đó là hoàn toàn không giống nằm mơ!

Cho nên chính là Dunn Smith đã "nhìn thấy" những gì mà mình muốn anh ta thấy?

Những ý nghĩ nhanh chóng hiện lên trong đầu Klein, hắn mơ hồ hiểu ra. Đây là phúc lợi kèm theo xuyên việt, ví dụ như đặc thù linh hồn của bản thân, hay là ảnh hưởng phụ từ "nghị thức đối vận" kia?

“Cho nên, anh Smith, anh thực sự tin tôi đã mất ký ức?” Klein tổ chức lại ngôn ngữ, hỏi ngược lại.

Dunn Smith không trả lời trực tiếp, mà nhìn lại hắn thật chăm chú:

“Cậu lại không hề có cảm giác kinh ngạc gì với chuyện như này à? Lúc trước tôi có gặp được người, cho dù vừa mơ xong cũng không tin sẽ có năng lực phi phạm, nên thà rằng mình còn chưa tỉnh dậy.”

Klein đáp "ừ" một tiếng, rồi nói:

“Có lẽ vì tôi đang cầu khẩn mong có sức mạnh như vậy tới giúp mình.”

“Một logic rất thú vị... Có lẽ việc cậu sống sót không phải là vì may mắn.” Dunn gật đầu, không hề nở nụ cười: “Hiện tại tôi có thể xác nhận cậu quả thực mất đi một phần trí nhớ vì chuyện lần này, nhất là liên quan tới bản thân chuyện này.”

“Tôi có thể về được rồi chứ?” Klein thầm thở phào nhẹ nhõm, dò hỏi.

Dunn rút một tay trong túi, chậm chậm bước tới. Bóng đêm xung quanh trở nên yên tĩnh và dịu dàng hơn hẳn.

“Không, cậu vẫn phải đi cùng tôi tới gặp ‘chuyên gia’.” Anh ta nở một nụ cười rất lễ phép.

“Vì sao?” Klein bật thốt ra, rồi vội vàng bổ sung: “Anh không tin những chỉ dẫn ở trong mơ của mình?”

Đùa cái gì chứ? Nếu vị "chuyên gia" kia mà am hiểu thôi miên, có năng lực đọc tâm, chẳng phải bí mật lớn nhất của mình sẽ bị lộ sao? Kết quả thế nào thật khó mà tưởng tượng được!

“Tôi là người khiêm tốn, nhưng vẫn khá tin tưởng vào những gì liên quan tới giấc mơ.” Dunn trả lời thong dong và bình tĩnh: “Chẳng qua, chuyện then chốt và quan trọng đó là xác nhận lại một lần nữa cũng không sao. Huống chi những gì cô ấy am hiểu khác biệt tôi rất nhiều, có lẽ còn có thể giúp cậu khôi phục được một phần nào đó trí nhớ.”

Không cho Klein nói, ngữ khí của anh ta nặng nề hẳn: “Dù sao cậu có liên quan tới tung tích của cuốn bút ký của gia tộc Antigenous.”

“Cái gì?” Klein giật mình một cái.

Dunn dừng ngay trước mặt hắn, dùng đôi mắt màu xám nhìn chăm chăm đôi mắt hắn:

“Ở hiện trường không thấy cuốn bút ký truyền lại từ kỷ thứ tư, cả toà nhà cũng không thấy. Welch chết rồi, Naya chết rồi, cậu là đầu mối duy nhất.”

“... Được rồi.” Klein im lặng một lát rồi thở hắt ra.

Bút ký biến mất... Đúng là chuyện kỳ dị mà! Thế mà lúc trước mình hoàn toàn không nghĩ đến tung tích cuốn bút ký của kỷ thứ tư kia!

Dunn gật đầu khe khẽ, gần như không thể nhận ra. Anh ta vừa lướt qua Klein vừa chuyển chủ đề:

“Bây giờ cậu khoá cửa lại rồi cùng tôi tới nơi ở của Welch. ‘Chuyên gia’ đang chờ chúng ta ở chỗ đó.”

Klein lặng lẽ hít vào một hơi, lòng bồn chồn và bất an. Hắn muốn từ chối, thậm chí là muốn bỏ chạy, nhưng tin rằng với việc chặn mình lại ở trong giấc mơ lúc trước, Dunn Smith chắc chắn sẽ đề phòng nghiêm ngặt. Mà thực lực của người bình thường với người phi phạm chênh lệch rất lớn, cố tình bỏ chạy sợ là chẳng có bao nhiêu phần trăm thành công.

Chắc chắn anh ta có mang súng lục theo... Là cái loại súng mà bản thân cũng có thể là đã tập luyện rất nhiều lần...

Các ý nghĩ xung đột dữ dội trong đầu, cuối cùng Klein quyết định chấp nhận sự thật:

“Vâng.”

Haiz, đành phải đi một bước nhìn một bước, có khi cái loại đặc biệt trong giấc mơ của mình sẽ lại có hiệu quả...

“VẬY ĐI THÔI.” Dunn nói, ngữ khí không thay đổi.

Klein xoay người đi theo hai bước rồi đột ngột dừng lại:

“NÀY ANH SMITH, TÔI... TÔI MUỐN ĐI PHÒNG TẮM CÁI ĐÃ.”

Đi toilet ấy mà!!!

Dunn không ngăn cản mà nhìn hắn một cái thật sâu:

“KHÔNG THÀNH VẤN ĐỀ. KLEIN, HÃY TIN TÔI, TRONG ĐÊM TỐI TÔI CÒN MẠNH HƠN NHỮNG GÌ CẬU NGHĨ.”

Trong đêm tối... Klein im lặng lắng nhấm mấy từ này.

Hắn không định thử nghiệm một cách lỗ mãng, mà thành thật đi giải quyết cái bụng đang căng muốn tràn ra, sau đó lấy nước lạnh rửa mặt khiến bản thân hoàn toàn bình tĩnh lại.

Đổi xong áo và mũ, đóng cửa phòng trọ, Klein nhẹ bước đi theo Dunn xuống cầu thang, đi tới cửa nhà trọ.

Trong sự yên tĩnh ấy, Dunn Smith bỗng nói:

“Ở CUỐI GIẤC MƠ, VÌ SAO CẬU MUỐN CHẠY TRỐN? CẬU ĐANG SỢ ĐIỀU GÌ?”

Những ý tưởng loé lên như điện xẹt trong đầu Klein, hắn vừa suy tư vừa đáp:

“TÔI KHÔNG NHỚ RÕ MÌNH ĐÃ LÀM GÌ Ở NHÀ WELCH, CŨNG KHÔNG NHỚ RÕ CÓ PHẢI KẺ ĐÃ TẠO NÊN CÁI CHẾT CỦA CẬU ẤY VỚI NAYA KHÔNG. TÔI SỢ CUỐI CÙNG THỰC SỰ LÀ TÔI LÀM, NÊN KHÔNG DÁM ĐÁNH CƯỢC, CHỈ BẰNG BỎ TRỐN TỚI NAM LỤC ĐỊA BẮT ĐẦU MỘT CUỘC ĐỜI MỚI.”

“Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy.” Dunn mở cửa nhà trọ, làm cho gió lạnh nửa đêm thổi tan cái oi bức trong nhà.

Anh ta không sợ Klein bỏ trốn mà cứ thế lên xe ngựa trước. Đó là cỗ xe ngựa mà Klein gặp trong giấc mơ, bốn bánh, một ngựa, người lái xe, mặt hông của phần mái xe ngựa có khắc dấu hiệu của hệ thống cảnh sát "Hai thanh kiếm đan xen vào nhau, vây quanh một chiếc vương miện".

Klein bước lên theo, phát hiện bên trong trải một tấm thảm thật dày, một thứ mùi hương liệu tràn ngập khắp xe ngựa, khiến người ta thấy lòng mình bình yên.

Hắn ngồi xuống, tìm đề tài hòng mò ra thêm nhiều thông tin hơn:

“Anh Smith, nếu, tôi nói là nếu ấy, ‘Chuyên gia’ xác nhận rằng tôi thực sự quên đi phần trí nhớ kia, cũng không có chứng cứ nào chứng minh tôi là thủ phạm mà không phải người bị hại, chuyện này coi như kết thúc?”

“Trên lý luận thì là như vậy. Chúng tôi sẽ tìm cuốn bút ký kia theo cách khác. Chỉ cần nó vẫn còn tồn tại thì sẽ bị phát hiện. Đương nhiên, trước đó, chúng tôi sẽ xác nhận xem trên người cậu liệu có nguyên rửa không, có mùi ác linh còn sót lại không, có vấn đề tâm lý tương ứng không, có bình an và khoẻ mạnh để chào đón tương lai không.” Dunn Smith mỉm cười, chỉ là nụ cười này trông hơi cổ quái.

Klein sâu sắc nắm bắt được điểm ấy, bất chấp việc thở phào mà vội vàng hỏi tiếp:

“Trên lý thuyết?”

“Đúng vậy, chỉ là trên lý thuyết. Lĩnh vực này luôn có đầy những chuyện méo mó, trái với lẽ thường, làm cho người ta không cách nào tin được.” Dunn nhìn đôi mắt Klein, nói: “Sự kéo dài và kết thúc của chúng nó, đôi khi, là thứ không phải chúng ta có thể đoán và khống chế được.”

“Ví dụ như?” Klein lại thấy sợ hãi.

Xe ngựa phi nhanh trên con đường gần như không có bóng người, Dunn lấy một chiếc tẩu thuốc ra, ngửi mùi hương trong đó:

“Khi chúng ta cho rằng chuyện đã kết thúc, tất cả mọi thứ đều đã bình thường trở lại, nó sẽ lại lấy cái phương thức khiến người ta kinh hãi mà giáng xuống. Mấy năm trước chúng tôi có giải quyết một vụ án của một tà giáo. Tín đồ của bọn họ dùng phương thức tự sát để hoàn thành việc tế sống nhằm lấy lòng tà thần. Trong đó có một vị tín đồ, sau khi bị lựa chọn thì bản năng cầu sinh đã chiến thắng sự ngu xuẩn, chiến thắng dị tín, chiến thắng thứ thuốc mê huyền, bèn lén chạy tới cục cảnh sát báo án.

Chuyện này được chuyển cho chúng tôi xử lý, một nhiệm vụ rất nhỏ. Bởi vì tà giáo kia không có người phi phạm nào, còn thần linh mà bọn họ thờ cúng lại do bọn họ tự nghĩ ra, để vơ vét của cải, để hưởng thụ mà mất đi nhân tính.

Chúng tôi chỉ điều hai đội viên, cùng với sự phối hợp của cảnh sát là đã thuận lợi giải quyết được tà giáo này, không ai lọt lưới. Mà người báo án kia, chúng tôi cũng xác nhận là ông ta không có mùi còn sót lại của ác linh, không bị nguyên rửa quần lấy, càng không có chương ngại tâm lý hay có vấn đề về nhân cách, không có bất kỳ dấu vết kỳ quái nào khác. Sau đó, công việc của ông ta phát triển không tệ, cưới một cô vợ rất tốt, sinh được hai đứa con, một nam một nữ. Dường như tất cả bóng ma quá khứ đã rời xa ông ta, sự khủng bố và máu me ở quá khứ đã hoàn toàn tan đi.”

Nói tới đây, Dunn Smith cười:

“Nhưng ngay tại tháng Ba năm nay, ông ta, một kẻ mà tiền bạc rủng rỉnh, tình cảm vợ chồng hoà thuận, con cái thông minh và đáng yêu, lại chết. Tự bóp chết chính mình trong văn phòng.”

Ánh trăng đỏ rực chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ xe ngựa, rọi lên người Dunn Smith. Giờ phút này, nụ cười tự giễu của anh ta lại khiến Klein cảm thấy sợ hãi, một nỗi sợ hãi khó nói nên lời.

“Tự bóp chết chính mình...” Klein lặng lẽ hít vào mấy hơi khí lạnh, dường như thấy được kết cục thê thảm của mình.

Chẳng lẽ tránh được một kiếp chỉ là tạm thời tránh thoát được sao? Có biện pháp gì có thể giải quyết hoàn toàn không? Làm cho bản thân trở thành người phi phạm để đối kháng?

Khoang xe lại yên tĩnh trở lại. Vô số ý tưởng nhốn nháo trong đầu Klein, rồi lại lắng xuống.

Trong sự yên tĩnh khôn tả này, xe ngựa chạy thật lâu, thật nhanh.

Ngay khi Klein quyết định mặt dày thỉnh giáo Dunn Smith xem có cách nào giải quyết không, xe ngựa dừng lại.

“Ngài Smith, đã đến nơi ở của Welch rồi.” Tiếng người lái xe vang lên bên tai hai người.

“Chúng ta xuống thôi.” Dunn chỉnh sửa áo khoác gió màu đen dài tới tất: “À, tôi giới thiệu qua trước một chút, thân phận nguy trang của ‘chuyên gia’ chính là Người Thông Linh nổi tiếng nhất quận Akhova.

Klein tạm thu lại ý tưởng của mình, tò mò hỏi:

“Vậy thân phận thực tế của cô ta là gì?”

Dunn nửa xoay người, quay đầu lại, đôi mắt xám sâu lắng, nói:

“‘Người Thông Linh’ chân chính.”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 14: Người Thông Linh

Dịch giả: nh0ckd255

Người Thông Linh chân chính... Klein lăm nhăm những từ này, không tiếp tục hỏi nữa mà theo Dunn Smith xuống xe ngựa.

Welch ở trong một toà nhà có vườn hoa riêng ở Tingen, bên ngoài lớp cửa sắt chạm khắc rồng là một con đường đủ cho bốn chiếc xe ngựa cùng chạy song song. Hai bên đường, cứ năm mươi mét lại có một đèn đường. Những chiếc đèn này khác với đèn đường đời trước mà Klein gặp được, chúng nó là đèn khí gas. Cột đèn cao chừng bằng một người đàn ông trưởng thành, tiện cho việc đốt lửa chiếu sáng.

Kim loại màu đen kê sát lớp thuỷ tinh, tạo ra phần lưới rào quanh, đúc nên một chiếc đèn đường trông hết như "tác phẩm nghệ thuật" cổ điển. Lạnh lẽo và ấm áp cùng nhảy múa, bóng tối với ánh sáng cùng tồn tại.

Bước qua con đường được chiếu sáng mờ mờ, Klein và Dunn Smith đi qua cửa sắt được khép một nửa bước vào nơi Welch thuê.

Đối diện với cổng là con đường đủ cho hai chiếc xe ngựa chạy qua, được lát xi măng, nổi thẳng với toà nhà hai tầng. Bên trái nó là vườn hoa, bên phải là thảm cỏ. Mùi hoa nhàn nhạt xen với mùi nhẹ nhàng khoan khoái làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Vừa bước vào một bước, Klein lập tức dựng hết lông tơ lên, vội nhìn xung quanh.

Hắn cảm thấy trong bóng tối ở vườn hoa, trong thảm cỏ, ở tầng đỉnh của toà nhà, phía sau đu dây, trong những góc tối, có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm hắn!

Rõ ràng là nơi này trống trải không một bóng người, mà Klein lại thấy mình như đang đứng ở một con phố náo nhiệt.

Sự đối lập quỷ quái, cảm nhận kỳ dị khiến thân thể hắn căng thẳng, khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo từ đốt sống đuôi nhanh chóng kéo lên.

“Có vấn đề!” Hắn nhin không được mà mở miệng nhắc nhở Dunn.

Dunn đi ở bên cạnh, mặt không hề thay đổi, chỉ bình thản đáp:

“Không cần để ý.”

Thấy "Kẻ Gác Đêm" nói như vậy, Klein chịu đựng cái cảm giác sờn tóc gáy khi bị theo chân, bị nhìn trộm, bị đánh giá mà không phát hiện đối tượng ở đâu, từng bước đi tới cửa của toà nhà kia. Cứ như này mãi chắc mình sẽ bị thần kinh mất...

Khi Dunn giơ tay gõ cửa, Klein nhanh chóng quay đầu liếc nhìn, bông hoa đuống đũa theo gió, không có bóng người nào.

“Mời vào, các vị thân sĩ.” Một tiếng nói có vẻ kỳ ảo truyền ra từ trong nhà.

Dunn vặn nắm cửa rồi mở cửa bước vào, nói với cô gái đang ngồi trên chiếc ghế sofa ở phía đối diện:

“Daly, có kết quả gì không?”

Đèn treo ở phòng khách không được thắp lên, hai chiếc ghế sofa, một dài hai ngắn, vờn quanh một bàn trà làm từ đá cẩm thạch. Một ngọn nến được đốt cháy trên bàn trà. Nhưng ngọn lửa của nó lại toả ra ánh sáng

màu lam tươi đẹp, phủ lên một tầng sắc thái kỳ dị cho căn phòng khách với kết cấu kiểu nửa mở, cùng với phòng ăn và phòng bếp.

Một quý cô ngồi trên chiếc ghế sofa dài. Cô ta khoác một áo choàng có mũ, đôi mắt màu lam và cặp má hồng phây phây. Phần cổ tay bên ngoài lớp áo có quần một chiếc dây xích bạc treo một viên pha lê trắng.

Lần đầu gặp cô ta mà Klein đã có cảm giác: Giả vờ hết như một Người Thông Linh chân chính... Đây là đang sắm vai bản thân?

"Người Thông Linh" Daly với vẻ đẹp yêu dị dùng đôi mắt màu xanh biếc đảo qua Klein, rồi nhìn Dunn Smith và nói:

“Những linh hồn trước đây đều biến mất, kể cả Welch và Naya. Bây giờ những tên nhóc ở nơi này đều chẳng biết gì cả.”

Linh hồn? Người Thông Linh... Vừa rồi những kẻ quan sát ta mà ta nhìn không thấy chính là linh hồn? Thậm chí lại có nhiều linh hồn như vậy? Klein bỏ mũ xuống đặt trước ngực, khẽ cúi người chào:

“Chào buổi tối, quý cô.”

Dunn Smith thì thở dài:

“Đúng là hóc búa mà... Daly, đây là Klein Moretti. Cô thử xem liệu có phát hiện được gì từ cậu ta không.”

"Người Thông Linh" Daly dời tầm mắt sang người Klein, cô ta chỉ vào chiếc ghế sofa cho một người, nói:

“Mời ngồi.”

“Cảm ơn.” Klein gật đầu, bước tới rồi thành thật ngồi xuống, cả trái tim cứ nhắc lên tận cổ họng. Sống hay chết, thuận lợi vượt qua hay là lộ bí mật chính là xem những gì sẽ xảy ra tiếp theo!

Mà điều khiến hắn cảm thấy uể oải nhất chính là bản thân hắn không có thứ gì để dựa vào, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào đặc thù... Đây là một cảm giác rất là không tốt... Klein nghĩ đầy chua xót.

Sau khi Dunn ngồi vào chiếc ghế sofa cho hai người ở đối diện hắn, "Người Thông Linh" Daly lấy một bình thủy tinh to bằng hai ngón cái từ trong túi bên hông.

Cô ta nhìn Klein bằng đôi mắt xanh biếc, cười nói:

“Ta cần một ít phụ trợ, bởi dù sao cậu cũng không phải kẻ địch nên không thể cứ trực tiếp như vậy được. Bị đối xử thô bạo sẽ khiến cậu không quá thoải mái, cảm thấy đau đớn, thậm chí để lại di chứng nghiêm trọng. Tôi sẽ cho cậu mấy mùi thơm, cho cậu đủ sự mềm mại và bôi trơn để cậu có thể thả lỏng bản thân, thật sự đắm chìm trong cảm giác đó.”

Lời này nghe cứ thấy sai sai thế nào... Klein lú lờ, ánh mắt kinh ngạc.

Ở phía đối diện, Dunn cười nói:

“Không phải ngạc nhiên! Khác với cái đám ở giáo hội chúa tể Bảo Táp, ở chỗ bọn tôi các quý cô có thể chòng ghẹo nam giới. Về điểm này thì chắc cậu biết rõ, mẹ cậu là một tín đồ ngoan đạo của nữ thần, mà cậu với anh trai cậu từng tới học ở trường học Chủ Nhật của giáo hội.”

“Tôi hiểu, chỉ là không ngờ sẽ như vậy... như vậy...” Klein giơ tay miêu tả vì không thể tìm được từ nào để miêu tả cho phù hợp, hắn suýt thì thốt ra cái từ mang nghĩa tương đương "phịch thủ".

Dunn gợi khoé miệng, nói:

“Yên tâm, kỳ thật ít khi Daly làm như vậy. Cô ấy chỉ muốn thông qua phương thức này để khiến cậu bình tĩnh và thả lỏng. Chứ thật ra cô ấy thích

thi thể hơn đàn ông nhiều.”

“Anh nói cứ như thể tôi là kẻ biến thái vậy.” "Người Thông Linh" Daly mỉm cười chen miệng.

Cô ta mở bình nhỏ kia ra, đột vài giọt lên ngọn lửa màu lam đẹp để tỏa ra từ cây nến:

“Cỏ dạ hương, hoa thâm miên, cúc La Mã pha với nước tinh khiết được chưng cất ra. Tôi gọi nó là "Amanda". Trong tiếng Hermes từ đó có nghĩa là mùi hương dễ chịu.”

Trong lúc cô ta nói, ánh nến lập loè mấy cái. Vài giọt nước cất kia nhanh chóng bốc hơi, tràn ngập khắp căn phòng.

Một mùi thơm thanh u mê người xộc vào trong mũi Klein, khiến tinh thần hẳn không còn căng thẳng, tâm linh hẳn nhanh chóng ôn hoà trở lại, hết như một người đang nhìn xuống bóng tối trong đêm khuya.

“Lọ này gọi là "Mắt Linh Chi", dùng vỏ và lá của cây vân rồng và cây bạch dương phơi bảy ngày, sắc ba lần, rồi ngâm trong rượu Ranze mà thành. Đương nhiên trong quá trình đấy còn phải phối hợp với vài câu niệm chú...”

Chất lỏng màu hổ phách kèm theo lời miêu tả của "Người Thông Linh" Daly nhỏ lên ngọn nến màu lam đẹp để.

Klein ngửi thấy mùi rượu, một thứ mùi xa xăm mơ hồ. Hẳn thấy ánh nến phập phù liên tục, thấy đôi mắt lam và cặp má hồng của Daly loé lên vẻ sáng bóng kỳ dị, thậm chí còn xuất hiện bóng chồng lên nhau.

“Nó là thứ phụ trợ tuyệt hảo cho thông linh, cũng là tinh hoa mê người...”

Theo tiếng kể êm dịu của Daly, Klein chỉ cảm thấy giọng nói của cô ta vang lên từ bốn phương tám hướng.

Klein mê mang nhìn bốn phía, ngạc nhiên phát hiện rằng mọi thứ đều đang lắng lữ, đều nhòa đi như là bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc. Ngay sau đó thân thể của hắn cũng đung đưa theo, càng mơ hồ, mơ màng, rồi mất trọng lực.

Đỏ lại càng đỏ, lam càng lam, đen càng thêm đen. Những màu sắc hỗn tạp thành một bức tranh thuộc trường phái ấn tượng, mê ly và ảo mộng. Mà xung quanh thì có những tiếng nỉ non nhỏ bé và vụn vặt gối lên nhau, truyền tới từng đợt, hết như có vô số người vô hình đang xì xào bàn tán.

Cảm giác như cái này khá tương tự với "nghỉ thức đối vận" mà lúc trước mình làm, nhưng không hề có mùi vị khiến người ta điên cuồng, khiến người ta muốn bùng nổ... Klein nhìn tất cả, nghi hoặc mà nghĩ.

Đúng lúc này, tầm mắt hắn bị một đôi mắt trong suốt như ngọc lục bảo thu hút. Daly mặc áo choàng đen ngồi trên một chiếc "sô pha" mơ hồ, ánh mắt tập trung vào đỉnh đầu Klein trông khá kỳ dị, cười và dịu dàng nói:

“Xin giới thiệu chính thức, tôi, ‘Người Thông Linh’ Daly.”

Đây... Mình vẫn còn lý trí và tỉnh táo để suy nghĩ... Giống hết như "nghỉ thức đối vận" và "tụ hội"... Klein nghĩ vậy, bèn cố ý thể hiện trạng thái ngơ ngác:

“Xin chào...”

“Tư duy của con người vô cùng mênh mông, ẩn chứa rất nhiều bí ẩn. Nhìn đi, cả vùng biển rộng bao la đó, thứ mà chúng ta hiểu biết chỉ là hòn đảo nhỏ nổi lên trên mặt biển, nhưng thực tế thì ở dưới mặt biển, hòn đảo đó còn có phần dưới to lớn hơn nhiều. Cơ mà trên thực tế ngoài đảo ra thì

còn cả vùng biển rộng, còn cả bầu trời mênh mông vô biên tượng trưng cho Linh giới...

Cậu là linh của thân thể, cậu không chỉ biết hòn đảo nhỏ nổi trên mặt biển, còn biết cả phần còn lại của hòn đảo nằm dưới nước biển, biết cả biển rộng bao la... Phàm là thứ gì đã tồn tại thì sẽ để lại dấu vết. Trí nhớ ở bề mặt nổi trên mặt nước của hòn đảo có thể bị xoá đi, nhưng phần còn lại của hòn đảo ở dưới nước và cả vùng biển rộng chắc chắn sẽ còn ảnh chiếu đối ứng của nó còn sót lại..."

Daly hướng dẫn từng chút một. Gió và bóng dáng xung quanh cũng biến đổi ra các hình dáng tương tự, dường như toàn bộ vùng biển tâm linh của Klein đang được bày ra ở nơi đây để chính hắn đi tìm và khám phá.

Klein bình tĩnh nhìn biển rộng thi thoảng lại "cuồn cuộn", cuối cùng trả lời với ngữ khí mờ ảo:

“Không... Tôi không nhớ gì hết... Tôi quên rồi...” Hắn lại thể hiện ra sự đau đớn vừa đủ.

Daly lại thử hướng dẫn lần nữa, nhưng một Klein tỉnh táo hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

“Được rồi, đến đây là kết thúc, trở về đi.”

Trở về đi...

Trở về đi....

Tiếng nói hư ảo vang vọng, Daly biến mất. Gió và bóng dáng bắt đầu lắng lại, mùi hương thanh u và mùi rượu nhàn nhạt lại trở nên rõ ràng.

Tất cả màu sắc đã bình thường trở lại, cảm giác mơ hồ mê loạn không xuất hiện nữa. Klein run run người, tìm được trọng lượng cơ thể mình.

Hắn mở đôi mắt không biết đã nhắm lại từ lúc nào, phát hiện trước mặt vẫn là ngọn nến toả ra ánh sáng màu lam, vẫn là Dunn Smith đang thoải mái dựa vào ghế sofa, vẫn mà "Người Thông Linh" Daly vẫn mặc áo choàng có mũ đen sì.

“Sao cô lại sử dụng cái lý luận của lũ điên tà ác bên hội Tâm Lý Luyện Kim?” Dunn khẽ nhú mày nhìn Daly.

Daly vừa cất hai bình nhỏ kia đi, vừa bình tĩnh đáp:

“Tôi cảm thấy nó rất chính xác, chí ít là phù hợp với một số chuyện mà tôi nhìn thấy, và được tiếp xúc đến...”

Không chờ Dunn mở miệng nói tiếp, cô ta giang tay, nói:

“Là một kẻ khó giải quyết, không để lại bất cứ dấu vết gì.”

Nghe được câu này, Klein thở phào nhẹ nhõm, tỏ vẻ ngây thơ hỏi:

“Chuyện này kết thúc rồi à? Vừa rồi đã xảy ra cái gì vậy? Tôi cảm thấy như mình vừa ngủ một giấc...”

Thế này chắc được coi là vượt qua kiểm tra rồi nhỉ? May là có lần "diễn tập" từ "nghị thức đối vận"!

“Cứ cho là thế đi.” Dunn cắt lời hắn, nhìn "Người Thông Linh" Daly, nói: “Đã kiểm tra thi thể Welch và Naya chưa?”

“Thi thể có thể nói cho chúng ta biết nhiều hơn là anh nghĩ, tiếc rằng Welch và Naya quả thực là tự sát. Chỉ có thể nói, thứ sức mạnh ảnh hưởng bọn họ làm cho người ta sợ hãi, không để lại bất cứ dấu vết nào.” Daly đứng lên, đưa tay về phía ngọn nến kia: “Tôi cần nghỉ ngơi.”

Ánh sáng màu lam biến mất, tức thì màu đỏ rực mê ly trào vào trong phòng.

...

“Chúc mừng cậu, đã có thể về nhà. Nhưng cậu phải nhớ kỹ rằng không được kể chuyện này cho người nhà và bạn bè, phải cam đoan.” Dunn dẫn Klein đi về phía cổng.

Klein kinh ngạc, hỏi lại:

“Không cần kiểm tra xem có nguyên rửa hay dấu vết của ác linh à?”

“Daly không nói thì là không có.” Dunn trả lời ngắn gọn.

Klein yên tâm, nghĩ tới những gì mình lo lắng lúc trước bèn vội hỏi:

“Tôi làm sao có thể xác nhận là sau này không còn rắc rối gì nữa?”

“Đừng lo quá.” Dunn nói: “Căn cứ vào thống kê thì trong những tình huống tương tự, 80% đương sự còn sống sẽ không gặp được chuyện đáng sợ kế tiếp. Ừm, con số này là tôi tổng kết dựa trên ấn tượng của mình. Đại khái là chừng đó.”

“Vậy còn 20% xui xẻo...” Klein cũng không dám "liều mạng".

“Vậy cậu có thể nghĩ tới việc gia nhập chúng tôi, làm một nhân viên dân sự. Cứ như vậy thì có điểm báo gì chúng tôi có thể phát hiện đúng lúc.” Dunn vừa bước tới gần xe ngựa vừa thuận miệng nói: “Hoặc là trở thành người phi phạm. Dù sao bọn tôi không phải bảo mẫu của cậu, không thể đêm nào cũng canh gác cho cậu, ngay cả việc cậu với cô nàng nào đó lăn giường cũng phải nhìn.”

“Tôi cũng được à?”

Klein hỏi, thuận theo những lời kia. Đương nhiên hẳn gần như không ôm hy vọng gì, bởi làm sao có thể nhẹ nhàng gia nhập đội ngũ Kẻ Gác

Đêm mà đạt được năng lực phi phạm chứ! Đây chính là năng lực phi phạm mà!

Dunn dừng chân lại, nghiêng đầu liếc hắt một cái:

“... Không phải là không thể được, xem tình hình như nào...”

Gì? Chuyển biến này khiến Klein kinh ngạc, hắt sừng sờ bên chiếc xe ngựa một lát, mới nói:

“Thật à?”

Đùa gì vậy? Trở thành người phi phạm dễ như vậy sao?

Dunn khẽ cười một tiếng, đôi mắt màu xám bị bóng của chiếc xe ngựa che phủ:

“Không tin? Kỳ thật trở thành Kẻ Gác Đêm, cậu sẽ mất rất nhiều, ví dụ như tự do. Cho dù không nói đến cái này thì vẫn còn vấn đề khác. Thứ nhất, cậu không phải nhân viên thần chức có công trạng hay tín đồ thành kính, không có cách nào chọn lựa, cũng không có con đường an toàn nhất. Thứ hai thì...”

Dunn nắm lấy tay vịn mà trèo lên xe ngựa, nói tiếp:

“Chúng tôi, Kẻ Trừng Phạt, Trái Tim Máy Móc và các cơ quan thẩm phán tương tự khác, hàng năm đều phải xử lý các chuyện mà một phần tư trong số đó là người phi phạm bị mất khống chế.”

Một phần tư... Người phi phạm mất khống chế... Klein giật mình.

Lúc này Dunn quay người, đôi mắt xám sâu thẳm, khoé miệng giật giật, không mang theo ý cười gì:

“Mà trong một phần tư này, phần lớn là đồng đội của chúng tôi.”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 15: Lời Mời

Dịch giả: nh0ckd255

“Vì sao?” Nghe Dunn nói như vậy, lòng Klein lập tức dấy lên sóng to gió lớn, theo bản năng bật thốt ra.

Người phi phạm sẽ có tai hoạ ngầm rất nghiêm trọng? Thế cho nên người phi phạm chuyên xử lý các sự kiện tà dị trong cơ quan thẩm phán trong các giáo hội sẽ rất dễ xảy ra vấn đề?

Dunn Smith bước vào toa xe, ngồi ở vị trí phía trước, vẻ mặt và ngữ khí vẫn bình thường:

“Đây không phải chuyện cậu nên biết, cũng không phải chuyện cậu có thể hiểu được, trừ phi trở thành một thành viên trong bọn tôi.”

Klein câm nín, ngồi xuống theo, nửa buồn cười nửa không hiểu mà hỏi:

“Không biết rõ thì sao có thể quyết định gia nhập được?”

Mà không gia nhập thì không cách nào hiểu được, đây là một vòng tuần hoàn cụt...

Dunn Smith lại lấy túi thuốc ra, đưa lên chóp mũi hít vào một hơi:

“Đại khái là cậu hiểu lầm, thành viên của chúng tôi bao gồm cả người làm công việc văn phòng.”

“Nói cách khác, chỉ cần trở thành nhân viên văn chức của các anh là có thể biết đến những bí mật liên quan, biết rõ tai hoạ ngầm và những nguy hiểm có khả năng gặp phải của người phi phạm, sau đó suy xét xem có nên trở thành người phi phạm không?” Klein vừa sửa sang lại suy nghĩ, vừa diễn đạt lại ý của đối phương theo cách của mình.

Dunn cười nói:

“Là như vậy. Trừ một điểm, đó là không phải cậu suy xét trở thành người phi phạm là nhất định có thể trở thành người phi phạm. Về phương diện này các giáo hội lớn đều nghiêm khắc như nhau.”

Không nghiêm khắc mới kỳ quái... Klein oán thầm, dùng động tác tay nhắm nhắm mạnh:

“Vậy nhân viên văn chức thì sao? Cũng rất nghiêm khắc chứ?”

“Nếu như là cậu thì chắc là không có vấn đề gì.” Dunn nhắm hờ đôi mắt, mặt mày giãn ra mà nghĩ tẩu thuốc, nhưng không hề châm lửa.

“Vì sao?” Klein lại nghi hoặc. Cùng lúc đó hắn tự chế giễu mình trong lòng: Chẳng lẽ là do ta đặc biệt, do có quầng sáng của kẻ xuyên việt, tựa như đom đóm trong đêm nên rõ ràng như thế, xuất chúng như thế?

Dunn mở đôi mắt khép hờ, đôi mắt xám ấy vẫn sâu thẳm như lúc trước:

“Thứ nhất, có thể sống sót trong chuyện như thế này mà không cần chúng tôi giúp đỡ, điều này nói rõ cậu có ưu điểm mà người khác không có được, ví dụ như may mắn. Mà người may mắn thì luôn được chào đón.”

Thấy vẻ mặt có vẻ ngệt ra của Klein, anh ta khẽ cười, nói tiếp:

“Được rồi. Cậu cứ coi như đây là nói theo kiểu hài hước đi. Thứ hai, cậu tốt nghiệp hệ lịch sử của đại học Hoy, đây là điều mà chúng tôi rất cần. Tuy rằng thái độ của Lurmi, một tên tín đồ của chúa tể Bão Táp với phụ nữ khiến người ta ghét, nhưng hẳn có quan điểm sắc bén về xã hội, nhân văn, kinh tế và chính trị. Hẳn từng nói rằng, nhân tài là nhân tố mấu chốt cho việc giữ vững ưu thế cạnh tranh và phát triển tốt đẹp. Về điều này thì tôi rất tán đồng.”

Thấy Klein khẽ nhíu mày, Dunn tiện thể giải thích:

“Có lẽ cậu sẽ tưởng tượng ra được rằng chúng tôi thường xuyên tiếp xúc với các tài liệu lịch sử và đồ vật ở kỷ thứ tư, thậm chí là trước đó. Không ít tà giáo cùng đám dị đoan luôn muốn có được sức mạnh từ những thứ này. Đôi khi bản thân chúng nó cũng gây ra những chuyện kỳ dị và đáng sợ. Ngoài những người phi phạm ở lĩnh vực đặc thù, phần lớn bọn tôi đều không giỏi việc học tập, hoặc có thể nói là đã quá tuổi rồi.”

Nói tới đây, Dunn Smith chỉ vào đầu mình, khoé miệng khẽ nhếch như đang tự chế giễu:

“Những tri thức buồn tẻ, nhàm chán ấy luôn khiến người ta buồn ngủ, cho dù là Kẻ Không Ngủ thì cũng không cách nào kháng cự được. Hồi trước chúng tôi thường hợp tác với các nhà lịch sử học và khảo cổ học, nhưng làm vậy thì có khả năng bị tiết lộ thông tin bí mật ra ngoài, cũng có thể đưa các vị giáo sư hoặc phó giáo sư vào cảnh ngộ không ổn. Cho nên có một nhân sĩ chuyên nghiệp gia nhập làm thành viên của chúng tôi là chuyện tốt khó mà từ chối được.”

Klein khẽ gật đầu chấp nhận cách nói này của Dunn, tư duy bắt đầu phát tán:

“Vậy lúc trước sao các anh không trực tiếp, ừm, đào tạo một ai đó?”

Dunn phối hợp nói tiếp:

“Đó là điều thứ ba, cũng là một điều quan trọng nhất. Cậu đã tiếp xúc với những sự kiện tương tự cho nên sẽ không tồn tại chuyện cậu làm trái với các điều khoản bảo mật. Mà đổi lại đào tạo một người khác, nếu thất bại thì tôi sẽ phải gánh vác trách nhiệm làm lộ bí mật. Tuyệt đại đa số đội viên của chúng tôi và nhân viên văn chức của chúng tôi đều đến từ trong chính giáo hội.”

Im lặng nghe xong, Klein tò mò hỏi:

“Tại sao các anh lại phải giữ bí mật kín kẽ như vậy? Có rất nhiều chuyện mà công bố ra ngoài, cho phép lưu truyền ra ngoài sẽ làm cho nhiều người biết đến, không phải là có thể tránh cho sai lầm tương tự lại xảy ra sao? Sự sợ hãi lớn nhất tới từ thứ không biết, chúng ta có thể biến thứ không biết thành đã biết mà.”

“Không, sự ngu xuẩn của con người đã vượt xa những gì cậu tưởng tượng. Làm vậy sẽ khiến cho nhiều kẻ bắt chước theo, hơn nữa còn gây ra những chuyện càng nghiêm trọng hơn.” Dunn Smith lắc đầu, đáp.

Klein "ừ" một tiếng, đã hiểu ra:

“Bài học duy nhất mà con người học được trong lịch sử chính là con người không thể nào học được bài học gì từ lịch sử, và luôn lặp lại bi kịch tương tự.”

“Câu danh ngôn này của hoàng đế Russel rất là triết lý.” Dunn tỏ vẻ đồng ý.

... Russel đại đế nói? Vị tiền bối xuyên việt quả thực là làm đủ ba trăm sáu mươi độ, không để lại kẽ hở nào cho kẻ đến sau có cơ hội vờ vịt oai phong... Klein bỗng cảm thấy không biết nên tiếp lời như thế nào.

Dunn quay đầu ngăm nhìn ra ngoài xe ngựa, ánh sáng mờ từ đèn đường đan xen vào nhau, dệt nên sự rục rờ của văn minh.

“... Ở trong các cơ quan thẩm phán của các giáo hội lớn đều có câu nói tương tự, đây có lẽ mới là cách bảo mật nghiêm khắc nhất, là nguyên nhân chủ yếu cấm chỉ người bình thường biết rõ mọi chuyện.”

“Là cái gì?” Klein phấn chấn, cảm thấy sảng khoái như đang dòm ngó bí ẩn.

Dunn quay đầu lại, cơ mặt khẽ giật một cái khó mà thấy rõ:

“Tin tưởng và sợ hãi sẽ kéo phiền toái tới. Càng nhiều niềm tin và sợ hãi sẽ mang đến phiền toái càng lớn hơn nữa, mãi cho tới khi tất cả bị huỷ diệt.”

Nói xong câu đó, anh thở dài:

“Mà ngoài khẩn cầu thần linh phù hộ và giúp đỡ ra, con người không có cách giải quyết chân chính nào cho phiền toái lớn đó.”

“Tin tưởng và sợ hãi sẽ kéo phiền toái tới, càng nhiều niềm tin và sợ hãi sẽ mang đến phiền toái càng lớn hơn nữa...” Klein lẩm nhẩm những lời này, nhưng hẳn không hiểu rõ cho lắm. Sau đó bởi vì sợ hãi do ko quá hiểu, dường như trong bóng đêm nơi ánh sáng của những chiếc đèn đường không chiếu tới, những đôi mắt chất đầy ác ý và những cái miệng rộng đang không ngừng mở ra.

Vó ngựa thoăn thoắt, bánh xe xoay tròn, đã thấy phố Chữ Thập Sắt ở phía xa xa. Dunn bỗng phá vỡ sự im lặng, chính thức đưa ra lời mời:

“Cậu có muốn gia nhập chúng tôi, trở thành một nhân viên văn chức không?”

Vô số ý nghĩ trào ra trong đầu Klein làm hẳn tạm thời không thể quyết định được, bèn nói:

“Tôi có thể suy nghĩ thêm được không?”

Chuyện này rất quan trọng, không thể quyết định một cách gấp gáp lỗ mắng được.

“Không thành vấn đề. Trước Chủ nhật nhớ cho tôi câu trả lời là được.”
Dunn gật đầu: “Đương nhiên là phải nhớ giữ bí mật, không thể nói chuyện liên quan tới Welch cho người khác biết, kể cả anh trai và em gái cậu. Một khi nói ra, không chỉ mang rắc rối đến cho bọn họ mà còn có thể khiến cậu phải lên toà án đặc biệt.”

“Vâng.” Klein trình trọng trả lời.

Buồng xe lại yên lặng trở lại.

Nhìn thấy phố Chữ Thập Sắt đang gần lại, sắp về nhà, Klein bỗng nghĩ tới một vấn đề. Hắn do dự vài giây, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi:

“Anh Smith, tiền lương và chế độ đãi ngộ của nhân viên văn chức bên các anh như nào vậy?”

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc...

Dunn sửng sốt, rồi mỉm cười, nói:

“Không phải lo về vấn đề này. Kinh phí của chúng tôi do giáo hội và sở cảnh sát cùng đảm bảo. Những nhân viên văn chức mới gia nhập thì nhận được lương là 2 bảng 20 Saule cho một tuần. Ngoài ra còn có 10 Saule giữ bí mật và trợ cấp mạo hiểm, tổng lại chính là 3 bảng. Không ít hơn lương của giảng viên đại học chính thức là bao. Sau này, khi thời gian công tác của cậu tăng lên, và đạt được công lao tương ứng, tiền lương cũng sẽ được tăng theo.

Đối với nhân viên văn chức, chúng tôi thường ký hợp đồng năm năm. Sau năm năm nếu cậu không muốn làm tiếp thì có thể nghỉ việc như thường, chỉ là bắt buộc phải ký thêm một điều khoản giữ bí mật cả đời nữa, không được chúng tôi phê chuẩn thì không được phép rời khỏi Tingen. Nếu muốn đi những thành phố khác thì cũng báo tới chỗ Kẻ Gác Đêm ở địa phương đăng ký trước. Đúng rồi, không có Chủ nhật, chỉ có thay phiên nhau nghỉ ngơi, bắt buộc lúc nào cũng phải có ba nhân viên văn chức làm việc. Nếu cậu muốn đi phía nam, đi nghỉ phép ở vịnh Dipsy thì cần phải phối hợp với đồng nghiệp.”

Dunn nói xong, xe ngựa dừng lại. Nhà trọ nơi gia đình Klein ở xuất hiện ở một bên.

“Tôi biết rồi.” Klein xuống xe ngựa, đứng một bên và hỏi: “Đúng rồi, anh Smith, nếu tôi nghỉ kỹ rồi thì tới đâu để tìm anh?”

Dunn khẽ cười nói:

“Đi tới quán rượu ‘Chó Săn’ ở phố Besik, tìm ông chủ Wright của quán đó, nói là cậu muốn mời tiểu đội lính đánh thuê làm một nhiệm vụ.”

“Hử?” Klein nghe mà không hiểu gì cả.

“Địa chỉ của chúng tôi luôn được bảo mật, trước khi cậu đồng ý thì không thể nói thẳng cho cậu được. Được rồi, Klein Moretti, chúc cậu đêm nay có một giấc mơ đẹp.” Dunn mỉm cười gửi lời chúc.

Klein ngả mũ chào, nhìn xe ngựa từ chậm rồi dần nhanh rời khỏi nơi này.

Hắn lấy đồng hồ bỏ túi ra, ấn mở nắp, thấy bây giờ là bốn giờ sáng. Gió lạnh thổi qua trên đường, nơi nơi đều có ánh đèn đường mờ mờ. Klein hít vào một hơi thật sâu, cảm nhận sự yên tĩnh của đêm khuya vắng vẻ xung quanh.

Con phở nơi ban ngày ồn ào nhộn nháo mà về đêm lại lạnh lẽo và yên tĩnh đến vậy, hoàn toàn không biết với những cái nhìn chăm chú và sự mê huyễn của thông linh ở trong nơi ở của Welch.

Mãi tới lúc này, hắn mới phát hiện rằng không biết từ lúc nào chiếc áo dày đã đầy mồ hôi ướt nhẹp sau lưng, lạnh lẽo, dính dính.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 16: Chó Bắt Chuột

Dịch giả: nh0ckd255

Phù, cuối cùng đã qua được cửa ải của Người Thông Linh... Klein thở ra một hơi, chậm rãi quay người, vừa hưởng thụ sự yên tĩnh về đêm và gió mát thoải mái vừa dạo bước đi về khu nhà trọ.

Hắn lấy chìa khoá đút vào ổ, nhẹ nhàng vặn khoá ra, làm cho màu đen xen với màu đỏ khuếch đại ra theo tiếng kẹt.

Đi trên hành lang không người, hít thở không khí lạnh lẽo, Klein bỗng có cảm nhận kỳ diệu rằng cuộc đời nhiều hơn người ta mấy giờ đồng hồ, thế là bước chân của hắn cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Kẹt, hắn giữ nguyên tâm tình đó mở cửa phòng mình ra. Còn chưa cất bước vào, hắn đã thấy một bóng người ngồi lặng lẽ trong bóng tối trước bàn học. Bóng người này có mái tóc đen tằm trong ánh trăng đỏ rực, đôi mắt nâu xám sáng ngời và khuôn mặt thanh tú, không ngờ chính là Melissa Moretti!

“Klein, anh đi đâu vậy?” Melissa giãn mày ra, hỏi đầy nghi ngờ. Không chờ Klein trả lời, con bé lại bổ sung một câu như muốn biết rõ tiền căn hậu quả của câu chuyện, phải nói cho rõ ràng theo đúng logic: “Vừa nãy em đi sang phòng tắm, quay lại thì phát hiện anh không ở nhà. ”

Klein giàu kinh nghiệm trong việc lừa dối cha mẹ, nên hắn động não nhanh chóng mà gượng cười trả lời một cách không hề hoang mang chút nào:

“Nãy anh tỉnh lại thì không ngủ được nữa, nghĩ là cứ lãng phí thời gian như vậy chi bằng đi rèn luyện thể dục cho khoẻ người, nên mới ra ngoài chạy vài vòng. Em xem, mồ hôi mồ kê nhễ nhại này. ”

Hắn cởi áo khoác, chìa lưng ra rồi chỉ vào đó.

Melissa đứng lên, liếc qua với vẻ không để ý lắm, sau đó con bé châm chước vài giây rồi nói:

“Klein, kỳ thật anh không cần, không phải cảm thấy áp lực lớn làm gì. Anh chắc chắn có thể vượt qua bài phỏng vấn của đại học Tingen. Cho dù không được, ừm, ý em là nếu ấy, anh cũng có thể tìm được công việc càng tốt hơn. ”

Anh còn chưa suy nghĩ tới chuyện phỏng vấn kia... Klein gật đầu, nói:

“Anh biết rồi. ”

Hắn không nói là mình đã nhận được một "offer", bởi vì hắn còn chưa cân nhắc kỹ xem là có nên đi hay không.

Melissa nhìn hắn một cái thật sâu rồi chợt quay người đi vào phòng trong, lấy ra một món đồ hình con rùa do bánh răng, sắt bị gỉ, lò xo với dây cốt chấp vá thành.

Con bé vắn nhanh dây cốt rồi đặt món đồ này lên bàn học.

Ken kết, cộp cộp cộp, con "rùa" kia vừa nhảy vừa đi rất nhịp nhàng, làm cho người ta không tự chủ được mà dời sức chú ý sang nó.

“Lúc này cảm thấy phiền não thì nhìn nó cử động như vậy sẽ thoải mái hơn nhiều. Dạo này em thường xuyên làm vậy, hữu hiệu lắm! Klein, anh thử một lần xem. ” Đôi mắt Melissa ngời sáng, cô bé mời.

Klein không khước từ ý tốt của cô em gái, hần tới gần "con rùa", chờ nó ngừng lại rồi mới nói:

“Sự đơn giản và quy luật quả thật có thể mang đến sự thả lỏng. ”

Không chờ Melissa nói, hần chỉ vào "con rùa", tùy ý hỏi:

“Em tự làm à? Làm khi nào đấy? Sao anh không biết? ”

“Em lấy những thứ mà trường học không cần với nhật được dọc đường, hai hôm trước mới làm xong. ” Về mặt Melissa vẫn như thường, nhưng khoé miệng đã vênh lên đôi chút.

“Giỏi quá. ” Klein khen thật lòng. Là một tên nhóc có năng lực kém về máy móc, hồi bé hần muốn lắp cái ô tô bốn bánh mà cũng chẳng ra làm sao.

Melissa khẽ nâng cằm lên, mắt cong cong, mà ngữ khí vẫn bình thản trả lời hần:

“Tạm tạm, tạm tạm thôi. ”

“Khiêm tốn quá là một phẩm chất xấu nhé. ” Klein khẽ cười, hỏi: “Đây là con rùa à? ”

Không khí trong phòng lập tức như tù đọng, tiếng của Melissa vang lên hết như lụa mỏng đỏ rực:

“Nó là tượng người. ”

Tượng người...

Klein cười xấu hổ, vẫn chống chế:

“Chắc là vấn đề về vật liệu, vẫn còn đơn sơ quá. ”

Ngay sau đó hắn đổi sang đề tài khác:

“Sao nửa đêm em lại sang phòng tắm làm gì, trong kia có bồn cầu mà? Hơn nữa không phải lúc nào em cũng ngủ một giấc tới hừng đông à? ”

Melissa giật mình, vài giây sau mới há mồm định giải thích, đúng lúc này, bụng con bé vang lên những tiếng ùng ục tiêu hoá đầy dữ dội.

“Em... Em đi ngủ tiếp đây! ”

Rầm! Con bé bắt lấy "tượng người" hình rùa rồi chạy về phòng trong, khép cửa phòng lại.

... Bữa tối hôm qua ngon quá, ăn quá nhiều nên dạ dày không thích ứng mà... Klein lắc đầu, bật cười rồi chậm rãi đi tới trước bàn học. Hắn lặng lẽ ngồi lên ghế, theo mặt trăng đỏ rực chui ra khỏi lớp mây đen mà yên lặng suy xét lời mời của Dunn Smith.

Làm nhân viên văn chức của đội ngũ Kẻ Gác Đêm, chỗ xấu rất rõ ràng: Là một thành viên hội xuyên việt, "Kẻ Khờ" đã khởi xướng tụ hội thần bí, bản thân hắn có không ít bí mật, nếu thường xuyên lờn lờ ngay trước mắt đội ngũ chuyên xử lý những chuyện siêu phàm của giáo hội nữ thần Đêm Tối thì hơi bị liều.

Chỉ cần gia nhập đám người Dunn Smith thì mục tiêu của hắn chắc chắn sẽ là trở thành người phi phạm, dùng nó để che giấu những ích lợi lấy được từ trong "tụ hội". Mà làm thành viên chính thức sẽ bị hạn chế tự do, tựa như nhân viên văn chức mà rời Tingen thì đều phải trình báo, không phải là muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, sẽ bỏ qua rất nhiều cơ hội.

Kẻ Gác Đêm là một tổ chức nghiêm mật, một khi có nhiệm vụ là chỉ có thể chờ đợi an bài, nhận mệnh lệnh, không thể từ chối.

Người phi phạm có nguy hiểm là bị mất khống chế.

...

Sau khi liệt kê những cái hại ra trong đầu, Klein chuyển sang suy nghĩ tính tất yếu và lợi ích:

Nhìn những gì gặp được từ "nghị thức đối vận", bản thân không phải là một trong 80% người may mắn mà Dunn Smith nói, sau này chắc chắn sẽ có những sự kiện kỳ dị bám lấy, rất nguy hiểm, chỉ có trở thành người phi phạm hoặc gia nhập Kẻ Gác Đêm thì mới có năng lực chống lại được.

Muốn trở thành người phi phạm thì chỉ dựa vào "tự hội" là không được. Phương pháp điều chế ma dược không phải là vấn đề lớn, nhưng những vật liệu tương ứng thì tìm ở đâu, lấy như thế nào, điều chế ra làm sao, với những kiến thức thường thức về người phi phạm tu hành hàng ngày như nào, bản thân hẳn có chướng ngại vật rất nghiêm trọng, không thể cái gì cũng hỏi "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược". Nếu cái gì cũng tìm bọn họ để đổi thì không chỉ tổn hại hình tượng của "Kẻ Khờ", làm cho đối phương hoài nghi, mà lại chẳng có nhiều thời gian để trao đổi những vấn đề nhỏ nhặt đó. Đồng thời bản thân cũng không lấy được thứ gì mà bọn họ cảm thấy hứng thú.

Mặt khác, càng qua lại nhiều thì sẽ để lại dấu vết về thân phận ở hiện thực, đến lúc đó "tranh chấp tuyến trên" chuyển thành "xung đột tuyến dưới", thế thì sẽ rắc rối to.

Mà gia nhập "Kẻ Gác Đêm" tất nhiên là cách để tiếp xúc đến những tri thức thường thức về thế giới thần bí, tích lũy đủ các mối quan hệ tương ứng, coi đây là điểm tựa thì mới có thể làm đòn bẩy nâng "tự hội" lên, lấy được ích lợi lớn nhất từ "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược", từ đó ngược lại tăng trạng thái hiện thực để có được nhiều tài nguyên hơn, thế là hình thành một vòng tuần hoàn lành tính.

Đương nhiên cũng có thể đi tìm và gia nhập tổ chức bị các giáo hội lớn áp chế và vây giết là "hội Tâm Lý Luyện Kim" mà Dunn nói đến. Nhưng nếu làm một thành viên của bọn họ thì cũng mất tự do, thậm chí lúc nào cũng lo lắng hãi hùng. Mà một vấn đề quan trọng hơn đó là mình chẳng biết nên đi đâu tìm bọn họ, cho dù có moi được tin tức tương ứng từ "Người Treo Ngược", cứ tùy tiện tiếp xúc thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Trở thành nhân viên văn chức còn có cơ hội giảm xóc và rời đi.

"Đại ần tại triều, trung ần tại thị, và tiểu ần tại lâm", có lẽ thân phận của Kẻ Gác Đêm sẽ là màu sắc tự vệ tốt nhất.

Đợi tương lai khi trở thành cấp cao trong toà trọng tài, ai có thể ngờ rằng mình là một kẻ dị đoan, là nhân vật boss của một tổ chức bí ẩn?

...

Ánh nắng ban mai chiếu sáng, màu đỏ rực đã biến mất. Nhìn mặt trời vàng óng ánh, Klein hạ quyết tâm. Hôm nay phải đi tìm Dunn Smith, trở thành nhân viên văn chức của Kẻ Gác Đêm!

“Anh không ngủ à? ” Lúc này Melissa lại rời giường, đẩy cửa đi ra thì kinh ngạc phát hiện ông anh trai đang đuổi người trông chả có hình tượng tí nào.

“Anh nghĩ mấy chuyện. ” Klein mỉm cười, toàn thân thoải mái.

Melissa trầm ngâm một lát:

“Nếu gặp phải chuyện khó quyết, em sẽ liệt kê các mặt tốt và xấu thành hai cột. Sau khi liệt kê xong, thì đối chiếu so sánh, sẽ gặp được ‘gợi ý’ nên làm thế nào. ”

“Thói quen tốt, anh cũng làm như vậy. ” Klein mỉm cười đáp lại.

Melissa giãn mặt mày, không nói gì thêm mà cầm một tờ giấy lớn ố vàng với đồ rửa mặt đi tới phòng tắm chung.

Chờ khi ăn sáng xong, cô em gái đi học rồi, Klein không vội vã ra ngoài mà đi ngủ bù với tâm tình thoải mái. Bởi vì theo hăn hiểu, gần như tất cả các quán rượu đều không mở cửa vào buổi sáng.

Hai giờ chiều, hăn dùng bàn chải và khăn tay vuốt phẳng các nếp nhăn ở mũi dạ, lau sạch vết bẩn, sau đó đóng bộ rồi đi ra ngoài hệt như đi phỏng vấn.

Phố Besik hơi xa, vì sợ bỏ lỡ "giờ làm việc" của Kẻ Gác Đêm nên hăn không đi bộ qua đó mà tới đầu đường phố phố Chữ Thập Sắt chờ xe ngựa công cộng.

Ở vương quốc Ruen, xe ngựa công cộng được chia ra làm hai loại, theo tuyến cố định và không cố định. Loại không cố định thì do hai con ngựa kéo xe, tính cả phần đỉnh của buồng xe thì đủ cho hai mươi người ngồi. Loại xe này chỉ có tuyến đường đại khái chứ không đặt trạm cụ thể, hoạt động rất linh hoạt, bảo chừng là chừng, trừ phi khách nhiều.

Loại xe theo tuyến cố định thì do các công ty vận hành, đầu tiên là đặt các thiết bị tương tự đường ray ở các con phố lớn cho ngựa đi bên trong, bánh xe chuyển động bên trên thiết bị đó, thoải mái mà không tốn nhiều mã lực, cho nên kéo được toa xe hai tầng, đủ cho gần năm mươi vị khách cùng ngồi. Vấn đề duy nhất là tuyến đường này cố định, trạm dừng cố định nên có nhiều chỗ không đi tới, khá là cứng nhắc.

Chừng mười phút đồng hồ sau, tiếng bánh xe lộc cộc trên đường ray từ xa tới gần. Một chiếc xe ngựa hai tầng dừng trước trạm chờ ở phố Chữ Thập Sắt.

“Đi phố Besik. ” Klein nói với người lái xe.

“Anh phải tới phố Champagne rồi chuyển. Chẳng qua đến đó rồi thì chỉ cần mười phút là tới được phố Besik. ” Lái xe giải thích tuyến đường.

“VẬY ĐI PHỐ CHAMPAGNE. ” Klein gật đầu đồng ý.

“Quá 4 km, 4 penny. ” Một thanh niên có khuôn mặt trắng trẻo ngồi cạnh lái xe chìa tay ra. Cậu ta là nhân viên phụ trách việc thu tiền.

“Đây. ” Klein móc 4 penny ra từ trong túi quần rồi đưa cho đối phương.

Hắn đi lên xe ngựa, phát hiện hành khách không nhiều, cho dù là tầng dưới thì cũng còn mấy ghế trống.

Trên người chỉ còn 3 đồng penny, lúc về đành phải đi bộ vậy... Klein dè mữ xuống, ngồi vững vàng.

Các quý ông quý bà ngồi ở tầng xe này hầu hết đều mặc bộ vest và ngồi ngay ngắn, cũng có người mặc quần áo lao động và nhàn nhã đọc báo, nhưng hầu như là không ai nói chuyện, khá yên tĩnh.

Klein nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc kệ hành khách đi qua đi lại bên người.

Xe ngựa đi qua trạm này rồi tới trạm khác, hẳn rồi cuộc nghe được mấy từ "phố Champagne".

Hắn xuống xe ngựa, hỏi thăm bên đường, nhanh chóng đi tới phố Besik, nhìn thấy quán rượu có vẽ dấu hiệu chó săn màu nâu nhạt.

Klein giơ tay phải ra đẩy thật mạnh. Cánh cửa nặng nề từ từ mở ra, tiếng ồn ào và nhiệt độ cao cũng ủa ra theo.

Tuy mới chỉ buổi chiều nhưng đã có không ít khách tới quán rượu. Bọn họ có người là công nhân lâm thời, ngồi đây tìm cơ hội và chờ được thuê, có kẻ thì chả có việc gì, dùng cồn để ma túy bản thân.

Quán rượu này khá tối, ở chính giữa có đặt hai lồng sắt lớn. Một phần ba lồng sắt ấy được đặt dưới mặt đất, không có khe hở nào. Mọi người cầm những chén rượu được làm ra từ gỗ đứng vây xung quanh, lúc thì ồn ào bàn tán, lúc thì cười mắng.

Klein tò mò nhìn thoáng qua, phát hiện họ nhốt hai con chó ở bên trong. Một con có bộ lông đen trắng, khá giống Husky ở Trái Đất, con khác thì toàn thân lông đen, bóng loáng, to lớn và hung hãn.

“Có muốn cược không? Khoảng thời gian này Douglas đã thắng liên tám trận rồi! ” Một người đàn ông thấp bé đội chiếc mũ mềm màu nâu tới gần, chỉ vào con chó đen và bảo.

Cá cược? Klein đầu tiên là sửng sốt, sau đó chột hiều:

“Chọi chó à? ”

Lúc còn ở đại học Hoy, cái đám con cháu nhà quý tộc và lăm tiền lúc nào cũng khinh miệt và tò mò hỏi mình rằng có phải đám công nhân thô bỉ với đám lưu manh không nghề nghiệp rất thích đấu quyền anh và đánh bạc trong quán rượu hay không? Trong đánh bạc, ngoài quyền anh, bài bạc ra thì có phải còn bao gồm cả những trò máu me như chọi gà chọi chó không?

Người đàn ông thấp bé kia chế nhạo:

“Này anh, chúng ta là người văn minh, ai lại làm cái chuyện mất mặt đó bao giờ. ”

Nói tới đây, anh ta lăm bầm:

“Hơn nửa năm ngoài còn ra luật cấm chuyện này mà... ”

“Vậy các người đang cược cái gì? ” Klein tức thì thấy tò mò.

“Xem con nào là "thợ săn" tốt! ” Người đàn ông thấp bé vừa nói xong, một trận ồn ào vang lên từ giữa sân. Anh ta quay đầu nhìn, hưng phấn khoát tay: “Trận này bắt đầu rồi, không thể đặt cược được nữa. Anh phải chờ trận sau thôi. ”

Klein nghe vậy thì nhón mũi chân, ngẩng đầu lên mà nhìn. Hắn thấy hai người đàn ông to con mỗi người kéo một bao tải đi tới cạnh lồng sắt, mở "cửa lồng" ra rồi đổ những thứ trong bao vào trong lồng.

Đó là những con vật màu xám và đáng ghê tởm!

Klein nhìn thật kỹ thì phát hiện đó là chuột, hơn mấy trăm con chuột!

Bởi vì phần dưới lồng sắt nằm ở dưới đất, lại không có kẽ hở nên lũ chuột chạy tán loạn khắp nơi, nhưng không thể trốn thoát được.

Lúc này, khi cửa lồng được đóng lại, hai con chó cũng được thả ra.

“Gâu! ”

Con chó đen xông tới, há mồm cắn chết một con chuột.

Con chó màu trắng đen kia đầu tiên là mặt ngơ ngác, sau đó hưng phấn chơi đùa cùng lũ chuột.

Những người xung quanh hoặc giơ chén rượu chăm chú xem, hoặc la hét:

“Cắn chết nó! Giết chết nó đi! ”

“Douglas! Douglas! ”

... Cờ mờ nó chó bắt chuột... Klein hiểu ra, khoé miệng giật giật.

Cá cược ở nơi này lại là cá xem con chó nào bắt được nhiều chuột hơn... Có lẽ là còn cá xem cụ thể bao nhiêu con... Thảo nào cứ thấy có người tới mua chuột sống ở chỗ phố Chữ Thập Sắt bên kia... Đúng là đặc sắc mà...

Klein lắc đầu, buồn cười lui ra, vòng qua đám khách nhậu đang chen chúc mà đi tới trước quầy bar.

“Mới à? ” Người phục vụ quầy rượu vừa lau cốc vừa ngẩng đầu nhìn hẳn: “Bia hắc mạch một ly 1 penny, bia Anmatt 2 penny, bia Nam Will 4 penny, hoặc là muốn một cốc bia Ranze ủ từ mạch nha tinh khiết?”

“Tôi tìm ông Wright. ” Klein nói thẳng.

Người phục vụ huýt sáo, hô lên với bên cạnh:

“Lão già, có người tìm lão này. ”

“Hở, ai thế... ” Một tiếng nói hàm hồ vang lên, một lão già say khướt đứng lên từ phía sau quầy bar. Lão dụi mắt, nhìn Klein và hỏi: “Ê nhóc, mày tìm tao à? ”

“Ông Wright, tôi muốn thuê tiểu đội lính đánh thuê làm nhiệm vụ. ” Klein đáp lại theo những gì Dunn dặn.

“Tiểu đội lính đánh thuê? Anh đang sống trong mấy cái truyện mạo hiểm đó hả? Đã không có mấy thứ này từ lâu rồi! ” Người phục vụ xen mồm cười nói.

Wright im lặng vài giây rồi hỏi:

“Ai bảo cậu tới đây tìm? ”

“Dunn, Dunn Smith. ” Klein trả lời thành thực.

Wright lập tức cười ha ha:

“Tôi biết rồi. Kỳ thực... tiểu đội lính đánh thuê vẫn còn tồn tại, chỉ là đổi sang hình thức khác, lấy cái tên cho phù hợp với xã hội bây giờ hơn. Cậu tới tầng hai số nhà 36 phố Zoutelande là sẽ tìm được. ”

“Cảm ơn ông. ” Klein chân thành cảm ơn rồi quay người cố lách người ra khỏi quán bar.

Hắn vừa tới cửa, đám khách nhậu đang túm tụm lại một chỗ bỗng im lặng, chỉ còn những tiếng thì thào nho nhỏ:

“Douglas thế mà lại thua... ”

“Thua rồi... ”

Klein buồn cười lắc đầu, nhanh chóng rời đi. Hắn hỏi đường tới gần phố Zoutelande.

“30, 32, 35... Chỗ này. ”

Hắn đếm biến số nhà rồi đi lên cầu thang.

Hắn vòng qua chỗ quẹo đi thẳng lên trên, nhìn thấy bảng hiệu dựng thẳng, thấy cái tên hiện tại của tiểu đội lính đánh thuê:

“Công ty Bảo an Gai Đen. ”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 17: Bộ Phận Hành Động Đặc Biệt

Dịch giả: nh0ckd255

“Công ty Bảo an Gai Đen.” Nhìn bảng hiệu này, Klein sửng sốt một lúc lâu, vừa cảm thấy ngoài dự liệu nhưng lại hợp tình hợp lý.

Thật đúng là... Không biết nên chế nhạo như thế nào... Hắn lắc đầu bật cười, bước lên mười bậc nữa, giơ tay phải gõ nhẹ lên cánh cửa khép hờ.

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng đập cửa thông thả mà có tiết tấu vang lên, bên trong lại chẳng có gì đáp lại, chỉ mang máng nghe được những tiếng "cộp cộp cộp" truyền ra.

Cốc! Cốc! Cốc!

Klein lại gõ cửa, kết quả vẫn như trước.

Hắn quyết định không gõ nữa mà đẩy cửa làm cửa mở rộng ra hơn, rồi nhìn vào trong, thấy một bộ ghế sofa cổ điển, ghế dựa có đệm mềm và bộ bàn trà gỗ không biết có phải là dành cho tiếp khách không. Hắn nhìn thấy ở một cái bàn ở phía đối diện, và một cô gái có mái tóc xù đang ngồi sau bàn, đầu cúi xuống, đang gật gà gật gù.

Tuy rằng cái bảng hiệu "Công ty Bảo an" này chỉ là vỏ bọc nguy trang, nhưng thế này có vẻ quá ư là "không chuyên nghiệp" rồi nhỉ? Như thế này là đã bao lâu không có khách tới? Được rồi, các người cũng chả cần có

khách làm gì... Klein vừa oán thầm vừa tới gần, rồi gõ hai cái lên mặt bàn ở trước mặt cô gái.

Cộc! Cộc!

Cô gái tóc xù lập tức ngồi thẳng người, vợ lấy tờ báo đang mở ra trước mặt mà che mặt lại.

"Báo Người trung thực thành phố Tingen"... Tên hay đấy... Klein nhắm tiêu đề của tờ báo đang quay về phía mình.

"Đoàn tàu hơi nước 'Bay Lượn' nối thẳng tới thành phố Conston được khai thông ngày hôm nay... Thật là, lúc này thì mới nối tới vịnh Dipsy chứ! Mình chán ngồi thuyền lắm rồi, quá khó chịu, rất ư là khó chịu... Ô, anh là ai?"

Cô gái tóc xù giả vờ đọc một lèo, phát biểu ý kiến, lăm nhảm này nọ, sau đó cô ta hạ tờ báo xuống để lộ vầng trán mịn màng và đôi mắt màu nâu nhạt, đầu tiên là nịnh hót, sau đó là kinh ngạc nhìn Klein.

"Xin chào, tôi là Klein Moretti, đến đây theo lời mời của anh Dunn Smith." Klein gỡ mũ dạ xuống để ngang trước ngực, hơi cúi đầu.

Cô gái tóc xù kia trông tầm hai mươi tuổi, mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt mang phong cách Ruen nhẹ nhàng, có đính ren ở phần cổ tay, ve áo và trước ngực, khiến cô nàng trông càng xinh đẹp.

"Đội trưởng... Ok, anh ở đây chờ một chút, tôi đi hỏi anh ấy đã." Cô gái cuống quýt đứng dậy, đi vào phòng bên trong từ cánh cửa bên cạnh.

Chả thấy rót nước mời khách gì cả... Ý thức phục vụ đáng lo quá... Klein mỉm cười đứng chờ tại chỗ, không sang bên ghế sofa với ghế dựa kia ngồi.

Hai ba phút sau, cô gái tóc xù đẩy cửa đi ra, cười ngọt ngào nói:

“Anh Moretti, phiền anh đi theo tôi. Hôm nay đội trưởng canh gác ‘Cửa Chianese’, không thể rời khỏi nơi đó.”

“Vâng.” Klein ôn hoà bước theo, lòng thì lăm bằm: Cửa Chianese là cái gì?

Đi vòng qua vách ngăn, thứ đập vào mắt hẳn đầu tiên là một hành lang không dài, hai bên có mỗi bên ba phòng trông giống phòng làm việc. Những phòng làm việc ấy có đóng kín hoặc mở toang cửa, có thể thấy người bên trong đang dùng thứ máy đánh chữ nặng nề mà gõ lọc cọc không ngừng nghỉ.

Klein liếc mắt nhìn qua, thế mà phát hiện một người quen: Anh chàng sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi, tóc đen mắt xanh, có cái khí chất lãng mạn của nhà thơ mà hôm đó tới điều tra nhà mình. Anh ta không mặc vest, áo sơ mi cũng chẳng thềm bỏ vào trong quần, trông rất là phóng túng không chịu theo khuôn phép.

Có lẽ anh ta thật sự là một nhà thơ cũng nên... Klein gật đầu chào hỏi, đối phương đáp lại bằng một nụ cười mỉm.

Cô gái tóc xù vịn tay nắm cửa ở phòng làm việc ở cuối cùng bên tay trái, đẩy cửa ra rồi chỉ vào bên trong, cười nói:

“Còn phải xuống mấy bậc thang nữa.”

Phòng làm việc này không có đồ vật gì cả, chỉ có một cầu thang làm bằng đá xám trắng kéo dài xuống dưới. Hai bên bức tường của cầu thang có đốt đèn khí gas có tạo hình thanh lịch, ánh sáng ổn định xua tan bóng tối, mang tới sự ôn hoà.

Cô gái tóc xù đi ở đằng trước, nhìn chăm chăm dưới chân, đi rất cẩn thận:

“Tuy là thường xuyên tới nơi này nhưng tôi vẫn cứ thấy sợ, cứ lo là mình sẽ té ngã rồi lăn quay xuống dưới. Anh không biết chứ Leonard từng làm cái chuyện ngu xuẩn như vậy rồi. Ngày đầu tiên khi anh ta trở thành ‘Kẻ Không Ngủ’, cái ngày đầu tiên mà chưa hoàn toàn nắm giữ được sức mạnh của bản thân ấy, anh ta đã định dùng tốc độ chạy nước rút mà lao xuống, sau đó thì lăn xuống như cái bánh xe. Ha ha, nghĩ tới chuyện đó là thấy buồn cười rồi. Ủm, chính là cái người vừa chào hỏi với anh đó. Đây là chuyện của hai, ba năm trước rồi. Nói ra thì tôi gia nhập Kẻ Gác Đêm đã được năm năm, khi đó tôi mới có mười bảy tuổi...”

Cô gái vừa nhìn đường vừa nói với vẻ khá quen thuộc. Bỗng nhiên cô ta vỗ trán, nói:

“Quên tự giới thiệu, tôi là Roxanne. Cha tôi là đội viên chính thức của Kẻ Gác Đêm. Năm năm trước ông ấy hy sinh trong một lần ngoài ý muốn. Sau này chúng ta sẽ là đồng nghiệp rồi, à, hẳn là dùng cái từ ‘đồng nghiệp’ này thôi... Không thể coi là đồng đội được, dù sao chúng ta không phải người phi phạm.”

“Hy vọng là có thể có được vinh hạnh này, nhưng cuối cùng phải xem anh Smith nói như nào đã.” Klein quan sát bốn phía xung quanh, chỉ cảm thấy như hai người bắt đầu đi vào lòng đất “bức tường đá toả ra ẩm ướt lạnh lẽo, xua tan cái nóng bức của mùa hè.

“Yên tâm, cho anh đến thẳng nơi này chứng tỏ đội trưởng đồng ý rồi. Tôi vẫn luôn khá sợ đội trưởng, tuy là anh ấy rất hoà ái, rất săn sóc, kiểu như cha tôi vậy, nhưng không biết tại sao vẫn cứ thấy sợ.” Roxanne nói, giọng cô nàng hết như ngâm đường vậy.

Trong lúc nói chuyện, hai người đi đến cầu thang xoay tròn, tới một nơi đất bằng được lát đá.

Đây là một lối đi nhỏ rất dài, tường hai bên cũng được gắn những đèn khí gas bao lại bởi lớp lồng kim loại. Ánh sáng vầy xuống khiến cái bóng của Klein và Roxanne kéo dài ra.

Klein sâu sắc nhận ra rằng cứ đi được một đoạn là có một "Thánh huy bóng tối" gắn trên tường, đó là biểu tượng dành cho nữ thần Đêm Tối - "Lấy đen sậm làm nền, lấy đốm sáng điểm xuyết quanh vừa vắn một nửa mặt trăng đỏ rực."

Những thánh huy ấy dường như không có bất cứ điểm gì đặc biệt, nhưng khi đi giữa chúng nó thì Klein cảm thấy tâm tình mình bình yên lại. Roxanne cũng ngậm miệng, không hề rảnh rỗi tán gẫu như nãy nữa.

Không lâu sau, một ngã tư xuất hiện ở phía trước. Cô gái tóc xù giới thiệu ngắn gọn:

“Đi bên trái là thông tới giáo đường St. Selina, bên phải là kho vũ khí, nguyên liệu và tài liệu lịch sử. Đi thẳng là tới cửa Chianese.”

Giáo đường St. Selina? Chẳng lẽ phố Zoutelande nằm ngay sau phố Trắng Đỏ? Klein nghe mà ngẩn ra.

Giáo đường St. Selina ở phố Trắng Đỏ là trụ sở chính của giáo hội nữ thần Đêm Tối ở thành phố Tingen này, là vùng đất thần thánh mà các tín đồ ngoan đạo ở thành phố này đều hướng tới. Nó cùng giáo đường Thánh Số của giáo hội thần Hơi Nước và Máy Móc ở khu ngoại ô, và cả giáo đường Sông Và Biển của giáo hội chúa tể Bão Táp ở khu phía bắc Tingen cùng chèo chống cả thành phố Tingen cùng các giáo giới ở các thôn trấn.

Tự cảm thấy với thân phận hiện tại thì không thích hợp cho hỏi nhiều, Klein chỉ im lặng nghe, không hề lên tiếng.

Qua ngã tư đi thẳng về phía trước, không đến một phút sau, một chiếc cửa sắt đen có khắc bảy hình thánh huy xuất hiện trước mắt hai người. Nó dựng thẳng nơi đó, trực quan mà làm cho người ta có cảm giác nặng nề, lạnh lẽo và bị nhìn xuống, tựa như một người khổng lồ đang canh gác trong bóng tối.

“Cửa Chianese.” Roxanne nói một câu, rồi chỉ vào căn phòng bên cạnh, nói: “Đội trưởng ở trong đó, anh tự vào đi nhé.”

“Vâng, làm phiền cô rồi.” Klein trả lời lễ phép.

Căn phòng mà Roxanne chỉ nằm ở ngay cạnh phía trước "cửa Chianese" một chút. Cửa mở rộng, có ánh đèn hắt ra ngoài. Klein hít vào một hơi thật sâu, vững vàng nắm tay lại.

Cốc! Cốc! Cốc!

“Vào đi.” Tiếng nói trầm và ấm áp của Dunn Smith truyền ra.

Klein khẽ đẩy cánh cửa khép hờ, thấy bên trong có một cái bàn và bốn cái ghế, Dunn Smith với đường chân tóc cao vẫn mặc chiếc áo gió màu đen hôm qua, đang nhàn nhã đọc báo. Cạnh cúc áo trước ngực có một chiếc đồng hồ dây xích đồng hồ màu vàng.

“Ngồi đi, đã suy nghĩ kỹ chưa? Xác định muốn gia nhập chúng tôi?” Dunn đặt tờ báo trong tay xuống, mỉm cười hỏi.

Klein bỏ mũ xuống, cúi người thi lễ, rồi ngồi xuống bên cạnh bàn, thông thả gật đầu nói:

“Đúng vậy, tôi đã xác định rồi.”

“Vậy cậu hãy xem phần khế ước này đi. Ha ha, bây giờ người ta thích gọi nó là hợp đồng.” Dunn kéo ngăn kéo bàn ra, lấy hai phần hợp đồng

giống nhau ra.

Điều khoản trong hợp đồng không nhiều, đại khái đều là những gì mà Dunn Smith đã nói lúc trước. Trọng điểm nằm ở điều khoản giữ bí mật, kẻ nào vi phạm thì sẽ không thông qua toà án của vương quốc mà sẽ bị đưa thẳng tới toà án trọng tài của giáo hội nữ thần Đêm Tối để thẩm phán, giống như binh lính hay sĩ quan phải ra hầu toà án quân sự vậy.

Hợp đồng năm năm... Lương 2 bảng 10 Saule một tuần, 10 Saule trợ cấp giữ bí mật và nguy hiểm... Klein đọc từng dòng một, sau đó nghiêm trang trả lời:

“Tôi không có vấn đề.”

“Vậy ký đi.” Dunn chỉ vào chiếc bút máy màu đỏ sậm và mực nước trên bàn.

Klein dùng giấy lộn thử bút máy, sau đó thềm hít vào một hơi thật sâu, ký tên vào vị trí tương ứng ở hai bản hợp đồng: Klein Moretti.

Bởi vì còn chưa có con dấu nên hẳn chỉ có thể điểm chỉ.

Dunn lấy hợp đồng lạ, lấy một con dấu ra từ trong ngăn kéo rồi đóng vào cuối hợp đồng và lên chỗ mấy điều quan trọng.

Làm xong, anh ta đứng lên, một tay đưa trả một bản hợp đồng, tay kia thì đưa về phía Klein:

“Chào mừng. Từ giờ trở đi cậu chính là một thành viên của chúng tôi. Chú ý, phải giữ bí mật cả về hợp đồng nữa.”

Klein vừa đứng lên theo vừa nhận lấy hợp đồng, vừa bắt tay đối phương, cười nói:

“Tôi nên gọi anh là đội trưởng à?”

“Đúng vậy.” Đôi mắt xám của Dunn trở nên sâu thẳm vô cùng trong ánh sáng mờ mờ.

Sau khi bắt tay, hai người lại ngồi xuống. Klein nhìn con dấu trên hợp đồng, phát hiện dòng chữ trên con dấu là "Tiểu đội Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen quận Akhova vương quốc Ruen".

“Tôi thật không ngờ các anh lại dùng công ty Bảo an Gai Đen để che giấu.” Hãn thuận miệng cười nói.

“Thật ra chúng tôi còn biến hiệu khác nữa.”

Dunn lấy một trang giấy ra khỏi ngăn kéo. Trên tờ giấy đó có đóng hai con dấu của toà thị chính và sở cảnh sát, nội dung thì là một hàng chữ như thế này: Tiểu tổ thứ bảy bộ phận Hành động Đặc Biệt thuộc sở cảnh sát quận Akhova vương quốc Ruen.

“Bốn tổ đầu tiên là cảnh sát thường phụ trách bảo an, ví dụ như tổ Bảo vệ Người quan trọng, tổ Bảo vệ Khu vực quan trọng... Mà bắt đầu từ tổ 5 trở đi thì đối phó với các sự kiện siêu nhiên ở các thành phố trong quận. Tiểu tổ thứ bảy chúng ta phụ trách những sự kiện liên quan đến tín đồ của nữ thần ở thành phố Tingen. Nếu có kẻ với tín ngưỡng khác biệt thì sẽ phân chia theo khu vực. Khu vực chủ yếu của chúng ta là khu phía bắc, khu phía tây và khu Kim Ngô Đồng.”

Dunn giới thiệu sơ lược:

“Tiểu tổ thứ sáu chịu sự quản lý của đội ‘Kẻ Trừng Phạt’ của giáo hội chúa tể Bão Táp thì phụ trách bến cảng, khu phía đông và khu phía nam. Còn khu đại học và khu ngoại ô thì do tiểu tổ thứ năm, cũng chính là tiểu đội của ‘Trái Tim Máy Móc’ ở Tingen.”

“Vâng.” Klein không tìm thấy gì mà mình muốn hỏi, bèn cười nói: “Nếu thật sự có người tới vì công ty Bảo an Gai Đen để uỷ thác nhiệm vụ

thì phải làm sao?”

“Nhận chứ, sao lại không nhận? Chỉ cần không ảnh hưởng công việc thường ngày là được.” Dunn trả lời với ngữ khí thông thả mà hài hước: “Kiếm được tiền coi như có thêm trợ cấp, các đội viên đều rất thích. Dù sao mấy cái việc lật vạt tìm mèo tìm chó giờ đã có đám thám tử tư ôm đồm hết rồi.”

“Tiểu đội Kẻ Gác Đêm chúng ta có tất cả bao nhiêu người vậy?” Klein chuyển sang hỏi vấn đề này.

“Sự kiện siêu nhiên không nhiều, người phi phạm lại càng không nhiều, thành viên chính thức của đội Kẻ Gác Đêm ở cả thành phố Tingen này chỉ có sáu người, kể cả tôi. Ha ha, về nhân viên văn chức, tính cả cậu thì cũng có sáu người.” Dunn trả lời không nhanh không chậm.

Klein gật đầu, cuối cùng mới hỏi tới chuyện mà hấn quan tâm nhất:

“Đội trưởng, chuyện người phi phạm mất khống chế mà anh kể là như nào? Tại sao lại không khống chế được?”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 18: Khởi Nguồn Và Nguyên Nhân

Dịch giả: nh0ckd255

Nghe câu hỏi đó của Klein, Dunn nhìn hành lang đi thông với "cửa Chianese" qua cửa sổ, lấy tẩu thuốc của mình ra, nhét sợi thuốc lá và lá bạc hà vào rồi đặt tới chóp mũi, ngửi một cái thật sâu, giọng nói mơ hồ và đầy cảm khái:

“Chỉ khi ở nhà tôi mới có thể không kiêng kỵ gì mà hưởng thụ cái mùi hỗn hợp của thuốc lá và bạc hà đầy tuyệt vời này... Klein, cậu chắc là biết thần thoại sáng thế chứ?”

“Đương nhiên rồi. Lúc học vỡ lòng ở trường Chủ Nhật của giáo hội, tôi dựa theo ‘Dạ chi khái kỳ lục’ để học từ. Trong đó hai chương ‘Sách Trí Tuệ’ và ‘Sách Thánh Giả’ đều nhắc tới thần thoại sáng thế.” Klein vừa hồi tưởng từ những mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ, vừa chậm rãi nói: “Tạo Hoá tỉnh lại từ trong hỗn độn, phá vỡ tối tăm mà tạo ra một luồng sáng đầu tiên. Bản thân thì hoàn toàn hoà vào vũ trụ, hoá thân làm vạn vật. Thân hình Thần trở thành mặt đất, trở thành ngôi sao. Một con mắt của Thần biến thành mặt trời, con mắt kia biến thành mặt trăng đỏ. Một phần máu của Thần chảy ra thành biển rộng và sông lớn, dưỡng dục sinh mệnh...”

Nói tới đây, Klein dừng lại, một nửa là do trí nhớ về phần sau đã mơ hồ, một nửa là do thần thoại sáng thế này có vẻ giống với Bàn Cổ khai thiên của dân tộc ăn tham... Chứng tỏ người dân ở những thế giới khác nhau luôn có trí tưởng tượng giống nhau về truyền thuyết thần thoại!

Thấy Klein gặp phải "vấn đề khó", Dunn cười, bổ sung giúp hân:

“Phổi của Thần hoá thành tinh linh; trái tim Thần biến thành người khổng lồ; gan của Thần hoá thành người cây; đầu của Thần hoá thành rồng khổng lồ; thận của Thần biến thành rắn có cánh; tóc của Thần hoá thành chim bất tử; lỗ tai Thần hoá thành ma sói; miệng và răng nanh của Thần hoá thành dị chủng; chất lỏng còn lại trong cơ thể Thần biến thành quái vật biển, tinh hoa trong đó là Naga; dạ dày, đại tràng, ruột non và những bộ phận xấu xa trong thân thể Thần biến thành ác ma, ác linh và những thứ tà ác chưa biết. Tinh thần của Thần hoá thành Mặt Trời Vĩnh Hằng, chúa tể Bão Táp, thần Tri Thức và Trí Tuệ...”

“Từ trong trí tuệ của Thần đã đản sinh ra con người, đó là kỳ thứ nhất, kỳ nguyên Hỗn Độn.” Klein nói tiếp câu cuối, lòng vừa buồn cười vừa thấy vớ vẩn.

Là một nhà dân tộc học online, lần đầu tiên hân nghe thấy thần thoại sáng thế mà "sắp xếp" kỹ càng tỉ mỉ như vậy, kỹ càng đến mức sắp xếp mỗi một chủng tộc nào được biến hoá ra từ bộ phận nào của Chúa Sáng Thế, đến những thứ nhỏ bé nhất mà bày ra.

Hệt như sắp xếp ngòai ăn quả...

Hơn nữa không chỉ kinh văn điển tịch của nữ thần Đêm Tối nói như vậy, các giáo hội chúa tể Bão Táp, thần Hơi Nước và Máy Móc cũng có những dòng miêu tả tương tự, không cái nào dám đề cao bản thân và hạ thấp thần linh còn lại...

Điều này chứng tỏ thần thoại sáng thế chính là sự thật, hoặc để lộ thấp thoáng những đấu tranh và thoả hiệp rồi cuối cùng đã nhất trí với nhau giữa các giáo hội lớn ở thời tiền sử, phía trước kỳ thứ năm...

Nghĩ tới những điều này, Klein lại có nghi vấn khác, hân nhú mảy, hỏi:

“Tôi cảm thấy có vài vấn đề. Vì sao Mặt Trời Vĩnh Hằng, chúa tể Bảo Táp, thần Tri Thức và Trí Tuệ được trực tiếp sinh ra từ trong tinh thần của Chúa Sáng Thế, mà nữ thần thì không?”

Trong phần ghi chép về thời tiền sử của "Dạ Chi Khải Kỳ Lục", mãi đến cuối kỷ thứ hai nữ thần Đêm Tối mới thức tỉnh, cùng các vị thần linh chúa tể Bảo Táp, Mặt Trời Vĩnh Hằng phù hộ và trợ giúp con người vượt qua đại tai biến, cũng chính là tên gọi của kỷ thứ ba, "kỷ nguyên Tai Biến".

Mẫu thần Đất Đai và thần Chiến Tranh cũng lên xuất hiện ở cùng thời kỳ. Thần Hơi Nước và Máy Móc, mà tên cũ là thần Công Tượng thì phải tới kỷ thứ tư mới được sinh ra.

Bởi vậy, địa vị các vị thần cao thấp như nào, dường như không cần nói cũng biết. Ai cổ xưa hơn ai chính thống hơn là vô cùng rõ ràng! Điều này cũng tạo thành những bối rối nhất định trong tín đồ nữ thần Đêm Tối.

Dunn Smith dùng tay kia giơ tẩu lên, không đáp mà hỏi ngược lại:

“Cậu thuật lại tôn danh đầy đủ của nữ thần đi.”

Klein lập tức có cái cảm giác vừa tự mình thọc cho mình một nhát, bèn vội vã vắt óc, nỗ lực hồi tưởng:

“Thần là nữ thần Đêm Tối cao quý hơn cả sao trời, xa xưa hơn cả vĩnh hằng, cũng là chúa tể đỏ rực, mẹ của bí ẩn, nữ hoàng của tai ách và sợ hãi, lãnh chúa của giấc ngủ ngon và yên tĩnh.”

May, may là mẹ Klein là tín đồ ngoan đạo của nữ thần Đêm Tối. Khi bà còn tại thế, mỗi bữa tối nào cũng phải đọc một lần, cho dù trí nhớ của nguyên chủ vỡ thành mảnh nhỏ thì cũng không mất đi toàn bộ.

“Chúa tể đỏ rực tượng trưng cho cái gì?” Dunn hỏi dẫn dắt.

“Mặt trắng đỏ.” Klein vừa nói vừa mang máng hiểu ra.

“Vậy mặt trắng đỏ được biến thành từ bộ phận nào của Chúa Sáng Thế?” Dunn mỉm cười hỏi tiếp.

“Một con mắt!” Klein nhìn đối phương, cả hai cùng cười.

Về địa vị thì không hề kém chúa tể Bảo Táp được hình thành khi tinh thần của Chúa Sáng Thế chia làm ba!

Về phần giáo hội của nữ thần Đất Mẹ và thần Chiến Tranh hẳn cũng có cách nói tương tự. Chỉ có thần Hơi Nước và Máy Móc là "sinh ra" thật sự quá muộn, không tìm thấy lý do. Hơn một nghìn năm trước giáo hội bọn họ luôn ở vào thế yếu, mãi tới khi máy hơi nước được phát minh, chiếm trước nên mới chính thức cùng tồn tại với những vị thần khác.

Dunn vuốt ve đầu thuốc:

“Con người được sinh ra từ trong trí tuệ của Chúa Sáng Thế, cho nên có được bộ não thông minh mà phi phạm, lại thiếu các năng lực thần kỳ khác. Nhưng từ thần thoại sáng thế thì chúng ta có thể kết luận một cách dễ hiểu và chính xác rằng mọi vật đều được sinh ra từ cùng một cội nguồn.”

“Sinh ra từ cùng một cội nguồn...” Klein lặp lại mấy từ cuối.

“Căn cứ vào kết luận này, dưới sự phù hộ của thần linh, trong lúc đối kháng người khổng lồ, ác ma, dị chủng... con người dần tìm kiếm ra biện pháp có được năng lực siêu phạm, đó chính là dùng ác linh, dùng rồng khổng lồ, dùng quái vật, dùng cây cối hoa cỏ thần kỳ, hoặc những bộ phận kết tinh tương ứng rồi phối hợp với các vật liệu khác điều chế thành ma dược, sau đó hấp thu để nắm giữ những năng lực khác biệt. Đó là tri thức thường thức chung của tất cả các hệ học phái thần bí.”

Dunn không kể rõ, chỉ giới thiệu sơ qua:

“Trong quá trình này, tổ tiên của chúng ta đã dựa vào một bài học thảm thiết mà phát hiện ra rằng nếu trực tiếp dùng ma dược có phẩm cấp cao, vượt xa người thường thì sẽ rất dễ nhận lấy kết cục bi kịch, hậu quả chỉ có ba khả năng.”

“Ba khả năng gì?” Klein tò mò hỏi.

“Thứ nhất là chết tinh thần, thân thể sụp đổ, mỗi một miếng thịt và máu đều biến thành quái vật đáng sợ. Thứ hai là bị thứ sức mạnh trong ma dược biến đổi nhân cách, trở nên lạnh lùng, miễn cảm, dễ cáu giận, tàn nhẫn, coi thường tất cả. Còn về thứ ba...”

Dunn đặt tẩu thuốc xuống, cầm chiếc cốc sứ bên cạnh đưa lên nhấp một ngụm:

“Cà phê Fermer của thung lũng sông Paz rất đắng nhưng cũng rất thơm, dư vị rất tuyệt, muốn uống một cốc không?”

“Tôi thích cà phê cao nguyên Finebot hơn. Đương nhiên tôi mới chỉ được uống vài lần ở nhà Welch.” Klein lễ phép từ chối: “Thứ ba là gì?”

“Tinh thần thất thường, phát cuồng ngay tại chỗ, còn ác ma hơn cả ác ma, đây chính là mất khống chế.” Dunn nhấn mấy chữ “mất khống chế” mạnh hơn hẳn.

Không đợi Klein mở miệng, anh ta đặt cốc cà phê xuống, tiếp tục nói:

“Trải qua những thí nghiệm dài đằng đẳng và mò mẫm, lại thêm ‘Phiến đá Khinh nhơn’ xuất hiện, con người rốt cuộc đã hoàn thiện được hệ thống ma dược, hình thành những cấp bậc tăng lên từng cấp một, ổn định sợi xích danh sách tăng trưởng. Con số của danh sách càng thấp, phẩm cấp của ma dược càng cao. Cho tới hôm nay, bảy giáo hội đều tự có ít nhất một danh sách hoàn chỉnh. Mặt khác còn cả những ‘đường tắt’ không được đầy đủ mà đã sưu tập từ mấy trăm, mấy nghìn năm nay.”

“Phiến đá Khinh nhờn?”

Klein sâu sắc bắt giữ được cụm từ này. Ở trong "tụ hội", "Người Treo Ngược" cũng nhắc đến nó!

Dựa theo những gì "Người Treo Ngược" nói thì Phiến đá Khinh nhờn là nhân tố mấu chốt của việc hình thành và hoàn chỉnh hệ thống ma được! Có vẻ không giống những gì Dunn nói mấy.

“Đây là thứ mà một vài tà thần làm ra, cụ thể xuất hiện ở niên đại nào, ghi lại cái gì, có đặc thù gì thì tôi cũng không rõ lắm. Nếu cậu phát hiện được manh mối nào thì bắt buộc phải báo cáo lại cho tôi. Nó có cấp bậc hưởng ứng tối cao.” Dunn giải thích hàm hồ: “Vừa rồi có nhắc tới một loại không không chế được, giờ tôi sẽ kể về bốn loại còn lại.”

“Ừm.” Klein quảng vấn đề "Phiến đá Khinh nhờn" ra sau đầu, chăm chú lắng nghe.

“Loài người tuy chỉ có đầu óc thông minh, không có năng lực phi phạm nào khác, nhưng đây không phải tuyệt đối. Luôn có một số người may mắn, hoặc có thể nói là bất hạnh, từ lúc sinh ra đã có được linh cảm tương đối cao, ừm, chính là năng lực cảm ứng với linh ấy. Bọn họ có thể nghe được những âm thanh mà người khác không nghe được, thấy được những thứ mà người khác không thấy được, có được một phần đặc điểm phi phạm.”

Lúc nói, Dunn nhìn khoảng không xung quanh, khiến Klein cảm thấy sờn tóc gáy:

“Nói một cách khác chính là bọn họ tương đương với nửa người phi phạm ở danh sách 9, có được đặc tính cố định. À, danh sách 9 là phẩm cấp thấp nhất trong ‘sợi xích’... Tóm lại, bọn họ chỉ có thể lựa chọn danh sách đường tắt tương ứng và cố định. Nếu bọn họ uống ma được khác, nhẹ thì

tinh thần dị thường, nặng thì mất khống chế, còn nghiêm trọng hơn nữa là chết.”

“Đã hiểu.” Klein chậm rãi gật đầu.

“Loại mất khống chế thứ ba tương tự với loại thứ hai, một khi cậu đã chọn sợi xích danh sách nào thì chỉ có thể đi dọc theo ‘đường tắt’ đó, và không thể nào đổi ý được. Nếu uống ma dược của một danh sách phù hợp, của ‘đường tắt’ khác, mặc dù có xác suất cao là đạt được năng lực hỗn hợp, kỳ dị, méo mó, nhưng gần như có thể khẳng định là sẽ nằm trong trạng thái nửa điên, hoặc mất cảm nóng nảy, hoặc tàn nhẫn khát máu, hoặc trầm cảm u buồn.

Mà cơ hội như vậy chỉ có một lần, sau này mặc kệ là uống ma dược ‘đường tắt’ ban đầu hay là ma dược của danh sách hiện tại thì đều chỉ nhận được kết quả là mất khống chế, đó là tinh thần chết đi, thân thể suy sụp thành quái vật, hoặc là biến thành ác linh.”

Nói xong, Dunn lại nhắc cốc cà phê lên nhấp một ngụm.

Klein nghe mà sợ hãi, im lặng vài giây rồi hỏi tiếp:

“Còn loại không khống chế được thứ tư thì sao?”

“Loại thứ tư, ha ha, đây mới là vấn đề thường gặp nhất. Chúng ta uống ma dược, nhận được năng lực vốn thuộc về chủng loại siêu phàm, thuộc loại diễn biến không theo tự nhiên, nên không nhiều thì ít phải chịu ảnh hưởng tinh thần còn sót lại. Có lẽ bệnh trạng không biểu hiện ra ngoài nên người ngoài không thể phát hiện, nhưng chắc chắn là tiềm ẩn trong nội tâm. Trước khi hoàn toàn nắm giữ được năng lực phi phàm mà ma dược mang đến, bài trừ những dấu vết nhỏ bé kia, mà tùy tiện ăn ma dược đối ứng ở danh sách cao hơn thì sẽ tích lũy điên cuồng, tích lũy mất khống chế...” Dunn đột nhiên im bặt.

Tạm dừng một lát, anh ta mới cảm thán:

“Kẻ Gác Đêm chúng ta có quy định, cho dù đội viên có lập được nhiều công lao lớn thế nào thì cũng bắt buộc phải ăn phần ma được được ba năm và trải qua kiểm tra tương ứng rồi thì mới có thể được thăng cấp. Nhưng tuy vậy, hàng năm vẫn có không ít người vì vậy mà mất khống chế.”

Thật là đáng sợ... Klein hít vào một hơi, hỏi tiếp:

“Vậy còn loại cuối cùng?”

Dunn nhếch khoé miệng, nhưng không thấy ý cười đâu cả:

“Loại thứ năm cũng là nguyên nhân mất khống chế thường thấy. Đối với người phi phạm mà nói, linh cảm có thể tăng lên không nhiều thì ít, con số của danh sách càng nhỏ thì tăng càng cao, vì vậy có thể nghe thấy những âm thanh mà người khác không thể nghe thấy, nhìn thấy những thứ kẻ khác không thể nhìn thấy, gặp được chuyện mà người khác không gặp được. Bọn họ lúc nào cũng đều bị cảm dỗ thần bí và đầu độc hư huyền, một khi bị thứ gì khác kích thích, hoặc xuất hiện dục vọng tham lam thì sẽ từng bước một đi tới bờ vực mất khống chế.”

Nói xong, Dunn chuyển qua nhìn thẳng, con người màu xám ánh ra bóng dáng Klein. Ngữ khí anh ta trở nên tiêu điều:

“Người sáng lập ra hệ thống Kẻ Gác Đêm hiện đại, Tổng giám mục Chianese từng nói rằng: ‘Chúng ta là người bảo vệ, đồng thời cũng là những kẻ đáng thương lúc nào cũng phải chống cự với hiểm nguy và điên cuồng.’”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 19: Vật Phong Ấn

Dịch giả: nh0ckd255

"Chúng ta là người bảo vệ, đồng thời cũng là những kẻ đáng thương lúc nào cũng phải chống cự với hiểm nguy và điên cuồng."

Hàng lang ngoài cửa sổ phong bế, tường đá lạnh như băng, trong phòng sáng ánh đèn màu ố vàng. Dư âm những gì mà Dunn Smith kể hãy còn vẩn vít trong hoàn cảnh như vậy, gõ từng cái xuống trái tim Klein, làm cho hắn trong lúc ngắn ngủi không thể nói nên lời.

Thấy Klein im ắng, Dunn lắc đầu, cười nói:

"Có phải rất thất vọng không? Người phi phạm không hề giống với những gì cậu tưởng, chúng tôi luôn đồng hành với nguy hiểm."

"Có được thì phải có mất." Klein bình phục lại từ trong cơn chấn động vừa rồi, chậm chước mà trả lời.

Hắn quả thật không ngờ tới một mặt khác không giống thường thấy của người phi phạm vốn vinh quang và siêu thường. Bọn họ còn có tai hoạ ngầm như vậy. Chẳng qua có lẽ là chỉ nghe kể, còn chưa tận mắt nhìn thấy, hoặc có lẽ do bản thân mình đã bị cuốn vào vòng lốc xoáy này, nói không chừng khi nào đó sẽ có sự kiện kỳ dị đập thẳng vào người, nên những cái cảm xúc như sợ hãi, bất an, lo lắng và e sợ trong hắn đã hạ thấp xuống cái mức độ có thể khống chế được. Đương nhiên không tránh được việc nảy sinh ý định lùi bước trong đầu, cứ quẩn quít, không chịu rời đi.

“Không sai, rất chín chắn, rất lý trí...” Dunn uống nốt chỗ cà phê còn lại, rồi bổ sung thêm một câu:

“Còn nữa, người phi phạm cũng không mạnh như cậu nghĩ, những người phi phạm ở danh sách thấp, ha, vì sao phải dùng 1 để đại diện cho phẩm cấp cao nhất, mà 9 cho thấp nhất? Như vậy quá không đúng với trực giác và logic mà. Bình thường khi chúng ta nói về danh sách thấp là chỉ phẩm cấp thấp, con số cao, là điểm bắt đầu của sợi xích.

Được rồi, tôi vừa mới nói đến chỗ nào ấy nhỉ? À đúng rồi, người phi phạm không hề mạnh như cậu nghĩ, ‘sức mạnh’ của người phi phạm ở danh sách thấp còn kém cả súng ống chứ đừng nói tới đại bác. Chỉ là ở phương diện khác thì bọn họ kỳ diệu hơn súng pháo, càng khó đề phòng hơn. Nếu sau này cậu có cơ hội trở thành người phi phạm, nhất định phải suy nghĩ những lời tôi nói hôm nay thật rõ, đừng có lựa chọn lỗ mãng.”

Klein cười tự giễu:

“Tôi còn không biết khi nào mới có cơ hội đấy?”

Nếu có cơ hội, hẳn cảm thấy mình sẽ không bỏ qua. Uống nhầm ma dược hoặc ma dược vượt cấp đều có thể né tránh rất dễ, tai họa ngầm chủ yếu nằm ở bản thân ma dược kèm theo ảnh hưởng rất nhỏ và những "nguy hiểm" chưa biết mà nghe được và nhìn thấy sau khi linh cảm được tăng lên.

Về ảnh hưởng của ma dược thì có thể tham khảo kinh nghiệm của những người đi trước, chỉ cần không nôn nóng hấp tấp thăng cấp mà nắm giữ tốt sức mạnh, xác suất mất khống chế hẳn là tương đối thấp. Hơn nữa bản thân hẳn tìm hiểu về tinh túy của thần bí học chủ yếu là vì giải quyết nguy hiểm tiềm ẩn trước mắt, vì tìm được biện pháp xuyên về thế giới cũ nên mới đi bước này, chứ chưa hề nhắm tới "vị trí" ở danh sách cao. Nếu quả thật dễ bị mất khống chế thì cùng lắm là không thăng cấp, ở lại danh sách ban đầu, dựa vào tri thức có được mà lên kế hoạch cho việc "về nhà".

Còn tai hoạ ngầm phía sau thì càng khỏi cần nói, Klein hãy còn nhớ như in ký ức về tiếng thì thầm nỉ non khi hắn sử dụng "nghĩ thức đối vận" đã làm cho mình gần như phát điên, đầu muốn vỡ tung kia. Đây là thứ mà ko phải không thành người phi phạm là có thể tránh khỏi, nên nếu đã vậy thì chi bằng nắm giữ chút sức mạnh để chống chọi với nó.

Nghĩ tới những điều này, Klein chỉ cảm thấy lợi và hại rõ ràng như thế, nên những ý nghĩ lùi bước trong đầu đã biến mất đi quá nửa.

Dunn lại cầm đầu thuốc lên, đôi mắt xám hiện lên ý cười, nói:

“Đối với chuyện này, tôi không thể trả lời một cách chính xác được. Nếu muốn trở thành người phi phạm, một là kiếm được đủ công lao. Có lẽ ngày mai, hoặc ngày kia cậu có thể đọc hiểu được tài liệu lịch sử cổ đại quan trọng, hoặc cung cấp cho chúng tôi ý kiến rất hữu dụng cho vụ án thì sao? Hai là, xem bề trên liệu có ý tưởng mới hay không, điều này không ai nói rõ được. Được rồi, tôi nghĩ cậu đã hiểu biết về người phi phạm, tương lai sẽ không quyết định một cách manh động nữa. Hiện giờ tôi sẽ giới thiệu công việc văn chức của tiểu đội Kẻ Gác Đêm chúng ta.”

Anh ta đứng lên, đi tới cửa, chỉ về phía ngược với "cửa Chianese", nói:

“Chúng tôi có một kế toán, một nhân viên phụ trách mua đồ thiết yếu, một người nhận vật tư mà giáo hội và sở cảnh sát cấp cho kiêm lái xe. Bọn họ đều là người chuyên nghiệp, không cần thay phiên, mỗi tuần nghỉ một ngày Chủ nhật. Ba nhân viên văn chức còn lại là Roxanne, Bratt và Neil. Công việc của bọn họ là: Tiếp đãi nhân viên tới chơi, dọn dẹp các phòng, viết hồ sơ vụ án và danh sách đồ vật cần trình báo, với trong coi kho vũ khí, vật liệu và tài liệu lịch sử, tiến hành nghiêm ngặt việc đăng ký ra vào và nhận trả. Mỗi người bọn họ được tự nghỉ một ngày trong tuần, ngoại trừ Chủ nhật. Mặt khác còn luân phiên trực đêm và nghỉ ngơi, đều tự thoả thuận với nhau.”

“Tôi làm việc giống đám người Roxanne?” Klein thu hồi những suy nghĩ về người phi phạm, xác nhận "chức trách cương vị" của bản thân.

“Không, cậu thì không cần, bởi cậu là nhân sĩ chuyên nghiệp mà.” Dunn cười cười, nói: “Trước mắt cậu có hai chuyện cần làm. Thứ nhất là mỗi ngày vào buổi sáng hoặc buổi chiều đi ra ngoài dạo phố, trọng điểm là các con đường từ nhà cậu đến chỗ Welch ở.”

“Hử?” Klein ngơ ngác. Đây là cái "công việc" gì vậy? Chuyên nghiệp là thế này ư?

Dunn dứt hai tay vào túi của áo gió, nói:

“Sau khi xác nhận cậu thực sự mất trí nhớ, vụ án Welch và Naya coi như kết thúc. Đồng thời, cuốn nhật ký gia tộc Antigenous kia cũng hoàn toàn mất tích. Chúng tôi nghi ngờ là lúc ấy cậu có mang nó đi, giấu nó trên đường về nhà, cho nên bọn tôi mới không tìm được đầu mối gì ở nhà của cậu. Đó cũng chính là lý do vì sao cậu không ‘tự sát’ ở hiện trường vụ án, mà về nhà. Tuy rằng cậu bị thần bí ảnh hưởng nên hoàn toàn quên đi đoạn ký ức này, nhưng linh hồn và đầu óc con người là thứ rất kỳ diệu, có lẽ còn để lại dấu vết nào đó. Daly không thể thu hoạch gì khi dùng năng lực của ‘Người Thông Linh’, không có nghĩa là chúng nó chưa hề tồn tại, có lẽ tới nơi quen thuộc hoặc ở nơi quan trọng, cậu sẽ xuất hiện cảm giác dường như từng nhìn thấy, dường như đã từng làm gì rồi. Đây là kế hoạch mà chúng tôi muốn.”

“Đã hiểu.” Klein thế mới hiểu rõ.

Suy đoán của các Kẻ Gác Đêm về tung tích của cuốn nhật ký kia quả thực hợp tình hợp lý. Lúc ấy trong số những người ở hiện trường, chỉ có mình bản thân hắn là còn sống, cũng chỉ có hắn mới có thời gian và "động cơ" mang cuốn nhật ký đi rồi giấu ở trên đường về!

“Nếu có thể tìm được cuốn nhật ký đó, cậu hẳn là có thể nhận được công lao đủ để trở thành người phi phạm.” Dunn Smith khích lệ một câu, gián tiếp để lộ tầm quan trọng của cuốn nhật ký.

“Hy vọng.” Klein gật đầu.

Dunn lại chuyển đề tài về công việc:

“Thứ hai, mỗi tuần cậu được trống một ngày, tạm thời có thể tự mình chọn ngày. Lúc không ở bên ngoài thì phải tới kho vũ khí đọc những tài liệu lịch sử và điển tịch mà chúng tôi bảo tồn, đó là công việc của người có chuyên ngành lịch sử. Chờ khi nào xem xong thì thay phiên với đám Neil.”

“Vâng, không thành vấn đề.” Klein lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Không phải chuyện gì quá khó...

Lúc này, Dunn quay người chỉ vào cánh cửa có khắc bảy chiếc thánh huy ở phía ngược chiều, nói:

“Đây là ‘cửa Chianese’, bắt nguồn từ người sáng lập ra hệ thống Kê Gác Đêm hiện đại, tên của Tổng giám mục Chianese, dưới mỗi một giáo đường trung tâm ở từng thành phố lớn đều có một cái. Nó do các thành viên chính thức của Kê Gác Đêm thay phiên trông coi. Bên trong có ít nhất hai vị ‘Người Canh Giữ’ trong giáo hội, cùng với vô số phạm nhân. Cậu đừng có tùy ý tới gần nó, nếu không sẽ bị dính vận rủi.”

“Nghe có vẻ lợi hại đó.” Klein phát biểu cảm nghĩ.

“Bên trong nó chia ra làm mấy khu vực để lưu trữ phương pháp điều chế ma dược của danh sách nhất định và các loại vật liệu thần kỳ, giam giữ dị đoan, dị chủng, tín đồ tà giáo hoặc thành viên tổ chức bí ẩn tạm thời, ha ha, cuối cùng bọn họ sẽ bị đưa tới Thánh đường.” Dunn thuận miệng giới thiệu.

Thánh đường? Trụ sở chính của giáo hội nữ thần Đêm Tối ở quận Lâm Đông phía bắc vương quốc, "giáo đường Ninh Tĩnh"? Klein dường như đang suy nghĩ mà khẽ gật đầu.

“Mặt khác, bên trong còn có bản sao của một số tài liệu lịch sử và điển tịch cao cấp, chờ khi quyền hạn của cậu được tăng lên thì có khi sẽ có cơ hội được đọc.” Dunn trầm ngâm một chút rồi lại nói: “Ở tầng đáy của phía sau ‘cửa Chianese’ còn có một vài vật phong ấn.”

“Vật phong ấn?” Klein lặp lại mấy từ này, nghe qua như là một danh từ riêng.

“Trong quá trình sưu tập và thu hoạch vật phẩm phi phạm, có một số thứ quá quan trọng, quá thần kỳ, nếu để kẻ tà ác có được thì sẽ tạo ra thiệt hại rất lớn, cho nên bắt buộc phải giữ bí mật nghiêm ngặt, trông coi nghiêm ngặt, sợ rằng bản thân chúng ta cũng phải ở những tình huống đặc biệt mới được sử dụng. Hơn nữa...” Nói tới đây, Dunn Smith dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Hơn nữa nơi này có một bộ phận có đặc điểm phi thường, bản thân có đặc tính ‘sống’ nào đó, sẽ dụ dỗ người canh giữ, sẽ ảnh hưởng xung quanh, sẽ tự mình bỏ chạy, sẽ tạo nên hậu quả mang tính tai nạn, nên bắt buộc phải kiểm soát nghiêm ngặt.”

“Thật thần kỳ.” Klein cảm khái.

“Tổng bộ Kẻ Gác Đêm chia những vật phong ấn này làm bốn cấp. Cấp ‘0’ nghĩa là vô cùng nguy hiểm, độ chú trọng cao nhất, cấp bậc giữ bí mật cao nhất, không được dò la nghe ngóng, không được nói ra bên ngoài, không được miêu tả, không được xem xét, chỉ có thể phong ấn trong lòng đất ở ‘Thánh đường’.”

Dunn giới thiệu tỉ mỉ:

“Cấp ‘1’ là cấp độ nguy hiểm cao, có thể sử dụng trong thời gian có hạn, cấp bậc giữ bí mật là giám mục của một giáo khu và chấp sự của Kẻ

Gác Đêm trở lên. Giáo đường trung tâm của tổng bộ các giáo khu Backland có thể lưu trữ một đến hai món, còn lại bắt buộc phải giao cho ‘Thánh đường’.

Cấp ‘2’ là cấp nguy hiểm, sử dụng cẩn thận và hạn chế, cấp bậc giữ bí mật là giám mục và đội trưởng tiểu đội Kẻ Gác Đêm trở lên. Giáo đường trung tâm của các thành phố lớn có thể lưu trữ từ ba đến năm món, những cái khác thì phải giao cho ‘Thánh đường’ hoặc tổng bộ giáo khu. Cấp ‘3’ là cấp có nguy hiểm nhất định, phải sử dụng cẩn thận, bắt buộc những hành động từ ba người trở lên mới có thể xin, cấp bậc giữ bí mật là từ những thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm trở lên. Về sau cậu đọc được những tài liệu lịch sử tương ứng, thông qua các con số nên hiểu được nó đại diện cho cái gì. Ví dụ như 2 - 125, chính là vật phong ấn số 125 cấp nguy hiểm.”

Dunn nói xong, bỗng quay người đi trở về phòng, kéo ngăn kéo ở dưới cùng, lật một trang giấy ra:

“Đúng rồi, cậu đọc qua cái này đi. Ba năm trước, có một vị Tổng giám mục mới nhậm chức đã bị mất khống chế, không biết làm sao đã xông qua tầng lớp bảo vệ, mang theo vật phong ấn thần bí cấp ‘0’ mất tích. Cậu nhìn ngoại hình của ông ta đi, nếu phát hiện ra thì không cần kinh động, không quấy rầy mà trở về báo cáo, nếu không thì nghìn phần trăm là sẽ hy sinh vì nhiệm vụ.”

“Cái gì?”

Klein nhận lấy tờ giấy kia, phát hiện không có tiêu đề, chỉ có một tấm ảnh đen trắng và mấy dòng chữ là: "Ince Zangwill, nam, bốn mươi tuổi, cựu Tổng giám mục, thăng cấp ‘Người Giữa Cửa’ thất bại, bị ma quỷ dụ dỗ, sa đoạ thành ác, mang theo vật phong ấn ‘0 – 08’ lẫn trốn, đặc điểm cụ thể là...”

Trên tấm ảnh, Ince Zangwill mặc áo khoác dài của nhân viên thần chức màu đen thuần với hai hàng cúc, đầu đội mũ mềm, tóc màu vàng sậm, đồng tử màu xanh lam sậm và sâu. Ông ta có sống mũi cao thẳng, môi mím chặt, ngũ quan giống như điêu khắc cổ điển, không hề có nếp nhăn. Dấu hiệu khiến người ta chú ý nhất là một con mắt bị mù.

“Với kẻ sa đoạ thì miêu tả kỹ càng, mà với vật phong ấn thì chỉ có con số...” Klein biểu đạt chi tiết cảm nhận đầu tiên của mình.

“Cho nên mới là cấp bậc giữ bí mật cao nhất. Những thông báo lược soát của vật phong ấn ‘0 – 08’ đều là truyền miệng, không viết thành chữ, hơn nữa chỉ có vài thông tin về nó.”

Dunn thở dài, nói:

“Ngoại hình của ‘0 – 08’ là một chiếc bút lông chim thông thường, nhưng không cần nhúng mực vẫn có thể viết được, chỉ có như vậy.”

Dunn không nói nhiều về chuyện ở phương diện này, rồi theo dây xích màu vàng ở trên áo gió mà rút ra một chiếc đồng hồ bỏ túi đẹp đẽ cùng màu, ấn mở nắp, nhìn thoáng qua rồi chỉ ra ngoài cửa:

“Những gì cần nói tôi đã nói rồi, cậu tới kho vũ khí tìm lão Neil, bảo ông ấy lấy cho cậu tài liệu lịch sử cụ thể để đọc. Ông ấy không phải nhân viên văn chức bình thường, mà từng là một thành viên chính thức, chỉ là tuổi lớn mà lại không được thăng cấp, tình hình thân thể không tốt, không thích hợp đi xử lý vụ án, lại không muốn chuyển vào trong làm ‘Người Canh Giữ’ hoặc về nhà tĩnh dưỡng, chỉ hy vọng được làm bạn với đám tài liệu điển tịch.”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 20: Dunn Hay Quên

Dịch giả: nh0ckd255

“Vâng.”

Klein khẽ người chào, lấy chiếc mũ dạ không cao xuống rồi lại đội lên đầu, lòng thì tưởng tượng về hình dáng của vật phong ấn "0 - 08". Là một chiếc bút lông vũ trông rất bình thường? Viết không cần mực? Vậy tác dụng thật sự của nó là gì? Đến mức phải giữ bí mật ở cấp cao nhất, bị cho là "vô cùng nguy hiểm"?

Không phải là cái bút nhân quả viết tên ai kẻ đó sẽ chết chứ? Không, như vậy thì quá nghịch thiên rồi. Ince Zangwill không cần thiết phải lẩn trốn nữa...

Klein vừa quay người định đi thì Dunn Smith đột nhiên gọi với hân từ phía sau:

“Chờ một chút, tôi quên một chuyện.”

“Gì cơ?” Klein quay đầu lại, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Dunn cất đồng hồ vào túi, cười nói:

“Chút nữa cậu nhớ tìm kế toán Olean thanh toán trước tiền lương bốn tuần, tổng cộng 12 bảng. Sau đó mỗi tuần nhận một nửa tiền lương, cho tới khi hoàn lại thì thôi.”

“Nhiều quá, không cần phải như vậy, có thể bớt đi được mà.” Klein nói theo bản năng. Hắn không phản đối việc thanh toán trước, dù sao hiện tại hắn còn chả có tiền đi xe ngựa công cộng về, nhưng lấy một khoản tiền 12 bảng nhiều thế này vẫn khiến hắn hơi sợ.

“Không, đây là bắt buộc.” Dunn lắc đầu, cười nói: “Cậu nghĩ thử xem, cậu còn muốn tiếp tục ở lại nhà trọ hiện giờ không? Ngay cả tắm táp đều phải dùng chung với mấy nhà khác, không lo cho mình cũng phải lo cho quý cô kia chứ. Hơn nữa...”

Thấy Klein gật đầu đồng ý, anh ta dừng lại một chút, mỉm cười quan sát bộ quần áo của đối phương vài lần rồi nói đầy thâm sâu:

“Hơn nữa cậu cũng cần một cây gậy batoong, và phải mua một bộ vest.”

Klein giật mình, rồi chợt tỉnh ngộ, khuôn mặt hắn nóng bừng cả lên, bởi vì bộ đồ mà hắn đang mặc đây là hàng giá rẻ.

Bình thường mà nói mũ là phải làm từ tơ lụa, có giá từ 5 đến 6 Saule, nơ là 3 Saule, gậy batoong mạ bạc từ 7 đến 8 Saule, áo sơ mi 3 saule, quần, áo ghile và bộ vest đuôi én phải tầm 7 bảng, giày da từ 9 đến 10 Saule. Một bộ như vậy đã phải trên 8 bảng 7 Saule. Đương nhiên một vị thân sĩ danh giá thì còn cần dây đeo đồng hồ, đồng hồ bỏ túi và bóp da.

Lúc trước nguyên chủ và anh trai Benson ăn tiêu tiết kiệm đã tích được một khoản tiền, lúc đi hiệu quần áo hỏi thì kết quả là ngay cả giá cũng không tưởng, xám xịt đi về. Hai người mua từ một cửa hàng giá rẻ gần phố Chữ Thập Sắt mỗi người một bộ, hết chưa đến 2 bảng. Cũng vì chuyện này mà nguyên chủ có ấn tượng vô cùng sâu sắc về giá của quần áo.

“Vâng, vâng.” Klein lắp bắp trả lời.

Dunn lại lấy đồng hồ bỏ túi, mở nắp nhìn thoáng qua rồi nói:

“Hay là cậu đi tìm phu nhân Olean trước nhỉ? Tôi không biết cậu sẽ ở chỗ lão Neil bao lâu, mà lát nữa là phu nhân Olean về rồi.”

“Vâng.” Klein cảm nhận sâu sắc sự khốn cùng, không tỏ vẻ phản đối.

Dunn quay về cạnh bàn, kéo một trọng những sợi dây thừng xuống:

“Tôi bảo Roxanne dẫn cậu đi.”

Dây thừng vận hành, bánh răng chuyển động. Roxanne ngồi trong phòng tiếp khách của "công ty Bảo an Gai Đen" nghe thấy chiếc chuông nhỏ treo bên cạnh vang lên, vội vàng đứng dậy rồi cẩn thận đi xuống.

Không lâu sau, cô ta xuất hiện trước mặt Klein.

Dunn Smith cười dí dỏm nói:

“Không quấy rầy cô nghỉ ngơi chứ? Ừm, dẫn Moretti tới chỗ phu nhân Olean đi.”

Roxanne lặng lẽ bĩu môi, trả lời rất "khoái trá":

“Vâng, đội trưởng.”

“Chỉ vậy thôi?” Lúc này Klein lại kinh ngạc mà thốt lên. Đi "tài vụ" dự chi tiền lương mà không cần đội trưởng ngài viết tờ giấy rồi đóng dấu gì sao?

“Sao cơ?” Dunn không hiểu.

“Ý tôi là đi chỗ phu nhân Olean nhận tiền lương dự chi mà không cần chữ ký của anh à?” Klein cố gắng dùng những lời mộc mạc nhất.

“À, không, không cần, Roxanne có thể làm chứng rồi.” Dunn Smith chỉ vào cô gái tóc xù.

Đội trưởng, "quản lý tài vụ" của chúng ta ở nơi này gần như là không có quản lý mà... Klein nhin cái cảm giác muốn cười nhạo, đi theo Roxanne ra khỏi căn phòng.

Đúng lúc này, hăn lại nghe thấy Dunn hô lên:

“Chờ chút, còn một chuyện nữa.”

Chúng ta liệu có thể nói cho hết trong một lần được không? Klein cười híp mắt, quay người lại:

“Anh nói đi.”

Dunn day day huyết thái dương, nói:

“Lúc đi chỗ Neil ấy, cậu nhớ lĩnh mười viên ‘đạn săn ma’.”

“Tôi? Đạn săn ma?” Klein kinh ngạc hỏi lại.

“Khẩu súng lục của Welch không phải đang ở chỗ cậu à? Không cần phải nộp lại.” Dunn dứt một tay vào túi áo: “Sử dụng ‘đạn săn ma’, nếu thực sự gặp phải nguy hiểm kỳ dị nào thì cậu có thể tự bảo vệ mình được, ừm, chí ít có thể cho cậu thêm dũng khí.”

Không cần phải thêm nữa câu sau đâu... Klein đang lo lắng chuyện này, nên hăn không chút do dự mà đáp:

“Vâng, tôi sẽ nhớ kỹ!”

“Cái này thì cần tôi viết văn thư chính thức, chờ một chút.” Dunn Smith ngồi xuống, lấy chiếc bút máy màu đỏ sậm soạt soạt viết một "Tin nhắn", ký tên rồi đóng dấu.

“Cảm ơn đội trưởng.” Klein thành khẩn nhận lấy. Hăn chậm rãi lùi ra sau, rồi quay người một lần nữa.

“Chờ một chút.” Dunn lại gọi.

... Đội trưởng, trông anh chỉ mới ba mươi tuổi mà sao đã có điềm báo tuổi già rồi? Klein nặn ra một nụ cười, quay đầu hỏi:

“Còn có chuyện gì à?”

“Vừa nãy tôi quên mất, cậu chưa luyện bắn súng bao giờ, lấy ‘đạn săn ma’ cũng chẳng có tác dụng gì. Thế này đi, mỗi ngày cậu nhận ba mươi viên đạn bình thường, tranh thủ ra ngoài thì tới đầu đường, cũng chính là sân tập bắn ở số 3 phố Zoutelande mà luyện tập, phần lớn nơi đó thuộc sở cảnh sát, nhưng có một sân là của riêng Kẻ Gác Đêm chúng ta. À đúng rồi, cậu còn phải lấy một huy hiệu từ chỗ Neil nữa, nếu không thì cậu không vào được sân tập đâu.”

Dunn vỗ vỗ trán, lấy "giấy nhả" từ trong tay Klein rồi soạn soạn thêm nội dung, cũng đóng dấu lên.

“Tay thiện xạ đều được đào tạo từ những viên đạn, cậu đừng coi thường.” Dunn đưa "tờ giấy" đã sửa lại cho Klein.

“Tôi biết rồi.” Klein sợ nguy hiểm hận không thể đi luôn bây giờ.

Hắn bước ra ngoài hai bước, bỗng cẩn thận quay người lại, chăm chú rồi hỏi:

“Đội trưởng, không còn việc gì nữa rồi phải không?”

“Hết rồi.” Dunn gật đầu khẳng định.

Klein thở phào một hơi, đi thẳng ra ngoài cửa. Trong quá trình ấy hắn hận không thể quay người một lần nữa hỏi một câu "Thật sự hết rồi à?" Hắn nhin xuống, rút cuộc "thuận lợi" rời khỏi "phòng canh gác".

“Đội trưởng vẫn thế, rất hay quên.” Roxanne đi bên cạnh, nhỏ giọng nói xấu:

“Bà nội tôi còn có trí nhớ tốt hơn cả anh ấy. Đương nhiên anh ấy chỉ hay quên việc nhỏ, ừm, việc nhỏ thôi. Klein, về sau tôi gọi anh là Klein nhé. Phu nhân Olean là một người hoà ái và dễ thân cận, cha của chị ấy là một thợ sửa đồng hồ, tay nghề cao lắm...”

Nghe cô gái tóc xù lải nhải tán dóc, Klein đặt chân lên cầu thang, trở lại tầng trên, tới căn phòng ngoài cùng bên tay phải gặp phu nhân Olean.

Đây là một quý cô tóc đen mặc váy dài với phần rìa thêu lá sen. Cô ta trông khoảng hơn ba mươi tuổi, có mái tóc quăn theo một, đôi mắt xanh biếc đầy ý cười, thanh tú và nhã nhặn.

Olean nghe Roxanne thuật lại lời Dunn Smith thì lấy bản ghi chú ra, viết đơn dự chi:

“Cậu có con dấu không? Nếu không có thì ấn ngón tay đi.”

“Vâng.” Klein quen thuộc hoàn thành thủ tục.

Olean lấy một chìa khoá làm bằng đồng mở két sắt trong phòng, vừa đếm Kim bảng vừa cười nói:

“Cậu may mắn đấy, hôm nay có đủ tiền mặt. Đúng rồi, Klein, cậu là vì liên quan tới sự kiện tà dị, bản thân lại có sở trường nên mới được đội trưởng mời à?”

“Vâng, trực giác của chị chuẩn quá.” Klein không keo kiệt lời khen.

Olean lấy bốn tờ tiền màu xám nhạt, có hoa văn đen, rồi khoá két sắt lại, vừa quay người vừa cười nói:

“Bởi vì tôi cũng là như thế.”

“Vậy ạ?” Klein tỏ vẻ kinh ngạc một cách phù hợp.

“Bạn có biết cái vụ án sát thủ liên hoàn đã khiến toàn bộ thành phố Tingen phải chấn động mười sáu năm trước không?” Olean đưa bốn tờ kim bảng cho Klein.

“... Nhớ rõ! Chính là tên ‘đồ tể máu me’ đã giết liên tục năm thiếu nữ, moi tim móc dạ dày của họ? Hồi bé mẹ tôi thường lấy chuyện này ra để dọa em gái tôi.” Klein suy nghĩ giây lát rồi đáp.

Hắn nhận lấy tiền, phát hiện đó là hai tờ 5 bảng và hai tờ 1 bảng, có hoa văn xám, bốn phía là hoa văn phức tạp và hình mờ đặc biệt tránh làm giả.

Tờ 5 bảng to hơn một chút, chính giữa là vị vua thứ năm của vương quốc Ruen, tổ tiên trực hệ của vua George đệ Tam, Henry Augustus đệ Nhất. Ông ta đeo bộ tóc giả màu trắng, khuôn mặt tròn tròn, mắt hẹp và dài, vẻ mặt trông vô cùng nghiêm túc, nhưng ở trong mắt Klein thì lại thân thiết khó mà nói nên lời.

Đây chính là tờ tiền 5 bảng! Tương đương gần tiền lương bốn tuần của Benson!

Chính giữa tờ 1 bảng là cha của George đệ Tam, vua William Augustus đệ Lục. Vị vua "kiên cường" này có chòm râu rậm và ánh mắt kiên nghị. Vào thời ông tại vị, vương quốc Ruen thoát khỏi những trói buộc của thời cổ, một lần nữa đi tới đỉnh cao trong các quốc gia khác.

Đây đều là "vua tốt"... Klein ngửi được cái mùi mực in của tiền khiến người ta vui vẻ và thoải mái.

“Đúng vậy, nếu không phải Kẻ Gác Đêm chạy tới đúng lúc, tôi đã là người bị hại thứ sáu rồi.” Phu nhân Olean tới giờ vẫn còn thấy sợ, dù chuyện đó đã trôi đi mười mấy năm.

“Nghe nói tên sát thủ liên hoàn, à không, đồ tể kia là một người phi phạm?” Klein cẩn thận gấp tiền lại rồi bỏ vào túi bên trong áo vest, sau đó sờ mấy cái bên ngoài để xác nhận.

“Đúng thế.” Phu nhân Olean gật đầu rất mạnh: “Lúc trước hắn ta đã nhiều lần giết người, chẳng qua lần đó bị bắt là vì hắn đang chuẩn bị một nghi thức ác ma nhất.”

“Thảo nào mới lấy những nội tạng khác nhau... Xin lỗi, làm chị nhớ lại chuyện không vui.” Klein thành khẩn nói.

Olean cười khẽ:

“Tôi đã không sợ từ lâu rồi... Khi đó tôi còn đang học kế toán ở trường thương mại, rồi sau này thì tới nơi này. Được rồi, không làm chậm trễ cậu nữa, còn phải đi tìm lão Neil nữa mà.”

“Tạm biệt chị.”

Klein ngả mũ chào, rồi đi ra khỏi căn phòng, lại xuống cầu thang. Trong lúc đi hắn nhìn không được mà sờ túi, xác nhận 12 bảng tiền mặt kia vẫn còn ở nguyên bên trong.

Hắn đi tới ngã tư, rẽ vào bên phải. Không lâu sau hắn thấy một một cửa sắt đóng kín.

Cốc cốc cốc!

Trong tiếng đập cửa, một giọng nói già nua vang lên từ bên trong:

“Vào đi.”

Klein đẩy cửa sắt ra, phát hiện đây là một căn phòng khá hẹp, chỉ có thể đặt được một bàn và hai ghế dựa. Ở mặt khác của phòng này còn có một cửa sắt đã khoá. Mà sau bàn thì một ông già tóc hoa râm mặc áo

choàng kiểu cổ điển đang đọc những tranh giấy ố vàng dưới ánh đèn khí gas.

Ông ta ngẩng đầu, nhìn về phía cửa rồi nói:

“Cậu chính là Klein Moretti à? Vừa rồi Roxanne nhỏ bé tới đây nói rằng cậu rất lễ phép.”

“Roxanne đúng là một người thân thiện. Chào buổi chiều, ông Neil.” Klein ngả mũ chào hỏi.

“Ngồi đi.” Neil chỉ vào lon thiếc viền bạc có hoa văn phức tạp: “Muốn uống cà phê mài không?”

Khoé mắt và bên miệng ông có những nếp nhăn rất sâu, đôi mắt đỏ sậm kia trông khá đục ngầu.

“Hình như ông không uống?” Klein chú ý thấy thứ trong chiếc cốc sứ của Neil là nước trong.

“Ha ha, đây là thói quen của tôi, sau ba giờ chiều thì không uống cà phê.” Neil cười giải thích.

“Vì sao?” Klein thuận miệng hỏi.

Neil mỉm cười nhìn vào đôi mắt Klein:

“Tôi sợ tối ngủ không ngon, như vậy sẽ nghe thấy những tiếng thì thầm khó hiểu.”

... Klein không biết nên nói tiếp như nào, đành hỏi:

“Ông Neil, tôi nên đọc tài liệu và điển tịch nào?”

Hắn vừa nói vừa đưa "tờ giấy" mà Dunn Smith viết ra.

“Những thứ liên quan tới lịch sử, phức tạp và vụn vặt. Nói thật tôi vẫn luôn cố gắng học, nhưng chỉ nắm giữ được sơ bộ, những cái khác phiền phức quá. Cái gì mà nhật ký của người đương thời, bộ sách lưu hành rồi vẫn mớ chí vân vân...”

Neil than phiền:

“Ví dụ như những thứ trong tay tôi đây này, càng cần những ghi chép lịch sử chi tiết để suy đoán nội dung cụ thể.”

“Vì sao?” Klein nghe mà thấy lơ mơ không hiểu.

Neil chỉ vào trang sách ố vàng trước mặt, nói:

“Đây là nhật ký thất lạc trước khi chết của Russel Gustav. Vì giữ bí mật nên ông ta toàn dùng những ký hiệu kỳ quái do chính ông ta phát minh ra để ghi chép lại.”

Russel đại đế? Tiền bối xuyên việt? Klein ngẩn ra, lập tức chăm chú nghe.

“Bởi vì rất nhiều người tin rằng ông ta chưa thật sự chết đi, mà đã trở thành một vị thần linh bí ẩn, nên vẫn có các tín đồ tà giáo sùng bái ông ta tiến hành đủ loại nghi thức hòng có được sức mạnh. Thi thoảng chúng ta lại gặp được chuyện này, nhận được những bản bút ký nguyên bản hoặc sao chép lại.”

Neil lắc đầu:

“Cho tới hôm nay còn chưa ai có thể đọc được những biểu tượng chân chính của các ký hiệu đặc biệt này, cho nên ‘Thánh đường’ cho phép chúng ta lưu trữ bản sao để nghiên cứu, hy vọng tìm được niềm vui bất ngờ.”

Nói tới đây, Neil cười đắc chí:

“Tôi đã giải đọc được vài ký hiệu trong đó, xác nhận là để thể hiện con số. Nhìn xem tôi đã phát hiện ra gì này, đây thật ra là một cuốn nhật ký! Ủm, tôi hy vọng dùng những sự kiện lịch sử của những ngày ở thời đó, lại thêm sự kiện bên người hoàng đế và những ghi chép tương ứng cùng trong nhật ký để so sánh, từ đó đọc được nhiều ký hiệu hơn. Cách nghĩ của thiên tài, đúng không?”

Ông già có mái tóc hoa râm và những nếp nhăn hằn rõ trên khuôn mặt dùng đôi mắt toả sáng nhìn Klein.

Klein gật đầu đồng ý:

“Đúng vậy.”

“Ha ha, cậu cũng có thể xem xem. Ngày mai bắt đầu giúp tôi làm việc này đi.” Ông già Neil đưa trang giấy ố vàng kia cho Klein.

Klein chuyển nó về phía mình, chỉ liếc qua cái là toàn thân đơ ra tại đó!

Tuy những "ký hiệu" này bị sao chép lại quá xấu, một số còn biến dạng, nhưng hẳn không thể nào nhận sai được... Bởi đây là thứ chữ viết mà hẳn quen thuộc nhất: Tiếng Trung!

Mà lại còn là chữ giản thể!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 21: Xa Quê Gặp Bạn Cũ

Dịch giả: nh0ckd255

Chỉ trong giây lát Klein còn cho là mình đã xuyên việt trở lại, nhưng đèn khí gas thanh lịch với phần lồng làm từ đồng thau và chiếc lon thiếc viền bạc đựng cà phê trong tay Neil làm cho hắn nhận rõ sự thật. Vị tiền bối xuyên việt Russel đại đế này thật sự là đồng bào? Ông ta dùng thứ tiếng Trung giản thể không tồn tại ở thế giới này để ghi chép bí mật?

Mang theo tâm tình “xa quê gặp bạn cũ” không thể miêu tả được, Klein nhanh chóng đọc ba trang bản thảo trong tay:

"Ngày 18 tháng 11, thật là một chuyện thần kỳ, một thí nghiệm kỳ quái và một sai lầm ngẫu nhiên xuất hiện đã khiến tôi phát hiện một tên đáng thương bị nhốt trong gió lốc, bị lạc ở sâu trong bóng tối. Thậm chí là anh ta chỉ có thể tới lúc trăng tròn hàng tháng mới có thể tới hơi gần thế giới hiện thực, tuy nhiên không thể truyền tiếng la hét của mình tới đây. Anh ta may đó, vì đã gặp tôi, nhân vật chính của thời đại này."

"Viết xong mấy dòng trên, tự mình đọc lại mà bỗng thấy thốn thức. Cho dù là dùng chữ Hán mà bất tri bất giác đã mang theo cái giọng phiên dịch rồi. Bốn mươi năm trôi qua trong chớp mắt, những ký ức xưa cũ hết như một giấc mơ."

"Ngày 1 tháng 1 năm 1184, bữa tiệc tối long trọng, phu nhân Fronal đúng là tuyệt vời!"

"Ngày 2 tháng 1, đám người trong Ủy ban Ngoại giao của mình đúng là đám con lừa!"

"Ngày 3 tháng 1, quyết định lúc trước đúng là quá qua loa rồi. Hiện giờ xem ra, bất kể là 'Người Học Việc', 'Thầy Bói', hay là 'Kẻ Trộm' đều tốt hơn, tiếc là giờ không còn cách nào quay đầu rồi."

"Ngày 4 tháng 1, vì sao đám con cái của mình lại ngu xuẩn như vậy? Tôi đã nói cả vạn lần rồi, đừng để đám thần côn đó lừa dối, không, bản thân đám thần côn đó cũng bị lừa, mấu chốt của ma được không phải là nắm giữ, mà là tiêu hoá! Không phải đào bới, mà là đóng vai! Mà tên của ma được không chỉ là tượng trưng, mà là ý tưởng cụ thể, là "chìa khoá" để tiêu hoá!"

"Ngày 22 tháng 9, liên minh phản đối tôi đang được thành lập, từ Fusark phương bắc, Ruen phía đông và Finebot ở phương nam, kẻ địch của tôi cuối cùng đã tụ tập lại. Nhưng tôi không sợ, tôi sẽ dùng sự thật nói cho bọn họ biết rằng sự chênh lệch về vũ khí và kiến thức không phải do nhân số và người của danh sách thấp có thể bù đắp. Hơn nữa tôi nào phải là không có thuộc hạ, mà còn là cấp cao cơ. Ha ha, bọn họ quên mất tôi là ai rồi à?"

"Ngày 23 tháng 9, tôi mất liên lạc với con tàu tìm kiếm 'Vùng đất bị Thần bỏ rơi'. Tôi hẳn là nên suy nghĩ phát minh ra điện báo vô tuyến thôi, chỉ mong nó không bị ảnh hưởng bởi bão lốc."

"Ngày 24 tháng 9, quý cô Isaka còn quyến rũ hơn cả phu nhân Fronal, có lẽ là tôi đang hoài niệm tuổi xuân."

Bởi vì là bản sao chép lại, căn cứ vào sự phức tạp của chữ Hán mà mỗi một chữ đều bị phóng to lên không ít, nên nội dung trên mỗi một tờ giấy là không nhiều. Thậm chí vì để lưu trữ và nghiên cứu nên chỉ viết một mặt. Nhưng dù là vậy Klein vẫn thấy cảm xúc sôi trào, lại thêm những

miêu tả mẫu chốt của Russel đại để với ma được càng làm cho hẳn có cảm giác vui mừng như điên khi đã tìm được cách "giải quyết vấn đề", nắm giữ bí mật vô giá.

Có lẽ đây chính là ngọn đèn chỉ lối cho con đường người phi phạm mai sau của mình!Ồ, ba trang bản thảo là những dòng nhật ký của thời gian khác biệt, có thể thấy Russel đại để có thói quen ở một năm nào viết năm đó. Hai tháng 9 và 11 kia tạm thời không phán đoán được là của năm nào... Tên đáng thương mà ông ta phát hiện ra là ai? Cụ thể thì tiêu hoá và đóng vai là chỉ cái gì? Vùng đất bị Thần vứt bỏ là nơi nào??...

Vô số những nghi vấn sôi trào theo niềm vui trong lòng Klein, làm cho hẳn hận không thể lập tức sưu tập đầy đủ nhật ký của Russel đại để để đọc từ đầu tới cuối!

“Klein?” Đúng lúc này, Neil ở phía đối diện ngõ ngàng gọi hẳn.

Klein choàng tỉnh, vội cười che giấu:

“Tôi cho rằng mình sẽ là kẻ đặc biệt nhất, muốn thử tìm hiểu và dịch.”

“Đúng là người trẻ tuổi.” Neil cười ha ha, gật đầu: “Tôi cũng từng cho rằng mình chính là kẻ đặc biệt nhất.”

Klein lật ba trang bản thảo trong tay một lần nữa, sau khi xác định mình không bỏ sót chỗ nào thì hẳn trả mấy tờ đó lại, rồi lơ đãng hỏi:

“Chúng ta chỉ có mấy tờ này thôi à?”

Tôi muốn được đọc nhiều nhật ký của Russel đại để nữa!

“Cậu cho là sẽ có nhiều lắm hả?” Neil vuốt ve bản thảo, cười nhạo khiến vết nhăn trên khuôn mặt càng sâu hơn:

“Bản thân những sự kiện liên quan tới thần bí và phi phạm hàng năm đều không nhiều, ôi, chủ yếu là những giống loài siêu phạm đang dần biến mất khỏi bắc lục địa chúng ta. Nếu không có chúng nó thì sẽ không có ma được, vì thế người phi phạm ngày càng ít. Chắc, mấy trăm năm qua, rồng khổng lồ, người khổng lồ và tinh linh đã trở thành những thứ được ghi lại trong sách, thậm chí hải tộc cũng không hề xuất hiện vùng ven biển nữa.”

Nghe được câu này, Klein bỗng nghĩ tới một câu, bèn đùa:

“Tôi cảm thấy đây chính là lúc thành lập ‘Hiệp hội Bảo vệ Rồng và Người khổng lồ’.”

Neil nghe mà mờ mịt, hồi lâu sau mới hiểu được hắn có ý gì. Mà sau khi hiểu rõ, ông ta vỗ nhẹ lên bàn, cười trông rất sung sướng, không hề thân sĩ chút nào:

“Ha ha, Klein, cậu đúng là người hài hước mà. Đây là truyền thống của vương quốc Ruen chúng ta, người trẻ tuổi hài hước chút cũng không tệ. Tôi cảm thấy không thể chỉ giới hạn như vậy, sao chỉ có rồng và người khổng lồ? Phải gọi là ‘Hiệp hội Bảo vệ Động vật thần kỳ’ mới đúng.”

“Không không không, sao có thể quên mất những thực vật đáng thương chứ?” Klein lắc đầu.

Nói tới đây, hắn và Neil liếc nhau một cái, đồng thanh:

“Hiệp hội Bảo vệ Sinh vật thần kỳ!”

Dứt lời, hai người ăn ý mà cười, không khí quái lạ ban nãy đã tan đi không ít.

“Những thanh niên thú vị như cậu giờ càng ngày càng ít... Tôi vừa nói tới đâu nhỉ?” Khuôn mặt nhăn nheo của Neil dần tươi cười, ông ta nói: “Nhớ ra rồi, bản thân những sự kiện liên quan tới phi phạm và thần bí hàng

năm không có nhiều, những kẻ ngu sùng bái hoàng đế Russel lại là những phái ít ỏi trong những phái ít ỏi khác. Chúng ta có thể lấy được ba tờ bản thảo đã là không tệ rồi... Ừm, các giáo đường lớn hoặc giáo khu chắc là vẫn có...”

Ông ta lẩm bẩm vài câu, cầm “tờ phê chuẩn” mà Klein đặt lên bàn từ trước, đọc thoáng qua:

“Là đạn cho súng lục hay cho súng trường, hoặc là đạn cho súng hơi nước áp lực cao?”

“Một khẩu súng lục.” Klein đáp theo thực tế.

“Ok, để tôi đi lấy. Khụ, cậu có bao súng đeo mạng sườn chưa? Là một thân sĩ, cậu không thể để phần eo và phần dưới của mình phình to lên ngay trước mặt công chúng được.” Neil đùa một câu mà cánh đàn ông đều hiểu.

“À, chưa có, có cần tìm đội trưởng viết thêm không?” Klein cười phớt lờ.

Neil đứng lên, nói:

“Không cần, ghi lại là được rồi, đó vốn thuộc ‘vật phẩm đồng bộ’. Đọc theo tôi nào, ‘vật phẩm đồng bộ’.”

“Lúc trước ông từng làm giáo viên à?” Klein buồn cười hỏi.

“Từng một thời gian ở trường học miễn phí và trường Chủ nhật của giáo hội.” Neil giơ tờ lấy lên, lấy chìa khoá trong ngăn kéo ra rồi mở cửa sắt dẫn vào phòng trong.

Cảm thấy người phi phạm và người thường không khác nhau là mấy... Klein lặng lẽ thì thầm một câu, lại quăng mắt về phía ba trang nhật ký trên bàn.

Russel đại để quả thật nhắc đến lĩnh vực thần bí... Nhật ký của ông ta là vô giá... Đối với người khác mà nói, nó chỉ là một tờ giấy lộn không biết khi nào mới có thể dịch ra được, nhưng với ta thì đây chính là kho báu!

Không biết phần nhật ký còn lại ở đâu... Phải nghĩ cách tìm ra nhiều hơn mới được... Klein mãi mê suy nghĩ, khó mà bình tĩnh được. Mãi tới khi Neil ra khỏi căn phòng kia, đóng sầm cửa sắt lại.

“Mười viên đạn săn ma, ba mươi viên đạn súng lục, một bao súng đeo dưới nách, một huy hiệu của tiểu tổ thứ bảy Bộ phận Hành động Đặc biệt. Cậu kiểm tra lại và thử xem thế nào, sau đó ký vào bản ghi chép này.”

Neil đặt những thứ trong tay lên bàn.

Đạn súng lục được đặt trong hộp giấy, chia làm ba tầng, sắp xếp ngay ngắn, màu vàng óng giống mấy viên đạn ở nhà Klein, có vẻ dài và nhỏ hơn xiu.

"Đạn săn ma" thì đặt trong hộp sắt, hình dạng thì giống với viên đạn súng lục bình thường, nhưng màu trắng xám, nhìn kỹ thì thấy có hoa văn phức tạp loá mắt. Dưới đáy đạn còn khắc thánh huy nhỏ “Nền đen các ngôi sao và nửa mặt trăng đỏ”.

Bao súng da trâu cho cảm xúc khá vững chắc, dây đeo có móc cài. Huy hiệu bên cạnh to bằng nửa bàn tay, lấy sắt đen làm nền, có gắn những dòng chữ bạc “Sở cảnh sát quận Akhova”, “tiểu tổ thứ bảy Bộ phận Hành động Đặc biệt”. Chúng vòng thành hai vòng kín kẽ, vây quanh ký hiệu “Hai thanh kiếm giao nhau vây quanh vương miện”.

“Tiếc là không phải huy hiệu của Kẻ Gác Đêm.” Klein nửa cảm khái nửa dò xét mà nói.

Neil cười, chỉ giục Klein thử đeo bao súng kia.

Klein cởi áo khoác, mất công sức mới móc được bao súng kia, kê sát phần nách dưới tay trái.

“Cũng không tệ lắm.” Hăn không bỏ ra mà mặc vest vào luôn.

Neil nhìn nhìn, hài lòng gật đầu:

“Rất vừa, mắt tôi vẫn cứ chính xác như vậy đó.”

Sau khi cất những thứ khác vào trong túi quần và ký tên ở bản ghi chép, Klein tán gẫu thêm vài câu nữa với Neil rồi mới cáo từ.

Đi được một nửa, hăn bỗng ảo não vỗ trán mình:

“Quên dò hỏi mấy thứ liên quan tới danh sách và ma được rồi, đều tại nhật ký của Russel cả...”

Đến bây giờ hăn vẫn chưa rõ danh sách bắt đầu của “đường tắt” hoàn chỉnh mà giáo hội nữ thần Đêm Tối nắm giữ, cũng chính là danh sách 9, là cái gì. Hình như Roxanne có nhắc đến rồi... Kẻ Không Ngủ?

Ngay khi Klein chậm rãi đi lên bậc thang, một bóng người cộc cộc đi xuống. Anh ta mặc một chiếc quần dài bó sát người để tiện cho hành động, và chiếc áo trắng không thềm nhét vào trong quần, toả ra thứ khí chất nhà thơ rất rõ rệt, chính là vị sĩ quan cảnh sát tóc đen mắt xanh đã tới nhà Klein điều tra lần trước. Vừa nãy hai người đã gặp nhau ở tầng trên, chỉ là không nói chuyện.

“Chào buổi chiều.” Kẻ Gác Đêm trẻ tuổi hết nhà thơ mỉm cười chào.

“Chào buổi chiều, tôi nghĩ là tôi không cần tự giới thiệu nữa nhỉ?” Klein đáp lại đầy hài hước.

“Không cần, tôi ấn tượng với anh lắm đấy.” Kẻ Gác Đêm trẻ tuổi giơ tay phải ra: “Leonard Mitchell, ‘Thi Sĩ Nửa Đêm’ của danh sách 8.”

Danh sách 8... Thật đúng là nhà thơ... Klein bắt tay với anh ta, mỉm cười hỏi lại:

“Có ấn tượng với tôi?”

Leonard Mitchell với đôi mắt màu xanh sâu thẳm, mỉm cười nhạt mà trả lời:

“Anh có một thứ khí chất đặc biệt.”

... Kiểu khí chất gay trong gay ấy hả... Klein giật giật khoé miệng, gượng cười nói:

“Chính tôi lại không biết điều đó.”

“Gặp chuyện như vậy, và lại còn chưa được chúng tôi bảo vệ từ đầu mà anh vẫn còn sống, bản thân việc này đã đủ đặc biệt rồi.” Leonard chỉ về phía trước: “Tôi phải đi thay đội trưởng, mai gặp.”

“Mai gặp.” Klein nghiêng người tránh đường.

Chờ khi hăn biến mất ở cuối cầu thang, Leonard Mitchell đột nhiên quay người nhìn ánh sáng mờ mờ và mặt đất lát đá kia, thì thầm với không khí:

“Có nhìn ra cái gì không...”

...

“Quả nhiên, cậu ta không có gì đặc biệt...”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 22: Danh Sách Đầu

Dịch giả: nh0ckd255

Lên cầu thang, trở lại sảnh tiếp khách, Klein vừa định chào tạm biệt Roxanne thì nghe cô gái tóc xù này nhẹ nhàng nói:

“Đội trưởng bảo anh là thứ Hai hãy tới, cứ xử lý việc nhà trước đã.”

“... Vâng.” Klein không ngờ vị quản lý của tiểu đội Kẻ Gác Đêm này lại tốt như vậy, bỗng thấy cảm kích.

Ban đầu hẳn định ngày mai dậy sớm, tranh thủ buổi sáng ra ngoài làm công việc "đi dạo" này mà tới đại học Tingen một chuyến, tìm vị giáo viên phụ trách phòng vấn để báo cáo chuyện mình sẽ không tới tham gia phỏng vấn nữa. Dù sao nguyên chủ nhận thư đề cử của giáo sư mới đến phỏng vấn, nên cho dù thế nào thì cũng phải báo một tiếng, đó là lễ phép cơ bản. Cho dù không nghĩ cho bản thân thì cũng phải tôn trọng sự trợ giúp của giáo sư.

Mà trong lúc điện thoại thì không có, điện báo thì thu phí theo từng chữ một, gửi thư thì không kịp, đi xe ngựa tới thẳng nơi đó là biện pháp kinh tế nhất và thích hợp nhất.

Hiện tại có phê chuẩn đặc biệt từ đội trưởng, Klein không cần phải vất vả như thế nữa. Hẳn có thể ngủ một giấc thật đủ rồi hăng dậy, sau đó nhàn nhả mà làm.

Klein đang định ngả mũ tạm biệt thì bỗng nhớ tới một chuyện, hần nhìn xung quanh, hạ giọng thật nhỏ, hỏi:

“Roxanne, cô có biết khởi đầu của danh sách hoàn chỉnh mà giáo hội nắm giữ là gì không?”

Đây là chuyện mà ban nãy hần quên không hỏi Neil.

Roxanne mở tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Klein:

“Anh định trở thành người phi phạm à?”

Mình biểu hiện rõ như vậy sao? Klein gãi gãi khoé miệng, lúng túng trả lời:

“Biết thế giới quả thực có sức mạnh siêu phạm và thần bí rồi, khó tránh khỏi việc hướng tới.”

“Nữ thần của tôi ơi, anh có biết đó nguy hiểm cỡ nào không? Đội trưởng chưa nói cho anh à? Kẻ địch của người phi phạm không chỉ là tín đồ tà giáo, phù thủy đen, còn cả bản thân mình nữa! Gần như hàng năm đều có người mất khống chế, có người hy sinh! Anh không nghĩ tới cảm nhận của người nhà mình à?”

Roxanne khua tay để nhấn mạnh hơn, phản ứng có vẻ quá khích:

“Klein, tôi cho rằng thành thật làm một nhân viên văn chức là lựa chọn tốt hơn, gần như không có nguy hiểm gì, tiền lương tăng hàng năm. Chờ anh làm vài năm rồi, có vốn tiết kiệm riêng là có thể thuê một căn nhà riêng cho mình ở khu phía bắc hoặc gần ngoại ô, cưới được một cô gái xinh đẹp giàu có tạo nên một gia đình hạnh phúc, sinh ra những thiên sứ nhỏ bé đáng yêu, tình nghịch...”

“Roxanne, dừng, dừng lại đã!” Klein thấy cô gái tóc vàng càng nói càng lạc đề, toát mồ hôi hột vội ngăn lại: “Tạm thời tôi chỉ muốn, muốn, ừm, hiểu biết những kiến thức thường thức thôi.”

“Được rồi...” Roxanne im lặng vài giây, rũ mắt xuống, nói: “Tôi vì chuyện của ba tôi nên có biết về vấn đề tương tự. Ừm, anh biết đó, hơi kích động, chẳng qua thẳng thắn mà nói thì tôi rất kính nể những người tự nguyện trở thành Kẻ Gác Đêm.”

“Tôi hiểu, tôi hiểu.” Klein vội vàng phụ họa.

Roxanne chớp đôi mắt màu nâu nhạt, bổ sung:

“Ba tôi từng bảo rằng đừng tưởng trở nên lợi hại hơn, trở thành người phi phạm ở danh sách cao hơn thì có thể giải quyết được tai họa ngầm, chống chọi được hiểm nguy, trên thực tế thì hoàn toàn ngược lại. Anh sẽ gặp được chuyện càng ngày càng đáng sợ, gặp phải những gì khủng bố, chưa biết rõ thì chỉ có hai kết quả là điên cuồng hoặc chết. Ôi, ông ấy nói xong câu đó được hai tuần thì hy sinh... Klein, đừng dùng ánh mắt thương hại mà nhìn tôi. Hiện giờ tôi sống rất ổn, thực sự rất ổn! Anh nên cảm thấy sợ hãi mới đúng!”

“Tôi chỉ muốn biết những kiến thức cơ bản thôi...” Klein lặp lại câu nói vừa rồi, quả thực không biết nên khóc hay nên cười.

Đội trưởng còn nói rõ ràng càng dễ hiểu hơn cô, mà tôi thì dù không định trở thành người phi phạm thì đã gặp phải chuyện phi phạm rồi...

“Được rồi.”

Roxanne tỏ ra suy tư:

“Tôi nghe đội trưởng và Neil nói qua rằng vì giống loài siêu phạm đã sụt giảm và biến mất, nên những người hùng mạnh ở danh sách cao đã

không còn thấy gặp nhiều ở thời đại ngày nay. Ai có thể trở thành người phi phạm đã rất giỏi rất lợi hại rồi! Thành phố Tingen của chúng ta, thêm cả khu ngoại ô nữa là có mấy trăm nghìn người, có khi còn nhiều hơn, nhưng chỉ có hơn ba mươi người phi phạm. Ừm, là tôi đoán thôi... À, đấy là tôi không tính đám tín đồ tà giáo và phù thủy đen núp trong bóng tối nhé...”

Không chờ Klein mở miệng, cô nàng như khôi phục sức sống mà nắm tay trước ngực, nói:

“Mà trong hơn ba mươi người phi phạm này, phần lớn là danh sách 9! A, hình như lạc đề mất rồi...”

“Không sao, tôi cũng muốn biết rõ về những điều này mà.” Klein chính là hy vọng Roxanne có thể nói này nói nọ như lúc cô nàng bình thường để mà tiết lộ thêm nhiều thông tin hơn.

“Tóm lại, có thể trở thành người phi phạm đã là rất lợi hại, rất rất lợi hại rồi!” Roxanne lặp lại lần nữa: “Khởi đầu cho danh sách hoàn chỉnh của giáo hội chúng ta là ‘Kẻ Không Ngủ’, danh sách 9 ‘Kẻ Không Ngủ’!”

Quả nhiên... Klein khẽ gật đầu, nghe cô nàng Roxanne không khống chế được cái miệng mà tiếp tục kể tiếp:

“Anh nghe tên chắc cũng đoán được, ‘Kẻ Không Ngủ’ là người buổi tối không cần ngủ, ban ngày cũng chỉ cần nghỉ ngơi ba đến bốn giờ là đủ rồi. Chà, thật hâm mộ... À không, không hâm mộ chút nào, giấc ngủ là ơn huệ mà nữ thần ban cho, là chuyện hạnh phúc nhất trần đời!

Tôi nói tới đâu rồi ấy nhỉ? À đúng rồi, ‘Kẻ Không Ngủ’ không cần ánh sáng cũng có thể nhìn rõ trong bóng tối, đêm càng khuya thì càng mạnh, ý tôi là mạnh về mọi mặt ấy, bao gồm cả sức mạnh, linh cảm và tư duy. Chẳng qua tuy bọn họ có thể phát hiện những nguy hiểm ẩn núp trong bóng tối, nhưng gặp được loại quái vật mà không thể giải quyết bằng các

biện pháp bình thường được thì họ vẫn phải dùng đến những vật phẩm như đạn săn ma. Cha tôi từng là một ‘Kẻ Không Ngủ’.”

Không chờ Klein truy vấn, Roxanne lăm bắm tiếp:

“Sau danh sách 8 ‘Thi Sĩ Nửa Đêm’, lên trên là danh sách 7 ‘Ác Mộng’.”

Ác mộng? Klein lập tức nhớ tới chuyện Dunn Smith dẫn dắt mình trong mơ, bèn hỏi:

“Đội trưởng?”

“Anh biết à?” Roxanne há hốc miệng như sắp thành hình chữ O.

“Đội trưởng từng vào giấc mơ của tôi rồi...” Klein nhìn thoáng qua hai bên rồi nhỏ giọng nói.

“Đã hiểu...” Roxanne chột hiểu ra, cũng hạ nhỏ giọng xuống đáp lại.

Cô ta cầm cốc cà phê bên cạnh lên, nhấp một ngụm rồi cảm khái:

“Danh sách 7 của giáo hội ta ở thành phố Tingen này mới có hai người, hẳn là như vậy. Đội trưởng chính một trong hai người đó. Cho dù anh ấy có tới giáo khu lớn Backlund thì cũng là nhân vật giỏi giang, thậm chí có chấp sự còn chưa mạnh bằng anh ấy!”

“Thì ra đội trưởng giỏi như vậy.” Klein mỉm cười phụ hoạ.

Nói thực ra, lần đầu tiên Dunn Smith ra tay nửa đêm hôm qua khiến người ta có ấn tượng sâu sắc, hẳn theo bản năng tin rằng anh ta là một người phi phạm rất lợi hại.

“Đương nhiên!” Roxanne kiêu ngạo ngời thẳng người. Bỗng dưng cô nàng với tư duy thay đổi xoành xoạch bỗng tỏ ra buồn rầu: “Bên trên danh

sách 7 là gì thì tôi không rõ, có lẽ cả tiểu đội Kẻ Gác Đêm này chỉ có đội trưởng mới biết thôi.”

“Vậy khởi đầu của danh sách khác thì sao? Máy cái không đầy đủ ấy.” Klein thoả mãn chuyển sang chủ đề khác.

Không thể không nói "Kẻ Không Ngủ" mà Roxanne miêu tả quả thật phù hợp với những tưởng tượng và chờ mong của hắn với người phi phạm, nhưng lại không phải chủng loại mà hắn muốn trở thành. "Danh sách 9" hoàn mỹ trong lòng hắn phải là có thể học tập và nắm giữ được nhiều tri thức thần bí, để biết rõ nguyên nhân mình xuyên việt tới đây và đặt nền móng cho việc xuyên việt trở lại Trái Đất sau này.

Roxanne ngẫm nghĩ, giậm dừ nói:

“Tôi không hứng thú lắm với mấy thứ này, chỉ biết là nhiều hơn so với các giáo hội khác, dấu sao nữ thần cũng là mẹ của bí ẩn mà... Ừm, hắn là có hai đến ba loại gì đó, bởi vì có đội viên lúc nào cũng lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, mùi trên người cũng quái quái làm sao ấy. Có đội viên, ừm, ý tôi là Neil ấy, ông ấy biết rất nhiều, còn có không ít nghi thức ma pháp thú vị nữa. Để tôi ngẫm lại xem, à, ông ấy từng nói danh hiệu danh sách 9 của ông ấy, cũng chính là tên phương pháp điều chế ma dược... A đúng rồi, tên là ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’!”

Không ít nghi thức ma pháp thú vị? Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn? Nghe qua có vẻ rất giống cái loại mà mình muốn... Klein mừng thầm.

“Mặt khác tôi còn biết tên một danh sách 7 khác, thuộc đường tắt không đầy đủ ấy!” Bởi vì nhớ được chuyện khác nên Roxanne nói với ngữ khí khoe khoang.

“Là cái gì?” Klein rất tò mò. Trong tình hình cường giả danh sách cao rất khan hiếm, thậm chí là không có, danh sách 7 đã được coi là lực lượng trung niên của giáo hội rồi nhỉ?

Roxanne mỉm cười ngọt ngào, khá đặc chí mà trả lời:

“Người Thông Linh!”

“Daly? ” Theo bản năng Klein hỏi lại. Sau kinh ngạc ban đầu, hẳn lại cảm thấy chuyện này không khiến người ta bất ngờ, cũng chỉ có cường giả danh sách 7 mới có làm được thông linh như quý cô Daly kia!

“Anh... Làm sao anh biết?”

“Tôi từng gặp cô ấy rồi.” Klein không định giấu diếm.

“Được rồi.” Roxanne nói với ngữ khí khao khát: “Nếu tôi có thể trực tiếp trở thành Người Thông Linh, kiểu Người Thông Linh như Daly ấy, tôi cũng muốn làm người phi phạm. Không, tôi còn phải cân nhắc thật nghiêm túc mười phút...”

“Ừm, Daly quả thực thoả mãn tất cả những gì tôi tưởng tượng về người phi phạm.” Lời phụ họa của Klein có vẻ hơi quá.

Sau khi đạt được mục đích mong muốn, hẳn tán gẫu thêm vài câu với Roxanne. Không nghe được thông tin gì khác, hẳn mới ngả mũ chào rồi đi về.

Lúc đi xuống cầu thang được vài bước, Klein bỗng dừng lại, thò tay sờ tiền trong túi. Ngay sau đó hẳn cầm mấy tờ tiền giấy 12 bảng ra, nắm chặt trong lòng bàn tay trái, sau đó nhét cả tay vào trong túi quần, thế nào cũng không chịu buông tay hay rút tay ra. Lúc này mặt hẳn đã mỉm cười tự lúc nào.

Căn cứ vào tập tục của dân tộc ăn tham, có tiền là phải ra ngoài làm một chiều!

Tối nay mời cô em gái ăn một bữa ngon nghê mới được!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 23: Vũ Khí Tay Trái

Dịch giả: nh0ckd255

Đi trên đường cái ở Zoutelande, hưởng cơn gió nhẹ nóng ẩm, Klein đang hiên ngang lăm liết bỗng nghĩ tới một chuyện: Trên người hắn giờ chỉ còn 3 penny lẻ, đi xe ngựa công cộng về phố Chữ Thập Sắt thì phải mất 4 penny, mà lấy một tờ tiền giấy 1 bảng đưa đổi phương thời tiền lẻ lại giống mình cầm tờ một trăm tệ mua một chai nước khoáng giá thấp ấy, thật là không còn cách nào khác, không làm được.

“Tiêu 3 penny đi 3 km, còn lại thì đi bộ về?” Klein một tay dứt túi, chậm chậm dạo bước, nghĩ tới cách khác.

“Không được!”

Hắn nhanh chóng vứt bỏ cái ý định đó. Đi bộ về quãng đường còn lại rất tốn thời gian, mà mình thì mang theo một "khoản tiền lớn" 12 bảng trong người, quá không an toàn! Hơn nữa lúc trước sợ Kẻ Gác Đêm tiện tay tịch thu khẩu súng lục nên hôm nay hắn không mang theo, nếu gặp phải nguy hiểm gì đã dẫn tới cái chết của Welch thì thật không thể phản kháng!

“Tìm ngân hàng gần đây đổi tiền lẻ? Không, không được, phí đổi là 0,5%, quá đắt!” Klein lắc đầu, chỉ nghĩ tới việc giao phí đổi tiền thôi đã thấy xót của!

Nghĩ được cách nào lại loại bỏ cách đó. Klein mắt đột nhiên sáng ngời, thấy được một hiệu quần áo! Đúng vậy, cách bình thường nhất không phải là mua thứ gì đó có giá phù hợp để lấy tiền lẻ sao? Bộ vest này, sơ mi,

áo ghile, giày da và gậy batoong đều nằm trong dự tính phải mua, sớm hay muộn cũng phải mua!

Ừm, thử quần áo rất là phiền toái, mà Benson còn hiểu rõ hơn mình, lại biết cách trả giá, có lẽ cứ chờ anh ấy về rồi xem xét sau...

Vậy mua gậy batoong? Đúng đúng! Có câu ngạn ngữ nói rất đúng, đó là gậy batoong chính là vũ khí phòng thân tốt nhất của một quý ông, có thể dùng như gậy đòn bẩy, một tay giơ súng một tay cầm gậy mới là phương thức chiến đấu của người văn minh!

Nghĩ vậy, Klein hạ quyết tâm, hăm quay người đi vào cửa hiệu "Mũ áo Wilker".

Bố cục hiệu mũ áo này giống hệt những cửa hàng bán quần áo ở Trái Đất, gần bức tường bên trái là một loạt bộ vest, ở chính giữa là những thứ như áo sơ mi, quần, áo ghile và cà vạt, phía bên phải là những đôi giày da, ủng da đặt trong một tủ thủy tinh.

“Thưa ngài, ngài muốn mua gì?” Một nam nhân viên mặc áo sơ mi trắng với áo ghile đỏ chạy tới chào đón, lễ phép hỏi.

Ở vương quốc Ruen, bởi vì những quý ông có địa vị, có quyền thế và có tiền bạc thường thích mặc áo sơ mi trắng, áo ghile màu đen, quần đen và áo vest đen, màu sắc khá đơn điệu, cho nên tầng lớp người hầu, nhân viên cửa hàng và phục vụ là nam giới bị yêu cầu phải mặc những màu sắc rực rỡ hoặc nhiều màu để phân biệt chủ tớ hoặc sang hèn.

Trái ngược với cánh đàn ông, quần áo váy vóc của các vị quý bà quý cô thì có màu sắc khác nhau, trang sức hoa lệ. Còn đám hầu gái lại chỉ có thể mặc đồ đen phối trắng hoặc là ngược lại.

Nghe nam nhân viên cửa hàng hỏi, Klein suy nghĩ một chút rồi nói:

“Gậy batoong, nặng một ít, cứng nữa.”

Là cái loại có thể đánh vỡ cái đầu chó của kẻ khác!

Nhân viên mặc ghile đỏ lén liếc Klein một cái rồi dẫn hắn vào trong cửa hiệu, sau đó chỉ vào một hàng gậy batoong được xếp ở trong góc:

“Cái được mạ vàng kia được làm từ gỗ thiết tâm, rất nặng, rất cứng, giá 11 Saule 7 penny, ngài có muốn thử không?”

11 Saule 7 penny? Sao các người không đi ăn cướp đi? Mạ vàng thì hay lắm à? Klein nghe cái giá đó xong mà hoảng sợ, nhưng ngoài mặt thì hắn không tỏ vẻ gì, chỉ khẽ gật đầu, nói:

“Ừ.”

Nhân viên mặc ghile đỏ lấy chiếc gậy batoong gỗ thiết tâm kia xuống, cẩn thận đưa cho Klein với cái dáng vẻ như sợ hắn làm rơi hỏng hàng vậy.

Vừa nhận lấy cây gậy, Klein đã cảm thấy nặng, hắn vung thử, phát hiện ra mình không thể vung nó một cách thuận lợi được.

“Quá nặng.” Klein vừa lắc đầu vừa thở dài.

Đây không phải là lấy cớ!

Nhân viên mặc ghile đỏ lại đặt gậy batoong gỗ thiết tâm lại chỗ cũ, rồi tiếp tục giới thiệu ba cây gậy khác:

“Đây là gỗ hồ đào, do Hase, thợ thủ công chế tạo gậy batoong nổi tiếng nhất Tingen, chế tác ra. Gậy này có giá 10 Saule 3 penny... Đây là gỗ thuỷ trầm, có mạ bạc, cứng như sắt thép, 7 Saule 6 penny... Đây là chế tác từ phần tâm gỗ của cây Boley trắng, cũng mạ bạc, 7 Saule 10 penny...”

Klein lần lượt nhận lấy các cây gậy vung thử, sau đó phát hiện trọng lượng của chúng đều có vẻ phù hợp. Sau đó hắn gõ lên gậy, nắm bắt sơ qua độ cứng của mỗi một cây. Cuối cùng hắn chọn cây gậy batoong rẻ nhất.

“Lấy cây gỗ thuỷ trầm đi.” Klein chỉ vào cây gậy batoong mạ bạc phần đầu gậy trong tay nhân viên mặc áo ghile đỏ.

“Vâng, mời ngài đi theo tôi qua bên kia thanh toán. Về sau nếu cây gậy này mà bị mài mòn hoặc bị bẩn, ngài hãy giao lại cho chúng tôi xử lý, miễn phí ạ.”

Nhân viên áo ghile đỏ dẫn Klein đi tới quầy. Nhân cơ hội này Klein giở bốn tờ Kim bảng mà hắn nắm chặt trong tay, lấy một trong hai tờ có mệnh giá nhỏ nhất ra.

“Xin chào ngài, 7 Saule 6 penny.” Nhân viên sau quầy mỉm cười chào.

Klein vốn định giữ cái thể diện của một quý ông, nhưng lúc chìa tờ tiền 1 bảng ra thì vẫn không nhận được mà hỏi:

“Có thể bớt một chút không?”

“Thưa ngài, những cây gậy này đều được chế tạo thủ công, chi phí rất cao ạ.” Nhân viên mặc ghile màu đỏ đứng bên cạnh trả lời:

“Hơn nữa ông chủ không ở đây, chúng tôi không có tư cách giảm giá thay ông ấy.” Nhân viên sau quầy cũng phụ hoạ theo: “Rất xin lỗi ngài.”

“Được rồi.” Klein đưa tiền ra, rồi nhận lấy cây gậy batoong màu đen mạ bạc phần đầu gậy từ chỗ nhân viên mặc áo ghile đỏ.

Trong lúc chờ lấy tiền thối lại, hắn lùi ra sau vài bước kéo dài khoảng cách, thử hiệu quả vung "vũ khí tay trái" với biên độ nhỏ.

Vù! Vù! Vù!

Tiếng gió nặng nề, cảm giác như đang phá không khí, Klein hài lòng gật đầu.

Hắn quăng ánh mắt tới phía trước định bụng lấy tiền mặt và tiền xu, lại ngạc nhiên phát hiện nhân viên áo ghile đỏ đã bỏ chạy ra đằng xa. Còn nhân viên sau quầy thì rúc vào góc, dán chặt lấy hai khẩu súng sẵn treo trên tường.

Vương quốc Ruen thực hành chính sách nửa quản chế với vũ khí nóng, muốn cầm súng thì phải xin "Chứng nhận Sử dụng các loại vũ khí" hoặc "Chứng nhận Săn thú". Nhưng bất kể là loại nào cũng không được sở hữu súng trường, súng hơi nước áp lực cao và súng máy sáu ống do quân đội quản lý.

"Chứng nhận Sử dụng các loại vũ khí" cho phép người ta có thể mua hoặc lưu giữ súng ống dân dụng, nhưng muốn có được nó lại cực kỳ rắc rối, cho dù một số doanh nhân có địa vị thì cũng chưa chắc đã được xét duyệt cho. "Chứng nhận Săn thú" thì khá dễ, cho dù là nông thôn vùng ngoại ô cũng có thể lấy được. Nhưng loại giấy phép này chỉ cho sử dụng súng săn, mà còn hạn chế số lượng. Một số người có tài sản sẽ xin một cái để tự vệ trong lúc nguy cấp, ví dụ như lúc này...

Klein nhìn hai gã nhân viên đề phòng nhìn mình, khoé miệng giật giật, hẳn cười khan ha ha rồi nói:

“Không tệ, cây gậy batoong này vung rất thoải mái, tôi rất hài lòng.”

Thấy hắn không có ý định tấn công, nhân viên sau quầy mới thả lỏng, dùng hai tay đưa tiền mặt và đồng xu vừa lấy ra.

Klein cầm lấy, liếc mắt nhìn qua thì thấy hai tờ 5 Saule, hai tờ 1 Saule và một đồng 5 penny, một đồng 1 penny, gật đầu.

Hắn dừng hai giây, không nhìn ánh mắt nhân viên mà đưa bốn tờ tiền giấy chiếu dưới ánh sáng, xác nhận hình mờ và hoa văn chống làm giả là đúng.

Xong xuôi, Klein mới cất tiền mặt và tiền xu đi, cầm gậy batoong, tay đề mũ, như một quý ông đi ra khỏi hiệu "Mũ áo Wilker". Sau đó hắn xa xỉ lên xe ngựa công cộng không theo tuyến cố định, trải qua một lần đổi xe và tiêu tổng cộng 6 penny thuận lợi về tới nhà trọ.

Đóng cửa phòng lại, hắn đếm 11 bảng 12 Saule tận ba lần mới cho vào ngăn kéo bàn học, sau đó tìm chiếc súng lục có phần báng súng làm từ gỗ, ổ xoay làm từ đồng thau kia ra.

Năm viên đạn màu đồng thau rơi lạch cạch xuống bàn, Klein rút từng viên "đạn săn ma" màu bạc có hoa văn phức tạp và thánh huy màu tối vào trong ổ xoay. Lần này hắn cũng chỉ rút năm viên và để trống một ô để phòng bị cướp cò. Sau đó hắn cho năm viên đạn thường vừa đổ ra bàn vào trong một hộp sắt nhỏ.

Cạch!

Khép ổ xoay lại, Klein bỗng thấy có cảm giác an toàn hơn hẳn.

Hắn hứng thú nhét súng vào bao súng ở dưới nách, cài móc lại rồi sau đó lặp đi lặp lại hành động luyện tập cởi móc rút súng, đến khi tay mỏi hết cả thì nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục. Mãi cho đến khi trời sắp tối, tiếng người thuê trọ đi lại trên hành lang vang lên.

Phù! Klein thở ra một hơi, nhét khẩu súng vào bao súng dưới nách.

Cho tới lúc này hắn mới thay áo vest và ghile ra, mặc chiếc áo khoác màu nâu nhạt bình thường, sau đó thả lỏng cánh tay.

Cộp, cộp, cộp. Tiếng bước chân tới gần, chìa khoá đút vào ổ, tiếng vặn khoá vang lên.

Melissa đẩy cửa bước vào, mũi hơi hít hít vào. Con bé đảo mắt qua bếp lò vốn không được đốt cháy, đôi mắt bỗng u ám đi không ít.

“Klein, em sẽ lấy đám nguyên liệu còn lại ngày hôm qua cùng nấu luôn. Có lẽ mai Benson sẽ về.” Melissa quay đầu nhìn anh trai.

Klein đút hai tay trong túi, người dựa vào bàn học, mỉm cười nói:

“Không, chúng ta ra ngoài ăn.”

“Ra ngoài ăn?” Melissa ngạc nhiên.

“Đi ‘Nhà hàng Mũ Bạc’ ở phố Hoa Thuỷ Tiên được không? Anh nghe bảo đồ ăn ở đó ngon lắm. ” Klein đề nghị.

“Nhưng... Nhưng mà...” Melissa vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Klein cười nói:

“Ăn mừng anh tìm được công việc.”

“Anh tìm được việc rồi?” Melissa bất giác tăng âm lượng lên: “Nhưng... Nhưng không phải mai đại học Tingen mới phỏng vấn sao?”

“Công việc khác.” Klein mỉm cười lấy xấp tiền giấy ra từ trong ngăn kéo, nói: “Bọn họ còn dự chi cho anh tiền lương bốn tuần.”

Melissa nhìn những tờ Kim bảng và Saule, mắt mở to:

“Nữ thần ơi... Anh, bọn họ, anh, tìm được việc gì vậy?”

Việc gì à... Klein chờ ra, châm chước rồi nói:

“Một công ty bảo an lấy việc tìm kiếm, sưu tập và bảo vệ đồ cổ làm sứ mệnh, bọn họ cần cố vấn chuyên nghiệp, hợp đồng năm năm, mỗi tuần 3 bảng.”

“... Tối hôm qua anh phiền não vì chuyện này? ” Melissa im lặng một lát rồi hỏi.

Klein tiện thể gật đầu, nói:

“Đúng vậy, làm giảng viên ở đại học Tingen thì nghe danh giá, nhưng anh thích công việc này hơn.”

“... Kỳ thật cũng không tệ.” Melissa cười để cổ vũ hẳn, nửa ngờ vực nửa tò mò mà hỏi: “Sao bọn họ lại dự chi cho anh tiền lương bốn tuần?”

“Bởi vì chúng ta cần chuyển nhà, cần nhiều phòng hơn, cần phòng tắm của riêng mình.” Klein nhếch khoé miệng, buông tay nói. Hẳn cảm thấy nụ cười của mình không chệ vào đâu được, chỉ còn thiếu cái câu "Ngạc nhiên chưa?"

Melissa giật mình, đột nhiên tăng tốc độ nói lên, đồng thời cũng tỏ ra bối rối:

“Klein, kỳ thật nơi này cũng không tệ, thi thoảng em trách móc không có phòng tắm riêng cũng chỉ là do thói quen mà thôi. Anh còn nhớ Jenny không? Hàng xóm của chúng ta lúc trước. Từ khi cha bạn ấy bị thương, rồi mất việc, không thể không dọn tới phố dưới, năm nhân khẩu mà chỉ có thể ở trong một căn phòng, ba người ngủ giường tầng, hai người ngủ dưới đất. Bọn họ còn muốn cho người khác thuê chỗ đất trống còn lại kia... So với nhà bạn ấy, chúng ta đã rất may mắn rồi. Đừng lãng phí tiền lương của anh vào chuyện này. Hơn nữa em rất thích tiệm bánh của bà Slin.”

Em ơi, phản ứng này của em không giống kịch bản của anh chút nào... Nghe xong, Klein mặt đại ra.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 24: Tiết Kiệm Chăm Lo Cho Gia Đình

Dịch giả: nh0ckd255

Ánh chiều tà vàng óng ánh ngoài cửa sổ bắt đầu tối dần, Klein nhìn Melissa, tạm thời không biết nói thế nào, bởi những lời kịch hăn chuẩn bị sẵn đều không dùng được.

Hắn khẽ ho hai tiếng, nhanh chóng quay vắn suy nghĩ:

“Melissa, đây không phải lãng phí tiền lương, sau này đồng nghiệp của Benson và anh tới chơi, chẳng lẽ mời bọn họ tiếp đãi bọn họ ở chỗ như này? Sau này anh với Benson kết hôn, có vợ rồi, chẳng lẽ còn ở giường tầng?”

“Không phải các anh còn chưa có vị hôn thê sao? Có thể chờ thêm một thời gian nữa, tích thêm tiền đã.” Melissa nói với logic rõ ràng.

“Không, Melissa, đây là quy tắc xã hội.” Klein cảm thấy đau đầu, chỉ có thể dùng đạo lý lớn: “Nếu lấy lương 3 bảng một tuần thì phải có cái thể diện tương xứng với số lương đó.”

Nói thực ra hăn từng chen chúc trong một căn phòng ở chung với người ta, nên chẳng xa lạ gì điều kiện ăn ở hiện tại, phải nói là hoàn toàn thích ứng. Nhưng vì đã trải qua những thứ lúc trước, hăn mới càng thấu hiểu được ăn ở như này bất tiện với con gái như nào. Hơn nữa mục tiêu của hăn là trở thành người phi phạm, nghiên cứu thần bí học để tìm "đường" về nhà, tương lai sẽ không ít lần làm các nghi thức ma pháp ở nhà, nhà trọ nhiều người nhiều miệng sẽ dễ xảy ra vấn đề.

Thấy Melissa còn định nói tiếp, Klein nhanh chóng bổ sung:

“Yên tâm, anh không có ý định thuê nhà riêng, định xem nhà đây. Tóm lại phải có phòng tắm của riêng mình. Còn nữa, anh cũng thích bánh mì, bánh Tingen và bánh chanh ngọt của bà Slin, nên chúng ta có thể xem xét chỗ gần phố Chữ Thập Sắt và phố Hoa Thuỷ Tiên trước đã.”

Melissa khẽ mím môi. Con bé im lặng một lúc rồi mới gật đầu.

“Hơn nữa anh chưa định chuyển ngay, phải chờ Benson về đã.” Klein cười nói: “Nếu không anh ấy mở cửa ra sẽ kinh hãi thốt lên, đồ đạc đâu rồi? Em trai em gái tôi đâu? Nhà của tôi đâu? Đây có phải nhà mình không? Chả lẽ đi nhầm chỗ? Nữ thần ơi, mau nói cho tôi biết đây có phải nằm mơ không, tại sao mới đi xa có vài ngày mà trở về đã không còn nhà nữa rồi!”

Hắn bắt chước tiếng của Benson, khiến Melissa nghe mà mắt cong cong, nở nụ cười để lộ đôi má lúm đồng tiền xinh xắn.

“Không, ông Frankie sẽ chờ ở cửa bảo Benson giao chìa khoá phòng ra. Benson căn bản không lên được tầng trên ấy chứ.” Cô bé nói xấu ông chủ nhà keo kiệt tham tiền một câu.

Ở nhà Moretti này, không có việc gì thì mọi người thường thích lôi ông chủ nhà Frankie ra làm nhân vật chính cho các câu châm biếm. Mà đây là do anh cả Benson bắt đầu.

“Đúng vậy, ông ta còn lâu mới đổi khoá cho khách thuê sau.” Klein mỉm cười phụ hoạ. Hắn chỉ ra ngoài cửa, hài hước nói: “Thưa quý cô Melissa, cùng tới nhà hàng Mũ Bạc ăn mừng chứ nhỉ?”

Melissa thở dài nho nhỏ:

“Klein, anh biết Selina chứ? Bạn học của em, bạn tốt của em ấy.”

Selina? Một cô gái mắt sâu màu cọ, tóc dài màu rượu đỏ lập tức xuất hiện trong đầu Klein. Cha mẹ cô bé đều là tín đồ của nữ thần Đêm Tối, lấy cái tên của Thánh Selina để chúc phúc cho cô. Năm nay cô ta chưa đủ mười sáu, nhỏ hơn Melissa nửa tuổi, là một cô bé vui vẻ, sáng sủa và hướng ngoại.

“Ừ.” Klein gật đầu tỏ vẻ nhớ rõ Selina Wood.

“Anh trai bạn ấy, Chris là một luật sư, hiện tại cũng được gần 3 bảng một tuần, vì hôn thê của anh ấy làm thêm việc đánh máy.” Melissa tả tình hình hiện tại, rồi mới nói tiếp:

“Bọn họ đính hôn được bốn năm rồi, vì cuộc sống sau khi kết hôn được ổn định, mãi cho đến bây giờ vẫn còn đang tiết kiệm chứ chưa tới giáo đường, định chờ thêm chí ít một năm nữa. Nghe Selina nói, người giống anh trai bạn ấy rất là nhiều, đều như vậy cả. Thường là phải sau 28 tuổi mới kết hôn. Nên anh phải chuẩn bị sẵn, tiết kiệm từ trước chứ đừng có lãng phí.”

Chỉ ra nhà hàng ăn một bữa cơm thôi, có cần nhiều đạo lý vậy không?? Klein nghe mà không biết nên khóc hay nên cười, hần suy nghĩ vài giây rồi nói:

“Melissa, hiện tại lương của anh là 3 bảng một tuần, các năm sau còn tăng lên nữa, em không phải lo.”

“Nhưng chúng ta cần phải chuẩn bị sẵn tiền để phòng ngừa chuyện bất trắc. Ví dụ như công ty bảo an đó đột ngột đóng cửa chẳng hạn. Em có một người bạn, cũng vì công ty nơi cha bạn ý làm bị phá sản nên phải ra bến tàu tìm việc tạm thời, điều kiện gia đình lập tức đi xuống, bắt buộc phải nghỉ học.” Melissa nghiêm túc khuyên ông anh.

... Klein giơ tay che nửa khuôn mặt:

“Công ty... Công ty bảo an đó là có, ừm, có liên quan đến chính phủ, sẽ không đóng cửa tùy tiện đâu.”

“Nhưng chính phủ cũng đâu ổn định, cứ mỗi lần tuyển cử xong mà thay đổi đảng phái là hầu hết chức vụ đều đổi người, loạn lắm.” Melissa tiếp tục phản bác.

... Em gái, em hiểu nhiều thật... Klein vừa bực mình vừa buồn cười, lắc đầu:

“Thôi thôi... Anh sẽ lấy nguyên liệu còn thừa ngày hôm qua hầm một nồi canh. Em xuống phố mua một con cá tươi rán, một miếng thịt bò ướp hạt tiêu đen, một lon bơ với lấy cho anh một cốc bia gừng. Tóm lại, vẫn phải chúc mừng một bữa.”

Đây đều là những đồ ăn mà đám tiểu thương ở phố Chữ Thập Sắt vẫn hay chào bán. Một con cá tươi từ 6 đến 8 penny, một miếng thịt bò ướp hạt tiêu đen không quá lớn có giá 5 penny, một cốc bia gừng 1 penny, một lon bơ chắc nặng tầm một phần tư pound, khoảng 4 penny - mà mua một pound bơ thì chỉ cần 1 Saule 3 penny.

Mỗi lần tới ngày nghỉ, nguyên chủ đều phụ trách mua đồ nấu ăn, nên không lạ gì về giá. Klein tính nhẩm vài giây, phải chi khoảng 1 Saule 6 penny, vì thế rút luôn hai tờ tiền 1 Saule.

“Vâng.”

Melissa không phản đối nữa, con bé đặt túi xách đựng đồ dùng học tập xuống, nhận lấy tiền.

Nhìn cô em gái lấy lon đựng bơ và chậu đựng các đồ khác, nhẹ nhàng đi tới gần cửa, Klein nghĩ nghĩ rồi gọi với theo:

“Melissa, tiền thừa lại thì mua hoa quả nhé.”

Không ít tiểu thương phố Chữ Thập Sắt sẽ thu mua những hoa quả mẫu mã không đẹp hoặc để quá lâu từ các nơi khác về bán. Mà những người ở đây thì không tức giận gì về chuyện này, bởi giá rất rẻ, mang về nhà rồi cắt bỏ chỗ thối đi là có thể nhấm nháp mỹ vị rồi, đây được coi là hưởng thụ giá rẻ.

Nói xong câu đó, Klein bước nhanh tới chỗ cô bé, lấy đồng penny còn sót lại trong túi quần ra bỏ vào tay em mình.

“Dạ?” Melissa vừa nghi hoặc vừa mờ mịt nhìn anh trai.

Klein lùi ra sau hai bước, mỉm cười nói:

“Nhớ đi chỗ bà Slin mà thưởng cho mình một chiếc bánh chanh ngọt.”

“... Vâng!” Melissa há miệng, mắt chớp chớp, cuối cùng chỉ nói được một từ. Con bé nhanh chóng mở cửa rồi chạy bịch bịch tới phía cầu thang.

...

Dòng sông xanh chảy xuôi với rừng bách và rừng phong dựng thẳng hai bên bờ, không khí tươi mát làm cho người ta cảm thấy như uống say.

Để giải quyết chuyện phỏng vấn, Klein đeo súng lục trong bao súng dưới nách, cầm gậy batoong đi xe ngựa công cộng mất 6 penny, dọc theo con đường lát xi măng đi tới toà nhà ba tầng xây từ gạch thấp thoáng trong bóng cây xanh, đó là khu làm việc của đại học Tingen.

“Không hổ là một trong hai đại học nổi tiếng nhất vương quốc Ruen...” Klein "lần đầu" đến nơi này, vừa đi vừa cảm thán.

So với nơi này, đại học Hoy ở bên kia bờ sông quả thực là quá đơn sơ.

“Hãy da!”

“Hây da!”

Những tiếng hô tới gần, hai con thuyền đua vọt tới từ thượng du sông Hoy, những chiếc chèo gỗ quấy nước đầy chinh tề.

Đây là hoạt động đua thuyền lưu hành trong tất cả các trường đại học ở vương quốc Ruen. Với gia cảnh mà cần có học bổng mới có thể học xong của Klein, hẳn toàn theo đám người Welch tham gia câu lạc bộ đua thuyền của đại học Hoy, trở thành một tay đua thuyền khá giỏi.

“Đúng là tuổi trẻ...”

Klein dừng lại nhìn theo, thở dài một tiếng. Một tuần nữa cảnh tượng như này sẽ không còn, bởi vì trường học đã được nghỉ hè.

Đi theo con đường mà hai bên cây xanh rợp bóng, hẳn đi tới trước toà nhà ba tầng. Hẳn báo danh, thuận lợi đi vào trong, quen thuộc tìm được phòng đã tiếp mình lúc trước.

Cốc! Cốc! Cốc! Hẳn nắm tay lại, khẽ gõ cánh cửa đang khép hờ.

“Mời vào.” Một giọng nam truyền ra từ trong cửa.

Nhìn Klein đẩy cửa vào, một vị giáo viên trung niên mặc áo sơ mi trắng khoác áo bành tô màu đen nhúu mày, nói:

“Còn một giờ nữa mới phỏng vấn.”

“Chào thầy Stone, thầy còn nhớ tôi chứ? Tôi là học sinh của phó giáo sư Cohen, Klein Moretti, thầy từng đọc thư đề cử của tôi rồi.” Klein mỉm cười, ngả mũ nói.

Harvin Stone vuốt bộ râu xồm đen sì của mình, nghi ngờ hỏi:

“Có chuyện gì không? Tôi không phụ trách việc phỏng vấn.”

“Là thế này, tôi đã tìm được một công việc khác nên hôm nay không tham gia phỏng vấn nữa.” Klein nói chi tiết ý đồ khi đến của mình.

“Ra vậy...” Harvin Stone nghe xong, đứng lên, chìa tay phải ra: “Chúc mừng cậu. Đúng là một thanh niên lễ phép, tôi sẽ nói với ngài giáo sư và phó giáo sư thâm niên.”

Klein bắt tay đối phương, định hàn huyên vài câu rồi cáo từ đi về, bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng:

“Moretti, em tìm được công việc khác rồi à?”

Klein quay người nhìn thì thấy một ông già tóc bạc kim, đường nét khắc sâu nhưng không nhiều nếp nhăn. Hốc mắt ông hõm xuống, có đôi mắt xanh đậm, và mặc một chiếc bành tô màu đen.

“Em chào buổi sáng thầy, thầy Azcot.” Hẳn vội chào hỏi: “Sao các thầy lại ở đây vậy?”

Ông già này chính là vị phó giáo sư thâm niên khoa lịch sử của đại học Hoy, thầy của hẳn, Quentin Cohen. Bên cạnh Cohen là một người đàn ông trung niên có dáng người trung bình, làn da màu đồng, đang cầm một tờ báo trong tay. Ông ta không để râu, đội mũ phớt, tóc đen mắt nâu, ngũ quan dịu dàng, ánh mắt toát lên vẻ tang thương khó nói nên lời, phía dưới tai phải có một nốt ruồi đen phải nhìn kỹ mới có thể phát hiện được.

Klein biết người này, đó là thầy Azcot, giáo viên khoa lịch sử của đại học Hoy, người thường xuyên giúp Klein cũ. Ông ta thích tranh cãi với thầy giáo hẳn là phó giáo sư Cohen, hai người hay mâu thuẫn quan điểm với nhau. Nhưng trên thực tế hai người có mối quan hệ rất tốt, nếu không thì cũng sẽ không thích đi cùng nhau tán gẫu như này.

Cohen gật đầu, chậm rãi nói:

“Thầy với Azcot tới tham gia một hội nghị học thuật. Em tìm được công việc gì rồi?”

“Một công ty bảo an chuyên tìm kiếm, sưu tầm và bảo vệ đồ cổ, bọn họ cần cổ vấn chuyên nghiệp, mỗi tuần 3 bảng.” Klein lặp lại những lời hăn nói với em gái ngày hôm qua, rồi giải thích tiếp: “Thầy biết mà, em thích khám phá lịch sử chứ không phải là tổng kết lịch sử.”

Cohen khẽ gật đầu, nói:

“Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình. Em còn nhớ đến đại học Tingen thông báo cho bọn họ mà không phải bỏ phỏng vấn luôn là thầy hài lòng rồi.”

Lúc này Azcot hỏi xen ngang:

“Klein, em có biết Welch với Naya xảy ra chuyện gì không? Thầy đọc báo thấy bảo các trò ấy bị trộm cướp đột nhập vào nhà sát hại.”

Vụ án chuyển thành đột nhập cướp bóc rồi? Mà còn đăng báo nhanh như vậy? Klein sững sốt một lát, chằm chước rồi nói:

“Cụ thể như nào thì em không rõ lắm. Lúc trước Welch lấy được một cuốn bút ký của gia tộc Antigenous của đế quốc Solomon ở kỷ thứ tư, tìm em tới cùng giải mã. Ban đầu em đi được vài ngày, sau đó bận tìm việc nên không đi nữa. Hai ngày trước cảnh sát cũng tới tìm em.”

Hăn cố ý để lộ "đế quốc Solomon" và "gia tộc Antigenous" ra muốn xem hai người thầy khoa lịch sử này có biết gì không.

“Kỷ thứ tư...” Cohen nhú mày, lăm bắm.

Azcot có đôi mắt tang thương kia đầu tiên là ngấn ra, sau đó hít vào một hơi thật sâu, dùng tay trái cầm báo day day huyết thái dương, nói:

“Antigenous... Có vẻ quen quen... Nhưng nghĩ mãi không ra là nghe được từ chỗ nào...”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 25: Giáo Đường

Dịch giả: nh0ckd255

Azcot lẩm bẩm, đồng thời theo bản năng liếc Quentin Cohen một cái, dường như muốn tìm kiếm gợi ý để có được linh cảm.

Cohen không chút do dự lắc đầu, nói:

“Tôi chả có chút ấn tượng nào.”

“... Thôi, có lẽ là gốc từ giống nhau.” Azcot thả tay trái xuống, tự cười giễu.

Klein cảm thấy khá thất vọng, nhưng vẫn không nhịn được mà bồi thêm một câu:

“Thưa thầy và thầy Azcot, hai thầy biết đó, em vô cùng hứng thú với việc thăm dò, hoàn trả lịch sử cho kỷ thứ tư, nếu các thầy nhớ tới gì hoặc tìm được tư liệu nào khác thì liệu có thể viết thư cho em không?”

“Không thành vấn đề.” Bởi chuyện hôm nay nên phó giáo sư Cohen có mái tóc bạch kim tương đối hài lòng với Klein.

Azcot cũng gật đầu:

“Địa chỉ của em vẫn như trước hả?”

“Tạm thời là vậy ạ, chẳng qua là sắp chuyển nhà, đến lúc đó em sẽ gửi thư báo các thầy.” Klein trả lời đầy kính trọng.

Phó giáo sư Cohen lắc lắc cây gậy batoong màu đen, nói:

“Quả thật là nên đổi nơi ở tốt hơn.”

Lúc này Klein liếc tờ báo trong tay Azcot, dẫn đo rồi nói:

“Thưa hai thầy, chuyện Welch và Naya báo chí nói thế nào ạ? Lúc trước em chỉ biết đôi chút từ mấy cảnh sát phụ trách điều tra.”

Azcot đang định trả lời, vị phó giáo sư Cohen chưa nhiều nếp nhăn đột nhiên kéo dây xích vàng màu đen trên áo bành tô, lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi ra.

Cách!

Ông ta mở nắp ra xem giờ, rồi gõ gậy batoong xuống:

“Hội nghị sắp bắt đầu rồi. Azcot, chúng ta không thể bỏ lỡ được, ông đưa tờ báo cho Klein đi.”

“Ừ.” Azcot đưa tờ báo trong tay cho Klein: “Các thầy phải lên tầng trên đây. Nhớ viết thư nhé, địa chỉ của thầy với Cohen vẫn chưa đổi, vẫn là văn phòng khoa lịch sử đại học Hoy, ha ha.”

Ông ta cười, quay người cùng Cohen ra khỏi phòng.

Klein ngả mũ chào, nhìn hai thầy bước đi, sau đó mới chào Harvin Stone, chủ nhân văn phòng này, rồi đi dọc theo hành lang rồi khỏi toà nhà ba tầng màu xám này.

Dưới ánh mặt trời, hân nhấc gậy lên, giở tờ bào ra đọc, thấy tiêu đề là: “Báo Sáng Tingen”.

Tingen này đúng là có không ít báo chí và tạp chí nhỉ... Gì mà báo Sáng, báo Chiều, báo Người Thành Thật, nhật báo Backlund, báo Tasok,

tạp chí Gia Đình, Bình luận Chuyện Xưa... Klein hồi tưởng một cái là bảy, tám cái tên hiện ra trong đầu hẳn, đương nhiên một phần trong số đó không phải báo bản địa, mà được "phân phát" từ tàu hơi nước.

Ngày nay khi nền công nghiệp chế tạo giấy và in ấn ngày càng phát hiện, giá của một phần báo chí đã giảm xuống còn 1 penny, nên số lượng độc giả càng lúc càng rộng.

Klein không đọc kỹ các nội dung khác, mà nhanh chóng tìm được phần tin "Vụ án đột nhập giết người" ở mục "tin mới".

"Theo những gì sở cảnh sát tiết lộ, cảnh tượng trong nhà ông Welch rất thê thảm, mà còn bị lấy mất tất cả vàng bạc, châu báu, tiền mặt cùng với những đồ vật đáng giá và dễ lấy đi, thậm chí không để sót cả một đồng penny. Có lý do để tin rằng đây là một băng cướp hung ác tàn nhẫn. Bọn chúng sẽ không chút do dự giết chết người vô tội đã nhìn thấy mặt bọn chúng, ví dụ như ông Welch, bà Naya.

Đây là hành vi vi phạm pháp luật của vương quốc! Đây là hành vi khiêu khích sự an toàn của dân chúng! Không ai mong muốn gặp phải chuyện tương tự cả! Đương nhiên, tin tốt là sở cảnh sát đã xác định được hung thủ, bắt được thủ phạm chính. Chúng tôi sẽ nhanh chóng thông tin tại những số báo tiếp theo.

Phóng viên, John Browning."

Đã xử lý và che giấu... Klein bước đi trên con đường rợp bóng cây, khe khẽ gật đầu. Hẳn tiện tay giở tờ báo ra, vừa bước vừa đọc những tin tức và các câu chuyện nhiều kỳ khác.

Đột nhiên lông tơ sau lưng hẳn dựng thẳng hết lên, dường như có những cái kim nhỏ bé đang chọc vào nơi đó. Có người đang nhìn chòng chọc mình? Quan sát mình? Giám thị mình? Những ý nghĩ mọc lên trong đầu, Klein mơ hồ hiểu ra.

Lúc ở Trái Đất hẳn cũng từng cảm nhận được cái nhìn chòng chọc vô hình, cuối cùng phát hiện ánh mắt đó tới từ nơi nào, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được rõ ràng và "kết luận" chính xác như lần này! Kể cả những chuyện giống thế này trong mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ cũng là như vậy!

Là do xuyên việt, hay cho "nghị thức đối vận" kỳ quái kia khiến "giác quan thứ sáu" của mình trở nên mạnh mẽ hơn?

Klein cố gắng không để mình tìm kiếm người đang nhìn. Hẳn học những gì đọc được trong tiểu thuyết, phim ảnh, chậm rãi dừng lại, gấp tờ báo lại rồi nhìn ra phía xa sông Hoy. Ngay sau đó hẳn nghiêng đầu kiểu như muốn ngắm phong cảnh mọi nơi, rồi quay người một cách tự nhiên mà thu hết tất cả tình hình xung quanh vào trong mắt.

Ngoài cây cối, mặt cỏ và đám sinh viên đằng xa, nơi này không có bất kỳ người nào. Nhưng Klein vẫn chắc chắn rằng có ai đó đang nhìn chăm chăm mình!

Đây...

Tim Klein đập thành thịch, máu cũng theo tiếng thịch thịch ấy mà như muốn phun trào.

Hắn giở tờ báo ra che nửa khuôn mặt, sợ kẻ khác phát hiện vẻ mặt mình không đúng. Cùng lúc đó, hắn nắm chặt gậy batoong, chuẩn bị sẵn tư thế rút súng.

Một bước, hai bước, ba bước, Klein thong thả bước đi như ban nãy.

Cái cảm giác bị nhìn vẫn rõ ràng như trước, nhưng không có nguy hiểm gì kéo tới.

Hắn cứng ngắc đi xong con đường đầy cây, tới nơi chờ xe ngựa công cộng. May mắn thay là vừa hay có một cỗ xe lái tới.

“Phố Chử... Zout... Không, phố Champagne.” Klein liên tục phủ định ý tưởng của bản thân.

Ban đầu hắn định về thẳng nhà, nhưng lại sợ dẫn kẻ đang theo dõi với mục đích không biết là tốt hay xấu tới nhà trọ. Sau đó hắn định đi phố Zoutelande để nhờ "Kẻ Gác Đêm" hoặc đồng nghiệp giúp đỡ, nhưng lại lo đối phương đang rút dây động rừng, làm cho mình chủ động bại lộ, nên đành chọn bừa một địa điểm.

“6 penny.” Người thu tiền trả lời một cách quen thuộc.

Hôm nay Klein không mang Kim bảng theo, mà đặt chúng nó ở chỗ giấu tiền quen thuộc. Hắn chỉ mang đi hai tờ tiền 2 Saule, mà ban nãy khi đến hắn cũng tiêu đi số tiền tương tự nên giờ trên người còn 1 Saule 6 penny, vì vậy hắn lấy hết tiền xu ra đưa cho người thu tiền.

Lên xe ngựa, ngồi xuống một chỗ trốn. Khi cửa xe đóng lại, Klein cảm thấy cái cảm giác bất an khi bị nhìn chòng chọc đã biến mất! Hắn thở ra một hơi, tay chân đều đang run rẩy khe khẽ.

Nên làm gì giờ? Tiếp theo nên làm cái gì? Klein nhìn ra ngoài cửa sổ xe ngựa, cố gắng nghĩ cách.

Khi chưa biết mục đích của kẻ rình rập, cứ coi là ác ý đi!

Những ý tưởng hiện lên trong đầu nhưng lại bị Klein bác bỏ. Hắn vốn chưa bao giờ trải qua chuyện tương tự, mất vài phút mới tìm được cách.

Bắt buộc phải thông báo "Kẻ Gác Đêm", chỉ có bọn họ mới có thể giải quyết được phiền toái! Nhưng không thể đi thẳng tới đó, sẽ bại lộ, có lẽ đây chính là mục đích của đối phương...

Nghĩ vậy, Klein chế định từng phương án thô sơ một, ý tưởng dần rõ ràng.

Phù!

Hắn thở ra một hơi, đã cơ bản bình tĩnh trở lại, còn nghiêm túc ngắm cảnh sắc đang lướt nhanh qua bên ngoài cửa sổ.

Mãi khi xe ngựa tới phố Champagne, không xảy ra chuyện gì cả. Nhưng khi Klein xuống xe cái là lại có cảm giác bất an khi bị nhìn chòng chọc! Hắn giả vờ như không phát hiện, cầm báo chí, xách gậy batoong chậm rãi đi tới phố Zoutelande.

Chẳng qua hắn không vào phố đó mà vòng sang phố Trắng Đỏ ở phía sau. Nơi đó có một quảng trường màu trắng đẹp đẽ với một đại giáo đường mái nhọn!

Giáo đường St. Selina! Tổng bộ của giáo hội nữ thần Đêm Tối ở Tingen!

Làm một tín đồ, ngày nghỉ tới đây tham dự lễ Mi-sa và cầu nguyện là chuyện không hề kỳ quái chút nào.

Đại giáo đường này có mang phong cách Gothic ở Trái Đất rất rõ rệt, toàn bộ đều màu đen. Ở đằng trước có một tháp chuông cao cao, loang lổ dấu vết thời gian, cắm vào tận trời.

Klein đi vào giáo đường, dọc theo hành lang đi tới sảnh cầu nguyện. Trên đường đi ánh mặt trời chiếu qua những khung cửa sổ nhỏ hẹp cao cao được khảm những hoa văn nhỏ màu lam và màu đỏ bị nhuộm màu sắc khác, màu lam gần đen, đỏ như trắng, khiến bốn phía xung quanh u ám dị thường.

Cái cảm giác bị nhìn chăm chăm lại biến mất. Klein tỏ ra bình tĩnh, không hề vui sướng. Hắn từng bước đi tới bên ngoài sảnh cầu nguyện.

Nơi này không có cửa sổ cao, bóng tối sâu thẳm đã thành nhân vật chính. Nhưng ở phía sau đài thánh hình vòm, trên bức tường đối diện cửa vào thì có vài chục lỗ tròn to bằng nắm tay được đục thông với bên ngoài, làm cho ánh sáng mặt trời thuần túy chiếu vào trong, đưa quang minh tới. Giống như người đi đường trong đêm tối, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, thấy từng ngôi sao đang toả sáng, cao như thế, thuần khiết như thế, thần thánh như thế.

Cho dù cho rằng thần linh vẫn có thể bị nghiên cứu và lý giải, Klein vẫn không nhịn được cú đầu.

Trong tiếng giám mục trầm và ôn hoà giảng đạo, hắn yên lặng đi trên con đường giữa dãy ghế hai bên, tìm một vị trí trống và gần cửa ra vào, chậm rãi ngồi xuống.

Gác gậy batoong vào phần lưng ghế dựa phía trước, Klein bỏ mũ xuống, đặt cả mũ và tờ báo lên đùi, sau đó nắm hai tay lại chống đỡ phần trán cúi xuống.

Toàn bộ quá trình này hắn làm thông thả và có trình tự, hết như thực sự tới cầu nguyện.

Klein nhắm mắt lại, để tầm mắt rơi vào bóng tối mà yên lặng lắng nghe tiếng giảng của giám mục:

“Bọn họ mình trần, không có quần áo không có cái ăn, không có gì che lấp trong cơn giá rét. Bọn họ bị mưa xối ướt, bởi vì không có chỗ né tránh nên ôm chặt tảng đá. Bọn họ là những đứa trẻ đã bị cướp mất mẹ. Bọn họ là những cô nhi đã mất đi hi vọng. Bọn họ là những kẻ nghèo khổ bị ép phải rời khỏi chính đạo. Đêm tối không từ bỏ bọn họ, mà chăm sóc bọn họ.”

Tiếng vọng trùng lặp, lọt vào trong tai. Mắt Klein tối om, tâm linh hẫ hẫ như được gột rửa. Hẫ tỉnh táo cảm nhận những thứ này, mãi cho đến khi giám mục hoàn thành việc giảng đạo, kết thúc nghi thức lễ Mi-sa.

Giám mục mở cửa phòng xưng tội ở gần đó. Đám đàn ông phụ nữ sắp xếp thành hàng.

Klein mở mắt, đội mũ phớt, cầm gậy batoong và tờ báo cũng đứng dậy xếp hàng theo.

Hơn hai mươi phút sau mới tới lượt hẫ.

Klein cất bước vào, đóng cửa lại. Tầm mắt hẫ lại u ám trở lại.

“Này con, con muốn nói gì?” Tiếng giám mục truyền tới từ sau vách ngăn làm từ gỗ.

Klein móc chiếc huy hiệu "Tiểu tổ thứ bảy Bộ phận Hành động Đặc biệt" ra từ trong túi tiền, đưa cho giám mục qua kẻ hở.

“Có người theo dõi con. Con muốn tìm Dunn Smith.” Dường như bị u ám nhuốm mà ngữ khí của hẫ cũng mềm nhẹ đi hẫ.

Giám mục nhận lấy huy hiệu, im lặng vài giây rồi nói:

“Bên phải phòng xưng tội, đi tới cuối, có một cửa ngầm ở một bên, vào rồi sẽ có người dẫn đường.” Trong lúc nói, ông kéo dây chuông trong phòng xưng tội, làm cho một vị mục sư nghe được tiếng chuông.

Klein lấy lại huy hiệu, bỏ mũ phớt đặt trước ngực, khẽ vái chào, sau đó quay người đẩy cửa đi ra.

Sau khi xác nhận cảm giác bị nhìn chăm chăm không xuất hiện nữa, hẫ lại đội chiếc mũ phớt màu đen lên, mặt không có biểu cảm dư thừa mà nhắc gậy batoong, quẹo sang bên phải, đi đến bên đài thánh hình vòm.

Ở trên bức tường ở một bên, hắn tìm được cửa ngầm. Hắn lặng lẽ mở cửa ra, nhanh chóng đi vào.

Cửa ngầm lẳng lặng đóng lại. Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác mực sẫm màu đen xuất hiện dưới ánh sáng đèn khí gas, đập vào mắt Klein.

“Chuyện gì?” Vị mực sẫm trung niên này hỏi ngắn gọn.

Klein đưa huy hiệu ra rồi lặp lại những lời vừa nói với giám mực. Mực sẫm trung niên không hỏi gì thêm, quay người im lặng đi trước. Klein gật đầu, ấn mũ xuống, cầm gậy yên lặng đi theo sau đối phương.

Roxanne từng nói là phía bên trái ngã tư trước "cửa Chianese" chính là giáo đường St. Selina.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 26: Luyện Tập

Dịch giả: nh0ckd255

Cộp, cộp, cộp.

Tiếng bước chân vang vọng khắp hành lang hẹp và u ám, truyền tới một mảng yên tĩnh xa xa, không còn âm thanh nào khác.

Klein thẳng lưng không nhanh không chậm đi theo mục sư trung niên, không hỏi, không nói chuyện, lặng như hồ nước không gió.

Đi qua con đường được canh gác nghiêm ngặt, mục sư trung niên dùng chìa khoá mở một cửa đóng kín, chỉ vào cầu thang làm từ đá bên dưới, nói:

“Bên trái đường chữ thập là cửa Chianese.”

“Nguyện nữ thần phù hộ ngài.” Klein điểm bốn cái trước ngực, vẽ ra "hình dạng" của mặt trăng đỏ rực. Ở thế giới không tôn giáo thì dùng lễ tiết bình thường, còn trong tôn giáo thì dùng nghi thức của tôn giáo.

“Ca ngợi nữ thần.” Mục sư trung niên cũng đáp lại bằng một động tác tương tự.

Klein không nói gì thêm, nương theo ánh đèn khí gas thanh lịch được gắn ở bức tường hai bên mà đi xuống cầu thang bằng đá, từng bước đi vào trong bóng tối.

Đi được một nửa, hắn quay đầu lại theo bản năng thì thấy mục sư trung niên kia vẫn đứng ở cửa, trên đỉnh cầu thang, trong bóng tối nơi không có ánh sáng của đèn khí gas, hệt như một bức tượng không hề động đây.

Klein thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi xuống. Không lâu sau hắn đặt chân lên mặt đất lát đá lạnh như băng, đi thẳng tới ngã tư.

Hắn không đi về phía "cửa Chianese", bởi Dunn Smith vừa thay ca chắc chắn sẽ không ở nơi đó.

Men theo con đường quen thuộc bên phải, Klein lại đi lên một cầu thang khác, xuất hiện bên trong "công ty Bảo an Gai Đen".

Thấy cửa phòng không đóng kín thì khép hờ, hắn không lỗ mãng tìm kiếm mà tiến vào sảnh tiếp khách, thấy một cô gái tóc xù tươi cười ngọt ngào đang chăm chú đọc một cuốn tạp chí.

“Hi, Roxanne.” Klein đi tới bên cạnh, cố ý gõ nhẹ xuống bàn.

Loảng xoảng!

Roxanne đứng bật dậy, làm ngã cả ghế dựa, bối rối nói:

“Hi, hôm nay trời đẹp thật, anh, anh, Klein, sao anh lại tới đây?” Cô ta giơ tay xoa ngực, thở hổn hển mấy hơi hệt như cô nhóc lười biếng bị cha bắt gặp.

“Tôi có việc tìm đội trưởng.” Klein trả lời ngắn gọn.

“... Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng đội trưởng tới chứ.” Roxanne trợn Klein một cái: “Còn chả biết gõ cửa! Hừ, anh nên cảm thấy may mắn vì tôi là một quý cô rộng lượng, nhân từ. Ừm, tôi thích từ cô gái hơn... Anh

tìm đội trưởng làm gì thế? Anh ấy ở trong phòng đối diện với phòng của phu nhân Olean ấy.”

Cho dù lúc này tinh thần khá căng thẳng, Klein vẫn bị Roxanne làm cho bật cười, hần trầm ngâm rồi đáp:

“Bí mật!”

“...”

Trong lúc Roxanne trợn mắt lên, không thể tin được thì Klein cúi đầu chào, nhanh chóng cáo từ. Hần lại đi tới cánh cửa thông với phòng tiếp đón, gõ cửa phòng làm việc thứ nhất bên tay phải.

“Mời vào.” Giọng nói trầm và ôn hoà của Dunn Smith vang lên.

Klein đẩy cửa vào rồi khép lại, ngả mũ chào:

“Chào buổi sáng, đội trưởng.”

“Chào buổi sáng, có chuyện gì không?” Chiếc áo gió và mũ của Dunn đang treo trên giá treo quần áo ở bên cạnh, để lộ ra chiếc áo sơ mi trắng và ghile màu đen, cho dù đường chân tóc cắt cao và đôi mắt xám sâu thẳm kia, trông anh vẫn thoải mái hơn không ít.

“Có người theo dõi tôi.” Klein trả lời thành thật, không chải chuốt câu chữ gì cả.

Dunn dựa ra sau, nắm hai tay lại, dùng đôi mắt xám sâu sắc nhìn vào mắt Klein. Anh ta không bám theo câu kia, mà hỏi ngược lại:

“Cậu tới từ giáo đường?”

“Vâng.” Klein trả lời khẳng định.

Dunn khẽ gật đầu, không nói tốt hay xấu, chỉ quay lại chủ đề chính:

“Có thể là cha của Welch không tin về nguyên nhân vụ án mà chúng ta thông báo, nên thuê thám tử tư từ thành phố Gió tới điều tra.”

Thành phố Conston của quận Gian Hải còn được gọi là thành phố Gió, là địa khu có sản nghiệp đá hoa cương cực kỳ phát triển, có thể xếp thứ ba trong tất cả các thành phố của vương quốc Ruan.

Không chờ Klein nói gì, Dunn nói tiếp:

“Cũng có thể là tới từ cuốn bút ký kia. Chúng tôi đang điều tra xem Welch lấy được cuốn bút ký gia tộc Antigenous từ nơi nào, đương nhiên không thể loại trừ cá nhân, hoặc là tổ chức đang truy tìm cuốn bút ký này.”

“Tôi nên làm gì?” Klein trầm giọng hỏi. Không thể nghi ngờ là hẳn mong đó là nguyên nhân thứ nhất.

Dunn không trả lời ngay, nhắc cốc cà phê lên nhấp một ngụm, đôi mắt xám không chút gợn sóng:

“Trở về theo con đường lúc trước, sau đó làm bất cứ chuyện gì mà cậu muốn làm.”

“Bất cứ?” Klein hỏi lại.

“Bất cứ chuyện gì.” Dunn gật đầu khẳng định: “Đương nhiên đừng có làm đối phương sợ chạy mất, cũng đừng vi phạm pháp luật.”

“Vâng.” Klein hít vào một hơi, cáo từ rồi rời khỏi căn phòng, lại đi xuống cầu thang xuống lòng đất.

Hẳn rẽ trái ở ngã tư kia, đi trong hành lang trống trải không người, u ám lạnh lẽo với ánh sáng từ đèn khí gas hai bên tường.

Tiếng cộp cộp chồng lên nhau khiến xung quanh càng vắng vẻ, càng khiến người ta sợ hãi.

Klein nhanh chóng tới gần cầu thang kia, bước từng bước đi lên, thấy vị mục sư trung niên đứng trong bóng tối trước cửa. Hai người gặp lại, không ai nói gì. Mục sư trung niên im lặng quay người nhường đường.

Lặng lẽ bước đi, Klein về tới sảnh cầu nguyện. Những ánh sáng từ những lỗ tròn sau đài thánh hình vòm vẫn trong lành như trước, căn phòng bên trong vẫn tối tăm và yên lặng, các quý ông quý bà vẫn đang xếp hàng bên ngoài phòng xưng tội, chỉ là đã vơi đi rất nhiều.

Klein chờ một lúc, rồi cầm gậy batoong và tờ báo chậm rãi rời khỏi sảnh cầu nguyện, ra khỏi giáo đường St. Selina như không có chuyện gì xảy ra.

Vừa ra ngoài, thấy ánh mặt trời, hẳn lại cảm thấy bị nhìn chòng chọc, cảm thấy mình hết như con mồi đang bị điều hâu rình mò.

Bỗng nhiên một điểm đáng ngờ loé lên trong đầu óc hẳn: Vì sao ban này "kẻ nhìn lén" không theo mình vào giáo đường? Tuy rằng nhờ vậy mà mình có thể dựa vào không gian u ám và sự hỗ trợ của mục sư để "biến mất" trong khoảng thời gian ngắn, nhưng tên kia chỉ cần giả vờ cầu nguyện để đi theo theo dõi thì khó lắm sao? Không làm chuyện gì xấu, quang minh chính đại đi vào thì có vấn đề gì?

Trừ phi là kẻ đó từng có tiền án tiền sự, sợ giáo hội, sợ giám mục, biết đối phương có lẽ có năng lực phi phạm... Xem ra khả năng thám tử tư này có vẻ rất rất thấp...

Phù! Klein thở hắt ra, không còn căng thẳng như trước nữa. Hẳn nhân nhả cất bước đi tới mặt sau phố Zoutelande.

Hắn dừng lại trước một kiến trúc có phong cách cổ xưa, bức tường đã loang lỗ không ít. Nhà này số "3", tên là "Câu lạc bộ bắn súng Zoutelande". Sở cảnh sát có mở một phần cho "dân chúng" bãi bắn dưới lòng đất để kiểm thêm kinh phí hoạt động.

Klein vừa bước vào thì cảm giác bị nhìn trộm lại lập tức biến mất. Hắn nắm lấy cơ hội, đưa huy hiệu "Bộ phận Hành động Đặc biệt" cho nhân viên phục vụ phụ trách tiếp đón.

Sau khi được nghiệm chứng sơ qua, hắn được dẫn xuống dưới lòng đất, đi vào một bãi bắn đóng kín.

“Bia mười mét.” Klein nói một câu đơn giản với người phục vụ, sau đó rút khẩu súng lục ra khỏi bao súng dưới nách, lại lấy hộp đạn màu đồng thau trong túi quần ra.

Đột nhiên bị người ta theo dõi khiến hắn khát vọng có được năng lực tự bảo vệ bản thân, vì thế mới vội vàng chạy tới đây luyện tập bắn súng.

Cạch!

Sau khi người phục vụ đi rồi, hắn vặn ổ xoay, tháo hết các viên đạn sẵn ma ra, rồi nhặt lấy đạn đồng thau bình thường bỏ vào trong các ô đạn.

Lúc này hắn không bỏ trống một ô phòng ngừa cướp cò, cũng không cởi áo vest xuống hay bỏ mũ phớt xuống. Hắn muốn luyện tập như lúc ăn mặc bình thường, dù sao không có chuyện gặp phải kẻ địch, gặp phải nguy hiểm rồi còn hô là "xin chờ một chút, để tôi đổi bộ đồ khác thuận tiện hơn đã".

Cạch!

Klein đóng ổ xoay lại, dùng ngón cái quay tròn một cái.

Đột nhiên, hắn nắm súng bằng hai tay, giơ thẳng lên nhắm tới bia ngắm cách đó mười mét.

Nhưng hắn không vội bắn, mà còn nghiêm túc nhớ lại lần bắn không trúng bia đợt đi huấn luyện quân sự và những kiến thức thường thức như ba điểm một đường thẳng, nổ súng sẽ bị giật ra sau này nọ.

Xoạt xoạt!

Trong tiếng quần áo loạt xoạt, Klein tập ngắm bắn, tập tư thế cầm súng, nghiêm túc như một đứa trẻ đang chuẩn bị cho thi tốt nghiệp.

Sau nhiều lần tập, hắn lùi về chỗ tường, ngồi xuống chiếc ghế mềm dài và hẹp, đặt súng lục qua một bên, tự mát xa cánh tay, nghỉ ngơi một lát.

Hồi tưởng về những gì vừa luyện vài phút, Klein cầm lấy chiếc súng lục có phần bóng súng bằng gỗ và ổ xoay đồng thau đi vào vị trí bắn, đứng theo tư thế tiêu chuẩn, bóp cò.

Pằng!

Tay hắn rung lên, thân thể hơi ngửa ra sau, viên đạn lệch khỏi bia ngắm.

Pằng! Pằng! Pằng!

Hắn rút kinh nghiệm, bắn liên tục mấy phát để lấy kinh nghiệm từ thực hành, mãi cho tới khi bắn xong cả sáu viên đạn.

Bắt đầu trúng bia ngắm... Klein lại lui ra, ngồi xuống, thở hỗn hển hai cái.

Xoạch! Hắn mở ổ xoay ra, đổ cho sáu vỏ đạn rơi xuống đất, sau đó mặt lạnh tanh nhét từng viên đạn sáng màu đồng thau khác vào trong ổ đạn.

Thả lỏng cánh tay, Klein lại đứng lên, vừa tổng kết vừa về vị trí bắn.

Pằng! Pằng! Pằng!

Tiếng súng vang vọng, bia ngắm rung rung. Klein luyện tập rồi nghỉ ngơi, cứ thế luân phiên. Hắn bắn hết ba mươi viên đạn được nhận cùng với năm viên đạn còn thừa lúc trước, dần dần đã bắn trúng bia ngắm, bắt đầu theo đuổi vòng số.

Hắn lắc lắc cánh tay đau nhức, đổ năm vỏ đạn cuối cùng ra, sau đó lại đút những viên đạn săn ma màu bạc có hoa văn phức tạp vào, và để trống một ô để phòng cướp cò.

Sau khi nhét súng vào bao súng dưới nách, Klein phủi bụi bặm và khói thuốc súng trên người, sau đó toàn thân thoải mái đi ra khỏi bãi bắn chuyên dụng, trở lại đường phố.

Cảm giác bị theo dõi lại xuất hiện, lúc này Klein đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều. Hắn chậm chậm đi tới phố Champagne, bỏ 4 penny đi xe ngựa công cộng theo tuyến cố định về phố Chữ Thập Sắt, vào nhà trọ của mình.

Cái cảm giác bị theo dõi lại biến mất, hắn móc chìa khoá mở cửa phòng, thấy một người đàn ông tuổi gần ba mươi, mặc áo sơ mi sợi đay, để tóc ngắn đang ngồi trước bàn học.

Lòng vốn đang căng thẳng lập tức thả lỏng, Klein mỉm cười gọi:

“Chào buổi sáng, không, chào buổi trưa, Benson.”

Người đàn ông này chính là anh trai của hắn và Melissa, Benson Moretti, năm nay mới hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt trông già trước tuổi nên nhìn như sắp ba mươi đến nơi. Anh ta có tóc đen mắt nâu, trông khá

giống Klein, nhưng không có được cái phong thái thản nhiên của người trí thức.

“Chào buổi trưa, Klein, phỏng vấn thế nào rồi?” Benson đứng lên, mỉm cười hỏi. Chiếc áo khoác màu đen và mũ phớt cao nửa đầu được treo ở phần gờ ra của chiếc giường tầng.

“Rất là tệ.” Klein đáp, mặt không biểu cảm.

Thấy Benson sững sốt, Klein khẽ cười, bổ sung:

“Thực tế là em không tham gia phỏng vấn, em tìm được công việc khác rồi, lương 3 bảng một tuần...”

Hắn lặp lại những lời đã nói với Melissa lúc trước.

Benson dịu mặt đi, lắc đầu cười nói:

“Có cảm giác con mình đã trưởng thành vậy... Ừm, công việc này cũng không tệ lắm.”

Anh thở dài, nói:

“Bôn ba trở về nghe được tin tốt như vậy quả thực không tệ, tối nay chúng ta phải ăn mừng mới được, mua thịt bò nhỉ?”

Klein cười nói:

“Vâng, nhưng em sợ Melissa sẽ tiếc đó. Chiều chúng ta cùng đi mua nguyên liệu nhỉ? Mang theo chí ít 3 Saule? Chậc, nói thực ra 1 bảng đổi 20 Saule, 1 Saule đổi được 12 penny, còn có nửa penny và một phần tư penny nữa, cái chế độ tiền tệ này quả thực quá ư là rắc rối. Em nghĩ nó phải là một trong những chế độ tiền tệ ngu xuẩn nhất ở thế giới này.”

Nói xong, hắn thấy vẻ mặt Benson trở nên nghiêm túc, thế là cảm thấy bất an, lo sợ mình nói gì sai. Chẳng lẽ trong những mảnh vỡ ký ức thiếu sót của nguyên chủ, Benson là một kẻ ủng hộ vương quốc cực đoan, không chấp nhận kẻ khác chế giễu này nọ?

Benson chậm rãi bước vài bước, nghiêm túc phản bác:

“Không, không phải một trong.”

Không phải một trong... Klein ngẩn ra rồi kịp phản ứng, nhìn Benson rồi cả hai cùng cười.

Quả nhiên Benson rất giỏi trào phúng kiểu hài hước.

Benson nhếch khoé miệng, nghiêm trang bổ sung:

“Chú nên hiểu rằng muốn đặt ra một chế độ tiền tệ vừa đơn giản lại hợp lý thì cần tiền đề, đó là phải biết đếm số, nắm giữ thuật toán. Tiếc rằng trong những nhân vật lớn kia, nhân tài như vậy quá hiếm.”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 27: Bữa Tối Của Ba Anh Em

Dịch giả: nh0ckd255

Quả là sắc bén... Klein cười ra tiếng, phối hợp với "kinh nghiệm" phong phú của kiếp trước mà chế giễu một câu:

“Trên thực tế, không có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy những vị nhân vật to lớn ấy có não trong đầu.”

“Hay! Rất là hay!” Benson cười ha ha, giơ ngón tay cái: “Klein, chú còn hài hước hơn cả trước kia.”

Anh ta hoãn lại một hơi rồi nói tiếp:

“Chiều nay anh còn phải tới bến tàu, ngày mai mới được nghỉ, đến lúc đó, hừm... Chúng ta cùng đi công ty ‘Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ xem bọn họ có căn hộ chung cư vừa rẻ vừa không tệ nào cho thuê không. Còn nữa, phải tới thăm ông Frankie nữa.”

“Ông chủ cho thuê nhà?” Klein nghi hoặc hỏi lại. Chẳng lẽ ông ta có một căn hộ chung cư có vị trí không tệ ở quảng trường?

Benson liếc em trai một cái, buồn cười nói:

“Đừng bảo là chú quên mất cái hợp đồng thuê nhà một năm của chúng ta ấy chứ? Tới giờ mới được sáu tháng.”

Klein lập tức giật mình, hắn quả thực quên mất chuyện này! Tuy rằng tiền thuê nhà trả theo tuần, nhưng thuê tới một năm, nếu giờ mà chuyển đi

coi như vi phạm hợp đồng, nếu bị đưa lên toà án thì phải sẽ bồi thường một số tiền lớn!

“Đúng là chú vẫn còn thiếu kinh nghiệm xã hội mà.”

Benson vuốt nếp tóc, cảm khái một câu:

“Đây là điều khoản mà lúc trước anh cố gắng có được, bằng không ông Frankie chỉ muốn cho ký hợp đồng ba tháng một thôi. Với tầng lớp có tiền mà nói, đám chủ nhà cho thuê thẳng một, hai, thậm chí là ba năm để ổn định. Nhưng với chúng ta, với chúng ta lúc trước và hàng xóm xung quanh mà nói, đám chủ nhà lúc nào cũng nơm nớp lo sợ có người xảy ra chuyện, không đóng được tiền thuê, nên chỉ thích hợp đồng ngắn hạn.”

“Như vậy bọn họ còn có thể thường xuyên xem xét tình hình mà tăng giá.” Klein bổ sung sau khi kết hợp với mảnh vỡ trí nhớ của nguyên chủ và những gì mình trải qua lúc ở thuê nhà ngày trước.

Benson thở dài:

“Đây là sự thật tàn nhẫn của xã hội ngày nay. Được rồi, chú không cần lo, chuyện hợp đồng ấy dễ giải quyết lắm. Nói thẳng ra thì chỉ cần chúng ta khất nợ tiền thuê nhà một tuần là Frankie chắc chắn sẽ đuổi chúng ta ra ngoài và giữ lại những thứ đáng giá ngay. Dù sao chỉ số thông minh của ông ta còn chưa bằng khi đầu chó lông quăn, không cách nào nghĩ được những chuyện quá phức tạp.”

Nghe được câu này, Klein đột nhiên nhớ tới câu chuyện về tước sĩ Humphry, bèn nghiêm túc lắc đầu:

“Không Benson, anh sai rồi.”

“Sao cơ?” Benson không hiểu.

“Chỉ số thông minh của ông Frankie vẫn cao hơn khi đầu chó lông quăn một chút.” Klein trả lời nghiêm túc. Ngay khi Benson mỉm kiêu tỏ vẻ mình đã hiểu thì hẳn bổ sung thêm một câu: “Nếu trạng thái của ông ta còn tốt.”

“Ha ha.” Benson không nhịn được cười to.

Cười xong, anh chỉ vào Klein, nhưng tạm thời không tìm được từ nào để nói, cuối cùng đành phải quay lại chủ đề chính:

“Đương nhiên, là thân sĩ, chúng ta không dùng cách thức vô lại đó. Ngày mai chúng ta tới nói chuyện với Frankie. Tin anh đi, ông ta dễ bị thuyết phục lắm, rất là dễ.”

Klein không hề nghi ngờ điều này, sự tồn tại của ống dẫn khí gas chính là minh chứng hùng hồn nhất.

Hai anh em tán gẫu một lát, rồi bỏ chỗ cá còn lại ngày hôm qua vào canh rau dưa. Trong lúc đun thì dùng hơi nước làm mềm bánh mì mạch đen.

Phết bơ lên trên bánh mì, Klein và Benson làm một bữa đơn giản. Nhưng bọn họ ăn rất thoả mãn, dù sao mùi sữa và vị ngọt luôn làm người ta thấy ngon miệng.

Chờ khi Benson ra ngoài, Klein cũng cầm 3 Saule tiền giấy và mấy đồng penny tới chợ "Rau diếp và thịt", chi 6 penny mua một pound thịt bò, 7 penny mua một con cá Tasok tươi và ít xương. Ngoài ra hẳn còn mua các thứ như khoai tây, đậu phụ, củ cải trắng, đại hoàng, rau diếp, củ cải cùng với mấy gia vị nấu ăn như cây hương thảo, húng quế, thì là và mỡ.

Trong lúc mua đồ, hẳn vẫn cảm nhận được có người đang theo dõi, đang nhìn chăm chăm mình, nhưng chưa hề tiếp xúc gì.

Vào tiệm bánh mì Slin một lúc, Klein về nhà. Hăn bắt đầu dùng vật nặng, ví dụ như chồng sách vở để rèn luyện lực của cánh tay.

Hăn vốn định tập mấy động tác quyền thuật quân đội để cường thân kiện thể, nhưng hiện giờ đã quên cả động tác tập thể dục theo đài như nào hăn còn chẳng nhớ huống chi là những thứ mà phải tham gia huấn luyện quân sự mới được tiếp xúc này. Bất đắc dĩ hăn đành phải tập luyện bình thường.

Klein không làm cho mình tập tới mức quá mệt, bởi vì như vậy sẽ càng mệt mỏi hơn, tăng nguy hiểm lên. Hăn dừng lại đúng lúc, lật giở giáo trình và bút ký của nguyên chủ nhằm ôn lại toàn bộ tri thức liên quan tới kỹ thứ tư một lần.

...

Đến tối, Benson và Melissa ngồi trước bàn, nhìn đồ ăn đã bày biện xong xuôi, ngay ngắn như mấy đứa trẻ mới vào trường sơ cấp.

Các loại mùi đan vào nhau tạo nên khúc nhạc dạo đồ ăn đậm đà, đó là mùi thịt bò câu hõn, đó là mùi khoai tây kích thích rõ rệt, đó là canh đậu phụ ngọt vẩn vít, là đại hoàng hầm điều hoà, đó là bánh mì mạch đen phết bơ ngọt thanh.

Benson nuốt một ngụm nước miếng, quay đầu nhìn Klein đang kẹp một con cá rán giòn vào trong đĩa, chỉ cảm thấy mùi chiên dầu chui theo chóp mũi vào yết hầu, qua thực quản rồi chui xuống dạ dày.

Ừng ục! Bụng anh ta vang lên một tiếng rõ ràng.

Klein xắn tay áo lên, bưng đĩa cá rán đặt lên bàn sách, sau đó quay người lấy hai cốc bia gừng to từ trong tủ bát, đặt vào trước mặt Benson và chỗ mình ngồi.

Hắn cười với Melissa, như làm ảo thuật lấy một bánh pút-đing chanh ra:

“Bọn anh có bia, em có thứ này.”

“... Cảm ơn anh.” Melissa nhận lấy bánh, nhỏ nhẹ nói một tiếng.

Thấy thế, Benson nhắc cốc lên, mỉm cười nói:

“Nào, chúc mừng Klein đã tìm được công việc không tệ.”

Klein nhắc cốc lên, cùng với Benson, cũng cùng với bánh pút-đing chanh của Melissa:

“Ca ngợi nữ thần!”

Ừng ục, hắn ngửa đầu uống một ngụm. Vị bia đốt tới thực quản, mang tới cảm giác tuyệt vời.

Bia gừng, hay còn được gọi đầy đủ là bia nước gừng, thực tế là một loại đồ uống không chứa bất cứ thành phần cồn nào, dùng nước gừng nhạt và nước chanh pha trộn tạo ra vị bia, là thứ mà con gái và trẻ con cũng uống được. Chẳng qua Melissa không thích mùi vị đó cho lắm.

“Ca ngợi nữ thần!”

Benson cũng uống một ngụm, Melissa thì khẽ cắn chiếc bánh, nhắm nuốt một lúc, không muốn nuốt xuống chút nào.

“Ăn thử đi nào.” Klein đặt cốc xuống, cầm thìa và đĩa chỉ vào một bàn đồ ăn, nói.

Trong số các món này, hắn không tự tin lắm về món canh đậu phụ, dù sao ở trên Trái Đất hoàn toàn không ăn thứ kỳ quái như nào, chỉ có thể dựa theo mãnh võ ký ức của nguyên chủ để "sáng tác lại".

Benson là anh nên không hề khách khí, múc một thìa khoai tây nhét vào trong miệng.

Khoai tây được hầm rất nhừ kết hợp với vị của mỡ lợn và lượng muối vừa phải làm cho nước miếng tiết ra liên tục, cảm thấy ngon tuyệt.

“Không... tệ... Không tệ.” Benson nhồm nhoàm khen: “Ngon hơn cái thứ mà anh ăn ở công ty bữa trước nhiều lắm, lúc đó họ thả bơ.”

Đây coi như món sở trường của mình... Klein thân nhiên nhận lấy lời khen:

“May là có đầu bếp nhà Welch dạy cho.”

Melissa thì nhìn bát canh thịt bò. Lá húng quế màu xanh, rau diếp tươi cùng những miếng củ cải màu trắng trong nước canh trong không màu, che giấu thịt bò đã hầm nhừ, màu tươi mát, mùi thơm nức mũi.

Con bé xiên một miếng thịt bò, bỏ vào miệng nhai, chỉ cảm thấy trong cái mềm nhừ ấy còn có vị muối cùng vị ngọt của củ cải và mùi thơm của húng quế, tất cả đều gợi lên sự mỹ vị của bản thân miếng thịt bò.

“...” Con bé như đang ca ngợi gì đó, nhưng không dừng miệng lại được.

Klein nếm thử, cảm thấy ăn ngon hơn, vẫn cảm thấy đáng tiếc vì so mới tiêu chuẩn tốt nhất của mình, món này còn kém lắm. Dầu sao không có gia vị, chỉ có thể thay thế bằng cái khác nên mùi vị kỳ quái đi hẳn. Đường nhiên cho dù là tốt nhất thì những món mà mình nấu chỉ coi như là ăn được.

Đột nhiên hẳn cảm thấy thương Benson và Melissa.

Klein nuốt miếng thịt bò, lại gắp một miếng cá Tasok rán giòn có rắc cây hương thảo. Món cá này ngoài giòn trong mềm, giòn giòn ngon miệng, vị thơm mặn cùng vị mỡ hoà vào với nhau.

Klein khê gật đầu, lại nếm thử đại hoàng hằm, cảm thấy cũng tạm, có thể hoá giải bớt vị ngấy của thịt.

Cuối cùng hẳn lấy dừng khí mức một thìa canh đậu phụ.

Quá ngọt, quá chua... Klein nhú mày. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt thoả mãn của Benson và Melissa thì hẳn lại nghi ngờ vị giác của mình, bèn nốc một ngụm bia gừng rửa đầu lưỡi.

Cả ba anh em đều ăn tới bụng phồng lên, hồi lâu không đứng dậy được.

“Chúng ta hãy ca ngợi nữ thần nào!” Benson nhắc cốc bia gừng chỉ còn lại một ngụm, thoả mãn nói.

“Ca ngợi nữ thần!” Klein uống cạn chỗ bia còn lại.

“Ca ngợi nữ thần.” Melissa thì bỏ miếng bánh pút-đing chanh cuối cùng vào miệng, thưởng thức mùi vị còn lưu lại.

Klein thấy thế, nường cảm giác hơi say cười nói:

“Melissa, em cứ như vậy là không tốt, ăn món ngon nhất thích nhất thì phải ăn ngay từ đầu, như vậy mới thưởng thức được vị ngon nhất của nó. Chờ khi em ăn no rồi, cảm giác thèm ăn giảm xuống, lại ăn nữa thì không còn thấy ngon như trước rồi.”

“Không, vẫn ngon lắm.” Melissa trả lời kiên định và quật cường.

Ba anh em cười nói một lúc chờ tiêu thực, sau đó cùng dọn dẹp bàn ăn, thìa đĩa, đem món cá rán cất đi.

Sau khi dọn xong, một người ôn tập chương trình học, một người tự học kiến thức về kế toán, một người tiếp tục lật xem giáo trình và bút ký. Cuộc sống rất thoải mái.

Mười một giờ, ba anh em tắt đèn khí gas, chia nhau đi tắm rồi đi ngủ.

...

Tầm mắt u ám, cảm giác dần dần. Trong tầm mắt Klein, Dunn Smith mặc áo gió màu đen dài tới gối, đội mũ phớt cao nửa bóng xuất hiện.

“Đội trưởng!” Klein nhoáng cái tỉnh táo lại, cũng biết rõ mình đang trong mơ.

Đôi mắt màu xám của Dunn không chút gợn sóng, anh ta như đang nói một chuyện nhỏ nhặt:

“Có người lên vào phòng cậu, hãy cầm súng và ép hẳn tới hành lang, sau đó giao cho chúng tôi.”

Có người lên vào phòng mình? Kẻ theo dõi rốt cuộc đã ra tay? Klein hoảng sợ, không dám hỏi nhiều, chỉ gật đầu nói:

“Vâng!”

Cảnh tượng trước mắt hẳn thay đổi, màu sắc trở nên rối loạn, vỡ vụn như bọt biển.

Klein mở mắt ra, cẩn thận nghiêng đầu nhìn sang phía cửa sổ. Hẳn thấy một bóng lưng gầy yếu mà xa lạ đang đứng trước bàn học, lặng lẽ tìm kiếm thứ gì đó.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 28: Hội Mật Tu

Dịch giả: nh0ckd255

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Trái tim Klein bắt đầu đập nhanh dữ dội, nó co lại rồi đập mạnh lên, khiến cho thân thể cũng khẽ run rẩy theo.

Trong tích tắc, hắn gần như quên mất mình phải làm gì, nên làm gì. Mãi đến khi kẻ lẩn vào kia chợt dừng lại, nghiêng tai như nghe được tiếng động nào đó.

"Máu" dồn xuống từ não bộ, Klein khôi phục năng lực suy xét, bèn sờ tay xuống dưới gối, cầm lấy băng súng bằng gỗ của khẩu súng lục kia.

Cảm giác cứng và trơn truyền đến khiến hắn nhanh chóng ổn định cảm xúc, hắn chậm rãi rút súng lục ra mà không phát ra tiếng, nhắm thẳng đầu kẻ lén vào.

Nói thực là hắn không nắm chắc mình có bắn trúng đối phương không. Tuy rằng lúc trước đã bắn trúng bia khá ổn, nhưng bia ngắm cố định khác hắn con người, hắn còn chưa tự đại tới mức coi hai thứ đó như nhau. Chẳng qua hắn nhớ mang máng một câu ở đời trước có ý đại khái là uy lực lớn nhất của đạn hạt nhân chỉ tồn tại trước khi nó được bắn ra.

Ở trong tình cảnh hiện giờ, đạo lý là tương tự, uy hiếp lớn nhất chính là trước khi bắn!

Không động tới cò súng, không mù quáng cướp cò, đối phương sẽ không xác định mình là tay gà mờ có khả năng cao bắn không trúng. Hẳn ta sẽ lo lắng, hẳn ta sẽ sợ hãi, hẳn ta sẽ phải cân nhắc, thế nên khiến cho bản thân bị gò bó đi!

Trong khoảnh khắc, từng ý nghĩ hiện lên làm cho Klein lập tức quyết định. Hẳn không phải loại người càng nguy cấp thì càng trấn định, mà là hẳn đã dự đoán cảnh gặp phải kẻ theo dõi, dự đoán tới việc sẽ đe dọa là chính chứ không tấn công từ trước đó rồi.

Đất nước ăn tham có một câu thành ngữ thế này, lo trước khỏi hoạ!

Ngay khi Klein nhắm họng súng vào kẻ lên vào, người đàn ông gầy yếu kia bỗng khựng người lại, dường như cảm ứng được thứ gì đó. Ngay sau đó, hẳn ta nghe được một giọng nói mang theo tiếng cười khê:

“Này anh bạn, chào buổi tối nhé.”

Người đàn ông gầy gò lặng lẽ nắm chặt tay, thân thể căng thẳng. Klein ngồi ở tầng dưới của giường, giơ súng nhắm vào đầu hẳn ta, cố gắng tỏ ra nhàn nhã và tự nhiên mà nói:

“Mời anh giơ hai tay lên, quay người lại, cố gắng làm chậm chậm thôi. Nói thẳng ra thì tôi là kẻ nhát gan, cũng dễ khấn trương lắm, nếu anh mà làm nhanh quá sẽ khiến tôi sợ, không dám cam đoan liệu có bị cướp cò hay không. Đúng rồi, chính là như vậy đó!”

Người đàn ông gầy yếu giơ hai tay ngang đầu, quay người qua từng chút một. Thứ đập vào mắt Klein đầu tiên là bộ đồ bó sát màu đen với hàng cúc chỉnh tề, sau đó mới là đôi lông mày màu nâu nhạt rậm và sắc.

Klein không thấy sự sợ hãi trong đôi mắt xanh thẳm của hẳn ta, mà trái lại hẳn còn cảm thấy như đang bị một con thú dữ nhìn chòng chọc,

dường như mình mà bất cần cái là sẽ bị đối phương nhào tới cắn xé thành mảnh nhỏ.

Hắn cầm khẩu súng thật chặt, ra sức khiến biểu cảm của bản thân trông thông dong và lạnh nhạt hết mức.

Mãi tới giờ người đàn ông gầy gò kia hoàn toàn quay người về phía hắn, Klein mới hất cằm về phía cửa, nhẹ nhàng và ôn hoà nói:

“Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện đi, đừng quấy nhiễu giấc mơ đẹp của người khác. Ừm, hành động chậm chút, bước chân nhẹ chút, đây là phép lịch sự tối thiểu của một quý ông mà...”

Người đàn ông gầy gò lạnh lùng liếc Klein một cái, vẫn giơ tay ngang đầu đi từng bước một tới cửa.

Bên trái là khẩu súng nhắm thẳng vào đầu, hắn ta vặn nắm cửa, thông thả mở cửa ra.

Ngay khi cửa được mở ra một nửa, hắn ta đột nhiên hạ người xuống rồi lăn mình tới phía trước. Mà cửa thì như bị gió lớn kéo, vang lên tiếng kẹt kẹt rồi đóng lại.

“Hừm...” Benson ngủ giường tầng trên bị tiếng động kinh đến mà mơ màng sắp tỉnh.

Lúc này, có một giai điệu du dương và yên tĩnh truyền từ bên ngoài vào, một giọng hát trầm và thông thả vang lên:

“Ôi, uy hiếp đáng sợ, khát khao rực đỏ!

Chí ít một chuyện là thật: Đời này trôi quá nhanh.

Một chuyện là thật, còn lại là giả dối,

Hoa nở một lần rồi từ giã cõi đời..."

Bài thơ ca này như mang theo thứ năng lực khiến người ta lơ lửng và bình yên. Benson ở giường trên và Melissa ở phòng trong đều mơ màng ngủ tiếp.

Thế xác và tinh thần của Klein trở nên yên tĩnh, hãn suất thì ngáp một cái.

Vừa rồi người đàn ông gầy gò kia chạy thoát nhanh nhẹn đến mức làm hãn phản ứng không kịp. Hãn mỉm cười nhìn cánh cửa đã đóng lại, lẩm bẩm:

"Nói ra thì có khi anh không tin, chứ thật ra tôi có bắn cũng không ra đạn."

Là ô đạn trống phòng khi bị cướp cò!

Tiếp theo Klein lắng nghe bài thơ trong đêm khuya, kiên nhẫn chờ cuộc chiến bên ngoài kết thúc. Chỉ là mới được một phút thì giai điệu yên bình như mặt hồ dưới ánh trăng đã chấm dứt, đêm tối lại yên tĩnh đầy thâm trầm như trước.

Klein lặng lẽ vặn ổ xoay, chuyển vị trí ô đạn rỗng đi và chờ đợi kết quả.

Lần chờ này kéo dài mười phút. Ngay lúc hãn bất an, do dự có nên ra ngoài xem như nào không thì ngoài cửa vang lên giọng nói chín chắn và ôn hoà của Dunn Smith:

"Giải quyết xong rồi."

Phù, Klein thở hắt ra. Hãn cầm súng lục, lấy chìa khoá, chân trần cẩn thận đi tới cửa, rồi lặng lẽ mở cửa ra. Hãn thấy Dunn Smith với chiếc áo

gió đen dài tới gối, mũi phốt nửa cao và đôi mắt xám sâu thẳm đang đứng ở trước mặt.

Hắn đóng cửa lại, theo Dunn đi tới cuối hành lang, đứng trong ánh sáng đỏ rực mỏng manh.

“Mất chút thời gian đi vào trong giấc mơ của hắn.” Dunn nhìn mặt trời đỏ bên ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói.

“Biết lai lịch của hắn ta rồi à?” Klein buông lỏng không ít.

Dunn gật đầu rất khẽ, nói:

“Một tổ chức cổ xưa tên là ‘Hội Mật Tu’, được thành lập vào kỷ thứ tư, có liên quan tới đế quốc Solomon và một bộ phận quý tộc sa đọa thời đó. À, bút ký của gia tộc Antigenous đúng là tới từ bọn chúng. Bởi vì một thành viên sơ suất nên mới khiến cuốn bút ký ấy lạc vào thị trường đồ cổ rồi bị Welch mua được. Bọn chúng không thể không phái người đi tìm kiếm khắp nơi.”

Không chờ Klein hỏi, anh ta dừng lại rồi nói tiếp:

“Chúng tôi sẽ dựa theo manh mối mà vây bắt ngược lại một phần thành viên của bọn họ. Ừm, chưa chắc sẽ có kết quả tốt. Đám người đó hết như lũ chuột trong cống, rất biết lẫn trốn, nhưng chỉ ít bọn chúng sẽ biết rằng rất có khả năng cuốn bút ký của gia tộc Antigenous đã bị chúng ta lấy được, hoặc là nắm giữ được manh mối mấu chốt. Như vậy, chỉ cần không phải một món đồ vô cùng quan trọng, rất là then chốt thì bọn chúng sẽ từ bỏ hành động lần này, đây là triết lý sinh tồn của bọn chúng.”

“... Nếu cuốn bút ký này vô cùng quan trọng, rất là then chốt thì sao?” Klein lo lắng.

Dunn cười, không trả lời mà nói cái khác:

“Chúng tôi biết khá ít về ‘Hội Mật Tu’ này. Lần này có thể thành công ít nhiều là nhờ vào sự thông minh của cậu. Đây chính là công lao của cậu, lại suy xét tới khả năng, nguy hiểm tiềm ẩn và linh cảm tăng lên sẽ có trợ giúp như nào với bút ký, nên cậu có một cơ hội lựa chọn.”

“Cơ hội lựa chọn.” Klein mơ hồ đoán được gì đó, hô hấp trở nên nặng nề hơn.

Dunn ngừng cười, nói với vẻ mặt trang trọng và nghiêm túc:

“Cậu có muốn trở thành một người phi phạm không? Chỉ có thể chọn lựa danh sách đầu từ những danh sách không hoàn chỉnh. Đương nhiên là cậu có thể từ bỏ cơ hội lần này, lựa chọn tích lũy công lao từng chút một cho đến khi đủ để cậu thành ‘Kẻ Không Ngủ’, cũng chính là khởi đầu của danh sách đầy đủ nhất mà giáo hội nắm giữ, cấp ban đầu của thủ vệ đêm tối mà Nữ thần ban cho.”

Quả nhiên... Klein lòng vui vẻ, tạm thời không tỏ ra do dự mà chủ động hỏi:

“Tôi có thể lựa chọn từ trong ‘danh sách 9’ nào?”

Dù sao cũng phải có thông tin chi tiết hơn mới quyết định là nên từ bỏ hay nhận lấy, và cụ thể là chọn cái nào!

Dunn quay người đưa lưng về "lựa mông" đỏ rực, nhìn đôi mắt Klein, chậm rãi nói:

“Ngoài Kẻ Không Ngủ ra, giáo hội còn phương pháp điều chế ma dược của ba loại ‘danh sách 9’. Một loại tên là ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’, chính là năng lực mà Neil nắm giữ. À, Roxanne chắc là nói với cậu rồi, con bé không bao giờ biết giữ miệng là gì!”

Klein cười xấu hổ, không biết nên nói gì. May là Dunn không để ý mà nói tiếp:

“Phương pháp điều chế ma dược ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ và phần nối tiếp không liên tiếp của nó được lấy từ ‘Hội Khổ tu Morse’. Khi đó nghe nói bọn họ còn chưa sa đoạ, còn giữ được đạo đức và giới luật, còn kiên trì truy đuổi tri thức, cũng giữ bí mật nghiêm ngặt. Phàm là người nhập hội, sau khi trở thành ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ thì đều phải cấm ngữ năm năm, học cách im lặng để tu hành và tăng sự tập trung lên. Câu châm ngôn ‘Muốn làm gì thì làm, nhưng chớ có gây hại’ của ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ được truyền tới từ chính bọn họ.

‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ có những hiểu biết và lý giải toàn diện mà sơ bộ về những kiến thức thần bí như ma pháp, thuật phù thủy, thuật chiêm tinh... Bọn họ biết được không ít nghi thức ma pháp, nhưng rất dễ cảm nhận được một số thứ ẩn nấp sau lưng các sự vật, nên bắt buộc phải cẩn thận, và luôn kính sợ sức mạnh phi phàm. Về danh sách này thì phần lớn là chúng tôi không có đủ, cho nên không tạo thành một dây xích. Ví dụ như danh sách 8 của nó, đương nhiên có lẽ ‘Thánh đường’ có.”

Đây gần như phù hợp với tất cả yêu cầu của mình... Klein khẽ gật đầu, muốn lựa chọn danh sách này luôn. May là hắn còn nhớ những cái khác:

“Hai loại khác thì sao?”

“Loại thứ hai gọi là ‘Người Nhặt Xác’. Có không ít tín đồ tà giáo sùng bái Tử Thần ở phía nam lục địa lựa chọn nó. Sau khi sử dụng ma dược này, sẽ bị vong linh không có trí tuệ ngộ nhận là đồng loại mà không bị tập kích, chịu được sự xâm thực từ rét lạnh, hư thối và tử vong, có thể nhìn thấy một phần ác linh, hiểu được đặc điểm và nhược điểm của nhiều sinh vật bất tử mà cơ thể cũng được đề cao tính chất lên đôi phần. Chúng tôi có được danh sách 8 và danh sách 7 nối tiếp nó. Ha ha, danh sách 7 của nó thì cậu chắc

đoán được, ‘Người Thông Linh’! Đây là lựa chọn lúc trước của Daly." Dunn miêu tả khá chi tiết.

Thoạt trông "Người Thông Linh" quả thật vừa huyền bí lại vừa cool ngầu, nhưng thứ mình muốn nhất là tri thức về thần bí học... Klein không nói xen vào mà chỉ lắng lắng nghe.

Dunn Smith nghiêng đầu ngắm nhìn ánh trăng đỏ rực, nói:

“Loại thứ ba thì chúng tôi chỉ có danh sách 9, còn ‘Thánh đường’ có cất giấu cái khác không thì không rõ, tên nó là ‘Thầy Bói.’”

Thầy Bói? Đồng tử mắt Klein rụt lại, hân hoan tới sự nuối tiếc của Russel đại để trong cuốn nhật ký: Ông ta hối hận lúc trước không lựa chọn từ Người Học Việc, Kẻ Trộm và Thầy Bói!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 29: "Nghề Nghiệp" Và Nhà Ở Đều Là Chuyện Nghiêm Túc

Dịch giả: nh0ckd255

Klein cố khiến bản thân không biểu hiện dị thường, hấn ôm cái tâm tư tò mò hàng thật giá thật mà hỏi:

“‘Thầy Bói’ có năng lực gì?”

“Câu này cậu hỏi chưa chính xác rồi. Hấn phải là sử dụng ma được ‘Thầy Bói’ sẽ đạt được năng lực gì?”

Dunn Smith lắc đầu cười, cả khuôn mặt và đôi mắt xám đều ẩn trong bóng tối, quay lưng lại với mặt trăng đỏ:

“Thuật chiêm tinh, bói toán thẻ bài, linh bài, linh thị cùng vô số thứ tương tự như vậy. Đương nhiên không phải là cậu sử dụng ma được rồi là lập tức hiểu và nắm giữ được chúng. Ma được chỉ cho cậu tư cách và năng lực học những thứ đó mà thôi. Bởi vì thiếu phương pháp đối địch trực tiếp, à, cậu có thể tưởng tượng rằng nghi thức ma pháp phải chuẩn bị rất nhiều, cho nên không phù hợp với việc gặp phải chiến đấu, cho nên về tri thức thần bí học thì ‘Thầy Bói’ càng bác học và chuyên nghiệp hơn cả ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’.”

Nghe thì cũng rất phù hợp với nhu cầu của mình... Chỉ là thiếu phương pháp đối địch làm cho người ta khá do dự... Hơn nữa có lẽ giáo hội Nữ Thần Đêm Tối không có các "danh sách" kế tiếp... "Thánh đường" hấn là chỉ giáo đường Ninh Tĩnh, tổng bộ của giáo hội... Cách thức đối địch của danh sách thấp có lẽ chưa chắc so bì được với súng ống... Klein im lặng,

cân nhắc trong đầu, khi thì "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn", khi thì "Thầy Bói". Còn về phần "Người Nhật Xác", hẳn hoàn toàn không quan tâm.

Thấy thế, Dunn Smith cười nói:

“Đừng vội lựa chọn, sáng thứ Hai nói đáp án cho tôi là được. Mặc kệ cậu muốn lựa chọn cái nào, hoặc quyết định từ bỏ, nội bộ Kẻ Gác Đêm chúng tôi sẽ không có cái gọi là ngoài mức quy định. Cứ bình tĩnh lại, tự hỏi tâm linh của mình ấy.”

Nói xong, anh ta bỏ mũ xuống, khe khẽ cúi đầu, rồi chậm chậm lướt qua Klein đi tới cầu thang.”

Klein không nói gì, không đưa đáp án luôn mà im lặng chào rồi im lặng nhìn theo.

Tuy rằng lúc trước hẳn luôn luôn muốn được trở thành người phi phạm, nhưng khi cơ hội đặt ra trước mặt thì lại do dự không thôi: Sự khuyết thiếu của "danh sách" sau, đủ loại mất khống chế của "người phi phạm", độ tin cậy của nhật ký Russel đại để và những tiếng thì thầm hư ảo khiến người ta điên cuồng khiến người ta sa đoạ cùng tạo nên đầm lầy cản trở người ta tiến bước.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, lại từ từ thở ra.

“Chả khác nào việc điền vào phiếu nguyện vọng đại học của một tên học sinh học hành chẳng giỏi cũng chẳng dốt...” Klein tự giấu mình một câu, tập trung tinh thần đang lạc trôi đi tận đâu, khẽ mở cửa về phòng, nằm lên giường.

Hắn nằm đó, lẳng lặng mở to mắt nhìn phần đáy của chiếc giường bên trên đang nhiễm ánh đỏ rực.

Bên ngoài cửa sổ, tiếng kẻ say xin lỗi dạo ngang qua. Xa xa có tiếng xe ngựa chạy lộc cộc trên con phố trống trải. Tất cả những tạp âm ấy không phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm mà khiến nó càng thêm sâu thẳm, càng thêm thâm trầm.

Klein lắng cảm xúc của mình xuống, nhớ tới đủ mọi chuyện xưa cũ ở Trái Đất. Nào là người cha thích rèn luyện thân thể, cứ nói chuyện là nói rất to; nhớ tới người mẹ bị bệnh mãn tính nhưng lại hay chạy đôn chạy đáo vì mình, tới đám bè bạn chơi với nhau từ thuở bé, từ cùng nhau đá banh đánh cầu tới chiến game hay mạt chược, lại nhớ tới cô nàng mà mình tỏ tình thất bại nay không còn nhớ rõ mặt mũi như nào... Những nỗi nhớ ấy như dòng nước sông yên ả, không mấy gợn sóng, không tổn thương sâu sắc, lại lặng lẽ che phủ tâm linh.

Có lẽ là chỉ mất rồi mới biết quý trọng. Khi đồ rực rút đi, mặt trời hiện lên phía đường chân trời, chiếu ánh sáng vàng óng ánh, Klein đã có lựa chọn.

...

Hắn rời giường, tới phòng tắm chung đánh răng rửa mặt cho mình tỉnh táo lại, sau đó cầm tờ tiền 1 Saule tới chỗ bà Wendy mua 8 pound bánh mì mạch đen với 9 đồng penny, bổ sung cho món ăn đã ăn hết tối qua.

“Giá bánh mì bắt đầu ổn định rồi...” Sau bữa sáng, Benson vừa thay đồ vừa bình luận. Hôm nay là Chủ nhật, cuối cùng thì anh ta và Melissa đã có thời gian nghỉ ngơi.

Klein đã mặc bộ vest ngồi trên ghế, liếc tờ báo cũ mà hôm qua mang về, cảm thấy bất ngờ mà nói:

“Chỗ này có quảng cáo cho thuê nhà này: số 3 phố Wendel khu phía bắc, nhà riêng, có hai tầng; tầng trên có sáu phòng, ba phòng tắm, hai ban công; tầng dưới có một phòng ăn, một phòng khách, một nhà bếp, hai

phòng tắm và ba phòng cho khách kèm theo một tầng hầm... Bên ngoài căn nhà là thảm cỏ tư nhân 2 mẫu, đằng sau là một vườn hoa nhỏ. Có thể cho thuê một năm, hai năm hoặc ba năm. Tiền thuê mỗi tuần là 1 bảng 6 Saule. Ai muốn thuê thì tới số 16 phố Champagne tìm ông Gusherf.”

“Đây là mục tiêu tương lai của chúng ta.” Benson đội chiếc mũ phớt màu đen lên, khẽ cười nói: “Tiền thuê nhà trên báo thường hơi cao, ‘Công ty Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ có rất nhiều lựa chọn còn rẻ hơn mà không kém là bao.”

“Vì sao không tìm ‘Hiệp hội Cải thiện nhà ở cho tầng lớp lao động Tingen’?” Melissa cầm chiếc mũ cũ rách, mặc chiếc váy dài màu xám trắng nhẹ nhàng đã khâu vá vài lần nhưng được coi là đáng mặc nhất đi ra khỏi căn phòng kế. Sự điềm tĩnh và nội liễm của con bé ko thể che giấu được vẻ thanh xuân tươi đẹp.

Benson cười ha ha, nói:

“Em nghe ai nói cái ‘Hiệp hội Cải thiện nhà ở tầng lớp lao động Tingen’ vậy? Jenny? Bà Rochelle? Hay là bạn thân Selina?”

Melissa đưa mắt sang bên khác, hạ nhỏ giọng đáp:

“Bà Rochelle... Tối hôm qua lúc đi tắm em gặp bà ấy. Bà hỏi thăm Klein phỏng vấn như nào, em nói qua vài câu, sau đó bà ấy đề nghị tìm ‘Hiệp hội Cải thiện nhà ở tầng lớp lao động Tingen’.”

Benson thấy Klein cũng không hiểu, bèn mỉm cười lắc đầu, nói:

“Đây là hiệp hội nhà ở dành cho dân nghèo, à, nói đúng hơn phải là dân chúng ở giai tầng thấp. Những căn nhà mà bọn họ sửa sang và cải tạo đều là kiểu nhà dùng chung phòng tắm, chỉ cung cấp ba lựa chọn là một phòng, hai phòng và ba phòng. Các em có muốn tiếp tục ở chỗ tương tự thế này không? ‘Công ty Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ cũng kinh doanh

tương tự bọn họ, nhưng là cung cấp sự lựa chọn cho tầng lớp trung lưu. Nói thẳng ra thì bây giờ chúng ta tốt hơn tầng lớp cấp thấp, nhưng so với tầng lớp trung lưu thực sự thì vẫn còn thua kém, không phải vấn đề tiền lương và là thiếu thời gian tích lũy.”

Klein hiểu, hắt cật tờ báo, cầm mũ phớt và đứng lên, nói:

“Chúng ta xuất phát thôi.”

“Anh nhớ rằng ‘Công ty Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ nằm ở ngay phố Hoa Thủy Tiên.” Benson vừa mở cửa vừa nói: “Bọn họ giống ‘Hiệp hội Cải thiện nhà ở tầng lớp lao động Tingen’, kêu gọi ‘tử thiện 5%’, có biết là vì sao không?”

“Không biết.” Klein nhắc gậy batoong, đi bên cạnh Melissa. Cô gái với mái tóc đen mềm mại xoa ngang ngực cũng gật đầu theo.

Benson bước ra bên ngoài, nói:

“Loại công ty và hiệp hội cải thiện nhà ở đều chịu ảnh hưởng từ phía Backland mà được thành lập. Bọn họ có ba con đường về tiền bạc, một là gây quỹ tử thiện, hai là thông qua trình báo, từ chuyên viên cho vay những sự vụ cộng đồng của chính phủ để nhận được gói vay ưu đãi với lãi suất chừng 4% một năm, ba là đầu tư thương mại, qua việc thu một số tiền thuê nhà nhất định mà gửi cho đối phương 5% hàng năm, cho nên được gọi là tử thiện 5%.”

Cộc cộc cộc, ba anh em xuống dưới, chậm chậm đi tới phố Hoa Thủy Tiên. Bọn họ định tìm được nhà mới rồi thì mới đi tìm chủ nhà hiện tại là Frankie, tránh cho việc còn chưa chuyển được vào bên kia mà bên này đã bị đuổi đi rồi.

“Em nghe Selina nói, còn có công ty cải thiện nhà ở chỉ lấy tiền từ tử thiện?” Melissa như đang tự hỏi bản thân.

Benson cười ha ha, nói:

“Có, công ty ký gửi William mà Tước sĩ William góp tiền thành lập là một công ty như vậy. Ông ta tu sửa những nhà trọ cho giai cấp lao động, cũng cung cấp quản lý vật nghiệp riêng mà chỉ thu tiền nhà khá rẻ, nhưng yêu cầu thì khá nghiêm ngặt.”

“Nghe có vẻ anh không thích lắm? ” Klein sâu sắc nhận ra điều này, bèn mỉm cười hỏi.

“Không, anh rất tôn kính ngài William, nhưng anh nghĩ ông ta chẳng biết gì về cuộc sống của dân nghèo chân chính. Yêu cầu vào ở nhà trọ của ông ta tựa như hy vọng mà mục sư ban cho, rất không phù hợp với thực tế. Ví dụ như bắt buộc phải tiêm vắc xin phòng bệnh chính, bắt buộc phải quét dọn phòng tắm luân phiên, không được cho thuê lại hoặc dùng cho mục đích kinh doanh, không được vứt rác bừa bãi, không để cho trẻ con chơi đùa ở hành lang. Nữ thần ơi, ông ta định biến tất cả mọi người thành quý ông quý bà à?” Benson đáp lại bằng câu cửa miệng anh ta quen dùng.

Klein cau mày, nghi hoặc hỏi:

“Nghe qua thì không có vấn đề gì cả, là những yêu cầu rất tốt mà.”

“Vâng.” Melissa gật đầu phụ họa.

Benson nghiêng đầu liếc bọn họ, cười ha ha, nói:

“Có lẽ là anh bảo vệ các em kỹ quá, chưa được nhìn thấy cuộc sống thật sự của dân nghèo là như nào. Các em cảm thấy bọn họ có tiền đi tiêm vắc xin phòng bệnh chủ yếu sao? Nếu ra xếp hàng ở tổ chức từ thiện miễn phí thì phải sau ba tháng mới được.

Các em cảm thấy công việc của bọn họ là ổn định chứ không phải tạm thời? Nếu không thể cho thuê lại để thu phí dụng nhất định, tới lúc thất

nghiệp lại chuyển ra ngoài? Hơn nữa rất nhiều phụ nữ ở nhà may vá thuê cho người ta và sản xuất diêm để duy trì sinh kế, đây là thuộc về kinh doanh, chẳng lẽ muốn đuổi bọn họ đi hết?

Đại đa số bần dân đều cố gắng hết sức để duy trì cuộc sống. Các em cảm thấy bọn họ rảnh rồi dạy dỗ trẻ con, làm cho bọn chúng đừng có chơi đùa ở hành lang? Có lẽ chỉ có thể nhốt chúng nó ở trong phòng, chờ khi nào đủ bảy, tám tuổi thì đưa tới nơi nhận lao động trẻ em.”

Benson không miêu tả gì nhiều, nhưng Klein nghe xong mà cảm thấy sờn tóc gáy. Đây là cuộc sống của dân chúng ở tầng đáy xã hội?

Ở bên cạnh hẳn, Melissa cũng im lặng thật lâu, sau đó mới nói với ngữ khí xa xăm:

“Sau khi chuyển qua phố dưới, Jenny không chịu cho em tới nhà bạn ấy chơi nữa...”

“Hy vọng cha con bé có thể đi ra khỏi bóng ma vết thương mà tìm được công việc ổn định. Chẳng qua anh thấy quá nhiều con ma men tự dùng cồn để ma túy bản thân...” Benson chế nhạo một tiếng, ngữ khí nặng nề.

Klein không biết nói gì cho hay, Melissa cũng cảm thấy như vậy. Ba anh em im lặng đi tới phố Hoa Thủy Tiên, tìm tới công ty Cải thiện nhà ở thành phố Tingen.

Người tiếp đón bọn họ là một người đàn ông trung niên có nụ cười hoà ái, không mặc vest hay đội mũ, chỉ mặc sơ mi trắng phối hợp với chiếc ghile đen bên ngoài.

“Các vị có thể gọi tôi là Skate. Không biết mấy vị muốn ngôi nhà như nào?” Ông ta liếc cây gậy batoong mạ bạc của Klein, cười càng ấm áp hơn.

Klein nhìn Benson, người vốn am hiểu cách ăn nói, ý bảo anh ta trả lời. Benson trả lời rất thẳng thắn:

“Nhà theo đây.”

Skate lật giở tài liệu và hồ sơ trong tay, mỉm cười nói:

“Hiện tại còn năm nơi là chưa cho thuê. Nói thực ra chúng tôi ưu tiên những người lao động và con cái của bọn họ mà điều kiện gia đình khó khăn, sáu, tám thậm chí là mười, mười hai người cùng ở một phòng. Nhà theo đây thì không nhiều, một căn ở ngay số 2 phố Hoa Thủy Tiên, một căn ở khu phía bắc, một căn nữa ở khu phía đông... Tiền thuê một tuần là 12 đến 16 Saule. Các vị có thể đọc phần giới thiệu cụ thể này.”

Ông tay đưa một tài liệu trong tay cho Benson, Klein và Melissa.

Ba anh em đọc qua, liếc nhau rồi đồng thời chỉ vào vị trí trên trang giấy.

“Chúng tôi muốn xem nhà số 2 phố Hoa Thủy Tiên.” Benson nói, Klein và Melissa gật đầu.

Nơi này coi như là khu vực mà bọn họ quen thuộc.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 30: Khởi Đầu Mới

Dịch giả: nh0ckd255

Kiến trúc của số 2, số 4 và số 6 trên phố Hoa Thủy Tiên là nhà theo dãy, sử dụng nóc nhà đa giác với bốn góc nghiêng, toàn thể mặt ngoài sơn màu xanh tối, ba cái ống khói cao vút dễ thấy. Nơi này đương nhiên không có sân cỏ và vườn hoa, cũng không có mái hiên, cửa vào đối diện thẳng với đường phố.

Skate của công ty "Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen" cầm một chuỗi chìa khóa bằng đồng vừa mở cửa vừa giới thiệu:

“Nhà theo dãy của chúng tôi không có hành lang sảnh, mở cửa là vào thẳng phòng sinh hoạt chung, có một cửa sổ lớn hướng ra phố Hoa Thủy Tiên, lấy sáng tương đối tốt...”

Chiếu vào tầm mắt Klein, Benson và Melissa chính là một nhóm ghế salon bọc vải đang đắm chìm trong ánh mặt trời và không gian rộng rãi có thể sánh bằng hai phòng ở trước đây của bọn họ.

“Phòng sinh hoạt chung này cũng có thể làm phòng khách, bên phải nó là phòng ăn, trên tường bên trái có một lò sưởi âm lớn cho mọi người sưởi ấm vào mùa đông.” Skate quen thuộc chỉ tay.

Klein nhìn lướt qua, xác nhận đây là bố cục kiểu phóng khoáng thô sơ, phòng ăn và phòng khách không được ngăn cách nào, nhưng lại cách cửa sổ lớn khá xa, nên trông khá là tối.

Trong phòng ăn để một bàn gỗ hình chữ nhật không lớn màu đỏ, chung quanh có sáu cái ghế có dựa lưng bằng gỗ bọc đệm mềm, mà tường bên trái thì có lò sưởi âm tường như trong phim ảnh nước ngoài Klein từng xem trước kia.

“Sau phòng ăn là phòng bếp, nhưng chúng tôi không cung cấp bất kỳ dụng cụ nào, đối diện phòng sinh hoạt chung là phòng khách nhỏ và phòng tắm...” Skate bước từng bước, giới thiệu chi tiết bố trí ở tầng một.

Phòng tắm chia làm hai phần, bên ngoài là nơi rửa mặt, bên trong là nhà vệ sinh có cửa xếp ngăn cách. Phòng khách nói là rất nhỏ, nhưng vẫn lớn hơn phòng ở hiện giờ của Melissa nhiều, khiến con bé nhìn mà sững sờ.

Tham quan xong tầng một, Skate dẫn ba anh em đi tới cầu thang bên cạnh phòng tắm nói:

“Đây là cầu thang đi xuống tầng hầm, không khí bên trong vô cùng ngột ngạt, mỗi lần đi vào nhớ thông gió trước.”

Benson gật đầu tỉnh bơ một cái, đi theo Skate dọc theo cầu thang đi lên lầu hai.

“Bên tay trái tôi là một phòng tắm, bên đó còn có hai phòng ngủ, bên tay phải tôi cũng có bố cục giống như vậy, chỉ là phòng tắm ở cạnh một ban công nhỏ.” Trong khi nói chuyện, Skate mở cửa phòng tắm ra, cũng nghiêng người qua một bên để Klein, Benson và Melissa có thể quan sát dễ dàng.

Phòng tắm trên này có thêm một cái bồn tắm, bồn cầu bên cạnh cũng có cửa xếp ngăn cách, mặc dù có chút bụi nhưng không có những thứ bẩn thỉu gì khác, không hôi thối, không chật chội.

Melissa kinh ngạc nhìn nơi này cho tới khi Skate đi về phía phòng ngủ bên cạnh mới thu lại ánh mắt, chậm rãi đi theo. Đi mấy bước con bé lại

quay đầu nhìn một cái.

Klein, vốn đã từng thấy cảnh đời, cũng tương đối mừng rỡ và mong đợi đối với căn nhà này. Bởi vì cho dù chủ nhà thường xuyên giám sát đôn đốc mọi người quét dọn, nhưng phòng tắm chung vẫn không đủ sạch sẽ, thường xuyên khiến người ta có cảm giác muốn nôn mửa, chứ đừng nói tới một vài thời điểm gấp gáp còn gặp phải cảnh xếp hàng.

Phòng tắm còn lại cũng giống vậy, bốn phòng ngủ chỉ có một phòng hơi lớn hơn thì có bày kệ sách, còn lại đều có giường, có bàn, có tủ quần áo và diện tích xấp xỉ nhau.

“Ban công rất nhỏ, mỗi lần không thể phơi quá nhiều quần áo.” Skate đứng ở cuối hành lang chỉ nơi có cửa có khóa ngăn cách nói: “Nơi này còn có cống thoát nước hoàn chỉnh, hệ thống đường ống khí gas và máy tính phí, vô cùng thích hợp cho các quý ông và quý cô như các vị đây ở. Mỗi tuần chỉ cần 13 Saule tiền thuê và 5 penny phí sử dụng đồ vật trong nhà. Ngoài ra còn phải đóng tiền cọc hai tuần.”

Không đợi Benson mở miệng, Klein tò mò đánh giá bốn phía hỏi:

“Nếu như muốn mua lại nhà này thì cần khoảng bao nhiêu bảng?”

Làm một người xuyên việt của đất nước ăn tham, khát vọng mua nhà dựng nghiệp vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn.

Nghe thấy vấn đề này, Benson giật nảy mình, dùng ánh mắt nhìn về phía Klein như nhìn quái vật. Skate thì kiên định trả lời:

“Mua? Không, chúng tôi không bán bất động sản, chỉ cung cấp nhà cho thuê thôi.”

“Tôi chỉ muốn biết một chút thôi! Biết một chút thôi mà.” Klein lúng túng giải thích.

Skate do dự mấy giây rồi mới nói:

“Tháng trước, chủ nhà số 11 trên phố Hoa Thủy Tiên vừa mới bán ra một căn nhà tương tự, giấy tờ đất là lấy theo năm, 15 năm 300 bảng. Như thế thì rẻ hơn rất nhiều so với đi thuê, nhưng không phải ai cũng có thể lấy ra ngay lập tức một cục tiền lớn như vậy. Nếu như muốn mua đứt, giá niêm yết của chủ nhà là 850 bảng.”

850 bảng? Klein nhanh chóng tính toán: Lương một tuần của mình là 3 bảng, Benson là 1 bảng 10 Saule... Tiền thuê phòng 13 Saule, trong tình huống mỗi ngày đều ăn thì một tuần phải dùng khoảng gần 2 bảng. Còn chi phí quần áo, chi phí giao thông, chi tiêu quan hệ ngoại giao. Tính xem nào, tính ra thì một tuần nhiều lắm chỉ có thể để dành được mười mấy Saule, một năm, một năm được chừng 35 bảng. 850 bảng thì cần khoảng hai mươi mấy năm... Mà chỉ tính kế đất theo năm mất 300 bảng thôi cũng cần phải tám chín năm... Trong này còn chưa tính tới chuyện tương lai kết hôn, tách ra, sinh con, đi du lịch...

Trong cái thế giới này không có ai đi vay tiền mua nhà, phần lớn mọi người đều lựa chọn thuê nhà...

Sau khi biết được một chút hăn lui về phía sau một bước, liếc nhìn anh Benson, ý bảo anh ấy đi đàm phán giá cả thuê nhà. Còn về ý nguyện của Melissa, chỉ cần nhìn con người vẫn luôn sáng như sao của con bé là hiểu rồi!

Trong khoảnh khắc này, Klein có ảo giác "Đóng cửa, thả Benson".

Benson gõ gõ cái gậy ba-toong không khảm bạc của mình, nhìn quanh rồi nói:

“Chắc là chúng tôi sẽ đi xem căn hộ khác, phòng ăn nơi này lấy sáng quá kém, ban công lại rất nhỏ. Các em xem, chỉ có cái phòng ngủ đó có lò

sưởi âm, hơn nửa đồ đạc trong nhà cũng quá cũ, chúng ta mà dọn vào thì phải đổi hơn nửa rồi...”

Anh không nhanh không chậm chọn ra một đồng điểm xấu mà nói, mất mười phút "thuyết phục" thành công Skate giảm giá thuê nhà xuống còn 12 Saule, phí sử dụng đồ trong nhà còn 3 penny, tính cả tiền cọc là 2 bảng.

Không lãng phí thời gian nữa, ba anh em đi theo Skate trở lại công ty "Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen" ký tên, chia ra làm hai bản hợp đồng, cũng tới sở công chứng thành phố Tingen tìm công chứng viên để công chứng.

Sau khi nộp tiền cọc và tiền thuê nhà một tuần, tổng số tiền còn lại của Klein và Benson là 9 bảng 2 Saule 8 penny.

Đứng ở cửa nhà số 2 phố Hoa Thủy Tiên, bọn họ chia nhau mỗi người cầm một chuỗi chìa khóa bằng đồng, ánh mắt nhìn thẳng, dăng lên đủ loại tâm trạng.

“Cảm giác giống như một giấc mộng...” Qua một hồi lâu, Melissa ngẩng đầu lên nhìn về phía nhà Moretti xa xa, âm thanh như cuốn theo chiều gió nói.

Benson thở ra một hơi mỉm cười nói:

“Vậy thì đừng có tỉnh lại.

Klein không có cảm xúc như bọn họ, gật đầu một cái nói:

“Chúng ta phải nhanh chóng đổi lại khóa cửa lớn và cửa ban công ”

“Chuyện này không cần gấp, uy tín của công ty ‘Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ vô cùng tốt. Tiền còn dư lại chính là tiền áo vest của em.

Nhưng trước đó chúng ta phải tới gặp ông Frankie đã.” Benson chỉ chỉ về phía nhà trọ.

...

Trở về gặp tạm bánh mì lúa mạch đen, ba anh em lại đi tới dãy nhà trọ nằm trong hẻm của phố Chữ Thập Sắt, gõ cửa chủ nhà.

“Chúng mày nên biết nguyên tắc của tao, tuyệt đối không cho phép nợ tiền thuê!” Ông Frankie với vóc dáng thấp nhỏ ngồi trên ghế salon, tuyên bố đầy khí thế.

Benson ngả người về phía trước, mỉm cười nói:

“Ông Frankie, chúng tôi tới là để trả phòng.”

Nói thẳng như vậy? Làm vậy liệu có thương lượng được nữa không? Klein đứng bên cạnh kinh ngạc. Lúc trên đường tới đây Benson từng nói, ranh giới cuối cùng của anh ấy là bồi thường 12 Saule.

“Trả phòng? Không! Chúng ta còn hợp đồng nửa năm nữa!” Frankie trợn mắt nhìn Benson, quơ cánh tay lên nói.

Benson nghiêm túc nhìn ông ta, đến khi ông ta bình tĩnh lại mới trầm ổn nói:

“Frankie, ông phải biết rõ là ông sẽ kiếm được nhiều hơn.”

“Kiếm được nhiều hơn?” Frankie sờ cái gương mặt gầy nhom của mình, cảm thấy rất hứng thú hỏi ngược lại.

Benson ngồi thẳng thân thể mỉm cười giải thích:

“Hai phòng tôi đang thuê có ba người phí là 5 Saule 6 penny. Nhưng nếu ông cho những gia đình có năm, sáu miệng ăn, lại có hai thậm chí ba

người đang có việc làm, có tiền lương thuê, tôi nghĩ bọn họ chắc chắn nguyện ý trả nhiều hơn chúng tôi, để không phải tới mấy chỗ đường phố trị an vô cùng kém kia. Tôi cho rằng 5 Saule 10 penny hoặc 6 Saule là một cái giá hợp lý.”

Thấy ánh mắt Frankie tỏa sáng, yết hầu trợt lên xuống, Benson tiếp tục nói:

“Hơn nữa, chắc chắn ông cũng biết đấy, những năm gần đây, tiền thuê phòng vẫn luôn có xu hướng tăng lên, chúng tôi ở càng lâu, ông tổn thất càng nhiều.”

“Nhưng... Tao cần thời gian đi tìm người thuê mới.” Ngài Frankie, kẻ thừa kế di sản được nhà trọ này, rõ ràng động lòng.

“Tôi tin tưởng ông sẽ nhanh chóng tìm được, ông có năng lực và tài nguyên làm việc này. Có lẽ là hai ngày hoặc ba ngày... Chúng tôi sẽ bồi thường cho ông tổn thất trong khoảng thời gian này, dùng luôn tiền cọc chúng tôi đã nộp, 3 Saule. Chuyện này rất hợp lý.” Benson lập tức “đánh nhip”.

Frankie hài lòng gật đầu:

“Benson, cậu thật là một người trẻ tuổi có lương tâm, làm việc trung thực. Được rồi, chúng ta ký hợp đồng ngừng thuê.”

Klein ở bên cạnh nhìn tới sững sờ, hoàn toàn hiểu rõ ngài Frankie để “thuyết phục” cỡ nào, nhưng thế này thì lại dễ quá...

Giải quyết xong vấn đề hợp đồng lúc trước, ba anh em đi mua áo vest cho Klein, sau đó bắt đầu bận rộn dọn nhà.

Bọn họ cũng không có đồ vật nặng nề không lồ gì, những thứ kia đều thuộc về chủ nhà, cho nên Benson và Melissa kết hợp “đuổi đi” ý tưởng

thuê xe ngựa của Klein mà tự mình ra tay. Bọn họ qua lại từng chuyến một giữa phố Chữ Thập Sắt và phố Hoa Thủy Tiên.

Ngoài cửa sổ, mặt trời chói chang đã ngả về tây, vô số tia sáng vàng rực xuyên qua cửa sổ lồi, vẩy lên mặt bàn đọc sách. Klein liếc nhìn sách vở và bút ký được sắp xếp chỉnh tề trên giá, nhẹ nhàng đặt lọ mực và bút thép đã được lau chùi sạch sẽ lên bàn.

Cuối cùng cũng dọn xong rồi... Hắn thở ra một hơi, cảm giác bụng sôi ùng ục, vừa thả ống tay áo đã xắn lên vừa đi về phía cửa.

Hắn có giường thuộc về riêng mình, ga trải giường và chăn đều là màu trắng, cũ nhưng sạch sẽ.

Klein vặn nắm cửa ra khỏi phòng ngủ, đang định gọi thì đã thấy hai cánh cửa đối diện đồng thời mở ra, lộ ra bóng Benson và Melissa.

Nhìn trên mặt đôi bên đều có vết bẩn và bụi bặm xám tro, Klein và Benson bỗng nhiên cười rộ lên, cười tới vô cùng sung sướng.

Melissa khẽ cắn môi, dần dần bị bọn họ ảnh hưởng nên cũng nhẹ nhàng cười lên.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Klein đang đứng mặc quần áo trước tấm gương lạnh lặn không nứt, nghiêm túc sửa lại cổ áo sơ mi và ống tay áo.

Một bộ áo sơ mi trắng có túi, áo đuôi tôm màu đen, mũ phớt tơ lụa, áo gile và quần màu đen, giày da cùng với nơ này tốn của hắn tổng cộng 8 bảng, khiến hắn vô cùng đau lòng.

Nhưng hiệu quả cũng rất tốt, Klein chỉ cảm thấy bản thân trong gương càng có phong độ của người tri thức, hình như đẹp trai hơn chút.

Cách!

Hắn đóng đồng hồ bỏ túi lại, bỏ vào túi bên trong, sau đó cầm gậy ba-toong lên, giấu kỹ khẩu súng lục, ngồi xe ngựa công cộng tới phố Zoutelande.

Lúc đi vào công ty "Bảo an Gai Đen" hắn nghĩ tới lối sống trước kia của mình, sáng nay lại chưa cho Melissa tiền mà để con bé tiếp tục đi bộ tới trường học.

Lắc đầu ghi nhớ chuyện này, Klein bước vào công ty "Bảo an Gai Đen", nhìn thấy cô gái tóc xù Roxanne đang pha cà phê, làm cho mùi thơm lan ra khắp nơi.

“Chào buổi sáng Klein, thời tiết hôm nay rất đẹp nhỉ.” Roxanne mỉm cười chào hỏi: “Thành thật mà nói, tôi vẫn luôn thấy kỳ quái, trong thời tiết như vậy đàn ông các anh mặc áo vest như thế mà không cảm thấy nóng sao? Tôi biết, mùa hè ở Tingen không thể nóng bằng phía nam, nhưng nó vẫn là mùa hè mà.”

“Đây là cái giá của phong độ.” Klein hài hước trả lời: “Chào buổi sáng, tiểu thư Roxanne, đội trưởng đâu?”

“Chỗ cũ.” Roxanne chỉ chỉ bên trong.

Klein gật đầu nhẹ tới mức không thể nhận ra, đi qua vách ngăn gỗ cửa phòng làm việc của Dunn Smith.

“Vào đi.” Giọng của Dunn vẫn như cũ, trầm thấp và ôn hòa.

Nhìn thấy Klein quả nhiên đã đổi bộ áo vest không tệ, anh ta khẽ gật đầu, con người màu xám ánh ý cười nói:

“Suy nghĩ kỹ chưa?”

Klein hít một hơi thật sâu trịnh trọng trả lời:

“Đúng vậy, tôi đã có quyết định rồi.”

Dunn chậm rãi ngồi thẳng, vẻ mặt nhanh chóng trở nên nghiêm túc, con người màu xám trở nên sâu thẳm ổn định nói:

“Nói cho tôi câu trả lời của cậu.”

Klein không chút do dự trả lời:

“Thầy Bói!”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 31: Ma Được

Dịch giả: nh0ckd255

Dunn Smith nhìn thẳng mắt Klein với đôi mắt xám của mình, không nói gì khoảng chừng một phút.

Dưới ánh mắt đầy áp lực và sự im lặng như vậy, Klein không lùi bước, cũng không dời ánh mắt, kiên định nhìn thẳng lại đối phương.

“Bạn nên biết, một khi sử dụng ma được thì sẽ không còn cơ hội để hối hận nữa.” Cuối cùng Dunn cũng lên tiếng, giọng trầm thấp không chứa bất kỳ cảm xúc gì.

Klein cười cười nói:

“Tôi biết, nhưng tôi tôn trọng tiếng lòng của mình.”

Đầu tiên, "Người Không Ngủ" không phù hợp với nhu cầu của mình, nghe miêu tả về "Khán Giả" trong tụ hội Tarot thì cũng không hợp, những đường tắt phi phạm khác thì không biết tới lúc nào mới có thể tiếp xúc, nước xa không cứu được lửa gần, cho nên không cần phải chờ đợi thêm nữa. Cũng lý do như vậy, "Người Nhật Xác" cũng bị loại bỏ, chỉ còn lại hai lựa chọn là "Người Dòm Ngó Bí Ẩn" và "Thầy Bói".

Trong tiền đề danh sách ma được có độ nguy hiểm ngang nhau, trong tình huống bản thân không cách nào thu được nhiều tin tức hơn, thì "Người Dòm Ngó Bí Ẩn" và "Thầy Bói" thật sự đều rất phù hợp với yêu cầu hiện tại của hắn. Như vậy cho dù có phải Russel đại để tùy tiện viết ra hay

không, có phải ông ta thật sự hối hận khi không lựa chọn "Người Học Việc", "Kẻ Trộm" và "Thầy Bói" hay không, đều đủ làm cho cán cân trong lòng hắn nghiêng về một phía.

Hơn nữa từ ghi chép của hắn có thể thấy được, chỉ cần có thể biết rõ chân lý của "tiêu hóa" và "đóng vai" là có thể giảm tác dụng phụ mà ma dược mang lại với mức độ thấp nhất. Còn về tiếng nỉ non và hư ảo cảm dỗ khiến người ta sa đoạ, điên cuồng kia, cho dù bản thân không trở thành người phi phạm cũng sẽ tiếp xúc tới!

“Được rồi.” Dunn Smith đứng lên, cầm lấy cái mũ phớt vừa đội vừa nói: “Đi xuống lòng đất với tôi.”

Klein gật đầu một cái, làm một cái cúi chào cảm ơn đầy thân sĩ.

Cộp cộp cộp, tiếng hai người bước xuống cầu thang vang lên rõ ràng trong không gian trống trải yên tĩnh.

Klein bỗng thấy căng thẳng nên kiếm chuyện để nói:

“Đội trưởng, anh từng nói rằng sau khi dùng ma dược sẽ không trực tiếp đạt được kiến thức thần bí học tương ứng, chỉ là có được tư cách học tập và nắm giữ nó. Vậy những kiến thức thần bí học lúc đầu là từ đâu tới? Là do các vị hiền triết đã khuất mạo hiểm tính mạng tìm tòi từng chút một, hay là đến từ nơi khác?”

Mỗi một lần xuống lòng đất, hắn đều cảm giác không khí nơi này rất mát mẻ, hiển nhiên tình trạng thông gió vô cùng tốt. Chỉ là trong hoàn cảnh này, thi thoảng có một trận gió thổi qua cũng khiến người ta run sợ.

Dunn nghiêng đầu nhìn hắn, tròng mắt màu xám tro trở nên vô cùng sâu thẳm trong nơi mờ tối này. Anh ta bình thản trả lời:

“Một là do cậu tìm kiếm, tổng kết và cải tiến, hai là thần linh ban cho, ba là, ừm, chính là những thứ ‘rỉ tai’ nguy hiểm mà người khác không nghe được kia. Những thứ đó không phải luôn là chuyện điên cuồng nói mê không chút ý nghĩa nào, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng thôi, chúng sẽ giải thích vài thứ liên quan tới chuyện thần bí. Nhưng theo tôi biết, những người thật sự đi lắng nghe những thứ đó trong thời gian dài, đều không có ngoại lệ mà phát điên, hoặc sa đọa thành quái vật. Đương nhiên, chúng ta phải cảm ơn bọn họ, những ghi chép bọn họ lưu lại là tài sản quý báu trong lĩnh vực thần bí học.”

Chuột bạch hình người sao... Khí lạnh trong lòng đất lửa tới, Klein đột nhiên rùng mình: "Nghĩ thức chuyển vận" kia của mình sau khi biến thành "Ma pháp giao hữu" có khi nào sẽ bổ sung thêm những thứ "rỉ tai" vừa điên cuồng vừa kinh khủng kia không, có lẽ nào sẽ mang tới ảnh hưởng giống như vậy hay không?

Đến ngã tư đường, Dunn vừa không đi tới trước "cửa Chianese", vừa không đi vào kho vũ khí, vật liệu và tài liệu lịch sử mà mang Klein rẽ trái đến gần nhà thờ St Selina.

Đi được một nửa, anh ta dừng lại, không biết chạm vào cái gì mà mở ra một cánh cửa ngầm.

“Đây là phòng luyện kim của tiểu đội Kẻ Gác Đêm chúng ta. Tôi sẽ bảo Neil vào trong cửa Chianese nhận cách điều chế và tài liệu tương ứng của ‘Thầy Bói’. À, vận may của cậu không tồi, Nữ Thần che chở cho cậu, tài liệu tương ứng của ‘Thầy Bói’ chắc còn hai phần, nếu không thì cậu phải đợi rất lâu đấy.” Dunn chỉ bên trong cửa phòng nói: “Cậu chờ ở đây, sau đó đứng bên cạnh xem toàn bộ quá trình Neil chế biến ma dược, đây là trụ cột đầu tiên của thần bí học. Mà này, không nên động linh tinh vào vật bên trong đó, bọn chúng hoặc là rất nguy hiểm, hoặc là rất đắt tiền, hoặc là vừa nguy hiểm lại vừa đắt tiền.”

Nói tới đây, Dunn giống như trước kia, lại bổ sung nói:

“Đúng rồi, tôi lại quên mất một chuyện. Cậu trở thành người phi phạm là dựa theo yêu cầu để đối phó với nguy hiểm và tìm bút ký, công lao chỉ chiếm một phần trong đó, cho nên cậu tạm thời vẫn không thể chuyển thành thành viên chính thức của tiểu đội, vẫn là nhân viên văn chức, vẫn là tiền lương đó, vẫn làm chuyện tôi yêu cầu trước đó. Chỉ là có thêm việc phải đi theo Neil học tập rất nhiều kiến thức thần bí học, hai người tự sắp xếp thời gian với nhau.”

“Vâng.” Ngoại trừ có chút bất mãn vì ví tiền không phòng lên, những chuyện khác Klein đều gơ hai tay hai chân tán thành.

Dựa theo giải thích của Dunn, sử dụng ma dược, quá trình học tập và nắm giữ, trực tiếp trở thành đội viên chính thức, tham dự những nhiệm vụ siêu nhiên, thật là không biết chữ "chết" viết như thế nào.

Dunn xoay người, đi hai bước tới ngã tư đường, đột nhiên xoay người nói:

“Còn chuyện nữa.”

Tôi biết mà... Klein đã quen với kiểu "phong cách" này của đội trưởng.

“Hành động lúc trước chúng ta nhằm vào Mật Tu đã có thu hoạch nhất định.” Về mặt Dunn vẫn như thường, nói: “Trong thời gian ngắn chắc bọn họ không dám trêu chọc chúng ta nữa, nhưng cậu cũng không nên khinh thường, bởi vì tạm thời không có cách nào xác nhận cuốn bút ký của gia tộc Antigenous kia có tầm quan trọng thế nào đối với bọn họ. Từ quan sát của chúng tôi, bọn họ quả thật cất giấu một vài tập tục cổ xưa, có thể liên quan tới đế quốc Solomon và những quý tộc sa đọa thời đó.”

“Tôi đã biết, cảm ơn đội trưởng.” Klein thở ra một hơi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hãn không muốn chờ đợi mà lập tức trở thành người phi phạm khi bắt được cơ hội.

Dõi mắt nhìn Dunn đi xa, sau khi xác nhận anh ta không tiếp tục quay lại bổ sung nữa thì Klein mới chậm rãi đi vào phòng luyện kim.

Nơi này đặt một bàn dài, trên đó có ống nghiệm, ống nhỏ giọt, cân và ly chịu nhiệt, vô cùng giống với phòng thí nghiệm mà hãn từng gặp đời trước, chỉ là đơn sơ và cổ xưa hơn.

Ngoài trừ những thứ này còn có thể thấy nồi sắt lớn, muống gỗ đen, quả cầu thủy tinh trong suốt và những thánh huy bóng tối với đồng ký hiệu kỳ quái. Bọn chúng làm cho căn phòng thêm màu sắc thần bí.

Klein cảm thấy hứng thú đánh giá xung quanh, nhưng không động chạm lung tung.

Qua một hồi, tiếng bước chân truyền tới, Neil xách theo một rương nhỏ bằng bạc có khắc hoa văn phức tạp đi vào. Ông ta vẫn mặc một áo bào cổ điển màu đen đặc biệt không phù hợp với thời đại, đội một cái mũ nỉ cùng màu hình tròn.

“Không ngờ tên nhóc cậu lại chọn ‘Thầy Bói’.” Neil thả rương nhỏ bằng bạc xuống, dùng con người đỏ nhạt có phần đục ngầu liếc Klein một cái: “Tính cách có phần giống tôi năm đó, không theo số đông. Không tệ, cậu bật ngọn đèn khí gas này lên đi, đóng cửa ngấm lại.”

“Vâng.” Klein kiềm chế run rẩy, đốt ngọn đèn khí gas trong phòng luyện kim lên, khiến cho ánh sáng ảm đạm mờ lung lại bao phủ nơi này.

Đùng đùng đùng, cửa ngấm đóng lại, hãn xoay người đi về phía Neil tóc hoa râm, khóe mắt khóe miệng đều có nếp nhăn hãn rất sâu, nhìn đối phương đang dùng một bó nhánh cây kỳ quái chà rửa nồi sắt lớn màu đen.

“Cách chế biến ma được trong danh sách vô cùng đơn giản, chỉ ít thì danh sách 7 trở xuống là như vậy. Không cần ngọn lửa đặc biệt, không cần nghi thức rườm rà, thậm chí không cần thần chú, không cần đưa linh tính của bản thân vào. Chỉ cần dựa theo phương pháp điều chế, cho đủ số lượng tài liệu vào theo thứ tự rồi khuấy một chút là được rồi.” Neil cười khiến nếp nhăn như nứt ra.

“Thật sao?” Klein rất kinh ngạc hỏi ngược lại. Nói như vậy hình như đơn giản giống như "nghi thức chuyển vận" của mình... Hitttt! Suy nghĩ lại thì có phần kinh khủng...

“Có lẽ đây chính là đặc ân của thần linh, ca ngợi nữ thần.” Động tác vẽ một vòng ở ngực của Neil vô cùng không chuẩn mực. Sau đó, ông ta mở cái rương nhỏ bằng bạc ra, lấy ra một quyển giấy da dê cổ xưa.

Giấy da dê màu vàng sẫm từ từ mở ra, để lộ những chữ cái đơn lẻ, Klein liếc mắt nhìn qua thì phát hiện đó là chữ Hermes mình quen thuộc. Bọn họ dùng máu làm mực viết, dường như còn ẩn chứa cảm giác chảy của máu, nhưng ngoại trừ cảm giác đó thì không còn cảm giác phi phạm nào khác.

“‘Thầy Bói’: 100ml nước cất +13 giọt cỏ Dạ Hương + 7 miếng lá Kim Bạc hà...” Klein thì thầm đọc nội dung điều chế, nhưng những dòng sau lại bị cùi chỏ Neil che đi, không cách nào thấy được.

“Nước cất chính là nước đã chiết xuất trải qua quá trình chưng cất lặp đi lặp lại, may là lúc trước tôi có chế tạo rồi, không cần lãng phí thời gian.” Neil vừa giới thiệu vừa quen thuộc cầm một bình thủy tinh lớn có khắc độ được đóng kín nắp trên bàn lên.

Ông ta mở nắp ra, tùy ý đổ 10ml nước cất vào trong nồi sắt lớn.

Klein không dám đặt câu hỏi, sợ ảnh hưởng tới việc đối phương chế biến, dù sao ma được làm ra cũng là cho hẩn uống.

“13 giọt cỏ Dạ Hương, cái này có thể chiết xuất thành tinh dầu trước để cất giữ.” Neil lấy ra một chai nhỏ màu nâu trong rương bạc, dùng ống nhỏ giọt để dàng nhỏ 13 giọt vào trong nồi sắt lớn.

Một mùi thơm an thần nhàn nhạt lan tỏa, bất giác tâm tình của Klein trở nên ôn hòa.

“7 miếng lá Kim Bạc Hà...” Neil cầm một lon có hoa văn bạc lên, mở nắp vớt ra mấy miếng rồi vẩy vào trong nồi sắt lớn, mùi thơm mát mẻ mà kích thích thoang thoảng.

“4, 5, 6, 7, vừa đủ.” Neil cười lên một tiếng, quay sang nhìn cách điều chế trên giấy da dê nói: “3 giọt Cần Độc, thứ này cậu không thể uống bậy, sẽ khiến cả người tê dại cứng ngắc mà chết. Ở cổ đại nó là lựa chọn tốt nhất để tự sát đấy.”

Tôi cũng đâu có ngu... Klein thầm khinh bỉ một câu.

Neil đổi một ống nhỏ giọt khác, nhỏ Cần Độc vào trong nồi sắt lớn, mùi vị hỗn tạp cổ quái khiến đầu óc người người cảm thấy mình mất.

“9g bột cỏ Máu Rồng.” Neil không hoảng không vội vươn tay sâu vào trong rương bạc, nhắc lên một ống nghiệm trong suốt, thứ bột bên trong đen sì như sắt.

Ông ta lấy cân, cốc chịu nhiệt đựng đủ 9g bột rồi tiện tay đổ vào trong nồi sắt lớn, sau đó cầm muống gỗ đen khuấy đều hai cái. Klein nhìn mà run rẩy, luôn cảm thấy không quá đáng tin.

“Thật ra thì những nguyên liệu trước đó đều là phụ trợ, thêm nhiều một chút hay bỏ ít một chút đều không ảnh hưởng gì tới hiệu quả cuối cùng, hay là tôi cho thêm chút nữa?” Neil nói đùa một câu: “Hai loại còn lại mới là mấu chốt, lượng có thể hơi ít một chút, nhưng không thể quá ít, nếu không cậu sẽ ‘lên cấp’ thất bại. Mà lượng của chúng tuyệt đối không

thể nhiều hơn dù chỉ là một chút xíu, bằng không sau khi dùng nó cậu sẽ phải đi chữa trị vấn đề tinh thần, trực tiếp chết luôn cũng không phải là không có.”

Lúc này Klein căng thẳng tinh thần nhìn Neil cầm ra một cái bình thủy tinh màu đen từ trong rương bạc.

“Máu của Bạch Tuộc Dung Nham, 10ml. Loại bạch tuộc này là loài siêu phàm có biến dị rõ ràng, trên thân mọc đầy biểu tượng thần bí, máu của nó sẽ nhanh chóng phân giải mất đi tính đặc thù dưới ánh mặt trời, cho nên phải dùng tài liệu phản quang cất giữ.” Giọng của Neil không còn ung dung nữa, động tác vừa nhanh vừa cẩn thận, dùng ống nghiệm đong 10ml máu.

Máu kia có màu xanh thẫm như bầu trời, luôn luôn ùng ục bốc lên bọt khí, giống như nối liền với thế giới linh tính.

“Rót máu trong ống nghiệm vào, chút dính lại trên thành ống nghiệm không cần để ý tới, đây là để phòng bị quá lượng.” Neil nhỏ giọng nói.

Máu xanh thẫm vừa rơi vào nồi sắt tiếp xúc với chất lỏng có trong đó thì lập tức vang lên tiếng xèo xèo. Ánh sáng xung quanh bị nhuộm màu xanh nhạt, khiến cho Klein có loại cảm giác quen thuộc xa lạ. Đó giống như là cảm giác ở trong bụng mẹ khiến linh hồn như được bao bọc.

“Cuối cùng, tinh thủy tinh, 50g.” Giọng của Neil vang lên bên tai Klein làm hẩn hời thần lại, tiếp tục nhìn về phía bàn dài.

Trong tay ông ấy có thêm một khối thủy tinh tinh khiết tới cực điểm, hơn nữa thủy tinh này lại có bộ dạng cao su giống như thạch rau câu trên Trái Đất, thiếu đi độ cứng cần thiết.

Trong sự chiếu rọi của ánh sáng xanh nhạt, nó phản xạ ra từng điểm sáng nhỏ, giống như trong đó cất giấu cả một mảnh tinh không sáng chói.

“Đây là tài liệu cao cấp chế tạo cầu thủy tinh xem bói... Cần một ít có thể sai số.” Neil vừa cân vừa dùng một con dao nhỏ có hoa văn bằng bạc xắt thành miếng nhỏ.

“Nước cất + cỏ Dạ Hương + lá Kim Bạc Hà + Cần Độc + cỏ Máu Rồng + Máu bạch tuộc Dung Nham + Tinh thủy tinh = Thầy Bói...” Lúc này, Klein không tự chủ được mà lẩm nhẩm lại cách điều chế lần nữa.

Chuẩn bị xong, Neil ném mấy miếng "Tinh thủy tinh" vào nồi sắt lớn.

Bụp!

Sương mù hư ảo trong nháy mắt bao trùm khiến cho phòng luyện kim trở nên mù mịt.

Trong sương mù này, Klein như thấy được bầu trời sao, dường như cũng cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của một vài kẻ vô hình nào đó.

Mấy giây sau, sương mù biến mất, Neil dùng muỗng gỗ đen múc chất lỏng màu xanh đậm sền sệt bên trong nồi sắt lớn ra. Chúng có đặc tính rất kỳ quái, liên kết với nhau tuyệt không chia cắt, cho tới khi bên trong nồi sắt lớn màu đen không còn thừa lại chút nào.

Chất lỏng màu xanh đậm được đổ vào một cái ly đục không thấy rõ bên trong, Neil chỉ nó nói:

“Xong rồi, ma được ‘Thầy Bói’ của cậu.”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 32: Linh Thị

Dịch giả: nh0ckd255

Klein nhìn thứ chất lỏng sền sệt màu xanh đậm khó mà nói là một cốc hay một khối, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, nói:

“Cứ thế uống vào ạ? Không cần chuẩn bị gì khác sao? Ví dụ như nghi thức, niệm chú hoặc cầu nguyện?”

Neil "ồ" một tiếng, nói:

“Chuẩn bị? Có, đầu tiên cậu uống một cốc rượu nho Entis Ormill, rồi hút một chiếc xì gà Dipsy, sau đó ngâm nga một khúc giai điệu du dương, nhảy một bài khiêu vũ cung đình, thích nhảy điệu Clacket cũng được, cuối cùng làm một ván bài Quint...” Thấy vẻ mặt Klein càng lúc càng ngu ngơ, Neil cười cười, rồi tổng kết lại bằng một câu cuối: “Nếu cậu thấy hồi hộp.”

... Ông hài hước quá ấy nhỉ... Klein giật khoé miệng hai cái, nhin cái cảm giác muốn rút súng ra ngay tắp lự. Hắn đặt gậy batoong xuống, đưa tay phải ra nắm lấy cái cốc mà bưng lên như đang bưng một thứ rất nặng. Mùi ma được thanh đậm, hư ảo như không.

“Chàng thanh niên, đừng có do dự, càng do dự thì càng căng thẳng, càng sợ hãi, càng ảnh hưởng tới việc hấp thu.” Neil đưa lưng về phía Klein, như thuận miệng bảo hắn. Ông ta không biết từ lúc nào đã đi tới cạnh bể nước, vịn vôi rửa hai tay.

Klein lặng lẽ gật đầu. Hắn hít vào một hơi thật sâu, hết như hồi bé năm mũi uống thuốc mà đưa cái cốc đục kia lên miệng, rồi ngửa đầu ừng ực uống hết.

Một cảm giác mát lạnh và trơn mịn tràn ngập khoang miệng hắn, sau đó lướt qua thực quản, trôi xuống dạ dày. Chất lỏng sền sệt màu xanh đậm kia như mọc ra những xúc tu nhỏ và dài, lạnh lẽo và kích thích tức thì chui vào từng tế bào trên người Klein.

Hắn bất giác run rẩy, tầm mắt nhoè đi, tất cả màu sắc trở nên đậm hơn, đỏ lại càng đỏ, lam lại càng lam, mà đen thì lại càng đen. Những thứ màu sắc đậm đó đan xen vào nhau hết như một bức tranh mà bậc thầy trường phái Ấn Tượng hắt giội ra.

Klein từng trải qua cảnh như này, đó là hình ảnh khi "Người Thông Linh" Daly hỏi hắn.

Lúc này tầm mắt hắn nhoè đi, tư duy mơ hồ nhưng rõ ràng, hết như một kẻ gặp nạn đang trôi nổi trên biển khơi.

Dần dà hắn nhìn thấy rõ cảnh tượng xung quanh. Tất cả màu sắc xen lẫn vào nhau, chồng chéo lên nhau. Một thứ sương mù mênh mông và hư ảo tràn ngập.

Ở xung quanh hắn là những vật với hình thể khó mà miêu tả được, thậm chí còn trong suốt đến mức như không tồn tại. Ở nơi sâu hơn, có những quang sáng trong vắt với màu sắc khác nhau. Những quang sáng ấy như có sinh mệnh, hoặc ẩn chứa nguồn tri thức vô cùng vô tận.

Cái này khá giống với những gì hắn nhìn thấy ở "nghị thức đối vận"... Theo bản năng Klein nhìn xuống thì phát hiện "bản thân" còn đứng nguyên tại chỗ, thân thể cứ co rút.

Bỗng nhiên hắn hiểu ra, ý thức trầm xuống rồi hợp nhất với thân thể.

Bùm!

Sương mù lập tức tan đi, các khối màu sắc bình thường trở lại, quang sáng trong vắt và vật thể như không tồn tại tức thì biến mất.

Cảnh tượng trong phòng luyện kim bình thường trở lại, nhưng Klein cảm thấy đầu mình đang căng ra như muốn nứt, những thứ mà hắn nhìn thấy đều xuất hiện vô số bóng chồng, bên tai vang lên tiếng thì thầm không biết tới từ thứ gì:

“Honachs... Fregela... Honachs... Fregela.... Honachs.... Fregela...”

Trán Klein đâu như bị kim đâm, lòng hắn tràn ngập thứ cảm xúc như muốn trút ra, như muốn phá hỏng mọi thứ. Hắn nhíu mày, liên tục lắc đầu.

“Có phải tầm mắt không bình thường rồi phải không? Hơn nữa còn nghe thấy âm thanh mà trước đây chưa nghe bao giờ?” Neil đứng bên mím cười hỏi.

“Đúng vậy, Neil, tôi nên làm gì?” Klein chịu đựng cảm giác nóng nảy điên cuồng mãnh liệt này, mở miệng hỏi.

Neil cười ha ha, nói:

“Đây là vì hiệu lực của ma dược đang tràn ra, mà cậu thì không có cách khống chế. Được rồi, làm theo những gì tôi nói này, tưởng tượng ra một thứ ở trong đầu, bình thường, đơn giản, dễ dàng ấy.”

Klein cố gắng tập trung sự chú ý, vẽ ra hình ảnh chiếc mũ phớt tơ lụa màu đen trên đầu mình, nghĩ tới cảm giác muốn vượt nó, nghĩ tới hình dáng cụ thể của nó.

“Tập trung tất cả lực chú ý vào nó, lặp đi lặp lại, không ngừng phác hoạ, có phải thấy đỡ hơn rồi không?” Giọng Neil xuyên qua, hết như một

ca khúc an hồn.

Klein từng chút từng chút chuyển lực chú ý lên chiếc mũ tơ lụa mà hắn vừa tưởng tượng ra, chỉ cảm thấy tiếng thì thầm bên tai nhỏ dần, cho đến khi biến mất. Mà bóng chồng trước mắt cũng dần dần trùng điệp lại, không còn nhoè đi nữa.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Klein ổn định cảm xúc hỗn độn trong lòng, thở hắt một hơi.

Hắn cúi đầu nhìn thân thể mình, phát hiện không có bất cứ tình huống dị thường nào. Hắn cựa quậy tay chân, nửa chờ mong nửa nghi hoặc mà hỏi:

“Tôi thành công rồi à? Xem như là ‘Thầy Bói’ rồi à?”

Neil lấy một chiếc gương thủy ngân từ bên cạnh ra, đưa đến trước mặt hắn:

“Nhìn đôi mắt.”

Klein chăm chú nhìn thì thấy ở trong gương hắn đội mũ phớt màu đen, đường nét góc cạnh, ngũ quan bình thường, ngoài mặt đầy mồ hôi ra thì không khác lúc trước tí nào.

Dựa theo lời nhắc của Neil, hắn nhìn chăm chú vào đôi mắt thì mới phát hiện con ngươi màu nâu của hắn lúc đầu nay đã sậm hơn không ít, thật giống như đêm tối không chút ánh sáng, sâu tới mức có thể hút linh hồn con người.

Bình thường mà nói đồng tử màu nâu sậm dễ bị coi là màu đen, nếu không nhìn kỹ thì Klein cũng khó phát hiện được.

“Đây là biểu hiện sức mạnh ma được hiển lộ ra ngoài. Chờ khi nào cậu học được minh tướng, biết cách thu lại thì đôi mắt mới bình thường trở lại.” Neil mỉm cười chìa tay phải ra: “Chúc mừng người phi phạm mới, Thầy Bói của chúng ta.”

“Cảm ơn.” Klein giơ tay bắt tay đối phương: “Neil, khi nào thì tôi có thể học minh tướng?”

“Giờ là có thể rồi. Minh tướng bước đầu khá đơn giản, với người phi phạm mà nói thì càng phải như vậy.” Neil cười nói: “Kỳ thật vừa rồi cậu vẽ đồ vật trong đầu để dời sự chú ý đi, kiểm chế sức mạnh đang tràn ra chính là bước đầu tiên của minh tướng. Cậu làm tiếp một lần nữa nào.”

Klein nhắm mắt lại, để đầu óc mình vẽ chiếc mũ phớt tơ lụa màu đen. Lần này hẳn tập trung sự chú ý dễ dàng hơn lần trước. Một số tạp niệm nhanh chóng ủa lên, rồi đều rơi rụng, chỉ còn chiếc mũ phớt được phác hoạ kia.

“Làm cho đầu óc trống rỗng, sau đó thay thế đồ vật vừa vẽ ra bằng thứ đồ vật do bản thân tưởng tượng ra, không tồn tại ở thế giới này. Nhất định phải tuân theo quy tắc này, chỉ như vậy cậu mới vào được minh tướng, mới có thể từng chút mà hợp lại làm một với ‘Tôi’ siêu việt, ‘Tôi’ vô hạn, ‘Tôi’ vũ trụ, từ đó nhận được manh mối và thấy rõ chân lý, đạt được tri thức mà chỉ bản thân mới có được. Ở trong lĩnh vực thần bí học, nó được gọi là ‘kinh nghiệm mật khế’.” Neil trấn an hẳn: “Miêu tả đằng sau thì tạm thời nghe trước đã, điều quan trọng nhất hiện tại là tiến vào minh tướng.”

Tưởng tượng ra thứ không tồn tại trên thế giới này... Những thứ trên địa cầu có tính không? Klein thử dùng tên lửa đạn đạo xuyên lục địa vừa to vừa dài màu xanh đất mà hẳn từng thấy trên tivi để thay cho chiếc mũ phớt màu đen kia. Nhưng bất kể thế nào là phác hoạ như nào, tưởng tượng ra sao, hẳn chỉ có thể khiến lực chú ý của mình càng thêm tập trung hơn.

Xem ra không được... Klein không thể không phát huy trí tưởng tượng, vẽ một quả cầu ánh sáng, sau đó lại vẽ rất nhiều thứ tương tự rồi gom chúng nó lại một chỗ.

Quả cầu ánh sáng gối lên nhau, toàn bộ đều là tưởng tượng. Suy nghĩ của Klein dần trống rỗng, như đang lửng lơ.

Thân thể và tâm linh hẳn đều yên tĩnh lại. Sương mù xám hư ảo đầy rẫy những vật thể như không tồn tại và ánh sáng trong suốt kèm theo những mảng màu hỗn tạp lại xuất hiện, lảng lảng trôi nổi trên bầu trời, giờ tay là đụng được.

Linh tính kéo dài từng tắc một, Klein lảng lảng nhìn xuống nó, cảm nhận nó, kiểm chế nó.

“Rất tốt, không hổ là ‘Thầy Bói’, tiến vào minh tướng rất thuận lợi. Chỉ là so với tôi lúc trước thì còn kém một chút, một chút chút.” Neil cười ha ha, nói: “Đã như vậy tôi sẽ bắt đầu dạy cậu những năng lực và linh thị thường dùng nhất và dễ nắm bắt được nhất, đồng thời sau này cũng tương lai nhất trong lĩnh vực thần bí!”

Ông ta tắt những chiếc đèn khí gas đi, nhưng lại mở cửa ngấm của phòng luyện kim để vị trí nơi Klein đứng tối đến mức không thấy rõ hình dáng vật thể như nào.

“Được rồi, tiếp tục trạng thái hiện tại. Giờ hai tay cậu lên đặt trước mắt, ngón trở ngược nhau, nhưng đừng có chạm vào nhau. Mở mắt cậu ra, cho tới khi nào thích ứng với bóng tối.”

Dựa theo hướng dẫn của Neil, Klein hoàn thành từng bước một, nhìn thấy ngón tay ngay trước mặt mình và hình dáng của những vật xung quanh.

“Đáng lẽ là phải nằm để thân thể hoàn toàn thả lỏng, nhưng hiệu quả minh tưởng của cậu không tệ nên chúng ta cứ tiếp tục đi.” Neil cười một tiếng: “Đưa tiêu điểm về phía sau tay, nhất định phải là phía sau, sau đó từ từ di chuyển ngón tay, giữ vững không được cho chạm vào nhau, cũng đừng khiến chúng nó rời khỏi tầm mắt mình.”

Klein bình tĩnh nghe, đưa tầm mắt vào khoảng không trống rỗng phía sau bàn tay, làm cho hai ngón tay đối diện nhau lại không chạm vào nhau từ từ di chuyển trong tầm mắt mình.

Một lần, hai lần, ba lần... Đột nhiên Klein thấy một thứ màu sắc màu đỏ lửa xuất hiện giữa ngón tay mình.

“Ồ...” Hắn ồ lên.

“Thấy màu sắc rồi à? Không tệ, đây là linh thị bước đầu. Thứ màu sắc mà cậu thấy chính là khí tràng của chính cậu đấy.” Neil cười ha ha: “Đừng vội, cứ tập vài lần cho ổn định, sau đó hãy nhìn nơi khác. Tôi cũng phải tranh thủ lúc này nói cho cậu về hàm nghĩa của những màu sắc khác nhau đó.”

“Vâng.” Klein di chuyển ngón tay qua lại, chăm chú nhìn kỹ màu đỏ lửa này.

Neil suy tư chốc lát rồi nói:

“Đơn giản mà nói thì lĩnh vực chủ yếu của thần bí học là chia các bộ phận không thuộc cơ thể người làm bốn tầng. Trọng yếu nhất gọi là ‘Thể tinh thần’, cũng chính là linh tính cơ bản nhất của mỗi người. Trường phái mọi vật đều có linh cho rằng phàm là sinh vật đều có linh tính, đều có thể tinh thần.

Với người khác thì tôi không biết, nhưng với ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ mà nói, mục đích của minh tưởng, phương thức tăng sức mạnh đều chỉ tới

‘thể tinh thần’. ”

Ngoài ‘Thể tinh thần’ là ‘Thể tinh linh’, là phương thức kết nối giữa thể tinh thần, Linh giới và bầu trời, là biểu hiện bên ngoài của thể tinh thần, hơn nữa còn liên quan trực tiếp tới ý chí của bản thân và cảm xúc bề ngoài... Cảnh tượng mà cậu nhìn thấy sau khi sử dụng ma được chính là hình ảnh mà ‘thể tinh linh’ chứng kiến khi dạo chơi ở Linh giới. Nơi đó không tuân theo quy tắc vật chất của thế giới, liên quan tới ‘Tôi’ siêu việt, ‘Tôi’ vô hạn, ‘Tôi’ vũ trụ, quá khứ, hiện tại và tương lai cũng có thể chồng chéo lên nhau. Đó chính là căn nguyên của bói toán.

Ở Linh giới, những gì cậu nhìn thấy chính là ý tưởng, là biểu tượng, bắt buộc phải trải qua giải đọc thì mới biết rõ ý nghĩa cụ thể là gì. Bói toán với các ma pháp khác đều phải thi triển thông qua ‘Thể tinh linh’. Mỗi quan hệ giữa nó và ‘Thể tinh thần’ có sự khác nhau nhất định, đừng có tính sai.”

Một cái làm thể, một cái để sử dụng chứ gì... Klein tiếp tục nhìn khí tràng ở đầu ngón tay, tổng kết một câu ngắn gọn.

“Bên ngoài nữa là ‘Thể tâm trí’. Bắt đầu từ nơi này là có kết hợp với thân thể... Nó liên quan tới suy nghĩ, thuộc về các năng lực trinh thám, năng lực suy xét, năng lực nhìn rõ và năng lực nhận thức sự vật của cậu tổng hợp lại rồi bày ra. Có ma được chủ yếu là tăng cái này lên, không ít ma pháp đều nhằm vào nó.”

Neil giải thích tương đương chi tiết:

“Tầng ngoài cùng là ‘Thể dĩ thái’, là biểu hiện của năng lực sinh mệnh và trạng thái cơ thể của cậu. Màu sắc khí tràng mà cậu thấy được chính là biểu tượng hiển lộ ra ngoài của ‘Thể dĩ thái’. Nói cách khác, cậu dùng linh thị thì ngoài việc có thể trực tiếp nhìn thấy một số linh thể, quỷ hồn và oán linh, ha ha, có lẽ bao gồm cả mấy thứ không nên bị nhìn thấy, còn có thể

nhìn thấy được ‘Thế dĩ thái’ hoặc có thể nói là khí tràng của người khác, từ đó thông qua độ dày, độ sáng và màu sắc khác biệt của nó để phán đoán sức khoẻ và trạng thái cảm xúc của đối phương.

Chờ khi linh thị của cậu tăng lên, nắm giữ được nhiều tri thức thần bí học hơn còn có thể phát hiện nhiều chi tiết hơn nữa, có thể dùng nó để đoán định xem đối phương sống bao lâu.

Đúng rồi, tôi vừa mới nói đến trạng thái cảm xúc. Bởi vì ‘Thế tinh linh’ cũng sẽ hiển lộ ra bên ngoài đôi chút. Chờ khi danh sách của cậu cao hơn, linh thị đến giai đoạn được coi là khá mạnh thì thậm chí còn có thể nhìn thấy ‘Thế tinh linh’ của đối phương, như vậy sẽ biết được nhiều thứ hơn. Đây là trình độ mà người phi phạm thuộc ‘Thầy Bói’ và ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ mới có thể đạt được. Một số tên thậm chí còn tuyên bố rằng trạng thái linh thị mạnh nhất là có thể thấy được bất cứ thứ gì ở bất cứ nơi nào, kể cả quá khứ và tương lai. Cơ mà tôi không tin lắm.”

Nghe có vẻ rất lợi hại... Klein sắp sinh ra cái cảm giác hướng tới rồi.

Neil ho khan một tiếng, tiếp tục nói:

“Chúng ta trở lại ‘Thế dĩ thái’ hoặc là màu sắc của khí tràng nhé. Những chỗ liên quan tới vận động như tay chân cậu sẽ hiện ra màu đỏ, bên ngoài đầu và não sẽ biểu hiện màu tím, vị trí của bộ phận bài tiết bài độc sẽ hiện ra màu cam, tương ứng với hệ tiêu hoá sẽ hiện ra màu vàng, bên ngoài trái tim và hệ điều tiết sẽ hiện màu xanh lục, cổ họng và một phần hệ thống thần kinh sẽ hiện ra màu lam, chỉnh thể cân đối thì sẽ khiến thân thể được bao phủ bởi màu trắng... Đó chính là biểu tượng cho sự khoẻ mạnh.

Một khi chúng nó tối đi, hoặc độ dày bị mỏng đi, thay đổi màu sắc nghĩa là bộ phận tương ứng đã xảy ra vấn đề, rơi vào trạng thái mệt mỏi hoặc sinh bệnh.

Ngoài ra thể tinh linh tăng trong đối ứng với màu sắc thể hiện cảm xúc hiện tại. Màu đỏ là nhiệt tình hưng phấn, màu cam ấm áp thoải mái, màu vàng vui vẻ hướng ngoại, màu xanh lục bình tĩnh hài hoà, màu lam tỉnh táo, đang suy nghĩ, màu trắng sáng sủa, tích cực hướng lên phía trước, màu tối u buồn, bi thương, im lặng. Màu tím thì tỏ vẻ linh tính chiếm phần đa, lãnh đạm xa cách..."

Klein im lặng ghi nhớ, ổn định linh thị bước đầu của mình.

“Được rồi, cậu có thể nhìn những vật khác.” Neil không giải thích thêm nữa mà gật đầu nói.

Klein chậm rãi quay đầu nhìn về phía Neil, quả nhiên phát hiện trên người ông ta có mảng màu sắc khác nhau, khí tràng chỗ dày chỗ mỏng, đầu thì màu tím sáng rõ, ở phần tay chân thì màu đỏ khá ảm đạm, màu trắng toàn thân cũng khá mỏng.

Quả nhiên là lớn tuổi rồi... Klein thầm nghĩ.

Mãi tới khi nhìn thấy những thứ này, giờ phút này hẳn mới chính thức có cảm giác "ta đã là người phi phạm".

Hắn di chuyển tầm mắt quan sát Neil thật kỹ, nhưng đột nhiên hắn thấy không khí sau lưng đối phương có một đôi mắt không có lông mi, lạnh lùng vô tình, gần như trong suốt! Đôi mắt gần như là hư ảo này lảng lảng nhìn vào Neil, nhìn vào mình!

Thứ này... Klein rung mình một cái, há miệng ra rồi bật thốt:

“Sau lưng ông có đôi mắt!”

Neil sửng sốt, rồi nặn ra một nụ cười, nói:

“Kệ nó đi!”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 33: "Công Tắc"

Dịch giả: nh0ckd255

Neil vừa nói xong, đôi mắt hư ảo trong bóng tối sau lưng ông ta nhanh chóng biến mất. Cho dù là Klein ở trạng thái "linh thị" cũng không cách nào phát hiện dấu vết từng tồn tại của nó.

"Đây là biểu tượng của một nghi thức ma pháp." Neil cười ha ha, giải thích.

Thần kỳ ghê... Linh thị chính là mắt Âm Dương phiên bản tăng cường à? Klein hết như một đứa trẻ có món đồ chơi mới mà hằng hái dãi tầm mắt quan sát từng góc trong phòng, muốn xem phòng luyện kim hiện tại với phòng luyện kim lúc trước có gì khác nhau.

Bóng tối phác họa hình dáng của đồ vật, bàn dài, ống nghiệm, cân tiểu ly, cốc, tủ bát vẫn không khác gì lúc trước khi Klein mở "linh thị", không hề phát ra ánh sáng gì. Vật thể không có sinh mệnh thì không có linh tính? Klein thầm nghĩ, quét mắt qua chiếc rương nhỏ làm bằng bạc ở trên bàn.

Bỗng nhiên hẳn thấy bên trong có ánh sáng hiện ra, khi thì xanh thẳm như bầu trời, lúc thì rực rỡ như ngôi sao, lúc lại đỏ sậm như lửa đang cháy!

"Vật liệu từ giống loài siêu phàm vẫn còn loại sinh mệnh nào đó, ừm, hoạt tính? Cho dù chủ cũ đã chết?" Klein châm chọc ngôn từ tò mò hỏi Neil.

“Chính xác mà nói thì linh tính của chúng còn sót lại, đây là một trong những điểm quan trọng để phối chế ma dược thành công, cũng là một trong những căn nguyên khiến người phi phạm mất khống chế. Chắc là Dunn nói với cậu rồi.” Neil thần nhiên giải thích. Không biết nghĩ tới gì mà ông ta bỗng dừng cười một tiếng: “Tôi nhớ trong phương pháp phối chế của "Người Nhật Xác" có ếch xanh đốm đen trưởng thành phơi khô, muốn sử dụng phần ma dược này cần dùng khí rất lớn.”

Klein tưởng tượng mà thấy hơi buồn nôn. Hắn không phụ họa Neil mà đưa mắt nhìn sang phía bóng tối nơi không đủ ánh sáng chiếu tới, nhưng trái với chờ mong của hắn, nơi đó không hề có những vật như linh thể gần như vô hình và quỷ hồn.

“Không phải nói là thế giới của linh ở mọi nơi sao?” Hắn nghi hoặc bèn hỏi.

Neil hà một tiếng:

“Ê nhóc, lặp lại theo tôi một lần này: Nơi này là tổng bộ của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, là lòng đất bên dưới giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, có không ít người phi phạm! Cậu cảm thấy chúng tôi sẽ cho linh và hồn lượn lờ ở đây à? Hơn nữa thế giới của linh và linh là hai khái niệm khác nhau.”

Klein tức thì cảm thấy xấu hổ, hắn quay đầu giả vờ nhìn ánh sáng đèn khí gas ở cửa ngầm:

“Tôi biết rồi.”

Lúc nói, ấn đường của hắn bỗng co rúm lại như bị co quắp, không thể kiểm soát.

Chuyện gì vậy? Klein định xoay người hỏi thì đột nhiên thấy một bóng dáng gần như trong suốt lảng lảng đứng ở bên rìa ánh sáng màu vàng,

ở gần cửa ngăm. Nó hiện ra hình người, màu của khí tràng tan làm một thể với bóng tối đầy hoàn mỹ, khó có thể nhận ra.

A!

Ấn đường của Klein co lại đầy đau đớn, tầm mắt cũng hỗn loạn theo. Hắn lại tập trung sức chú ý mà nhìn thì làm gì còn có bóng dáng "vô hình" nào nữa!

Kỳ quái... Hắn quay người lại, nói:

“Neil, ấn đường của tôi cứ giật giật, hơi đau.”

“Ha ha, đây là chuyện rất bình thường. Cậu vừa mới thăng cấp làm người phi phạm, linh thị sẽ tạo nên gánh nặng rất lớn cho ‘thể tinh thần’, cũng nảy sinh tiêu hao, biểu hiện bên ngoài chính là ấn đường giật giật, đầu đau đớn, mất cảm quá mức, xuất hiện triệu chứng nhìn thấy ảo giác. Hơn nữa ở trong trạng thái linh thị, cậu sẽ dễ dàng cảm thấy không thoải mái với cảnh vật xa lạ, cũng dễ bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của người khác. Đây cũng là chuyện cần phải chú ý, bắt buộc phải luyện tập để thích ứng và loại trừ. Ngoài ra phải sử dụng tiết chế, chấm dứt đúng lúc.” Neil mỉm cười trả lời.

Sao có cái cảm giác ông rất thích đứng nhìn nhỉ... Klein vội vàng hỏi:

“Vậy phải làm sao mới rời khỏi trạng thái linh thị?”

Hắn vốn định là nói là nãy vừa nhìn thấy một bóng dáng "vô hình", nhưng nghe nói trong các triệu chứng có "xuất hiện ảo giác" thì lại thôi. Kết hợp với ấn đường đang giật giật và đầu đau đớn, có thể đoán được câu trả lời của Neil sẽ là như nào!

“Tưởng tượng đồ vật như ban nãy, kiểm soát sự chú ý, sau đó cắt ngang trạng thái minh tưởng, nhắm mắt lại, điều khiển linh tính liên tục

nhắc nhở nó dừng lại, sau đó mở mắt ra là có thể phát hiện linh thị đã kết thúc.” Neil nhàn nhã miêu tả, đến lúc cuối mới bổ sung:

“Đương nhiên đây là cách rườm rà nhất, ngu ngốc nhất. Chúng ta có thể thông qua luyện tập, lúc trong minh tưởng liên tục ám chỉ bản thân, lặp đi lặp lại ảnh hưởng linh tính, để lại một ‘động tác đóng mở’ đơn giản. Ví dụ như tôi gõ ấn đường hai cái nhẹ là có thể mở linh thị ra một cách đơn giản, lại gõ hai cái nữa là có thể kết thúc nó. Cụ thể thiết lập như nào thì phải xem thói quen và sở thích của cậu.”

“Đã hiểu.” Klein ngẫm nghĩ rồi định bắt chước Neil, dùng động tác gõ nhẹ ấn đường hai cái để làm "đóng mở" cho linh thị.

"Một lần" thì dễ lẫn lộn với việc gõ đầu theo bản năng, "ba lần" thì ở lúc gặp nguy hiểm lại có khả năng lãng phí thời gian quý giá. Còn động tác như búng tay thì quá cá tính, dễ khiến người ta phát hiện.

Hắn kiểm soát lực chú ý, quan tưởng một đám quả cầu ánh sáng tụ lại để tiếp tục tiến vào trạng thái minh tưởng.

Dưới sự dẫn dắt của Neil, hắn trải qua quá trình ám chỉ và luyện tập lặp đi lặp lại, cuối cùng đã "thiết lập" được "động tác đóng mở".

Hắn nắm hờ tay, dùng đốt ngón tay ở ngón trỏ gõ lên ấn đường hai cái, tầm mắt Klein bỗng có thêm sự khác biệt về độ dày và ánh sáng khí tràng với màu sắc khác biệt. Lại gõ hai cái, tất cả khôi phục như cũ, không hề có chút khác thường nào.

“Đã nắm giữ được rồi...” Hắn vui sướng cảm khái. Mãi đến lúc này hắn mới phát hiện mình đã mệt như có thể gục đầu ngủ bất cứ lúc nào, đầu đau như thể thức thông ba đêm liền vậy.

Neil cười nói:

“Chúng ta không phải ‘Kẻ Không Ngủ’, mỗi lần luyện tập quá sức hoặc sử dụng linh thị quá mức đều cần đi ngủ để phục hồi. Bây giờ cậu có thể về nhà, nghỉ ngơi thật tốt, tới xế chiều đi dạo từ chỗ ở của Welch tới phố Chữ Thập Sắt, tranh thủ nhanh chóng phát hiện manh mối cuốn bút ký gia tộc Antigenous. Đến ngày mai chúng ta lại tiếp tục giảng dạy phần tri thức thần bí học. Đương nhiên cậu đừng quên việc đọc đám tài liệu lịch sử này đây.”

“Vâng.” Klein đồng ý hai tay hai chân với sự sắp xếp của Neil.

Hắn cầm gậy batoong đi ra khỏi phòng luyện kim, nhìn cửa ngầm khép lại và Neil trở về kho vũ khí, hắn day day ấn đường và huyết thái dương, bám lấy lan can đi lên cầu thang từng bước một.

Lúc này Dunn Smith đi tới từ phía sau, khoé miệng khẽ nhếch, ánh mắt sâu thẳm, nói:

“Nghe Neil kể là cậu thích ứng rất dễ, bất kể là minh tướng hay linh thị.”

“Có lẽ đây là điểm đặc biệt của ‘Thầy Bói’.” Klein khiêm tốn. Hắn đoán là vừa rồi Dunn trông kho vũ khí thay cho Neil.

Dunn bước chậm lại, chỉ đi trước Klein một chút. Anh ta im lặng vài giây rồi không quay người lại mà nói:

“Cậu phải nhớ kỹ, lòng hiếu kỳ sẽ hại chết mèo, cũng sẽ hại chết người phi phạm, đừng có đi tìm tòi nghiên cứu mấy cái tiếng thì thầm không nên nghe và những thứ không nên thấy. ”

“Vâng.” Klein biết đây là lời nhắc nhở một lần nữa về người phi phạm mất khống chế.

Bước vào công ty Bảo an Gai Đen, hắn cùng Roxanne, người chưa hề hay biết hắn đã trở thành người phi phạm, chào nhau. Hắn chậm rãi đi ra cửa, xuống đường rồi ngồi xe ngựa công cộng tuyến không cố định về phố Hoa Thủy Tiên, suýt thì ngủ quên dọc đường.

Lúc này vẫn là buổi sáng, nhiệt độ không khí chỉ hai mươi sáu, hai mươi bảy độ, Klein lấy chiếc chìa khoá bằng đồng từ chỗ đai lưng rồi mở cửa nhà.

Căn nhà lúc này còn thiếu rất nhiều đồ chưa mua, phòng khách và nhà ăn đều trống tuếch. Benson đi làm còn Melissa đi học, cả hai đã đi từ sáng sớm.

Klein mặc kệ việc khác, đóng cửa lại rồi nhanh chóng lên tầng, bước vào căn phòng ngủ có giá sách của mình.

Sau khi cởi áo đuôi én treo lên trên giá, hắn vội vã phi lên giường, đầu vừa chạm gối cái là đã chìm vào giấc ngủ say.

Klein bị ánh sáng mặt trời chiếu cho tỉnh giấc. Hắn nghiêng đầu đi, từ từ mở mắt, phát hiện lúc này mặt trời đang lên cao.

“Mấy giờ rồi? Chẳng lẽ lỡ mất ‘buổi tụ hội Tarot’ chiều nay chẳng?”

Hắn vùng dậy, đi tới giá treo mũ áo vì hắn chưa lấy đồng hồ bỏ túi ra khỏi chiếc túi bên trong áo đuôi én. Hắn không chỉ quên việc này, mà còn quên đóng cửa phòng ngủ, quên kéo lớp rèm che cửa sổ lồi lại.

Cạch!

Klein lấy đồng hồ ra, ấn nắp nhìn giờ, lập tức yên tâm.

Lúc này mới hơn mười hai giờ, còn không ít thời gian nữa mới tới ba giờ chiều đã hẹn sẵn - hôm nay là thứ Hai, ngày tụ hội của hắn, "Người

Treo Ngược" và "Chính Nghĩa".

Klein làm cái tư thế suy nghĩ gõ lên ấn đường hai cái. Tầm mắt hẩn lại biến hoá, thấy khí tràng của mình khôi phục màu sắc sáng ngời.

Lại gõ hai cái rời khỏi linh thị, hẩn thoải mái đi xuống tầng một, đun một bình nước nóng, thả ít lá trà kém chất lượng rồi cùng với nó và một ít bơ mà ăn hết một chiếc bánh mì mạch đen.

Sau đó Klein lấy giáo trình lịch sử và bút ký của nguyên chủ ra, nhàn nhả tiến hành "ôn tập" và củng cố.

...

Hai giờ năm mươi bảy phút chiều, Klein gấp sách, đóng nắp bút lại, kéo rèm che cửa sổ. Ngay sau đó hẩn khoá trái phòng ngủ, làm cho căn phòng trở nên rất tối.

Hẩn lại gõ nhẹ ấn đường hai cái mở linh thị nhìn xung quanh. Xác nhận trong phòng không có linh thể vô hình nào, Klein kết thúc linh thị, lấy đồng hồ bỏ túi ra xem giờ.

Tích tắc, tích tắc.

Vào lúc ba giờ kém một phút, hẩn bước bốn bước theo hình vuông chiều ngược kim đồng hồ như lúc trước, mỗi một bước đều đọc chú văn tiếng Hán tương ứng. Chẳng qua lần này hẩn không chuẩn bị đồ ăn nữa.

Klein nhắm mắt lại, cảm thấy mu bàn tay ngựa ngựa, dường như bốn chấm đen tạo nên hình vuông ở chỗ đó đang nổi lên.

Tiếng gào thét điên cuồng và tiếng thì thảo mê hoặc bắt đầu vang lên, nhưng Klein nhận ra không còn đau đầu nghiêm trọng như trước nữa.

Không phải hấn không bị ảnh hưởng, mà hấn có thể gắng hết sức khống chế bản thân không chủ động nghe chúng nó nữa.

Sau khi trở thành người phi phạm, hấn đã có năng lực tự kiềm chế khi rơi vào tình cảnh này.

"Thân thể" hấn nhanh chóng trở nên nhẹ nhàng, nổi lên bên trên. Hấn nhìn thấy màn sương mù mờ lung, tràn ngập, xám trắng, bao la, nhìn thấy vô số "ngôi sao" đỏ sậm. Mà hai trong số đó có mối liên hệ nho nhỏ với hấn, làm cho hấn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Klein nhìn bản thân mơ hồ, nghi hoặc thì thào:

“Thế tinh linh mà Neil nói?”

Hấn yên lặng vài giây, sau đó lại biến ảo ra một toà thần điện rộng lớn, chiếc bàn đồng thau dài cùng với hai hai chiếc ghế dựa có những biểu tượng chòm sao khác nhau bên dưới mái vòm rộng lớn trên sương mù xám.

Klein đi tới ghế chủ nhân rồi ngồi xuống, làm cho thân thể và khuôn mặt được bao phủ bởi lớp sương mù còn dày hơn trước, sau đó giơ tay phải ra chạm vào hai ngôi sao "đỏ rực" quen thuộc, xây dựng mối liên hệ kỳ diệu.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 34: Thù Lao Chi Trước

Dịch giả: nh0ckd255

Trong một tầng hầm không có cửa sổ, Arges Wilson với đường nét thô mà sâu sắc ngồi bên cạnh một chiếc bàn dài với đủ thứ dụng cụ và quyển trục da dê chất đống bên trên. Trước người hắn là một cây nến đã cháy hơn nửa toả ra ánh lửa lơ mờ và ảm đạm, chiếu lên những cái bóng lập loè của đồ vật và chiếc bàn dài xung quanh.

Tóc Arges rối như hải tảo, màu xanh đậm ngả đen. Anh ta mặc một chiếc áo choàng có thêu hình tia chớp, hai tay đan vào nhau, hai ngón cái đối diện nhau lệch sang phía một chai chất lỏng đen sì ở bên trái ngọn nến.

Ù! Ù! Ù!

Rào rào! Rào rào!

Từ trong chai được nắp kín đó, lúc thì vang lên tiếng gió lớn gào thét, khi thì truyền ra tiếng biển rộng rì rào. Mà nơi trống bên trên chất lỏng đen sì trong bình thì đầy sương mù mấp máy, hết như mọc ra mắt và miệng.

Arges nghiêng đầu liếc đồng hồ treo trên tường, thấy kim đồng hồ đang chỉ vào ba giờ.

Anh day huyệt thái dương, đôi mắt bỗng tối sầm lại, các dụng cụ trong bàn cũng trỗi lên một thứ ánh sáng kỳ lạ. Cùng lúc đó Arges phát hiện ánh sáng đỏ sẫm bỗng xuất hiện, ủa tới như thủy triều bao phủ toàn thân mình!

...

Trong biệt thự xa hoa của nhà Hall ở khu Hoàng Hậu, Backlund, Audrey tạm biệt thầy dạy nhảy rồi khoá trái cửa phòng lại, ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời sáng chói chiếu lên những bông hoa đẹp đẽ đang đua nhau nở. Trên bàn, một cuốn sổ ghi chép trống làm từ giấy da dê tinh xảo màu nâu nhạt đang được mở sẵn. Bên phải nó là một chiếc bút máy có gắn đá quý màu đỏ lên thân bút, loé lên màu vàng óng ánh.

Audrey thử xem khi mình rời khỏi "tự hội" thì sẽ dùng thời gian nhanh nhất chộp lấy chiếc bút để ghi phương pháp điều chế lại.

“Thật là chờ mong...”

Cô nàng hít vào một hơi thật sâu, kìm nén cái cảm giác kích động lại, mân mê nhìn về chiếc gương. Nhưng cô không thấy hình ảnh mình phản chiếu trên gương, mà chỉ thấy thứ ánh sáng đỏ sậm mà hư ảo từ bốn phía và từ trong cơ thể bùng phát ra cùng lúc!

...

Trong một toà thần điện như chỗ ở của vua người khổng lồ trên màn sương mù xám, đỏ rực bùng lên hai bên chiếc bàn dài đồng thau, phun lên như suối rồi lá tả rơi xuống, "điều khắc" ra hai bóng người mơ hồ. Vị trí của bọn họ không khác gì so với lần trước.

Audrey có mái tóc vàng mềm mại và vóc người cao gầy nhìn lên vị trí chủ nhân theo bản năng, chỉ thấy một bóng người được bao phủ trong sương xám dày đặc đang dựa người ra sau, một tay đặt lên trên mép bàn, tay kia thì nắm lại, khẽ vuốt cằm.

“Chào buổi chiều, ngài Kẻ Khờ!” Audrey nhanh nhẹn hô lên. Sau đó cô nàng quay đầu nhìn về phía đối diện, cũng lên tiếng chào hỏi: “Chào buổi chiều, Người Treo Ngược!”

Cô gái này đúng là ngốc thật đó, cứ khẳng định ta là người tốt như vậy, không hề sợ hãi sao? Là thiếu nữ quý tộc được bảo vệ rất tốt? Klein cười, vẫn duy trì hình tượng bí hiểm mà nói:

“Chào buổi chiều, ‘Chính Nghĩa’.”

Lúc nói chuyện hăn khẽ cúi đầu, nhắc bàn tay đang nắm lại gõ lên ấn đường hai cái.

Những gì mắt nhìn thấy lập tức khác hẳn. Hăn thấy ánh sáng khí tràng toả ra từ trên người "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược"! Mà sương mù xám với những ngôi sao đỏ sậm xung quanh không hề biến hoá gì, không xuất hiện những thứ dường như không tồn tại và những ánh sáng trong vắt như có sinh mệnh nhất định.

Klein di chuyển tầm mắt thì thấy màu sắc khí tràng của "Chính Nghĩa" hoàn toàn phù hợp với những gì Neil miêu tả, thứ nào nên đỏ thì đỏ, nên tím thì tím, nên trắng thì trắng, mà lại sáng bóng, độ dày cũng vừa phải, nhìn cái là biết đây là một cô thiếu nữ ngập tràn sức sống. Màu sắc tâm tình của cô ta có đỏ có vàng, vui vẻ, nhiệt tình, hưng phấn...

Klein phán đoán, sau đó dời lực chú ý tới "Người Treo Ngược". Giống với "Chính Nghĩa", màu sắc khí tràng của Người Treo Ngược cũng không có gì đặc biệt, chỉ là cảm xúc thành màu lam xen với đôi chút màu cam. Tỉnh táo, suy xét, cẩn thận và đôi chút thoả mãn? Lần đầu thử nên Klein kết luận không được tự tin cho lắm.

Ngay khi hăn định dời mắt đi thì chợt phát hiện một chuyện kỳ quái: Tầng trong nhất khí tràng của "Người Treo Ngược" có màu sắc dường như hoàn toàn thống nhất với cảm xúc!

Klein tập trung tinh thần nhìn cẩn thận, mơ hồ thấy sâu trong "thể dĩ thái" của "Người Treo Ngược" là một thứ màu sắc xanh đậm như nước biển, cho người ta cảm giác gió bão và sóng triều.

"Thể tinh linh" của anh ta? Hoặc có thể nói là tầng ngoài của "thể tinh linh"? Như vậy xem ra anh ta đúng là một người phi phạm, hơn nữa còn mạnh hơn cả Neil. Klein suy nghĩ, lòng đầy nghi hoặc. Cũng chưa chắc, có lẽ là vì ở trong hoàn cảnh đặc thù này, chỉ là vì đây là sân nhà của ta nên ta mới có thể nhìn thấy những thứ này chỉ không phải là Neil không có biểu hiện tương tự.

Hắn quay đầu nhìn "Chính Nghĩa", xác nhận đó là những đặc điểm mà chỉ người phi phạm mới có.

Lúc này Arges cũng đã hoàn thành việc chào hỏi.

Audrey khẽ hít vào một hơi, hỏi với vẻ chờ mong:

“'Người Treo Ngược', anh đã nhận được hộp đựng máu cá mập quý chưa?”

Arges nhìn Klein, thấy hắn khẽ gõ ấn đường như đang suy xét việc gì đó.

“Rất cảm ơn cô, sự hoàn mỹ của nó đúng với tất cả những gì tôi chờ mong. Tôi thực sự không ngờ cô có thể gửi nó tới đây nhanh như vậy. Máu của cá mập quý không phải là vật siêu phẩm bình thường.” Arges trả lời thản nhiên.

Audrey khiêm tốn cười khẽ, nói:

“Tôi rất vui.”

Bởi vì từ bé đã thích các chuyện liên quan tới thần bí nên cô kết bạn được với mấy người bạn thân có sở thích tương tự trong giới quý tộc, trao đổi thông tin, sách vở và những vật phẩm hiếm thấy với nhau. Nhưng trước đó chưa ai có được năng lực siêu nhiên, trở thành người phi phạm chân chính. Nhưng thật ra vài vị hoàng tử từng ám chỉ rằng nếu cô đồng ý trở thành công nương của bọn họ thì sẽ nhận được món quà mong muốn.

Chẳng qua máu cá mập quý này là cô lấy từ trong kho của nhà mình. Dù sao trên danh sách có ghi là "một bình lớn" chứ không ghi rõ là bao nhiêu ml, cũng chẳng ghi rõ là đầy hay không đầy, nên cô tin rằng nếu mình lấy đi một nửa của một nửa thì sẽ chẳng bị ai phát giác, mà cho dù có bị phát giác thì cha mẹ cũng sẽ không truy cứu.

Arges lại nhìn Kẻ Khờ được bao phủ trong sương xám một cái thật sâu, rồi quay đầu cười nói:

“Căn cứ theo thoả thuận, tôi sẽ nói cho cô phương pháp điều chế ma dược ‘Khán Giả’.”

“Tôi chuẩn bị chút đã. Được rồi, bắt đầu đi.” Audrey hít vào một hơi thật sâu, tập trung toàn bộ sức chú ý.

“Cách phối chế ma dược danh sách thấp rất đơn giản, dựa theo thứ tự được cho sẵn mà cho vào là được. Nhưng cô bắt buộc phải nhớ kỹ, lượng nguyên liệu có thể ít chứ không được nhiều, nếu không sẽ xảy ra vấn đề lớn. Cô chắc là nghe nói tới chuyện người phi phạm mất khống chế, không cần tôi nói lại đâu nhỉ?” Arges nói những điều cần chú ý trước.

Audrey khẽ gật đầu, nói:

“Tôi biết rõ điều đó.”

Trong lúc nói cô ta liếc ngài "Kẻ Khờ" một cái xem nhân vật thần bí này có bổ sung gì không. Tiếc rằng trong tầm mắt của cô ta, "Kẻ Khờ" yên

lặng ngời nơi đó như một bức tượng vậy.

Arges nhớ lại rồi nói:

“Ít không hề có nghĩa là quá lệch... Nếu cô không có ai giúp đỡ thì tôi đề nghị bớt thời gian làm quen với thí nghiệm hóa học trước.”

“Về phương diện này tôi có gia sư dạy kèm tại gia rồi.” Audrey trả lời nhẹ nhàng.

Arges lại nói tới các việc về việc thiếu tối đa bao nhiêu, sau đó mới đọc lưu loát:

“‘Khán Giả’, ma dược danh sách 9: 80 ml nước cất, thêm 5 giọt tinh hoa thủy tiên mùa thu, thêm 13 gam bột hoa thược dược răng bò, thêm 7 cánh hoa tinh linh, một đôi mắt của cá Manhal trưởng thành, và 35 ml máu cá đen sừng dê. Hai cái cuối là nguyên liệu chính, đều tới từ giống loài siêu phàm ở ngoài hải dương, nhất định phải cẩn thận.”

“Ừm.” Audrey vừa nhớ vừa lặp lại: “80 ml nước cất, thêm 5 giọt tinh hoa thủy tiên mùa thu, thêm 13 gam, 13 gam....”

“Bột phấn thược dược.” Arges nhắc nhở.

Dưới sự trợ giúp của đối phương, Audrey dần nhớ chính xác thứ tự của phương pháp điều chế, nhưng cô nàng vẫn không yên tâm cho lắm nên ngồi im đó lăm bẫm đi lăm bẫm lại cho thuộc lòng.

“Cô biết mình tưởng không?”

Arges thấy "Chính Nghĩa" gật đầu bèn nói tiếp:

“Tôi không rõ mình tưởng mà cô biết là như nào, để tôi miêu tả qua trước... Sau khi sử dụng ma dược, nhanh chóng bắt đầu minh tưởng để kiểm soát linh tính và sức mạnh... Bắt buộc phải luyện tập hàng ngày để

chân chính nắm giữ sức mạnh của ma được, đào bới ra những ý nghĩa tượng trưng và thần bí từ nó. Chỉ như vậy cô mới có thể tránh né được nguy hiểm về việc mất khống chế ở mức lớn nhất. Mà trọng điểm ý nghĩa tượng trưng của ma được là ở ‘tên’ của nó, ví dụ như ‘Khán Giả!’”

Klein lắng lắng nghe bọn họ trao đổi, ban đầu không định xen mồm mà chỉ âm thầm ghi nhớ và học hỏi, nhưng nghe đến đó thì một ý nghĩ bỗng nảy ra trong đầu hẳn.

Audrey chăm chú nghe "Người Treo Ngược" giảng giải, đang định mở miệng hỏi vài chi tiết bỗng nghe thấy tiếng gõ bàn nhẹ.

Cô và Arges đồng loạt quay đầu sang nhìn "Kẻ Khờ" ngồi ở bên trên. Chỉ thấy người thần bí này khe khẽ gõ ngón tay lên bàn, giọng sâu lắng:

“Không phải nắm giữ, là tiêu hoá. Không phải đào bới, là đóng vai. Tên của ma được không chỉ là tượng trưng, mà là ý tưởng, càng là ‘chìa khoá’ để tiêu hoá.”

Audrey nghe mà ngơ ngác không hiểu gì, không rõ ngài Kẻ Khờ muốn nói cái gì. Theo bản năng cô nàng liếc xem phản ứng của "Người Treo Ngược", lại phát hiện người đối phương phát run rồi cứng đờ ra đó, dường như người bình thường vừa nghe thấy một tiếng sấm to ùng bên tai.

“Tiêu hoá, đóng vai... Tiêu hoá, đóng vai... Tiêu hoá, đóng vai, chìa khoá...” Arges thì thào như nắm bắt được điểm mấu chốt gì đó, hoặc là trúng phải một lời nguyên cổ quái.

Một lúc lâu sau anh ta mới ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn nói:

“Cảm ơn ngài Kẻ Khờ, lời gợi ý của ngài đáng quý như sinh mệnh của tôi, điều này làm cho tôi hiểu rõ không ít chuyện. Đương nhiên tôi tin rằng tôi vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ, chưa hoàn toàn lý giải hết.”

Klein vẫn duy trì hình tượng cao siêu thần bí, chỉ cười nói:

“Đây là thù lao dự chi trước.”

Kỳ thật hẳn cũng chẳng hiểu ý của mấy câu nói vừa rồi cho lắm, chỉ là có thể khẳng định Russel đại đế mạnh hơn người phi phàm bình thường, mạnh hơn "Người Treo Ngược".

Thù lao dự chi... Audrey nhìn phản ứng của "Người Treo Ngược" thì đã biết lời gợi ý vừa rồi quý giá thế nào, vừa hồi tưởng lại vừa nói:

“Ngài Kẻ Khờ, ngài muốn chúng tôi làm gì?”

Arges phía đối diện cũng gật đầu:

“Ngài có chuyện gì cần nhờ?”

Klein dựa ra sau, liếc hai người một cái rồi chậm rãi nói với giọng trầm trầm:

“Sưu tập nhật ký bí mật của Russel Gustav, cho dù chỉ có một tờ.”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 35: Trao Đổi Thông Tin

Dịch giả: nh0ckd255

Nhật ký bí mật của Russel Gustav? Russel đại đế?

Quả nhiên chỉ có chuyện như này mới đáng để kể ở cấp bậc như ngài "Kẻ Khờ" chú ý... Audrey đầu tiên là sửng sốt, sau đó phát hiện mình không hề cảm thấy bất ngờ tí nào. Nghe nói Russel đại đế từng nhìn thấy "Phiến đá Khinh nhờn", nghe nói ông ta còn chế tạo ra lá bài bí mật mà bên trong có chứa hai mươi đường tắt của thần, đây là chuyện mà bất cứ vị danh sách cao nào cũng sẽ để ý!

“Nhật ký? Đó là nhật ký?” Arges nhú mày, bắt được chi tiết này.

Ngài "Kẻ Khờ" dùng ngữ khí khẳng định thứ mà Russel Gustav để lại chính là nhật ký! Tại sao ngài ấy biết? Ngài ấy xác nhận điều đó như nào? Chẳng lẽ ngài ấy biết cách đọc hiểu "ngôn ngữ bí mật của Russel"?

Đối với câu hỏi nằm trong dự đoán của "Người Treo Ngược", Klein dựa vào lưng ghế, hai tay đan vào nhau, thoải mái trả lời:

“Tạm thời chúng ta coi nó là nhật ký.”

Hắn không phủ nhận cũng không khẳng định.

“Nghe nói, ừm, nhật ký của Russel đại đế chỉ dùng chính chữ viết bí mật, hoặc có thể gọi là ký hiệu, mà ông ta phát minh ra?” Audrey nghe đắm

con cháu quý tộc khác nhắc tới chuyện này, nhưng chưa thấy bao giờ nên cảm thấy rất tò mò.

“Đúng vậy.” Arges trả lời qua loa: “Có người cho rằng đó là một bộ ký hiệu thần bí học duy nhất. Có người thì tin rằng nó là một loại chữ tượng hình. Nhưng mãi tới tận hôm nay vẫn chưa ai tìm ra được cách đọc hiểu chính xác nhất, chí ít là trong phạm vi mà tôi biết.”

Nói tới phần sau, anh ta nhìn Klein như đang tìm kiếm sự khẳng định nào đó, hoặc là đang nghi ngờ điều gì đó.

Đó là thứ chữ viết đã bắt nguồn từ bao đời trước, không còn là chữ tượng hình lúc ban đầu, dựa theo cách nghĩ đó của các người làm sao mà phiên dịch ra được... Klein bình thản nghĩ, còn thầm cười nhạo.

Về phần cho là ký hiệu thần bí học thì lại khiến hắn lập tức nghĩ tới cảnh tượng vừa hoang đường vừa buồn cười: Một vị pháp sư tà ác mặc áo choàng màu đen có mũ đã kéo kéo cổ tay áo để lộ đường vân trên cánh tay, nghe nói là ký hiệu có sức mạnh thần bí mà Russel đại để để lại, đó là hai chữ giản thể màu xanh cực lớn: "Đồ ngu!"

Klein chậm rãi nhếch miệng cười, tâm tình càng vui vẻ hơn.

Nghe lời miêu tả của "Người Treo Ngược", Audrey tỏ ra khó xử:

“Ký hiệu hoặc chữ viết mà chúng tôi đọc không hiểu... Vậy chúng tôi làm sao thuật lại cho ngài ở chỗ này được, thưa Kẻ Khờ? Hay là gửi tới một nơi nào đó?”

Đây đúng là một vấn đề quan trọng... Bây giờ mình còn chưa có con đường để nhận đồ một cách bí mật... Klein không vội trả lời, hai ngón cái trên hai bàn tay đang đan vào nhau của hắn tách ra rồi chạm vào nhau, tách ra rồi chạm nhau.

Rồi hắn nhanh chóng tìm được ý tưởng: Nếu ta có thể dựa theo ý muốn của mình tạo ra thần điện và bàn ghế ở nơi này, như vậy cũng có thể làm cho người ta có thể trực tiếp in ra những nội dung xuất hiện trong đầu?

Thử một lần xem nào!

Lúc này Audrey và Arges thấy ngài "Kẻ Khờ" được bao phủ trong màn sương xám dày đặc chậm rãi ngồi thẳng dậy, nói:

“Tiểu thư ‘Chính Nghĩa’, chúng ta thử nghiệm một lần xem nào. Cô hãy nghĩ tới một đoạn văn, và bức thiết muốn viết nó ra. Ừm, cô cầm chiếc bút máy bên cạnh viết lên trang giấy ấy.”

Klein còn chưa nói xong, Audrey đã thấy một tấm giấy da dê màu vàng nâu cùng với một chiếc bút máy màu đỏ sậm xuất hiện trước mặt mình. Cô ta nghi hoặc và hiếu kỳ cầm bút lên, làm theo lời dặn, tưởng tượng ra một câu thơ mà Russel đại đế từng viết: "Nếu như đông đã tới, xuân sẽ còn bao xa?"

Cô ta nhớ kỹ dòng chữ này, rồi cầm bút máy rồi tưởng tượng mình sẽ viết hết chúng nó ra.

Klein cảm nhận được "cảm xúc" này, vì thế hắn lấy "bút máy" làm môi giới mà dẫn đường.

Audrey vừa mới hạ bút xuống thì đã thấy một dòng chữ xuất hiện trên tờ giấy da dê: "Nếu như đông đã tới, xuân sẽ còn bao xa?"

“Nữ thần ơi, thần kỳ quá!” Audrey kinh ngạc thốt lên, đầy cảm xúc. Sau đó cô nàng sợ hãi nhìn Klein: “Thưa ngài Kẻ Khờ, ngài có thể đọc được ý nghĩ trong đầu tôi?”

“Không, ta chỉ là người dẫn đường, đơn giản hoá quá trình cô muốn viết ra, biến thành phương thức mài ra nét. Nếu bản thân cô không muốn

‘nói ra’ thì sẽ không có dấu vết gì hiện ra cả.” Klein trấn an với giọng nói trầm thấp.

“Là vậy à... Chúng tôi chỉ cần ghi nhớ kỹ hình dáng những ký hiệu hoặc chữ viết kia là có thể dựa theo ý muốn mà bày nó ra?” Audrey thở phào một hơi, lại giật mình hỏi.

“Đúng vậy.” Klein trả lời ngắn gọn.

“Phương thức này không tệ. Tiểu thư ‘Chính Nghĩa’, đừng nghi ngờ trí nhớ của mình. Sau khi trở thành ‘Khán Giả’ rồi, trí nhớ của cô sẽ được tăng lên rất nhiều.” Arges xem thử nghiệm vừa rồi, chỉ cảm thấy "Kẻ Khờ" còn thần bí và mạnh hơn những gì mình nghĩ. Còn với trí nhớ của mình, anh ta tin rằng lần thăng cấp tiếp theo trí nhớ cũng sẽ tăng lên theo.

Audrey sung sướng gật đầu nói:

“Điều này đúng là làm cho người ta vui vẻ. Người Treo Ngược, anh còn gì để dạy cho tôi về ‘Khán Giả’ nữa không?”

Nói tới đây, cô ta quay đầu nhìn về vị trí chủ nhân:

“Ngài Kẻ Khờ, tôi sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ ngài giao, cố gắng tìm kiếm thật nhiều nhật ký bí mật của Russel đại đế.”

“Ta nói rồi, ta là kẻ thích trao đổi đồng giá. Thù lao dự chi vừa rồi tương đương với mỗi người hai trang nhật ký. Nếu thừa thì ta sẽ trả thêm.” Klein bình tĩnh nói kiểu không thèm bắt nạt trẻ con.

Còn thù lao tới từ đâu? Đương nhiên là từ nhật ký bí mật của Russel đại đế rồi, biến nó thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp.

“Ngài đúng là một quý ngài hào phóng.” Arges im lặng vài giây rồi giơ tay trước ngực, hơi cúi đầu.

Sau khi hành lễ, anh ta chuyển sang phía "Chính Nghĩa":

“Tôi nhắc lại một lần nữa rất rõ, Khán Giả mãi mãi chỉ là Khán Giả. Tôi biết có rất nhiều kẻ thích làm khán giả tưởng mình là nhân vật chính hoặc nhân vật khác mà trút rất nhiều tình cảm vào đó, thế nên mới khóc theo vở kịch, cười theo vở kịch, phẫn nộ theo vở kịch, bi thương theo vở kịch. Nhưng đây không phải là việc của ‘Khán Giả’ như cô.

Đối mặt với những ‘vở kịch’ trong xã hội thể tục này, đối mặt với mỗi một người tự giác hoặc không tự giác đóng vai các nhân vật, cô bắt buộc phải giữ cái thái độ bàng quan tuyệt đối, chỉ như vậy cô mới có thể tỉnh táo mà khách quan xem xét bọn họ, phát hiện động tác thói quen của bọn họ, phát hiện lời nói dối của bọn họ, ngửi được mùi vị khẩn trương từ bọn họ, từ những manh mối rất nhỏ mà nắm bắt được ý nghĩ thực sự của bọn họ.

Tin tôi, bởi vì cảm xúc khác biệt mà mỗi người tất nhiên sẽ tiết ra những ‘vật’ khác nhau, toả ra thứ mùi vị khác nhau. Nhưng chỉ ‘Khán Giả’ chân chính mới có thể ngửi ra được. Một khi trút tình cảm vào rồi, sức quan sát của cô sẽ bị ảnh hưởng, cảm ứng của cô về cảm xúc của kẻ khác sẽ sai lệch đi.”

Audrey chăm chú lắng nghe, mắt càng lúc càng ngời sáng:

“Nghe qua thì rất, rất, rất là thú vị!”

Klein thì nghĩ tới một thứ: Nhìn chung yêu cầu cơ bản của ma dược "Khán Giả" là "làm một Khán Giả trung lập tuyệt đối". Điều này tương đương với việc đóng vai ở một trình độ nào đó... Đóng vai? Chẳng lẽ "đóng vai" mà Russel đại để nói là chỉ điều này? Như vậy ta cần đóng vai "Thầy Bói" rồi từ đó tiêu hoá hết ma dược?

Ngay khi Klein đang suy nghĩ, Arges đã giảng giải xong những yêu cầu mà anh ta biết về "Khán Giả". Anh ta trầm ngâm một lát rồi nói:

“Hình như không còn chuyện gì rồi nhỉ? Có lẽ chúng ta có thể hàn huyên đôi chút, nói những chuyện xảy ra bên người, có thể đó là những tin tức bình thường nhất với mình, nhưng lại là manh mối vô cùng quan trọng với kẻ khác.”

“Đồng ý.” Klein lấy lại tinh thần, khe khẽ gật đầu. Hắn cũng định thử đóng vai một vị "Thầy Bói", dù sao thì thoát trông chẳng có ảnh hưởng xấu gì.

“Vậy bắt đầu từ Người Treo Ngược trước nhé?” Audrey vô cùng hứng thú, đồng ý ngay tắp lự.

Arges suy nghĩ một chút rồi nói:

“Cái tên đại hải tặc tự xưng là ‘Thượng tướng Ludwell’ lại bắt đầu chuyển thăm dò tới cực đông của biển Sunia.”

“Ồ, là chủ nhân tàu ‘Tulip Đen’?” Audrey ngẫm nghĩ rồi hỏi.

“Đúng vậy.” Arges gật đầu trả lời.

Mình không biết kẻ đó là ai... Klein không lên tiếng mà chỉ ngồi nghe, lòng thì nghĩ mình nên nói cái gì để vừa không để lộ bản thân mà vừa nhận được tin tức hồi báo. Hắn nhanh chóng quyết định, duy trì hình tượng cao siêu của "Kẻ Khờ", dùng ngón tay vuốt ve phần mép chiếc bàn dài:

“Theo ta được biết, hội Mật Tu bị mất một cuốn bút ký của gia tộc Antigenous.”

Tin này không chỉ Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen biết, mà hội Mật Tu và những người phi phạm có mối quan hệ chặt chẽ với bọn họ cũng biết.

“Bút ký gia tộc Antigenous?” Arges lặp lại rồi khẽ cười, lắc đầu: “Tôi thật tò mò phản ứng của giáo hội Nữ Thần Đêm Tối khi biết tin này.”

Vì sao chỉ nói giáo hội Nữ Thần Đêm Tối? Klein bắt được chi tiết này, nhưng lại không tiện hỏi vì như vậy sẽ phá hỏng hình tượng cao siêu thần bí của "Kẻ Khờ".

Lúc này Audrey nghi hoặc mở miệng:

“Vì sao anh lại tò mò chuyện này? Giáo hội của Nữ thần sẽ có phản ứng gì đặc biệt sao?”

Arges cười nói:

“Gia tộc Antigenous đúng là bị giáo hội nữ thần Đêm Tối huỷ diệt. Cụ thể là cuối kỷ thứ tư hay đầu kỷ nguyên này thì tôi không rõ lắm.”

Điều này... Đồng tử mắt Klein rụt lại, hần đột nhiên thấy người lạnh lạnh: Như vậy xem ra Kẻ Gác Đêm coi trọng cuốn bút ký gia tộc Antigenous hơn xa những gì mình nghĩ! Sở dĩ bọn họ đề nghị mình thành người phi phạm thì "có công lao" và "phòng ngừa nguy hiểm" chỉ là một phần nhỏ bé, nguyên nhân chính là bọn họ muốn mình tăng linh cảm lên để tìm được cuốn bút ký. Đội trưởng chưa hề giấu diếm điều này, có nhắc tới, chẳng qua lúc ấy mình không để ý...

Nghe Người Treo Ngược giải thích, Audrey tỏ ra vô cùng hứng thú:

“Thật không ngờ lại còn có chuyện như này... Được rồi, tới lượt tôi, để xem nên nói gì nào.”

Cô khẽ nghiêng đầu, giơ tay đỡ trán, cười khẽ rồi nói:

“Ngày hôm qua tôi được thầy lễ nghi dạy cách té xỉu như nào mà vẫn tao nhã mà không mất lịch sự. Đây là kỹ xảo rất thiết thực khi muốn tránh né những tình huống xấu hổ hoặc mấy tên đáng ghét trong các trường hợp xã giao... Ha ha, vừa rồi tôi tổ chức ngôn ngữ thôi, điều tôi muốn nói chính

là, chiến tranh bờ đông biển Balam thất bại, vua, thủ tướng và các quý ông đều chịu áp lực rất lớn, rất muốn thay đổi.”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 36: Một Vấn Đề Đơn Giản

Dịch giả: nh0ckd255

Audrey vừa nhớ lại những lời mà cha và anh trai nói khi thảo luận tình hình vừa tự phát triển suy nghĩ riêng mà nói:

“Bọn họ cho rằng hiện giờ kết cấu của chính phủ đã quá rối loạn. Cứ lần nào tuyển cử xong mà chỉ cần thay đổi đảng phái là sẽ đổi người từ trên xuống dưới, làm cho sự tình càng thêm be bét, hiệu suất cực kỳ thấp. Điều này không chỉ khiến chiến tranh thất bại mà còn rất bất tiện cho dân chúng.”

Klein biết rất rõ, vì không có đối tượng để tham chiếu nên lúc này vương quốc Ruen còn chưa tạo ra chế độ sát hạch nhân viên chính phủ. Hình thức chính đảng chấp chính vẫn nằm ở giai đoạn sơ khai, cho nên sau khi thắng cử thì thường sẽ thưởng không ít vị trí sự vụ cho các thành viên và người ủng hộ.

Hừm, Russel đại để lại không phát minh ra chế độ này cho Entis, quả thực không phù hợp với tính cách của ông ta... Chẳng lẽ sau này ông ta chuyển trọng tâm sang nơi khác?

Nghe đến đó, "Người Treo Ngược" Arges khẽ cười, nói xen một câu:

“Bọn họ cho rằng? Đám người này đúng là trì trệ ngu độn, có khi bị muỗi đen đốt rồi phải một năm sau bọn họ mới thấy ngứa.”

Muỗi đen là một loại sinh vật ở phía nam vương quốc Ruen, có độc khá mạnh, nổi tiếng là khiến người ta hận không thể cào rách da mình.

Audrey giơ tay che miệng, mặc kệ lời trào phúng vừa rồi của "Người Treo Ngược", tung ra tin chính:

“Tiếc là tạm thời bọn họ chưa tìm được cách nào hay để thay thế cái chế độ này.”

Klein lắng lắng nghe, cảm thấy đề tài đã chuyển tới lĩnh vực mình am hiểu nên hân mĩm cười, nói:

“Đây là một vấn đề đơn giản.”

Đế quốc ăn tham và những nước thối nát học tập đế quốc ăn tham đều có được kinh nghiệm tiên tiến vô cùng thành công.

“Đơn giản?” Audrey kinh ngạc hỏi lại. Tuy rằng chương trình học của cô ta không bao gồm chính trị, nhưng thường xuyên ngồi nghe cha và anh trai thảo luận nên cô ta có vốn hiểu biết khá đủ về những phương diện tương tự.

“Thì, giống như thi vào đại học ấy, tiến hành một cuộc thi cho tất cả dân chúng, có thể chia làm hai hoặc ba đợt, dùng phương thức khách quan nhất sàng lọc ra tinh anh.”

“Nhưng mà...” Audrey lờ mờ biết điều này sẽ mang tới những sự phản đối như thế nào.

Chẳng qua cô ta chưa kịp chỉnh lý ngôn ngữ thì Klein nói tiếp:

“Sau đó đưa những tinh anh này vào các vị trí sự vụ của nội các, chính quyền quận, thành phố và các trấn khác, ừm, cũng chính là đưa thẳng vào vị trí việc làm, chẳng hạn như thư ký cấp cao của nội các. Những yêu cầu

khác nhau dành cho các vị trí khác nhau, có thể tiến hành thi riêng đợt thi thứ hai hoặc thứ ba, thi khác nhau đi. Chuyện chuyên môn thì phải dành cho người có chuyên môn làm. Còn những vị trí mang tính chất quản lý như đại thần, quận trưởng và thị trưởng thì để lại cho đảng phái đã thắng trong tuyển cử. Đây là miếng bánh mà bọn họ nên được chia.”

Arges vốn thiếu hụt kiến thức về phần này cũng hứng thú nghiêng đầu lắng nghe chăm chú. Audrey thì nhú mày, trầm tư.

“Đừng vội vã thay đổi tất cả mọi người trong một lần, như vậy nội các và chính quyền các cấp sẽ tê liệt ngay. Có thể tiến hành thi hằng năm hoặc ba năm một lần, thay đổi từ từ. Sau đó xem tình hình vương quốc mở rộng như nào và những vị trí trống mà nhân viên tạm thời của chính phủ từ chức, hoặc nghỉ hưu rồi lên kế hoạch xác định số lượng vị trí.”

Klein phát huy hoàn chỉnh bản sắc của một nhà chính trị gia online, cuối cùng hần buông lỏng tay, nói:

“Sắp đặt như vậy có thể nhét những con người tinh anh có kiến thức trong vương quốc vào chính phủ ở mức độ lớn nhất, hơn nữa mặc kệ đảng phái nào lên đài, mặc kệ đại thần là ai, đám nhân viên sự vụ vẫn có thể duy trì sự vận hành cơ bản và tương đối hữu hiệu cho vương quốc.”

Đương nhiên tác dụng phụ là sinh ra tên ác ma bất tử là thói quan liêu.

Audrey vừa suy nghĩ vừa hỏi:

“Nói cách khác cho dù những đại thần kia biến thành khi đầu chó lông quăn thì cũng không ảnh hưởng quá lớn?”

“Không.” Arges chủ động nói chen vào: “Tôi cho rằng khi đầu chó lông quăn là lựa chọn tốt hơn đại thần bây giờ.”

Hắn tạm ngừng rồi bổ sung:

“Dù sao khi đầu chó chỉ cần ăn, ngủ và giao phối, sẽ không đưa ra những ý tưởng ngu ngốc, sẽ không kiên trì làm những kế hoạch không nào.”

Này anh "Người Treo Ngược", nghe qua thì hình như anh có một vị thủ trưởng không được tốt cho lắm... Klein ngồi trên vị trí chủ nhân, mỉm cười lắc đầu.

Audrey hồi tưởng lại những gì ngài "Kẻ Khờ" vừa nói, mãi một lúc sau mới ngạc nhiên thốt lên:

“Cái này nghe có vẻ rất hữu dụng... Là một biện pháp đơn giản mà rất hữu hiệu!”

Cô nhìn Klein, ca ngợi chân thành:

“Ngài Kẻ Khờ, ngài chắc chắn là một vị trưởng giả giàu kinh nghiệm và có trí tuệ xuất chúng!”

... Klein giật giật khoé miệng, nhìn "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa" vài giây rồi nói:

“Hôm nay tụ hội đến đây thôi.”

Nếu tiểu thư "Chính Nghĩa" có thể ảnh hưởng người thân của cô ta để thúc đẩy chuyện này xảy ra, mình có thể dẫn dắt Benson trước để anh ấy có cơ hội trở thành "Nhân viên chính phủ".

Nghĩ kỹ ra thì Benson rất phù hợp với việc này. Chẳng qua "Chính Nghĩa" hẳn là sẽ không chủ động ra tay, bởi vì như vậy ta và "Người Treo Ngược" chỉ cần dò hỏi xem vị quý tộc nào đưa ra lời đề nghị này là có thể đoán được thân phận thật của cô ta ngay.

Đương nhiên là cô ta có thể đi đường vòng, dùng cách bí mật hơn.

“Tuân theo ý chí của ngài.” Audrey và Arges đồng thời đứng lên.

Klein khẽ dựa ra sau, cắt đứt liên hệ. Bóng dáng mơ hồ của "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" nhanh chóng tan đi. Bên trong toà đại điện khổng lồ như nơi ở của thần linh trên màn sương xám hiện giờ chỉ còn hắt lạng lẽ ngồi ở vị trí chủ nhân bên chiếc bàn dài.

Klein không nhảy thẳng xuống sương xám như lần trước, lần này hắt từ rời đi. Bởi vì hắt đã trở thành người phi phạm nên vẫn còn đủ tinh thần.

Sở dĩ hắt chấm dứt cuộc tụ họp của "hội Tarot" trước là vì đã biết thái độ thật sự của Kẻ Gác Đêm với cuốn bút ký gia tộc Antigenous, quyết định phải giả vờ thật sự tìm kiếm chứ không phải nằm vật xuống ngủ, như vậy sẽ bị đám người Dunn Smith nghi ngờ là mình làm gì đó ở nhà.

Hơn nữa hôm nay cũng thu hoạch được không ít.

Klein ngồi trên chiếc ghế trên trước chiếc bàn đồng thau dài, hai tay đặt lên tay ghế với mười ngón tay đan vào nhau, đôi mắt thâm trầm quan sát màn sương xám mênh mông vô biên kia, chỉ cảm thấy nơi này trống trải và yên tĩnh, dường như cả trăm nghìn năm qua chưa ai đặt chân tới.

Khi hắt tạo mối liên hệ "triệu hồi" hình chiếu của "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" thì hắt phát hiện được một việc khác, đó là khi trở thành người phi phạm, hắt vẫn thừa tinh lực để chạm vào một "ngôi sao đỏ rực" khác!

“Nói cách khác là có thể "triệu hồi" thêm một người nữa?” Klein hồi tưởng cảm giác này, nói với ngữ khí gần như khẳng định.

Nhưng hắt không vội thử, bởi vì không biết người được kéo vào đây sẽ có thân phận gì, có thái độ như thế nào. Dù sao không phải ai cũng vì có tính cách độc đáo mà hoà nhập rất nhanh như "Chính Nghĩa" với "Người Treo Ngược", theo nhu cầu và dường như nguyện ý che giấu như bọn họ.

Nếu kéo người giống như Dunn Smith, như vậy "tổ chức thần bí" mà hắn vừa thành lập chắc chắn sẽ bại lộ dưới "sự theo dõi của giáo hội" ngay.

Làm đại boss của tổ chức "tà ác" này, hắn cảm thấy con đường phía trước thật đáng lo.

Klein biết được đặc điểm phi thường của màn sương mù này, biết nó không phải thứ mà người phi phạm thuộc danh sách như Dunn Smith có thể "phá giải", nhưng vấn đề là đã có sức mạnh phi phạm thì không thể không nghĩ tới sự tồn tại của thần linh.

Klein hiện tại tin rằng bảy vị thần chính thống đều thật sự tồn tại, đương nhiên hắn nghiêng về hướng là những thần linh này mạnh hơn những người ở danh sách cao một chút thôi, hơn nữa bị thứ gì đó hạn chế nghiêm ngặt nên chỉ ít từ kỷ thứ năm tới giờ, ngoài vài phần Lời dặn của thần ra thì không còn sự tích nào về bọn họ xuất hiện nữa.

“Haiz, cường ép kéo người ta đến đây không phải chuyện tốt, có ai là thích bỗng dưng bị cuốn vào sự kiện thần bí đâu... Thôi sau này rồi tính...” Klein thở dài, đứng lên.

Hắn mở linh tính bản thân ra cảm ứng sự tồn tại của thân thể, sau đó bắt chước cái cảm giác khi rơi xuống.

Quang ảnh trước mắt biến đổi, sương mù và đỏ rực tức thì rời xa, Klein như xuyên qua một màng nước vô cùng vô tận, cuối cùng nhìn thấy thế giới hiện thực, về tới căn phòng tối om.

Lúc này hắn hoàn toàn tỉnh táo, và thật sự chiêm nghiệm cả quá trình này.

“Kỳ quái... Sương mù xám vẫn khác hẳn với Linh giới...”

Klein cử động tay chân, cảm nhận cơ thể chân thật của mình. Hắn nghiêm túc lĩnh ngộ một lúc, sau đó lắc đầu đi tới trước bàn, giơ tay kéo rèm cửa sổ ra.

Xoạt!

Rèm che được kéo sang hai bên, ánh sáng hắt vào khiến căn phòng sáng bừng lên.

Nhìn người đi đường qua lại trên con phố bên ngoài cửa sổ lồi, Klein hít vào một hơi, lặng lẽ lẩm bẩm:

“Nên đi làm. Mình nên đóng vai ‘Thầy Bói’ như nào nhỉ? Không thể quá vội... Giờ mình mới chỉ biết linh thị thôi...”

...

Khu Hoàng Hậu, Backlund.

Audrey Hall nhìn mình trong gương, thấy gò má vì kích động mà ửng đỏ lên với đôi mắt sáng ngời tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Cô không rảnh nhìn kỹ những thứ này mà vội vàng hồi tưởng, sau đó nhắc chiếc bút gấn đá quý, rột rột viết phương pháp điều chế ma dược "Khán Giả" lên tờ giấy da dê tinh xảo:

"80 ml nước cất, thêm 5 giọt tinh hoa thuỷ tiên mùa thu, thêm 13 gam bột hoa thược dược răng bò, thêm 7 cánh hoa tinh linh, một đôi mắt của cá Manhal trưởng thành, và 35 ml máu cá đen sừng dê."

Phù... Audrey thở hắt ra, xem lại mấy lần mới xác nhận là không sai lầm.

Cô ta ngẫm nghĩ, rồi bắt đầu viết tên những đồ hoá học xung quanh phương pháp điều chế ma dược, nguy trang nó thành một tờ giấy ghi kiến

thức khoa học phức tạp, hỗn loạn.

Ừm, chỉ cần không chủ đích đọc kỹ, kẻ nào giở ra xem qua sẽ không phát hiện được chi tiết mà mình che giấu... Giỏi quá! Audrey tự khen mình một câu rồi chuyển suy nghĩ tới cách kiếm vật liệu:

“Trước tiên là tìm trong nhà kho của gia đình mình đã, phần còn lại thử xem có thể trao đổi với những người khác không... Nếu vẫn không tìm đủ được thì chờ lần tụ hội sau nhờ Kẻ Khờ và Người Treo Ngược hỗ trợ... Lấy gì làm thù lao nhỉ?”

Audrey suy tính một lúc, sau đó khép bút ký lại rồi đặt lên giá sách nhỏ trong phòng ngủ, tiếp theo nhẹ nhàng đi đến chỗ cửa rồi mở cửa ra.

Một con chó lông vàng đang ngoan ngoãn ngồi ở ngoài.

Audrey nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời:

“Susie, mi hoàn thành nhiệm vụ rất tốt! Trong những truyện nhiều kỳ trên báo thì các vị thám tử luôn có một trợ thủ đặc lực đi theo. Chị thấy sau ‘Khán Giả’ chân chính cũng cần có một chú chó theo đuôi...”

...

Trong tầng hầm lay lắt ánh nến, Arges Wilson giơ lòng bàn tay lên nhìn chăm chú. Hồi lâu sau anh ta mới cảm khái:

“Vẫn thần kỳ như vậy, hoàn toàn không thể biết rõ...”

Cho dù anh có chuẩn bị đầy đủ từ trước thì vẫn không hiểu rõ "Kẻ Khờ" đã "triệu hồi" mình như thế nào...

Anh ta dời mắt xuống quyển trục da dê trên bàn.

Phần tiêu đề của cuộn giấy da dê kia có ghi một hàng chữ Hermes bằng mực màu xanh đậm:

"7, Nhà Hàng Hải."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 37: Câu Lạc Bộ

Dịch giả: nh0ckd255

Trong cái nắng của buổi chiều, Klein ra khỏi nhà.

Bởi vì phải đi thẳng từ phố Chữ Thập Sắt đến nhà của Welch, nên hẳn thay bộ vest, mũ phớt và giày da bằng áo sơ mi sợi đay, áo khoác màu nâu lá cọ đã cũ với chiếc mũ nỉ viền tròn và đôi giày da cũ, như vậy sẽ không phải lo mùi mồ hôi làm bẩn bộ đồ có giá đắt đỏ kia.

Hắn dọc theo phố Hoa Thủy Tiên chậm rãi đi tới phố Chữ Thập Sắt, tới đường rẽ sang quảng trường thì theo bản năng hắn liếc sang nơi đó. Những lều vải lúc trước đã biến mất. Rạp xiếc kia đã diễn xong và rời khỏi nơi này.

Klein còn từng tưởng tượng rằng người thuần thú đã bói toán giúp mình vốn là một nhân vật cấp cao đang ẩn núp, bởi vì phát hiện sự đặc biệt của mình nên mới cố ý tới dẫn đường, sau này chắc chắn sẽ còn chạm mặt và ám chỉ. Nhưng không, tất cả đều không xảy ra, cô ta đã theo rạp xiếc đi thực hiện những hành trình tiếp theo rồi.

Nào có nhiều chiêu trò như vậy... Klein bật cười lắc đầu, chuyển sang phố Chữ Thập Sắt.

Phố Chữ Thập Sắt không phải chỉ có một, mà hết như tên của nó, được hình thành do hai con đường gặp nhau.

Lấy ngã tư đường làm trung tâm chia làm phố trái, phố phải, phố trên và phố dưới. Nhà trọ mà Klein, Benson và Melissa ở lúc trước chính là nằm ở phố dưới. Chẳng qua dân chúng ở nhà trọ và xung quanh không cho rằng quanh đó là phố dưới, mà tự nghĩ ra cái tên phố trong để tách biệt với nơi dân nghèo ở cách đó hai trăm mét. Ở nơi đó, một căn phòng có thể đủ cho sáu, bảy, thậm chí là mười người cùng ở.

Klein đi trên đường phố dọc theo phố trái, suy nghĩ bắt đầu bay xa, nghĩ tới cuốn bút ký của gia tộc Antigenous, nghĩ tới tung tích không xác định của nó, nghĩ tới sự coi trọng của Kẻ Gác Đêm, lại nhớ tới vụ án xảy ra vì nó. Tâm tình hẳn trở nên nặng nề, sắc mặt tối tăm đi.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền vào lỗ tai hắn:

“Klein nhỏ bé.”

Ồ... Klein nghi hoặc quay đầu, phát hiện mình đi tới cửa của tiệm bánh mì Slin. Bà Wendy tóc xám đang mỉm cười dịu dàng giơ tay chào hắn.

“Trông cháu không được, không được vui cho lắm?” Wendy hỏi đầy ấm áp.

Klein xoa xoa má, nói:

“Một chút thôi.”

“Mặc kệ là có bao nhiêu phiền não, ngày mai rồi cũng sẽ tới.” Bà Wendy mỉm cười nói: “Nào, tới thử giúp bà cái món trà đá ngọt mà bà mới làm đây, không biết có hợp với khẩu vị người địa phương không nữa.”

“Người địa phương, chẳng lẽ bà Slin không phải sao?” Klein buồn cười lắc đầu. Thử một lần nghĩa là miễn phí?

Wendy Slin mỉm cười, nói:

“Cháu nói đúng rồi đó. Thật ra bà là người phương nam, theo chồng tới Tingen này từ hơn bốn mươi năm trước rồi. Ha ha, khi đó Benson còn chưa được sinh ra, thậm chí bố với mẹ cháu còn chưa biết nhau. Bà vẫn không quá quen với đồ ăn phương bắc, luôn nhớ các món ở quê nhà, nhớ lạp xườn thịt heo, bánh khoai tây, bánh kem nướng, rau cải xào mỡ heo, nhớ bánh thịt sốt tương đặc sắc. Ừm, nhớ cả trà đá ngọt nữa...”

Klein nghe mà cười tươi:

“Bà Slin, đây đúng là chủ đề khiến người ta đói khát... Chẳng qua cháu cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn bà.”

“Món ngon luôn có thể chữa trị buồn phiền.” Wendy đưa cho Klein một cốc nước với thứ chất lỏng màu nâu đỏ: “Đây là trà đá ngọt mà bà pha chế theo trí nhớ, cháu thử xem uống có được không.”

Klein cảm ơn, sau đó nhấp một ngụm, chỉ thấy thức uống này mang theo hương vị giống hồng trà đá ở Trái Đất, nhưng không kích thích như thế. Vị trà này đậm hơn, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái rõ hơn, chỉ một ngụm đã xua đi cái nóng từ ánh nắng mặt trời.

“Rất tuyệt!” Hần khen ngợi.

“Vậy là an tâm rồi.” Wendy cười đến mắt nheo lại, hoà ái nhìn Klein uống hết cốc trà đá ngọt kia.

Sau khi tán gẫu với bà Slin về chuyện chuyển nhà, Klein đi tới con đường mà mình quen thuộc nhất. Giờ đã là xế chiều, tiểu thương buôn bán ở đây khá ít, phải tới năm giờ rưỡi bọn họ mới tập trung lại. Những người còn đang bán đều ủ rũ không có tinh thần gì cả.

Vừa rẽ vào nơi này, Klein đột nhiên tâm tình mình tối tăm cả đi, có cái cảm giác áp lực, sa sút và u ám khó nói nên lời. Chuyện gì vậy? Hần biết rõ

bản thân mình có gì đó không đúng, bèn dừng lại nhìn hai bên, nhưng hẳn chẳng nhìn thấy thứ gì kỳ quái.

Klein ngẫm nghĩ rồi giơ tay lên gõ nhẹ hai cái như đang suy xét vấn đề. Lúc này những nơi mà tầm mắt hẳn có thể nhìn đến đã biến hoá, khí tràng của những tiểu thương và người đi đường hiện ra.

Klein còn chưa kịp nhìn kỹ màu sắc sức khoẻ của bọn họ thì đã bị thu hút bởi màu xám xịt dày đặc tượng trưng cho cảm xúc. Ý kiến về việc bị người quan sát như nào thì hẳn không thể phán đoán, nhưng loại bi quan, chết lặng và ủ dột này đã khắc sâu vào trong đầu óc hẳn. Hẳn nhìn xung quanh một vòng, phát hiện quanh đây đều là màu sắc xám xịt này, cho dù ánh sáng mặt trời chiếu xuống rực rỡ cũng không thể xua tan được nó.

Đây là sự đè nén không biết đã nhiễm vào từ bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng, bao nhiêu năm.

Nhìn tới đây, Klein đã biết nguyên nhân là gì. Tựa như Neil nói, bản thân khi mở ra linh thị sẽ dễ có cảm giác không thoải mái khi tiến vào hoàn cảnh xa lạ, cũng dễ bị cuốn hút bởi cảm xúc của người khác. Đạo lý tương tự cũng có thể áp dụng cho năng lực "linh cảm" này - là năng lực không cần học mà cũng có thể đạt được sau khi trở thành "Thầy Bói". Nó thuộc loại cảm ứng bị động và không thể từ chối, khiến người ta trực tiếp nhận thấy sự tồn tại của một số tình huống dị thường.

Mà phát hiện chắc chắn sẽ có ảnh hưởng lẫn nhau theo mức độ nhất định, cho nên trong đôi mắt phi phạm của "Người Thông Linh", độ mạnh yếu của linh cảm mỗi người là rõ ràng như thế, hết như ngọn lửa trong đêm tối, cho nên người có linh cảm cao thường rất dễ bị bầu không khí dị thường và mãnh liệt ảnh hưởng, chỉ có thể thông qua luyện tập nhiều lần để nắm chắc, kiểm soát và thích ứng.

“‘Sắc thái’ đè nén như này hẳn là phải thời gian rất lâu mới có thể hình thành được nhỉ?” Klein thở dài, lắc đầu. Hắn lại gõ nhẹ lên ấn đường hai cái, cũng cố gắng kiểm soát linh tính của mình.

Cộp, cộp, cộp, Klein đi từng bước tới phía nhà trọ, cảm ứng khả năng tồn tại dị thường và mối liên hệ nhỏ bé để tìm kiếm cuốn bút ký gia tộc Antigenous đã bị "bản thân" giấu đi.

Con phố vẫn như trước, ngập nước bẩn, rác rưởi, mãi tới khi tới cửa nhà trọ mới được coi là sạch sẽ.

Klein đẩy cửa ra, dạo qua một vòng trong tầng một, nơi u ám mà ánh nắng không chiếu tới. Hắn bước từng bước lên trên cầu thang, làm cho cầu thang gỗ này phát ra những tiếng kẹt kẹt.

Tầng hai vẫn tối như trước, Klein thả "linh cảm" ra, nhìn thẳng vào bóng tối. Nhưng hắn không chỉ không phát hiện manh mối về cuốn bút ký, mà thậm chí còn chẳng nhìn thấy linh thể vô hình nào.

“Nếu có thể tìm thấy dễ dàng như vậy thì có lẽ tuyệt đại đa số người thường sẽ không có chuyện không phát hiện được sự tồn tại của vật phi phạm rồi...” Klein tự cảm thán một câu. Hắn đã hiểu rằng đại đa số "linh" không tồn tại ở hình thức linh thể, mà là linh tính, bắt buộc phải là "Người Thông Linh" mới có thể kết nối được.

Sau khi dạo một vòng ở tầng ba, Klein rời khỏi nhà trọ, dựa theo trí nhớ đi bộ theo con đường tới nơi ở của Welch.

Hắn đi một giờ nhưng không thể phát hiện được gì trên đường.

Đứng bên ngoài căn biệt thự kia, Klein nhìn ngôi nhà qua cửa sắt khoá kỹ, thầm nói:

“Hắn là không cần tìm ở nhà Welch nhỉ? Đội trưởng và Daly chắc chắn lục soát hết rồi... Hơn nữa mình không có chìa khoá vào nhà, dù sao cũng không thể trèo tường chứ nhỉ... Ngày mai đi theo con đường khác tới đây xem sao... Hôm nay đi nhiều như vậy, vậy mà lại không có bảng xếp hạng bước chân...”

Trong lúc tự giễu, hắn quay người đi tới quảng trường gần đó, định đi xe ngựa công cộng tới công ty Bảo an Gai Đen nhận lấy ba mươi viên đạn ngày hôm nay, nắm chắc thời gian luyện tập. "Thầy Bói" thiếu chiêu thức tấn công nhanh và hiệu quả, nên chỉ có thể dựa vào súng lục và gậy batoong để bù đắp!

Khu vực quanh nơi Welch ở khá sạch sẽ, hai bên đường có không ít cửa hàng sáng sủa.

Đi qua giao lộ, Klein định tìm kiếm điểm chờ xe ngựa công cộng thì đột nhiên thấy vài bảng hiệu ở tầng hai toà nhà đối diện: Cửa hàng bách hoá Harold, câu lạc bộ Sĩ quan xuất ngũ, câu lạc bộ Bói toán...

Câu lạc bộ Bói toán... Klein lẩm nhẩm cái tên này, đột nhiên nghĩ tới chuyện mình muốn "đóng vai" "Thầy Bói".

Ừm, qua đó xem thế nào... Thử tìm kiếm ý tưởng mới...

Nghĩ vậy, Klein băng qua đường đi sang phía đối diện, lên tầng hai, bước vào đại sảnh, đứng trước một cô gái xinh đẹp phụ trách tiếp đón.

Cô gái này có mái tóc màu nâu nhạt búi cao, cô ta quan sát Klein một chút rồi mỉm cười nói:

“Thưa ngài, ngài muốn bói toán hay gia nhập câu lạc bộ chúng tôi?”

“Điều kiện để gia nhập là gì?” Klein thuận miệng hỏi.

Cô gái với mái tóc nâu nhạt búi cao giới thiệu một cách quen thuộc:

“Điền vào biểu mẫu đăng ký, nộp phí hội viên theo năm, lần đầu là 5 bảng, các năm sau là 1 bảng. Yên tâm, chúng tôi không giống các câu lạc bộ thương mại hoặc chính trị bắt phải được thành viên chính thức đề cử mới có thể gia nhập. Hội viên có thể sử dụng miễn phí phòng hội nghị và các loại phòng bói toán và các công cụ bói toán của câu lạc bộ, được cung cấp trà và cà phê miễn phí, đọc miễn phí báo và tạp chí mà chúng tôi đặt, mua cơm trưa, cơm tối, đồ uống có cồn và các giáo trình bói toán, tài liệu bói toán với giá gốc. Hơn nữa hàng tháng chúng tôi sẽ mời một người bói toán nổi tiếng tới giảng bài, giải đáp những vấn đề khó. Quan trọng nhất là anh có thể tìm được những người có sở thích giống mình, có thể trao đổi kinh nghiệm với nhau.”

Nghe có vẻ ok đấy, nhưng mà, nhưng mà mình không có tiền... Klein cười tự giễu, hỏi cái khác:

“Nếu như muốn xem bói thì sao?”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 38: Kẻ Đam Mê Nghiệp Dư

Dịch giả: nh0ckd255

Nghe Klein hỏi vậy, cô gái xinh đẹp có mái tóc búi màu nâu nhạt không hề tỏ ra không kiên nhẫn, mà vẫn lịch sự mỉm cười trả lời:

“Hội viên của chúng tôi có thể tự do xem bói cho người ta trong câu lạc bộ, cũng có thể tự định giá cho mình. Chúng tôi chỉ thu phí với tỉ lệ rất thấp. Nếu anh muốn xem bói, có thể nhìn sách ảnh này, bên trên có danh sách hội viên sẵn lòng xem bói cho người khác và giá cả như nào. Chẳng qua hôm nay là chiều thứ Hai, phần lớn hội viên của chúng tôi đều đi làm, đều bận rộn, nên chỉ có chưa tới năm vị tới đây...”

Cô ta vừa nói vừa mời Klein tới ngồi ở chiếc ghế sofa gần cửa sổ trong sảnh tiếp đãi, sau đó mở cuốn sách ra cho đối phương xem, chỉ vào hội viên hiện đang có mặt ở câu lạc bộ:

“Hanas Fansent, người xem bói nổi tiếng Tingen, là bậc thầy thường trú ở câu lạc bộ, am hiểu đủ loại phương thức bói toán, phí xem bói một lần là 4 Saule.”

Đắt quá... Từng này đủ để cho mình, Benson và Melissa có hai bữa tối phong phú rồi... Klein thầm lú lười, không nói gì.

Cô gái tóc nâu nhạt thấy thế thì tiếp tục lật sang trang khác, giới thiệu lần lượt:

“... Vị cuối cùng, ngài Glacis, là hội viên vừa gia nhập câu lạc bộ năm nay, biết bói bài Tarot, mỗi lần thu phí 2 penny. Thưa anh, anh muốn chọn vị nào?”

Klein không hề khách khí đáp:

“Ngài Glacis.”

“...” Cô gái xinh đẹp phụ trách việc tiếp đón im lặng hai giây, sau đó nói: “Thưa anh, tôi phải nhắc anh trước rằng ngài Glacis chỉ được coi là người mới học thôi.”

“Biết rồi, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm với quyết định của mình.” Klein mỉm cười gật đầu.

“... Vậy mời anh đi theo tôi.” Cô gái xinh đẹp đứng dậy, dẫn Klein đi tới cánh cửa bên cạnh sảnh tiếp đãi.

Nơi này có một hành lang không quá dài, cuối hành lang là một phòng hội nghị đang mở toang cửa, bên trong ngập tràn ánh sáng, có bàn có ghế, có bày các thứ như báo chí, tạp chí, bộ bài... Mùi cà phê nhàn nhạt bay ra.

Khi đi tới cách phòng hội nghị hai căn phòng, cô gái xinh đẹp ra hiệu cho Klein dừng lại, còn mình thì tăng tốc đi tới cuối, nhỏ nhẹ gọi một tiếng:

“Glacis, có người tìm anh xem bói này.”

“Tôi hử?” Một giọng nói đầy kinh ngạc và nghi ngờ vang lên, kèm theo là tiếng ghế dựa bị dịch chuyển.

“Vâng, anh muốn sử dụng phòng bói toán nào?” Cô gái xinh đẹp trả lời đầy bình tĩnh, không mang theo cảm xúc gì.

“Phòng Thuỷ Tinh Vàng. Tôi thích thuỷ tinh vàng.” Glacis xuất hiện ở cửa phòng hội nghị, tò mò nhìn Klein đang đứng chờ cách đó không xa.

Anh ta là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, da hơi đen, mắt xanh thẫm, tóc vàng nhạt và mềm mại, mặc áo sơ mi trắng với gile màu đen, treo một cặp kính trước ngực, khí chất không tệ.

Cô gái phụ trách tiếp đón không nói nhiều, mở phòng "Thuỷ Tinh Vàng" ngay sát phòng hội nghị. Bên trong rèm che kín cửa sổ, khá tối, dường như phải làm vậy thì mới được thần linh gợi ý, mới có được kết quả bói toán chính xác.

“Xin chào, tôi là Glacis, tôi hoàn toàn không ngờ anh sẽ lựa chọn tôi xem bói cho anh.” Glacis chào hỏi theo cách của thân sĩ, bước nhanh vào phòng rồi ngồi xuống phía sau chiếc bàn: “Nói thẳng thì tôi chỉ thử xem bói cho người ta, vẫn chưa hề có kinh nghiệm phong phú gì. Tạm thời mà nói tôi không phải một người xem bói giỏi, anh vẫn còn cơ hội đổi ý đấy.”

Klein đáp lễ, sau đó đi vào theo rồi tiện tay khép cửa phòng lại. Hắn nhìn ánh sáng xuyên qua lớp vải rèm, mỉm cười nói:

“Anh thật là một con người thành thực, nhưng tôi là kẻ luôn kiên trì với sự lựa chọn của bản thân.”

“Mời ngồi.” Glacis chỉ vào ghế đối diện, suy nghĩ vài giây rồi nói: “Bói toán chỉ là đam mê của tôi thôi. Ha ha, con người khi còn sống thường xuyên nhận được sự chỉ điểm tới từ thần linh, nhưng người thường không cách nào giải mã được chúng, đó chính là ý nghĩa về sự tồn tại của bói toán, cũng là lý do vì sao tôi gia nhập câu lạc bộ này. Về mặt bói toán thì tôi vẫn chưa tin tưởng lắm vào bản thân, cho nên chúng ta coi việc xem bói này là trao đổi, trao đổi miễn phí nhé, đề nghị này thế nào? Về chi phí cho câu lạc bộ thì tôi tự chi, mới có một phần tư penny.”

Klein không nói đồng ý cũng không lắc đầu, mà cười nói:

“Xem ra anh là một con người không tệ, có công việc khá thể diện.”

Trong lúc nói chuyện hăn khẽ nghiêng người ra phía trước, giơ năm tay phải đặt lên trán, gõ nhẹ hai cái.

“Nhưng như vậy cũng không thể tăng độ chính xác của việc bói toán được.” Glacis trả lời hài hước, trầm ngâm hỏi: “Anh bị đau đầu à? Muốn xem bói về vấn đề liên quan đến sức khỏe?”

“Một chút thôi, tôi hy vọng bói ra tung tích một món đồ bị đánh rơi.” Klein đã nghĩ ra lý do từ trước, hăn từ từ dựa người ra sau.

Trong mắt hăn, khí tràng của Glacis hiện ra rất rõ, màu cam của phổi nhạt đi và mỏng, hơn nữa còn ảnh hưởng tới độ sáng của những thứ khác. Đây không phải là biểu hiện của mệt mỏi... Klein khẽ gật đầu.

“Tìm kiếm đồ bị đánh rơi?” Glacis suy tư vài giây rồi nói: “Vậy chúng ta tiến hành một phán định đơn giản đi.”

Anh ta đẩy chồng bài Tarot chỉnh tề trên bàn sang phía Klein:

“Để lòng mình bình tĩnh, hồi tưởng về món đồ kia, lẩm nhẩm câu ‘Liệu có thể tìm được không?’, cùng lúc đó xào bài và rút bài.”

“Vâng.” Kỳ thật Klein hoàn toàn không nhớ rõ cuốn bút ký cũ đó trông như nào, chỉ thể lẩm nhẩm câu: Liệu có thể tìm được cuốn bút ký gia tộc Antigenous không? Trong tiếng lẩm nhẩm lặp đi lặp lại, hăn thuần thực xào bài, rút bài.

Glacis lấy một tấm trên cùng để ngang trước mặt Klein:

“Chuyển nó thành dọc theo chiều kim đồng hồ, sau đó lật lên. Nếu như là ngược, tức là hoa văn trên lá bài chạy về phía anh ấy, nghĩa là không tìm thấy được món đồ kia nữa. Còn nếu mặt thuận thì chúng ta tiếp tục bói toán để tìm vị trí cụ thể của nó.”

Klein làm theo lời nhắc, quay lá bài ngang thành dọc. Hắn cầm lấy một cạnh của lá bài Tarot rồi lật nó lên.

Đây là một bức hình lộn ngược, một lá bài ngược.

“Tiếc quá.” Glacis thở dài.

Klein không nói gì, bởi sự chú ý của hắn đều đổ dồn về lá bài Tarot này. Bởi lá bài để ngược này chính là một "Kẻ Khờ" mặc quần áo hoa lệ, đeo trang sức sáng ngời!

Lại là "Kẻ Khờ"? Trùng hợp đến thế ư... Dựa theo những gì Người Treo Ngược và Neil nói, bói toán là kết quả của việc kết nối giữa linh tính với Linh giới, với "Tôi" ở tầng cao hơn. Bài Tarot chính là một công cụ "gợi ý mang tính tượng trưng" để tiện cho việc đọc hiểu. Theo lý thuyết mà nói, dùng bất cứ công cụ bói toán nào cũng không sao bởi chúng đều không ảnh hưởng tới kết quả... Klein nhú mày, suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

“Liệu tôi có thể bói xem món đồ đó có bị người khác nhặt được rồi không?”

“Được chứ, cứ làm y hệt theo cách vừa rồi là được.” Glacis vô cùng hứng thú, gật đầu đáp.

Klein lại xào bài, cũng yên lặng nghĩ câu hỏi. Rút bài, đặt ngang, quay theo chiều kim đồng hồ chuyển về học. Hắn chuẩn bị xong xuôi, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Klein hít vào một hơi thật sâu, giơ tay lật bài Tarot lên. Xin đừng lại là "Kẻ Khờ" nữa... Trong lúc cầu nguyện, hắn đột nhiên trầm tĩnh lại, bởi vì mặt chính của bài hiện lên "ngôi sao", ngược!

“Xem ra chưa ai nhặt được món đồ kia cả.” Glacis mỉm cười, nói.

Klein khẽ gật đầu, hất giơ tay phải lên gõ nhẹ hai cái vào ấn đường như đang suy nghĩ, sau đó móc hai đồng penny ánh lên màu đồng ố vàng rồi đưa cho Glacis.

“Không phải tôi bảo là miễn phí sao?” Glacis nhướn mày.

Klein cười đứng dậy:

“Đây là thể hiện sự tôn trọng với bói toán.”

“Được rồi, cảm ơn sự hào phóng của anh.” Glacis đứng lên, giơ tay.

Bắt tay xong, Klein lùi ra sau hai bước, quay người đi tới phía cửa, vịn tay nắm cửa. Lúc sắp đi ra ngoài thì hắn đột nhiên quay đầu, "À" một tiếng rồi nói:

“Này anh Glacis, tôi đề nghị anh mau đi gặp bác sĩ khám xem sao, chủ yếu là về phổi.”

“Vì sao?” Glacis ngạc nhiên hỏi lại. Đây là không hài lòng với kết quả xem bói nên đang rửa mình à?

Klein suy nghĩ đôi chút rồi nói:

“Đây là nhìn bệnh dựa theo sắc mặt, anh, ừm, ấn đường của anh biến thành màu đen.”

“Ấn đường biến thành màu đen...” Đây là lần đầu tiên Glacis nghe thấy lời miêu tả như này.

Klein không giải thích gì thêm, cười ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa gõ lại.

“Rốt cuộc anh ta là bác sĩ không có giấy phép hay là thầy thuốc dân dã vậy?” Glacis buồn cười lắc đầu, sau đó thuận tay cầm gương bạc dùng cho

xem bói. Anh ta nhìn thật kỹ, phát hiện quả thực ấn đường mình đã biến thành màu đen.

Chẳng qua đây là do môi trường, ánh sáng xuyên qua lớp rèm che khá tối, đâu chỉ là ấn đường biến thành màu đen, mà cả khuôn mặt đều đen đi!

“Một trò đùa khiến người ta không thích chút nào.”

Glacis lẩm bẩm một câu. Anh ta không yên tâm cho lắm nên tự xem bói sức khoẻ bản thân, xác nhận là không có vấn đề gì.

...

Khi rời khỏi câu lạc bộ bói toán, Klein đã có thêm kế hoạch cho tương lai sau này. Đó là mau chóng tích góp tiền nộp phí năm, trở thành một thành viên của câu lạc bộ, từ đó bắt đầu đóng vai cái gọi là "Thầy Bói".

Vì sao không tự mình làm, đó là vì tạm thời không có tài nguyên, không có con đường, lại không thể xuống phố mở hàng trên vỉa hè được, dù sao là người có thể diện, phải cần mặt mũi chứ.

Vài phút sau, hăn chờ xe ngựa công cộng, mất 2 penny đi tới phố Zoutelande không được coi là quá xa.

Đẩy cửa của công ty Bảo an Gai Đen, hăn không thấy cô gái tóc xù quen thuộc đâu cả, chỉ thấy vị Leonard Mitchell tóc đen mắt xanh toả ra thứ khí chất thi sĩ đang ngồi sau bàn tiếp đón.

“Chào buổi chiều, Roxanne đâu rồi?” Klein ngả mũ chào hỏi.

Leonard mỉm cười chỉ vào cánh cửa bên cạnh:

“Tối nay đến lượt cô ấy trực kho vũ khí.”

Không chờ Klein hỏi tiếp, Leonard như đang suy xét vấn đề gì mà nói:

“Này Klein, tôi có một chuyện mà tới nay vẫn thấy khó hiểu.”

“Chuyện gì?” Klein mù tịt.

Leonard đứng lên, cười nói với ngữ khí chậm rãi:

“Vì sao Welch và Naya tự sát ngay tại chỗ, mà anh thì lại về nhà?”

“Hắn là nhân vật chưa biết rõ kia muốn tôi mang cuốn bút ký gia tộc Antigenous đi cất giấu.” Klein đáp bằng suy đoán đã được công nhận của mình.

Leonard chậm chậm bước vài bước, chợt quay người nhìn thẳng vào đôi mắt Klein:

“Nếu để cho các người tự sát là để diệt khẩu, xoá manh mối, vậy tại sao không thể anh phá huỷ cuốn bút ký kia ngay tại đó?”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 39: Kỹ Xảo Thú Vị

Dịch giả: nh0ckd255

Trên thực tế tôi cũng chẳng rõ cuốn bút ký ấy bị phá huỷ hay bị giấu đi nữa... Chẳng qua nếu có thể suy luận ngược lại thì muốn phá huỷ nó có thể làm ngay tại chỗ, không cần phải để tôi mang đi rồi mới phá làm gì... Nghe Leonard hỏi vậy, Klein lập tức bật chế độ "Thám tử Bàn phím", trầm ngâm nói:

“Có lẽ thứ không rõ mà tôi, Welch và Naya chạm đến vừa hưởng thụ ‘hiến tế’ sinh mệnh, lại hy vọng chuyện tương tự sẽ xảy ra cho nên trong tình huống ‘sự kiện tự sát’ nhất định sẽ bị phát hiện đã khiến tôi mang cuốn bút ký đi giấu, để chuẩn bị cho lần ‘hưởng thụ’ thứ hai. Chỉ là không biết trong quá trình đã xảy ra vấn đề gì mà cuối cùng tôi tự sát không thành công.”

Đây là phán đoán hợp lý mà Klein dựa theo những tài liệu, tiểu thuyết và phim ảnh đề cập tới việc thờ cúng tà ác ở Trái Đất trước kia. Còn quá trình đã xảy ra vấn đề gì thì hẳn biết rất rõ, đó là "biến số" kẻ xuyên việt là chính hắn.

“Một lời giải thích có vẻ đúng đắn. Nhưng tôi nghĩ có lẽ còn có khả năng khác. Welch và Naya tự sát hiến tế làm cho kẻ mà ta chưa biết có thể hàng lâm, mà cuốn bút ký kia chính là vật chứa chấp hoặc thai nghén tà ác. Cho anh mang nó đi giấu chính là sợ trước khi ‘sinh ra’, trước khi ‘đủ mạnh’ thì đã bị chúng ta phát hiện rồi phá huỷ.” Leonard Mitchell trình bày một khả năng khác. Nói tới đây, anh ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt Klein,

mỉm cười nói: “Đương nhiên có lẽ bút ký đã bị huỷ rồi, mục đích là để che giấu nội dung bên trong, che giấu vật thể chứa đựng hoặc thai nghén thứ tà ác thật sự. Như vậy việc anh tự sát không thành đã có lý do giải thích hoàn chỉnh rồi.”

Có ý gì? Đang nghi ngờ ta hả? Nghi ngờ thân thể nguyên chủ chứa đựng hoặc thai nghén tà ác? Không, là đang chứa đựng hoặc thai nghén người xuyên việt... Cái từ "thai nghén" này còn tạm được... Klein ngẩn ra, vừa thăm giều cột vừa châm chước rồi nói:

“Tôi không biện giải cho bản thân, bởi dẫu sao tôi thực sự quên mất phần ký ức đó rồi. Nhưng cho dù là đội trưởng hay quý cô Daly đều xác nhận tôi không có vấn đề gì khác. Trò đùa của anh không buồn cười chút nào.”

“Tôi chỉ đang tìm tòi những khả năng thôi, không loại trừ kẻ mà chúng ta chưa biết lúc giáng xuống đã bị tấn công, thế cho nên khiến anh tự sát bất thành. Chúng ta phải tin rằng Nữ thần lúc nào cũng phù hộ chúng ta.” Leonard cười, đổi đề tài khác: “Chiều nay anh có phát hiện gì không?”

Trải qua cuộc đối thoại vừa rồi và chuyện lúc trước, Klein khá đề phòng Leonard, nhưng ngoài mặt thì hẳn không biểu lộ gì, chỉ trả lời:

“Không có, chiều mai chắc tôi phải đổi con đường khác.” Hẳn chỉ vào bức tường ngăn, nói: “Tôi phải tới kho vũ khí lĩnh đạn.”

Câu lạc bộ bắn súng sẽ mở đến chín giờ tối, dù sao rất nhiều hội viên của nó phải tan tầm mới rảnh được.

“Nguyên Nữ thần phù hộ anh.” Leonard mỉm cười, vẽ vòng tròn tượng trưng cho mặt trăng đỏ rực trước ngực.

Nhìn Klein đi qua vách ngăn, nghe tiếng hần bước xuống cầu thang, nụ cười biến mất trên khuôn mặt Leonard, đôi mắt xanh biếc đầy nghi hoặc.

Anh ta nhỏ giọng nói cái gì đó, ngữ khí có vẻ bất mãn.

...

Klein đi xuống cầu thang, dọc theo hành lang chiếu sáng bởi đèn khí gas rồi rẽ vào kho vũ khí, vật liệu và tài liệu lịch sử.

Cửa sắt mở toang ra, cô gái Roxanne tóc xù đang đứng trước bàn, trao đổi gì đó với một người đàn ông trung niên nuôi chòm râu đen rậm, đầu đội mũ phớt.

“Chào buổi chiều, à không, buổi tối, chỗ này lúc nào cũng như buổi đêm vậy. Klein, nghe Neil bảo là anh đã trở thành người phi phạm rồi à? ‘Thầy Bói’ cái gì gì đó?” Roxanne nghiêng đầu, hỏi với tốc độ khá nhanh. Cô nàng không hề che giấu sự tò mò và quan tâm của mình.

Klein mỉm cười gật đầu:

“Chào buổi chiều, Roxanne, nơi này tuy lúc nào cũng như ban đêm nhưng nó lại khiến người ta cảm thấy yên tĩnh. Những gì cô nói ban nãy chưa chính xác lắm, hẳn là phải nói rằng danh sách ma được mà tôi uống tên là ‘Thầy Bói’.”

“Anh vẫn chọn trở thành người phi phạm...” Roxanne thở dài, rồi im lặng.

Klein nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh, lịch sự hỏi:

“Vị này là?” Là đội viên Kẻ Gác Đêm hay là một trong hai vị văn chức mà mình chưa gặp bao giờ?

Roxanne mân mê dưới, nói:

“Bratt, đồng nghiệp của chúng ta. Anh ấy đang muốn đổi thứ tự trực với tôi để được nghỉ. Anh ấy với vợ đi nhà hát lớn khu phía bắc xem ‘Kẻ

ngạo mạn’ để kỷ niệm mười lăm năm ngày cưới, đúng là người lãng mạn mà.”

Bratt mỉm cười, chìa tay ra:

“Có Roxanne ở đây, tất cả mọi chuyện đều không bị chòng chéo mà. Xin chào Klein, không ngờ anh đã trở thành người phi phạm nhanh như vậy. Mà tôi thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ có được dũng khí đó.”

“Đại khái là kẻ không biết sợ là gì thôi.” Klein tự giễu một câu, bắt tay với đối phương.

“Cũng không phải chuyện xấu gì.” Bratt lắc đầu, cười nói: “Có một người phi phạm từng nói với tôi trước khi chết rằng đừng bao giờ đi khám phá mấy chuyện kỳ quái mà nguy hiểm, biết càng ít sống càng lâu.”

Roxanne nói chen vào:

“Klein, anh đừng có để ý quá. Tôi nghe Neil nói ‘Thầy Bói’ của anh là loại trợ giúp nên khá là an toàn, chỉ cần anh không định kết nối với mấy thứ không biết rõ là được. Mà sao anh lại ăn mặc như này? Trông chả thân sĩ chút nào! À anh tới đây làm gì?”

“Tới nhận ba mươi viên đạn của hôm nay.” Klein không trả lời câu hỏi phía trước của Roxanne. Hắn tin rằng cô gái này sẽ quên việc này nhanh thôi.

“Ok.” Roxanne chỉ vào bàn, nói: “Bratt, giao cho anh cả đấy. Chắc là anh biết chỗ để chìa khoá với đạn rồi nhỉ? Chậc, Neil đúng là kẹt sĩ thật, chả thèm để cà phê mài lại, ông ấy hứa là sẽ cho tôi uống tới khi nào thoả mãn thì thôi mà...”

Cô nàng lái nhái, còn Klein thì nhận được đạn. Hai người cùng rời khỏi lòng đất, lên tới Zoutelande thì tách ra, một người đi xe ngựa công

cộng về nhà, người kia thì tới câu lạc bộ bắn súng.

Pằng! Pằng! Pằng!

Cầm súng, nâng cánh tay, bắn, mở ổ xoay, đổ vỏ đạn ra, nhét đạn vào... Klein lặp đi lặp lại quá trình này, làm quen và cũng nhớ được cảm giác bắn. Đương nhiên hắn vẫn xen kẽ nghỉ ngơi để tổng kết và chỉnh sửa.

Luyện tập xong, Klein lại sử dụng sân bắn làm các động tác rèn luyện như hít đất để khiến mình khoẻ hơn.

Đợi khi làm xong và đi xe ngựa công cộng không theo tuyến cố định về nhà, hắn mới phát hiện đã gần bảy giờ, trời tối từ lâu.

Klein đang định đi chợ hoặc bên đường mua ít nguyên liệu cho bữa tối thì thấy cửa mở ra, Melissa cầm túi xách đựng đồ dùng học tập đã về. Ngoài ra con bé còn xách không ít đồ ăn.

“... Em nghĩ hôm nay anh với Benson sẽ về muộn, nên lúc sáng khi đi có lấy 1 Saule từ chỗ các anh cất tiền.” Thấy ánh mắt nghi hoặc của ông anh trai, Melissa giải thích một cách nghiêm túc.

“Nếu đã cầm tiền sao em không đi xe ngựa công cộng tới trường?” Klein nhớ lại chuyện lúc sáng.

Melissa nhú mày lại, nói:

“Sao phải đi xe ngựa công cộng? Đến trường phải mất 4 penny, thêm cả anh và Benson nữa là một ngày chúng ta tiêu 24 penny cho xe ngựa công cộng, hẳn 2 Saule. Một tuần, ừm, không tính Chủ nhật, chính là 12 Saule, sắp bằng tiền thuê nhà rồi!”

Dừng, dừng dừng, đừng có khoe khoang trình độ toán học nữa... Klein buồn cười ra hiệu.

Melissa tạm dừng lại, sau đó bổ sung thêm một câu:

“Em đi bộ cũng tốt mà, thầy nói ai cũng nên rèn luyện thường xuyên. Hơn nữa đi như vậy mới có thể nhặt được ít linh kiện hỏng chứ.”

Klein khẽ cười, nói:

“Vậy chúng ta tính toán lại nào, chi phí cho xe ngựa công cộng là 12 Saule, tiền thuê nhà 12 Saule 3 penny, tổng cộng mới là 1 bảng 4 Saule 3 penny. Lấy tiền lương của Benson là đủ trả rồi, còn thừa không ít, ừm, tiền lương mà anh ấy mới nhận tuần trước... Mà mỗi tuần anh có thể nhận được 1 bảng 10 Saule, cho dù ngày nào cũng ăn thịt, cho dù tính cả chi phí cho khí gas, than đá, củi, đồ gia vị các thứ, và tiết kiệm bữa trưa một chút thì vẫn còn thừa, thậm chí còn có thể đặt báo sáng, mỗi ngày mới có 1 penny. Chờ hai tháng sau anh trả xong tiền lương dự chi là có thể tiết kiệm tiền mua quần áo mới cho Benson với cả em nữa.

“Nhưng mà, nhưng mà chúng ta phải phòng chuyện ngoài ý muốn chứ.” Melissa kiên trì quan điểm của mình.

Klein mỉm cười nhìn con bé, nói:

“Chúng ta có thể ăn ít thịt đi. Em không biết ngày nào cũng mất năm mươi, không, một trăm phút đi bộ ngoài đường là quá lãng phí sao? Ta hoàn toàn có thể sử dụng nó để đọc nhiều sách hơn, suy nghĩ tới nhiều vấn đề hơn để tăng thành tích của mình lên. Như vậy thì em có thể tốt nghiệp với thành tích xuất sắc, tìm được công việc với tiền lương cao, đến lúc đó còn phải lo cái gì nữa?”

“...”

Hắn phát huy kinh nghiệm tranh luận với người ta trên các diễn đàn mới thuyết phục được Melissa, khiến con bé đồng ý đi xe ngựa công cộng tới trường.

Phù, cuối cùng cũng lừa được, ồ không, sao có thể nói là lừa dối được, là dùng lý lẽ thuyết phục chứ... Klein thầm oán một câu, nhận lấy đồ ăn Melissa mới mua, thở dài:

“Ngày mai nhớ mua thịt bò hoặc là thịt dê thịt gà ấy... Ăn no, ăn ngon thì mới có thân thể khoẻ mạnh và đầu óc thông minh để ứng phó với công cuộc học hành vất vả.”

Chỉ nói thôi mà đã muốn chảy nước miếng rồi...

Melissa mấy máy môi, im lặng vài giây:

“Vâng.”

...

Sáng hôm sau, giám sát Melissa lên xe ngựa công cộng xong, Klein và Benson tách ra ở ngã tư đường, tới công ty của mình.

Klein vừa bước vào cửa thì thấy Neil và Roxanne đang tán gẫu ở chỗ quầy tiếp đón. Neil thì vẫn mặc chiếc áo choàng cổ điển màu đen như trước, không thèm để ý tới ánh mắt người khác, còn Roxanne thì mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt nhẹ nhàng.

“Chào buổi sáng, Neil, Roxanne.” Klein ngả mũ chào hỏi.

Neil nhìn hắn, bỡn cợt:

“Chào buổi sáng, đêm qua không nghe thấy âm thanh không nên nghe gì chứ?”

“Không, tôi ngủ ngon lắm.” Klein cũng cảm thấy khá kỳ quái... Hắn chỉ có thể cho là vì linh cảm của mình còn chưa đủ cao...

“Ha ha, không phải để ý làm gì, thật ra đâu có dễ nghe thấy như thế.” Neil chỉ vào vách ngăn, nói: “Đi kho vũ khí, sáng nay chúng ta tiếp tục ‘khoá học thần bí học’.”

Klein gật đầu, sau đó theo Neil xuống cầu thang, tới kho vũ khí, thay Bratt đã trực tối qua.

“Hôm nay học gì vậy?” Klein tò mò hỏi.

Neil ừ một tiếng dài, nói:

“Những kiến thức cơ sở, phức tạp. Chẳng qua trước đó dạy cậu một kỹ xảo thú vị đã.”

Ông ta chỉ vào dây xích làm từ bạc quấn quanh cổ tay mình, mà đầu sợi xích thì treo một viên thạch anh màu trắng thuần.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 40: Khoá Thần Bí Học

Dịch giả: nh0ckd255

“Kỹ xảo thú vị?” Klein vô cùng tò mò.

Neil cười khì khì, nói:

“Tôi đi tuần tra kho vũ khí, vật liệu với tài liệu lịch sử đã. Cậu lấy hai cái cốc trên bàn pha hai cốc cà phê đi, một ly trong đó thả một thứ không tốt, cụ thể là gì thì cậu tự quyết định, hãy phát suy trí tưởng tượng của mình. Yêu cầu duy nhất là không được lãng phí bột cà phê, đó là loại cà phê đặc sản cao nguyên mà tôi tự xay đó!”

“Vâng.” Klein tuy không hiểu Neil định làm gì lắm, nhưng vẫn vui vẻ đồng ý.

Nhìn Neil lấy chiếc chìa khoá bằng đồng mở cửa sắt của kho vũ khí, nghe tiếng bước chân vang lên bên trong, hắn chậm rãi bày cốc ra, xác nhận trong bình có nước nóng. Klein mở nắp lon mạ bạc ra, dùng muỗng kim loại sáng bóng múc ra mỗi cốc một muỗng bột cà phê đậm mùi hương, sau đó rót nước rồi khuấy tan.

Là một kẻ xuyên việt tới từ cái thời đại phong phú vật chất, hắn chẳng lạ gì cà phê.

Làm xong tất cả, Klein suy nghĩ một lát rồi ngồi xuống, gác chân phải lên, lấy tay cạo một ít đất dính vào đế giày, rồi cho vào cốc cà phê bên trái.

Sau đó hắn cẩn thận khuấy một lần nữa, mãi tới khi màu sắc và mùi vị của hai cốc cà phê thoát trông không có gì khác nhau.

Vài phút sau, Neil vung xâu chìa khoá, đi ra khỏi kho vũ khí rồi đóng cửa sắt lại cái rầm.

“Làm xong rồi?” Ông ta chuyển đôi mắt đỏ sậm hơi đục về phía Klein đang đối diện với cái bàn.

“Xong rồi.” Klein gật đầu trả lời.

Neil cười một tiếng, vừa cởi chiếc xích bạc quấn quanh cổ tay vừa ngồi xuống.

Vẻ mặt ông ta nhanh chóng trở nên bình thản, tay trái cầm dây xích đưa lên trên cốc cà phê bên phải, thả sợi dây rủ xuống, chỉ còn tí xíu nữa là viên thạch anh trắng thuần kia chạm vào chất lỏng.

Trong cái an bình khiến người ta thả lỏng, viên thạch anh kia bỗng đong đưa rất nhỏ, mang theo dây xích di chuyển ngược chiều kim đồng hồ với biên độ nhỏ.

“Đây là cốc bỏ đồ không tốt vào.” Neil khẳng định. Không chờ Klein xác nhận, ông ta thu hồi dây xích bạc, cầm cốc cà phê còn lại đưa lên nhấp một ngụm: “Cậu thích uống cà phê đắng à? Tôi thích thêm một thìa đường với một thìa sữa nữa.”

Klein không trả lời, mà tỏ ra rất hứng thú:

“Kết quả bói toán này rất chính xác, là dựa vào viên thạch anh trắng kia à? Là thạch anh trắng chứ?”

“Đây là cách dùng con lắc trong bói toán, hay còn gọi là bói con lắc cảm xạ, dựa theo mối liên hệ giữa thể tinh linh của mình với Linh giới và

bầu trời, mượn dùng mấy vật liệu trong tự nhiên để kết nối với linh tính, ví dụ như thạch anh, đá quý và kim loại đặc thù để bói xem vật tốt hay xấu... Quay lại hai cốc cà phê này, lắc theo chiều ngược kim đồng hồ là xấu, thuận kim đồng hồ là tốt, không động là không tốt cũng không xấu. Cậu có thể viết sự kiện lên giấy, chú ý, là sự kiện chứ không phải vấn đề.” Neil đặt cốc cà phê xuống, giảng giải kỹ càng.

Klein như đang suy nghĩ mà nói:

“Chính là không sử dụng câu hỏi ấy hả?”

“Đúng vậy, không thể dùng câu ‘Ai đó có đồng ý làm vị hôn thê của tôi không’, mà là ‘Ai làm vị hôn thê của tôi’, viết nó lên giấy, đặt lên mặt bàn, sau đó dùng tay không thuận nắm sợi dây, chú ý, không phải tay thuận.” Neil cười ha ha, nói: “Lúc này đưa thẳng tay ra, điều chỉnh độ dài của sợi dây, làm cho thạch anh rú xuống ngay phía trên trang giấy, gần như tiếp xúc với sự kiện mà chúng ta viết ra, sau đó nhắm mắt lại và lẩm nhẩm câu kia bảy lần trong lòng. Sau khi lẩm nhẩm xong thì mở mắt ra xem sợi dây có lắc không. Nếu không thì tiếp tục nhắm mắt lại, lặp lại quá trình lúc trước cho đến khi nào nó lắc thì thôi.

Klein khẽ gật đầu, hỏi tiếp:

“Ngược kim đồng hồ là ‘không’, thuận chiều kim đồng hồ là ‘có’?”

“Cũng có thể giải mã là không thuận lợi và thuận lợi.” Neil sửa lại, rồi dạy rất chi tiết về con lắc cảm xạ và các cách bói toán khác cho Klein.

Klein hồi tưởng mấy lần, phát hiện đây là một kỹ xảo bói toán rất hữu ích. Ví dụ như đến một nơi lạ lẫm, có thể sử dụng nó để xác định đồ ăn có độc hay không một cách nhanh chóng, không cần phải học thêm các kỹ năng "sinh vật học dã ngoại" làm gì.

Đương nhiên hình thức bói toán này quá đơn giản, đáp án nhận được cũng chỉ có hai ba cái, không thể tiến hành nghiên cứu và giải độc sâu hơn, ví dụ như thứ gì đó mặc dù có hại cho mình, nhưng trải qua xử lý nhất định thì có thể trở nên vô cùng hữu ích. Ví dụ như có nguyên liệu nấu ăn quả thực không tốt cho cơ thể con người, nhưng không nghiêm trọng lắm, lúc nào sắp chết đói mà ăn một lần kỳ thật không có vấn đề gì lớn. Mấy thứ này không thể dùng linh bài để phán đoán được.

“Mình phải mau chóng tiết kiệm để mua thạch anh hoặc bạc nguyên chất để chế tác con lắc mới được...” Klein thở dài một hơi.

Neil ngạc nhiên nhìn hẳn:

“Bạn có thể trực tiếp xin mà. Đây thuộc về kiểu trang bị cho người phi phạm, nhất là người phi phạm thiên về phụ trợ như chúng ta. Kho vũ khí còn một viên thạch anh vàng và một sợi dây làm từ bạc nguyên chất đấy.”

“Nhưng tôi còn chưa được coi là thành viên chính thức của tiểu đội...” Klein rất thèm muốn, nhưng lại do dự.

Neil cười khẽ:

“Đối với người phi phạm, cho dù không phải là thành viên chính thức, nếu đã không tăng tiền lương thì phải được ưu đãi từ phương diện khác.”

“Dùng từ ‘phúc lợi’ có khi thoả đáng hơn, vậy chút nữa tôi sẽ đi xin đội trưởng!” Klein nắm chặt tay, quyết định rằng không thử một lần làm sao biết đội trưởng có đồng ý hay không?

“Ừ.” Neil cười nói: “Chúng ta chính thức bắt đầu khoá học Thần bí học. Một trong những kiến thức nền tảng của nó gọi là ‘biểu tượng’. Biết ‘biểu tượng’ là gì không?”

Klein nhớ lại mấy lời lúc trước nghe được và những gì biết được lúc mình ở Linh giới và trên màn sương mù xám, chiêm chước rồi nói:

“Cho dù là Linh giới hay bầu trời hư ảo cùng với những lĩnh vực chưa biết đều nằm ngoài thế giới cảm quan của chúng ta, không phải những thông tin mà mắt, mũi và tai có thể nói rõ được. Chúng ta nhận được những gợi ý và kinh nghiệm khó mà nói rõ, chúng nó lại hiển lộ ra bên ngoài là các ký hiệu trừu tượng và biểu tượng hình đồ vật. Những biểu tượng ấy được chia ra để đại diện cho những ý nghĩa những sự vật khác nhau.”

“Rất chính xác, không hồ là ‘Thầy Bói’.” Neil nghiêm túc gật đầu: “Chỉ có nắm được năng lực giải mã biểu tượng thì mới thực sự bước qua cánh cửa vào thần bí học. Ừm, hoa văn trên bài Tarot, những nguyên tố trên từng hoa văn chính là một loại biểu tượng, là những biểu tượng mà con người đặt ra để giúp chúng ta giải mã những ‘gợi ý’ nguyên thủy.”

Ông ta rút một tờ giấy ra, cầm chiếc bút máy bên cạnh rồi vẽ một đường cong không dài. Ngay sau đó ông ta gạch thêm mấy đường thẳng bên dưới đường cong, rồi ngẩng đầu nhìn Klein, nói:

“Biết biểu tượng này đại diện cho cái gì không?”

Klein nhìn rồi nhìn, một lúc sau mới do dự đáp:

“Lông mi?”

“...” Neil thở hắt ra, nói: “Đây là biểu tượng của chòm sao Vụ Mùa, đây là chòm sao Sấm Sét, đây là chòm Sương Trắng...”

Ông ta tiện tay vẽ rất nhiều ký hiệu biểu tượng. Klein vừa ghi nhớ vừa nhìn không được mà nói:

“Tên của những chòm sao này thật sự là, thật sự là rất mộc mạc, đúng, mộc mạc!”

Thật quê mùa, thật nguyên thủy...

Neil cười tươi, nói:

“Lúc trước Russel đại đế cũng cho là như vậy. Ông ta định đổi tên các chòm sao thành cái gì mà chòm Xử Nữ, Cự Giải, Bò Cạp gì đó, tiếc là ông ta không thể chống lại sức mạnh truyền thống được. Chỉ ít những cái tên từ xưa của các chòm sao đều chỉ những ngày có thể trồng trọt, thu hoạch.”

“Không thể không nói rằng Russel đại đế là một người rất có ý tưởng.” Klein không biết nên cười nhạo như nào. Ừm, lúc sinh thời hần Russel đại đế là một kẻ sĩ diện...

Neil không hiểu được câu nói đùa của Klein, tiếp tục giảng giải các ký hiệu tượng trưng cơ bản, ví dụ như các loại chòm sao, ví dụ như mặt trời, trăng đỏ, sao Nâu, sao Đỏ, và sao Lam.

Lúc giảng giải, ông ta lại dạy xen kẽ các cách vẽ bản đồ sao để xem bói với những điều cần chú ý, vật liệu và cách chế tạo quả cầu thủy tinh, lựa chọn thần chú, khiến Klein nghe mà cảm thấy nhiều quá nhớ không hết.

Nếu không phải hần phát hiện ma được "Thầy Bói" giúp trí nhớ của mình tăng lên đôi chút thì đã bảo Neil dừng lại từ lâu để tiện cho bản thân tiêu hoá những gì vừa được dạy.

“Khoá học Thần bí học hôm nay tới đây thôi, cậu tự nghĩ đi, có gì cần hỏi thì cứ tới tìm tôi.” Neil lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi màu vàng ra, mở nắp nhìn giờ: “Đừng quên đọc những tư liệu lịch sử mà tôi chuẩn bị cho cậu. Nói thẳng ra thì nhìn chúng nó tôi cũng thấy sợ rồi.”

“Vâng.” Klein cầm mấy tờ nháp mà Neil vẽ ký hiệu, đầu tiên là học lại các kiến thức thần bí học được học trong hôm nay một lần để tránh lãng quên.

Neil thì nhấp một ngụm cà phê vừa mới pha, nói:

“Chỉ dựa vào trí nhớ thôi thì không được, bắt buộc phải sử dụng thường xuyên mới có thể biến những kiến thức ấy thành bản năng của mình. Còn nữa, cũng phải tiến hành minh tưởng hàng ngày, chỉ có luyện tập thường xuyên, sử dụng nhiều thì mới chân chính nắm giữ được sức mạnh ma được, đào bới ra sự thần bí tiềm ẩn trong nó, trừ khử đi ảnh hưởng không tốt.”

Nhắc tới điều này làm Klein nhớ tới đóng vai, nhớ tới câu lạc bộ bói toán, bèn hỏi dò:

“Năng lực ma được của tôi có liên quan tới bói toán, chỉ một mình luyện tập thì không được mà bắt buộc phải tiếp xúc với nhiều người, bói toán cho bọn họ mới có thể nhanh chóng nắm giữ được. Tôi định có thêm tiền thì gia nhập câu lạc bộ bói toán, chính là câu lạc bộ ở phố Holls ở khu phía bắc ấy, để làm một ‘Thầy Bói’ chân chính.”

Chuyện này chắc chắn không lừa được những Kẻ Gác Đêm, cho nên cứ nói ra trước thì tốt hơn.

“Suy nghĩ của cậu giống Daly đấy, cô ta luôn bảo muốn làm một ‘Người Thông Linh’ chân chính.” Neil lắc đầu cười nói: “Nhưng sao phải chờ tới lúc có thêm? Cậu có thể viết đơn xin Dunn để cậu ấy phê chuẩn chi phí là được mà! Các tổ chức như câu lạc bộ bói toán có lẽ sẽ có thành viên của tổ chức tà ác hoặc tín đồ tà giáo lén vào, cậu là một nhân viên văn chức của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, người phi phạm đúng chuẩn, gia nhập bọn họ để tiện cho việc theo dõi là những gì công việc cần cơ mà! Trước kia chúng tôi sẽ tuần tra định kỳ những nơi này, chỉ là không đủ người cho nên không thể theo dõi trong thời gian dài, giờ thì tiện thể giao cho cậu luôn đó.”

Còn có thao tác đó nữa? Nhìn vẻ mặt nghiêm trang của Neil, Klein kinh ngạc đến ngây người ra. Đây là quang minh chính đại tìm lý do để

được trả các khoản phí cho việc cá nhân mà! Thế mà mình hoàn toàn chẳng biết gì về mấy chuyện này... Mình quả nhiên chỉ là kẻ giỏi gõ phím thôi...

“Cậu định dùng tiền của mình đi làm mấy chuyện này à?” Neil thấy thế thì mỉm cười bồi thêm một câu.

Lúc này Klein lắc đầu, kiên định trả lời:

“Chút nữa tôi sẽ báo cáo đội trưởng!”

Neil hài lòng gật đầu, nhìn cốc cà phê có đồ không tốt chưa đồ đi, nói:

“Rốt cuộc cậu thả cái gì vào trong vậy?”

Klein ngại ngùng cười nói:

“Chính là ít đất bùn ở dưới đế giày, màu của nó không khác gì màu cà phê của ông, không khác lắm.”

Neil giật mình một cái, bỗng nhiên giơ tay che miệng, khẽ quát:

“Còn không mang nó đi đồ đi!”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 41: Audrey Và Susie

Dịch giả: nh0ckd255

Klein đổ cà phê, trở lại kho vũ khí rồi bê một chồng tài liệu lịch sử mà lão Neil đã soạn ra với các bản nháp ban này, men theo bức tường gần đèn khí gas rẽ về phía cầu thang lên công ty Bảo an Gai Đen.

Cộp, cộp, cộp, tiếng bước chân vang khắp lòng đất kín và trống trải.

Klein đi lên cầu thang xoắn ốc, đẩy cửa phòng ra, phân biệt qua rồi đi thẳng tới buồng làm việc thứ hai phía đối diện.

Qua hai ngày làm quen, hắn đã biết rõ bố cục của công ty Bảo an Gai Đen: Vào cửa là đại sảnh tiếp đón rộng rãi, có một bộ sô pha và một bàn, đi qua vách ngăn là khu vực bên trong. Ba gian phòng ở bên trái hành lang theo thứ tự là phòng kế toán của phu nhân Olean, phòng nghỉ có mấy chiếc giường trông giống ghế sô pha, và nơi có cầu thang đi thông xuống lòng đất.

Ba gian phòng bên phải thì là văn phòng của đội trưởng Dunn Smith, văn phòng cho nhân viên văn chức với máy đánh chữ, phòng giải trí của thành viên chính thức tiểu đội Kẻ Gác Đêm.

Lúc trước Klein có thấy Leonard Mitchell chơi bài với hai đội viên khác trong phòng giải trí, hắn đoán đó là trò Đấu Địa Chủ. Đương nhiên Russel đại đế đã đặt cho nó cái tên khác, gọi là "Đấu Tà Ác", chỉ là cách chơi không khác những gì Klein biết.

Bratt trực đêm xong sẽ được phúc lợi ngủ bù một ngày, Roxanne thì ở chỗ quầy tiếp đón, Cesare Francis phụ trách mua và nhận vật tư kiêm lái xe ngựa vằn ra ngoài như trước. Khi Klein đẩy phòng làm việc của nhân viên văn chức ra thì ba chiếc bàn trong này trống không, máy đánh chữ được đặt riêng một chỗ.

“Máy đánh chữ mẫu số 1346 của công ty Axon...”

Klein từng thấy thứ tương tự như vậy ở văn phòng của thầy giáo và nhà Welch, hẳn thì thầm một tiếng, chỉ mang máng cảm thấy hệ thống điều khiển phức tạp kia ngập tràn vẻ đẹp của máy móc.

Hắn đi tới bàn làm việc có máy đánh chữ, ngồi xuống, thử đánh chữ ở trong đầu trước.

Ban đầu hắn ghép vần theo bản năng, đợi tới khi quen rồi mới "tiêu hoá" được mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ, không còn mắc lỗi.

Cạch, cạch, cạch!

Tiếng gõ chữ theo tiết tấu như ca khúc tới từ kim loại, nhạc khúc cứng rắn tới từ công nghiệp. Trong giai điệu ấy, Klein nhanh chóng thảo sẵn đơn xin kinh phí. Nhưng hắn không vội vã đi tìm Dunn Smith ngay, mà thu tâm tình lại, nghiêm túc đọc tài liệu lịch sử mà Neil cung cấp, vừa là học cũng vừa là ôn tập.

Tới gần giữa trưa, hắn vặn cổ, dọn dẹp tài liệu, lấy bản nháp "Khoá học Thần bí học" và hồi tưởng những nội dung được học lúc sáng.

Mãi tới lúc này hắn mới cầm "đơn xin" lên rồi đi tới văn phòng bên cạnh, gõ tay gõ cửa phòng.

Dunn đang chờ bữa trưa, sau khi đọc đơn của Klein xong thì khoé miệng khẽ nhếch lên:

“Neil dạy cậu à?”

“Vâng.” Klein không chút do dự bán đứng lão Neil.

Dunn cầm chiếc bút máy màu đỏ sậm, soàn soạt ký tên, nói:

“Đúng lúc chuẩn bị xin kinh phí tháng bảy, tháng tám và tháng chín với giáo hội và cảnh sát quận, tôi sẽ thêm cái này của cậu vào. Chờ được phê duyệt thì tìm phu nhân Olean mà lấy, về con lắc cảm xạ thì buổi chiều có thể nhận rồi.”

“Vâng.” Klein đáp lại gọn lỏn mà hữu lực. Ngỡ khí với ánh mắt của hắn đều đầy vui mừng. Trước khi đi, hắn còn thuận miệng hỏi một câu: “Kinh phí cho tháng bảy, tháng tám với tháng chín không phải là nên xin xong từ tháng sáu rồi sao?”

Nào có chuyện đến tháng bảy mới lại xin kinh phí của tháng bảy chứ?

Dunn im lặng vài giây, nhắc cốc cà phê lên nhấp một ngụm nói:

“Tháng sáu gặp ba vụ giết người liên tục, bận quá, đến mức quên một số việc.”

Không hổ là vị đội trưởng có trí nhớ không tốt... Klein biết mình hỏi vấn đề không nên hỏi, gượng cười hai tiếng rồi nhanh chóng đi ra.

Cứ thế hắn bắt đầu một cuộc sống đơn giản mà tuân theo quy luật. Sáng sớm mình tường nửa giờ, buổi sáng thì học hai tiếng chương trình thần bí học, nửa giờ đọc tài liệu lịch sử. Sau bữa trưa, về phòng nghỉ ngủ một giấc cho khôi phục tinh lực.

Sau đó đi nhận đạn, qua câu lạc bộ bắn súng luyện tập. Luyện xong thì đi dạo tới chỗ ở của Welch cách đó không xa cho lắm, đổi con đường khác trở về phố Chữ Thập Sắt, như vậy có thể tiết kiệm chi phí đi xe ngựa công

cộng. Nếu còn thời gian rảnh thì luyện cho quen thuộc các kỹ năng linh thị hoặc con lắc cảm xạ, tiện thể mua ít đồ ăn.

...

Trong một căn phòng thí nghiệm hoá học tư nhân với đầy đủ dụng cụ, Audrey với vóc dáng cao gầy và mái tóc mềm mại đang nhìn chăm chăm cái ly trong tay. Chỉ thấy vô số bọt khí toát ra, làm cho không khí yên lặng hẳn đi.

Cuối cùng chất lỏng trong ly lắng đọng lại thành một thứ màu trắng bạc sền sệt.

“Ha ha, quả nhiên là mình có thiên phú về có thần bí mà, một lần đã thành công rồi! Lúc trước còn sợ thất bại nên có tình chuẩn bị hai phần nguyên liệu!” Thiếu nữ mừng rỡ lắm bầm.

Cô nàng cất phần nguyên liệu thừa lấy từ kho của nhà mình và phần trao đổi với người khác, sau đó hít một hơi thật sâu, định nhắm mắt lại uống ly ma dược "Khán Giả" này.

Đúng lúc này có tiếng "gâu gâu" vang lên từ bên ngoài phòng thí nghiệm, Audrey nhú mày. Cô ta đặt chiếc ly chứa chất lỏng màu trắng bạc sáng sủa vào một góc tối, quay người đi tới cửa.

“Susie, ai tới vậy?” Audrey vặn nắm cửa, hỏi chú chó lông vàng đang ngồi thẳng trước cửa.

Chú chó Susie lắc đuôi lấy lòng, mà hầu gái thân cận Annie thì xuất hiện ở hành lang gần đó.

Audrey đi ra khỏi phòng thí nghiệm, tiện tay đóng cửa lại, nhìn về phía Annie:

“Không phải tôi nói rồi sao? Đừng quấy rầy tôi khi tôi đang làm thí nghiệm hoá học chứ.”

Annie rầu rĩ đáp:

“Nhưng có lời mời của công tước phu nhân, phu nhân Della.”

“Phu nhân công tước Negan?”

Audrey đi tới trước vài bước tới gần Annie, nói.

“Vâng, bà ấy mời quý cô Vicky chuyên sấy lá chè khô cho hoàng cung tới đây, mời bà chủ và cô chủ đi thưởng thức trà chiều.” Annie nói nội dung thiệp mời.

Audrey hơi phòng quai hàm lên gần như không thể nhận ra, nói:

“Nói cho mẹ tôi là tôi đang chóng mặt, có lẽ là nắng gắt quá, bị mất nước, bảo mẹ tôi xin lỗi phu nhân Della giúp tôi.”

Lúc nói, cô ta tỏ ra yếu ớt.

“Cô chủ à, đây không chỉ là trà chiều, mà còn là một salon văn học đó.” Annie bổ sung.

“Nhưng nó không thể chữa được chóng mặt, tôi cần nghỉ ngơi.” Audrey kiên định từ chối.

Cùng lúc đó, cô nàng thì thầm trong lòng: Nếu còn nói nữa thì tôi sẽ ngất xỉu cho các người xem, thầy lễ nghi còn bảo động tác ngất xỉu của tôi là siêu hoàn mỹ... Ồ, hình như mình nghe thấy tiếng gì đó?

“Vâng.” Annie thở hắt ra: “Có cần tôi đỡ cô về phòng không?”

“Không cần, tôi dọn dẹp phòng thí nghiệm trước đã.” Audrey hận không thể lập tức quay về sử dụng ma dược. Nhưng cô ta vẫn nén lại, dõi mắt nhìn Annie đi xa, sau đó mới quay về chỗ cửa phòng thí nghiệm.

Đột nhiên cô ta phát hiện chú chó lông vàng Susie vốn nên ở ngoài đã biến mất, mà cửa phòng thí nghiệm thì đang mở sẵn.

“Mình quên mất là Susie biết mở cửa... Tiếng gì vậy? Thôi xong!” Audrey nghe được tiếng động vang lên từ bên trong, bỗng liên tưởng tới điều gì đó, vội chạy vào trong phòng.

Nơi tầm mắt cô nàng thấy được là chiếc ly vỡ vụn dưới đất, là chú chó Susie đang liếm sạch giọt chất lỏng màu trắng bạc cuối cùng.

Audrey ngơ ngác đứng ở cửa hệt như một bức tượng.

Chú chó lông vàng Susie ngồi thẳng dậy, dùng ánh mắt vô tội nhìn chủ nhân, vẫy vẫy đuôi.

...

Ở vùng hải ngoại của cảng Pritz, một chiếc thuyền buồm cổ đại neo tại cảng trên một hòn đảo lúc nào cũng bị gió lốc bao phủ.

Người đàn ông có mái tóc vàng mềm mại mặc áo choàng thêu hình tia chớp nhìn Arges Wilson, cảm thấy rất không hiểu:

“Arges, anh hoàn toàn có thể về vương quốc, trở thành đội trưởng của tiểu đội Kẻ Trừng Phạt, hoặc là một vị giám mục vẻ vang, tại sao lại quyết định rời bến trở thành thuyền trưởng của ‘Kẻ Báo Thù U Lam’?”

Khuôn mặt thô kệch và khắc sâu của Arges không hề có biểu cảm gì, anh ta nghiêm trang đáp lại:

“Biển rộng thuộc về Bão Táp, là quốc gia của Chúa Tế, tôi nguyện ý tuân theo ý chí của chúa tế, tuần tra quốc gia này thay Thần.”

“Hay!” Người đàn ông tóc vàng nắm tay đánh lên ngực: “Bão Táp đồng hành với anh.”

“Bão Táp đồng hành với anh.” Arges cũng đáp lại bằng động tác tương tự.

Anh ta đứng trên boong thuyền không có thuyền viên nào, nhìn bạn rời khỏi con thuyền u linh, càng lúc càng xa.

“Sanz, cậu không rõ vì cậu biết không đủ nhiều...” Arges lặng lẽ nói một câu.

Cùng lúc đó Audrey đã kinh hồn bạt vía hoàn thành việc pha chế lần thứ hai.

Nhìn ma được màu trắng bạc không khác gì lúc này, cô nàng cảm động suýt khóc.

Ưc, cô nhanh chóng há miệng uống hết ma được "Khán Giả" này.

...

Thứ Sáu, một trận mưa rào tập kích Tingen. Hạt mưa rào rào gõ vang tất cả các cửa sổ.

Bên trong công ty Bảo an Gai Đen, Klein, Roxanne và Bratt ngồi trên ghế sofa ở sảnh tiếp đón, hưởng thụ bữa trưa.

Bởi vì nơi này chỉ có bếp đun nước nên không thể hâm nóng đồ ăn thừa, mà Klein thì không thể ngày nào cũng ăn bánh mì đen, hoặc đi xe ngựa công cộng về nhà - như vậy tới buổi chiều hẳn đi từ phố Chữ Thập Sắt tới nơi ở của Welch lại còn phải suy xét việc ngồi xe về nhà, rất lãng

phí tiền, cho nên đành ăn cái gọi là "bữa cơm văn phòng" với Roxanne và đồng nghiệp.

Cứ đúng mười giờ rưỡi mỗi ngày là nhà hàng Old Neville gần đó sẽ phái một phục vụ tới hỏi xem nơi này có gọi cơm trưa không. Sau khi xác định bao nhiêu suất ăn, bọn họ sẽ đưa tới lúc mười hai giờ rưỡi, dùng một thứ dụng cụ đựng đồ ăn giống như cặp lồng. Đến ba giờ chiều thì hỏi là có đặt cơm tối không, cũng lấy dụng cụ đựng đồ ăn về.

"Suất ăn" như vậy có thịt, có rau, có bánh mì. Tuy không nhiều lắm, nhưng cũng tạm đủ cho một người ăn no. Giá cả của một suất thường từ 7 đến 10 penny, cấp bậc khác nhau.

Klein mặt dày, lần nào cũng chọn suất ăn 7 penny, thường có nửa pound bánh yến mạch, mấy miếng thịt thuộc các loại thịt khác nhau, một muôi canh rau dưa với một ít bơ hoặc mỡ bò.

"Hôm nay lại chỉ có một Kẻ Gác Đêm ở đây..." Roxanne múc một thìa canh đưa vào trong miệng.

"Nghe nói là khu Kim Ngô Đồng xảy ra một vụ án, có liên quan tới giáo phái nên sở cảnh sát mời hai Kẻ Gác Đêm tới đó..." Bratt để chiếc bánh mì xuống, nói.

Klein thì nhúng chiếc bánh yến mạch cuối cùng vào nước thịt, rồi nhét vào trong miệng, không nói gì. Cổ tay trái trong tay áo của hắn có quần một sợi xích làm từ bạc treo một khối thạch anh màu vàng.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên từ cửa chính nửa khép.

"... Mời vào." Roxanne ngẩng ra, sau đó cất thìa, lấy khăn lau miệng rồi đứng dậy nói.

Cửa được mở ra, một người đàn ông đội mũ phớt, mặc bộ vest màu đen với phần bả vai ướt sũng nước bước vào. Mái tóc ông ta đã chuyển màu hoa râm, ông ta gập ô lại, nhìn đám người Klein rồi hỏi:

“Nơi này chính là tiểu đội lính đánh thuê trước đây à?”

“Có thể nói là như vậy.” Roxanne trả lời thuần thục.

Người đàn ông cao gầy này ho khan một tiếng rồi nói:

“Tôi có một nhiệm vụ muốn uỷ thác.”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 42: Quản Gia Clea

Dịch giả: nh0ckd255

Có nhiệm vụ muốn uỷ thác... Sợ là ông tìm nhầm chỗ rồi... Công ty Bảo an này chỉ để đó cho có thôi...

Nghe người này nói, Klein nén cả một bụng chế giễu, chỉ hận nơi này không có diễn đàn với box chat nhĩ. Chẳng qua hấn nhanh chóng nhớ tới việc mình từng hỏi qua về chuyện như này, đội trưởng nói là nếu rảnh thì vì sao không nhận? Tiền kiếm được có thể cho làm kho bạc của đội và phúc lợi cho người tham dự.

Roxanne chuyển tròn mắt, suy nghĩ đôi chút rồi nói:

“Các nhân viên bảo vệ của chúng tôi đều đi làm nhiệm vụ rồi, nhanh nhất cũng phải một giờ nữa mới về. Nếu chuyện của ông không vội thì có thể cân nhắc xem sao.”

Trong sáu vị thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm, đội trưởng Dunn Smith đã được giám mục mời đi giáo đường không rõ là để thương lượng chuyện gì, Leonard Mitchell đang canh gác "cửa Chianese" thay anh ta.

"Người Nhật Xác" Frye và "Kẻ Không Ngủ" Loya Raideen đã tới khu Kim Ngõ Đồng phối hợp sở cảnh sát điều tra một vụ mất trộm có yếu tố giáo phái. Một vị "Kẻ Không Ngủ" Cornley White khác đang nghỉ theo lượt, một vị "Thi Sĩ Nửa Đêm" khác là Syja Tron thì đi ngoại ô khu phía bắc tiến hành tuần tra hàng ngày nghĩa địa Raphael.

Còn hai người phi phạm còn lại, lão Neil do tuổi cao, thân thể suy yếu nên đã lâu không đi làm nhiệm vụ, còn Klein thuộc loại người mới, là gà mờ về mọi mặt.

“Đều không ở à...” Người đàn ông tóc hoa râm, tay cầm ô nghe vậy thì mặt tối sầm lại, gỡ mũ xuống cúi chào: “Quấy rầy rồi, cáo từ.”

Ông ta quay người đi ra ngoài cửa, trong tiếng mưa rơi rào rào và tiếng gió thét gào mà rời khỏi số 36 phố Zoutelande.

“Đúng là chẳng đúng lúc gì cả.” Roxanne đôi mắt nhìn người đàn ông kia bước đi, lòng tiếc nuối. Tuy tiền thù lao không chia cho cô nàng, nhưng chắc chắn sẽ được hưởng ké một bữa ngon.

“Đành chịu thôi, bắt buộc phải có người canh gác cửa Chianese.” Klein thoả mãn đặt dao nĩa và thìa xuống, cho dù có không khoái món canh củ cải và rau dưa nhưng vẫn uống hết: “Chẳng lẽ cô định để Bratt đi làm nhiệm vụ? Hoặc là, chính cô?”

Roxanne chuyển mắt, nói đùa:

“Bratt không được, nhưng anh thì được mà, thưa ngài "Thầy Bói" của chúng ta...”

Cô ta còn chưa nói xong thì bỗng giật mình im bật lại, bởi vì lúc này cửa còn chưa đóng, nếu bị người đi ngang qua hoặc tới đây nghe được chuyện người phi phạm thì nghĩa là đã làm lộ bí mật rồi.

“May là đội trưởng không ở...” Roxanne nhìn về phía cửa, lè lưỡi: “Không thì lại phải đi hối lỗi rồi!”

Bratt và Klein đều cười ha ha, liếc nhau một cái rồi cùng dọn dẹp.

Sau khi làm xong, mưa vẫn rào rào như trút nước, Klein quyết định ở lại công ty Bảo an Gai Đen vì hắn không mang ô. Hắn cầm một tờ báo, ngồi lên chiếc sofa mềm mại và co dần, nhàn nhã tiến hành "nghỉ trưa".

"Tuyến tàu bay từ Backlund tới vịnh Dipsy đã được đưa vào sử dụng..."

"Tác phẩm Đại thám tử Manson đã được chỉnh lý thành sách, sắp xuất bản..."

"Quảng cáo tiệm vũ khí Lauglas? Một khẩu súng ngắn ổ xoay với 6 phát kiểu giới hạn, 3 bảng 10 Saule. Một khẩu súng săn hai nòng 2 bảng..."

...

Klein nhìn liếc qua báo Người thành thật thành phố Tingen, chợt phát hiện một tin tức: "Tội phạm sát hại ông Welch và bà Naya đã sa lưới toàn bộ, tin rằng bầu không khí khủng hoảng lan tràn khắp khu phía bắc, khu phía đông và khu Kim Ngô Đồng sẽ giảm đi nhanh chóng... Cha của ông Welch, ngài McGwen ngành ngân hàng đã đưa thi thể con trai mình trở về thành phố Conston, tiến hành một tang lễ long trọng..."

Đọc đi đọc lại mấy lần, Klein bỗng thở dài, xem ra cha của Welch đã tin lời giải thích tới từ cảnh sát, không thuê thám tử nào tới điều tra nữa... Ông ấy mất đi người con trai của mình, chắc chắn không khổ sở như bố mẹ mình khi mất con... Cảm xúc xuống thấp, Klein ngồi lặng lẽ ở kia, không hề động đậy gì.

Về việc tại sao tang lễ của Welch và Naya lại không mời mình, hắn không hề thấy kỳ quái, cũng không cảm thấy buồn bã. Chờ khi mọi việc đã ổn thỏa ta tìm cơ hội tới mộ bọn họ dâng một bó hoa là được... Klein đang định vào phòng nghỉ ngơi ngủ một giấc thì cửa sảnh tiếp đãi vang lên tiếng gõ.

“Mời vào.” Roxanne đang gật gà gật gù tức thì tỉnh táo.

Cánh cửa khép hờ được đẩy ra. Người đàn ông mặc bộ vest, tóc hoa râm lại tới.

“Tôi có thể chờ ở đây được không? Lính đánh thuê các vị, à không, nhân viên bảo an của các vị hẳn là sắp về rồi nhỉ?” Ông ta cố giấu vẻ lo lắng, hỏi rất thành khẩn.

“Được chứ, mời ông ngồi chờ nơi đó.” Roxanne chỉ vào chiếc sofa bên cạnh.

Klein cảm thấy tò mò:

“Ông nghe nói về công ty bảo an chúng tôi từ đâu vậy? Ai giới thiệu ông tới đây?”

Thế cho nên mới đi lại hẳn hai lần trong lúc mưa to thế này, hơn nữa còn sẵn lòng chờ? Ừm, hẳn là đội viên của Kẻ Gác Đêm có thể thoải mái giải quyết được nhiệm vụ mà người khác thấy khó, nên tích lũy đủ danh tiếng...

Người đàn ông cao gầy dựng ô ngoài cửa, vừa đi về phía sofa vừa gượng cười, trả lời:

“Tôi tới gặp tất cả lính đánh thuê, à không, công ty bảo an và thám tử tư, nhưng bọn họ không còn người để nhận thêm nhiệm vụ, chỉ còn chỗ các anh là còn hy vọng thôi... Thẳng thắn mà nói, nếu không gặp được người đưa cơm thì có lẽ tôi cũng không biết nơi này còn một công ty bảo an nữa.”

... Hoàn toàn khác với những gì mình tưởng... Klein ngơ ngác.

Roxanne thì nói chen vào:

“Bọn họ bận việc lắm à? Nhiều nhiệm vụ thế cơ à?”

Người đàn ông cao gầy tóc hoa râm ngồi xuống, thở dài đáp:

“Các vị là tiểu đội lính đánh thuê, à không, công ty bảo an, hẳn là nghe nói tới vụ đột nhập giết người ở quảng trường Holls rồi chứ?”

Quảng trường Holls... Đột nhập cướp của giết người... Ok, rất không may rằng tôi chính là một trong những đương sự đây... Klein nặng nề gật đầu:

“Đúng vậy.”

“Bởi sự hung ác và tàn nhẫn đó của lũ tội phạm mà các nhà giàu xung quanh quảng trường, thậm chí cả toàn bộ Tingen đều cảm thấy sợ hãi. Ngoài việc gia tăng số bảo vệ lên thì bọn họ còn mời rất nhiều nhân viên bảo an và thám tử tư nên mới xảy ra việc không đủ người như thế này.” Người đàn ông cao gầy trả lời rất mạch lạc.

Đây là một phản ứng dây chuyền rất chuẩn mực... Klein và Roxanne liếc nhau, đều thấy được vẻ chế giễu trên mặt đối phương. Ngành bảo an tiến vào "thời đại hoàng kim", thế mà bên Gai Đen này lại chẳng thấy động tĩnh gì, thế mới biết công ty này kinh doanh bê bối tới mức nào.

Đương nhiên theo ý khác mà nói cũng chứng tỏ tiểu đội Kẻ Gác Đêm đã che giấu bản thân thành công.

Chờ thêm hai mươi phút nữa. Thấy mưa to dần tạnh, Klein dọn dẹp chuẩn bị đi câu lạc bộ bắn súng luyện tập.

Đúng lúc này, Leonard Mitchell tóc đen mắt xanh đi ra vách ngăn, nghi hoặc nhìn về phía ghế sofa:

“Ông đây là?”

“Người ủy thác. Đội trưởng về rồi à?” Roxanne hỏi đầy vui sướng.

“Về rồi?” Người đàn ông cao gầy sừng sốt, mình ngồi ở đây nhìn chăm chăm cửa từ nãy đến giờ mà đâu thấy ai về?

Roxanne đờ mặt ra, vội vàng cười ha ha, nói:

“Là công ty bảo an, chúng tôi không chỉ có cửa trước.”

“Đã hiểu.” Người đàn ông cao gầy giật mình, gật đầu.

Còn việc gọi là "đội trưởng" thì ông ta không hề cảm thấy kỳ quái, bởi tiền thân của công ty bảo an chính là tiểu đội lính đánh thuê hoặc nghiệp đoàn lính đánh thuê loại nhỏ, có "đội trưởng" là chuyện khá bình thường.

Leonard với chiếc áo sơ mi trắng không được sơ vin, áo gile màu đen cũng khoác rất tùy ý, nhìn người đàn ông cao gầy, bỗng nhiên búng tay một cái, nói:

“Tôi là nhân viên bảo an của công ty Gai Đen, không biết ông tên là gì? Muốn ủy thác chuyện gì?”

Có lẽ đã nghe nói về sự không theo khuôn phép của đám "lính đánh thuê" nên người đàn ông cao gầy không hề tức giận mà trái lại còn thở phào nhẹ nhõm. Ông ta nhìn Leonard ngồi xuống, tổ chức ngôn ngữ rồi nói:

“Tôi tên là Clea, là quản gia của thương nhân thuốc lá Vek"lor. Con trai độc nhất của ông ấy, cậu Elliot, đã bị bắt cóc sáng sớm hôm nay. Chúng tôi đã báo cảnh sát, cũng nhận được sự chú trọng đặc biệt, nhưng ngài Vek"lor vẫn chưa yên tâm. Ông ấy hy vọng thông qua con đường của lính đánh thuê, à nhân viên bảo an các anh và sự hiểu biết của các anh với Tingen để tiến hành điều tra theo hướng khác, đảm bảo cậu Elliot được giải cứu an toàn. Nếu các anh có thể tìm được nơi ẩn núp của bọn cướp, ngài Vek"lor sẵn sàng trả thù lao 100 bảng. Nếu các anh có biện pháp mà còn thuận lợi giải cứu được cậu Elliot, ông chủ sẵn lòng trả gấp đôi thù lao, thành 200 bảng.”

Leonard Mitchell cười thản nhiên, nói:

“Dường như ngài Vek"lor đây chỉ hy vọng chúng tôi tìm được chỗ ẩn núp của bọn cướp? Nếu không thì sẽ không chỉ trả thù lao mới 100 bảng cho con trai của ông ta nhỉ. Một vị thương nhân thuốc lá có mối quan hệ chặt chẽ với khu gieo trồng nam bộ sẽ không chỉ có thể móc túi được 200 bảng ra nhỉ.”

“Không, ngài Vek"lor chỉ là một doanh nhân bình thường, không phải nhà giàu có. Hơn nữa ông ấy tin rằng cảnh sát chuyên nghiệp hơn trong chuyện giải cứu con tin.” Lão quản gia Clea trả lời thản nhiên.

“Ok, không thành vấn đề.” Leonard lại búng ngón tay thành tiếng. Anh ta nhìn Roxanne, nói: “Cô gái xinh đẹp, phiền em đi chuẩn bị một bản hợp đồng.”

“Đừng có cho rằng mình là thi sĩ, thực tế anh chỉ biết đọc tác phẩm của người khác mà thôi.” Roxanne đã quen việc trào phúng lẫn nhau với Leonard, không hề nhớ là có khách ở đây. Đương nhiên công ty bảo an Gai Đen không quan trọng việc có nhận được ủy thác hay không. Có thì rất tốt, không có cũng chẳng sao.

Roxanne rời khỏi quầy tiếp đãi vào phòng thư ký, tiếng máy lạch cạch vang lên.

Klein nhìn mà khóe miệng giật giật, cảm thấy bọn họ chẳng hề chuyên nghiệp chút nào. Thế mà lại chẳng hề có sẵn mẫu hợp đồng gì cả!

Đây là một chuyện rất đau thương... Mà điều khiến người ta đau buồn hơn đó là ta lại làm việc cho một công ty không chuyên nghiệp như vậy... Hẳn mới nghĩ như vậy thì Roxanne đã thảo xong một bản hợp đồng ngắn gọn với vài điều khoản cơ bản, sau đó đưa cho quản gia Clea và Leonard Mitchell ký vào.

Chờ khi Clea đóng dấu xong, cô ta cầm hợp đồng vào phòng kế toán tìm phu nhân Olean đóng dấu của "Công ty Bảo an Gai Đen" - một con dấu gần như chẳng có tác dụng mà bình thường Dunn đều giao cho phu nhân Olean bảo quản, tới Chủ nhật thì giao cho mấy người Roxanne.

“Chờ tin tốt của các anh.” Nhận một bản hợp đồng, quản gia Clea đứng lên, ngả mũi chào nói.

Leonard không trả lời mà im lặng mười giây như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Đột nhiên anh ta quay đầu nhìn Klein, mỉm cười bảo:

“Tôi cần sự trợ giúp của anh.”

“Hử?” Klein ngẩn ra.

“Ý của tôi là nhiệm vụ này sẽ do tôi và anh cùng hoàn thành.” Leonard khẽ nhếch khóe miệng, giải thích: “Tôi có sở trường đánh nhau, bắn súng, leo trèo, cảm ứng và niệm chú với mấy việc phụ trợ khác, nhưng không bao gồm chuyện tìm người. Chắc anh không hy vọng lão Neil sẽ ra ngoài trong cái khí trời như thế này chứ?”

Khi anh ta nói tới "cảm ứng" thì giọng nghe khá hàm hồ, hoàn toàn không làm cho người ta nghe rõ được.

“Ok.” Klein thì đang muốn thử "kỹ năng" mới, mà cũng khá cảnh giác với Leonard Mitchell.

Phù, hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi... Không biết năng lực "Thầy Bói" của ta có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng... Hẳn nghĩ như vậy với đôi chút mong chờ.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 43: Tìm Người

Dịch giả: nh0ckd255

Leonard mỉm cười nhìn Klein, gật đầu nói: "Vậy anh cần bọn họ cung cấp những gì?"

Anh ta đã hợp tác nhiều lần với những người như lão Neil nên thừa biết bói toán cần môi giới, lại còn trong tình huống không có "nhân vật chính".

Klein ngẫm nghĩ, quay sang nhìn quán gia Clea, nói:

"Tôi cần quần áo Elliot mặc gần đây mà chưa giặt, nếu như có thể lấy được trang sức mà cậu ấy đeo thường xuyên thì càng tốt hơn."

Hắn cố gắng lựa chọn vật môi giới bình thường nhất là không phải thứ sẽ khiến người bình thường đoán mò.

Nhưng như vậy rồi lão quán gia Clea vẫn tỏ ra ngờ vực:

"Vì sao?"

Hỏi xong ông ta lại bổ sung:

"Tôi có mang ảnh chụp của cậu Elliot tới đây."

Vì sao? Bởi vì chúng tôi định tìm tung tích của cậu ta qua việc bói toán... Klein tạm thời không biết nên trả lời như nào.

Nếu nói thật, không đề cập đến việc có vi phạm điều khoản giữ bí mật không, quá nửa là lão quản gia Clea sẽ xé hợp đồng, quay đầu bỏ đi và lòng thì mắng mỏ: "Cái lũ lừa đảo này! Nếu làm thế hữu dụng thì tao đi tìm người thông linh nổi tiếng nhất quận Akhova cho rồi!"

Leonard Mitchell bên cạnh khẽ cười một tiếng:

"Thưa ông Clea, đồng bạn, ừm, đồng nghiệp của tôi có nuôi một thú cưng kỳ lạ có khứu giác còn linh hơn cả chó săn, cho nên chúng tôi mới cần quần áo hoặc đồ vật mà cậu Elliot từng mang trên người để hỗ trợ tìm người. Ông biết đó, manh mối thường chỉ tập trung ở một phạm vi đại khái thôi."

"Còn tấm hình kia, chúng tôi cũng cần. Tôi và anh này cần biết cậu Elliot trông như thế nào."

Lão quản gia Clea chấp nhận lời giải thích này, bèn gật đầu, nói:

"Các anh ngồi đây chờ hay là cùng tôi đi tới nhà của ngài Vek"lor trong thành phố?"

"Đi cùng đi, để tiết kiệm thời gian." Klein trả lời ngắn gọn.

Hắn vừa muốn thử năng lực người phi phạm của mình, đồng thời cũng muốn đi cứu vớt kẻ khác.

"Vâng, xe ngựa ở dưới kia." Lão quản gia Clea vừa nói vừa móc một tấm ảnh chụp đen trắng ra khỏi túi áo rồi đưa cho Leonard.

Đây là ảnh chân dung của Elliot Vek"lor, cậu bé chừng mười tuổi, tóc mái khá dài suýt thì che khuất đôi mắt, mặt lấm tấm tàn nhang, trông không có gì đặc sắc.

Leonard liếc nhìn một cái rồi tiện tay đưa cho Klein.

Klein nhìn khá kỹ, sau đó đút ảnh vào trong túi, cầm gậy, đội mũ rồi theo hai người kia rời khỏi công ty Bảo an Gai Đen, đi lên cỗ xe ngựa đang chờ bên dưới.

Bên trong cỗ xe ngựa này khá rộng rãi, trải một lớp thảm dày, và có một chiếc bàn nhỏ bày đồ.

Bởi vì lão quản gia cũng ngồi ở đây nên Klein và Leonard không nói gì, chỉ yên lặng hưởng thụ tiếng mưa nhỏ dần đánh lên xe ngựa và tiếng bánh xe lộc cộc đi trên con đường đầy nước.

"Lái xe ngựa không tệ." Không biết bao lâu sau, Leonard phá sự im lặng bằng một câu khen ngợi.

"Ừm." Klein đáp lại có lệ.

Lão quản gia Clea thì nặn ra một nụ cười:

"Sự khen ngợi của anh là vinh hạnh của anh ta! Chúng ta sắp đến rồi..."

Vì lo bọn cướp phát hiện nên xe ngựa không lái tới tận nhà của thương nhân thuốc lá Vek"lor mà dừng bên con đường gần nhất.

Lão quản gia Clea bật ô một mình đi về. Trong lúc chờ, Leonard nói với Klein:

"Lần trước tôi suy đoán nguyên nhân không phải là có mục đích gì khác, chỉ muốn nói cho anh biết cuốn bút ký kia chắc chắn sẽ lại xuất hiện, có lẽ là sắp rồi."

"Đây không phải một suy đoán khiến người ta vui vẻ gì cả." Klein dùng cầm chia về phía lái xe ý bảo là trong lúc có kẻ khác thì đừng thảo luận đề tài nhạy cảm như vậy.

Leonard huýt sáo nhìn ra ngoài qua cửa sổ, chỉ thấy giọt mưa đánh lên kính thủy tinh, để lại dấu ấn mờ lung làm cho thế giới bên ngoài nhòa cả đi.

Một lúc sau, Clea xách một túi đồ quay lại. Vì đi quá nhanh mà ống quần ông ta dính đầy bùn đất, trước người ướt một mảng.

"Đây là quần áo cậu Elliot mặc ngày hôm qua, đây là bùa hộ mệnh Bảo Táp mà lúc trước cậu ấy đeo."

Klein nhận lấy, nhìn thoáng qua thì phát hiện đây là một bộ vest thân sĩ bản thu nhỏ, áo sơ mi nhỏ, áo vest loại nhỏ, nơ nhỏ... Còn bùa hộ mệnh Bảo Táp kia thì lấy đồng xanh làm đế, điêu khắc biểu tượng gió lớn và sóng biển, nhưng chưa gợi đến linh cảm của Klein.

"Giờ tôi sẽ kể lại tường tận về việc cậu Elliot bị bắt cóc để tiện cho các anh tập trung mục tiêu...." Lão quản gia Clea ngồi xuống, kể lại cơn ác mộng sáng nay mong sao có thể tìm được chi tiết đáng giá.

Klein và Leonard không hứng thú gì với chuyện này, chỉ quan tâm xem bọn cướp có mấy tên, có biểu hiện điều gì bất thường không, có mang vũ khí không.

"Ba tên", "bình thường", "có súng"... Sau khi được thông tin mình cần, bọn họ chào tạm biệt lão quản gia Clea, thuê một cỗ xe ngựa hai bánh tiện lợi nhất ở gần đó.

Khác với xe ngựa công cộng, loại xe ngựa cho thuê này có bốn bánh hoặc hai bánh, có thể tính tiền theo từng km hoặc theo thời gian. Nếu thu theo km thì 1km là 4 penny, ra ngoài ô thì là 8 penny/1 km. Còn theo thời gian thì một tiếng 2 saule, nếu không đến một tiếng thì tính giá như một tiếng, còn hơn một tiếng đồng hồ thì mỗi mười lăm phút là 6 penny, chưa tới mười lăm phút vẫn tính tiền như mười lăm phút. Nếu thời tiết xấu hoặc đang trong tình huống khẩn cấp cần đi nhanh hơn là sẽ tăng giá.

Klein nghe thầy Azcot nói rằng lái xe ngựa ở thủ đô Backlund nổi tiếng với việc hét giá lung tung.

Với hẳn đây là sự hưởng thụ xa xỉ, chẳng qua hiện giờ hẳn không phải lo điều này, bởi vì Leonard đã quăng hai tờ 1 saule cho lái xe rồi.

"Tính theo thời gian." Leonard dặn xong bèn đóng cửa xe lại.

"Các anh muốn đi đâu?" Lái xe nhận tiền rồi, vừa sung sướng vừa ngỡ ngàng hỏi.

"Chờ chút." Leonard quăng mắt về phía Klein.

Klein khẽ gật đầu, lấy quần áo của Elliot trải qua trên sàn xe ngựa, sau đó quần chiếc bùa hộ mệnh Bảo Táp kia lên đầu cây gậy batoong của mình.

Hắn nắm cây gậy màu đen mạ bạc rồi dựng thẳng nó ở bên trên quần áo của Elliot.

"Quả cầu ánh sáng" ngưng tụ trong đầu, tâm tư Klein nhanh chóng yên tĩnh lại, đôi mắt nâu sậm dần, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Hắn cảm thấy "linh" của thân thể trở nên nhẹ dần và lơ lửng, mang máng thấy được "thế giới linh hồn" ở khắp mọi nơi, lòng thì lẩm nhẩm "vị trí của Elliot".

Sau bảy lần, hẳn rời tay khỏi chiếc gậy batoong. Cây gậy không hề đổ xuống mà vẫn dựng thẳng nơi đó, bất kể là toa xe lắc lư khá nhẹ!

Bốn phía truyền tới tiếng động nhỏ bé và vô hình, Klein như cảm thấy một đôi mắt đang hờ hững nhìn mình. Trong khoảng thời gian này, thi thoảng hẳn có cảm nhận tương tự mỗi khi ở trong trạng thái linh thị khi minh tưởng.

Mang theo cảm giác sờn tóc gáy này, hắn nhìn chăm chú vào gậy chống, lòng lại lăm nhăm lần nữa: "Vị trí của Elliot."

Hắn vừa nhăm xong, chiếc gậy màu đen làm từ gỗ mạ bạc kia đổ xuống, chỉ tới phía trước.

"Đi thẳng." Klein cầm gậy, nói, giọng hắn hơi mờ ảo như có thể xuyên thấu tới thế giới không biết.

Đây là một trong những năng lực chiêm bặc mà hắn nắm giữ, có tên là "Bói gậy tìm đồ", đạo cụ nhất định phải là đầu gỗ, sắt hoặc nửa gỗ nửa sắt.

Bình thường mà nói bắt buộc phải dùng hai cây xem bói chân chính, có hình dáng tương tự với một dây thép thẳng được uốn thành góc vuông, sau đó cầm bên ngắn hơn dùng chuyển động để xác định phương hướng. Nhưng là "Thầy Bói", được trải qua luyện tập nên Klein phát hiện mình có thể trực tiếp sử dụng loại tìm đồ vật để tìm người, cũng có thể dùng gậy batoong thay cho gậy bói toán, gậy đổ hướng nào chính là hướng của đồ vật mình muốn tìm.

Còn về cuốn bút ký của gia tộc Antigenous thì do Klein không nhớ được hình dáng của nó, cũng chẳng có ấn tượng gì nên không thể tìm được.

"Đi thẳng." Klein cất cao giọng dặn dò lái xe: "Lúc nào cần chuyển hướng chúng tôi sẽ nói cho anh."

Lái xe ngựa hoàn toàn không hiểu tại sao phải làm như vậy, nhưng với số tiền mặt trong túi cộng với việc đối phương trả tiền không chút do dự khiến anh ta không nói gì mà chấp nhận làm theo.

Xe ngựa từ từ chạy qua từng con đường một.

Dọc đường đi, Klein nhiều lần sử dụng "bói gậy tìm vật" để chỉnh sửa hướng đi. Tới khi xe ngựa dạo một vòng quanh một tòa nhà, hắn mới xác

nhận Elliot đang ở bên trong. Lúc này đã là ba mươi phút sau khi tạm biệt lão quản gia Clea.

Cho lái xe ngựa đi, Klein không dùng quần áo của Elliot nữa chọc gậy batoong có quần bùa hộ mệnh xuống đất. Đôi mắt hắn lại trở nên sâu hơn, những giọt mưa không quá nhiều ở xung quanh bỗng nhiên xoay vòng tại chỗ.

Gậy chống ngả ra phía trước, Klein chỉ vào cầu thang, nói: "Chỗ đó."

"Đôi khi tôi rất hâm mộ lão Neil, hiện giờ tôi cũng rất hâm mộ anh." Leonard mỉm cười nhìn cảnh này, thờ dài nói.

Klein liếc anh ta một cái, bình thản đáp: "Thế này có khó gì đâu, chỉ cần anh muốn là học được ngay... Linh cảm của anh chắc cao lắm nhỉ?"

Leonard gật đầu, khẽ cười đáp: "Đó cũng không phải chuyện tốt đẹp gì."

Anh ta bước nhanh qua màn mưa sắp tạnh, đi vào cầu thang.

Klein sợ mưa xối hỏng bộ vest nên cũng gần như là chạy theo.

Tòa nhà này có ba tầng, tương tự chung cư ở trên Trái Đất, cứ mỗi tầng lại có hai căn hộ. Klein lại dùng "bói gậy tìm vật" ở tầng một và tầng hai, mà gậy vẫn đứng im bất động, chỉ thẳng lên bên trên.

Hai người nhẹ nhàng bước lên tầng ba, Klein lại dựng gậy chống màu đen mạ bạc xuống đất.

Ừ!

Một cơn gió nhẹ thổi qua cầu thang, đôi mắt của hắn sậm lại, sâu và đen như có thể hút lấy linh hồn người ta.

Ừ ừ ừ!

Dường như có tiếng khóc vô hình vang lên bốn phía.

Klein buông tay ra, cây gậy batoong quấn bùa hộ mệnh Bảo Táp dựng thẳng một cách thần kỳ.

Lại lẩm nhẩm "vị trí của Elliot" một lần nữa, hắn thấy gậy batoong đổ xuống không tạo ra tiếng động gì, chỉ vào căn hộ bên phải.

"Hắn là ở trong đó." Klein vừa nhặt gậy lên vừa gõ nhẹ lên ấn đường của mình hai cái.

Trong các "màu sắc" khá sậm, hắn nhìn về cửa phòng bên phải mà nhìn thẳng các "khí tràng" bên trong.

"Một, hai, ba, bốn... Ba tên bắt cóc cộng thêm một con tin, số lượng trùng khớp... Một người có khí tràng thấp bé, hắn là Elliot... Clea có bảo rằng bọn chúng có hai chiếc súng săn và một khẩu súng lục..." Klein khe khẽ nói.

Leonard cười ha ha, bảo: "Để tôi đọc một bài thơ cho bọn chúng nào. Sao cứ phải làm bọn bắt cóc nhỉ, vui vẻ làm người văn minh không được sao?"

Anh ta đặt gói đồ đựng quần áo của Elliot xuống, đi hai bước về phía trước, vẻ mặt tức thì trở nên tĩnh mịch và đau buồn.

Giọng nói lời cuốn và trầm thấp chậm rãi vang lên:

"Ôi, uy hiếp đáng sợ, khát khao đỏ rực!

Chí ít một chuyện là thật: cuộc đời trôi qua rất nhanh.

Một chuyện là thật, còn lại là giả,

Hoa nở một lần rồi vĩnh biệt cõi đời..."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 44: Số Mệnh

Dịch giả: nh0ckd255

Tiếng ngâm của Leonard hết như đang hát một ca khúc ngủ ngon, nhẹ nhàng ngân nga giữa hai căn hộ, vang vọng khắp cây cầu thang làm từ gỗ uốn lượn.

Klein cảm thấy tinh thần mình trở nên hoảng hốt, dường như nhìn thấy ánh trăng yên tĩnh và mặt hồ tĩnh lặng với gợn sóng nhỏ nhỏ. Mí mắt hăn trở nên nặng nề như có thể đứng mà vẫn ngủ được.

Trong lúc tri giác mơ hồ như vậy, hăn cảm nhận được cái nhìn vô hình, kỳ dị và hờ hững từ sau lưng, hết như lúc bản thân đang ngao du thế giới tâm linh.

Một loại mùi vị như vô cùng quen thuộc bốc lên khiến Klein tìm lại được mạch suy nghĩ, dựa vào linh cảm mạnh và minh tưởng vô cùng quen thuộc hăn mới thoát khỏi sự ảnh hưởng của "bài thơ đêm khuya" kia. Nhưng thể xác và tinh thần của hăn vẫn khó sinh ra được cảm xúc khác.

Leonard nhanh chóng ngừng ngâm thơ, nghiêng đầu cười nói: "Tôi đang nghĩ xem có nên xin thêm một chiếc đàn Finebot không, ngâm thơ sao có thể không có nhạc đệm được? Ha ha, giỡn thôi, tôi nghe thấy bọn họ ngủ hết rồi."

Vị đội viên Kẻ Gác Đêm tóc đen mắt xanh, toát lên khí chất thi sĩ này bước tới trước cửa phòng của bọn bắt cóc và con tin, rồi đột nhiên đứng đưa bả vai, vung nắm tay đánh lên khóa cửa.

Răng rắc!

Gỗ xung quanh khóa cửa vỡ vụn, phát ra âm thanh rất nhỏ.

"Muốn làm được thì cần sự khống chế chuẩn xác." Leonard vừa quay đầu nói giỡn, vừa thò tay vào trong lỗ thùng mở cửa phòng ra.

Klein, đã tỉnh táo lại, không tự tin như anh ta, bèn rút khẩu súng lục dưới nách ra, cũng điều chỉnh bánh xoay để cam đoan bắn là ra đạn.

Cửa phòng mở ra, hắn thấy một người đàn ông ngủ gục trên bàn, súng lục rơi bên chân, và một kẻ khác đang day day mắt, như muốn đứng dậy.

Bộp!

Leonard bước một bước tới gần, đánh ngất tên bắt cóc sắp tỉnh lại.

Klein định vào theo thì đột nhiên cảm ứng được gì đó mà quay ngoắt người lại về phía cầu thang.

Cộp, cộp, cộp, tiếng bước chân vang lên từ dưới lầu, dần trở nên rõ hơn. Một người đàn ông mặc áo khoác màu nâu và không đội mũ, ôm một túi bánh mì đang vòng qua góc cầu thang lên tầng ba.

Đột nhiên anh ta dừng lại, thấy một họng súng toát lên ánh sáng kim loại đang dí vào mình.

Con người anh ta phản chiếu hình ảnh một chàng trai trẻ tuổi đội mũ phớt tơ lụa nửa cao, mặc bộ vest màu đen với chiếc nơ cùng màu, cùng với cây gậy batoong mà cậu ta để dựa vào lan can và một khẩu súng lục nguy hiểm.

"Dừng tất cả các động tác của anh lại, giơ hai tay lên. Ba, hai..." Klein nói với ngữ khí trầm và thông thả.

Hắn cầm khẩu súng bằng hai tay hông coi đối phương thành bia ngắm dùng cho luyện tập.

"Này anh, có phải anh hiểu nhầm điều gì không?" Anh ta nhìn trân trân vào ngón tay đang để trên cò súng của Klein, cố nặn ra nụ cười.

Klein tạm thời không phán đoán được đây là đồng bọn của lũ bắt cóc hay hàng xóm bên cạnh, nhưng ngoài mặt thì hắn không biểu lộ điều gì dị thường, chỉ trầm giọng mà nói: "Đừng thử giã dũa, chờ người tới giám định xem có phải hiểu nhầm hay không."

Lúc này Leonard đã xử lý xong bọn bắt cóc trong phòng, đi ra rồi liếc người đàn ông ở khúc quanh của cầu thang, nhàn nhã nói: "Hóa ra bọn bắt cóc còn một đồng bọn nữa chuyên phụ trách tiếp ứng và mua đồ à?"

Nghe thế, đồng tử mắt người đàn ông khoác áo màu nâu co lại, anh ta đột nhiên nhắc chân đá túi bánh rơi bên người lên hông ngăn trở tầm mắt của Klein.

Klein hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tinh táo bóp cò như lúc luyện tập.

Bùm!

Vai trái người đàn ông kia văng máu. Hắn ta thuận thế lăn một vòng định chạy xuống tầng hai, nhưng Leonard đã giơ tay nắm lấy lan can rồi nhảy xuống.

Bịch, Leonard từ trên giáng xuống người tên đàn ông kia.

Tên đó ngất đi, Leonard phúi phúi vết máu dính lên người, ngẩng đầu nhìn Klein, cười ha ha nói: "Bắn không tệ đấy."

Tôi định bắn vào chân hắn cơ... Khóe miệng Klein khe khẽ run rẩy, chớp mũi ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hắn phát hiện sau khi mình uống ma dược "Thầy Bói" rồi, tuy thị lực, thính giác và xúc giác không tăng lên, nhưng vẫn có thể "nhìn" được thứ bị che chắn, vẫn có thể "nghe" được tiếng bước chân nho nhỏ để từ đó phán đoán trước.

Những điều đó thuộc về phạm trù "linh cảm"? Klein gật đầu như có suy nghĩ gì đó, nhìn Leonard lục lọi một con dao sắc từ trên người tên đồng bọn, nhìn anh ta "tha" tên kia vào trong phòng.

Klein tay cầm súng, tay kia cầm gậy đi vào phòng của bọn bắt cóc. Lúc này Elliot Vek"lor bị tiếng súng đánh thức, cơ thể vốn cuộn tròn đã duỗi thẳng ra, cũng từ từ ngồi dậy.

Ba tên bắt cóc lúc đầu đã bị Leonard dùng dây thừng mà bọn chúng trói Elliot buộc chặt lại thành một chuỗi, quăng vào một góc - nếu không đủ thì xé quần áo của bọn chúng thay thế.

Kẻ bị súng bắn trúng bả vai, đang hôn mê được băng bó lại, nhưng Leonard ghét bắn nên không lấy viên đạn ra cho hắn.

"Các anh... Các anh là?" Elliot nhìn cảnh tượng trước mặt, vui mừng lấp bắp nói.

"Đúng, cậu đoán rất đúng, rất chính xác." Leonard đang ngồi xồm thuận miệng trả lời.

Không thể ngờ kẻ này cũng có tế bào hài hước đó... Klein hạ súng xuống, nhìn Elliot, nói: "Chúng tôi là lính đánh thuê mà cha của cậu đã thuê, cậu cũng có thể gọi chúng tôi là nhân viên bảo an."

"Phù, thật sao? Tôi được cứu rồi à?" Elliot rất vui sướng, nhưng lại không dám cựa quậy linh tinh. Có thể nhìn ra trong mấy tiếng bị bắt cóc gần gũi cậu ta đã trải qua không ít gian khổ, nhưng lại không có sự kích động vốn có của độ tuổi của cậu ta.

Leonard đứng lên, nói với Klein:

"Anh xuống dưới tìm cảnh sát tuần tra, bảo họ thông báo cho vị thương nhân thuốc lá kia. Tôi không muốn giống một tên cướp xách một thùng nhóc với bốn tên kia ra ngoài."

Klein vốn đang nghĩ tiếp theo nên làm thế nào nghe vậy thì gật đầu, cất súng đi, xách gậy đi tới phía cầu thang.

Lúc đi xuống, hắn cảm thấy dường như mình quên mất điều gì, cũng nghe thấy Leonard nói với Elliot:

"Không phải khẩn trương đâu, cậu sắp được gặp cha, mẹ và lão quản gia Clea rồi, hay là chúng a làm một ván Quint nhé?"

...

Klein cố nín cười, đi ra đường phố bên ngoài, dựa theo người qua đường chỉ điểm mà tìm được hai cảnh sát tuần tra.

Hắn không sử dụng tới huy chương và giấy chứng nhận của "Bộ phận Hành động Đặc biệt", mà dùng danh hiệu của nhân viên bảo an chuyên nghiệp kể lại sự tình từ đầu chí cuối.

Còn về vấn đề cầm vũ khí thì hắn không hề lo lắng chút nào, bởi hôm kia hắn vừa nhận được "Chứng nhận Sử dụng Toàn bộ các loại vũ khí" - xin qua con đường nội bộ nên được phê duyệt rất nhanh.

Hai cảnh sát liếc nhau, một người đi gọi trợ giúp và thông báo cho nhà Vek"lor, người kia thì theo Klein trở lại chỗ căn phòng của bọn bắt cóc.

Chờ hơn bốn mươi phút, nhân lúc cảnh sát không chú ý, Leonard nháy mắt với Klein bảo hắn theo mình chuồn khỏi căn phòng này.

"Tin tôi đi, tới cục cảnh sát lãng phí thời gian lắm, chúng ta đi trước thôi." Vị Kẻ Gác Đêm có khí chất thi sĩ này giải thích với vẻ mặt khá thoải mái.

Klein thì mang theo tâm tình trời sập đã có kẻ khác chống đỡ cho ta nên không phản bác mà đi theo sau.

Năm phút sau, mấy cỗ xe ngựa lao qua đường tới trước tòa nhà chỗ bọn bắt cóc ở. Lão quản gia Clea đi theo ông chủ béo mập Vek"lor của ông ta xuống xe. Tới lúc này ông ta hãy còn ngỡ ngác vì không tin rằng tin tốt tới nhanh như vậy, nhanh như một giấc mơ.

Đột nhiên ông ta nghe thấy một tiếng lộp bộp giòn tan vang lên, bèn quay đầu lại theo bản năng: Một cỗ xe ngựa hai bánh chạy qua, cửa sổ được mở sẵn, Leonard tóc đen mắt xanh vỗ tay.

Sau khi lướt qua xe ngựa nhà Vek"lor, Leonard đóng cửa sổ lại, quay người nhìn về phía Klein. Anh ta mỉm cười giơ tay phải lên:

"Hợp tác vui vẻ!"

Hình như chúng ta không quen... Klein lễ phép vỗ tay với anh ta.

Hắn không ngờ vụ bắt cóc này được giải quyết nhanh như vậy, chỉ có thể ngẫm cảm khái quả nhiên người phi phạm đúng là người phi phạm, dù là một tên gà mờ danh sách 9 như hắn cũng có thể làm được nhiều chuyện khó mà tưởng tượng được.

"Đây là động tác bày tỏ chúc mừng của các quý tộc sau khi đấu kiếm xong." Leonard mỉm cười giải thích.

"Tôi biết." Klein có không ít bạn là quý tộc. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nhú mày lại, nói: "Chúng ta không xác nhận lại với ông Clea kia à? Nếu ông ta cho rằng cảnh sát giải cứu Elliot thì tiền của chúng ta sẽ ít đi một nửa."

Mất chừng 100 bảng!

Còn chuyện cung cấp địa chỉ của bọn bắt cóc, bởi vì "vừa gặp" ban này nên không có vấn đề gì.

"Không phải để ý, với người như chúng ta, tiền bạc không quan trọng như vậy." Leonard buông lỏng tay, cười nói.

... Với tôi thì quan trọng lắm! Klein nặn ra một nụ cười lịch sự: "Không ít nhà thơ vì bần cùng mới chết sớm!"

Leonard cười một tiếng:

"Tôi tin rằng Elliot sẽ không nói dối về chuyện này, tôi thấy thằng bé hãy còn hồn nhiên lắm. Chẳng qua là dù có lấy được thù lao 200 bảng, anh cũng không được mấy đâu."

"Tôi được chia bao nhiêu?" Klein bèn hỏi.

"Dựa theo quy tắc bất thành văn từ trước đến nay ấy, một nửa thù lao phải giao cho phu nhân Olean để thêm kinh phí cho tiểu đội, còn lại thì chia đều cho các đội viên tham gia. Tiếc là anh không phải thành viên chính thức, có lẽ chỉ lấy được chừng 10% thôi."

10 bảng? Không tệ... Klein vờ như mình không đau lòng, mà hỏi lại:

"Anh không sợ bọn bắt cóc tỉnh lại sẽ biết mình bị ảnh hưởng bởi sức mạnh phi phạm à?"

"Bọn họ sẽ không nghi ngờ mà cho rằng thời tiết quá đẹp cho việc nghỉ ngơi, nên mới không kiềm được mà lăn ra ngủ. Thậm chí bọn họ còn tin rằng tiếng ngâm thơ kia là ở trong giấc mơ. Đây là chuyện bọn tôi đã nghiệm chứng từ trước rồi." Leonard trả lời rất tự tin: "Trái lại viên đạn săn ma kia của cậu sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quái, đương nhiên một vài kẻ lập dị thích thần bí học là lời giải thích rất hợp lý."

"Ừm." Klein buông lo lắng xuống, cảm thấy mình quên mất, hoặc là bỏ qua cái gì đó.

...

Trở lại phố Zoutelande, Klein không chờ Clea đi tới đã tản bộ tới nơi ở của Welch, đổi tuyến đường khác về nhà, nhân tiện mua thịt bò, cải bắp và mấy thứ khác cho bữa tối.

Vẫn là một bữa tối ngon miệng, ba anh em vẫn vừa học tập vừa nhàn nhã tán gẫu, chỉ là có vị khách tới gõ cửa. Đó là nhân viên tới lấy tất cả đồng 1 penny trong máy tính phí gas.

Bóng đêm dần khuya, ba anh em chúc nhau ngủ ngon rồi tự trở về phòng mình.

Klein đang ngủ say, bỗng có tiếng loạt xoạt vang lên ngoài mặt chắn đánh thức hẳn dậy. Hẳn nghi ngờ mở cửa ra, đi tới căn phòng ngủ vốn không có ai ở.

Đẩy cánh cửa loang lỗ ra, Klein nhìn thấy một chiếc bàn màu xám. Trên bàn có bày một quyển bút ký với phần bìa làm từ giấy cứng, bị nhuộm màu đen sì.

Một cảm giác quen thuộc khó hiểu bỗng nổi lên trong lòng, Klein đi tới, mở cuốn bút ký ra!

Trang được hăn giở ra có vẽ một hình, đó là "Kẻ Khờ" mặc quần áo đẹp đẽ, đeo đồ trang sức sáng rực!

Bên dưới "Kẻ Khờ" có một dòng chữ viết bằng tiếng Hermes:

"Tất cả mọi người đều chết, kể cả ta."

Klein kinh hãi, chợt phát hiện khóe miệng "Kẻ Khờ" nhếch lên!

Soạt! Hăn bỗng ngồi bật dậy, nhìn thấy ánh trăng đỏ rực chiếu xuyên qua khung cửa sổ, thấy giá sách và bàn học, thấy bóng dáng của mình trong phòng ngủ, nhận ra mình vừa gặp ác mộng. Thân là "Thầy Bói", hăn hiểu rằng giấc mơ luôn vén màn cái gì đó, vì thế hăn chăm chú hồi tưởng lại.

Trong quá trình hồi tưởng, Klein chờ người ra, bởi hăn biết hôm nay mình không để ý cái gì!

Lúc đắm chìm trong bài thơ của Leonard, hăn bị nhìn chăm chú vô hình, hờ hững từ sau lưng. Cảm giác bị nhìn như vậy giống với khi hăn minh tưởng hoặc sử dụng linh thị, đều khiến hăn cảm thấy quen thuộc!

Mà dựa theo cách nói của đội trưởng Dunn, một khi xuất hiện cảm giác tương tự rất có nghĩa là...

Klein ngồi thẳng người dậy, xác nhận lại:

Đúng, chính là nó, cuốn bút ký kia! Cuốn bút ký của gia tộc Antigenous!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 45: Quay Lại

Dịch giả: nh0ckd255

Cuốn bút ký của gia tộc Antigenous nằm trong trong căn phòng đối diện với phòng của bọn bắt cóc!

Tuy điều này quá trùng hợp, nhưng Klein cảm thấy cảm giác của mình không sai. Hắn lập tức bò dậy, cởi bộ đồ cũ mà hắn thường mặc khi ngủ, rồi cầm lấy áo sơ mi bên cạnh phi lên người, nhanh chóng cài cúc áo vào.

Một cúc, hai cúc, ba cúc... Hắn bỗng phát hiện "thiếu" một cúc áo, mà tà áo hai bên có vẻ lệch nhau. Nhìn kỹ hắn mới phát hiện mình cài lệch từ lúc đầu, cho nên khiến áo sơ mi trở nên lệch theo.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, sử dụng vài kỹ xảo mình tưởng để bản thân tỉnh táo trở lại.

Mặc xong áo sơ mi màu trắng với quần dài màu đen, hắn mới tạm coi là bình tĩnh mà cài đai an toàn dưới xích, sau đó lấy khẩu súng ổ xoay ra từ dưới gối mềm đặt vào trong bao đựng súng. Bỏ qua việc thắt nơ, hắn khoác thêm áo vest, một tay cầm mũ tay kia xách gậy đi tới cửa.

Đội chiếc mũ lên đầu, Klein nhẹ nhàng vận nắm tay cửa, mở cửa rồi đi ra hành lang.

Hắn cẩn thận đóng cửa lại, như kẻ trộm nhẹ nhàng gần như là không tạo ra tiếng động nào đi xuống cầu thang, dùng bút máy với giấy ở trong

phòng khách viết hai dòng chữ rằng tối hôm qua quên nói rằng công ty có việc, hôm nay cần phải đến sớm.

Đi ra khỏi cửa, Klein lập tức cảm nhận cơn gió mát mẻ thổi tới, khiến toàn thân bình tĩnh trở lại.

Con đường trước mặt hắt mờ tối và yên lặng, không có người nào đi lại, chỉ có đèn khí gas đang lẳng lặng tỏa ra ánh sáng.

Klein lấy đồng hồ bỏ túi ra khỏi túi áo, ấn chóp mở ra, thấy giờ mới sáu giờ, mặt trăng đỏ chưa hoàn toàn lặn xuống, nhưng ánh sáng đã lóe lên từ phía chân trời.

Hắn định tìm một cỗ xe ngựa cho thuê đắt đỏ, đột nhiên thấy một cỗ xe ngựa tuyến không cỗ định bốn bánh cho hai con ngựa kéo nhanh chóng lái qua đây.

"Xe ngựa công cộng chạy sớm thế à?" Klein cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn ngoắc tay gọi xe dừng lại.

"Chào buổi sáng tốt lành." Lái xe ngựa thuần thục ghìm ngựa dừng lại. Nhân viên thu phí bên cạnh anh thì thì giơ tay che miệng, ngáp một cái rõ to.

"Tới phố Zoutelande." Klein vừa nói vừa móc hai đồng 1 penny và bốn đồng nửa penny ra khỏi túi quần.

"4 penny." Nhân viên phụ trách thu tiền trả lời không chút do dự.

Sau khi giao tiền xe, Klein đi lên, bên trong trống rỗng không có vị khách nào, khiến bóng tối trong đó lại càng lạnh lẽo hơn.

"Anh là người đầu tiên." Lái xe cười nói.

Hai con ngựa màu nâu bước đi, khá là nhẹ nhàng kéo xe đi.

"Nói thật tôi không nghĩ sáng sớm như này lại có xe ngựa công cộng đâu." Klein ngồi gần vị trí lái xe, thuận miệng đáp một câu nhằm phân tán sự chú ý khiến đầu óc bớt căng thẳng.

Lái xe tự giễu: "Làm từ sáu giờ sáng tới chín giờ tối, ngày nào cũng vậy, mà lương một tuần của tôi mới có 1 bảng."

"Không có ngày nghỉ à?" Klein kinh ngạc hỏi.

"Mỗi tuần được nghỉ luân phiên một ngày." Ngữ khí của lái xe trở nên nặng nề.

Nhân viên thu phí bên cạnh anh ta bổ sung:

"Chúng tôi phụ trách sáu giờ sáng tới mười một giờ trưa, sau đó ăn trưa, ngủ trưa, chờ đến sau bữa tối, chính là sáu giờ ấy, lại thay đồng nghiệp... Cho dù chúng tôi không cần nghỉ nhưng lũ ngựa vẫn cần."

"Lúc trước không phải như này. Từ khi có lái xe mệt quá gây ra tai nạn, không điều khiển được ngựa khiến toa xe bị lật, mới có việc thay phiên như vậy... Đám quý hút máu đó sao có thể đột nhiên trở nên tốt bụng được chứ!" Lái xe cười nhạo.

Dưới ánh sáng ban mai, cỗ xe ngựa công cộng này chạy tới phố Zoutelande, dọc đường cũng chỉ có bảy, tám khách lên xe.

Sau khi đã vơi bớt căng thẳng, Klein không nói gì nữa mà nhắm mắt lại, nhớ lại những gì đã trải qua ngày hôm qua xem mình có quên gì nữa không.

Khi mặt trời hoàn toàn mọc lên, bầu trời trở nên sáng ngời, xe ngựa đã tới phố Zoutelande.

Klein giơ tay trái ấn mũ, nhảy xuống xe ngựa. Hắn nhanh chóng bước vào số 36 phố Zoutelande, theo cầu thang đi lên công ty Bảo an Gai Đen.

Lúc này cửa vẫn đóng, chưa được mở ra.

Klein gỡ xâu chìa khóa bên hông xuống, tìm chìa màu đồng thau rồi nhét vào khóa, vặn chìa vang lên tiếng "răng rắc".

Hắn đẩy cửa làm cửa phòng mở vào trong, rồi thấy Leonard Mitchell đang ngủ điều thuốc lá đang thịnh hành gần đây.

"Thực tế thì tôi thích xì gà hơn... Trông anh có vẻ rất vội nhỉ?" Vị Kẻ Gác Đêm trông giống nhà thơ ung dung thoải mái hỏi.

"Đội trưởng đâu rồi?" Klein không đáp mà hỏi lại.

Klein chỉ vào vách ngăn:

"Trong phòng làm việc của anh ấy. Là một người phi phạm thăng lên từ "Kẻ Không Ngủ", anh ta chỉ cần nghỉ ngơi hai giờ vào ban ngày là được. Tôi nghĩ chắc đám chủ ngân hàng với nhà máy thích loại ma dược này nhất."

Klein gật đầu, bước nhanh qua vách ngăn, thấy Dunn Smith đã mở cửa phòng làm việc, đang đứng ở lối vào.

"Có chuyện gì vậy?" Anh ta mặc áo gió màu đen, cầm một chiếc gậy batoong mạ vàng, vẻ mặt điềm tĩnh và nghiêm túc.

"Tôi có cảm giác "dường như đã gặp ở nơi nào rồi", hẳn là cuốn bút ký kia, bút ký của gia tộc Antigenous." Klein cố gắng khống chế bản thân để câu trả lời có vẻ trật tự và rõ ràng.

"Ở chỗ nào?"

Sắc mặt Dunn Smith hoàn toàn không thay đổi. Nhưng linh cảm cho Klein biết dường như có một dao động vô hình và rõ ràng xuất hiện trên người anh ta, có lẽ là linh lấp lóe, hoặc là biến hóa về cảm xúc.

"Ngay ở chỗ mà tôi và Leonard giải cứu con tin hôm qua, ở đối diện căn phòng của bọn bắt cóc. Lúc ấy tôi không phát hiện, tới khi nằm mơ mới được gợi ý." Klein không hề dấu giếm gì.

"Xem ra hôm qua tôi đã bỏ lỡ một công lao vô cùng lớn rồi." Leonard, không biết đã tới chỗ này từ lúc nào, khẽ cười một tiếng.

Dunn khẽ gật đầu, ra lệnh với vẻ mặt nghiêm túc:

"Bảo Cornley thay lão Neil trông kho vũ khí, gọi Neil với Frye đi cùng chúng ta."

Leonard không tỏ ra tùy tiện nữa, mà lập tức thông báo Cornley với Frye trong phòng giải trí của Kẻ Gác Đêm. Cornley là "Kẻ Không Ngủ", còn Frye là "Người Nhật Xác".

Năm phút sau, một phần của tiểu đội Kẻ Gác Đêm lên xe ngựa hai bánh nhanh chóng lên đường, trong sáng sớm vẫn chưa có nhiều người đi đường.

Leonard đội mũ nỉ, mặc áo sơ mi với gile, đảm nhiệm lái xe lâm thời, thi thoảng lại vung roi lên không khí phát ra tiếng kêu giòn vang.

Trong buồng xe, Klein ngồi cùng bên với lão Neil, đối diện là Dunn Smith và Frye. Vị "Người Nhật Xác" này có làn da trắng như đã lâu không phơi nắng hoặc là thiếu máu nghiêm trọng. Anh ta chừng ba mươi tuổi, tóc đen mắt lam, mũi cao và thẳng, môi khá mỏng, có khí chất lạnh lẽo và âm u cùng với mùi hương nhàn nhạt như hàng năm phải tiếp xúc với thi thể.

"Cậu kể lại kỹ càng và tỉ mỉ một lần đi." Dunn sửa cổ áo của chiếc áo gió màu đen của mình.

Klein vuốt ve thạch anh vàng treo trên sợi dây dưới tay áo, bắt đầu kể từ lúc nhận ủy thác tới giấc mơ vừa rồi. Lão Neil ngồi bên hắn cười khi khi, nói:

"Cậu với cuốn bút ký gia tộc Antigenous dường như bị ràng buộc kiểu số mệnh nào đó, thế mà cũng gặp được."

Đúng vậy, như này thật quá trùng hợp! Nếu lúc trước Leonard không nói rằng qua kết quả điều tra ban đầu cho thấy vụ Elliot bị bắt cóc không hề có sự điều khiển của thể lực bí ẩn hoặc lực lượng thần bí, mà chỉ là một vụ án túng quá hóa liều, tôi cũng nghi là bị ai cố ý sắp đặt... Klein cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, quá đối trùng hợp!

Dunn không nói gì, dường như đang nghĩ chuyện gì đó. "Người Nhật Xác" Frye cũng mặc áo gió màu đen vẫn giữ nguyên im lặng.

Mãi tới khi xe ngựa dừng lại, tòa nhà mà Klein nói xuất hiện bên ngoài cửa sổ, sự im lặng này mới bị phá vỡ.

"Chúng ta lên nào. Klein, cậu với lão Neil đi ở sau cùng, cẩn thận, bắt buộc phải cẩn thận." Dunn xuống xe, lấy một khẩu súng lục kỳ quái với phần nòng có vẻ hơi dài và hơi xù xì từ trong ngực, rồi nhét nó vào túi áo bên phải.

"Vâng." Klein nào dám lơ mãng xông tới trước nhất.

Chờ khi Leonard tìm được người trông xe ngựa, năm người phi phạm trước sau tự động tiến vào cầu thang, bước chân rất nhẹ đi lên tầng ba.

"Chính là chỗ này à?" Leonard chỉ vào căn phòng đối diện phòng của bọn bắt cóc.

Klein gõ nhẹ lên ấn đường hai cái mở linh thị ra. Ở trạng thái này, linh cảm của hắn lại tăng lên, chỉ cảm thấy mình dường như nhận ra cánh cửa kia, chính mình như đã từng vào bên trong.

"Đúng vậy." Hắn gật đầu khẳng định.

Lão Neil cũng mở linh thị ra quan sát cẩn thận, sau đó nói: "Bên trong không có ai, cũng không có ánh sáng của ma pháp."

"Người Nhặt Xác" Frye khàn giọng bổ sung: "Không có ác linh."

Anh ta không cần mở linh thị vẫn có thể thấy được rất nhiều thể linh hồn, gồm cả ác linh và oan hồn.

Leonard bước lên một bước, tung một nắm đấm đánh lên khóa cửa hệt như ngày hôm qua. Lúc này, không chỉ ván gỗ xung quanh vỡ vụn, ngay cả khóa cửa cũng bị đánh bay, rơi lộc cộc xuống đất.

Klein chỉ cảm thấy sự túng bí vô hình nào đó biến mất, ngay sau đó hắn ngửi thấy một mùi tanh rất nồng.

"Thi thể! Thi thể đã thối rữa!"

"Người Nhặt Xác" Frye lạnh lùng trần thuật, anh không hề có dấu hiệu như buồn nôn gì cả.

Dunn giơ tay phải có đeo găng tay đen từ từ đẩy cửa phòng ra. Thứ ánh vào mắt mọi người đầu tiên chính là một lò sưởi trong tường. Trong tiết trời tháng Bảy, trong phòng ngập tràn sự oi bức không hề bình thường. Ở phía trước lò sưởi có bày một ghế đu, một bà lão mặc váy áo màu trắng đen đang ngồi trên đó, đầu rũ xuống.

Cả người bà ta trở nên to hơn rất nhiều một cách bất thường, da toàn thân màu xanh đen, phồng lên và phát sáng, dường như chỉ chọc một cái là

sẽ vỡ tung, phun ra mùi hôi thối. Mà những con giòi bộ hoặc động vật ký sinh nhung nhúc bò ra từ trong thịt, trong dịch thối hoặc nếp gấp của váy áo - trong linh thị, chúng nó tựa như những đốm sáng đang bao quanh một chùm "tối đen" sắp tắt.

Lộc cộc.

Hai con mắt bà ta rơi xuống đất, lăn mấy vòng, để lại những vệt màu vàng.

Klein cảm thấy buồn nôn, lại không cách nào ngăn được mùi hôi thối ảnh hưởng, lập tức khom người nôn ọe.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 46: Tranh Chân Dung

Dịch giả: nh0ckd255

Oe! Oe!

Klein ngồi ở đó, nôn mửa khó mà chặn lại được, vì không ăn sáng nên hăn ói ra cả nước vàng.

Lúc này, một chiếc ấm nhỏ hình vuông làm từ sắt trông khá giống hộp thuốc lá xuất hiện ở trước mặt hăn. Miệng ấm không có nắp tỏa ra một thứ mùi hỗn hợp của nước tiêu độc, lá bạc hà, tương tự với mùi thuốc lá khiến mũi Klein lập tức bị sặc, cả người đều ớn hơn hăn. Mùi hôi nồng nặc như trước, nhưng Klein không còn cảm thấy buồn nôn nữa, nhanh chóng ngừng lại.

Hăn nhìn theo ấm sắt hình vuông kia, thấy một bàn tay nhợt nhạt không giống tay người sống, thấy ống tay áo gió màu đen, thấy "Người Nhật Xác" Frye với khí chất âm u và lạnh lẽo như băng.

"Cảm ơn." Klein hoàn toàn tỉnh táo lại, giơ tay chống gối đứng lên.

Frye không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu: "Quen là tốt rồi."

Anh ta đẩy năm chiếc ấm kia lại, để vào trong túi, rồi quay người đi tới phía thi thể bà cụ đã thối rữa khá nhiều, không thềm mang găng tay mà cứ thế kiểm tra. Còn Dunn Smith và Leonard Mitchell thì đang bước vòng quanh căn phòng, thi thoảng lại động vào mặt bàn và báo chí.

Lão Neil thì nắm chặt mũi đứng ở cửa, ồm ồm oán giận:

"Thật đáng tởm, tháng này tôi phải xin thêm trợ cấp mới được!"

Dunn quay đầu, vừa dùng tay đeo găng tay màu đen sờ soạng lớp tro bụi trên lò sưởi trong tường bên cạnh, vừa quay sang nhìn Klein, nói:

"Có quen chỗ này không?"

Klein ngừng thở, ép đầu óc mình vẽ nên hình dáng chiếc đồng hồ bỏ túi màu bạc, khiến thể xác và tinh thần yên tĩnh lại.

Hắn, vốn đang ở trong trạng thái linh thị, lập tức có cảm nhận khác biệt hẳn, một hình ảnh tới từ nơi sâu nhất trong trí nhớ bỗng nhiên hiện lên trước mắt: Lò sưởi trên tường, ghế đu, bàn, báo chí, đỉnh sắt loang lỗ vết gỉ trên cửa, lon thiếc mạ màu trắng bạc... Cảnh tượng ấy u ám hệt như phim phóng sự ở Trái Đất, nhưng mơ hồ và hư ảo hơn hẳn.

Nó nhanh chóng trùng lên tất cả những gì Klein nhìn thấy trước mắt, cảm giác như từng quen biết, như từng xảy ra lập tức hiện lên rõ nét, tiếng gào thét mơ hồ và hư ảo lại xuyên qua lớp hàng rào vô hình ủa tới:

"Hornaces... Fregela... Hornaces... Fregela... Hornaces... Fregela..."

"Có vài điểm quen thuộc." Klein thành thật trả lời, đầu hơi đau, đành phải nhanh chóng gõ lên ấn đường hai cái.

Hornaces... Dãy núi Hornaces xuất hiện trong nhật ký của nguyên chủ?

Đó là nội dung được giải mã ra từ trong bút ký của gia tộc Antigenous...

Tiếng thì thầm vừa rồi rất giống với tiếng thì thầm trước đây, cùng nhắc đến danh từ Hornaces này... Đây là... đang dự đoán sao? Klein sợ hãi,

không dám nghĩ sâu hơn vì sợ bản thân sẽ rơi vào quỹ đạo mất khống chế.

Dunn khẽ gật đầu, đi tới trước tủ bát, đột nhiên giơ tay kéo cửa gỗ bên trên ra. Trong đó có bánh bao với đầy nấm mốc, bên cạnh là bảy tám con chuột màu xám đã chết, lông tơ cứng ngắc.

"Leonard, cậu xuống dưới tìm cảnh sát tuần tra để biết rõ về hình hình nơi này." Dunn nói với đội viên.

"Vâng." Leonard quay người rời khỏi căn phòng.

Dunn lập tức mở cửa hai phòng ngủ ra, điều tra thật cẩn thận. Chờ khi anh ta xác nhận không có manh mối hay cuốn bút ký gia tộc Antigenous, "Người Nhật Xác" Frye đứng thẳng người dậy, lấy chiếc khăn tay màu trắng mang theo bên người ra lau chùi hai tay, nói:

"Chết quá năm ngày, không có vết thương bên ngoài, cũng không có ảnh hưởng hiện ra ngoài do sức mạnh siêu phàm tạo thành. Về nguyên nhân cụ thể thì bắt buộc phải điều tra thêm bước nữa."

"Các người có phát hiện gì không?" Dunn quay đầu nhìn về phía Neil và Klein.

Hai người đã rời khỏi linh thị từ nãy đồng loạt lắc đầu.

"Ngoài một người chết, tất cả mọi thứ ở nơi này đều bình thường. Không, lúc đầu có thứ sức mạnh vô hình đã đóng kín căn phòng. Anh biết đó, khi chúng ta sử dụng nghi thức ma pháp thì thường có thao tác tương tự." Neil suy nghĩ vài giây rồi bổ sung.

Dunn đang định mở miệng thì bỗng nhìn ra ngoài cửa. Vài giây sau, Klein và Neil mới nhận ra thứ gì đó, cùng quay người nhìn sang phía cầu thang. Vài giây sau, tiếng bước chân từ nhỏ trở nên to dần, Leonard và một nhân viên cảnh sát đi tới.

Vị nhân viên cảnh sát này ngửi thấy mùi hôi thối, mặt biến sắc, lập tức phối hợp với "đồng nghiệp" ở Bộ phận Hành động Đặc biệt gõ cửa hai hộ gia đình ở tầng hai, hỏi rõ tình hình tầng ba.

Một lát sau, vị cảnh sát đeo quân hàm hai chữ V màu bạc nhìn thi thể trên ghế đu, nói:

"Katy Stephanie Bieber, chừng 55 tới 60 tuổi, quả phụ, thuê nơi này với con trai Riel Bieber được hơn mười năm. Lúc còn sống chồng của bà ta là thợ trang sức. Con trai của bà ta chừng 30 tuổi, không vợ, kế thừa nghề nghiệp của cha, lương một tuần tầm 1 bảng 15 saule. Theo những gì hàng xóm kể thì đã một tuần không gặp được hai người này."

Nghe kể tới đây, Klein đã biết trọng điểm kế tiếp là ở đâu: Là Riel Bieber đã mất tích, nói đúng hơn là không biết đã đi đâu! Rất có thể cuốn bút ký kia ở ngay trên người anh ta!

"Có ảnh chân dung của Riel Bieber không?" Dunn nhìn nhân viên cảnh sát, lúc này anh đang sắm vai vị đốc sát cao cấp. Chẳng qua đây không được coi là đóng giả, bởi vì trên hồ sơ bên sở cảnh sát, anh ta thực sự là một vị đốc sát cao cấp, tiền lương và trợ cấp cũng có từ chức này, đương nhiên chưa kể phần lương tới từ giáo hội.

Nhân viên cảnh sát lắc đầu, có vẻ khá căng thẳng:

"Không biết nữa... Phải quay về phân cục tìm xem. Thường thì chúng tôi không có khả năng giữ ảnh chân dung của mỗi một người."

"Tôi hiểu, anh tiếp tục đi hỏi các hộ gia đình ở tầng một nhé, nhớ là hỏi kỹ chút." Dunn ra lệnh.

Nhìn nhân viên cảnh sát đi, anh ta đóng cửa lại, rồi quay sang nói với lão Neil:

"Chuyện tiếp theo giao cho ông, nếu không thì làm cho các hộ gia đình ở đây ngủ rồi tìm kiếm dáng vẽ của Riel Bieber trong giấc mơ của họ. Ủm, tôi không tin tưởng tranh vẽ qua miêu tả cho lắm."

Lão Neil gật đầu, lấy một chai to bằng mấy ngón tay cái từ trong túi ngằm ở trên chiếc áo choàng màu đen cổ điển, dựa theo thứ tự vẩy chất lỏng màu đen trong chai ra bốn phía. Ngay sau đó ông ta nẹp ít phấn rải một vòng quanh người.

Điều kỳ quái là mùi gay mũi bốc lên nhưng không hề bị ảnh hưởng bởi mùi hôi thối trong phòng. Mà Klein đột nhiên cảm thấy có một vòng năng lực vô hình xuất hiện quanh người lão Neil, ngăn cách ông ta với mọi người và mọi thứ xung quanh, tựa như trạng thái của căn phòng này lúc ban đầu.

Lão Neil khép hờ đôi mắt, miệng mấp máy đọc những lời niệm chú trầm và mơ hồ. Klein còn chưa chuẩn bị xong, chỉ mang máng nghe được những câu như "Tôi cầu khẩn sức mạnh của Nữ Thần", "Tôi mong chờ được đêm tối chiếu cố"...

Vù! Gió đột nhiên chui qua cửa sổ, thổi bay bột phấn.

Klein giật mình, da gà da vịt nổi hết lên, chỉ cảm thấy một "mùi" khủng bố tới cùng cực khó mà miêu tả, khiến người ta không dám nhìn thẳng đang lan ra nhanh chóng. Đầu hẳn trở nên rối loạn, căng thẳng không tài nào thả lỏng được, giống như vừa mới làm xong một bài toán có độ khó cao vậy.

Đột nhiên lão Neil mở mắt, đôi mắt ấy tối đen như mực. Ông ta lấy một chiếc bút máy ra từ trong túi áo, rồi đề tờ giấy lộn trên bàn mà vẽ soạt soạt, động tác nhanh tới mức toàn thân rung rung.

Klein chăm chú nhìn thì thấy một khuôn mặt với sống mũi cao, hốc mắt hõm sâu xuống đang nhanh chóng hiện ra.

Chờ khi hoàn thành xong phần tóc ngắn quăn tự nhiên, Neil viết một dòng chữ bên dưới bức tranh: "Tóc màu đen, mắt màu xanh đậm, bên trái miệng có một chiếc răng sứ giả."

Cạch! Chiếc bút mực trong tay lão Neil ngã lăn ra tờ giấy, người ông ta cũng run rẩy vài cái.

"Đây là dáng vẻ của Riel Bieber còn sót lại trong căn phòng." Lão Neil khẽ nói, đôi mắt đã trở lại bình thường. Sau đó ông ta trở lại vị trí ban nãy, thông thả dạo một vòng. Sức mạnh vô hình, ngăn cách lập tức biến thành một cơn gió nhẹ thổi đi.

"Ca ngợi Nữ Thần." Neil điểm bốn cái lên ngực tạo nên hình dáng mặt trăng đỏ rực.

Klein thả lỏng tinh thần, quan sát kỹ càng hơn. Hắn phát hiện khuôn mặt Riel Bieber chẳng có điểm đặc biệt gì, trông khá ôn hòa, chỉ là nếp nhăn hai bên mũi hiện lên rõ.

"Để tôi thử xem có dùng bói trượng tìm vật được không." Hắn cầm bức tranh, tìm quần áo nam trong phòng ngủ, đặt chúng xuống đất.

Dunn, Leonard và Neil không ngăn cản, đứng nhìn hắn dựng gậy chống bên trên quần áo vào tranh vẽ. "Người Nhật Xác" Frye vẫn im lặng như trước.

Đôi mắt màu nâu của Klein chuyển thành màu đen, hắn hoàn thành việc lẩm nhẩm rồi thả tay ra.

Cây gậy màu đen đứng thẳng tại chỗ như đã đâm sâu xuống sàn nhà.

"Vị trí của Riel Bieber." Klein lại đọc nhẩm trong lòng.

Vù, tiếng gió vang lên, cây gậy ngã xuống. Nhưng trong quá trình đó nó luôn đổi hướng, cuối cùng xoay tròn quanh điểm tựa với biên độ nhỏ. Rõ là không hề có ngoại lực nào tác động, cây gậy màu đen mạ bạc lại dựng thẳng lên.

Klein thử vài lần, nhưng lần nào cũng như vậy, đành phải lắc đầu với Dunn và Neil.

Có sức mạnh kỳ lạ quấy nhiễu "bói toán" của mình...

Dunn gỡ bao tay ra, nói với Leonard và Klein:

"Hai cậu cầm bức tranh của Riel Bieber đi hỏi các hộ gia đình ở đây để xác nhận lại, sau đó dùng tội danh giết mẹ ruột để truy sát hẳn."

"Vâng." Klein cầm gậy, cúi người nhặt bức tranh lên.

Tới khi hàng xóm đều xác nhận rằng người trên tranh vẽ là Riel Bieber, Dunn làm cho Leonard và nhân viên cảnh sát tới sở cảnh sát hoàn thành các thủ tục, còn mình thì cùng Frye tới mấy quán bar ở Tingen để tìm người qua con đường không công khai.

Klein và Neil đi xe ngựa công cộng trở lại công ty Bảo an Gai Đen. Lúc này chưa đến 8h, Roxanne vẫn chưa tới.

Klein đóng cửa lại, quay đầu nhìn lão Neil, nửa ngờ vực nửa xin chỉ bảo mà hỏi:

"Vì sao tôi... Tôi lại mang bút ký gia tộc Antigenous tới nhà của Riel Bieber?"

Nơi này hoàn toàn không nằm trên đường từ chỗ ở của Welch tới phố Chữ Thập Sắt.

Neil đi tới ghế sofa, cười ha ha, nói:

"Không phải quá rõ rồi sao? Không biết là các cậu động phải sức mạnh trong cuốn bút ký, hay là tò mò làm nghi thức được ghi trên đó nên chọc phải thứ kỳ dị không nên chọc tới. Mà sức mạnh này, mục đích tồn tại của nó chính là đưa bút ký cho Riel Bieber, hơn nữa còn phải cắt đứt toàn bộ manh mối để không kẻ nào phát hiện được. Cho nên, ngoài kẻ đã được lựa chọn là cậu ra, Welch và Naya đã tự sát tại đó, còn về cậu, thằng thăn mà nói là tới giờ tôi vẫn không rõ vì sao cậu vẫn sống."

"Tôi cũng không biết..." Klein ngồi xuống, gượng cười trả lời: "Chắc là ông đã phỏng đoán về chuyện xảy ra nhỉ. Tôi cũng nghĩ đến điều đó, chỉ là không rõ vì sao nhất định phải đưa bút ký cho Riel Bieber."

Neil thả tay, nói:

"Có lẽ hẳn ta phù hợp với yêu cầu, cũng có thể do hẳn là hậu duệ còn sót lại của gia tộc Antigenous, có nhiều khả năng lắm... Tại sao cuốn bút ký kia lại được bán tới thành phố Tingen chúng ta, hẳn là cũng do nguyên nhân tương tự."

"Tôi cho là do hẳn là hậu duệ." Klein giật mình, chột thờ dài, nói: "Tiếc rằng tôi không phát hiện từ trước, khiến Riel Bieber và cuốn bút ký kia đều biến mất."

Neil cười nói:

"Đây là vấn đề mà Dunn phải phiên não, với cậu thì đây lại là chuyện tốt."

"Vì sao nói như vậy?" Klein nghi hoặc, mày nhú lại.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 47: Neil Thiếu Tiền

Dịch giả: nh0ckd255

Neil day huyết thái dương, nói:

"Có lẽ đã biết nguyên nhân đại khái về việc vì sao các cậu tự sát, cuốn bút ký kia cũng tới tay Riel Bieber rồi, với cả chuyện cũng đã lộ, nên mặc kệ cậu sống hay chết đều khó có thể ảnh hưởng tới những gì xảy ra tiếp theo. Tôi nghĩ, tôi cho rằng thứ, hoặc sức mạnh thần bí đã tạo nên tất cả mọi chuyện này sẽ không chú trọng tới cậu nữa, cũng giống như việc cậu không để ý tới con kiến dưới đất. Ha ha, chỉ cần cậu không thứ khiến "Thần" chú ý tới cậu.

Mà việc chúng ta truy nã Riel Bieber sẽ nhanh chóng truyền tới tai hội Mật Tu, hẳn là bọn họ có thể đoán được điều này có liên quan tới tung tích cuốn bút ký gia tộc Antigenous. Tin tôi đi, những tổ chức bí ẩn đã tồn tại hơn nghìn năm này có đủ con đường cung cấp thông tin, cho nên bọn họ sẽ chuyển trọng tâm tới tung tích của Riel Bieber hòng tìm được cuốn bút ký trước chúng ta, sẽ không và cũng không thể tiếp tục tới quấy rầy, theo dõi và đối phó cậu nữa.

Người trẻ tuổi, chúc mừng cậu vì đã thoát khỏi bóng ma quá khứ, nghênh đón hành trình mới tràn ngập ánh mặt trời."

Klein nghe mà gật đầu liên tục, vừa sung sướng lại vừa thả lỏng mà nói: "Hy vọng là như vậy."

Những âu lo từ lúc xuyên qua tới giờ dường như sắp tan biến...

Chẳng qua, thẳng thắn mà nói thì Klein vẫn thấy chưa yên tâm lắm, bởi vì hần và cuốn bút ký kia dường như có mối ràng buộc nào đó, thế cho nên từ một nhiệm vụ giải cứu con tin bình thường lại phát hiện dấu vết để lại một cách trùng hợp dị thường. Hần rất sợ một ngày nào đó người đưa thư bỗng đưa tới một bưu phẩm, lúc hần mở ra lại phát hiện đó là cuốn bút ký của gia tộc Antigenous!

Hy vọng mọi việc sẽ đi theo hướng mà lão Neil nói... Hần lặng lẽ cầu nguyện một câu.

Nghe được câu trả lời của Klein, lão Neil cười nhạo một tiếng:

"Hình như cậu không phải tín đồ ngoan đạo của Nữ Thần thì phải, lúc này không phải là nên vẽ mặt trắng đỏ trước ngực, sau đó nói một câu 'Mong Nữ Thần phù hộ chúng ta' sao?"

"Neil, trông ông cũng không giống, tín đồ chân chính không bao giờ nói 'nghênh đón hành trình mới tràn ngập ánh mặt trời' cả." Thời gian này trải qua "Khóa học thần bí", Klein và Neil đã tạo dựng nên một tình hữu nghị không tị, vì vậy hần châm chọc lại không hề khách khí.

Hai người liếc nhau, ăn ý nở nụ cười, rồi gần như cùng lúc giơ tay điểm lên ngực:

"Ca ngợi Nữ thần!"

Đúng lúc này, tiếng chuyển động vang lên, cửa công ty Bảo an Gai Đen được mở ra. Phụ nhân Olean xinh đẹp nhã nhặn với mái tóc quần dc búi lên, lắc lư làn váy xanh nhạt đi vào phòng tiếp khách.

"Chào buổi sáng, ông Neil. Chào buổi sáng, Klein." Cô cầm một chiếc túi xách làm từ da bò, khẽ cười chào hỏi: "Hôm nay lại là một ngày sáng sủa, khá là đẹp."

"Chào buổi sáng, Olean, cô vẫn xinh đẹp như mười mấy năm trước."
Lão Neil cười hớ hớ.

Olean liếc mắt sang, vẻ mặt nghiêm nghị, nói:

"Ông Neil, lời khen của ông vẫn khiến người ta tức giận giống mười mấy năm trước."

Cô nhấn vào mấy từ "mười mấy năm trước" rất mạnh.

"VẬY HỜ?" Neil nhìn Klein, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Đừng bao giờ nói những câu khiến các quý cô quý bà nhớ tới tuổi của mình... Làm một tên chuyên gia bàn phím cái gì cũng biết, Klein lập tức hiểu ý của phu nhân Olean, bèn khẽ cười nói: "Chào buổi sáng, phu nhân Olean, trông chị lúc nào cũng xinh đẹp như vậy."

"Cảm ơn chàng sinh viên tốt nghiệp đại học Hoy ưu tú của chúng ta."
Olean khẽ cười, gạt đầu rồi nói sang chuyện khác: "Vị lão quản gia kia đã thanh toán thù lao cho nhiệm vụ ủy thác, theo quy định của đội trưởng thì một nửa được đưa vào kinh phí ngoài định mức, một nửa cho cậu và Leonard. Mà cậu không phải đội viên chính thức nên chỉ nhận được 10% của một nửa kia, chút nữa có thể tới ký tên nhận lấy rồi."

"Ông ta trả bao nhiêu tiền?" Klein vừa vui mừng vừa đau lòng, hỏi.

"200 bảng. Lúc ấy ông ta nói thế này: Chúa ơi, Bão Táp trên cao, tôi thực không thể tưởng tượng và cũng không thể tin rằng chuyện này lại được giải quyết như vậy! Còn khó hơn cả chúng tôi năm mơ ấy chứ! Tại sao cái công ty Bảo an của anh chị lại chẳng có tí tiếng tăm nào? Rõ ràng là nổi sĩ nhục của cả cái ngành này mà!" Phu nhân Olean bắt chước chất giọng nam bộ đặc sắc của lão quản gia Clea.

Klein tỏ vẻ suy nghĩ nghiêm túc vài giây, rồi dí dỏm nói: "Thế này thì thật không công bằng cho lũ bắt cóc kia rồi."

Hai người phi phạm dùng phương thức có thể nói là dễ dàng và thoải mái giải quyết vấn đề nhanh chóng... Hệt như người lớn trang bị tận răng đi bắt nạt vài đứa trẻ...

"Bọn họ thật xui xẻo, hẳn là không được thần linh phù hộ mà." Olean khẽ cười: "Tôi bảo lão quản gia kia là lần này là do chúng ta may mắn, vừa hay có người đưa tin nhìn thấy đám bắt cóc mang đứa trẻ vào địa điểm ẩn nấp, cho nên đừng có chờ mong gì quá vào chúng ta, rằng chúng ta chỉ là một công ty Bảo an rất là bình thường mà thôi."

Nói như vậy, càng nhấn mạnh bình thường thì lại càng không bình thường... Klein mỉm cười thầm oán một câu, đôi mắt nhìn phu nhân Olean đi qua vách ngăn vào trong phòng kế toán.

Lão Neil ngồi bên thì tặc lưỡi một cái, nói với vẻ hâm mộ:

"Cậu đúng là kẻ may mắn, vừa mới gia nhập không lâu đã gặp được ủy thác trị giá 200 bảng rồi."

"Như này ít lắm à?" Neil nghi hoặc hỏi. Lúc trước nếu không học lịch sử và thần bí học, hẳn hay ra ngoài đi dạo, dùng linh cảm tìm kiếm manh mối.

"Theo thống kê của Olean, một tuần chưa chắc chúng ta đã nhận được ủy thác nào, mà phần lớn đều có giá trị dưới 20 bảng." Neil quay quay thạch anh trắng đeo trên cổ tay, thở dài đáp. Sau đó ông ta nhìn Klein đầy mong đợi: "Sau này nếu gặp được ủy thác tương tự, cậu nhớ phải báo cho tôi với đấy."

Nghe Neil nói vậy, Klein bỗng cảm thấy kỳ quái, vì thế hắn hỏi thẳng:

"Neil, hình như ông thiếu tiền lắm nhỉ? Mỗi tuần ông được lương bao nhiêu? Nếu không tiện kể thì cứ bỏ qua câu hỏi này của tôi nhé."

Neil dựa người vào phần tựa của ghế sofa sau lưng, cười ha ha nói:

"Có gì mà phải giấu diếm, tôi ở đây đã lâu, hiện tại mỗi tuần có thể nhận được một phần lương từ bên giáo hội và bên sở cảnh sát, tổng là 12 bảng."

"12 bảng một tuần?" Klein kinh ngạc tới bật thốt lên. Một tuần 12 bảng, một năm 52 tuần, như vậy một năm sẽ được khoảng 600 bảng rồi!

Lúc trước hẳn đọc "Báo Sáng Tingen" và "Báo Người thành thật" thì thấy luật sư cao cấp mới được 800 đến 1.000 bảng một năm, mà đó là luật sư cao cấp đấy nhé! Còn quản lý ở công ty xuất nhập khẩu của Benson thì một tuần mới được 6 bảng, như vậy đã coi như là có thể diện lắm rồi.

"Đúng vậy! Kỳ thực tiền lương như vậy cũng khá mầu rồi, hơn nữa chúng ta còn không phải nộp thuế thu nhập." Neil mỉm cười bồi thêm một câu.

Klein nghe Benson đề cập đến rằng những ai lương tuần từ 1 bảng trở lên là phải nộp thuế loại E, cũng chính là thuế thu nhập tiền lương của nhân viên làm thuê cho chính phủ và công ty. Từ 1 đến 2 bảng là nộp 3%, từ 2 đến 5 bảng thì nộp 5%, 5 đến 10 bảng nộp 10%, 10 đến 20 bảng nộp 15%, còn từ 20 bảng trở lên nộp 20%.

Ngoài ra hẳn còn đọc được bốn loại thuế thu nhập khác, loại A là thuế lợi nhuận cho đất, nhà ở và các tài sản giá trị gia tăng khác, bao gồm cả tiền thuế đất và thuế nhà; loại B là thuế thu nhập cho nông nghiệp; loại C là thuế lợi nhuận cho trái phiếu, ngân sách và cổ phiếu; loại D là thuế thu nhập của thương nghiệp, tài chính và các ngành sản xuất chuyên trách khác.

"Một điểm khiến người ta phải khen ngợi." Klein phụ họa lời của Neil.

"Chẳng qua..." Neil lắc đầu: "Với người phi phạm thường xuyên phải thăm dò bí ẩn, thường xuyên luyện tập và thử các nghi thức như chúng ta thì lương thể này không bao giờ đủ."

"Không phải các vật liệu đều được xin cấp cho sao?" Klein kinh ngạc hỏi.

Neil cười nhạo một tiếng:

"Cái đó có hạn thôi, đôi khi còn bắt buộc phải có lý do chính đáng. Nếu muốn luyện tập và thử nghiệm thêm về lĩnh vực thần bí, chỉ có thể tự mình bỏ tiền ra mua vật liệu. Có thể mua nội bộ, hoặc đi giao dịch ở chợ đen."

Klein khiếp sợ, lập tức hỏi:

"Có chợ đen chuyên giao dịch các vật liệu phi phạm à? Tôi tưởng... Tôi tưởng giáo hội chắc chắn không chấp nhận sự tồn tại của chúng chứ."

Chính hắn đang thiếu đường kiếm vật liệu, mà bản thân đang có một tổ chức ngầm mới được hình thành, không thể nào chuyện gì cũng giải quyết nhờ Kẻ Gác Đêm được.

"Chuyện này làm sao quản lý được, ừm, theo quan điểm thần bí học thì mọi vật đều có linh hồn, mọi vật đều có chung nguồn cội, vật liệu mà chúng ta sử dụng không chỉ tới từ các giống loài siêu phạm, mà còn tới từ những động vật, thực vật và khoáng vật bình thường nữa. Ví dụ hoa violet độc, Kim Bạc Hà và cỏ Dạ Hương trong ma dược "Thầy Bói" của cậu là thứ có thể gặp được thường xuyên trong cuộc sống hàng ngày. Có lẽ chúng nó không có tính chất phi phạm, nhưng có được đặc tính riêng của mình, sau khi điều chế và trộn vào nhau sẽ đạt tới hiệu quả nhất định. Cho nên,

đây là những giao dịch mà giáo hội không phải muốn cấm là cấm được." Neil giải thích cặn kẽ.

Không chờ Klein mở miệng, ông ta nói tiếp:

"Hơn nữa không phải những thứ chính yếu nhất của giống loài siêu phàm mới có thể sử dụng được, ví dụ như bạch tuộc Lava, ngoài máu, mắt, da và xúc tu của nó đều là vật liệu không tệ. Trừ phi giáo hội sử dụng hết người của mình đi bắt chúng, nếu không phải trữ hàng đầy đủ, khổng chế lượng vật phẩm tuần đi nơi khác, đó là gánh nặng kinh tế khá lớn. Vật liệu phi phàm cấp càng thấp thì càng như vậy, chỉ có thể cố gắng không cho mấy thứ có vẻ đặc thù được đưa vào lưu thông.

Neil bỗng cười một tiếng: "Một nguyên nhân quan trọng nữa là chúng ta biết rằng giao dịch ở chợ đen sẽ tốt hơn là chúng ta không biết gì cả. Với tiền đề là tổ chức bí ẩn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, đây là một kế sách không sai, lại còn giúp chúng ta kiếm được vật liệu mà mình thiếu. Đương nhiên khi thị trường như vậy tồn tại ắt sẽ có thứ vi phạm lệnh cấm xuất hiện. Chỉ cần không quá khoa trương, không quá nguy hiểm, chúng tôi thường vờ như không thấy, cùng lắm thì lấy chúng nó về làm giàu thêm cho kho của mình."

"Còn cả nguyên nhân là mấy giáo hội lớn kiềm chế lẫn nhau, không thể sử dụng thủ đoạn quá mạnh nữa chứ?" Klein suy đoán.

Neil ừ một tiếng, nhưng không nói rõ hơn.

"Tôi là "Thầy Bói", mai sau chắc chắn cần luyện tập và rất nhiều vật liệu, Neil, liệu ông có thể dẫn tôi xuống chợ đen đó xem thế nào không?" Klein nhờ vả với lý do rất chính đáng.

Neil tỏ ra khó xử:

"Thực ra phần lớn mấy tay ở đó đều không phải người phi phạm, có kẻ là quý tộc ham mê thần bí, có kẻ thừa tiền hưởng tới phương diện này... Ủm, được rồi, tôi còn giấy nợ 30 bảng sắp phải trả, tạm thời không tới đó được."

"VẬY THÔI..." Klein hoàn toàn không ngờ là do nợ tiền chưa trả.

Một lát sau, hắn châm chước rồi nói:

"Neil, ông cần vay tiền không? Tôi còn 10 bảng tiền thù lao này."

"Ha ha, không cần, tôi có cách giải quyết." Neil vỗ xuống ghế sô pha rồi thông thả đứng lên: "Ây dà, tuổi già đúng là kẻ thù khó đối phó nhất, trực một tối thôi mà tôi mệt mỏi lắm rồi. Ủm, sáng nay cậu tự ôn tập những gì đã học lúc trước, đọc thêm nhiều tài liệu lịch sử, tới mai tôi sẽ dạy cậu vài nghi thức ma pháp cơ bản."

"Vâng." Klein đứng dậy theo, ngả mũ chào.

Đến chiều, thấy đội trưởng Dunn vẫn chưa về, Klein vờ như mình tiếp tục đi tìm cuốn bút ký kia mà ra đường phố dạo một vòng.

Có 10 bảng thù lao này, hắn không cần chờ kinh phí rót xuống nữa, có thể tới thẳng câu lạc bộ bói toán kia rồi!

Những tiếng thì thầm và cảnh tượng huyền ảo trong minh tưởng và linh thị khiến hắn cấp bách muốn bắt đầu "đóng vai"!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 48: Hanas Fansent

Dịch giả: nh0ckd255

Câu lạc bộ bói toán ở tầng hai nhà số 2 phố Holls ở khu phía bắc thành phố Tingen, Klein lại lần nữa gặp được cô gái xinh đẹp phụ trách việc tiếp đãi. Cô ta vẫn có mái tóc xoăn dài màu nâu nhạt trông vừa trưởng thành vừa thanh lịch, chỉ dựa theo vẻ bề ngoài khó mà đoán được tuổi cụ thể của cô ta.

"Chào anh, hôm nay anh Glacis không ở, anh có muốn đổi người xem bói khác không?" Cô gái xinh đẹp mỉm cười hỏi.

Nghe câu này, Klein vừa bỏ mũ phớt xuống chào và vừa đội lên lập tức kinh ngạc: "Cô còn nhớ tôi à?"

Đây là chuyện của năm ngày trước rồi mà!

Cô gái tóc xoăn mỉm môi cười, nói:

"Anh là vị khách đầu tiên tới tìm anh Glacis bói toán, cũng là người duy nhất cho tới bây giờ, nên khó mà để tôi không ấn tượng sâu sắc được."

Ấn tượng về việc tham món lợi nhỏ chịu thiệt lớn ấy hả? Klein cười nhạo mình một câu rồi trầm ngâm hỏi:

"Lần trước anh Glacis đến câu lạc bộ là lúc nào vậy?"

Cô gái tóc xoăn liếc hần một cái, trả lời như đang tự hỏi bản thân:

"Nói thật thì chúng tôi không thể nắm được quy luật đi đến của hội viên, bọn họ là những con người tự do và có công việc khác nhau. À, tôi nhớ rồi, sau cái hôm bói cho anh xong, anh Glacis hẳn là không tới câu lạc bộ lần nào nữa."

Chúc anh ta may mắn, mong nữ thần phù hộ cho anh ta... Klein cầu nguyện, không hỏi gì thêm mà cười nói:

"Lần này tôi tới không phải để xem bói, mà tôi muốn gia nhập câu lạc bộ."

"Thật sao? Đây đúng là vinh hạnh cho chúng tôi." Cô gái tóc xoắn lập tức tỏ ra mừng rỡ cho phù hợp bầu không khí: "Hội viên gia nhập lần đầu xin hãy nộp 5 bảng lệ phí năm, mỗi năm sau đó nộp 1 bảng. Còn thông tin chi tiết hơn chắc tôi không cần giới thiệu lại nữa nhỉ?"

Klein móc tờ tiền giấy 5 bảng ra khỏi túi áo ở trước ngực, nhìn chân dung Henry Augustus đệ Nhất đang dần rời xa mình.

Sau khi kiểm tra hình mờ chống làm giả, cô gái tóc xoắn trình trọng cất tiền đi, rồi lấy một tờ phiếu ra đưa cho Klein:

"Anh hãy điền vào tờ này, tôi lập chứng nhận biên lai cho anh."

Có hóa đơn à? Người nhận là công ty Bảo an Gai Đen... Klein bật cười với ý nghĩ đó của mình, cầm chiếc bút máy chấm mực trên bàn, là màu mực lam, điền thông tin về tên, tuổi, địa chỉ và công ty. Chẳng qua hẳn cố ý để trống ô ngày tháng năm sinh. Với một "Thầy Bói" mà nói, đây là linh số có liên quan tới sự huyền bí của bản thân.

Sau khi viết xong chứng nhận, và thông tin về hội viên, cô gái tóc xoắn chìa tay phải ra, nói:

"Chào mừng anh gia nhập câu lạc bộ bói toán thành phố Tingen, tôi là Angelica Barrehart, là người phục vụ chăm chỉ của các anh. Đây là khuy măng sét của hội viên, bên trên có chữ khắc độc đáo của chúng tôi, có thể chứng minh hội viên cho anh."

"Chào cô Angelica." Klein khẽ nắm bàn tay đối phương, sau đó nhận lấy chiếc khuy áo màu vàng nhạt. Hắn phát hiện chữ khắc bên trên sử dụng ngôn ngữ Hermes, đó là "Người Xem Bói".

Angelica thu tay lại, ngẫm nghĩ rồi nói:

"Không biết anh am hiểu thuật bói toán nào, hoặc là anh muốn học phương pháp bói toán nào ở câu lạc bộ này? Chúng tôi sẽ xem xét mời người xem bói nổi tiếng tới giảng dạy, cũng sẽ giới thiệu hội viên am hiểu tương tự để các anh có thể trao đổi kinh nghiệm với nhau."

"Tôi biết qua mỗi thuật bói toán một ít, không cần phải lo cho tôi quá đâu." Klein đáp qua loa, rồi hỏi dò: "Hiện giờ tôi có thể xem bói cho người ta chưa? Tôi không phải kẻ mới học gì."

Hắn tới đóng vai "thầy bói" chứ không phải học phương pháp xem bói mà người thường có thể học được.

Angelica vẫn giữ vững nụ cười lịch sự, đáp:

"Anh có thể xem bói cho người ta bất cứ lúc nào trong câu lạc bộ này, chỉ là trước khi xác nhận trình độ của anh, chúng tôi sẽ không giới thiệu về anh khi khách hàng hỏi. Anh hy vọng phí xem bói của mình là bao nhiêu?"

"Hai penny thôi." Klein định kiếm khách dựa trên giá rẻ khi chưa có danh tiếng gì.

"Chúng tôi dựa theo tiêu chuẩn thu một phần tám tổng tiền, rút chi phí là một phần tư penny..." Angelica nói lại các quy định trước đó một lần, sau

đó mới đưa thông tin và Klein viết vào sách ảnh "người xem bói" để cho khách hàng lựa chọn.

Làm xong, cô ta mỉm cười chỉ vào phòng hội nghị cuối hành lang, nói:

"Ông Hanas Fansent đang giảng giải xem bói bản đồ sao, anh có thể tìm một chỗ yên tĩnh để dự thính, cũng có thể giơ tay để hỏi các vấn đề chưa rõ."

"Ok." Klein cảm thấy hứng thú đi tới phòng hội nghị, hẳn muốn nghe xem những gì Hanas Fansent dạy có khác gì Neil nói không.

Lúc này Angelica đuổi theo, hạ giọng xuống nói:

"Anh Moretti, anh muốn uống cà phê hay trà? Chúng tôi cung cấp hồng trà Sibon, cà phê Nam Will và cà phê Dipsy miễn phí."

Do dạo này hay đọc báo nên Klein biết những cà phê và hồng trà này thuộc dạng dưới mức trung đẳng, nhưng biết chắc chắn là chúng nó tốt hơn mấy thứ chất lượng kém ở nhà mình, vì thế hẳn suy nghĩ rồi nói:

"Một cốc cà phê Nam Will, ba thìa đường, không cho sữa bò."

quận Nam Will của vương quốc Ruen nổi tiếng với bia và rượu đỏ, không ít nhân vật tai to mặt lớn đều thích chúng, mà cà phê thì không có danh tiếng gì.

"Vâng, tôi sẽ mang vào cho anh." Angelica giơ tay chỉ về phía phòng họp.

Klein chậm chậm bước vào trong căn phòng khép hờ, nghe một giọng nói với khẩu âm Akhova khá đặc đang giảng giải:

"Bói bản đồ sao là một loại bói toán khá là phức tạp trong tất cả các thuật bói toán khác..."

Đây chỉ là với người bình thường mà thôi... Klein lặng lẽ bồi thêm một câu, rồi hần thấy năm sáu chiếc bàn dài quây lại thành hình bán nguyệt quanh một người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu đen cổ điển, Hanas Fansent. Ông ta có mái tóc màu nâu cứng và dày, dựng thẳng lên hết như đang đóng vai con nhím và đôi mắt thâm quầng. Ngoài ra ông ta chẳng có đặc điểm rõ ràng nào hết.

Thấy Klein bước vào, Hanas Fansent khẽ gật đầu, không dừng bài giảng lại mà chỉ giảm tốc độ dạy.

Klein tay dứt túi, tay cầm gậy tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống, thoải mái dựa ra sau. Sau đó, hần nương theo ánh mặt trời hãy còn sáng rõ lúc xế chiều mà nhìn xung quanh một vòng, thấy có sáu hội viên ở đây, bốn nam và hai nữ. Bọn họ chăm chú ghi chép, người thì khe khẽ trao đổi gì đó với nhau, kẻ thì quay sang khẽ cười với Klein.

Klein cất gậy, đề chiếc mũ phớt xuống, gập ngón tay gõ nhẹ lên ấn đường hai cái.

Hần đưa mắt nhìn Hanas để nhìn khí tràng của ông ta, nhìn màu sắc, độ sáng và độ dày khác biệt.

"Màu đỏ sậm, có sự âu lo về mặt cảm xúc... Các bộ phận khác đều khỏe mạnh, chỉ có chỗ đó là có vấn đề, không rõ là bị sao..." Klein vừa nhàn nhã nghe giảng vừa thầm nghĩ.

Lúc này hần bỗng nắm tay lại chặn ở trước miệng, tránh cho việc cười ra tiếng, bởi vì hần chợt thấy mình chẳng khác gì một vị bác sĩ Đông y không bằng cấp.

Hiện tại hần khá hài lòng với năng lực linh thị này, tuy chỉ có thể phán đoán được tình huống một cách đại khái, không thể phân biệt được các chi tiết cụ thể, nhưng như vậy cũng đủ cho hần có được thông tin hữu ích rồi.

Hắn lại nhìn xung quanh một lượt, sau đó gõ nhẹ lên ấn đường hai cái hệt như đang suy nghĩ những gì Hanas vừa mới nói.

Bói bản đồ sao là một loại của thuật chiêm tinh, nhưng người thường có thể thử giải mã. Ví dụ như "Bản đồ sao thời điểm sinh", chính là dựa theo vị trí của mặt trời, mặt trăng, sao Lam và sao Đỏ trên bầu trời khi một người được sinh ra trên bản đồ sao và dc đánh dấu bằng ký hiệu tượng trưng của chúng, kèm theo trạng thái các chòm sao tương ứng để giải mã vận mệnh của đối phương. Để làm được yêu cầu người xem bói bắt buộc phải biết tính toán ra trạng thái của các hành tinh và chòm sao, khá phức tạp. Đương nhiên cũng có người xuất bản sách tham khảo để người ta có thể tra cứu, có người thì đơn giản hóa đi bằng cách chỉ dùng các chòm sao để giải mã kiểu mơ hồ nhất.

Klein lẳng lặng nghe, không xen vào cũng không hỏi, thi thoảng hắn lại vuốt ve viên thạch anh vàng trong cổ tay áo, thỉnh thoảng nhấp một ngụm cà phê Nam Will mà Angelica đưa vào.

Một lúc lâu sau, Hanas day day ấn đường, nói:

"Có lẽ các anh chị cần vẽ thử bản đồ sao cho mình, nếu có thắc mắc gì có thể tới tìm tôi. Tôi ở phòng Thủy Tinh Trắng."

Dỗi mắt nhìn ông ta bước đi, một anh chàng trẻ tuổi, mặc sơ mi trắng với áo gile màu đen đứng dậy, đi tới cạnh Klein:

"Xin chào, tôi là Edward Steve."

"Chào anh, Klein, Moretti." Klein đứng dậy đáp lễ.

"Bói bản đồ sao phức tạp thật, mỗi lần nghe là tôi lại muốn ngủ." Edward Steve cười, tự giễu bản thân.

Klein cười cười:

"Đó là bởi vì ông Fansent lần nào cũng không nhận được mà giảng dạy tất cả tri thức ông ấy biết cho chúng ta, giống như đưa cho chúng ta một bàn tiệc Entis lớn, rất không tốt cho tiêu hóa."

"Nếu là tôi ấy, tôi có thể ăn hết cả một bàn tiệc Entis, bọn họ lúc nào cũng dùng những chiếc đĩa to tổ bố đựng tí xíu thức ăn." Edward cười ha ha, tiện thể ngồi xuống, tò mò hỏi: "Anh là hội viên mới à? Hai năm nay tôi chưa gặp anh bao giờ."

"Tôi vừa gia nhập câu lạc bộ hôm nay." Klein trả lời thản nhiên.

"Anh có sở trường về cái gì? Tôi am hiểu bói bài Tarot và tú lơ khơ." Edward thuận miệng hỏi.

"Tôi cái gì cũng biết, chỉ là biết một chút thôi." Klein dùng những gì để miêu tả mình lúc trước đáp lại. Không phải là hãn khiêm tốn, mà là có quá nhiều tri thức thần bí về bói toán mà hãn chưa biết.

Ngay khi các hội viên khác định tới đây trao đổi về bói bản đồ sao, Angelica đi vào:

"Anh Steve, có người tìm anh xem bói kìa."

"Vâng." Edward Steve mỉm cười đứng dậy.

"Thoạt trông anh có vẻ là một người xem bói rất giỏi." Klein nhìn anh ta, nói.

"Không phải, đó là vì chi phí xem bói của tôi phù hợp nhất." Edward khẽ cười: "Người vào đây xem bói chắc chắn không chọn người nào có phí xem bói đắt nhất, trừ phi đầu của họ bị lừa đá thì mới chọn mấy vị giá rẻ nhất khiến mình chẳng yên tâm chút nào, phí ở mức trung bình là dễ có khách nhất."

Tôi chính là cái tên bị lừa đá vào đầu mà anh bảo đây... Nhìn anh ta bước đi, Klein chợt lắc đầu cười: Hình như phí xem bói của mình có vấn đề...

Hắn đứng lên, cầm gậy chống đi ra khỏi phòng họp, tìm Angelica rồi nói:

"Tôi muốn thay đổi phí xem bói, ừm, 8 penny."

Angelica nhìn hắn thật chăm chú:

"Chúng tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của anh, nhưng sẽ nói cho khách hàng rằng anh vừa mới gia nhập câu lạc bộ mà thôi."

"Không thành vấn đề." Klein gật đầu không ngần ngại.

Đôi khi sự thần bí là một trong những yếu tố quan trọng để "Thầy Bói" hút khách hàng.

Sửa xong tư liệu, Klein quay người đi về phòng hội nghị. Lúc này hắn thấy Hanas Fansent đi ra khỏi phòng Thủy Tinh Trắng, tay cầm một chiếc gương tráng bạc. Người xem bói nổi tiếng này nói với năm vị hội viên, ba nam hai nữ, trong phòng:

"Gần đây tôi mới nắm giữ được một thuật bói toán mới, bói ma kính, các vị có muốn học không?"

Bói ma kính? Đây không phải phương pháp xem bói an toàn gì... Klein đứng ở ngoài phòng, mày nhíu lại.

QUY BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 49: Thuật Xem Bói

Dịch giả: nh0ckd255

Là một "Thầy Bói" vừa mới bước vào cánh cửa thần bí học, Klein không dám vỗ ngực tự tin mình biết rất nhiều, nhưng hẳn dám khẳng định là mình biết nhiều hơn người thường không ít, biết rõ mọi loại thuật bói toán có thể dựa theo tiêu chuẩn mà chia ra làm ba loại lớn. Mà tiêu chuẩn chính là nơi "gợi ý" phát ra!

Phương pháp bói toán thứ nhất bao gồm các loại như bói Tarot, tú lơ khơ, con lắc cảm xạ, bói gậy và cảnh trong mơ, mượn dùng linh tính bản thân người đó cùng "gợi ý" lấy được khi kết nối với Linh giới để nhận được kết quả giải mã xem bói. Chỉ là con lắc cảm xạ và bói gậy có yêu cầu về linh tính, thể tinh thần và thể tinh linh rất cao, không phải người phi phạm thì sẽ không nhận được "gợi ý" chính xác và rõ ràng. Mà bói bài thì dùng ý nghĩ của các biểu tượng cố định khiến người thường mơ hồ cảm nhận được "gợi ý" thì cũng có thể nhận được những cảnh trong mơ đan xen.

Phương pháp bói toán thứ hai thì có thần số học, chiêm tinh và các loại hình được biến đổi ra từ chúng. Người xem bói dựa theo những tin tức khách quan thông qua việc hỏi người hoặc sự biến hóa tự nhiên để tính toán, suy đoán và giải mã ra kết quả tương ứng. Quyền chủ động không nằm ở người được bói mà ở người xem bói.

Phương pháp bói toán thứ ba là dùng lực lượng thứ ba bên ngoài người xem bói và người được xem bói. Đĩa tiên và bút tiên mà Klein biết ở đời trước thuộc loại này, thông qua nghi thức nhất định để cầu xin thứ thần

bí cho đáp án trực tiếp. Tuy người thường mà làm thì đại khái là không thành công, nhưng lỡ như, mà còn kết nối được thứ đầy ác ý hoặc chỉ tiếp xúc đã khiến người ta sụp đổ thì thường tạo nên thảm kịch.

"Bói ma kính" mà Hanas Fansent vừa nhắc tới thuộc về phương pháp thứ ba. Ở trong thần bí học, gương là cánh cửa kết nối tới thế giới linh tính, tới thứ quý dị, xảo trá, không biết rõ, cho nên Klein dự định đứng ngoài nghe xem người xem bói nổi tiếng này sẽ giảng giải như nào để quyết định có nên báo cho đội trưởng tới "tịch thu" máy tính phí gas của ông ta.

Đương nhiên cũng có biện pháp an toàn khi "bói ma kính", đó là khẩn cầu đáp án từ bảy vị thần linh chính thống, dù người bình thường khó mà nhận được "gợi ý" thật sự, nhưng chí ít không có nguy hiểm hay hậu quả gì.

Còn loại "bói ma kính" bị những tổ chức như Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt quản lý nghiêm ngặt chính là cầu xin sự trợ giúp từ những tà thần hoặc kẻ thần bí do các tổ chức thờ phụng. Mặt khác, tự mình bịa ra cũng không được, có khi mỗi một từ, mỗi một tính chất riêng sẽ khiến thứ mà ta không biết chú ý.

Trong thế giới đầy rẫy sức mạnh phi phạm này, những bói toán tương tự luôn đi theo hướng tệ nhất. Thậm chí Klein còn nghi ngờ rằng nguyên chủ, Welch và Naya đã dựa theo cuốn bút ký gia tộc Antigenous tạo ra "xem bói đen" tương tự như vậy.

Lúc này Hanas đã nói rõ nguyên lý của bói ma kính cho năm hội viên kia, bắt đầu mô tả quá trình cụ thể:

"Đầu tiên là dựa theo vị thần mà mình thờ phụng, chọn ra ngày và thời gian thích hợp, việc này có thể dựa theo cuốn Sổ tay chiêm tinh để quyết định. Ví dụ như chúng ta cũng biết, Chủ nhật tượng trưng cho Nữ thần Đêm Tối, là biểu hiện của việc nghỉ ngơi, mà 2 tới 3 giờ sáng, 9 đến 10 giờ sáng, 4 đến 5 giờ chiều, 11 đến 0 giờ đêm là thời gian mà mặt trăng bị Nữ

thần Đêm Tối thống trị, cho nên những ai thờ phụng nữ thần Đêm Tối có thể tiến hành "bói ma kính" vào những khoảng thời gian này ngày Chủ nhật."

Kiến thức cơ bản có vẻ vững... Klein đứng sau cánh cửa khép hờ, khẽ gật đầu.

Không thể không nói rằng trong lúc bảy giáo hội lớn đang hạn chế lẫn nhau như này, quả thật có tri thức thần bí bị tiết lộ ra ngoài, ví dụ như cuốn "Sổ tay chiêm tinh" đã cung cấp rất nhiều hàm nghĩa của các biểu tượng. Chỉ là không có ma được hay sức mạnh phi phạm thì người thường gần như không nhận được hiệu quả mong muốn.

"Tiếp theo, chúng ta lau gương thật cẩn thận, phải là gương tráng bạc, đặt nó ở vị trí tượng trưng cho mặt trăng ở trong nhà..." Hanas biểu diễn với đạo cụ trong tay.

Không, lúc này thứ cần là "xem bói con lắc", đầu tiên chọn một vị trí, lẩm nhẩm "Nơi này phù hợp cho bói ma kính" bảy lần, sau đó nhìn hướng chuyển động của con lắc, nếu thuận chiều kim đồng hồ là có, còn ngược chiều kim đồng hồ là không... Đương nhiên, nếu anh cầu khẩn tới thứ thần bí, không biết và đầy ác ý, thì vị trí không phải thứ mấu chốt nữa, quan trọng là Thần có cảm thấy hứng thú không... Klein lặng lẽ sửa lại.

Lúc này hẳn có cảm giác mình đang ngồi nghe thầy giảng vậy...

Hanas Fansent không nghe được lời nói trong tâm của Klein, nên vẫn giảng giải kỹ càng những gì mình đã chuẩn bị sẵn. Chờ khi hội viên ghi chép xong, ông ta mới giảng tiếp:

"Sau khi tắm gội xong, xác nhận rèm cửa đã được kéo lại, cửa phòng được khóa trái, hãy đốt một cây nến đặt trước gương, thành kính khẩn cầu với thần linh của anh chị, nhớ hỏi vấn đề một cách đơn giản nhất, đừng có chải chuốt cho nó phức tạp lên... Sau khi khẩn cầu bảy lần, cầm lấy gương

lên rồi khẽ thả nó xuống đất, bắt buộc phải làm thật nhẹ nhàng... Ghi nhớ hình dáng của nó khi vỡ vụn, đó chính là gợi ý mà thần linh đưa cho... Tôi sẽ giảng cụ thể một vài biểu tượng chủ yếu cho anh chị nghe."

Phù, đây là "bói ma kính" chính thống, Klein thở phào, sau đó đi vào trong phòng, ngồi xuống vị trí cũ, rồi uống cạn cốc cà phê Nam Will ban này.

"Chính thống" có nghĩa là có thể nhận được gợi ý, nhưng không có cách giải mã chân chính nào cả. Mà nếu "người phi phạm" nhận được lời hồi đáp từ trong quá trình này là có thể nhìn thấy trực tiếp hình ảnh trong gương, nhận được thông tin tương đối rõ ràng!

Bởi biểu tượng được hình thành từ mảnh vỡ quá nhiều nên Hanas nói rất lâu, mãi tới khi Edward Steve trở lại phòng sau khi xem bói cho người ta xong, ông ta vẫn còn chưa kết thúc.

Klein không hỏi Edward bói gì cho người ta, dùng phương thức gì, bởi đây là quy định bất thành văn của người xem bói với nhau. Hắn muốn đóng vai "Thầy Bói" cho nên tất nhiên là phải tuân thủ một cách nghiêm chỉnh, trừ phi đối phương chủ động kể cho hắn.

"Tôi phát hiện nhiều khi những gì chúng ta giải mã được đều quá mơ hồ, dường như là đang lựa ý hùa theo nhu cầu khác nhau, làm cho những con người khác biệt có thể tìm được những miêu tả về bản thân từ trong những gì giải mã được." Edward nhấp một hớp hồng trà Sibon, thở dài và khẽ nói: "Ví dụ như gặp nhiều trắc trở, trải qua nhiều tai ách, nhưng cuối cùng sẽ thấy ánh bình minh. Ha ha, chẳng ai biết ánh bình minh sẽ tới lúc nào. Ví dụ như hành trình lần này của anh không quá thuận lợi, nhưng chắc chắn có thể sống sót. Ha, người chết hẳn sẽ không đội mồ sống dậy phản bác tôi đâu."

Bởi vì không nghe từ đầu nên anh ta đã bỏ qua "khóa học bói ma kính" của Hanas.

"Thiên lệch kẻ sống sót." Klein mỉm cười bổ sung.

Thiên lệch kẻ sống sót chính là rất nhiều bản thống kê tới từ những người còn sống, may mắn sống sót, và bỏ qua người chết nên kết quả bị sai lệch rất rõ.

"Đúng, Russel đại để quả là một nhà triết học." Edward tán thưởng.

... Klein bưng cốc cà phê đã hết lên, vờ nhấp một ngụm.

Toàn bộ buổi chiều, các hội viên đều chìm đắm trong bói bản đồ sao và bói ma kính, thi thoảng lại tới tìm Klein, Edward thảo luận. Lúc này Klein đều cố gắng thực hiện chức trách của thành viên không chính thức của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, đó là dẫn dắt bọn họ tránh việc liên quan tới phi phạm hay những suy nghĩ nguy hiểm. Nhưng mà chuyện hăn muốn làm nhất thì lại chẳng làm được, đó là mấy người tới hỏi hăn đều không nhờ hăn xem bói giúp cho.

"Có lẽ lần sau mình phải chủ động "chào hàng", nói phét vài câu như "Anh/chị đang bị vận rủi bám lấy", hoặc "Dạo này anh/chị gặp điều bất hạnh", "Anh/chị làm gì cũng không thuận lợi" à? Không, làm thế lại không giống "Thầy Bói"..." Nghĩ tới những điều này, Klein lắc đầu tự giễu.

Hăn cầm gậy, đứng lên, chào tạm biệt rồi đi về.

Năm giờ rưỡi, Edward Steve mặc áo khoác, đang định ra khỏi câu lạc bộ bói toán thì bỗng thấy một bóng người quen thuộc.

"Chào buổi chiều tốt lành, Glacis, đã lâu không gặp." Anh ta mỉm cười chào, nhìn người bạn chung sở thích mặc bộ vest hay mặc, đeo nơ màu đen, giắt một chiếc kính mắt đơn ở trong túi trước ngực. Ngay sau đó anh nhận

ra sắc mặt Glacis không tốt cho lắm, ngay cả mái tóc vàng óng mềm mại cũng dần xơ xác.

"Chào buổi chiều, Edward... Khụ khụ..." Glacis một tay cầm mũi, tay kia nắm lại giờ lên che miệng, ho khụ khụ mấy cái.

Edward quan tâm: "Hình như anh bị bệnh rồi?"

"Bệnh rất nặng, thậm chí lúc trước còn chuyển thành viêm phổi, nếu không phải vợ tôi gặp được một vị dược sĩ rất tài giỏi, đã cho tôi mấy liều thuốc thần kỳ, nếu không có lẽ anh phải tới nghĩa trang mới gặp được tôi." Glacis nói, giọng đầy cảm giác nghĩ mà sợ và cảm thấy may mắn.

"Chúa tôi, tôi không thể ngờ được, lúc trước trông anh khỏe mạnh như vậy mà, nhìn xem, bây giờ anh suy yếu thế này rồi! Tôi nhớ là tuần trước có bói qua cho anh, không thấy dấu hiệu nào cho thấy anh sẽ bị bệnh nặng như vậy." Edward chuyển động gậy batoong, kinh ngạc nói.

"Kết quả coi bói của tôi cũng giống anh, có lẽ chúng ta chưa được coi là người xem bói đủ tư cách rồi. Hơn nữa... Hơn nữa..." Glacis đột nhiên nhớ tới chuyện hôm thứ Hai, vẻ mặt trở nên nghiêm túc dị thường.

Đúng lúc này cô gái Angelica xinh đẹp tới nghênh đón, chào anh ta với nụ cười dịu dàng. Sau khi hỏi thăm xong, cô ta nhận ra tình hình sức khỏe của Glacis, cung cấp vài đề nghị rồi mới thuận miệng nói:

"Anh Glacis, anh Moretti lúc trước tìm anh xem bói cũng gia nhập câu lạc bộ rồi."

"Người tìm tôi xem bói lúc trước ấy hả?" Mắt Glacis tỏa sáng: "Chúa ơi, anh ta đang ở đâu vậy?"

"Anh ấy đi rồi." Angelica và Edward đều không thể hiểu được phản ứng khác thường này của Glacis.

Glacis bước hai bước, kích động nói:

"Nếu lần sau anh ta tới mà tôi không ở câu lạc bộ, xin cô nhớ phải hỏi anh ta là bao giờ lại tới nữa!"

"Glacis, có chuyện gì à? Vị Klein Moretti kia đã làm gì anh à?" Edward nghi hoặc hỏi.

Glacis giơ cánh tay lên, nhìn thẳng vào ánh mắt tìm tòi của Edward và Angelica, hào hứng trả lời:

"Anh ta là một vị rất, rất, rất thần kỳ..."

Glacis thả tay xuống, dùng ba chữ "rất" để miêu tả, cuối cùng chốt lại:

"Một vị bác sĩ!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 50: Biện Pháp Trả Tiền Của Neil

Dịch giả: nh0ckd255

Bảy giờ rưỡi tối, trên bàn ăn của nhà Moretti.

"Klein, vì sao chú chỉ làm cố vấn mà phải đi làm sớm như vậy? Có phải mấy công chuyện khẩn cấp của công ty bảo an kia khá nguy hiểm không?" Benson xiên một miếng khoai tây hầm thịt bò, lo lắng mà nhắc tới chuyện lúc sáng sớm.

Klein cẩn thận nhả xương cá, trả lời bằng những gì hắn đã chuẩn bị sẵn:

"Có một xấp tài liệu lịch sử cần chuyển tới Backlund ngay lập tức, em phải trình diện kiểm kê để xác nhận không bỏ sót gì. Anh biết đó, cái đám chỉ biết giờ năm đêm này hoàn toàn không biết tiếng Fusark cổ là gì."

Nghe hắn trả lời vậy, Benson nhai xong thức ăn trong miệng rồi cảm khái một câu: "Tri thức đúng là rất quan trọng."

Nhân cơ hội này, Klein lấy tờ tiền 5 bảng còn lại đưa cho Benson:

"Đây là thù lao em nhận được thêm cho hôm nay, anh cũng cần một bộ quần áo cho ra dáng mà."

"5 bảng?" Benson và Melissa đồng loạt thốt lên.

Benson cầm tờ tiền lên, lật qua lật lại, nửa kinh ngạc nửa nghi ngờ nói:

"Công ty bảo an này hào phóng ghê nhỉ..."

Một tuần anh ta mới được 1 bảng 10 saule, 4 tuần là vừa tròn 6 bảng, gần bằng tiền thù lao thưởng thêm này! Mà dựa vào tiền lương đó, anh có thể nuôi 2 người em, cho bọn họ một chỗ ở không tệ, khiến bọn họ có thể ăn thịt hai, ba lần một tuần, hàng năm đều có thêm vài bộ quần áo mới!

"Không ai nghi ngờ gì à?" Klein cố ý hỏi ngược lại.

Benson cười ha ha: "Anh nghĩ là chú không có năng lực đó, cũng không có cái gan đi cướp ngân hàng."

"Anh không phải người biết nói dối." Melissa dừng dao nĩa lại, trả lời nghiêm túc.

Bây giờ anh là một kẻ nói dối không chớp mắt đây... Klein bỗng cảm thấy xấu hổ, tuy do thực tế ép buộc, nhưng được cô em gái tin tưởng như vậy vẫn khiến hắn cảm thấy lòng phiền muộn.

"Công việc hôm nay có vẻ rất gấp, cũng rất quan trọng, em lại có vai trò khá quan trọng nữa... Đây là lý do vì sao được 5 bảng." Klein giải thích sơ qua.

Từ một góc độ nào đó thì những gì hắn nói đều là thật. Về phần kinh phí 5 bảng sắp phát - món tiền vốn chuẩn bị dùng cho việc gia nhập câu lạc bộ bói toán, hắn định giấu riêng. Một là nếu mang 5 bảng nữa về nhà sẽ làm hai người kia sợ, khiến bọn họ nghi ngờ rằng có phải mình đang làm công việc bất hợp pháp không. Hai là vì học tập và nắm giữ tri thức thần bí về "Thầy Bói" cho nên hắn phải tích góp lại để mua thêm vật liệu.

Benson thỏa mãn cắn một miếng bánh yến mạch, suy nghĩ hơn mười giây rồi mới nói:

"Công việc của anh hiện giờ chả cần quần áo ra dáng làm gì cả, ừm, nói cho đúng thì là vải dệt rất là tốt, những bộ ở nhà thế này là đủ rồi."

Không chờ Klein khuyên giải, anh chủ động nói:

"Có khoản thu nhập thêm này, chúng ta coi như có tiền tiết kiệm thật sự rồi. Anh định mua thêm mấy cuốn sách về kế toán để học chuyên sâu. Klein và Melissa ạ, anh không muốn năm năm nữa lương một tuần của anh vẫn dưới 2 bảng. Các em biết đấy, ông chủ với tay quản lý của anh đầu toàn cứt, cứ há miệng nói là phụt ra thứ mùi kinh khủng."

"Ý tưởng rất tuyệt." Klein đồng ý, tiện thể dẫn dắt: "Sao không học thêm một bộ sách văn pháp trong phòng em nữa? Nếu muốn trở thành người có thể diện thật sự và nhận được thù lao tương xứng, đây chính là yếu tố mấu chốt đấy."

Có lẽ không lâu nữa cuộc thi tuyển nhân viên công vụ sẽ xuất hiện ở vương quốc Ruen, chuẩn bị từ trước có lẽ sẽ có lợi không ít...

Nghe vậy, mắt Benson sáng lên: "Anh suýt thì quên việc này. Nào, hãy cụng ly cho tương lai tốt đẹp của chúng ta."

Anh không uống bia mạch đen, mà rót canh hàu vào ba cốc, rồi cụng nhẹ với hai người em của mình.

Uống cạn nước canh, Klein nhìn cô em gái đang hăng hái chiến đấu với món cá rán, khẽ cười nói:

"Ngoài sách cho anh cả, em nghĩ Melissa cũng cần một chiếc váy mới."

Melissa ngẩng mặt lên, lắc đầu liên tục:

"Không, em thấy tốt nhất là..."

"Tích cóp lại." Klein bổ sung giúp con bé.

"Vâng." Melissa gật đầu thật mạnh.

"Thật ra không dùng vải dệt và thiết kế mới nhất thì sẽ không quá đắt, tiền còn thừa chúng ta tích cóp lại là được." Klein nói với thái độ không cho phép từ chối.

Benson cũng phụ họa:

"Melissa, chẳng lẽ em định mặc váy cũ trong dạ tiệc sinh nhật mười sáu tuổi của Selina à?"

Selina Wood là bạn học kiêm bạn tốt của Melissa, điều kiện gia đình không tệ. Anh trai cô ta là cố vấn pháp luật, cha là nhân viên lâu năm ở chi nhánh Tingen của ngân hàng Backlund. Chẳng qua cái mà bọn họ gọi là dạ tiệc chính là mời bạn bè tới ăn tối, nói chuyện phiếm hoặc chơi bài.

"Vâng." Melissa cúi đầu xuống, khẽ tha, sau đó chọc mạnh vào một miếng thịt bò hầm.

Con bé im lặng một lúc, bỗng nhớ tới một việc bèn vội ngẩng đầu lên, nói:

"Phu nhân Shade nhà bên bảo hầu gái đưa thiệp mời tới, mong là chiều Chủ nhật, chính là 4 giờ chiều mai ấy, tới thăm chúng ta kiểu nửa chính thức, làm quen hàng xóm mới."

"Bà Shade?" Klein mù tịt, nhìn anh trai và em gái.

Benson giơ ngón tay gõ nhẹ lên thành bàn ăn, vừa như tự hỏi vừa như đang nói:

"Bà Shade ở số 4 phố Hoa Thủy Tiên? Anh gặp chồng của bà ấy rồi, là một vị cố vấn pháp luật lâu năm."

"Cố vấn pháp luật lâu năm... Có lẽ ông ta biết anh trai của Selina." Melissa tỏ ra mừng rỡ.

Nhà chúng ta là số 2 phố Hoa Thủy Tiên... Klein khẽ gật đầu, nói:

"Làm quen với hàng xóm là chuyện cần thiết, chẳng qua mọi người biết đó, Chủ nhật em vẫn phải tới công ty, chỉ thứ Hai mới được nghỉ, nên nói tiếng xin lỗi với bà Shade giúp em."

Nói tới đây, hẳn nhớ tới hàng xóm ở đời trước, lại nhớ tới hàng xóm ở nhà trọ phố Chữ Thập Sắt, buồn cười, khẽ thở dài nói:

"Thăm kiểu nửa chính thức... Không phải là hàng xóm nên quen biết và tiếp xúc tự nhiên sao?"

"Ha ha, Klein, chú không rõ rồi. Gần đây chú đọc không ít báo chí, nhưng lại chẳng đọc mấy cuốn tạp chí cung cấp cho đám gia đình với phụ nữ, bọn họ gọi những gia đình có thu nhập từ 100 tới 1.000 bảng một năm là tầng lớp trung lưu, nói rằng đây là giá của cả vương quốc, cung ca ngợi tầng lớp trung lưu không có sự ngạo mạn như quý tộc và phú hào, cũng không thô lỗ như tầng lớp thấp."

Benson giải thích rất thoải mái và khoái trá: "Những tạp chí này đơn giản hóa không ít nghi thức kết giao của đám quý tộc, coi đó là dấu hiệu của tầng lớp trung lưu, tới chơi thân mật, thăm nửa chính thức và thăm chính thức bắt nguồn từ chỗ này."

Nói xong, anh lắc đầu, bật cười:

"Nói như vậy, những quý ông quý bà và quý cô coi mình thuộc tầng lớp này sẽ rất chú ý những chi tiết tương tự. Bọn họ thường tới thăm hàng xóm và bạn bè vào khoảng thời gian từ 2 giờ chiều tới 6 giờ tối, gọi là thăm sáng sớm."

"Tối thăm sáng sớm?" Klein và Melissa đều kinh ngạc thốt lên.

2 giờ chiều tới 6 giờ tối thì sáng sớm cái nỗi gì chứ?

Benson đặt dao và nĩa xuống, nhún vai cười nói:

"Anh cũng chịu. Dạo này anh đọc tạp chí mà mấy cô đồng nghiệp mang tới, ừm có lẽ là vì mặc trang phục đi lễ sáng sớm sang chơi à..."

Ban đầu trang phục lễ sáng là lễ phục cho lễ Mi-sa, tụ hội, sau đó thì thay bằng bộ vest, khác hẳn với trang phục lễ muộn.

"Được rồi, sáng mai hai người nhớ mua bột cà phê với lá trà tốt hơn nhé, thêm ít bánh nướng xốp với bánh chanh ngọt chỗ bà Slin nữa, không thể thất lễ với hàng xóm được." Klein cười một tiếng, lấy miếng bánh mì còn lại chấm xuống nước thịt, kẹp ít khoai tây rồi cho vào miệng.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, cũng là ngày Chủ nhật.

Klein uống hết cốc trà xấu, đặt tờ báo xuống, đội mũ phớt, cầm cây gậy batoong mạ bạc rồi chậm rãi đi ra khỏi nhà, lên xe ngựa công cộng tới phố Zoutelande.

Hắn chào hỏi Roxanne, người vừa kết thúc ca trực đêm và đang định sang phòng nghỉ ngủ bù một giấc, rồi đi xuống dưới lòng đất. Ở khúc quanh, hắn gặp được một đội viên của Kẻ Gác Đêm, là "Kẻ Không Ngủ" Loya Raideen. Cô ta là một người trông khá lãnh đạm, có hàng lông mi dài và nhỏ, đôi mắt khá to cùng với mái tóc đen bóng như tơ lụa.

"Chào buổi sáng, Raideen." Klein mỉm cười chào.

Loya liếc hắn với đôi mắt màu xanh đậm, chào lại với cái gật đầu rất khẽ. Khi hai người bước qua nhau, Loya bỗng dừng lại, mắt vẫn nhìn phía

trước:

"Nghỉ thức ma pháp là thứ rất nguy hiểm."

Hở... Klein ngẩn ra, khi hắn quay người lại thì chỉ thấy bóng lưng xa dần của cô ta.

"Cảm ơn." Hắn nhú mào, khẽ hô với theo bóng lưng Loya Raideen.

Rẽ vào bên trái, hắn nhanh chóng gặp được lão Neil vốn đang trực ở kho vũ khí, và Bratt, người vốn không nên xuất hiện ở nơi này.

"Đi thôi, tới nhà của tôi. Tôi đã nhận đủ tài liệu tương ứng rồi, Bratt cũng đồng ý trông kho giúp rồi." Neil cười hớ hớ.

Klein lập tức kinh ngạc: "Không ở đây à?"

Neil xách một rương nhỏ làm từ bạc, chặc một tiếng:

"Chỗ này không có không gian để luyện tập nghỉ thức ma pháp."

Klein không hỏi nhiều mà đi theo Neil trở lại mặt đất, sau đó hai người đi xe ngựa công cộng về khu ngoại ô phía bắc.

Nhà của lão Neil là một tòa nhà theo dãy, trước nhà có trồng các nguyên liệu như hoa hồng, kim bạc hà. Vừa bước vào là cửa hiên trải thảm, bên trong là hai dãy ghế với phần tựa cao và một cái giá để ô. Qua cửa hiên là phòng khách rộng rãi với tường được dán giấy sáng màu và sàn nhà lát màu nâu sậm. Ở chính giữa có trải thảm với hoa văn nhỏ, và một chiếc bàn tròn trông khá nặng. Xung quanh bàn tròn là ghế dài, ghế dựa với một chiếc đàn dương cầm.

"Người vợ đã khuất của tôi rất thích âm nhạc." Neil chỉ vào đàn dương cầm, thuận miệng nói: "Sô pha với bàn trà ở phòng khách... Hôm nay chúng ta thực hiện nghỉ thức ma pháp ở phòng khách đi."

"Vâng." Klein có phần câu nệ.

Neil đặt rương bạc xuống, cười nói:

"Để tôi biểu diễn một nghi thức cho cậu xem, chú ý quan sát và ghi nhớ."

Trong lúc nói, ông ta lấy một tờ giấy giả da ra từ trong rương nhỏ, rồi dùng thứ mực nước màu đen có mùi của sự yên tĩnh vốn được điều chế riêng vẽ những hoa văn kỳ quái lên tờ giấy kia.

Klein nhìn, phát hiện dường như Neil đang vẽ một tờ hóa đơn.

Chờ khi Neil điền mấy chữ "30" và ký hiệu "bảng" lên vị trí tương ứng, Klein không nhìn được nữa, vừa nghi ngờ vừa không hiểu mà hỏi:

"Neil, ông định tiến hành nghi thức ma thuật nào vậy?"

Neil ho khan hai tiếng, rồi trả lời rất là nghiêm túc:

"Hôm nay tôi định dùng ma pháp giải quyết món nợ 30 bảng kia."

Thế mà cũng được á? Klein tròn mắt, miệng há hốc.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 51: Nghi Thức Ma Pháp Mộc Mạc

Dịch giả: nh0ckd255

Dùng ma pháp giải quyết nợ nần? Là muốn rửa chết chủ nợ hay làm giả tiền? Ta không giải quyết được vấn đề thì ta giải quyết mi?...

Đủ mọi ý nghĩ bật lên trong đầu Klein, hắn nhìn Neil với ánh mắt là lạ. Lúc này hắn còn nghiêm túc suy nghĩ xem có nên báo cảnh sát, à không, báo tiểu đội Kẻ Gác Đêm không.

Neil liếc hắn một cái, tức giận nói:

"Từ ánh mắt của cậu, tôi nhìn thấy sự tin tưởng vô tri, ngu ngốc, mỏng manh và đáng xấu hổ. Chẳng lẽ Dunn không nói cho cậu châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn sao? Làm gì thì làm, nhưng đừng làm hại! Tuy câu châm ngôn này được truyền ra từ trong tổ chức 'Hội khổ tu Morse' bí ẩn và tà ác, nhưng người phi phạm lựa chọn "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" đều dùng kinh nghiệm của mình để chứng minh rằng nó chính xác như nào, chỉ cần tuân theo một cách nghiêm ngặt và đầy kính nể nó thì mức độ nguy hiểm của việc mất khống chế sẽ giảm xuống mức thấp nhất, những suy luận ngược lại cũng được lập nên tương tự như vậy. Sự nghi ngờ của cậu chính là sỉ nhục với 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn'."

"Xin lỗi." Klein xin lỗi không chút do dự. Hắn quả thật quên mất rằng Dunn Smith từng nhắc tới câu châm ngôn này.

Lão Neil không thật sự tức giận, đảo mắt cái đã cười hơ hớ:

"Tiếc rằng người lựa chọn "Thầy Bói" quá ít, không có châm ngôn tương ứng để giúp cậu."

Nhưng tôi có nhật ký của Russel đại để... Ừm, tuân thủ châm ngôn một cách nghiêm ngặt có vẻ giống giống "đóng vai"... Klein liên tưởng, gật đầu như đang suy ngẫm.

Neil không nói gì thêm, chuyển mấy thứ như bình hoa trên bàn tròn vào góc nhà. Sau đó ông ta vừa lấy một cây nến đỏ nhất và đen nhất ra khỏi rương bạc, vừa giảng giải:

"Nếu người thường muốn thử nghi thức ma pháp, bắt buộc phải dựa theo kết quả chiêm tinh hoặc lật giở sổ tay tương ứng để chọn ngày và giờ phù hợp, ví dụ như Chủ nhật là tượng trưng cho Nữ thần, ánh trăng là tượng trưng cho sự chúa tể của Thần. Nhưng với người phi phạm chúng ta, nhất là người phi phạm am hiểu về mặt này thì không cần, linh tính và thể tinh linh mạnh mẽ của chúng ta mới là yếu tố quan trọng nhất."

Đương nhiên là nếu cậu không chắc chắn khi tự mình thử làm nghi thức ma pháp thì hãy chọn ngày và giờ phù hợp, như vậy sẽ tăng xác suất thành công lên. À đúng rồi, điều kiện tiên quyết mà cậu bắt buộc phải nhớ kỹ, cũng phải tuân thủ một cách nghiêm ngặt!"

Neil cắt hai cây nến, nghiêng người nhìn Klein, nói rất nghiêm túc:

"Bản thân người ở danh sách thấp chưa đủ mạnh nên hầu hết những nghi thức ma pháp mà bọn họ có thể làm được đều phải cầu khẩn sức mạnh bên ngoài để được giúp đỡ, cho nên chỉ được phép nghĩ tới việc cầu xin những thần linh chính thống là Nữ Thần, chúa tể Bảo Táp... Tuyệt đối không được cầu xin tới thứ chưa biết, khó dự đoán được, mặc kệ là có kẻ tin vào bọn chúng hay được đưa ra những lời hứa hẹn mê hoặc!"

Tin tôi đi, đừng có nghĩ là sẽ gặp may, bởi chỉ cần thử một lần cậu chắc chắn sẽ trượt xuống vực sâu, mọi cố gắng giãy dụa đều chỉ làm giảm

tốc độ xuống chứ không thể xoay chuyển được tình thế."

"Tôi sẽ nhớ kỹ!" Klein đáp, lòng lại chột dạ, hình như "nghĩ thức đối vận" của mình là cầu xin sức mạnh từ một thứ không biết, không dự đoán được... Hơn nữa thực sự đã lấy được thứ sức mạnh khiến cả người phi phạm như "Người Treo Ngược" cũng không dám tin, kéo bọn họ vào trên sương xám, ừm, anh ta hẳn là một người phi phạm lâu năm...

Điều đáng mừng là ta chưa bị điên, và cũng chưa có dấu hiệu của việc mất khống chế...

Lo lắng về chuyện này, hãn chủ động chuyển đề tài:

"Cho nên người trong Kẻ Gác Đêm tốt nhất là nên xin Nữ Thần giúp đỡ?"

"Nếu cậu muốn cầu xin chúa tể Bảo Táp, không ai cản cậu, chỉ là chưa chắc Thần sẽ đáp lại, hoặc sẽ đáp lại với đầy ác ý, khiến kết quả từ nghĩ thức ma pháp của chúng ta bị bóp méo sang một hướng khó mà đoán trước được." Neil dùng câu đùa giỡn xóa bỏ cảm giác may mắn của Klein.

Không có cái nào gọi là "tốt nhất", chỉ có "Ắt phải có"!

Dặn xong, Neil cầm lấy cây nến màu đỏ rồi nói:

"Dùng những thứ như hoa Ánh Trăng, đàn hương đỏ chế ra ngọn nến để tượng trưng cho địa chủ nhân đỏ rực của Nữ Thần."

Ông lại chỉ vào cây nến màu đen, nói:

"Cỏ Dạ Hương, và hoa Thâm Miên chế ra ngọn nến tượng trưng cho đêm tối."

Trong lúc nói, ông ta bày hai cây nến lên bàn tròn, cây màu đỏ thì đặt ở phía trên.

"Vì sao lại chỉ có hai cây nến tượng trưng cho Nữ Thần, trong khi Thần là mẹ của bí ẩn, nữ hoàng của sợ hãi và tai ách, lãnh chúa của yên tĩnh và giấc ngủ ngon."

Neil cười một tiếng:

"Không sai, đây chính là vấn đề mà tôi hy vọng cậu sẽ hỏi. Trước khi sa đọa, hội Khổ tu Morse có mối quan hệ tốt đẹp với giáo hội, một số quan niệm của bọn họ về nghi thức ma pháp có ảnh hưởng sâu sắc tới chúng ta.

Bọn họ cho rằng mọi vật đều có số, mỗi một con số đều có linh tính của riêng nó. Mà trong nghi thức ma pháp, số 0 đại diện cho những điều chưa biết, cho sự hỗn loạn, cho trạng thái trước khi thế giới được sinh ra. 1 nghĩa là khởi đầu, đại diện cho Chúa Sáng Thế ban sơ. 2 tượng trưng cho thế giới và các vị thần linh được sinh ra từ trong cơ thể Thần. 3 biểu hiện cho sự tiếp xúc giữa thần linh và vật chất, mọi vật được thành hình. Ở nơi này, dùng hai cây nến tượng trưng cho Nữ thần, còn cây nến thứ ba là để cho chúng ta.

Cụ thể dùng hai cây nến nào, hai loại nào thì tượng trưng, phải dựa vào hiệu quả của nghi thức ma pháp mà mình muốn nhận được."

Tam sinh vạn vật? Mọi vật đều ba? Klein chợt nhớ tới một số thứ mà hẳn được tiếp xúc từ đời trước.

Thấy hắn lảng nghe chăm chú, Neil cầm cây nến thứ ba, nói:

"Đây là cây nến tượng trưng cho "tôi", một cây nến rất bình thường, chỉ là được cho thêm một ít bạc hà. Nhớ lấy, hoa hồng, chanh, bạc hà, hoa Ánh Trăng, cỏ Dạ Hương và hoa Thâm Miên là những thứ được Nữ Thần yêu thích. Về mặt khác, ba ngọn nến cũng tượng trưng cho thân thể, linh tính và thần tính của mỗi người."

Miêu tả xong, Neil đặt cây nến thứ ba vào chính giữa bàn tròn. Sau đó ông ta lần lượt lấy "Tinh dầu Trăng Tròn" đã được điều chế sẵn cùng với một cái nồi có hắc thánh huy bóng tối, một con dao nhỏ làm từ bạc với đường văn hoa lệ, một ly nước trong và một đĩa muối thô.

"Với những người phi phạm không am hiểu nghi thức ma pháp mà nói, còn cần có những vật phẩm trợ giúp như chuông, quả cầu thủy tinh, cốc bạc và hương xông, nhưng Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn và Thầy Bói thì không cần, chỉ mấy thứ này là đủ."

Neil đặt tờ giấy giả da ở ngay bên dưới chiếc nồi, dùng bút lông chim được chế tạo đặc biệt đè một góc lại. Ông ta nghiêng người nói với Klein:

"Nghi thức ma pháp cần được thực hiện với điều kiện linh tính sạch sẽ, không bị quấy rầy, mà lại bắt buộc chúng ta phải tự chế tạo. Phương pháp là đầu tiên vào trạng thái minh tưởng, tập trung tinh thần, sau đó dựa vào vật phẩm phụ trợ mà dẫn dắt sức mạnh của chúng ta ra dựng bốn phía xung quanh, giống với hôm tôi dùng "phấn Thánh Dạ" ở nhà của Riel Bieber ấy, ví như tôi đang chuẩn bị sử dụng muông bạc nghi thức đây.

Trong toàn bộ quá trình này, chúng ta bắt buộc phải xác định ký hiệu tượng trưng và thần chú tương ứng dựa trên kết quả muốn có. Về thần chú thì tốt nhất là dùng tiếng Hermes, bởi vì tiếng Hermes cổ bắt nguồn từ tự nhiên, tương tự với tiếng rồng cổ, tiếng tinh linh cổ, hiệu quả rất trực tiếp, lại thiếu sự bí mật và bảo vệ cần thiết nên dễ khiến người sử dụng rơi vào nguy hiểm, đây cũng chính là lý do mà nó bị cải tiến, chẳng qua nó hữu hiệu hơn hẳn.

Được rồi, tôi phải tập trung tiến hành nghi thức ma pháp đây, không giảng giải thêm cho cậu nữa. Nhớ chú ý với nhìn cho kỹ, cũng ghi nhớ các vấn đề lại, chờ khi nào kết thúc hãy hỏi tôi."

"Vâng." Klein lùi ra sau hai bước, tập trung nhìn lão Neil.

Đôi mắt lão Neil nhanh chóng trở nên sâu hằm. Xung quanh lão, như có gió vô hình xoáy lên. Ông ta im lặng một lúc, rồi theo hướng từ trái qua phải, từ trên xuống dưới mà dùng tinh thần và ma sát vật chất đốt ba cây nến kia. Tiếp theo ông ta cầm con dao bạc nhỏ cắm vào trong muối thô, miệng thì đọc thần chú tiếng Hermes:

"Ta thánh hóa mi, lưỡi dao bạc nguyên chất!

Ta thanh lọc và tinh chế ngươi, để ngươi hầu ta trong nghi thức!

...

Lấy danh nghĩa của Nữ thần Đêm Tối, chủ nhân Đỏ Rực,

Mi đã được thánh hóa!"

Sau những câu nói ngắn gọn và hữu lực, Neil rút con dao bạc ra, nhúng nó vào trong ly nước trong, sau đó nhấc nó lên rồi chỉ ra không gian bên ngoài bàn tròn. Tiếp đó ông ta bước đi xung quanh bàn tròn, Klein có thể cảm nhận được một thứ sức mạnh vô hình đang dâng lên từ con dao bạc sau mỗi một bước đi. Sức mạnh ấy ngập tràn linh tính, kết nối với không khí, tạo nên một bức tường đóng kín.

Sau khi đi xong một vòng, nơi làm nghi thức đã bị cách ly khỏi xung quanh.

Neil đứng trước bàn tròn, đặt con dao bạc xuống, cầm lấy bình "Tinh dầu Trăng Tròn" kia, nhỏ ba giọt lên ngọn nến màu đen, đỏ và cây nến bình thường.

Tách!

Sương mù nhạt tràn ra, khiến mọi thứ trông thật thần bí.

Neil đặt bình thủy tinh xuống, yên lặng nhìn tờ giấy giả da trong hai phút, sau đó cầm bút lông chim lên viết ra các ký hiệu - một hình vuông bao quanh toàn bộ nội dung biểu thị mình kiểm soát được nợ nần. Sau đó ông ta vẽ đường gạch chéo biểu thị đã hết nợ. Tới đây, ông ta một tay cầm tờ giấy giả da lên, tay kia gõ nhẹ vào ấn đường để mở linh thị.

Lại có một thứ sức mạnh vô hình mà ùn ùn bốc lên, Neil khẽ đọc:

"Tôi cầu xin sức mạnh của Đêm Tối;

Tôi cầu xin sức mạnh của Đỏ Rực;

Tôi cầu xin sự chiếu cố từ Nữ Thần;

Xin hãy mang cho tôi số tiền để trả khoản nợ này.

Cỏ Dạ Hương, là thảo dược của mặt trăng đỏ, xin hãy đưa sức mạnh của mi vào câu thần chú của ta!

Hoa Ánh Trăng, thảo dược của mặt trăng đỏ, xin hãy đưa sức mạnh của mi vào câu thần chú của ta!"

...

Klein đứng bên cạnh nghe mà trợn mắt, mồm há hốc, đủ mọi loại ý nghĩ bốc lên trong đầu: Thần chú như vậy mà cũng được? Tuy là viết và đọc lên bởi tiếng Hermes.. Nhưng không khỏi quá đơn giản, quá mộc mạc còn gì? Liệu Nữ thần có tức giận, có làm cho món nợ tăng lên gấp đôi không?

Lúc này, ánh sáng ngọn nến bỗng sáng bừng lên!

Neil đọc xong, nhắm mắt hai phút, sau đó cầm "Tĩnh dầu Trăng Tròn" lại nhỏ lên ba cây nến mỗi cây một giọt. Ngay sau đó ông ta cầm lấy tờ giấy giả da để sát vào ngọn nến tượng trưng cho "tôi". Khi giấy bắt lửa thì

lập tức ném vào trong nồi. Ông ta lại nhắm mắt như đang cảm nhận tờ giấy bốc cháy.

Một lúc sau, ông ta mở mắt ra, nhìn vào chiếc nồi khắc thánh huy, chỉ thấy tờ giấy giả da đã cháy sạch, chỉ còn lại một lớp tro tàn.

"Ca ngợi Nữ thần!" Neil điểm lên ngực vẽ ra hình mặt trăng đỏ, sau đó dập tắt ngọn nến theo trình tự ngược lại với lúc đầu.

Làm xong tất cả, ông ta cầm con dao bạc lên, chọc thủng bức tường vô hình xung quanh.

Một cơn gió to nổi lên, Neil thở phào nhẹ nhõm:

"Xong rồi."

"Như vậy cũng xong được à?" Klein ngạc nhiên hỏi: "Giải quyết xong nợ rồi? Giải quyết như nào vậy?"

"Tôi cũng không rõ, tóm lại là sẽ được giải quyết với phương thức hợp lý." Neil nhún vai, cười nói.

... Klein không biết nên dùng vẻ mặt với từ ngữ gì để đáp lại nữa. Liệu như này có phải không đáng tin cho lắm không?

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 52: Khán Giả

Dịch giả: nh0ckd255

"Đừng nghĩ tới món nợ chết tiệt đó nữa, chúng ta thảo luận về nghi thức ma pháp nào." Neil thoải mái cất nển, nôi và dao bạc đi.

Klein rất muốn học cách nhún nhún vai của người Mỹ ở đời trước, nhưng cuối cùng hẳn không cách nào làm động tác không được thân sĩ cho lắm đó.

Hắn dồn sự chú ý vào nghi thức ma pháp, đưa ra những câu hỏi về các chi tiết mà hẳn còn chưa rõ, cũng nhận được câu trả lời xác đáng. Ví dụ như có quy cách nhất định trong việc đọc thần chú, chỉ cần thỏa mãn được nó và sử dụng tiếng Hermes để biểu thị rõ ý nghĩ mấu chốt nhất, như vậy những phần khác có thể phát triển tùy ý, đương nhiên là tuyệt đối cấm việc sử dụng những từ ngữ khinh nhờn, không đủ tôn trọng.

"Khóa Thần bí học" này kéo dài tới trưa, lão Neil mới khẽ ho hai tiếng rồi nói:

"Chúng ta phải về phố Zoutelande rồi."

Nói tới đây, ông ta bỗng oán trách một câu:

"Vì nhận đồng vật liệu chết tiệt này mà tôi bỏ lỡ mất bữa sáng thân yêu."

Klein vừa buồn cười vừa ngờ vực nhìn xung quanh một lượt:

"Neil, nhà ông không có đầu bếp à? Hoặc là hầu gái phụ trách việc nấu nướng?"

Lương 12 bảng một tuần là đủ thuê vài người hầu rồi!

Theo những gì trên báo thì nếu bao ăn bao ở, chỉ cần 12 đến 15 saule cho việc thuê một đầu bếp bình thường, thậm chí còn không tới 1 bảng. Mà hầu gái làm việc vặt thì lại càng rẻ, một tuần chỉ cần từ 3 saule 4 penny tới 6 saule, đương nhiên không thể trông cậy vào tay nghề nấu nướng của bọn họ được. Cơ mà cũng không đúng, với số nợ 30 bảng hiện giờ, không thuê đầu bếp và hầu gái mới là bình thường... Hình như mình lại vừa hỏi một vấn đề không nên hỏi rồi...

Lúc Klein hỏi hện, Neil lắc đầu, trả lời với vẻ không quan tâm cho lắm:

"Tôi thường xuyên thử các nghi thức ma pháp, nghiên cứu đồ vật phi phàm và tài liệu tương ứng ở nhà, cho nên không thể thuê người thường làm đầu bếp, nam nữ giúp việc được, chỉ thuê người tới quét dọn định kỳ thôi. Mà nếu không phải người thường, cậu cho rằng ai sẽ sẵn sàng làm chuyện tương tự?"

"Hình như tôi vừa hỏi một câu ngu xuẩn, đây có lẽ là vì tôi không làm chuyện gì liên quan tới thần bí ở nhà cả." Klein giải thích một câu tự giễu mình.

Neil đã đứng lên, đội chiếc mũ nỉ viền tròn, vừa đi ra ngoài vừa lẩm bẩm:

"Hình như tôi ngửi thấy mùi gan ngỗng thơm lắm... Chờ giải quyết xong khoản nợ này, phải đặt một phần về ăn mới được! Bữa trưa là tôi chắc chắn có thể ăn được hẳn một phần thịt heo nướng với nước táo, không, vẫn chưa đủ, phải thêm một lap xườn với khoai tây nữa..."

Tôi nghe mà bụng cũng réo theo... Klein nuốt nước miếng, nhanh chân đuổi theo Neil tới điểm bắt xe ngựa công cộng ở gần đó.

Trở lại phố Zoutelande, Neil vừa xuống xe ngựa thì bỗng "ùm" một tiếng:

"Cậu có thấy gì không? Nữ thần ơi, cậu thấy cái gì không?"

Ông ta đột nhiên nhanh nhẹn như một tên nhóc mười bảy mười tám tuổi mà lao tới bên đường, nhặt lên một thứ.

Klein nghi hoặc tới gần, nhìn kỹ thì thấy đó là một bóp da được làm rất tỉ mỉ. Với ánh mắt và kiến thức của mình, hẳn rất khó phân biệt được bóp da màu nâu này làm từ da trâu hay da dê, chỉ nhận ra trên mặt nó có thêu dòng chữ rất nhỏ, bên trên dòng chữ ấy là một con bồ câu trắng đang giương cánh định bay đi.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Klein, và khi nhìn kỹ tiếp, hẳn lập tức dính mắt vào từng tờ tiền trong chiếc bóp căng phồng kia. Đó là kim bảng với nền xám hoa văn đen, chỉ ít là trên 20 tờ!

Neil mở bóp ra, rút số tiền ra đếm, rồi cười khà một tiếng:

"Tờ tiền 10 bảng, là William đệ Nhất - "Người Lập Quốc" và "Người Bảo Hộ" khiến người ta tôn kính. Oa, Nữ thần ơi, hẳn 30 tờ, còn có mấy tờ mệnh giá 5 bảng, 1 bảng với 5 saule nữa."

Hơn ba trăm bảng? Đây chính là một số tiền lớn! Mình có tích cóp mười năm cũng không được nhiều như vậy... Klein cảm thấy việc hít thở trở nên nặng nề hơn.

Bởi vì kim bảng có giá trị rất cao, nên việc nhặt được một bóp da như vậy cũng giống như nhặt được một vali tiền mặt ở kiếp trước vậy.

"Không biết là ai làm rơi... Hẳn không phải người thường." Klein phân tích rất tinh táo, rõ ràng bóp da này không phải của nữ.

"Mặc kệ người đó là ai." Neil khẽ cười, nói: "Chúng ta không định giữ tiền bạc vốn không thuộc về mình. Hãy chờ ở đây một lát, tôi nghĩ người đó sẽ quay lại tìm kiếm nhanh thôi. Với bất cứ ai mà nói, đây không phải số tiền có thể bỏ qua dễ dàng."

Klein ngẫm thử phào nhẹ nhõm, đồng thời có nhận thức hoàn toàn mới về phẩm chất đạo đức của Neil. Ban nãy hẳn còn lo ông ta sẽ dùng cái cớ là "Nữ thần ban cho" để lấy hết số tiền kia đi trả nợ, còn khổ sở suy nghĩ xem nên can ngăn như nào, khuyên bảo ra sao.

Đây chính là "Muốn làm gì thì làm, nhưng chớ làm hại"? Klein đột nhiên lĩnh hội.

Hai người đứng chờ chưa tới một phút thì thấy một cỗ xe ngựa bốn bánh sang trọng lao tới, bên cạnh dòng chữ màu lam nhạt chính là một con bồ câu đang giang cánh.

Xe ngựa dừng lại, một người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen với chiếc nơ cùng màu xuống xe, nhìn bóp da kia, ngả mũ chào rồi nói:

"Thưa hai anh, đây là ví tiền của chủ nhân tôi."

"Huy hiệu của các anh đã chứng minh tất cả, nhưng tôi vẫn muốn nghiệm chứng lần nữa để có trách nhiệm với mọi người, xin hỏi trong chiếc bóp da này có bao nhiêu tiền?" Neil khách khí đáp lại.

Người đàn ông trung niên kia giật mình, rồi tự giễu cợt bản thân:

"Là một quản gia, tôi không biết rõ bóp da của chủ nhân còn bao nhiêu tiền, xin cho phép tôi về hỏi đã."

"Đây là quyền của anh." Neil giơ tay mời.

Người đàn ông trung niên trở lại cạnh buồng xe, trao đổi với người trong xe qua cửa sổ. Sau đó ông ta lại đi tới phía Neil và Klein, mỉm cười nói:

"Nhiều hơn 300 bảng, không tới 350 bảng. Chủ nhân tôi cũng không nhớ rõ cụ thể là bao nhiêu."

Cũng không nhớ rõ... Cái lũ giàu có này, nếu mình mà có nhiều tiền như vậy chắc chắn là sẽ đếm đi đếm lại rồi... Klein cực kỳ hâm mộ.

Neil gật đầu, trả bóp da lại:

"Nữ thần đã chứng minh đây là bóp da của các anh."

Người đàn ông trung niên nhận lấy, đếm qua một lần rồi rút ba tờ 10 bảng ra:

"Chủ nhân của tôi là Tước sĩ William, ngài ấy nói rằng phẩm chất của các anh khiến ngài tán thưởng, và đây là thù lao dành cho người trung thực, xin đừng từ chối."

Tước sĩ William? Người đã thành lập "công ty tín thác William", cung cấp phòng thuê giá rẻ cho tầng lớp lao động dưới cùng xã hội? Klein lập tức nhớ ra cái tên này. Ông ta là vị tước sĩ khiến Benson vừa kính trọng lại vừa cho rằng hành động không sát với thực tiễn.

"Cảm ơn Tước sĩ, ông ấy đúng là một quý ông tốt bụng và hào phóng." Neil không khách khí mà nhận lấy ba tờ tiền kia.

Dõi mắt nhìn xe ngựa của Tước sĩ William đi xa, thấy bốn phía không ai, ông ta mới quay sang phía Klein, khẽ vẫy tiền, cười nói:

"30 bảng, xong nợ. Tôi bảo rồi, nó sẽ được giải quyết với phương thức hợp lý. Đây chính là sức mạnh của ma pháp."

Ma cmn pháp ấy chứ! Thế mà cũng được! Klein lại trợn mắt há hốc mồm.

Vài phút sau, khi tiến vào cầu thang lên công ty bảo an, hắn mới ngờ vực hỏi:

"Neil, vì sao ông không cầu xin số tiền nhiều hơn?"

"Đừng có tham lam, khi tiến hành nghi thức ma pháp lại càng không được tham lam. Tiết chế chính là yếu tố quan trọng để mỗi một Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn có thể sống đủ lâu." Neil đáp đầy khoái trá.

...

Trong sảnh yến hội cực lớn, những ngọn nến đang cháy trên vài chiếc đèn treo trên cao tỏa ra thứ mùi hương khiến người ta thấy thoải mái, dùng số lượng để bù đắp cho ánh sáng yếu ớt không thể so được với đèn khí gas.

Trên những chiếc bàn dài và hẹp là đầy ắp những món ngon như gan ngỗng chiên, bít tết nướng, gà nướng, cá bơn cát rán, hàu Dipsy, thịt sơn dương hầm, canh bơ, mặt khác còn có những chai rượu sâm banh Sương Mù, rượu nho Ormill và rượu đỏ Nam Will. Những chai rượu này tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ màu sắc dưới ánh đèn.

Những tôi tớ mặc áo gile đỏ bưng những khay có các ly thủy tinh đi qua các quý ông và quý bà ăn mặc hoặc thanh lịch hoặc hoa lệ.

Audrey Hall mặc một chiếc váy trắng nhạt không bầu, eo cao và tay áo chân cừu. Phần trên bị bó chặt lại, eo được thít rất nhỏ, phần ngực thì được đẩy lên trông rất căng tròn. Mái tóc dài màu vàng của cô được búi lên

đầy tao nhũ, bông tay, nhẫn và dây chuyền cũng lóe lên ánh sáng lóa mắt, chân đi đôi giày khiêu vũ gắn hoa hồng và kim cương màu trắng.

"Bên trong là 4, 5 hay là sáu cái váy lót nhỉ?" Audrey dùng bàn tay phải đeo găng tay lụa trắng sờ phần khung váy, tay kia của cô đang cầm một ly sâm banh màu trong suốt.

Audrey không đưa bản thân vào trung tâm bữa tiệc để trở thành tiêu điểm với tất cả mọi người như trước, mà tránh nơi náo nhiệt, lảng lạng đứng ở trong bóng tối của chiếc màn che cửa sổ.

Cô nhấp một ngụm sâm banh, dùng tư thế như mình không thuộc về nơi này nhìn những người ở trước mặt:

Con trai Bá tước Wolf đang nói chuyện với con gái của Tử tước Conrad, anh ta thích dùng động tác vung cánh tay để nhấn mạnh, ừm, cánh tay vung càng nhiều thì nội dung càng không đáng tin, đây là kết luận đã được nghiệm chứng... Anh ta lúc nào cũng nâng bản thân lên, dìm kẻ khác xuống, nhưng lại khó kiềm chế sự chột dạ, nên sẽ biểu đạt điều đó qua phương thức nói chuyện, ngôn ngữ cơ thể...

Hôm nay phu nhân Della liên tục sử dụng tay trái che miệng cười, hừm, biết rồi nhé, bà ta đang khoe viên đá quý màu xanh nguyên chất trên tay trái... Chồng của bà ta, Công tước Negan đang bàn tán thời thế hiện giờ với đám quý tộc phe bảo thủ ở cách đó không xa. Từ lúc bắt đầu bữa tiệc tới giờ, ông ta chỉ chủ động dùng ánh mắt tìm kiếm phu nhân Della của ông ta có một lần... Bọn họ gần như không thật sự chạm mắt nhau... Có lẽ, ừm, bọn họ không hề yêu thương nhau như những gì bọn họ thể hiện...

Phu nhân Panis được Nam tước Larry chọc cười bảy lần, rất bình thường và không hề kỳ quái, nhưng vì sao bà ta lại dùng ánh mắt chột dạ nhìn về phía chồng mình... Ồ, bọn họ tách ra rồi... Không đúng, chỗ bọn họ đi đều thông tới vườn hoa...

...

Trong bữa tiệc xa hoa lãng phí này, Audrey nhìn thấy rất nhiều chi tiết mà bình thường cô hoàn toàn không để ý. Trong giây lát cô gần như tin rằng mình đang xem một vở kịch.

"Mỗi người đều là một diễn viên kịch tài năng..." Cô khẽ thở dài, ánh mắt trong trẻo và lạnh lùng.

Đúng lúc này, cô chợt nhận ra điều gì đó, bèn quay phắt đầu nhìn về phía ban công rộng rãi bên ngoài, tới góc tối của ban công kia.

Trong góc tối ấy, một con chó lông vàng ngồi im lặng nhìn vào trong, nhìn Audrey, nửa người đang núp trong bóng tối.

Susie... Audrey giật giật khóe miệng, vẻ mặt tức thì sụp đổ, không thể duy trì trạng thái "Khán Giả" được nữa.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 53: Người Lắng Nghe

Dịch giả: nh0ckd255

Gió lốc càn quét qua biển rộng, một con thuyền ba cột buồm cổ xưa nhấp nhô theo những cuộn sóng lớn. Tốc độ của nó không nhanh, với kích cỡ không lớn đó trông nó giống hệt một chiếc lá vàng rời khỏi cành cây ở cái nơi biển như nối liền với trời này. Nhưng mặc kệ gió lốc bão táp có lớn thế nào, sóng biển cao tới đâu, con thuyền ấy vẫn bình yên lướt đi, không hề nghiêng ngả.

Arges Wilson đứng trên boong tàu trống trải nhìn sóng to như những ngọn núi xung quanh, không biết đang nghĩ cái gì.

"Sắp thứ Hai rồi..." Anh ta thì thầm một tiếng. Đó là ngày của Mẫu thần Đất Đai, là khởi đầu của một vòng phần vinh và khô héo mới. Nhưng với Arges mà nói, ngày đó còn có ý nghĩa khác, đó chính là về người thần bí vĩnh viễn được sương mù màu xám trắng bao phủ. Chỉ ít mình chưa điên... Anh thu hồi tầm mắt, cười tự giễu.

Lúc này một trong mấy tên thuyền viên đi tới, cung kính hỏi:

"Thưa ngài giám mục, lần này mục tiêu ra khơi của chúng ta là gì?"

Arges nhìn xung quanh một lượt, bình tĩnh trả lời:

"Đuổi bắt một "Người Lắng Nghe" của Hội Cực Quang."

...

Gió lốc tan đi, sương mù ngập tràn khắp nơi, trên chiếc thuyền buồm kỳ lạ có mùi khói pháo nhưng vẫn không phù hợp với trào lưu của thời đại này.

Một thằng bé tầm tám chín tuổi, tóc vàng run rẩy nhìn đám hải tặc vô kỷ luật xung quanh, nhìn chúng ừng ực uống những thùng bia lớn, nhìn bọn chúng bám dây thừng đung đưa tới lui, nhìn bọn chúng cười nhạo nhau, thậm chí là đánh nhau.

Nó quay đầu nhìn một người đàn ông mặc áo choàng đen đang đứng trong bóng tối, khẽ hỏi:

"Ba, chúng ta đi đâu vậy ạ?"

Năm ngày trước, lần đầu tiên nó gặp cha mình, người tự xưng là nhà thám hiểm. Nếu không nhờ bức tranh sơn dầu mà mẹ để lại đã chứng minh ông ta là cha của nó, không phải cô nhi viện đang mở rộng cánh cửa chào đón nó thì chắc chắn nó sẽ không rời khỏi quê hương đi theo người đàn ông thân nhất mà lại gần như xa lạ này.

Người đàn ông đứng trong bóng tối kia cúi đầu nhìn con trai, hòa nhã đáp:

"Jack, ba dẫn con tới một nơi thần thánh, là nơi thiêng liêng mà Tạo Hóa từng ở."

"Đó là đất nước của Thần ạ? Chi khi được ban ân thì người phạm chúng ta mới có thể tới đó..." Jack nhỏ bé được mẹ dạy rất tốt, biết những tri thức thông thường, nên lập tức vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Người đàn ông đứng trong bóng tối có gương mặt với đường nét khắc sâu làm người ta khó có thể quên được, hệt như một bức tượng đá do một vị bậc thầy điêu khắc xuất sắc nhất tạc ra. Ông ta đưa tay lên bên tai làm động tác lắng nghe, rồi trả lời như đang nói mê:

"Jack, "người phạm" là một khái niệm sai lầm, Tạo Hóa sáng tạo ra thế giới này, Thần ở bất cứ nơi đâu, tồn tại trong cơ thể của mỗi một sinh linh, cho nên mọi vật đều có thần tính. Khi thần tính nhiều tới một mức độ nhất định là có thể trở thành thiên sứ. Bảy vị bán thần hiện tại chẳng qua là những thiên sứ mạnh hơn hẳn thôi.

Con xem, hiện giờ ba có thể nghe được lời dạy bảo từ Tạo Hóa, ôi, đó là lời gợi ý phi phạm cỡ nào! Sinh mệnh chỉ là một hành trình của tinh thần, đến khi tinh thần đủ mạnh và đủ vững chắc, chúng ta có thể tìm được thần tính của bản thân, và lại còn có thể dung hợp với thần tính..."

Jack nhỏ bé không hiểu những lời miêu tả phức tạp ấy, bèn lắc đầu rồi hỏi một vấn đề mà lúc trước chưa kịp hỏi:

"Ba, con nghe mẹ kể rằng sau khi sáng tạo ra thế giới này, Tạo Hóa đã phân chia thành mọi vật, chứ không hề tồn tại nữa, vậy làm sao còn "Thánh sở" của Thần nữa?"

Thằng bé dù chỉ mới bảy tám tuổi nhưng logic đã rất rõ ràng.

Người đàn ông với đường nét khuôn mặt như tạc tượng kia giật mình một cái, đầu lại nghiêng thêm đôi chút như để nghe được nhiều tiếng thì thầm hơn. Đột nhiên ông ta nằm rạp xuống, đầu gối quỳ trên boong tàu, trên làn da đột nhiên hiện rõ những đường màu xanh đen.

Ông ta giơ hai tay ôm đầu, khuôn mặt méo mó vô cùng, hô lên đầy đau đớn:

"Chúng nói láo!"

...

Sau bữa trưa và được lão Neil cam đoan rằng lần sau đi chợ đen sẽ mang cả mình theo, Klein mới chậm rãi về công ty Bảo an Gai Đen, đồng

thời suy nghĩ xem nên về phòng nhân viên văn chức đọc tài liệu lịch sử, luyện tập năng lực, hay thừa dịp đội trưởng Dunn Smith chưa cấm mà tiếp tục ra ngoài lượn lờ, tới câu lạc bộ bói toán đóng vai "Thầy Bói".

Nhưng hắn còn chưa kịp quyết định thì đã thấy Dunn Smith bước vào. Anh ta mặc áo gió màu đen, đội mũ phớt nửa cao.

"Đội trưởng, tình hình thế nào rồi?" Klein nhớ tới cuốn bút ký gia tộc Antigenous, bèn quan tâm mà hỏi.

Dunn nói, đôi mắt màu xám không ánh lên vẻ mỉa mai nào:

"Chứng nhận từ nhiều phía là cuốn bút ký kia nằm trong tay Riel Bieber, chẳng qua hắn ta mất tích hoàn toàn rồi. Tôi đã dùng điện báo nói chuyện này cho các tiểu đội Kẻ Gác Đêm, nhờ bọn họ chú ý chặt chẽ các cảng biển, các trạm tàu hơi nước, đồng thời xế chiều hôm qua cũng gửi những tấm tranh chân dung đầu tiên qua bưu điện, sẽ đăng lên các tờ báo lớn."

Lúc này nếu mà có điện thoại, có máy fax, camera giám sát, và có dữ liệu lớn thì tốt rồi... Tiếc rằng tôi chỉ biết cách dùng, mà cả nguyên lý cũng chỉ hiểu sơ cua... Klein lặng lẽ thở hắt.

"Chẳng qua, cho dù thế nào thì coi như chúng ta đã tìm được tung tích của nó, và đây là công lao của cậu. Đương nhiên còn phải thêm một bước xác thực nữa. Tôi đã gửi điện báo cho giáo khu Backlund xin họ phái người hộ tống vật phong ấn 2 - 049 lại đây. Đó là một món đồ nguy hiểm từng thuộc về gia tộc Antigenous, có thể giúp chúng ta xác định Riel Bieber liệu có phải hậu duệ của gia tộc đó không."

Vật phong ấn cấp "2"... Nguy hiểm... Sử dụng cẩn thận và tiết chế... Klein vốn tò mò định hỏi xem vật phong ấn này là gì, có năng lực đặc thù nào, nguy hiểm ở đâu, nhưng lập tức nhớ tới mình chưa đủ cấp độ bảo mật nên đành thôi.

"Mong Nữ Thần phù hộ chúng ta." Klein vẽ hình mặt trăng trên ngực.

Dunn vừa mở cửa phòng làm việc của mình vừa gật đầu, nói:

"Nữ Thần vẫn luôn phù hộ chúng ta. Klein, nếu lúc trước cậu không chọn làm "Thầy Bói", tới khi chuyện này được xác định thì hẳn là có thể thành đội viên chính thức, được chọn "Kẻ Không Ngủ" rồi, tiếc quá... Nói thẳng thì tôi không hiểu vì sao cậu lại chọn "Thầy Bói". "Người Nhật Xác" tuy khiến người ta không khoái, nhưng cậu đã được gặp Daly nên hẳn là biết "Người Thông Linh" mạnh như nào. Mà "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" cũng là một lựa chọn tốt, chí ít có lão Neil làm gương nên xác suất mất không chế là rất thấp."

Klein đã chuẩn bị sẵn đáp án cho câu hỏi này, chỉ là Dunn vẫn không hề hỏi, tới bây giờ mới thuận miệng nhắc tới.

Hắn tổ chức ngôn từ, đáp:

"Tôi nghĩ rằng "Thầy Bói" và "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" là người phi phạm thuộc dạng phụ trợ, không cần phải đối mặt với kẻ địch đầy nguy hiểm. Mà anh với Neil cũng nói rồi, tò mò và thăm dò về lĩnh vực thần bí và phi phạm đều mang tới hậu quả đáng sợ, những miêu tả về "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" khiến tôi thấy lo lắng, cho nên... Haiz, anh biết đó, cách đây không lâu tôi chỉ là một sinh viên bình thường, nên nhát gan là lý do duy nhất khiến tôi lựa chọn như vậy."

"Không thể không nói ằng đây là đáp án khiến tôi bất ngờ mà lại cảm thấy rất có lý." Dunn day thái dương, khẽ cười một tiếng. Anh ta quay người dùng con mắt xám sâu sắc quan sát Klein từ trên xuống dưới:

"Trong khoảng thời gian này, cậu tiếp tục ra ngoài, không giới hạn các con đường từ nhà Welch tới phố Chữ Thập Sắt nữa, có lẽ cậu có thể cảm ứng được cuốn bút ký rồi từ đó giúp chúng tôi xác định được tung tích của Riel Bieber."

"Vâng." Klein phát hiện mình không phải xoắn xuýt nữa. Hắn tạm biệt, quay người, thầm đếm:

"Ba, hai..."

"Chờ chút." Dunn gọi.

Klein quay đầu, mỉm cười:

"Đội trưởng, còn chuyện gì à?"

Dunn ho một tiếng:

"Ừm, cũng có lúc người phi phạm dạng phụ trợ bắt buộc phải đối mặt với kẻ địch, tuy "Thầy Bói" nghe thì có thể tránh được những điều này, nhưng chúng ta không được sơ sẩy, cậu vẫn phải tiếp tục luyện bắn súng, và lên kế hoạch tăng cường sức mạnh."

"Đây là việc mà tôi đang cố gắng." Klein chỉ ra bên ngoài: "Tôi ra ngoài đây."

"Ừm, à chờ chút." Dunn lại gọi hắn lại, vừa suy nghĩ vừa nói: "Có lẽ tôi phải tìm cho cậu một thầy dạy võ mới được. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là cậu đã trở thành đội viên chính thức."

Klein "ừm" một tiếng, rồi cẩn thận hỏi:

"Đội trưởng, còn gì nữa không?"

"Hết rồi." Thấy ánh mắt không quá tin tưởng của Klein, Dunn lắc đầu, khẽ cười rồi nhấn mạnh một lần nữa: "Thật sự hết rồi."

Nghe vậy Klein mới ra khỏi phòng, chào tạm biệt Roxanne, phu nhân Olean và những người khác, sau đó tới câu lạc bộ luyện bắn súng. Luyện

xong, hắn đi dạo chừng một giờ, nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ mà đội trưởng đã dặn.

Xong mọi việc, hắn đi vào câu lạc bộ bói toán, thấy cô gái Angelica xinh đẹp đang rảnh rỗi đọc mấy tờ tạp chí.

Gia Đình... Klein nhấm xong cái tên này, xách gậy batoong bước tới, mỉm cười chào hỏi:

"Chào buổi chiều, cô Angelica."

"Chào buổi chiều, anh Moretti." Angelica đặt tờ tạp chí xuống không chút hoang mang, đứng dậy nói: "Hôm qua khi anh đi về không lâu, anh Glacis tới, anh ấy vừa bình phục từ một trận bệnh nặng."

Klein thở phào nhẹ nhõm, cười tươi đáp:

"Đây quả thực là chuyện khiến người ta vui mừng."

Nghe hắn nói vậy, Angelica vốn quan sát hắn từ nãy không nhin được mà tò mò hỏi nhỏ hắn:

"Anh Glacis nói rằng anh là một bác sĩ rất, rất, rất thần kỳ, phải không vậy?"

Hử? Klein ngạc nhiên nhìn cô gái này, hoài nghi mình vừa nghe nhầm. Nhìn từ đâu ra tôi là bác sĩ vậy? Bản thân tôi còn không biết...

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 54: Người Tới Xem Bói Đầu Tiên

Dịch giả: nh0ckd255

Thấy Klein ngạc nhiên, Angelica bắt đầu dao động:

"Không phải ạ? Anh Glacis nói rằng anh chỉ cần quan sát là nhận ra phôi của anh ấy có vấn đề..."

Cô ta càng nói càng nhỏ, cuối cùng thì ngậm miệng lại.

Quan sát? Ấn đường biến thành màu đen? Klein giật mình, rồi lắc đầu, bật cười đáp:

"Tôi thấy anh Glacis hiểu nhầm rồi."

Hắn vốn định trả lời một câu cho qua, nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện chiều hôm qua không ai tới tìm mình xem bói, làm cho quá trình đóng vai "Thầy Bói" rất không thuận lợi, vì thế lập tức giải thích sơ qua:

"Thật ra đây là một thuật bói toán."

"Bói toán? Nhưng anh Glacis chỉ nói là anh quan sát mặt anh ấy, như vậy cũng là xem bói?" Angelica vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ hỏi vặn lại.

Klein cười thông dong đáp:

"Làm một thành viên của câu lạc bộ này, chắc là cô biết về xem bói chỉ tay chứ?"

Xem bói chỉ tay không phải thứ độc quyền ở đế quốc ăn tham, cho dù là Ấn Độ và Châu Âu ở Trái Đất cũng tự phát triển ra một bộ lý thuyết riêng, càng đừng nói tới thế giới vốn có sức mạnh phi phàm này.

"Biết, nhưng mà hình như anh đâu có xem chỉ tay cho anh ta? Lên quan sát ạ?" Angelica tò mò.

"Tôi nhìn tướng mạo." Klein bịa: "Nguyên lý của nó không khác xem bói chỉ tay là bao."

"Thật vậy chẳng?" Angelica lập tức tỏ ra không tin tưởng.

Vì sự phát triển của sự nghiệp "Thầy Bói", Klein khẽ cười một tiếng, giơ tay gõ nhẹ lên ấn đường hai cái vờ như suy nghĩ.

Khí tràng của Angelica hiện lên trong mắt hắc, đầu màu tím, tay chân màu đỏ, yết hầu màu lam... Cô ta khỏe mạnh, không bị gì cả, chỉ là màu sắc hơi nhạt, nhưng đây là biểu hiện bình thường của trạng thái mệt mỏi. Klein lại nhìn cảm xúc của cô ta, chỉ thấy trong màu cam có xen lẫn chút ít màu đỏ và màu lam, chính là trong ấm áp mang theo chút hưng phấn và suy ngẫm.

Còn tạm... Sau khi không phát hiện gì dị thường, Klein định tắt linh thị đi, đúng lúc này hắc đột nhiên thấy nằm sâu trong cảm xúc của Angelica là sự u ám rất đặc.

"Hơn nữa cô ấy cũng thiếu đôi chút màu trắng - màu của sự tích cực đi lên..." Klein gật đầu, như có suy nghĩ.

"Anh Moretti, anh đang xem tướng mạo của tôi à?" Thấy quý ông mặc bộ vest đen đột nhiên im lặng quan sát mình rất chăm chú, Angelica nhận ra điều gì đó, vừa tò mò vừa lo lắng hỏi.

Klein không trả lời ngay, mà lại gõ ấn đường kiểu như đang nhìn rất chăm chú. Ngay khi Angelica tỏ ra bất an, hắn mới ôn hòa nói:

"Angelica, đừng nén bi thương, đau khổ trong lòng."

Angelica trợn tròn mắt, môi mấp máy nhưng không thể nói nên lời.

Cô nhìn người đàn ông đội mũ phớt nửa cao, trông rất học giả, nghe anh ta dùng giọng nói trầm thấp, chậm rãi và khiến người ta cảm thấy ấm áp nói:

"Cô cần leo núi, đánh tennis, hoặc xem một vở kịch buồn để cơ thể vì vận động mà mệt mỏi, làm cho nước mắt có thể thoải mái rơi, sau đó gào lên, khóc to vào, trút hết cảm xúc này ra đi. Sẽ rất tốt cho sức khỏe của cô."

Nghe những lời ấy, Angelica như biến thành tượng đá đứng im ở đó, không hề động đậy. Cô cố gắng chớp mắt, bối rối cúi đầu xuống, khe khẽ nói:

"Cảm ơn lời khuyên của anh..."

"Hình như hôm nay có không ít hội viên nhỉ?" Klein không nói gì thêm, tỏ ra như mình chưa từng xem bói gì cả, mà nghiêng người nhìn về phòng hội nghị ở cuối hành lang.

"Chiều Chủ nhật... Có ít nhất 50 hội viên..." Angelica khàn khàn nói chỉ vài từ then chốt. Cô ta dừng lại đôi chút rồi dần trở lại bình thường:

"Anh muốn hồng trà hay cà phê?"

"Hồng trà Sibo." Klein khẽ gật đầu, lịch sự lấy mũ xuống rồi chậm chậm bước tới phòng hội nghị.

Mãi tới khi hắn biến mất sau cánh cửa, Angelica mới từ từ thở hắt ra.

...

Phòng hội nghị của câu lạc bộ bói toán này khá lớn, gần như gấp đôi lớp học ở trường cấp ba của Klein.

Chỉ có khoảng năm sáu hội viên hay lui tới nơi này, rất vắng vẻ. Lúc nay đây, mấy chục vị "người xem bói" tụ tập tốp năm tốp ba, nhồi đầy hầu hết không gian nơi này.

Ánh mặt trời chiếu vào từ mấy ô cửa sổ lồi, các hội viên không thảo luận nho nhỏ với nhau thì cũng vây quanh Hanas Fansent hỏi han, không thì vùi đầu diễn luyện thử xem bói, hoặc ngồi một mình uống cà phê, đọc tạp chí.

Cảnh tượng này làm Klein cảm thấy như trở lại thời học sinh lúc còn ở Trái Đất, chỉ là khi đó ồn ào hơn, chứ không yên tĩnh như thế này.

Hắn nhìn xung quanh một lượt, không thấy người quen như Glacis hay Edward Steve đâu, vì vậy hắn tiện tay cầm lấy một cuốn giáo trình bói toán dùng chung, tới một góc rồi nhàn nhã giở xem.

Không lâu sau, Angelica bưng một cốc hồng trà vào, đặt lên chiếc bàn trước mặt Klein.

Cô ta đang định lặng lẽ đi ra thì bỗng thấy anh Moretti này lấy một dây xích bạc trông khá khác biệt ra khỏi cổ tay. Trên dây xích này có treo một viên thạch anh vàng trong suốt.

Anh ta định làm gì vậy? Angelica chợt bước chậm lại, ngóng nhìn Klein.

Klein cầm sợi xích bạc bằng tay trái, giơ viên thạch anh vàng ngay bên trên cốc hồng trà Sibò, khiến nó gần như chạm tới nước trà trong cốc.

Hắn nhắm mắt lại, khuôn mặt yên bình, không khí bốn phía trở nên yên tĩnh. Viên thạch anh vàng kia khẽ di chuyển, dẫn cả sợi xích bạc kia xoay tròn theo chiều kim đồng hồ.

Thấy vậy, Angelica cảm thấy anh Moretti này thật thần bí.

"Hồng trà của các cô cũng không tệ lắm." Klein mở mắt, mỉm cười nói nhỏ.

Hắn vừa cố ý làm vậy để Angelica xem! Nếu muốn có người tìm mình xem bói, cô gái phụ trách tiếp đón và đề cử như Angelica là yếu tố vô cùng quan trọng!

Vì phải đóng vai "Thầy Bói" nên Klein không băn khoăn gì, hoàn toàn đầu nhập vào thân phận này.

"... Đúng vậy, ngài Fannas khá soi mói về chất lượng hồng trà." Angelica giật mình.

Lúc này Klein đã cất con lắc cảm xạ đi, quần nó lên cổ tay, rồi bưng chiếc cốc sứ có hoa văn màu trắng lên, mỉm cười mời cô ta.

...

Angelica trở lại phòng tiếp đón, lúc này cô chẳng còn tâm trí đâu mà đọc báo, cứ ngơ ngác ngồi đó không rõ là đang nghĩ gì.

Mãi tới khi có tiếng gõ cửa vang lên, cô ta như bừng tỉnh, cuống quýt nhìn ra thì thấy một cô gái mặc chiếc váy dài màu lam nhạt. Cô gái này lấy chiếc mũ găm với phần vớ phần ruy băng màu lam xuống, vẻ mặt dịu dàng và u buồn.

"Chào buổi chiều, thưa cô, cô muốn gia nhập câu lạc bộ hay tìm người xem bói?" Angelica nghênh đón.

"Tôi muốn xem bói." Cô gái với đôi mắt đẹp chứa đầy u buồn căn môi dưới, khẽ nói.

Angelica mời cô ta ngồi vào ghế sofa, sau đó giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ về các hội viên xem bói, đồng thời cũng mở cuốn sách ảnh ra:

"Cô có thể lựa chọn bất cứ ai."

Cô gái u buồn ấy nghiêm túc mở sách ra, nhưng vì hôm nay hội viên đến khá nhiều nên sự lựa chọn cũng rất nhiều, khiến cô ta mãi không chọn được.

"Cô có thể đề cử ai không? Trong mấy tờ này." Cô ta chỉ vào phần giữa của cuốn sách, bỏ bớt những người có phí xem bói từ 2 saule trở lên và 4 penny trở xuống.

Angelica cầm cuốn sách lại, nhìn vài phút, chầm chước rồi nói:

"Tôi đề cử người này."

Cô gái đang bất an bèn quay sang nhìn, thấy đó là một người xem bói tên "Klein Moretti".

"... Anh này mới gia nhập câu lạc bộ... Liệu có đáng tin không?" Cô ta tỏ ra không yên tâm cho lắm.

Angelica gật đầu khẳng định:

"Tôi và một hội viên khác có thể khẳng định anh Moretti là một người xem bói xuất sắc. Nếu không phải vừa mới gia nhập câu lạc bộ thì anh ấy đã không đặt phí xem bói thấp như vậy."

"Tôi biết rồi." Cô gái u sầu gật đầu: "Vậy tôi muốn anh Moretti xem bói cho tôi."

"Vâng, cô chờ một lát." Angelica cầm sách ảnh lên, đứng dậy đi tới phòng hội nghị.

Cô ta tới gần Klein, nhỏ giọng nói:

"Anh Moretti, có người muốn anh xem bói, anh muốn sử dụng phòng nào?"

Hiệu quả không tệ, "đơn hàng" đầu tiên đã tới... Klein đặt cốc hồng trà xuống, bình tĩnh gật đầu:

"Phòng Thủy Tinh Vàng."

"Vâng." Angelica đi trước dẫn đường, cũng mở cánh cửa gỗ của phòng Thủy Tinh Vàng ra.

Klein ngồi vào sau chiếc bàn có rất nhiều công cụ bói toán. Hắn chờ vài chục giây thì thấy một cô gái mặc váy dài màu lam nhạt, cảm xúc có vẻ thấp và ư sầu đi vào.

Tranh thủ lúc cô ta quay người đóng cửa lại, hắn gõ hai cái lên ấn đường.

"Màu vàng dạ dày có vẻ u ám... Màu sắc cảm xúc rất đậm, với lo lắng và bất an là chính..." Klein nhìn kỹ, rồi dựa người ra sau, giơ tay tắt linh thị.

"Xin chào anh Moretti." Cô gái ngồi xuống.

"Chào buổi chiều, cô tên là gì?" Klein hỏi lịch sự, cũng không mong sẽ nhận được đáp án.

"Anh có thể gọi tôi là Anna." Cô gái đặt chiếc mũ sang một bên, nhìn Klein với ánh mắt đầy mong chờ và cũng chứa cả nghi ngờ, nói: "Tôi muốn xem bói về tình hình của vị hôn phu. Tháng Ba, anh ấy nhận một vụ làm ăn

nên đã đi nam đại lục. Mừng ba tháng trước có gửi điện báo về nói cho tôi và người nhà anh ấy rằng sắp lên đường quay về. Nhưng đã hơn hai mươi ngày rồi mà anh ấy vẫn chưa hề trở lại. Ban đầu tôi tưởng là do thời tiết của biển Cuồng Bạo, nhưng tới hôm nay, đã hơn một tháng, con tàu "Cỏ Linh Lăng" của anh ấy vẫn chưa về tới cảng Anmatt."

Biển ngăn cách lục địa bắc và lục địa nam tên là Cuồng Bạo, hầu hết thời gian đều có bão táp, nổi tiếng về độ nguy hiểm của nó. Nếu không có Russel đại đế đã phái người thăm dò được mấy tuyến đường tương đối an toàn, có lẽ mãi tới hôm nay các nước ở lục địa Bắc vẫn chưa thể mở ra được thời đại thực dân, càng đừng nói tới việc kéo dây cáp điện dưới đáy biển để tạo nên mạng lưới đường dây điện báo.

Klein nhìn vị khách hàng đầu tiên trong kiếp "Thầy Bói" của mình, thận trọng hỏi:

"Cô muốn sử dụng phương pháp bói toán nào?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 55: Gọi Ý

Dịch giả: nh0ckd255

Cô gái Anna với đôi mắt xinh đẹp do dự chừng mười giây, rồi mới đáp:

"Anh có thể chọn cái nào mà anh cho là linh nghiệm nhất. Anh là thầy bói chứ không phải tôi, đương nhiên ngoại trừ bói bài, kể cả Tarot. Tôi từng nghiên cứu chúng ở nhà, cảm thấy giống để chơi hơn."

Klein suy nghĩ một chút, đặt khuỷu tay lên cạnh bàn, hai tay đan nhau đặt ở trước miệng, ánh mắt bình tĩnh, ngữ khí trầm trầm:

"Vậy dùng bói bản đồ sao đi."

Hắn chỉ vào chiếc bút máy chấm mực và chồng giấy trắng trên bàn:

"Cô hãy viết tên và đặc điểm ngoại hình, địa chỉ thường trú, ngày tháng năm sinh của vị hôn phu lên đây, nếu ghi rõ được thời gian cụ thể thì càng tốt."

Từ cách ăn mặc, trang điểm và khí chất, Klein tin rằng cô gái này không phải kẻ thất học.

Anna không trả lời, giơ tay rút một tờ giấy trắng và cầm chiếc bút máy kia. Cô ta chấm mực, viết lên tờ giấy, thi thoảng lại tạm dừng để nghĩ.

Hai phút sau, cô ta đẩy tờ giấy tới phía Klein.

Klein giờ tay đề lại, xoay tờ giấy theo chiều của mình, tiếp nhận thông tin:

"Joyce Meyer, hai giờ chiều ngày 15 tháng 9 năm 1323, nhà số 8 phố Stephens khu phía đông thành phố Tingen, tóc ngắn màu vàng, mũi điều hâu..."

Chỉ liếc mắt một cái, Klein nhanh chóng tính ra thần số ngày sinh của đối phương: $1 + 5 = 6$.

Ở trong thần số học thuộc lĩnh vực thần bí, cộng các con số trong ngày sinh sẽ ra con số được gọi là thần số ngày sinh, chỉ ra cuộc đời của một người trước tuổi 27, mà thần số tháng sinh (cộng các con số trong tháng sinh nhật) thì từ năm 27 đến 54 tuổi, còn thần số năm sinh (cộng các số trong năm sinh lại) là từ 54 tuổi trở lên.

Hiện giờ là tháng 7 năm 1349, Joyce chưa đầy 27 tuổi, cho nên Klein cộng luôn thần số ngày sinh. Mà con số 6 này chỉ ra rằng cuộc đời cân bằng, hài hòa, có một tình yêu đáng giá và một cuộc hôn nhân không tệ, hoặc có thể nói là cuộc hôn nhân tương lai.

Ngay sau đó hẩn lại tính thần số năm hạn của đối phương.

Thần số năm hạn tức là lấy năm nay thay cho năm sinh, sau đó cộng cùng các con số của thần số ngày sinh, thần số tháng sinh, được vận hạn đại khái của năm nay.

" $1 + 3 + 4 + 9 = 17$, $1 + 7 = 8$; $8 +$ thần số tháng sinh là $9 +$ thần số ngày sinh là $6 = 23$; $2 + 3 = 5$. Thần số năm hạn là 5, nghĩa là sẽ xảy ra biến hóa và điều ngoài ý muốn, đòi hỏi sự mạo hiểm nhất định..." Klein kết hợp với tình hình thực tế mà phán đoán để xác định sự chính xác của thông tin do Anna cung cấp.

Hẩn dời tầm mắt khỏi tờ giấy, nhìn Anna rồi nói:

"Anh Meyer khởi hành vào ngày 3 tháng 6?"

"Nếu anh ấy không nói dối thì đúng là như vậy." Anna khẽ cắn môi, đáp.

"Ok." Klein cầm bút máy tiện tay ghi điều này lại. Hắn dùng đôi mắt màu nâu sậm nhìn Anna, ôn hòa nói: "Tôi bắt đầu vẽ bản đồ sao tương ứng rồi đây, cần một khoảng thời gian nhất định và sự yên lặng tuyệt đối. Cô có thể ra ngoài chờ một lát được không? Angelica sẽ pha cho cô một tách cà phê hoặc hồng trà."

"Vâng." Anna biết một số người xem bói khá lập dị, nên không nghĩ ngợi gì mà đứng dậy, cầm chiếc mũ có ruy băng màu lam rời khỏi phòng Thủy Tinh Vàng.

Klein khóa trái cửa phòng rồi quay trở lại bàn, căn cứ vào ngày tháng năm sinh và các cột mốc thời gian vẽ ra bản đồ sao, bao gồm các thứ như chòm sao, hành tinh và vị trí của chúng trên bầu trời.

Trong quá trình này, hắn hầu như không động tới cuốn "Sổ tay Chiêm tinh", mà chỉ hoàn thành nhờ vào trí nhớ. Trong khóa học thần bí học thời gian này, Klein phát hiện rằng chỉ cần liên quan tới bói toán, một khi học xong là hắn có thể thoải mái sử dụng, biến chúng thành bản năng nhanh chóng.

Có lẽ đây chính là "Thầy Bói"... Hắn vẽ bản đồ sao xong, bỗng có cảm giác thỏa mãn, cảm thấy thân thể, tâm hồn và linh hồn đều nhẹ nhàng hơn hẳn.

Hắn căn cứ vị trí mà các hành tinh và chòm sao rơi vào, dựa theo các biểu tượng bổ trợ khác mà phán đoán qua rằng Joyce Meyer sẽ gặp phải tai nạn, nhưng cuối cùng vẫn thoát được.

Đến bước này coi như đã bói toán xong, nhưng Klein rất coi trọng "đơn hàng" đầu tiên, mong tích lũy được danh tiếng tiện cho việc nhập vai, nên hẳn lại nhắc bút máy viết một hàng chữ Hermes trên tờ giấy mà Anna viết: Tình hình hiện tại của Joyce Meyer.

Hắn lẩm nhẩm câu này và ghi nhớ thông tin về ngày sinh tháng đẻ trên tờ giấy, lặp đi lặp lại. Sau bảy lần, Klein cầm lấy tờ giấy kia, rồi dựa người lên ghế dựa.

Đầu hắn bắt đầu vẽ ra hình ảnh quả cầu ánh sáng, đôi mắt trở nên sâu thẳm, toàn thân nhanh chóng đi vào trạng thái minh tưởng. Xung quanh trở nên thanh khiết, bên trên như có vật vô hình nổi liền với màn sương mù xám huyền ảo, vô biên vô tận.

Klein hồi tưởng lại những nội dung trên tờ giấy, sau đó để mặc bản thân ngủ say trong trạng thái này. Hắn định dùng "phương pháp bói toán bằng cảnh trong mơ"! Nhắc đi nhắc lại vấn đề, ghi nhớ chặt chẽ, sau đó đi vào giấc mộng rồi làm cho thể tinh linh của bản thân dạo chơi ở Linh giới để nhận được gợi ý!

Với người bình thường mà nói, đây là chuyện thi thoảng sẽ gặp phải, chỉ là "biểu tượng" trong giấc mơ vừa phức tạp vừa mơ hồ, khó có thể ghi nhớ được. Còn "Thầy Bói" thì không tồn tại vấn đề này, có thể nhìn thấy một số hình ảnh trực quan.

Tất cả trở nên nhòe đi, Klein nửa tỉnh táo nửa mơ hồ.

Trong thế giới hư ảo, méo mó, hắn thấy một người trẻ tuổi có tóc vàng mũi điều hâu đang sợ hãi mà điên cuồng bơi trong một biển máu, mấy lần suýt thì bị nuốt chửng, nhưng cuối cùng vẫn trốn được lên bờ.

Hình ảnh vỡ vụn rồi thay đổi, Klein thấy một ngôi nhà màu lam xám có chiếc cối xay gió đồ chơi đặt ở trước cửa, người trẻ tuổi tóc vàng mũi điều hâu kia đang chậm rãi bước vào, vẻ mặt vui sướng.

Đúng lúc này hình ảnh lại thay đổi, Klein phát hiện mình đang ở trong một tòa cung điện nguy nga. Tường của cung điện này đã sụp đổ, trông tan hoang đổ nát, có chỗ còn mọc đầy rêu xanh và cỏ dại. Xuyên qua những lỗ thủng kia có thể thấy ngọn núi bên ngoài và mây trắng gần sát với nơi này.

Ở một đầu của cung điện có một ghế ngồi rất lớn điêu khắc từ một tảng đá, được khảm đá quý và mạ vàng, dường như không dành cho con người. Chiếc ghế này trống không, loang lổ nhiều vết như đã trải qua một thời gian rất lâu.

Klein nghi ngờ nhìn xung quanh, không rõ tại sao mình lại mơ thấy cảnh này.

Sự mơ hồ bắt đầu giảm đi, hắn đi ra ngoài cung điện theo bản năng hòng xem đây là nơi nào.

Đột nhiên hắn cảm nhận được một ánh nhìn chăm chú tới từ sau lưng!

Klein quay phắt người lại, nhìn tới chiếc ghế đá thật lớn kia, chỉ thấy nơi đó như có vô số con giòi bọ đang lúc nhúc, sinh trưởng nhanh chóng.

Hắn mở choàng mắt, tỉnh lại từ trong mơ.

Quả cầu thủy tinh, bộ bài Tarot, trang giấy vẽ bản đồ sao ánh vào trong mắt hắn, sự thật nhanh chóng áp đảo hư ảo.

"Ban đầu của cảnh trong mơ là kết quả của bói toán, vậy phía sau là gì? Hình như là nhắm vào mình?" Klein đặt tờ giấy xuống, day day huyết thái dương, nhíu mày suy nghĩ. Hắn có thể xác nhận đây không phải nỗi sợ tiềm tàng trong lòng nay thể hiện ra qua cảnh trong mơ, bởi hắn đang xem bói.

"Một tòa cung điện không phải của con người... Cái nhìn chăm chú vào ta... Hình ảnh lũ giòi bọ lúc nhúc..." Klein nhớ lại, lặng lẽ suy đoán:

"Là kẻ mà "nghỉ thức đối vận" kết nối tới, hay do cuốn bút ký gia tộc Antigenous mang tới... Đúng rồi, cuốn bút ký kia có nhắc tới dãy Hornaces, quốc gia của đêm tối! Cung điện trong giấc mơ vừa rồi nằm ngay trên đỉnh núi!"

Hắn giải mã sơ qua, cảm thấy may mắn vì mình đã lựa chọn "Thầy Bói". Theo những gì Neil nói, Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn cũng có thể xem bói trong mơ, nhưng chắc chắn không bằng mình được.

Phù, dai như đĩa xôi vậy... Mong là sẽ bắt được Riel Bieber sớm sớm... Klein bình phục cảm xúc, cầm tờ giấy có vẽ bản đồ sao rồi chậm chậm đi tới cửa.

Hắn mở cửa phòng rồi đi tới phòng tiếp đãi, thấy Anna đang ngóng ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không quan tâm cốc hồng trà trước mặt.

"A, anh Moretti, anh bói ra kết quả gì rồi?" Thấy Klein đến, Anna cuống quýt đứng dậy.

Klein không trả lời trực tiếp mà dựa theo hình ảnh gợi ý trong mơ hỏi cô ta:

"Nhà của cô, hoặc nhà của anh Meyer, có phải có một máy xay gió đồ chơi không?"

Anna tròn tròn mắt, ngạc nhiên không nói nên lời. Một lúc sau cô mới lẩm bẩm:

"Đó là món quà anh ấy tặng tôi, ngay trước cửa nhà tôi, sao anh biết?"

Có thể bói ra cả điều này được ư??

Klein mỉm cười, ôn hòa nói:

"Chúc mừng cô Anna, anh Joyce Meyer đang ở nhà cô rồi. Nếu giờ cô lập tức trở về hẳn là có thể gặp được anh ấy. Anh ấy vừa trải qua một trận tai nạn, một hành trình đau khổ khó mà tưởng tượng được, thứ anh ấy cần không phải là hỏi han mà là an ủi, là cái ôm ấm áp."

"Thật... Thật sao?" Anna không dám tin. Những thầy xem bói mà cô biết chưa bao giờ đưa ra đáp án chính xác như vậy.

"Bây giờ cô về nhà thì sẽ biết." Klein ôn hòa đáp.

"Ồ, chúa Hơi Nước, có phải thật không? Joyce đáng thương của tôi về rồi ư? Anh chắc chắn chứ? Không, tôi không cách nào tin được..." Anna sửng sốt, sau đó nói năng lộn xộn.

Cô ta lấy một tờ tiền 1 saule ra khỏi túi xách, không chờ Klein trả lại tiền lẻ đã gần như chạy ra khỏi câu lạc bộ bói toán, vội vàng lên xe ngựa về nhà.

"Đây là cả tiền boa à?" Klein nhìn tờ tiền mặt, lắc đầu bật cười.

...

Cỗ xe ngựa hai bánh nhẹ nhàng chạy đi trên đường phố, tiến vào khu phía đông.

Anna vừa bất an, vừa chờ mong mà cũng vừa sợ hãi nhìn cảnh phố phường vụt lướt ra sau qua khung cửa sổ. Không lâu sau, máy xay gió đồ chơi kia đập vào mắt cô.

Cô xuống ngựa, chẳng để ý tới bản thân mà lao vào vọt tới cửa, kéo vang chuông cửa.

Cửa phòng mở ra, vang lên tiếng kẻo kẹt. Anna thấy một người đàn ông trẻ tuổi tóc vàng mặc bộ suite màu đen với sắc mặt tiều tụy, ánh mắt

vui sướng, và cái mũi khoằm như mỏ diều hâu.

"Anh còn tưởng hôm nay không gặp được em." Joyce mỉm cười.

"... Hơi Nước trên cao, anh thật sự về rồi!" Anna xoa mắt mình, vừa mừng vừa sợ kêu lên. Những gì vị thầy bói kia nói đều là thật! Không, đó là một vị thầy bói chân chính! Thật quá thần kỳ!

Những ý nghĩ sôi trào lên trong đầu, Anna xông tới ôm chặt lấy vị hôn phu, nước mắt chứa chan.

Hai người lặng lẽ ôm nhau bên ngoài căn nhà màu lam xám, cối xay gió đồ chơi chậm rãi chuyển động. Mọi khổ đau dường như đã đi xa.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 56: Cuộc Giết Chóc Và Chạy Trốn Trên Biển

Dịch giả: nh0ckd255

Trong phòng khách có vẻ rộng rãi, Anna và Joyce ngồi trên chiếc sofa khác nhau, ngăn cách bởi cha mẹ Anna.

Joyce cảm thán, mặt mày đầy vẻ thỏa mãn:

"Hơi Nước trên cao, cháu thật may mắn mới có thể sống sót trở về, có thể được gặp lại Anna."

"Joyce đáng thương của em, rốt cuộc anh gặp phải chuyện gì?" Anna không kìm được mà hỏi thăm.

Joyce nhìn vị hôn thê, sắc mặt trở nên nặng nề:

"Tới bây giờ anh vẫn còn thấy sợ hãi, lần nào cũng choàng tỉnh khỏi giấc mộng. Năm ngày sau khi tàu Cỏ Linh Lăng rời khỏi cảng Caesar, bọn anh gặp phải hải tặc, một lũ hải tặc rất đáng sợ. Điều đáng ăn mừng duy nhất là thủ lĩnh của đám hải tặc ấy tên là Nast."

"Tên hải tặc tự xưng mình là "Vua Năm Biển" kia à?" Ông Wayne, cha của Anna kinh ngạc hỏi lại.

Tuy Joyce tới từ nửa giờ trước, nhưng anh ta không kể rõ những gì mình gặp được, vẻ mặt đầy nao núng, bất an và âu lo, mãi khi Anna trở lại và ôm anh ta, anh như mới thật sự thoát được khỏi tai nạn ấy.

"Vâng, Nast Vua Năm Biển tuyên bố mình là hậu duệ của đế quốc Solomon, luôn tuân thủ phẩm chất tốt đó là không giết hại tù binh, cho nên bọn cháu chỉ bị cướp tiền bạc chứ không mất mạng. Thậm chí thuộc hạ của hẳn còn để lại đầy đủ đồ ăn cho chúng cháu nữa." Joyce nhớ lại những gì mình gặp được.

Thân thể anh bắt đầu run lên vì sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng kể nốt cơn ác mộng đen tối nhất cuộc đời:

"Cháu mất không nhiều, vốn cho rằng vận rủi đã qua, nhưng trong hành trình sau đó, hành khách và đoàn thủy thủ của tàu Cỏ Linh Lăng xảy ra nội chiến dữ dội, từ tranh chấp đến giết nhau, rồi rút súng, xách kiếm chém giết lẫn nhau... Mấy ngày nay tầm mắt cháu lúc nào cũng là màu đỏ của máu, người bên cạnh lần lượt ngã xuống, trợn to đôi mắt dường như vĩnh viễn không nhắm lại, khắp nơi đều là những tay chân, trái tim với ruột văng tung tóe.

Bọn cháu không muốn thành dã thú, cũng là những kẻ lý trí nhất, không chỗ để tránh, không đường để chạy, xung quanh là biển rộng nhìn không thấy bến bờ, những cuộn sóng xanh đậm dấy lên cao... Người khóc lóc, kẻ cầu xin tha thứ, cũng có kẻ bán thân, nhưng đầu của bọn họ vẫn bị treo lên trên cột buồm.

Anna, lúc ấy anh tuyệt vọng, tưởng rằng sẽ không gặp được em nữa. May thay anh hùng đã xuất hiện trong cơn ác mộng ấy, thuyền trưởng dẫn bọn anh trốn xuống bụng thuyền, dựa vào đồ ăn và nước uống đã chuẩn bị sẵn để chống đỡ tới lúc lũ người kia tới giới hạn cao nhất của sự điên cuồng. Mà anh Treece ủng hộ bọn anh, đã dũng cảm xông lên dẫn dắt bọn anh tấn công lũ tội phạm giết người kia...

Sau một trận đánh đẫm máu mà cả đời này anh khó có thể quên được, bọn anh còn sống, nhưng tàu Cỏ Linh Lăng đã đi chệch khỏi tuyến đường an toàn, số lượng thủy thủ cũng chỉ còn lại một phần ba so với ban đầu."

...

Lúc kể lại thời điểm đen tối nhất trong cuộc đời, Joyce bỗng nhớ tới vị "anh hùng" tự xưng là Treece kia. Anh ta có khuôn mặt tròn tròn, hòa ái, tính cách ngại ngùng như mấy cô thiếu nữ, luôn thích ở trong góc, chỉ có cực kỳ thân quen mới biết anh ta nói nhiều như nào. Chỉ có chàng trai bình thường như vậy lại kiên định đứng trước mọi người vào thời khắc ác liệt nhất và tuyệt vọng nhất.

"Ôi, Hơi Nước trên cao, Joyce của em, anh đã phải trải qua chuyện đau khổ cỡ nào! Cảm ơn Thần vì đã giúp chúng con không bị chia lìa." Nước mắt đảo quanh mắt Anna, cô không ngừng vẽ thánh huy Hơi Nước và Máy Móc hình tam giác trên ngực.

Joyce nở nụ cười trông có vẻ thiếu sức sống:

"Đây là đền đáp cho sự thành kính của chúng ta. Sau đó tàu Cỏ Linh Lãng lại trải qua bão táp, bị lạc hướng, vượt qua muôn vàn thử thách mới về được tới cảng Anmatt. Lại vì tàu đã xảy ra thảm án nghiêm trọng như vậy nên những kẻ sống sót như bọn anh bị cảnh sát bắt giữ, tách ra thẩm vấn, nên không có cơ hội gửi điện báo về nhà để báo tình hình. Chờ khi mọi chuyện chấm dứt, cũng chính là sáng nay, anh lập tức mượn tiền bạn bè lên tàu hơi nước về đây. Cảm ơn Thần để anh một lần nữa được đứng trên đất Tingen, để anh một lần nữa được gặp lại em và mọi người."

Nói tới đây, anh ta nghi ngờ nhìn vị hôn thê:

"Anna, lúc gặp nhau anh có thể cảm thấy sự vui sướng và kinh ngạc của em, nhưng điều khiến anh không hiểu là tại sao sau khi xuống xe ngựa em lại kích động chạy tới, ừm, anh vốn định đưa em một niềm vui bất ngờ mà."

Anna nhớ tới những gì gặp được lúc trước, đáp lại với vẻ mặt không thể tin được:

"Không có gì phải giấu diếm cả Joyce ạ, vì lo cho anh nên hôm nay em đã đến câu lạc bộ bói toán duy nhất ở thành phố Tingen này, mà người xem bói, không, thầy bói kia nói cho em rằng vị hôn phu của em đã trở lại, hiện đang có mặt ở trong căn nhà có cối xay gió đồ chơi."

"Cái gì?" Vợ chồng Wayne và Joyce đồng thời thốt lên.

Anna che mặt, lắc đầu nói:

"Em cũng không dám tin chuyện em gặp hôm nay, nhưng nó thật sự đã xảy ra. Hơi Nước trên cao, có lẽ thế giới này thật sự có kỳ tích. Joyce ạ, vị thầy bói kia lấy tên, đặc điểm, địa chỉ và ngày sinh của anh bảo là để bói bản đồ sao, sau đó hỏi em căn nhà có máy xay gió đồ chơi là nhà của em hay của anh. Khi em bảo phải, anh ta nói là "chúc mừng cô, Anna, vị hôn phu của cô đã trở lại rồi, đang ở trong nhà của cô, đừng hỏi những gì anh ấy gặp được, hãy ôm và an ủi anh ấy"."

"Thần ời..." Joyce chỉ cảm thấy chuyện này đúng là không thể tin được: "Chẳng lẽ anh ta biết anh à? Chẳng lẽ có người điện báo cho anh ta? Chẳng lẽ anh ta rất thân quen với cảnh sát cảng Anmatt? Không, thế cũng không giải thích được, làm sao anh ta biết được anh đến nhà em? Làm sao anh ta biết là em sẽ đi xem bói? Em hẹn trước à?"

"Không, tới đó em mới chọn." Anna mờ mịt.

"Có lẽ một vị thầy bói giỏi chỉ cần nắm giữ thông tin phong phú, cho dù không dùng đến nó mấy, có lẽ bói toán thật sự có chỗ thần kỳ." Cha Anna thở dài, tổng kết: "Trong lịch sử hơn một nghìn năm mà chúng ta biết và cả kỷ thứ tư chưa ai biết rõ, bói toán luôn tồn tại chứ không hề biến mất, ba nghĩ hẳn là có nguyên nhân nhất định."

Joyce khẽ lắc đầu, hỏi Anna:

"Vị thầy bói đó tên là gì?"

Anna nhớ lại rồi đáp:

"Klein Moretti."

...

Trong sảnh tiếp khách của câu lạc bộ bói toán, vì Klein đã điều chỉnh âm lượng cho nên Angelica thức thơi không tới gần, cho nên cô ta chỉ thấy Anna bước đi như mất hồn, chỉ nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ và mê mang của Anna.

Angelica bước tới gần sô pha, tò mò hỏi:

"Kết quả tốt à?"

Cô ta không dám hỏi cụ thể vì sợ vi phạm quy tắc ngầm của người xem bói.

"Ừ." Klein gật đầu, lấy ba đồng tiền ra từ trong túi quần: "Một phần tám của 1 saule là một và một phần hai penny?"

"Vâng." Angelica nhìn đồng tiền, phát hiện đó là 1 penny và hai đồng nửa penny, vội vàng trả lại: "Thừa nửa đồng penny."

Klein mỉm cười ẩn xuống:

"Cảm ơn cô đã chăm sóc khách của tôi, cô ấy cho tôi tiền boa, nên theo lý tôi cũng nên cho cô tiền boa."

Cũng để cảm ơn việc cô đã đề cử tôi... Hẳn lạng lẽ bồi thêm một câu.

"Vậy được." Angelica bỗng cảm thấy hơi e ngại Klein, lại thấy lý do phù hợp nên không từ chối nữa.

Klein trở lại phòng họp, cho là sau đó sẽ có thêm người cần xem bói, nhưng tới tận năm giờ bốn mươi phút, hắn vẫn không thấy vị khách thứ hai đâu.

Đây không phải là câu lạc bộ bói toán này làm ăn không tốt, mà hầu hết người tới đây đều tự chỉ định người xem bói.

"Bọn họ hắn là được người ta giới thiệu, đã xác định sẵn sẽ nhờ ai xem bói cho... Nói tóm lại danh tiếng của mình còn chưa đủ..." Klein tự giễu một câu.

Hắn uống nốt cốc hồng trà Sibon thứ ba, đội mũ và xách gậy rồi chậm rãi đi ra khỏi phòng hội nghị.

Angelica nhớ lời dặn của Glacis, vội đi tới:

"Anh Moretti, khi nào anh lại tới câu lạc bộ vậy? Anh Glacis mong được cảm ơn anh trực tiếp."

"Chỉ cần rảnh là tôi sẽ tới. Nếu vận mệnh cho phép chúng tôi gặp nhau, như vậy anh ấy chắc chắn sẽ gặp được tôi thôi." Klein đáp lại kiểu lữ thần côn, cảm giác như mình nhập diễn quá.

Sau đó hắn mặc kệ phản ứng của Angelica mà cất bước rời khỏi câu lạc bộ bói toán, lên xe ngựa công cộng về nhà.

Vào nhà, hắn thấy Benson đang đọc báo, còn Melissa thì đang chấp vá thứ gì đó với bánh răng, ổ trục và dây cót dưới ánh sáng lúc sắp tối.

"Chào buổi chiều, phu nhân Shade có tới chơi không?" Klein thoải mái hỏi.

Benson không buông tờ báo xuống mà chỉ ngẩng cổ lên:

"Phu nhân Shade tới ngồi được chừng mười lăm phút, có xách quà sang, rất hài lòng với món bánh Komatsu và bánh chanh ngọt mà chúng ta đã chuẩn bị, cũng mời anh em ta rảnh rồi thì sang nhà bà ta chơi. Bà ta khá hiền lành và lịch sự, cũng rất biết cách nói chuyện."

"Vấn đề duy nhất là cả nhà bọn họ đều theo tín ngưỡng chúa tể Bảo Táp, cho rằng con gái không nên đi học, chỉ được phép để gia đình tự giáo dục." Melissa lầm bầm. Có thể thấy con bé bất mãn với chuyện này như thế nào.

"Không phải để ý làm gì, chỉ cần bà ta không can thiệp vào nhà chúng ta thì bà ta vẫn là một hàng xóm tốt." Klein cười an ủi cô em gái.

Vương quốc Ruen là một quốc gia đa tín ngưỡng, không chỉ phục tùng Thần Chiến Tranh như đế quốc Fusark ở phương Bắc, cũng không tôn sùng Mẫu thần Đất Đai như vương quốc Finebot ở phía nam. Giáo dân của ba giáo hội lớn là giáo hội Chúa Tể Bảo Táp, Nữ Thần Đêm Tối và Thần Hơi Nước và Máy Móc khó tránh việc xung đột quan điểm và thói quen, chỉ là trăm ngàn năm đã tương đối khắc chế sau, không còn xảy ra tình trạng không thể cùng chung sống.

"Vâng." Melissa mím môi, lại quẳng mắt về phía đồng linh kiện kia.

Sau bữa tối, Klein vẫn ôn tập các tri thức lịch sử. Chờ khi Melissa và Benson tắm rửa về phòng rồi, hắn mới vệ sinh bản thân, vào phòng ngủ rồi khóa trái cửa lại.

Lúc này hắn tiến hành chải chuốt và tổng kết những gì học tập được và các vấn đề mà hắn gặp phải để tránh việc quên lãng, bỏ qua điểm quan trọng. Cũng chỉ như vậy hắn mới có thể dùng suy nghĩ rõ ràng hơn để ứng đối những gì sẽ xảy ra kế tiếp.

Klein mở cuốn sổ ra, cầm bút máy, bắt đầu viết bằng tiếng Trung:

"Vì sao mẫu chốt của việc tiêu hóa ma được lại là đóng vai?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 57: Tu Chính Và Tổng Kết

Dịch giả: nh0ckd255

Klein tạm ngừng lại một chút rồi viết tiếp:

"Bản chất của vấn đề giải quyết ma dược là tiêu hóa mà không phải nắm giữ, có thể hiểu điều này một cách trực quan. Nắm giữ chính là coi sức mạnh ma dược thành công cụ bên ngoài, là con dã thú đã được thuần phục, mặc kệ nắm giữ tới mức thuần thực như nào, chúng nó vẫn không thể thật sự thuộc về chính mình, mỗi nguy hiểm bị cản trở là rất lớn. Mà tiêu hóa thì là coi ma dược như một bộ phận của cơ thể, phân giải nó, dung hợp nó, hấp thu nó, biến thành một chỉnh thể thống nhất.

Về điều này thì tạm thời không còn nghi vấn gì. Mấu chốt là vì sao "đóng vai" lại có thể trợ giúp cho việc tiêu hóa?

Căn cứ trải nghiệm về thầy bói ngày hôm nay, có hai suy đoán như sau, nhưng vẫn cần nghiệm chứng bước nữa. Một là, "đóng vai" theo tên của ma dược có thể thay đổi trạng thái của thân thể, tâm tư và linh hồn, khiến chúng nó dần kề cận với tinh thần ngoan cố còn sót lại trong ma dược, từ đó sinh ra cộng hưởng mà dần đồng hóa, hấp thu từng chút một. Hai là, tinh thần ngoan cố còn sót lại trong ma dược giống như máy chủ lưu trữ hệ thống tường lửa hoàn chỉnh, nếu muốn xâm nhập, công phá và đánh tan nó ắt phải tìm được Bug, tìm được lỗ hổng, lấy được chìa khóa. Mà tên của ma dược chính là manh mối tương ứng, vì vậy có thể thông qua việc đóng vai để điều hòa thân thể, tâm tư và linh hồn mà nguy trang thành

"người một nhà", lừa gạt "thủ vệ" để nghênh ngang bước vào. Ý tưởng này có vẻ tương tự với những gì Russel đại để miêu tả.

Bất kể suy đoán nào, trạng thái thân thể, tâm tư và linh hồn đều là yếu tố không thể bỏ qua, dù sao chúng là cầu nối duy nhất cho việc "đóng vai" với sức mạnh ma được."

Klein đặt bút máy xuống, đọc lại đoạn mình vừa viết, bỗng cảm thấy nên cảm ơn đế quốc ăn tham vì đã cung cấp giáo dục thi cử. Mặc kệ như nào, mặc kệ bản thân hẳn không chọn ngành Vật lý hay kỹ thuật, hẳn vẫn có năng lực suy luận cơ bản, nếu không hẳn chẳng tài nào trở thành chuyên gia bàn phím, cũng không cách nào phân tích và suy đoán như vậy.

"Có lẽ đóng vai thực sự có hiệu quả, cụ thể như nào thì phải chờ quan sát đã." Klein tổng kết một giai đoạn.

Ngay sau đó hẳn viết vấn đề thứ hai:

"Một dòng miêu tả khiến người ta cảm thấy kỳ quái, đó là vì sao Thầy Bói càng bác học và càng chuyên nghiệp hơn về lĩnh vực thần bí học mà lại thiếu năng lực khắc chế địch trực tiếp? Không phải bác học và chuyên nghiệp sẽ khiến Thầy Bói trở nên mạnh hơn, và có thể phát hiện biện pháp khắc chế địch sao?

Phân tích nguyên nhân như sau:

Loại thứ nhất giống như truyện mạng mà mình từng đọc, đó là thế giới mà mình xuyên tời này giống như trò chơi, cho nên mỗi loại "nghề nghiệp" đều phải có điểm đặc sắc riêng, lại khá cân bằng. Nhưng cho tới bây giờ chưa hề phát hiện dấu hiệu số hóa nào, cũng không có nhiệm vụ phải làm, nên tạm thời gác yếu tố này lại, khả năng rất thấp.

Loại thứ hai, quy tắc tầng đáy của thế giới này là cân bằng, Chúa Sáng Thế lấy cân bằng làm chính mà sáng tạo ra thế giới này.

Loại thứ ba, ma được cùng danh sách thì cùng mức độ năng lượng, đây là trạng thái tốt nhất mà người đi trước đã thăm dò và tổng kết ra. Vượt qua mức năng lượng này sẽ dễ sụp đổ và mất khống chế, mà dưới mức năng lượng này sẽ không cách nào có được sức mạnh phi phàm. Cho nên ở một mức năng lượng nhất định, mặt này mạnh hơn thì mặt khác sẽ yếu hơn.

Loại thứ tư là mọi vật đều chung một cội nguồn, đều được phân hóa ra từ Tạo Hóa, đều là một phần của Tạo Hóa, mà ý nghĩa giấu trong việc bổ sung lẫn nhau chính là có vấn đề riêng.

Hiện tại nghiêng về nguyên nhân thứ ba và thứ tư, nhưng nguyên nhân thứ tư thuộc về thần thoại chưa được kiểm chứng cho nên chỉ coi là tham khảo. Tạm thời coi loại thứ ba là nguyên nhân chính, thông qua học tập và những phát hiện sau này để nghiệm chứng."

Đến đây, Klein đã viết xong hai trang, nhưng hắn không ngừng lại mà tiếp tục nhắc tới vấn đề mới:

"Theo những gì học được hôm nay, "nghĩ thức đối vận" của mình là một loại nghĩ thức ma pháp điển hình. Những nghĩ thức ma pháp tương tự như thế được chia làm ba phần: thứ nhất là phần cúng tế lấy lòng hoặc có thể nói là khiến kẻ đối ứng có hứng thú; phần thứ hai là thần chú miêu tả cụ thể đối tượng cầu xin; phần thứ ba là muốn nhận được sự trợ giúp thực tế như nào, cần dùng ngôn ngữ đối ứng và ký hiệu tượng trưng nhất định để thể hiện rõ điều này.

Từ điểm này mà phân tích "nghĩ thức đối vận" là có thể phát hiện một vấn đề rõ ràng, đó là không có phần thứ ba! Có thể đặt món ăn chính, đi bốn bước ngược chiều kim đồng hồ tạo thành hình vuông, cũng có ghi rõ những lời khẩn cầu cần đọc, ví dụ như Phúc Sinh Huyền Hoàng Tiên Tôn. Nhưng bước tiếp theo chính là nhắm mắt chờ đợi, chứ không nói rõ mục đích của nghĩ thức này là đối vận. Nói cách khác, thứ đối ứng hoàn toàn không rõ "nghĩ thức đối vận" này định cầu xin cái gì, chỉ có thể cho tùy ý...

Tùy ý... Đù!!! Bản "Tóm lược phương thuật bí truyền thời Tần Hán" kia đúng là lừa bịp nhau rồi. Lúc này đầu mình chắc bị úng nước nên mới thử..."

Klein dừng bút, hít thở thật sâu để khiến bản thân bình tĩnh lại. Phù, hắt thở ra một hơi, tiếp tục viết:

"Suy xét có nên thiết kế lại nghi thức này để nó trở nên hoàn chỉnh, mà mục đích của việc cầu khẩn là trở về Trái Đất, trở về với thế giới có cha mẹ thân bằng cố hữu. Như vậy lại có một vấn đề nữa, rốt cuộc là thứ kia đã cho tùy ý? Hay giấu mục đích sâu sắc nào đó?

Tiến thêm một bước nữa, kẻ mà thần chú miêu tả ở Trái Đất chỉ tới với kẻ mà thế giới này hướng tới liệu có phải là một? Nếu phải, nghi thức lần đầu và lần thứ hai có hiệu quả khác biệt thì có thể giải thích là do được đưa cho tùy ý, vậy lần thứ hai và lần thứ ba đều có thể lên trên sương xám, đều có thể kết nối được với "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược", gần như không có gì khác biệt thì là như nào?

Chờ tới chiều mai, khi nghi thức lần thứ tư có thể chứng minh tính ổn định và lặp lại có nghĩa là hiệu quả đã cố định hóa, nghĩa là mục tiêu khẩn cầu nằm ở mắt xích mà ta chưa rõ. Như vậy, thêm miêu tả mới, lời khẩn cầu mới cũng sẽ không được đáp lại một cách chính xác, thậm chí còn khiến nghi thức bị hỗn loạn, tạo ra hiệu quả không tốt.

Lần đầu tiên và lần thứ hai khác biệt, khi mà đối tượng cầu xin của nghi thức chưa thay đổi, liệu có nghĩa rằng lời đáp lại sẽ khác đi khi ở thế giới khác nhau? Giống như dùng mỗi nổi khác nhau... Vậy ta phải thiết kế như nào để đạt được hiệu quả mà mình muốn?

Nếu cho rằng lần thứ nhất và lần thứ hai hướng tới những kẻ khác nhau, như vậy đã có lời giải thích hoàn hảo cho mấy vấn đề trước, nhưng tương tự như vậy, lần thứ hai và lần thứ ba ổn định và không thay đổi có

nghĩa rằng hàm ý mục tiêu khẩn cầu, tạm thời không thể bắt tay thay đổi được.

Quan trọng là, kẻ mà ta hướng tới rốt cuộc là ai, ở chỗ nào, tại sao không cho ta ám chỉ hay dẫn dắt nào cả? Thần ở sâu trong thế giới sương xám này à?

Ồ, liệu có phải coi Thần là một kẻ đang ngủ say, tạo ra tác động nhất định, nhận được phần phản hồi cố định thì sẽ không can thiệp và ảnh hưởng tới ta? Như vậy có thể thiết kế những nghi thức khác nhau để tác động và nhận lại để tổng kết ra quy luật, cuối cùng tìm được biện pháp chính xác để trở về.

Nhưng vấn đề là, nếu Thần không ngủ say, như vậy những thử nghiệm ấy sẽ khiến chuyện đáng sợ xảy ra, rất là nguy hiểm.

Lần thử nghiệm đầu tiên ắt phải cẩn thận, thiết kế làm sao để tránh chọc giận người ta... Đúng là hao tổn tâm trí, cần phải học tập bước nữa."

Klein thở dài, kết luận. Sau đó hẩn lại ghi chép mấy việc linh tinh:

"Luôn có những âm thanh vô hình vang bên tai, rít gào Hornaces và, ừm, phát âm là Felagera hay Fergera? Hornaces là dãy núi vắt ngang vương quốc Ruen và nước cộng hòa Entis, đỉnh cao nhất của nó phải tới hơn sáu nghìn mét.

Theo những gì cuốn bút ký gia tộc Antigenous ghi lại, vào thời kỳ thứ tư, nơi đó có quốc gia của Đêm Tối. Quốc gia Đêm Tối, nữ thần Đêm Tối, liệu có liên quan gì tới nhau không? Thân quen hay đối địch? Gia tộc Antigenous bị giáo hội Nữ Thần Đêm Tối hủy diệt, liệu có phải là bởi vì quốc gia Đêm Tối đó?

Tiếng thì thầm mà ta nghe được là tới từ cuốn bút ký, đến từ trường dòng tộc Antigenous từ hơn một hai nghìn năm trước? Felagera, ừm,

Fregela nghĩa là gì?

Vấn đề thú vị ở đây là, một gia tộc có thể để lại cuốn bút ký và vật phong ấn 2 - 049 như vậy chứng tỏ gia tộc Antigenous nắm giữ sức mạnh phi phạm khá là mạnh, như vậy con đường danh sách của bọn họ là như nào? Hoàn chinh hay không hoàn chinh?

Chuyện phát hiện cuốn bút ký trong tay Riel Bieber có vẻ trùng hợp, nhưng lại không có dấu vết bị sắp xếp, thật sự là số mệnh đã ràng buộc sao?"

...

Những ý nghĩ nhanh chóng hiện lên dưới ngòi bút, Klein viết toàn bộ những gì mình gặp được và suy đoán của bản thân, cứ thế một lèo bốn tờ giấy, cả mặt trước mặt sau.

Xoẹt! Klein đột nhiên xé bốn tờ giấy này ra, đọc từ đầu tới cuối mấy lần, thi thoảng lại dùng bút máy khoanh tròn, khi thì viết thêm vài câu.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, mặt trăng đỏ bị mây đen che khuất, Klein cầm đồng hồ bỏ túi trên bàn, ấn mở nhìn giờ.

Hắn đặt đồng hồ xuống, rồi lấy một hộp diêm trong ngăn kéo ra, quẹt một cây diêm rồi để sát bốn trang giấy kia.

Ngọn lửa màu cam nhanh chóng đốt cháy tờ giấy.

Klein bỏ bốn tờ giấy này vào trong thùng rác làm từ gỗ, nhìn tro tàn rơi xuống.

Hắn thả tay để mặc nó rơi xuống. Chỉ mười giây, tất cả đều cháy hết, chỉ còn tro tàn và vết cháy ở đáy thùng gỗ là minh chứng cho việc nó từng tồn tại.

Vì có nhật ký của Russel đại để nên Klein không dám để lại bất cứ chứng cứ nào cho thấy hắn biết tiếng Trung, bởi nếu để đám Neil phát hiện bốn tờ giấy vừa rồi thì khó mà giải thích.

Mà viết những vấn đề cơ mật như này thì dù có dùng tiếng Ruen, Fusark cổ hay Hermes, Klein đều sợ kẻ nhìn mình chăm chú trong mộng kia sẽ giải mã ra nội dung, cho nên hắn viết bằng tiếng Trung để tu chỉnh và tổng kết, chờ khi viết xong sẽ đốt giấy, không để lại dấu vết nào.

Mà vì không giữ lại nên hắn quyết định là sẽ tổng kết từng tuần một để tránh việc quên đi.

Nhìn tro rơi xuống hết, Klein rút một tờ giấy trắng ra, viết tên người nhận: "Thưa thầy kính mến:"

Hắn định viết thư hỏi phó giáo sư thâm niên Cohen Quentin xem ông ấy có tư liệu lịch sử nào liên quan tới ngọn núi cao nhất ở dãy Hornaces không.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 58: Mạch Suy Nghĩ

Dịch giả: nh0ckd255

Ngày hôm sau, sáng sớm đầu tuần.

Klein được nghỉ nên không ra ngoài, mà đưa bức thư hẩn viết cho phó giáo sư Cohen Quentin với tem thư cho Melissa, nhờ cô bé đưa tới bưu điện gần trường Kỹ thuật Tingen.

Ăn sáng xong, hẩn nhàn nhã ngủ bù cho thời gian "đi làm", mãi tới gần trưa khi bụng sôi ùng ục, hẩn mới bò dậy. Hẩn hâm nóng thức ăn thừa ngày hôm qua, gặm bánh yến mạch, cầm tờ báo rồi vào phòng vệ sinh ở tầng hai. Mỗi khi tới lúc này hẩn lại than thở vì sao không có điện thoại di động.

Bảy, tám phút sau, hẩn thoải mái đi ra, rửa sạch hai tay, sau đó về phòng ngủ rồi khóa trái cửa lại.

Tiếp đó, Klein kéo rèm cửa sổ lại, bật đèn khí gas, mình tưởng nửa giờ, luyện tập linh thị, con lắc cảm xạ và bói gậy nửa giờ rồi ôn tập các tri thức thần bí học bằng cách ghi nhớ một giờ nữa.

Xong xuôi, hẩn xé mấy tờ báo cũ thành mười mấy mẫu, viết lên tên các vật liệu như "Nến ánh trắng", "Tinh dầu ánh trắng", sau đó bắt chước nghi thức ma pháp từng bước một để nắm giữ các chi tiết trong đó. Trước khi thuần thục và học được nhiều hơn, hẩn không có ý định thử nghi thức ma pháp bừa bãi, bởi vừa lãng phí vật liệu lại vừa dễ gặp nguy hiểm.

Sau nhiều lần luyện tập, Klein cầm đồng hồ bỏ túi có hoa văn cành lá màu bạc, ấn chóp mở nhìn giờ, phát hiện lúc này đã là hai giờ 45 phút.

Hắn suy nghĩ vài giây rồi đưa đồng báo cũ xuống nhà bếp tăng một đốt, sau đó điều chỉnh lại trạng thái chuẩn bị cho tụ hội Tarot.

Sau khi lại khóa trái cửa phòng ngủ, Klein không chờ tới ba giờ mà đi vào sương xám từ trước. Hắn muốn nhân lúc này tra xét nơi đó!

Ngay khi Klein định bước theo chiều kim đồng hồ, hắn bỗng lo "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" có ở trong hoàn cảnh tiện cho việc vào sương xám không, liệu có bị ai phát hiện và quấy rầy không, thế là hắn liên tưởng tới một việc: Hắn từng nói là sẽ nghĩ cách để "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" không rảnh hoặc gặp phải chuyện gì thì có thể "xin nghỉ" để vắng khỏi tụ hội trước.

Với Klein của lúc trước, đây hoàn toàn là một vấn đề không thể giải quyết, bởi dù sao hắn cũng không thể tạo ra một mạng Internet gửi tin nhắn tức thời, còn dùng điện báo sẽ làm bại lộ bản thân.

Mà bây giờ hắn đã tìm được linh cảm từ trong nghi thức ma pháp:

"Nghi thức ma pháp mượn ngoại lực đều khẩn cầu sự hỗ trợ từ những sự tồn tại khác nhau, phần mở đầu của thần chú ắt phải chỉ hướng rõ rệt, ví dụ như Thần Đêm Tối, Chủ nhân Đỏ Rực, hoặc như những miêu tả về những nhân vật bí ẩn không biết. Vậy ta hắn là có thể sửa thần chú, khiến phần miêu tả ban đầu chỉ về mình? Chỉ về mình... Như vậy "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" dù có tiến hành nghi thức ở đất khách quê người thì ta vẫn có thể nhận được thông tin tương ứng."

Klein lập tức hứng thú, bắt đầu phân tích khả năng của biện pháp này:

"Có hai điểm khó. Thứ nhất là ta không phải danh sách cao đã mạnh tới một trình độ nhất định, cho dù quả thật những lời miêu tả của thần chú

có chỉ về ta, rất có khả năng ta không nhận được lời "thỉnh cầu". Thứ hai, phải làm thế nào để đảm bảo lời miêu tả của thần chú có thể chỉ tới ta một cách chính xác, đảm bảo không lệch đi đâu, trùng với lời miêu tả chỉ tới thứ không biết khác, như vậy sẽ dẫn tới nguy hiểm cực lớn."

Klein bước tới bước lui, trầm tư suy nghĩ cách giải quyết.

Hắn lặng lẽ bước vòng quanh, tự nhiên gắn chuyện này với thế giới thần bí trên màn sương xám.

"Ta không thể nhận được lời "thỉnh cầu" không có nghĩa là màn sương mù xám kia không được, nó và ngôi sao đỏ kia có thể trực tiếp "kéo" người vào trong không gian, bất chấp khoảng cách. Như vậy có thể nghĩ tới việc khi tiến hành miêu tả thì sẽ ràng buộc ta với không gian thần bí kia..."

Dựa theo cách nghĩ này, ta tuy không thể lập tức nhận được "lời thỉnh cầu" khi bọn họ tiến hành nghi thức, nhưng chỉ cần đi lên sương xám là có thể nhìn thấy tin tức tương ứng. Đơn giản mà nói, đây chính là sự khác biệt giữa việc online hay offline QQ mà thôi."

Klein càng nghĩ càng hưng phấn, càng cảm thấy có thể thử nghiệm được.

"Hừm, nên dùng từ ngữ như nào để chỉ về ta, về thế giới sương xám kia một cách chính xác đây?" Hắn bắt đầu nghĩ tới chi tiết cụ thể.

Thực ra hắn có thần chú mà chắc chắn sẽ thành công, đó là dịch "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Tôn" ra tiếng Ruen, nhưng vấn đề là làm vậy sẽ khiến hắn mất quyền khống chế sương mù xám, mất địa vị chủ đạo, nên đành phải bỏ qua.

"..."Kẻ Khờ đến từ thế giới khác"? Không được, nghe vậy có vẻ rất chính xác, rất ít kẻ khác có điều kiện tương tự như vậy, nhưng sẽ làm lộ bí

mặt lớn nhất của mình..." Klein nghĩ tới một câu thần chú, nhưng bản thân hần lập tức phủ định ngay.

Bảy tám phút sau, hần cuối cùng đã xác định được đoạn miêu tả mang tính chỉ hướng trong thần chú: "Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này."

Như vậy vẫn chưa đủ chính xác, Klein lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu: "Chúa tể thần bí trên màn sương xám."

Kết hợp cả hai lại là có thể giới hạn tới người hần, hơn nữa còn trói sương xám lại với hần.

"Còn thiếu một chút nữa, không loại trừ bên trên sương xám có bao nhiêu không gian, bao nhiêu chúa tể, có khi còn chỉ tới Linh giới..." Klein nhíu mày, tính tăng thêm một tầng bảo hiểm nữa.

Hừm... Hần suy tính chừng một phút, rồi cuộc nghĩ thêm một câu cuối cùng:

"Vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may!"

Đây là ý nghĩa tương đương với "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thượng Đế", nếu chỉ có nó thôi thì có thể lệch sang thứ khác, chộc phải thứ không biết và nguy hiểm, nhưng có hai câu trước là đủ để giới hạn lại, lại thêm việc mình dựa vào thần chú tương tự tiến vào sương xám nên coi như hoàn toàn khóa chặt đối tượng miêu tả lại rồi.

Klein không rõ liệu dựa theo ba câu miêu tả này mà tiến hành nghi thức ma pháp thì có hiệu quả không, nhưng hần dám chắc là sẽ không khiến kẻ khác chú ý, không khiến "Chính Nghĩa" và Người Treo Ngược" rơi vào vòng nguy hiểm.

Klein thở dài một hơi, lặng lẽ đọc thần chú lại một lần nữa:

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám, ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chưởng vận may..."

Hắn khe khẽ gật đầu, rồi lấy đồng hồ bỏ túi ra xem thời gian.

"Hai giờ năm mươi tám..." Klein không nghĩ nhiều, hắn cất đồng hồ đi, tiến vào minh tường, vừa đi bốn bước ngược chiều kim đồng hồ vừa đọc thần chú.

Những âm thanh hỗn tạp và tiếng gào thét khiến người ta khiếp sợ lại vang lên, hắn cảm nhận được cơn đau đầu khó chịu được còn hơn cả lúc uống ma dược Thầy Bói. Cái đó khác hẳn với việc đầu đầu đón như bị đâm thủng, làm cho người ta nóng nảy, làm cho người ta mất lý trí, làm cho người ta đau tới hỗn loạn.

Klein dùng minh tường khổng chế bản thân không lắng nghe. Tiếng nổ non và thì thầm lùi đi như thủy triều, thân thể hắn trở nên nhẹ nhàng, linh tinh cũng nhẹ đi, mọi thứ đều mơ hồ.

Sương mù xám vô biên vô tận xuất hiện trong tầm mắt hắn. Những ngôi sao màu đỏ sậm giống như những con mắt, lúc xa lúc gần.

Klein lập tức dùng ý nghĩ khiến người hắn biến mất tại chỗ, rồi ngồi trên chiếc ghế chủ nhân của chiếc bàn dài với hai mươi hai chiếc ghế khác.

"Hiệu quả của nghi thức quả thật là cố định..." Hắn thầm nói một câu, sau đó gõ nhẹ ấn đường, rồi làm cho sương xám bao phủ mình dày đặc hơn cả lúc trước. Dựa theo những gì "Người Treo Ngược" miêu tả, nếu "Chính Nghĩa" trở thành Khán Giả, như vậy tốt nhất đừng thể hiện cử chỉ động tác trước mặt cô ta.

Không còn thời gian để tra xét, Klein giơ tay phải ra tạo mối liên hệ vô hình kết nối với hai ngôi sao đỏ sậm quen thuộc kia.

...

Trên vùng biển Sunia ngập tràn màu xanh lam, một con thuyền buồm cổ xưa thuận gió lướt đi.

Arges Wilson nhốt bản thân trong phòng thuyền trưởng, làm cho con thuyền u linh bảo vệ anh ta với cấp bậc cao nhất.

Trước mặt anh ta, đồng hồ đã mở sẵn bên chiếc kính lục phân màu đồng thau, tiếng kim đồng hồ tích tắc vang lên, không rộn rã và đầy khẩn trương.

Khi kim giờ, kim phút và kim giây chỉ vào một vị trí, một màu đỏ sậm đột nhiên bùng lên trước mắt Arges Wilson, bỏ qua từng tầng bảo vệ của con thuyền này.

Haiz... Tiếng thở dài của anh vang khắp phòng thuyền trưởng.

...

Khu Hoàng Hậu ở Backlund, Audrey Hall dựa vào chiếc gối nhung thiên nga, nhìn tờ giấy màu nâu trong tay, đôi mắt như đá quý kia dường như đang cất giấu hai lốc xoáy linh hồn đang từ từ quay tròn. Ánh mắt cô bình tĩnh, trong trẻo và lạnh lùng, dường như đang chờ đợi một vở kịch sắp trình diễn..

Đỏ sậm bùng lên, cô dùng ánh mắt nhìn từ trên xuống "xem" mình bị nuốt hết.

...

Bên chiếc bàn dài loang lổ màu sắc cổ xưa ở trong cung điện trên màn sương mù xám, Audrey Hall vừa hiện mình, Klein vốn mở linh thị từ trước bèn nhìn sang, không bất ngờ khi thấy màu sắc ở sâu trong khí tràng của cô

ta đã hòa thành một, trở nên tinh khiết, yên tĩnh như mặt hồ đang phản chiếu ảnh ngược rõ nét.

Quả nhiên cô ta đã trở thành người phi phạm... Klein đang định dời mắt đi thì đột nhiên phát hiện chiếc ghế lưng cao thuộc về "Chính Nghĩa" biến hóa.

Ngôi sao rực rỡ trên phần tựa lưng nhanh chóng di chuyển, tạo nên một chòm sao hư ảo không thuộc về thực tại.

Ở trong mắt Klein, chòm sao đó vô cùng quen thuộc, bởi nó là một trong những ký hiệu tượng trưng của thần bí học, ký hiệu tượng trưng cho "Rồng Không Lồ"!

Khán Giả... Rồng Không Lồ... Klein ép bản thân không được lắc đầu, sau đó quay sang nhìn ghế lưng cao của "Người Treo Ngược". Bình thường mà nói thì với góc độ hiện tại, hẳn chắc chắn không thể nhìn thấy được phần tựa lưng, chẳng qua đây là sân nhà của hắn, cho nên mọi thứ đều hiện ra theo ý chí của hắn. Chòm sao trên ghế tựa không biến hóa, nhưng vì đã nhập môn thần bí học cho nên Klein không còn ngu ngơ như trước, mà hắn nhận ra đó là ký hiệu tượng trưng cho "Bão Táp".

Thủy thủ... Hải Quyển giả... Bão Táp... Cũng không có vấn đề gì... Màu sắc ở sâu trong khí tràng của "Người Treo Ngược" tinh thuần hơn không ít... Anh ta thăng cấp rồi à? Đúng rồi, ký hiệu sau lưng mình sẽ là gì nhỉ?

Klein dẫn lòng lại, khẽ gõ cạnh bàn ba cái như trước rồi mỉm cười nói:

"Chúc mừng cô, "Chính Nghĩa", đã trở thành một người phi phạm."

Ngài ấy có thể nhìn thấy? Audrey giật mình một cái, khẽ cười nói:

"Cảm ơn ngài Kẻ Khờ, cảm ơn anh Người Treo Ngược."

"Nhanh hơn tôi tưởng." Arges Wilson thản nhiên nói.

Klein không tiếp tục đề tài này, hấn gõ ấn đường, mỉm cười nói:

"Liệu hai người có tìm được nhật ký Russel không?"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 59: Thuở Ban Đầu Của Russel

Dịch giả: nh0ckd255

Nghe "Kẻ Khờ" hỏi vậy, Audrey không trả lời ngay tắp lự như trước, mà mở to đôi mắt trong trẻo liếc "Người Treo Ngược" một cái với ánh nhìn xem xét.

Arges bất giác bất động tác tứ chi lại, im lặng vài giây rồi mới nói:

"Tôi phát hiện hai trang nhật ký của Russel đại để, cũng đã ghi nhớ nội dung của nó."

"Tôi có một trang." Audrey với tầm mắt bị sương mù xám che phủ đáp với ngữ khí như đang bàng quan.

"Rất không tệ." Klein không làm cho cảm giác vui sướng và thất vọng nhuốm vào giọng nói của mình.

Hắn vui sướng là vì có hẳn ba trang, mà thất vọng cũng là vì chỉ có ba trang, bởi vì lần sưu tầm đầu tiên chắc chắn khá là dễ, đó là đào bới những gì mình có và cửa ngõ khác, chờ các lần sau sẽ càng lúc càng khó, sẽ liên quan tới nhiều yếu tố khác hơn.

"Bây giờ chúng tôi "biểu đạt" ra?" Audrey bình tĩnh hỏi.

"Đúng vậy." Klein gật đầu, đáp ngắn gọn. Hắn vẫn duy trì tư thế phía trước, hầu như không thay đổi gì, bởi anh bắt buộc phải cẩn thận khi ở trước mặt "Khán Giả".

Hắn vừa nói xong, một tờ giấy da dê màu vàng nâu và bút máy màu đỏ sậm lập tức hiện ra trước mặt Audrey và Arges.

Hai người cầm lấy bút, bắt đầu hồi tưởng các ký hiệu trong trí nhớ và cảm xúc rất muốn biểu đạt nó ra. Từng hàng chữ lặn lẽ hiện ra trên tờ giấy da dê, có cái thì ngay ngắn chỉnh tề, có cái thì nhỏ nhắn uốn lượn, có chữ thì xiêu vẹo.

Chưa tới một phút, Audrey và Arges đã thể hiện ra toàn bộ nội dung mà bọn họ cố ép mình ghi nhớ.

Klein lập tức dùng ý nghĩ khiến ba tờ giấy da dê kia hiện ra trong tay hắn.

Hắn đảo mắt nhìn qua thì phát hiện thứ tự chữ viết bị đảo ngược, nội dung có thiếu và sai chữ. Chẳng qua thử nghiệm chứng tỏ sai sót nhất định không ảnh hưởng tới việc đọc chữ Hán, mà kinh nghiệm bị tra tấn bởi dấu * khiến hắn chẳng hề sợ việc thiếu và sai lệch chữ kia:

"Mùng 8 tháng 4, tôi đứng ở đầu con thuyền "Ngai Vàng Đen", dang rộng hai tay và nói với Grimm và Edwards rằng: "Muốn của cải của ta ư? Vậy hãy tới cuối biển Sương Mù mà tìm nhé, ta giấu tất cả ở chỗ đó!" Bọn họ hoàn toàn không hiểu sự hài hước của tôi, lại còn hỏi tôi rằng tôi thật sự có của cải ngoài không, đúng là chẳng thú vị gì. Các người như vậy là không làm bốn kỵ sĩ Thiên Khải cho ta được đâu!"

"Ngày 11 tháng 4, đã phát hiện ra một hòn đảo nhỏ vô danh không nằm trên con đường hàng hải an toàn, trên hòn đảo ấy có không ít giống loài siêu phàm, không, tôi thích gọi chúng nó là loài siêu phàm, nghe có vẻ ngẫu hơn nhiều. Ngoài ra hòn đảo ấy còn có không ít sinh vật kỳ quái, tôi nghĩ nếu Darwin mà tới đây chắc chắn không cách nào viết được thuyết tiến hóa nữa rồi."

"Ngày 15 tháng 4, Grimm trở nên kỳ quái làm sao ấy, bị thứ gì đó cuốn hút à?"

Russel đại đế sinh ra ở vương quốc Entis đã bao giờ đi xa nhà? Biển Sương Mù hẳn là hải dương nằm ở phía tây nước cộng hòa Entis... Ủm, phải tìm ít tư liệu lịch sử trong thư viện đối chiếu mới được... Klein nhanh chóng đọc hết tờ này, rồi lật sang mặt sau.

Lúc này hẳn không hề che giấu việc mình đọc hiểu ký hiệu của Russel đại đế, bởi vì đây là hành vi rất phù hợp với địa vị của Kẻ Khờ, mà Audrey và Arges đều không nói gì, lặng lẽ ngồi kia chờ đợi. Dường như bọn họ không hề kinh ngạc với chuyện này, thậm chí cho rằng phải như vậy mới là đúng.

"Ngày 2 tháng 10, bọn họ lại không thương lượng với tôi trước mà đã quyết định cho tôi đính hôn với Matilda của gia tộc Abel! Trời ạ, tôi thậm chí còn chưa gặp nàng ấy bao giờ! Không được, tôi phải từ chối! Tôi định sẽ bỏ nhà đi trốn, cho dù mai sau phải tự lực cánh sinh, bị người đời chèn ép cũng phải phản kháng vụ ép duyên này!"

"Ngày 5 tháng 10, tiểu thư Matilda xinh đẹp quá."

"Ngày 6 tháng 10, cá tính của nàng ấy, khí chất của nàng ấy đều là loại mà tôi thích, khiến tôi bắt đầu chờ mong cuộc hôn nhân của chúng tôi rồi."

Ê, đại đế, tiết tháo của ông đâu rồi... Klein dựa người vào ghế, không để cảm xúc của mình xuyên qua lớp sương mù.

Hắn phát hiện ban đầu Russel không phải ngày nào cũng viết nhật ký, mà gặp phải chuyện gì muốn cười nhạo, cần ghi lại, cần bày tỏ cảm xúc ông ta mới cầm bút.

Klein di chuyển mắt nhìn về trang nhật ký cuối cùng:

"Ngày 9 tháng 10, bọn họ lại gọi tôi là con của Hơi Nước, tôi thích!"

Thấy hai trang nhật ký trước không có nội dung có giá trị gì, Klein cảm thấy hơi thất vọng, nhưng hắn không ỉu rĩ mà đổi trang nhật ký thứ ba lên trên cùng, mặt trước mặt sau của tờ nhật ký này đều có nội dung:

"Ngày 21 tháng 5, giáo hội Thần Công Tượng cho tôi hai sự lựa chọn, là khởi đầu của hai danh sách, một là "Thông Thức Giả", là dây xích danh sách hoàn chỉnh mà giáo hội bọn họ nắm giữ. Cái khác là "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn", lấy được từ hội Khổ Tu Morse, thiếu danh sách cao hơn."

"Ngày 22 tháng 5, sự lựa chọn của tôi vô cùng đơn giản, "Thông Thức Giả"! Là "Thông Thức Giả" có danh sách hoàn chỉnh! Tuy nắm giữ nhiều tri thức thần bí học có thể giúp tôi tìm được cách về nhà, nhưng vấn đề trong lúc bản thân chưa đủ mạnh thì việc xuyên việt này ắt phải mượn ngoại lực, mà ngoại lực là tốt hay xấu, là thiện ý hay ác ý đều không thể khống chế được, rất nguy hiểm, đã như vậy thì thà rằng khiến bản thân mạnh hơn, dựa vào sức mình để trở về còn hơn. Cho nên danh sách hoàn chỉnh là yếu tố hàng đầu khiến tôi lựa chọn!"

"Ngày 23 tháng 5, tôi đã trở thành một "Thông Thức Giả", dựa vào sức mạnh ma dược mà tôi có thể nhớ được tất cả những kiến thức mà mình đã học trước đây như vật lý, hóa học... Không chỉ nhớ mà tôi còn khắc sâu và hiểu rõ chúng nó. Ha ha, quả thực đây chính là "nghề nghiệp" đo ni đóng giày cho kẻ tới từ thế giới khác là tôi, hoàn toàn phát huy ưu thế của tôi đến mức tối đa đây mà! Không thể không nói, nếu tôi trở về cấp ba với trạng thái như vậy, chắc chắn có thể trở thành thủ khoa. Mà nếu học tập chuyên nghiệp thì việc trở thành nhà khoa học là một mục tiêu chẳng nhằm nhò gì."

"Ngày 26 tháng 5, tôi rất hưởng thụ thân phận "Thông Thức Giả" này. Một chuyện kỳ quái là, khi tôi tự cho rằng mình là "Thông Thức Giả", mọi việc làm đều phù hợp với nó thì những tiếng thì thầm khiến tôi gần như nổi

điên đã yên tĩnh đi không ít. Cái tính cách nóng nảy dễ bùng phát của tôi cũng được kìm nén lại, và cũng nhớ tới việc viết nhật ký này. Đây là "đóng vai" mà tên Zarathu thần bí kia đã nói với tôi ư? Có lẽ đây chính là mấu chốt của việc giải quyết tai họa ngầm của ma dược."

Klein đọc trang nhật ký này, cảm thấy tính cách và tác phong của mình hoàn toàn khác hẳn với Russel đại đế. Ví dụ như chuyện về nhà, hẳn muốn nắm giữ và đi sâu vào nhiều tri thức thần bí học để tránh né nguy hiểm, từ đó đạt được mục đích, còn Russel đại đế lại muốn dựa vào bản thân để nắm giữ nguy hiểm trong tay.

"Không thể không nói rằng đôi khi ta rất hâm mộ người như vậy. Có lẽ mỗi người đều khát vọng thứ mà bản thân không có... Đương nhiên ta cũng phải nghĩ tới việc khiến bản thân mạnh lên, hai tay bao giờ cũng mạnh hơn..." Những ý nghĩ hiện lên trong đầu Klein, làm cho hắn thốn thức.

Mà những gì Russel đại đế miêu tả để giảm bớt tai họa ngầm của ma dược khiến hắn tin tưởng vào tổng kết của mình ngày hôm qua không ít, cũng chắc chắn hơn về việc "Đóng vai".

Klein đặt ba trang nhật ký xuống, ngẩng đầu nhìn "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược", cười nói:

"Xin lỗi, mãi đọc quá."

Audrey xoa dịu sự hâm mộ trong lòng, lạnh nhạt cười nói:

"Tôi có thể hiểu được. Tôi mong ngày nào đó có thể trao đổi nội dung nhật ký của Russel đại đế với ngài."

"Như vậy phải trả cái giá rất cao." Klein mỉm cười liếc "Chính Nghĩa", tiệp thể liếc qua "Người Treo Ngược" vốn im lặng chưa hề nói gì.

Audrey đan hai tay lại đặt trước người, nói:

"Thưa ngài Kẻ Khờ, Người Treo Ngược, tôi có ba vấn đề muốn hỏi. Nếu hai người cho rằng đáp án có giá trị cao thì hãy nói hai người muốn gì, tôi sẽ cố gắng tìm kiếm."

"Không thành vấn đề." Arges trả lời đơn giản và bình thản.

Klein khẽ gật đầu, càng thoải mái dựa người ra sau.

Audrey suy nghĩ vài giây rồi nói:

"Vấn đề thứ nhất, "đóng vai" rốt cuộc là có ý gì? Tôi phát hiện tinh thần sót lại ở trong ma dược có ảnh hưởng khá nhỏ với tôi, đó là vì trong khoảng thời gian này tôi đều đóng vai Khán Giả à?"

Arges không nói mà quăng ánh mắt về phía Kẻ Khờ, dường như cũng đang chờ đáp án.

Klein khẽ gõ ngón tay lên bàn, thoải mái đáp:

"Để ta dùng một ví dụ có vẻ tương tự để giải thích nhé, sức mạnh trung tâm của ma dược là một tòa thành được canh gác nghiêm ngặt, và tinh thần còn sót lại, sẽ cản trở lại ta thì ở ngay trong tòa thành đó. Mục tiêu của chúng ta là giải quyết nó để thực sự trở thành chủ nhân của tòa thành kia.

Bây giờ chúng ta có hai phương pháp, một là xông vào, nhưng chưa chắc đã thành công, mà lại chắc chắn sẽ làm thương bản thân. Trừ phi có thể nghiền ép bằng ưu thế tuyệt đối, nhưng hiển nhiên chúng ta không có điều này. Phương pháp thứ hai là chúng ta có một tờ thiệp mời của chủ nhân tòa thành. Tờ thiệp mời này có thể khiến chúng ta thông qua sự kiểm tra của đám lính canh, len vào trong tòa thành một cách thuận lợi, giải quyết kẻ địch một cách thoải mái. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ trên thiệp mời này có ghi rõ đặc điểm ngoại hình và khí chất tương ứng của khách mời,

cho nên chúng ta bắt buộc phải ngụy trang, "đóng vai" thành vị khách được mời, hiểu chưa?"

Arges như đã đoán được từ trước, bèn hỏi ngay tức thì:

"Xem ra thiệp mời chính là tên của ma dược danh sách đó?"

"Đúng vậy." Klein đáp lại rõ ràng.

Audrey giật mình, cảm thấy mình đã hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của việc "đóng vai". Và vì kích động nên cô nàng lập tức thoát khỏi trạng thái "Khán Giả", mừng rỡ ca ngợi:

"Thật là một phương pháp tuyệt vời. Tôi cảm thấy... Tôi cảm thấy nó rất phù hợp với danh hiệu của ngài, phong cách của nó hoàn toàn hòa hợp với "Kẻ Khờ"... Tôi hoàn toàn không ngờ "đóng vai" là phát huy hiệu quả như vậy. Điều khiến tôi cảm thấy may mắn là mấy ngày nay tôi đều đóng vai "Khán Giả" theo bản năng."

Cô ta tạm dừng rồi nói tiếp:

"Tôi cho rằng đây là một lời giải đáp rất có giá trị, nên không cách nào yên tâm nhận nó. Thưa ngài Kẻ Khờ, ngài muốn trao đổi như nào? Đương nhiên tôi nhớ rằng tôi còn nợ ngài một trang nhật ký Russel nữa."

"Thêm nhiều nhật ký Russel hơn, hoặc là..." Klein ngừng một chút.

Hắn định bảo là bất cứ tin tức gì liên quan tới danh sách "Thầy Bói", nhưng cảm thấy yêu cầu cấp thấp này sẽ phá hỏng hình tượng Kẻ Khờ, nên tạm thời bỏ qua, chờ sau này có cơ hội mới hỏi mà không để lại dấu vết.

Dù sao mình mới thăng cấp không lâu, còn chưa hoàn toàn tiêu hóa xong ma dược "Thầy Bói"... Hắn tự an ủi bản thân như vậy, rồi bổ sung thêm:

"Hoặc tình hình về gia tộc Antigenous, cho dù là phần mà tôi biết cũng được."

Arges im lặng vài giây, thận trọng liếc nhìn người trên ghế chủ nhân kia, chậm rãi nói:

"Thưa ngài Kẻ Khờ... Hiện tại tôi có thể trả thù lao cho lời giải đáp vừa rồi của ngài."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 60: "Phiến Đá Khinh Nhờn" Thứ Hai

Dịch giả: nh0ckd255

"Không thành vấn đề." Klein cố gắng làm cho ngữ khí của mình vẫn trầm thấp chứ không thay đổi. Hắn chống khuỷu tay trái lên thành ghế, ngón tay khẽ chống lên phần trán hơi nghiêng sang một bên, tỏ vẻ như đang bình tĩnh lắng nghe.

Arges châm chọc rồi nói:

"Antigenous là một gia tộc cổ xưa, về lịch sử của bọn họ thì có thể ngược dòng tới tận kỷ nguyên tai biến trước cả kỷ thứ tư, có liên quan tới "Phiến đá Khinh nhờn" thứ hai."

"Phiến đá Khinh nhờn" thứ hai? Còn có phiến đá thứ hai? Rốt cuộc là có mấy phiến đá vậy? Klein nghe mà con người co rụt lại, suýt thì thay đổi tư thế ngồi.

Dựa theo những gì "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa" nói thì trên "Phiến đá Khinh nhờn" có ghi lại hai mươi hai đường tắt của Thần! Thứ quan trọng như vậy mà lại có hẳn hai phiến đá? Thậm chí là nhiều hơn? Hai mươi hai đường tắt của Thần... Danh sách đường tắt... Ồ, liệu hai danh từ này có phải là ngang bằng nhau? Mỗi một danh sách đường tắt hoàn chỉnh chính là con đường thông tới ngai vàng của Thần?

Trong khoảnh khắc, từng ý nghĩ bật lên trong đầu Klein khi hắn nghe thấy cụm "Phiến đá Khinh nhờn thứ hai". Hắn tin rằng nếu không phải có

sương mù xám dày đặc che phủ bản thân, có lẽ quý cô "Khán Giả" quá nửa là đã phát hiện ra cảm xúc và phản ứng của hắc ròi.

Về phần danh từ "Kỷ nguyên Tai Biến" này, một kẻ chuyên nghiệp như hắc đương nhiên không lạ gì, bởi đó là tên khác của kỷ thứ ba. Trải qua khoảng thời gian ôn tập này, thậm chí Klein còn biết kỷ thứ ba được chia làm hai thời kỳ: Thời kỳ quang minh và thời kỳ tai nạn.

"Phiến đá Khinh nhờn thứ hai?" Audrey không che giấu sự ngờ vực của mình. Cô nàng còn chưa bình phục tâm tình, hãy còn chưa trở lại trạng thái "Khán Giả".

Hỏi hay lắm! Klein thầm khen ngợi "Chính Nghĩa", bởi đây là vấn đề mà thân phận như "Kẻ Khờ" không tiện hỏi.

Arges liếc Kẻ Khờ một cái, thấy ngài chưa từng đổi tư thế, cũng không lên tiếng ngăn cản, bèn suy nghĩ rồi đáp:

""Phiến đá Khinh nhờn" đầu tiên xuất hiện ở Kỷ nguyên Hắc ám, cũng chính là kỷ thứ hai mà con người chúng ta giãy dụa cầu sinh dưới sự phù hộ của thần linh. "Phiến đá Khinh nhờn" thứ hai xuất hiện ở cuối kỷ thứ ba, thậm chí có thể nói là sự xuất hiện của nó đánh dấu sự kết thúc của kỷ nguyên tai nạn. Thông tin về hai "Phiến đá Khinh nhờn" này là thứ mà bảy giáo hội bảo mật nghiêm ngặt, tôi chỉ biết đôi chút rằng nó đều nhắc tới đường tắt của Thần, còn bọn chúng khác nhau ở chỗ nào thì tôi không rõ lắm."

"Vậy Russel đại đế nhìn thấy phiến đá thứ nhất hay thứ hai?" Audrey tò mò hỏi.

Nghe tới đó, Klein nhớ tới những miêu tả của Arges về tên của ma được ở lần tụ hội đầu tiên, anh ta nói rằng tên của các ma được của các danh sách đều tới từ "Phiến đá Khinh nhờn"!

"Đội trưởng cũng từng nhắc tới việc hệ thống ma được được hình thành và hoàn thiện khi "Phiến đá Khinh nhơn" xuất hiện... Điều này gián tiếp chứng minh đường tắt của Thần chính là đường tắt danh sách!" Klein tự lặng lẽ trả lời câu hỏi vừa rồi của bản thân.

Lúc này "Người Treo Ngược" Arges trả lời rất đơn giản và thẳng thắn: "Phiến đá thứ hai."

Ánh mắt Audrey trở nên lảng lại, cô nàng lại tiến vào trạng thái "Khán Giả", không tiếp tục lên tiếng hỏi nữa mà chỉ chăm chú nhìn "Người Treo Ngược".

Cái nhìn này khiến Arges cảm thấy không được tự nhiên, anh ta cố nén cảm xúc trong lòng mà tiếp tục bình tĩnh nói:

"Vào thời kỳ vương triều Solomon ở kỷ thứ tư, gia tộc Antigenous tuy cũng là quý tộc hiển hách, nhưng không để lại dấu vết hay câu chuyện khiến người ta có ấn tượng sâu sắc gì. Mãi tới khi bọn họ ủng hộ sự thành lập của đế quốc Tudor, bọn họ mới chính thức đứng ở trung tâm vũ đài lịch địa Bắc.

Khi đó, những cái tên cổ xưa như Antigenous, Amon, Abraham hay Jacob xuất hiện rục rờ ở quốc gia của con người. Nhưng sau trận chiến tứ hoàng, Huyết hoàng đế của đế quốc Tudor ngã xuống, bọn họ cũng rút khỏi đỉnh núi, bị bảy vị Thần ngày nay truy sát.

Quá trình cụ thể như nào thì tôi không rõ lắm, chỉ biết cuối cùng gia tộc Antigenous bị giáo hội Đêm Tối hủy diệt. Thưa ngài Kẻ Khờ, nếu ngài muốn biết nhiều hơn e là phải lấy từ giáo hội Đêm Tối, hoặc tiếp xúc với mấy tổ chức cổ xưa bí ẩn, ngài biết tôi nói tới cái nào rồi đó."

Ta không biết... Klein thấy lòng đau khổ, chỉ đành gật đầu:

"Ừ."

Coi như là có Hội Mật Tu, Hội Khổ Tu Morse mà đội trưởng và lão Neil nhắc tới, không biết có tính Hội Tâm Lý Luyện Kim không...

Trong lúc hần im lặng kiểm lại, Arges cung cấp tin tức cuối cùng:

"Tôi cũng không biết gia tộc Antigenous nắm giữ đường tắt danh sách nào, chỉ là trong miêu tả liên quan tới nó luôn lặp lại hai từ, đó là kỳ dị và đáng sợ."

Kỳ dị và đáng sợ... Ngắm lại cuốn bút ký kia, ngắm tới nguyên chủ và bạn học của hần và những gì mẹ của Riel Bieber gặp phải, quả thật có vẻ chuẩn xác... Tay kia của Klein gõ nhẹ lên cạnh chiếc bàn dài mấy cái. Sau đó hần mới nói:

"Rất tốt, ta rất hài lòng về thù lao này."

Hiện giờ hần liên tục lặp lại hành vi gõ ngón tay xuống bàn chính là để cường điệu động tác này để "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" tin rằng mình có thói quen gõ tay, từ đó che giấu việc mở và đóng linh thị.

"Đây là vinh hạnh của tôi." Arges không thuận miệng nhắc tới chuyện khác.

Audrey nhìn Người Treo Ngược rồi lại nhìn Kẻ Khờ, khẽ cười nói:

"Vậy tôi hỏi vấn đề thứ hai nhé, ma được tiếp sau "Khán Giả" tên là gì? Có thể tìm manh mối ở đâu?"

Tôi cũng muốn hỏi thẳng như vậy, nhưng lựa chọn đường khác thì phải chấp nhận vấn đề nan giải này thôi... Klein không nói mà quăng ánh mắt về phía Người Treo Ngược.

Arges im lặng vài giây rồi đáp:

"Vấn đề này tôi sẽ trả lời miễn phí, vì tôi là người đã dẫn cô lên con đường này. Danh sách 8 tiếp sau "Khán Giả" có tên là "Người Đọc Tâm"; danh sách 7 thì thời cổ gọi là "Bậc Thầy Phân Tích Tinh Thần", còn hiện giờ được gọi là "Bác Sĩ Tâm Lý", đây là tin tức mà tôi biết được từ một thành viên của Hội Tâm Lý Luyện Kim. Tôi nghĩ rằng chắc là bọn họ có không ít phương pháp điều chế ma dược của con đường này."

Hội Tâm Lý Luyện Kim... "Người Thông Linh" Daly khá đồng ý với vài lý luận của họ, mà đội trưởng lại cho đó là tà ác, là điên cuồng... Klein chỉ nghe, suy ngẫm.

"Anh có biết vị thành viên hội Tâm Lý Luyện Kim đó ở đâu không?" Audrey nói, mắt tỏa sáng. Cho dù là "Người Đọc Tâm" hay "Bác Sĩ Tâm Lý" đều phù hợp với sở thích của cô ta.

Arges bỗng cười một tiếng rất là hiếm có:

"Biết chứ, hắn ta bị dìm ở gần đảo Sunia, tự tay tôi dìm chết hắn. Nếu cô muốn tìm hội Tâm Lý Luyện Kim, vậy tôi đành phải xin lỗi, manh mối đứt rồi."

Anh ta không hề lo "Chính Nghĩa" sẽ xác định được mình là ai qua những gì anh ta vừa nói, bởi chuyện đó chỉ do mình anh ta làm.

"Dìm..." Audrey không biết nên dùng nét mặt và ngôn ngữ gì để ứng đối nữa.

Cô nàng hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên không thể giữ được trạng thái "Khán Giả", ngưng ngừng nói:

"Vấn đề thứ ba, nếu, ý tôi là nếu ấy, một động vật bình thường mà uống ma dược danh sách 9 thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

Đây là vấn đề quái quỷ gì vậy... Ngón tay đỡ trán của Klein lặng lẽ gõ nhẹ lên ấn đường hai cái. Hắn nhanh chóng dựa theo sự biến hóa về màu sắc mà nhìn ra sự bối rối, khẩn trương và xấu hổ trong cảm xúc của Audrey. Chẳng lẽ cô ta làm chuyện ngu xuẩn tương tự? Klein ngạc nhiên, nhưng cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi trải qua hai lần tụ hội trước hắn xác nhận rằng cô nàng "Chính Nghĩa" có gien về phương diện này.

"Người Treo Ngược" Arges cũng ngây ngẩn cả ra, một lúc lâu mới mở miệng nói:

"Động vật bình thường không có tư duy như con người nên không cách nào học được minh tướng, cho nên đại khái là sẽ chết ngay tại chỗ, hoặc là sụp đổ thành quái vật. Nhưng nếu chúng nó mà chống chọi được hắn sẽ thành sinh vật siêu phàm. Nếu mà được có thể tăng năng lực tư duy thì chúng nó thậm chí còn trở nên thông minh hơn."

"Ok." Audrey lặng lẽ thở hắt ra, gật đầu, giọng đầy buông lỏng: "Tôi không còn vấn đề gì khác nữa."

Arges suy nghĩ, không nói chuyện Hội Cực Quang và "Người Lắng Nghe", cũng lắc đầu nói: "Tôi cũng hết rồi."

"Ta có một chuyện." Klein mỉm cười nói, tư thế không thay đổi: "Cần sự phối hợp của hai người."

Vì chưa đóng linh thị nên hắn lập tức phát hiện "Người Treo Ngược" khẩn trương thấy rõ, mà cô nàng "Chính Nghĩa" vốn vô tâm cũng tỏ ra sợ hãi và thận trọng.

Không chờ bọn họ lên tiếng, Klein trấn an trước:

"Yên tâm, chỉ là một chuyện nhỏ. Nếu có thể thành công sẽ rất hữu ích cho các người, cho nên ta sẽ không thêm thù lao ngoài định mức nữa."

"Ngài hãy nói đi." Audrey tiến vào trạng thái "Khán Giả" theo bản năng, nhưng cô ta nhìn thế nào cũng không thấu được màn sương xám bao phủ quanh Kẻ Khờ.

"Tuân theo ý chí của ngài." Arges bình tĩnh lại, trầm giọng nói.

Klein khẽ động ngón tay, mỉm cười nói:

"Lúc trước ta đã nói là muốn tiến hành vài thử nghiệm để các người có thể xin nghỉ trước, không cần lo lắng xế chiều thứ hai lại không tiện vào tụ hội mà không biết làm sao."

"Đây đúng là hy vọng của chúng tôi." Audrey giãn mặt mày ra.

Arges suy nghĩ rồi nói: "Ngài cần chúng tôi làm gì?"

"Các người có thể vào lúc rảnh rồi thử tiến hành một nghi thức, không cần quá chính thức, ở một không gian mà không bị quấy nhiễu là được... Ở trên dàn tế, đặt bốn cây nến ở bốn góc, tốt nhất là loại có mùi đàn hương... Phía trên bên trái đặt một chiếc bánh mì trắng, chỗ ngọn nến góc dưới bên phải thì đặt một tô mì Finebot, phía dưới bên trái thì đặt một bát cơm hải sản, và góc phải phía dưới thì dùng bánh nóng Dipsy... Sử dụng dao bạc tạo ra một không gian linh khí đóng kín..."

Klein miêu tả nghi thức ma pháp mà hắn đã sửa đổi dựa theo "nghi thức đối vận", đồng thời cũng dạy miễn phí tiểu thư "Chính Nghĩa" cách chế tạo không gian linh khí.

Nói thật là vì mục tiêu chỉ tới mình nên Klein tin rằng phần trước, cũng chính là phần khiến người hoặc vật đối ứng hứng thú hoặc lấy lòng bọn họ, có thể trực tiếp lược bỏ, nhưng hắn vẫn cố gắng làm cho quá trình này cũng ra trò - đương nhiên không phù hợp cái mà lão Neil bảo là thần linh là hai, thêm bản thân là ba.

"... Dùng nước cất hỗn hợp của hoa Ánh Trăng, Kim Bạc Hà, hoa Thâm Miên, cam Tay Vàng và hoa hồng Nham Thạch chiết xuất thành tinh dầu, nhỏ lên mỗi ngọn nến một giọt..."

Audrey lắng nghe đầy hứng thú, ghi ghi chép chép, cuối cùng hỏi:

"Vậy thần chú là gì? Ngài Kẻ Khờ, thần chú đối ứng là gì?"

Arges cũng dừng bút máy trong tay lại, quay đầu nhìn Kẻ Khờ.

Klein khẽ gõ ngón tay lên chiếc bàn dài, đáp lại bằng tiếng Hermes với ngữ khí bình thản:

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám, ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may..."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 61: Ký Hiệu Kỳ Quái

Dịch giả: nh0ckd255

"Hồi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này.... Chúa tế thần bí phía trên màn sương xám... Vị vua Hoàng Hắc chấp chưởng vận may..." Audrey Hall lẩm nhẩm ba câu miêu tả này, lòng bỗng dấy lên sóng to gió lớn khiến cô ta không cách nào duy trì được trạng thái "Khán Giả".

Là một kẻ yêu thích thần bí học, trước khi bị kéo vào màn sương mù xám này, cô ta tuy chưa từng tiếp xúc chính thức với sức mạnh phi phàm, nhưng lén lút tập với đám quý tộc chung sở thích thì vẫn trao đổi những gì mình biết, trong tình huống không rõ thật giả bọn họ sẽ học tập tiếng Hermes dùng cho thờ cúng, sẽ thử mấy nghi thức mà người ta truyền nhau.

Hầu hết những nghi thức ấy đều không tạo ra hiệu quả gì, nhưng vẫn khiến Audrey có hiểu biết nhất định về việc cách thức hóa thần chú. Cho nên cô ta biết rõ ba câu miêu tả đó của Kẻ Khờ đại diện cho cái gì ở trong nghi thức khác: Đó đại diện cho, nó chỉ tới thần linh của bảy vị thần đang nhìn xuống toàn bộ thế giới! Gần như ngang hàng với "Chủ nhân Đỏ Rực, Mẹ của Bí Ẩn, Nữ hoàng của Tai ách và Sợ hãi"!

Ngài Kẻ Khờ là kẻ không ai biết rõ, bí ẩn và mạnh mẽ như thần linh mà đám người Grilint nhắc đến? Là suối nguồn nguy hiểm mà bắt buộc phải né tránh trong các nghi thức? Audrey nhanh chóng hồi tưởng lại lời cảm thán khi đám bạn muốn thử mà lại không dám thử một số nghi thức cổ quái, nên tạm thời không nói nên lời.

Arges Wilson vốn hiểu biết nhiều hơn cô nàng thì run rẩy từ tận đáy lòng:

"Nếu nghi thức ma pháp mà Kẻ Khờ thiết kế ra quả thực có thể chỉ tới ngài ấy, làm ngài ấy nhận được lời cầu xin của bọn ta, như vậy chắc chắn phải tôn xưng là Thần rồi, dùng kính ngữ ngôi thứ ba cho thần linh và những sự tồn tại tương tự..."

Ta thật may mắn và đủ sáng suốt vì đã biểu hiện phối hợp, không làm ra chuyện ngu xuẩn gì, cho dù thử cũng chỉ trong phạm vi bình thường..

Có lẽ ngài ấy là một nhân vật cổ xưa, bí ẩn và khủng bố, chẳng qua không dùng diện mạo ban đầu và tên thật trước mặt chúng ta... Ma Nữ Nguyên Sơ, Hiền Giả Ẩn Nặc, hay là Chúa Sáng Thế Chân Thực mà nhiều giáo phái thần bí cùng tín ngưỡng?"

Arges biết Kẻ Khờ mà mình nhìn thấy bây giờ chưa chắc đã là hình tượng thực của ngài, thậm chí đối phương chưa chắc đã có giới tính, cũng chưa chắc đã là sinh vật hình người.

Klein một tay đỡ trán, tay kia khẽ gõ lên cạnh chiếc bàn dài, cảm nhận sâu sắc sự biến hóa của "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa". Nhưng hẳn vờ như không có chuyện gì xảy ra kiểu mọi chuyện đều trong dự đoán, cứ thế tiếp tục nói:

"Ta cầu xin sự giúp đỡ của ngài.

Ta cầu xin sự chiếu cố của ngài.

Ta cầu xin ngài cho ta một giấc mơ đẹp.

Hoa Thâm Miên, thảo dược thuộc về trắng đỏ, xin hãy truyền sức mạnh cho thần chú của ta.

Cam Tay Vàng, thảo thuộc thuộc về mặt trời, xin hãy truyền sức mạnh cho thần chú của ta."

...

Hắn đọc từng câu miêu tả trong thần chú thuộc cách thức khác, cuối cùng cười nói:

"Hai người đã nhớ chưa?"

"A..." Audrey khẽ hô, rồi vội che miệng lại, bắt đầu nghiêm túc ghi nhớ. Dựa vào trí nhớ rất tốt của "Khán Giả" mà cô nàng nhanh chóng ghi lại, cũng lập lại thành tiếng để được xác nhận.

Arges thì biểu hiện bình thường hơn cô nàng rất nhiều, mặc kệ lòng nghĩ gì chứ bút máy trong tay chưa hề dừng lại chút nào.

Klein khẳng định những gì Audrey vừa đọc lại là đúng rồi khẽ mỉm cười:

"Nếu thử thành công, như vậy lần sau có thể sửa thần chú đi đôi chút để đạt tới mục đích mà chúng ta muốn. Muộn nhất là trước thứ Tư, ta hy vọng các người có thể tìm thời gian rảnh hoàn thành nghi thức này."

Hắn định tối thứ Năm tiến vào nơi này để xem nghi thức ma pháp này có hiệu quả không. Sở dĩ hắn không để "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa" trực tiếp cầu xin "văng mặt" là vì hắn sợ không cách nào phân biệt được bọn họ "xin nghi" thật hay là thử nghiệm nghi thức, đến lúc đó nên kéo vào đây hay là không?

"Tuân theo ý chí của ngài." Audrey và Arges cùng liềm cảm xúc lại, cung kính trả lời.

"Dựa theo đề nghị lần trước của Người Treo Ngược, sau chính sự là tới lúc tán gẫu, ai bắt đầu trước?" Klein đưa tay tỏ ý mời.

Audrey trầm ngâm rồi nói:

"Thưa ngài Kê Khờ, đề nghị lần trước của ngài về việc tổ chức cuộc thi sàng chọn tuyển người làm công việc hành chính đã được không ít nghị viên tán thành, có lẽ nó có thể được thực hiện. Đương nhiên với hiệu suất của chính phủ vương quốc, phương án nhanh nhất cũng phải nửa năm sau mới có."

Cô ta không sợ "Người Treo Ngược" dựa theo chuyện này điều tra ra thân phận của mình, bởi vì cô ta chỉ ngẫu nhiên, thuận tiện dẫn dắt hai câu, cũng làm cho đám quý bà quý cô kiêu ngạo kia cho rằng đây là ý tưởng từ bộ óc siêu việt của bọn họ, làm cho bọn họ vội vã chạy về khoe khoang với chồng, cha và anh em của bọn họ. Lúc ấy Audrey cảm thấy mình nhìn thấy những con chim công đang xòe đuôi. Cô tin rằng các vị quý bà quý cô ấy sẽ không ngừng dựa theo bản thân ám chỉ mà vợ cái vinh dự ấy về cho mình, cũng hoàn toàn quên đi tác dụng của cô ta mà tranh nhau xem ai là người đầu tiên đưa ra ý tưởng ấy.

Và dùng phương thức xảo diệu ấy thay đổi tình thế của một vương quốc khiến Audrey cảm thấy rất có thành tựu một cách kỳ lạ, dường như tìm được cách để "Khán Giả" cũng có thể ảnh hưởng tới tình tiết của vở kịch.

"Chỉ hy vọng là vậy." "Người Treo Ngược" Arges đáp lại một câu với ngữ khí trào phúng.

Anh ta tạm dừng vài giây rồi liếc Kê Khờ trên ghế chủ nhân một cái, châm chọc ngôn từ rồi nói:

"Vài thập niên gần đây, số lần hoạt động của các tổ chức bí ẩn có xu thế tăng lên, thậm chí xuất hiện nhiều tổ chức mới, trở nên có quy mô và có

sức mạnh phi phạm nhất định."

Anh định dựa vào tôi để tìm hiểu nguyên nhân à? Tôi còn chưa bắt đầu tiếp xúc các tư liệu về "tổ chức phi pháp" đây... Klein chỉ cười chứ không bình luận gì về tin tức mà "Người Treo Ngược" đưa ra, chỉ lập lờ nước đôi đáp:

"Có một số sức mạnh cổ xưa đang thức tỉnh."

Ví dụ như sức mạnh mà cuốn bút ký của gia tộc Antigenous đại diện...

"Vậy à..." Arges thì thảo, dường như nghĩ tới điều gì đó.

Klein đảo mắt qua "Người Treo Ngược", "Chính Nghĩa", mỉm cười nói:

"Nếu không còn gì chia sẻ vậy tụ hội hôm nay tới đây thôi."

"Tuân theo ý chí của ngài." Audrey và Arges đồng thời đứng dậy.

Klein gạt ngón tay cắt đứt mối liên hệ với ngôi sao đỏ sậm, nhìn hai bóng người tan biến khỏi cung điện nguy nga.

Hắn đứng lên, quay người nhìn chiếc ghế lưng cao, cũng chính là phần lưng của chiếc ghế chủ nhân ở vị trí cao nhất của chiếc bàn đồng xanh để nhìn ký hiệu chòm sao nơi đó. Ngôi sao rực rỡ kết nối với nhau tạo ra một ý hiệu kỳ lạ, không nằm trong bộ những ký hiệu của thần bí học mà Klein được học.

Hắn nhìn thật kỹ để phân biệt, nhìn ra "Con Mắt Không Đồng Tử" tượng trưng bí ẩn, rồi nhìn ra "Sợi Dây Vặn Vẹo" tượng trưng cho biến hóa. Cả hai thứ này đều thiếu một bộ phận, và chúng chồng chéo lên nhau tạo ra ký hiệu tượng trưng mới.

"Bí ẩn không hoàn chỉnh, biến hóa không hoàn chỉnh... Cộng lại nghĩa là gì?" Klein nhú mày thì thầm, tạm thời không nghĩ ra đáp án.

Hắn thu tầm mắt lại, bắt đầu bước đi trong tòa cung điện thần bí cổ xưa rộng lớn này, tầm mắt không bỏ qua bất cứ một xó xỉnh nào.

"Lúc trước ta chỉ nghĩ vớ vẩn, đưa ra một khái niệm sơ lược chứ không miêu tả cụ thể hình dáng của cung điện, bàn và ghế dựa như nào... Như vậy những hình dáng hiện giờ của chúng nó là dựa vào đâu mà có? Lựa chọn tối ưu hóa? Bản mẫu ban đầu? Hay là phản ánh thực tế?" Klein nhìn, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề mà lúc trước hắn xem nhẹ.

Haiz, không thể không nói rằng làm một gã chuyên gia bàn phím, quả thực có rất nhiều việc ta thiếu kinh nghiệm, chưa đủ sâu sắc, thế cho nên sau đó mới nhận ra... Tự kiểm điểm bản thân như vậy, Klein bắt đầu kiểm tra khu vực bốn phía quanh thần điện trên sương xám này một cách nghiêm túc, nhưng hắn không tìm được sinh vật nào, cũng chẳng phát hiện ra điều kỳ dị gì cả.

Còn chỗ xa hơn, nơi hư ảo gần như vô biên vô tận kia, hắn tạm thời không dám đi vào vì sợ bị lạc đi tận đâu đâu.

"Phù, nơi này quả nhiên rất thần bí... Chờ khi nào ta mạnh hơn, không biết nó có thay đổi gì mới không..." Klein thở dài, mở linh tính bao phủ bản thân, mô phỏng cảm giác rơi xuống.

Tất cả nhanh chóng lướt qua, đủ loại ảo giác vỡ thành mảnh nhỏ. Hắn xuyên qua lớp sương mù xám, nhìn thấy thế giới thực, thấy bàn học, rèm và giá treo mũ trong phòng mình.

...

Khu Hoàng Hậu, Backlund.

Audrey nhìn bức tranh treo trên tường, cảm nhận sự mềm mại của chiếc gối nhung thiên nga. Cô ta không lập tức đứng dậy, mà nghiêm túc hồi tưởng lại tụ hội hôm nay, dường như đang xem lại vở kịch một lần nữa.

"Lúc ngài Kẻ Khờ nói tới việc thử nghi thức kia, khi cho các từ miêu tả thần chú như Chúa tể thần bí, vị vua Hoàng Hắc, ngữ khí ngài ấy có vẻ tự tin... Tự tin..." Audrey đang lặng lẽ phân tích đột nhiên hít vào một hơi thật sâu, thân thể khẽ run.

Thôi, nếu không thể đối kháng được thì mặc kệ... Ngài Kẻ Khờ luôn tỏ ra hòa nhã, hẳn là kẻ tuân thủ luật lệ... Audrey cảm thấy tâm tình tốt hơn, nghĩ tới việc đóng vai, nghĩ tới sự mỏng manh của việc bị ma dục cản trở.

Cô ta khẽ ngâm nga một giai điệu nhẹ nhàng, rời khỏi giường đi tới phía cửa, cũng chủ động điều chỉnh trạng thái của bản thân về "Khán Giả".

Cô ta mở cửa phòng, thấy một cô hầu gái đi qua trước mặt, thấy vết chai trên tay, vết cháy nắng trên mặt và rất nhiều chi tiết tương tự trên người đối phương, khiến Audrey phỏng đoán được không ít chuyện.

Đúng lúc này Audrey như cảm ứng được điều gì mà vội vàng quay người nhìn sang một góc tối ở ban công. Cô thấy chú chó lông vàng Susie đang ngồi ở đó, lẳng lặng nhìn vào cô với cái kiểu hệt như cô đang quan sát hầu gái.

Nữ thần ơi... Audrey giật giật khóe miệng, thật muốn che mặt lại, thở dài một hơi.

...

Trong buồng thuyền trưởng được bảo vệ tầng tầng lớp lớp trên biển Sunia.

Arges tỉnh táo lại, phát hiện xung quanh không có gì thay đổi, hết như chẳng có gì xảy ra cả. Anh ta thở dài, lẩm bẩm:

"Một nhân vật cổ xưa chẳng?"

...

Rời khỏi nghi thức, Klein kéo rèm cửa sổ ra, lấy cuốn sổ lại bắt đầu ghi chép.

Hắn nhớ lại nội dung trong mấy trang nhật ký của Russel, rồi dùng cách ghi lại này để nhớ lâu hơn, tránh việc mai sau quên đi.

Viết xong, hắn đọc lại mấy lần, cuối cùng xé tờ giấy vừa viết ra rồi đốt.

Mỗi tuần một lần như vậy chắc là sẽ không quên những điều quan trọng... Chẳng qua khi thời gian dần trôi, nhiệm vụ sẽ càng nặng nề hơn... Tiếc rằng tạm thời không có biện pháp nào tốt hơn, mà mình thì chưa học bộ môn mật mã học... Klein ngừng lại, vắn vắn xương cổ rồi định đi tới câu lạc bộ bói toán.

Trong tâm lý những người khác nhau thì "Thầy Bói" không có chung tiêu chuẩn, không ai có thể nói là kẻ khác sai được, cho nên Klein hoàn toàn không rõ "Thầy Bói" như nào mới phù hợp với nhu cầu của ma được nhất. Hắn chỉ có thể dựa vào việc thực hành để chỉnh sửa, để xác định!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 62: Đề Nghị Của "Thầy Bói"

Dịch giả: nh0ckd255

Trước khi đi, Klein tranh thủ lấy bàn chải nhỏ và khăn tay cẩn thận lau chùi bộ vest và mũ phớt, sau đó giặt áo sơ mi màu trắng, rồi mặc áo sơ mi sợi dây với khoác chiếc áo khoác rẻ tiền trông có vẻ thể diện nhất lúc đầu, bước nhanh xuống đường.

Đầu tiên là váy cho Melissa, tiếp theo là bộ vest cho Benson, cuối cùng mới có thể nghĩ tới bộ thứ hai cho mình, tiền chả bao giờ là đủ cả... Mặt khác bắt buộc phải gom góp từng món đồ sứ chiêu đãi khách nữa... Mà lại còn phải dành tiền cho việc mua các tài liệu nguyên liệu thần bí học... Klein ngồi lên chiếc xe ngựa công cộng, tính nhẩm tình hình tài chính trong nhà, càng tính càng lắc đầu.

Hắn phỏng đoán chỉ ít phải một năm mới có thể khiến hắn, anh trai và em gái sống trong cái gọi là tầng lớp trung lưu. Đương nhiên đây là chưa tính đến chuyện được thăng chức tăng lương.

Xe ngựa công cộng chạy qua từng con phố, rồi dừng lại ở phía đối diện câu lạc bộ Bói toán ở phố Holls.

Klein đề chiếc mũ phớt xuống, nửa nhảy nửa đi xuống xe, men theo con đường quen thuộc đi vào cánh cửa câu lạc bộ ở tầng hai, thấy cô gái Angelica tóc nâu xinh đẹp. Vành mắt cô ta sưng và đỏ, nhưng toàn thân có vẻ buông lỏng hơn rất nhiều.

Klein giờ ngón tay khê gõ lên ấn đường hai cái, cẩn thận nhìn kỹ thì phát hiện màu u ám dày đặc ở sâu trong cảm xúc của Angelica đã tan đi rất nhiều, mà lại còn thêm vài phần trắng sáng hết như ánh mặt trời.

Xem xong, Klein mới đi tới, ngả mũ cười nói:

"Cô Angelica, hôm nay đúng là một ngày nắng rực rỡ nhỉ?"

Angelica ngẩng đầu lên, giạt mình khê hô một tiếng rồi cười tươi đáp:

"Anh giống hệt con mèo của ông Fansent, đi đường chả tạo ra tí tiếng động nào. Ủm, anh nhìn ra rồi à? Ha ha, tôi quên mất, anh là một vị thầy bói am hiểu nhìn tướng mạo..."

Cô ta dừng lại, khê căn môi rồi cúi người hành lễ:

"Cảm ơn lời đề nghị của anh ngày hôm qua, tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Một năm nay tôi chưa bao giờ cảm thấy thả lỏng, thoải mái và thỏa mãn như lúc này."

Nghe cô ta chân thành cảm ơn, Klein cũng lây nhiễm sự vui vẻ và thoải mái này, mỉm cười nói:

"Giúp được cô là niềm vinh hạnh của tôi."

Trong lúc nói, hắn cảm thấy linh tính của bản thân hoạt bát và thoải mái không ít. Đây là "Thầy Bói" mà ma được muốn? Là "Thầy Bói" có thể trợ giúp cho người cần xem bói? Klein nhéo nhéo ấn đường như đang tự hỏi, lặng lẽ gõ hai cái.

Không thể không nói rằng hắn phát hiện là thực tế động tác mở đóng linh thị này không đủ ẩn giấu, nhưng vấn đề là hắn tạm thời không nghĩ được phương án thay thế tốt hơn, bởi vì hắn mới trở thành "Thầy Bói" không lâu, linh tính chưa tăng tới mức cao nhất và năm giữ bản thân cũng

là như vậy, cho nên hẳn phải có vị trí có thể kích được linh tính thì mới làm môi giới cho "công tắc", mà bộ phận như vậy trên cơ thể không nhiều, ấn đường là lựa chọn tương đối tốt.

Chờ khi hoàn toàn tiêu hóa ma được trở thành một "Thầy Bói" thật sự, hẳn là tạo ra động tác "công tắc" tốt hơn... Klein khẽ gật đầu, đi tới phòng hội nghị khép hờ kia.

"Cà phê hay hồng trà?" Angelica vội hỏi một câu.

"Cà phê Dipsy." Klein đáp lại, hẳn định ném thử mọi loại đồ uống.

Lúc này hẳn thấy có khoảng sáu bảy hội viên ở trong phòng, nhưng không thấy vị Hanas Fansent thường xuất hiện ở nơi này.

"Ông Fansent không tới à?" Hẳn dừng bước, tiện thể hỏi một câu.

Angelica giật mình: "Không phải ngày nào ông ấy cũng đến. Hôm nay ông ấy nhận lời mời tới giảng bài cho một tổ chức bói toán ở cảng Anmatt rồi. Anh tìm ông ấy có chuyện gì?"

"Không, chỉ tò mò thôi, tại lần nào tới đây tôi cũng gặp ông ấy." Klein mỉm cười lắc đầu.

Cùng lúc đó hẳn phát hiện gương mặt quen thuộc trong số bảy hội viên kia: Quý ngài Glacis đã từng bói toán cho mình!

Glacis đang đeo một chiếc kính mắt một tròng xem tư liệu trên bàn, đột nhiên nhận thấy có người đang nhìn chăm chăm mình nên ngẩng đầu lên nhìn về phía kẻ đó. Anh ta lập tức tỏ ra vui sướng, bèn chống tay lên bàn đứng dậy, đi vài bước tới trước mặt Klein:

"Chào buổi chiều, anh Moretti. Vừa nãy tôi luôn nghĩ xem hôm nay liệu anh có tới không. Nghe Angelica nói anh không phải bác sĩ, mà là một

vị thầy bói am hiểu xem tướng mạo?"

Klein cười cười, đáp: "Tôi không chỉ am hiểu cái đó. Anh Glacis, hình như anh đã hoàn toàn thoát khỏi bệnh tật rồi?"

Hắn nắn nắn trán, khẽ ấn vào ấn đường hai cái, phát hiện màu sắc sức khỏe của Glacis đã bình thường trở lại.

"Đúng vậy! Lúc ấy tôi rất hối hận vì không nghe theo lời đề nghị của anh. May quá, may mà gần nhà tôi có một vị thầy thuốc rất giỏi, ông ấy cho vợ tôi một đơn thuốc khá thần kỳ, khiến tôi rời xa cái chết." Glacis cảm khái.

Là một thành viên tương lai của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, Klein hỏi lại với sự miễn cảm nghề nghiệp: "Thầy thuốc rất giỏi? Đơn thuốc rất thần kỳ?"

Thần kỳ? Thần kỳ như nào? Liệu có thuộc phạm trù phi phạm không?

"Ông ấy nói đó là thuốc của một dân tộc ở phía Renborg, tóm lại là chữa được chứng bệnh của tôi." Glacis đáp, không hề cảm nhận được sự dị thường gì.

Thầy thuốc dân tộc? Klein gõ ấn đường như tự hỏi:

"Tên ông ta là gì? Đang ở nơi nào? Anh biết đó, người xem bói không cách nào cam đoan là mình sẽ không bị bệnh, có lẽ mai sau tôi cần phải tới chỗ ông ấy mua thuốc ấy chứ."

Thông qua giáo sư và đám học sinh nên Klein biết hệ thống chữa bệnh tiên tiến hiện đại mới được thành hình ở thế giới này, có một số bệnh tật gần như không cách nào cứu chữa, cho nên vị thuốc thần kỳ và thầy thuốc giỏi vẫn còn chỗ dụng võ, nên hiểu biết sơ qua cũng không tệ, có khi tới lúc nào đó lại cần.

Glacis đáp:

"Ông ta tên là Lawson Duckweed, có một cửa hiệu nhỏ ở số 18 phố Vlad khu phía đông, tên là hiệu thuốc dân tộc Lawson."

"Cảm ơn." Klein lặng lẽ ghi nhớ, rồi chân thành nói.

Glacis quay người dẫn hân tới chỗ của mình, lúc này Angelica đã pha xong cà phê và bưng tới.

So với cà phê Nam Will, mùi cà phê Dipsy nồng đậm hơn nhiều, nhưng vị thì khá chênh lệch... Klein nhấp một ngụm, thưởng thức một lúc.

Glacis thấy hân đặt cốc cà phê men trắng xuống, vội vàng nói:

"Anh Moretti, liệu tôi có thể nhờ anh xem bói giúp tôi một lần không? Tôi sẽ trả phí theo giá anh quy định."

"8 penny là đủ rồi, tôi sẽ không tạm thời tăng giá." Klein đang hy vọng có người tìm mình xem bói: "Cần tới phòng xem bói không?"

"Ok, phòng Thủy Tinh Vàng." Glacis quen thuộc hơn nên đi trước dẫn đường.

Vào phòng, khóa trái cửa gỗ lại, Klein ngồi vào sau bàn, trầm giọng hỏi:

"Glacis, anh muốn bói toán chuyện gì?"

"Tôi có một cơ hội đầu tư, nhưng số tiền khá nhiều, nếu thất bại tôi và gia đình sẽ bị đả kích nặng nề, tôi muốn xem bói xem liệu có thuận lợi không." Glacis chủ động nói: "Bản thân tôi đã dùng bài Tarot xem bói một lần, ừm, là xem bói sau khi tâm linh tinh thuần rồi, được kết quả không tệ. Đúng vậy, là tôi tự giải mã, chẳng qua tôi không hề làm trái với một số nguyên tắc tượng trưng."

Klein ngẫm nghĩ, tò mò nói:

"Vậy anh miêu tả cụ thể chuyện như nào một lần, rồi đưa ra thông tin bản thân, nếu có thể biết đối phương thì tốt hơn, để chúng ta bói bản đồ sao."

"Vâng." Glacis suy tư rồi nói: "Ông Lanlus khi khảo sát ở dãy núi Hornaces đã phát hiện một quặng sắt với sản lượng khá lớn, cho ra chất lượng rất tốt. Ông ta bỏ hết tiền tiết kiệm mua mảnh đất đó, cũng mời công ty chuyên nghiệp tới thăm dò, nhận được kết luận rất tốt. Ông ấy thiếu nguồn vốn đầu tư khai thác nên đã thành lập một công ty sắt thép, định dùng hạng mục này để vay vốn ngân hàng, đồng thời phát hành cổ phiếu với tỉ lệ nhất định để gom tài chính. Kế hoạch này tạm thời đang trong giai đoạn ngẫm trù bị cho nên lợi tức khá cao."

Dạo này hay đọc báo, lại là "chuyên gia lịch sử" nên Klein biết thế giới này có cổ phiếu, biết chắc chắn khái niệm này tới từ Russel đại đế, hừm, lại là ông ta.

Trong quá trình thực dân lục địa Nam, ông ta thành lập công ty Tây Balam, thông qua việc phát hành cổ phiếu để gom vốn mà giải quyết thuận lợi vấn đề tài chính, nhận lấy phần tiền đầu tiên khi cướp được lợi ích thực dân.

Bởi vì lợi tức cao cho nên từ đó về sau những chuyện tương tự tiếp tục xảy ra, ví dụ như cổ phiếu đường sắt, cổ phiếu khai khoáng, cổ phiếu sử dụng khai phá hơi nước... Có chỗ thành công, cũng có chỗ thất bại, vì thế đã sản sinh ra tổ chức sàn giao dịch chứng khoán Backlund sơ đẳng. Ngoài ra Russel đại đế còn làm ra trái phiếu nhà nước, hay quỹ tín thác này nọ. Người người noi theo đến nay đã trở thành phương thức đầu tư ổn định nhất, hàng năm nhận được lợi tức tới 4%.

Klein nhớ rõ Benson từng nói rằng nếu có thể được thừa kế tài sản 3.000 bảng, như vậy khỏi cần phải làm việc vất vả nữa, bởi lợi tức hàng

năm ổn định chừng 5%, đại khái là 150 bảng, tương đương với lương một năm hiện tại của Klein rồi.

Đây chính là tầng lớp lợi nhuận mà... Klein khẽ than một tiếng, châm chọc rồi hỏi:

"Anh xác định chuyện này không có vấn đề? Lanlus là người đáng tin?"

"Tôi đọc qua báo cáo về giấy tờ và thăm dò điền sản của ông ta rồi, có đóng dấu của cơ quan nhà nước quận Tây Vilas và thư xác nhận của công ty chuyên nghiệp, hơn nữa văn phòng của Lanlus còn có ảnh chụp của ông ta, tước sĩ William và ngài thị trưởng nữa." Glacis gật đầu.

Ảnh chụp chung? Ảnh đó chẳng thể hiện được điều gì... Klein được sinh ra ở thời đại tri thức bùng nổ nên gặp chuyện tương tự nhiều quá rồi, nên không vì thế mà tin tưởng. Chẳng qua hãn tin hay không cũng vô dụng, chỉ có thể cầm bút vẽ bản đồ sao tương ứng theo những tin tức quan trọng mà Glacis cung cấp.

Thật lâu sau, Klein chỉ vào bản đồ sao, nói:

"Chính anh chắc là cũng nhìn thấy được chuyện này không thuận lợi, mặt ngoài thì phồn hoa mà bên dưới là vách núi đen, là vực sâu. Theo ý bói toán của tôi ấy là hãy vòng qua nó, tránh nó đi."

"..." Glacis im lặng, mấy lần mở miệng định nói nhưng cuối cùng lại khép lại.

Mấy phút sau, anh ta gượng cười, nói:

"Về nhà rồi tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ."

Nghe câu trả lời đó, Klein chỉ có thể lắc đầu, cảm nhận nỗi bất đắc dĩ mà vị "Thầy Bói" hẳn là có: "Thầy Bói" chỉ có thể đưa ra lời khuyên chứ không quyết định thay người ta được.

Hai người vừa rời khỏi phòng Thủy Tinh Vàng thì Angelica tới:

"Anh Moretti, có người tới tìm anh xem bói."

Nói tới đây, cô ta khẽ bồi thêm một câu:

"Tôi không đề cử anh ta, mà anh ta cũng chưa nhìn qua sách ảnh."

Thanh danh lan truyền rồi à? Klein nghi ngờ đi tới sảnh tiếp đón.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 63: Giải Mộng

Dịch giả: nh0ckd255

Klein đi được vài bước thì thấy người tới xem bói. Anh ta mặc bộ vest màu đen, tay cầm gậy batoong gỗ mạ vàng, đầu đội mũ phớt với phần tóc vàng ngắn ửng ngạnh lộ ra bên dưới mũ, chóp mũi hơi gập hệt như mỏ điều hâu.

Vị hôn phu của Anna, Joyce Meyer, người đã trải qua sự kiện đáng sợ... Vì đã gặp anh ta ở "xem bói cảnh trong mơ" nên Klein mỉm cười nói:

"Chào buổi chiều, anh Meyer."

"Chào buổi chiều, anh Moretti." Joyce bỏ mũ xuống, quay người chào: "Cảm ơn anh đã chỉ điểm cho Anna, cô ấy luôn miệng khen ngợi sự thần kỳ của anh, gần như là không dừng được."

Klein cười ha ha: "Tôi không thay đổi điều gì cả, người nên cảm ơn là chính anh. Nếu không có ý chí kiên cường và hướng tới sự tốt đẹp, anh đã không cách nào chiến thắng được tai nạn này rồi."

Sau khi khách khí, hẳn không nhận được mà tự nhạo một câu: Đây xem như là thối phồng nhau kiểu thương mại hử?

"Thằng thẩn mà nói, tôi vẫn cảm thấy hệt như giấc mộng khi mình có thể sống sót trở về, vẫn chưa thể tin được rằng mình đã vượt qua được tai nạn ấy." Joyce lắc đầu cảm khái.

Không chờ Klein nói, anh ta tò mò hỏi:

"Anh vừa thấy tôi là biết tôi là ai, là do mũi của tôi trông khá đáng thù hay là anh xem bói rằng tôi sẽ đến từ trước?"

"Tôi có tư liệu tường tận về anh, nên với thầy bói mà nói thì thế là đủ rồi." Klein cố ý trả lời mơ hồ kiểu đám thần côn.

Joyce quả nhiên tỏ ra kinh hãi, chừng mười giây sau mới nặn ra được nụ cười:

"Anh Moretti, tôi muốn anh xem bói cho tôi."

Nói xong, anh ta bỗng phát hiện một việc: Klein Moretti tự xưng là thầy bói chứ không phải người xem bói!

"Ok, chúng ta hãy đến phòng Thủy Tinh Vàng nào." Klein chìa tay mời. Lúc này hẳn bỗng cảm thấy mình nên mặc một chiếc áo choàng màu đen, không cần phải nói gì nhiều, cứ thể hiện sự thần bí của thầy bói là được.

Vào phòng, Joyce Meyer chủ động khóa trái cửa lại, cũng quan sát cảnh vật xung quanh. Mà Klein thì nhân lúc này lặng lẽ gõ ấn đường hai cái để mở linh thị.

Joyce ngồi xuống, dựa vào gậy batoong, kéo chiếc nơ màu đen, bình tĩnh nói:

"Anh Moretti, tôi muốn mời anh giải mộng."

"Giải mộng?" Klein vẫn duy trì trạng thái mọi thứ đều nằm trong dự đoán, chỉ hỏi lại một câu kiểu xác nhận. Hẳn thấy màu sắc sức khỏe của Joyce không hề ảm đạm, nhưng cũng không tới mức bị bệnh, màu sắc cảm xúc thì với màu lam suy nghĩ là chính, mà sâu trong đó lộ rõ vẻ căng thẳng.

Joyce trịnh trọng gật đầu:

"Từ tàu Cỏ Linh Lăng tới cảng Anmatt, đêm nào tôi cũng mơ cùng một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy toàn là sợ hãi, tôi biết có lẽ là tai nạn kia đã để lại bóng ma trong tôi. Lẽ ra tôi nên đi gặp bác sĩ tâm lý, nhưng tôi nghi ngờ đây không phải giấc mơ bình thường. Giấc mơ bình thường dù lặp lại hàng đêm thì cũng sẽ có chi tiết khác biệt. mà giấc mơ của tôi, chí ít là phần mà tôi nhớ được, thì chưa từng thay đổi chút nào."

"Với thầy bói mà nói, những giấc mơ tương tự đều là "gợi ý" mà thần linh đưa cho." Klein nửa trấn an nửa giải thích: "Anh có thể miêu tả cảnh trong mơ kỹ càng một lần cho tôi được không?"

Joyce đặt năm tay trước miệng, trầm tư chốc lát rồi nói:

"Tôi nằm mơ mình rơi khỏi tàu Cỏ Linh Lăng, ngã xuống biển. Biển ấy màu đỏ sậm hết như thứ máu sa đọa. Lúc tôi rơi xuống, tôi được một người trên thuyền kéo lại. Tôi không thấy rõ dáng vẻ của người đó, chỉ biết là người này rất khỏe. Mà tôi cũng đang kéo một người khác hòng không để anh ta rơi xuống biển. Tôi biết người này, là hành khách của tàu Cỏ Linh Lăng, Younes Kim.

Vì trọng lượng của ông ta, vì sự giãy dụa của ông ta mà tôi không cách nào chống đỡ được, đành phải buông tay nhìn ông ta gào hét rơi vào hải dương đỏ máu kia. Vừa lúc ấy người bên trên cũng buông tay ra. Tôi vùng vẫy hai tay muốn bắt được gì đó, nhưng chẳng có gì để bắt, cả người nhanh chóng rơi xuống.

Sau đó tôi hoảng sợ tỉnh giấc, lưng và trán ướt đẫm mồ hôi."

Klein giơ tay đỡ trán, khẽ gõ như đang suy nghĩ, sau đó hắn nói:

"Anh Meyer ạ, chỉ là ác mộng, ác mộng giống nhau và ác mộng liên tục thuộc về vấn đề tâm lý, có căn nguyên tương ứng. Mà ác mộng tương tự

lập đi lập lại thuộc về lời nhắc của linh tính dành cho anh, cũng là gợi ý của thần linh."

Thấy Joyce tỏ ra khó hiểu, hân giải thích kỹ hơn:

"Đừng nghi ngờ, linh tính của người thường cũng nhắc nhở cho người đó ở một mức độ nhất định. Tôi không biết tàu Cỏ Linh Lăng đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể nhìn ra đó là một bi kịch với máu và sắt là chủ yếu, để lại cho anh bóng ma sâu sắc."

Thấy Joyce khẽ gật đầu, Klein nói tiếp:

"Lúc ở trên thuyền anh hẳn là rất sợ hãi, mà trong cảm xúc sợ hãi cực đoan ấy con người thường dễ đánh mất sức quan sát, bỏ qua rất nhiều chi tiết không nên bỏ qua. Nhưng điều này không có nghĩa là anh không nhìn thấy chúng nó, chỉ là không lưu ý qua, hiểu chưa? Không lưu ý. Trong tiềm thức của anh, trong linh tính của anh, chi tiết bị bỏ qua ấy vẫn còn tồn tại. Nếu chuyện mà nó chỉ tới đủ quan trọng thì linh tính của anh sẽ nhắc nhở anh bằng cảnh trong mơ."

Lúc trước tôi nhớ tới cảm giác bị bỏ qua nên mới phát hiện cuốn bút ký đã rơi vào tay Riel Bieber, cũng là dạng tương tự... Chẳng qua tôi sâu sắc hơn, linh tính mạnh hơn, tri thức thần bí học phong phú hơn nên mới phán đoán trước tiên... Klein tạm dừng vài giây, rồi nhìn thẳng vào mắt Joyce Meyer:

"Người tên là Younes Kim, bị anh buông tay mà rơi vào trong biển máu kia, có phải từng cầu xin anh trên thuyền, nhưng vẫn không thể thoát khỏi số mệnh?"

Joyce tỏ ra không tự nhiên mà vặn người, miệng há vài lần rồi mới đáp:

"Phải, nhưng tôi không đồng tình với ông ta. Có lẽ mấy ngày, hoặc một tuần sau, anh có thể thấy được trên báo ông ta là tên ác ôn tàn nhẫn như nào, khiến người ta oán hận ra sao. Ông ta đã cưỡng bức chí ít ba cô gái, ném một đứa trẻ vào vùng biển Cuồng Bạo, cũng dẫn một đám dã thú mất đi lý trí giết hại hành khách và thuyền viên trên tàu. Ông ta là kẻ giả dối, khỏe mạnh và ác độc, tôi không dám cũng không thể dừng tay, nếu không kẻ mất mạng sẽ là tôi."

"Tôi không nghi ngờ chuyện mà anh làm." Klein tỏ thái độ rồi mới giải thích: "Chỉ là cảnh trong mơ của anh cho tôi biết anh đang hối hận, đang cho là mình không nên buông tay. Anh cho rằng việc giết ông ta là một hành vi chính nghĩa, vậy tại sao lại hối hận, để từ đó lặp lại hình ảnh buông tay trong giấc mơ?"

"Tôi cũng không biết..." Joyce lắc đầu đầy ngỡ ngàng.

Klein hai tay đan vào nhau đặt ở dưới cằm, thử phân tích:

"Kết hợp những gì tôi vừa nói, có phải anh đã bỏ qua điều gì trong chuyện này, ví dụ chuyện mà Younes Kim nhắc tới, nội dung cầu xin là gì, thái độ tư thế ra sao.... Tôi không thể nhớ lại thay anh, nên anh hãy suy nghĩ cho kỹ."

"Không... Lúc ấy ông ta chỉ kịp nói là "Bỏ qua cho tôi, tôi đầu hàng"..." Joyce lẩm bẩm đầy ngỡ ngàng.

Klein không biết cụ thể đã xảy ra gì, chỉ có thể kết hợp cảnh trong mơ mà dẫn dắt: "Có phải anh cho rằng Younes Kim sống càng hữu ích hơn, có thể chứng minh một chuyện, giải thích một chuyện nào đó?"

Joyce nhú mày, một lúc sau mới mở miệng:

"Có lẽ... Tôi luôn cảm thấy cuộc xung đột trên con tàu Cỏ Linh Lăng ấy quá đột ngột, phát triển quá nhanh, dường như những dự vọng xấu xa

chôn giấu trong lòng bị bộc phát ra mà không thể khống chế... Điều này không bình thường... Rất không bình thường... Có lẽ tôi định thẩm vấn Younes Kim để tra hỏi xem ban đầu ông ta vì cái gì mà làm ra chuyện như bị ma ám như vậy..."

Nghe Joyce kể như đang nói mớ, Klein kết hợp cảnh trong mơ, suy nghĩ trở nên rõ ràng, bèn dùng ngữ khí thần côn mà nói: "Không, không chỉ như vậy."

"Cái gì?" Joyce hoảng sợ.

Klein tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào mắt Joyce, ngữ khí trầm và hữu lực:

"Anh không chỉ cho rằng chuyện này không bình thường, anh còn chứng kiến mấy chuyện đã bị anh xem nhẹ. Mà khi xâu chuỗi những chuyện ấy lại là có thể suy ra một kết luận đáng sợ. Vì vậy linh tính của anh nói cho anh biết rằng có một kẻ hiểm nghi lớn nhất, cũng chính là kẻ đã giữ anh lại rồi thả anh ra ở trong mơ. Theo bản năng anh không nghi ngờ người đó, cho nên không nhìn thấy khuôn mặt hình dáng của người đó. Người đó là đồng bạn của anh, từng nắm giữ sự sống cái chết của anh, hoặc có thể nói là đã cứu anh!"

Joyce bỗng nhiên dựa ra sau, đập vào lưng ghế vang lên một tiếng nhỏ. Trán anh ta toát mồ hôi, mắt đầy sự rối loạn.

"Tôi... Tôi nhìn thấy..."

Lạch cạch, Joyce đứng bật dậy, khiến ghế dựa lung lay suýt đổ.

"Treece..." Anh ta như gõng sức mạnh toàn thân mà bật ra cái tên này. Đó là một chàng trai mặt tròn, hòa ái và ngại ngùng, là vị anh hùng đã cứu vớt người sống sót...

Klein không quấy rầy đối phương, hần khẽ dựa ra sau, yên lặng chờ đợi.

Sắc mặt Joyce thay đổi vài lần, cuối cùng bình thường trở lại, trông hơi tái nhợt. Anh ta gượng cười, nói:

"Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh đã giải mộng, có lẽ tôi phải đi cục cảnh sát một chuyến."

Anh ta lấy bóp ra, rút một tờ 1 saule.

"Tôi không cho rằng tiền bạc thể hiện được giá trị của anh, chỉ có thể dựa theo phí xem bói của anh, đây là thù lao." Joyce đưa tờ tiền giấy cho Klein.

Anh đưa cả 10 bảng ra đây tôi cũng không để ý đâu... 1 saule, anh với vị hôn thê của mình giống nhau thật... Klein vẫn duy trì phong thái thần côn, không nói gì mà chỉ mỉm cười đề tờ tiền xuống.

Joyce hít vào một hơi, đội mũ phớt rồi quay người đi ra phía cửa.

Lúc mở khóa anh ta đột nhiên quay đầu, chân thành nói: "Cảm ơn anh, ngài Moretti."

Ngài? Klein thầm cười một tiếng, dỗi mắt nhìn anh ta rời khỏi phòng bói toán, lặng lẽ nói một câu: "Dường như đã có chuyện gì đó khó lường xảy ra trên tàu Cỏ Linh Lăng... Nếu đội trưởng ở đây thì tốt rồi, anh ấy có thể biết toàn bộ những gì xảy ra trong giấc mơ của Joyce Meyer..."

...

Sáng sớm thứ Ba, khu Hoàng Hậu, Backlund.

Audrey dậy rồi tìm chú chó lông vàng Susie, tỏ ra nghiêm trang nói:

"Susie, giờ mi cũng là người phi phạm, chúng ta là đồng loại, nhằm, không phải, ý ta là chúng ta bắt buộc phải giúp đỡ lẫn nhau. Mi bảo vệ cửa đường cho bất cứ ai quấy rầy ta, ta định tiến hành một nghi thức."

Susie nhìn chủ nhân, bất đắc dĩ mà vẫy đuôi.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 64: Kẻ Xúi Giục

Dịch giả: nh0ckd255

Dặn dò chú chó Susie xong, Audrey đi đi lại lại vài bước như chưa đủ yên tâm, bởi vì cô ta không rõ liệu khi làm nghi thức ma pháp hôm nay có xuất hiện điều kỳ quái gì không.

"Thế này đi..." Cô ta lặng lẽ chuyển động con người, dùng thái độ người đứng xem dự đoán quá trình, nhanh chóng có ý tưởng mới. Thế là cô ta khóa trái cửa phòng lại, rồi nói với chú chó lông vàng:

"Susie, mi ngồi đây nhé. Nếu Annie với người khác mà định xông vào thì lập tức tới phòng tắm báo cho ta."

Vì phòng trường hợp ngoài ý muốn nên mấy cô hầu gái bên người Audrey đều có được chìa khóa mở cửa khi bị khóa trái.

Susie nhìn chăm chăm cô ta, vẫy đuôi ba cái.

"Rất tốt, hôm nay ta sẽ để mi tự chọn bữa trưa!" Audrey nắm tay lại, khẽ lắc lắc.

Dặn xong, cô ta đi vào phòng tắm, thấy căn phòng tắm hình vuông dài rộng chừng 4 mét bốc hơi nước nghi ngút, hơi trắng bao phủ, hun người.

Audrey dọn sạch sẽ những chai lọ đặt đầy trên chiếc bàn hình chữ nhật, sau đó lộn ra gian ngoài chuyển những đồ vật như nến, tế phẩm và áo choàng màu trắng vào trong. Sau đó cô ta đóng cửa phòng tắm lại.

Làm xong hết thấy, Audrey thở phào một hơi, lấy một cái chai màu lam nhạt nửa trong suốt to bằng lòng bàn tay bên cạnh bốn cây nến lên. Chai này hình trụ, tỏa ra thứ ánh sáng mộng ảo dưới ánh đèn, bên trong chính là tinh dầu mà cô ta vừa chiết xuất được ngày hôm qua. Là một kẻ yêu thích thần bí học, cô ta nghiên cứu không ít thứ tương tự, nên trong nhà có rất nhiều nước tinh khiết, sữa ong chúa, dầu thơm, tinh dầu và hương xông mà cô ta tự làm, bởi vậy nên mới nhanh chóng chuẩn bị xong theo những gì Kẻ Khờ miêu tả.

"Hoa Ánh Trăng, Kim Bạc Hà, hoa Thâm Miên, cam Tay Vàng với hoa hồng Nham Thạch... Phương pháp kỳ quặc..." Audrey thì thầm: "Hừm, trước khi làm nghi thức ma pháp đều phải vệ sinh thân thể sạch sẽ, khiến tâm linh yên tĩnh, đây là tôn kính với thần linh, à không, đối tượng mình đang khẩn cầu."

Nhớ lại quy trình một lần nữa, cô ta rót tinh dầu nghi thức vào trong bồn tắm, rồi giơ tay cởi bộ đồ mặc ở nhà.

Từng món đồ dột tơi rơi vào trong giỏ đựng đồ, Audrey buộc tóc lại, thò tay xuống thử độ ấm của nước rồi mới nhón chân cẩn thận bước vào, sau đó đưa người vào trong làn nước ấm áp.

"Phù..." Cô nàng thoải mái thở hắt ra, cảm thấy toàn thân ấm áp, cơ thể thả lỏng.

Thật là chẳng muốn cử động lấy dù chỉ một ngón tay... Audrey ép cho mình tỉnh táo lại, nắm lấy bình nhỏ màu lam nhạt trong suốt bên cạnh, nhỏ vài giọt tinh dầu nghi thức xuống nước.

Mùi thơm tỏa ra, trong sự tĩnh mịch cất giấu mùi hương. Audrey hít vài hơi, gật đầu hài lòng.

"Không tệ, rất dễ chịu. Làm cho người ta thả lỏng, thật thoải mái... Hoàn toàn không muốn động gì cả, chỉ muốn nằm như này mãi thôi... Yên

yên tĩnh tĩnh... Yên tĩnh... Yên tĩnh..."

Không biết bao lâu sau, Audrey đột nhiên nghe thấy tiếng chó sủa. Cô ta mở mắt ra, mơ màng nhìn xung quanh, mới phát hiện Susie đã vào đây không biết từ lúc nào, đang đứng trước bồn tắm, và nhìn cô ta với ánh mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Audrey dụi mắt, nhận ra nước đã lạnh đi không ít.

"Ta... Ta vừa ngủ à?" Cô ta hỏi theo bản năng

Susie nhìn cô ta, không sủa cũng không vẫy đuôi.

"Ha ha, tinh dầu nghi thức kia hiệu quả tốt thật, ừm, rất tốt!" Audrey gượng cười hai tiếng, giải thích với ngữ khí đùa giỡn.

Cô ta đứng lên, lấy khăn tắm vừa quấn người kiêm lau người, vừa nói với chú chó lông vàng:

"Susie, tiếp tục canh gác, không cho Annie với mấy người kia tiến vào!"

Khi chú chó lông vàng đi rồi, cô ta khẽ lè lưỡi, rồi bỏ khăn tắm, khoác luôn áo choàng màu trắng tinh kia lên người.

Audrey đóng cửa phòng tắm lại, nghiêm túc nhớ lại nghi thức một lần nữa, sau đó cô ta lấy bốn cây nến đặt ở bốn góc của chiếc bàn.

"Bánh mì trắng phía trên bên trái, mì Finebot phía trên bên phải, thơm quá, chỉ là hơi ngội rồi... Không, đây không phải lúc nghĩ tới chuyện này! Phía dưới bên trái là cơm hải sản, phía dưới bên phải là bánh nóng Dipsy..." Audrey bày biện dàn tế theo những gì Kẻ Khờ yêu cầu, trong quá trình ấy còn lắc đầu hai lần.

Chuẩn bị sẵn sàng xong, cô ta châm bốn cây nến theo thứ tự, cầm con dao bạc cắm vào trong đĩa muối thô. Sau đó đọc thần chú đã được đổi sang tiếng Hermes, Audrey rút con dao bạc với hoa văn tinh xảo ra rồi nhúng vào cốc nước trong.

Tích tụ tinh thần, cô nàng rút chiếc "lưỡi dao thánh" bằng bạc, sau đó minh tưởng cảnh tượng linh tính tràn ra từ mũi dao.

Một thứ sức mạnh vô hình tuôn ra bên ngoài, Audrey cầm dao đi một vòng quanh dàn tế, lập tức cảm thấy quả thực có một bức tường linh tính dựng lên xung quanh, bài trừ tất cả những thứ không sạch sẽ và những quấy nhiễu ra ngoài. Cô nàng duy trì trạng thái "Khán Giả", khiến cho sự kích động vui mừng trong lòng không ảnh hưởng tới nghi thức.

Sau đó cô đặt con dao bạc xuống, cầm một bình nhỏ trong suốt màu lam nhạt lên, nhỏ mỗi một ngọn nến một giọt.

Kết!

Mùi hương nhàn nhạt ngập tràn, khiến thân thể, tâm tư và linh hồn của Audrey trở nên yên tĩnh hẳn.

Cô hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu đầy tôn kính, rồi dùng tiếng Hermes đọc thần chú chính thức:

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này,

Ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám,

Ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may,

Tôi cầu xin sự giúp đỡ của ngài.

Tôi cầu xin sự chiếu cố của ngài.

Tôi cầu xin ngài cho tôi một giấc mơ đẹp.

Hoa Thâm Miên, thảo dược thuộc về trăng đỏ, xin hãy truyền sức mạnh cho thần chú của ta.

Cam Tay Vàng, thảo thực thuộc về mặt trời, xin hãy truyền sức mạnh cho thần chú của ta."

...

Audrey vừa đọc thần chú xong, đang định mình tưởng nội dung cầu xin thì cảm thấy có gió lao xao trong bức tường linh tính đóng kín, và thấy ngôi sao đỏ thắm trên mu bàn tay đang lưu chuyển. Cô ta giật mình, vội khép hờ mắt lại, tĩnh tâm phác thảo, chân thành cầu khẩn.

Chờ khi mọi thứ chấm dứt, cô ta nghi ngờ nhìn bốn phía nhưng không phát hiện ra hiện tượng kỳ quái nào.

"Vậy là được rồi à?" Audrey nhú mày, khẽ nói.

...

"Vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may... Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này..." Lúc này trong buồng thuyền trưởng trên con tàu "Kẻ báo thù U Lam", Arges Wilson mặc áo choàng Bão Táp lặng lẽ lăm nhăm mấy câu mà anh ta được nghe lúc chiều, dường như muốn từ trong những câu nói ấy mà tìm được manh mối về thân phận của đối phương.

Anh lắc đầu, phiền chán đứng dậy, nhưng cuối cùng không làm gì cả.

Đối với con chiến thuyền còn sót lại của vương triều Tudor này, Arges không quá yên tâm. Tuy bản thân anh đã nắm quyền điều khiển nó, nhưng trực giác nói cho anh rằng con thuyền này còn cất giấu rất nhiều bí mật, giống như vị Huyết hoàng đế kia vậy. Cho nên anh sẽ sử dụng con thuyền

này để dò xét năng lực của Kẻ Khờ, chứ không thử nghi thức ma pháp mà mình chưa biết trên thuyền.

Arges trầm tư một lát, sau đó ra khỏi phòng thuyền trưởng, đi lên boong tàu và nói với vài tên thuyền viên ít ỏi kia:

"Chúng ta sắp tới quần đảo Rorsted rồi, sẽ neo ở đó một ngày."

Đám thủy thủ lập tức hoan hô:

"Cảm ơn ngài giám mục!"

Bởi tàu u linh này không cần thủy thủ nên có rất ít thuyền viên, cho nên bọn họ chưa bao giờ phải nghĩ tới việc tiếp tế mà ngày nào cũng có thể hưởng dụng đồ ăn tươi và nước ngọt. Nhưng ngày nào cũng lênh đênh trên biển với cảnh sắc chả mấy khi thay đổi khiến cả thân thể và tâm linh bọn họ đều mệt mỏi, dường như đang đè nén gì đó, nhẫn nại điều gì đó, mãi tới khi không thể khống chế được nữa.

Mà quần đảo Rorsted là một điểm thực dân nổi tiếng trên biển Sunia, giao thương phát đạt, có đủ mọi loại ngành nghề sản xuất.

"Tôi thực sự không chờ được nữa rồi!" Một "thủy thủ" hất hất mông, cười cái tiếng mà cánh mày râu đều hiểu.

Klein đang nhàn nhã đọc báo trên cổ xe ngựa công cộng tới phố Zoutelande thì bỗng giật mình, dường như nghe thấy những tiếng la hét hư ảo. Tiếng thì thầm ấy vang vọng khắp đầu hấn khiến trán hấn giật giật, khó mà khống chế được.

Những tiếng kêu mà nghe không rõ ấy tới nhanh, đi cũng nhanh, chỉ chừng mười giây là biến mất. Klein bóp trán, đối kháng với cái đau đớn co rút như tới từ sâu trong đầu.

"Tiếng thì thầm mà Neil bảo? Là vì linh cảm quá cao?" Đủ loại ý tưởng hiện lên trong đầu, Klein đột nhiên thấy bốn chấm đen trên mu bàn tay phải đã nổi lên không rõ từ khi nào, trông hết như những nốt ruồi trời sinh, không dễ thấy là bao.

Bốn chấm đen tới từ nghi thức đối vận ấy nhanh chóng chuyển màu nhạt dần, rồi biến mất.

Klein kinh ngạc nhìn, có thêm một suy đoán khác: "Chính Nghĩa hoặc Người Treo Ngược thử nghi thức ma pháp mà mình cho? Suy nghĩ của mình thực sự đúng rồi? Như vậy ba câu miêu tả kia quả thật có thể thông qua không gian thần bí trên màn sương xám mà chỉ tới mình? Nhưng mình vẫn chưa đủ mạnh, hoàn toàn không nghe rõ nội dung cầu khẩn là gì... Không biết phía trên sương mù xám ấy có "lưu trữ" tin tức không nhỉ... Hừm, đêm nay vào xác nhận mới được."

Klein vừa không yên lại vừa kích động, vội dựng tờ báo lên che khuất khuôn mặt, không để kẻ khác nhìn ra sự biến hóa cảm xúc trên mặt mình.

Hắn nhanh chóng tới phố Zoutelande, vào công ty Bảo an Gai Đen.

Còn chưa kịp chào hỏi Roxanne, Klein đã thấy đội trưởng Dunn Smith đi ra, tay cầm một tờ giấy có hình vẽ.

"Cậu cũng xem tờ lệnh truy nã này đi, một kẻ phi phạm rất hung ác và tàn nhẫn đã tiến vào Tingen." Dunn, mặc áo gió màu đen và không đội mũ, liếc bên này một cái, tiện tay đưa tờ giấy tới.

Klein nhận lấy, thứ đập vào mắt hắn đầu tiên là một bức tranh chân dung. Chủ nhân của bức tranh có khuôn mặt tròn, trông có vẻ thân thuộc và ngại ngùng. Tuổi của cậu ta có vẻ không lớn lắm, chừng mười tám, mười chín gì đó.

"Treece, nghi ngờ là người phi phạm, đánh giá sơ bộ là danh sách 8 "Kẻ Xúi Giục", không loại trừ khả năng đến từ Hội Linh Tri, kẻ tạo ra thảm án tàu Cỏ Linh Lăng... Có người chứng kiến hấn rời cảng Anmatt rồi tới Tingen, hiện chưa rõ tung tích..."

Treece... Tàu Cỏ Linh Lăng... Lại là người phi phạm gây ra? Klein bỗng nhớ tới việc giải mộng xế chiều hôm qua, nhớ tới những gì Joyce Meyer miêu tả, bèn lập tức nói:

"Đội trưởng, tôi biết một đường sự, anh ta có thể là nhân chứng quan trọng."

"Tôi biết, Joyce Meyer, tối hôm qua tôi được tiểu đội "Trái Tim Máy Móc" mời giúp nên đã nhìn thấy cậu trong giấc mộng của Joyce Meyer, cũng thông qua nhiều chi tiết xác nhận Treece đã một tay tạo ra vụ thảm án trên tàu Cỏ Linh Lăng." Dunn khẽ cười một tiếng, đôi mắt xám không chút dao động.

Thật là không thú vị gì đội trưởng ạ... May là hôm qua tôi nghỉ, không đóng vai "Thầy Bói" trong lúc đi làm... Klein thầm oán một câu, cảm thấy sợ hãi khi suýt nữa thì bị cấp trên trực tiếp tóm được. Hấn hỏi ngược lại:

"Kẻ Xúi Giục là danh sách của đường tắt nào vậy? Hội Linh Tri là tổ chức gì?"

Xúi giục kẻ khác tàn sát lẫn nhau là cách để Treece loại trừ tai họa ngầm của ma dục hay là để thăng cấp?

Dunn suy nghĩ vài giây rồi đáp:

"Cũng đến lúc cậu tiếp xúc với các tài liệu liên quan tới người phi phạm và các tổ chức bí ẩn, khởi cần phải suốt ngày bị lão Neil sai đọc mấy tài liệu lịch sử nữa."

Đội trưởng, lý do anh vờ tôi vào đội không phải là làm "chuyên gia lịch sử" sao? Klein không dám nói ra, mà nghiêm túc gật đầu:

"Vâng."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 65: Tư Liệu Người Phi Phàm

Dịch giả: nh0ckd255

Klein cầm văn thư mà Dunn đã ký tên đi xuống lòng đất, rẽ vào kho vũ khí.

"Dunn nói không sai, đã đến lúc cậu biết chuyện về những người phi phàm và các tổ chức bí ẩn khác rồi." Neil mặc áo choàng cổ điển màu đen nhìn tờ giấy, không cảm thấy kinh ngạc mà còn phụ họa một câu.

Ngay sau đó ông ta tùm tùm bổ sung: "Dù sao tối mai cậu cần đi cùng tôi tới thị trường chợ đen mà."

"Tối mai?" Klein không che giấu sự vui mừng của mình, hỏi lại như đang xác nhận.

Neil gật đầu, cảm thán: "Tôi là kẻ cứ mắc nợ ai là khó ngủ được, luôn hy vọng có thể nhanh chóng trả cho xong."

Lúc trước đâu thấy ông như này, thế nào cũng phải nhây tới tận lúc cuối cùng mới sử dụng nghi thức ma pháp để giải quyết... Hóa ra kẻ thích nhây không chỉ có tôi... KHoan, có cần thiết phải nói "sợ nhịn không được mà xài hết tiền vốn để dành cho trả nợ" một cách uyển chuyển như vậy không? Klein không vạch trần Neil, trái lại hăn giục: "Ông Neil, phiền ông vào cửa Chianese lấy giúp tôi tư liệu tương ứng với."

Bên kho vũ khí có nhiều tư liệu khảo cổ và tài liệu lịch sử hơn, cũng có mấy tư liệu nhắc tới người phi phàm và tổ chức bí ẩn, nhưng không

nhiều, và lại toàn là các kiến thức cơ bản.

Neil chậm rãi nhấp một ngụm cà phê xay thủ công, chấp chặt môi rồi mới cầm văn kiện có ký tên đóng dấu ra khỏi kho vũ khí. Klein thì canh gác nơi này thay ông ta.

Chừng mười phút sau, Neil quay lại với một xấp tài liệu.

"Chỉ có thể đọc ở đây, không được mang đi." Ông ta vừa đặt chúng lên bàn, vừa dặn dò.

"Vâng." Klein gật đầu thật mạnh, giơ tay nhanh chóng lật giở các trang giấy, hẩn định xem lướt qua tổng thể trước.

Rất là chi tiết đây... Không hổ là tư liệu nội bộ của Kẻ Gác Đêm... Không hổ là giáo hội với lịch sử ba bốn nghìn năm, thậm chí là còn lâu hơn... Klein đọc lướt qua một lượt, lòng cảm khái.

Những tư liệu này không chỉ giới thiệu về các tổ chức bí ẩn, còn liệt kê rất nhiều danh sách đường tắt, có danh sách thì hoàn chỉnh, nhưng có cái chỉ viết tên của ma dược đối ứng với danh sách, có cái lại chỉ miêu tả biểu hiện của người phi phạm thuộc danh sách ấy, có cái còn hoàn toàn thiếu, chỉ để trống đó.

Klein nén sự kích động trong lòng, lật giở tới đường tắt có danh sách "Thầy Bói" kia.

Qua những tiếng giở giấy loạt xoạt, hẩn nhanh chóng tìm được từ quen thuộc đó. Nhưng vẻ mặt vui sướng ngay tức khắc cứng đờ trên khuôn mặt Klein, bởi danh sách 8 và danh sách 7 kế tục "Thầy Bói" không có tên ma dược tương ứng! Nhưng may mà vẫn có biểu hiện của người phi phạm của hai danh sách này... Klein lặng lẽ thở hắt ra, hòa dịu tâm tình lại rồi nghiêm túc đọc dòng miêu tả này:

"Danh sách 8: Không biết tên ma được tương ứng, người phi phạm của danh sách này am hiểu cách đánh đấm mang tính kỹ xảo, hơn nữa rất gian xảo."

Am hiểu đánh nhau kiểu kỹ xảo? Đây là sự thăng cấp của "Thầy Bói"? Sao cứ thấy là lạ làm sao ấy nhỉ... Mình có phải thợ săn đâu... Chẳng lẽ sẽ trở thành pháp sư kiểu đánh tay đôi? Gian xảo là như nào? Trí lực được nâng lên nên giỏi che giấu kẻ khác? Klein đọc mà sửng sốt, thậm chí hần còn nghi ngờ tư liệu của Kẻ Gác Đêm bị sai.

Mặt sau là những trường hợp tương ứng. Hần đọc đi đọc lại mấy lần nhưng chẳng tìm được lời giải thích hợp lý nào.

Hần lại di chuyển tầm mắt xuống dưới, đọc tới phần miêu tả về danh sách 7:

"Không biết tên ma được tương ứng, người phi phạm ở danh sách này nắm giữ rất nhiều pháp thuật có thể thi triển nhanh, kết hợp kỹ xảo bản thân và sức mạnh siêu nhiên."

Thế này mới đúng! Thế này mới là sự thăng cấp của "Thầy Bói" chứ! Klein thở phào một hơi, thầm cảm thán một câu.

Sau khi đọc hết các trường hợp ví dụ về danh sách 7, hắn dời mắt sang miêu tả tổng kết của đường tắt này:

"Đường tắt danh sách này được hình thành sớm nhất ở gia tộc Zarathu của đế quốc Solomon trong cuộc phân tranh ở kỷ thứ tư, nên gia tộc này chưa bị hủy diệt hoàn toàn, thi thoảng vẫn nghe tới tên của bọn họ trong lịch sử của kỷ thứ năm... Nghi ngờ có liên quan tới tổ chức cổ xưa Hội Mật Tu."

Zarathu? Nhìn thấy cái tên này, con người trong mắt Klein co rút lại, bởi xế chiều hôm qua hắn đọc được nó ở trong nhật ký của Russel đại đế!

"Phương pháp đóng vai" của Russel chính là do một nhân vật Zarathu thần bí nhắc nhở!

"Bởi vì Zarathu thần bí kia, Russel đại để mới hối hận vì sao không chọn "Thầy Bói"? Cho nên gián tiếp ảnh hưởng tới ta, khiến ta trở thành "Thầy Bói", làm phương pháp đóng vai về với vòng tay của "Thầy Bói"? Thật cảm thấy số mệnh vậy..." Klein nhú mày, cảm thấy chuyện dường như có gì đó khác.

Chỉ nhìn vào sợi xích logic thì hẳn thấy mọi mắt xích đều không có vấn đề, nhưng về lĩnh vực thần bí học, cảm giác số mệnh tương tự như vậy thường tỏ rõ một số thứ, liên lụy tới một vài vấn đề. Lại thêm cảm giác kỳ quái của sự kiện xuyên việt... Quả là khó bề phân biệt... Mà cái tên chủ nhân thể xác ta đang sử dụng cũng tự sát vì cuốn bút ký mà "Hội Mật Tu" làm mất... Klein nghĩ hồi lâu, có rất nhiều suy đoán, nhưng đều thiếu thông tin để chứng minh là đúng.

Phù... Klein đọc đi đọc lại phần tư liệu này mấy lần, cuối cùng chỉ có thể tạm để sau đầu, đọc những phần ghi chép khác trước.

Hắn tìm danh sách "Thủy Thủ", quả nhiên thuộc về chúa tể Bảo Táp. Đối với đối thủ cũ có khả năng không chỉ là ba nghìn năm này, tư liệu Kê Gác Đêm ghi chép khá rõ ràng:

"Danh sách 8: "Người Dân Nổi Giận", thời cổ gọi là "Bảo Vệ Bảo Táp". Khi người phi phạm của danh sách này nổi giận, có thể đánh ra công kích hơn hẳn bình thường rất nhiều, cho dù là sức mạnh hay tốc độ đều được đề cao rất nhiều... Đối mặt với bọn họ hết như đối mặt với một cơn lốc..."

"Danh sách 7: "Nhà Hàng Hải", tên cũ là "Mục Sư Bảo Táp". Người phi phạm của danh sách này cũng là học giả về thiên văn địa lý, bọn họ có trực giác chắc chắn về từ trường, dòng biển, hướng gió và mây... Thuyền

mà có "Nhà Hàng Hải" sẽ không bao giờ lạc trên biển rộng... Bọn họ là thân quyến của hải dương với cấp bậc cao hơn. Khi ở trên biển lớn, bọn họ sẽ nhận được sự nâng cấp về mọi phương vị... Bọn họ là bạn của nước, có thể hoạt động tự do dưới nước hơn nửa giờ... Bọn họ có thể thi triển trong giới hạn một vài pháp thuật liên quan đến nước, trong này có tới từ sự nắm giữ của bản thân hoặc được chúa tể Bão Táp ban ân, ví dụ như..."

Danh sách 7 "Nhà Hàng Hải" có vẻ rất mạnh đây... Klein gật đầu. Hẳn nghi ngờ "Người Treo Ngược" không phải "Bảo Vệ Bão Táp" mà chính là "Nhà Hàng Hải", nhìn từ việc anh ta vừa thăng cấp nên khả năng "Nhà Hàng Hải" là rất lớn. Về mặt khác thì điều này cũng cho thấy "Người Treo Ngược" không phải thành viên của Kẻ Trùng Phạt, chỉ là hải tặc được giáo hội Bão Táp âm thầm thu nhận thôi.

Lợi hại... Lợi hại... Klein lật thêm vài tờ, tìm được sự thăng cấp của "Khán Giả", phát hiện những miêu tả trong đây đúng với những gì "Người Treo Ngược" đã nói.

Danh sách 9 "Khán Giả" cũng giống "Thầy Bói", thiếu năng lực đối phó trực tiếp với địch, chỉ có thể thông qua việc quan sát mục tiêu để lấy được thông tin, biết rõ ý tưởng thực sự của đối phương để từ đó tạo ra ảnh hưởng một cách khéo léo, thầm dẫn dắt khiến cho sự tình phát triển theo hướng mà mình muốn.

Danh sách 8 "Người Đọc Tâm" là bản "Khán Giả" được nâng cấp toàn diện, việc quan sát của Người Đọc Tâm không chỉ giới hạn ở chi tiết bên ngoài mà xâm nhập tới các lĩnh vực thần bí như khí tràng, thể dĩ thái. Nhờ sự kết hợp của hai điều này khiến "Người Đọc Tâm" có thể nắm giữ lòng người một cách chính xác, dường như có thể đọc được suy nghĩ trong đầu đối phương. Ở trước mặt "Người Đọc Tâm", khó mà giữ được bí mật.

Danh sách 7 "Bác Sĩ Tâm Lý", cũng chính là "Bác Thầy Phân Tích Tinh Thần", tiến bộ vượt bậc dựa trên cơ sở danh sách 8, bắt đầu ảnh hưởng

trực tiếp tới mục tiêu, ví dụ như trị liệu các vấn đề như bị điên, hoặc làm cho đối phương trở nên điên cuồng, đánh mất lý trí.

"Là người phi phạm khiến kẻ khác khó lòng phát hiện được..." Xem hết tư liệu, Klein kết luận.

Sau khi biết những chuyện liên quan tới các thành viên của hội Tarot, hẳn giờ tới "Giáo hội Thần Hơi Nước và Máy Móc", bởi vì danh sách "Thông Thức Giả" mà Russel đại để chọn thuộc về giáo hội này:

"Danh sách 9 - Thông Thức Giả: Người phi phạm của danh sách này tin rằng tri thức là sức mạnh, có hiểu biết sơ qua về thần bí học, tinh thông về các thứ như nước cường toan, Nitroglycerin và các bánh răng phức tạp hơn. Dường như bọn họ biết mọi thứ."

Thảo nào Russel đại để lại nói rằng ma dược này rất phù hợp với ông ta, có thể phát huy ưu thế của ông ta ở mức lớn nhất... Klein giật mình, rồi dờn mắt xuống dưới. Sau vài trường hợp ví dụ, danh sách 8 tương ứng hiện ra trong mắt Klein.

"Nhà Khảo Cổ Học, có đầy đủ tri thức về lịch sử, sinh tồn dã ngoại và các tri thức cấm liên quan tới di tích. Có sức lực và năng lực đủ mạnh để đối mặt với tất cả..."

"Danh sách 7 - "Chuyên Gia Giám Định": Có thể nắm bắt được năng lực và vấn đề của một phần lớn các vật phẩm siêu phạm dựa theo trực giác, có thể sử dụng nó mà gắng sức tránh né nguy hiểm..."

Bởi vì cấp bậc bảo mật của Klein không cao nên các tư liệu nhắc tới các danh sách đường tắt ở đây chỉ tới "7", khiến hẳn ngứa ngáy mà không tìm được cách nào, chỉ hy vọng bên phía Backlund nhanh chóng đưa vật phong ấn 2 - 049 tới để xác nhận Riel Bieber có phải hậu duệ của gia tộc Antigenous không. Bởi như vậy hẳn mới có hy vọng trở thành đội viên chính thức, nhận được cấp độ bảo mật cao hơn.

Chỉnh lại tâm tình, Klein đọc cẩn thận kỹ càng tư liệu từ đầu tới cuối, biết sau "Người Nhặt Xác" là "Kẻ Đào Mộ", rồi tới "Người Thông Linh"; biết danh sách 8 của "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" bị thiếu, không chỉ không có tên mà phần miêu tả cũng để trống, nhưng danh sách 7 lại có ghi tên ma dước, "Phù Thủy"!

Nghe có vẻ lợi hại đấy... Klein thông thả lật giấy, thấy được "Người Học Việc" và "Kẻ Trộm" mà Russel đại để nhớ mãi không quên, những ghi chép liên quan tới chúng chỉ tới danh sách 8, phần sau để trống.

"Danh sách 9 - "Người Học Việc": năng lực có vẻ kỳ quái, chỉ có thể xác định là khởi đầu của một trường phái pháp sư mới. Bọn họ ít khi bị vây khốn, cũng khó mà bị ngăn cản, luôn có cách để đào thoát và vượt qua... Danh sách 8, "Bậc Thầy Ảo Thuật", nắm giữ đủ loại pháp thuật kỳ quái nhưng không mạnh..."

"Danh sách 9, "Kẻ Trộm, rất khó tách biệt được những người phi phạm này với trộm cắp bình thường, có lẽ về thủ đoạn của bọn họ càng cao siêu hơn. Mà mục đích trộm cắp của bọn họ không phải là để hưởng thụ, cũng không phải vì sinh kế, càng giống như thực hiện một sứ mệnh nào đó... Danh sách 8, "Kẻ Lừa Bịp", trong một vài vụ án lừa bịp, chúng tôi phát hiện dấu vết của người phi phạm, bọn họ dùng lừa gạt kẻ khác làm thú vui..."

Lấy lừa gạt làm thú vui... Đây không phải là một dạng thức khác của đóng vai sao? Nếu được lựa chọn, có lẽ ta sẽ chọn "Người Học Việc"... Klein lặng lẽ nói một câu, chợt phát hiện tên của ma dước danh sách của Treece, kẻ đã tạo ra vụ thảm án trên tàu Cỏ Linh Lăng, "Kẻ Xúi Giục".

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 66: Giáo Phái Ma Nữ

Dịch giả: nh0ckd255

"Danh sách 8, "Kẻ Xúi Giục", am hiểu khơi gợi dục vọng xấu xa trong lòng mỗi người, am hiểu cách khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt, khơi mào xung đột, tạo ra huyết án..."

Miêu tả không được kỹ cho lắm, xem ra Kẻ Gác Đêm không biết nhiều về năng lực của ma dục này... Nhưng quả thật phù hợp với đặc điểm vụ thảm án trên tàu Cỏ Linh Lăng... Klein dời tầm mắt lên danh sách 9 tương ứng của "Kẻ Xúi Giục":

"Danh sách 9, "Thích Khách", có thể thay đổi thân thể trong thời gian ngắn, nhận được nhẹ như lông vũ, mà còn có thị lực như chim ưng và đôi mắt nhìn được trong bóng tối. Mỗi một vị "Thích Khách" đều có sở trường trốn trong bóng tối, có bước đi linh hoạt và có năng lực dồn toàn bộ sức mạnh trong một chiêu tấn công..."

Đọc hết miêu tả, Klein lại cảm thấy nghi hoặc: Thích Khách... Thích Khách tăng cấp lên thành Kẻ Xúi Giục?

Danh sách này với "Thầy Bói" thăng cấp lên làm nghề nghiệp giỏi về đánh nhau kiểu kỹ xảo đều có vẻ kỳ quái như nhau... Có danh sách khi thăng cấp theo thứ tự sẽ rất bình thường, ví dụ như "Khán Giả", nhưng vì sao lại có danh sách thăng cấp kiểu phi lô-gic và không theo trực giác như vậy? Ủm, cũng chưa chắc, có khi có vài điểm chung ngầm nào đó mà mình chưa phát hiện ra... Ví dụ như "Thích Khách" mà "Kẻ Xúi Giục" đều mang

tai họa tới cho kẻ khác... Nhưng "Thầy Bói" thì mình hoàn toàn không nghĩ ra! Ha, chẳng lẽ thuộc về chi của lão Gandalf? Sau khi thêm một điểm ma pháp kiểu phụ trợ thì toàn bộ điểm kỹ năng khác sẽ cộng hết vào sức mạnh và kỹ xảo?

Klein vừa lạng lẽ giữu cột vừa lắc đầu, tiếp tục giở tư liệu tới bộ phận của tổ chức Hội Linh Tri bí ẩn có liên quan tới Kẻ Xúi Giục.

"Hội Linh Tri, là tổ chức mới xuất hiện ở kỷ nguyên thứ năm, cũng chính là giai đoạn đầu của kỷ nguyên hiện giờ. Bọn họ cho rằng tinh thần là bản chất của con người, mà thân thể là nhà giam đã trói buộc tinh thần, người làm điều ác chính là bị ảnh hưởng bởi thân thể. Bắt buộc thông qua linh tính nhận được tri thức, khiến tinh thần dần được giải thoát khỏi cơ thể, lại trải qua từng tầng thử thách của tinh thể, cuối cùng thoát khỏi thế giới vật chất để trở về bản ngã tinh khiết nhất và chân thực nhất, được cứu rỗi vĩnh hằng.

Cho nên rất nhiều thành viên cực đoan của Hội Linh Tri lấy việc tiêu diệt thân thể người khác làm mục tiêu mà tạo ra không ít vụ án đẫm máu... Có thể thấy rõ danh sách mà bọn họ nắm giữ được chia làm hai loại, loại thứ nhất là "Người Học Việc", "Bậc Thầy Ảo Thuật" có vẻ khá bình thường trong bọn họ. Loại thứ hai là "Thích Khách" và "Kẻ Xúi Giục" mà ít khi xuất hiện... Tạm thời chưa có chứng cứ gì cho thấy Hội Linh Tri có được ma được danh sách 7 và trên danh sách 7.

Không ai biết Hội Linh Tri được hình thành như nào, chỉ có thể thông qua hai loại danh sách đường tắt để phân tích nguồn gốc của bọn họ. Một, "Người Học Việc" và "Bậc Thầy Ảo Thuật" rất dễ khiến người ta liên tưởng tới gia tộc Abraham của vương triều Tudor ở kỷ thứ tư, không loại trừ gia tộc Tamara liên hôn trường kỳ với gia tộc Abraham. Hai, "Thích Khách" và "Kẻ Xúi Giục" chỉ về giáo phái Ma Nữ."

Gia tộc Abraham, gia tộc Tamara, gia tộc Antigenous, gia tộc Zarathu, Hắc hoàng đế của đế quốc Solomon, Huyết hoàng đế của vương triều Tudor, đế quốc Trensolster với gia tộc Jacob và gia tộc Amon mà "Người Treo Ngược" có nhắc tới... Kỷ thứ tư đã chôn vùi quá nhiều bí mật của lịch sử mà, có lẽ còn rất nhiều chân tướng nữa...

Klein đọc mà cảm thán không nguôi, hẳn có cảm nhận sâu sắc rằng lịch sử của kỷ thứ tư này bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc. Mà chỉ xuyên qua màn sương ấy nhìn được đường viền thôi đã khiến người ta run sợ khó mà ngăn cản được, dường như có thể tưởng tượng ra được một thời đại phi phạm hưng thịnh, có thể tưởng tượng được kỷ nguyên của máu me, kỳ dị cùng nhảy múa, khủng bố và méo mó hòa ca.

Klein lặng lẽ hít vào một hơi, lật giở lại trước sau nhưng không phát hiện miêu tả về giáo phái Ma Nữ.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Neil đang dùng giấy lọc ép cà phê xay trong tay, nhờ vả rất chân thành: "Ông Neil, giáo phái Ma Nữ là tổ chức gì vậy? Tôi không thấy phần giới thiệu về bọn họ ở trong tư liệu."

Neil không vội trả lời hắn, mà vắt giấy lọc kia một lúc rồi mới cười ha ha, nói:

"Cấp độ bảo mật của cậu chưa đủ, cho dù Dunn có cho phép cũng không cách nào đọc được phần tư liệu kia. Thậm chí có thể nói như này, rất nhiều tư liệu chỉ có ở Thánh Đường, hoàn toàn không lưu trữ sau cửa Chianese ở thành phố Tingen này. Chờ ngày nào đó cậu trở thành đội trưởng của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, tới Thánh Đường nhận huấn luyện thì mới có thể tiếp xúc.

Về chuyện giáo phái Ma Nữ, tôi không thể giải thích nhiều cho cậu được, chỉ biết rằng bọn họ thờ phụng "Ma Nữ Nguyên Sơ", cho rằng nhân vật bí ẩn ấy mới là người thừa kế chân chính của Chúa Sáng Thế, được

dựng dựng từ trong hỗn độn, là "Kẻ Ban Sơ" được sinh ra từ trong cơ thể Chúa Sáng Thế, cũng chắc chắn là "Kẻ Cuối Cùng" chấm dứt tất cả.

Danh sách của bọn họ liên quan tới điều này, bởi vì muốn nhận được sự ban ân của "Ma Nữ Nguyên Sơ", tới gần nhân vật bí ẩn này nên hầu hết đám cấp cao của giáo phái này đều là nữ giới, đó là lý do vì sao bọn họ được gọi là giáo phái Ma Nữ. Rất nhiều thông tin nằm trong phạm trù mà thành viên chính thức như tôi không được tiếp xúc, tôi chỉ nghe bảo là các ma nữ coi việc rải tai nạn là sứ mệnh của mình."

Rải tai nạn... Rất phù hợp với điểm chung của "Thích Khách" và "Kẻ Xúi Giục"... Chẳng qua chàng trai Treece kia tương lai có vẻ đáng lo rồi, bởi ma được tiếp theo của đường tắt này hình như phù hợp với nữ giới hơn... Klein khẽ gật đầu, tiếp tục đọc tư liệu trong tay.

Sau khi xem xong, hắn phát hiện tổ chức bí ẩn nhiều hơn hắn nghĩ, nhưng suy tính cẩn thận thì thấy đây là chuyện bình thường, bởi thế giới này có lịch sử lâu dài như vậy, lại còn từng xuất hiện thời đại mà sức mạnh phi phạm lên ngôi.

Dựa theo nội dung mà các tài liệu cung cấp, Klein dùng phương pháp niên đại chia các tổ chức bí ẩn làm ba loại:

Một là các tổ chức cổ xưa sinh ra từ kỷ thứ tư, bao gồm nhưng không giới hạn "Hội Khổ tu Morse", "Hội Mật Tu" và "Bái Huyết giáo" đi theo ác ma, mà "Giáo phái Ma Nữ" mà tư liệu chỉ nhắc đến một câu.

Hai là tổ chức bí ẩn sinh ra từ kỷ thứ năm, cũng chính là lúc ban đầu của kỷ nguyên này, các tổ chức này có mối liên hệ hoặc ít hoặc nhiều với các giáo phái và gia tộc đáng sợ của kỷ thứ tư, ví dụ như "Hội Linh Tri", ví dụ như "Linh Giáo đoàn" thờ phụng cái chết, ví dụ như "Học phái Sinh Mệnh" coi việc kế thừa thầy trò là chính, và "Học phái Hoa Hồng" lấy việc thờ cúng máu me mà nổi tiếng trong giới người phi phạm...

Ba là các tổ chức mới sinh ra trong vòng một, hai trăm năm nay, có "Hội Cực Quang", "Hội Thiết Huyết Thập Tự", "Yếu Tố Bình Minh", và "Hội Tâm Lý Luyện Kim" mà Klein nghe nói từ lúc trước.

Ngoài ra còn một số tổ chức nhỏ bé chưa từng làm ra chuyện lớn lao gì.

"Chắc chắn Benson và Melissa không thể ngờ rằng thế giới này nguy hiểm cỡ nào, không chỉ có chiến tranh..." Klein lắc đầu khẽ cười, sắp xếp chỉnh tề chỗ tư liệu này rồi giao cho lão Neil.

Cùng lúc đó hắn cũng ngầm bổ sung thêm một câu trong lòng: Dù sao hội Tarot của ta đừng có "leo lên bảng" là được...

Neil vốn không ngờ thủ lĩnh của một tổ chức bí ẩn đang ngồi đối diện mình, cười hơ hớ cầm tư liệu rồi đi tới cửa Chianese.

Klein ngồi ở chỗ kia suy nghĩ mình có nên thử bói toán tung tích của "Kẻ Xúi Giục" Treece không, nhưng sau mười mấy giây suy nghĩ hắn quyết định từ bỏ, bởi chỉ biết hình dáng đại khái và cái tên không rõ là thật hay giả của đối phương mà tìm được hành tung của kẻ này thì không còn là "Thầy Bói" nữa, phải gọi là "Kẻ Tiên Tri" mới đúng!

Khi Neil trở lại, Klein thu tâm tư lại, tiếp tục khóa thần bí học của mình để nắm giữ thêm nhiều cách thức của nghi thức ma pháp hơn.

Cả một ngày này, hắn đều chỉ học tập và luyện tập, không tham dự hành động phối hợp lòng bắt "Kẻ Xúi Giục" Treece, chỉ nghe nói vì vài yếu tố đặc biệt mà vật phong ấn 2 - 049 tới từ Backlund đã lùi ngày xuất phát, cụ thể như nào chờ quyết định.

Bởi hôm qua xem bói được 2 saule tiền mặt, trên đường về nhà Klein đã bỏ 10 penny mua một thùng 2 lít bia Anmatt cho Benson, và mua một mẻ bánh chanh ngọt mới cho Melissa.

"Klein, anh biết chú rất coi trọng anh và Melissa, nhưng không phải như vậy đâu, đừng có lúc nào cũng tiêu pha thế này." Benson nhìn thùng bia nhỏ, châm chước ngôn từ rồi nói.

Melissa đứng bên cạnh, gật đầu lia lịa.

Đại khái là thói quen chi tiêu của chúng ta khác nhau thôi mà... Klein buồn cười, thở dài nói:

"Benson, Melissa, hai người không phải lo, đây là em mua bằng trợ cấp tăng thêm, ừm, mỗi tuần có thể nhận thêm đại khái từ 2 tới 4 saule."

Dù sao em cũng không thể nói cho hai người rằng đây là tiền lời có được do em xem bói cho người ta... Hăn bổ sung thêm một câu trong lòng.

"... Công việc này của chú có vẻ tốt hơn anh tưởng nhiều đấy." Benson ngẩn ra, rồi bình luận một câu rất trọng tâm.

Đúng vậy, thậm chí còn học được bói toán nữa... Klein nhây thêm một câu như vậy trong đầu, sau đó quay người đi tới nhà bếp.

Với sự hợp lực của ba anh em, bữa tối phong phú nhất đã ra lò.

Sau khi ăn uống no say, ba anh em cứ thế ngồi trong phòng khách, một lúc lâu mới đứng dậy dọn dẹp, tán gẫu và học hành.

Khi Benson và Melissa đi ngủ rồi, ta phải lên sương xám xem nghi thức có hiệu quả không... Klein vừa ôn tập sách lịch sử, vừa liếc anh trai với em gái mình một cái.

...

Phố dưới của phố Chữ Thập Sắt, khu phía tây, một căn nhà ba tầng chìm trong bóng tối, không có đèn đường, không có ánh sáng gì cả.

Bỗng có một bóng người nhảy ra khỏi cửa sổ tầng ba, nhẹ nhàng đáp xuống đất hết như một cây lông vũ, gần như không tạo ra tiếng động gì. Hẳn rẽ người sang một hướng rồi đột nhiên biến mất như tan vào bóng đêm, chỉ thấy mang máng hình dáng.

Người này phóng nhanh đi tới bến cảng, tới một góc chất đầy hàng hóa và không có người.

Bóng người này quan sát xung quanh một lúc, vòng quanh nơi đó hai lần rồi mới rời khỏi bóng tối, đi vào góc kia.

Có thể nhìn thấy hẳn có khuôn mặt tròn vo khá thân thiết, đúng là "Kẻ Xúi Giục" Treece, người đã tạo ra vụ thảm án tàu Cỏ Linh Lăng.

"Cảm thấy thế nào?" Lúc này một nhân vật thần bí mặc áo choàng đen có mũ đi ra khỏi bóng tối của góc kia, giọng nói hiện rõ là nữ.

Treece nở nụ cười hiền lành và thỏa mãn: "Rất thoải mái, đó chính là giấc mộng và cảnh tượng mà tôi theo đuổi. Tôi nghĩ là tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa đã chuẩn bị xong xuôi cho việc thăng cấp rồi."

Cô gái mặc áo choàng màu đen kia khe khẽ gật đầu, nói:

"Rất tốt! Dựa theo lời hứa, tôi sẽ cho cậu phương pháp điều chế ma dược danh sách 7 và ba loại nguyên liệu chủ yếu, số còn lại cần cậu tự sưu tầm."

"Không thành vấn đề." Treece trả lời như đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Cô gái thần bí kia giơ tay lên, đưa một thứ trông giống cuốn sách cho Treece.

"Cuốn sách" kia có vỏ ngoài là đồng thau trông cũ và lonag lổ, bên cạnh treo khóa hình ngôi sao kỳ quái.

Treece biết thứ bên trong "Cuốn Sách" chính là phương pháp điều chế, là vật liệu điều chế, nên tâm tình khá kích động. Hắn cố nén cảm xúc lại, tò mò nhìn tên ma được ghi trên lớp đồng thau bên ngoài: "Nữ Phù Thủy!"

Treece ngạc nhiên thốt lên, khó tin mà nhìn dòng chữ viết bằng tiếng Hermes này.

"Nữ Phù Thủy"? Tôi thăng cấp lên thành "Nữ Phù Thủy"? Đùa cái gì vậy!

Cô gái thần bí kia che miệng, khẽ cười một trận, hồi lâu mới đáp:

"Không phải cậu luôn cảm thấy kỳ quái sao? Rằng vì sao cấp cao của chúng ta toàn là nữ... Đây chính là đáp án!"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 67: "Lời Hồi Đáp"

Dịch giả: nh0ckd255

Mặt trăng đỏ yên lặng treo trên bầu trời cao vời vợi, chiếu rọi thành phố Tingen, thành phố đại học, đang dần yên tĩnh.

Klein đứng trước bàn học, xuyên qua cửa sổ lúi nhìn xuống phố Hoa Thủy Tiên vắng lặng bóng người, tai nghe tiếng xe ngựa đàng xa lao nhanh trên phố.

Hắn cầm chiếc đồng hồ bỏ túi với hoa văn cành lá màu trắng bạc, ấn chóp mở ra, nhìn thoáng qua rồi giơ tay kéo rèm cửa lại, làm cho ánh đèn khí gas màu vàng chiếu rõ căn phòng ngủ hơn.

Klein không nhanh không chậm xoay người, khóa trái cửa phòng rồi khóa van khí gas lại.

Toàn bộ căn phòng tức thì bị bóng tối bao phủ, chỉ có ánh trăng đỏ rực xuyên qua lớp rèm cửa sổ mang thêm màu sắc vào trong, tạo ra cảnh tượng đêm khuya trong truyện cổ tích của nhiều dân tộc.

Trong cảnh tượng ấy, Klein lấy một con dao bằng bạc ra, làm cho đầu óc phác thảo hình quả cầu ánh sáng, lại khiến bản thân tiến vào trạng thái nửa minh tưởng. Hắn tập trung tinh thần, dựa theo những gì luyện tập lúc trước khiến linh tính mọc lên theo mũi dao, sau đó khiến chúng di chuyển quanh bản thân, kết hợp một cách kỳ diệu với hoàn cảnh xung quanh mà đóng kín căn phòng lại.

Hắn làm vậy là để tránh việc xuất hiện dao động dị thường khiến Benson và Melissa bị đánh thức.

Tiếp theo Klein đặt dao xuống, đi bốn bước ngược chiều kim đồng hồ, mỗi một bước hắn lại đọc thần chú tới từ Trái Đất.

Tiếng gào thét và nỉ non không hề thay đổi kéo tới, sự điên cuồng và đau đớn ập lên người, hắn cố gắng hết sức khống chế bản thân, ở trạng thái gần như nửa mơ hồ mà chống đỡ qua giai đoạn nguy hiểm nhất, khó chịu đựng nhất.

Màn sương mù xám trắng mênh mông vô tận, những "ngôi sao" đỏ sậm xa gần và thần điện nguy nga sừng sững đứng đó hệt như người khổng lồ đã chết xuất hiện y hệt những gì Klein gặp trước đây, không có gì thay đổi. Sự yên lặng và cổ xưa từ mấy chục nghìn năm tích lũy đập vào mặt.

Không, vẫn có thay đổi! Klein tập trung vào một "ngôi sao" đỏ sậm bên cạnh. Đây là ngôi sao tượng trưng cho "Chính Nghĩa"!

"Ngôi sao" này liên tục co vào rồi phình ra, biên độ không lớn nhưng lặp lại không ngừng.

Klein cẩn thận đưa linh tính của bản thân tới ngôi sao đỏ sậm kia.

Khi linh tính chạm tới ngôi sao, đầu óc hắn bỗng vang lên một tiếng "ù", sau đó hắn thấy một mình ảnh mơ hồ và méo mó, nghe thấy tiếng cầu khẩn hư ảo và chồng chéo vào nhau:

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này,

Ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám,

Ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may,

Tôi cầu xin sự giúp đỡ của ngài.

Tôi cầu xin sự chiếu cố của ngài.

Tôi cầu xin ngài cho tôi một giấc mơ đẹp."

...

"Tôi cầu xin ngài cho tôi một giấc mơ đẹp."

...

"Tôi cầu xin ngài cho tôi một giấc mơ đẹp."

...

Giọng một cô gái không ngừng vang vọng, lồng vào nhau, tinh thần của Klein cũng trở nên phiến chán và hỗn độn theo, hết như vừa mơ màng ngủ thì nghe thấy tiếng đập bàn phá đồ và cãi nhau từ tầng trên. Hắn cố điều chỉnh cảm xúc, dùng minh tưởng xuôi sự kích động trong lòng rồi cẩn thận nhìn rõ hình ảnh mơ hồ đang hiện ra trước mắt.

Đó là một cô gái mặc áo choàng màu trắng với mái tóc vàng óng ả. Cô ta đứng trước ánh lửa của bốn ngọn nến, cúi đầu kính cẩn đọc liên tục. Theo hình ảnh méo mó đó, Klein tạm nhận ra đây là cô nàng "Chính Nghĩa".

Đến lúc này hắn hoàn toàn khẳng định rằng thần chú nghi thức của mình hoàn toàn có thể chỉ tới nơi này, chỉ tới mình một cách chính xác! Điều này khiến hắn cảm thấy rất có thành tựu, cảm thấy sự mò mẫm trước nay chưa từng có của mình rất có hiệu quả.

Ta sẽ không tự khen mình quá giỏi đâu... Tâm tình Klein trở nên tốt đẹp, hắn chỉ cảm thấy tiếng cầu khẩn vang vọng bên tai như tiếng vo ve của lũ ruồi bọ cũng có thể chấp nhận được.

Bỗng một ý nghĩ nảy lên trong đầu, hẩn thử phác thảo "lời hồi đáp" trong đầu rồi thông qua mối liên hệ vi diệu kia truyền cho ngôi sao đỏ sậm: "Ta đã biết."

...

Trong tầm mắt là màn sương xám dày đặc với một bóng người mơ hồ và méo mó đứng ở nơi sâu nhất. Đôi mắt ngài có màu đỏ sậm chảy quanh, kèm đó là một giọng nói không ngừng vang vọng trong thế giới trống trải chẳng có gì:

"Ta đã biết."

"Ta đã biết."

"Ta đã biết."

...

Audrey Hall choàng tỉnh, ôm chần ngồi dậy, trong đầu toàn hình ảnh mà mình vừa mơ thấy. Cô biết rõ mình vừa mơ tới Kẻ Khờ, con người thần bí ở trên màn sương xám kia!

"Đây là đáp lại lời cầu khẩn của ta à?" Audrey nhanh chóng tiến vào trạng thái "Khán Giả", bắt đầu tỉnh táo phân tích.

Tuy cô không hiểu vì sao Kẻ Khờ không đáp lại ngay lúc làm nghi thức mà phải chờ tới đêm, nhưng vẫn cảm thấy chấn động vì nghi thức ma pháp này và những thần chú kia thật sự có tác dụng. Lúc trước cô có cầu khẩn tới nữ thần Đêm Tối, nhưng chưa bao giờ được đáp lại!

Ngài Kẻ Khờ tuy không phải thần linh, nhưng chắc không xê xích gì nhiều... Audrey chậm rãi hít vào một hơi rồi từ từ thở ra.

Đối phương đã là kẻ mạnh tới mức không thể phản kháng, cô ta nhanh chóng quăng sâu lo ra sau đầu mà suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì:

"Thứ nhất, tiêu hóa hết ma dược "Khán Giả"... Việc đóng vai của mình coi như không tệ. Thứ hai, tìm kiếm hội Tâm Lý Luyện Kim. Thứ ba, xem có thể lấy được phương pháp điều chế ma dược "Người Đọc Tâm" từ chỗ ngài Kẻ Khờ, hoặc là manh mối về hội Tâm Lý Luyện Kim cũng được.

Chẳng qua mỗi một nhân vật giống thần linh đều có chuỗi danh sách hoàn chỉnh của mình, chưa chắc đã biết phương pháp điều chế các danh sách đường tắt khác... Tổ chức phi phạm mới sinh như Hội Tâm Lý Luyện Kim này cũng chưa chắc có tư cách khiến ngài Kẻ Khờ chú ý..."

...

Sau khi ngắt kết nối, Klein với tâm tình khá tốt ngồi xuống ghế chủ nhân trên chiếc bàn đồng thau dài.

Hắn dựa lên phần lưng ghế tựa, toàn thân được bao phủ trong màn sương xám, tay gối lên thành ghế, nằm lại rồi để cạnh miệng, bắt đầu hồi tưởng và xem xét chi tiết quá trình vừa rồi.

Lúc này trong thế giới sương xám chỉ có một sinh linh là hắn, ngoài ra thì yên lặng không tiếng động.

"Dường như chỉ có thể truyền tin tức qua lại chứ không thể mượn nó để điều động sức mạnh nơi này... Xem ra ý tưởng lúc trước của ta không thể thực hiện được rồi." Klein lặng lẽ tổng kết.

Tính toán ban đầu của hắn là nếu nghi thức và thần chú mà hắn thiết kế này hữu hiệu thì thử xem liệu có thể dùng cách này để trói chặt bản thân với thế giới sương xám lại, từ đó dẫn mở sức mạnh của không gian thần bí này. Đến lúc đó hắn có thể tự cầu khẩn với bản thân mà vòng qua những hạn chế, bí ẩn và nguy hiểm, sử dụng thế giới sương xám này một cách

nhiều hơn. Ví dụ như hẳn có thể tiến hành nghi thức trước để khẩn cầu "bản thân" ban cho, tiếp theo tiến vào thế giới này hưởng ứng lời khẩn cầu rồi ban ân.

"Xem ra ta hãy còn mơ mộng viễn vông lắm... Sự hiểu biết và nắm giữ của ta với thế giới sương xám này còn lâu mới đạt tới mức độ kia..." Klein lắc đầu tự giễu, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, hẳn thấy "ngôi sao" đỏ sậm tượng trưng cho "Người Treo Ngược" bắt đầu co vào phình ra, nghe được những âm thanh hư ảo mà vô hình đang phát ra thành từng vòng.

"Đúng lúc gặp được "Người Treo Ngược" tiến hành nghi thức?" Klein gật đầu.

Hắn yên vị trên ghế, giơ tay khẽ chạm vào "ngôi sao" này. Linh tính tràn ra rồi chạm tới ngôi sao đỏ sậm đang không ngừng co vào rồi phình ra kia.

Hắn nghe được giọng khẩn cầu trầm thấp và chồng chéo lên nhau của Người Treo Ngược, đồng thời cũng thấy được hình ảnh nhòe nhòe không rõ. Trong hình ảnh ấy, "Người Treo Ngược" mặc một chiếc áo choàng đen sì, đứng trước bốn ngọn lửa, xung quanh là bức tường tạo ra từ linh tính dùng để ngăn cách ảnh hưởng của bên ngoài.

Klein không lập tức đáp lại mà cứ lẳng lẳng nhìn, lẳng lẳng nghe.

"... Ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may. Tôi khẩn cầu sự giúp đỡ của ngài."

...

"Người Treo Ngược" khẩn cầu xong, chờ trong chốc lát nhưng không thấy trả lời thì bắt đầu hủy bỏ bức tường linh tính, thổi tắt ngọn lửa và thu

thập dàn tế.

Đến lúc cuối anh ta tự tay lau qua, nước lan ra khiến chiếc bàn được dùng làm dàn tế trở nên bóng loáng đẹp đẽ hơn hẳn.

"Pháp thuật hệ nước... Sự ban ơn của Bão Táp... Quả thực "Người Treo Ngược" chỉ ít là "Nhà Hàng Hải"... Klein khẽ gật đầu. Trước khi hình ảnh biến mất, hắn dựa theo phương thức như trước đưa "lời hồi đáp" truyền lại cho ngôi sao đỏ sậm kia.

...

Arges Wilson đang ở trong "Thành phố Hào Phóng" - thủ phủ của quần đảo Rorsted. Anh không đi tới một nơi có tên là Rạp Hát Đỏ với các thủy thủ đoàn, mà ở lại khách sạn, đóng chặt cửa sổ rồi thử nghi thức mà Kẻ Khờ đã nói.

Sau khi hoàn thành việc cầu khẩn một cách quen thuộc, Arges kiên nhẫn chờ một lúc, nhưng không được đáp lại.

"Xem ra lần thử nghiệm này không thành công... Ngài Kẻ Khờ phải đổi cách khác rồi..." Anh ta nghĩ với cảm giác nửa may mắn nửa thất vọng.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Arges định xuống tầng uống "Ranze mạnh" - cồn rất có ích cho việc phát huy năng lực của "Người Dân Nổi Giận", cho nên đám người bên Kẻ Trừng Phạt của Chúa Tế Bão Táp thường khá thích loại "thức uống" này.

Arges mở cửa phòng, đang định đi ra thì bỗng nhiên hoa mắt, thấy trên hành lang là màn sương xám hư ảo và vô tận, thấy một bóng người ngồi ở nơi sâu nhất, hệt như đang ngồi trên ngai vàng cao xa.

"Ta đã biết." Giọng nói trầm và quen thuộc vang vọng bên tai Arges, làm cho anh ta chờ người ra đó, đầu đầu đón giật giật.

Đôi mắt Arges dần sâu thẳm, anh ta nhìn bốn phía, lại phát hiện mọi thứ không khác lúc trước là bao, vẫn là phần sàn giẫm lên cái là rung rung, vẫn là ánh nến treo trên bức tường đã có tuổi, vẫn là hành lang không được coi là quá sạch sẽ.

Ta đã biết... Bên tai Arges như còn vang vọng âm thanh đó. Sắc mặt anh trở nên sa sầm xuống, anh ta giơ nắm tay khẽ đánh lên ngực, không lại không thể nói ra câu nói tôn kính chúa tể Bảo Táp.

Sau một hồi lâu im lặng, vẻ mặt Arges đã bình thường trở lại, chỉ là đôi mắt sâu sắc hơn đôi phần.

...

Lúc này trên sương mù xám, Klein không trì hoãn quá lâu, chờ khi âm thanh còn sót lại quy về yên tĩnh, hắt lấy linh tính bọc bản thân rồi rơi vào sương mù xám, rơi vào thế giới vật chất.

Quang ảnh vụt lóe qua trước mặt, hết như những hình ảnh điện ảnh được tăng tốc độ lên mấy chục lần. Sau một hồi đầu óc mê muội, Klein đã nhìn thấy rèm cửa sổ với ánh trắng đỏ rực xuyên qua, thấy bàn học và giá sách mông lung.

Hắn lại cầm con dao bằng bạc hủy bỏ bức tường linh tính trong căn phòng, sau đó lặng lẽ mở cửa trong một cơn gió bất thành linh thổi qua mà ngắm nhìn hành lang.

Thấy phòng của Benson và Melissa không có động tĩnh gì, hắn mới hoàn toàn trầm tĩnh lại.

"Nghỉ thức đối vận này đúng là cần thiết cho du lịch tại gia mà... Vừa đủ kín đáo lại vừa thần kỳ..." Klein thầm nói một câu, lại đóng cửa rồi đi tới phía giường.

"Nhiệm vụ" ngày mai của hắn là đi theo lão Neil tới chợ giao dịch các vật phẩm phi phạm.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 68: "Quái Vật"

Dịch giả: nh0ckd255

Chạng vạng, bóng cổ xe và ngựa đều bị ánh chiều tà kéo ra rất dài. Klein, vốn đã nói trước với Benson và Melissa, ăn tối ở công ty bảo an, đang cùng Neil đi xe ngựa công cộng tới bến cảng.

Hắn mặc bộ vest giá rẻ mua lúc trước vì sợ những trường hợp tương tự sẽ dễ xảy ra xung đột - nếu làm hỏng chiếc áo đuôi én vốn được nâng niu cẩn thận thì không chỉ là xót của thôi đâu.

Khi ánh sáng mặt trời như thiêu đốt, xe ngựa dừng lại. Neil với bộ áo choàng đen cổ điện và mũ nỉ viền tròn cùng màu bước thẳng tới quán bar Ác Long mà không thèm để ý tới ánh mắt kẻ khác.

Cho dù quán bar có vẻ hơi xa, cho dù cửa của nó đã đóng kín, Klein vẫn nghe được tiếng hò hét vang lên liên tiếp, dường như đang cổ vũ cho một vị "anh hùng" nào đó.

Vừa tới gần, hắn bỗng có cảm ứng, bèn quay đầu nhìn về phía kho hàng hóa đối diện quán bar, thấy một người đàn ông khôi ngô ăn vận kiểu tiêu chuẩn đang đứng ở một chỗ ẩn nấp trên mái nhà. Người này đeo một cái hộp máy móc màu xám trắng cực lớn, tay cầm một chiếc súng trường to và dài với cấu tạo phức tạp. Mà hộp kim loại màu xám trắng và súng trường cùng màu kia còn được nối với nhau một ống dẫn trông rất rõ.

"Súng trường hơi nước cao áp?" Klein ngạc nhiên, quay đầu nhìn Neil rồi nói: "Quán bar này còn có thể làm ra được vũ khí như vậy à?"

Đây chính là vật do bên quân sự quản lý mà!

Tuy rằng sử dụng nhiên tố tinh lọc, nhưng chiếc hộp hơi nước cao áp đeo sau lưng và trọng lượng khá nặng khiến những chiến sĩ thiết huyết chân chính mới có thể cầm được. Mà viên đạn bắn ra từ loại súng này có tốc độ cực cao, lực phá hoại khá khủng khiếp. Lắp thêm bộ ngắm phù hợp nữa gần như ngang với súng ngắm loại kém rồi.

"Gì cơ?" Neil nheo mắt nhìn sang, cũng tỏ ra nghi hoặc: "Đã xảy ra chuyện gì à?"

Xảy ra chuyện? Klein nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện vài người đàn ông tay cầm súng súng trường liên thanh đang tìm kiếm gì đó.

"Chuyện gì thế?" Neil tới gần quán bar, hỏi người đàn ông vạm vỡ canh giữ cửa.

Người vạm vỡ này hiển nhiên có quen biết với Neil, nặn một nụ cười gượng khiến cơ mặt rung rung, rồi nói:

"Vừa rồi quán này suýt nữa thì bị phá hủy. Nghe nói một kẻ bị truy nã tới mua vật liệu, bị người ta nhận ra, thế là thành như này... Chúa của tôi ời, rốt cuộc hắn đã làm gì, nguy hiểm cỡ nào mà bị đối xử như vậy? Nhìn súng kia kìa, chân tôi như nhũn hết cả ra rồi, còn nhũn hơn hẳn lúc quần êm Sanny tót đỏ cả một đêm!"

Anh ta không rõ kẻ bị truy nã có thân phận gì, càng không biết trong đám người tới đây mua vật liệu có cả người phi phạm.

"Kẻ bị truy nã? Cậu có biết hắn ta tên là gì không?" Neil cảm thấy hứng thú, bèn hỏi.

"Tên, tên là Treece?" Người vạm vỡ trả lời không chắc chắn cho lắm.

"Kẻ Xúi Giục" Treece? Klein giật mình, hiểu chuyện gì đã xảy ra. Lúc trước Treece không biết mình đã bị Joyce Meyer hoài nghi, nên đã nghênh ngang tới chợ đen mua vật liệu, kết quả bị người báo tin bên phía đội ngũ của Trái Tim Máy Móc, Kẻ Trừng Phạt hoặc Kẻ Gác Đêm phát hiện, dẫn tới xung đột dữ dội.

"Hắn bị bắt chưa?" Klein chọc chọc chiếc gậy batoong màu đen mạ bạc, nhìn xung quanh thế này hắn là chưa nhỉ...

Người vạm vỡ kia khẽ lắc đầu, dùng cằm chỉ vào đỉnh mái nhà của kho hàng phía đối diện:

"Hắn vọt ra trước khi mấy tên kinh khủng kia tới, phù, tôi chưa từng thấy ai chạy nhanh hơn hắn!"

Thật ra anh còn chưa thấy năng lực thực sự của "Thích Khách", nếu không anh sẽ bị đưa tới nơi không thể miêu tả để nhận giáo dục lại cho coi... Klein thầm oán một câu.

"Chợ còn mở không?" Neil hỏi thẳng vào trọng điểm.

"Vừa mới khôi phục thôi." Người vạm vỡ trả lời chắc nịch.

"Vậy là tốt rồi." Neil đi tới, giơ tay phải mở cánh cửa nặng nề ra.

Klein theo sát phía sau, suýt nữa thì ngạt thở vì mùi rượu cộng mùi oi bức đập vào mặt.

Ở chính giữa quán bar Ác Long là một võ đài boxing, trên đó, hai người đàn ông đang đánh đấm kịch liệt. Mấy chục vị khách xung quanh đang reo hò cổ vũ cho người mà mình ủng hộ, với đủ mọi loại ngữ điệu thô tục.

Neil mặc kệ đám người này, dẫn Neil đi vòng qua võ đài xuống một căn phòng đánh bi-a ở phía sau. Nơi này có hai người cầm gậy bi-a đang cười cười nói nói, thấy Neil mở cửa bước vào thì im bật vài giây.

Sau khi xác nhận người tới, bọn họ lặng lẽ tránh đường cho Neil và Klein đi qua cửa ngầm phía sau.

Đi qua vài căn phòng liên tục, tầm mắt Klein trở nên sáng sủa, thấy một nơi to bằng giảng đường bậc thang đời trước. Nơi này, người thì bày quầy hàng với đủ loại chai lọ bên trên, kẻ thì đi lại giữa các quầy hàng, thì thoảng xem xét, trao đổi hoặc trả giá.

"Tất cả tiền lời đều phải chia cho Swain 1 phần 20, lão ta là ông chủ của quán bar Ác Long, cựu đội trưởng tiểu đội Kẻ Trừng Phạt, còn già hơn cả tôi, là một lão già muốn chết trong rượu." Neil lẩm mồm giới thiệu một câu.

Klein ngẫm nghĩ rồi bình luận rất chân thành: "Cái này kiếm được hơi bị khó."

Bởi vì phí tổn chỉ là cung cấp sân bãi và bảo hộ mà thôi.

"Nếu cậu thích món gì mà không mang đủ tiền ấy, cứ đi tìm Swain mà mượn. Đương nhiên lão sẽ lấy lãi suất rất là cao..." Nói tới đây, Neil nghiêng răng nghiêng lợi.

Quả nhiên giống sòng bạc, cung cấp dịch vụ cho vay nặng lãi... Klein cầm gậy batoong, vừa quan sát khắp nơi vừa tò mò hỏi: "Lão Swain ấy là một "Nhà Hàng Hải" à?"

Đội trưởng của tiểu đội Kẻ Trừng Phạt hẳn là ở danh sách 7.

"Không, chỉ là "Người Dân Nổi Giận". Tingen không phải vùng duyên hải, ở nơi này giáo hội Nữ Thần mạnh hơn giáo hội chúa tể Bảo Táp

nhiều." Neil nhạo một tiếng: "Thực ra Swain có cơ hội trở thành "Nhà Hàng Hải", nhưng lão sợ mất khống chế nên đã lựa chọn từ bỏ."

Klein đang định hỏi rằng có phải ông chủ quán bar này từng suýt bị mất khống chế không thì đột nhiên cảm ứng được một hiện tượng kỳ quái ở bên trái. Nơi đó như có thứ gì đó đang ẩn náu, đang thì thầm, kể lể.

Klein quay đầu nhìn thì thấy một thanh niên mặt mày tái nhợt, mặc sơ mi sợi đay cũ nát cùng với quần xám dài đặc trưng của tầng lớp lao động, ánh mắt không tiêu cự nhưng lại lộ ra sự điên cuồng. Cậu ta đang liên tục lăm bắm cái gì đó.

"Linh cảm của hân cao thật... Có lẽ là vận công?" Klein nhíu mày, nói nhỏ một câu.

Vừa rồi thứ dẫn linh cảm của mình chính là linh cảm của đối phương!

Bình thường mà nói, nhận biết mà linh cảm mang đến sẽ sản sinh tác động lẫn nhau, dường như không thể giấu được người khác, nhưng "người khác" này là chỉ "Người Thông Linh", với những kẻ lợi hại có sở trường tương tự. Với người phi phạm như Klein thì khó mà phân rõ được, chỉ khi linh cảm của đối phương cao tới một mức độ nhất định, hoặc xuất hiện sự bóp méo không bình thường thì hân mới nhận ra.

Thanh niên với sắc mặt tái nhợt và mớ tóc đen rối bước tới phía này, mang theo vẻ mặt nửa mộng du nửa điên cuồng. Cậu ta bỗng đứng trước mặt Klein, kinh ngạc nhìn hân.

Đột nhiên cậu ta cất tiếng cười to, nói: "Ha ha, mùi của cái chết, cái chết... A!"

Còn chưa nói xong cậu ta đột nhiên hét lên, mắt nhắm chặt lại, chảy ra chất lỏng màu đỏ máu.

"A! Chết tiệt!"

Thanh niên này che mắt lại, ôm đầu lăn lộn giãy dụa dưới đất, một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, nằm đó thở hỗn hển.

Mà trong lúc đó, đám tiểu thương bày quầy với khách hàng lui tới lại chẳng hề ghé mắt để tâm.

Klein đề mũ phớt xuống, mở to mắt há hốc mồm nhìn lão Neil bên cạnh, dùng hành động để tỏ vẻ kinh ngạc và dò hỏi của mình.

"Không cần phải để ý, cậu ta tên là Admisol, một đứa trẻ mồ côi, biệt hiệu là "Quái Vật". Cậu ta có linh cảm trời sinh rất cao, thường xuyên thấy được những sự vật không nên thấy, nghe được những âm thanh không nên nghe, cho nên rất hay ăn nói lung tung, thường bị thương." Neil lắc đầu, giải thích.

Cậu ta nhìn ra thân thể này của ta đã chết một lần? Klein nhú mày, hạ thấp giọng hỏi đầy nghi hoặc: "Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt và cả Trái Tim Máy Móc không nghĩ tới việc nhận cậu ta vào đội à?"

"Không được, không ai trong chúng ta có ma được danh sách phù hợp với cậu ta." Neil thở dài đáp.

Đúng vậy, đây tương đương với nửa danh sách đầu trời sinh rồi... Klein lại tò mò hỏi tiếp: "Vậy cậu ta hợp với danh sách đường tắt nào?"

"Cậu ta phù hợp với danh sách 9 có tên là "Quái Vật", biệt hiệu của cậu ta cũng tới từ điều này, tiếc rằng danh sách đường tắt này chỉ có Học phái Sinh Mệnh mới nắm giữ được phần đầu." Neil hạ giọng đáp.

Lúc ông ta và Klein nói chuyện thì đều cố gắng tránh né người xung quanh để phòng việc bị lộ thông tin cho một số kẻ yêu thích thần bí học.

Học phái Sinh Mệnh? Klein nhớ tới tư liệu mà mình đọc lúc trước. Tổ chức bí ẩn này xuất hiện ở thời kỳ đầu của kỷ nguyên hiện tại, không rõ nguồn gốc, coi việc kế thừa thầy trò là chủ yếu. Lý luận cụ thể và niềm tin của bọn họ cũng ít khi truyền ra ngoài. Klein chỉ biết bọn họ chia thế giới làm ba tầng: Thế giới lý tính tuyệt đối, hay còn gọi là thế giới chân lý tuyệt đối; thế giới linh hồn và thế giới vật chất.

Nghe nói tổ chức bí ẩn này còn từng có "tiên tri"... Đây không phải là danh sách đường tắt tương ứng với "Thầy Bói" à... Không hiểu được, không hiểu được... Klein lắc đầu, nhìn Admisol đứng lên, lượn lờ sang góc khác.

Hắn thu mắt lại, đi theo sau Neil qua những quầy hàng, phát hiện trên đó có những thực vật như hoa Ánh Trăng, cam Tay Vàng, hay cỏ Dạ Hương với các khoáng vật như bạc nguyên chất, thạch anh vàng, hồng ngọc...

"Có vẻ là thứ gì cũng có..." Klein thầm nói một câu.

Những tốp người yêu thích thần bí học xung quanh hắn, có già có trẻ, có nam có nữ, lúc thì dừng lại, khi thì phân biệt, hoặc trao đổi khiến nơi này náo nhiệt hẳn.

"Cậu tự dạo một vòng đi, tôi đi giả nợ đã." Neil chỉ vào một trong hai căn phòng ở cuối.

"Vâng." Klein gật đầu, không để ý cho lắm.

Hắn xách cây gậy batoong màu đen chậm rãi đi tới trước một quầy hàng bán bùa hộ mệnh tự chế, mà còn nghiêm túc xem xét một lúc.

Đúng lúc Klein đang định mở miệng hỏi thì đột nhiên nghe tiếng người hỏi từ phía sau quầy hàng:

"Đây là bột do thực được răng bò mài ra?"

Thực được răng bò? Không phải tài liệu phụ của ma được "Khán Giả" sao? Klein quay người nhìn người hỏi. Bởi lúc ấy "Chính Nghĩa" nhắc lại loại vật liệu này nhiều lần cho nên Klein có ấn tượng khá sâu sắc với nó.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 69: Bùa Hộ Mệnh

Dịch giả: nh0ckd255

Klein đảo mắt qua liền thấy người hỏi thược được rằng bò. Đối phương đứng cách hắn chưa tới một mét, mặc bộ vest màu đen và đội mũ phớt cùng màu, tay cầm một cây gậy batoong mạ bạc phần tay cầm, mặt đeo kính mắt mạ vàng, trông khá văn nhả.

"Vâng, anh cần à? Một lon 3 saule." Chủ quầy mặc một chiếc áo choàng màu đen sâu trông rất thần bí học.

Người văn nhả đeo kính mắt mạ vàng suy nghĩ rồi nói:

"Có thể bớt chút được không? Tôi còn phải mua mấy thứ khác, ví dụ như lọ cánh hoa mặt trời rìa trắng này."

Chủ quầy suy nghĩ vài giây, đáp lại với vẻ khá miễn cưỡng: "2 saule 6 penny, tôi nghĩ anh không tìm được chỗ nào bán giá rẻ hơn chỗ tôi đâu."

Nhìn người đàn ông đeo kính mắt viền vàng không chỉ mua thược được rằng bò mà còn mua cả hoa mặt trời rìa trắng, Klein lập tức cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi. Chẳng qua hắn vẫn cẩn thận gõ ấn đường mình hai cái thật nhẹ, dùng linh thị quét qua đối phương một lần.

Không có vấn đề, thân thể rất khỏe mạnh, cảm xúc cũng không tệ, này anh phải duy trì nha... Klein thu hồi tầm mắt, quay người nhìn về quầy hàng bán bùa hộ mệnh.

Trong con người của hắn, những lá bùa hộ mệnh kia hiện lên rõ ràng, có cái làm từ bạc nguyên chất, có cái từ sắt và cũng có cái làm từ vàng. Nhưng trong những bùa hộ mệnh này chỉ có hai ba màu sắc khí tràng mỏng manh, không đỏ rực thì cũng trắng nhạt hoặc vàng óng ánh. Điều này nói rõ chúng nó coi như là có linh tính, chứng tỏ mấy món bùa hộ mệnh này có tác dụng!

Mới vừa nãy Klein nhìn rất kỹ, xác nhận chủ quầy tự chế bùa hộ mệnh này có đôi chút bản lĩnh thần bí học: Anh ta lựa chọn nơi phát ra sức mạnh khác nhau cho chú ngữ khác biệt mà không phạm phải sai lầm nào, chất liệu tương ứng làm nguồn gốc của sức mạnh khác nhau lại càng chính xác.

Đương nhiên nếu chỉ là kẻ yêu thích thần bí học đơn thuần chắc chắn sẽ có chỗ sai sót. Klein lập tức phát hiện chủ quầy hàng này không hiểu về chú ngữ lắm. Không phải cứ dựa theo ngữ pháp của tiếng Hermes mà phiên dịch nội dung cầu khẩn sang là có thể coi như chú ngữ, chú ngữ bắt buộc phải phù hợp với cách thức nhất định, có quy luật độc đáo của nó.

Một vấn đề khác là vì lựa chọn ký hiệu tượng trưng phù hợp cho "nguồn gốc sức mạnh" mà chủ quầy đã làm sai về cấp độ, dẫn đến trong mười mấy bùa hộ mệnh chỉ có hai ba món là hoàn toàn chính xác, tỏa ra thứ "ánh sáng nhạt". Còn hai ba món đó liệu đạt tới trình độ nào thì Klein chỉ có thể nói là dù sao còn tốt hơn là không có.

Bùa hộ mệnh có hiệu quả thực sự yêu cầu trong quá trình khắc chú ngữ và ký hiệu tượng trưng, người chế tác phải làm cho linh tính của bản thân lan ra từ mũi dao! Nếu muốn có hiệu quả tốt hơn bắt buộc phải dùng nghi thức ma pháp để trợ giúp. Mà hai món này người bình thường gần như không thể làm được.

Klein gõ ấn đường như đang suy xét, rồi dùng gậy chỉ vào hai bùa hộ mệnh ở góc trên bên trái của quầy hàng, hỏi:

"Hai món này bao nhiêu?"

Hắn không hỏi bùa hộ mệnh bước đầu có màu sắc khí tràng, mà là bán thành phẩm chỉ có bề ngoài, còn chưa điêu khắc chú ngữ và ký hiệu tượng trưng. Với Klein mà nói, hắn hoàn toàn không cần mua mấy món bùa hộ mệnh với hiệu quả mong manh kia, mục đích của hắn chính là chế tác bán thành phẩm thành bùa hộ mệnh thực sự.

Hừm, phải làm cho Benson và Melissa mỗi người một bùa hộ mệnh tránh tai nạn... Của ta thì có thể bớt xén ít vật liệu mà tiểu đội Kẻ Gác Đêm cung cấp... A, có phải ta bị lão Neil dạy xấu rồi không, nghĩ tới chuyện này mà chẳng thấy áy náy chút nào... Klein vừa suy nghĩ vừa nhìn chủ quầy cầm hai bùa hộ mệnh bán thành phẩm làm từ bạc.

Hai chiếc bùa hộ mệnh này hình dạng dài, ở giữa có khắc rỗng, xung quanh là những sợi lông vũ hết như thiên sứ bọc lại, chạm khắc tinh xảo, rất là đẹp. Một cái đơn giản mộc mạc gần như là không có đường vân hay trang trí gì, chính là một "nét sổ" tượng trưng cho ban đêm được nằm một "hình tròn" tượng trưng cho đỏ rực.

Là một kẻ yêu cái đẹp bên ngoài, có thể nói Klein liếc mắt một cái là thích chúng nó luôn.

"Đây giá 6 saule." Chủ quầy là một người đàn ông trung niên ít nói, anh ta chỉ vào món bùa hộ mệnh khá tinh xảo rồi nói.

Anh ta dừng một chút, rồi khẽ vuốt món trông đơn giản kia: "Cái này 5 saule 3 penny."

"Đắt quá, thực tế chúng nó còn xa mới thành bùa hộ mệnh." Bị Benson và Melissa hun đúc hàng ngày nên Klein bắt đầu quen mặc cả.

Trải qua một trận mặc cả, hắn mua hai món bằng bạc kia với giá 5 saule 6 penny và 4 saule 9 penny. Ủm, tạm thời chỉ có thể coi là trang sức

bằng bạc... Klein thầm nghĩ như vậy. Mà 10 saule 3 penny này thì hẳn khấu trừ từ trong 5 bảng kinh phí gia nhập câu lạc bộ bói toán.

Ngay khi Klein nhận hai món đồ bằng bạc kia rồi bỏ vào túi tiền, đang định đi dạo sang quầy khác, hẳn bỗng nghe thấy một giọng nói dịu dàng và ngây ngô:

"Này anh, vì sao anh không mua bùa hộ mệnh thành phẩm?"

Klein quay đầu lại thì phát hiện người hỏi là một cô thiếu nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Cô nàng mặc một chiếc váy màu vàng nhạt thêu không ít ren, tay cầm một chiếc mũ lụa có gắn ruy băng.

"Bởi vì anh định tự mình chế tác bùa hộ mệnh. Em biết đó, đây là nguyện vọng của mỗi một người yêu thích thần bí học." Klein trả lời uyển chuyển. Hẳn không muốn khiến chủ quầy cho rằng mình định cướp mỗi làm ăn, tuy rằng hẳn cũng từng nghĩ tới chuyện có nên dựa vào "tay nghề" này kiếm thêm ít thu nhập phụ không.

Cô thiếu nữ kia có mái tóc nâu quăn tự nhiên, khuôn mặt trẻ con mập mạp trông khá đáng yêu. Cô nàng nhìn Klein với đôi mắt màu lam nhạt, hỏi rất chân thành:

"Liệu anh có thể chỉ giúp em cách lựa chọn bùa hộ mệnh như nào không? Ủm, em được bạn đưa tới đây, cũng vài lần rồi, khá hứng thú với thần bí học, nhưng vẫn chưa hiểu biết nhiều lắm. Ủm, cô ấy, bạn của em sắp tròn mười sáu tuổi, nên em định chọn mua một bùa hộ mệnh tặng bạn ấy. Bởi vì muốn làm bất ngờ nên không đi cùng bạn ấy tới đây... Em có hỏi bạn ấy trước rồi, nhưng nhiều cái quan trọng lại không nhớ nổi."

Klein cười rất thân sĩ, nói:

"Vậy em định chọn bùa hộ mệnh như nào? Tránh tai nạn? Cách xa bệnh tật? Mang tới tài vận? Yêu cầu khác biệt tương ứng với nguồn sức

mạnh khác biệt, cũng chính là thần linh khác biệt. Mà thần linh khác nhau thì tương ứng với ngôi sao khác nhau, từ đó tương ứng với nguyên vật liệu khác nhau. Ví dụ như chú ngữ tránh tai nạn chắc chắn thuộc về nữ hoàng của tai nạn và sợ hãi, cũng chính là nữ thần Đêm Tối. Mà làm kẻ yêu thích thần bí học, chúng ta nên biết biểu tượng của nữ thần Đêm Tối là mặt trăng, và kim loại tương ứng với mặt trăng chính là bạc nguyên chất. Cho nên nếu muốn tránh được tai nạn thì tốt nhất là lựa chọn bùa hộ mệnh làm từ bạc và có chú ngữ tương ứng."

Nhưng lại cần ngôn ngữ của chú ngữ ấy đúng, cách thức đúng, ký hiệu tượng trưng cho "Nữ hoàng Tai ách và Sợ hãi" đúng, thần số đại diện, nhận dạng pháp thuật đúng, mối quan hệ vị trí tương ứng không sai... Chẳng qua điều này rất phức tạp, không cần nói cho em làm gì... Klein lặng lẽ bổ sung thêm trong lòng.

Thiếu nữ nghe mà mắt ngời sáng, lại ngờ vực hỏi: "Là tín đồ của Nữ thần, liệu có thể đeo bùa hộ mệnh của thần linh khác không?"

"Không thành vấn đề, chắc thần linh không để ý tới mấy tiểu tiết đó đâu." Klein trấn an đối phương.

Không thành vấn đề ở đây là chỉ người đeo, còn người chế tác nhất định phải cẩn thận, nếu tín đồ của chúa tể Bão Táp mà định chế tạo bùa hộ mệnh của Mặt Trời Vĩnh Hằng, quá nửa là sẽ gặp phải ác ý cực kỳ. Đương nhiên đây là nói về loại chế tác có nghi thức ma pháp hỗ trợ, còn cái khác thì không cần quan tâm.

Thiếu nữ kia thở phào nhẹ nhõm: "Em muốn bùa hộ mệnh chúc phúc cho bạn ấy khỏe mạnh, vậy nên chọn vị thần linh nào? Mặt Trời Vĩnh Hằng, Mẫu thần Đất Đai hay thần Tri Thức và Trí Tuệ?"

"Cả Mặt Trời Vĩnh Hằng và Mẫu thần Đất Đai đều không có vấn đề. Mặt Trời Vĩnh Hằng đối ứng với mặt trời, mà tượng trưng của Mẫu thần

Đất đai là sao Nâu." Klein mỉm cười nói: "Vật liệu cho mặt trời là vàng, còn cho sao Nâu là chì. Anh đề nghị em chọn mặt trời, chỉ là không biết em có mang đủ tiền không thôi."

Hắn đề nghị như vậy là vì trong ba món bùa hộ mệnh coi như bước đầu có linh quang, có một bùa hộ mệnh khỏe mạnh thuộc lĩnh vực của mặt trời.

"Đây không phải..." Nói tới đây, thiếu nữ bỗng dừng lại, cảnh giác nhìn chủ quầy đang im lặng chờ đợi.

Cô nàng ngẫm nghĩ rồi hỏi lại: "Xác định được vật liệu rồi, vậy làm thế nào để phân biệt được chú ngữ và ký hiệu tượng trưng?"

"Em biết tiếng Hermes không?" Klein hỏi lại.

"Có tiếp xúc qua." Thiếu nữ ngượng ngùng đáp lại.

"Vậy để anh chọn giúp cho." Klein giơ gậy chỉ vào bùa hộ mệnh khỏe mạnh ché tác từ vàng rồi nói: "Cho dù là chú ngữ hay ký hiệu tượng trưng thì đều không có vấn đề gì."

Thiếu nữ kéo làn váy hơi khuyu chân xuống, cầm chiếc bùa hộ mệnh khỏe mạnh có đường văn mặt trời, cảm thấy cảm xúc ấm áp, cơ thể thoải mái theo.

"Cảm ơn, cảm ơn anh." Cô ta đứng lên, cảm kích cúi người thi lễ.

Klein cười ha ha, nói: "Tiếp đó là hai người trao đổi thôi, anh còn có việc."

Lúc nói, hắn liếc thấy ánh mắt của chủ quầy khá kỳ quái, dường như đang do dự có nên boa cho mình không. Hắn thầm cười, không xen vào

chuyện này nữa mà chậm rãi dạo một vòng quanh chợ đen này, nhưng không phát hiện vật liệu phi phạm nào.

Lúc này Neil đã trả xong nợ, tay còn cầm một hộp gỗ sậm màu. Khi nhìn thấy Klein, ông ta chỉ vào căn phòng ở cuối rồi nói:

"Nếu cậu muốn mua hoặc bán vật liệu siêu phạm thì vào trong đó, dù sao không ai muốn khiến người khác biết mình muốn mua vật phẩm siêu phạm nào."

"Đã biết." Klein gật đầu như đang suy nghĩ. Tạm thời hẳn chưa có nhu cầu nên lại cùng Neil đi ra khỏi chợ đen.

"Mấy hoa Tinh Linh này hết bao nhiêu thế?"

Bỗng nhiên một giọng nói truyền vào trong tai Klein. Hoa Tinh Linh... Đây cũng là vật liệu của ma dược "Khán Giả"... Nghĩ thế, Klein nghiêng người liếc nhìn thì lại thấy người đàn ông đeo kính với phần gọng màu vàng kia.

"Sao thế?" Neil có vẻ hơi nghi hoặc.

"Không có gì." Klein thu hồi tầm mắt.

Tuy hẳn là thành viên tương lai của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, nhưng hẳn không cảm thấy tất cả người phi phạm phải bị thu nạp, bị tổng giam, mà hẳn cho rằng phải tùy theo tình huống. Trong đó, "Khán Giả" chắc chắn là loại hình không gây hại gì cho xã hội, cho vương quốc và cho thế giới, hơn nữa khả năng mất khống chế ở danh sách 9 là rất thấp.

...

Ra khỏi quán bar Ác Long, Klein và Neil lên xe ngựa công cộng rời khỏi bến cảng, khi tới khu phía bắc thì tách ra, ai về nhà nấy.

Khi xe ngựa công cộng lái vào phố Hoa Thủy Tiên rồi dừng ở ven đường, Klein đang định xuống đột nhiên thấy một cô gái trẻ tuổi mặc váy dài màu xám trắng chuẩn bị đi lên. Cô gái này có mái tóc đen bóng mượt, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt dài và nhỏ, ngũ quan tách riêng thì không coi là xuất sắc, nhưng tổ hợp lại một chỗ lại cho người ta cảm giác tao nhã và ngọt ngào.

Klein chú ý tới cô ta không phải vì vẻ đẹp của cô ta, mà vì hắn thấy thân thể cô gái ấy khe khẽ run rẩy, mà không phải run rẩy bình thường.

"Này cô, cô không thoải mái à?" Klein hỏi một câu kiểu người tốt làm việc tốt.

Cô gái trẻ tuổi kia lắc đầu quầy quậy: "Không không, tôi chỉ quá mệt mà thôi."

Lúc này người sau hắn bắt đầu giục, Klein đành phải xuống trước.

Chờ khi đứng vững, hắn mới lại chú ý tới chuyện vừa rồi, thế là hắn dùng ngón tay nắn ấn đường hai cái để xác nhận xem cô gái kia thực sự không có vấn đề gì. Nếu cô ta bị bệnh gì nặng sắp phát tác, hắn sẽ đưa cô ta đi bệnh viện.

"Linh thị" được mở ra, màu sắc khí tràng hiện lên, Klein quay người định nhìn về phía cô gái trẻ tuổi ngọt ngào và tao nhã kia.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 70: "2 - 049" Đã Tới

Dịch giả: nh0ckd255

Lộc cọc, lộc cọc.

Ngựa đã cất bước, bánh xe lăn đi, Klein vốn mở sẵn "linh thị" và quay người quan sát đã không thể nhìn thấy cô gái trẻ tuổi ngọt ngào kia, trong con người của hắn là cảnh tượng mái che màu râm nắng di chuyển.

Lúc này hành khách vốn đứng chờ ở điểm đón xe đã lên hết, cửa xe được đóng lại, xe dần đi xa. Mà trong khoang xe ngựa phải có tới hai ba mươi vị khách, lại vì khoảng cách quá gần nhau nên khí tràng chòng chéo lên nhau, che phủ lẫn nhau. Ở trong mắt Klein, hết như một cảnh tượng đủ mọi màu sắc, rực rỡ lóe lên, khó mà phân biệt được. Hắn lặng lẽ lắc đầu, giờ tay gõ ấn đường đóng "linh thị" lại.

Với hắn mà nói, vừa rồi là một loại gặp gỡ, nếu có thể giúp thì sẽ giúp, nhưng nếu đã bỏ lỡ, mà tình trạng cũng không rõ cho lắm, thì không phải nghĩ ngợi gì nhiều để mà làm chậm trễ chuyện của bản thân.

Klein chậm rãi bước về nhà dọc theo con phố Hoa Thủy Tiên tạm coi là náo nhiệt dưới ánh trăng đỏ rực. Vào nhà, hắn thấy Melissa đang ngồi bên bàn ăn, vui đùa làm bài tập mà trường giao cho dưới ánh đèn khí gas. Con bé khẽ cắn nắp bút, mày nhú lại, cố gắng suy nghĩ.

"Benson đâu rồi em?" Klein hỏi qua một câu.

"Dạ..." Melissa ngẩng đầu lên, mờ mịt vài giây rồi mới đáp: "Anh ấy bảo hôm nay đi qua nhiều khu, mệt đến mức người toàn mồ hôi, đi tắm một lát cho thư giãn rồi."

"Ừ." Klein cười một tiếng, rồi đột nhiên phát hiện Melissa đang mặc một chiếc váy mà hắn chưa thấy bao giờ. Chiếc váy này màu gạo trắng, có tay áo dài đến theo một đường thời, cổ và vạt áo được gắn voan mỏng rìa lá sen, ngoài ra không có thiết kế gì rườm rà mà là một loại váy dài dạng nhẹ nhàng mặc hàng ngày, thể hiện hoàn mỹ vẻ tươi trẻ của cô gái mười sáu mười bảy tuổi.

"Váy mới à?" Klein mỉm cười hỏi. Đây là phần chi phí mà hắn và Benson yêu cầu mãnh liệt mới quyết định được.

Melissa đáp một tiếng "vâng":

"Em mới lấy về từ chỗ phu nhân Rochelle, định là lát nữa chắc phải giặt nên mặc thử trước xem sao."

Klein nghe mà nghi hoặc: "Phu nhân Rochelle?"

Không phải là hàng xóm ngày trước sao?

Melissa gật đầu, giải thích rất hẩn hoi:

"Phu nhân Rochelle là một thợ may, chẳng qua không được may mắn cho lắm nên đành phải ở nhà may vá quần áo cho người khác, sống cũng khá, ừm, vất vả. Em biết cô ấy có tay nghề tốt, giá cũng rẻ hơn mấy cửa hiệu quần áo mũ nón cho các quý cô, mà lại rất vừa nên đã đặt cô ấy làm một chiếc váy mới, chỉ mất 9 saule 5 penny, chỉ mất vài ngày. Cũng cùng một kiểu váy, ở bách hóa Harrods phải mất 1 bảng!"

Đúng là tiết kiệm... Em à, anh biết chỉ ít một nửa nguyên nhân là em thương phu nhân Rochelle... Klein không chỉ trích hành động này của

Melissa, mà trái lại hần cười nói:

"Em tới cửa hàng bách hóa Harrods khi nào vậy?"

Đó là một cửa hàng nằm ở quảng trường Holls, gần câu lạc bộ bói toán, là nơi phải giai cấp trung lưu trở nên mới có thể chi tiêu được.

"..." Melissa nghẹn lời, một lúc sau mới nói: "Là Selina, và cả Elizabeth cứ khăng khăng bắt em đi cùng các bạn ấy. Thực ra, ừm, thực ra em thích bánh răng, thích chỗ có máy móc hơi nước hơn, ừm."

"Con gái thi thoảng đi dạo cửa hàng bách hóa, ừm, cũng rất tốt." Klein cười trấn an em gái mình.

Tán gẫu vài câu, hần vội lên tầng hai đi tắm rửa mùi hỗn tạp ở quán bar. Ngay khi hần định về phòng mình lấy quần áo thì bỗng nghe thấy tiếng động vang lên trong phòng tắm gần ban công nhỏ. Vài giây sau, Benson vừa lau tóc vừa mở cửa đi ra.

"Sao vậy? Có khen váy mới của Melissa không?" Thấy Klein, anh ta mỉm cười hỏi một câu.

"Hình như em quên rồi, chỉ hỏi làm ở đâu thôi..." Klein suy nghĩ rồi đáp.

Benson bật cười, lắc đầu:

"Đúng là chả xứng với chức anh trai gì cả. Vừa nhận được váy là Melissa thích đến mức không muốn đặt xuống, vắt vẻo nấu ăn rửa bát xong là vội vàng mặc vào, đến giờ còn chưa cởi ra."

"... Không phải em ấy định tắm xong rồi mới thay đồ ạ? Tiện thể giặt giũ phơi khô luôn..." Klein theo bản năng giải thích giùm Melissa.

"Chậc!" Benson cảm thán: "Mấy hôm nay nóng bức như vậy, con bé lại hì hụi trong bếp lâu thế, anh thấy tắm xong rồi làm bài tập sẽ thoải mái hơn bây giờ rất nhiều."

Cũng đúng, Klein chợt hiểu, hai anh em nhìn nhau cười.

Ra em là như vậy nha Melissa... Con gái thích chưng diện thì có gì sai, đâu cần phải kiểm soát làm gì... Hắn mỉm cười, khẽ lắc đầu rồi đi vào phòng mình.

Tắm xong, Klein nghe mang máng tiếng gõ cửa ở tầng dưới, thầm nghĩ: Không phải đám nhân viên tới lấy tiền xu trong máy tính phí gas cứ hai tuần mới tới một lần à? Chẳng lẽ là phu nhân Shade nhà bên? Không đúng, nghe nói quý cô này tuân thủ rất nghiêm ngặt nghi lễ kết giao của giới trung lưu, sẽ không tới chơi vào thời gian không thích hợp như này.

Trong lúc nghi hoặc, Klein lau người, mặc áo lót với quần dài tuy cũ nhưng thoải mái, rồi chạy bịch bịch xuống tầng.

Hắn nhìn xung quanh nhưng không thấy người lạ nào, bèn hỏi: "Không phải ban này có người gõ cửa à?"

Benson đang nhàn nhã đọc báo nghe vậy bèn cười đáp:

"Là Beech Mountbatten, một trong những cảnh sát phụ trách phố Chữ Thập Sắt. Anh ta tới hỏi chúng ta là hôm nay có gặp được một cậu nhóc tầm mười tám, mười chín tuổi với khuôn mặt tròn không. À, anh ta còn cho chúng ta một bức tranh chân dung nữa, tiếc là anh với Melissa chưa gặp bao giờ, không thì đã được tiền thưởng rồi. Còn chú thì sao, Klein?"

"Không." Klein hiểu đại khái chuyện gì xảy ra.

"Kẻ Xúi Giục" Treece trốn ra khỏi khu quán bar Ác Long ở bến cảng thành công, chạy trốn tới phố Chữ Thập Sắt và khu vực gần phố Hoa Thủy

Tiên, cho nên mới có cảnh sát tới hỏi. Mà điều này cũng cho thấy hành động vây bắt "Kẻ Xúi Giục" đã tiếp cận thất bại!

Klein không nghĩ nhiều thêm, bởi hắn còn chưa bắt đầu cuộc huấn luyện đánh lộn, mà khả năng bắn súng cũng chỉ coi như là nhập môn, lúc này lại nghĩ cách đối phó "Thích Khách" bẩm sinh thì đúng là lấy tính mạng ra đùa.

Đêm nay hắn ngủ không yên ổn chút nào, cứ lo tên "Kẻ Xúi Giục" kia sẽ len vào nhà mình để trốn, rồi tạo ra thêm một vụ huyết án nữa.

May là phố Hoa Thủy Tiên bình yên cả đêm, ánh nắng sáng sớm xua đi mọi âu lo.

Klein bình tĩnh lại, thay bộ vest, đội mũ phớt, tay xách gậy batoong rồi đi tới phố Zoutelande, chào hỏi Roxanne ở sảnh tiếp đãi.

"Chào buổi sáng, Klein." Roxanne vui vẻ đáp lại, rồi hạ nhỏ giọng nói: "Nghe nói hành động lớn tối qua thất bại rồi?"

"Hành động vây bắt "Kẻ Xúi Giục" ấy hả?" Klein tò mò hỏi lại.

"Ừ!" Roxanne gật đầu thật mạnh, liếc mắt ra sau bức tường ngăn: "Hình như là người đưa tin của tiểu đội Kẻ Trùng Phạt phát hiện ra "Kẻ Xúi Giục" ở bến cảng... Bọn họ vốn định chờ những người phi phạm khác với một chi tiểu đội Hành động Đặc biệt của sở cảnh sát đến hết rồi mới triển khai để tranh thủ giải quyết, không quấy nhiễu tới người thường. Tiếc là tên "Kẻ Xúi Giục" kia quá nhạy bén đã phát hiện vấn đề đúng lúc rồi phá vây trước, đào tẩu thành công."

"Những lúc như thế bọn họ cần một người phi phạm có năng lực lần theo dấu vết, ví dụ như tôi đây." Klein nói đùa.

"Lúc ấy không thiếu người có năng lực đó." Đột nhiên tiếng Dunn Smith vang lên.

Roxanne quay phắt đầu lại thì thấy đội trưởng mặc áo gió màu đen đang tựa người vào khung cửa tường ngăn, dùng đôi mắt màu xám sau tấm nhìn mình chăm chăm. Cô ta vội giơ tay bịt miệng lại, sau đó lắc đầu liên tục tỏ vẻ mình không nói gì cả.

Dunn dời tầm mắt sang người Klein, trầm tư giây lát rồi nói:

"Kẻ Trừng Phạt, Trái Tim Máy Móc và Kẻ Gác Đêm chúng ta điều động tổng cộng sáu người phi phạm, lần theo Treece vốn bị thương vào phố dưới của phố Chữ Thập Sắt, đã phát hiện địa điểm trốn lâm thời của hắn, nhưng mọi manh mối đứt hết ở đây, cho dù là dùng cách thức siêu phạm hay điều tra bình thường đều không có tác dụng. Hắn như đột ngột bốc hơi, biến mất hoàn toàn."

"Có cần tôi bói toán hỗ trợ không?" Klein dò hỏi.

Dunn khẽ lắc đầu: "Trái Tim Máy Móc có "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn", là một người phi phạm có thâm niên không thua kém lão Neil là bao, thậm chí tôi còn nghi ngờ ông ta đã ở danh sách 8 rồi, chỉ không rõ ma được tương ứng có tên là gì."

"Hội Linh Tri có thể tồn tại tới giờ hẳn là có điểm đặc biệt." Klein thuận miệng trấn an đội trưởng một câu.

Cả buổi sáng hôm đó hắn tiếp tục khóa thần bí học như trước, tiếp tục lấy tư liệu lịch sử ra đọc, tiếp tục luyện tập một vài kỹ xảo. Khi bữa trưa tới gần, hắn dần không tập trung cho lắm.

Vài phút trôi đi, hắn dứt khoát thu dọn tư liệu lại, nghe theo tiếng gọi của bụng.

Đúng lúc này Dunn Smith đi vào văn phòng của nhân viên văn chức, nói với chất giọng trầm thấp và dịu dàng: "Klein, cậu đi với tôi tới cửa Chianese, vật phong ấn "2 - 049" đã được hộ tống tới rồi. Hành động tiếp theo có lẽ cần sự cảm ứng của cậu với cuốn bút ký kia."

"... Vâng." Klein đáp rồi đứng dậy. Hắn bắt đầu nghĩ xem rốt cuộc vật phong ấn kia có hình dáng như nào và liệu hành động lần này có nguy hiểm gì không.

Trong sự im lặng có vẻ căng thẳng đó, hắn theo Dunn xuống cầu thang, đi vào hành lang.

Sau khi đi qua ngã tư, Dunn bỗng dừng bước lại, nghiêng đầu và nói rất nghiêm túc: "Cậu làm động tác này theo tôi, phải luôn duy trì nó, không được phép dừng lại. Nhớ kỹ, không được phép dừng lại, điều này liên quan tới sự an toàn của cậu!"

Lúc nói, Dunn gập cánh tay lại, rồi lại mở ra, sau đó lại gập lại, rồi mở ra, cứ thế liên tục không hề gián đoạn.

Klein ngơ ngác nhìn đội trưởng biểu thị, đột nhiên hiểu ra: "Bởi vì đặc thù của vật phong ấn kia?"

"Đúng vậy." Dunn gật đầu trịnh trọng: "Động tác như vậy khiến chúng tôi phát hiện rằng cậu xảy ra vấn đề trước, từ đó giải cứu đúng lúc thì sẽ không có nguy hiểm gì về mạng sống."

"Vâng." Klein không do dự, bắt đầu "động tác gập duỗi tay".

"Nếu cánh tay này mỏi thì đổi sang tay khác." Dunn lại dặn thêm một câu.

Vật phong ấn 2 - 049 này có vẻ kỳ quái nhỉ... Động tác như vậy liệu có ý nghĩa gì? Có vẻ rất nguy hiểm đây... Những ý nghĩ lóe lên trong đầu

Klein, hắn thận trọng nhìn đội trưởng: "Vâng."

Lòng hắn còn rất nhiều nghi vấn, nhưng vì cửa Chianese đã ở trước mặt nên đành phải dẫn xuống. Và lại với cấp độ bảo mật này của mình phỏng chừng không được biết nhiều hơn, chỉ có thể hành động theo lời dặn... Klein thở hắt ra, theo đội trưởng tới phòng canh gác ở ngoài cửa Chianese.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 71: Hiện Tượng Đình Trệ

Dịch giả: nh0ckd255

Klein không ngừng lặp lại hành động gập rồi duỗi tay ra, nhìn Dunn nghiêng người mở cửa phòng canh gác. Sự rất cẩn thận, cảnh giác cao độ và "động tác bảo vệ" hoang đường và buồn cười này khiến thần kinh hần căng thẳng, hết như đi qua ngôi mộ trong đêm khi còn bé.

Vật phong ấn cấp 2, nguy hiểm, phải sử dụng cẩn thận và tiết chế... Kể cả thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm cũng không biết rõ ràng chi tiết... Không rõ là nguy hiểm tới cỡ nào... Trong lúc căng thẳng, Klein khó mà ngăn bản thân khỏi việc nghĩ nhiều.

Đúng lúc này, đầu hần bỗng tê dại hết như bộ xử lý bị mất điện. Mọi thứ trong tầm mắt hần trở nên chậm chạp, ngay cả động tác gập và duỗi tay của mình cũng như thế. Hần thấy đội trưởng Dunn dừng lại, như những hình ảnh quay chậm từng bước tới gần mình, thấy anh ta chậm chạp vươn tay ra đẩy bả vai mình một cái.

Đột nhiên suy nghĩ và tầm mắt của Klein bình thường trở lại, hết như những gì vừa xảy ra là ảo giác.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Hần khẽ hỏi, hãy còn mờ mịt và hơi kinh hãi.

Dunn lắc đầu với hần, nói: "Cậu chú ý quan sát."

Vừa nói xong anh ta đã quay người đi vào phòng canh gác, Klein theo sát phía sau, thấy bên trong có bốn người đang đứng hoặc ngồi. Trong đó

có "Thi Sĩ Nửa Đêm" Leonard, còn ba người khác thì Klein chưa gặp bao giờ. Nhưng bọn họ có cùng một điểm chung, đó là đều đang làm "động tác gập duỗi tay", không hề lơ lửng.

"Klein Moretti, có cảm ứng kỳ diệu với cuốn bút ký gia tộc Antigenous." Dunn giới thiệu sơ qua một câu. Sau đó anh ta chỉ vào ba người xa lạ kia, nói: "Đây là những người tới từ giáo khu Backlund, hộ tống vật phong ấn "2 - 049" tới đây. Đây là cô Lolotta, danh sách 8 "Kẻ Đào Mộ", đồng thời cũng là một tay súng thiện xạ."

Lúc này người phụ nữ tóc đen tuổi chừng ba mươi gật đầu đầy hiên lành với Klein. Cô ta có khuôn mặt ưa nhìn, không đội mũ và mặc quần áo kiểu menswear, áo khoác đen, sơ mi trắng, quần dài màu đen bó sát người và giày da cùng màu, khoe miệng khẽ nhếch.

Chờ khi Klein chào hỏi xong, Dunn với chỉ vào quý ông ngồi phía sau bàn làm việc:

"Al Harson, một lão già giống tôi."

Anh ta còn chưa nói xong, Klein đã thấy "động tác gập duỗi tay" của Al Harson mặc áo gió màu xám kia trở nên cứng nhắc, hết như bánh răng thiếu dầu bôi trơn, hoặc các khớp xương bị rỉ sắt.

Chuyện gì vậy... Trong khi Klein ngỡ ngác, hẳn đã thấy Lolotta đẩy Al Harson một cái, và động tác của ông ta đã bình thường trở lại.

Vừa rồi mình cũng bị giống như vậy à? Klein sửng sốt, sau đó giật mình: Đây là biểu hiện nguy hiểm của vật phong ấn "2 - 049"! Nếu không được đánh thức đúng lúc thì sẽ xảy ra chuyện gì? Có phải là sẽ biến thành "xác sống"?

Mang theo những nghi hoặc ấy, Klein chào người đàn ông trung niên Al Harson trông rất quyến rũ này một tiếng.

"Borgia." Dunn chỉ vào vị Kẻ Gác Đêm cuối cùng, giới thiệu.

Đây là một người đàn ông lạnh lùng với vết đao ở má, đôi mắt màu nâu vàng nhạy bén hết như mắt điều hâu của anh ta không ngừng quan sát người ở nơi này.

"Chúng ta lên đường thôi các vị, mau chóng kết thúc, nhanh chóng phong ấn "2 - 049" lại." Quý ông trung niên Al Harson có khuôn mặt anh tuấn nhưng khóe mắt đã có nếp nhăn đứng dậy.

Hử? Vậy "2 - 049" đâu? Klein tò mò nhìn quanh một vòng nhưng không phát hiện sự tồn tại của vật phong ấn đâu cả. Đương nhiên chỗ bị bàn che khuất thì Klein khi chưa mở linh thị không cách nào nhìn thấy.

"Ok." Dunn nghiêng đầu nói với Leonard Mitchell: "Cậu phụ trách lái xe, chuyện này tốt nhất không để Cesare tham dự."

Cesare mà anh ta nói chính là nhân viên văn chức phụ trách lĩnh và mua sắm vật tư của tiểu đội Kẻ Gác Đêm ở thành phố Tingen này, đồng thời kiêm cả chức lái xe ngựa, cũng chính là người lái xe khi đưa Klein tới chỗ ở của Welch để gặp "Người Thông Linh" Daly.

" Không thành vấn đề." Leonard thu hồi vẻ lỗ mãng, nghiêm túc gật đầu.

Lúc này Klein thấy Al Harson cúi người, nhắc một rương sắt màu đen lên từ nơi bị bàn che khuất. Rương này có khắc ngôi sao rực rỡ và mặt trăng tròn đỏ rực trên nắp, xung quanh là đầy cảm giác bịt kín vô hình. Bên trong là vật phong ấn à? Không biết trông "2 - 049" như nào nhỉ... Klein tò mò quan sát chiếc rương kia.

Thùng!

Thùng! Thùng!

Tiếng gõ vào thành rương đột nhiên vang lên, khiến cho bề mặt rương phồng cả lên.

Thùng! Thùng! Thùng!

Dường như có thứ khủng khiếp gì đó ở trong rương đã thức tỉnh, đang đập rất mạnh từng cái một, mỗi một cú đánh đều đánh lên tâm lý của mỗi người ở trong phòng này.

Sống? Klein vừa nghĩ vậy thì đã thấy "động tác gấp duỗi tay" của đội trưởng Dunn trở nên đình trệ, các khớp xương cứng như bị rót đầy keo dính.

Borgia, Kẻ Gác Đêm tới từ Backlund, đẩy bả vai Dunn, khiến động tác của anh ta trở lại bình thường.

Trạng thái sau khi bị "2 - 049" ảnh hưởng hết như đang nhảy điệu robot nhỉ... Nếu tất cả đều bị ảnh hưởng, chẳng phải là thành một vũ đoàn nhảy breakdance rồi à? May là hình như "2 - 049" mỗi một lần chỉ có thể ảnh hưởng tới một người... Klein dùng cách cười nhạo để làm giảm sự căng thẳng trong lòng, đồng thời cũng không dám quên động tác duỗi và gấp tay.

Hắn học Dunn để gây batoong lại, rồi đi theo sau năm vị Kẻ Gác Đêm đi qua hành lang, lên cầu thang tới tầng hai của công ty Bảo an Gai Đen.

Vì Leonard đã đi trước thông báo nên Roxanne và những người khá tạm thời né tránh trên tầng 3. Với những nhân viên văn chức như bọn họ mà nói, những chuyện tương tự không được coi là phổ biến, nhưng chắc chắn không xa lạ gì. Mà Kẻ Gác Đêm Cornley thì tạm thời thay Dunn canh gác cửa Chianese.

Mãi tới khi lên xe ngựa, Klein mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa sổ: "2 - 049" không ảnh hưởng tới người thường trên đường phố à?"

Chỉ đi từ lòng đất lên đường thôi mà vật phong ấn "2 - 049" đã sáu lần tạo ra hiện tượng chậm chạp, trong đó hẳn bị hai lần, may được đội trưởng Dunn và Leonard Mitchell đánh thức. Tần suất này phải nói là quá kinh khủng!

"Không cần để ý, "2 - 049" ưu tiên những sinh vật hình người trong chu vi 5 mét, càng gần càng dễ bị nó lựa chọn. Mà chỉ cần chúng ta duy trì ít nhất ba người ở quanh nó thì những người đi qua bên ngoài xe ngựa sẽ không bị ảnh hưởng." Lolotta với tóc đen và khuôn mặt ưa nhìn giải thích với ngữ khí có vẻ lười biếng.

Thật là một vật phong ấn kỳ quái... Klein vừa làm động tác gấp tay vừa cảm khái.

Trên đường tới nhà của Riel Bieber, đám người Dunn không ai nói gì, tất cả đều tập trung chú ý trạng thái của người khác. Chỉ có Lolotta là không thèm để ý, lúc thì thường thức đường phố không sạch sẽ cho lắm của thành phố Tingen, khi lại khen hệ thống thoát nước của Backlund vài câu.

Không lâu sau, tòa nhà quen thuộc kia hiện ra trước mắt Klein. Một hàng sáu người "giám thị" lẫn nhau mà từng bước đi lên tầng ba.

Cửa nhà Riel Bieber đã được dán dấu hiệu của cục cảnh sát thành phố Tingen, tỏ ý người không liên quan không được đi vào.

Dunn một tay làm động tác đuổi gấp cánh tay, tay kia lấy chìa mở chiếc khóa mới thay, sau đó nghiêng người làm cho Al Harson xách rương sắt màu đen kia đi vào trước.

Thùng!

Thùng! Thùng! Thùng!

Vật phong ấn trong rương lại đập vào thành rương một cách mãnh liệt, càng cuồng bạo hơn lúc trước, khiến cánh tay của Al Harson phải lắc lư theo, làm cho Klein thậm chí phải nghi ngờ rằng thành rương sẽ bị đánh thủng mất.

Thùng! Thùng! Thùng!

Klein bỗng thấy động tác gấp tay của đội trưởng Dunn trở nên chậm đi, hẳn đang định đẩy anh ta thì đầu bỗng tê dại, cảnh tượng trong mắt hẳn lập tức biến thành cảnh quay chậm.

Không phải là bảo một lần... chỉ ảnh hưởng một người... Suy nghĩ của Klein chậm dần lại.

Lúc này, Lolotta và Borgia đã chuẩn bị sẵn giờ tay đẩy hai người. Năng lực suy nghĩ khôi phục như cũ, tầm mắt cũng bình thường trở lại, Klein sợ hãi nhìn xung quanh, suýt thì bật lời chất vấn ra khỏi miệng: Không phải đã nói là "2 - 049" một lần chỉ có thể ảnh hưởng một người sao? May là lúc ấy mình không ngừng làm động tác gấp duỗi tay!

"Vật phong ấn "2 - 049" đã tiến vào trạng thái cuồng bạo hóa, số người bị ảnh hưởng mỗi một lần tăng lên thành hai, có thể xác nhận Riel Bieber chính là hậu duệ của gia tộc Antigenous." Al Harson nói với phương thức như máy móc hóa.

Lolotta thì khẽ cười một tiếng, nhìn Klein và nói: "Chỉ cần gặp hậu duệ của gia tộc Antigenous, cho dù là chỉ còn mùi, "2 - 049" đều trở nên vô cùng kích động, năng lực cũng tăng lên rõ rệt. Tôi nghĩ chắc cậu hẳn là hiểu được tâm tình của nó."

Không hiểu chút nào... Klein tò mò hỏi:

"Cho nên nó là một sinh vật?"

Lolotta cười, không trả lời thẳng câu hỏi này:

"Chút nữa cậu sẽ biết, chỉ cần Riel Bieber còn chưa chạy khỏi thành phố Tingen, "2 - 049" sẽ dẫn chúng ta tìm được hắn."

Klein đành phải ngừng câu hỏi khác, theo mấy vị Kẻ Gác Đêm dạo qua căn phòng một vòng.

Trong tiếng đập thùng thùng mạnh mẽ, bọn họ khóa cửa phòng lại, đi xuống cầu thang, quay về xe ngựa.

Al Harson nhìn ra ngoài cửa sổ mấy lần, xác nhận trong phạm vi 5 mét xung quanh không có người đi đường nào, thế mới đặt rương sắt xuống sàn, vặn mở chốt, cởi gông xiềng linh tính.

Tiếng đánh hung mãnh kia đột nhiên dừng lại, khiến toàn bộ buồng xe ngựa tĩnh lặng như tờ, thậm chí còn không nghe được tiếng hít thở.

Klein ngừng thở, thấy nắp rương sắt màu đen đang từ từ mở ra, phát ra tiếng kèn kẹt làm cho người ta cảm thấy ê tai.

Keng!

Rương đổ nghiêng, một cánh tay nhỏ màu nâu chỉ dài bằng ngón tay của một đứa trẻ thò ra. Hai cánh tay thay phiên ấn tới phía trước, một thứ màu nâu to bằng lòng bàn tay người bình thường từng khúc từng khúc xuất hiện trước mặt đám người Klein. Nó có những khớp xương khuỷu tay, đốt ngón tay và khớp gối rất rõ. Toàn thân nó được quấn kín bởi mảnh vải màu nâu dính đầy dầu mỡ. Mặt nó được bôi những vệt thuốc màu vàng đỏ như thẳng hề.

Đây là một con rối gỗ có khuôn mặt quái dị!

"2 - 049" ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đen sì không đồng tử nhìn về phía Klein.

Nó chậm rãi nhếch khóe miệng cứng ngắc, để lộ nụ cười trông hết như tên hề.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 72: Lặn Theo Dấu Vết

Dịch giả: nh0ckd255

Khuôn mặt rồi gổ bị thuốc màu vàng đỏ bôi thành hình dáng tên hề, khóe miệng hai bên nhếch cao tạo ra nụ cười trông rất buồn cười.

Khi nó há miệng để lộ khoang miệng sâu và đen bên trong, Klein vốn ở phía đối diện nó bỗng tóc gáy dựng đứng lên, sợ hãi mãnh liệt trước nay chưa từng có bỗng ùa lên trong lòng. Trước mắt hẵn là một màu xám xịt, hết như quan sát thế giới qua một tầng thủy tinh màu trà dày vậy.

Suy nghĩ của Klein nhanh chóng chậm lại, theo bản năng hẵn định cầu cứu, nhưng cổ họng như bị một sợi dây thừng quấn chặt, không phát ra được âm thanh nào. Từ kia chỉ có thể dừng lại trong cổ họng.

Cùng lúc đó, Dunn nhận ra động tác gấp tay của hẵn đột nhiên khựng lại, bèn đẩy hẵn một cái thật mạnh.

Tầm thủy tinh màu trà trước mắt Klein tức thì vỡ vụn, từ "Giúp" cũng vọt ra khỏi cuống họng, vang lên trong buồng xe ngựa với vẻ kinh hoàng chói tai.

"Nó mạnh hơn rồi." Klein trần thuật với ngữ khí khẳng định.

Ở cùng vật phong ấn kỳ dị như "2 - 049" này, nếu sơ ý cái là sẽ rơi vào nguy hiểm đáng sợ ngay. Không, đây hoàn toàn không thể phòng bị, chỉ có thể dựa vào biện pháp khác để tránh né!

"Đó là điều bình thường." Al Harson gật đầu, nói với vẻ bình thản.

Lolotta thì khẽ cười một tiếng: "Hình như nó thích anh? Yên tâm, nó là thứ tương đối không quá nguy hiểm trong các vật phong ấn cấp 2."

Trong tiếng nói đầy vẻ lười biếng, con rối với các khớp gỗ rõ rệt hết như tương ứng với con người đứng lên, lưng la lung lay đi về phía bên trái. Động tác của nó rất là cứng nhắc, hết như một cỗ máy hơi nước đã rỉ sắt nhiều năm mà còn quên thêm dầu bôi trơn.

Điều nhảy robot... Klein bỗng nghĩ tới mấy từ này, có suy đoán mới về nguyên nhân "2 - 049" tạo ra nguy hiểm: Nó sẽ đồng hóa sinh vật mà nó khống chế? Nếu vừa rồi mình mà không được người ta đánh thức đúng lúc, như vậy sẽ thành một con rối có hình thể người thường, kiểu búp bê Barbie phiên bản người thật?

Trong lúc Klein mãi suy nghĩ, Al Harson được Dunn đánh thức, vừa gập duỗi tay vừa chỉ vào hướng mà rồi gỗ bước đi, rồi nói với Leonard lái xe: "Đi hướng đó!"

Leonard không cách nào khiến xe ngựa đi xuyên qua tòa nhà được, đành phải vòng nửa vòng. Trong quá trình này, "2 - 049" không ngừng điều chỉnh hướng đi, kiên trì đảm nhiệm "kim chỉ gia tộc Antigenous".

Thấy cảnh đó, Klein không ngừng "hoạt động" cánh tay, lại muốn cười trong sự căng thẳng này: Nghe nói "2 - 049" được gia tộc Antigenous chế tạo ra... Vậy nó đây là đang thể hiện sự trung thành hay điển hình của việc hại cả chủ?

Kế tiếp, trong tiếng nhắc nhở liên tục của Al Harson, Leonard điều khiển xe ngựa đi qua đường phố, chạy thẳng theo một phương hướng.

Mà mỗi lần con rối gỗ "2 - 049" sắp đi tới gần khung xe thì đều bị Al Harson bắt lại chỗ cũ, lại tiếp tục đi. Mỗi khi như vậy, miệng nó sẽ mở to,

cùng lúc đó hai người sẽ bị khống chế.

Sự căng thẳng trong lòng Klein cũng giảm theo, hẳn lại cảm thấy vật phong ấn "2 - 049" không đáng sợ cho lắm, chỉ cần có ba người ở cùng nó, biết động tác gấp duỗi tay, và biết kỹ xảo đánh thức đồng đội đúng lúc, như vậy "2 - 049" chỉ là một con rối gỗ có vẻ đặc biệt mà thôi.

Xe ngựa phi nhanh trên đường, nhanh chóng lái vào bến cảng, tới thẳng nhà kho.

Sao mấy lần lượn vòng và xác nhận nơi "2 - 049" muốn đi là một kho hàng màu xám trắng ở trong cùng bên hông, Al Harson tỏ ra nghiêm túc, cẩn thận cầm rối gỗ lên rồi nhét nó vào trong rương sắt màu đen.

Thùng thùng thùng!

Trong tiếng đánh rất mạnh liên tục, Al Harson với sự trợ giúp của Borgia và Lolotta lại được đánh thức, vất vả mãi mới cài được chốt khóa, sau đó rút linh tính chuyển động ký hiệu ngôi sao và mặt trăng đỏ trên nắp rương.

Sự bịt kín vô hình tái hiện, Al Harson thở phào một hơi.

"Xuống xe thôi." Giọng nói trầm và dịu của Dunn Smith cũng vang lên theo: "Leonard, cậu buộc ngựa ở đây là được."

Sáu người, cả nam cả nữ, người mặc áo gió, kẻ mặc vest hoặc sơ mi không xuống xe ngựa, đi tới kho hàng ở trong cùng. Bọn họ vừa đi vừa duỗi gấp cánh tay. Điều này thêm vài phần buồn cười và hoang đường vào bầu không khí có vẻ căng thẳng hiện tại.

Nhóm nhảy Kẻ Gác Đêm... Klein chỉ có thể dùng cười nhạo để giảm bớt cảm giác này.

Chẳng qua không làm vậy không được, bởi theo những gì hãn quan sát được thì ảnh hưởng của "2 - 049" đầu tiên là thể hiện ở nửa người trên, nếu phát hiện đúng lúc sẽ tránh việc rơi vào tình cảnh nguy hiểm hơn, vì vậy chỉ có các sự lựa chọn là duỗi gấp cánh tay, xoay cổ, lắc lư cơ thể, mà mấy động tác sau nhìn như đám côn đồ. Về phần động tác nháy mắt hoặc nhướng mày thì dễ bị bỏ qua, hoặc biên độ của động tác quá lớn, đều không phải sự lựa chọn tốt nhất.

Nhóm nhảy còn tốt hơn đám trâu tre vịnh La Đồng nhiều... Klein thở dài, chấp nhận số phận mà theo sát đám người đội trưởng. Mà càng tới gần cửa kho hàng, sự bất an và lo lắng trong lòng hãn lại càng trầm trọng hơn. Bởi vì không ai rõ cuốn bút ký kia sẽ khiến Riel Bieber biến hóa như thế nào!

Nếu xảy ra vấn đề nghiêm trọng, Klein không dám hy vọng xa vời rằng còn có thể xuyên việt một lần nữa. Hơn nữa trong lúc thái thật thái rau bình thường hãn phát hiện ra mình vẫn bị thương, vẫn chảy máu, tốc độ miêng vết thương khép lại cũng thuộc loại bình thường, chứ không phải loại quái vật đánh mãi không chết.

Đang đi, Dunn đột nhiên giơ tay còn lại ra hiệu cho mọi người dừng ở trước cửa nhà kho chừng mười mét.

"Klein, cậu bói thử xem bên trong có nguy hiểm không, nếu biết được đại khái mức độ nguy hiểm thì càng tốt." Dunn quay đầu nói với Klein, đôi mắt xám của anh ta vẫn sâu thẳm như trước, không thấy chút sợ hãi nào.

Klein khẽ gật đầu, ngừng động tác duỗi gấp, đưa tay phải về phía cổ tay trái rồi cởi sợi xích treo con lắc thạch anh vàng xuống. Bởi vì cánh tay đang cử động nên khi hãn hành động chậm lại thì được Dunn phát hiện kịp thời, đánh thức đúng lúc.

Klein tay trái cầm sợi xích bạc làm cho thạch anh vàng rủ xuống dưới một cách tự nhiên, đồng thời khiến tay trái duỗi gập với biên độ nhỏ.

Chờ khi thạch anh đứng vững, hắn khép hờ mắt lại, phác thảo hình dáng quả cầu ánh sáng mà tiến vào trạng thái minh tưởng, miệng lầm nhảm:

"Trong kho hàng có nguy hiểm."

"Trong kho hàng có nguy hiểm."

...

Sau bảy lần, hắn mở mắt ra, thấy con lắc thạch anh vàng chậm rãi quay tròn theo chiều kim đồng hồ. Nó quay càng lúc càng nhanh, cuối cùng thậm chí còn có cảm giác sắp kéo cả tay trái Klein theo.

"Gặp nguy hiểm, rất lớn." Klein báo cáo chi tiết. Thuận chiều kim đồng hồ nghĩa là khẳng định lời lầm nhảm kia, còn ngược chiều kim đồng hồ là phủ định.

Đối với những người phi phạm khác mà nói, cho dù là "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn", khi dùng "phương pháp con lắc cảm xạ" thì cùng lắm chỉ dò ra được có nguy hiểm hay không chứ không thể biết thêm thông tin về mức độ nguy hiểm như nào. Nhưng Klein phát hiện khi hắn sử dụng con lắc cảm xạ thì chuyển động của con lắc sẽ phân theo từng tốc độ, tỏ rõ mức độ khác biệt của đáp án. Điều này tuy không chính xác hoàn toàn, rất mơ hồ, nhưng có thể khiến người ta phán đoán sơ bộ được tình huống cụ thể.

Không hổ là ma dược "Thầy Bói"... Klein cảm thấy rất vui mừng.

Ngay khi hắn định cất con lắc thạch anh vàng đi thì Leonard Mitchell vốn im lặng nãy giờ bỗng mở miệng: "Lại bói thêm xem xung quanh có nguy hiểm không."

"Đúng, tôi sợ hội Mật Tu vẫn không chịu từ bỏ, vẫn theo dõi nhà Riel Bieber, sau đó theo chúng ta tới đây, quấy rối vào lúc quan trọng." Dunn gật đầu đồng ý.

Klein bèn hít sâu một hơi, lại tiến vào trạng thái yên bình thanh khiết. Chờ khi xích bạc dừng lại, hần lăm nhăm trong lòng:

"Xung quanh có nguy hiểm."

...

"Xung quanh có nguy hiểm."

...

Klein lặp đi lặp lại mấy lần xong mới mở mắt nhìn xích bạc. Trong con người màu nâu sậm của hần, đầu tiên là con lắc thạch anh vàng di chuyển theo chiều ngược kim đồng hồ, sau đó bỗng nhiên dừng lại, rồi xoay theo chiều kim đồng hồ.

"Xung quanh có nguy hiểm." Klein lòng căng thẳng, thận trọng nói. Hơn nữa còn có kẻ định quấy nhiễu việc xem bói, nhưng trong cuộc đối kháng vô hình này kẻ đó đã thua mình!

Hần vừa nói xong, một quả cầu lửa màu cam to bằng nắm tay đột nhiên lao tới từ đằng xa. Nó bay tới với tốc độ cực kỳ nhanh, đánh thẳng vào mọi người.

Dunn Smith vốn rút khẩu súng ngắn ổ xoay ra từ trước khi Klein bói toán lập tức giơ tay, bóp cò với tính toán từ trước.

Đùng!

Trong tiếng súng nổ, quả cầu lửa không hề lay động chút nào mà vẫn lao tới theo quỹ đạo lúc trước, dường như muốn làm cho mọi người không

thể không tản ra để né tránh.

Ban đầu Klein không quá để ý kẻ quấy rối, bởi nơi này có sáu người phi phạm, thậm chí là cả danh sách 8 và danh sách 7, phải nói là đội hình có thể tung hoành ở thành phố Tingen nhỏ bé này. Nhưng khi quả cầu đánh tới, hắn mới nhận ra một sự thật, rằng với bọn họ mà nói, kẻ địch nguy hiểm nhất không phải những kẻ bám theo, không phải kẻ quấy rối, thậm chí không phải Riel Bieber không biết đang ở trong tình trạng nào ở trong kho hàng kia, mà là vật phong ấn "2 - 049"! Một khi nhóm của hắn phân tán, phải chiến đấu mà không đánh thức đồng bạn đúng lúc, như vậy từng người sẽ trở thành rồi gở người thật!

Trong lúc suy nghĩ rối loạn cả lên, Klein bị Leonard kéo một cái, theo đối phương lăn ra ngoài, tránh được quả cầu lửa.

Không kịp xót bộ quần áo trên người, hắn thấy nhóm Kẻ Gác Đêm chia làm hai nhóm nhỏ với số người tương đương.

Phụp!

Quả cầu lửa màu cam rơi xuống đất, không dấy lên nổi chút bụi bặm nào, hết như chẳng có gì xảy ra.

Ảo ảnh? Klein vừa nghĩ vậy thì đã thấy Al Harson nhắc rương sắt lên rồi ném nó sang một bên, cách ít nhất mười mấy mét.

"Rời xa nó! Canh chừng nó!" Al hét lên.

Ông ta còn chưa nói xong, Leonard và Borgia đã chia nhau đi tới, cách ít nhất bảy mét bảo vệ rương tránh kẻ khác tiếp cận.

Mà Dunn và Lolotta thì tự cầm súng đứng chung một chỗ với Al Harson, vốn đã rút một thanh kiếm mảnh màu bạc ra, tạo thành đội ngũ

hình vòng cung xông tới vị trí bắn quả cầu lửa, cũng để ý các khu vực hai bên.

Thấy cảnh đấy, Klein vốn phải làm động tác duỗi gập và không mang gậy chống lập tức thở phào nhẹ nhõm, biết mình đã bỏ qua một vấn đề quan trọng, đó chính là "2 - 049" chỉ ảnh hưởng trong một phạm vi giới hạn, chỉ cần cách nó một khoảng cách vừa đủ là không sợ bị nguy hiểm!

Klein quay phắt người lại, một tay nhét con lắc thạch anh vàng vào túi áo, tay kia rút khẩu súng lục ra từ bao súng dưới nách.

P/s: tui làm được chương nào đăng chương đó, nên có gì sai sót hoặc ko ổn các bác nhớ báo tui nha. Bởi tui ko có thời gian ngồi đọc lại. Hic. Rút dc thời gian gõ vài chương là tốt lắm rồi.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 73: Khai Màn Trận Chiến

Dịch giả: nh0ckd255

Ánh trời chiều chiếu sáng rõ, Klein với quần áo dính đầy bụi đất nhanh chóng điều chỉnh vị trí bắn của súng, vận bung thiết bị tương ứng khiến bản thân vào trạng thái có thể nổ súng bắn địch bất cứ lúc nào, làm cho thân súng đồng thau phản xạ thứ ánh sáng hết như đang chảy xuôi.

Hắn một tay nắm súng, chậm chậm bước tới, cảnh giác nhìn mọi sự thay đổi có thể xảy ra. Cùng lúc đó, hắn lo cho đội trưởng Dunn và Al Harson mặc áo gió màu xám kia, bởi hai bọn họ đều là "ác mộng", am hiểu âm thầm ảnh hưởng kẻ địch chứ không rõ quyết đấu chính diện thì như nào.

Ngay khi Klein nghĩ vậy, Al Harson chủ động di chuyển chậm lại, nét mặt trở nên tĩnh mịch và ưu thương. Ông ta mở miệng đọc một bài thơ làm cho người ta bình thản, như đang trong đêm tối:

"Mỗi khi mặt trời lặn đằng tây,

Sương ướt đầm vạt áo hoàng hôn,

Khuôn mặt nàng trắng như trăng sáng,

Hoặc như ánh sao đi theo trăng,

Sương đêm tưới lên hoa anh thảo,

Nở bông hoa nhỏ và yếu ớt,

Như ẩn sĩ né tránh mặt trời."

...

Tiếng đọc thơ vang lên, Klein suýt thì đánh mất cảm giác căng thẳng mà trở nên thả lỏng, may là hắn có kinh nghiệm từ trước, lại không ở phía đối diện với Al Harson cho nên hắn nhanh chóng tập trung tinh thần, dùng trạng thái nửa minh tưởng chống lại sức ảnh hưởng của "bài thơ".

Phù... Hắn thầm thở phào nhẹ nhõm, không còn nghi ngờ gì về sức chiến đấu chính diện của Dunn và Al nữa.

Bởi mới thăng cấp không lâu, không hiểu nhiều về tên của ma được, nên ban này hắn quên rằng danh sách 7 "Ác Mộng" được nâng cấp từ danh sách 8 "Thi Sĩ Nửa Đêm", có thể giữ được toàn bộ năng lực của danh sách trước, và những năng lực ấy cũng được tăng lên không ít.

Mà ấn tượng của Klein về "Thi Sĩ Nửa Đêm" đều đến từ Leonard Mitchell cả, biết nghề này cũng thừa kế đặc điểm của "Kẻ Không Ngủ", am hiểu đánh nhau, bắn súng, leo trèo và cảm ứng, cũng giỏi dùng các bài thơ với phong cách khác biệt tạo ra ảnh hưởng khác biệt với sinh linh xung quanh. Đơn giản mà nói, đây chính là dạng thi sĩ bạo lực.

Trong tiếng đọc thơ của Al Harson, giữa đồng thùng hàng được xếp thành tầng, chợt có gợn nước bập bênh lan ra, một người đàn ông mặc áo đuôi tôm, đầu đội mũ phớt xuất hiện. Nhưng mặt gã lại bôi màu đỏ, trắng và vàng, hai bên khóe miệng được bôi cao thành mặt của tên hề, thành một sự đối lập buồn cười với cách ăn mặc chính thức như đi dự tiệc.

Bịch bịch bịch! Lolotta, người được giới thiệu là một tay súng thiện xạ, nhanh chóng lao tới, một tay giơ súng, tay kia nắm chặt, chỉ vài bước đã tới gần tên hề mặc áo đuôi tôm này.

Tên hề dường như không bị ảnh hưởng bởi bài thơ của Al Harson, thân thể khẽ đung đưa, đôi mắt bình tĩnh và không tỏ ra là định phản kháng.

Bụp! Lolotta xoải bước kiểu quyền anh, giơ tay tung quyền đánh thẳng vào mặt tên hề.

Bùm!

Không khí nổ tung, tên hề đột nhiên vỡ nát như một tấm gương thành từng mảnh nhỏ, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa. Cùng lúc đó, ở góc tối cách đồng hàng vài bước, bóng dáng tên hề nhanh chóng được vẽ ra, gã lại xuất hiện. Tên vừa bị đánh kia chỉ là ảo ảnh! Là biểu diễn!

Tên hề mặc áo vest đuôi tôm vẫn ngoác miệng cười trông rất khôi hài, gã giơ một tay dè mũi phốt, tay kia giơ lên búng ngón tay, vang lên một tiếng đùng.

Cái búng ngón tay của gã bắn ra tiếng súng nổ, Lolotta đã bổ nhào sang bên trái trước, lăn vài vòng tránh né. Nhưng không gì xảy ra, ngoại trừ tiếng súng ào kia.

Pằng! Pằng! Pằng!

Dunn và Al đều giơ súng vững vàng bắn từng phát một. Tên hề mặc áo đuôi én kia né trái tránh phải, lúc lùi lúc lăn, thân hình nhanh nhẹn như đang biểu diễn xiếc.

Đột nhiên Lolotta tóc đen lao tới không biết từ nơi nào, vốn được gọi là tay súng thiện xạ nhưng cô ta vẫn xoay người vung nắm đấm đánh tới kẻ địch.

Bùm!

Tên hề không kịp né tránh, bèn giơ tay trái lên chặn cú đấm lại.

Thấy gã dừng lại, Dunn và All không chút do dự mà nhắm thẳng vào gã, bóp cò.

Đúng lúc này, vị trí cánh tay đang chặn năm đấm của Lolotta lại đột nhiên bốc lên ngọn lửa màu cam. Chỉ giây lát ngọn lửa kia đã bao phủ toàn bộ tên hề, và lan sang Lolotta.

Pằng! Pằng!

Dunn và Al cùng bắn thẳng tới ngọn lửa kia.

Ngọn lửa bốc cháy hừng hực, nhanh chóng chỉ còn tro bụi tung bay. Nhưng bóng dáng tên hề kia lại xuất hiện ở cách đó không xa, phóng vào sau các thùng hàng để trốn.

Gã lại giơ tay phải lên, búng một cái.

Pằng!

Trong tiếng súng hư cấu đó, Lolotta đột nhiên dừng bước, không tấn công. Trước người cô, một chỗ bùn đất văng lên tung tóe, xuất hiện vết đạn.

Phát súng này của tên hề không phải là ảo giác nữa! Lúc hư lúc thực, làm cho người ta khó mà xác định được.

Pằng! Pằng! Pằng!

Tên hề búng tay liên tục, lúc trốn lúc ra mà bắn nhau với Dunn và Al.

Nhìn cảnh đó, Lolotta nheo mắt lại, giơ khẩu súng lục ống dài màu vàng nhạt trong tay trái lên.

Pằng!

Tên hề đột nhiên co người xuống tránh được phát súng chết người. Chiếc mũ phớt của gã bay ra sau, rơi xuống đất, trên có vết đạn rất rõ. Sau vài cái lăn, gã linh hoạt leo lên các chõng thùng hàng hết như khi lông quăn, từ trên cao mà búng ngón tay bắn ra những viên đạn không khí.

Al Harson lùi ra sau vài bước, hạ tay cầm súng xuống, lại bắt đầu đọc thơ:

"Vẻ đẹp của nàng chỉ mở ra cho đêm tối,

Nhưng đêm tối nào biết đẹp là gì,

Không hề hay biết tình yêu của nàng."

...

Tên hề không ngừng nhảy giữa các thùng gỗ, đột nhiên giơ tay lên móc lỗ tai, dùng điệu cười ngoác miệng mà nhìn Al.

Chẳng lẽ gã đã bịt tai lại? Danh sách ma dược mà hội Mật Tu nắm giữ thật kỳ quái... Klein nhìn từ đằng xa, lòng có suy đoán.

Hắn vừa nghĩ thế, bỗng thấy một bóng người xuất hiện ở một bên nóc kho hàng, đang lao tới góc tối mà Riel Bieber ẩn náu. Bóng người này mặc quần áo màu xám trắng của công nhân bến tàu, mặt hình như cũng bôi màu đỏ, vàng và trắng.

Tên hề phụ trách dẫn dắt đám người đội trưởng đi, kẻ khác tranh thủ đi lấy cuốn bút ký? Klein nghĩ, theo bản năng giơ tya phải lên bắn một phát vào kẻ trên nóc kho.

Hắn vừa nhắm, cũng nhắm vào vị trí mà bóng người kia sẽ đến, ai ngờ bóng người đó đột nhiên nằm bò xuống mái nhà, chuyển từ chạy sang lật mình.

Pằng!

Klein không hề ngừng lại mà bóp cò luôn. Bóng người kia đột nhiên dừng lại, có máu bắn ra từ trên người.

Bóng người kia kinh ngạc liếc bên này một cái, chịu đựng cơn đau mà tiếp tục xông tới kho hàng trong góc tối kia.

Kỹ thuật bắn súng này... Klein giật giật khóe miệng, lại bóp cò lần nữa. Lúc này viên đạn bắn trúng nóc nhà làm từ gỗ bên cạnh bóng người kia.

Pằng! Pằng! Pằng!

Leonard và Borgia cũng nổ súng, nhưng không bắn trúng được người kia.

Klein vốn định cười nhạo rằng bọn họ bắn còn không bằng mình, nhưng lại đột ngột dừng ngón tay đang định bóp cò lại. Đúng rồi, sao lại ngăn cản kẻ đó làm gì? Không phải ban nãy ta đã bói ra rằng trong kho hàng đó rất nguy hiểm sao? Để kẻ này đi dò đường, đập mìn trước không phải tốt hơn sao? Leonard và Borgia hẳn là cũng có ý đó...

Nghĩ thế, Klein giương nòng súng lên bắn chim.

Pằng! Pằng! Pằng!

Trong tiếng súng, bóng người kia thuận lợi đi tới nóc của kho hàng trong góc tối. Hắn ta đột nhiên nhào xuống, dùng khuỷu tay đập mạnh rồi ngã xuống với cả phần nóc vỡ vụn.

Kèm theo âm thanh đó, đôi mắt Lolotta trở nên tối tăm, cô ta giơ tay trái làm động tác kỳ quái. Động tác lăn lộn nhảy nhót của tên hề mặc áo đuôi tôm lập tức khựng lại, mắt cá chân của gã dường như bị một bàn tay

vô hình nắm chặt. Còn Dunn thì không lập tức bắn, mà thả súng xuống. Sau đó anh ta há mồm ra, hầu kết không động mà chỉ dùng linh tính của bản thân cộng minh với không khí xung quanh khiến một âm thanh kỳ ảo, mơ hồ và cổ quái vang lên:

"Hoa của nàng nở tới bình minh,
Nhưng đến khi ban ngày mở mắt,
Bị nhìn tới xấu hổ không chỗ trốn,
Nàng ủ rũ điêu tàn trong cơn mê huyền."

...

Động tác giãy dụa của tên hề áo đuôi tôm lập tức vô lực, dường như không còn dự vọng sống sót nữa.

Al Harson giơ súng lên nhắm thẳng vào kẻ địch, đầu ngón tay sắp bấm cò.

Ngay khoảnh khắc này, một tiếng kêu thảm thiết vô cùng bỗng truyền ra từ trong kho hàng góc tối kia:

"A!"

Tiếng kêu ấy mang theo sự sợ hãi mãnh liệt và cực đoan, dường như gặp phải chuyện gì đó đáng sợ tới mức không thể tưởng tượng được.

Klein sờn hết tóc gáy. Lúc này tiếng kêu bỗng im bật, nhà kho kia yên tĩnh trở lại, nhưng là sự yên tĩnh khiến da đầu người ta run rẩy.

Pằng!

Al bị ảnh hưởng khiến viên đạn chỉ bắn trúng bụng tên hề áo đuôi tôm.

Hà, hà, hà! Sự yên tĩnh của nhà kho góc tối ấy bị phá vỡ, những tiếng thở dốc vốn phải rất nhẹ bỗng đột ngột vang lên, to dần, tác động tới thần kinh mỗi một người ở đây.

Đùng ùng ùng!

"2 - 049" trong rừng sắt màu đen đột nhiên điên cuồng tới cùng cực.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 74: Riel Bieber

Dịch giả: nh0ckd255

Hà, hà, hà!

Thùng! Thùng! Thùng!

Tiếng thở dốc với tiếng gõ mạnh ban đầu là xen kẽ nhau, sau đó chồng lên nhau, khiến tinh thần đám người Klein căng thẳng tới cực điểm hết như đang nghe phải tiếng thì thầm tà ác nào đó.

Nhân lúc sự chú ý của Al, Dunn và Lolotta bị dẫn đi, tên hề áo đuôi tôm chợt rút một tờ giấy thật dài ra khỏi túi áo.

Phụp! Gã vung tay phải, "rung" cho tờ giấy bốc cháy thành một chiếc roi lửa đen, rồi quật roi về phía bên cạnh mắt cá chân mình.

Một tiếng kêu đau đớn chói tai vang lên, tên hề áo đuôi tôm thoát khỏi xiềng xích vô hình, lập tức lộn nhào ra sau.

Pằng! Pằng! Pằng!

Phát súng của Dunn, Al và Lolotta đồng loạt bị hịt, bắn thẳng vào mấy thùng gỗ đằng sau.

Tên hề áo đuôi tôm không dám ở lại, tay phải đè chặt miệng vết thương, người thì nhanh chóng lao về hướng rời xa khỏi kho hàng này. Tốc độ của gã rất nhanh, chỉ chớp mắt chỉ còn lại bóng lưng.

Mà trước khi gã biến mất, tay phải vốn đè bụng của gã đột nhiên vẩy sang tay trái, vết thương trên bụng cũng từ đó mà biến mất, nguyên vẹn như lúc ban đầu. Còn vị trí bị kéo tới ở tay trái thì máu me be bét, có viên đạn màu bạc như ẩn như hiện.

Đám người Dunn không đuổi theo, bởi tiếng thở dốc ở trong kho hàng góc tối kia đã to tới mức khiến ấn đường người ta giật giật, linh cảm bất an.

Ầm!

Cửa kho hàng đột nhiên vỡ tung, văng ra khắp nơi. Ngay sau đó, một thứ quần đầy vải rách văng ra, rơi xuống cách Klein không xa.

Klein tập trung nhìn thì phát hiện đó là một cánh tay với phần cơ bắp đã bị cấn xé rách lung tung, xương cốt trắng hếu gãy, lòi cả ra ngoài.

Bịch! Bịch! Bịch!

Những thứ tương tự liên tục bay ra. Đầu tiên là máu tràn ra, sau đó là con mắt với đồng tử phóng đại, rồi tiếp đó là vành tai như bị xé đứt khỏi đầu, rồi tới trái tim hẫ hẫ còn đập, và phần ruột chứa đầy thứ màu nâu vàng.

Nếu không phải gặp được "cái nhìn người khổng lồ" còn ghê tởm hơn thế này ở nhà của Riel Bieber, sợ là lúc này Klein đã nôn mửa liên tục rồi. Cảm xúc của hắn như muốn đứt đoạn, vất vả lắm mới ép được sự kích động định nổ súng vào trong cánh cửa tối om kia, sau đó hắn đổ toàn bộ vỏ đạn rỗng ra, lắp đạn sẵn ma mới vào.

Pằng!

Dunn quay lại, bình tĩnh bắn một phát vào trong kho hàng. Nhưng phát súng của anh ta như tiến vào biển rộng, không truyền ra bất cứ tiếng vang nào.

Hà! Hà! Hà!

Tiếng thở dốc càng lúc càng lớn và càng gấp, màu xám trắng đã tràn ngập cả phần cửa "mở rộng" kia.

Hai tiếng păng vang lên, viên đạn của Al Harson và Borgia xuyên qua lớp xám trắng, nhưng vẫn không ngăn cản được "màu sắc" kia ủa ra ngoài, cũng không để lại miệng vết thương trên đối phương, chất lỏng trào ra.

Klein ngừng thở, không nổ súng một cách mù quáng mà nhìn "xám trắng" kia dần để lộ hình dáng hoàn chỉnh của nó.

Đây là một sinh vật hình người cao hơn hai mét, toàn bộ các khớp xương trên tay và chân đều vặn vẹo một cách không tự nhiên, dường như bị người ta bẻ gãy vậy. Từng cây xương gãy đâm ra từ dưới làn da nó. Phần mặt ngoài xám trắng kia đầy nếp nhăn, hết như đầu óc con người đã bị bóc phần "vỏ ngoài" ra.

Toàn thân con quái vật này chảy ra một thứ chất lỏng đặc dính xám trắng và hôi thối. Đầu nó lại khá bình thường, có những nếp nhăn hằn rõ và làn da tái nhợt. Miệng nó há ra rồi ngậm lại, qua đó có thể thấy rõ một chiếc răng giả bọc sứ sắp rụng, nước dãi nhỏ xuống thành sợi màu đỏ với cả xương cốt cơ bắp đã biến thành mảnh vỡ.

Riel Bieber... Cmn đây còn là người à? Klein im lặng hít vào một hơi, chỉ cảm thấy trái tim đang đập loạn xạ.

Păng!

Viên đạn săn ma của Leonard xuyên thủng trán của Riel Bieber, để lại một lỗ thật sâu. Chất lỏng màu xám chảy ra, rơi xuống đất, xèo xèo uốn éo rồi biến thành những con giòi béo núc màu trắng sữa.

Nhưng quái vật kia không hề bị ảnh hưởng, nhào tới Lolotta cách nó gần nhất với động tác không coi là nhanh cũng không hề chậm. Mục tiêu thật sự của nó dường như là rương sắt màu đen, là vật phong ấn "2 - 049".

"Mất khống chế với sức mạnh phi phạm..." Dunn trầm giọng hô lên: "Lolotta, trông nó như tử linh, cô mau tìm nhược điểm của nó đi."

"Ok." Lolotta không nói nhiều, lập tức giơ tay đề cập mắt lại. Con người trong mắt cô ta chuyển thành màu xám trắng, cuối cùng là không còn màu sắc hết như đã tiến vào thế giới linh tính và vương quốc của tử linh, nhìn xuống kẻ địch từ tầng thứ cao hơn để tìm kiếm "nhược điểm" vô cùng quan trọng kia.

Thấy bắn súng bình thường vô tác dụng nên Klein quyết định không lãng phí đạn nữa, hấn giơ tay khẽ gõ lên ấn đường mở linh thị, định dùng nó để trợ giúp "Kẻ Đào Mộ" Lolotta.

Linh quang của "Quái Vật" Bieber trong tầm mắt hắn chỉ còn một loại, đó là màu xám trắng với ý nghĩa đầy điên cuồng. Ngoài ra Klein không còn nhìn thấy gì khác.

Lúc này Al Harson và Leonard Mitchell đồng thời ngâm hát:

"Ôi, uy hiếp đáng sợ, khát khao rực đỏ!

Chỉ ít một chuyện là thật: Đời này trôi quá nhanh.

Một chuyện là thật, còn lại là giả dối,

Hoa nở một lần rồi từ giã cõi đời..."

...

Sức mạnh khiến người ta ngủ yên tràn ra, quái vật màu xám trắng vặn vẹo kia nhanh chóng chậm lại, dường như không cách nào kháng cự được

bài thơ này. Đúng lúc này, nó há mồm phát ra một tiếng thét chói tai mà người thường không nghe được:

"A!"

...

Rầm, đầu Klein đau nhức, tự động rời khỏi trạng thái linh thị. Hắn chỉ cảm thấy có chất lỏng ấm áp chảy ra khỏi mũi, bèn giơ tay lên lau thì thấy mu bàn tay toàn máu đỏ.

Al và Leonard đồng loạt ngã ra sau, khoe miệng, mũi và mắt đều là máu tươi. Borgia, Dunn và Lolotta đều lùi ra sau hai bước, mặt mày tái nhợt.

Quái vật kia chỉ "thét" một tiếng thôi mà sáu người phi phạm đường như không chịu được, trở nên yếu ớt vô cùng.

Bịch!

Nó tới gần Borgia, khớp xương vụn vụn đột nhiên vỡ một cái.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Borgia và Dunn mỗi người bắn một phát súng nhưng không tạo nên chút thương tổn nào trên người quái vật Bieber.

Rầm! Borgia bị quật bay, khẩu súng lục ống dài rơi cạch xuống đất. Anh ta cố gắng đứng lên, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể dậy được.

Quái vật Bieber miệng chảy dịch nhờn, lao tới rương sắt màu đen.

Pằng!

Đúng lúc mấu chốt, Al Harson bắn một phát vào rương, đánh văng nó ra thêm một đoạn khiến quái vật Bieber không thể bắt được, văng đi chừng mười mét.

Rương sắt xuất hiện vết rạn, mà tiếng gõ bên trong càng lúc càng mạnh, càng lúc càng rõ.

"Tìm được rồi!" Lolotta rớt cuộc lên tiếng: "Tôi cần các anh khống chế nó, chỉ ít ba giây."

"Ok." Dunn không dong dài, giờ tay đè chặt ấn đường và nhắm hai mắt lại. Anh ta như đã ngủ, có gợn sóng vô hình lan ra từng vòng rồi từng vòng.

Trong giây lát, quái vật Bieber dừng lại, vẻ điên cuồng trong mắt nhanh chóng biến mất. Mí mắt chỉ còn một lớp màng mỏng manh trong suốt của nó bắt đầu rủ xuống một cách khó ngăn được.

Thân thể Dunn bắt đầu run run, dưới quần áo như có thứ gì đó phồng lên từng nhúm một và mấp máy tại chỗ, dường như đó là những con rắn độc trơn không vảy.

Lolotta lao vụt đi, lăn xuống dưới người quái vật Bieber. Cô ta giờ tay đánh lên trên, đánh vào phần đũng của quái vật Bieber như đạn bắn.

Phụp!

Mặc kệ đau đớn như bị ăn mòn, cô đè tay xuống đất, dùng sức khiến toàn thân vọt lên, khiến năm đấm của mình chui vào sâu hơn.

Xoạt! Lolotta rút tay lại, kéo ra phần ruột đầy thứ màu vàng nâu và máu đen. Trong phần ruột ấy dường như có một cuốn bút ký cổ xưa.

"A!"

Quái vật Bieber rít lên thảm thiết, thân thể bỗng phát sáng như đang tan ra.

"Gục xuống!"

Al Harson vừa nói xong, Klein đã thấy quái vật Bieber phình to ra.

Bùm!

Trong tiếng nổ, Klein ở đằng xa bị sóng xung kích hất lên rồi ngã bịch xuống đất một cái thật mạnh. Hắn choáng váng và buồn nôn mà cố gắng đứng dậy, nhìn những bãi thịt thối và ghê tởm mà quái vật Bieber biến thành, thấy Dunn và Lolotta rơi ở cách đó mười mấy mét, như đã hôn mê. Al Harson, Borgia và Leonard Mitchell cũng ngã xuống đất, người đau đớn rên rỉ, kẻ giãy dụa muốn đứng lên mà không được.

Klein vừa định thở phào một hơi thì bỗng phát hiện một thứ quen thuộc cách mình chừng hai, ba mét.

Rương sắt màu đen kia ngừng lăn, ngựa phần đầy vết nứt lên trên. Một cánh tay nhỏ màu nâu thò ra từ bên trong.

Vật phong ấn... "2 - 049"... Móa! Klein căng thẳng, đang định tức khắc bỏ nhà ra sau vài mét để tránh khỏi phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn "2 - 049". Vụ nổ ban nãy lại hất rương sắt này tới gần hắn!

Đúng lúc này, đầu Klein đột nhiên ù đi, suy nghĩ cũng chậm hẳn lại.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 75: Tự Cứu

Dịch giả: nh0ckd255

Nguy rồi! Bị rồi gỗ khổng chế rồi!

Nay đội trưởng và những người khác đang không hôn mê... Thì cũng chưa gượng lại được, ngay cả đứng dậy cũng không làm nổi... Hoàn toàn không kịp... Đánh thức ta... Không được... Bắt buộc... Phải tự cứu!

Mọi thứ Klein nhìn thấy trước mắt đều trở thành những cảnh quay chậm như đời trước, các khớp xương trên toàn cơ thể cũng như bị rót nhựa cao su mà chậm chạp đi như suy nghĩ của hắn. Hắn hoàn toàn không hứng thú với việc trở thành rồi gỗ người thật chút nào, nên nhân cơ hội chưa bị khổng chế hoàn toàn bèn tìm cách tự cứu bản thân.

Đánh bản thân... Chắc chắn... Không được... Bắt buộc... Ngoại lực...

Ngoại lực... Thử một lần... Không thể trì hoãn, không thể nghĩ gì thêm, Klein lập tức bắt được linh cảm, cử động đầu gối" rí sắt bước từng bước ngược chiều kim đồng hồ. Cùng lúc đó, hắn không định thoát khỏi chiếc thòng lọng vô hình đang "thắt chặt" cổ họng mình mà lăm nhăm trong lòng:

"Phúc Sinh... Huyền Hoàng... Tiên Tôn..."

Hắn định nhờ thế giới thần bí trên màn sương xám kia để đánh thức bản thân, từ đó không bị vật phong ấn "2 - 049" đồng hóa!

Cạc cạc cạc, đầu gối và mắt cá chân của Klein cùng lúc vang lên những âm thanh chói tai, bước ra từng bước với dáng vẻ chậm chạp và vụng vẹo:

"Phúc Sinh... Huyền Hoàng... Thiên Quân..."

Tâm trí càng lúc càng chậm lại, Klein hết như một chiếc máy tính chứa đầy rác và nhiều phần mềm bảo mật, cứng ngắt giờ chân trái lên bước tới vị trí đã định sẵn:

"Phúc Sinh... Huyền... Hoàng... Thượng... Đế..."

Ý nghĩ trong đầu Klein càng lúc càng cứng, càng lúc càng chậm, chỉ có thể dựa vào bản năng để đi ra bước cuối cùng.

Tới lúc này, hẳn biết mình đã bị khống chế hoàn toàn, cho dù Al Harson có đứng dậy, chạy tới giải cứu kịp thời, e là cũng không cách nào đánh thức hẳn được. Nhưng dục vọng muốn sống mãnh liệt khiến hẳn lăm lăm nhăm nốt câu chú ngữ cuối cùng:

"Phúc... Sinh... Huyền... Hoàng... Thiên... Tôn..."

Nhắm xong, tiếng gào thét và tiếng nỉ non hỗn loạn và điên cuồng tới cực điểm bỗng nhiên vang lên, tức thì làm tách rời suy nghĩ đã cứng đờ lại của Klein, khiến nó vỡ thành mảnh nhỏ, hóa thành những ý nghĩ không bị khống chế. Đầu óc Klein biến thành một nồi cháo sôi lục bục, hẳn vô tri vô giác mà cảm nhận "thân thể" nhẹ đi, linh tính tung bay.

Màn sương mù xám trắng khôn cùng và những ngôi sao đỏ sậm xa gần lại xuất hiện trước mắt hẳn, trống trải, thần bí, mơ hồ và mông lung. Những ý nghĩ rối loạn trong đầu Klein nhanh chóng lắng lại, hẳn khôi phục được năng lực suy nghĩ, nhìn thần điện to lớn nguy nga kia.

"Phù... May là có tác dụng." Hẳn sợ hãi thì thầm một câu.

Dựa theo những gì quan sát được ban này, hẳn hiểu rằng một khi lún sâu vào sự khống chế của vật phong ấn "2 - 049", như vậy đồng nghĩa với tử vong, bình thường mà nói thì không thuốc nào cứu được. May là "nghị thức đối vận" và thể giới thần bí trên sương mù xám của hắn không nằm trong phạm trù bình thường!

Klein đi đi lại lại, bắt đầu suy nghĩ về tình cảnh hiện tại:

"Dù sao ta không thể cứ ở đây mãi được nhỉ? Chờ mọi người tỉnh dậy, hoặc tới gần, như vậy sẽ không cách nào giải thích được... Hiện giờ hắn là "mình" chỉ còn cơ thể, giống hệt người thực vật... Nhưng nếu mạo hiểm trở lại thì không cam đoan là sẽ an toàn... Lỡ lại bị "2 - 049" khống chế thì sao?"

Klein bồng vỗ trán mình một cái, khẽ bật cười: "Xem ra mình còn chưa thật sự thích ứng với thân phận "Thầy Bói" đây mà!"

Nói xong, hắn đã xuất hiện trên ghế chủ nhân của chiếc bàn dài, ngồi xuống chiếc ghế lưng cao có ký hiệu kỳ quái kia.

Klein duỗi tay cầm chiếc bút máy vừa xuất hiện từ không khí, rồi viết soạt soạt một câu xuống tờ giấy trắng hư ảo: "Trở lại thế giới thực rất an toàn."

Ngay sau đó Klein móc hình chiếu của con lắc cảm xạ ra khỏi túi áo - qua vài lần tụ hội, hắn phát hiện chỉ cần mình mang đồ trên người là có thể đưa lên trên sương mù xám, nhưng trông hư ảo đi không ít.

Tay trái cầm sợi xích bạc, Klein làm cho con lắc thạch anh vàng gần như tiếp xúc với mặt giấy, tiếp xúc với "sự kiện". Khi dây xích đứng vững lại, không đung đưa nữa, hắn khép hờ mắt, tâm linh bình thản mà lẩm nhẩm câu nói trên tờ giấy trắng:

"Trở lại thế giới thực rất an toàn."

...

"Trở lại thế giới thực rất an toàn."

...

Sau vài lần lặp lại, Klein dùng phương pháp con lắc cảm xạ bắt đầu bói toán. Hắn mở mắt ra, thấy rất rõ con lắc thạch anh vàng đang đung đưa chậm chậm, kéo sợi xích bạc xoay tròn theo chiều kim đồng hồ.

Theo chiều kim đồng hồ là có, ngược chiều kim đồng hồ là không... Như vậy trở lại thế giới thực sẽ rất an toàn... Klein thở phào nhẹ nhõm, cất sợi xích bạc đi theo thói quen. Sau đó hắn đưa linh tính trù lên bản thân, tưởng tượng trạng thái rơi xuống.

Sương mù xám mờ lung và các ngôi sao đỏ sậm nhanh chóng hóa ảo, bay thẳng lên trên. Klein thấy bản thân đang lơ lửng tại chỗ, thấy con rối gỗ đang thò nửa người ra khỏi rương sắt, cũng phát hiện dường như vật phong ấn kia đã ngừng tất cả động tác.

Tri giác của cơ thể truyền vào trong đầu, hắn vừa định cử động cánh tay để xác nhận trạng thái thân thể, thì đột nhiên một giọng nói ẩn trong tiếng gió vang lên bên tai:

"Muốn được đánh thức không? Chỉ cần cậu đồng ý giúp tôi một việc, cậu sẽ được giải cứu. Đó là hãy lấy cuốn bút ký gia tộc Antigenous kia giúp tôi. Đồng ý thì gật đầu, tôi biết bây giờ cậu có thể làm được động tác này."

Ai vậy? Hừm, hình như vật phong ấn "2 - 049" không cố gắng khống chế mình nữa... Cũng phải, nó sẽ không ảnh hưởng một người liên tục, sẽ gián đoạn... Klein giật mình, nhưng bề ngoài thì không tỏ vẻ gì.

Lúc này, giọng nói kia nhanh chóng bổ sung thêm:

"Nếu có thể hoàn thành chuyện này, cậu sẽ nhận được thêm thù lao. Tôi biết cậu là "Thầy Bói", tôi cũng biết giáo hội Nữ Thần Đêm Tối không có danh sách 8 của nó, mà hội Mật Tu chúng tôi có thể cho cậu được. À, nói thẳng thì trước kia tôi cũng là một "Thầy Bói", bằng không tôi hoàn toàn không dám quay lại. Vì để cho cậu thấy được thành ý, tôi sẽ nói cho cậu biết, danh sách 8 tương ứng của "Thầy Bói" là "Tên Hề"."

"Tên Hề"? Hội Mật Tu... Klein suýt thì không giữ được trạng thái "rối gỗ hóa". Hẳn hoàn toàn không ngờ "Thầy Bói" và "Tên Hề" lại liên quan đến nhau. Chẳng lẽ định tạo ra hai tên trùm rạp xiếc à?

"Được rồi, hãy quyết định đi. Tin tôi, cậu không còn nhiều thời gian để lãng phí đâu." Giọng nói đó lại bay tới theo gió. Đẳng xa, Dunn và Lolotta vẫn đang hôn mê, Borgia thì như bị thương rất nặng, rên rỉ chứ không hề động đậy. Al Harson và Leonard Mitchell có vẻ tốt hơn, đang thử vùng người dậy.

Tại sao lại tìm tôi? Hội Mật Tu... Là tên hề áo đuôi tôm kia? Gã chạy trốn, sau đó lại lặng lẽ quay lại hòng ngư ông đắc lợi... Nhưng vì sao lại tìm mình? Hiện tại gã hoàn toàn có thể đối phó được tất cả người ở nơi này... Nghe đối phương nói xong, những nghi hoặc lập tức hiện lên trong đầu Klein.

Nếu đối phương nói gã là "Thầy Bói", Klein bắt đầu thử dùng phong cách suy nghĩ của "Thầy Bói" để phân tích:

"Gã có gan quay lại, chắc hẳn đã bói ra được "hy vọng", tin rằng quái vật Bieber sẽ bị tiêu diệt, tin rằng mình và mọi người sẽ bị thương nặng. Gã không tự mình lấy cuốn bút ký, không đối phó trực tiếp với mọi người, hẳn là bói ra chuyện này có nguy hiểm rất lớn, cho nên nghi ngờ đội trưởng và Lolotta đang giả vờ hôn mê, nghi ngờ đây là cái bẫy chờ gã nhảy vào.

Gã không bói được nhiều hơn, không xác nhận được trạng thái hiện tại của mình, một là có thể vì thời gian eo hẹp, chờ thêm nữa thì đám người Al Harson đã khôi phục được sức lực, hai là khinh thường mình, cho rằng không cần. Gã rất hiểu về "Thầy Bói", tất nhiên tin rằng mình không thoát khỏi sự khống chế của rối gỗ... Gã đang dùng mình làm vật hi sinh để thử bầy...

Theo một khía cạnh khác, điều này chứng tỏ biểu hiện của "nghĩ thức đối vận" ra ngoài là gần như không có dị thường..."

Klein với đầu óc không trì trệ cảm thấy suy nghĩ thông suốt, đã nắm bắt đại khái ý tưởng và mục đích của tên hề áo đuôi tôm. Còn về lời hứa của đối phương, hẳn không hề tin tưởng, "vật hi sinh" nào có nhân quyền!

Ý nghĩ vụt lóe trong đầu, Klein bắt đầu điều khiển cổ mà gian nan gật đầu một cái. Khi làm động tác này, hẳn thật sự biết rõ mình đã thoát khỏi sự khống chế của vật phong ấn "2 - 049".

Hắn vừa gật đầu xong, ở cách hắn hai, ba mét về một bên, một "màn sân khấu" trong suốt bỗng động, phác thảo ra bóng một tên hề mặc áo đuôi tôm, mặt bôi thuốc màu, chính là thành viên hội Mật Tu bỏ trốn lúc trước.

Lúc này vì ban nãy quay người về phía ngược lại hòng thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn "2 - 049" nên Klein đưa lưng về phía rương sắt đen, đưa lưng về phía rối gỗ, mà tên hề áo đuôi tôm ở một bên sườn hắn với mục đích một là rời xa vật phong ấn, hai là tránh né họng súng của hắn, có vẻ gã là người khá cẩn thận.

Tên hề áo đuôi tôm rút một tờ giấy thật dài ra khỏi túi áo, rồi rung một cái thật mạnh khiến tờ giấy duỗi ra thẳng tắp, hết như côn gỗ. Gã cầm cây "côn gỗ" này chọc vào bả vai Klein từ cách hắn hai, ba mét, nhằm đánh thức Klein.

Kẻ này có vẻ hiểu biết về "2 - 049" đây, biết chỗ nào có mùi của hậu duệ Antigenous để lại thì rồi gỗ sẽ điên cuồng, có thể khống chế hai người cùng lúc... Gã cũng biết việc ném đá là không hiệu quả? Chỉ ít mình chưa thấy đội trưởng và những người khác làm thế bao giờ... Klein tuy không rõ tại sao về sau rồi gỗ "2 - 049" không tiếp tục đồng hóa hẳn, nhưng cũng không dám ở lại trong phạm vi 5 mét đó lâu hơn, bởi vậy rất cảnh giác và chờ đợi cơ hội.

Khi chiếc côn do tờ giấy biến thành chuẩn bị đựng vào vai, Klein bỗng giơ tay trái lên một phát bắt được đầu của "côn gỗ", kéo mạnh ra sau. Tên hề áo đuôi tôm không phòng bị nên bị kéo mà nghiêng ngả lao tới trước, khiến khoảng cách giữa gã và Klein rút ngắn lại còn chưa tới hai mét. Cùng lúc đó Klein vốn đã chuẩn bị trước dùng đầu ngón tay phải bấm cò súng lục.

Pằng! Pằng!

Hắn bắn hai phát liên tục, nhưng không nhắm vào tên hề áo đuôi tôm, mà nhắm vào một bên của vật phong ấn "2 - 049" ở đằng sau gã, vốn đã đi xa khỏi gã.

Tiếng súng chưa vang, tên hề đã chủ động từ nghiêng ngả thành lăn người, tiến hành việc né tránh theo bản năng.

Klein buông "côn gỗ tờ giấy", rồi cất bước lao vọt ra vài mét, thoát khỏi phạm vi "nguy hiểm".

Tên hề áo đuôi tôm vừa lăn hai vòng, đang định quay người nhào ra ngoài thì đầu đã ong ong, suy nghĩ nhanh chóng chậm lại.

Thôi xong! Hắn cố ý khiến mình... né tránh về phía "rối gỗ Antigenous"! Ta ở trong... phạm vi năm mét... Tại sao hắn... không bị... "Rối gỗ"... "Antigenous"... khống chế...

Tên hề áo đuôi tôm dừng lộn người, các khớp xương trên người gã như mọc rỉ sắt.

Lúc này Klein đã quay người, hai tay cầm súng nhắm thẳng vào mục tiêu đang hành động rất chậm kia. Trong mắt hắn, đây chả khác gì một bia ngắm cố định cả.

Vì lúc trước được chứng kiến trận chiến giữa tên hề áo đuôi tôm và Dunn, Al và Lolotta, Klein biết gã có hành động nhanh nhẹn, rất giỏi lặn lội, cho nên dù khoảng cách giữa cả hai chỉ có hơn hai mét, hắn vẫn cẩn thận từ bỏ việc bắn trực tiếp mà chuyển thành ép đối phương phải trốn tới "sân nhà" mà hắn suy tính từ trước, đó là gần vật phong ấn "2 - 049".

Mà nếu rồi gỗ không có tác dụng, tên hề áo đuôi tôm cũng xác nhận bản thân rơi vào "cạm bẫy", nên hành động nhào tới chỉ là để chạy trốn chứ không có uy hiếp gì.

Pằng!

Trong ánh mắt khó có thể miêu tả của tên hề kia, hắn tỉnh táo bóp cò.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 76: Xử Lý Hậu Quả

Dịch giả: nh0ckd255

Pằng!

Viên đạn màu bạc vượt qua khoảng cách vài mét mà xuyên thẳng vào cổ tên hề áo đuôi tôm. Từng dòng máu chảy ra, nhuộm đỏ da thịt, nhuộm đỏ chiếc nơ.

Tên hề mặc áo đuôi tôm không thể kêu lên, cổ họng chỉ phát ra tiếng hà hà. Gã muốn giơ tay dờ vết thương chết người kia đi, nhưng khớp bả vai với các đốt ngón tay như bị rót đầy nhựa cao su, khiến động tác cứng nhắc và chậm chạp.

Pằng!

Đã tiến vào trạng thái minh tưởng nên Klein không bị máu tươi làm cho sợ, hắn tiếp tục bóp cò, bình tĩnh như đang luyện tập hàng ngày.

Trán tên hề bỗng xuất hiện một lỗ thủng dữ tợn, dòng máu đỏ trào ra, khiến đôi mắt trở nên tối xuống. Uy lực của khẩu súng lục tinh xảo này mạnh hơn Klein tưởng tượng không phải là ít.

Đầu gối tên hề gập khúc, cánh tay rũ xuống, tên hề chậm rãi ngã xuống, đôi mắt ánh lên vẻ mờ mịt. Thân thể gã run rẩy vài cái, rồi từ từ thả lỏng, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Một phát súng trúng đích, Klein lạnh lùng quay người, vặn ổ xoay khiến vỏ đạn rỗng lá tả rơi xuống đất. Sau đó hắn, trong trang phục vest đen và đầu đội mũ phớt, đi về phía Al Harson, vừa đi vừa lấy viên đạn sẵn ma cuối cùng ra khỏi túi áo, nhét vào trong lỗ đạn.

Sở dĩ hắn không quay đầu lại nhìn tình trạng tên hề chỉ đơn giản là vì cảm thấy khó chịu khi lần đầu giết người, nhưng không giết không được. Hắn không biết đối phương mà bị rối gỗ khổng chế hoàn toàn thì sẽ xảy ra chuyện gì. Hơn nữa hắn không muốn lại mạo hiểm tiến vào phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn "2 - 049", dù sao chẳng ai rõ lúc này liệu có xảy ra biến hóa kỳ quái nào khiến biện pháp dùng "nghị thức đối vận" để cứu bản thân mất tác dụng.

Về phần đồ vật trên người tên hề áo đuôi tôm, Klein chỉ quan tâm tới việc có phương pháp điều chế ma dược tên là "Tên Hề" không, hoặc mạnh mỗi tương ứng, nhưng đây không phải chuyện cần hoàn thành ngay lập tức, chờ lát nữa cùng đám người Dunn, Al cùng làm là được. Đội ngũ Kẻ Gác Đêm chiếm được những gì mà hắn nhận được, cho nên bọn họ sẽ không tiếc một phương pháp điều chế ma dược danh sách 8 làm gì. Cùng lắm thì mất thêm thời gian tích lũy công lao, dù sao hắn mới thành "Thầy Bói" không lâu, từ giờ đến lúc "tiêu hóa xong" còn lâu.

Suy nghĩ cứ nảy lên trong đầu, Klein bước nhanh tới cạnh Al Harson. Quý ông mặc áo gió màu xám vật đối xứng này mấy lần cố gắng ngồi dậy nhưng đều không được, khiến toàn thân đầy bùn đất và tro bụi.

"Ông Harson, có cần tôi làm gì không?" Hắn ngồi xổm xuống, mở miệng hỏi, khẩu súng lục trong tay thì được chĩa xuống bên cạnh tránh việc cướp cò.

Al thở dốc một hơi, cảm thán: "Quái vật kia mạnh thật, nếu không phải còn có nhược điểm..."

Nói tới đây, ông ta chỉ vào bình nhỏ kim loại màu xanh da trời bên cạnh, tự cười nhạo: "Vốn định uống thuốc, nhưng mà tay run..."

Chiếc bình kim loại màu xanh da trời kia chỉ to bằng ngón cái của Klein, cao chưa tới 5cm, nắp bình với phần vặn xoắn bên trong rơi ở bên cạnh, ướt đẫm chất lỏng.

Klein giơ tay nhặt bình lên, nheo mắt lại nhìn, bất đắc dĩ đáp:

"Harson, chỉ còn vài giọt dính trên thành bình thôi."

"Cậu đi... tìm trên người Borgia.... Bên trong... Bên trong túi áo." Al vừa nói vừa thở hổn hển.

"Ok." Klein đứng dậy, tiện thể hỏi một câu: "Là thuốc trị liệu à?"

Vật phẩm thần bí?

"Không, nó chỉ có đôi chút hiệu quả trị liệu, chủ yếu... chủ yếu là kích thích tinh thần của chúng ta, ép tiềm năng... của thân thể chúng ta, khiến chúng ta giữ được trạng thái tốt nhất... trong khoảng thời gian ngắn, chống đỡ tới lúc về, tới lúc nhận... Nhận trị liệu." Al thử ngồi dậy, nhưng vẫn không được: "Tên của nó là "Sự Ngóng Trông Của Nữ Thần"... Cậu nhớ cho Borgia uống một nửa."

Klein không lè mề, lập tức quay người đi tới bên cạnh Borgia, người đang rên rỉ đau đớn, tìm được một bình kim loại nhỏ màu xanh da trời từ trong ngực của vị Kẻ Gác Đêm đang nửa hôn mê này. Hắn vặn nắp, cẩn thận ghé miệng bình tới bên miệng Borgia.

Borgia cảm nhận được, cố gắng mở miệng ra. Klein nghiêng bình, khiến chất lỏng màu đỏ sậm chảy vào trong miệng Borgia.

Tính toán lượng vừa đủ là Klein thu bình lại, rồi vặn nắp.

Hiệu quả của loại thuốc này khá là tốt, Borgia uống xong vài giây, trở nên tỉnh táo hơn, và khàn khàn nói: "Cảm ơn."

Nói xong, anh ta chống tay đứng dậy, xử lý vết thương trên người trước rồi đi tới Dunn và Lolotta đang hôn mê, móc "Sự Ngóng Trông Của Nữ Thần" ra từ trong túi áo thứ hai.

Klein thì quay lại chỗ Al, rót nửa lọ thuốc còn lại vào miệng đối phương.

Al thở hỗn hển vài hơi, động tác trở nên nhanh nhẹn mà đứng lên như chưa từng bị thương bao giờ.

"Tôi đi giúp Borgia, cậu đi giúp đồng nghiệp của cậu đi." Vị quý ông trung niên trông rất quyến rũ này chỉ vào Leonard Mitchell.

Klein không ý kiến gì, hắn quay người đi tới cạnh "Thi Sĩ" Leonard.

"Không cần, tôi tự uống được." Leonard, lúc này đầu tóc rối tung, mỉm cười giờ bình kim loại nhỏ trong tay lên.

Nhìn đối phương chống tay nhanh nhẹn đứng dậy, Klein vốn định oán thầm bồng giật mình: Vết thương của Leonard nhẹ hơn cả mình tưởng... Anh ta vốn có thể uống thuốc từ trước! Nói cách khác, có khả năng anh ta đã thấy mình đi bốn bước ngược chiều kim đồng hồ mà thực hiện "Nghịch thức đối vận"!

Không, vẫn còn may là ta chỉ lăm nhăm trong lòng, mà "nghịch thức đối vận" không hề thể hiện điều gì dị thường ra ngoài, nếu không tên hề áo đuôi tôm đã không mắc mưu rồi... Nhưng cho dù như vậy, Leonard vốn có thể khôi phục sớm lại lựa chọn bàng quan, chứng tỏ đã thấy không ít chuyện, ví dụ như mình không bị "2 - 049" ảnh hưởng, và lúc ám toán tên hề kia...

Ngay khi Klein khẽ nheo mắt lại, Leonard đi tới bên cạnh hắn, nhìn về phía trước, khẽ cười nói: "Tôi định cứu anh, nhưng phát hiện là anh không cần. Không phải để ý, thế giới này có rất nhiều người đặc biệt luôn làm được chuyện mà kẻ khác không làm được, ví dụ như anh..."

"... Cũng như tôi nữa." Leonard mỉm cười, lướt qua Klein mà chạy tới chỗ Dunn và Lolotta.

Tên tự kỷ... Klein thầm cười nhạo, lòng thả lỏng không ít. Xem ra Leonard Mitchell cũng cất giấu không ít bí mật... Hắn hội hợp với đội, nhìn đội trưởng Dunn đeo găng tay rồi nhặt cuốn bút ký gia tộc Antigenous dính đầy thứ màu nâu vàng và máu đen.

Cuốn bút ký này do một loại giấy cứng màu đen sậm tạo nên, tỏa ra một thứ cảm giác xưa cũ, không hề có dấu hiệu của việc mềm đi hoặc mục nát, dáng vẻ giống hệt với những gì Klein mơ thấy. Thế cho nên hắn bắt đầu nghi ngờ rằng khi mở ra sẽ thấy một Kẻ Khờ đeo trang sức sáng rực.

Nhưng hắn nhanh chóng biết là mình nghĩ nhiều, bởi Dunn cẩn thận lật giở cuốn bút ký để xác thực bước cuối. Klein nhìn không rõ những câu chữ bên trên vì góc đứng của hắn, nhưng hắn khẳng định là trên đó không hề có hình ảnh Kẻ Khờ mặc trang phục hoa lệ và đeo trang sức rực rỡ.

"Khụ, không có vấn đề." Dunn khép cuốn bút ký lại, cầm thật chặt, sau đó nhìn đám người Al: "Mấy ngày này cất nó và vật phong ấn "2 - 049" vào trong cửa Chianese của thành phố Tingen trước, chờ khi các vị khỏi hắn, hoặc Backlund phái người tới."

Nghe vậy, Klein hơi thất vọng, nhưng lại cảm thấy may mắn. Hắn rất muốn được xem cuốn bút ký gia tộc Antigenous này một lần nữa để biết rõ nguyên nhân cái chết của nguyên chủ, Welch và Naya, nhưng lại cảm thấy đồ vật cổ xưa này tràn ngập bất hạnh, luôn mang tới tai họa nên không dám

đụng vào. Nộp cho tổng bộ của giáo hội, phong ấn nghiêm ngặt xem như lựa chọn tốt nhất... Hẳn thầm thở hắt ra.

"OK." Al Harson, Borgia và Lolotta đều gật đầu đồng ý, rồi đồng loạt quay người đi tới cạnh vật phong ấn "2 - 049". Bọn họ đánh thức lẫn nhau, lại dứt con rối gỗ không biết đã khôi phục hành động từ khi nào vào trong rương sắt, cũng theo dõi nó nghiêm ngặt.

"Mọi thứ bình thường." Giọng Al có vẻ thoải mái.

Chỉ có con rối gỗ quần vải dầu trong rương sắt màu đen là xoay người soạt soạt, làm cho khuôn mặt bôi màu như gã hề ngửa tới chỗ nguồn sáng. Trên khuôn mặt kỳ dị đó, dưới đôi mắt đen sì không đồng tử, hai khe nhỏ màu đỏ sậm xuất hiện, khó mà có thể thấy rõ.

Cùng lúc đó, Dunn, Leonard và Klein đang cố phòng dừng khí lên tới điều tra thi thể tên hề áo đuôi tôm. Bọn họ tìm được hoa giấy, khăn tay, bộ bài tú lơ khơ với các thứ đồ kỳ quái khác. Nhưng ngoài những thứ đó ra, gã không mang theo bất cứ thứ gì có giá trị, hoặc có thể nói là cung cấp manh mối.

Hừm, ngoại trừ chiếc ví da có bảy tám bảng và mười mấy saule... Klein lặng lẽ thở dài.

Nghĩ tới tiền, hẳn lập tức cúi đầu nhìn bản thân, mặt xụ xuống. Bộ vest trị giá vài bảng của hắn, vì lẫn lộn quay cuồng mà đã xước ra năm sáu chỗ cần vá, hơn nữa chỗ nào cũng đầy vết bùn đất bẩn thỉu.

Dunn liếc hắn một cái, khước miệng khê nhếch, nói: "Thiệt hại khi làm nhiệm vụ đều được thanh toán."

Thanh toán... Nghe được từ mà Russel đại đế "phát minh", Klein mới cảm thấy tâm tình tốt đẹp hơn đôi chút: Hừm, bộ vest này mà giặt đi, sau

đó vá lại là vẫn mặc được, mà trông vẫn oách lắm... Chờ khi nào phí dụng thanh toán xuống là có thể mua bộ mới, có thể mặc thay thế rồi!

Hừm, mình không phải là chuyển đổi mục đích sử dụng của khoản thanh toán kia đâu... Chẳng qua sau này phải suy xét tới "trang phục chiến đấu", ví dụ như áo gió màu đen của đội trưởng này... Chất liệu tuy hơi kém chút, nhưng rẻ hơn áo vest đuôi én rất nhiều... Oa, cái tên Leonard kia chẳng mấy khi mặc vest, phải chăng là cũng nghĩ tới phương diện này...

"Để thi thể cho Frye xử lý xem có phân biệt được diện mạo ban đầu của gã, tìm được manh mối liên quan không." Dunn thò tay chạm vào vết thuốc màu trên mặt tên hề áo đuôi tôm.

Sau đó, bọn họ điều tra kho hàng trong góc tối kia, thấy bãi máu thịt bị tảng đá đè lên, rồi những khúc xương trắng hết vớt lung tung khắp nơi.

"Hắn là Riel Bieber sử dụng nghi thức cổ xưa tiếp nhận sức mạnh chứa trong cuốn bút ký, giống như chúng ta uống thẳng ma dược danh sách có cấp bậc khá cao ấy, rất là nguy hiểm, bắt buộc phải ở nơi không bị quấy rầy, bắt buộc phải ngủ say trong một thời gian nhất định. Đó cũng là lý do vì sao tới giờ hắn vẫn chưa rời khỏi Tingen." Dunn xem xét kỹ một lượt, suy đoán ra một khả năng.

Nghe được lời ấy, Lolotta cười một tiếng, mặt mày cô khá tái nhợt: "Tiếc quá, hắn bị chúng ta đánh thức trước tiên, cơn bực lúc rời giường đúng là khiến người ta ghi nhớ lâu đây."

"Đây là một loại mất khống chế." Dunn nhìn Klein, nửa giải thích nửa giảng giải.

"Vậy vì sao hắn không rời khỏi Tingen, tới nơi khác rồi hãy thử tiếp nhận?" Klein cảm thấy không hiểu.

Al Harson cười, chỉ vào đầu mình rồi nói: "Kẻ bị sức mạnh cổ xưa và tà dị ảnh hưởng thì chỗ này thường không hữu dụng cho lắm."

Lúc này Dunn hít vào một hơi thật sâu, nén đau đớn mà nói:

"Leonard, tình trạng cậu tốt nhất, ở lại chỗ này đi, đừng cho người thường tới gần... Máy người chúng tôi lập tức tìm kiếm vật mà Riel Bieber để lại, mang theo chúng với vật phong ấn và cuốn bút ký gia tộc Antigenous về, cũng khiến Frye, Loya và cảnh sát tới đây."

P/s: Mỗi một cmt của các bác là lời động viên to lớn với người làm. (Mặc dù đôi khi em rất sợ kéo xuống khu cmt vì nhớ đâu đọc phải cmt chê rồi chứ. Ahaha)

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 77: Vật Còn Sót Lại

Dịch giả: nh0ckd255

"Ok." Nghe Dunn nói, Leonard thoải mái đáp lại.

Sau đó anh ta và đám người Klein cùng nhau đi tới kho hàng, tới gần nơi quái vật Bieber "tự nổ tung", coi đây là trung tâm mà tìm kiếm ra ngoài.

"Đội trưởng, rốt cuộc chúng ta đang tìm cái gì?" Klein nhìn máu thịt hôi thối rải rác khắp đất, cố nén cảm giác buồn nôn lại, nghi hoặc nhìn đội trưởng Dunn Smith ở bên cạnh.

Dunn không ngẩng đầu mà dùng đôi mắt xám sâu thẳm lướt qua mặt đất:

"Thức tỉnh trước, mất khống chế và biến thành quái vật đã chứng tỏ Riel Bieber chưa nhận lấy hết sức mạnh phi phạm mà cuốn bút ký kia cung cấp, đồng thời cũng cho thấy một bộ phận trên cơ thể hắn được tập trung siêu phạm nên trở thành vật liệu có phẩm bậc tương đối cao. Sau này nếu gặp tình huống tương tự, cậu đừng quên, bởi đó có lẽ là một "thứ" khá là quan trọng."

Là vậy à... Klein gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Trong giây lát ấy hắn bỗng nghĩ tới một chuyện khác: Nếu nơi tập trung sức mạnh phi phạm của quái vật Bieber là cái chỗ đó, chẳng phải xấu hổ lắm à... Sau này dùng nó điều chế thuốc, chẳng phải là tởm lợm lắm à...

Ngay khi Klein mãi mê suy nghĩ, Borgia tỉnh mắt bèn lên tiếng: "Tìm được rồi, khu!"

Đám người Dunn và Al lập tức đi tới. Bị lòng hiếu kỳ thúc đẩy nên Klein cũng chạy tới chỗ Borgia. Rồi hắn nhanh chóng nhìn thấy thứ trước người Borgia. Đó là một thứ màu xám trắng to bằng nắm tay người, bên ngoài đầy những nếp nhăn, toàn thân mềm mại, dường như là bộ não mới lấy ra khỏi đầu. Tuy Klein không nhìn ra cục màu xám trắng này có gì phi phàm, nhưng chỉ riêng việc nó không bị tổn hại gì sau vụ nổ ban nãy là hắn tin Borgia không tìm nhầm.

Dunn cẩn thận quan sát rồi ngồi xổm xuống, vừa duỗi tay phải, vừa dùng tay trái đeo găng tay đen cẩn thận cầm thứ màu xám trắng đó lên.

Vừa bị động tới, thứ đó lập tức chia ra ngoài, biến thành một thứ chất lỏng đặc sệt.

Lúc này Al Harson lấy một hộp vuông màu thiết sắt ra khỏi ngực, bỏ từng điều xì gà ở trong ra rồi cho vào túi áo. Sau đó ông ta đưa hộp sắt cho Dunn, cười nói:

"Tôi biết anh chỉ thích dùng tàu thuốc thôi."

Dunn "a" một tiếng, nhận lấy hộp sắt hình vuông kia rồi "rót" thứ chất lỏng đặc sệt màu xám trắng kia vào trong, tạm thời để đó.

Sau khi cất xong, anh và đám người Lolotta lại tìm kiếm hiện trường một lần nữa. Xác nhận không bỏ sót thứ gì, bọn họ mới rời khỏi nơi này. Lúc ra ngoài bọn họ thấy ngựa đang nôn nóng giơ móng cào đất, suýt thì giầy khỏi dây thừng.

"Để tôi lái xe." Borgia giơ tay che miệng, khẽ ho một tiếng.

"Tôi biết là anh biết võ về lũ động vật." Al mỉm cười gật đầu.

Lúc lên xe ngựa, Dunn, Lolotta, Al Harson và Klein vẫn duy trì "động tác duỗi gập" đều im lặng, không ai nói gì.

Chờ khi vó ngựa vang lên, xe bắt đầu lăn bánh, Dunn mới nhìn sang phía Klein, châm chước rồi nói:

"Tôi biết là cậu chắc chắn rất tò mò về cuốn bút ký gia tộc Antigenous, muốn biết rõ ràng mọi chuyện."

Không, không hề... Theo bản năng, Klein ngẫm phủ định trong lòng. Đó là thứ cổ xưa đầy bất hạnh mà!

Nhưng Dunn không cho hẳn thời gian trả lời mà tiếp tục nói:

"Chẳng qua tôi phải báo chuyện này cho Thánh Đường trước. Chờ khi bọn họ xác nhận cấp độ bảo mật của cuốn bút ký mới có thể xem xét là có cho cậu xem được không."

"Không thành vấn đề." Klein đáp ngắn gọn.

Dunn vừa duỗi gập cánh tay, ngẫm nghĩ rồi lại nói:

"Tôi từng hứa rằng chờ khi xác nhận Riel Bieber là hậu duệ gia tộc Antigenous thì sẽ khiến cậu trở thành thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm. Hiện tại chúng ta không chỉ khẳng định được thân phận của Riel Bieber, mà còn tiêu diệt con quái vật này, làm thất bại âm mưu của hội Mật Tu. Trong quá trình này cậu thể hiện vô cùng xuất sắc, tự tay giết chết một tên thành viên của tổ chức tà ác này, cho nên tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình, lập tức xin Thánh Đường rồi chờ ý kiến phúc đáp của bọn họ."

Đúng rồi, tôi quên mất một chuyện quan trọng, đó là còn chưa hỏi cậu có muốn không. Klein Moretti, cậu có muốn chính thức gia nhập tiểu đội Kẻ Gác Đêm của thành phố Tingen, trở thành một thành viên của chúng tôi không? Tiền lương của cậu sẽ được tăng lên gấp đôi, thành 6 bảng một

tuần, hơn nữa hàng năm sẽ được tăng lương theo cấp độ nhất định. Tiền lương của cậu sẽ do giáo hội và sở cảnh sát quận Akhova mỗi bên chịu một nửa. Đồng thời cậu sẽ nhận được thân phận đốc sát thực tập, sẽ rất hữu dụng ở một số trường hợp cụ thể.

Làm một người phi phạm dạng phụ trợ, cậu không phải lúc nào cũng đối mặt với kẻ địch, nhưng mỗi tuần phải thay phiên canh giữ cửa Chianese một ngày... Nếu không được tiểu đội phê chuẩn thì cậu không được rời khỏi Tingen với bất cứ cái cớ nào, cũng phải giữ bí mật với cả người nhà..."

Chờ Dunn nói xong quyền lợi và giới hạn, Klein trầm tư mười mấy giây rồi nói: "Tôi hy vọng có thể trở thành một Kẻ Gác Đêm chính thức."

Chỉ như vậy thì mình mới có thể tiếp xúc tới nhiều điều bí ẩn hơn, ví dụ như về hội Mật Tu!

Sau khi đọc xong những trang nhật ký Russel sưu tập được, Klein đã cải tiến một số ý tưởng về bản thân: Tinh thông tri thức thần bí học, tìm cách về nhà là điều mà hắn luôn luôn theo đuổi, mà tiến thêm một bước nữa là tăng sức mạnh bản thân để an toàn hơn mà sử dụng không gian thần bí trên màn sương xám, từ đó dùng nó để trở lại quê nhà.

Và thêm một mục tiêu nữa, chính như Russel đại đế đã nói, chỉ dựa vào ngoại lực đơn thuần không thôi là rất nguy hiểm! Hơn nữa, sau khi trở thành "Thầy Bói", nhận được sức mạnh phi phạm, Klein phát hiện mình nắm giữ không gian thần bí kia hơn, ví dụ như có thể kéo thêm một thành viên nữa tham gia tụ hội. Điều này khiến hắn không thể không suy nghĩ rằng chờ khi hắn trở thành người phi phạm ở danh sách 8, danh sách 7 hoặc danh sách cao hơn, liệu không gian thần bí trên màn sương xám kia sẽ thay đổi theo chiều hướng càng có lợi hơn không.

Đương nhiên Klein biết rất rõ rằng tiền đề cho mọi thứ chính là hắn phải giải quyết hoàn toàn tai họa ngầm của ma dục "Thầy Bói, không thể

nóng vội, không thể lỗ mãng.

"Được rồi, chờ khi Thánh Đường trả lời, cậu sẽ thành một thành viên của chúng tôi." Đôi mắt xám của Dunn nhिễm đôi chút ý cười.

Đúng lúc này Al Harson vốn vẫn ngồi nghe từ nãy bỗng xen lời:

"Klein, tôi gọi cậu là Klein nhé, hôm nay cậu biểu hiện rất xuất sắc, thế mà giết được một người phi phạm của hội Mật Tu, mà tôi còn nghi ngờ gã đã đạt tới danh sách 7 rồi. Cậu làm như nào vậy? Tôi quả thực không tin được."

Quả nhiên là hỏi... Klein đã chuẩn bị từ trước, lúc này ra vẻ như mình đang tổ chức ngôn từ. Hẳn biết việc mình giết chết một người phi phạm mà có thể độ sức với cả Dunn, Al và Lolotta là điều rất khó tin, rất bí ẩn. Chỉ cần đám người Al không mù, không đần thì sớm muộn gì sẽ hỏi tới, nhưng hẳn không ngờ bọn họ lại nhin tới giờ mới hỏi.

Cũng đúng, lúc này cả đội trưởng và Harson đều bị thương, tình hình có thể trở nên tồi tệ đi bất cứ lúc nào, nên những lúc như này mọi chuyện có thể khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt đều phải dè xuống trước, tránh cho mình vì bị vạch trần "bí mật" mà bí quá hóa liều... Chờ khi mình tỏ thái độ, sẵn sàng chính thức gia nhập Kẻ Gác Đêm, bọn họ mới yên tâm mà hỏi... Đều là "người từng trải" mà, dù không trao đổi gì với nhau, nhưng đều đưa ra quyết định vô cùng ăn ý...

Klein tỏ ra suy nghĩ rồi đáp:

"Đây là một chuyện vô cùng may mắn, do tên hề đó đưa ra một phán đoán sai lầm chết người. Lúc ấy vật phong ấn "2 - 049" bị vụ nổ hất tới gần tôi, cách tôi khoảng năm sáu mét gì đó. Lúc ấy gã chỉ liếc qua liền kết luận rằng tôi nằm trong phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn. Mà khi đó tôi bị ảnh hưởng của vụ nổ nên bị choáng, động tác chậm chạp, thoát trông như bị khống chế vậy.

Tên hề kia ẩn mình đi tới gần tôi không biết từ khi nào, dùng việc giải cứu tôi và danh sách 8 "Tên Hề" của ma dợc "Thầy Bói" để dụ dỗ tôi đi lấy cuốn bút ký gia tộc Antigenous. Đúng vậy, gã nói rằng hội Mật Tu nắm giữ danh sách đường tắt của ma dợc "Thầy Bói", nói rằng bản thân gã cũng từng là một "Thầy Bói".

...

Klein kể lại kỹ càng tình hình khi đó, thậm chí còn cả những suy luận trong lòng, bao gồm cả việc hăn cho rằng tên hề áo đuôi tôm bói ra có nguy hiểm khi lấy cuốn bút ký nên mới thay đổi phương pháp. Đương nhiên tất cả những lời nói thật ấy đều để che giấu câu nói dối ban đầu, rằng hăn từng bị vật phong ấn "2 - 049" khống chế.

"Bói ra là có nguy hiểm cực lớn khi lấy bút ký? Đúng, quả thật là quá nguy hiểm, nhưng nguy hiểm này lại nằm ở cậu cơ." Lolotta che miệng khẽ cười: "Gã bói đúng rồi đó, nhưng lại khiến bản thân gã rơi vào nguy hiểm chết người, đây đúng là chuyện thú vị."

Klein giật mình một cái, rồi trịnh trọng gật đầu: "Quả thực là vậy, bói toán ra kết quả luôn không quá rõ ràng, mà mơ hồ thì có nghĩa là có khả năng giải mã sai."

Ừm, ta phải chú ý điều này!

"Sau đó cậu giải quyết gã như nào?" Dunn vừa duỗi gập tay, vừa dựa ra sau rồi hỏi.

Klein cười nói:

"Tôi vờ đồng ý, để gã tới đánh thức tôi lại. Mà gã không dám tiến vào phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn, nên đứng cách tôi chừng hai ba mét, rồi dùng một tờ giấy kỳ quái định đẩy tôi. Bắt lấy cơ hội đó, tôi bắt lấy tờ giấy kia rồi kéo gã vào phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn "2 - 049",

cũng bắn liên tục, hoàn thành được mục đích. Haiz, đây là việc khiến tôi khá xấu hổ, lúc ấy tôi không tin rằng mình sẽ bắn trúng gã với khoảng cách hai ba mét kia."

Al khẽ gật đầu:

"Với năng lực né tránh của gã thì khoảng cách hai ba mét đó không hề đảm bảo là bắn trúng. Có lẽ cậu có thể bắn trúng gã, nhưng nếu không trúng vị trí yếu hại thì phiền toái... Sự lựa chọn của cậu lúc đó không hề sai lầm chút nào, thậm chí phải nói là xuất sắc. Nếu là tôi, chưa chắc tôi đã làm tốt được như cậu."

Ông ta không hỏi chuyện sau đó, bởi vì tên hề áo đuôi tôm khi rơi vào phạm vi khống chế của vật phong ấn "2 - 049" thì kết cục đã xác định, chính là một bia ngắm sống.

"Sau "Thầy Bói" là "Tên Hề"... Đúng là kỳ quái..." Dunn bỗng cảm thán.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 78: Bóng Ma Tâm Lý

Dịch giả: nh0ckd255

Al Harson phụ họa: "Đúng thế, thật không thể ngờ được sau "Thầy Bói" lại là "Tên Hề". Theo logic bình thường thì chẳng ai liên hệ bọn chúng với nhau cả."

"Có gì mà kỳ quái? Tôi nhớ có ma dước của không ít đường tắt thiếu sự liên hệ cần thiết của danh sách trước và danh sách sau." Lolotta che miệng ngáp một cái, có thể nhìn ra được cô bị thương khá nghiêm trọng, thế cho nên "Sự Ngóng Trông Của Nữ Thần" cũng không thể giữ cho cô ở trạng thái tràn đầy tinh lực được.

"Không, Lolotta, đây hoàn toàn khác. Các ma dước của những danh sách khác dù thiếu liên quan, nhưng chúng ta vẫn có thể tìm được điểm giống nhau nhất định về mặt khác. Nhưng "Thầy Bói" và "Tên Hề" thì không, tôi hoàn toàn không hiểu được." Al Harson lắc đầu, cảm thán.

Nghe bọn họ bàn tán, Klein cười một tiếng rồi nói: "Không, có một điểm chung đấy."

"Là gì vậy?" Al tò mò hỏi, động tác duỗi gập tay của Dunn cũng chậm dần đi một cách rõ rệt.

Klein trả lời rất nghiêm trọng: "Bất kể là "Thầy Bói" hay "Tên Hề", ta đều có thể tìm được ở rạp xiếc."

"..." Al, Dunn và Lolotta ngó ra.

"Khi... Câu trả lời hay đó, tôi thích những người trẻ tuổi như này!" Lolotta hoàn hồn đầu tiên, bật cười ra tiếng.

Al cũng cười tươi, lắc đầu nói: "Thời thế ngày nay, những người có tinh thần tự giễu càng ngày càng ít đi. May là hôm nay chúng ta lại gặp được một người nữa."

Ông tưởng là tôi thích thế lắm à... Chẳng qua lúc đó tôi không nghĩ được điểm chung nào khác thôi... Klein thầm oán hai câu, nở nụ cười có vẻ chua sót rồi nói:

"Tôi chỉ hy vọng những ma dục trong đường tắt này đừng có những cái tên như "Người Thuần Thú", "Diễn Viên Xiếc hoặc "Ảo Thuật Gia", không thì thành một rạp xiếc thật."

Hơn nữa còn là rạp xiếc một người...

"Ha ha." Đám người Dunn bật cười với những lời đó của hắn, khiến không khí trong xe khá là vui vẻ.

Xe ngựa đi vào phố Zoutelande, Klein vì không bị thương nên đi vào công ty Bảo an Gai Đen trước.

"Nữ thần ơi! Anh gặp phải điều gì vậy? Sao lại thành như thế này?" Roxanne vừa liếc cái liền thốt lên.

Klein cúi đầu nhìn bộ vest bẩn thỉu và rách của mình, lòng thì tiếc của mà miệng thì đáp: "Làm nhiệm vụ đôi khi gặp phải điều ngoài ý muốn mà. Cũng may, Nữ Thần phù hộ, kết quả vẫn tốt đẹp."

"Ca ngợi Nữ Thần!" Roxanne thành kính vẽ "mặt trăng đỏ rực" trước ngực.

Không chờ Klein đáp, cô ta chủ động hỏi: "Có cần chúng tôi lên tầng ba né tránh không? Vật phong ấn kia thực sự nguy hiểm như vậy à?"

"Tin tôi đi, nó còn nguy hiểm hơn cô tưởng nhiều." Klein đáp, lòng hãy còn sợ hãi. Nếu không phải mình có "nghị thức đổi vận" còn thần bí hơn thì sợ là tèo đời trong tay "2 - 049" rồi!

"Nữ thần ơi..." Roxanne mấp máy môi như còn rất nhiều điều muốn nói, còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng nghĩ rằng đội trưởng đang đợi ở dưới nên cô nàng đành phải nhịn xuống, quay đi gọi đám người phu nhân Olean lên tầng 3 trước. Các nhà hai bên và tầng trên, tầng dưới của công ty Bảo an Gai Đen không phải sản nghiệp của giáo hội thì cũng là giáo sĩ ngoan đạo, biết sơ qua về nơi này.

Chờ khi toàn bộ nhân viên văn chức rút lui, Klein không đi tới phòng giải trí thông báo cho các Kẻ Gác Đêm khác, mà hần lập tức quay lại giúp đội trưởng và mọi người đưa vật phong ấn "2 - 049", vật mà quái vật Bieber để lại cùng với cuốn bút ký gia tộc Antigenous lên tầng hai.

Đi qua tường ngăn, Dunn mở cửa phòng giải trí ra, nói với hai vị Kẻ Gác Đêm đang chơi bài Quint trong này:

"Frye, Loya, hai người lập tức tới kho hàng Tyrell ở bến cảng hiệp trợ Leonard xử lý phần sau."

"Ok." Loya với mái tóc đen thùi và vẻ mặt lãnh đạm đứng dậy trước. "Người Nhật Xác" Frye với tóc đen mắt lam và làn da nhợt nhạt theo sau. Bọn họ đặt bài Quint xuống, đi ra khỏi phòng giải trí, lúc đi qua tường ngăn thì đều dừng lại.

"Chờ chút." Dunn hô lên, không phụ sự kỳ vọng của bọn họ.

"Còn chuyện gì không?" Vẻ mặt "Kẻ Không Ngủ" Loya không biến hóa, cô ta quay đầu hỏi.

"Nhớ thông báo cảnh sát để bọn họ phong tỏa đường phố. Trước khi các người xử lý xong hiện trường, vận chuyển thi thể về thì đừng cho bất cứ kẻ nào tới gần." Dunn vỗ nhẹ lên trán.

"Ok." Loya xoay người, đi được hai bước thì lại dừng tiếp. Cô quay đầu, chớp chớp mắt, lãnh đạm xác nhận lại: "Đội trưởng, không còn chuyện gì khác à?"

"Hết rồi." Dunn đáp rất chắc chắn.

Loya gật đầu khẽ khó mà thấy rõ, rồi đi tới cửa trước. Mà "Người Nhật Xác" Frye với khí chất lạnh lẽo như băng vẫn duy trì tốc độ không nhanh không chậm.

Đúng lúc này, Dunn lại lên tiếng: "Nhớ rõ là phải báo cho đám người Roxanne và phu nhân Olean là có thể xuống rồi."

"Không thành vấn đề." Frye đáp, bình tĩnh tới gần như không có chút dao động cảm xúc nào.

Klein dõi mắt nhìn hai vị Kẻ Gác Đêm đi ra cửa rồi lên tầng ba, hẩn lạng lẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi theo đội trưởng và đám người Al xuống lòng đất, đi thẳng tới cửa Chianese.

"Cậu đi kho vũ khí bảo lão Neil tới đây, chúng tôi cần nghi thức ma pháp trị liệu của lão ấy." Dunn vừa ra hiệu cho "Kẻ Không Ngủ" Cornley mở cửa Chianese, vừa bảo Klein. Khi hiệu quả của thuốc mất dần, tinh thần của anh ta cũng ủ rũ theo.

"Vâng." Klein không chờ đội trưởng bổ sung mà nói luôn: "Tôi sẽ thay Neil trông kho vũ khí, cũng sẽ xin thêm ít nhất hai mươi viên đạn săn ma, và chờ câu trả lời của Thánh Đường, nén lòng hiếu kỳ về cuốn bút ký Antigenous."

"..." Dunn hoàn toàn không tìm được từ ngữ nào để ứng đối.

"Đội trưởng, không còn gì khác nữa chứ?" Klein mỉm cười hỏi sau khi cướp lời xong.

Dunn lắc đầu, vẫn không thể nói ra lời nào.

Klein xách gậy quay người đi một đoạn rồi rẽ sang kho vũ khí, sau đó kể qua chuyện đã xảy ra cho Neil đang uống nước ở trong kia.

"Biến thành quái vật mất khống chế... Cậu còn bắn chết một người phi phạm?" Neil nhanh chóng dọn dẹp bàn: "Sao tôi cứ thấy như mình đang nghe kịch bản của một tuồng hài kịch ấy nhỉ."

Ông ta vừa lăm bắm vừa vòng qua bàn, mục tiêu thẳng tới hành lang, hoàn toàn không chờ Klein đáp lại.

Klein thì tò mò hỏi một câu: "Ông Neil, giáo hội không có thuốc trị liệu à? Mà lại cần nghi thức ma pháp trợ giúp."

"Thuốc được điều chế từ nguyên liệu bình thường không hiệu quả trị liệu nghi thức vững chắc thời gian dài, mà vật liệu loại siêu phạm thì rất hiếm, vả lại phần lớn đều không phù hợp để làm chuyện này." Neil thuận miệng giải thích một câu: "Cậu hẳn là biết 'Sự Ngóng Trông Của Nữ Thần' rồi chứ, lúc loại thuốc này được chế ra khi vừa thông qua khi thức thì rất đúng chuẩn, là thuốc trị liệu chân chính, nhưng sau mỗi một phút hiệu quả sẽ giảm đi, tới khi chỉ còn chút ít."

"Là vậy à..." Klein gật đầu, khá là thất vọng. Từng là một "nhà mạo hiểm bàn phím", cũng là kẻ thích chơi game, nên việc hướng tới thuốc trị liệu quả thực là vấn đề thói quen mà thôi.

Hắn dõi mắt nhìn Neil rời đi, rồi ngồi xuống, cảm nhận được sự yên bình tưởng như rời xa hắn đã lâu. Trong sự yên bình ấy, hắn nhớ lại thăm

trạng của tên hề áo đuôi tôm lúc sắp chết, về những phát súng lạnh lùng của mình, về miệng vết thương dữ tợn mà máu tươi ùng ục trào ra. Toàn thân Klein bắt đầu lạnh lẽo và run rẩy, lòng đầy cảm giác buồn nôn. Hắn đứng bật dậy, sau đó lại ngồi xuống, rồi từ từ lặp đi lặp lại hành động này, thi thoảng lại đi tới đi lui.

"Phù..." Hắn thở hắt ra, quyết định kiểm việc cho mình làm để đỡ phải suốt ngày nghĩ tới những hình ảnh không tốt đó.

Klein bỏ mũ phớt xuống, cởi bộ vest, lấy khăn tay và bàn chải mà nghiêm túc xử lý vết bùn đất và tro bụi trên quần áo.

Không biết bao lâu sau, hắn nghe được tiếng bước chân quen thuộc của Neil - đó là âm thanh đặc biệt phát ra do gót chân chạm đất trước.

"Đúng là khiến người ta mệt mỏi mà..." Neil vừa oán trách vừa đi vào phòng.

"Cậu bảo những người khác là trong vòng một giờ dừng tới đây, tôi cần được nghỉ ngơi một khoảng thời gian nhất định." Ông ta đảo mắt qua Klein, thuận miệng căn dặn một câu.

"Chi bằng ông lên tầng nghỉ ngơi, tôi canh nơi này cho?" Klein tốt bụng đề nghị.

Neil lắc đầu: "Trên đó ồn lắm, Roxanne nhỏ bé có lúc nào ngừng miệng được đâu."

"Vây thôi." Klein không kiên trì nữa, hắn mặc áo vào, đội mũ, cầm gậy rồi trở lại hành lang, cũng đóng cửa phòng của kho vũ khí lại.

Cộp, cộp, cộp, hắn chậm chậm bước trên hành lang trống trải, bỗng thấy một căn phòng mà trước đây hắn chưa thấy bao giờ.

"Nơi này có một cửa ngấm..." Klein dừng lại ở một vị trí gần góc, từ xa nhìn căn phòng kia.

Hắn phát hiện "Người Nhật Xác" Frye đã quay lại, đang ở trong đó kiểm tra cẩn thận và kỹ càng một thi thể trần truồng. Thi thể? Klein nghĩ thế, bèn cố lấy dũng khí tới gần căn phòng, rồi khẽ gõ lên cánh cửa mở sẵn kia ba cái.

Cốc, cốc, cốc.

Frye dừng động tác, quay người và dùng đôi mắt xanh thăm lạnh lẽo nhìn sang.

"Xin lỗi vì đã quấy rầy, tôi chỉ muốn biết đó có phải thi thể của người phi phạm kia không?" Klein dẫn đo rồi hỏi.

"Đúng." Đôi môi mỏng của Frye mở ra, nhưng lại chỉ phát ra đúng một từ.

Klein lướt qua anh ta nhìn thi thể, quả nhiên phát hiện vết thương đáng sợ trên trán kẻ đó. Là tên hề áo đuôi tôm kia... Klein thầm thở hắt ra, nói: "Có phát hiện gì không?"

"Chưa." Frye đáp rất ngắn gọn.

Không khí trở nên xấu hổ, Klein đang định cáo từ thì Frye lại chủ động nói: "Nếu anh cảm thấy khó chịu thì có thể tiến vào xem, anh sẽ thấy đây chỉ là một thi thể mà thôi."

Sợ mình bị chương ngại tâm lý à? Klein gật đầu: "Vâng."

Hắn đi vào phòng, qua bên cạnh chiếc bàn dài có phủ vải trắng, rồi nhìn thi thể kia. Toàn bộ thuốc màu đỏ vàng trắng trên mặt tên hề đã bị tẩy

sạch, để lộ ra một khuôn mặt xa lạ trông không có gì đặc sắc với tóc đen, sống mũi cao và tuổi chừng ba mươi.

Lúc này, Frye đi tới chiếc bàn vuông ở góc tường, cầm một mẫu bút chì với một tờ giấy trắng. Anh ta quay trở lại chỗ thi thể, bày tờ giấy xuống rồi cầm bút chì vẽ soàn soạt.

Klein tò mò liếc nhìn thì thấy Frye đang phác họa phần đầu của tên hề áo đuôi tôm.

Không lâu sau, Frye dừng bút, mà một bức tranh chân dung trông khá sống động xuất hiện trên tờ giấy trắng. So với thi thể, bức tranh chân dung ấy chỉ không có miệng vết thương ở trán và thêm một đôi mắt màu lam.

Đúng là nhân tài mà... Klein kinh ngạc khen ngợi: "Tôi không ngờ khả năng phác họa của anh lại tốt như vậy."

"Trước khi trở thành một Kẻ Gác Đêm, tôi từng mơ trở thành họa sĩ." Frye nói với ngữ khí bình lặng.

"Vậy sao anh không thực hiện giấc mơ ấy?" Klein nghi hoặc.

Frye cất bút chì, cầm bức tranh chân dung tên hề áo đuôi tôm lên rồi đáp:

"Bố của tôi là một mục sư của Nữ Thần, nên mong tôi trở thành một mục sư, là một nghề nghiệp rất có thể diện."

"Anh từng làm mục sư rồi à?" Klein ngạc nhiên hỏi lại. Hắn cảm thấy khó mà tưởng tượng được người với tính cách như Frye lại trở thành mục sư.

"Ừm, làm rồi, cũng không tệ lắm." Nét mặt Frye vẫn lạnh lùng, nhưng khóe miệng thì khẽ nhếch, anh ta đáp: "Sau đó gặp được một số chuyện,

trải qua một số chuyện, thế là thành Kẻ Gác Đêm."

Klein không định hỏi rõ về chuyện riêng tư của người khác, bèn hỏi sang chuyện khác: "Anh từng làm mục sư của Nữ Thần, vậy tại sao không lựa chọn "Kẻ Không Ngủ"?"

"Một lý do cá nhân." Frye đáp: "Hơn nữa Daly là một tấm gương rất tốt."

Klein gật đầu, đang định chuyển đề tài thì lại nghe Frye nói:

"Anh trông nơi này giúp tôi chút, tôi phải giao tranh chân dung này cho đội trưởng... Đóng cửa ngăm này rất phiền toái."

"Ok." Klein dù sợ việc phải ở một mình với thi thể, nhưng vẫn cố nén nỗi sợ ấy xuống mà đồng ý.

Frye đi rồi, căn phòng trở nên yên tĩnh hẳn. Thi thể nằm ở đó, nhưng lại nặng nề ép lên trái tim Klein. Hắn hít vào một hơi thật sâu, đến gần chiếc bàn dài kia hệt như đang muốn chiến thắng chính mình.

Tên hề áo đuôi tôm lẳng lặng nằm đó, làn da tái nhợt, mắt nhắm chặt, không còn hô hấp. Ngoài vết thương dữ tợn ra, gã còn tỏa ra thứ lạnh lẽo riêng của người chết.

Klein nhìn một lúc, tâm tình dần lắng xuống, dường như đã bình tĩnh lại.

Hắn đảo mắt qua thì phát hiện cổ tay của tên hề có một dấu ấn kỳ quái, thế là hắn đánh bạo giơ tay đụng vào, định lật lên xem cho rõ.

Cảm giác lạnh lẽo như băng đá mới truyền từ đầu ngón tay lên đầu Klein, bàn tay tái nhợt và không còn sự sống nào đột nhiên bắn lên, bắt lấy cổ tay hắn.

Nắm cổ tay hẳn thật chặt!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 79: Tiếng Lầm Bấm Lại Xuất Hiện

Dịch giả: nh0ckd255

Bị nắm ngón tay lạnh lẽo với các đốt ngón tay trắng bệch nắm chặt phần cổ tay, Klein tức thì dựng tóc gáy, theo bản năng rút tay rồi bối rối định lùi ra sau.

Cảm giác nặng nề truyền tới, Klein dùng hết sức lực toàn thân để kéo tay mình ra.

Bịch!

Thi thể tái nhợt và trần truồng kia bị kéo tới lệch người, rồi rơi khỏi chiếc bàn dài kia. Nhưng bàn tay lạnh lẽo trắng bệch vẫn nắm chặt lấy cổ tay Klein.

Klein tức thời mất năng lực suy nghĩ, đầu hấn chỉ còn lại ý nghĩ là rút súng bắn pằng pằng. Nhưng vì tay thuận bị nắm chặt, rút mãi không được, hấn quăng gậy đi, cố gắng nhiều lần vẫn không thể rút được súng lục ra khỏi túi súng dưới nách.

Cùng lúc đó, thi thể kia bỗng mở mắt để lộ đôi tròng mắt màu lam không có tiêu cự. Miệng gã mấp máy, phát ra tiếng nỉ non: "Hornaces... Hornaces... Hornaces..."

Sau ba tiếng, Klein vốn gấp tới mức luống cuống tay chân cảm giác được những ngón tay nắm chặt lấy cổ tay mình bắt đầu buông lỏng, sau đó rũ xuống. Tên hề áo đuôi tôm nhắm mắt lại, dường như những chuyện vừa

rồi chưa từng xảy ra. Nếu không phải thi thể còn nằm dưới sàn nhà lát đá, Klein cho rằng mình vừa gặp phải ảo thuật.

Hắn lao đảo lùi ra sau vài bước, chỉ cảm thấy mọi bộ phận trên cơ thể đang co rút lại vì sợ hãi và căng thẳng quá độ.

Phù... Phù... Klein thở hổn hển, từ từ khôi phục năng lực suy nghĩ, vừa cảnh giác vừa e sợ mà nhìn thi thể dưới nền.

Hắn rút súng lục ra, cẩn thận lùi khỏi phòng từng bước một, xác nhận thi thể kia không còn động tĩnh gì thì mới liếc nhìn phần cổ tay của bàn tay đang cầm súng. Nơi đó có năm dấu ngón tay đỏ sậm và sâu, im lặng kể rõ chuyện mà hắn vừa gặp.

Klein bình tĩnh không ít, lòng cứ quanh quẩn một câu chửi tục: Cmn nó chứ, làm bố mày sợ chết khiếp!

Sau khi thở dốc chừng mười giây, hắn bắt đầu phác thảo đồ vật trong đầu khiến bản thân nhanh chóng trở lại trạng thái tỉnh táo.

Klein cẩn thận hồi tưởng, "chiếu lại" từng cảnh tượng vừa xảy ra ban nãy. Tuy hắn không rõ vì sao thi thể tên hề lại "vùng dậy" như vậy, nhưng hắn nhạy bén nắm bắt được trọng điểm, đó là đối phương nỉ non "Hornaces" mấy lần!

"Lại là Hornaces..." Klein nhú mày: "Cuốn bút ký gia tộc Antigenous ghi chép về quốc gia Đêm ở trên dãy Hornaces, khi ta mình tưởng và linh thị mà nghe được âm thanh không nên nghe thì cũng có từ "Hornaces" này, mà bây giờ người chết lại dùng cách thức kỳ dị nhắm mạnh Hornaces với ta... Chẳng lẽ đáp án cho rất nhiều vấn đề nằm ngay trên dãy Hornaces... Có lẽ nơi đó ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, ví dụ như tà thần bị phong ấn trong dãy núi đó, thông qua những "lời cám dỗ" tương tự để tìm cách thoát thân."

Klein nghĩ vậy, rồi cẩn thận trở lại căn phòng. Hắn đụng thi thể vài cái, xác nhận đối phương đã chết hẳn. Hắn nghĩ rằng không thể để "Người Nhật Xác" Frye nhìn thấy cảnh mình biến nơi này thành một mớ lộn xộn, cho nên cố bơm dừng khí mà vừa kéo vừa khiêng thi thể lên chiếc bàn dài kia.

Trong quá trình này, Klein không chỉ cảnh giác cao độ, mà thần kinh căng thẳng có thể đứt phụt bất cứ lúc nào vì những động tĩnh nhỏ bé, hơn nữa hắn còn cảm thấy vô cùng ghê tởm khi phải tiếp xúc với da thịt lạnh lẽo của thi thể.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ vất vả này, hắn mới nhớ tới lý do vì sao mình lại tới gần thi thể, vì thế hắn lại tập trung nhìn về dấu vết kỳ lạ trên cổ tay của tên hề.

Dấu ấn kia không rõ từ khi nào đã tróc ra, co lại thành một quả cầu máu xen lẫn màu lam. Quả cầu máu này chỉ to bằng ngón cái, lảng lạng lơ lửng giữa không trung mà trái với các định luật vật lý.

"Đây là thứ gì vậy?" Klein thì thầm một câu, lại không dám lỗ mãng đụng vào.

Hắn hoàn toàn không muốn nuốt riêng quả cầu máu kỳ lạ này. Một là vì hắn hoàn toàn không rõ thứ này tốt hay xấu, hai là hắn tin rằng Frye đã kiểm tra kỹ càng thi thể nên chắc chắn phát hiện dấu ấn ở cổ tay từ trước, thậm chí còn có thể biết rõ cuộc nó là gì. Mà cho dù Frye không biết, cứ nộp lên cho đội trưởng khiến cả đội Kẻ Gác Đêm thăm dò nghiên cứu, hiển nhiên là tốt hơn việc ta thử nghiệm linh tinh nhiều... Klein thầm nghĩ. Sống trong một tổ chức, cá nhân phải hiểu cách sử dụng sức mạnh của tổ chức một cách tốt nhất.

Klein căng thẳng chờ đợi vài phút thì thấy Frye quay lại. Anh ta lập tức bị quả cầu máu kia thu hút, bèn hỏi vấn đề mà Klein vừa suy nghĩ xong:

"Đây là gì vậy?"

"Không biết." Klein thành thật lắc đầu, kể lại câu chuyện mà không giấu diếm điều gì.

"Dấu ấn bóc ra thành quả cầu máu..." Frye gật đầu như đang tự hỏi: "Thì thể người phi phạm luôn biến hóa theo cách khá kỳ quái..."

Anh ta ngẩng đầu nhìn Klein: "Anh đi mời đội trưởng tới đây, nói cả nội dung lời thì thầm cho anh ấy."

"Ok." Klein đã muốn rời khỏi chỗ này từ nãy rồi.

"Anh không phải tới đây cùng đội trưởng đâu." Frye bổ sung một câu: "Tôi nghĩ là anh chắc chắn không thích hình ảnh tiếp sau."

Lúc nói, anh ta cầm con dao giải phẫu màu trắng bạc bên cạnh lên.

Klein gật đầu, lòng còn sợ hãi: "Đây đúng là điều tôi muốn."

Hắn cầm gậy, đội mũ rồi rẽ qua cửa Chianese, tới phòng trực thấy đội trưởng Dunn, người đã không còn vẻ mệt mỏi gì nữa.

Dunn bình tĩnh nghe hắn kể, sau đó khẽ gật đầu nói: "Tôi sẽ báo cáo chuyện này để Thánh Đường giải quyết, có lẽ bọn họ sẽ phái người tới đỉnh núi cao nhất của dãy Hornaces xem thế nào."

Klein đáp "vâng" một tiếng, thấy phòng này chỉ có đội trưởng và "Kẻ Không Ngủ" Cornley, bèn thuận miệng hỏi: "Al và những người khác đi nghỉ rồi à?"

Dunn gật đầu nói: "Al với Borgia đang ở giáo đường St Selina, còn Lolotta hẳn là đi tìm quán cà phê rồi."

"Quán cà phê? Cô ấy hình như chưa khỏi hẳn mà?" Klein kinh ngạc.

Dunn vuốt vuốt hai bên xương mày, cười nói:

"Lolotta có ba sở thích, cà phê, đồ ngọt và hầu gái. Cô ấy nói bắt buộc phải có ba thứ đó mới có thể nhanh chóng khỏi hẳn được."

"Hầu gái?" Klein ngờ ngàng hỏi lại. Chẳng lẽ Lolotta có sở thích đó?

Dunn lắc đầu đầy bất đắc dĩ: "Cô ấy thích hầu gái, ừm, đúng là như vậy, hơn nữa còn thích ngực bự."

"... Cô ấy đúng là người kỳ quái." Klein không biết nên tỏ vẻ như thế nào cho đúng.

Dunn không trì hoãn nữa, bước ra ngoài phòng trực. Klein dõi theo bóng lưng anh ta, yên lặng chờ anh ta quay người. Cùng lúc đó, hắn thấy "Kẻ Không Ngủ" Cornley lấy đồng hồ bỏ túi, ấn mở nắp ra.

Ba, hai, một... Klein đếm xong, Dunn liền ngừng lại, quay người và nói:

"Lại quên một việc. Klein, hôm nay cậu trải qua nhiều chuyện rồi, sau khi thả lỏng hẳn là sẽ rất mệt, nên chiều không cần ở đây nữa, cứ về nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày mai sẽ trình đơn xin, nhớ liệt kê kỹ các tổn thất ra. Ừm, đừng quá để ý chuyện giết chết người phi phạm, việc cậu giết gã chẳng khác nào cứu được nhiều người hơn."

"Thực ra tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi." Klein lặng lẽ thở hắt ra.

Dunn khẽ gật đầu, đang định quay người thì bỗng anh vỗ nhẹ lên trán một cái rồi nói:

"Còn nữa, tôi đã giao bức tranh chân dung người phi phạm kia cho Leonard, để cậu ta với sở cảnh sát phụ trách điều tra tiếp. Tôi nghĩ chắc là người phi phạm này đi xe ngựa, ăn đồ ăn và có chỗ ở cố định ở thành phố

Tingen này. Phàm là việc xảy ra đều để lại dấu vết, những lời này của Russel đại để quả nhiên rất chí lý."

"... Đúng vậy." Klein chờ đợi trả lời.

Khi đội trưởng đi xa rồi, hắn mới rời khỏi phòng trực, chậm rãi đi lên tầng hai. Trên đường đi, hắn bỗng nhớ tới một việc, cảm thấy sợ hãi hơn hắn:

"Tên hề áo đuôi tôm nói rằng hội Mật Tu nắm giữ danh sách đường tắt tương ứng của "Thầy Bói"... Cho dù đây là phóng đại, kỳ thực bọn họ không có phương pháp điều chế danh sách cao, nhưng chắc chắn không thiếu danh sách thấp. Nói cách khác, bọn họ có không ít thầy bói. Như vậy liệu có thể bói ra là ta giết tên hề áo đuôi tôm, từ đó âm thầm trả thù không? Không đối phó được Kẻ Gác Đêm, chẳng lẽ còn không đối phó được một tên "Thầy Bói" thiếu thủ đoạn khắc định như mình..."

Klein dừng lại trên cầu thang, nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, rồi hắn nhanh chóng phát hiện là mình lo lắng thái quá:

"Thứ nhất, hội Mật Tu hoàn toàn không biết Kẻ Gác Đêm có những thành viên nào. Thứ hai, cho dù có biết một hai người, chưa chắc bao gồm cả nhân viên văn chức như mình. Thứ ba, trong tình hình này, trừ phi là "Nhà Tiên Tri", còn không thì chẳng thể nào bói được hung thủ là ai."

Hắn thở phào nhẹ nhõm, rồi rời khỏi công ty, đi xe ngựa công cộng quay lại phố Hoa Thủy Tiên. Tuy trưa nay hắn chẳng ăn gì, nhưng lúc này cảm thấy không thèm ăn.

Klein vào phòng ngủ, cởi bộ vest bị sờn rách ra trước, bỏ chiếc mũ phớt ra, sau đó nằm dài trên giường định ngủ một giấc.

Suy nghĩ của hắn vẫn nảy lên rất nhiều, toàn thân không thể nào lơ đãng được, nhưng thứ lặp lại trong đầu không phải cảnh tượng bắn chết tên

hề áo đuôi tôm nữa, mà là cảnh hăn kéo thi thể, là cảm xúc khiến người ta rợn tóc gáy.

Hăn đã bớt cái cảm giác khó ở khi lần đầu giết người, nhưng lại thêm sự buồn nôn khi chỉ nghĩ lại thôi là sẽ mọc lên từng cục mụn một.

"Đây có lẽ chính là mục đích của Frye, mong mình thông qua việc nhìn thẳng vào thi thể để chiến thắng bóng ma tâm lý... Nhưng mà, bóng ma tâm lý cũ vừa hết, bóng ma tâm lý lại xuất hiện..." Klein tự giễu, tinh thần cũng thư giãn ra theo.

Hăn ngủ từ lúc nào không biết, chờ khi tỉnh dậy bụng đã réo lên ùng ục.

"Mình cảm thấy có thể ăn cả một con bò!" Klein thì thầm một câu, thấy mặt trời đã ngả về đằng tây, ánh sáng lóe ra từ đường chân trời.

Thay bộ đồ ở nhà tuy cũ nhưng thoải mái, hăn bước xuống tầng một, còn chưa kịp nghĩ nên làm gì cho bữa tối thì đã nghe thấy tiếng cửa mở.

Melissa... Hăn mỉm cười nghĩ.

Từ khi bắt đầu đi xe ngựa công cộng, con bé không về nhà muộn nữa.

Chìa khóa xoay, cửa được mở ra, Melissa xách chiếc túi đựng sách vở bước vào. Con bé nhìn nhà bếp, nói:

"Klein, anh có thư này, do thầy của anh gửi tới."

Thư của thầy giáo? Đúng rồi, mình có viết thư hỏi ông ấy các tài liệu lịch sử liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces... Klein sửng sốt, sau đó mới nhớ ra.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 80: Lời Mời Dự Tiệc Tối

Dịch giả: nh0ckd255

Sau đi đánh chén no nê xong bữa tối, Klein nhàn nhã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, dùng con dao nhỏ rọc bức thư mà thầy giáo mới gửi.

Lúc này, Melissa ngồi cạnh bàn ăn, dùng ánh sáng đèn khí gas mà khắc khổ tính toán bài tập. Benson thì nằm trên ghế sofa, đang đọc cuốn Giáo trình Kế toán Sơ cấp.

Giữ bức thư tầm ba trang giấy ra, Klein vừa chờ mong vừa sợ hãi mà đọc:

"... Thật vui khi nhận được thư của em, điều này khiến thầy hoài niệm cuộc sống mấy năm qua. Không may là Welch và Naya đã vĩnh viễn rời khỏi chúng ta rồi... Thầy tham gia lễ tang của hai đứa, cảm nhận nỗi đau đớn khôn cùng của cha mẹ bọn họ. Bọn họ vốn là hai thanh niên sẽ có tương lai huy hoàng tốt đẹp mà... Vận mệnh thật khó mà đoán trước được, chẳng ai biết ngay sau đó chuyện gì sẽ ập xuống người chúng ta. Tuổi càng lớn, gặp càng nhiều chuyện, thầy càng cảm nhận được yếu ớt và bất lực của con người.

... Về tư liệu lịch sử về đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, thầy nhớ nhà khảo cổ học John Joseph từng xuất bản một cuốn chuyên khảo nói rõ những hiểu biết của ông ta về đỉnh núi cao nhất của dãy Hornaces. Ông ta phát hiện mấy tòa kiến trúc cổ đại, có niên đại phải trên nghìn năm.

Điều khiến các nhà lịch sử học và khảo cổ học cảm thấy xấu hổ là chúng ta thiếu biện pháp xác định chính xác niên đại, chỉ có thể dựa theo phong cách kiến trúc, đặc điểm của bích họa và một số chữ viết đã được công nhận để phán đoán sơ lược.

Thật khó tin tưởng được, tại sao trên một đỉnh núi cao như vậy lại là nơi con người sinh sống. Joseph có chứng cứ nguyên vẹn cho thấy những người này đã phát triển ra một nền văn minh độc đáo của riêng bọn họ. Tình hình cụ thể như nào khó nói rõ trong thư được, thầy đề nghị em tới thư viện Deville thử xem có mượn được cuốn sách đó không. Hãy tin thầy, thư viện mà Tước sĩ Deville quyên tặng này còn nhiều sách hơn cả thư viện to tòa thị chính lập.

Cuốn đó tên là Nghiên cứu di tích cổ đại trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, do nhà xuất bản Người Ruen xuất bản.

Ngoài ra còn một số luận văn có nhắc tới những tình huống liên quan, được đăng trên các tạp san như "Tân khảo cổ", "Tổng quát Khảo cổ học", tên và số báo cụ thể là..."

Klein đọc từng dòng một, lẩm nhẩm tên của chuyên khảo và luận văn kia nhiều lần. Ngay sau đó, hắn rút một tờ giấy viết thư ra, tìm bút máy rồi dùng ngôn từ thể hiện sự biết ơn của mình.

"Melissa, mai em gửi bức thư này giúp anh nhé, đây là cước phí." Klein bỏ thư vào trong phong bì rồi đưa chi phí dư ra vào cạnh sách vở của cô em gái.

Melissa nhìn thoáng qua, mím môi nói:

"Klein, cước phí đâu có nhiều như vậy."

"Đúng vậy, không nhiều như vậy, nhưng con gái thì cần có tiền tiêu vật chứ." Klein mỉm cười đáp: "Anh nghĩ là Selina đã nói với em điều này

rồi."

Thấy Melissa vẫn còn chống cự, bèn vội bổ sung: "Nó có thể giúp em mua được tài liệu và công cụ mà em muốn."

"Công cụ..." Melissa lăm băm, dời mắt về sách vở, khe khẽ gật đầu: "Vâng."

Klein lập tức mỉm cười, hân nhè nhàng quay về ghế sofa.

"Rất là thuyết phục, tìm được nhược điểm của Melissa một cách chính xác." Benson giơ ngón cái lên khen ngợi, hạ nhỏ giọng xuống mà cười nói.

Klein hắng giọng, trả lời rất nghiêm trang:

"Em nên làm thế nào để thuyết phục anh được nhỉ? Trọng điểm của việc tự học nằm ở ngữ pháp và văn học cổ điển, đương nhiên toán cơ bản và logic cũng rất quan trọng."

Căn cứ theo chương trình học của trường công và trường văn pháp, căn cứ nội dung thi đầu vào đại học, Klein gần như nắm bắt được phương hướng đại khái của "cuộc thi nhân viên công vụ" dù nó còn chưa được sinh ra.

Benson gãi gãi chân tóc, cười tự giễu: "Ở trước sách vở, anh thấy mình như con khỉ đầu chó lông quăn vậy."

"Nhưng chúng nó thật sự hữu dụng mà." Klein cười, kiên định nói.

Đúng lúc này Melissa đặt bút máy xuống, đứng lên đi tới chỗ ghế sofa:

"Hai anh, Chủ nhật tuần này là sinh nhật của Selina, bạn ấy với cha mẹ bạn ấy muốn mời cả nhà chúng ta tham gia tiệc tối, các anh có rảnh không?"

"Anh chắc là không thành vấn đề." Klein suy nghĩ rồi đáp. Tiện thể làm quen với bạn bè của cô em gái luôn, tránh cho sau này Melissa xảy ra chuyện mà mình thì không biết phải hỏi ai!

"Anh cũng vậy." Benson dùng ngón tay chải chuốt lại tóc: "Xem ra chúng ta phải nghĩ tới việc tặng quà sinh nhật cho quý cô Selina rồi."

Klein cười nói: "Việc này giao cho Melissa đi, con bé hiểu Selina hơn chúng ta. Mà chúng ta cần phải làm một việc mà quý ông nên làm, đó là trả tiền."

"Lần đầu tiên anh nghe có kẻ nói về việc làm biếng một cách dễ nghe như vậy." Benson lắc đầu, khẽ cười.

Klein mỉm cười đáp lại: "Đây là tác dụng của ngữ pháp và văn học cổ điển."

"..." Benson không nghĩ đề tài câu chuyện lại bị vòng trở lại, tức thời không biết nên dùng ngôn từ như nào để ứng đối.

...

Ngày hôm sau, Klein mặc bộ vest giá rẻ ban đầu, xách cây gậy batoong màu đen mạ bạc ở phần tay nắm, bước từng bước lên cầu thang, đi tới cửa công ty Bảo an Gai Đen, chiếc áo đuôi tôm kia của hắn đã được đưa tới tiệm may vá rồi.

Klein đang định chào hỏi Roxanne thì thấy đội trưởng Dunn đi ra từ sau tường ngăn.

"Chào buổi sáng Klein, tối qua ngủ có ngon không?" Dunn quan tâm hỏi han.

Klein thành thật trả lời: "Còn ngon giấc hơn tôi tưởng, thế mà chẳng gặp ác mộng. Chỉ là khi nhớ tới vẫn thấy nặng nề, vẫn thấy khó chịu."

"Rất tốt, vậy là tôi yên tâm rồi." Dunn mỉm cười, gật đầu nói.

Sau khi hàn huyên thêm vài câu, anh ta chủ động nhắc:

"Thánh Đường đã trả lời điện tín của tôi, làm cho đám người Al và Lolotta lập tức mang vật phong ấn "2 - 049" và cuốn bút ký gia tộc Antigenous tới Backlund, cũng phái Kẻ Gác Đêm khác đi tàu hơi nước tới đây trợ giúp từ xế chiều hôm qua. Tôi nghĩ là hiện giờ bọn họ đã xuất phát rồi."

Đã xuất phát rồi? Như vậy có nghĩa là tasắp hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của cuốn bút ký gia tộc Antigenous rồi sao? Klein giật mình, cảm thấy không chân thật như đang nằm mơ. Điều này còn thoải mái hơn mình tưởng rất nhiều... Hẳn là không còn sau này gì nhỉ?

"Mong Nữ thần phù hộ bọn họ, mong bọn họ đi đường bình an." Vài giây sau, Klein vẽ dấu hiệu mặt trăng đỏ rực trên ngực.

Dunn đội mũ, chỉ ra ngoài cửa:

"Tôi phải đi tuần tra nghĩa trang Raphael. À quên một việc, Leonard và sở cảnh sát đã tra được một vài kết quả về thành viên hội Mật Tu, tìm được lái xe từng chở bọn họ, cũng xác định nơi ở tạm thời của bọn họ ở thành phố Tingen. Nhưng họ khá cẩn thận, không để lại manh mối đáng giá gì."

"Không hổ là tổ chức bí ẩn cổ xưa." Klein cảm khái.

Dunn gật đầu, quay người đi tới phía cửa. Ba giây sau, anh ta dừng lại, quay đầu lại nói:

"Còn nữa, về đơn xin thành thành viên chính thức của cậu ấy, chắc phải hai ba ngày nữa Thánh Đường mới trả lời. Aha, chuyện này với chuyện cuốn bút ký do hai bộ phận khác nhau quản lý, hiệu suất không giống nhau."

"Tôi hiểu." Klein đáp rất chân thành, cùng lúc đó hẩn lạng lẽ bổ sung thêm một việc cho đội trưởng: Hôm nay nhớ đệ trình đơn xin thanh toán!

Dõi mắt nhìn Dunn bước đi, Klein nghe thấy tiếng kêu đầy kinh ngạc của cô gái tóc xù Roxanne:

"Nữ thần ơi, Klein, anh sắp trở thành thành viên chính thức rồi à? Tôi nhớ rằng anh gia nhập chúng tôi chưa được một tháng mà!"

Klein cười nói: "Sau khi tôi sử dụng ma dược "Thầy Bói" thì đây là chuyện ắt sẽ đến."

"Rất có lý..." Roxanne ngây người vài giây, bỗng than thở: "Tôi còn cầu nguyện cho anh mau chóng hoàn thành khóa thần bí học, rồi gia nhập danh sách luân phiên trông coi kho vũ khí, kết quả là... Nữ thần ơi, cứ hai ngày lại trực một đêm, tôi có phải Kẻ Không Ngủ đâu! Da của tôi, trạng thái của tôi, nữ thần ơi hãy cứu tôi với!"

"Không phải là cô rất quen cuộc sống như này rồi à? Trước khi tôi gia nhập, hẳn là cô với Bratt và Neil thay nhau chứ?" Klein nghi hoặc hỏi lại.

Roxanne lắc đầu, vẻ mặt đau đớn:

"Không, lúc trước là bốn, trước nữa là năm, tiếc rằng Cornley lựa chọn trở thành "Kẻ Không Ngủ", hai tháng trước Viola không tiếp tục ký hợp đồng mà vào công ty máy móc Noelle Hoy. Cô ấy là một cô gái rất giỏi về chế tạo, chỉ là thiếu tiền với cơ hội, mà cuộc sống của nhân viên văn chức năm năm đã khiến cô ấy tích đủ tiền tài."

Nói tới đây, Roxanne liếc Klein một cái, che miệng cười nói:

"Tôi nghĩ tới một biện pháp tốt rồi. Klein, anh hãy mau kết hôn đi, sau đó không cần thận để lộ bí mật người phi phạm cho cô ấy, tất nhiên phải là bí mật nho nhỏ thôi, bị trừng phạt không quá nghiêm trọng ấy, dù sao chẳng ai có thể giấu diếm người ngủ cùng giường quá lâu được. Đến lúc đó anh giới thiệu cô ấy gia nhập chúng tôi, trở thành nhân viên văn chức! Một kế hoạch hoàn mỹ!"

Klein giật giật khóe miệng, nói:

"Roxanne ạ, cô cũng có thể mau chóng tìm một đức ông chồng, có lẽ càng dễ hơn, tôi tin cô có đủ cách để tiết lộ bí mật cho anh ta."

Nghe vậy, Roxanne trợn mắt, há miệng nói:

"Sao có thể được chứ? Kết hôn là một việc rất nghiêm túc, bắt buộc phải quan sát cẩn thận, lựa chọn hẩn hoi và cần một thời gian nhất định để nghiệm chứng."

Ban này cô đâu có nói như vậy... Klein không tiếp tục cãi lý với Roxanne, hẩn cười hàn huyên vài câu rồi tạm biệt, sau đó đi xuống lòng đất.

Khi vào kho vũ khí, hẩn thấy Neil đang xay cà phê, bèn ngồi xuống kiên nhẫn chờ.

"Cậu hẩn là sắp thành thành viên chính thức rồi nhỉ?" Neil vừa lọc vừa thuận miệng hỏi.

"Đội trưởng bảo là còn cần hai, ba ngày nữa, không rõ Thánh Đường có phê chuẩn không." Klein đáp.

"Khì." Neil cười một tiếng: "Chuyện như này Thánh Đường sẽ không phủ quyết, hơn nữa cậu đã trở thành người phi phạm rồi."

Nói tới đây, ông ta quay đầu cười hớ hớ với Klein:

"Cậu hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt, mỗi một thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm đều phải thông qua một nghi thức, đó là hoàn thành một nhiệm vụ độc lập. Đương nhiên Dunn chắc chắn cho người mới lựa chọn loại nhiệm vụ đơn giản và dễ dàng, hơn nữa cậu còn là Thầy Bói, kiểu người phi phạm loại phụ trợ."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 81: Nghe Danh Đã Lâu Giờ Mới Gặp

Dịch giả: nh0ckd255

"Bắt buộc phải một mình hoàn một nhiệm vụ mới là thành viên chính thức?" Klein ngăn ra: "Nhưng một tuần chúng ta chưa chắc đã có một nhiệm vụ, hơn nữa chưa chắc đã đơn giản."

Điều này chẳng phải nghĩa là phải một, hai tháng nữa mình mới có thể chính thức trở thành Kẻ Gác Đêm, mới được thăng chức được tăng lương...

Neil ngửi mùi cà phê, rồi liếc hẩn một cái:

"Đây là nghi thức của những Kẻ Gác Đêm, dù sao khi chúng ta đứng trước nhất đối kháng với nguy hiểm siêu phàm, chẳng ai muốn đồng đội bên người lại là đứa trẻ cần được chăm sóc mọi lúc mọi nơi. Mà điều này không ảnh hưởng việc cậu nhận được tiền lương chính thức, nhận được quyền lợi nào thì phải thực hiện nghĩa vụ tất yếu."

Thì ra là nghi thức để những Kẻ Gác Đêm khác chấp nhận... Nhưng mà Neil này, tại sao ông cứ phải nhấn mạnh vào việc không ảnh hưởng tới việc tôi nhận tiền lương của thành viên chính thức thế... Tôi thể hiện điều đó rõ như vậy ư? Klein vuốt vuốt mặt mình, cười xấu hổ, hỏi sang cái khác: "Phải là nhiệm vụ có tính chất siêu phàm à?"

"Vốn là như vậy, nhưng hôm qua cậu thể hiện quả thực là khá xuất sắc, đã tài tình giết được một người phi phạm ít nhất cũng ở danh sách 8, nên tôi nghĩ rằng đám người Frye, Loya đã chấp nhận cậu rồi. Cho nên khả năng Dunn sẽ chỉ giao một nhiệm vụ bình thường thôi." Neil đột nhiên cảm

thán: "Gấp đôi tiền lương cơ mà, cả đời này tôi cũng chẳng gặp được chuyện tương tự."

Klein cười hai tiếng, chủ động nhắc tới danh sách đường tắt của mình: "Neil, ông cho rằng danh sách 8 tương ứng với "Thầy Bói" thật sự là "Tên Hề" à?"

Thật ra nhớ tới những dòng miêu tả trên tư liệu bảo mật thì lại rất phù hợp: Một "nghề nghiệp" am hiểu đánh nhau kiểu kỹ xảo...

"Tôi không thể đảm bảo với cậu, nhưng tôi cho rằng khả năng này là rất lớn. Đầu tiên, nó trùng khớp với những gì ghi trên tư liệu, lấy các động tác nhanh nhẹn và đánh nhau kiểu kỹ xảo làm đặc điểm, tiếp theo các danh sách đường tắt khác đều có tình huống tương tự, cậu có biết danh sách 8 của "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" là gì không?" Neil cười hớ hớ, hỏi ngược lại.

"Không, tôi không thấy ghi gì trong tư liệu cả." Klein thản nhiên lắc đầu.

"Tôi quen biết với hai lão già bên "Trái Tim Máy Móc", bọn họ từng đùa giỡn về vấn đề này rồi. Tên ma dược của danh sách 8 của "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" là "Học Giả Chiến Đấu". Cậu nghe rõ chưa, Học Giả Chiến Đấu, Nữ Thần ơi, tôi hoàn toàn không thích đánh đấm tí nào, điều này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" gì cả!"

"Có thể hiểu rằng... "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" luôn tìm kiếm bí mật phía sau sự vật, mà chiến đấu cũng thuộc một loại trong số đó." Klein suy nghĩ rồi nói.

"Thôi, không lãng phí thời gian nữa, tiếp tục khóa thần bí học nào. Còn nhiều nghi thức ma pháp mà cậu phải nắm giữ, mà cậu còn bắt buộc phải học được cách chế tạo bùa chú và bùa hộ mệnh nữa." Neil đã xay cà phê xong.

"Ok." Klein ngồi xuống, lòng lên lịch trình cho ngày hôm nay: Sáng học thần bí học, đọc các tư liệu lịch sử, cũng đệ trình đơn xin thanh toán. Ăn trưa xong đi câu lạc bộ luyện bắn, sau đó tới thư viện Deville ở khu Kim Ngõ Đồng xem có mượn được các chuyên khảo học thuật và tập san tương ứng về đỉnh núi cao nhất của dãy Hornaces không. Làm xong mà còn thời gian thì tới câu lạc bộ bói toán ngồi một lúc, không thể lơ lửng việc "đóng vai" được.

Chờ đơn xin được phê duyệt, lấy được tiền thì tiện thể mua một bộ vest nữa trên đường về nhà. Ừm, sáng mai phải xin vật liệu thử chế bùa hộ mệnh tránh tai ách cho Melissa và Benson nữa.

...

Trong một nhà hàng bài trí thanh lịch, treo một đèn chùm trên cao, mấy người bạn đang chúc mừng Joyce Meyer thoát khỏi tai nạn, trở lại Tingen.

"Chúng tôi đều đọc báo rồi, chỉ là những hàng chữ thôi mà đã khiến người ta cảm thấy sợ hãi." Một người đàn ông nuôi râu ngắn dưới cằm cảm khái: "Joyce, thật khó tin là cậu đã trải qua chuyện như vậy, gặp phải đau khổ như thế. Nào, cụng ly, vận rủi đã đi xa, ánh mặt trời đã chiếu lên chúng ta, Hơi Nước ở trên cao."

Joyce và vị hôn thê Anna đồng thời nâng ly cụng với bạn bè một cái, sau đó uống cạn chỗ rượu sâm banh không nhiều trong ly.

"Những ngày ấy Anna rất lo lắng, tôi đoán là đêm nào cô ấy cũng khóc. Lúc tôi mời cô ấy uống trà chiều, cô ấy luôn thất thần. May là anh đã về, nếu không tôi sợ cô ấy sẽ chết mất." Một cô gái trẻ tuổi với mái tóc xù được búi lên nhìn Anna và nói với Joyce, cô ta có chiếc mũi xinh xắn và đáng yêu.

"Nếu Anna gặp phải chuyện tương tự, tôi cũng sẽ như vậy, có khi còn hơn." Joyce dịu dàng nhìn vị hôn thê bên người.

Anna không quen việc thể hiện tình cảm trước mặt người khác, bèn nhìn một góc của chiếc bàn và hỏi:

"Bogda, sao anh cứ cúi đầu mãi thế, tôi cảm thấy cảm xúc của anh rất kém."

Cô gái có chiếc mũi xinh xinh kia trả lời thay: "Bogda bị bệnh, bác sĩ nội khoa nói rằng gan của anh ấy có vấn đề, dùng thuốc chỉ giảm cơn đau chứ không thể chữa khỏi được, bắt buộc phải tiến hành phẫu thuật ngoại khoa."

"Chúa ơi, chuyện từ khi nào vậy?" Anna và Joyce kinh ngạc thốt lên.

Bogda là một chàng trai trẻ tuổi để mái tóc rất ngắn, khuôn mặt anh ta vàng vọt, đôi mắt màu đỏ vốn luôn tỏ ra khôn khéo nay cũng tối tăm đi.

"Từ tuần trước, vì Joyce chưa về nên anh bảo Irene đừng nói cho em." Bogda gượng cười, giải thích một câu.

Joyce bình tĩnh hỏi: "Cậu định bao giờ thì phẫu thuật?"

Vẻ mặt Bogda biến đổi, rồi mới nói: "Không, tôi vẫn chưa quyết định gì cả. Các cậu biết đó, bác sĩ ngoại khoa là lũ đồ tể, người bị phẫu thuật sẽ thành miếng thịt trên thớt để mặc bọn họ cắt rọc! Tôi đọc không ít bài báo, thậm chí bọn họ còn cầm búa cắt cụt chân người! Chúa tôi, tôi sợ là mình sẽ chết trên bàn mổ mất."

"Nhưng nếu cứ kéo dài, có lẽ phẫu thuật cũng không thể cứu được cậu mất." Người đàn ông để râu khuyên một câu.

Lúc này Anna đột nhiên xen lời:

"Bogda, hay là anh thử đi xem bói một lần xem sao. Nếu bói ra mọi chuyện thuận lợi thì phải nhanh nhanh phầu thuật đi. Nếu bói ra kết quả không tốt ta lại tìm cách khác, tìm theo lời nhắc của người xem bói ấy. Em có quen một người xem bói thật sự thần kỳ, không, phải gọi anh ấy là thầy bói, em nghĩ anh ấy chắc chắn giúp được anh."

"Thật sao?" Bogda hỏi với vẻ nghi hoặc rõ rệt. Mấy người bạn còn lại cũng tỏ ra như thế.

"Thật ạ." Anna gật đầu không chút do dự: "Em đã nhờ anh ấy bói xem tình hình Joyce thế nào, sau đó anh ấy bảo rằng em cứ về nhà đi, vị hôn phu đang chờ ở nhà rồi. Lúc đó em cũng giống các anh thôi, lòng đầy nghi ngờ, nhưng khi em về đến nhà thì thấy Joyce thật, anh ấy thật sự đã về!"

"Tôi có thể làm chứng điều này." Joyce phụ họa. Anh ta không nói chuyện mình tự tới nhờ giải mộng, bởi cảnh sát nói cho anh ta rằng Treece vẫn chưa bị bắt, cho nên anh ta buộc phải giấu diếm bí mật này để khỏi bị báo thù.

"Chúa ơi, đây đúng là chuyện khiến người ta không thể tin nổi!"

"Bói toán thần kỳ đến vậy cơ à?"

... Trong những tiếng thán phục, Bogda trầm tư đôi lát rồi nói: "Có lẽ tôi nên đi xem bói một lần xem sao. Anna, Joyce, có thể nói cho tôi địa chỉ và tên của vị thầy bói kia không?"

Anna thở phào nhẹ nhõm: "Anh đã lựa chọn sáng suốt rồi đó. Vị thầy bói kia ở câu lạc bộ bói toán ở quảng trường Holls, tên là Klein Moretti."

...

Trong thư viện Deville ở khu Kim Ngô Đồng, Klein dùng giấy giới thiệu mà thầy kẹp lẫn với bức thư kia mượn được một tờ chứng nhận mượn

đọc.

Hắn liếc chiếc thẻ nhỏ trong tay, hỏi mấy nhân viên quản lý: "Chỗ các vị có Nghiên cứu di tích cổ đại trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces không? Của nhà xuất bản Người Ruen."

Một nhân viên quản lý trả lời ngay: "Xin anh chờ chút, để tôi đi tìm."

Anh ta quay người, mở đồng ngăn kéo ra, tìm những chữ tương ứng với Hornaces, sau đó rút những thẻ có chứa đầy những từ.

Sau một lúc, anh ta lắc đầu, nói: "Xin lỗi anh, chúng tôi không có quyển sách này."

"Tiếc quá." Klein hơi có vẻ thất vọng, xem ra đành phải viết thư cho nhà xuất bản Người Ruen hoặc quay về đại học Hoy một chuyến...

Cùng lúc đó, hắn âm thầm cảm thán rằng thư viện ở thế giới này hãy còn sử dụng cách thức quản lý thời xưa, thứ các người cần nhất là máy tính, tiếc là tôi không biến nó ra được....

Klein tự giễu, lại hỏi tiếp: "Vậy có tập san "Tân Khảo Cổ" và "Tổng Quát Khảo Cổ Học" không?"

"Có." Nhân viên kia đáp: "Ban này vừa có người trả lại."

Anh ta tìm thẻ tương ứng rồi chỉ vị trí giá sách cho Klein. Klein tới đó, đảo qua những cái tên, rồi rút mấy quyển mà thầy giáo nhắc tới. Sau đó hắn tìm một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống, nương ánh sáng buổi chiều mà lật giở tài liệu trong thư viện yên tĩnh.

"... Di tích cổ đại không chỉ ở trên đỉnh núi cao nhất của dãy Hornaces, mà phân bố khắp các rừng núi, thung lũng và sườn núi thoải của đỉnh núi cao nhất đó... Những di tích này được tạo nên từ những mái vòm cao ngất

và những cột đá to sừng sững, có thể dùng từ "khoáng đạt" để miêu tả... Điều khiến người ta nghi hoặc là dân bản địa khai thác cũng như mài ra các vật liệu đá này như thế nào? Giả thiết đầu tiên à, bọn họ khai thác ngay tại chỗ, không cần vận chuyển lên núi... Có một quy luật kỳ quái là càng tới gần đỉnh núi thì di tích càng lớn. Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là trên đỉnh núi lại không có bất cứ di tích nào. Dựa theo suy đoán của chúng tôi, nơi này hẳn là có một tòa cung điện không giống kiến trúc của con người, là thần điện dùng để thờ cúng..."

Tòa cung điện không giống kiến trúc của con người... Dùng thần điện để thờ cúng... Chẳng lẽ chính là cung điện mà ta đã thấy trong giấc mơ? Klein đang mãi suy nghĩ, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ xa tới gần.

Hắn ngẩng đầu nhìn, thấy một khuôn mặt quen thuộc thường xuyên xuất hiện trên báo. Mặt hình vuông, lông mày đậm, mũi thẳng, tóc ngắn màu nâu sậm, đôi mắt màu xanh biếc và đôi môi mím chặt, đây chính là một vị danh nhân, nhà từ thiện, chủ xí nghiệp và chủ nhân của thư viện này, Tước sĩ Deville của thành phố Tingen.

Bên cạnh Deville là vị quản gia trung niên mà Klein từng gặp.

Ở khoảng cách chừng mười mét, Klein nhìn bọn họ đi ngang qua, thấy tò mò nên hắn giơ tay phải lên khẽ gõ vào ấn đường hai cái.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 82: Hiệu Thuộc Thảo Dược

Dịch giả: nh0ckd255

Đủ mọi loại màu sắc hiện lên, khí trảng ánh vào trong mắt, Klein nhìn qua trạng thái của Tước sĩ Deville.

"Cơ thể khỏe mạnh, gần như không có vấn đề gì... Cảm xúc rất kém, trong vẻ tối tăm kia lộ ra suy yếu... Suy yếu về tinh thần? Ngủ không ngon giấc? Nhưng vấn đề là màu tím trên đầu ông ta không có vấn đề gì mà..." Trong lúc Klein thầm nghĩ, tước sĩ Deville và người của ông ta đi càng lúc càng xa, rồi rời khỏi thư viện.

Klein thu hồi tầm mắt, nắn nắn trán, ngẫm cảm khái: "Nhà giàu cũng đâu có dễ dàng gì..."

Hắn không chú ý gì tới chuyện này nữa, mà lại quăng mắt về phía tập san tạp chí trước mặt. Đọc xong từng trang một, Klein không tìm được manh mối hữu dụng gì, chỉ xác nhận mấy chuyện sau:

Đầu tiên, đỉnh núi cao nhất và xung quanh nó của dãy Hornaces quả thật có một quốc gia cổ xưa. Thứ hai, lịch sử của quốc gia cổ xưa này có thể ngược tới tận chỉ ít 1.500 năm trước. Thứ ba, phong cách kiến trúc của họ lấy to lớn là chính, mà còn để lại các loại bích họa, mà từ những bích họa đó có thể thấy bọn họ tin rằng con người sau khi chết sẽ ẩn trong đêm tối phù hộ người thân. Cuối cùng, trong một số di tích có thể thấy được ký hiệu biểu tượng cho đêm tối, nhưng lại khác hẳn thánh huy đêm tối.

"Nếu có cơ hội, không, cho dù có cơ hội, ta cũng không tới đó làm gì!" Klein cắn răng thì thầm một câu, quyết định rời xa cái chết.

Hắn dọn dẹp đồng tập san tạp chí này, đặt nó lại vị trí ban đầu, sau đó đội mũ, cầm gậy rời khỏi thư viện Deville.

...

Câu lạc bộ xem bói, Bogda nhìn cô gái tiếp đãi xinh đẹp, nói: "Tôi muốn xem bói."

Angelica cười lịch sự, hỏi: "Anh có chỉ định ai làm người xem bói không? Hay là lật giở sách giới thiệu của chúng tôi để chọn một người phù hợp với anh nhất."

Bogda đưa tay ấn bên phải bụng xuống, lặng lẽ hít vào một hơi rồi đáp:

"Tôi muốn mời anh Klein Moretti xem bói cho tôi."

"Nhưng hôm nay anh Moretti không ở đây." Angelica đáp, không cần xác nhận lại.

Bogda im lặng đôi chút, đi tới đi lui hai bước rồi hỏi: "Khi nào anh Moretti đến vậy?"

"Không ai biết anh ạ. Anh ấy có công việc riêng mà. Theo tôi quan sát thì anh ấy thường tới vào xế chiều thứ Hai." Angelica vừa nghĩ vừa trả lời.

"Ok." Bogda mặt tối sầm lại, quay người định đi về.

"Thưa anh, anh vẫn có thể lựa chọn người xem bói khác, ví dụ như ông Hanas Fansent nổi tiếng thành phố Tingen này chẳng hạn." Angelica cố gắng cứu vãn mỗi làm ăn này.

Bogda dừng chân lại, do dự rồi nói: "Không, tôi chỉ tin tưởng anh Moretti. Ủm, liệu tôi có thể ngồi đây chờ được không? có lẽ anh ấy làm xong việc rồi sẽ tới đây."

"Được chứ ạ." Angelica cười dịu dàng nói.

Bogda đi tới chỗ ghế sofa rồi ngồi xuống, lúc thì vuốt gậy, lúc thì nhìn ra ngoài cửa sổ, trông có vẻ rất lo lắng.

Từng giây từng phút trôi đi. Ngay khi Bogda cảm thấy đầu óc rối bời, không biết là nên về hay tiếp tục ở lại chờ, anh ta nghe thấy cô gái xinh đẹp kia khẽ hô:

"Chào buổi chiều, anh Moretti!"

Thấy Angelica quen thuộc, Klein định thuận miệng hỏi rằng tại sao hôm nay cô ta lại ở đây, chẳng lẽ cô không cần nghỉ à, không có ngày nghỉ à? Chẳng qua hắn nghĩ tới mình là thầy bói, không nên hỏi vấn đề tương tự, trái lại còn phải tỏ ra thần bí mà nói: Vận mệnh đúng là kỳ diệu nhỉ, Angelica, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Ha, như vậy có phải là đang tán tỉnh không? Suy nghĩ nhanh chóng hiện lên trong đầu, cuối cùng Klein chỉ mỉm cười đáp lại:

"Chào buổi chiều, cô Angelica."

"Có khách tìm anh xem bói này." Angelica chỉ vào Bogda, người vừa cuống quýt đứng dậy khỏi ghế sofa.

Thế mà có người chỉ định mình? Klein vui mừng lấy mũ phớt xuống, tiện tay nhéo ấn đường hai cái.

"Chào buổi chiều, anh..." Hắn vừa nhìn sang thì lời nói đột nhiên dừng lại. Trong linh thị của hắn, phần gan của người tới xem bói này tối tới mức

không còn ánh sáng, gần như biến thành màu đen, khiến các bộ phận khác trong cơ thể cũng mất cân bằng, các loại khí tràng đều mỏng đi.

Klein chầm chước đôi chút rồi nghiêm túc nói: "

"Thưa anh, anh hẳn là đi gặp bác sĩ chứ không phải tới xem bói."

Bogda ngây người, bỗng tỏ ra mừng rỡ, lẩm bẩm: "Đúng là thần kỳ... Anna không lừa mình..."

Anh ta đột nhiên ngẩng đầu lên, khẩn khoản nhìn Klein:

"Anh Moretti, thật ra tôi đã gặp bác sĩ rồi, có lẽ sẽ có một cuộc phẫu thuật nữa. Nhưng tôi rất sợ phẫu thuật, nên muốn bói xem kết quả là tốt hay xấu."

Thời đại này, phẫu thuật thực sự rất nguy hiểm... Mặc dù có sự thúc đẩy của Russel đại đế nhưng vẫn thiếu rất nhiều khoa học công nghệ cần thiết khác... Klein không từ chối, khẽ gật đầu nói:

"Chi phí xem bói của tôi là 8 penny, có vấn đề gì không?"

"8 penny?" Bogda ngạc nhiên thốt lên: "Anh lại chỉ lấy có 8 penny?"

Theo những gì Anna kể và biểu hiện vừa rồi của anh Moretti này, tôi sẵn sàng trả chỉ ít 1 bảng!

Chưa từng nghe nói tới ít lãi tiêu thụ mạnh à? Klein xấu hổ, suy nghĩ vài giây rồi mỉm cười, bình tĩnh đáp:

"Nhận được gợi ý của thần linh, nhìn thấy một góc của vận mệnh là chuyện đủ may mắn rồi, cho nên chúng ta phải giữ được khiêm tốn, khắc chế lòng tham, chỉ như vậy mới có thể được ban ân tiếp."

"Anh đúng là một vị thầy bói chân chính." Bogda giơ tay đề ngực mà cúi người hành lễ, ngữ khí rất chân thành.

Cảm nhận được sự tin tưởng và lời ca ngợi này, linh tính của Klein trở nên nhẹ nhàng hơn không ít, mà việc nói về "nguyên tắc làm việc" khiến hắn dường như chạm tới thứ gì đó.

"Angelica, phòng Thủy Tinh Vàng có sử dụng được không?" Hắn quay đầu hỏi cô gái xinh đẹp bên cạnh.

Angelica lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm cho Bogda, cười ngọt ngào đáp: "Được ạ."

Vào phòng xem bói, Klein làm cho Bogda khóa trái cửa phòng lại, còn hắn thì ngồi ra sau bàn, tay nhéo trán.

"Chúng ta xem bói bằng bài Tarot nhỉ, được không?" Hắn mỉm cười hỏi một câu.

Phương pháp con lắc cảm xạ chỉ phù hợp suy đoán chuyện liên quan tới bản thân, mà vẽ bản đồ sao thì quá tốn thời gian.

"Anh quyết định đi." Bogda không có ý kiến.

Vì vậy Klein bảo anh ta xào bài, chia bài, xếp thành hình Entis. Dựa vào đặc thù của "Thầy Bói", Klein không lật những lá bài khác mà lật luôn lá bài tượng trưng cho kết quả cuối cùng.

"Bánh xe vận mệnh ngược, chuyện sẽ chuyển biến theo chiều hướng xấu." Hắn liếc một cái rồi trịnh trọng nói.

Sắc mặt Bogda tức thì tái nhợt, anh ta mấp máy môi vài cái rồi hỏi: "Không còn hy vọng gì sao?"

Klein tỏ ra cố gắng suy nghĩ:

"Vậy tôi đổi một phương pháp xem bói khác, làm phiền anh để nhận ở lại, và viết ngày tháng năm sinh lên giấy, sau đó ra ngoài chờ."

Bị cuốn hút với giọng nói ôn hòa và chậm rãi của hắn, Bogda bình tĩnh lại, viết thông tin theo yêu cầu, và để nhận lại.

Nhìn anh ta đi ra ngoài, Klein viết một dòng chữ trên tờ giấy có ghi thông tin kia: Kết quả phẫu thuật gan của Bogda Jones.

Hắn cầm nhãn và tờ giấy, sau đó ngả người ra ghế dựa, thử phương pháp bói toán cảnh trong mơ một lần nữa.

Trong thế giới sương mù méo mó, hắn dần tìm lại bản thân, thấy người đàn ông vừa nãy mặt mày u ám ngã xuống, thấy anh ta bị phủ lớp vải trắng, bị đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật vốn đóng cửa bất định.

Lần này Klein không gặp chuyện kỳ quái gì, không còn cảm giác bị nhìn chăm chăm nữa, hắn nhanh chóng tỉnh lại, nhú mày suy nghĩ xem nên nói kết quả cho Bogda như nào.

Phẫu thuật có khả năng dẫn đến cái chết là rất lớn... Có thể thử nghi thức ma pháp dùng để chữa trị mà hôm nay mình vừa học được... Nhưng làm vậy sẽ làm lộ chuyện người phi phạm, hơn nữa phải xin phép đội trưởng trước... Hừm, chưa chắc có thể chữa trị được bệnh nặng như này... Klein cố gắng suy nghĩ, bỗng nhớ ra một chuyện.

"Bệnh phổi của Glacis là được một thầy thuốc chữa khỏi, anh ta nói thuốc của người kia rất thần kỳ... Tên gì nhỉ? À đúng rồi, Lawson Duckweed, số 18 phố Vlad khu phía đông, "Hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson"!" Vì lúc trước cố gắng ghi nhớ chuyện này nên Klein nhớ được các chi tiết rất nhanh.

Hắn khẽ gõ tay lên thành bàn, nhanh chóng quyết định.

Sau khi dùng con lắc cảm xạ xác định ý tưởng này là tốt hay xấu, Klein mở cửa ra, nhìn Bogda cuống quýt đứng dậy, vừa trả nhẵn vừa cười tao nhã, nói: "Tôi thấy hy vọng của anh rồi."

"Thật à?" Bogda vui mừng hỏi lại.

Klein không trả lời mà nói tiếp:

"Hy vọng của anh ở phố Vlad, khu phía đông, có liên quan tới từ "Dawson". Nếu anh không tìm được thì sau bốn giờ chiều thứ Hai tới đây tìm tôi."

"Vâng, vâng." Bogda gật đầu liên tục, kích động móc ví, đếm một đồng 5 penny và ba đồng 1 penny. Anh ta hoàn toàn làm theo lời Klein ban này, đó là không dùng tiền bo để làm hỏng vị thầy bói chân chính.

Klein khẽ giật giật khóe miệng, rồi mỉm cười ấm áp nói: "Hy vọng anh mau chóng tìm được hy vọng."

Khi Bogda đi rồi, hắn rút lại phần trăm nộp lại, rồi đưa tiền bo cho Angelica, vờ như mình nhận được 1 saule.

...

Phố Vlad ở khu phía đông, Bogda đi từ đầu phố tới cuối phố, đi được chừng ba lượt, đi tới phần gan lại âm ỉ đau. Cuối cùng anh ta xác nhận thứ liên quan duy nhất tới "Lawson" trên con phố này chính là "Hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson" ở nhà số 18.

Anh ta cố lấy dũng khí đi vào, ngửi mùi các loại thảo dược, thấy ông chủ hiệu thuốc này là một người đàn ông tầm ba bốn mươi tuổi, tóc rất ngắn, mặt rất tròn. Ông ta mặc trang phục hết như đám thầy thuốc phù thủy ở nông thôn, áo choàng màu đen sậm, thêu đủ loại ký hiệu kỳ lạ.

"Xin chào, ông có loại thuốc nào trị được bệnh cho tôi không?" Bogda lịch sự hỏi.

Ông chủ kia ngẩng đầu, dùng con người màu xanh đậm liếc Bogda một cái, khẽ nhếch khóe miệng rồi nói:

"Phần gan của anh rất nghiêm trọng, nhưng điều kiện tiên quyết là anh có tiền không, có đủ tiền trả cho thuốc không?"

Ông ta nhìn ra được? Bogda bỗng thấy tin tưởng hơn hẳn, bèn vội vã gật đầu:

"Thuốc của ông giá bao nhiêu vậy?"

"10 bảng, giá này phải chăng lắm rồi." Ông chủ móc một túi thảo dược từ dưới quầy ra rồi nói: "Thêm nước, phải đủ, cùng đun thành thuốc, đun xong thêm mười giọt máu gà trống tươi, sau đó lập tức uống. Túi thảo dược này có thể đun ba lần, sau ba lần hẳn là không còn vấn đề gì nữa."

Lúc nói, ông ta mở túi giấy màu vàng nâu kia ra, lại ném thêm vài loại thảo dược kỳ quái vào trong túi.

Nghe có vẻ không đáng tin chút nào... Bogda nuốt nước miếng, nói:

"Chỉ vậy thôi?"

Ông chủ liếc hẳn một cái, đột nhiên cười tươi:

"Anh còn muốn cái khác? Túi này được không? Chờ khi gan anh khỏi hẳn, cam đoan anh với vợ mình hài lòng thỏa mãn."

Ông ta vừa cười khì khì vừa lấy một túi thảo dược màu đen khác ra, hạ nhỏ giọng nói: "Bên trong có thêm bột xác ướp... Tin tôi đi, nhiều tên quý tộc đều uống thứ này, pha vào trong trà hoặc hầm canh."

Niềm tin của Bogda vào ông chủ hiệu thuốc này hoàn toàn lung lay, thậm chí anh ta còn cảm thấy ghê tởm.

Mình tin anh Moretti... Anh ta hít sâu một hơi, lấy ví, rút hai tờ tiền mặt có mệnh giá lớn nhất trong số kim bảng không nhiều lắm trong ví.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 83: Điều Khắc

Dịch giả: nh0ckd255

Bogda cầm túi giấy đựng thảo dược màu nâu vàng mà ngỡ ngác rời khỏi Hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson. Tới khi đứng chờ xe ngựa công cộng tuyến cố định, anh ta mới giật mình nhận ra: Cả 10 bảng chỉ mua một túi đồ? Đây gần bằng tiền lương một tháng của mình rồi! Nếu không phải là tin vào Anna và Joyce, có lẽ mình đã không mang nhiều tiền mặt như vậy tới câu lạc bộ bói toán!

Chẳng lẽ việc anh Moretti kia chỉ lấy phí xem bói 8 penny là vì đã hợp tác ngầm với ông chủ thâm độc của hiệu thuốc thảo dược Lawson, từ đó kiếm được nhiều tiền hơn? Điều này.... Thật giống những trường hợp lừa đảo kinh điển mà báo chí nói! Bogda liên tưởng trước sau, bắt đầu nghi ngờ Klein, thậm chí là nghi ngờ cả Anna và Joyce.

Xe ngựa công cộng theo tuyến dừng lại, anh ta nhìn túi thuốc trong tay, cuối cùng không thể mặt dày quay lại đòi tiền, đành phải lòng trĩu nặng bước vào toa xe.

...

Trong hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson, ông chủ nhìn bóng lưng Bogda đi xa dần, đột nhiên qua đầu gọi với tới cánh cửa sau nơi chất đống những thảo dược:

"Scharmaine, từ hôm nay không cần đi thu mua thảo dược nữa."

"Sao vậy? Thầy, sao vậy ạ?" Một thiếu niên xinh trai có mái tóc rối bời đi ra.

Ông chủ cười nói: "Đây là vị khách thứ 16 tìm tới vì danh tiếng của thầy rồi, nếu cứ tiếp tục thầy sợ Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trường Phạt và Trái Tim Máy Móc sẽ chú ý tới mất, đã đến lúc nghĩ tới chuyện đi sang thành phố khác rồi."

"Vậy có chuyển nhượng cửa hiệu không?" Scharmain giật mình, hỏi một câu quan tâm.

Ông chủ cười hì hì, nói: "Nếu trò định ở lại, có thể làm chủ cửa hiệu này. Trò coi như đã có đủ năng lực về điều chế thuốc rồi. Đương nhiên nhớ rõ gửi 50% lợi nhuận hàng tháng vào tài khoản không ký danh của thầy ở ngân hàng Backlund đây."

"Nhưng em còn chưa học được cái mà thầy thực sự am hiểu mà." Scharmaine cái kiếu ở lại một thành phố chưa tới một năm mãi như thế này, lại luyện tiếc phương pháp điều chế thần kỳ mà thầy mình am hiểu.

Ông chủ ngồi lên ghế dựa, nhàn nhã đung đưa và nói:

"Đó không phải thứ muốn là có thể học được..."

...

Một ly đựng chất lỏng sôi sùng sục màu xanh đen xuất hiện trước mắt Bogda, cái mùi như mùi tất thối và màu khiến người ta buồn nôn kia khiến anh ta cực kỳ nghi ngờ hành động của mình ngày hôm nay.

Máu vừa lấy ra từ gà trống được nhỏ vào, cha Bogda sầu lo nhìn con trai mình: "Ba thấy phẫu thuật vẫn là lựa chọn tốt nhất."

Lượng máu gà trống không nhiều lắm lẫn lộn vài cái trong chất lỏng đang sôi sùng sục kia rồi biến mất, Bogda hít vào một hơi thật sâu: "Nếu thuốc này không có tác dụng, con sẽ nghĩ tới việc phẫu thuật."

"Chúa phù hộ cho con." Cha của Bogda vẽ thánh huy tam giác trước ngực.

Chờ khi chất lỏng kia nguội xuống, Bogda với cái suy nghĩ không thể lãng phí 10 bảng cầm ly lên, mắt nhắm lại, đầu ngửa lên rồi uống ừng ực hết toàn bộ thuốc. Mùi tanh tươi mang theo mùi máu tươi vương khắp cổ họng anh ta, khiến anh ta suýt thì nôn toàn bộ thứ vừa uống ra.

Đêm ấy, Bogda phát hiện mình bị tiêu chảy, phải chạy đi wc mất chừng sáu lần. Chờ khi mặt trăng ửng đỏ dần biến mất, anh ta mới mở màng thiếp đi.

Không biết bao lâu sau, anh ta choàng tỉnh, bởi vì mơ thấy bị ông chủ công ty trách mắng.

"May quá, may là mình xin nghỉ đông ba ngày, không phải vội tới công ty." Bogda thở hắt ra, chợt phát hiện tinh thần của mình khá là tốt, tạo nên sự đối lập rõ nét với trạng thái nặng nề của mấy tuần vừa qua.

Theo bản năng Bogda giơ tay ấn bụng bên phải, chỉ cảm thấy chỗ mà trước đây chỉ khẽ ấn thôi đã đau không chịu được thì giờ trở nên bình thường, chỉ đau âm ran.

"Thực sự có hiệu quả ư? Có thể thấy rõ cái tên chế thuốc kia đang lừa người mà..." Bogda vừa mừng vừa sợ, xuống giường, hoạt động thân thể, chỉ cảm thấy cảm giác khỏe mạnh mất đi tự bao lâu nay đã trở lại.

Anh trầm tư hồi lâu, lẩm bẩm:

"Theo lời dặn của vị được sư kia, còn phải uống hai liều nữa. Chờ khi nào uống xong mình tới bệnh viện tìm một bác sĩ nội khoa xem thế nào... Mà vị được sư đó hình như không bảo là một ngày uống mấy liều... Cứ cảm thấy ông ta giống lừa đảo hơn..."

...

Trong phòng làm việc của nhân viên văn chức của công ty Bảo an Gai Đen, Klein nhờ vả trước nên đã được một căn phòng yên tĩnh không ai quấy rầy.

Hắn cầm dao khắc, phát linh tính ra rồi chăm chú tạo hình chú ngữ và ký hiệu tượng trưng trên hai trang sức bạc. Đó là tiếng Hermes khẩn cầu né tránh tai ách, đó là ký hiệu thần bí học tượng trưng cho nữ thần Đêm Tối, tượng trưng cho nữ hoàng của tai ách và sợ hãi. Ngoài ra Klein còn thêm thần số "7" tương ứng với nữ thần và dấu hiệu ma pháp có liên quan.

Mặt khác, bùa chú và bùa hộ mệnh phải được khắc cả hai mặt, mà mỗi một mặt có ký hiệu nào, chú ngữ nào, dấu hiệu ra sao, vị trí như nào, có cách thức đặc thù gì thì đều thuộc về phạm trù thần bí học cấp cao hơn, người thường hay truyền lưu sai lệch đi.

Lúc này bên tay phải Klein có không ít vật liệu đã bị khắc hỏng, thông qua việc luyện tập nhiều lần, xác nhận mình nắm bắt thuần thục rồi, hắn mới có gan chế tạo bùa hộ mệnh cho Benson và Melissa.

Hắn tập trung tinh thần, khiến linh tính tuôn ra từ mũi dao khắc, vẽ ra số "7" trên bề mặt trang sức kia. Mà chú ngữ và ký hiệu ở mặt kia thì hắn đã khắc xong, đang chờ kết thúc nốt mặt này.

Sau khi khắc xong nét cuối cùng, tất cả linh tính nối liền với nhau, Klein bỗng cảm thấy có một thứ năng lượng kỳ quái, to lớn và khủng khiếp bắt đầu dâng lên khắp căn phòng. Nó lên nhanh và biến mất cũng nhanh.

Trong linh thị của Klein, chú ngữ trên hai mặt trang sức bạc hoàn toàn tổ hợp thành một chỉnh thể, tỏa ra màu đen yên tĩnh và bình thản.

Hắn đặt dao khắc xuống, vuốt ve trang sức bạc được tạo nên từ "hình tròn" và "đường thẳng dựng đứng", chỉ cảm thấy trong sự ấm áp mang theo đôi chút mát mẻ.

"Xong!" Hắn mừng rỡ cất cả bùa hộ mệnh chế từ trước và chiếc này vào trong túi áo, chờ cơ hội đưa cho Benson và Melissa.

Loại bùa hộ mệnh do người phi phạm chế tạo này sẽ có hiệu quả nhất định, có thể làm người đeo nó tránh được tai ách có mức độ tương đương mà không hề hay biết, nhưng sẽ không quá khoa trương. Hơn nữa linh tính sẽ xói mòn từng chút một, trừ phi sử dụng nghi thức ma pháp cấp cao để khẩn cầu củng cố đầy đủ, nếu không thì một năm đã là giới hạn rồi. Mà nghi thức ma pháp cấp cao có yêu cầu đáng sợ về linh tính, hiện tại Klein còn chưa làm được.

Đến lúc đó lại dùng linh tính vẽ thêm một lần nữa là được... Klein gạt đầu, bắt đầu dọn dẹp đồng hồ trên bàn.

Tạm thời hắn không chế tác đồ cho bản thân, bởi bùa hộ mệnh ở cấp độ này có hiệu quả có hạn với hắn, cho nên mục tiêu của hắn là nắm bắt bùa chú học thêm một bước nữa, rồi phối hợp nghi thức ma pháp để chế tác vài bùa chú phòng thân dùng âm tiết đặc thù để mở ra.

Làm xong, Klein vừa bước ra khỏi văn phòng của nhân viên văn chức, chuẩn bị giao nộp vật liệu đã hỏng thì thấy đội trưởng Dunn mặc áo gió màu đen đi tới.

Dunn đảo đôi mắt xám sâu thẳm qua, khóe miệng nhếch lên nói: "Klein, Thánh Đường trả lời rồi, cậu đã là thành viên chính thức của chúng tôi."

"Thật à? Vậy tốt quá!" Klein biểu hiện vẻ vui mừng nửa thật nửa giả.

Dunn mỉm cười, gật đầu nói: "Bây giờ cậu có thể đi nhận thêm tiền lương 3 bảng cho tuần này, mỗi tuần sau 4,5 bảng, cho tới khi toàn bộ phí dụng dự chi được thanh toán hết. Đúng rồi, tôi đã nhắc đến nghi thức của Kẻ Gác Đêm chưa nhỉ? Mỗi một Kẻ Gác Đêm chính thức đều phải tự mình hoàn thành một nhiệm vụ, chỉ như vậy mới được đồng đội chấp nhận. Suy xét tới biểu hiện xuất sắc của cậu lúc trước, tôi cho rằng có thể dùng nhiệm vụ ủy thác bình thường để thay thế. Đến lúc đó tôi sẽ chính thức giới thiệu cậu với toàn bộ Kẻ Gác Đêm của thành phố Tingen."

Klein đáp không chút do dự: "Vâng."

3 bảng thêm 7 bảng tiền thanh toán thiệt hại, vậy là một bộ vest nữa không thành vấn đề rồi! Mà còn thừa khá nhiều! Hừm, không biết khi nào mình mới có nhiệm vụ...

Klein cứ thế chờ, tới tận Chủ nhật, tới tiệc sinh nhật của Selina.

...

Đổi xong bộ vest, dùng bàn chải và khăn tay vệ sinh chiếc mũ phớt, Klein soi gương, vô cùng hài lòng đi xuống tầng một. Lúc này đây Melissa đang quan sát quần áo của Benson.

"Có vấn đề gì à?" Benson giơ gậy batoong lên, bị cô em gái nhìn mà thấy hơi chột dạ.

Anh ta nhìn kỹ bản thân một lượt, cảm thấy hoàn toàn không có vấn đề gì, ăn mặc vậy cũng đủ thể diện rồi.

Melissa tỏ ra nghiêm túc, nói: "Benson, bộ vest này của anh cũ quá. Hôm nay là tiệc sinh nhật, sẽ có không ít tiểu thư và quý cô xinh đẹp tham gia, em cho rằng anh ăn mặc như vậy là không tôn trọng bọn họ."

Klein vốn cũng không hiểu, nhưng nghe Melissa nhấn mạnh như vậy bèn tỉnh ngộ, hần cười hớ hớ đi tới: "Anh với Benson có vóc dáng giống nhau, anh ấy có thể mặc bộ vest đuôi én kia của anh."

Hần đã thông báo chuyện vừa mua một bộ vest khác cho hai anh em, nói là lúc kiểm tra một vài hiện vật thì quần áo bị chọc hỏng, vì vậy công ty đã hào phóng bồi thường. Đương nhiên là hắn che giấu chuyện "thăng chức tăng lương", sợ khiến Melissa và Benson bị dọa, nên định chờ nửa năm mới nói cho bọn họ biết.

Lời giải thích ấy khiến Benson và Melissa rất hâm mộ, cảm thấy công ty Bảo an Gai Đen là một công ty khó có thể phàn nàn được.

"Không cần phải vậy chứ?" Benson hỏi lại, vẫn hoàn toàn không rõ tình huống là gì.

"Không, rất là cần thiết." Klein đẩy Benson lên cầu thang: "Bộ vest kia của em treo trên kệ để mũ ấy."

Dỗi mắt nhìn Benson mờ mịt đi lên tầng, Klein quay người cười nói với Melissa:

Em hy vọng Benson có thể nhân bữa tiệc sinh nhật của Selina mà bắt đầu một mối quan hệ với một quý cô nào đó à?"

Trong khoảng thời gian này hắn đọc không ít báo và tạp chí, biết những bữa tiệc của quý tộc và tầng lớp trung lưu thường để xem mắt.

Melissa gật đầu rất nghiêm túc: "Vâng, Benson đã bỏ qua quá nhiều thứ vì chúng ta rồi."

Em à, sao em giống mẹ thế... Klein nhìn Melissa, bỗng lắc đầu bật cười.

P/s: Các bác ạ, tui thì hơi bị dở hơi, tình hình là dạo này tui vừa đọc chương mới nhất (quyển 3 ấy) vừa ngồi dịch lun. @@ Nếu bác nào thấy thích thì tui post lun, còn ko thì tui để đó sau này post 1 thể. Các bác nghĩ sao?

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 84: Elizabeth

Dịch giả: nh0ckd255

Thấy ánh mắt nghi hoặc của em gái, Klein đột nhiên nhận thấy đây là một cơ hội tốt, bèn quan sát cô em từ trên xuống dưới, vẻ mặt cũng nghiêm túc hẳn: "Melissa, em cũng không tôn trọng bữa tiệc tối nay."

"Gì ạ?" Melissa không hiểu.

Klein chỉ vào cổ của cô bé: "Là một quý cô, em còn thiếu một sợi dây chuyền để làm đẹp chỗ này."

Không chờ cô em mở miệng, hẳn cười hớ hớ móc một chiếc bùa hộ mệnh bằng bạc có quần lông vũ thiên sứ từ trong túi áo ra: "May là anh chuẩn bị thay cho em rồi."

"..." Melissa ngẩn ra, sau đó mới thốt lên: "Bao tiền ạ?"

Em à, trọng điểm chú ý của em không đúng rồi... Klein ngẫm kêu ca một câu, rồi cười hớ hớ giải thích: "Thực tế thì nó không đắt lắm, bởi vì lúc đầu chỉ là bán thành phẩm, anh bắt chước một hiện vật mà anh gặp được rồi khắc thần chú chúc phúc với hoa văn đẹp để lên."

"Anh khắc ạ?" Quả nhiên mục tiêu chú ý của Melissa đã bị dẫn dắt đi.

"Thế nào? Cảm thấy tay nghề của anh thế nào?" Klein tiện thể đưa bùa hộ mệnh cho em gái.

Melissa lật qua lật lại vài lần, khẽ cắn môi rồi nói: "Em thích lông vũ thiên sứ bao quanh này."

Cảm thấy chú ngữ với ký hiệu anh khắc xấu thì cứ nói thẳng ra, không cần phải che giấu như vậy đâu... Bùa hộ mệnh quan trọng nhất là hiệu quả mà! Klein khẽ giật khóe miệng, đang định khuyên cô em gái nhận lấy thì thấy cô bé mang theo vẻ mặt "thôi cố vậy" mà đeo dây chuyền bạc này lên cổ, còn nghiêm túc để đúng vị trí của bùa hộ mệnh.

"Hoàn mỹ." Klein liếc mắt một cái rồi khen ngợi.

Melissa liếc hẩn một cái rồi cúi đầu nhìn bùa hộ mệnh, rầu rĩ nói: "Klein, trước đây anh không phải như này, như thế này..."

"Có lẽ vì có công việc ngon nghề, có thu nhập không ít nên trở nên tự tin hơn." Klein cắt ngang lời em gái, đưa ra giải thích trước.

Haiz, tuy mình nhận lấy mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ nên ở các mặt lớn thì không thành vấn đề, nhưng về chi tiết vẫn quen thói thể hiện tính cách thật... Hơn nữa sau khi chung sống càng lúc càng tự nhiên với Benson và Melissa... Hẩn thâm thở dài.

Melissa dường như đã chấp nhận lý do đó, mím môi rồi nói: "Anh như bây giờ rất tốt, thật sự rất tốt..."

Hai anh em tán gẫu một lúc thì Benson xuống dưới, đã thay sơ mi trắng, ghile đen, vest đuôi tôm với chiếc nơ màu đen cùng quần phẳng phiu khiến cả người anh rực rỡ hẳn lên, hết như một quý ông có sự nghiệp thành công sau nhiều năm phấn đấu. Mép tóc trông cũng rất giống... Klein thâm cười trong lòng.

"Rất tuyệt, Benson, anh đúng là hợp ăn mặc như vậy mà." Hẩn cười tươi, nói.

Melissa ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

"Sự thật chứng minh quần áo còn quan trọng hơn cả bản thân." Benson tự trêu chọc mình một câu.

Klein nhân cơ hội lấy chiếc bùa hộ mệnh còn lại ra, lặp lại lý do lúc trước rồi cuối cùng nói: "Em cũng chế tác một cái cho anh."

"Cũng được đấy, anh sẽ mang theo bên người." Benson nhận lấy, tiện thể trêu ghẹo: "Klein, cho dù sau này chú đột nhiên biết cắt tóc, may quần áo, sửa đồng hồ hay nuôi khi đầu chó lông quăn thì anh sẽ không thấy ngạc nhiên đâu."

"Đời người luôn đầy ắp những bất ngờ và ngoài ý muốn mà." Klein cười đáp.

Sau đó ba anh em chỉnh trang lại rồi đi ra cửa, lên xe ngựa không theo tuyến cố định tới phố Fanya ở khu phía bắc, chỗ nhà Selina.

Nhà Wood cũng nhà theo dãy, nhưng khác với nhà của Klein ở chỗ nơi này có mái hiên, trước cửa có thảm cỏ nên trông càng lịch sự tao nhã hơn.

Bấm chuông cửa, Klein, Benson và Melissa chờ chừng mười mấy giây mới gặp nhân vật chính của tối nay, Selina Wood.

Cô gái có mái tóc đỏ rượu này mừng rỡ ôm chầm lấy Melissa: "Tớ thích váy này của bạn quá, trông bạn thật đẹp."

Bên cạnh Selina là cha của cô ta, ông Wood, nhân viên thâm niên của chi nhánh Tingen của ngân hàng Backlund.

"Chào mừng các vị, những người anh đáng kính của chúng ta, chào mừng anh, nhà lịch sử học trẻ tuổi của chúng ta." Ông ta chào Benson và Klein một cách khoa trương.

Nhà lịch sử học trẻ tuổi... Vì sao không thêm câu "có lương tâm" nữa... Klein thầm oán hai câu, rồi gỡ mũ xuống, mỉm cười đáp lại: "Ông Wood, ông nhanh nhẹn và trẻ trung hơn là tôi tưởng."

Phong cách khen ngợi của hẳn thiên hướng đế quốc ăn tham không biết từ lúc nào.

Benson thì chìa tay ra bắt tay với ông Wood:

"Tôi có quen không ít nhân viên ngân hàng, nhưng bọn họ đều cao ngạo, cứng nhắc hết như máy móc đời mới nhất, chẳng ai có phong độ như ông cả."

"Nếu cậu gặp tôi ở ngân hàng có lẽ sẽ không đánh giá như vậy." Ông Wood cười rất vui vẻ.

Hàn huyền xong, Selina với chiếc váy mới nhảy nhót dẫn ba anh em vào trong, lúc thì nói "Elizabeth đã tới" với âm lượng bình thường, khi thì hạ nhỏ giọng nói với Melissa rằng "hai ông anh của bạn đẹp trai hơn tớ tưởng".

Ê, thánh lực của anh rất tốt nhé... Tuy rằng em đang khen ngợi... Klein bất đắc dĩ nhìn hai cô thiếu nữ mười sáu tuổi sóng vai đi phía trước.

Cũng không đúng, hình dáng hiện tại của mình còn một khoảng cách không hề gần nữa mới đạt tới cái gọi là đẹp trai mà... Ôi, Selina, lúc trước em nghĩ anh và Benson xấu tới mức nào vậy? Một người thì tăm tối, lồi thối lệch thẹo, mặt mày tái nhợt, đôi mắt vô thần, người kia thì đầu tóc thư thớt, già trước tuổi? Klein tiện tay nhéo ấn đường, chịu khó luyện tập linh thị.

Cơ thể Selina khỏe mạnh, cảm xúc thì hưng phấn, rất vui vẻ... Ông Wood thì phổi có đôi chút vấn đề, đúng rồi, mình đã thấy cái tẩu thuốc của ông ta... Klein với tâm tình không tệ quét qua mọi người ở đây.

"Elizabeth, Melissa đến rồi." Lúc này Selina nhẹ nhàng gọi người ở phía trước.

Một thiếu nữ mặc váy ren dài màu lam đi tới, cô ta có mái tóc nâu quăn tự nhiên và khuôn mặt mập mạp kiểu trẻ con. Klein nhìn mà sửng sốt, bởi hắn nhận ra cô thiếu nữ này. Hắn còn từng giúp cô ta lựa chọn bùa hộ mệnh ở chợ đen nữa!

Elizabeth chào Melissa trước, sau đó mới quay sang nhìn Benson và Klein. Cô ta giật mình, khẽ nhú mày lại như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Rồi cô nàng nhanh chóng mỉm cười, hỏi thăm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Klein cũng vờ như không nhận ra đối phương, với sự dẫn đường của ông Wood mà đi vào khu vực ghế sofa, được giới thiệu với Chris và các vị khách khác của Selina.

Nhìn Benson lấy ông Shade nhà bên làm đề tài mà tán gẫu vui vẻ với cố vấn pháp luật như Chris, Klein cảm thấy hâm mộ, rằng mình chẳng có năng lực giao tiếp như vậy... Hắn cầm một ly rượu trước bữa tiệc ở góc bàn lên, yên lặng nghe, thì thoảng lại gật đầu rồi cười phụ họa.

Không lâu sau, khách đã đến đủ, dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Bởi vì mời quá nhiều khách nên bàn ăn nhà Wood không đủ chỗ, cho nên khách trong tiệc tự phục vụ bản thân. Hầu gái bưng từng đĩa những bít tết, gà nướng, cá chiên, khoai tây lên, đặt xuống những chiếc bàn khác nhau, người hầu nam thì phụ trách cắt thành miếng nhỏ phù hợp cho việc ăn uống.

Klein nhìn đĩa đựng thức ăn tráng men và dao nĩa bằng bạc trông rất thanh lịch kia, thăm lúu lười, cảm thấy nhà Wood, mới chỉ là tầng lớp trung lưu mà đã xa xỉ tới mức này.

"Nếu có tiền như vậy, vì sao Chris còn phải tích cóp nhiều năm cho hôn lễ?" Hân nhớ tới chuyện mà cô em gái từng nói qua: "Ừm, có lẽ vì gom góp những dụng cụ như vậy mới phải chuẩn bị nhiều năm. Với gia đình như này, thể diện là thứ rất quan trọng!"

Nghĩ thế, Klein cầm một đĩa sứ đi tới trước bàn ăn, xiên một miếng thịt nướng tẩm mật. Đúng lúc này, Elizabeth tới gần, nhìn đồ ăn, khẽ nói: "Thì ra anh là anh trai của Melissa... Cảm ơn nha, Selina rất thích bữa hộ mệnh mà em đưa, bảo rằng đeo vào khiến người khỏe mạnh hơn hẳn."

Selina... Bữa hộ mệnh... Klein bỗng nhớ tới lý do tìm mua bữa hộ mệnh của cô thiếu nữ bên cạnh, đó là tặng cho một người bạn thích thần bí học làm quà sinh nhật!

Như vậy người bạn kia là Selina? Selina thích những thứ thuộc lĩnh vực thần bí? Klein khẽ nhúm mày, lịch sự cười nói: "Vật ấy chỉ có tác dụng như thuốc trấn an Placebo mà thôi." Nói xong, hân bắt đầu chờ đối phương ca ngợi Russel đại đế.

Nhưng phản ứng của Elizabeth lại là ngơ ngác: "Thuốc trấn an Placebo là gì?"

"Chỉ đơn giản là tác dụng tâm lý, đôi khi chúng ta kiên trì tin rằng mình sẽ khỏi thì sẽ thật sự khỏi." Klein giải thích qua một câu.

"Không, bạn ấy bảo là cảm thấy bữa hộ mệnh kia không giống những cái mà bạn ấy mua lúc trước." Elizabeth nhấn mạnh. Cô ta nghiêng đầu liếc Klein một cái, rồi tò mò nói: "Em không nghĩ anh trai của Melissa lại là một chuyên gia thần bí học."

"Em biết đó, anh học lịch sử nên luôn phải tiếp xúc chuyện tương tự." Klein dẫn dắt chủ đề đi mà không để lại dấu vết, hỏi ngược lại: "Em học trường Kỹ thuật thành phố Tingen?"

"Không, trước kia em với Selina và Melissa là bạn học, sau đó hai bạn ấy tới trường Kỹ thuật, còn em thì học trường công Yvos ở gần nhà." Elizabeth tưởng thật nên giải thích.

Trường công không phải trường công lập, mà là trường học chiêu sinh cộng đồng, được diễn biến ra từ trung học văn pháp lấy mục tiêu bồi dưỡng tốt nghiệp để có thể thi vào đại học, học phí khá đắt, và lại còn xét gia thế của học sinh trên toàn quốc, cho dù tầng lớp trung lưu cũng khó mà được nhận.

Cô ta không nói gì thêm, chọn xong đồ ăn bèn quay trở lại chỗ Selina.

Sau khi chúc mừng nhân vật chính một sinh nhật vui vẻ, dạ tiệc dần tới kết. Klein và Benson được mời gia nhập đội Xì phé Texas, cược tiền thì nửa penny, mà đại thì cược 1 penny. Mà Melissa, Elizabeth với Selina và bạn bè đi lên tầng hai, không rõ là nói chuyện phiếm hay chơi trò gì khác.

Hôm nay Klein khá xui, chơi hai mươi ván mà chẳng lấy được quân bài tốt nào, chỉ có thể bỏ bài liên tục rồi làm quần chúng ngồi xem. Hắn lại lật một góc lá bài lên, phát hiện đó là 2 cơ và 5 bích.

"Có nên lừa một lần không?" Klein suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn không cách nào làm được, cũng khắc chế cái sự muốn dùng bói toán để gian lận.

Hắn đặt bài lại, gõ bàn tỏ ra không cược nữa, sau đó đứng dậy, đi tới phòng rửa mặt.

Russel cũng là một kẻ mắc hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thế mà lại tìm một lý do kỳ quái để tiếp tục đặt tên cho cách chơi này là Texas... Klein vừa lắc đầu vừa đi.

Đúng lúc này hắn đột nhiên dừng lại, con người co lại. Linh cảm nói cho hắn rằng tầng trên có dao động kỳ quái!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mức Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 85: Cấp Bách

Dịch giả: nh0ckd255

Dao động kỳ quái, méo mó và mơ hồ lóe lên rồi vụt mất, nhanh tới mức Klein suýt thì nghĩ là mình bị ảo giác. Nếu không phải hấn nắm vững linh cảm tới mức được gọi là thuần thực, có lẽ lúc này hấn sẽ bỏ qua sự dị thường ấy. Nhưng nghĩ tới cô em gái đang ở trên tầng, Klein nhíu mày, nắm chặt gậy, vòng qua phòng rửa mặt đi tới cầu thang của nhà Wood. Hấn bước nhanh lên trên, dựa theo linh cảm nắm bắt dấu vết còn sót lại mà tới cửa một căn phòng gần ban công.

Hấn là chỗ này... Klein thì thầm một câu, rồi giơ tay gõ nhẹ lên ấn đường hai cái. Những "khí tràng" xuyên qua bức tường và cánh cửa gỗ ánh vào trong mắt hấn, phần lớn đều là màu sắc bình thường với đường nét mơ hồ. Nhưng trong đó có một màu xanh đen tà dị nhọn nhọn ở tầng ngoài đang từ từ ăn mòn vào trong.

"Quả nhiên có vấn đề." Vẻ mặt của Klein trở nên rất nghiêm trọng, hấn đưa tay phải cời xích bạc quấn quanh cổ tay trái xuống. Hấn cầm xích bạc, để con lắc thạch anh vàng rủ xuống tự nhiên trước mặt.

Chờ khi con lắc dừng hẳn lại, hấn vẽ quả cầu ánh sáng, lòng thì lầm nhảm: "Siêu phạm tồn tại trong căn phòng trước mặt tôi gây ra nguy hiểm."

Thường thì phương pháp con lắc cảm xạ chỉ phù hợp cho bói những chuyện liên quan tới bản thân với những tình huống khách quan trong phạm

vi nhỏ, cho nên câu nói của Klein khá chú trọng điều này: "Nguy hiểm" sẽ khiến bản thân bị ảnh hưởng, mà "căn phòng" thì đang ở trước mặt.

...

"Siêu phàm tồn tại trong căn phòng trước mặt tôi gây ra nguy hiểm."

Lặp đi lặp lại chừng bảy lần, Klein mở mắt ra, thấy con lắc thạch anh vàng đang chuyển động theo chiều kim đồng hồ, hơn nữa tốc độ lại khá nhanh. Điều này cho thấy căn phòng này quả thực tồn tại thứ siêu phàm có thể gây ra nguy hiểm, hơn nữa cấp độ nguy hiểm không phải là thấp!

Selina là một kẻ yêu thích thần bí học, cô ta dẫn bạn bè tới thử nghi thức, chơi ra rắc rối lớn? Nên làm gì bây giờ? Klein bóp mày, lại quần sợi xích có con lắc vào cổ tay rồi vươn tay gõ cửa phòng.

Cốc cốc cốc!

Hắn gõ ba lần, cũng nặn ra một nụ cười thân thiện.

Kẹt, cửa phòng mở ra, Melissa mặc váy mới xuất hiện trước mặt Klein.

"Anh à, có chuyện gì không?" Con bé không ngờ anh trai mình đến, nên cảm thấy khá kinh ngạc.

Klein cười mà không mấy vui vẻ, đáp: "Anh thấy mấy đứa chơi vui quá nên tò mò thôi."

"Xin lỗi, làm ồn tới các anh rồi." Melissa ngại ngùng cúi đầu xin lỗi: "Bọn em đang chơi xem bói ma kính, Selina biết nhiều, vui lắm."

Xem bói ma kính... Em à, sao các em không chơi luôn trò bút tiên đĩa tiên đi? Klein lắc đầu, vừa bực mình vừa buồn cười. Hắn lướt mắt qua Melissa nhìn vào trong phòng, thấy Selina tươi cười đầy mặt, hiện ra đôi

má lúm đồng tiền. Nhưng trong linh thị của hắn, cô thiếu nữ tóc đỏ rượu cầm chiếc gương mạ bạc này đã bị màu xanh đen tà dị kia ăn mòn tới mức khá nghiêm trọng.

Suy nghĩ lướt qua, Klein châm chước ngôn từ rồi nói: "Ha ha, anh sẽ không quấy rầy mấy đứa chơi trò chơi. À đúng rồi, Elizabeth đâu? Vừa nãy anh với cô ấy tán gẫu về ngữ pháp của tiếng Fusark cổ, cô ấy có nói là có vấn đề nhờ anh giải đáp."

"Elizabeth?" Melissa quan sát ông anh trai mình từ trên xuống dưới vài lần, nhấn mạnh một câu với ngữ khí khá cổ quái: "Bạn ấy mới mười sáu tuổi thôi."

Ê, em nghĩ gì thế! Klein lập tức giải thích: "Đây chỉ là thảo luận về học thuật bình thường thôi, Elizabeth rất hứng thú với lịch sử và ngôn ngữ cổ đại."

Melissa lại liếc anh mình một cái đầy thâm ý, sau đó mới nói: "Bạn ấy đang ở trong, để em gọi bạn ấy ra cho."

"Ok." Klein lùi ra sau một bước, rời khỏi vị trí trước cửa.

Hắn dõi mắt nhìn em gái xoay người, thở phào nhẹ nhõm một cách không được hiển hậu cho lắm bởi hắn cảm thấy may mắn khi người gặp nguy hiểm không phải Melissa.

Hắn chờ chừng mười mấy giây mới thấy Elizabeth, người đang hoang mang đi ra. Cô ta nghi hoặc hỏi: "Anh Moretti, rốt cuộc anh có chuyện gì? Em có bao giờ bảo là mình có hứng thú với lịch sử và ngôn ngữ cổ đại đâu..."

Đúng lúc này, cô nàng bị vẻ mặt nghiêm túc và trịnh trọng của Klein cắt ngang lời nói, toàn thân trở nên căng thẳng, dường như đã ngửi thấy một "mùi hương" gì đó không tốt rồi.

Klein đi sang bên vài bước, ra hiệu cho Elizabeth đóng cánh cửa sau người lại.

Cô gái với khuôn mặt mập mạp như trẻ con đột nhiên bị không khí nghiêm túc này ảnh hưởng, đi theo mà không hề hay biết.

"Em cũng biết rằng anh là một kẻ yêu thích thần bí học." Klein dừng chân lại, quay người lại rồi nói thẳng.

Elizabeth khẽ gật đầu đáp: "Vâng, em thậm chí cho rằng anh là một chuyên gia thần bí học."

"Không, anh chỉ là một kẻ yêu thích thôi, nhưng điều này không ảnh hưởng tới chuyện anh phát hiện việc xem bói ma kính của các em xảy ra vấn đề." Klein nặng nề nói.

"Xảy ra vấn đề?" Elizabeth suýt thì cất cao tiếng, vội giơ tay che miệng lại.

Klein suy nghĩ một chút rồi nói: "Anh biết là chỉ nói thôi rất khó khiến em tin tưởng. Bây giờ em trở lại phòng, thừa lúc Selina không chú ý hãy liếc trộm mặt chính của gương mà con bé chưa từng cho các em xem."

"Làm sao anh biết bạn ấy không cho bọn em xem?" Elizabeth thốt lên.

Từ những ghi chép trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm bọn anh, trên 90% các vụ án có nhắc tới xem bói ma kính tà ác đều xuất hiện tình huống tương tự... Klein mỉm cười nói: "Kiến thức thông thường."

Chờ khi Elizabeth vừa nghi hoặc vừa sợ hãi trở lại căn phòng, nụ cười bình tĩnh trên mặt Klein biến mất, thay vào đó là vẻ lo lắng.

Tuy đều ở khu phía bắc, nhưng từ phố Fanya tới phố Zoutelande phải đi xe ngựa ít nhất 15 phút, đi rồi về, chờ khi đội trưởng tới thì chuyện đã

biến chuyển theo chiều hướng xấu tới mức không thể giải quyết được... Nếu Benson và Melissa không ở đây thì tốt rồi... Nhưng ta không đối phó được thứ bí ẩn, không biết này... Có cách nào tạm thời ngăn chặn lại không... Đúng rồi, Selina là một kẻ yêu thích thần bí học, phòng con bé hẳn là có không thiếu những thứ như sương tinh khiết, tinh dầu và thảo dược...

Ngay khi Klein cố gắng suy nghĩ cách đối phó, Elizabeth bịa bừa lý do có việc cần bàn mà ngồi xuống bên cạnh Selina.

"Lần này bói giúp tớ xem lúc nào mới gặp được một anh chàng anh tuấn và lãng mạn đi?" Cô gái phía đối diện nhấp một hớp rượu nho, mặt đỏ bừng dưới cái nhìn trêu chọc của mọi người, cố lấy dũng khí mà nói.

Selina khẽ ho hai tiếng, nghiêm trang vuốt mặt trái của gương, nói:

"Ma kính ma kính, hãy nói cho ta biết chàng trai mà Joanna mong muốn sẽ xuất hiện khi nào?"

Sau khi nói như vậy ba lần liên tục, cô ta cầm gương đưa tới trước mặt mình.

Bắt lấy cơ hội đó, Elizabeth lập tức nghiêng người dò xét. Dựa theo suy đoán, cô ta cảm thấy mình sẽ thấy khuôn mặt của Selina và một phần khuôn mặt mình trong kính. Nhưng ánh vào mắt cô chỉ có Selina. Trong chiếc gương không được to cho lắm này chỉ có Selina, hơn nữa còn là cả người Selina! Trong gương là một mảng tối đen, mà Selina đứng ở chính giữa, vẻ mặt âm u lạnh lẽo!

Elizabeth run rẩy toàn thân, bỗng ngã người ra phần tựa lưng của ghế sofa, thế mà quên cả hít thở. Người cô run rẩy khó mà kiểm soát được. Mặc kệ việc kiểm soát, cô đứng bật dậy, lao đảo chạy tới phía cửa, không dám nhìn Selina đang tươi cười sáng lạn kia.

"Chàng trai của Joanna sẽ xuất hiện vào Chủ nhật tuần thứ hai ở nửa năm sau..."

Trong tiếng cười nói vui vẻ, Elizabeth mở cửa đi ra, thấy Klein mặc áo vest, đầu đội mũ phớt đang đứng trong bóng tối của chiếc đèn tường.

"Anh Moretti, em... em..." Cô lắp bắp không nói nên lời.

Klein cười trấn an: "Đừng quấy rầy các quý cô bên trong."

Nhìn thấy nụ cười ấy Elizabeth bình tĩnh lại, giơ tay đóng cửa phòng rồi nhanh chóng bước tới gần chiếc đèn tường.

"Em nhìn thấy rồi. Em thấy trong gương chỉ có Selina, một Selina giống hệt ác ma..." Cô khe khẽ nói.

Quả nhiên... Klein lại thấy nặng nề thêm vài phần, bèn trầm giọng xuống mà hỏi: "Em có biết phòng ngủ của Selina ở đâu không? Biết con bé để vật phẩm thần bí học ở chỗ nào không?"

"Là đây, vật phẩm thần bí học cũng ở trong đó." Elizabeth không chút do dự chỉ vào căn phòng phía đối diện.

Klein xách gậy đi tới, vặn mở cửa gỗ không khóa trái, nương theo ánh sáng đèn đường ngoài cửa sổ và ánh trắng của mặt trăng đỏ rực trên cao mà mở van, bật đèn khí gas.

Trong ánh sáng mờ mờ, hắt đảo mắt qua, thấy những lọ sương tinh khiết, sữa ong chúa, rồi những hộp bột thảo dược, cùng với những cây nến và bùa hộ mệnh. Những thứ đó được bày trên bàn sách, hoặc sắp xếp chỉnh tề trên giá, cái nào cũng được dán nhãn ghi rõ tên.

Sau khi xác nhận xong, Klein nói với Elizabeth ở đằng sau: "Em muốn cứu Selina không?"

"Muốn ạ!" Elizabeth gật đầu theo bản năng, sau đó lại ngơ ngác hỏi một câu: "Có nguy hiểm không ạ?"

"Có nguy hiểm nhất định, dù sao anh chỉ là kẻ yêu thích thần bí học thôi." Klein thẳng thắn đáp.

"Nguy hiểm nhất định..." Elizabeth mím chặt môi, vài giây sau nói: "Cần em làm gì vậy?"

Klein cười ôn hòa, trấn an cô nàng:

"Đừng quá căng thẳng, em chỉ cần giả vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi trở lại phòng đó, về bên cạnh Selina. 5 phút sau, nhớ kỹ là 5 phút sau, em lấy cớ là tặng cho Selina một niềm vui bất ngờ rồi dẫn con bé đến đây, gõ nhẹ cửa phòng hai dài một ngắn, sau đó, ừm, chuyện sau đó hãy giao cho anh."

Elizabeth im lặng ghi nhớ, rồi trịnh trọng gật đầu: "Vâng."

Nhìn cô ta trở lại căn phòng kia, Klein nhìn đồng hồ bỏ túi, khép cửa phòng ngủ của Selina lại, sau đó nhanh tay nhanh chân dọn dẹp bàn học, chọn những đồ cần dùng rồi đặt lên trên ghế dựa. Ngay sau đó hắn cầm hai ngọn nến tỏa ra mùi hương nhạt đặt ở góc trên bên trái và góc trên bên phải của bàn học, đây là tượng trưng cho "Chủ nhân Đỏ Rực", "Nữ hoàng của tai ách và sợ hãi".

Klein định tiến hành nghi thức ở đây, mượn sức mạnh của nữ thần Đêm Tối để khối kháng thứ thần bí và không biết, đang ảnh hưởng tới Selina kia!

Bởi vì hắn chỉ là danh sách 9, nghi thức ma pháp mà hắn biết không quá lợi hại, nên muốn thành công thì nhất định phải khiến Elizabeth dẫn Selina vào trong "vòng đóng kín", vào phạm vi của "tế đàn"! Cho nên nhất định phải lường trước việc đối phương phát hiện và phản kháng!

Dựa theo những yếu tố đó, Klein định dùng nghi thức ma pháp "kiểu gián đoạn".

QUY BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 86: Khẩn Cầu

Dịch giả: nh0ckd255

Nghi thức ma pháp "kiểu gián đoạn" là chỉ khi người phi phạm tiến hành nghi thức ma pháp là có thể gián đoạn theo tình hình, đi hoàn thành việc trước rồi khi xong thì lại quay về tiếp tục, hơn nữa vẫn đạt được hiệu quả mong muốn.

Đây là một kỹ xảo được tạo ra qua nghìn năm phát triển của nghi thức ma pháp. Dù sao không ít nghi thức cấp cao cần rất nhiều trình tự, khả năng phải mất một hai giờ, thậm chí là nửa ngày mới hoàn thành được, mà trong quá trình ấy khó cam đoan không bị kẻ khác quấy rầy, không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Trải qua những bài học xương máu của người đi trước, trải qua phản hồi của những lần thất bại, những nghi thức ma pháp có thể "gián đoạn" trở thành xu hướng chính ở tầng lớp cao, cũng gián tiếp ảnh hưởng tới tầng lớp thấp hơn.

Nhưng "gián đoạn" không có nghĩa là muốn dừng chỗ nào là dừng, muốn gián đoạn chỗ nào thì gián đoạn như thế, mà bắt buộc phải tuân theo lý luận thần bí học, nắm giữ kỹ xảo tương ứng nếu không thì việc nghi thức ma pháp mất hiệu lực là điều không thể tránh được, thậm chí còn bị cản trở một cách khủng khiếp.

Theo như Klein hiểu thì khi bạn được một vị thần chú ý thành công, trong lúc thần đang chờ bạn nói ra nội dung cầu xin mà bạn bỗng bảo thần

là "chờ xú, tớ đi nhà tắm cái", vậy thì chúc mừng bạn, bạn vĩnh viễn không cần phải đi nhà tắm nữa.

Phù... Klein thở hắt ra, khiến cho bản thân trấn tĩnh lại. Tuy hẳn đã tiến hành "nghỉ thức đổi vận" nhiều lần, mà lại còn thiết kế quá trình tương ứng để "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" thử, nhưng hôm nay là lần đầu tiên hẳn làm nghỉ thức ma pháp chân chính và phù hợp với quy định.

Nhìn gậy batoong gác vào mép giường, Klein lấy cây nến thứ ba ra, đặt nó ở chính giữa bàn học, dùng nó để tượng trưng cho chính mình. Ngay sau đó hẳn lấy chiếc chén nhỏ bằng bạc mà Selina dùng cho nghỉ thức đặt ra trước cây nến thứ ba, để thay thế chiếc rìu có thánh huy. Bên trái là nước cất và tinh dầu có chứa các loại như hoa Ánh Trăng, hoa Thâm Miên. Bên phải là một đĩa muối, một chiếc thìa bạc, một tờ giấy giả da và một chiếc bút lông chim chấm mực.

May là Selina có đủ đồ, không thì không cách nào bày biện đầy đủ được. Mà nghỉ thức loại nhanh của lão Neil này không phải thứ "Thầy Bói" có thể làm được... Xem ra Selina là một người yêu thích thần bí học lâu năm đây... Ủm, không phải lâu năm thì sẽ không gây ra tai họa như vậy... Con bé mới mười sáu, chí ít cũng phải tiếp xúc trên một năm rồi nhĩ... Là ai dẫn con bé vào? Klein mãi mê suy nghĩ, cầm cốc của Selina ở đầu giường, rót nước trong vào, rồi đặt đĩa muối thô bên cạnh.

Hẳn lấy đồng hồ bỏ túi ra, mở nắp nhìn thoáng qua, không trì hoãn nữa mà khiến đầu óc vẽ ra từng tầng quả cầu ánh sáng, nhanh chóng tiến vào minh tưởng.

Căn phòng ngập tràn mùi hoa như có gió xoáy vô hình, Klein cất đồng hồ đi, đôi mắt trở nên sâu sắc, từ màu nâu biến thành màu đen, dường như có thể thấy được linh hồn của người khác.

Hắn đưa tay đặt ở cây nến góc trên bên phải, lòng lầm nhẫm: "Hồi nữ thần Đêm Tối, người là chủ nhân Đỏ Rực!"

Trong lúc lầm nhẫm, Klein kéo dài linh tính, cọ sát tim nến. Sau mấy lần, nến bỗng được đốt cháy, ánh sáng mờ kia mang theo chút màu lam tĩnh lặng.

"Hồi nữ thần Đêm Tối, người cũng là nữ hoàng của tai ách và sợ hãi!"

Tương tự vừa rồi, Klein thả sáng ngọn nến thứ hai ở góc trên bên trái.

"Tôi là người bảo vệ trung thành của người, là tấm chắn chống đỡ nguy hiểm trong đêm tối, là chiếc giáo đâm tới tà ác trong sự tĩnh lặng!"

Phụp!

Ngọn nến thứ ba tượng trưng cho Klein bắt đầu cháy.

Trong ánh nến không hề lay lắt, hắn cầm con dao nhỏ bằng bạc, bắt chước Neil dùng chú ngữ, muối thô và nước trong hoàn thành việc thánh hóa. Sau đó hắn khiến linh tính mà bản thân tích tụ dâng lên theo mũi dao, dung hợp với tự nhiên.

Klein tay cầm con dao bạc chạy một vòng quanh phòng ngủ, chỗ giường thì hắn dùng đầu gối thay cho hai chân, khiến một hàng rào vô hình khép kín nơi này lại. Ánh sáng đèn đường bên ngoài lập tức biến mất, nhưng màu đỏ rực vẫn chiếu xuống như trước.

Klein trở lại trước bàn học, cầm chiếc bút lông chim, dùng linh tính kết hợp với mực viết chú ngữ và ký hiệu tránh tai ách.

Làm xong mọi thứ, hắn đặt vật trong tay xuống, lấy mấy lọ sương tinh khiết, sữa ong chúa và tinh dầu nhỏ lên ba cây nến một giọt.

Xì!

Sương mù tràn ra, khiến căn phòng trông thần bí hơn hẳn. Lại đốt vài loại thảo dược theo thứ tự, Klein lùi ra sau một bước, đọc chú ngữ tương ứng với nghi thức ma pháp "kiểu gián đoạn":

"Nữ thần Đêm Tối cao hơn cả bầu trời, xa hơn cả vịnh hằng,

Tôi cầu xin sự chiếu cố của người;

Khẩn cầu người chiếu cố một tín đồ trung thành của người.

Tôi khẩn cầu sức mạnh Đỏ Rực;

Tôi khẩn cầu sức mạnh tai ách và sợ hãi,

Khẩn cầu người làm cho tín đồ trung thành Selina Wood của người thoát khỏi tà ác, thoát khỏi tai ách.

Tôi khẩn cầu ngài chờ đợi chốc lát, chờ cô gái bất hạnh kia."

...

"Hoa Ánh Trăng, thảo dược thuộc về mặt trăng đỏ, xin hãy truyền sức mạnh vào chú ngữ cho ta!

Hoa Thâm Miên, thảo dược thuộc về mặt trăng đỏ, xin hãy truyền sức mạnh vào chú ngữ cho ta!"

...

Sau khi đọc chú ngữ xong, Klein nhắm mắt và lặp lại bấy lần trong đầu. Thấy dàn tế không có gì dị thường, hắn cầm thìa bạc lùi ra tới cửa phòng ngủ của Selina. Hắn chấm lên ngực vẽ thành mặt trăng đỏ rực, sau

đó quay người giờ thìa bạc lên. Linh tính trào ra từ đầu thìa, cắt ra hình cửa trên bức tường vô hình kia.

Klein biết, lúc này dù mình có mở cửa cũng không ảnh hưởng tới sự yên tĩnh và thánh khiết của đàn tế.

Hắn lấy chiếc đồng hồ bỏ túi có hoa văn nhỏ ra, xem thời gian, rồi diễn thử các bước tiếp theo.

...

Trong phòng khách ở tầng hai, Elizabeth khe khẽ run run thì thoảng lại liếc đồng hồ treo tường một cái, lặng lẽ tính toán thời gian dưới ánh sáng của hai chiếc đèn khí gas.

Gần đến giờ rồi... Cô thầm nghĩ, đồng thời nghiêng đầu nhìn thiếu nữ tóc đỏ rượu hoạt bát kia, thấy cô ta cười sáng lạn lộ ra đôi má lúm đồng tiền, cười nói vui vẻ với những người bạn xung quanh. Nhưng càng như vậy Elizabeth lại càng cảm thấy sợ hãi, dường như một "Selina" lạnh lẽo âm u trong gương vẫn tồn tại trong đầu cô, không thể quên được.

Không thể chờ nữa! Bắt buộc phải hành động! Elizabeth bỗng đứng dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô lắp bắp cười nói: "Selina, tớ... tớ có bất ngờ cho bạn... Bạn cùng tớ đi ra ngoài đi."

"Thật á? Không phải bạn tặng tớ quà rồi sao?" Selina ôm lấy gương, cảm thấy kinh ngạc mà đứng dậy theo.

"Bất ngờ chính là không... Không có... Bất cứ... Bất cứ dấu hiệu nào." Elizabeth cảm thấy mình chẳng có thiên phú diễn trò gì cả.

Cô ta không nói gì thêm mà rời khỏi phòng khách trước, Selina thì tươi cười và ngờ vực đi theo.

Melissa nhìn hai người bạn tốt bước đi, mày bỗng nhúu lại: Hôm nay Elizabeth thật kỳ quái... Bạn ấy gặp gỡ Klein xong thì lại càng kỳ quái... Vừa nãy bạn ấy đột nhiên chạy ra ngoài bảo là vội tới toilet, nhưng vì sao vẻ mặt lại kích động như vậy...

...

Lúc này ở cửa phòng ngủ của Selina, Elizabeth hít vào một hơi thật sâu, nói với cô gái phía đối diện: "Chúng ta vào phòng của bạn đi."

"Elizabeth, tớ thấy bạn rất khẩn trương, rất sợ hãi, sao thế?" Selina nhìn bạn tốt mà không hiểu gì cả, lại phát hiện cơ thể bạn đang run rẩy.

"Kích động, đúng vậy, là kích động!" Elizabeth liếc chiếc gương trong tay Selina, xoay người gõ cửa, một dài hai ngắn.

"Sao phải gõ cửa..." Selina càng không hiểu.

Kẹt, cửa phòng ngủ của cô mở ra, Klein mặc áo đuôi tôm màu đen, đầu đội mũ phớt xuất hiện trước mặt hai cô gái.

"Bất ngờ? Đây là bất ngờ?" Selina há hốc miệng, đầu óc mơ hồ.

Ngay lúc này, Klein bỗng giơ tay bắt lấy cổ tay Selina rồi kéo cô ta vào phòng, khiến Elizabeth sững sờ tại chỗ. Cùng lúc đó, Klein chỉ thìa bạc ra, đưa linh tính ra nhanh chóng bổ sung con đường hình cánh cửa mà nãy hẵn vừa cắt ra.

Bức tường linh tính vô hình đóng kín căn phòng lại, che giấu tiếng thét của Selina ở trong.

Sầm!

Klein đóng cửa thật mạnh, không liếc Selina cái nào mà chạy về trước bàn đọc sách.

Cô thiếu nữ tóc dài màu đỏ rượu ngừng thét, ngẩng đầu nhìn căn phòng một lượt. Ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo, làn da tái nhợt đi, mười ngón tay nhanh chóng mọc ra những móng tay nhọn hoắt và trắng hếu.

Lúc này Klein đã quay về trạng thái minh tưởng, vừa nhỏ ba giọt tinh dầu hoa Ánh Trăng lên ba ngọn nến, vừa cất cao giọng thì thầm:

"Chủ nhân Đỏ Rực tối cao, nữ hoàng tai ách và sợ hãi vĩ đại,

Tôi khẩn cầu ngài đưa chiếu cổ xuống;

Chiếu cổ cho cừu non Selina Wood bị lạc của người!"

Trong lúc đọc chú ngữ, hắn lấy tờ giấy giả da rồi đưa nó vào ngọn nến tượng trưng cho người khẩn cầu.

Ù!

Hắn cảm nhận được gió lạnh từ sau lưng, cảm nhận được một thứ sức mạnh nặng nề đánh úp tới.

Tấm da dê bắt lửa, Klein ném nó vào trong chén nhỏ bằng bạc, bản thân thì hạ người xuống, tránh thoát một cú cào chết người.

Ù ù ù!

Tiếng gió trở nên dữ dội, Klein chỉ cảm thấy linh tính của mình trào ra ngoài như thủy triều, hoàn toàn không áp chế được. Hắn thấy tấm giấy da dê bốc cháy trong chén bạc tỏa ra màu đen sậm tĩnh lặng, nghe thấy sau lưng có vật nặng ngã rầm xuống sàn.

Bùm! Choang!

Trong hai âm thanh gần như không tách rời, khí thể vô hình màu xanh đen rót vào trong chén bạc, biến mất trong màu đen sậm như ảo giác kia.

Klein lăn sang bên cạnh, thuận thế đứng dậy, rồi rút súng dưới nách ra. Nhưng khi hấn tập trung nhìn lại, chỉ thấy cô gái đáng yêu Selina ngã xuống đất, chiếc gương mạ bạc vỡ thành vô số mảnh nhỏ trên thảm. Mà những mảnh vụn kia không còn phản chiếu Selina nữa, mà chiếu ra hình cắt của trần nhà, của Klein.

Lúc này, Klein chưa đóng linh thị thấy toàn bộ xanh đen tà dị trong khí tràng của Selina đã biến mất, mọi thứ trở lại bình thường, chỉ là có vẻ mỏng và yếu đi rất nhiều.

Phù... Hấn vừa thả lỏng thì cảm thấy ấn đường đau từng đợt, đầu cũng đau từng đợt. Đau đớn truyền khắp toàn thân hấn, khiến hấn thật muốn lăn lộn dưới đất.

Klein nắm chặt tay lại, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay, cái nào cũng màu đen hết như lũ côn trùng mềm đang uốn éo.

Cùng lúc đó hấn nghe được tiếng kêu gào im ắng, nghe được tiếng lẩm bẩm xé rách tinh thần mình.

Chỉ mười mấy giây sau, hấn mới hòa hoãn lại được, chỉ cảm thấy trán và ngực ướt đầm mồ hôi.

"Nghị thức ma pháp vừa nãy đã rút sạch linh tính, khiến sức mạnh phi phạm của ta suýt nữa mất không chế?" Klein đoán.

Mà chuyện này cũng khiến hấn phát hiện bản thân dường như đã tiêu hóa được không ít tinh thần còn sót lại trong ma dược, bởi vì nếu dựa theo tính toán về cường độ ban đầu khi uống ma dược, hấn cảm thấy nếu ban nãy mình không chống chọi được là sẽ sụp đổ thành quái vật ngay lập tức.

"Phương pháp đóng vai" có tác dụng đấy chứ... Klein gõ nhẹ ấn đường, rồi lau mồ hôi. Hấn quay người về phía dàn tế, vẽ hình mặt trăng trên ngực rồi cất cao giọng nói: "Ca ngợi Nữ Thần!"

Sau đó hắn tắt các ngọn nến theo thứ tự, nhanh chóng dọn dẹp dàn tế. Sau khi đặt các đồ vật lại bàn học, hắn dùng thìa bạc hóa giải bức tường linh tính.

Ừ!

Tiếng gió quanh quẩn rồi lặng lẽ lui đi. Klein thở một hơi nhẹ nhõm, vẫn còn thấy sợ chuyện vừa rồi:

"Nếu không phải ta diễn thử trước, hoàn thành nghi thức một cách thuận lợi, e là có chuyện rồi... Hơn nữa đến giờ ta vẫn chưa biết đối thủ là ai, kẻ địch là ai... May là, ừm, may là phòng này có trải thảm, nên ta có lặn lội cũng không hỏng quần áo..."

Hắn lắc đầu, thò tay mở cửa phòng Selina ra.

"Sao rồi?" Elizabeth lùi sau hai bước, khẩn trương hỏi.

Klein thấy cô nàng sợ hãi, bèn lấy mũ phớt xuống, cười ôn hòa đáp: "Tôi đã sửa lỗi sai khi xem bói ma kính cho cô ấy, chuyện đã được giải quyết."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 87: Dặn Dò

Dịch giả: nh0ckd255

"Thật sự được giải quyết rồi ạ?" Elizabeth hỏi lại, vẫn cảm thấy không tin được.

Klein gật đầu không chút hoang mang: "Ừ. Chuyện cũng không khó."

Câu này là lừa em đó... Hẳn lặng lẽ bổ sung.

Có lẽ Klein biểu hiện rất trấn tĩnh, cũng có lẽ đây là một "tấm phao" cứu mạng duy nhất nên Elizabeth không nghi ngờ nữa, khẽ vỗ ngực, thở phào một hơi thật dài:

"Cảm ơn anh, anh đúng là một quý ông đáng tin cậy, vừa rồi em thực sự rất sợ. Selina thế nào rồi ạ? Bạn ấy không sao chứ?"

"Cô ấy có lẽ sẽ mê man vài ngày, nhưng không có vấn đề gì khác. Ừm, suy yếu hai ba ngày là chuyện bình thường." Nói tới đây, Klein bỗng tỏ ra nghiêm nghị, nói rất nghiêm túc: "Thầy thần bí học của cô ấy là ai? Chẳng lẽ không ai bảo cô ấy những điều cấm kỵ sao?"

Elizabeth lập tức đứng nghiêm hệt như cô học sinh vừa bị thầy phê bình. Cô suy nghĩ rồi nói: "Selina từng nhắc tới rằng thầy thần bí học của cô ấy là Hanas Fansent. Năm ngoái khi cô ấy đến câu lạc bộ bói toán ở quảng trường Holls thì biết ông ta."

Hanas Fansent... Ngoài mặt thì ông ta dạy xem bói ma kính không có vấn đề, mà ngầm thì lại dạy "bói toán đen"... Biết vậy ta cứ thông báo đội trưởng, đi tra máy tính phí gas của ông ta từ trước rồi... Klein ảo não, trầm giọng hỏi: "Xem bói ma kính của Selina cũng do ông ta dạy à?"

Đối với Klein mà nói, chuyện này khiến hấn nghĩ mà sợ, bởi suýt nữa thì ảnh hưởng tới Melissa!

Elizabeth gật đầu rất cẩn thận: "Vâng, nhưng lúc trước Selina thử xem bói ma kính mấy lần nhưng không thành công. A, hôm nay bạn ấy bảo em rằng bạn ấy đọc trộm chú ngữ mà thầy bạn ấy giấu, chắc chắn không có vấn đề."

Một cô nhóc cừ khôi muốn chết đây... Klein đau đầu day day huyết thái dương: "Em có nhớ chú ngữ mà cô ấy đọc không?"

Hừm... Tuy Hanas Fansent không chủ động dạy tri thức nguy hiểm cho Selina, nhưng có thể thấy rõ bản thân ông ta có thử, mà chuyện chọc tới thứ không biết, thứ bí ẩn là sớm muộn, bắt buộc phải nhanh chóng xử lý, tránh để tình hình chuyển biến theo chiều hướng xấu dẫn đến ảnh hưởng người khác...

"Nhớ được một phần thôi." Elizabeth nhớ lại: "Cô ấy dùng tiếng Hermes trong thần bí học, anh biết đó, em mới tiếp xúc chút ít thôi, chỉ nhớ rõ có mấy từ như "Bồi hồi", "Anh linh", "Chúa Sáng Thế", "thân quyến"."

Chúa Sáng Thế? Chúa Sáng Thế Chân Thực? Rất nhiều kẻ yêu thích thần bí học ngầm đều thờ phụng nhân vật cổ xưa được không ít tổ chức bí ẩn tôn sùng này... Đúng rồi, kẻ xuất hiện vào thời kỳ đầu của kỷ thứ năm, từ hơn một nghìn năm trước! Klein gật đầu nói:

"Chờ Selina tỉnh dậy, em nhớ hỏi đầy đủ chú ngữ nhé, sau đó tìm cơ hội nói cho anh biết."

"Vâng." Elizabeth tỏ ra thoải mái. Nhưng cô bỗng thấy nghi hoặc, bèn hỏi: "Anh Moretti, sao anh không hỏi thẳng bạn ấy?"

"Anh không muốn Melissa biết anh ham thích thần bí học, em có thể giữ bí mật cho anh được không?" Klein không đáp mà hỏi lại.

Elizabeth khẽ cắn môi, mắt tỏa sáng: "Không thành vấn đề, Melissa đúng là thích máy móc hơn thần bí, lý trí hơn trực giác."

Klein cầm mũ che ngực trái lại, cúi chào kiểu quý ông và nói: "Cảm ơn sự thông cảm của em. Mà Selina, em biết đó, cô ấy không phải người biết giữ bí mật."

"Chính xác hơn mà nói là bạn ấy thích chia sẻ bí mật với người khác." Elizabeth đồng ý.

Klein đội mũ, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Khi nào Selina tỉnh dậy, em nhớ bảo là cô ấy bỗng dưng té xỉu, làm vỡ gương. Anh nghĩ trí nhớ của cô ấy hẳn là còn dừng lại ở lúc mới bắt đầu xem bói ma kính."

Thấy Elizabeth gật đầu, hần lại nghiêm mặt vào, nói:

"Nhớ lấy, bất kể là tiến hành bói toán hay thử các tri thức thần bí học khác, đừng bao giờ khẩn cầu những kẻ khác ngoài bảy vị thần linh! Nhìn thấy những chú ngữ không thuộc loại đó thì lập tức thiêu hủy và rời xa kẻ cung cấp! Hôm nay nếu không phải anh phát hiện kịp thời, chờ chừng 10 phút nữa là Selina sẽ trở thành quái vật, thành ác linh. Mà người ở nơi này sẽ không ai may mắn thoát được, kể cả anh!"

Nhớ tới "Selina" lạnh lẽo trong gương, Elizabeth không hề nghi ngờ lời Klein nói, cô thở dài:

"Em biết và nhớ rồi, em sẽ giám sát Selina."

"Ừ, em vào chăm sóc Selina đi." Klein giơ chiếc gậy batoong mạ bạc lên, cất bước đi tới cầu thang.

Trong lúc đi, đôi mắt hẩn sâu xuống, trong tầm mắt, hẩn giơ tay phải móc một đồng 1 penny ra, bắn lên giữa không trung.

"Selina không còn vấn đề."

"Selina không còn vấn đề."

...

Klein lặp lại lời này mấy lần, sau đó giơ tay bắt lấy đồng tiền xu đang rơi xuống, thấy hình vua George đệ Tam ở trên.

Đây không phải bản đơn giản hóa của phương pháp con lắc cảm xạ, mà là đơn giản hóa bói toán cảnh trong mơ. Trong tích tắc vừa rồi, Klein dùng mình tưởng cường ép bản thân đi vào giấc ngủ, "tinh thần" dạo khắp linh giới, mà mặt chính mặt trái của tiền xu chính là ký hiệu biểu tượng ra ngoài.

Hình đầu người là đúng, hình số là sai!

Ok, không có vấn đề... Klein làm cho đồng xu ánh lên màu đồng thau lẫn giữa các ngón tay, vừa rồi là bản đơn giản hóa mà chỉ "Thầy Bói" mới làm được.

...

Elizabeth dõi theo bóng lưng Klein, thấy được đồng penny bay lên, cũng thấy hẩn thoải mái bắt lấy. Mãi khi Klein biến mất dưới cầu thang, cô mới bước vào phòng ngủ, thấy Selina mê man dưới sàn, bên cạnh là những mảnh gương vỡ.

Cô ngừng thở, nhón mũi chân, mắt nhìn mảnh gương vỡ, xác nhận bên trong không còn "Selina" lạnh lẽo mà đang phản chiếu hình ảnh trần nhà.

Phù, Elizabeth hoàn toàn yên tâm, thở phào một hơi. Nhưng sau vài lần cố gắng, cô không thể đỡ Selina lên giường, mà còn đánh thức đối phương.

"Elizabeth... Tớ làm sao vậy? Uống say à?" Selina ủ rũ hỏi, đôi mắt sáng ngời đã tối đi rất nhiều, và tràn ngập vẻ mê mang.

Elizabeth suy nghĩ vài giây rồi đáp rất nghiêm túc: "Không, Selina, bạn gặp rắc rối, xem bói ma kính của bạn chọc tới thứ không tốt."

"Vậy sao?" Selina được Elizabeth nâng dậy, suy yếu ngồi lên mép giường, day day huyết thái dương: "Tớ chỉ nhớ là tớ mới bắt đầu xem bói ma kính."

Elizabeth nói nửa thật nửa giả:

"Ban nãy quả thực bạn như thành một người khác vậy, bạn ở trong gương với bạn ngoài đời hoàn toàn không giống nhau tí nào... Tớ rất sợ, lấy cớ cho bạn niềm vui bất ngờ mà dẫn bạn vào phòng, sau đó cướp lấy chiếc gương rồi ném vỡ nó xuống thảm. Sau đó... Sau đó bạn lập tức té xỉu. Nữ thần phù hộ, giờ bạn bình thường rồi."

"Tớ... Tớ không nhớ gì cả..." Selina rù rì nói, mặt mày tái nhợt. Cô càng nghĩ càng thấy đầu trống rỗng, lại càng cảm thấy sợ hãi. Theo bản năng cô ngẩng đầu nhìn về phía bàn học, thấy đồ vật bày đặt nơi đó đã khác hẳn với lúc trước. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Selina cố gắng suy nghĩ, chỉ nhớ mang máng một bóng lưng mặc áo vest đuôi tôm màu đen, đôi mũ phớt, không cường tráng, không cao to nhưng lại thẳng tắp.

"Selina." Elizabeth trịnh trọng nói: "Lần trước tớ đi chợ đen mua bùa hộ mệnh có gặp được một chuyện gia thần bí học, anh ấy bảo tớ rằng cho

dù bất cứ lúc nào cũng đừng khẩn cầu những kẻ ngoài bảy vị thần linh, nếu không sẽ rước tai họa tới. Hãy đồng ý với tớ là đừng thử nữa, ban này tớ thậm chí không biết có thể cứu được bạn không nữa!"

Selina cũng sợ, gật đầu liên tục: "Không, tớ không bao giờ thử nữa đâu."

"Ừm, rốt cuộc chú ngữ của xem bói ma kính của bạn là gì? Có cơ hội mà gặp được chuyên gia thần bí học kia thì tớ sẽ hỏi giúp cho." Elizabeth tỏ ra thuận miệng hỏi.

Selina day day huyết thái dương, suy nghĩ một chút rồi đáp:

"Anh linh bồi hồi không đi, thân quyến của Chúa Sáng Thế Chân Thực, con mắt nhìn vào vận mệnh."

...

Cộp, cộp, cộp.

Klein đi xuống cầu thang, vừa đi vừa chỉnh sửa nếp uốn trên quần áo, phẩy sạch tro bụi dính bên trên. Sau đó hẩn lấy mũ phớt xuống, xách gậy batoong đen mạ bạc đi tới cạnh bàn ăn dài.

"Anh đi đâu vậy? Sắp 10 phút rồi." Anh trai của Selina là Chris vừa bỏ bài, bèn nghiêng đầu hỏi một câu.

Klein cười đáp: "Phòng rửa mặt, sau đó lên tầng hai làm quen với các quý cô xinh đẹp."

"Tôi thường thức sự thẳng thắn của anh." Chris cười ha ha.

Anh ta có mái tóc màu đỏ và vóc dáng không cao do di truyền, đeo một cặp kính mắt viền vàng, trông khá giỏi giang, là một vị cố vấn pháp luật xuất sắc.

Nếu anh biết tôi lên tầng hai làm em gái anh ngất đi, chắc là anh sẽ không nói thế đâu... Klein khiêm tốn đáp: "Chỉ thảo luận mấy vấn đề học thuật thôi." Thuộc về thần bí học...

Hắn cất mũ, trở lại chỗ ngồi, chờ ván tiếp theo. Lần này hắn bốc được hai con át chủ bài. Hắn mở một góc bài lên, thấy đó là một con K bích và một con Át rô.Ồ vận may xoay chuyển rồi... Được báo đáp khi làm việc tốt chẳng? Klein lấy tiền ra, chuẩn bị đặt cược.

Nếu không phải Hanas chủ động tiết lộ chú ngữ cho Selina thì không cần phải vội báo đội trưởng làm gì... Hắn thầm nghĩ thế.

Sau ván bài này, hắn vẫn duy trì cách chơi nhanh tay, có bài tốt thì đặt cược, chứ không chơi trò lừa gạt, nên tính ra thắng thua không nhiều, đến lúc 10 rưỡi kết thúc, hắn thắng được 6 penny.

"Anh thắng 2 saule 8 penny." Benson vuốt vuốt tờ tiền giấy và đồng penny trong tay.

"Không ngờ anh còn là chuyên gia chơi bài đấy." Klein cười khen một câu.

"Không, anh không rõ cách đánh bài lắm, nhưng anh biết trò này không khác gì đàm phán, bắt buộc phải giấu lá bài tẩy của mình và nhìn thấu con bài chưa lật của kẻ khác, sau đó dùng đủ mọi cách dọa hoặc dụ dỗ anh ta..." Benson còn chưa nói xong đã thấy Melissa và những người khác đi xuống.

"Về nhà thôi." Klein liếc em gái với đám bạn của cô em, day day huyết thái dương và nói. Đầu hắn vẫn đau như trước.

Sau đó Klein đi phòng rửa mặt một chuyến nữa, mượn cơ hội đi qua mà biết được chú ngữ đầy đủ từ Elizabeth.

Lúc trở lại chỗ anh trai và em gái, hân mĩm cười nói: "Đúng rồi, em bỗng nhớ tới một việc cần về công ty một chuyện, chúng ta đi phố Zoutelande trước nhé? Nhanh thôi."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 88: Báo Cáo

Dịch giả: nh0ckd255

"Chuyện gì vậy?" Benson thuận miệng hỏi một câu.

Melissa thì nhìn chăm chăm anh trai mình, bởi cô cảm thấy đêm nay Klein cứ kỳ quái sao đó, chỉ là đỡ hơn Elizabeth và Selina một chút.

Klein đã nghĩ lý do từ trước, bèn cười ha ha đáp:

"Có phần miêu tả của giấy tờ bị sai, mà em đã dặn đồng nghiệp là sáng mai đến công ty cái là nộp luôn, cho nên, hoặc phải nói là tiện đường em qua đó sửa luôn, hoặc không sáng mai phải dậy sớm ít nhất nửa tiếng. Không hề nghi ngờ là em chọn qua đó sửa."

"Anh cảm thấy chú chẳng tập trung đánh bài gì cả, hóa ra là đang nghĩ tới chuyện công việc." Benson giật mình hiểu ra, bèn cười nói: "Không, anh xin lỗi, phải là đánh bài giúp cho việc suy nghĩ."

"Vâng, bọn em sẽ chờ anh." Melissa thu hồi ánh mắt đánh giá của mình, giơ tay sửa phần mép áo dù dề.

Vì đã quá thời gian hoạt động của xe ngựa theo và không theo tuyến cố định, sau khi chào tạm biệt, ba anh em đành phải thuê xe ngựa gần đó, 2 saule cho 45 phút.

"Anh nghe bảo mỗi một lái xe của xe ngựa cho thuê đều tăng giá lung tung." Benson lấy một phần trong số tiền vừa thắng được ban nãy thanh

toán xong, bèn nhỏ giọng oán trách một câu.

Klein cười nói: "Em cho là chấp nhận được, giờ cũng sắp 11 giờ đêm rồi."

"Anh chỉ đùa chú thôi, giờ ý tưởng của anh là thực ra chúng ta có thể thuê xe chung với các khách khác, 45 phút có thể tới được rất nhiều chỗ." Benson nhìn những người đang lục tục thuê xe ngựa bên ngoài, nói.

Em hiểu, gộp xe lại chứ gì... Klein vuốt ve hoa văn mạ bạc ở đầu gậy, nói:

"Chúng ta thì không thành vấn đề, nhưng khách khác thì có. Benson, anh không phát hiện sao? Bọn họ đều là những người rất chú trọng tới hình tượng bản thân, rất để ý tới cái gọi là "thể diện", em nghĩ đây chắc là điểm chung của tầng lớp trung lưu."

"Ừ." Benson gật đầu nghiêm túc: "Nhà Wood xa xỉ hơn anh nghĩ, nhưng mà tiền lương mỗi tuần của ông Wood mới có 4 bảng... Hầy, có lẽ thể diện chính là thứ khác biệt lớn nhất giữa một số tầng lớp trung lưu và khi đầu chó lông quăn."

Khi đầu chó lông quăn chọc ghẹo gì anh à... Klein suýt thì không nhịn được cười.

Melissa không tham gia tán gẫu với bọn họ, mà ngồi yên trên ghế, thi thoảng liếc Klein một cái, khiến hắn cảm thấy sồn tóc gáy.

Chiếc xe ngựa hai bánh tiện lợi lao nhanh trên con đường yên tĩnh, tối tăm, chỉ 12 phút là đã tới phố Zoutelande.

"Hai người chờ ở đây nhé, 5 phút, không quá 5 phút em sẽ quay lại." Klein nhấn mạnh một lần, rồi đội mũ phớt, cầm gậy batoong đi xuống xe ngựa.

Vì tính thời gian mà không phải quãng đường nên lái xe không ý kiến gì khi phải chờ.

Klein lên cầu thang tới bên ngoài công ty Bảo an Gai Đen, gõ cốc cốc lên cửa. Chưa tới mười giây sau, cửa mở ra sau, Leonard Mitchell mặc áo gile với áo sơ mi xuất hiện trước mặt hắn.

"Đêm nay anh không phải trực mà." Leonard nhấn mạnh, trông khá ngạc nhiên.

Mỗi tuần Klein chỉ phải gác cửa Chianese một ngày, thời gian còn lại vẫn có thể nghỉ ngơi bình thường như trước. Còn buổi tối có chuyện gì thì do những "Kẻ Không Ngủ" thích đêm tối ôm đồm. Nhưng mỗi ngày chỉ ngủ từ hai đến ba giờ sẽ khiến trí nhớ suy giảm và bị rụng tóc... Mỗi khi nghĩ tới điều này, Klein sẽ không nhịn được mà thầm oán kiểu trêu ghẹo đội trưởng Dunn Smith.

"Tôi có chuyện cần báo cáo." Hắn đáp rất đơn giản.

"Có nhiệm vụ?" Leonard nhường vị trí, thuận miệng hỏi một câu.

Klein vừa vào sảnh tiếp khách đã thấy Dunn khoác áo gió màu đen đi ra, đôi mắt xám vẫn sâu thẳm như trước.

"Đội trưởng, tôi gặp phải một sự kiện siêu phàm."

"Tình hình cụ thể." Dunn hỏi thẳng.

Klein kể chuyện và cách mình xử lý từ đầu chí cuối: "... Cho nên tôi cho rằng cần phải triển khai điều tra Hanas Fansent."

Lúc ấy hắn cho rằng nếu vật tà ác mà "Bói toán ma kính" mời tới còn chưa tạo ra thảm án, còn chưa làm cho mình nhận được lời nhắc nhở nguy hiểm tột độ, như vậy đối phương có lẽ cần thời gian, không thể thức tỉnh

hoặc khổng chế Selina trước. Cho nên chỉ cần không bộc lộ rõ mục đích của bản thân, vật tà ác sẽ ưu tiên lựa chọn đứng nhìn. Trong tình huống như vậy, việc Elizabeth lừa Selina tới cửa phòng ngủ không phải chuyện quá khó gì.

"Cậu xử lý rất tốt, bắt được thời cơ khi ác linh chưa hoàn toàn giáng xuống, chưa hoàn toàn quần lấy người." Dunn khẽ gật đầu: "Việc điều tra tiếp theo hãy giao cho bọn tôi, giờ cậu về nghỉ được rồi."

Klein thở phào nhẹ nhõm, cười ha ha nói: "Tôi còn tưởng đội trưởng sẽ lấy chuyện này làm nhiệm vụ nhập đội cho tôi, để tôi một mình hoàn thành chứ."

Từ chú ngữ mà Elizabeth cung cấp thì Hanas Fansent mang theo nguy hiểm nhất định...

"Đó là vì nhiệm vụ nhập đội của cậu đã được làm xong rồi." Leonard đứng cạnh cửa, tản mạn và tùy ý cười nói.

"Gì cơ?" Klein giật mình.

Dunn khẽ nhếch khóe miệng, dịu giọng giải thích: "Lúc hơn bảy giờ tối, chúng tôi nhận được một vụ án mà cục cảnh sát chuyển tới, xác nhận sơ bộ là không có nguy hiểm gì, cũng không vội, nên định ngày mai cho cậu đi hoàn thành một mình. Được rồi, không phải hỏi đó là vụ án gì, đêm nay cứ ngủ thật ngon, ngày nghỉ của cậu được chuyển đến thứ Ba hoặc thứ Tư."

Đội trưởng à, anh nói thế khiến tôi càng không ngủ được... Hơn nữa chiều thứ Hai là thời điểm tụ hội Tarot... Chẳng lẽ gửi một thông báo hoãn với "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" à... Klein lắc đầu gượng cười, chào tạm biệt rồi đứng dậy.

Lúc ra cầu thang, hăn chợt có cảm giác, bèn ngẩng đầu nhìn tới phía chiếc xe ngựa mà nhà hăn thuê, thì thấy Melissa đang lặng lẽ quan sát

hắn qua ô cửa sổ. Tầm mắt chạm nhau, Melissa lập tức quay đầu đi, ngồi ngay ngắn.

Klein giật giật khoe miệng, giả vờ như không xảy ra chuyện gì mà bước lên xe.

Dưới bầu trời đêm đầy sao và một mặt trăng đỏ rực, xe ngựa hai bánh nhẹ nhàng di chuyển, đi qua từng con đường một.

Về đến nhà, Klein để Benson đi tắm trước, hắn thì đi tới phòng ngủ của Melissa, giơ tay gõ cửa hai cái. Melissa đang định đi một phòng tắm khác ra mở cửa, nghi ngờ nhìn ông anh mình.

"Melissa, em có chuyện gì muốn hỏi anh à? Anh biết là em có." Klein hỏi thẳng. Đừng có âm thầm quan sát như thế nữa...

Melissa mấp máy môi vài cái, khẽ cau mày hỏi: "Klein, rốt cuộc anh đã làm gì Elizabeth vậy? Em cứ cảm thấy bạn ấy sao sao ấy? Còn nữa, sau đó Selina cũng trở nên rất kỳ quái."

Klein đã chuẩn bị từ trước, bèn hỏi ngược lại:

"Em có biết Elizabeth và Selina là kẻ yêu thích thần bí học không?"

"... Biết, nhưng em không thích. Em không cho rằng thế giới này vẫn còn chuyện mà không cách nào lý giải được." Melissa ngần ra, nhưng vẫn nghiêm túc đáp: "Mọi thứ không biết đều chỉ là vì chúng ta chưa nắm giữ đủ tri thức mà thôi."

"Ừ, anh cũng cho là như vậy." Klein chợt dạ hòa theo một câu. Anh cũng từng cho là như vậy, mãi cho tới khi lao vào chỗ chết thành công...

Hắn khẽ ho hai tiếng, tiếp tục nói:

"Thần bí học bao gồm cả tiếng Hermes, đó là chữ viết chuyên dùng cho thờ cúng và cầu nguyện thời cổ đại. Elizabeth biết anh am hiểu về mặt này, à, dù sao cũng là lĩnh vực của nhà lịch sử học mà, nên đã hỏi anh ý nghĩa cụ thể của một vài từ có phát âm tương tự."

Melissa khẽ gật đầu tỏ vẻ chấp nhận lời giải thích này của ông anh, bởi điều này phù hợp với những gì cô biết về hai người kia.

"Còn tại sao Elizabeth và Selina trở nên kỳ quái, anh thật sự không rõ nguyên nhân cụ thể." Klein tranh thủ xóa sạch dấu vết bản thân: "Chẳng qua anh có một suy đoán."

"Anh đoán được?" Melissa kinh ngạc thốt lên.

Klein giơ tay gãi khóe miệng, nói:

"Anh đoán được từ nội dung những từ mà Elizabeth hỏi, cô ấy nói miếng tiếng Hermes có liên quan tới xem bói, tới một số đối tượng thờ cúng tà ác. Ủm, lúc tiến hành xem bói ma kính, có phải Selina đọc tiếng Hermes không?"

Hắn chủ động nhắc tới chuyện này là để em gái mình cảnh giác những chuyện tương tự sau này, nếu có thể rời xa được Selina và Elizabeth thì càng tốt.

"Vâng..." Melissa chần chờ rồi đáp: "Em nghĩ em đã hiểu sự kỳ quái của Elizabeth và Selina rồi..."

Lúc này Klein cố ý hỏi ngược lại:

"Bởi vì xem bói ma kính của Selina nhắc tới tín ngưỡng tà ác và phi pháp, mà Elizabeth dựa vào ý nghĩa tiếng Hermes cụ thể khi hỏi anh xong đã tìm cơ hội chỉ trích Selina, sửa lại sai lầm của cô ấy?"

"Em cho là như vậy." Melissa không hoài nghi kết luận này, bởi đây là do cô tự trình thám ra.

Thấy sự dẫn dắt của mình có tác dụng, Klein thở phào nhẹ nhõm: "Sau này em phải khuyên bảo Selina nhiều vào, bảo con bé đi lên con đường tín ngưỡng đúng đắn chút."

Lúc nói những lời này, hắn còn điểm lên ngực mình mấy cái kiếu làm tấm gương vậy.

"Vâng, em biết rồi." Melissa đáp với ngữ khí kiên định.

"Còn nữa, đừng mang suy đoán của chúng ta và những gì anh nói cho Elizabeth và Selina, anh vốn hứa với Elizabeth là không nói cho em rồi." Klein nhấn mạnh câu cuối.

"Vâng." Melissa khẽ gật đầu.

...

Tám giờ sáng thứ Hai, công ty Bảo an Gai Đen.

Klein bỏ mũ xuống, chào hỏi qua với Roxanne và Bratt, hàn huyên đôi chút về thời tiết rồi đi thẳng tới văn phòng của đội trưởng Dunn Smith. Hắn đẩy cửa ra, giương mắt nhìn thì đột nhiên hoảng sợ, bởi sắc mặt Dunn khá tái nhợt, đôi mắt xám cũng đục ngầu, không còn vẻ sâu thẳm lúc thường.

"Xảy ra chuyện gì à đội trưởng? Hanas Fansent?" Klein vừa kinh ngạc vừa quan tâm hỏi.

Dunn bóp bóp trán, nhấp một hớp cà phê rồi gượng cười đáp: "Hanas Fansent chết rồi."

"Bị ai giết trước à?" Klein cầm gậy ngồi phía đối diện Dunn.

Dunn không trả lời mà thở dài nói:

"Tôi hôm qua tôi với Leonard đi tìm Hanas Fansent, vì bình thường ông ta không thể hiện dấu hiệu khác thường nào, trong nhà cũng không có chỗ nào kỳ quái nên tôi quyết định vào cảnh mơ của ông ta tìm kiếm manh mối. Trong cảnh mơ ấy, trong cảnh mơ của ông ta..."

Dunn lặp lại hai lần, ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi:

"Trong cảnh mơ của ông ta, tôi nhìn thấy một giá chữ thập, một giá chữ thập rất lớn, chống đỡ cả bầu trời. Trên giá chữ thập ấy, một người đàn ông trần truồng bị đóng đinh bằng những đinh sắt màu đen. Đôi tay hằn giang ra, hai chân ở trên, đầu rủ xuống như con lắc, trên thân thể đầy những vết máu. Vừa thấy hình ảnh ấy, tôi lập tức hôn mê bất tỉnh, rời khỏi cảnh trong mơ của Hanas Fansent. Khi tôi tỉnh lại, Leonard nói cho tôi biết Hanas đã chết trong giấc ngủ."

"Giá chữ thập rất lớn, người đàn ông treo ngược, mình đầy vết máu... Nghe có vẻ giống Chúa Sáng Thế Chân Thực mà một số tổ chức bí ẩn thờ phụng, nhưng có điểm khác biệt rất lớn..." Klein nghi ngờ mà đoán.

Tổ chức bí ẩn thờ phụng Chúa Sáng Thế Chân Thực chủ yếu xuất hiện từ hai ba trăm năm nay, ví dụ như hội Cực Quang, đoàn Thập Tự Thiết Huyết, nhưng từ hơn một nghìn năm trước đến nay, hình ảnh tương tự chưa bao giờ biến mất.

Dunn lại bóp trán: "Chúng tôi sẽ điều tra sau, giờ cậu đi hoàn thành nhiệm vụ nhập đội của mình trước đi."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 89: Nhiệm Vụ Đơn Giản

Dịch giả: nh0ckd255

Klein gật đầu: "Vâng, nhưng tôi còn chưa rõ nhiệm vụ của tôi là gì nữa."

"Đó là một nhiệm vụ không nguy hiểm, chỉ ít tới giờ vẫn chưa thấy dấu hiệu nguy hiểm nào." Dunn nhấn mạnh vào trọng điểm, sau đó mới nói: "Đây là vụ án mà cục cảnh sát khu Kim Ngô Đồng chuyển tới. Nhà từ thiện trứ danh Tước sĩ Deville bị quấy rối một cách kỳ quái liên tục một tháng, nhưng cho dù là bảo vệ của ông ta hay nhân viên bảo an được mời tới, cả phía cảnh sát đều không tìm ra nghi phạm. Đốc sát Tolle, người phụ trách chuyện này, cực kỳ nghi ngờ là có liên quan tới sức mạnh siêu phàm, vì thế mới giao cho chúng ta."

Lúc trước mình có gặp Tước sĩ Deville ở thư viện, thấy cảm xúc của ông ta rất kém, tinh thần khá suy yếu, hóa ra là vì bị quấy rối... Klein khẽ cau mày: "Là dạng quấy rối gì vậy?"

Hiện tại còn chưa tạo ra thương tổn thực chất, quả thực không được coi là nguy hiểm.

"Mỗi đêm Tước sĩ Deville đều nghe thấy tiếng khóc lóc và rên rỉ, mặc kệ ông ta ngủ ở đâu, mặc kệ là ông ta có ở Tingen hay không, điều này làm ông ta không mấy khi được ngủ ngon." Dunn lật giở tư liệu dưới tay: "Ông ta đi gặp bác sĩ tâm lý, cũng hỏi quản gia và người hầu, xác nhận không phải ảo giác, nên mới nghi ngờ là bị quấy rối."

Dunn khép tài liệu lại, rồi ngẩng đầu nhìn Klein: "Cậu sang phòng nghỉ thay bộ đồ đốc sát tập sự, rồi tới sảnh cầu lạc bộ bắn súng gặp đốc sát Tolle, ông ta sẽ nói cho cậu tình huống kỹ càng hơn."

"Trang phục đốc sát tập sự?" Klein hỏi ngược lại một câu theo bản năng.

Dunn day trán, cười nói: "Một nửa tiền lương của chúng ta do sở cảnh sát trả, nên tư cách đốc sát tập sự không chỉ tồn tại trong hồ sơ. Ngày đầu tiên cậu gặp tôi và Leonard thì chúng tôi đều mặc đồng phục, đó là phúc lợi mà mỗi một đội viên chính thức đều có, ừm, là cái kiểu phúc lợi mà Russel đại đế đã nói."

Tiếc là không thể mặc lúc bình thường, nếu không lại có thêm một bộ đồ để thay đổi rồi... Klein cầm gậy lên, chào rồi ra khỏi văn phòng của đội trưởng. Hắn đi vào phòng nghỉ ở phía đối diện, thấy bên trong có một bộ đồng phục nền đen kẻ ô trắng gồm cả giày da, mũ mềm được nạm huy hiệu "Hai thanh kiếm giao nhau, bao quanh vương miện", vai thì có huy hiệu với phần nền với trắng và đen đan xen, kèm theo một ngôi sao lóng lánh.

"Đây là đốc sát kiến tập à?" Klein liếc mắt một cái phát hiện dưới ngôi sao quân hàm còn có một dãy con số không bắt mắt cho lắm: 06 - 254.

Hiện tại hắn bước đầu hiểu biết phân chia cấp bậc cảnh sát ở vương quốc Ruen, biết được cao nhất là bộ trưởng cảnh sát và tổng thư ký cảnh sát, bên dưới là các giám đốc, phó giám đốc và trợ lý giám đốc sở cảnh sát, tầng giữa là giám sát và đốc sát, dưới cùng là cảnh sát trưởng và nhân viên cảnh sát.

Sau khi đóng cửa phòng lại, Klein cởi bộ vest trên người, bỏ mũ xuống, thay bộ đồng phục kia. Sau khi mặc xong, hắn đẩy cửa vào văn phòng của nhân viên văn chức, đứng soi mình trước chiếc gương dài mà Roxanne tranh thủ xin được. chàng trai trong kính với mái tóc đen, đôi mắt

nâu tao nhã. Bộ đồng phục này khiến hắn trông anh tuấn hơn ngày thường mấy phần.

"Không tệ." Klein vui sướng tự khen một câu, sau đó để gậy batoong lại văn phòng rồi qua người đi ra khỏi công ty Bảo an Gai Đen. Trong túi hắn có đủ chứng nhận sĩ quan cảnh sát và chứng nhận sử dụng mọi loại vũ khí.

...

Đại sảnh của câu lạc bộ bắn súng, Klein thấy đốc sát Tolle, bởi vì ông ta là người duy nhất mặc đồng phục cảnh sát ở nơi này. Đương nhiên là giờ có cả mình nữa... Klein lặng lẽ bổ sung thêm một câu.

Quân hàm của đốc sát Tolle có hai ngôi sao bạc, quần áo bị phần bụng làm cho căng phồng lên, mặt có nuôi một chòm râu màu nâu nhạt khá dày. Ông ta có vóc dáng cao lớn nhưng không uy mãnh, hoặc đã từng uy mãnh.

"Klein? Klein Moretti?" Tolle đánh giá hắn từ trên xuống dưới vài lần rồi mỉm cười chào hỏi.

"Xin chào đốc sát Tolle, tôi nghĩ là ông không nhận nhầm người đâu." Klein trả lời hóm hỉnh, dựa theo trí nhớ mà giơ tay phải lên, năm ngón tay khép lại, cúi người chào.

Tolle cười ha ha, nói: "Có thể thấy được cậu là một thanh niên dễ ở chung, vậy thì tôi an tâm rồi. Bây giờ chúng ta tới nhà của Tước sĩ Deville chứ?"

Tuy ông ta có bậc cảnh sát cao hơn Klein, nhưng lại giọng nói lại mang theo ý dò hỏi.

"Không thành vấn đề." Klein suy nghĩ rồi nói: "Anh có thể kể rõ tình hình cho tôi trên xe ngựa."

"Ok." Tolle vượt chòm râu dày của mình, dẫn Klein ra khỏi câu lạc bộ bắn súng, lên chiếc xe ngựa đỗ ở phía đối diện. Xe ngựa này có huy hiệu "Hai thanh kiếm giao nhau, bao quanh vương miện", do lái xe riêng điều khiển.

"Tước sĩ Deville là tín đồ của Nữ Thần, cho nên chúng tôi mới chuyển vụ án cho các cậu." Tolle vừa ngồi xuống đã vội vàng nói.

"Tôi biết, Tước sĩ là khách quen trên báo chí và trang bìa tạp chí." Klein cười ôn hòa nói.

Tolle cầm hồ sơ trong chiếc túi bên cạnh, cởi dây quần, rút tài liệu ra, vừa lật vừa nói:

"Mặc kệ cậu biết rõ hay chưa, tôi vẫn phải giới thiệu qua một lần. Tước sĩ Deville là một phú hào được coi là có có tiếng ở thành phố Tingen này. Sự nghiệp của ông ta bắt đầu từ nhà máy chế biến chì và nhà máy đồ sứ, cho tới giờ đã tới sắt thép, than đá, vận tải thuyền bè, ngân hàng và chứng khoán. Ông ta là nhà từ thiện lớn đã được nhà vua khen ngợi, đã thành lập quỹ từ thiện Deville, công ty tín thác Deville, thư viện Willam... Năm năm trước ông ta được trao tặng tước vị huân tước... Nếu ông ta mà tranh cử chức thị trưởng, tôi nghĩ không ai ở thành phố Tingen này là đối thủ của ông ta. Chẳng qua mục tiêu của ông ta là Backlund, ông ta muốn trở thành nghị sĩ thượng viện của vương quốc. Chúng tôi từng nghi ngờ chuyện ông ta bị quấy rối có liên quan tới chuyện này, nhưng không tìm thấy bất cứ manh mối nào."

Klein khẽ gật đầu: "Không loại trừ khả năng này, nhưng hiện tại tôi không cách nào xác định được."

Tolle không dây dưa nhiều về vấn đề này, tiếp tục nói:

"Từ ngày 6 tháng trước, mỗi đêm khi đi ngủ Tước sĩ Deville đều nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn khiến người ta khiếp sợ, dường như có bệnh nhân

sắp chết nào đó đang cố gắng giãy dụa. Ông ta cho kiểm tra xung quanh căn phòng, không phát hiện điều gì khác thường. Mà quản gia và đám người hầu cũng chứng thực rằng quả thật có âm thanh tương tự, chỉ là động tĩnh mà bọn họ nghe được thì rất nhỏ.

Ban đầu Tước sĩ Deville cho rằng chuyện sẽ trôi qua nhanh thôi, nên không để ý cho lắm. Nhưng tiếng rên rỉ đau đớn ấy càng lúc càng thường xuyên, thậm chí xuất hiện cả ban ngày, mà lại còn có thêm tiếng khóc khiến lòng người run rẩy nữa. Điều này khiến Tước sĩ Deville mất ngủ liên tục, không thể không rời khỏi Tingen tới biệt thự ở vùng quê. Nhưng không có tác dụng gì. Tiếng rên rỉ và tiếng khóc vẫn cứ quẩn lấy ông ta, đồng thời cho dù ông ta đi Backlund thì chuyện cũng không thay đổi, chỉ là không còn nghiêm trọng như trước.

Ông ta thuê nhân viên bảo an điều tra xung quanh, không phát hiện manh mối gì. Chúng tôi điều tra sơ bộ cũng không có thu hoạch gì.

Sự tra tấn hơn một tháng này khiến tinh thần Tước sĩ Deville sắp suy sụp. Ông ấy nhiều lần tới gặp bác sĩ tâm lý, nhưng không cách nào thoát khỏi sự quấy nhiễu ấy. Ông ta nói cho chúng tôi rằng, nếu trong một tuần mà vấn đề không được giải quyết, ông ta sẽ rời khỏi Tingen tới Baclund. Ông ta tin rằng nơi đó có người có thể giúp được ông ta."

Nghe Tolle nói xong, Klein nhanh chóng phân tích các loại khả năng: Đắc tội người phi phạm nào đó, bị trúng nguyên rửa? Không đúng, nếu là nguyên rửa thì quản gia và người hầu không thể cũng nghe thấy âm thanh được... Một người phi phạm ẩn giấu trong đám người hầu và vệ sĩ với mục đích chưa rõ? Nhưng vấn đề là một tháng nay không ai đưa ra yêu cầu gì cho Tước sĩ Deville... Có lẽ Tước sĩ Deville bất cẩn dính vào những thứ "bẩn" như oan hồn hay ác lính? Không loại trừ nguyên nhân này...

Trong lúc Klein suy nghĩ, xe ngựa đã tới khu Kim Ngô Đồng, dừng trước cửa nhà Tước sĩ Deville.

Nơi này có vườn hoa sum suê với hàng rào sắt, cửa sắt chạm rồng với hai bức tượng bên cạnh, đài phun nước không ngừng lúc nào, con suối nhỏ được lát đá cẩm thạch, tòa nhà hai tầng có diện tích cực lớn, và con đường đủ cho ba cỗ xe ngựa chạy song song.

"Nhà của Tước sĩ chỉ có hai tầng thôi nhĩ... Trên báo nói Backlund đang thử nghiệm xây dựng nhà trọ cao tới mười tầng..." Klein xuống xe ngựa, thấy một nhân viên cảnh sát có quân hàm ba chữ V chạy nhanh tới đón.

Anh ta liếc Klein một cái, giơ tay chào: "Chào buổi sáng, thưa ngài."

"Chào buổi sáng." Klein mỉm cười gật đầu.

Tolle ở bên cạnh cười nói: "Đây là cảnh sát trưởng Gate, có chuyện gì cậu có thể nói với cậu ta."

"Đây là đốc sát kiến tập Moretti, chuyên gia lịch sử học của sở cảnh sát quận, chuyên gia tâm lý học." Tolle giới thiệu qua về Klein cho Gate.

... Tôi làm gì được như thế... Klein xấu hổ.

Hàn huyền xong, Gate chỉ vào tòa nhà hai tầng sau đài phun nước, nói: "Tước sĩ Deville đang chờ chúng ta."

"Ok." Klein giơ tay sờ khẩu súng lục bên hông, đây là thứ mạnh nhất để hăn đối phó kẻ địch - Vì thay đồ cảnh sát nên hăn có thể quang minh chính đại đeo súng bên hông, tiện cho việc rút ra.

Lúc nói, ba người đi theo con đường rộng rãi vòng qua đài phun nước, tới ngoài cửa chính. Lúc này đã có người hầu mở cửa, kính cẩn chờ đợi.

Klein nhân lúc chưa vào trong làm bộ chỉnh mũ lại mà nấn ấn đường hai cái, mở linh thị ra.

Trong phòng khách rộng và thoáng, ngài Tước sĩ Deville mặt vuông đang bóp trán, tinh thần khá kém. Mái tóc vàng sậm và đôi mắt sâu thẳm của ông ta khô héo và u tối, người như già đi năm tuổi.

"Chào buổi sáng, Tước sĩ." Klein, Tolle và Gate đồng thời chào.

Tước sĩ Deville đứng dậy, cố nặn ra một nụ cười, đáp lại: "Chào buổi sáng, ba vị sĩ quan cảnh sát, hy vọng các anh có thể giải quyết được vấn đề của tôi."

Lúc này Klein nheo mắt, mày khễ nhăn, bởi ngoài việc tinh thần rất kém ra, hẳn không phát hiện Tước sĩ Deville có vấn đề gì. Điều này rất cổ quái...

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Tước sĩ, lúc ông nghe thấy tiếng rên rỉ đầu tiên là ở phòng nào?"

"Phòng ngủ của tôi." Tước sĩ Deville lắc đầu.

"Chúng tôi có thể tới đó xem qua được không?" Klein dò hỏi.

"Không phải các anh đã kiểm tra mấy lần rồi sao?" Vị quản gia trung niên bên cạnh cau mày hỏi ngược lại. Hiển nhiên là ông ta không nhận ra Klein đã đồng hành với người hảo tâm "nhặt được của rơi trả lại cho người mất".

Klein cười ôn hòa đáp: "Đó là đồng nghiệp của tôi chứ không phải tôi."

"Thưa tước sĩ, đây là chuyên gia mà sở cảnh sát điều tới." Tolle nhân cơ hội giới thiệu.

Deville nhìn chăm chăm vị chuyên gia trẻ tuổi này, nói: "Được rồi, Cullen, ông dẫn bọn họ tới phòng ngủ của tôi đi."

"Tước sĩ, tôi hy vọng ông đi cùng chúng tôi." Klein nghiêm túc nói.

Déville chần chừ vài giây mới nói: "Nếu điều này giúp cho việc giải quyết vấn đề..."

Ông ta vừa nói vừa cầm gậy, tập tễnh đi tới cầu thang. Quản gia Cullen và mấy tên vệ sĩ thì theo xung quanh, chuẩn bị diu đỡ bất cứ lúc nào.

Klein nhìn xung quanh một lượt, rồi im lặng và trấn tĩnh đi theo sau.

Một bước, hai bước, ba bước... Bọn họ lên tầng hai, tới phòng ngủ chính.

Còn chưa kịp nhìn rõ nơi này, tóc gáy Klein đã dựng đứng lên. Đây là tới từ linh cảm của hắn!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 90: Thứ Hẳn "Nhìn Thấy"

Dịch giả: nh0ckd255

Phòng ngủ của tước sĩ Deville còn rộng hơn cả phòng khách cộng phòng bếp nhà Klein, từ giường ngủ cho tới phòng thay đồ, phòng tắm và khu để bàn và giá sách, bài trí tinh xảo, chi tiết xa xỉ. Nhưng Klein lại cảm thấy nơi này âm u, nhiệt độ thấp hơn bên ngoài tới một nửa.

Cùng lúc đó, hẳn dường như nghe thấy tiếng khóc và tiếng rên rỉ như đang giã dựa vang ngay bên tai. Klein giật mình, lại thấy mọi thứ trở lại bình thường: Ánh nắng sáng rực chiếu vào qua cửa sổ, rải khắp cả gian phòng. Nhiệt độ không cao không thấp. Cảnh sát, vệ sĩ và quản gia đứng xung quanh đều im lặng, không ai nói câu gì.

Chuyện này... Hẳn quay đầu nhìn chiếc giường ngủ cổ điển và hoa lệ, chỉ thấy trong bóng tối như có một đôi mắt mơ hồ đang quay tròn, như là lũ thiêu thân không sợ chết bên cạnh đèn khí gas.

Klein đi thêm vài bước tới gần nơi đó, linh thị lại mất hình ảnh vừa nhìn thấy.

Không phải oan hồn theo tiêu chuẩn, càng không phải ác linh... Rốt cuộc là cái gì? Klein nhíu mày, nhớ lại những tri thức thần bí học mà hẳn học được trong khoảng thời gian này. Theo hẳn thấy, nhiệm vụ hôm nay mà giao cho "Người Nhật Xác", "Kẻ Đào Mộ" hoặc "Người Thông Linh" có khi chẳng chút khó khăn nào, nhưng đây rõ ràng không phải lĩnh vực mà hẳn am hiểu nhất.

Cố nén cái ý định điều tra theo hướng bói toán, Klein chậm rãi nhìn xung quanh, tìm kiếm dấu vết khác để xác minh suy đoán của mình.

"Này, anh đốc sát." Tước sĩ Deville do dự rồi hỏi: "Có phát hiện gì không?"

"Nếu phát hiện dễ như vậy, tôi tin rằng đồng nghiệp của tôi sẽ không chờ tới bây giờ." Klein đáp đầy khách sáo, theo bản năng liếc vị nhà từ thiện này một cái.

Ngay khi hắn định dời mắt qua nơi khác, hắn bỗng phát hiện chiếc gương sau lưng tước sĩ Deville phản chiếu một bóng người màu trắng mỏng manh. Không, là những bóng người màu trắng chồng lên nhau, và méo mó! Bóng dáng ấy biến mất, Klein lại mang máng nghe thấy tiếng khóc.

Phù... Hắn thở ra một hơi thật dài nhằm điều chỉnh lại nỗi sợ hãi khiến hắn suýt thì rút súng ra.

Tăng linh cảm, mở linh thị, sớm muộn gì cũng bị dọa cho phát điên... Klein dùng cách cười nhạt để giảm bớt sự căng thẳng cho bản thân, sau đó lại nhìn về phía tước sĩ Deville.

Lúc này hắn đã thấy thứ gì đó khác biệt. Xung quanh vị tước sĩ Deville này thường có những bóng dáng mỏng, màu trắng và bóp méo thoáng hiện, làm cho ánh sáng ở khu vực này tối tăm cả đi. Mà mỗi một lần bóng trắng vụt lóe lại kèm theo tiếng khóc và rên rỉ hư ảo, người bình thường khó mà nghe thấy. Người bình thường ở trạng thái bình thường khó mà nghe thấy? Là vì ban ngày? Klein gật gật đầu.

Hắn đã có phán đoán sơ bộ cho vụ án này: Thứ quán lấy tước sĩ Deville là những oán niệm, là linh tính còn sót lại được tạo ra từ thứ tình cảm khó từ bỏ nhất trước khi chết. Loại oán niệm và thứ còn sót lại nếu tích

góp một khoảng thời gian, trở nên mạnh hơn gấp mấy lần thì sẽ biến thành hung linh khủng khiếp.

Nhưng tước sĩ Deville là một nhà từ thiện có tiếng, cho dù người soi mói như Benson cũng rất kính trọng ông ta, sao lại bị nhiều "oán niệm chết chóc" quần lấy người như vậy? Trong ngoài bất nhất? Là thủ đoạn mang ý xấu của người phi phạm? Klein suy đoán các khả năng.

Hắn ngẫm nghĩ rồi mở miệng hỏi tước sĩ Deville: "Tước sĩ đáng kính, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi."

"Xin hãy hỏi đi." Deville mệt mỏi ngồi xuống.

Klein sắp xếp ngôn từ rồi nói: "Lúc ông rời khỏi nơi này đi chỗ khác, ví dụ như vùng quê hoặc Backlund, có phải đều được sự yên bình trong ít nhất là nửa đêm, sau đó tình hình dần như cũ, càng lúc càng nghiêm trọng hơn, mãi tới lúc ban ngày ngủ vẫn nghe thấy tiếng rên rĩ và tiếng khóc?"

Deville lập tức mở to đôi mắt vốn khép hờ, trong con ngươi xanh thẫm kia trở nên sáng rực hơn vài phần: "Đúng vậy, anh tìm được nguồn gốc của sự tình rồi à?"

Lúc này ông ta mới nhận ra vì mất ngủ trường kỳ, trạng thái tinh thần không tốt mà ông ta đã quên nói manh mối quan trọng đó cho cảnh sát!

Thấy câu hỏi của Klein nhận được câu trả lời là đúng, đốc sát Tolle thậm chí thở phào nhẹ nhõm, hiểu rằng vị Kẻ Gác Đêm này đã tìm được manh mối rồi. Mà cảnh sát trưởng Gate thì kinh ngạc và tò mò, không nhìn được mà liếc chuyên gia tâm lý học Klein mấy cái.

Phù hợp với đặc điểm oán niệm dần quần lấy, tụ tập từng chút một... Klein cơ bản là xác nhận đáp án. Mà hiện tại hắn có hai biện pháp giúp tước sĩ Deville thoát khỏi sự quấy nhiễu, một là bố trí dàn tế ở quanh ông ta, rồi dùng nghi thức ma pháp để thanh trừ "oán niệm chết chóc", hai là

dùng các phương thức thần bí học khác tìm ra ngọn nguồn vấn đề, giải quyết chuyện từ gốc rễ. Nhớ tới quy định "Cố gắng không để người thường biết tới sự tồn tại của sức mạnh phi phạm", Klein định sử dụng biện pháp thứ hai trước, nếu không hiệu quả thì mới khẩn cầu nữ thần.

"Tước sĩ, bệnh của ông là bệnh tâm lý, là vấn đề về tinh thần." Hân nhìn Deville, nghiêm trang nói dối.

Tước sĩ Deville cau mày hỏi ngược lại: "Ý của anh là tôi là bệnh nhân tâm thần, cần đi bệnh viện tâm thần?"

"Không, không nghiêm trọng đến thế. Trên thực tế thì đại đa số người đều có một số vấn đề về tâm lý và tinh thần không ít thì nhiều." Klein thuận miệng trấn an một câu: "Xin cho phép tôi giới thiệu lại một lần nữa, tôi là chuyên gia tâm lý học của sở cảnh sát quận Akhova."

"Chuyên gia tâm lý học?" Deville và quản gia của ông ta đồng thời nhìn về phía người quen, đốc sát Tolle.

Tolle gật đầu trịnh trọng tỏ vẻ là đúng.

"Được rồi, vậy tôi phải làm gì để phối hợp với việc điều trị? Hơn nữa tôi không rõ vì sao quản gia, vệ sĩ và người hầu của tôi đều nghe thấy tiếng khóc và rên rỉ đó..." Deville nắm chặt gậy batoong bằng cả hai tay, vẻ mặt nghi hoặc.

Klein trả lời rất chuyên nghiệp:

"Tôi sẽ giải thích cho ông sau. Giờ phiền ông bảo quản gia, người hầu và vệ sĩ ra ngoài. Đốc sát Tolle, cảnh sát trưởng Gate, phiền các anh cũng ra ngoài giúp. Tôi cần một không gian yên tĩnh để tiến hành trị liệu sơ bộ."

Sử dụng pháp thuật "trị liệu"... Đốc sát Tolle lặng lẽ bổ sung thêm một câu cho hân, rồi gật đầu với Tước sĩ Deville.

Deville im lặng mười mấy giây rồi nói: "Cullen, ông dẫn bọn họ tới phòng khách tầng hai chờ đi."

"Vâng thưa Tước sĩ." Quản gia Cullen không phản bác, bởi vì người đưa ra yêu cầu là một sĩ quan cảnh sát chính thức, một vị đốc sát tập sự và là một chuyên gia tâm lý học.

Dỗi mắt nhìn bọn họ lần lượt đi ra và cũng đóng cửa phòng lại, Klein nhìn Deville, người có mái tóc màu vàng sậm và đôi mắt xanh thẳm, hắn nói: "Tước sĩ, mời ông nằm lên giường, thả lỏng tâm tình thử đi vào giấc ngủ."

"... Vâng." Tước sĩ Deville treo áo khoác và mũ lên giá để đồ, rồi chậm chậm đi tới bên giường, nằm lên.

Klein thì kéo hết rèm cửa lại, làm cho cả căn phòng tối xuống. Hắn cúi con lắc xuống, nhanh chóng dùng con lắc cảm xạ phán định cát hung sơ qua, sau đó hắn ngồi lên chiếc ghế đu ở cách cuối giường không xa, vẽ quả cầu ánh sáng để tiến vào minh tướng, sau đó làm cho thể giới linh tính bày ra trước mặt. Ngay sau đó, hắn ngả người ra sau, nhanh chóng rơi vào ngủ say, làm cho thể tinh linh của mình tiếp xúc với bên ngoài.

Hắn đang sử dụng kỹ xảo xem bói cảnh mơ để bản thân ở trong không gian linh tính như đang nằm mơ, "kết nối" với đám oán niệm quần lầy tước sĩ Deville.

Chỉ có kết nối giao tiếp mới lấy được đáp án, từ đó giải quyết vấn đề!

Hu hu hu!

Tiếng khóc đau buồn vang vọng bên tai Klein, hắn "thấy" xung quanh có những bóng người trắng nhợt và trong suốt hiện ra. A a a, tiếng rên rỉ đau đớn vang lên, Klein cố gắng lắm mới tìm lại được năng lực suy nghĩ bèn giơ tay phải ra đụng vào một oán niệm.

Đột nhiên những bóng dáng ấy biến thành lũ thiêu thân rào rào ủa tới phía hẳn. Tâm mắt Klein nhòe đi, đầu hẳn như bị người ta chém thành hai nửa, một nửa thì tỉnh táo nhìn, nửa kia nhìn vào "gương". Trong "gương" ấy là một cô gái trẻ tuổi với thân thể cao lớn và ăn mặc như công nhân. Cô đi trong một nhà máy đầy bụi, đầu đau đớn từng cơn. Tâm mắt cô dần mờ đi, thân thể cô dần gầy yếu. Cô như mang máng nghe thấy có người gọi Charlotte, nói là cô mắc phải hội chứng Hysteria. Hội chứng cuồng loạn? Cô nhìn vào gương, thấy trên lợi mình có một đường màu xanh lam như có như không.

...

"Màn ảnh" lại chuyển, Klein lại như nhìn thấy cô gái khác mà mình đang hóa thân tên là Mary, cô cũng đang đi trong nhà máy chì, trẻ trung và hoạt bát. Bỗng nhiên gò má một bên mặt cô giật giật liên tục, sau đó là cánh tay và chân cùng bên.

"Cô mắc chứng động kinh." Trong lúc toàn thân co giật, cô nghe thấy có người nói thế. Cô ngã xuống, co giật càng mạnh, cuối cùng mất ý thức.

...

Lại một cô gái khác, cô buồn rầu không vui, ngu ngơ đi lung tung trên đường phố, thậm chí bắt đầu gặp chướng ngại về nói năng. Đầu cô đau khủng khiếp, lợi cô có những đường màu xanh lam. Động một tí là người cô co giật.

Cô tới gặp một bác sĩ, bác sĩ ấy nói rằng: "Ravty, cô bị ảnh hưởng bởi chì."

Vị bác sĩ ấy nhìn cô đầy thương hại, nhìn cô co giật mấy cái liên tục, nhìn đôi mắt cô mất đi mọi sắc thái vốn có.

...

Từng hình ảnh hiện lên trong đầu Klein, hắn nửa chìm đắm vào, nửa tỉnh táo xem. Rồi hắn hiểu được những gì mà các cô gái này gặp phải: Bọn họ tiếp xúc với chì một thời gian dài mà không có đồ bảo hộ, thường phải ở trong môi trường bụi bẩn, và bọn họ chết vì trúng độc chì. Mà tước sĩ Deville thì đúng là có một nhà máy chế biến chì, hai nhà máy gốm sứ. Tất cả những nhà máy ấy đều thuê nữ công nhân với giá tương đối rẻ!

Klein im lặng "xem" mọi thứ, cảm thấy chỉ có một điểm là hắn chưa rõ: Những "oán niệm chết chóc" ấy rất nhỏ bé, cho dù tích lũy lại thành một số lượng lớn nhưng không thể tạo ra ảnh hưởng gì cho thực tại, cho tước sĩ Deville cả. Trừ phi là có một oán niệm mạnh hơn và cố chấp hơn hắn đã tập hợp chúng nó thành chinh thế.

Đúng lúc này, hắn lại "thấy" một cô gái. Cô ta không quá mười tám, đang ở trong nhà máy bôi men sứ lên đồ gốm.

"Harriet, dạo này cháu sao rồi, còn cảm thấy đau đầu không? Nếu nặng quá thì nhớ nói cho cô. Tước sĩ Deville quy định rất nghiêm ngặt là ai mà bị đau đầu nặng thì không thể tiếp xúc với chì nữa, bắt buộc phải rời khỏi nhà máy." Một người phụ nữ lớn tuổi hỏi han quan tâm.

Harriet gãi gãi cằm, cười đáp: "Hơi hơi thôi ạ, cháu vẫn ổn."

"Vậy mai nhớ nói cho cô biết là có nghiêm trọng không nhé." Người phụ nữ dặn dò.

Harriet đồng ý, về đến nhà thì thoáng cô lại bóp trán. Cô thấy cha mẹ và anh trai về, thấy được vẻ đau khổ trên mặt bọn họ.

"Ba với lại anh của con thất nghiệp rồi..." Mẹ cô lau nước mắt, nói.

Bố cô và anh cô thì cúi đầu xuống, lí nhí bảo: "Bọn tôi sẽ ra bến tàu tìm việc."

"Nhưng tiền mua bánh mì cho ngày mai của chúng ta đã hết rồi... Có lẽ chúng ta phải chuyển xuống khu ở trong cùng phố dưới mất thôi." Mẹ Harriet nhìn cô, mắt đỏ bừng: "Khi nào con được lương? 10 saule phải không?"

Harriet lại nắn bóp trán: ""Vâng, thứ Bảy, thứ Bảy."

Sau đó cô không nói gì cả, yên lặng như mọi khi. Hôm sau khi trở lại nhà máy, cô nói với quản lý là mình khỏi đau đầu rồi, không có vấn đề gì.

Cô mỉm cười, ngày nào cũng đi bộ 5km đi làm, rồi lại đi bộ 5km về nhà, động tác nắn bóp đầu ngày càng thường xuyên hơn.

"Ba với anh vẫn chưa tìm được việc ạ?" Harriet nhìn bánh mì đen nấu trong súp, không nhìn được mà hỏi bố và anh trai.

Bố cô rầu rĩ đáp: "Dạo này kinh tế đình trệ, nhiều nơi giảm biên chế, ngay cả bến tàu cũng làm một ngày nghỉ một ngày, một tuần mới được có 3 saule 7 penny."

Harriet thở dài, không nói gì thêm, vẫn yên lặng như trước, chỉ là lặng lẽ giấu tay trái đột nhiên run rẩy ra sau lưng.

Ngày hôm sau cô lại đi bộ đi làm, mặt trời dần sáng, người đi đường dần nhiều. Bỗng nhiên cô co giật toàn thân, rồi ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Cô nhìn lên bầu trời, tầm mắt bắt đầu mờ đi. Cô thấy người đến người đi, thấy có người tới gần, thấy một cỗ xe ngựa đi qua, thấy huy hiệu bồ câu trắng đang giương cánh bay lên của gia tộc Deville. Cô há hốc miệng thờ hồn hển, nhưng lại chẳng phát ra được âm thanh nào.

Cho nên cô vẫn không nói gì cả, im lặng như mọi khi. Chỉ khác là, cô đã chết.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 91: Giải Quyết

Dịch giả: nh0ckd255

Hình ảnh bắt đầu méo mó, hư ảo hóa rồi biến mất. Klein thoát khỏi trải nghiệm hết như cảnh mộng này, tầm mắt dần thích ứng với căn phòng ngủ u ám.

Hắn biết ông anh Benson của dùng 1 bảng 10 saule, cũng tức là lương tuần 30 saule, mà nuôi mình với Melissa dựa theo tiêu chuẩn bình dân khá là vất vả. Hắn nghĩ rằng tuyệt đại đa số công nhân có thể nhận được lương tuần lên tới 20 saule. Hắn từng nghe Melissa nhắc tới rằng ở phố dưới của phố Chữ Thập Sắt, có những gia đình năm, bảy, thậm chí là mười miệng ăn cùng sống trong một căn phòng. Hắn biết được từ chỗ Benson rằng mấy tháng trước, bị ảnh hưởng bởi thế cuộc ở lục địa Nam nên nền kinh tế của vương quốc bị đình trệ. Hắn hiểu rằng hầu gái dọn dẹp được bao ăn bao ở có thể nhận từ 3 saule 6 penny đến 6 saule một tuần.

Klein giơ tay nắn bóp ấn đường, không nói gì một lúc lâu. Mãi tới khi tước sĩ Deville đang nằm trên giường lên tiếng:

"Sĩ quan cảnh sát, anh không nói gì sao? Bác sĩ tâm lý mà lúc trước tôi mời đều nói chuyện với tôi, đề xuất vấn đề trong không gian và thời gian như này. Chẳng qua tôi cảm thấy rất yên bình. Ban này tôi suýt nữa thì ngủ, nhưng không nghe thấy tiếng kêu tiếng khóc gì nữa. Anh làm thế nào vậy?"

Klein dựa vào ghế đu, không đáp mà hỏi lại với ngữ khí bằng phẳng: "Tước sĩ, ông có biết trúng độc chì không? Biết chì rất nguy hiểm không?"

"..." Deville im lặng vài giây rồi đáp: "Lúc trước thì không, sau này mới biết. Ý của anh là vấn đề tâm lý, hoặc có thể nói là bệnh tinh thần, của tôi là vì cảm thấy áy náy với với những công nhân chế biến chì và men sứ à?"

Không đợi Klein trả lời, ông ta tiếp tục nói như thể đã nắm chắc quyền chủ động trong đàm phán vậy:

"Vâng, tôi đã từng rất áy náy, nhưng tôi đã bồi thường bọn họ rồi. Những công nhân trong nhà máy chì và đồ sứ của tôi đều có được số tiền lương cao hơn những nơi khác không ít. Ở Backlund, công nhân chế biến chì và men sứ chỉ được chưa tới 8 saule một tuần, mà tôi trả cho bọn họ 10 saule, thậm chí nhiều hơn.

À, không ít người chỉ trích tôi rằng đã khiến bọn họ bị nói là vô đạo đức, khó thuê nhân công. Nếu không phải "Dự luật Ngũ cốc" bị hủy bỏ khiến không ít nhà nông phá sản phải vào thành phố, có lẽ bọn họ đã đòi tôi tăng lương rồi.

Hơn nữa tôi còn bảo quản lý nhà máy làm cho những công nhân nào bị đau đầu nhiều lần và tầm mắt mờ đi phải rời khỏi nơi có thể tiếp xúc tới chì. Nếu bị bệnh nặng, bọn họ còn có thể xin viện trợ từ quỹ từ thiện của tôi.

Tôi nghĩ là tôi làm đã đủ nhiều rồi."

Klein đáp với ngữ khí không chút dao động: "Tước sĩ, đôi khi ông không thể hiểu được sự quan trọng của tiền lương với người nghèo, cho dù chỉ thất nghiệp một hay hai tuần, gia đình bọn họ sẽ không thể sống được, phải chịu tổn thương rất bi thảm."

Hắn tạm dừng rồi hỏi ngược lại:

"Tôi rất ngạc nhiên, tại sao con người bác ái như ông lại không mua thêm thiết bị phòng bụi và trùng độc chì cho nhà máy?"

Deville nhìn trần nhà, gượng cười một tiếng:

"Làm thế sẽ độn chi phí lên tới mức mà tôi khó chấp nhận được, hoàn toàn không thể cạnh tranh với các nhà máy chế biến chì và đồ gốm khác. Không phải là tôi quá để ý tiền này, thậm chí tôi còn sẵn lòng trợ cấp một phần tiền, nhưng lúc nào cũng như vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa? Làm thế chỉ giúp được một lượng công nhân rất ít, không thể làm thành tiêu chuẩn cho ngành sản xuất, tạo ra thay đổi hoàn toàn, mà chỉ biến thành tôi cứ chi tiền nuôi người như vậy. Tôi nghe nói có nhà máy vì tiết kiệm chi phí còn lén sử dụng nô lệ kia."

Klein đan hai tay lại chống cằm, im lặng một lúc rồi nói:

"Tước sĩ, vấn đề tâm lý của ông thực ra bắt đầu từ những áy náy này. Tuy ông cho là chúng đã phai nhạt, đã biến mất, vốn không có ảnh hưởng gì quá rõ, nhưng có một sự kiện đã kích thích ông, khiến cho mọi vấn đề bị châm ngòi, bị đốt cháy."

"Có chuyện kích thích tôi? Tôi không biết có chuyện như vậy." Deville vừa nghi hoặc lại vừa chắc chắn.

Klein làm cho người khề đu đưa theo ghế đu, giải thích với ngữ khí bình thản: "Thực ra ban nãy ông đã ngủ mấy phút, cũng nói cho tôi một việc."

"Trị liệu bằng thôi miên?" Deville đoán theo thói quen, chuẩn bị kết luận sẵn.

Klein không trả lời ngay mà nói thẳng:

"Ông từng thấy một nữ công nhân chết trên đường đi làm khi ông đang ngồi trên xe ngựa. Cô ta chết vì trúng độc chì, lúc còn sống từng đi làm quét men sứ ở nhà máy của ông."

"..." Deville day day hai huyết thái dương, tỏ ra không quá chắc chắn mà thì thầm: "Hình như đúng là có chuyện như vậy... Nhưng tôi không nhớ rõ cho lắm..."

Mất ngủ lâu dài khiến tinh thần ông ta trở nên kém đi, cảm giác mang máng là có chuyện tương tự thật. Ông ta ngẫm nghĩ, không ép buộc đầu óc đáng thương của mình nữa mà hỏi: "Nữ công nhân ấy tên là gì? Ừm, ý của tôi là, tôi nên làm gì để trị liệu vấn đề tâm lý của mình?"

Klein trả lời ngắn gọn với chất giọng trầm thấp:

"Hai chuyện. Thứ nhất, nữ công nhân chết trên đường đi làm tên là Harriet Walker, là ông nói cho tôi biết. Cô ấy là thứ kích thích trực tiếp nhất, cho nên ông cần tìm cha mẹ cô ta, bồi thường nhiều hơn. Thứ hai, hãy tuyên truyền sự độc hại của chì trên báo chí, khiến quỹ từ thiện của ông giúp đỡ những công nhân bị nhiễm độc. Nếu ông có thể trở thành nghị sĩ thượng viện, như vậy hãy thúc đẩy lập pháp về mặt này."

Deville thông thả ngồi dậy, cười tự giễu: "Chuyện khác thì tôi sẽ làm, nhưng về lập pháp, tôi cảm thấy không có khả năng nào cả. Bởi vì có đối thủ cạnh tranh ở nước ngoài nên lập pháp sẽ khiến những ngành sản xuất này ở trong vương quốc rơi vào nguy cơ mang tính chính thể, sẽ phá sản từng nơi một, và công nhân sẽ thất nghiệp với số lượng lớn. Tổ chức tế bào không thể cứu được nhiều người như vậy."

Ông ta chậm rãi xuống giường, sửa sang cổ áo, nhìn Klein và nói:

"Harriet Wilker đúng không? Tôi sẽ lập tức bảo Cullen tới nhà máy lấy tư liệu về cô ta, mời bố mẹ cô ta tới đây. Sĩ quan cảnh sát, phiên anh chờ với tôi, đánh giá trạng thái tinh thần của tôi."

"Vâng." Klein chậm rãi đứng dậy, phúi phúi bộ đồ cảnh sát trên người.

...

Mười một giờ sáng, trong phòng khách ở tầng một của nhà Deville.

Klein không nói gì, ngồi một mình trên sofa, im lặng nhìn hai vợ chồng được quản gia Cullen dẫn vào.

Hai vị khách này da dẻ thô ráp, mặt đã xuất hiện nếp nhăn. Người đàn ông thì lưng hơi gù, còn người phụ nữ thì có nốt ruồi đen nơi mí mắt. Bọn họ đều trùng khớp với dáng vẻ mà Klein nhìn qua Harriet, nhưng càng già và tiêu tụy hơn, gầy tới gần như giở xương, mặc bộ đồ cũ rách. Nghe nói bọn họ sắp không thể ở lại phố dưới của phố Chữ Thập Sắt nữa rồi.

Ừ...

Trong linh cảm của Klein, gió lạnh bắt đầu xoáy lên. Hắn nắn nắn ấn đường, đưa mắt nhìn sang tước sĩ Deville, thấy một bóng người trắng nhợt, trong suốt và bóp méo đang xuất hiện sau lưng ông ta không biết từ lúc nào.

"Chào buổi sáng... Thưa ngài Tước gia... Đáng kính!" Cha mẹ Harriet chào đầy câu nệ.

Devilley day trán, mở miệng nói:

"Hai người là cha mẹ của Harriet Walker? Không phải cô ấy còn một người anh và một em gái hai tuổi sao?"

Mẹ Harriet sợ sệt đáp: "Anh của con bé bị ngã gãy chân ở bến tàu một thời gian rồi, bọn tôi để nó ở nhà chăm sóc con em."

Devilley im lặng vài giây, thở dài nói: "Tôi thật sự đồng cảm với nỗi bất hạnh của Harriet."

Nghe vậy, cha mẹ của Harriet đều đỏ bừng mắt, thay nhau nói:

"Cảm ơn, cảm ơn ý tốt của ngài."

"Cảnh sát nói cho chúng tôi, cho chúng tôi biết rằng Harriet chết vì trúng độc chì, hẳn là từ này nhỉ? Ôi, đứa con gái đáng thương của tôi, con bé mới có mười bảy tuổi, rất im lặng, rất quật cường."

"Ngài đã phái người tới thăm con bé, đã giúp tiền an táng. Con bé được chôn ở nghĩa trang Raphael."

Deville liếc Klein một cái, thay đổi tư thế ngồi, người đưa ra phía trước, nặng nề nói: "Đây là sự sơ suất của chúng tôi, tôi phải xin lỗi. Tôi đã suy nghĩ rồi, tôi sẽ bồi thường cho ông bà, cho Harriet. Tiền lương một tuần của cô ấy là 10 saule đúng không? Một năm chính là 540 saule, ừm, 27 bảng, giả sử cô ấy còn làm được chỉ ít 10 năm nữa. Cullen, ông lấy 300 bảng cho cha mẹ Harriet đi."

"Ba... Ba trăm bảng?" Cha mẹ của Harriet đều kinh ngạc tới ngớ người ra. Lúc bọn họ dư dả nhất, số tiền bọn họ tiết kiệm được còn chưa tới 1 bảng!

Không chỉ bọn họ, người hầu và vệ sĩ trong phòng đều khiếp sợ và hâm mộ. Cho dù cảnh sát trưởng Gate cũng thở nặng nề hơn - lương một tuần của anh ta mới gần 2 bảng, mà nhân viên cảnh sát cấp dưới lại chỉ được có 1 bảng.

Trong sự im lặng khó mà nói nên lời đó, quản gia Cullen đi ra khỏi phòng làm việc, tay cầm một túi phình to. Ông ta mở túi ra, để lộ những chồng tiền mặt dày, có tờ 1 bảng, 5 bảng, nhưng phần đa là tờ 1 saule và 5 saule. Có thể thấy được Deville đã làm cho người ta tới ngân hàng đổi "tiền lẻ" từ trước rồi.

"Đây là tấm lòng của tước sĩ." Được chủ nhân cho phép, Cullen đưa túi cho cha mẹ Harriet.

Cha mẹ Harriet nhận lấy, dụi mắt, nhìn đi nhìn lại mấy lần.

"Không, đây... Đây quá hào phóng rồi. Chúng tôi không nên nhận." Bọn họ cầm túi thật chặt.

Deville nói: "Đây là số tiền mà lẽ ra Harriet cần phải nhận được."

"Ngài... Ngài là một vị tước sĩ cao thượng, nhân từ!" Cha mẹ Harriet kích động mà cúi người bày tỏ sự tôn kính. Nụ cười nở toé toét trên mặt bọn họ, khó mà kìm lại được. Bọn họ liên tục ca ngợi tước sĩ Deville, lặp đi lặp lại vài từ, cũng liên tục tỏ vẻ rằng Harriet ở thiên đường sẽ cảm kích ông ta.

"Cullen, phái người đưa bọn họ về, ừm, tới ngân hàng trước." Deville thở phào một hơi, lên tiếng dặn quản gia.

Cha mẹ Harriet ôm chặt túi, không dám dừng lại mà vội vàng đi về phía cửa. Klein nhìn thấy bóng dáng trắng nhợt và trong suốt sau lưng tước sĩ Deville định giơ tay với bọn họ, định đi theo bọn họ, nhưng bọn họ tươi cười rực rỡ dị thường, không hề quay đầu lại.

Bóng dáng kia càng lúc càng nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Mà trong cảm ứng của Klein, sự lạnh lẽo trong phòng khách lập tức bình thường trở lại. Từ đầu tới cuối hắn chỉ im lặng nhìn, không nói câu gì.

"Sĩ quan cảnh sát, tôi thấy tốt hơn nhiều rồi. Giờ anh có thể nói cho tôi biết vì sao quản gia, người hầu và vệ sĩ của tôi cũng nghe được tiếng khóc với tiếng rên rỉ không? Đây không phải vấn đề tâm lý của riêng tôi sao?" Deville tò mò nhìn sang bên hắn.

Đốc sát Tolle, người biết chuyện, trở nên khẩn trương.

Klein mặt không biểu cảm mà đáp: "Trong tâm lý học, chúng tôi gọi hiện tượng đó là hội chứng rối loạn phân ly tập thể."

p/s: tui phát hiện mình làm nhầm tên của ông tước sĩ, phải là Deville chứ ko phải William, đã sửa lại một số chương, bác nào thấy chỗ nào chưa sửa nhớ báo tui nhé.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 92: "Chuyên Gia Tâm Lý Học"

Dịch giả: nh0ckd255

"Rối loạn phân ly tập thể?" Deville, người đã được gặp không ít bác sĩ tâm lý trong khoảng thời gian này, lặp lại danh từ mà Klein đưa ra.

Khi không được ông ta cho phép, quản gia, vệ sĩ và người hầu của ông ta đều không phát ra âm thanh nào dù lòng rất tò mò. Nhưng cảnh sát trưởng Gate thì ngờ vực nhìn Klein kiểu như chưa từng nghe nói tới khái niệm tương tự.

Klein không chế quán tính dùng đầu gối tay khẽ gõ phần tay ghế sofa, chậm rãi giải thích:

"Con người là một loài sinh vật dễ bị cảm giác của mình lừa gạt, hội chứng rối loạn phân ly tập thể chính là vấn đề tâm lý con người được sinh ra do yếu tố như tinh thần căng thẳng ở trong một tập thể mà từ đó ảnh hưởng lẫn nhau."

Những thuật ngữ chuyên nghiệp trong câu nói trên khiến tước sĩ Deville và đám người cảnh sát trưởng Gate nghe mà mơ hồ, bèn quyết định tin tưởng theo bản năng.

"Tôi đơn cử một ví dụ đơn giản, là vụ án mà tôi từng xử lý. Một quý ông tổ chức dạ tiệc, mời tất cả ba mươi lăm vị khách. Trong bữa tiệc, ông ta đột nhiên cảm thấy buồn nôn, và đã nôn ra tại chỗ, sau đó còn bị tiêu chảy khá nghiêm trọng. Một lần, hai lần rồi ba lần, ông ta bắt đầu cho rằng mình bị ngộ độc thức ăn, thế là vừa đi bệnh viện vừa nói suy đoán này cho các vị

khách của ông ta. Hai giờ tiếp theo, trong số ba mươi lăm vị khách thì có hơn ba mươi người bị tiêu chảy, hai mươi sáu người nôn mửa. Bọn họ chen lẫn trong phòng cấp cứu của bệnh viện.

Các bác sĩ đã khám rất kỹ và tiến hành so sánh, cho rằng người đầu tiên kia không bị ngộ độc, mà do thời tiết thay đổi với rượu mạnh và lạnh đã tạo ra chứng viêm dạ dày. Mà điều khiến người ta kinh ngạc là những vị khách kia không những không ai ngộ độc mà chẳng ai sinh bệnh thật sự cả. Đây chính là hội chứng rối loạn phân ly tập thể."

Deville khẽ gật đầu, khen ngợi: "Tôi hiểu rồi, con người quả nhiên rất dễ lừa bản thân, thảo nào Russel đại đế từng bảo rằng nói dối một trăm lần thì sẽ thành chân lý. Sĩ quan cảnh sát, tôi nên gọi anh như nào nhỉ? Anh là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp nhất mà tôi từng gặp đó."

"Đốc sát Moretti." Klein chỉ vào huy hiệu trên vai mình: "Tước sĩ, sự quấy rối của ông đã được giải quyết bước đầu, giờ ông thử ngủ một giấc để tôi xác nhận xem còn vấn đề nào khác không. Nếu ông có một giấc ngủ ngon, xin cho phép chúng tôi cáo từ trước, không chờ ông dậy nữa."

"Ok." Deville bóp bóp trán, cầm gậy chống đi từng bước lên tầng, rồi vào phòng ngủ.

Nửa giờ sau, xe ngựa mang huy hiệu của cảnh sát nhanh chóng rời khỏi khu suối phun của nhà huân tước Deville.

Chờ khi cảnh sát trưởng Gate xuống xe dọc đường trở về cục cảnh sát tương ứng, đốc sát Tolle mới nhìn về phía Klein, vừa khen vừa giỡn: "Ban này tôi còn tưởng cậu là một chuyên gia tâm lý học thực sự..."

Ông ta không nói hết lời, vì ông ta thấy thanh niên mặc đồng phục cảnh sát phía đối diện gần như không thể hiện biểu cảm gì. Đôi mắt hẩn dầy vẻ sâu sắc, hẩn cố nặn ra một nụ cười mỉm, nói: "Chỉ là trước đây tôi từng gặp qua một vài người như vậy rồi."

Đốc sát Tolle ngậm miệng, mãi cho tới khi xe ngựa tới ngoài số 36, phố Zoutelande.

"Cảm ơn sự cậ đã giúp tước sĩ Deville thoát khỏi sự quấy rối, tìm được giấc ngủ của mình." Ông ta chìa tay bắt lấy tay Klein: "Thay tôi cảm ơn Dunn một tiếng."

Klein khẽ gật đầu đáp: "Vâng."

Hắn bước lên cầu thang trở lại công ty bảo an Gai Đen, gõ cửa bước vào văn phòng của đội trưởng.

"Giải quyết rồi?" Dunn đang chờ bữa trưa của mình.

"Đã xong." Klein bóp trán, đáp ngắn gọn và thành thực: "Nguồn gốc vấn đề nằm ở nhà máy chế biến chì và đồ sứ của tước sĩ Deville. Từ khi chúng được xây dựng tới nay, đã xuất hiện rất nhiều vụ trúng độc chì mà chết, mà mỗi một vụ đều khiến tước sĩ Deville nhận được những oán niệm do linh tính còn sót lại biến thành."

"Thường thì những thứ đó không gây ra vấn đề lớn, cùng lắm khiến người ta hay gặp ác mộng." Dunn từng giải quyết vụ án tương tự nên có kinh nghiệm khá phong phú.

Klein khẽ gật đầu:

"Vâng, đáng lẽ sự tình sẽ phát triển theo hướng đó, nhưng rất không may là một ngày nọ tước sĩ Deville gặp một nữ công nhân trúng độc chì trên phố, đúng lúc đó cô ta ngã xuống, cũng nhìn thấy huy hiệu nhà tước sĩ Deville, đồng thời sự không cam lòng, sầu lo và khao khát của cô ta rất mãnh liệt. Mãi tới khi tước sĩ cho bố mẹ, anh và em gái cô ta 300 bảng tiền bồi thường, những cảm xúc ấy mới tan đi."

"Đây là một vấn đề xã hội không hề hiếm thấy ở thời đại máy móc và hơi nước này." Dunn lấy tẩu thuốc ra, ngửi một cái rồi thở dài nói: "Công nhân chế tạo sợi dây vì nguyên vật liệu ẩm ướt khiến bản thân cũng bị ướt theo, từ đó mắc các bệnh viêm khí quản và đốt ngón tay. Ở nhà máy bụi bặm nghiêm trọng, thì dù không bị trúng độc thì cũng có vấn đề về phổi... Phù, thôi đừng thảo luận những vấn đề này nữa. Khi vương quốc phát triển hơn, tôi tin rằng mọi thứ sẽ được giải quyết. Klein, đêm nay chúng ta sẽ tới nhà hàng ăn mừng cậu thành thành viên chính thức chứ nhỉ?"

Klein suy nghĩ rồi nói: "Chắc là tối mai nhé... Đội trưởng, hôm nay tôi dùng linh thị quá lâu, lại dùng kỹ xảo "xem bói cảnh mơ" để giao tiếp với những oán niệm kia, nên cảm thấy rất mệt. Tôi mong là chiều nay có thể về nhà nghỉ ngơi một trận, được chứ ạ? Ừm, tầm bốn năm giờ tôi sẽ tới câu lạc bộ bói toán để quan sát phản ứng của các hội viên khác khi Hanas Fansent đột tử."

"Không sao, đây là điều cần làm." Dunn cười ha ha, nói: "Vậy tối mai nhé, tới nhà hàng cạnh nhà Neil luôn. Để tôi bảo Roxanne đặt chỗ trước."

Klein cầm mũ cảnh sát đứng lên, cúi người chào: "Cảm ơn anh, đội trưởng, mai gặp."

Dunn giơ tay lên, nói: "Chờ chút, cậu vừa bảo là tước sĩ Deville cho cha mẹ nữ công nhân kia một khoản tiền bồi thường là 300 bảng?"

"Vâng." Klein gật đầu, hiểu tại sao đội trưởng gọi mình lại: "Anh lo bọn họ sẽ gặp tai họa vì số tiền này?"

Dunn thở dài: "Tôi thấy nhiều chuyện như vậy rồi. Cậu đưa địa chỉ bọn họ cho tôi, tôi sẽ bảo Cornley bố trí cho bọn họ rời khỏi Tingen tới thành phố khác, bắt đầu cuộc sống mới."

"Vâng." Klein đáp.

Sau đó hắn rời khỏi phòng Dunn, tiến vào phòng nghỉ ở phía đối diện, đổi lại bộ vest ban đầu và đặt bộ đồ cảnh sát vào trong ngăn tủ treo quần áo của mình.

Klein im lặng lên xe ngựa công cộng, lưng la lung lay trở lại phố Hoa Thủy Tiên. Hắn cởi áo khoác và mũ ra, tìm đồ ăn thừa còn lại của tối qua mang ra hâm nóng, sau đó kèm theo một chiếc bánh yến mạch cuối cùng lấp đầy bụng.

Hắn lên tầng hai, treo quần áo lên rồi nằm lăn ra giường, ngủ một giấc say như chết.

Khi hắn tỉnh dậy, đồng hồ bỏ túi đã chỉ tới hai giờ mười phút chiều. Ngoài cửa sổ mặt trời đã treo cao, ánh sáng chiếu qua tầng mây.

Trong ánh nắng rực rỡ màu vàng đỏ, Klein đứng cạnh bàn học nhìn ra ngoài cửa sổ lồi, thấy những người đi đường mặc quần áo cũ và rách, nhìn bọn họ vào hoặc ra phố Chữ Thập Sắt.

Phù... Hắn chậm rãi thở ra một hơi, cuối cùng đã thoát khỏi sự trĩu nặng. Đường còn phải đi từng bước một, danh sách thì phải tăng lên từng cấp một, bất cứ chuyện gì đều phải làm như vậy.

Hắn lắc đầu, ngồi xuống, bắt đầu tổng kết và tu chỉnh những gì gặp được tuần vừa rồi, thuật lại trọng điểm cần nhớ kỹ để tránh việc quên đi và để lộ sơ hở.

Hai giờ năm mươi lăm phút.

Trên sương mù trắng xám mờ hồ, vô tận và trống vắng là một tòa thần điện cao lớn sừng sững, là một chiếc bàn dài đồng thau với những chiếc ghế bày sẵn. Mà một người đàn ông được sương xám dày đặc bao phủ đã ngồi trên ghế của chủ nhân.

Klein dựa người vào phần lưng ghế, im lặng suy nghĩ một lúc. Đột nhiên hần gờ tay ra chỉ vào ngôi sao đỏ sậm tượng trưng cho "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa".

...

Khu Hoàng Hậu, Backlund.

Audrey xách váy nhẹ nhàng đi tới phòng ngủ. Bỗng nhiên cô như có cảm nhận gì đó, bèn nghiêng đầu nhìn về phía bóng tối của ban công. Và cô không lấy làm bất ngờ khi thấy chú chó lông vàng Susie đang lẳng lẳng ngồi đó nhìn.

Audrey khe khẽ thở dài, vẽ mặt trắng đỏ rục trên ngực, sau đó đi tới, nhìn xuống chú chó lông vàng:

"Susie, mi làm thế này là không đúng, đây là rình coi rồi. "Khán Giả" phải đứng ở vị trí của mình mà quang minh chính đại quan sát chứ."

Chú chó lông vàng ngẩng đầu nhìn chủ nhân, phẩy đuôi một cái tỏ vẻ phối hợp.

Lải nhải vài câu, Audrey không dám trì hoãn mà lại đi tới phòng ngủ.

Trong lúc mở và đóng cửa lại, cô bỗng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái trong đầu:

"Không biết ngài "Kẻ Khờ" có thể khiến Susie cũng tiến vào không gian thần bí kia không, như vậy thành viên hội Tarot chúng ta sẽ thành bốn người rồi! Hơn nữa tất cả đều là người phi phạm! Mà không được, Susie không biết nói, nếu để nó phát biểu ý kiến, trao đổi ý tưởng thì sao? Gâu gâu? Ngào ú? Phì, sao mình lại học tiếng chó sửa chứ... Cảnh tượng này chỉ nghĩ thôi đã thấy kỳ quái rồi... Trong tụ hội thần bí và nghiêm túc

bỗng vang lên tiếng chó sủa... Ngài Kẻ Khờ chắc chắn sẽ đá mình với Susie ra khỏi hội Tarot mất..."

Audrey khóa trái cửa phòng ngủ lại, ngồi xuống mép giường, lấy một tờ giấy cũ màu nâu ra từ dưới gối. Cô đọc lại mấy lần, bắt đầu khiến bản thân tiến vào trạng thái "Khán Giả".

...

Trên một hải vực ở biển Sunia, con thuyền buồm cổ xưa đuổi theo "Kẻ Lãng Nghe" đã rời xa quần đảo Rorsted.

"Nhà Hàng Hải" Arges Wilson lo sợ đồng hồ treo tường bị sai lệch nên đã vào buồng thuyền trưởng từ nửa tiếng trước, tránh khi tình hình đột phát khiến đám cấp dưới nhìn thấy.

Trước mặt anh ta là một ly rượu mạnh gần như trong suốt, từng mùi rượu chui vào trong mũi anh ta.

Nghĩ tới buổi tụ hội sắp bắt đầu, nghĩ tới màn sương xám vô ngần và ngài Kẻ Khờ thần bí ngồi trong sương mù hiện ra ngay trước mặt lúc ở trên hành lang của quán trọ, Arges lại run rẩy. Anh cầm ly rượu lên, nhấp một hớp, khiến cảm giác nóng cháy như lửa đốt ở cổ họng làm dịu đi sự lo lắng trong lòng.

Arges nhanh chóng trấn tĩnh và yên lặng, chín chắn như trước.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 93: Nhật Ký Mới

Dịch giả: nh0ckd255

Trong thần điện rộng lớn với những cột đá to đùng trên sương mù xám. Hai bóng người đỏ sậm, mơ hồ kéo dài thân thể thành hư ảo đột nhiên xuất hiện bên cạnh chiếc bàn dài.

"Chào buổi chiều, ngài Kẻ Khờ." Audrey cúi người chào, cô khẽ cười nói: "Tiếc là nơi này không có rượu ngon, không thì có thể cụng ly vì thử nghiệm của ngài đã thành công rồi."

Thứ cô nói đến chính là nghi thức ma pháp kia.

"Ngài mạnh hơn những gì chúng tôi tưởng." Arges Wilson cũng ca ngợi một câu.

Sương mù dày đặc vẫn bao phủ toàn thân Klein như trước, hắn giơ tay phải lên ấn xuống, đáp như đang trả lời một chuyện rất bình thường: "Được rồi, điều này cho thấy chúng ta đang đi trên một con đường có hiệu quả. Sau này nếu các người bận việc, không rảnh vào chiều thứ Hai thì hãy tiến hành nghi thức bao cho ta biết trước. Hừm, chỉ cần sửa nội dung phần "khẩn cầu giấc mơ đẹp" trong chú ngữ thành lý do cụ thể là được!"

"Vâng." Audrey khe khẽ gật đầu: "Thưa ngài Kẻ Khờ, tôi lại lấy được một tờ nhật ký của Russel đại đế, hắn là tôi còn nợ ngài một tờ nữa."

"Tuần này tôi rời khỏi đất liền, nên không tìm tờ mới nào." Arges ấn tay lên ngực, khom người xuống tỏ vẻ xin lỗi.

"Không phải để ý, chuyện này ắt là làm lâu dài." Klein dựa vào lưng ghế dựa, ngón trỏ khê gõ lên phần vịn của ghế, hần nhìn tiểu thư "Chính Nghĩa", nói: "Bây giờ cô có thể "biểu đạt" nhật ký ra rồi."

Audrey khê khom người đáp: "Tuân theo ý chí của ngài."

Cô cầm lấy chiếc bút máy đột nhiên xuất hiện trên bàn, làm cho đầu óc mình nhớ lại những ký hiệu mà cô đã cố học thuộc từ trước, cũng tỏ ra muốn biểu đạt chúng nó ra. Chỉ vài giây sau, cô thấy tấm da dê trước mặt kín đầy nội dung, chỉnh tề và tự động.

Sau khi kiểm tra qua một lượt, cô đặt bút máy xuống, nói: "Xong rồi."

Klein khê nâng tay, tấm da dê kia bỗng xuất hiện trong ta hần. Hần lướt mắt từ trên xuống, bắt đầu đọc mà cảm xúc rất bình thản:

"Ngày 9 tháng 7, tôi bỗng nghĩ tới hai vấn đề thú vị, nếu danh sách đường tắt còn được gọi là ân điển của thần, con đường của thần, vậy tại sao những phiến đá khi đầy đủ hai mươi hai danh sách đường tắt lại được gọi là phiến đá Khinh nhòn? "Khinh nhòn", thực là một từ có ý nghĩ sâu xa đây... Rốt cuộc là khinh nhòn ai? Là ai tạo ra phiến đá Khinh nhòn? Vì sao có thể nắm giữ được tất cả danh sách đường tắt? Bên trên ghi lại nội dung gì? Thật muốn xem một cái..."

"Ngày 12 tháng 7, hôm nay tôi biết được một sự thật, vật phong ấn là một bộ phận quan trọng tạo thành thực lực cho giáo hội, dẫn cho một số thứ trong những vật phong ấn ấy rất rất rất là nguy hiểm. Mà trong bảy giáo hội lớn, giáo hội Thần Công Tượng có số lượng vật phong ấn ít nhất, và trình độ nguy hiểm tương ứng cũng thấp nhất... Tôi có nên gia nhập một tổ chức không có tiền đồ gì không? Không, hần là phải nghĩ như này, giấy trắng thì mới dễ vẽ tranh, tổ chức nhỏ yếu mới khiến tôi phát huy được bản thân!"

"Ngày 14 tháng 7, tôi lại gặp quý ngài thần bí Zarathu, không ngờ ông ta lại chính là thủ lĩnh của hội Mật Tu cổ xưa!"

Đọc tới đây, đồng tử Klein co rụt lại, suýt thì hấn đã làm ra phản ứng khác thường rồi.

Trong tư liệu của giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, gia tộc Zarathu có đôi chút dính dáng tới hội Mật Tu, mà theo Russel đại để chứng minh thêm một bước nữa rằng Zarathu thần bí kia là thủ lĩnh của hội Mật Tu. Như vậy xem ra chuyện hội Mật Tu nắm giữ danh sách đường tắt "Thầy Bói" là không có gì khả nghi.

Ngay khi Klein đọc nhật ký, Audrey nhìn lên ghế chủ nhân, bắt đầu quan sát theo thói quen. Nhưng tầm mắt của cô bị sương mù xám dày đặc hoàn toàn ngăn cách bên ngoài. Audrey ngẩn ra, rồi đột nhiên hoàn hồn, vội vã quay đầu nhìn những ngôi sao đỏ sậm hư ảo kia.

"Mình lỗ mãng quá, to gan quá, ngu xuẩn quá, lại định quan sát ngài Kẻ Khờ... May quá, may là ngài không tức giận." Audrey khe khẽ lè lưỡi, giả vờ như đang ngắm phong cảnh, chỉ thiếu ngâm nga một giai điệu nhẹ nhàng nữa.

Arges im lặng ngồi ở đằng kia, mắt nhìn thẳng vào mặt bàn dài, an phận hệt như đang đối mặt với một vị thần linh chân chính.

Klein thu hồi suy nghĩ, quét mắt về những dòng cuối của nhật ký trong tay:

"Sau khi biết tôi đã thành "Thông Thức Giả", Zarathu bảo rằng tôi đã lựa chọn một con đường chắc chắn sẽ gian nan, nhưng giai đoạn đầu tương đối an toàn. Tôi hỏi vì sao, ông ta chỉ cười nói rằng bí mật ẩn giấu trong danh sách đường tắt còn nhiều hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Tôi không nhận được bèn hỏi ông ta là danh sách đường tắt nào, ông ta nói cho tôi biết danh sách 9 của ông ta là "Thầy Bói".

Tôi cố ý châm biếm ông ta rằng chẳng lẽ mỗi một vị "Thầy Bói" đều nói một nửa giấu một nửa, chẳng bao giờ nói rõ mọi chuyện sao? Hơn nữa

rõ ràng ông ta ở danh sách cao, đã không cần đóng vai "Thầy Bói" nữa rồi! Zarathu bảo rằng đây là thói quen đã thành hình của ông ta kể từ khi trở thành "Thầy Bói", với cả chỉ như vậy mới gợi được sự tò mò của tôi lên, để tôi hợp tác với ông ta. Ông ta hy vọng tôi có thể giúp ông ta đánh cắp một vật phong ấn nguy hiểm ra khỏi giáo hội Thần Công Tượng, đó là di vật của gia tộc Antigenous.

Rất hiển nhiên, tôi bắt buộc phải thành viên trung tâm của giáo hội Thần Công Tượng thì mới làm được chuyện này. Tôi lại hỏi Zarathu rằng, mất bao lâu khi dùng phương pháp đóng vai để tiêu hóa được hết ma được, dựa theo tiêu chuẩn nào để cân nhắc. Ông ta bảo tôi rằng ở danh sách thấp ấy, chỉ cần nghiêm chỉnh đóng vai, không quá nửa năm là sẽ tiêu hóa hết ma được, còn nhanh nhất thì chỉ cần một tháng. Mà tiêu chuẩn cân nhắc thì rất đơn giản, một khi tiêu hóa xong xuôi, mỗi một người phi phạm sẽ tự mình cảm nhận được ngay tức thì, phải thì sẽ là phải, không phải thì sẽ là không phải.

Tôi tiếp tục hỏi cụ thể hơn, ông ta chỉ cười chứ không đáp. Cmn chứ cười mà không đáp, chờ tôi trở thành đại nhân vật ở danh sách cao xem, cứ thấy "Thầy Bói" nào là phải dần kẻ đó một trận mới được!"

Đại đế, xin ông hãy yên giấc đi... Klein đọc tới đọc lui, rồi lại quăng mắt về phía "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược":

"Để hai người chờ lâu rồi!"

"Đây là vinh hạnh của chúng tôi." Audrey vẫn chưa hoàn hồn hẳn nên sao còn nhớ được mình là "Khán Giả" nữa. Cô quay sang nhìn "Người Treo Ngược", tổ chức lại ngôn từ rồi hỏi: "Tôi có thể đi đâu để tìm hội Tâm Lý Luyện Kim?"

Hội Tâm Lý Luyện Kim... Klein đột nhiên nhớ tới người đã mua vật liệu phụ cho ma được "Khán Giả" ở chợ đen thành phố Tingen. Có lẽ anh ta

chính là thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim?

Ngay khi Klein đang nghĩ xem nên tiếp cận đối phương như nào, "Người Treo Ngược" Arges Wilson lắc đầu nói: "Tiểu thư "Chính Nghĩa", thứ nhất alf tôi không biết manh mối gì. Thứ hai, tôi cho rằng cô không phải vội vã tìm hội Tâm Lý Luyện Kim như vậy làm gì, điều cô cần chú trọng bây giờ đó là tiêu hóa ma được "Khán Giả"."

Audrey liếc Kẻ Khờ một cái, thấy ngài không có gì bổ sung, bèn thất vọng gật đầu nói:

"Tôi chỉ hy vọng có thời gian chuẩn bị đầy đủ, tiếp cận bọn họ theo cách tự nhiên hơn. Được rồi, vậy khi nào tôi mới có thể tiêu hóa hết ma được "Khán Giả", chấm dứt việc đóng vai? Có tiêu chuẩn gì để phán đoán không? Tôi gần như không thấy tâm tình khó chịu phiền não, hay nghe thấy những lời vô nghĩa nữa."

"Người Treo Ngược" Arges nhìn Kẻ Khờ trong sương mù xám, thấy ngài không tỏ vẻ gì bèn châm chọc rồi đáp:

"Nếu không dùng phương pháp đóng vai thì theo nguyên tắc bình thường là phải chờ đợi chí ít ba năm, xác nhận hoàn toàn không còn sự cấu kình, nghe nhầm, ảo giác, và dùng một phương pháp đơn giản để xác định, đó là khiến bản thân mệt mỏi tức cùng cực. Ở trạng thái này, nếu không nghe thấy tiếng thì thậm chí điên cuồng nữa, không thấy được chuyện kỳ quái nữa mới có thể thăng cấp. Mà tôi cũng vừa tiếp xúc với phương pháp đóng vai, cảm thấy rất tốt, hẳn là không tới ba năm."

Nói vậy khác gì chưa nói... Ba năm, lâu quá... Audrey thầm oán một câu. Cô vừa nghĩ như vậy thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ bàn cộc cộc vang lên. Audrey ngẩn ra, sau đó vui sướng. Cô quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Kẻ Khờ đang gõ lên cạnh bàn.

Arges ngồi càng thêm ngay ngắn, cùng chờ đợi Kẻ Khờ mở miệng.

Klein đáp với ngữ khí như thường: "Ở danh sách thấp, chỉ cần nghiêm chỉnh đóng vai là chưa tới nửa năm có thể tiêu hóa hoàn toàn, thậm chí một tháng không phải là không được."

Hắn nhìn "Chính Nghĩa", chậm rãi bổ sung: "Dấu hiệu tiêu hóa hoàn toàn, đến lúc đó cô khác biệt, không cần người khác bảo cho."

"Một tháng... Tốt quá! Cảm ơn ngài, Kẻ Khờ!" Audrey vui sướng tới mức không lời nào có thể biểu đạt được đầy đủ.

Tiểu thư Chính Nghĩa, đừng tưởng mình là đứa con mà trời chọn, trọng điểm ở đây là nửa năm... Klein giơ tay phải lên để bên cạnh miệng.

"Nửa năm..." Arges lẩm bẩm.

Từ ngữ khí của anh ta, Audrey nghe ra được sự vui sướng, yên tâm và nghi hoặc mãnh liệt. Anh ta đang nghi hoặc điều gì? Audrey lại mở miệng hỏi: "Ngài Kẻ Khờ, ngài có định tăng thêm thành viên mới không?"

Klein dựa ra sau, hồi đáp theo những gì mình nghĩ từ trước: "Ban đầu chỉ là thử nghiệm, cho nên không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng hiện giờ, là một tụ hội định kỳ, bắt buộc phải lựa chọn thành viên một cách nghiêm ngặt, tôn chỉ hàng đầu của chúng ta là bí ẩn."

Audrey khẽ gật đầu, nói: "Nói cách khác, cần các bước như quan sát, đề cử và đánh giá nữa, ừm, là trình tự."

"Cô hiểu như vậy cũng không sai." Klein khẳng định. Lòng hắn thì đang nghĩ xem làm sao để hỏi về hội Mật Tu và ma dược "Tên Hề". Phải hỏi như nào mới phù hợp với thân phận của ta? Klein khó xử.

Lúc này, thấy "Chính Nghĩa" tạm thời không có chuyện gì khác, Arges chủ động nói:

"Tôi nghe nói có một vị "Kẻ Lắng Nghe" của hội Cực Quang đang tìm dấu vết của Chúa Sáng Thế Chân Thực, cũng chính là "Thánh Sở" mà họ tuyên bố."

"Chúa Sáng Thế Chân Thực?" Audrey nghi hoặc hỏi lại.

"Đó là một vị mà không ít tổ chức thần bí với giáo phái bí ẩn cùng thờ phụng. Bọn họ cho rằng Chúa Sáng Thế chưa thật sự chết, thứ trọng yếu mà Người để lại chính là Chúa Sáng Thế Chân Thực." Arges giải thích sơ qua: "Từ kỷ thứ năm tới nay, Chúa Sáng Thế Chân Thực đã dùng rất nhiều hình tượng để xuất hiện, ví dụ như "Người khổng lồ treo ngược", "Con mắt sau bức màn tối". Ha ha, rất nhiều người tin rằng Russel đại đế đã tham khảo hình tượng của Chúa Sáng Thế Chân Thực khi phát minh ra bộ bài Tarot, thế nên mới có lá bài "Người Treo Ngược"."

Nói tới đây, anh ta nhìn Klein, nói: "Những gì tôi nói không có vấn đề gì nhĩ ngài Kẻ Khờ?"

Đang thử cái nhìn của ta về Chúa Sáng Thế Chân Thực à? Klein nhớ tới người đàn ông trần truồng đầy máu tươi bị đóng đinh treo ngược trên giá thập tự mà đội trưởng thấy ở trong giấc mơ của Hanas Fansent, bèn có ý tưởng trong lòng. Cho dù là treo ngược hay bóng tối, không phải đều mang theo vẻ tà dị sao?

Vì vậy, hắn khẽ cười một tiếng: "Ta muốn gọi hắn là, Chúa Sáng Thế sa ngã."

P/s: Lạnh tái tê các bác ạ, chỉ còn 11 độ, ko muốn làm gì chỉ muốn ôm chăn!:(

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 94: Hiền Giả Ẩn Nặc

Dịch giả: nh0ckd255

"Chúa Sáng Thế sa ngã... Sa ngã..." Người Treo Ngược Arges lặp lại những người này của Kẻ Khờ, bắt đầu trầm tư. Mà thái độ thoải mái, tự nhiên và không thêm để ý của đối phương cứ hiện ra trong lòng anh ta.

Đó là một thái độ kiểu ngang hàng, nhìn thẳng!

Nếu như không có nghi thức lúc trước, có lẽ Arges sẽ cho rằng Kẻ Khờ đang phô trương thanh thế, dùng thủ đoạn nâng bản thân lên để khiến mình và "Chính Nghĩa" phải kính sợ. Nhưng hiện giờ anh ta thà tin rằng dù Kẻ Khờ không bằng Chúa Sáng Thế Chân Thực, nhưng cũng đã tới gần cấp độ đó.

Là nguy hiểm... Cũng là cơ hội hiếm có... Arges lặng lẽ thì thào một câu, sau đó nói với vẻ khá vui:

"Thưa ngài Kẻ Khờ, câu nói của ngài thích hợp hơn hẳn. Căn cứ vào những gì chúng tôi quan sát được, mọi người phi phạm thờ phụng Chúa Sáng Thế Chân Thực, không, Chúa Sáng Thế Sa Ngã đều có tỉ lệ mất khống chế cao hơn bình thường, phần lớn còn lại đều là lũ điên."

Tư liệu của Kẻ Gác Đêm cũng nhắc tới điều này... Hơn nữa "lũ điên" không phải là chỉ việc mất lý trí, mà là tam quan của bọn họ đã bị bóp méo một cách khác thường... Klein vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, không tiếp lời của Người Treo Ngược. Hắn còn đang mãi suy nghĩ xem nên làm cách nào

để hỏi chuyện hội Mật Tu và ma được "Tên Hề", nhưng mãi không tìm được cách nào phù hợp với thân phận.

Tiếc rằng nơi này hoàn toàn khác với mạng xã hội, không thì ta có thể lập một nick ảo đưa vào đây, chỉ phụ trách hỏi những vấn đề mà ta không tiện hỏi... Có lẽ ngày nào đó ta học được ma pháp tương tự là có thể thử xem sao, ví dụ như khiến một nửa thành viên thành nick ảo của ta...

Chỗ này có hai mươi hai chiếc ghế dựa, bộ bài Tarot có hai mươi hai lá, tạo nên một sự đối ứng vô cùng hoàn mỹ. Nhưng lúc mình "muốn" một thần điện, hoàn toàn không hề tự xưng là "Kẻ Khờ", cũng không định thành lập hội Tarot, ừm, đây là tượng trưng cho hai mươi hai danh sách đường tắt?

Ta muốn thần điện, thế là thần điện xuất hiện. Vậy nếu ta muốn một "nick ảo", liệu có "nick ảo" nào xuất hiện không...

Thấy Kẻ Khờ trong màn sương dày đặc không nói gì, "Chính Nghĩa" Audrey nửa cảm thán nửa tò mò:

"Nghe có vẻ đáng sợ quá. Ừm, "Người Treo Ngược", anh có thể kể rõ về một số tổ chức thần bí và giáo phái bí ẩn không? Tôi thường ngày khó mà tiếp xúc được với những thứ này, chỉ có thể thông qua các anh mà thôi. Tôi sẽ trả thù lao, không biết anh muốn gì?"

Hỏi hay lắm! "Chính Nghĩa", ở một mức độ nào đó cô quả nhiên có thể nhận trách nhiệm làm nick phụ cho tôi... Như vậy "Người Treo Ngược" ắt sẽ nhắc tới hội Mật Tu... Cô đúng là vai phụ tốt nhất! Klein nghe mà tinh thần phấn chấn, nhưng hẳn không để tâm tình lộ ra ngoài qua vẻ mặt và động tác chút nào.

Arges suy nghĩ một lát rồi nói:

"Tôi cần một khoản tiền, 1.000 bảng, tốt nhất là tiền mặt mà seri không liền nhau, hoặc đá quý mới được khai thác, tính toán theo giá bình quân hàng tháng của thị trường châu báu Backlund."

1.000 bảng? Đây là một khoản tiền lớn, có thể mua một tòa nhà ngay khu phố cao cấp của thành phố Tingen rồi! Không phải ai cũng có thể lấy được số tiền như vậy ra... Đây hẳn là lương một năm của đội trưởng nhỉ? "Tiền bồi thường cái chết" của Harriet cũng chỉ có 300 bảng... Tiểu thư "Chính Nghĩa" dù là quý tộc, nhưng rõ ràng cô ta còn chưa thừa kế gia sản, chỉ có thể lợi nhuận hàng năm tương ứng mà thôi... Hừm, thảo nào "Người Treo Ngược" lại bảo có thể thay thế bằng đá quý... Klein rất miễn cảm với con số về tiền bạc, may là cơ thể hắn đã được sương mù xám dày đặc che phủ.

Với một quý cô độc thân mà nói, 2.000 bảng đã đủ để cô ta có một cuộc sống quá thể diện rồi! Nếu là 2.000 bảng thì lợi nhuận một năm phải tầm 100 bảng.

"1.000 bảng?" Audrey kinh ngạc thốt lên, sau đó trả lời với ngữ khí khá nhẹ nhàng và sung sướng: "Không thành vấn đề, vẫn đưa tới địa chỉ lúc trước à?"

Nghe "Chính Nghĩa" nói như thế nghĩa là cô ta thấy quá rẻ? Klein không làm cho mình nhìn sang bên đó.

Arges phải im lặng tới hơn hai mươi giây mới nói:

"Đúng vậy, quán bar Dững Sĩ Và Biển ở phố Bồ Nông, khu Hoa Hồng Trắng, cảng Pritz, đưa cho ông chủ là William James, nói là "thuyền trưởng" cần."

"Ok." Audrey khẽ dựa ra sau, học theo tư thế của "Kẻ Khờ": "Người Treo Ngược, anh có thể bắt đầu được rồi."

Arges liếc Kẻ Khờ một cái, châm chước một lát rồi mới từ tốn nói:

"Chúng ta bắt đầu từ hội Khổ Tu Morse nhỉ. Đây là tổ chức bí ẩn đầu tiên nhất, đương nhiên không ít người cho rằng tổ chức bí ẩn đầu tiên nhất phải là giáo hội của nữ thần Đêm Tối, Mẫu thần Đất Đai và Thần Chiến Tranh."

"Những người này chắc chắn là thành viên của giáo hội Chúa Tế Bảo Táp, Mặt Trời Vĩnh Hằng hoặc giáo hội Thần Tri Thức và Trí Tuệ." Audrey rầu rĩ phản bác một câu.

Giáo hội Nữ Thần là tổ chức bí ẩn đầu tiên nhất? Đây là lần đầu tiên Klein nghe thấy câu nói này. Rốt cuộc kỳ thứ tư, hoặc kỳ thứ ba đã xảy ra chuyện gì?

Arges cười nói:

"Những chân tướng ấy đã bị chôn vùi trong lịch sử cổ xưa, điều duy nhất có thể khẳng định là chưa có ai nói rằng giáo hội Chúa Tế Bảo Táp, Mặt Trời Vĩnh Hằng hoặc giáo hội Thần Tri Thức và Trí Tuệ từng là tổ chức bí ẩn. Được rồi, để tiết kiệm thời gian chúng ta hãy trở lại chủ đề chính nào. Hội Khổ Tu Morse là mấy người đã từng nhìn thấy phiến đá Khinh nhờn lập ra, bọn họ tín ngưỡng một vị thần linh không phải nhân cách hóa, có tên là Hiền Giả Ẩn Nặc.

Người này được miêu tả là thần linh, nhưng càng giống với một loại lý niệm, một loại pháp tắc tự nhiên, ví dụ như mọi vật đều có số, và Hiền Giả Ẩn Nặc chính là hóa thân của thần số. Ví dụ như tri thức tối thượng, Hiền Giả Ẩn Nặc chính là hiện thân của tri thức. Cho nên lúc ban đầu hội Khổ Tu Morse là một tổ chức rất được người ta kính trọng, có mối quan hệ hài hòa với các giáo hội lớn.

Thành viên của tổ chức này sử dụng việc khổ tu để đối kháng lại sự mất khống chế, hóa giải ảnh hưởng còn sót lại của ma được, cũng giữ bí

mật nghiêm ngặt, kiên trì đạo đức và giới luật, cho rằng người chết rồi sẽ không ngừng chuyển kiếp... Danh sách 9 mà bọn họ nắm giữ tên là "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn"... Thuật ngữ "Thầy Phù Thủy" cũng được truyền ra từ tổ chức này."

Audrey thưởng thức những lời miêu tả của "Người Treo Ngược", hỏi ngược lại một cách sâu sắc: "Anh bảo rằng ban đầu hội Khổ Tu Morse là một tổ chức được người ta rất kính trọng, chẳng lẽ bây giờ thì không?"

Arges khẽ gật đầu, nói: "Đúng vậy, bọn họ đã sa ngã thành tổ chức tà ác."

"Vì sao? Tôi cảm thấy lý niệm của bọn họ rất tốt, rất bình thường mà." Audrey bày tỏ sự nghi ngờ của mình.

Đây cũng là điều Klein hoài nghi, những tư liệu mà cấp độ bảo mật của hắn có thể tiếp xúc đều không ghi chép tới nguyên nhân hội Khổ Tu Morse sa ngã.

Arges lại nhìn ngài Kẻ Khờ cao siêu không nói gì, "ừ" một tiếng rồi nói:

"Tôi không rõ nguyên nhân thực sự lắm, có lẽ cũng bị bụi bặm lịch sử che phủ rồi. Nhưng tôi có biết một lời giải thích khá rợn người. Trong lời giải thích ấy, nguyên nhân chủ yếu cho sự sa ngã của hội Mật Tu Morse là vì vị thần mà bọn họ thờ phụng, cũng chính là "Hiền Giả Ẩn Nặc", là sống, và biến thành tà thần nhân cách hóa!"

"Sống? Sao... Sao có thể sống được?" Audrey hỏi lại với ngữ khí không thể tin tưởng, không thể hiểu nổi. Cô ta thoát khỏi trạng thái "Khán Giả" từ lúc nào không biết.

Hệt như chuyện ma ngày xưa... Hơn nữa "con ma" đó lại còn là thần linh... Nội tâm Klein cũng dấy lên sóng to gió lớn.

"Xin lỗi, không ai biết đáp án." Arges vốn định thản nhiên nói rằng "Có lẽ ngài Kẻ Khờ biết", nhưng anh ta vẫn kìm nén nó lại, bởi hôm nay anh ta đã dạo qua bờ vực nguy hiểm một lần rồi.

Mục thứ 7, chương 5 của cuốn "Sách Bao Táp" có một câu mà Arges hãy còn nhớ như in, đó là: "Không thể dò xét thần!"

Audrey thu cảm xúc lại, không hỏi theo nữa, mà chỉ ra hiệu cho anh ta tiếp tục.

Klein vẫn giữ nguyên tư thế ngồi và sự im lặng, xác minh những gì "Người Treo Ngược" kể và thông tin mà bản thân biết một lượt.

Đến cuối cùng, hắn phát hiện có bốn điểm mà bản thân phải chú ý:

Một, ở kỷ thứ tư, giáo phái Ma Nữ còn được gọi là gia tộc Ma Nữ. Khi đó bọn họ có rất ít thành viên, duy trì số lượng theo việc sinh sản huyết thống. Hơn nữa bọn họ sẽ giết chết cha của đứa bé, cũng vứt bỏ con trai, cho nên toàn bộ thành viên đều là nữ. Đương nhiên, đây là những gì Arges kể, còn thật giả như nào thì tạm thời chưa thể kiểm chứng.

Hai, Linh giáo đoàn tín ngưỡng cái chết và học phái Hoa Hồng thích thờ cúng máu me đều tới từ lục địa Nam. Sau khi thời đại thuộc địa đến, bọn họ bị bảy giáo hội tấn công tới mức gần như diệt vong, nhưng cũng nhờ thế mà truyền bá được tới lục địa Bắc.

Ba, hiện tại hội Tâm Lý Luyện Kim tương tự với hội Khổ Tu Morse ban đầu, không thờ phụng thứ được nhân cách hóa, và cho rằng tinh thần con người có thể diễn hóa ra tất cả.

Bốn, hội Mật Tu là tổ chức có tần suất hoạt động thấp nhất trong tất cả các tổ chức bí ẩn, bởi vậy không ai biết rõ về nó. Mỗi lần bọn họ xuất hiện dường như đều lần theo một thứ gì đó, truy tìm thứ gì đó.

Lần theo thứ gì? Truy tìm cái gì? Klein bỗng nhớ tới trang nhật ký vừa đọc, thủ lĩnh Zarathu của hội Mật Tu hợp tác với Russel nhằm mục đích lấy được một dị vật của gia tộc Antigenous. Mà lần này bọn họ xuất hiện với mục đích tìm lại cuốn bút ký đã mất, cuốn bút ký của gia tộc Antigenous... Klein híp mắt lại, cảm thấy mình nắm bắt được yếu tố trọng tâm trong việc hành động của hội Mật Tu: Bọn họ đang tìm kiếm vật còn sót lại của gia tộc Antigenous!

Klein khắc chế sự muốn gõ bàn của mình, lòng suy nghĩ: Hừm, bọn họ đang tìm dấu vết còn sót lại của gia tộc Antigenous? Nếu muốn lấy được phương pháp điều chế ma dược "Tên Hề" từ chỗ Hội Mật Tu, cần phải bắt tay vào phương diện này?

Sau khi trao đổi tin tức một lúc, Klein tuyên bố cuộc tụ hội lần này đến đây là kết thúc.

"Tuân theo ý chí của ngài." Audrey và Arges đồng thời đứng dậy.

Sau khi cắt đứt liên hệ, nhìn bóng dáng bọn họ tan biến, Klein nắn bóp ấn đường, thử tưởng tượng một "nick ảo". Hắn vừa nghĩ cái là thấy một bóng người xuất hiện ở một góc của bàn dài bên dưới. Bóng người này mặc áo đuôi tôm màu đen, đội mũ phớt, vẻ mặt đại ra, hành động cứng nhắc, cho dù có sương mù xám bao phủ thì vẫn thấy rõ sự không phù hợp của nó.

Không được... Klein thử lại nhiều lần, cuối cùng thở dài, từ bỏ ý định tạo ra nick ảo.

Lại thử một chuyện khác, hắn tiếp tục ngồi trên chiếc ghế chủ nhân trên màn sương xám, suy xét lời mà Audrey nói lúc trước, tò mò quăng mắt về phía các ngôi sao đỏ sậm và hư ảo.

Sau một lát im lặng, Klein bắt đầu đáp lại lời cầu khẩn mà không phải dùng phương thức thành lập mối liên hệ để tiếp xúc với những ngôi sao này.

Trong sự yên bình và tĩnh lặng, hắn không nhận được bất cứ tin tức gì từ chừng mười ngôi sao ở gần hắn.

Như vậy chỉ khi thành lập mối liên hệ trước, kéo người lên sương mù xám rồi mới có thể "đáp lại"? Klein gật đầu, rồi cảm thấy thất vọng. Hắn không muốn làm trái lại ý muốn của kẻ khác mà kéo đối phương vào trong không gian này.

Ừm... Klein bắt đầu chuẩn bị rời đi, nhưng theo quán tính tiếp xúc tới một ngôi sao hư ảo ở gần đó.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được có tiếng "khẩn cầu" mong manh và không rõ ràng lắm tới từ ngôi sao kia!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 95: "Người Khẩn Cầu"

Dịch giả: nh0ckd255

"Khẩn cầu?"

Klein hào hứng, dựa theo biện pháp nhìn trộm "Người Treo Ngược" lần trước khiến linh tính của mình lan tới rồi chạm vào ngôi sao đỏ sậm kia.

Một hình ảnh méo mó và mơ hồ hiện ra trước mắt hắn, chỉ có thể thấy một thiếu niên với mái tóc màu nâu nhạt đang quỳ hai chân dưới đất, quay mặt về phía một quả cầu thủy tinh trong suốt.

Thiếu niên này mặc quần áo màu đen bó sát người, hoàn toàn khác hẳn với phong cách đang thịnh hành ở vương quốc Ruen, cũng có khác biệt rất lớn với trang phục truyền thống của các quốc gia như đế quốc Fusark, nước cộng hòa Entis.

Cảnh vật xung quanh cậu ta tối mờ, có một chiếc bàn cũ, thi thoảng lại được ánh sáng lóe lên chiếu sáng, nhưng Klein không nghe thấy tiếng sấm đì đùng hay tiếng mưa rơi.

Trong hình ảnh đó, thiếu niên kia chống hai tay trước trán, người khom về phía trước, đang không ngừng cầu khẩn điều gì đó, chất giọng trầm vang vọng bên tai Klein.

Klein chăm chú lắng nghe, lại phát hiện một chuyện khiến hắn xấu hổ: Hắn không hiểu đối phương đang nói gì, đó là một ngôn ngữ mà hắn chưa tiếp xúc bao giờ!

Là chúa tể thần bí của màn sương xám, ta lại không biết "ngoại ngữ"... Klein cười tự giễu, không cam lòng mà tiếp tục cố gắng nghe, còn chăm chỉ hơn cả thi nghe Tiếng Anh lúc trước.

Khi nghe như vậy, hẳn dần nhận ra một vấn đề: Tuy ngôn ngữ của cậu ta không thuộc bất cứ ngôn ngữ nào mà hẳn được học, nhưng rất gần với tiếng Fusark cổ, có dấu vết tương đồng!

"Cha... Mẹ... Hai từ này hẳn là có ý này nhỉ? Rất giống tiếng Fusark cổ, nhưng vẫn có điểm khác..." Klein nhú mày, trầm tư suy nghĩ: "Tiếng Fusark cổ là ngôn ngữ thông dụng của con người ở kỷ thứ tư, nguồn cội của tất cả ngôn ngữ hiện tại, hơn nữa bản thân nó cũng biến đổi dần dần... Hiện giờ mình hoàn toàn không có cách nào xác định..."

Hắn nghe và nghe, dựa theo cấu tạo ngữ pháp loại bỏ các ngôn ngữ đương đại như tiếng Ruen, tiếng Fusark và tiếng Entis.

"Là một biến thể của tiếng Fusark cổ qua dòng lịch sử lâu dài? Giống chữ viết trong cuốn bút ký của gia tộc Antigenous?" Klein gõ ngón tay lên cạnh chiếc bàn đồng thau, khẽ gật đầu: "Còn một khả năng nữa, đó là tiếng Fusark cổ không phải tự nhiên sinh ra, mà biến đổi ra từ tiếng người khổng lồ... Đế quốc Fusark ở phương bắc vẫn tự xưng dân của họ có huyết thống của người khổng lồ... Có lẽ đây là tiếng người khổng lồ từ niên đại cổ xưa..."

Đến bước này, vì không có đủ tri thức nên Klein đành phải dừng lại, thu hồi linh tính, không nhìn cũng không nghe nữa. Hẳn không định kéo thiếu niên đang khẩn cầu kia lên trên màn sương xám này ngay lập tức, mà hẳn định phải biết đối phương nói gì trước đã. Đương nhiên trước đó hẳn sẽ quan sát thường xuyên, coi như là "kiểm tra khảo sát" cơ bản.

Phù... Klein thở hắt ra, dựa ra sau trong thần điện sương mù rộng lớn này. Hẳn lấy linh tính bao trùm bản thân, mô phỏng cảm giác rơi xuống.

...

Sau khi "ôn tập" xong nhật ký Russel, Klein thay bộ vest, ra ngoài đi tới câu lạc bộ bói toán. Mặc dù lương đã tăng gấp đôi, hắn vẫn đi xe ngựa công cộng, chỉ là chăm sóc quán bánh mì của bà Wendy một phen, mua một cốc trà đá ngọt với 1,5 penny để xua tan cái nóng mùa hè.

Đến quảng trường Holls, Klein ném cốc giấy vào thùng rác, rồi bước lên tầng hai. Vừa tới trước cửa, hắn đã nấn ẫn đường mở linh thị ra trước.

Bước vào sảnh tiếp khách một cái, Klein lập tức cảm nhận sự bi thương đang ngập tràn nơi này. Cô gái Angelica xinh đẹp đang ngồi yên ở nơi đó, ánh mắt mờ mịt, hốc mắt đỏ bừng.

"Nỗi buồn rồi cũng sẽ qua." Klein đi tới trước mặt Angelica, dịu dàng nói.

Angelica ngẩng phắt đầu lên, khẽ thì thào với vẻ mờ mịt: "Anh Moretti..."

Rồi cô nhanh chóng tỉnh táo lại, kinh ngạc hỏi: "Anh, anh biết chuyện về Fansent rồi à? À đúng rồi, tôi quên rằng anh là một người xem bói xuất sắc."

Klein thở dài phối hợp: "Tôi chỉ có thể bói ra được tình huống mơ hồ... Rốt cuộc ông Fansent đã gặp phải chuyện gì?"

"Ông chủ bảo chúng tôi rằng ông Fansent tái phát bệnh tim trong lúc ngủ, đã bình yên rồi khỏi trần gian rồi." Nói xong, Angelica lại nức nở: "Ông ấy là một người nhân ái, khách khí mà, còn là người thầy tinh thần của rất nhiều hội viên. Ông ấy, ông ấy còn trẻ như vậy..."

"Xin lỗi vì đã khiến cô thêm buồn." Klein không an ủi nhiều, chậm rãi đi tới phòng hội nghị.

Angelica lấy khăn tay ra lau mắt và mũi, sau đó nhìn bóng lưng Klein, nói với theo: "Anh Moretti, anh muốn uống gì?"

"Hồng trà." Klein ưa thích hồng trà hơn cà phê, tuy mùi vị cũng không ngon cho lắm.

Tính ra thì hẳn thích bia gừng, trà đá ngọt hơn nhiều, chẳng qua là một quý ông, không thể như một đứa trẻ ở các trường hợp chính thức trang trọng được...

Bởi hôm nay là thứ Hai cho nên chỉ có năm, sáu hội viên ở trong phòng hội nghị. Trong linh thị của Klein, màu sắc cảm xúc của bọn họ có sự khác nhau, có bị thương thấy rõ, lại có cái chỉ nhàn nhạt, có người gần như không bị ảnh hưởng gì.

"Rất bình thường... Đều là phản ứng bình thường." Klein khẽ gật đầu, cầm gậy rồi kiếm một chỗ ngồi xuống.

Hắn đang định tiện tay đóng linh thị, bỗng thấy Angelica bước vào và đi tới phía mình.

"Anh Moretti, có khách tìm anh, ừm, là vị lần trước." Cô gái xinh đẹp khẽ nói.

"Cô còn nhớ rõ anh ta?" Klein mỉm cười hỏi lại.

Hừm, không biết anh ta có mua loại thuốc thần kỳ theo lời nhắc nhở của mình không... Không biết anh ta còn cần phẫu thuật không...

Angelica mấp máy môi: "Chỉ có một mình anh ta chịu chờ ở câu lạc bộ cả một buổi chiều để gặp người xem bói."

Klein cầm gậy đứng lên, không nói gì mà cứ thế đi ra ngoài.

Tới sảnh tiếp đãi, hắn thấy người đàn ông đã tới xem bói lần trước, cũng thấy khí tràng phần gan của anh ta đã trở lại màu bình thường, toàn thân cũng vậy.

"Chúc mừng anh, cảm giác khỏe mạnh tuyệt vời vậy đó." Klein mỉm cười chìa tay ra.

Bogda sửng sốt, rồi mới hiểu ra, sau đó giơ hai tay nắm chặt lấy tay phải Klein: "Anh Moretti, quả nhiên anh có thể "nhìn" ra tình trạng của tôi! Vâng, tôi khỏi rồi! Bác sĩ hỏi han rồi khám lại nhiều lần, bọn họ vẫn không thể tin rằng tôi cứ khỏi như vậy!"

Nghe Bogda mừng rỡ kể lại, Klein tỉnh táo xác nhận một chuyện: Vị thầy thuốc của hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson kia chắc chắn là người phi phạm!

Hắn đã tận mắt thấy rõ phần gan của người đàn ông trước mắt này nghiêm trọng tới mức nào, mà lại có thể được chữa trị khỏi hẳn chỉ trong vài ngày, đây đã hoàn toàn ra khỏi phạm trù của thảo dược và y thuật, chỉ có phi phạm mới giải thích được! Lại thêm chuyện của Glacis, như vậy đáp án chỉ có một.

"Tôi muốn sám hối với Thần, tôi lại nghi ngờ anh, nghi ngờ vị thầy thuốc thần kỳ kia." Bogda nắm chặt tay Klein không chịu buông, vẫn nói liên tục để thể hiện sự hồ thẹn và kích động của mình: "... 10 bảng kia thật đáng giá, nó mua lại được tính mạng cho tôi!"

Cái gì? 10 bảng? Anh chỉ hẳn 10 bảng cho loại thuốc kia? Mà phí xem bói của tôi anh lại chỉ đưa có 8 penny? Mới có 8 penny... 8 penny... penny... Klein nghe mà suýt nữa nghệt ra.

Lúc này Bogda buông hai tay ra, tươi cười lùi ra sau một bước, cung kính cúi người: "Hôm nay tôi tới để bày tỏ sự cảm kích. Cảm ơn anh, thầy Moretti, anh đã soi sáng con đường cho tôi, cứu tính mạng tôi."

"Đây là kết quả anh trả tiền xem bói để có được, không phải cảm ơn bất cứ ai." Klein khẽ ngẩng đầu, u buồn nhìn nơi tường và trần tiếp giáp nhau, đáp lại với phong cách rất thần côn.

"Anh đúng là một vị thầy bói chân chính." Bogda ca ngợi: "Lát nữa tôi còn phải tới phố Vlad cảm ơn vị thầy thuốc kia, cũng mua loại thuốc mà ông ta đề cử."

"Không phải anh đã khỏi rồi sao?" Klein che giấu sự kinh ngạc của mình rất tốt.

Bogda nhìn xung quanh, thấy cô gái tiếp đón không chú ý tới bên này, bèn khẽ cười nói: "Đó là thảo dược có bỏ thêm bột xác ướp, có thể hãm ra một loại thuốc khiến cả đàn ông và phụ nữ hài lòng... Lúc trước tôi không tin ông ta, giờ thì không hề nghi ngờ gì rồi."

Còn có loại thuốc như này? Klein lập tức cảm thấy tên thầy thuốc kia là kẻ lừa đảo, rồi nghi ngờ rằng có phải mình đã đẩy anh chàng đối diện vào giường sưởi không. Hắn quan sát Bogda từ trên xuống dưới vài lần, xác nhận màu sắc khí tràng của đối phương không có vấn đề gì.

"Bột xác ướp?" Klein bắt được từ này, bèn hỏi lại.

"Đúng vậy, là bột xác ướp. Tôi hỏi bạn tôi rồi, anh ấy bảo đám quý tộc Backlund luôn điên cuồng theo đuổi thứ này. Loại bột được mài ra từ xác ướp có thể khiến cánh mày râu thể hiện vô cùng hoàn hảo trên giường. Tuy nó có vẻ ghê tởm và bẩn thỉu, nhưng đây mới là thứ nguyên vật liệu của quý tộc..." Bogda giải thích cặn kẽ, ánh mắt đầy vẻ muốn có.

Xác ướp? Chế thi thể thành xác ướp? Mà nó thành bột? Klein nghe mà há hốc mồm, suýt thì nôn ọe ra ngay trước mặt Bogda.

Những quý tộc kia biết chơi thật... Hắn đang định khuyên anh ta, Glacis lúc trước bị bệnh phổi vừa mới bước vào, nghe những câu sau của

Bogda.

"Đúng vậy, rất hữu hiệu, tôi đề nghị anh tới "Hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson" ở phố Vlad, phương thuốc bí truyền của ông Lawson hữu hiệu lắm!" Glacis tháo chiếc kính một mắt xuống, cảm thấy hứng thú đi tới bên này, cũng hạ nhỏ giọng đề cử: "Tôi thử rồi, cảm thấy rất là, rất là hoàn mỹ."

"Anh cũng biết à? Tôi đang định tới hiệu thuốc Lawson đây." Bogda hoàn toàn yên tâm.

Sau vài câu tán gẫu, anh ta vội vàng rời khỏi câu lạc bộ bói toán. Mà Klein thì vẫn còn ngơ ngẩn.

Đến năm giờ 20 phút chiều, hãn đội chiếc mũ phớt, lấy chiếc gậy batoong màu đen mạ bạc, đón xe tới thẳng phố Vlad. Hãn định âm thầm quan sát vị thầy thuốc có tên là Lawson Duckweed kia trước, sau đó quyết định xem có báo đội trưởng không.

...

Số 18 phố Vlad.

Klein đứng trước cửa hiệu thuốc thảo dược, thấy cửa đã khóa, và còn dán thông báo chuyển nhượng.

"Cảnh giác đấy..." Hãn lặng lẽ nói một câu. Như vậy hãn không phải khó xử, không phải quan sát nữa.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 96: Suy Đoán Của Daly

Dịch giả: nh0ckd255

Sáng hôm sau, Klein với trạng thái hoàn toàn bình phục vững vàng đi vào công ty Bảo an Gai Đen.

"Chào buổi sáng, Klein. Hôm nay trời thật mát mẻ, tôi rất chờ mong bữa tiệc tối nay đây." Roxanne với chiếc váy dài màu xanh nhạt đứng ở sau quầy tiếp đón, cười chào hân.

Klein cố ý sờ bụng, nói: "Roxanne ạ, cô không nên thảo luận vấn đề này vào lúc như này, tôi đã bắt đầu chán ghét nhiệm vụ còn chưa tới của hôm nay, chỉ mong tối đến sớm hơn rồi."

"Tôi cũng vậy." Roxanne cười ha ha. Cô nhìn xung quanh, ngoắc bảo Klein tới gần rồi hạ nhỏ giọng nói: "Ban nãy tôi thấy Daly nhé."

""Người Thông Linh" Daly?" Klein cảm thấy kinh ngạc, bèn hỏi lại.

Đây là người thông linh nổi tiếng nhất quận Tingen, vẫn sống ở cảng Anmatt, không cần Tingen chút nào.

"Đúng vậy." Roxanne gật đầu một cái thật mạnh: "Chẳng qua chị ấy đi rồi. À, chị ấy chính là người phi phạm lý tưởng nhất trong cảm nhận của tôi. Nếu tôi có thể trở thành một người thông linh, tôi sẽ rời khỏi Tingen mà một mình đi du lịch khắp thế giới, tới Entis, Fusark, Finebot, tới lục địa Nam, rồi tới thảo nguyên rộng lớn, rừng rậm nguyên thủy hoặc bình nguyên băng tuyết!"

Này cô, hiểu qua về chế độ quy định của Kẻ Gác Đêm đi... Klein buồn cười lắc đầu: "Cho dù là Daly mà muốn rời khỏi cảng Anmatt thì cũng phải được phê chuẩn mới được."

"Tôi biết, nhưng anh không thể nhắc nhở tôi ngay lúc này mà phá hỏng ảo tưởng của tôi như thế được!" Roxanne tức giận nói: "Trên thực tế, tôi không thể nào mà trở thành người phi phạm được, quá nguy hiểm, không biết khi nào sẽ bùm một cái mà chết. Trong mắt tôi ấy, người phi phạm chính là vì đối kháng quái vật mà biến bản thân thành quái vật."

"Tổng giám mục Chianese từng nói, chúng tôi là người bảo vệ, cũng là những kẻ đáng thương lúc nào cũng phải đối chọi lại điên cuồng và hiểm nguy."

Vì phải chống lại vực thẳm, nên tất cả chúng tôi bắt buộc phải chịu sự ăn mòn của vực thẳm.

Hai người đồng thời im lặng một lúc, sau đó Roxanne bữu môi chia tới tường ngăn, nói: "Đội trưởng bảo anh đến thì đi tìm anh ấy luôn."

"Ok." Klein cầm mũ và gậy đi qua tường ngăn, gõ cửa bước vào văn phòng của Dunn.

Quý ông có đôi mắt xám thâm thúy đặt cốc cà phê xuống, cười nói: "Daly vừa tới."

"Đó không phải chuyện khiến người ta bất ngờ, bởi Roxanne đã nói cho tôi từ trước rồi." Klein mỉm cười đáp lại.

Dunn không để ý sự dí dỏm của Klein, thở dài nói: "Daly được điều tới giáo khu Backlund rồi, đó là một thành phố phồn hoa nhất và cũng chật chội nhất thế giới, cũng có nhiều người phi phạm và nhiều cơ hội nhất... Cô ấy có hy vọng trở thành tổng giám mục hoặc chấp sự cao cấp hơn tôi nhiều."

"Vì sao?" Klein ngồi đoan chính, nghi hoặc hỏi lại.

Dunn suy nghĩ mười mấy giây rồi mới nói:

"Cô ấy có thiên phú độc đáo về việc nắm giữ và đào bới ma được danh sách... Lúc trước tôi từng kể cho cậu rồi, Kẻ Gác Đêm có quy định là nếu muốn uống ma được của danh sách sau thì phải chờ ba năm, lại phải qua những bài kiểm tra nghiêm ngặt để tránh việc mất khống chế. Nhưng thường thì ba năm luôn không đủ, tôi mất ba năm để từ "Kẻ Không Ngủ" lên "Thi Sĩ Nửa Đêm", lại mất chín năm từ "Thi Sĩ Nửa Đêm" lên "Ác Mộng", những chín năm. Mà từ "Ác Mộng" lên danh sách sáu, tôi đã mất ba năm rồi, không biết còn cần thêm bao lâu nữa.

Chờ khi thân thể chúng ta già đi, tinh thần bắt đầu suy yếu, cho dù có giải quyết được tai họa ngầm thì cũng không thể tiếp tục thử thách cấp nữa, bởi vì độ mạo hiểm mất khống chế cao tới mức không người nào dám thử.

Mà Daly khác hoàn toàn với tôi và tuyệt đại đa số người phi phạm khác, sau khi trở thành "Người Nhặt Xác" được gần một năm, cô ấy tiếp tục trình đơn xin đặc biệt mong được sử dụng ma được kế tiếp. Điều khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc là cô ấy thật sự vượt qua bài kiểm tra nghiêm ngặt kia một cách thuận lợi, nhận được ma được "Kẻ Đào Mộ".

Từ "Kẻ Đào Mộ" tới "Người Thông Linh", cô ấy chỉ mất một năm. Ha, năm nay là năm thứ hai cô ấy trở thành người phi phạm, mới 24 tuổi thôi, còn đủ trẻ, vẫn còn đủ cơ hội."

Ngoài mặt là người thông linh nổi tiếng nhất quận Akhova, thực tế là Người Thông Linh chân chính... Đây không phải "đóng vai" sao? Hình như Neil từng nhắc tới việc Daly có khuynh hướng tương tự... Klein cảm thấy mình đã biết vì sao "Người Thông Linh" Daly lại thăng cấp nhanh như vậy.

"Đội trưởng, anh cũng còn trẻ mà, mới hơn ba mươi thôi." Klein an ủi Dunn, lòng thì lặng lẽ bổ sung thêm một câu rằng chỉ là trí nhớ của anh có

về không tốt cho lắm...

Dunn nhấp một ngụm cà phê, lắc đầu gượng cười.

"Vì sao anh không hỏi Daly cách nắm giữ và đào bới ma dược của danh sách vậy?" Klein cố ý hỏi.

Dunn đặt cốc cà phê xuống, nắn bóp trán và đáp: "Cô ấy bảo tôi hãy trở thành ác mộng thật sự... Không biết là có ý gì?"

Đóng vai ác mộng... A, ác mộng khiến người ta cảm thấy rất tà ác... Klein nhú mày, chột im lặng.

Lúc này Dunn lấy một chiếc tẩu thuốc ra, ngửi một hơi:

"Tôi thảo luận với Daly về chuyện sau ma dược "Thầy Bói" là "Tên Hề", trước đó không nghĩ tới việc thành viên hội Mật Tu cố ý lừa gạt. Cô ấy đưa ra một suy đoán khá thú vị."

"Suy đoán gì vậy?" Klein mắt sáng bừng, vội hỏi.

Hắn từng dùng phương pháp bói toán chứng thực liệu ma dược "Tên Hề" có phải là phần tiếp sau của "Thầy Bói" không, và nhận được đáp án tuy mơ hồ nhưng khá gần với khẳng định.

Dunn liếc đôi mắt sâu thẳm qua hắn một cái, vừa suy nghĩ vừa nói:

"Danh sách đường tắt thường tiến dần lên, dựa theo một điểm chung nào đó, tiến dần lên từng cấp một theo một lĩnh vực nào đó. Ví dụ như "Kẻ Không Ngủ", "Thi Sĩ Nửa Đêm" và "Ác Mộng", rất hiển nhiên là chúng nó đều cùng với đêm tối, có liên quan tới giấc ngủ và sự tĩnh lặng của đêm tối. Có thể tưởng tượng sau đó sẽ là như vậy, chỉ là càng lợi hại hơn, liên quan rộng rãi hơn, có thể có các yếu tố như bí ẩn, tai ách, sợ hãi và mặt trăng đỏ rực..."

Một số danh sách đường tắt thì ngoài mặt không như vậy, nhưng phân tích kỹ càng vẫn có thể phát hiện điểm chung, ví dụ như "Thích Khách" và "Kẻ Xúi Giục", chúng đều có điểm chung ngầm là mang tai họa, đau khổ, bi thương và tuyệt vọng tới cho người ta, danh sách sau đó hẳn là sẽ phù hợp với quy luật này."

Klein chấn chú nghe, rồi chủ động hỏi: "Nhưng "Thầy Bói" và "Tên Hề" không có mối quan hệ như này?"

"Ừm." Dunn khẽ gật đầu: "Daly cho rằng có lẽ còn tồn tại một loại danh sách đường tắt có mối quan hệ khác, dù sao những gì chúng ta biết vẫn chưa được nhiều."

Anh ta dừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Daly nói, trong đường tắt tương tự, ma dược của danh sách thấp sẽ cung cấp những năng lực hoàn toàn mới, dường như không có mối liên quan gì tới trước đó cho người phi phạm, chờ khi tới giai đoạn biến đổi về chất thì những năng lực này mới hỗn hợp vào nhau, diễn biến ra "nghề nghiệp" bao gồm cả chúng nó, nhưng mạnh hơn rất nhiều. Nói cách khác, đây không phải là tiến dần lên, mà là phân giải và tổ hợp."

Thấy Klein nghe mà mê mang không hiểu, Dunn giơ tay phải lên:

"Danh sách đường tắt bình thường đều tiến dần lên, như vóc dáng của con người ấy, cao lên từng chút một, kèm theo đó là to ra, cũng nặng hơn và trưởng thành hơn. Mà danh sách đường tắt đặc biệt thì là như này..."

Nói tới đây, Dunn gập ngón tay cái xuống: "Đây là danh sách 9."

Sau đó, anh gập ngón trỏ: "Đây là danh sách 8."

Kế tiếp anh ta chậm rãi gập những đầu ngón tay còn lại xuống: "Mỗi một ngón tay đều độc lập với nhau, dường như không có quan hệ gì cả,

nhưng tới cuối cùng..."

Khi nói xong từ "cuối cùng", Dunn đã gập hết toàn bộ ngón tay xuống, tạo thành một nắm đấm cứng rắn!

"Tôi hiểu rồi." Klein thế mới hiểu, hẳn rất đồng ý với suy đoán của Daly và sự so sánh của đội trưởng. Có lẽ thực sự như vậy nhỉ? Hẳn gật gật đầu.

Danh sách 8 "Tên Hề" và danh sách 9 "Thầy Bói" hoàn toàn khác nhau, có được năng lực hoàn toàn mới. Mà dựa theo những gì miêu tả trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm, danh sách 7 tương ứng với danh sách 8 "Tên Hề" hoàn toàn không có điểm gì tương tự...

Klein im lặng một lát, sau đó tò mò hỏi: "Năng lực khác biệt sẽ tổ hợp lại vào giai đoạn nào, phát sinh biến đổi về chất thì sao?"

Dunn nhấp một ngụm cà phê, cười ha ha nói: "Cả tôi và Daly đều đoán là danh sách 4!"

"Vì sao?" Klein thốt lên.

"Bởi vì dựa theo sự phân chia của giáo hội với danh sách đường tắt thì danh sách 4 là khởi đầu của danh sách cao, nghe nói bản thân sẽ được biến đổi về chất cả sinh mệnh và tinh thần. Ở kỷ thứ tư thời cổ, người ở danh sách 4 đã được gọi là nửa người nửa thần, tiếc rằng hiện tại người như vậy đã rất hiếm thấy." Dunn cảm khái.

"Danh sách 4 tới danh sách 1 là danh sách cao, vậy danh sách thấp là chỉ cái nào?" Klein hứng thú hỏi.

"Một ngàn năm trước, danh sách 9, danh sách 8 và danh sách 7 thuộc về danh sách thấp, nhưng trăm năm nay, khi số lượng người phi phạm đã ít

tối mức khiến các giáo hội đưa danh sách 7 vào danh sách bậc trung." Dunn cười tự giễu.

Danh sách 9 và danh sách 8 là danh sách thấp, danh sách 7, 6 và 5 là danh sách giữa, danh sách 4 trở lên là danh sách cao... Klein lặp lại một lần, bỗng cảm thấy hướng tới.

Russel đại để chính là kẻ ở danh sách cao! Chẳng qua danh sách càng cao thì độ dễ mất khống chế càng lớn... Klein nghĩ mà thấy sợ hãi.

Hắn như thuận miệng hỏi một câu: "Ma được danh sách 4 của giáo hội Nữ Thần là gì vậy?"

"Thực tế thì tôi không rõ lắm, cấp độ bảo mật của tôi chưa đủ để tiếp xúc tới tài liệu tương ứng. Chờ khi tôi trở thành giám mục của giáo khu hoặc chấp sự của Kẻ Gác Đêm thì mới được xem chúng nó." Dunn lắc đầu cười nói: "Trên thực tế, trong mười ba vị tổng giám mục và chín vị chấp sự cao cấp thuộc tầng lớp cao cấp của giáo hội, có ít nhất một nửa là dưới danh sách 4. Ừm, tôi nói vẫn còn theo phía lạc quan. Vị cựu tổng giám mục Ince Zangwill bị truy nã kia chính là vì thử thăng cấp lên danh sách 4 nhưng thất bại, thế mới mất khống chế."

Là người đã mang vật phong ấn "0 - 08" đi? Ma được của ông ta hình như được gọi là "Người Giữ Cửa"... Klein suy nghĩ bèn dò hỏi: "Danh sách 5 của đường tắt Kẻ Không Ngủ là "Người Giữa Cửa"?"

"Không, đó là danh sách đường tắt của Người Thông Linh, chờ khi nào cậ lên danh sách 7, trở thành giám mục hoặc đội trưởng tiểu đội Kẻ Gác Đêm là có thể đọc tài liệu tương ứng."

"Người Giữa Cửa" là danh sách 5 của Người Thông Linh? Ý là trông coi cánh cửa Địa Ngục? Hoặc là cánh cửa Linh giới? Klein suy nghĩ.

"Được rồi, tìm lão Neil tiếp tục việc học của cậu đi." Dunn cười nói: "Đừng quên bữa tiệc tối nay, ngay tại nhà hàng Neville. Chúng tôi đã đặt chỗ rồi, lần này tôi sẽ chính thức giới thiệu cậu với Kẻ Gác Đêm khác."

"Vâng, tôi đã chuẩn bị tiền mặt sẵn sàng rồi." Klein ép cho khỏe miệng của mình nhếch lên.

"Không, không cần, cậu quên là chúng ta có trợ cấp tăng thêm sao? Là phần mà các cậu nộp lên khi hoàn thành nhiệm vụ ủy thác ấy." Dunn xua tay.

Klein giật mình một cái, bèn cười tươi đáp: "Vâng, đội trưởng!"

Hắn quay người đi tới phía cửa, lòng thì thầm đếm: "Ba, hai, một... Ô, đội trưởng không gọi mình kìa..."

Klein dừng ở "một" khá lâu, rồi kinh ngạc nhận ra đội trưởng Dunn Smith không quên chuyện gì cả.

Kỳ tích... Hắn lặng lẽ đánh giá một câu.

...

Trong kho vũ khí, Neil liếc Klein, kẻ đang có tâm tình sung sướng lúc này, nói: "Đừng nghĩ tới bữa tiệc tối nay, cậu còn nhiều thứ phải học lắm, ví dụ như thêm nhiều nghi thức ma pháp này, ví dụ như tiếng Hermes cổ, tiếng rồng khổng lồ, tiếng tinh linh,... Đúng rồi, chiều các ngày trừ ngày nghỉ ra cậu đều phải theo thầy luyện tập đánh đấm ít nhất hai giờ."

"Đánh đấm? Ban này đội trưởng không nhắc tới..." Klein hoảng sợ.

Neil gật đầu, đáp không chút do dự: "Anh ta quên rồi."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 97: Thầy Dạy Giác Đấu

Dịch giả: nh0ckd255

Hai giờ chiều, bên ngoài một căn nhà hai tầng với phong cách cổ xưa dường như đã lâu không được sửa chữa, ngoại ô khu phía bắc.

Klein với bộ đồ đốc sát tập sự nhìn vườn hoa toàn cỏ dại với bức tường mọc không ít cỏ cây, ngạc nhiên nghiêng đầu hỏi: "Thầy dạy giác đấu của tôi ở đây à?"

Người được tiểu đội Kẻ Gác Đêm lựa chọn chắc chắn là rất xuất sắc..

Leonard Mitchell khẽ cười một tiếng: "Đừng vì nơi ở mà coi thường ông Gavin, tuy rằng không nhận được tước vị, nhưng ông ấy đã từng là một kỵ sĩ chân chính."

Nói tới đây, vị Kẻ gác đêm mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen và đôi giày da không có móc cài này bỗng tỏ ra sầu não:

"Ông sống vào thời đại huy hoàng cuối cùng của kỵ sĩ, mặc áo giáp dũng sĩ xung phong lao tới những hàng súng và hỏa pháo, phá hủy đối thủ, san bằng chiến tuyến. Tiếc là bọn họ phải nghênh đón sự phát minh về súng trường hơi nước cao áp và súng máy, kể từ đó các kỵ sĩ dần lui ra khỏi vũ đài thế giới. Gavin cũng thế. Hơn hai mươi năm trước, đoàn kỵ sĩ Akhova của ông ta gặp phải quân đội với vũ khí tiên tiến nhất của nước cộng hòa Entis... Ôi, mỗi khi nhớ tới những chuyện này, tôi như chạm tới bụi bặm lịch sử, bị sự tang thương và số mệnh không thể xoay chuyển ấy làm cho

xúc động, thơ ca bắt đầu nổi lên trong đầu, nhưng mà tôi lại không biết làm thơ."

Vậy anh nói nhiều như vậy làm gì? Klein vờ như không nghe thấy tiếng tự giễu của Leonard, hăn đề nghị một cách đứng đắn và nghiêm túc: "Bạn đại học của tôi nói với tôi rằng, làm thơ là một chuyện rất cần tài năng bẩm sinh, tốt nhất là phải bắt đầu từ việc đọc "Tuyển tập thơ ca cổ điển thời kỳ đầu Ruen"."

Leonard lập tức tỏ ra khoái trá tiếp lời:

"Tôi đã mua cho mình một bản thơ ca rồi, ngoài ra còn sách báo như Tuyển tập thơ Russel nữa. Tôi sẽ cố gắng khiến mình trở thành một vị Thi Sĩ Nửa Đêm, thưa ngài Thầy Bói."

Đây là đang ám chỉ đóng vai? Klein vờ như không hiểu gì cả: "Vậy anh còn cần thêm một bộ sách về ngữ văn nữa."

"Ok, chúng ta vào thôi." Leonard giơ tay đẩy cánh cửa sắt ra, đi theo con đường đủ cho hai người đi song song tới phía ngôi nhà.

Còn chưa tới gần, Klein đã thấy cửa nhà mở ra sau, một người đàn ông với thân hình cao lớn đi ra từ bên trong. Ông ta có mái tóc vàng được cắt ngắn, hai bên tóc mai đã có tóc trắng, khuôn mặt hăn lên dấu vết của gió sương, những nếp nhăn nơi trán, khóe mắt và miệng sâu và rõ.

"Các vị tới đây làm gì?" Người đàn ông trung niên này trầm giọng hỏi.

"Chào ông Gavin, dựa theo giao kèo giữa ông và sở cảnh sát, vị đốc sát tập sự này của chúng tôi đến học giác đấu với ông đây." Leonard mỉm cười giải thích.

"Giác đấu? Thời đại này không cần học giác đấu nữa rồi." Gavin nhìn Klein bằng đôi mắt hơi đục ngầu, ngữ khí trầm và lẳng: "Cậu nên luyện tập

rút và bắn súng, với biết sử dụng các vũ khí tiên tiến nhất."

Bị bóng ma tâm lý từ trận đánh với súng máy sáu ống và súng trường hơi nước cao áp? Klein không đáp lại, mà chỉ buồn cười liếc Leonard.

"Đối với cảnh sát mà nói, giác đấu là một môn vẫn bắt buộc phải nắm giữ. Phần lớn tội phạm mà chúng tôi phải đối mặt đều không phải lũ ác ma bắt buộc phải bắn chết ngay lập tức, thậm chí bọn họ còn không có vũ khí, những lúc như này chính là cần kỹ xảo giác đấu." Leonard chuẩn bị sẵn câu trả lời từ trước.

Gavin nghiêm mặt lại, im lặng mười mấy giây rồi mới nói: "Cậu ra một quyền thử xem nào."

Klein, vốn không mang gậy, nhớ tới trận đấu quyền anh ở kiếp trước, bèn giơ cánh tay lên rồi vung ra phía trước.

Khóe miệng Gavin khẽ giật giật, ông ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Đá."

Klein nghiêng người sang một bên, xoay hông, căng đùi rồi đá chân phải ra.

"..." Gavin giơ tay để bên miệng khẽ ho một tiếng, rồi quay sang nhìn Leonard: "Tôi sẽ tuân thủ giao kèo, chẳng qua với tình hình cậu ta hiện giờ, trong một tháng đầu chỉ cần đến bốn lần một tuần, mỗi lần ba tiếng."

"Ông là chuyên gia, mọi việc do ông quyết định." Leonard gật đầu không chút do dự, rồi anh ta tùm tùm nói với Klein: "Tôi gặp lại."

Khi anh ta đi ra khỏi cánh cổng sắt, Klein mới tò mò hỏi: "Thưa thầy, tôi nên luyện tập từ chỗ nào? Ra quyền hay đá chân?"

Là một chuyên gia bàn phím đủ tư cách, hẳn biết bước chân trong giấc đầu cũng khá quan trọng.

Gavin buông hai tay bên người, lắc đầu: "Bây giờ thứ cậu cần nhất chính là luyện tập sức lực. Thấy chỗ đó chưa? Có hai chiếc tạ tay làm bằng sắt, chúng chính là bạn của cậu trong hôm nay. Ngoài ra cậu còn phải luyện squat, chạy bộ và nhảy dây. Chúng ta thực hiện từng phần một."

Trong khi Klein sững sờ, ông ta đột nhiên cất cao giọng, hỏi rất uy nghiêm: "Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi!" Lúc này Klein cảm thấy như mình trở lại hồi học huấn luyện quân sự, đang phải đối mặt với vị huấn luyện viên không nể nang ai cái gì.

"Đi đổi quần áo trước, có bộ trang phục luyện tập của kỵ sĩ ở trên ghế sofa ấy." Gavin bỗng thở dài, ông tay chấp tay sau người, đi tới chỗ tạ tay làm từ sắt.

...

Sáu giờ tối, ở một góc nhà hàng Old Neville.

Ngoài Frye đang gác cửa Chianese, tất cả thành viên công ty Bảo an Gai Đen đều đến đầy đủ, sáu Kẻ Gác Đêm và năm nhân viên văn chức.

Chiếc bàn dài được phủ một lớp vải trắng lên trên, đám bồi bàn bưng từng đĩa đồ ăn lên. Bọn họ cắt trước, sau đó mới đưa tới trước mặt từng vị khách một.

Klein thấy có bát tết rưới nước hạt tiêu đen, thịt hun khói, sườn xào khoai tây, bánh gato, nha đam, phô mai đặc biệt, rượu sâm banh màu hổ phách, nhưng hẳn không thấy thèm ăn chút nào, bởi buổi huấn luyện chiều nay khiến hẳn suýt thì nôn ói.

Nhìn Kẻ Gác Đêm mới có sắc mặt trắng bệch, ánh mắt mệt mỏi, Dunn bưng cốc rượu nho màu đỏ trước mặt lên, cười nói: "Nào, hãy chào mừng thành viên chính thức mới gia nhập của chúng ta, Klein Moretti, cụng ly!!"

Loya Raideen lạnh nhạt kiêu lời, "Kẻ Không Ngủ" Cornley White thấp bé và xốc vác, anh chàng Leonard Mitchell lôi thôi lệch thếch và "Thi Sĩ Nửa Đêm" Syja Tron có mái tóc bạc và mắt đen đồng loạt giơ cốc lên và cùng nhìn về phía người đồng đội mới gia nhập.

Klein nén cảm giác khó chịu sau luyện tập, cầm cốc rượu sâm banh màu hổ phách rồi đứng lên nói: "Cảm ơn."

Hắn chạm cốc với từng vị Kẻ Gác Đêm một, sau đó ngửa đầu uống hết số sâm banh không nhiều trong cốc.

"Những lúc này, quý cô tác giả của chúng ta không có gì để nói sao?" Dunn mỉm cười nhìn về phía Syja Tron.

Syja Tron là một quý cô tuổi chừng ba mươi, có khuôn mặt khá bình thường, nhưng khí chất lại trầm lắng và an yên một cách rất xuất chúng, lại thêm mái tóc dài màu trắng hiếm thấy kia tăng thêm cho cô sức quyến rũ độc đáo.

Klein từng nghe Neil đề cập qua rằng vị "Thi Sĩ Nửa Đêm" này là một người rất thích tiểu thuyết, hơn nữa từng gửi bản thảo tới các báo và tạp chí, tiếc rằng chỉ có một số tờ báo nhỏ nhận.

Syja cười nhìn Dunn: "Vì để cái tên "quý cô tác giả" thành sự thực, đội trưởng, tôi nghĩ anh nên phê chuẩn đặc biệt cho tôi một khoản chi phí để tôi tự bỏ tiền xuất bản tiểu thuyết của mình."

Dunn nhún vai cười nói: "Cô nên học tập lão Neil ấy, tìm lý do thỏa đáng hơn."

"Về mặt này, tôi phục ông Neil nhất đó!" Roxanne nuốt một miếng thịt đùi cừu nướng, kêu lên phụ họa.

Trong lúc mọi người cười nói, Leonard nhìn Klein, khẽ cười hỏi: "Một quá, không đói nên ăn không vào?"

"Vâng." Klein thở dài.

"Nếu anh còn chưa động tới thì để tôi giúp cho." Leonard tỏ vẻ đừng có lãng phí đồ ăn.

Klein gật đầu, hoàn toàn không để ý: "Chưa đâu."

Và thế là hầu hết đồ ăn trước mặt hắn đều bị đám người Leonard ăn hết.

Đến khi bữa tối kết thúc, bồi bàn bưng những bánh pudding thịt bò và một cốc kem.

Klein nếm một miếng kem, thấy ngọt và lạnh khiến hắn thấy thèm ăn. Thế là hắn ăn hết cốc kem tươi nước việt quất từ lúc nào không biết. Mà chính vì như vậy, hắn mới cảm thấy sự đói khát giục giã hắn từ trái tim và dạ dày, một khát vọng cần bổ sung gấp của cơ thể sau khi tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Klein nuốt nước miếng, nhìn trước mặt, chỉ thấy bàn ăn là một đồng hồ tròn, gần như không còn thừa cái gì.

"Đến lúc này, chúng ta hãy cạn một cốc cuối vì Klein nào." Lúc này, Dunn đề nghị.

Anh ta còn chưa dứt lời, Klein đã thốt lên: "Đội trưởng, tôi có thể gọi thêm một phần bữa tối nữa không?"

Nghe thấy yêu cầu đấy, mọi người im lặng một lúc, sau đó khe khẽ cười.

"Ha ha, rốt cuộc thì cậu đã khôi phục rồi, không thành vấn đề, hai phần cũng được ấy chứ." Dunn lắc đầu cười nói.

Trong khi chờ đợi sốt ruột và khó nhin, Klein nghe thấy bụng mình réo ầm lên.

Rốt cuộc một đĩa bít tết mới rán xong được bưng lên.

Klein, suýt thì rớt nước mắt, chỉ mất nửa phút là giải quyết hết món đồ ăn chín bảy phần kia, miệng vẫn còn vương mùi thịt và nước sốt.

Không biết bao lâu, nhìn bàn ăn trống không, hân thỏa mãn thở ra một hơi, đặt dao nĩa xuống, lại nhấp một hớp sâm banh.

"Phục vụ, tính tiền." Dunn quay đầu gọi bồi bàn bên cạnh.

Vị bồi bàn kia tới chỗ quầy, sau đó cầm một tờ giấy về rồi giải thích cặn kẽ: "Các anh chị dùng tất cả năm chai sâm banh Dipsy, mỗi chai 12 saule 3 penny, một cốc rượu nho đỏ Nam Will, 10 penny... Mỗi phần bít tết rơi tiêu đen là 1 saule 2 penny... Mỗi chiếc bánh pudding thịt bò là 6 penny, một cốc kem 1 saule... Tổng cộng 5 bảng 9 saule 6 penny."

5 bảng 9 saule 6 penny? Xấp xỉ tiền lương một tuần của mình rồi! Nhà hàng quả nhiên đắt đỏ hơn tự nấu nhiều! Klein nghe mà líu lười, cảm thấy may mắn khi đội trưởng nói rằng mình không phải bỏ tiền mời, mà có kho bạc riêng, co kinh phí ngoài định mức riêng!

Hắn tính toán cẩn thận, phát hiện thứ đắt nhất bữa tối hôm nay là rượu, chỉ 5 chai sâm banh đã tốn 3 bảng rồi! Chẳng khác gì Trái Đất cả... Klein lặng lẽ xoa bụng, cố uống nốt hớp sâm banh cuối cùng trong cốc.

...

Sáng sớm hôm sau, trong lúc mơ màng Klein cảm thấy bụng dưới căng trướng, định vùng mình dậy, nhưng cơ bắp đau nhức khiến hần hoàn toàn tỉnh táo, cảm thấy cơ thể như không còn thuộc về mình nữa.

"Cảm giác quen thuộc thật... Giống hết ngày hôm sau khi bị phạt nhảy cóc ở hôm trước... Hôm nay là ngày nghỉ, còn phải tới chỗ thầy xem có thể mượn được từ thư viện ở đại học cuốn chuyên khảo học thuật về đỉnh cao nhất của dãy Hornaces không..." Klein giật giật khóe miệng, vất vả di chuyển ra ngoài.

Mỗi một bước đi hần lại muốn hít hà suýt xoa.

"Klein, anh làm sao vậy?" Melissa vừa bước ra từ phòng tắm nghi ngờ quan sát ông anh đang di chuyển chậm chạp với động tác kỳ quái.

P/s: Làm nhảy cóc mất chương 95, tội lỗi quá. Đã bổ sung rồi nhé.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 98: Thầy Azcot

Nghe em gái hỏi vậy, Klein chỉ có thể gượng cười: "Anh bị đau cơ bắp."

Hắn tưởng rằng sử dụng ma dược và trở thành người phi phạm rồi, bản thân hắn sẽ được tăng cường thân thể lên không nhiều thì ít, nhưng sự thực tàn khốc nói cho hắn biết là kỹ năng của "Thầy Bói" đều được cộng vào linh tinh, tinh thần, trực giác và giải mã, chứ không thể khiến hắn nhanh chóng thích ứng với cuộc huấn luyện giác đấu này. Mà ngày xưa nguyên chủ mãi mê học tập nên không đủ dinh dưỡng, làm cho cơ thể ở mức dưới mức trung bình, nên hôm nay xuất hiện "di chứng" như vậy phải nói là bình thường.

"Đau cơ bắp? Em nhớ là hôm qua anh về sau bữa tối, đâu có làm sao đâu ạ... Chẳng lẽ rượu khiến người ta bị đau cơ?" Melissa dò hỏi rất có tinh thần tìm hiểu.

Chẳng lẽ rượu khiến người ta bị đau cơ bắp... Em à, câu hỏi này của em thật là... Thật là khiến người ta phải nghĩ theo hướng khác... Klein gượng cười hai tiếng rồi đáp: "Không, không liên quan tới rượu, anh tham gia huấn luyện giác đấu của công ty lúc chiều hôm qua ấy mà."

"Giác đấu?" Melissa lại càng kinh ngạc hơn.

Klein nhanh chóng tổ chức ngôn ngữ mà nói:

"Là thế này, anh sợ, anh cho rằng làm cố vấn lịch sử và văn vật của một công ty bảo an, anh không thể lúc nào cũng ở lì trong phòng làm việc

hay kho hàng ở bến tàu được. Có lẽ mai sau sẽ có một ngày anh phải cùng bọn họ đi tới vùng quê, đi tới các lâu đài cổ, tới địa điểm ban đầu khi tìm được hiện vật khảo cổ, như vậy sẽ phải leo núi lội sông, đi qua rất nhiều đường, trải qua nhiều thử thách của tự nhiên, cho nên ắt phải có sức khỏe tốt mới được."

"Cho nên anh tham gia huấn luyện giác đấu để tăng sức khỏe lên?" Melissa hiểu rõ ý của ông anh trai.

"Đúng vậy." Klein đáp.

Melissa khẽ nhú mào: "Nhưng làm thế thì không thân sĩ chút nào... Không phải anh vẫn tự lấy tiêu chuẩn giáo sư để yêu cầu bản thân sao? Giáo sư chỉ cần đọc tài liệu, suy nghĩ các vấn đề khó thôi, vừa văn nhã lại vừa phong độ. Đương nhiên em không bảo làm như vậy là không tốt, em thích những chàng trai có thể tự mình ra tay giải quyết vấn đề, bất kể là dùng cơ bắp hay đầu óc."

Klein cười nói:

"Không không, Melissa, em hẳn là có đôi chút nhầm lẫn về định nghĩa giáo sư rồi. Giáo sư chân chính vừa có thể trao đổi với người ta theo cách văn nhã ôn hòa, cũng như khi xuất hiện chướng ngại trong lúc trao đổi là họ có thể xách gậy lên, dùng phương thức vật lý thuyết phục đối phương."

"Phương thức vật lý..." Melissa bất ngờ, nhưng nhanh chóng hiểu được ý đó, hoàn toàn không biết nói gì để phản bác.

Klein không nói gì nữa, hắng vất vả cử động đôi chân di chuyển tới phòng tắm.

Melissa đứng đó nhìn vài giây, bỗng lắc đầu rồi đuổi theo: "Anh có cần em giúp không?"

Cô chìa tay ra kiểu muốn đỡ hẳn.

"Không, không cần, vừa này là anh giả vờ tí thôi." Klein cảm thấy mình bị sỉ nhục, lập tức ưỡn thẳng người và bước đi bình thường.

Nhìn anh trai vững vàng bước vào phòng tắm rồi đóng cửa lại, Melissa mím môi, thì thào: "Klein đúng là càng ngày càng... Mình còn tưởng anh ấy đau người đến mức đó cơ..."

Trong phòng tắm, Klein đứng sau cánh cửa đã đóng lại, khuôn mặt méo mó cả đi.

"Đau... Đau... Đau..." Hẳn ngừng thở, cơ thể căng lên, cố làm dịu cơn đau chùng bẩy tám giây.

Mãi cho tới khi vất vả xuống tầng, ăn xong bữa sáng, dõi theo Benson và Melissa đi làm đi học, hẳn mới cảm thấy cơn đau nhức không còn như muốn lấy mạng người ta nữa.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Klein cầm gậy, đội mũ, chậm rãi đi tới trạm bắt xe ngựa công cộng theo tuyến cố định.

...

Đại học Hoy trong kỳ nghỉ hè yên tĩnh và bình an với những hàng cây rợp bóng và hoa cỏ thi nhau đua nở.

Klein đi dọc theo con sông trên con đường tới khoa Lịch sử, tới tòa nhà ba tầng làm từ đá xám trông đá cũ kia, đi tới trước văn phòng của thầy Cohen Quentin.

Hắn gõ cửa đi vào, kinh ngạc nhìn thấy thầy Azcot đang ngồi trên ghế thầy hướng dẫn của mình.

"Chào buổi sáng thầy Azcot, thầy của em đâu rồi ạ? Em có hẹn thầy gặp nhau lúc 10 giờ." Klein hoài nghi hỏi.

Thầy Azcot, bạn tốt cả Cohen Question, thường xuyên cãi cọ nhau về vấn đề học thuật, cười nói: "Cohen lâm thời có hội nghị nên đi đại học Tingen, bảo thầy chờ em ở đây."

Azcot có làn da màu đồng cổ, vóc người trung bình, khuôn mặt dịu dàng với tóc đen mắt nâu. Đôi mắt của ông luôn ánh lên vẻ tang thương khó nói thành lời, phía dưới tai phải có một nốt ruồi nhỏ, nếu nhìn không kỹ thì sẽ không thấy.

Nói xong nguyên do, Azcot đột nhiên nhú mày quan sát Klein.

"Trên người em có chỗ nào thất lễ ạ?" Klein mờ mịt nhìn cách ăn mặc của mình: Áo vest, gile màu đen, sơ mi trắng, nơ đen, quần dài sẫm màu và giày da không cúc... Rất bình thường mà...

Azcot giãn mày ra, cười ha ha nói: "Không có gì, tại thầy đột nhiên phát hiện em trông phẩn chấn hơn trước rất nhiều, trông rất giống một quý ông."

"Cảm ơn lời khen của thầy." Klein thản nhiên nhận lấy, rồi hỏi lại: "Thưa thầy, thầy Cohen có tìm được cuốn Nghiên cứu di tích cổ đại trên đỉnh cao nhất của dãy Hornaces không ạ?"

"Đã tìm được, với sự trợ giúp của thầy." Azcot cười hiền hòa nói, sau đó kéo ngăn kéo ra, lấy một cuốn sách với phần bìa màu xám: "Em đã không còn là sinh viên của trường, nên chỉ có thể đọc ở đây chứ không được mang đi."

"Vâng." Klein vui sướng và sợ hãi nhận lấy cuốn chuyên khảo học thuật này.

Bìa ngoài của cuốn sách này được thiết kế theo xu hướng thịnh hành hiện tại, giấy cứng làm bìa và gáy sách, hoa văn là tranh minh họa, gom lại thành hình dáng của đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces.

Klein liếc nhìn rồi tìm một chỗ ngồi xuống, mở sách a, đọc từng dòng chữ một.

Hắn đang mải mê đọc, bỗng phát hiện tay có thêm một ly cà phê với mùi đậm đà.

"Tự thêm đường với sữa." Azcot đặt chiếc khay bạc nhỏ xuống, rồi chỉ vào lon sữa và hộp đường.

"Cảm ơn thầy." Klein gật đầu cảm kích.

Hắn tiện tay bỏ thêm ba cục đường bà một thìa sữa, sau đó vừa uống vừa tiếp tục đọc sách.

Cuốn Nghiên cứu di tích cổ đại trên đỉnh cao nhất của dãy Hornaces này không dày, gần trưa Klein đã đọc xong, hắn biết được những điểm cần chú ý sau:

"Một, đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces và những địa điểm sinh vật tụ tập ở xung quanh đã hình thành nên một nền văn minh, một quốc gia cổ xưa.

Hai, theo bích họa thì có thể thấy ngoại hình của họ không khác con người chút nào, bước đầu có thể coi là con người.

Ba, bọn họ vừa sùng kính vừa e ngại đêm tối, bởi vậy đã nhân cách hóa một vị thần linh để tín ngưỡng, và gọi vị thần linh này là chúa tể đêm tối, Mẹ Của Trời.

Bốn, điều lạ lùng nhất là không hề phát hiện khu mộ nào ở toàn bộ khu vực này, khiến người ta có cảm giác kỳ quái rằng dân chúng của bọn họ không cần an táng, thậm chí là không chết. Mà điều đó lại mâu thuẫn với nội dung trên các bức bích họa. Trong bích họa, người dân của quốc gia này tin rằng cái chết không phải là kết thúc, mà tin rằng người chết sẽ phù hộ bản thân mình từ trong đêm tối, cho nên bọn họ sẽ giữ người thân đã chết ở nhà, để trên giường, bên gối chừng ba ngày. Bích họa chỉ dừng ở đó, không nhắc đến phần hạ táng."

Klein nhấp một hớp cà phê, tiếp tục viết "cảm tưởng" của bản thân trên cuốn sổ:

"Mẹ Của Trời, Thiên Mẫu, một cái tên thật cao lớn, mà rõ ràng chúa tể đêm tối trùng với nữ thần Đêm Tối... Đây chính là nguồn gốc của sự mâu thuẫn?

Trong các di tích cổ đại trên đỉnh Hornaces và ở khu vực xung quanh, tất cả đồ vật ở đó đều được bảo tồn nguyên vẹn, bích họa cũng không bị tổn hại gì. Trước khi được phát hiện, nơi này dường như chưa bị quấy nhiễu chút nào... Bàn vẫn bày đồ ăn, bên trong là những dấu vết của hư thối... Có một số căn phòng còn có nửa chai rượu đã gần biến thành nước trong...

Người dân của quốc gia này đâu rồi? Dường như bọn họ đã vội vàng rời khỏi nhà cửa của mình, không thu dọn gì, sau đó cũng không quay trở lại. Liên tưởng tới chuyện chôn cất, khiến chuyện này càng kỳ quái hơn.

Tác giả Joseph cũng nói rằng, lúc ban đầu khi phát hiện ra di tích này, ông ta thậm chí còn tưởng dân cư nơi đây đã bị bốc hơi."

Klein dừng bút, quăng mắt về phía bức tranh minh họa, đó là ảnh chụp đen trắng mà John Joseph dùng máy ảnh kiểu mới nhất chụp lại khi lần thứ ba tới đỉnh Hornaces này.

Trong bức ảnh là cung điện nguy nga, vách tường sập đổ, cỏ dại mọc lan tràn.

Vừa nhìn thấy bức ảnh này, Klein lập tức nhớ tới tòa cung điện mà hắn thấy trong giấc mơ: Phong cách cả hai gần như giống nhau, chỉ là đỉnh núi mà hắn mơ thấy to lớn hơn, có thêm một chiếc ghế thật lớn hệt như không phải cho con người ngồi, có vô số những con giò bộ trong suốt bò lúc nhúc.

Có thể thấy cảnh mà ta mơ tới có liên quan tới di tích cổ đại trên đỉnh núi Hornaces... Hắn là quốc gia Đêm Tối mà cuốn bút ký gia tộc Antigenous nhắc tới... Klein khe khẽ gật đầu, gấp cuốn sách lại.

Lúc này, Azcot đang ngồi đối diện hắn, ông sờ nốt ruồi đen dưới tai phải: "Thế nào? Em có thu hoạch được gì không?"

"Thưa thầy, được không ít ạ. Thầy em, em ghi chép rất nhiều tờ." Klein chỉ vào mặt bàn, cười nói.

"Thầy không rõ vì sao em lại có hứng thú với chuyện này." Azcot thuận miệng cảm thán, rồi lại nói: "Klein, lúc ở đại học Backlund thầy có tiếp xúc tới mấy thứ bói toán, có nghiên cứu qua về mặt này, ừm, thầy phát hiện vận mệnh của em có mấy chỗ không hài hòa cho lắm."

Gì? Bói toán? Nói chuyện bói toán với mình? Là một "Thầy Bói", Klein buồn cười nhìn thầy Azcot rồi hỏi: "Có gì không hài hòa ạ?"

Azcot suy nghĩ một chút rồi nói: "Có phải hai tháng gần đây em luôn gặp chuyện trùng hợp không?"

"Chuyện trùng hợp?" Vì từng được thầy Azcot giúp đỡ nên Klein không kháng cự câu hỏi của đối phương, mà bắt đầu nhớ lại: Nếu nói là trùng hợp, chuyện rõ ràng nhất đó là đuổi bắt tội phạm bắt cóc đòi tiền

chuộc mà lại phát hiện manh mối cuốn bút ký Antigenous đã mất tích nhiều ngày ở trong căn phòng đối diện phòng ẩn nấp của lũ bắt cóc.

Còn nữa, Riel Bieber không chạy khỏi Tingen đã vội vàng tìm chỗ để tiêu hóa sức mạnh mà cuốn bút ký ban cho, làm cho vật phong ấn "2 - 049" có thể thoải mái truy tìm tung tích của hắn, điều này rất trái với lẽ thường. Tuy Al Harson giải thích không sai, nhưng ta vẫn cứ thấy nó trùng hợp sao đó.

Ừm, sau khi nhìn trộm chú ngữ bí mật của Hanas Fansent, Selina nhận nhìn tới tiệc sinh nhật mới thử, cùng lúc đó bị ta phát hiện, vẫn khá trùng hợp... Nếu không Hanas Fansent sẽ không chết một cách lặng lẽ như vậy...

Klein nghiêm túc suy nghĩ mấy phút, sau đó nói: "Có ba chuyện, không quá nhiều, cũng không thường xuyên, hơn nữa không tìm thấy dấu vết can thiệp và dẫn dắt của kẻ khác."

Azcot khẽ gật đầu:

"Russel đại đế từng nói rằng nếu chỉ là một lần trùng hợp đơn thuần thì ai cũng sẽ gặp được, hai lần cũng thuộc phạm trù bình thường, nhưng ba lần trở đi là phải nghĩ xem có yếu tố nào dẫn dắt không."

"Thầy có nhìn ra được điều gì không?" Klein dò hỏi.

Azcot cười một tiếng, lắc đầu trả lời: "Thầy chỉ có thể nhìn thấy sự không hài hòa, chứ không phát hiện được thứ gì khác. Em nên biết rằng thầy không phải thầy bói thật sự."

Chẳng khác gì chưa nói... Thầy Azcot có vẻ kỳ quái... Giả làm thần côn trước mặt tên thần côn như ta... Klein thở hắt ra, nhân lúc thầy đứng dậy bèn nấp ẩn đường mở linh thị ra.

Chỉ liếc mắt một cái là khí tràng của Azcot ánh vào trong mắt hẳn, mọi mặt đều bình thường. Tiếc rằng chỉ khi ở trên sương mù xám ta mới thấy được chỗ sâu trong thể dĩ thái và mặt ngoài thể tinh linh của người khác... Klein gõ nhẹ ấn đường, tiện thể đứng lên.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 99: Ông Khói Đỏ

Xế chiều khi về tới nhà, Klein kéo rèm cửa khiến căn phòng trở nên u ám. Hắn lấy giấy bút ra, bắt đầu viết một câu: "Vụ bắt cóc Elliot có yếu tố siêu phàm dẫn dắt."

Là một "Thầy Bói", lúc trước kỳ thực Klein từng xem bói xem mầy chuyện mà hắn cảm thấy trùng hợp kia liệu có phát triển theo hướng không tự nhiên không, mà kết quả chứng minh hắn nghĩ nhiều. Lần này chịu ảnh hưởng từ thầy Azcot, hắn lại để ý vấn đề này hơn, cũng nhớ tới bài học tên hề mặc áo đuôi tôm, nghiêm túc thiết kế "câu nói xem bói", loại trừ những từ ngữ mơ hồ và dễ nhầm lẫn.

"Ừm, phân tách ba trường hợp trùng hợp đó ra, xem bói riêng là được..." Klein gật đầu, thông thả cời con lắc thạch anh vàng trong tay áo xuống.

Hắn dùng tay trái nắm chặt dây xích, làm cho con lắc rủ xuống ngay trên câu nói trên mặt giấy, gần như là sắp chạm tới.

Hắn tập trung tinh thần, tiến vào minh tường, nhắm mắt lại và bắt đầu lầm nhẫm:

"Vụ bắt cóc Elliot có yếu tố siêu phàm dẫn dắt."

...

Sau mấy lần, hắn mở mắt ra nhìn con lắc cảm xạ, chỉ thấy con lắc thạch anh vàng đang xoay tròn theo chiều ngược kim đồng hồ với biên độ

nhỏ.

"Vẫn là phủ định..." Klein thì thầm một câu, lại thiết kế câu nói xem bói mấy lần, nhưng kết quả luôn là không hề tồn tại sự trùng hợp.

Hắn lại bói tiếp về sự kiện "Riel Bieber ở lại Tingen", "Selina xem bói ma kính", mà đáp án hắn nhận được đều là bình thường.

Haiz, một thầy bói chân chính như mình bị tay gà mờ như thầy Azcot dọa cho sợ? Hơn nữa đội trưởng và mọi người đều không thấy có gì kỳ quái... Klein buồn cười lắc đầu, nhưng vì cẩn thận nên hắn định dùng "xem bói cảnh mơ" để xác nhận lần cuối.

Sau một lát suy nghĩ, hắn thay đổi "câu nói xem bói", dùng phương pháp phù hợp khác.

"Nguyên nhân chính của vụ bắt cóc Elliot." Bút máy soàn soạt trên giấy, Klein thì thoảng lại tạm dừng suy nghĩ câu từ cho phù hợp. Sau khi đọc tới đọc lui mấy lần, hắn cầm tờ giấy đi tới bên giường, thả lỏng người nằm xuống.

Klein cầm câu nói xem bói, dựa theo mình tưởng nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Trong thế giới mộng lung méo mó và vỡ thành mảnh nhỏ, hắn tìm được một phần tri giác, rồi mơ hồ lướt đi.

Dần dần hắn thấy mấy tên bắt cóc kia, thấy bọn chúng thua ván bài cuối cùng trên chiếu bạc, rồi bọn họ lấy được súng ống từ những đầu mỗi ngằm, rồi nghiên cứu địa hình, cũng tạm thời thuê căn nhà đối diện nhà Riel Bieber làm nơi ẩn náu...

Những hình ảnh không liên mạch hiện lên, nhưng Klein không tìm thấy điểm gì không ổn. Hơn nữa hắn biết những hình ảnh này hoàn toàn

trùng khớp với lời khai của lũ bắt cóc.

Sau khi rời khỏi cảnh mơ, Klein lại bói hai chuyện còn lại, kết quả đều giống nhau, mọi thứ phát triển theo quy luật, trùng hợp chỉ là trùng hợp

"Quả thật là mình nghĩ nhiều, thầy Azcot chỉ là người thích bói toán thôi..." Klein quần con lắc cảm xạ lên tay, lắc đầu gượng cười.

Hắn đang định kéo rèm cửa sổ ra khiến ánh nắng buổi chiều chiếu vào phòng ngủ, bỗng khựng lại nơi đó.

"Theo ấn tượng của nguyên chủ, thầy Azcot là một người chín chắn và đáng tin cậy, gần như không bao giờ nói những lời vô căn cứ, cho dù ông thường hay tranh cãi với thầy hướng dẫn nhưng chỉ giới hạn trong các vấn đề học thuật, ai cũng có lý lẽ riêng... Nếu chỉ là kẻ yêu thích bói toán thông thường, ông sẽ không trao đổi với mình như thế này.. Hơn nữa nguyên chủ hoàn toàn không nhớ rằng ông ấy yêu thích bói toán... Đương nhiên có thể là do thiếu mất mảnh ký ức về điều đó..." Klein nhú mày, cảm thấy chưa yên tâm lắm, muốn tìm cách xác nhận lại.

Hắn ngờ rằng thầy Azcot đã ngẫu nhiên biết được thông tin gì đó, nên dùng cái cơ thích xem bói để nhắc nhở mình.

"Nên tìm biện pháp gì để xác nhận lại đây?" Klein đi đi lại lại trong căn phòng tối tăm chỉ có thể nhìn thấy chữ viết trên sách mờ mờ, nhớ tới phương pháp xem bói khác.

Một bước, hai bước, ba bước, hắn đột nhiên dừng lại, nảy ra một ý tưởng trong đầu.

"Các giả thiết trùng hợp lúc trước quả thật có vấn đề, ta bói không ra là vì danh sách chưa đủ cao, và bị sự quấy nhiễu từ bên ngoài, vậy thì hãy thay đổi không gian, một nơi còn thần bí và còn khó lý giải hơn hẳn nơi này!" Klein phấn chấn, bèn kéo ngăn bàn lấy một con dao nhỏ bằng bạc ra.

Sau đó hẩn tích tinh thần lại, làm cho linh tính chảy ra từ mũi dao, nối liền với xung quanh thành chĩnh thể. Theo bước chân của hẩn, bức tường linh tính dần khép kín căn phòng ngủ này lại. Ra là Klein định tới thế giới thần bí trên sương mù xám để xem bói!

...

Trong cung điện nguy nga to lớn trên màn sương mù trắng mờ lung và rộng lớn, Klein ngồi trên ghế chủ nhân bên trên bàn dài, trước mặt là một tấm da dê vừa mới "hiện ra".

Hẩn cầm chiếc bút máy thân tròn, dựa theo thử nghiệm lúc trước mà viết câu nói xem bói: "Vụ bắt cóc Elliot có yếu tố siêu phàm dẫn dắt."

Tay cầm con lắc cảm xạ rồi buông nó xuống, Klein khiến tinh thần của bản thân tập trung lại, yên tĩnh và thanh khiết. Hẩn khép hờ đôi mắt, lầm nhẫm câu nói xem bói bảy lần, hiến linh tính giao cảm với linh giới ở trên cao.

Cảm thấy xích bạc khe khẽ động, Klein mở mắt ra nhìn con lắc cảm xạ. Vừa nhìn là hẩn đã sửng người ra đó: Con lắc thạch anh vàng đang chuyển động thuận chiều kim đồng hồ! Điều này có nghĩa là vụ bắt cóc Elliot có tồn tại yếu tố siêu phàm! Kết quả này hoàn toàn trái ngược với những gì Klein xem bói được ở ngoài kia!

Sự dẫn dắt không để lại dấu vết nào... Sức mạnh đó, hoặc nói là năng lực đó quả thực đáng sợ... Mục đích của kẻ giết dây là gì? Cuốn bút ký gia tộc Antigenous dính dáng tới số mệnh của ta? Klein hoảng hốt, mất bình tĩnh khiến sự chuyển động của con lắc cảm xạ cũng rối loạn theo.

Hẩn cất con lắc đi, nhéo ấn đường, vẻ mặt rất nặng nề.

Sau vài giây suy tính, hẩn không thử xem bói hai chuyện khác, mà viết câu xem bói khác: "Nguyên nhân chính vụ bắt cóc Elliot."

Klein cầm trang giấy rồi lẩm nhẩm bảy lần, sau đó hẩn dựa vào phần lưng ghế, tiến vào giấc ngủ trên sương mù xám. Hẩn nhanh chóng nhìn thấy một mảng sương mù trắng xám hư ảo và rộng vô biên. Sau đó sương mù từ từ tách ra, để lộ mặt cỏ xanh biếc và những bông hoa rực rỡ sắc màu. Đằng sau thảm cỏ và hoa, không gian méo mó gổì lên nhau hệt như biến thành một con quái vật sống. Klein cố gắng nhìn thì thấy nơi đó có một ống khói màu đỏ sậm.

Đúng lúc này, mọi thứ trước mắt hẩn sụp đổ, cảnh mơ tức thì vỡ vụn.

Trong thần điện rộng lớn, Klein đột nhiên dựng thẳng người lên, trái tim hầy còn đập rộn không rõ nguyên do.

"Phù... Cảm giác như ta vừa nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ..." Hẩn hít sâu hai hơi, bình ổn cảm xúc hỗn độn trong đầu.

Một lát sau, Klein khẽ gõ lên cạnh bàn dài, lại tiếp tục trầm tư suy nghĩ: "Ống khói đỏ... Vườn hoa... Thảm cỏ... Đây là nơi có liên quan tới kẻ giết đây? Nhưng không thể nhìn qua những trùng hợp đó để thấy được mục đích của kẻ này, thậm chí không rõ có tồn tại ác ý không..."

Nghĩ vậy, Klein kinh hãi vì bản thân, cũng là vì đội trưởng và đồng đội: Bọn họ hệt như những con rối gỗ bị giết đây, bị điều khiển để biểu diễn, mà điều đáng sợ hơn là bọn họ còn cảm thấy rất hài lòng...

"Ôi... Không biết nên nói chuyện này cho đội trưởng như nào. Kết quả xem bói của Neil giống hệt lúc mình xem bói bên ngoài... Nếu để cho mình xác nhận lại lần nữa ở ngay tại chỗ... Hoàn toàn không thể nào khẳng định..." Klein day day huyết thái dương như đang bị đau đầu.

Sau mười mấy giây bình tĩnh, hẩn bắt đầu xem bói "Sự kiện Riel Bieber ở lại Tingen", cũng dùng phương pháp con lắc cảm xạ như trước.

Lần này Klein ngạc nhiên khi thấy con lắc thạch anh vàng của mình đứng im tại chỗ, không hề động đậy, không phải khẳng định cũng không phải phủ định.

"Kỳ quái..." Hăn thì thầm một câu, bắt đầu suy đoán nguyên nhân: "Kẻ sau màn đã nhận ra sự xem bói của ta, nên ứng đối?"

Sau đó hăn lại thử "phương pháp cảnh mơ", nhưng chỉ nhìn thấy sương mù xám mờ lung vờ vờ, không nối liền nhau, ngoài ra không phát hiện điều gì khác nữa. Mà kết quả cho "sự kiện Selina xem bói ma kính" cũng là như vậy.

Klein gần như khẳng định suy nghĩ vừa rồi. Trong khoảng thời gian ngắn hăn không tìm được cơ hội nào để nhắc nhở đội trưởng Dunn Smith, nên cảm thấy rất bức thiết trong việc khiến bản thân mạnh lên.

"Phải tiếp tục tới câu lạc bộ bói toán, tranh thủ 'đóng vai' thành công, tiêu hóa sạch ma được 'Thầy Bói'... Còn nữa, xác nhận ma được 'Tên Hề' có phải là ma được kể tiếp 'Thầy Bói' không, và tìm manh mối của nó... Mặt khác, tiếp xúc thêm với thầy Azcot, xem có moi được thông tin nào mà thầy ấy biết không..." Klein giơ tay phải đỡ trán, nhanh chóng vạch kế hoạch tiếp theo, xác định rõ trọng tâm là gì.

Hăn ngẫm nghĩ rồi làm cho một tờ giấy da dê hiện ra, cầm bút viết: "Danh sách 8 đối ứng với danh sách 9 'Thầy Bói' là Tên Hề."

Trải qua những gì vừa nãy, lúc này Klein hoàn toàn tin rằng trình độ xem bói của mình trên sương mù xám đã được tăng lên.

"Giống như chạy theo nhóm ấy, lúc nào cũng có thể tạo ra thành công lớn... Đây chính là chấp chương vận may?" Hăn lặng lẽ thì thầm, lại cầm con lắc cảm xạ lên.

Không lâu sau, Klein đã được đáp án khẳng định: Danh sách 8 đối ứng với danh sách 9 "Thầy Bói" là Tên Hề.

Ngay sau đó hắn lại viết: "Danh sách 8, 7, 6 và 5 của "Thầy Bói" khiến đạt được ít nhất một loại năng lực hoàn toàn mới, không phụ thuộc vào nhau."

Phù, thở ra một hơi, Klein lại thử phương pháp con lắc cảm xạ. Nhưng lần này hắn thấy con lắc thạch anh vàng đứng im tại chỗ, không tạo ra bất cứ chuyển động nào.

"Lượng tin tức không đủ nên không thể hoàn thành xem bói để nhận được gợi ý?" Klein lẩm bẩm một câu như tự hỏi bản thân, rồi hắn đặt sợi xích bạc xuống, bắt đầu suy xét câu nói mà xem bói cảnh mơ cần.

Mười mấy giây sau, hắn cầm bút lên, trình trọng viết: "Manh mỗi ma được "Tên Hề"."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 100: Giải Mã Biểu Tượng

"Manh mỗi ma được "Tên Hề"."

...

Klein ngồi trên ghế chủ nhân, đọc mấy lần câu nói xem bói, sau đó dựa ra sau rồi tiến vào giấc ngủ.

Xung quanh hắn nhanh chóng trở nên yên tĩnh, "đôi mắt" nhìn thấy những hình ảnh mờ ảo và mơ hồ, vụn vụn và khó mà phân biệt được vụn lóe, hết như những giọt sương sớm rơi trên cánh hoa tươi.

Dần dần Klein nắm giữ được linh tính của bản thân, tìm được tri giác nhất định. Hắn thấy trước mặt mình là một chiếc lò sưởi trong tường, trước lò sưởi là một chiếc ghế đu, một người người phụ nữ già mặc váy dài màu đen trắng đan xen đang ngồi trên ghế. Mặc dù bà ta cúi đầu nên không rõ khuôn mặt như nào, nhưng Klein lại cảm thấy bà ta đã già, hơn nữa hắn khá chắc chắn về điều này.

Đối diện bà ta là một chiếc bàn với tạp chí và lon thiếc màu bạc trắng bên trên.

"Đây là..." Cảnh tượng quen thuộc một cách dị thường này khiến Klein nhanh chóng nhận ra nơi này: Là nơi ở của Riel Bieber và mẹ hắn ta! Là hiện trường đầu tiên mà hắn nhìn thấy "cái nhìn người không lồ".

"Nơi này có manh mối về ma được "Tên Hề" à?" Klein vừa nghĩ vậy thì cảnh tượng xung quanh hắn lập tức thay đổi.

Đây là một kho hàng màu xám trắng núp trong bóng tối của những nhà kho tương tự. Bên trong nó là rải rác những khúc xương trắng hếu, và một bãi thịt nát như bị đá tảng đè bẹp. Chính giữa nhà kho là một thứ màu xám trắng to bằng năm tay với ngoài mặt kín đầy những nếp nhăn, trông mềm mại hết như bộ óc mới bị móc ra.

Klein vừa nhận ra đây là nơi nào, vừa mới nhớ ra nó là gì thì cảnh tượng trước mắt như ảnh ngược trên mặt nước bị người ta quấy vỡ, biến thành một cảnh tượng mơ hồ khác: Một thân thể trần truồng nằm trên chiếc bàn có lót vải trắng, một quả cầu máu màu lam lơ lửng trước người hắn.

Klein nhú mày, thì thầm: "Vừa rồi là chỗ ẩn thân của Riel Bieber và vật mà hắn để lại, giờ là thứ mà dấu ấn trên tay tên hề áo đuôi tôm biến thành?"

Ngay lúc hắn đang cố đoán xem những hình ảnh ấy rốt cuộc tượng trưng cho điều gì, cảnh tượng lại biến ảo ra thêm: Bàn trà làm từ đá cẩm thạch, một bộ ghế sofa với một chiếc sofa dài và hai ghế đơn cùng với đèn treo trên trần nhà. Klein Moretti với tóc đen mắt nâu, trông rất trí thức; một người đàn ông da trắng có dáng người tròn vo; một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đeo găng tay sa mỏng.

Một người đàn ông trung niên mặc áo choàng đen thẳng với mái tóc nâu cứng, một người đàn ông béo mập có hàng lông mày lộn xộn và mái tóc xù thưa thớt, một ông già có đôi mắt màu lam xám và một cuốn bút ký màu đen sạm mang theo vẻ cổ xưa ở trên một chiếc bàn tròn chính giữa bọn họ.

Cuốn bút ký gia tộc Antigenous!

Klein bỗng ngồi thẳng người dậy, cảnh mơ lập tức tan đi.

Nhìn sương mù xám mênh mông vô ngần và các ngôi sao đỏ sậm bên ngoài thần điện, hân vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ:

"Ta đang bói manh mối ma được "Tên Hề" mà... Sao lại xuất hiện cuốn bút ký của gia tộc Antigenous? Ta cho rằng người có dáng người tròn vo kia tên là Welch, đúng rồi, là Welch, tên xui xẻo đã mua được cuốn bút ký gia tộc Antigenous, gây ra hàng loạt sự kiện sau này... Cô gái trẻ tuổi đeo găng tay kia là Naya... Mình nhớ rồi, xem ra bàn trà đá cẩm thạch và bộ ghế sofa là dấu hiệu của nơi ở của Welch, mình đã gặp được "Người Thông Linh" Daly ở đó. Nói cách khác, mình vừa nhìn thấy phòng khách ở nhà Welch, thấy nguyên chủ và hai người bạn thảo luận về cuốn bút ký."

Klein tỉnh táo trở lại, ngón tay gõ nhịp nhàng lên cạnh chiếc bàn dài:

"Vậy cảnh tượng cuối cùng chỉ cái gì? Bút ký xuất hiện, Welch xuất hiện, chẳng lẽ là cảnh khi cậu ta mua món "đồ cổ" đó? Ở đây còn hai người khác, có một người trông rất quen, hình như mình gặp người đàn ông mặc áo choàng đen cổ điển kia ở đâu rồi.. Mái tóc nâu dựng lên như gai nhím, quầng thâm... Đúng rồi, mình biết đó là ai rồi, Hanas Fansent của câu lạc bộ bói toán, là Hanas Fansent vì bị Selina lén học chú ngữ bí mật mà bị đội trưởng lên vào cảnh mơ, rồi "yên bình" chết! A, hóa ra là ông ta bán cuốn bút ký cho Welch?

Tha một vòng mà cuối cùng lại nổi lại, thế giới này nhỏ thật, không, Tingen thật nhỏ! Nghĩ kỹ thì thực sự có khả năng này. Hanas Fansent không phải thầy xem bói bình thường mà đã xâm nhập sâu vào lĩnh vực thần bí, nhận được sự chú ý từ một vị tà thần, nên ông ta có con đường và năng lực và cả cơ hội lấy được cuốn bút ký do hội Mật Tu làm lạc ra ngoài...

Thảo nào đội trưởng và mọi người không tra được Welch mua bút ký từ đâu, bởi vì nhằm hướng từ đâu do bọn họ tra từ thị trường đồ cổ... Sau đó có tung tích cuốn bút ký rồi thì bỏ qua phương diện này. Tiếc rằng

Hanas Fansent mới chết, nếu không ắt có thể tra được những thứ liên quan tới cuốn bút ký từ chỗ ông ta... Là một kẻ hiểu biết sâu sắc về lĩnh vực thần bí, hẳn là ông ta có nghiên cứu qua cuốn bút ký kia... Cái chết của ông ta thật quá đúng lúc! Chẳng qua còn một người nữa ở đó, một ông già tầm năm mươi, có lẽ ông ta cũng biết không ít chuyện."

Klein dừng ngón tay lại, nhớ lại toàn bộ cảnh mơ vừa rồi một lần:

"Nhà của Riel Bieber, chỗ nấu của Riel Bieber, vật mà Riel Bieber để lại, thứ do dấu ấn trên tay tên hề áo đuôi tôm biến thành; nhà Welch, cảnh tượng Naya, Welch và nguyên chủ thảo luận; "ảnh chụp chung" của Welch, Hanas Fansent và cuốn bút ký gia tộc Antigenous... Hừm, ngoài tên hề áo đuôi tôm ra, những thứ khác đều liên quan trực tiếp tới cuốn bút ký Antigenous! Nhưng mình đang xem bói về manh mối ma dược "Tên Hề" mà... Thật không khoa học, à không, không thần bí học!"

Sau khi trở thành "Thầy Bói", Klein từng thử bói xem Welch mua cuốn bút ký từ nơi nào, nhưng lúc ấy hẳn không nghĩ tới sự đặc biệt của sương mù xám nên không nhận được gợi ý, mà giờ lúc hẳn muốn xem bói chuyện khác thì lại ngẫu nhiên lấy được chân tướng.

Sau mười mấy giây tỉnh táo, Klein kết hợp với nội dung nhật ký Russel bắt đầu thử giải mã cảnh mơ vừa rồi:

"Khả năng thứ nhất, Zarathu, hoặc là hội Mật Tu, đang tìm kiếm di vật của gia tộc Antigenous, cho nên ý nghĩa tượng trưng của cảnh mơ là dùng những chuyện có liên quan tới gia tộc Antigenous để dụ hội Mật Tu xuất hiện, từ đó lấy được phương pháp điều chế ma dược "Tên Hề".

Khả năng thứ hai, trong cuốn bút ký gia tộc Antigenous kia có ghi lại phương pháp điều chế ma dược "Tên Hề"... Gia tộc Zarathu đang tìm kiếm dấu vết mà gia tộc Antigenous để lại, chứng tỏ bọn họ có mối quan hệ sâu xa, có thể là bạn bè hoặc kẻ địch. Cho nên gia tộc Antigenous nắm giữ một

phần danh sách của đối phương là chuyện bình thường. Bạn bè thì không phải nói, mà kẻ địch lại càng hiểu biết sự tồn tại của nhau... Nhưng giải thích này không thể tạo ra mối liên kết với vật từ dấu ấn trên tay tên hề áo đuôi tôm được.

Ôi, mình chỉ mong là loại thứ hai, chờ Thánh Đường tìm chuyên gia giải mã xong cuốn bút ký, liệu mình có lấy được ma được "Tên Hề" này không nhỉ.

Trước mắt thì khả năng thứ nhất lớn hơn cả, nhưng trực giác của thầy bói nói cho mình rằng hẳn là còn một tầng tượng trưng sâu hơn."

Nghĩ tới đây, Klein bóp bóp trán, đột nhiên cảm khái về giới hạn cuối của Thầy Bói. Trừ phi là đối mặt với biểu tượng đơn giản và trực quan nhất, nếu không thầy bói phải thật cẩn thận mà giải mã như đang đi bên bờ vực thẳm, như trên mặt hồ đóng băng mỏng. Một khi giải mã sai, hoặc không thể giải mã ra ý quan trọng nhất, thì tên hề áo đuôi tôm chính là ví dụ sinh động, đẫm máu nhất!

Vào khoảnh khắc này Klein cảm giác như bản thân đã nắm chắc được chân lý của thầy bói, dường như chỉ còn một bước nữa là hẳn có thể tiêu hóa hoàn toàn ma được.

"Cảm ơn mày đã sử dụng tính mạng để nói cho tao... Ca ngợi Nữ Thần!" Hẳn thì thầm một câu, rồi vẽ một mặt trăng đỏ rực trước ngực.

Ngay sau đó hẳn lại bói xem Azcot có thiện chí và là một người phi phạm lợi hại hay không, hẳn đều nhận được đáp án là khẳng định.

Lúc này bói toán liên tục và ở tại thế giới sương mù xám khiến Klein bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, không thể ngừng suy nghĩ lại, xác định chuyện quan trọng phải làm:

"Phải mau chóng tìm được lão già đã xuất hiện cùng một khung hình với Welch, Hanas Fansent và cuốn bút ký! Có thể bắt tay từ câu lạc bộ bói toán trước. Nếu không có việc thì tranh thủ tới chỗ thầy Azcot, ừm, có lẽ ông ấy là thành viên của học phái Sinh Mệnh, nhưng vì thiếu thông tin nên không thể bói toán được..."

Phù, Klein thở hắt ra, khiến một tấm da dê đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn hiện lên hình ảnh lão già có đôi mắt màu lam xám, mái tóc xù thưa thớt và hàng lông mày rối loạn kia. Đây là người thứ ba đã ở đó khi Welch và Hanas Fansent giao dịch cuốn bút ký gia tộc Antigenous!

Nhìn bức tranh, Klein khó xử:

"... Mình không biết vẽ tranh. Hồi học mỹ thuật ở tiểu học mình còn bị thầy chê suốt.

Dùng nghi thức ma pháp như lão Neil? Nhưng đó là cầu khẩn với Nữ Thần... Mà chuyện này lại nương nhờ sự đặc biệt của sương xám... Nếu để thần phát hiện manh mối, ta coi như xong! Khoan đã, có lẽ mình có thể tự khẩn cầu với mình! Truyền lại hình ảnh chắc không khác gì truyền lại âm thanh chứ nhỉ... Tuy là tạm thời mình không cách nào sử dụng được sức mạnh thần bí trên màn sương xám, nhưng chuyện nhỏ như này hẳn là không thành vấn đề!"

Nghĩ vậy, Klein lập tức khiến linh tính bọc bản thân lại, mô phỏng cảm giác rơi xuống. Khi trở lại phòng ngủ, hắn tiện tay tắt đèn khí gas rồi thì thào "khẩn cầu":

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này;

Ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám;

Ngài là vị vua Hắc Hoàng chấp chương vận may;

Tôi khẩn cầu ngài cho tôi gợi ý, khẩn cầu ngài để tôi vẽ ra hình ảnh mà tôi nhìn thấy."

Sau khi đọc xong mấy câu chú ngữ này, Klein không vấy tinh dầu hay đốt thảo dược, cũng không mượn sức mạnh của chúng, bởi khẩn cầu với bản thân là có thể tùy ý như vậy đó!

Bên tai chợt vang lên tiếng thì thầm, hắt thấy điểm đen do bốn hình vuông tạo ra hiện lên trên mu bàn tay.

Klein đi ngược chiều kim đồng hồ bốn bước, vừa đi vừa đọc thần chú, rồi lại xuyên qua điên cuồng và hỗn loạn tới phía trên sương mù xám. Lần này hắt không thấy ngôi sao đỏ sậm nào co vào rồi phình ra nữa, nhưng hắt nhận ra ký hiệu cổ quái được tạo ra từ "con mắt không đồng tử" và "Sợi dây vắn vẹo" trên lưng ghế dựa của vị trí chủ nhân đang lóe ra ánh sáng mỏng manh, tạo ra tiếng khẩn cầu hư ảo.

Klein nghiêng tai nghe, xác nhận không sai lầm rồi làm xuất hiện bức tranh "người thứ ba", rồi dựa theo cách đáp lại lời khẩn cầu mà ném nó về phía ánh sáng nhạt đang trào ra. Xong xuôi, hắt lập tức rời khỏi thế giới thần bí trên sương mù xám, quay trở lại phòng mình.

Chờ khi đứng vững, một bức tranh lập tức hiện ra trong tầm mắt Klein kèm theo cảm giác như có thứ sức mạnh hư ảo và mỏng manh thêm vào người. Hắt cầm bút máy, lục một tờ giấy trắng rồi tạo ra ý nguyện được biểu đạt.

Điều khiến Klein ngạc nhiên là tay phải của mình bắt đầu tự động chuyển động, nhanh chóng vẽ ra những đường cong.

Không lâu sau, hắt nhìn thấy một bức tranh về "người thứ ba" trông rất sống động.

Khi vẽ xong các đặc điểm như màu tóc và màu mắt, Klein khẽ thở phào một cái, bàn tay phải vẫn còn run rẩy khe khẽ.

"Cảnh tượng ảo ảnh" trước mắt hắn đang nhanh chóng biến mất.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 101: Mạnh Mỗi Ngoài Ý Muốn

Câu lạc bộ bói toán phố Holls.

Klein ấn chiếc mũ phớt trên đỉnh đầu, đi dọc theo cầu thang lên cửa câu lạc bộ. Hắn không mặc bộ vest ngày thường, mà chỉ áo sơ mi trắng với gile mỏng và khoác một chiếc áo gió mỏng màu đen dài tới gối, trông hắn có vẻ khá xốc vác hơn hẳn. Chiếc áo tiện cho chiến đấu này của hắn chỉ mất 1 bảng, bao gồm cả những chiếc túi nhỏ được khâu thủ công ở trong, so với bộ vest đuôi tôm thì chiếc áo này rẻ tới mức khiến người ta muốn khóc.

Klein sờ khẩu súng lục trong túi súng dưới nách cùng với một đồng những bình nhỏ trong túi trong áo, rồi hắn lấy một bức tranh ra, bước vào câu lạc bộ bói toán.

Không có gì bất ngờ khi hắn lại thấy cô gái Angelica xinh đẹp phụ trách tiếp đón.

"Chào buổi chiều, anh Moretti, tôi tưởng mấy ngày nữa anh mới tới cơ." Angelica ngẩn ra, sau đó nở một nụ cười sáng rực.

Klein bỏ mũ xuống, khẽ than một tiếng: "Chào buổi chiều, Angelica, trưa nay tôi nằm mơ thấy ông Hanas Fansent, về một chuyện có liên quan tới ông ấy. Cô biết đó, là một người xem bói, tôi không thể bỏ qua bất cứ cảnh mơ nào. Đó có lẽ là gợi ý tới từ thần linh."

Bị ngữ khí kiểu thần côn mê hoặc, Angelica gật đầu, tò mò hỏi: "Anh mơ thấy gì vậy?"

"Tôi mơ thấy Hanas Fansent tranh chấp với người này." Klein đưa tờ giấy cầm sẵn trong tay ra.

Nhân lúc Angelica cúi đầu giở bức tranh, hần nhéo ấn đường rồi nhìn chăm chú vào màu sắc cảm xúc của cô ta.

"Người này..." Angelica nhìn bức vẽ trông như ảnh chụp, trầm tư suy nghĩ.

Mà trong mắt Klein, khí tràng tâm tình của cô hiện ra "màu lam suy nghĩ", một phản ứng bình thường.

"Người này..." Angelica lại lẩm bẩm, sau đó mới ngẩng đầu lên, nói: "Tôi từng thấy ông ta rồi."

Klein phấn chấn, bèn hỏi ngược lại: "Cô thấy ông ta khi nào vậy?"

"Tôi không nhớ rõ ngày nào, hẳn là tầm một tháng gì đó rồi. Lúc ấy tôi thấy ông ta đưa ông Fansent tới cửa, rồi hai người thì thăm trò chuyện gì đó với nhau. Vì hàng lông mày rối loạn và nụ cười hiểm thấy của Fansent mà tôi có ấn tượng sâu sắc." Angelica vừa hồi tưởng vừa tả lại: "Đúng rồi, ông ta có một đôi mắt màu lam xám, tóc thì giống phần lớn những quý ông ở độ tuổi của ông ta, hết rồi."

"Sau này, hoặc trước đó, cô có gặp ông ta không?" Klein ôn hòa hỏi.

Angelica lắc đầu: "Không, chắc chắn là không. Tôi thậm chí còn không biết ông ta tên gì. Nói thực thì nếu không phải là anh, tôi sẽ nghi ngờ rằng người lấy bức tranh này ra là cảnh sát đang điều tra nguyên nhân cái chết của ông Fansent ấy. À, anh nhận được gợi ý nào đó, nên tôi không cảm thấy kỳ quái, bởi anh là một thầy bói chân chính."

Xin lỗi cô, nhưng tôi đúng là cảnh sát... Klein thầm giữu một câu, thờ dãi nói:

"Thầy bói chân chính sẽ biết rõ bản thân nhỏ bé như nào, vận mệnh vĩ đại ra sao. Chúng ta vĩnh viễn chỉ nhìn được một góc mơ hồ, chỉ nhận được gợi ý chứ không phải đáp án. Chúng ta bắt buộc phải tỉnh táo mọi lúc mọi nơi, giữ nguyên sự kính sợ, cẩn thận giải mã, không thể coi bản thân thành kẻ nắm giữ vận mệnh."

Sau khi dùng phương thức tổng kết để nói về những gì mình hiểu ra trong khoảng thời gian này, Klein đột nhiên phát hiện linh thị của mình trở nên rõ hơn đôi phần, thậm chí hẳn có thể mang máng phân được một vài chi tiết trong màu sắc khí tràng của Angelica. Trong khoảnh khắc ấy, hẳn tựa như người cận thị đeo lên đôi kính cận có số độ phù hợp.

Đây... Ma được "Thầy Bói" bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tiêu hóa rõ rệt rồi ư? Klein giật mình ra đó, cảm thấy không thể tin được.

"Không ngờ thầy bói như anh còn giữ được sự kính sợ với vận mệnh, đúng là làm cho người ta phải kính nể mà." Angelica chân thành nói.

Cô gặp rất nhiều người ở câu lạc bộ này vừa học được vài phương pháp xem bói đã đồng dạng tuyên bố rằng mình sẽ nhìn tới chân tướng, thay đổi vận mệnh.

Klein thu hồi tầm mắt, khẽ cười nói: "Biết càng nhiều càng hiểu rằng bản thân nhỏ bé ra sao."

Trong lúc nói, hẳn xem xét trạng thái và những gì mình vừa trải qua, hiểu sơ qua về tinh túy của "phương pháp đóng vai", đó là "Tạo ra hành vi phù hợp với danh xưng của ma được, hiểu được quy luật ngầm, cũng dùng nó để ước thúc bản thân." Chỉ như vậy mới có thể điều chỉnh được trạng thái của thân thể, tâm tư và linh hồn cho gần sát với tinh thần còn sót lại trong ma được, rồi dần dần tiêu hóa nó.

Người khác thừa nhận thân phận "Thầy Bói" chính là yếu tố bên ngoài, sở dĩ nó có thể khiến bản thân cảm thấy linh tính trở nên nhẹ nhàng

là vì loại đưa lại này đã cường hóa bản thân về một số hành vi bói toán, và những hành vi ấy thì cùng nhau tạo nên "thủ tục Thầy Bói" khiến ma được có thể được tiêu hóa.

"Giải mã gợi ý cho người khác, dẫn dắt bọn họ đi tới hướng tốt đẹp, nhưng lại bắt buộc phải luôn kính sợ vận mệnh, không kiêu căng, không quá tự tin, không tin lung tung vào những gì mình tự giải mã... Đây chính là quy luật mà hiện tại mình tổng kết được, cũng là tinh túy cho lần "đóng vai" tiếp theo. Nếu quả thật vẫn có tác dụng, không tới nửa năm, có lẽ chỉ hai hoặc ba tháng, có lẽ là hai ba tuần, là mình có thể hoàn toàn tiêu hóa sạch ma được.

...Dấu hiệu vừa rồi rất rõ ràng, thảo nào vị Zarathu thần bí kia nói rằng khi ma được được tiêu hóa triệt để, bản thân người phi phạm có thể cảm nhận rõ rệt chứ không cần người khác dạy, phải là phải, không phải thì là không phải... Ví dụ như hiện tại, tuy rằng linh thị của mình được tăng lên, nhưng mình biết rõ đây chỉ là một đoạn, chứ không phải điểm cuối."

Nghĩ tới đây, Klein không nhịn được mà cảm ơn tên hề áo đuôi tôm, bởi hắn ta đã dùng sinh mệnh của mình để dạy cho hắn!

Nếu không có hắn ta, có lẽ Klein còn phải mất mấy tháng nữa ở câu lạc bộ bói toán mới có thể thông qua những trường hợp có lẽ là tốt hoặc xấu để tổng kết ra "thủ tục của Thầy Bói", từ đó "đóng vai" một cách nghiêm chỉnh.

"Anh Moretti, đôi khi tôi cảm thấy anh là một nhà triết học ấy." Nghe Klein trả lời như vậy, Angelica thở dài nói.

"Ở trong giới của tôi, nhà triết học là từ được dùng để chửi mắng người khác." Klein khá vui vẻ.

Nói xong, hắn cúi người chào, đội mũ rồi bước đi.

Tuy Angelica không biết tên tuổi và thân phận của người đàn ông trên bức tranh, nhưng Klein không hề chán nản, bởi những gì thu hoạch được đã đủ để hắn tiến hành bước tiếp theo.

...

Trong công ty Bảo an Gai Đen ở số 36, phố Zoutelande. Dunn với đôi mắt xám sâu sắc đang nhìn bức tranh chân dung trong tay: "Cậu định dùng điều tra kiểu loại trừ để tìm người này?"

"Vâng." Klein đã sắp xếp câu chữ từ trước: "Đội trưởng, không phải lúc trước tôi nói là sẽ tới câu lạc bộ bói toán để quan sát phản ứng của các hội viên khi Hanas Fansent đột ngột tử vong à? Ngày hôm qua tôi không phát hiện gì, nhưng hôm nay tôi bất ngờ phát hiện người trên tranh này từng xuất hiện với Hanas Fansent, hơn nữa còn bí mật nói gì đó với nhau. Ban này tôi có lật xem những gì tiểu đội điều tra ghi lại thì phát hiện không ghi chép gì về người tương tự."

Lời của hắn chẳng có vấn đề gì, cho dù Dunn Smith có cầm bức tranh này tới câu lạc bộ bói toán thì cũng sẽ được Angelica chứng thực.

Dunn dời mắt khỏi bức tranh, cười nói: "Xem ra khoản kinh phí kia không bị lãng phí rồi."

... Đội trưởng, không phải trí nhớ của anh không được tốt à, tại sao lại nhớ tới chuyện kinh phí vào lúc này vậy... Klein vẫn duy trì nụ cười mỉm, không nói gì.

"Cậu vẽ à?" Dunn hỏi một câu tùy ý.

"Vâng, tôi dùng nghi thức ma pháp vẽ nó ra." Klein đáp lại đúng sự thật. Đương nhiên nói thật và nói toàn bộ sự thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Dunn khẽ gật đầu, nói:

"Cậu bảo Neil sao thêm mấy bản nữa, chúng ta sẽ khiến Cornley và Loya cùng điều tra, cũng mời cả sở cảnh sát trợ giúp. Nếu manh mối này thực sự có tác dụng, coi như cậu lại lập công rồi."

"Nữ Thần phù hộ chúng ta." Klein điểm lên ngực, thái độ thành kính khác thường.

Với hăn mà nói, đám người Dunn chỉ cần tra ra tên tuổi và thân phận của người đàn ông trên bức tranh này là đủ rồi, phần còn lại hăn có thể bói toán ra tung tích của ông ta trên sừng xám!

...

Klein rời khỏi công ty bảo an, dù đang là ngày nghỉ nhưng hăn không lập tức về nhà, mà lên xe ngựa công cộng tới bến cảng, đến cửa quán bar Ác Long.

Hăn nghĩ rằng tuy "Thầy Bói" thiếu cách thức khắc định trực tiếp và không có pháp thuật có thể thi triển ngay tức khắc, nhưng chiến đấu được chia làm nhiều loại, không phải tất cả đều là kiểu gặp cái chiến luôn, chỉ cần có thời gian chuẩn bị đầy đủ, "Thầy Bói" cũng có thể sử dụng nghi thức ma pháp để đối phó kẻ địch, cũng như hăn giải quyết sự kiện Selina xem bói ma kính vậy.

Điều này có nghĩa rằng "Thầy Bói" tốt nhất là nên mang theo một số thảo dược, tinh dầu và nến để tránh cho lúc cần lại không lấy đâu ra vật liệu, chỉ có thể chờ chết. Dù sao chẳng ai giống như Selina để một đồng vật phẩm thần bí học ở nhà mình tiện cho hăn sử dụng cả.

Về phần những thứ xin được, Klein luyện tập quá thường xuyên nên đã sử dụng gần hết rồi. Những chai lọ nhỏ trong túi áo hăn chỉ còn một phần thừa lại mà thôi.

Hắn sờ tiền giấy trong túi, đẩy cánh cửa nặng nề của quán bar Ác Long ra, rồi cất bước đi vào.

Lúc này đang là buổi chiều nên khách trong quán không nhiều, không có trận đấu chuột bắt chó hay so đấu quyền anh. Nơi đây khá vắng lặng, không náo nhiệt từng bừng chút nào.

Klein nhìn hai bàn khách đang ngồi uống rượu đánh bài, chuẩn bị đi tới căn phòng đánh bóng bàn thông tới chợ đen. Đúng lúc này, hắn thấy một ông già có vóc dáng khô ngô, mặc chiếc áo khoác sĩ quan hải quân đã cũ sờn đi ra.

"Mày là bạn mà lão Neil đưa tới lúc trước?" Lão già có mái tóc nâu rồi bời, toàn thân bốc lên mùi rượu nồng nặc dùng đôi mắt màu lam liếc Klein một cái, rồi cười hớ hớ hỏi.

Klein đoán ra thân phận của đối phương, bèn ngả mũ chào hỏi: "Vâng, không biết tôi nên xưng hô với ông như nào?"

"Lão Neil chắc là đã đề cập về tôi với cậu rồi, tôi là chủ nơi này, Swain." Lão ta có cánh tay to khỏe, cơ bắp rắn chắc trông rất là sĩ quan.

Cựu đội trưởng tiểu đội Kẻ Trừng Phạt của thành phố Tingen... Nghe nói từng làm hải quân hoàng gia rồi... Klein lễ phép đáp lại: "Vâng."

"Nếu cậu thiếu tiền thì có thể tới tìm tôi." Swain cười nói một câu rồi chuẩn bị đi tới quầy bar.

Đúng lúc này một ý nghĩ nảy lên trong đầu Klein, hắn vội hô: "Ông Swain, xin chờ chút, tôi có một chuyện cần hỏi."

Swain dừng bước, quay người lại, cười hớ hớ nói: "Cậu với... Ừm, đội trưởng của các cậu đúng là giống nhau."

Không, tôi không có vấn đề gì về trí nhớ cả... Klein giật giật khóe miệng, hắn lấy thẳng một bức tranh chân dung ra: "Ông từng gặp người này bao giờ chưa?"

Hắn bỗng nhớ rằng hắn là Selina đã được Hanas Fansent dẫn tới chợ đen này, sau đó làm cho Elizabeth cũng biết tới quán bar Ác Long, như vậy người trên bức tranh này, kẻ có liên quan tới Hanas Fansent, hắn là cũng từng tới nơi này?

Swain nhìn thật kỹ, sau đó đáp đầy chắc chắn: "Tôi nhớ kẻ này, hắn từng tới hỏi tôi xem có đồ vật và tài liệu liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces không."

Có đồ vật và tài liệu liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces? Klein ngẩn ra, đột nhiên liên tưởng tới một chuyện khác: Lúc mình mượn đọc tập san và tạp chí liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces ở thư viện Deville, nhân viên quản lý có thuận miệng nói một câu là có người vừa trả lại, cho nên hắn nhớ rất rõ, khỏi cần phải lật giở lại để xác nhận là có tồn tại hay không.

Chẳng lẽ người mượn đọc tập san và tạp chí lúc trước chính là người đàn ông trên bức tranh này? Người đã chứng kiến quá trình giao dịch cuốn bút ký Antigenous?

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 102: Thương Nhân Vải Vóc

Klein càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, không thì ai sẽ chẳng có việc gì lại mượn mấy cuốn tập san kia:

"Ừm, một lĩnh vực nghiên cứu di tích lịch sử cổ đại trên đỉnh Hornaces ít được quan tâm như vậy, ngoài các giảng viên với phó giáo sư chuyên ngành ra, những kẻ yêu thích bình thường có khi còn chẳng nghe nói tới nó bao giờ, ngay cả sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành Lịch Sử như nguyên chủ cũng biết được nó từ cuốn bút ký gia tộc Antigenous... Thành phố Tingen dù là thành phố đại học, nhưng không có nhiều người thấy hứng thú với ngọn núi này... Mà dù có thì cũng quá nửa là ở trong khuôn viên đại học, không cần phải tới tận thư viện Deville để mượn đọc...

Quan trọng nhất là mới mượn thời gian gần đây... Phân tích như vậy quả thật có vấn đề. Lúc ấy mình không đủ sâu sắc, nào ngờ... Haiz, xem ra mình không có thiên phú làm thám tử, đóng vai Sherlock Holmes rồi..."

Trong lúc hăn mãi mê suy nghĩ, ông chủ quán bar Ác Long là Swain nghi ngờ nói: "Có vấn đề gì à?"

Bởi vì có khách và nhân viên phục vụ nên ông ta chỉ có thể hỏi mịt mờ như vậy.

"Không có gì, tôi đang nghĩ xem nên điều tra người này như nào. Ông biết đó, Hanas Fansent chết ở nhà." Klein đã chuẩn bị lý do sẵn từ trước, bởi hăn không muốn đội Kẻ Trừng Phạt cũng hứng thú với di tích cổ đại trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces.

"Fansent có vẻ là một người xem bói nổi tiếng ở Tingen này, ông ta thường xuyên tới chỗ tôi." Quả nhiên Swain bị hấn qua quýt, ông ta hồi tưởng: "Nhớ lại thì người trên bức tranh này đúng là tới đây cùng Fansent..."

"Đây là điều tôi muốn biết, ông có nhớ tên của ông ta không?" Klein bèn hỏi.

Swain cười ha ha, lắc đầu đáp: "Tôi không hỏi tên tuổi của khách hàng, trừ phi là quen biết từ đầu như lão Neil."

"Vâng." Klein cố ý tỏ ra uể oải.

Với hấn thì Swain có biết người này hay không đã không còn quan trọng, bởi vì hấn có thể tới thư viện Deville để điều tra. Mượn đọc sách báo ở thư viện do tư nhân quyên tặng tất nhiên sẽ để lại thông tin cá nhân, hơn nữa còn là những thông tin đầy đủ và đáng tin! Nên biết rằng lúc trước Klein phải dựa vào giấy giới thiệu có đóng dấu của phó giáo sư thâm niên mới làm được chứng nhận.

Cho dù ông ta có ngụy tạo thông tin thì vẫn có khả năng để lại dấu mỗi rất cao, giúp cho việc xem bói của mình... Klein dõi mắt nhìn Swain đi tới quầy bar, sau đó hấn tiến vào phòng bóng bàn.

Hấn không vội tới thư viện Deville điều tra làm gì, mà định mua đồ trước. Dù sao không ai biết rõ sau đó liệu có gặp được nguy hiểm gì không, có phải sử dụng đến nghi thức ma pháp không.

Klein đi qua mấy căn phòng rồi tiến vào chợ đen. Lúc này nơi đây rất ít quầy hàng và khách mua đồ, hiển nhiên chưa tới lúc cao điểm.

Hấn vừa đi được một bước, bỗng thấy Quái Vật Admisol, kẻ lúc trước đã nói hấn có mùi cái chết, đang đứng trong một góc. Thanh niên có sắc

mặt tái nhợt và ánh mắt tan rã ánh lên sự điên cuồng đáng sợ này phát hiện có người nhìn mình, bèn nhìn lại.

Tầm mắt chạm nhau, Admisol lập tức giơ tay che mặt, kinh hãi dựa sát vào tường rồi di chuyển từng bước một. Gã nhanh chóng dịch chuyển tới cửa hông, rồi lảo đảo chạy ra ngoài.

"Có cần phải vậy không? Không phải lần trước cậu suýt thì mù à... Nhưng tôi có làm gì đâu... Thật là, làm như tôi là đại ác ma ấy." Khuôn mặt Klein cứng ngắc.

Hắn lắc đầu cười, không nghĩ về Quái Vật nữa mà đi tới những quầy hàng đã bày sẵn, bắt đầu lựa chọn và mua sắm.

Nửa giờ sau, Klein tiêu chừng vài bảng, một con số khá nhiều trong tiền riêng của hắn. Đếm số tiền giấy còn 3 bảng 17 saule trên người, hắn vừa tiếc của vừa thỏa mãn vuốt ve những chai lọ kim loại trong đám túi nhỏ bên trong áo gió màu đen.

"Đây là nước cất "Amanda" mà Daly đã từng sử dụng. Đây là bột của vỏ và lá cây Vân Rồng. Tinh dầu chiết xuất từ hoa Thâm Miên. Cánh hoa cúc La Mã khô. Đây là "bột Thánh Dạ" mà mình vừa dùng vật liệu điều chế ra..."

Klein ghi nhớ lại những đồ vật ở trong các túi bên trong áo, tránh cho lúc nguy cấp lại luống cuống không tìm ra được vật liệu mình cần.

Dựa vào sự đặc thù của lĩnh vực thần bí, hắn nhanh chóng ghi nhớ rõ, sau đó hắn cất bước đi tới đường ra. Bỗng hắn thấy một bóng người có vẻ khá quen thuộc. Đó là một cô gái trẻ tuổi mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt. Mái tóc đen của cô bóng mượt, khuôn mặt cô tròn và đôi mắt dài và nhỏ, trông cô khá ngọt ngào với khí chất tao nhã. Là cô gái lúc trước cứ run rẩy bất thường kia à? Thoạt trông cô ta không bị sao cả... Không ngờ cô ta

cũng là kẻ yêu thích thần bí học... Klein bước chậm dần, suy nghĩ vài giây rồi mới nhớ cô gái đó là ai.

Hắn phải thừa nhận rằng ngoài "Chính Nghĩa" mà hiện tại hắn chưa nhìn rõ mặt, cô gái trẻ tuổi này là người xinh đẹp nhất trong những cô gái hắn gặp khi xuyên việt tới nơi này.

Cô gái ngọt ngào tao nhã ấy đứng trước một quầy sách báo thần bí học, ngồi xổm trông khá bất lịch sự, giơ ngón tay vuốt ve một cuốn sách cổ.

"Bên trong có ghi lại pháp thuật đen của phù thủy, tuy tôi không dám thử nhưng có người từng làm rồi, đúng là có tác dụng thật." Chủ quầy hàng lập tức chào hàng.

Cô gái tao nhã ngọt ngào trầm ngâm vài giây rồi nói: "Theo anh thì phù thủy là gì?"

"Phù thủy hả? Những con mụ ác độc chuyên gieo rắc tai họa, bệnh tật và đau khổ." Chủ quầy suy nghĩ rồi đáp.

Klein không nghe thấy cuộc nói chuyện giữa bọn họ, bởi hắn đã bước nhanh ra ngoài, vì hắn vội tới thư viện Deville, làm xong tất cả còn về nấu bữa tối với món canh đuôi trâu cà chua cho Benson và Melissa.

...

Trường đua ngựa Vương Miện ở Backlund.

Audrey Hall đang đứng trong khu ghế vip nhìn lũ ngựa phi nước đại trong sân đua. Cô mặc một chiếc váy dài có tay áo dài, mép lá sen và ren trắng trước ngực, đội một chiếc mũ sa có gắn ruy băng màu lam và hoa làm từ tơ lụa, đeo găng tay voan mỏng sáng màu, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh

lùng và xa cách như không thể hòa nhập vào bầu không khí náo nhiệt ở nơi đây.

Ngay khi những chú ngựa đang lao tới đích, Tử tước Grilint, bạn của cô đi tới, hạ nhỏ giọng nói: "Audrey, lần này gặp nhau trông cô vẫn luôn xinh đẹp một cách khác lạ."

"Có chuyện gì không?" Có lẽ lúc trước Audrey sẽ chìm đắm trong lời ca ngợi của đối phương, nhưng lúc này cô có thể nhìn ra từ trong từ ngữ và vẻ mặt Grilint rằng người bạn của mình có mục đích khác.

Grilint là một thanh niên trông có vẻ gầy yếu, vì cha mất sớm nên vừa tròn hai mươi tuổi anh ta đã thừa kế tước vị. Anh ta liếc xung quanh một cái rồi khẽ cười nói: "Audrey, tôi biết một người phi phạm chân chính, là người phi phạm không thuộc về hoàng gia."

Lần nào anh cũng nói vậy, và lần nào cũng khiến người ta phải thất vọng... Audrey nhìn thẳng, cười tao nhã và đáp: "Thật chẳng?"

"Tôi xin cam đoan bằng danh dự của cha tôi là tôi đã thấy sức mạnh siêu phàm của người đó rồi." Grilint nhỏ giọng đáp.

Audrey không còn cảm thấy kích động về chuyện này như trước, bởi bản thân cô đã là một người phi phạm rồi. Nhưng lo Grilint sẽ nghi ngờ nên cô vẫn mở to mắt, cố khiến bản thân nặn ra một nụ cười vui mừng, run run nói: "Khi nào tôi có thể gặp được người đó?"

Hừm, gặp một người phi phạm khác cũng tốt, không thể chuyện nhỏ nhặt gì cũng phải nhờ hội Tarot giải quyết cho... Hơn nữa mình cũng phải có tài nguyên của bản thân để có thể mang ra trao đổi với ngài Kẻ Khờ và Người Treo Ngược... Không phải bất cứ chuyện gì cũng có thể dùng tiền để giải quyết... Phù, sao khi gửi 1.000 bảng kia xong, mình phải tiết kiệm hơn mới được...

Grilint rất hài lòng với phản ứng của Audrey, anh ta nhìn ra sân đua: "Chiều mai nhà tôi sẽ có một salon văn học và âm nhạc."

...

Trong thư viện Deville, Klein lấy giấy chứng nhận và huy hiệu ra khỏi túi áo rồi đặt trước mặt mấy nhân viên quản lý.

"Tôi là đốc sát tập sự của Bộ phận Hành động Đặc biệt sở Cảnh sát quận Akhova, tôi có chuyện cần các anh phối hợp điều tra." Hẳn nhớ lại những bộ phim cảnh sát được xem trong quá khứ, trầm giọng nói.

Mấy tên nhân viên quản lý xem xét giấy chứng nhận và huy hiệu rồi nhìn nhau, sau đó gật đầu nói: "Có gì anh cứ hỏi đi sĩ quan cảnh sát."

Klein đọc tên những tập san như "Tân Khảo Cổ", rồi nói: "Tôi muốn ghi chép về việc mượn đọc những cuốn tập san này trong hai tháng gần đây."

Hắn phát hiện một nhân viên thư viện đã tiếp đón mình lần trước, nhưng hiển nhiên anh ta không nhận ra hắn.

"Vâng, xin anh đợi một lát." Mấy vị nhân viên bắt đầu bận rộn tìm kiếm bản ghi chép về việc mượn đọc gần đây nhất.

Klein nghiêm túc lật xem, tìm kiếm những người cũng mượn đọc mấy tập san giống mình. Những cái tên như vậy không nhiều lắm, chỉ có duy nhất một người. Ông ta tới mượn vài lần, một phần trong số đó là những tập san mà Klein biết. Ghi chép mượn đọc lần đầu tiên là vào cuối tháng năm, mà lần gần đây nhất là thứ Bảy tuần trước, một ngày trước khi Hanas Fansent tử vong.

Klein dùng ngón tay vuốt ve thông tin về người mượn sách, ghi nhớ thật kỹ trong đầu: "Sirius Aripis, thương nhân vải vóc, số nhà 19 phố

Holls..."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 103: Người Nghe Theo Trái Tim

"Số 19 phố Holls?" Theo bản ghi chép này, Klein nắm bắt được một thông tin.

"Ừm, nhà Welch ở phố Holls, câu lạc bộ bói toán ở phố Holls, mà vị thương nhân vãi vốc tên là Sirius Aripis này cũng ở phố Holls... Xem ra việc Welch quen biết Hanas Fansent không phải chuyện kỳ quái gì, thậm chí cậu ta hẳn là quen biết qua Sirius Aripis..."

Klein bỗng cảm thấy manh mối được liên kết lại, suy nghĩ trở nên thông suốt.

Ban đầu hẳn còn cảm thấy khó hiểu khi tại sao Welch lại quen biết Hanas Fansent, bởi vì cậu con trai của ông chủ ngân hàng này không phải người đam mê thần bí học gì. Với cậu ta, tiền còn quan trọng hơn cả bói toán. Còn bây giờ, Klein cảm thấy mình đã suy đoán được sơ bộ về quá trình kết bạn của hai bên:

"Dựa theo những gì tạp chí viết thì tầng lớp trung lưu và giàu có rất thích tới thăm nhà hàng xóm để tạo nên một vòng xã giao để trợ giúp bản thân, nên Welch và thương nhân vãi Sirius ở cùng phố Holls hoàn toàn có động lực và cơ hội để trở thành bạn của nhau... Sirius quen biết Hanas Fansent, người thường xuyên tới câu lạc bộ bói toán ở phố Holls, là chuyện không khó hiểu, có lẽ là gặp ngẫu nhiên, có lẽ là một loại trợ giúp nào đó có thể khiến người ta quen thuộc với người thường xuyên xuất hiện ở cùng một khu vực trong thời gian dài..."

Hanas Fansent muốn bán cuốn sách cổ trong tay, được Sirius giới thiệu nên đã tìm sinh viên ngành Lịch sử Welch... Hình ảnh xuất hiện trong giấc mơ của Hanas được cho là tà thần "Chúa Sáng Thế Chân Thực", và ông ta lại là kẻ biết được cách thức chú ngữ chính xác, chứng tỏ ông ta đã nghiên cứu sâu vào lĩnh vực thần bí học, không loại trừ khả năng là một thành viên của tổ chức bí ẩn nào đó... Cũng không loại trừ khả năng tổ chức bí ẩn mà ông ta gia nhập đã bị Sirius dẫn dắt."

...

Klein dù không sử dụng cách bói toán thì vẫn gần như xác định được thông tin của người này rất đáng tin cậy: "Cho dù không phải là Sirius Aripis, không phải thương nhân vải hay không ở nhà số 19, ông ta chắc chắn cũng ở phố Holls hoặc khu vực gần đó!"

Klein vừa suy nghĩ vừa nhìn kỹ bản ghi chép về việc mượn đọc của người này:

"Lần cuối tới thư viện Deville là thứ Bảy tuần trước, một ngày trước tiệc sinh nhật Selina, cũng trước ngày Hanas Fansent tử vong một ngày. Cho tới bây giờ, đã mấy ngày trôi qua, ông ta vẫn chưa trả lại tập san với tạp chí mà ông ta đã mượn. Dựa theo ghi chép lúc trước, khi chỉ mượn hai bản tập san, thường thì hôm sau ông ta sẽ mang trả luôn. Đây có nghĩa là Sirius đã biết rằng Hanas đã chết, sợ hãi nên không dám tới thư viện Deville nữa? Ừm, ban đầu ông ta mượn rất nhiều sách báo và tập san lịch sử không liên quan lắm, sau đó mới dần xác định được mục tiêu, mượn đọc những cuốn giống những cuốn mà mình cũng mượn... Điều này nói rõ ông ta không có người chỉ điểm, không có phó giáo sư thâm niên chuyên ngành Lịch sử để hỏi han, mà tự bản thân lần mò.

Nếu sợ hãi thì sẽ làm như nào đây? Có hai lựa chọn, một là khi đã đủ thông tin, ông ta sẽ tới thẳng đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces. Hai là, thiếu

điều kiện chính nên ông ta sẽ trốn trước, chờ khi chuyện qua đi, xác nhận rằng cái chết của Hanas không liên quan tới mình thì mới xuất hiện."

Nghĩ tới đây, Klein gập cuốn sổ ghi chép mượn đọc lại rồi trả nó cho mấy nhân viên quản lý thư viện. Hắn lấy bức tranh chân dung ra hỏi bọn họ rằng đã gặp người trong tranh bao giờ chưa, tiếc là người tới đây mượn sách không ít, nên nhân viên quản lý khó mà có ấn tượng với người không có đặc điểm rõ ràng như này.

"Vâng, làm phiền các anh chị rồi." Klein cầm lấy giấy chứng nhận và huy hiệu.

Hắn không định một mình điều tra chuyện này, làm vậy không chỉ nguy hiểm mà còn lắm phức tạp. Kế hoạch của hắn là lại về phố Zoutelande, giao chuyện tiếp theo cho đội trưởng và đồng đội, còn bản thân thì về nhà làm canh đuôi bò cà chua cho hai anh em, tiện thể dùng không gian thần bí trên sương mù xám để bói về tình hình và hành tung của mục tiêu.

"Sĩ quan cảnh sát, còn chuyện gì nữa không?" Một nhân viên quản lý thở phào, khẩn khoản hỏi.

Klein khẽ gật đầu: "Hết rồi. Nếu có đầu mối gì mới tôi sẽ tới sau."

Hắn cầm cây gậy batoong màu đen mạ bạc, bước nhanh ra cửa. Đúng lúc này, hắn thấy một người đàn ông mặc áo khoác với hai hàng cúc đen với phần cổ áo dựng thẳng đang cúi đầu đi vào. Khi hai người lướt qua nhau, Klein liếc thấy hàng lông mi dày và rối loạn cùng một đôi mắt màu lam xám từ đối phương! Đó là những bộ phận mà phần cổ áo cao kia không thể che được.

Sirius? Sirius Aripis? Khéo vậy? Klein sửng sốt, không ngờ mình lại gặp được mục tiêu một cách trực tiếp như này. May mắn vậy sao? Điều này không phải là quá trùng hợp?

Hắn cân nhắc về bản thân, cảm nhận cơ bắp hãy còn đau nhức, vì thế hắn giả bộ như không thấy gì cả mà tiếp tục đi tới phía cửa.

Ừ, làm người là phải đi theo nguyện vọng của mình, bình tĩnh là nhất! Chỉ cần Sirius chưa rời khỏi Tingen, lần này coi như không quan trọng!

Lúc này, người đàn ông mặc lễ phục có hai hàng cúc đen này đi tới trước quầy tiếp đón, đưa hai cuốn tập san trong tay cho một nhân viên quản lý.

"Trả sách." Ông ta hạ thấp giọng nói hàm hồ.

Nhân viên thư viện tùy ý nhận lấy tập san, vừa nhìn thoáng qua thì giật nảy mình. Theo bản năng hắn ngẩng đầu nhìn người trả sách, thân thể bắt đầu run rẩy.

"Có vấn đề gì à?" Người đàn ông với cổ áo dựng thẳng kia trầm giọng hỏi.

Những lời này của ông ta hết như tia lửa châm thùng thuốc nổ, khiến vị nhân viên quản lý kia lập tức vừa chạy sang bên cạnh vừa hô to: "Sĩ quan cảnh sát, tên tội phạm kia ở đây!"

Mà lúc này Klein còn chưa kịp ra khỏi cửa, lòng thầm mắng "Mẹ kiếp". Hắn theo bản năng rút khẩu súng lục dưới nách ra.

Mà tên đàn ông kia thì ngẩn ra, sau đó quay người bỏ chạy. Nhưng ông ta không chạy về phía cửa và lao thẳng chỗ cửa sổ lồi, dường như định phá vỡ kính nhảy ra ngoài.

Klein đang sợ không xử lý được, quay đầu thấy vậy thì yên tâm, bởi hắn phát hiện rằng mặc dù bản thân sợ mục tiêu, nhưng mục tiêu còn sợ mình hơn!

"Tự dừng gặp phải như này, chắc chắn ông ta không thể phán đoán được thực lực của mình, không biết mình am hiểu gì, cho nên kẻ vốn chột dạ như ông ta chắc chắn sẽ né tránh xung đột chính diện, tìm cách để trốn thoát!" Lòng bình tĩnh lại, Klein giơ súng lúc lên, bóp cò.

Cùng lúc đó, người đàn ông mặc lễ phục hai hàng cúc kia đột nhiên lặn một vòng hòng tránh né viên đạn. Ngay sau đó ông ta nhấn tay phải xuống đất, khiến cả người bay lên đánh vào tấm kính trên cửa sổ lầu.

Phụp! Phát súng đầu tiên của Klein không có đạn. Nhưng đây là chuyện hãn đã dự đoán sẵn. Nhân lúc Sirius đang nhảy lên không thể né tránh, hãn chĩa súng vào thân thể đối phương rồi lại bóp cò.

Pằng!

Viên đạn sắc ma màu bạc xuyên qua không khí, bắn thẳng vào lưng Sirius.

Choang! Kính vỡ vụn, Sirius lao ra ngoài, để lại những giọt máu đỏ cùng với những mảnh vỡ trong suốt trên bề cửa sổ.

Thấy ông ta bị thương, Klein không sợ hãi mà chạy tới. Hãn đạp lên ghế rồi nhảy qua cửa sổ.

Đây là phía sau tầng một thư viện Deville, với những hàng cây cao rợp bóng được ngăn cách bởi một mảng cỏ xanh mượt.

Sirius dù trúng đạn nhưng vẫn đang bỏ chạy tới phía ngõ nhỏ giữa hai tòa nhà. Klein vẫn chưa luyện tập được khả năng bắn súng chính xác nên hãn không dám nổ súng bừa, đành phải tay cầm trượng tay cầm súng vội vàng đuổi theo bóng lưng mặc áo khoác màu đen kia.

Bịch bịch bịch!

Hắn men theo vết máu dưới đất, cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa hai người lại.

Khúc cua đang ở ngay trước mắt, và tốc độ của Sirius càng lúc càng chậm lại, Klein đang định nắm bắt cơ hội nhưng lòng bỗng rung lên, cảm thấy người phía trước không còn là con người nữa, mà là một con sói hung ác, một con hổ mang theo nguy hiểm đáng sợ.

Đây là bản năng của thầy bói, là linh tính đang cảnh báo hắn!

Klein lập tức chậm lại, liếc nhìn những giọt máu rơi dưới đất: So với ban đầu, giờ máu của Sirius đã biến thành màu đen!

Đúng lúc này, một cơn gió mạnh đập vào mặt, tròng mắt Klein phản chiếu ra khuôn mặt Sirius. Đó là hàng lông mi dày và rối loạn, là đôi mắt màu lam xám, là những cục bướu thịt gồ lên, đó là khóe miệng đã nứt ra, là những chiếc răng trắng hếu.

Ngay lúc này Sirius vồ tới, khiến khuôn mặt trong mắt Klein càng lúc càng rõ, làm cho hắn dường như ngửi được mùi tanh tươi nào đó!

Đùng! Sirius nhảy một bước phải tới bảy tám mét, hoàn toàn vượt khỏi phạm vi bình thường của con người. Nhưng vì Klein dừng lại đúng lúc nên khoảng cách hai bên lúc trước là gần mười mét.

Trong khoảng cách chưa tới hai mét, phần miệng chảy nước dãi đặc dính và những bướu thịt dày đặc trông rất kinh khủng tạo nên một hình ảnh rõ nét và đáng sợ, khiến tinh thần Klein căng thẳng tột độ. Nhân lúc đối phương vồ hụt, hắn lập tức giơ tay phải lên, bóp cò liên tục, khiến cho đạn bắn thẳng vào đầu của mục tiêu.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Bắn ở khoảng cách gần nên những viên đạn chui thẳng vào đầu Sirius, khiến máu văng ra, khuôn mặt ông ta đầy máu, khiến đối phương ngửa ra sau.

Bắn hết số đạn trong ổ súng, Klein định lui ra sau xác nhận kết quả, nhưng lúc này Sirius cố gắng đứng thẳng dậy khiến hấn kinh hãi, làm cho hấn đột nhiên vung cây gậy batoong trong tay trái.

Bốp! Cây gậy màu đen mạ bạc cứng đánh trúng cổ Sirius, quật ra một vệt màu đỏ sậm.

Bốp bốp bốp!

Klein cứ đập đối phương theo bản năng, mãi cho tới khi Sirius lung la lung lay rồi ngã rầm xuống đất.

Phù! Phù! Phù! Klein vừa dựa vào chiếc gậy chống vừa há mồm thở dốc, mắt thì nhìn chăm chăm mục tiêu, sợ đối phương bỗng nhiên vùng lên.

Lúc này đầu của Sirius gần như dựa hấu bị ném vỡ, những bươu thịt còn sót lại bắt đầu biến mất, cơ thể giật giật vài cái rồi ngừng.

Klein không vội vã kiểm tra thi thể mà thả gậy xuống, lấy những viên đạn sẵn ma ra rồi nhét vào trong súng. Làm xong, hấn mới ổn định được tinh thần, cố nén sự ghê tởm mà ngồi xồm xuống, lục lọi túi áo của Sirius.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 104: Ngài Z

Một túi, hai túi, ba túi... Klein nhanh chóng tìm được một chiếc ví da dính máu, một tấm chứng nhận mượn đọc của thư viện Deville, hai chiếc chìa khóa đồng thau xâu thành một chuỗi, một chiếc tẩu không nhét bất cứ thứ gì, một con dao găm không vỏ và một bức thư được gấp rất chỉnh tề.

Để mọi thứ trừ bức thư xuống đất, hắn đứng thẳng người dậy, tiện thể liếc chiếc ví da kia, xác nhận rằng bên trong chỉ có số tiền giấy mười mấy saule và một vài đồng penny lẻ.

"Chiếc ví này được làm rất hoàn mỹ, tiếc là..." Klein lặng lẽ than, suy nghĩ bắt đầu tản ra.

Nếu không phải hôm nay tiêu hơi nhiều vào tiền riêng, việc mua một chiếc ví da đã nằm trong top ưu tiên của hắn rồi. Klein lắc đầu, giở tờ giấy viết thư ra, đọc lướt qua:

"Thưa ngài Z đáng kính:

Xin ngài cho tôi tự biện hộ cho bản thân! Việc tôi và Hanas bán lại cuốn bút ký gia tộc Antigenous không phải là hành vi ngu xuẩn hay phản bội gì. Lúc ở trong tay chúng tôi, nó không thể hiện đặc điểm nào cả. Tôi nghi rằng nó còn sống, nghi rằng nó là thứ có sinh mệnh và trí tuệ nào đó, là một thứ nguy hiểm bắt buộc phải phong ấn.

Ở giai đoạn khác nhau và trong tay người khác biệt, những nội dung nó thể hiện ra cũng khác đi! Về điều này, tôi đã lấy được chứng cứ từ chỗ đám cừu ở sở cảnh sát. Tuy rằng những nội dung mà cuốn bút ký kia hiện

ra đều rất thật, có nhiều bằng chứng chứng minh cho nó, hưng tôi cho rằng chỉ khi nằm trong tay hậu duệ của gia tộc Antigenous, nó mới thể hiện rõ bộ mặt hoàn chỉnh.

Lúc tôi và Hanas lấy được nó, chúng tôi chỉ có thể đọc được vài việc vặt vãnh của gia tộc Antigenous, về tình hình đại khái của quốc gia Đêm Tối trên đỉnh núi cao nhất Hornaces kia, và cả ba phần phương pháp điều chế ma dược mà chúng tôi đã trình lên ngài.

Ngài biết đó, đường tắt "Thầy Bói" mà hội Mật Tu nắm giữ rất có năng lực truy tìm tung tích, cho nên tôi và Hanas đều cho rằng tiếp tục giữ cuốn bút ký ấy là hành vi vô cùng mạo hiểm, vả lại những giá trị mà nó thể hiện không đủ để chúng tôi gánh vác lấy hiểm nguy này.

Trong lúc không kịp chờ ngài hồi âm, chúng tôi đã bàn bạc và quyết định bán cuốn bút ký này cho Welch, kẻ ở cùng một khu phố. Cậu ta là một kẻ thích sưu tập hiện vật lịch sử và sách cổ, và đã ra một khoản tiền lớn để mua cuốn bút ký này. Chuyện tiếp sau thì ngài biết rồi đó.

Đây là chuyện đầu tiên mà tôi muốn nói rõ. Mà khi tôi đang viết những dòng chữ này, Hanas đã chết. Nguyên nhân là bệnh tim đột phát trong lúc ngủ. Đây chắc chắn là chúa tể đã ban ơn cho ông ta, làm cho ông ta không bị rơi vào tay lũ tín đồ dị giáo.

Tôi không thể không chuyển tới nơi ẩn náu an toàn, thậm chí không dám ra ngoài. May thay con cừu kia nói cho tôi rằng Hanas bị lũ tín đồ dị giáo theo dõi không phải là vì cuốn bút ký, cũng không phải vì ông ta bị lộ, mà vì ông ta ngu xuẩn nhận một con nhóc học việc, định phát triển cô ta làm thành viên của chúng ta. Con nhóc đó đã nhìn trộm chú ngữ bí mật của Hanas, rồi thử xem bói ma kính ngay trước mắt một tên tín đồ dị giáo gác đêm. Chuyện tiếp theo tôi tin ngài có thể đoán được, không cần tôi phải kể nữa.

Tiếc là con cừu kia có chức vụ không cao nên không biết rõ chi tiết. Theo những gì phản hồi thì đám tín đồ dị giáo chưa nghi ngờ tôi, cuộc điều tra của bọn họ đã bị gián đoạn khi Hanas chết đúng lúc. Cho nên trên đường về nhà, tôi định tới thư viện Deville mượn thêm mấy cuốn sách và tập san nữa để tìm được nhiều manh mối hơn.

Là một thế lực cũng nắm giữ đường tắt "Thầy Bói", gia tộc Antigenous hẳn là đã tiên đoán được việc mình sẽ bị hủy diệt, nên chắc chắn bọn họ sẽ để lại một kho báu bí mật có thể khiến bọn họ phục hưng! Có lý do đáng để tin rằng kho báu kia nằm ngay trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, ngay chỗ di tích quốc gia Đêm Tối kia!"

Đọc tới đây, con người trong mắt Klein co rút lại, hân suýt nữa thì làm rơi tờ giấy trong tay xuống.

"Danh sách mà gia tộc Antigenous nắm giữ được thuộc đường tắt "Thầy Bói"? Đúng là trùng hợp thật!"

...

Những tia sét nổ tung trong đầu khiến tinh thần Klein bối rối, hẳn lại cảm thấy đây chính là vận mệnh:

"Cuốn bút ký làm cho nguyên chủ chết, gián tiếp khiến ta xuyên không bắt nguồn từ gia tộc Antigenous vốn nắm giữ đường tắt "Thầy Bói". Thứ khiến ta cuối cùng lại chọn ma dước "Thầy Bói" là nhật ký của Russel đại đế, mà việc Russel đại đế nghiêng về danh sách "Thầy Bói" là vì vị Zarathu thần bí kia, là thủ lĩnh hội Mật Tu cũng nắm giữ đường tắt "Thầy Bói"! Quả thực như một tấm lưới do vận mệnh bện lại, quấn cho người ta không thể thở nổi. Sau tất cả những chuyện này đang giấu diếm điều gì?"

Klein cầm bức thư đi qua đi lại vài bước, hòng tìm kiếm bằng chứng cho những gì mình đọc được vừa rồi.

"Ừm, gia tộc Zarathu nắm trong tay những gì còn sót lại của gia tộc Antigenous mà hội Mật Tu đang tìm kiếm... Nếu nhìn từ đường tắt phi phạm mà hai bên cùng nắm giữ, như vậy là đã đủ cả lý do và động cơ: Có lẽ là hoàn chỉnh danh sách, hoặc lấy được vật liệu hi hữu phục vụ cho việc thăng cấp lên danh sách cao, có lẽ là thêm thường kinh nghiệm tránh việc mất khống chế mà đối phương tích cóp được... Nghĩ như vậy, gia tộc Antigenous nắm giữ một phần sợi xích danh sách của "Thầy Bói" là chuyện khá hợp lý.

Đùng rồi, lúc ta xem bói manh mối về ma dược "Tên Hề", hình ảnh hiện ra gần như đều liên quan tới gia tộc Antigenous, chỉ duy nhất tên hề áo đuôi tôm là của hội Mật Tu... Cho nên điều này có nghĩa là mỗi một hình ảnh là một khả năng lấy được ma dược "Tên Hề", đều có manh mối. Chỉ là mình không nắm rõ điểm quan trọng nên đành bỏ lỡ."

Dựa theo bằng chứng từ hai phương diện này, Klein gần như tin những gì mà Sirius nói trong thư, cũng đã hiểu vì sao trong những âm thanh mình không nên nghe thấy luôn có từ "Hornaces" này.

"Tình huống tương tự sớm nhất là lúc ta vừa uống ma dược "Thầy Bói"!" Hắc lăm lăm, vẻ mặt đầy nghiêm túc.⁴

Cùng lúc đó, hắc đoán rằng "Tiếp xúc với những gì gia tộc Antigenous để lại mà còn sống" và "Trở thành người phi phạm thuộc đường tắt Thầy Bói" là hai điều kiện cần có để nghe được những tiếng thì thầm liên quan tới "Hornaces".

Di tích cổ đại trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces thực sự cất giấu kho báu bí mật mà gia tộc Antigenous để lại à? Không, không được nghĩ! Chỉ mỗi cuốn bút ký kia đã khiến bao nhiêu người chết, như vậy một kho báu hoàn chỉnh thì sẽ như nào! Klein lắc đầu, quăng mắt về tờ giấy thứ ba, cũng là tờ cuối cùng của bức thư:

"Thưa ngài Z đáng kính, tôi mong nhận được sự trợ giúp của ngài. Tôi nhớ rằng ngài hẳn là rất có hứng thú với kho báu kia. Trước đó, tôi sẽ khiến mình trông giống một người bình thường, một kẻ yêu thích lịch sử bình thường. Cuối cùng, chờ ngày hủy diệt kéo tới, tôi sẽ hiến dâng toàn bộ lũ cừu của thành phố Tingen này cho Chúa.

Sirius Aripis hèn mọn của Chúa."

Đọc xong thư của Sirius, Klein bỗng muốn cười:

"Ha, sao cứ có cảm giác mình vừa cứu thành phố Tingen này nhỉ? Rốt cuộc kẻ này định làm gì? Lũ tín đồ tà giáo đúng là ngu xuẩn... Ngài Z kia là ai? Vị trí danh sách có vẻ cao đó... Chí ít cũng phải danh sách ngang với đội trưởng. Sirius định gửi bức thư này đi như nào? Ông ta không hề viết địa chỉ gì cả... Xem ra là ông ta cẩn thận, chưa tới lúc gửi thì sẽ không ghi địa chỉ...

Đúng rồi, nếu gia tộc Antigenous nắm giữ một phần đường tắt "Thầy Bói", như vậy thứ mà Sirius nói giao nộp lên, ba phần phương pháp điều chế lấy được từ trong cuốn bút ký, liệu có ma được "Tên Hề" không? Rất có thể lắm!"

Trong khoảnh khắc này Klein dường như tìm được manh mối về ma được "Tên Hề". Tuy Sirius không mang phương pháp điều chế theo bên người, nhưng hẳn là trong nhà, nơi ẩn náu sẽ có bản ghi chép tương ứng, mà trong đầu và trong trí nhớ của ông ta chắc chắn là có!

Klein đưa mắt nhìn thi thể trước mặt, suy nghĩ xem nên làm sao để người chết mở miệng.

Gần như không cần suy nghĩ, một biện pháp nảy ra ngay trong đầu hẳn: "Thông linh!"

"Người Thông Linh" có thể giao tiếp với linh hồn chưa tan đi một cách trực tiếp, mà các nghề nghiệp như "Thầy Bói" và "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" lại phải dùng nghi thức ma pháp mới làm được điều ấy.

Lần trước lúc đối mặt với thi thể tên hề áo đuôi tôm, một là Klein mãi cứu người, hai là hắn không mang theo vật liệu, ba là không chắc chắn nên mới không nghĩ tới chuyện thông linh, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất. Chờ khi trở lại công ty Bảo an Gai Đen, linh đã tan đi quá nửa, cho dù Người Thông Linh đến cũng chỉ lấy được vài thông tin sơ cua mà thôi.

Mà lúc này Klein có đủ nguyên vật liệu cần thiết, lại có kinh nghiệm dùng xem bói cảnh mơ và kết nối với oán niệm còn lại.

"Chỉ sợ linh của tín đồ tà giáo sẽ có thứ khủng bố tồn tại như lúc đội trưởng vào giấc mơ của Hanas... Chẳng qua đội trưởng chỉ một mỗi hai ngày, bị thương không quá nặng, hừm, có thể thử một lần!" Chỉ do dự mười giây, Klein quyết định rằng không thể bỏ qua cơ hội này.

Hắn ngẩng đầu, quay người nhìn tới chỗ rơi đầy mảnh vỡ của kính cửa sổ, lại nhìn đám người đang nhìn về bên này. Klein lấy giấy chứng nhận và huy hiệu ra, đi tới trước cửa sổ rồi nói với người đứng xem rằng: "Tôi là đốc sát tập sự của Bộ phận Hành động Đặc biệt thuộc sở Cảnh sát quận Akhova, tôi đã bắn chết tội phạm, làm phiền các vị tìm người mang huy hiệu này tới cục cảnh sát gần nhất, bảo bọn họ phái người tới xử lý. Những người còn lại làm ơn phong tỏa nơi này giúp tôi, đừng để người khác tới làm hỏng dấu vết hiện trường."

"Vâng, sĩ quan cảnh sát!" Tay nhân viên quản lý đã "hại" Klein một phen lập tức nhận lấy huy hiệu.

Chờ khi hiện trường được phong tỏa, không ai tiến vào khu cỏ này nữa, Klein quay trở lại chỗ góc, đứng ở bên cạnh thi thể.

Hắn vừa cảm thấy may mắn khi quần chúng vô tội không nhìn thấy thi thể trông khá giống quái vật, vừa cất gậy với súng đi, rồi thò tay lấy một bình kim loại nhỏ từ trong túi áo bên trong chiếc áo gió.

Hắn định dùng nghi thức thông linh và xem bói cảnh mơ để khiến người chết mở miệng!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 105: Thông Linh

Klein vắn nắp của chiếc bình nhỏ kim loại này, đưa nó tới gần mũi, ngửi thấy mùi có vẻ hơi kích thích nhưng khiến tinh thần người ta phấn chấn. Đây là bột Thánh Dạ được điều chế từ những thảo dược như hoa Thâm Miên, cỏ Máu Rồng, đàn hương đỏ sậm và bạc hà. Vì chế biến thứ này khá đơn giản nên sau khi bổ sung nguyên vật liệu từ chợ đen xong, Klein lập tức tranh thủ làm một bình, nay vừa đúng lúc có cái để sử dụng.

Hắn đổ một ít bột Thánh Dạ lên lòng bàn tay, sau đó tập trung tinh thần lại khiến đôi mắt trở nên sâu sắc. Sau đó hắn cất bình kim loại đi, rót linh tính vào bột phần trong tay rồi vẩy xuống đất. Hắn vừa đi vừa vẩy, quần thành một vòng xung quanh thi thể Sirius.

Một bức tường vô hình được lập ra, cách ly nơi này với bên ngoài.

Klein giữ hết chỗ bột Thánh Dạ còn lại, rồi lấy một bình nhỏ kim loại khác ra, nhỏ chất lỏng như nước cất "Amanda" vào bốn phía. Nghi thức mà hắn bố trí này khác với nghi thức mà lão Neil làm ở nhà Riel Bieber, bởi vì chuyện cần khẩn cầu khác nên mục đích cũng khác.

Ví dụ như Neil vẩy chất lỏng trước rồi mới sử dụng tới bột Thánh Dạ, như vậy có thể xây dựng nên sự yên tĩnh và thánh khiết gần tương tự tế đàn chính thức. Còn Klein thì sử dụng bột Thánh Dạ trước, sau đó mới vẩy chất lỏng, bởi mục đích của hắn là tránh việc linh tính Sirius để lại bị sự vật xung quanh quấy nhiễu, cũng có được một không gian tạm coi là thỏa mãn nhu cầu của nghi thức. Và nếu hắn làm như Neil, như vậy linh tính Sirius để lại sẽ bị xua đuổi, hoàn toàn không thể kết nối được.

Làm xong xuôi, Klein cất đồ đi, giữ vững trạng thái minh tường và thì thầm đọc chú ngữ tiếng Hermes:

"Tôi khẩn cầu sức mạnh đêm tối;

Tôi khẩn cầu sức mạnh bí ẩn;

Tôi khẩn cầu Nữ Thần chiếu cố;

Tôi khẩn cầu người cho tôi kết nối với linh tính của tín đồ tà giáo trong dàn tế này."

...

Khi chú ngữ vang vọng trong không gian đóng kín này, Klein đột nhiên cảm thấy một thứ sức mạnh khủng khiếp, bí ẩn và khổng lồ rót xuống. Đôi mắt hần biến thành màu đen, dường như không còn con người với cả lòng trắng mắt.

Hắn lập tức nắm bắt cơ hội này, thầm lẩm nhẩm câu nói bói toán:

"Phương pháp điều chế ma dược Tên Hề."

"Phương pháp điều chế ma dược Tên Hề."

...

Trong lúc lẩm nhẩm, hắn dùng minh tường khiến bản thân lập tức tiến vào trong cảnh mơ. Trong thế giới mù mịt không có bầu trời hay mặt đất, lần này Klein tỉnh táo một cách lạ thường, hắn nhìn chăm chăm vào một bóng người trong suốt và hư ảo.

Hắn giơ tay phải ra đụng vào linh mà Sirius để lại.

Bùm, cảnh tượng trước mắt hăn lập tức thay đổi. Đây là một bàn học có phết sơn màu đỏ sậm, bên trên là chân cắm nến có thể cắm được ba cây nến và một tờ giấy viết thư trắng.

Sirius đang cầm bút máy viết tiếng Ruen thông dụng:

"Đây là phương pháp điều chế ma dược thứ hai, tên của nó ở trong cuốn bút ký là "Tên Hề". 80 ml nước cất, 5 giọt chất lỏng Mạn Đà La, 7 gam bột hoa hướng dương rìu đen, 10 gam cỏ Mũ Vàng, 3 giọt violet độc, tất cả đều là nguyên liệu phụ.

Vật liệu phi phạm chính là: Một kết tinh của sơn dương xám một sừng Hornaces trưởng thành, một bông hoa hồng mặt người hoàn chỉnh."

Sirius dường như không cần nhớ lại mà cứ soạn soạn viết ra phương pháp điều chế ma dược Tên Hề. Lúc này, ông ta ngừng viết, nhấp một hớp cà phê rồi cời con lắc làm bằng bạc đang quẩn trên cổ tay xuống.

Ông ta cầm con lắc, mắt khép hờ, thì thảo lẩm nhẩm những từ như "ngày hủy diệt", "lòng yên tĩnh", "cầu Chúa phù hộ", "sám hối với Người"...

Chờ khi Sirius cầu nguyện xong, Klein mới thấy rõ hình dáng của con lắc này. Đó là một tượng khắc hình người chỉ to bằng ngón cái treo lủng lẳng bởi một sợi dây xích bạc. Tượng này có độc nhãn dựng thẳng, đặc điểm của riêng người khổng lồ, đầu ở dưới, chân bị trói lại bằng dây xích bên trên. Đúng lúc này, con mắt đơn của người khổng lồ kia đột nhiên hiện lên một thứ ánh sáng nhạt màu đỏ như máu.

Rắc!

Cảnh tượng Klein thấy lập tức vỡ nát thành mảnh nhỏ, chân hăn mềm nhũn, suýt thì quỵ xuống đất. Đầu đau đớn như bị người ta đánh cho một gậy, đôi mắt Klein đỏ ngầu, hai tay chống lên đầu gối.

Mấy giây sau, hắn mới cảm thấy đỡ hơn. Hắn đứng lên, chỉ thấy linh tính của mình rất suy yếu, dường như lại nghe thấy tiếng thì thầm như muốn chọc thủng tinh thần. Nhưng nhờ có sự tiến triển về việc tiêu hóa ma được mà những phản ứng khác thường nhanh chóng biến mất.

"Người khổng lồ treo ngược, Chúa Sáng Thế Chân Thực... Sirius và Hanas là thành viên của hội Cực Quang? Nhưng thứ đội trưởng nhìn thấy trên giá chữ thập rất lớn ở trong giấc mơ của Hanas Fansent là một kẻ khủng bố bị đóng đinh treo ngược trên giá, chứ không phải "người khổng lồ treo ngược" của hội Cực Quang..." Klein hít vào hai cái thật sâu, chờ linh tính dần phục hồi.

Hội Cực Quang là tổ chức bí ẩn mới xuất hiện cách đây khoảng hai ba trăm năm, bọn họ sùng bái "Chúa Sáng Thế Chân Thực", lấy người khổng lồ treo ngược để tượng trưng cho vị kia. Bọn họ tin rằng mỗi người đều có thần tính riêng, chỉ cần tinh thần đủ vững là có thể tiếp nhận những lần thử thách, như vậy sẽ tích góp thần tính từng chút một, rồi cuối cùng trở thành thiên sứ.

Dựa theo những gì ghi lại trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm, danh sách 9 mà hội Cực Quang nắm giữ có tên là "Người Cầu Nguyện Bí Ẩn". Những người phi phạm này có thể nhận biết một số kẻ thần bí và khủng khiếp, nắm giữ một lượng tri thức thờ cúng nhất định và một vài nghi thức ma pháp. Có đủ minh chứng cho thấy "Người Cầu Nguyện Bí Ẩn" lâu năm sẽ bị bóp méo về nhận thức không ít thì nhiều, và lại còn dễ bị mất khống chế.

Danh sách 7 mà hội Cực Quang có được thì không rõ là gì, nhưng danh sách 8 là "Người Lắng Nghe", là một "nghề nghiệp" phi phạm khá đáng sợ. Mỗi một "Người Lắng Nghe" có thể nghe được trực tiếp tiếng thì thầm của một số nhân vật bí ẩn, cho nên bọn họ thường có được không ít năng lực mạnh, méo mó và độc đáo. Nhưng tương tự, nếu "Người Lắng Nghe" không thăng cấp được, bọn họ khó có thể sống sót qua năm năm. Mặt khác, tư liệu của Kẻ Gác Đêm đánh giá rằng tất cả "Người Lắng Nghe"

đều là một lũ điên, cho dù bề ngoài tỏ ra rất bình thường, nhưng đều là những tên điên ngầm.

Klein nhớ lại những tư liệu về hội Cực Quang, phán đoán sơ bộ rằng Sirius là "Người Cầu Nguyện Bí Ẩn".

"Theo những gì miêu tả, Người Cầu Nguyện Bí Ẩn và Thầy Bói đều kém về mặt chiến đấu như nhau, như vậy rất phù hợp với những gì Sirius biểu hiện, sau đó bị thương nặng dẫn đến mất khống chế? Mợ, Frye từng nói rằng sau khi mỗi một người phi phạm chết đi đều sẽ biến hóa theo hướng kỳ quái không nhiều thì ít..." Klein vừa nghĩ vừa điểm lên ngực, ca ngợi nữ thần.

Ngay sau đó, khi linh tính đã khôi phục được một phần, hắn kết thúc nghi thức theo trình tự, rồi cởi bỏ bức tường linh tính. Trong tiếng gió soạt qua, hắn ép cho mình phải nhìn thi thể Sirius. Hắn nhận ra khuôn mặt be bét máu của Sirius vẫn còn một cục bướu thịt khá rõ màu tím đen, bên trong như có chất lỏng và ánh sáng lóe lên.

"Rốt cuộc là biến hóa gì vậy?" Klein day huyệt thái dương, không dám đụng vào.

Hắn cúi người cầm gậy lên, dựa một phần trọng lượng cơ thể lên nó. Thông qua sự biến hóa cản trở vừa rồi, hắn biết linh tính còn lại của Sirius đã hoàn toàn bị phá hủy, cho dù "Người Thông Linh" Daly cũng không cách nào kết nối được với đối phương nữa.

Klein chờ một lúc, thấy đội trưởng Dunn và đồng đội Leonard và Cornley đến đây.

"Tôi cảm thấy anh có sự ràng buộc số mệnh với người phi phạm và sức mạnh tà ác, số lượng sự kiện siêu phạm anh gặp phải trong thời gian này còn nhiều hơn số lượng mà chúng tôi gặp trong một quý trước đây." Leonard nhìn thi thể dưới đất, đùa một câu như thuận miệng nói ra.

"Có lẽ không phải trùng hợp." Klein bỗng nhớ tới ống khói màu đỏ mà hắn nhìn thấy trong "bói toán cảnh mơ", và cung điện nguy nga với cái nhìn chăm chú vô hình trên đỉnh cao nhất dãy Hornaces, bèn thừa dịp nói một câu.

Dunn nhìn quanh một vòng, rồi dùng đôi mắt xám sâu thẳm nhìn Klein, hỏi: "Cậu thử thông linh rồi?"

Nơi đây, mùi bột Thánh Dạ và tinh dầu và sương tinh khiết hây còn vương lại.

"Vâng." Klein thản nhiên đáp: "Tôi sợ các anh đến trễ quá, linh tính còn sót lại xuất hiện dấu hiệu tiêu tan nữa."

"Xem tình hình của cậu thì hình như không được tốt cho lắm?" Cornly với vóc người thấp bé hỏi một câu quan tâm.

Klein đưa bức thư Sirius chưa gửi cho đội trưởng, vừa kể lại từ đầu:

"Lúc đi chợ đen mua nguyên vật liệu cho nghi thức, tôi bỗng nhớ ra rằng Selina từng tới quán bar Ác Long, hơn nữa còn do Hanas Fansent dẫn cô ấy đi cùng, cho thấy Hanas là khách quen của nơi này, nên tôi nghi ngờ người trên tranh có liên quan tới Hanas hẳn là cũng từng tới chợ đen rồi. Tôi lấy bức tranh hỏi ông chủ Swain, ông ta khẳng định rằng người này định mua những hiện vật lịch sử và sách cổ liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, khiến tôi liên tưởng tới nơi này, liên tưởng tới người vừa trả những cuốn sách mà tôi mượn đọc..."

Leonard mỉm cười đứng nghe, bỗng nói chen vào: "Vì vậy anh lấy giấy tờ của đốc sát tập sự và huy hiệu Bộ phận Hành động Đặc biệt đến đây để điều tra ghi chép về việc mượn đọc? Thật ra tôi khá ngạc nhiên rằng tại sao anh lại xảy ra xung đột với người này? Cho dù có gặp trực tiếp, với phong cách làm việc của mình hẳn là anh sẽ vờ như không biết, nhanh chóng rời khỏi thư viện rồi tới phố Zoutelande tìm chúng tôi hỗ trợ chứ."

"Đúng vậy, cậu không cần phải mạo hiểm, chỉ cần xác định được mục tiêu và biết ông ta chưa rời khỏi Tingen, sau đó sẽ có phương pháp khác." Dunn đọc thư cũng bổ sung một câu.

Klein lập tức xấu hổ:

"Nhân viên quản lý thư viện nhận ra ông ta, nên kêu to gọi sĩ quan cảnh sát hỗ trợ. Tôi không thể vờ như không nghe thấy được..."

Leonard và Cornley liếc nhau một cái. Một người không che giấu nụ cười trên mặt, người kia thì quay đầu sang một bên.

Dunn khẽ gật đầu, dời mắt khỏi bức thư: "Có thu hoạch được gì khi thông linh không?"

"Tôi nhìn thấy một con lắc bức tượng người khổng lồ treo ngược, lấy con mắt người khổng lồ hiện lên màu đỏ, sau đó tôi lập tức ra khỏi nghi thức." Klein miêu tả chi tiết.

Hắn tạm thời không nói tới ma dược "Tên Hề", bởi hắn đã suy tính theo hai phương diện: Một là, nếu sau đó đám người Dunn có thể tra ra những ghi chép tương tự ở chỗ ẩn náu của Sirius, như vậy không khác gì hắn chưa nói, không được cộng thêm vào công lao. Về mặt khác, nếu đám người Dunn không tìm được, hắn có thể tìm cơ hội báo lên sau để nhận nguyên vật liệu cho bản thân, tích góp nhiều công lao hơn để phối chế ma dược. Đây là cách để chia công lao làm hai, noi gương theo những gì Neil nói và làm trong khoảng thời gian này.

"Hội Cực Quang à?" Dunn thì thầm một câu, sau đó hỏi vài vấn đề liên quan.

Khi Klein trả lời xong, anh ta nhìn về mỗi một trên mặt Klein, giờ gậy lên rồi bảo: "Không tệ, cậu đã phá được âm mưu nhằm vào thành phố Tingen, có thể về nghỉ được rồi. Cornley, cậu đi tìm lão Neil tới đây."

Dặn xong, Dunn lắc đầu gượng cười: "Trước danh sách 6, người phi phạm của đường tắt "Kẻ Không Ngủ" thiếu rất nhiều năng lực phụ trợ, ngay cả nghi thức ma pháp cũng chỉ nắm giữ được một vài cái đơn giản cơ bản nhất.

"Đội trưởng, ý của anh là từ danh sách 6 trở đi, người phi phạm của đường tắt "Kẻ Không Ngủ" sẽ được tăng cường tương ứng?" Klein tò mò hỏi lại.

"Ừ." Dunn đáp.

...

Sau khi rời khỏi thư viện Deville, trong lúc ngồi xe ngựa công cộng về phố Hoa Thủy Tiên, Klein mấy lần thì ngủ quên dọc đường. Hắn cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ mà đi vào nhà, cởi mũ và áo khoác, lăn ra ngủ ngay trên ghế sofa.

Không biết bao lâu sau, hắn đột nhiên tỉnh dậy. Hắn lấy đồng hồ bỏ túi ra, mở chớp ra nhìn.

"Nửa giờ nữa Melissa sẽ về, Benson thì khoảng bốn mươi phút nữa... Có lẽ khiến bọn họ chờ nửa giờ mới được ăn tối rồi..." Klein bóp trán, đi vào phòng bếp.

Hắn lấy nước lạnh rửa mặt trước, sau đó lấy đuôi bò, cà chua, cà rốt và hành tây đã mua sẵn từ trưa ra. Sơ chế xong, hắn bỗng giật mình, cảm thấy chuyện hắn đang làm với chuyện hắn gặp được lúc chiều có vẻ chẳng liên quan đến nhau mấy.

"Mình là người vừa mới cứu vớt thành phố Tingen mà..." Klein buồn cười than thở một câu, mặc tạp dề màu trắng, xách dao lên bắt đầu nấu nướng

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 106: Họa Sĩ Klein

Sau tám giờ tối, trong phòng ăn của nhà Moretti.

Nhìn bàn ăn chỉ còn lại ít canh cạn, Benson giơ tay che miệng, thỏa mãn ợ một cái.

"Tuy là lần thứ ba ăn món này, nhưng anh vẫn cảm thấy ngon như lúc đầu. Vị chua ngọt của cà chua với sự dai của thịt đuôi trâu quá hợp vị. Klein ạ, anh thật tiếc khi công ty Bảo an Gai Đen đã khiến thành phố Tingen này tổn thất một vị đầu bếp xuất chúng."

Melissa ngả người ra ghế dựa, gật đầu biểu thị đồng ý.

"Đó là vì hai người chưa biết thế nào là tài nấu nướng chân chính thôi." Klein tỏ ra khiêm tốn: "Sau này nếu có cơ hội, chúng ta hãy tới nhà hàng Bonaparte ở phố Holls ăn thử bữa đại tiệc Entis chính cống, tới nhà hàng đường bờ biển khu Kim Ngô Đồng ăn các món ngon phương nam."

Đây là những nhà ăn thường lên báo, các nhà hàng này đều tốn 1 bảng rưỡi.

"Em thích ăn món anh làm hơn." Melissa trả lời không chút do dự.

Benson cười ha ha, nói sang chuyện khác: "Nhưng anh cảm thấy món canh này của chú còn thiếu cái gì đó, có lẽ... Có lẽ nó không nên ăn kèm với bánh mì?"

Klein gật đầu đồng ý: "Vâng, tốt nhất là ăn với cơm."

"Cơm..." Melissa thì thào, trông cô có vẻ hướng tới món này.

Tingen, nằm ở phía bắc, là một đô thị không được coi là lớn, ngoài một số nhà ăn đặc biệt ra thì khó mà tìm được chỗ có cơm để ăn. Với Benson và Melissa mà nói, thứ đồ ăn này gần như chỉ tồn tại trên báo giấy, trong những lời giới thiệu ở sách giáo khoa mà thôi.

Nhìn vẻ mặt cô em gái, Klein cười ha ha, nói: "Chờ chúng ta tiết kiệm nửa năm, tranh thủ tới vịnh Dipsy nghỉ ngơi, thưởng thức mỹ thực ở nơi đó."

Vịnh Dipsy nằm ở cực nam của vương quốc Ruen, một phần ba vịnh thuộc về vương quốc Finebot. Nơi đó đầy ánh mặt trời, cảnh sắc đẹp đẽ, và rất nổi tiếng với cơm hải sản.

Không cho Melissa cơ hội phát biểu ý kiến rằng phải tiết kiệm, Klein chủ động nói: "Chờ thêm ba tháng nữa, tiền lương của anh sẽ tăng lên rất nhiều, hoàn toàn có thể thỏa mãn được nhu cầu tiết kiệm và đi du lịch."

"Vì sao?" Quả nhiên Benson và Melissa đều bị hẫng dẫn dắt sự chú ý sang hướng khác.

Klein khẽ ho hai tiếng, mỉm cười giải thích:

"Dựa theo thành tích không tệ của mình, sở cảnh sát thường xuyên hợp tác với công ty định mời em làm thêm chức cố vấn về mặt lịch sử cho họ, bọn họ sẽ trả thêm một phần lương cho em, ít nhất 2 bảng một tuần. Sau này nếu hai người thấy em mặc cảnh phục, lấy giấy chứng nhận tương ứng ra thì đừng có ngạc nhiên. Đương nhiên hai người cũng biết mà, hiệu suất làm việc của bên chính phủ tựa như một bà già chín mươi tuổi đi đường, bọn họ cần một quá trình dài dòng, còn phải sát hạch em một lần nữa. Cho nên ngày nghỉ của hai tháng tới em sẽ thường xuyên tới đại học Hoy tìm thầy hướng dẫn của em, tìm giáo viên quen biết để học thêm nhiều tri thức hơn."

Trong ánh mắt kinh ngạc của anh trai và em gái, hắn dừng lại một chút, rồi nói tiếp với vẻ mặt có phần cổ quái: "Giống như câu mà Russel đại đế từng nói ấy, học, học nữa, học mãi."

Benson im lặng vài giây rồi nửa cảm khái nửa tự giễu: "Giờ anh báo danh thi đại học liệu còn kịp không? Quả nhiên tri thức chính là của cải."

Còn cả sức mạnh nữa... Klein lặng lẽ bổ sung một câu.

"Benson, anh cần sách ngữ pháp và giáo trình văn học cổ của anh Klein." Melissa đột nhiên nói ra lời mà Klein đang định nói.

Về mặt Benson thay đổi, anh ta cắn chặt răng rồi nói: "Klein, tối nay chú đưa những sách vở đó cho anh. Cho dù chúng nó có khiến người ta buồn ngủ như nào anh cũng sẽ cố gắng kiên trì đọc mỗi ngày một, à không, nửa giờ! Anh xin thề với danh nghĩa của Nữ Thần! Nếu không làm được, anh sẽ là con khỉ đầu chó lông quăn!"

Lúc này Klein mới tươi cười: "Không thành vấn đề."

...

Sáng hôm sau, Klein treo áo khoác và mũ lên giá để mũ áo rồi theo lời nhắn mà Roxanne chuyển giùm đi xuống lòng đất, thẳng tới phòng trực bên ngoài cửa Chianese. Đội trưởng Dunn, các đội viên Frye, Syja, Loya, Leonard và Cornley đã đến đủ.

Đảo mắt qua Kẻ Gác Đêm mới, Dunn cười nói: "Mỗi thứ Năm hàng tuần chúng ta sẽ có một buổi họp thường lệ để tổng kết tình hình các nhiệm vụ lúc trước, thảo luận những vấn đề đang phải đối mặt."

Ta cũng là người đã trải qua vô số buổi họp rồi... Klein thầm oán một câu, tìm chỗ ngồi xuống rồi giởn một câu: "Có cần tôi tự giới thiệu bản thân không?"

Dunn cười một tiếng, quay đầu nhìn Cornley: "Cậu nói qua về cuộc điều tra tiếp sau về Sirius Aripis đi."

Cornley cũng là nhân viên văn chức chuyển lên thành Kẻ Gác Đêm. Anh ta có dáng người không cao, tóc nâu sậm, vóc dáng khá cân xứng, cơ bắp rất rắn chắc, trông khá ư là xốc vác.

Anh ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Được sự trợ giúp của Neil, chúng tôi tìm được địa điểm ẩn náu của Sirius, nơi đó có không ít sách vở và đồ vật. Dựa theo chúng, có thể xác định Sirius là thành viên cấp thấp của tổ chức bí ẩn hội Cực Quang, là một "Người Cầu Nguyện Bí Ẩn". Có đủ chứng cứ cho thấy rõ là ông ta và Hanas Fansent bán cuốn bút ký cho Welch. Ai không nhớ Welch có thể hỏi Klein.

Chúng tôi tìm được vật phẩm có giá trị bao gồm ba phần phương pháp điều chế ma dược danh sách, theo thứ tự là danh sách 9 "Thầy Bói", danh sách 9 "Người Học Việc", danh sách 8 "Tên Hề"...

Nhiệm vụ tiếp theo là dựa theo một phần thư tín chưa kịp tiêu hủy và phạm vi kết giao của Sirius để tìm ra thành viên vòng ngoài của hội Cực Quang phụng sự tà thần, trọng tâm là tên tín đồ tà giáo ẩn giấu trong sở cảnh sát. Còn nữa, cũng phải tiến hành điều tra người đã tiếp xúc với Hanas."

Dunn khẽ gật đầu, rồi nhìn về phía Klein:

"Cậu nghe thấy rồi đó, chúng ta đã lấy được phương pháp điều chế ma dược "Tên Hề", nhưng tạm thời chưa thể xác định là thật hay giả, còn chờ Thánh Đường phản hồi nữa. Trong nhiệm vụ về hội Cực Quang lần này, cậu đóng vai trò rất lớn, lại còn bắn chết một thành viên của hội Cực Quang, như vậy không lâu nữa cậu sẽ tích đủ công huân để thăng cấp. Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, không phải ai cũng là Daly, nên cậu phải dè dặt khát vọng xuống, chờ thêm ba năm, không thể để phương pháp điều

chế ma được "Tên Hề" ảnh hưởng tới tâm tình để tránh việc bị mất khống chế."

Đội trưởng, đó là anh không biết sự thần kỳ của phương pháp đóng vai mà thôi... Tối hôm qua tôi đã lên sương mù xám bói ra sơ bộ rằng ma được "Tên Hề" kia là chính xác... Klein thành thật gật đầu: "Tôi sẽ điều chỉnh tâm tình của mình."

Sau đó, "Thi Sĩ Nửa Đêm" Syja Tron có mái tóc bạc mắt đen và khí chất yên bình nói: "Vẫn không tìm thấy manh mối về "Kẻ Xúi Giục" Treece, tôi nghi rằng hắn đã trốn khỏi Tingen rồi."

...

Sau khi trao đổi xong mọi việc, Klein rời khỏi phòng trực tới chỗ Neil tiếp tục chương trình thần bí học, chiều thì hắn tới chỗ thầy Gavin tham gia huấn luyện sức mạnh, sức chịu đựng và phối hợp chỉnh thể.

...

Năm giờ chiều, ánh mặt trời vẫn còn sáng rõ.

Klein cởi bộ đồ luyện tập, tắm táp qua rồi thay quần áo ban đầu, đi xe ngựa công cộng tới phố Besik. Hắn không quên ống khói đỏ mà hắn nhìn thấy trong bói toán cảnh mơ, cũng không quên người đàn ông đã mua vật liệu phụ cho ma được Khán Giả ở chợ đen, người mà hắn nghi là thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim, nhưng hắn không tiện nhờ lực lượng Kẻ Gác Đêm tiến hành điều tra.

"Số 27, văn phòng thám tử Henry... Đúng rồi, chính là nơi này." Dựa theo những dòng quảng cáo trên báo, Klein tới một văn phòng thám tử nghe nói là rất đáng tin cậy.

Hắn đeo khẩu trang, đè thấp mũ phớt, dựng thẳng cổ áo lên, rồi men theo thang lầu đi lên trên tới văn phòng ở tầng hai.

Cốc cốc! Hắn gõ cánh cửa đang khép hờ.

"Mời vào." Một giọng nói như cổ họng bị đòn vang lên.

Klein xách gậy đẩy cửa bước vào, thấy văn phòng thám tử này bố trí kiểu nửa mở, có tất cả bốn nhân viên, ai nấy đều ngồi ở ô làm việc của mình.

"Xin chào, tôi là thám tử Henry, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh?" Một người đàn ông mặc sơ mi trắng với gile đen tới đón.

Anh ta cầm một tẩu thuốc trong tay, khuôn mặt với đường nét kiên ghi, lông mày như hai thanh kiếm sắc, đôi mắt màu xám đậm quan sát người ủy thác theo thói quen nghề nghiệp.

Klein dùng cổ áo dựng thẳng che đi non nửa khuôn mặt, đáp: "Tôi có hai chuyện muốn ủy thác, không biết bên anh thu phí như nào?"

"Việc đó còn phải xem độ khó của chuyện ra sao." Thám tử Henry chỉ vào khu vực dành cho khách có bộ ghế sofa: "Chúng ta tới đó trao đổi."

Klein theo anh ta tới chỗ được ngăn cách một nửa. Hắn ngồi xuống một ghế sofa đơn, không cởi áo khoác, không bỏ mũ xuống, và cũng không bỏ khẩu trang xuống.

Hắn cố ý làm cho giọng mình trầm xuống: "Chuyện thứ nhất, tôi cần anh điều tra giúp tôi xem có nhà nào ở thành phố Tingen có ống khói như này, cũng tra rõ xem chủ nhà là ai, người đang ở hiện tại là ai."

Lúc nói, hắn lấy một tờ giấy đã gấp phẳng phiu rồi giở ra, bên trong là ống khói màu đỏ và cảnh tượng xung quanh. Đây là bức tranh mà Klein đã

dùng sự đặc thù của sương mù xám và biện pháp cầu khẩn để hoàn thành.

"Tranh này vẽ đẹp thật..." Thám tử Henry khen một câu theo bản năng, rồi khẽ nhú mào: "Ủy thác này không phức tạp, nhưng rất rườm rà, cần thời gian khá dài và một lượng trợ giúp khá lớn."

"Tôi biết." Klein khẽ gật đầu.

Thám tử Henry trầm ngâm giây lát rồi nói: "7 bảng, phí ủy thác cho vụ này là 7 bảng. Mặt khác, anh phải cho tôi hai tuần."

"Ok. Chuyện thứ hai, tìm người này giúp tôi, biết rõ thân phận của hắn. Thông tin duy nhất mà tôi biết là thi thoảng hắn sẽ xuất hiện ở quán bar Ác Long. Còn nữa, đừng để hắn phát hiện, bởi hắn là một kẻ có sức quan sát rất sâu sắc và đáng sợ." Klein lại lấy bức tranh thứ hai ra.

Hắn định tiếp xúc thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim xem có lấy được thông tin với vật liệu nào đáng giá không, ví dụ như phương pháp điều chế có thể dùng để trao đổi với "Chính Nghĩa".

"3 bảng, nhiệm vụ tương tự như này đều từ 3 tới 4 bảng. Mà bức tranh chân dung xuất sắc này của anh có thể giúp tôi với trợ thủ tiết kiệm thời gian rất nhiều." Thám tử Henry trả lời một cách thuần thực.

"Tổng là 10 bảng?" Klein cảm thấy xót của khi nghe giá tiền đó.

Thám tử Henry hít một hơi thuốc lá, nói: "Vâng, anh chỉ cần thanh toán trước 2 bảng. Khi sự tình có tiến triển thì thanh toán thêm 3 đến 5 bảng. Số còn lại thì trả cho tôi khi đã điều tra xong."

"Vậy tuần sau tôi sẽ đến để xem tiến triển như nào." Klein không cò kè mặc cả để tránh bị người biết quan sát như vị thám tử này ghi nhớ đặc điểm.

Sau khi ký hợp đồng xong, hắn lấy hai tờ 1 bảng đưa cho đối phương, khiến số tiền riêng chỉ còn 1 bảng 17 saule.

Dỗi mắt nhìn người đàn ông đeo khẩu trang, mặc áo gió màu đen với phần cổ áo dựng cao nhanh chóng bước đi, thám tử Henry rít một hơi thuốc lá, ánh mắt toát lên vẻ ngờ vực: "Anh ta tìm ngôi nhà có ống khói này làm gì?... Chắc hẳn anh ta là một họa sĩ đây, chí ít cũng đã từng học vẽ chuyên nghiệp..."

...

Mà lúc xế chiều, tại biệt thự xa hoa của Tử tước Grilint ở Backlund.

Audrey đi theo hầu gái vào trong, làm theo lễ nghi, giơ tay ra với chủ nhà, rồi nhìn anh ta khẽ hôn lên bàn tay cô.

"Sắc đẹp của cô khiến căn phòng này rực sáng." Grilint vẫn ca ngợi một câu như mọi khi, sau đó hạ nhỏ giọng nói: "Cô ấy đến rồi. Cô ta vừa là người phi phạm vừa là một nhà văn."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 107: Filth

"Nhà văn?" Audrey quan sát thấy phản ứng của Grilint, bèn hỏi một câu như tùy ý hỏi. Những chủ đề tiếp theo đều về các đề tài bình thường nên cô không dè cô hầu gái Annie đi theo bên cạnh.

Grilint đứng thẳng người lên, cười ha ha nói: "Đúng vậy, tôi cho rằng cô chắc đã đọc tác phẩm của cô ấy rồi, chính là cuốn "Trang viên gió bão" được khen ngợi suốt hai tháng nay."

"Tôi thích cuốn sách đó, còn rất thích Sissy tinh táo kia." Audrey khẽ cười đáp. Cùng lúc đó, cô ngẫm khinh bỉ sự dối trá của mình trong lòng.

Đó là vì sở thích gần đây của cô không phải là đọc tiểu thuyết, mà cô đọc cuốn "Trang viên gió bão" được một phần ba, và ngừng lại ở đó tới nay đã gần một tháng rồi.

Từ khi gia nhập hội Tarot, quen biết ngài Kẻ Khờ hùng mạnh, và trở thành một người phi phạm thực sự, cô luôn bận chỉnh lý những tri thức thần bí mà mình biết, học tập các nội dung về tâm lý có hệ thống, và rất hứng thú với những gì mình chưa biết.

Tử tước Grilint vừa dẫn Audrey vào phòng khách có bày ghế sofa, vừa tươi cười nói: "Tôi chắc chắn cô sẽ có ấn tượng tốt đẹp về quý cô Filth Wall, bởi vì cô ấy giống hệt Sissy trong Trang viên gió bão, tinh táo, trí tuệ và biếng nhác. Còn nữa, tiểu thư Audrey thân mến, lát nữa liệu cô có thể đánh một bài đàn dương cầm không, đây chính là sự ca ngợi tốt nhất với văn học và tiểu thuyết."

Audrey nhìn một bên mặt Grilint, thấy được từ vẻ mặt, ngữ khí và các động tác tứ chi rằng anh ta đang khoe khoang. Anh ta muốn biến ta thành thứ để anh ta có thể đem đi khoe với người khác... Audrey cảm giác như lần đầu tiên biết người bạn này.

Cô vẫn giữ nụ cười tao nhã, đáp: "Thầy dương cầm của tôi, thầy Vikana cho rằng dạo này trình độ của tôi đã giảm xuống, cần luyện tập nhiều hơn."

"Được rồi." Grilint định nói gì đó, bỗng thấy một cô gái đi tới bàn dài lấy bánh ngọt: "Audrey, đây chính là quý cô Filth Wall, tác giả của "Trang viên gió bão"."

Audrey giương mắt nhìn, thấy cô gái đó chừng khoảng hai mươi ba hai mươi tư tuổi, cao khoảng 1m65. Cô ta mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, áo không bầu với phần rìa lá sen, tóc nâu cuốn nhẹ, đôi mắt màu lam quay lại đây khi được Grilint giới thiệu, ánh lên sự vui vẻ pha lẫn trêu ghẹo.

Chỉ quan sát ba giây, Audrey đã chú ý tới một chi tiết rất nhỏ: "Ngón tay cô ấy có vết ám vàng... Cô ta thích thuốc lá... Vị trí cầm bút có vết chai khá dày, đúng với một nhà văn... Động tác cánh tay cho thấy cô ta có sức lực không tệ, là một đặc điểm mà một nhà văn không nên có, trừ phi cô ta thích thể dục thể thao, hoặc trời sinh đã như vậy, hoặc đã từng làm nghề khác... "Trang viên bão táp" của cô ta mang phong cách tinh táo, lý trí và chính xác, hẳn là có liên quan tới nghề nghiệp trước đây của cô ta...

Ánh mắt và vẻ mặt của cô ta hiện giờ khá thả lỏng, có cảm giác như đang từ trên cao nhìn xuống mình và Grilint, không phải là ưu thế tâm lý của người phi phạm với người bình thường chứ? Nếu cô ta bị Grilint ngẫu nhiên phát hiện là người phi phạm, như vậy cô ta phải tỏ ra bất an và bứt rứt, dù sao không thể đoán được phản ứng của đối phương và kế tiếp sẽ như nào, và nỗi sợ hãi do sự không biết kéo tới... Điều này nói rõ cô ta chủ động

tiếp cận Grilint, trước đó cũng biết sở thích của bọn ta, và khá chắc chắn về chuyện tiếp theo...

Tại sao một người phi phạm lại chủ động tiếp cận Grilint? Cần tiền, hay vật liệu siêu phạm trong kho? Hoặc là cần được trợ giúp về chuyện nào đó..."

Lúc này, Grilint đang giới thiệu với Filth: "Thưa quý cô, đây chính là tiểu thư Audrey mà tôi đã nhắc tới. Cô ấy là viên đá quý sáng rực nhất Backlund. Cha cô ấy là bá tước Hall, một vị nghị sĩ thượng viện được nhà vua tin tưởng, được các quý tộc kính trọng."

"Chào buổi chiều, cô Filth, cuốn "Trang viên gió bão" của cô giờ vẫn còn ở bên gối của tôi ấy." Audrey cúi người chào theo đúng quy tắc của quý tộc. Sau đó cô lặng lẽ bổ sung thêm một câu trong lòng: Đó là vì tôi đọc một tháng rồi mà chưa xong...

Filth chào lại rất đơn giản: "Chào buổi chiều, tiểu thư Audrey, vẻ đẹp của cô khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Tôi cho rằng tôi đã có tư liệu sống cho cuốn tiểu thuyết tiếp theo rồi. Tử tước Grilint còn khen cô có tài âm nhạc xuất chúng nữa."

Ở trước mặt người khác, bọn họ chỉ tán gẫu vài câu chứ không nói về chuyện khác.

Dỗi mắt nhìn Filth tiếp tục đi thẳng tới món bánh ngọt phết bơ trên bàn ăn, Audrey thu hồi tầm mắt, theo Grilint sang phòng khách trước. Cô nhớ lại những chi tiết vừa rồi hòng nắm bắt chính xác ý tưởng của đối phương, từ đó biến bị động thành chủ động.

Audrey bước từng bước, yên tĩnh hết như một khán giả trung lập, bỗng cô giẫm phải tà váy, người suýt thì ngã sấp xuống. May thay hầu gái Annie đi bên cạnh chuẩn bị sẵn nên đỡ cô, cứu vớt được hình tượng xinh đẹp của cô.

"Cô chủ, thiết kế độc đáo của chiếc váy này yêu cầu cô không được đi quá nhanh." Annie tới gần tai Audrey, nhắc nhở một câu khá nhỏ.

"Tôi biết rồi." Audrey đỏ mặt, gật đầu đáp. Chỉ là tôi mãi quan sát người khác mà không chú ý dưới chân... Cô ầm ỨC NGHĨ.

Sau đó, trong salon, Audrey đối mặt với những nhà văn, nhà bình luận và người làm âm nhạc với nụ cười tao nhã và ngọt ngào luôn giữ vững trên môi. Cho tới khi cơ mặt cô bắt đầu căng ra, đau nhức, cô mới nhận được ám hiệu của tử tước Grilint.

Vài phút sau, cô lấy cớ đi phòng rửa mặt, nhấc váy chậm rãi đứng lên rồi rời khỏi salon. Xác nhận không có ánh mắt nào nhìn theo mình, cô lách vào phòng sách ở tầng một, và nói với cô hầu gái Annie: "Tôi có chuyện cần bàn bạc với Grilint, cô đứng đây trông cửa, đừng cho ai khác vào."

"Vâng." Annie không cảm thấy kỳ quái, bởi cô biết cô chủ nhà mình và tử tước Grilint có sở thích giống nhau, thường xuyên lén lút trao đổi mấy chuyện liên quan tới thần bí học.

Sau khi bước vào phòng sách và khóa cửa lại, Audrey thấy Grilint ngồi sau bàn, đang vuốt ve chiếc bút máy, còn Filth Wall thì đứng trước giá sách ngắm nhìn những cuốn sách nơi này.

"Xin giới thiệu lại một lần nữa, Filth, người phi phạm chân chính." Grilint cất bút đi, tới nghênh đón.

"VẬY À?" Audrey cố ý khiến mình tỏ ra ngờ vực.

Filth nhét cuốn sách trở lại chỗ cũ, quay đầu cười nói: "Xem ra tôi phải chứng minh bản thân rồi."

Cô ta từ từ đi tới bên cửa, giơ tay phải ra đặt lên vị trí tay nắm cửa.

Bỗng nhiên Audrey hoa mắt, như thấy Filth biến thành ảo ảnh đi xuyên qua cửa. Cô ta kinh hãi, nhìn kỹ lại thì thấy Filth đã không còn ở chỗ đó nữa.

Vài giây sau, nắm tay cửa được vặn, cửa phòng vốn khóa trái đã được mở ra. Filth Wall mỉm cười bước vào, cô hầu gái Annie đứng canh cách cửa không xa lại chẳng phát hiện gì.

"Đúng là một năng lực thần kỳ." Grilint khen ngợi.

Audrey khẽ hít vào một hơi: "Tôi không có thắc mắc gì nữa."

Cùng lúc đó, năng lực mà Filth thể hiện khiến cô khẳng định được ý tưởng thực sự của đối phương, bởi cho dù là tiền bạc hay vật liệu đều không làm khó được người phi phạm như vậy. Nhà Grilint không có người phi phạm canh giữ... Filth đang muốn mượn thân phận và tài nguyên của ta và Grilint để hoàn thành chuyện nào đó? Audrey cố gắng khiến mình như một khán giả.

Filth khẽ cười hai tiếng: "Hãy trao đổi thẳng thắn nào, thời gian không còn nhiều rồi. Tôi từng là một bác sĩ phòng khám, một lần vô tình đã trở thành người phi phạm, tới giờ đã được hai năm. Tôi mong hai vị giúp tôi một việc, mà thù lao của tôi là sẽ dẫn các vị tới giới người phi phạm chân chính, bán cho hai vị một số phương pháp điều chế ma dược và vật liệu tương ứng."

Nghe được lời hứa hẹn đó, Grilint vội hỏi: "Là chuyện gì?"

"Tôi có một người bạn đang bị nhốt trong tù, chờ phán quyết cuối cùng, tôi mong các vị có thể cứu cô ấy ra, cho dù là dùng bất cứ biện pháp nào." Filth nói ngắn gọn.

Audrey khẽ nhíu mày lại: "Filth, năng lực mà cô thể hiện hình như rất phù hợp để làm chuyện như thế này..."

Filth cười lắc đầu nói: "Không, không phải như vậy, tôi có thể đi xuyên qua vật thể, nhưng bạn tôi thì không. Tôi chỉ có thể thường xuyên vào thăm cô ấy, nói chuyện với cô ấy. Hơn nữa tôi cho rằng mạo hiểm cứu cô ấy không phải ý hay, đời người vốn ngắn mà việc cần làm còn rất nhiều."

Audrey quan sát vẻ mặt và hành động của cô ta, cân nhắc rồi hỏi: "Tôi hiểu rồi. Bạn cô bị nhốt vì tội gì?"

Vẻ mặt Filth lập tức trở nên xấu hổ:

"Bạn tôi thực ra là một người rất được người ta kính trọng, làm cho người ta muốn phục tùng từ tận đáy lòng. Phẩm tính của cô ấy cao thượng và tốt bụng, ừm, chỉ là lúc thuyết phục một tên ác ôn, cô ấy đã dùng biện pháp hơi quá khích một chút..."

...

Sau khi ủy thác nhiệm vụ rồi đi về, Klein vẫn tiếp tục khóa thần bí học buổi sáng, chiều đi tập luyện giác đấu. Quy luật sinh hoạt đều đặn tới mức khiến hần gần như quên mình là một Kẻ Gác Đêm, và lại "lời nguyện" hay gặp phải sự kiện siêu phàm cũng mất tâm tích.

Thứ Bảy, đến ngày hần canh gác cửa Chianese.

"Tôi để cà phê ở đây và hồng trà ở phòng của nhân viên văn chức, cậu có thể uống cái nào cũng được." Dunn dùng đôi mắt xám sâu thăm liếc phòng trực một lượt.

Vốn đã bịa lý do với anh trai và em gái từ trước, Klein vui vẻ gật đầu: "Vâng, đội trưởng, anh đúng là người hào phóng."

Dunn cười nói: "Mấy thứ ấy giúp cho tinh thần cậu thả lỏng, chứ căng thẳng liên tục không tốt cho sức khỏe."

Anh ta cầm mũ, xách gậy rồi chậm rãi đi ra cửa. Lúc sắp đi ra ngoài, anh ta bỗng quay người rồi nói: "Quên mất, cho dù nghe thấy âm thanh nào, cậu không được mở cửa Chianese ra, trừ phi nó được mở ra từ bên trong. Nhớ kỹ, cho dù nghe được âm thanh nào, cho dù có chuyện gì xảy ra."

Đội trưởng, anh nói như vậy sẽ khiến tôi sợ đó... Tinh thần Klein căng lên, chỉ cảm thấy bóng tối dưới lòng đất này lấn át cả ánh sáng của đèn khí gas.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 108: Đêm Khuya

Rạng sáng, trong lòng đất thoáng gió và yên tĩnh, ngọn lửa khí gas được bao quanh bởi lồng kính nên chiếu sáng ổn định lên con đường nhỏ vắng bóng người.

Klein ngồi trong phòng trực, lật giở ngẫu nhiên những cuốn sách báo trước mặt, cũng chú ý bên ngoài đề phòng kẻ khác xông vào cửa Chianese.

Áo khoác và mũ phớt của hắn đều được treo trên giá để mũ ở ngay cạnh cửa vào, gậy batoong thì dựa vào tường ở nơi tiện tay với tới.

Mùi cà phê nồng đậm trào ra, Klein hít vào một hơi, tay day day huyết thái dương để chống cự lại sự mỏi mệt ở cơ thể và đầu óc nặng nề.

Tuy thời còn học đại học, hắn thường xuyên thức tới năm giờ sáng mới ngủ, mười hai giờ trưa mới dậy, đi làm hai ba năm cũng thường thức qua đêm, hôm sau vẫn có thể tỉnh táo đi làm. Nhưng hắn làm được vậy là nhờ mấy game quá thú vị, tiểu thuyết quá hay, phim quá tuyệt.

Mà hiển nhiên thế giới này lại không có những thứ cần thiết cho việc thức đêm ấy.

"Russel đại đế thật là, đã làm màu thì làm màu tới cùng đi, phải trút hết sinh mệnh có hạn vào sự nghiệp vô hạn chứ, phải dẫn nhân dân dị giới dần dần tiến tới thời đại thông tin hóa chứ!" Klein lặng lẽ thì thầm một câu. Hắn chỉ có thể tự an ủi bản thân rằng chí ít là còn sách báo với tiểu thuyết rất là phong phú.

Hắn vốn định chăm chú học tập để chiến thắng cơn buồn ngủ, nhưng thực tế hắn phát hiện ra làm như vậy sẽ mâu thuẫn với chức trách của mình. Bởi một khi tiến vào trạng thái học tập, hắn sẽ dễ lơ là động tĩnh bên ngoài, không để ý tới cửa Chianese.

Phù, Klein bưng cốc cà phê lên, thối thối rồi nhấp một hớp.

Hắn nhấp nhấp vài cái khiến mùi cà phê vương trong khoang miệng, làm cho cà phê từ từ chảy xuống thực quản.

"Cà phê Fermer của thung lũng sông Paz đẳng thật, nhưng khiến người ta tỉnh táo hẳn." Klein khen một câu, rồi đặt cốc xuống.

Thung lũng sông Paz nằm ở lục địa Nam, là nơi có sản lượng cà phê chất lượng tốt nhất, hiện đang bị nước cộng hòa Entis và vương quốc Ruen tranh nhau - bọn họ thành lập chính quyền thực dân ở hai bên bờ sông Paz, hủy diệt luôn vương quốc Paz ban đầu.

Trong sự yên lặng khiến người ta phải sợ hãi, Klein cầm bừa một cuốn tạp chí, phát hiện đây là tạp chí "Thẩm mỹ quý cô" nói về việc trang phục và ăn mặc sao cho phù hợp.

"Chắc là lấy từ chỗ Roxanne đây mà..." Hắn buồn cười khẽ nói, hứng thú lật xem.

Có lẽ nhờ ảnh hưởng tăng vọt của kỹ thuật chụp ảnh mười mấy năm nay, cuốn tạp chí "Thẩm mỹ quý cô" không chỉ sử dụng rất nhiều tranh minh họa, mà còn bắt chước báo chí lấy ảnh đen trắng làm nội dung.

Bọn họ tỏ ra khá thời thượng khi mời những diễn viên kịch sân khấu và nhạc kinh nổi tiếng mặc trang phục để thể hiện được vẻ đẹp của trang phục đó và sự thần kỳ khi phối đồ. Chỉ bảy năm ngắn ngủi, bọn họ đã từ một tạp chí mới ở Backlund phát triển thành một tạp san chính phát hành khắp cả nước.

"Bộ váy này được đấy, đáng người cũng không tệ..." Klein nhàn nhàn lật xem, không hề che giấu sự yêu thích cái đẹp của mình.

Cả thể xác và tinh thần của hắn đều thuộc về một người đàn ông trưởng thành, rất thích những cô gái xinh đẹp, chẳng qua hắn đã xác định mục tiêu từ đầu là tìm cách về nhà, nên mới cố gắng giữ khoảng cách với người khác phái, không muốn làm mất tuổi xuân của đối phương, cũng chẳng muốn để lại món nợ tình cảm nào cả.

Còn về chuyện tìm mấy cô gái đứng đường, hắn lại không muốn bởi hắn hơi bị thích sạch sẽ.

Benson và Melissa đã là mối ràng buộc tồn tại từ đầu, không thể cởi bỏ, tương lai chỉ có thể nghĩ cách bù đắp... Klein bỗng thấy lòng trĩu nặng, không nhin được mà thở dài.

Càng xa nhà lâu lại càng có thể cảm nhận được sự buồn phiền ấy trong đêm khuya vắng lặng.

Hắn lập tức không còn hứng thú ngắm người đẹp nữa, bèn đặt tạp chí xuống, rồi cầm lấy một cuốn tiểu thuyết.

"Trang viên gió bão, tác giả Filth Wall." Klein đọc thông tin trang bìa.

Đêm khuya yên tĩnh với ánh sáng vàng vàng cùng với một cuốn sách có giấy gói khiến hắn nhớ tới những ngày thuê sách về đọc trước đây, thế là bèn đọc với tâm tình hoài niệm.

Cuốn tiểu thuyết "Trang viên gió bão" này kể về cô gái Sissy cao 1m65, nặng 98 pound vào trang viên Freus làm gia sư dạy kèm.

"1 pound tương đương với 1 kg... Đây là phiên bản Tình yêu đơn giản ở dị giới?" Klein dùng ngón tay vuốt ve trang giấy, suy đoán về nội dung tiếp theo của cuốn sách.

Nhưng khi hắn cho rằng đây là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình thì đằng sau lại xuất hiện "ác linh". Khi hắn tin rằng đây là một cuốn tiểu thuyết ma thì cô gái Sissy ấy lại tự bộc lộ mình là thám tử, tạo ra một đoạn trình thám rất là hoa lệ.

Khi Klein cảm thấy đây chắc chắn là tiểu thuyết trinh thám rồi, nam chính bị đánh một cú thật mạnh vào đầu mà mất trí nhớ, bắt đầu một đoạn khiến người ta phải rơi lệ.

"... Cuối cùng vẫn là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình." Klein khép sách lại, đầu đầu nhấp một hộp cà phê.

Thùng!

Thùng! Thùng! Thùng!

Tiếng đánh to và rõ bỗng vang lên, vọng khắp hành lang yên tĩnh và mờ mờ tối, trong khu lòng đất gần như không còn ai khác.

Klein giật mình, tinh thần căng thẳng. Theo bản năng hắn rút khẩu súng lục trong bao súng dưới nách ra, điều chỉnh ô đạn và cò súng, rồi chậm rãi tới gần cửa, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Thùng! Thùng! Thùng!

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng động càng lúc càng vang to, Klein tìm theo tiếng thì thấy cánh cửa làm từ sắt đen có vẽ bảy chiếc thánh huy kia.

"Âm thanh truyền tới từ sau cửa Chianese?" Hắn nheo mắt lại, tim đập như nổi trống.

Rầm! Rầm! Rầm!

Klein thấy cửa Chianese khẽ lắc lư, cảm nhận được thứ lực khổng lồ mà nó đang phải chịu.

"Không thể nào... Mới ngày đầu tiên gác nơi này mà mình đã gặp phải chuyện như thế này sao? Chẳng lẽ khi xuyên không tới đây mình dính thêm vận rủi vào người?" Bàn tay cầm súng của Klein toát mồ hôi.

Nhưng hắn nhanh chóng nhớ tới lời đội trưởng đã dặn: Cho dù nghe được âm thanh gì, cho dù xảy ra chuyện gì cũng đừng mở cửa Chianese, trừ phi nó được mở ra từ bên trong.

Hừm, chẳng lẽ đây là hiện tượng bình thường? Klein tỉnh táo hơn nhiều.

Rầm! Rầm! Rầm! Choang! Choang! Choang!

Tiếng động sau cửa Chianese càng lúc càng lớn, nhưng cánh cửa sắt đen nặng nề này chỉ rung lên chứ không xảy ra điều gì khác thường.

"Đúng là hiện tượng bình thường, làm mình sợ suýt chết..." Klein thì thầm một câu, định trở lại phòng trực.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy một tiếng ma sát chói tai vang lên, rồi thấy cửa Chianese nặng nề mở một khe hở!

Két!

Trong tiếng thô ráp khiến người ta ê răng, đôi mắt gần như cứng đờ của Klein thấy một bóng dáng. Nó đại khái cao bằng cánh tay của một người đàn ông trưởng thành, mặc chiếc váy dài màu đen thanh lịch, nhưng hơi co lại, làn váy có vết bẩn thấy rõ.

Nó có một khuôn mặt không được coi là đẹp đẽ với đôi mắt sâu và đen, miệng dẩu ra.

Đây là một con búp bê bằng vải!

Ngay khi Klein giơ súng lên theo bản năng, con búp bê vải mặc chiếc váy cung đình màu đen dán sát vào cửa Chianese đang mở ra ngoài, và mở tờ giấy đang nằm trong tay ra.

Trên trang giấy là rất nhiều ký hiệu bí ẩn, có cái Klein biết, có cái hẳn chưa kịp học, chúng ta cùng tạo nên một con mắt dựng thẳng!

Klein còn chưa kịp nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra, con búp bê vải kia đột nhiên bị kéo ra sau cửa Chianese bởi một thứ vô hình!

Choang!

Cửa Chianese lại khép lại, không còn tiếng đánh lên cửa, cũng không còn động tĩnh gì khác.

Lòng đất yên tĩnh trở lại như trước, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Cửa Chianese được mở từ bên trong, phải báo cho đội trưởng... Nhưng nó đã đóng lại rồi..." Lúc này Klein mới tìm lại được lý trí, hẳn vừa sợ hãi vừa nghi hoặc.

Vài giây sau, hẳn mới nhớ ra con búp bê vải mặc váy cung đình ấy rốt cuộc là gì. Vì là thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm nên hẳn đã có tư cách biết những vật phong ấn cấp 3 phía sau cửa Chianese ở thành phố Tingen.

"Số thứ tự: 0625.

Tên: Búp bê vải xui xẻo.

Cấp độ nguy hiểm: 3, có nguy hiểm nhất định, cần sử dụng cẩn thận, hành động từ ba người trở lên mới có thể xin.

Cấp độ bảo mật: Thành viên chính thức Kẻ Gác Đêm trở lên.

Phương thức phong ấn: Chỉ cần cách ly khỏi con người.

Miêu tả: Con búp bê vải này mặc chiếc váy cung đình thịnh hành từ 1.300 năm trước, tà váy có vết bẩn không thể giặt được, không thể xác định là tồn tại từ đầu hay không.

Trong các vụ thảm án xảy ra do khủng hoảng tài chính ở Tingen, cảnh sát chú ý tới sự tồn tại của con búp bê vải này, nó luôn được để trong phòng ngủ của trẻ con, ở đầu giường hoặc trên ngăn tủ.

Vài vị Kẻ Gác Đêm nhận ủy thác đã tiến hành điều tra búp bê vải này. Xác nhận sơ bộ rằng nó sẽ mang vận rủi tới, làm cho người bên cạnh nó dần xui xẻo, rơi vào nguy hiểm, cuối cùng sẽ lần lượt chết đi. Người thử nghiệm chỉ sử dụng nó hai tuần là kẻ sát bờ vực phá sản.

Búp bê vải này không có đặc tính sống, không có xu hướng trốn thoát phong ấn.

Trải qua thí nghiệm lâu dài, chúng tôi phát hiện chỉ cần mỗi ngày bước vào phạm vi mười mét quanh nó tổng cộng không quá nửa giờ sẽ không dính phải vận rủi; Nếu đã bị vận rủi bám lấy, chỉ cần chuyển nó sang chủ nhân khác thì tình hình sẽ tốt đẹp hơn.

Phụ lục: Nơi con búp bê vải này xuất hiện đầu tiên là ở nhà bà Tess ở phố dưới phố Chữ Thập Sắt ở khu phía tây. Bà ta là một thợ thủ công chế tạo đồ chơi, vì tuổi già mà chồng lại bệnh nặng, hai đứa con thì mất sớm nên bà ta không thể không chuyển tới phố dưới của phố Chữ Thập Sắt. Đây là món đồ chơi cuối cùng mà bà ta bán đi để đổi lấy chất lỏng violet độc, rồi dùng nó kết thúc cuộc đời của bà ta và chồng sau ba ngày đói khát."

Klein nhớ tới những ghi chép về vật phong ấn "3 - 0625", lòng dấy lên nhiều nghi ngờ và kinh hãi:

"Không phải đã nói rằng con búp bê vải này không có đặc tính sống sao? Không phải bảo là nó không có ý định trốn thoát sao? Vậy những gì mình vừa thấy là gì? Thứ kéo nó lại rốt cuộc là gì? Ký hiệu trên trang giấy mà nó giở ra đại diện cho cái gì? Cảnh tượng vừa rồi hết như bên trong có một tên biến thái cuồng giết người đang ra tay với người bị hại. Người bị hại cố gắng gõ cửa, cố gắng kêu cứu, nhưng lại bị kéo về..."

Nghĩ thì nghĩ, Klein quyết định quay trở lại phòng trực, rồi kéo một sợi dây thừng.

Dây thừng được kéo xuống khiến bánh răng bắt đầu xoay. Tầng hai trong công ty Bảo an Gai Đen bỗng vang lên tiếng chuông dồn dập.

Những người không ngủ và đang đánh bài trong phòng giải trí lập tức đặt bài xuống, rồi lao xuống lòng đất.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 109: Suy Luận

Tiếng bước chân từ xa tới gần truyền vào tai Klein, làm cho hắn cảm thấy yên tâm hơn không ít.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Leonard đến trước nhất trầm giọng hỏi, tay cầm khẩu súng lục.

Thấy hắn suýt thì không "phanh" lại được, Klein chợt nhớ tới chuyện mà Roxanne từng kể rằng ba năm trước, khi Leonard vừa mới trở thành "Kẻ Không Ngủ" và chưa thích ứng được với sức mạnh ma được, hắn định dùng chạy nhanh phi xuống cầu thang, ai ngờ lại thành cái bánh xe lăn thẳng xuống dưới.

Klein khẽ ho một tiếng rồi chỉ vào cửa Chianese, nói: "Vừa rồi có tiếng gõ rất mạnh truyền ra từ bên trong, sau đó thành tiếng đánh rầm rầm, rồi cửa bị mở ra một chút."

"Cửa Chianese bị đẩy ra?" Cornley kinh ngạc hỏi lại.

"Vâng, bị đẩy ra một kẽ hở." Klein đang định tiếp tục miêu tả thì thấy Leonard, Cornley và Loya không tới gần phòng trực nữa, mà dừng cách cửa vài bước, tản ra thành hình vòng cung như đang đề phòng chính hắn.

Hắn khựng lại, rồi nói: "Các người đang nghi ngờ tôi à?"

"Không, không phải nghi ngờ, chỉ là quy trình xử lý bình thường thôi." Cornley lắc đầu phủ định.

Trong bầu không khí căng thẳng như vậy, Leonard vẫn còn cười không được nghiêm chỉnh cho lắm và bổ sung: "Đã từng xuất hiện trường hợp như vậy ở giáo khu khác rồi, người phi phạm canh gác cửa Chianese bị mất khống chế, kéo chuông, sau đó nhân lúc đồng đội tới hỗ trợ không để ý mà giết được hai người."

"Được rồi." Klein không ảm ức và phần nộ vì bị đề phòng, mà hăn hỏi lại: "Vậy tôi phải làm sao để chứng minh là mình không mất khống chế?"

Leonard ngừng cười, giơ tay điểm lên ngực, thì thầm đọc:

"Bọn họ trần truồng, không có quần áo không có đồ ăn, không gì che đậy giữa tiết trời giá rét.

Bọn họ bị mưa xối ướt, vì không cố chỗ đụt mưa nên chỉ có thể ôm chặt tảng đá.

Bọn họ là những đứa trẻ bị cướp đi mẹ, là những trẻ mồ côi đã đánh mất hy vọng, là người nghèo bị buộc phải rời khỏi chính nghĩa.

Đêm Tối không từ bỏ bọn họ, mà chiếu cố bọn họ."

...

Những từ ngữ cầu nguyện thần thánh và thương cảm vang lên trong lòng đất, khiến thân thể, tâm tính và linh hồn của mỗi người như được giải thoát, trở nên an yên.

Thấy Klein không có phản ứng dị thường nào, Leonard ngừng đọc, mỉm cười nói: "Không có vấn đề gì, anh vẫn là người đồng đội đáng tin cậy của chúng tôi."

Loya, người này giờ vẫn giữ im lặng, nhìn cửa Chianese, chủ động hỏi: "Sau khi cửa bị đẩy ra, cậu trông thấy cái gì?"

"Tôi nhìn thấy búp bê vải xui xẻo, là con mặc chiếc váy cung đình màu đen cổ điển ấy, 3 - 0625." Klein trả lời, lúc này hẳn vẫn còn thấy sợ: "Nhưng chỉ ba giây là nó đã bị một thứ sức mạnh vô hình kéo về, rồi cửa Chianese lại đóng lại. Thế là thế nào vậy?"

Leonard, Cornley và Loya liếc nhau một cái, nói:

"Ha ha, chúng tôi cũng như cậu, không rõ nguyên nhân là gì. Nếu cửa Chianese đã đóng lại, không có điều gì dị thường, vậy chúng ta không nên tiến vào mà phải chờ tới bình minh, đợi đội trưởng tới."

Lúc này Loya bổ sung với giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Tôi sẽ ở lại cùng trực với cậu."

"Được rồi." Leonard nhún vai, cười trêu ghẹo: "Là người mạnh nhất ở đây, tôi cũng sẽ ở lại. Cornley, anh về tầng hai đi, tránh việc sở cảnh sát có việc khẩn cấp gọi cửa lại không thấy ai."

Cornley không nói gì nhiều, gật đầu rồi lập tức quay người đi.

Lúc này Leonard nhìn Klein và Loya, nói: "Có lẽ chúng ta có thể tiếp tục chơi bài nhỉ? Trong lúc như này giải trí một chút sẽ khiến chúng ta không còn căng thẳng nữa."

"Không thành vấn đề." Klein điều chỉnh khẩu súng rồi đút nó vào trong bao súng dưới nách. Loya không nói gì, chỉ bước vào phòng trực.

Trong lúc chơi đấu Địa chủ, không phải, là đấu Tà ác, Klein tùy ý nói: "Búp bê vải xui xẻo, ý tôi là 3 - 0625, dựa theo những gì trong tài liệu thì nó không có đặc tính sống chứ..."

"Ha ha, ba con Át." Leonard đẽ một tay xuống, đáp như đang tán gẫu: "Trong bốn mươi năm trước, 3 - 0625 không hề biểu hiện đặc tính sống

nào, nên chúng ta có thể giả thiết rằng những miêu tả trong tư liệu là chính xác, rồi dùng nó để làm tiền đề cho việc suy luận."

"Bỏ. Cậu có ý tưởng gì à?" Loya hỏi ngắn gọn.

Klein đang do dự có nên quăng 3 con 2 hay không thì Leonard nhấp một hớp cà phê mới pha xong rồi nói tiếp: "Đúng vậy, nếu bản thân 3 - 0625 không có đặc tính sống, như vậy những gì nó thể hiện hôm nay hẳn là bị ảnh hưởng từ yếu tố khác, hơn nữa còn là yếu tố mới xuất hiện, nếu không nó đã cho chúng ta thấy được mặt đó của nó từ trước rồi. Mà mấy tháng nay, có thứ gì khác ở sau cửa Chianese không?"

Loya nhìn Klein bỏ 3 con 2, trầm ngâm vài giây rồi nói:

"Chỉ có một chuyện là khác với quá khứ, đó là cuốn bút ký gia tộc Antigenous và vật phong ấn "2 - 049" từng ở sau cửa Chianese một đêm."

Leonard nhìn các lá bài trong tay, vừa gõ bàn vừa cười nói:

"Có thể khiến búp bê vải xui xẻo khác thường, "2 - 049" đã tạo ra chuyện tương tự ở cửa Chianese Backlund từ lâu rồi. Cho nên tôi nghi ngờ vấn đề kia xuất phát từ cuốn bút ký gia tộc Antigenous."

Klein cẩn thận suy nghĩ, bèn gật đầu lia lịa:

"Khả năng này là lớn nhất... Leonard, không ngờ anh còn là một người rất biết suy luận."

Nói thế, nhà thơ lãng mạn và người giỏi suy luận không phải hai trong một...

"Đó là vì dạo này cậu ta thích đọc tiểu thuyết trinh thám thôi." Loya bình thản trần thuật: "Hai con K, đây 8 đến K, có ai cần không? 3 con 6, không rồi."

Thấy vậy, cả Klein và Leonard đều im lặng. Hai người không tập trung đánh bài nên đều quên mất một chuyện quan trọng: Trong ván này, Loya mới là "Tà ác"!

Nhìn Loya chia bài, Klein tranh thủ hỏi: "Thứ sức mạnh gì đã kéo 3 - 0625 về vậy?"

Leonard liếc hắt một cái, cười ha ha nói: "Chẳng lẽ cậu tưởng biện pháp bảo vệ sau cửa Chianese chỉ là phòng phong ẩn chôn sâu dưới lòng đất và mấy người canh gác già nua hả? Thực tế thì khi mặt trời lặn xuống, người canh gác cũng rời khỏi cửa Chianese trở lại giáo đường St. Selina rồi. Về đêm, sức mạnh bên trong ở trạng thái mạnh nhất, không phù hợp cho vật sống ở lại. Chờ khi mặt trời mọc, thứ sức mạnh ấy mới yếu đi. Đây chính là lý do đội trưởng bảo chúng ta dù nghe được âm thanh gì đều đừng tiến vào cửa Chianese."

Hóa ra đội trưởng quên nói lý do này cho mình... Klein suy nghĩ rồi hỏi: "Biện pháp bảo vệ tương tự trận pháp?"

Ví dụ như bản phóng đại của bùa chú và bùa hộ mệnh?

"Ừ." Loya vừa lật bài vừa gật đầu đáp: "Cửa Chianese được đặt ở dưới giáo đường trung tâm của mỗi một thành phố chính là nương nhờ sự duy trì từ tín đồ tới đây hàng ngày. Lời cầu nguyện ngoan đạo của bọn họ sẽ khiến một phần linh tính rót vào trong pháp trận, tích tiểu thành đại."

"Là vậy à..." Klein giật mình gật đầu, rồi nhìn mớ bài xấu trong tay mình.

Lúc này Leonard cười nói: "Không chỉ như vậy, tro cốt của Thánh Selina cũng được an táng bên trong. Lúc sinh thời ngài ở danh sách cao."

Tro cốt Thánh Selina? Tro cốt của danh sách cao? Tro cốt của Thánh? Thứ đó có tác dụng gì? Klein vừa nghi hoặc vừa tò mò.

Thánh Selina là một vị Thánh đồ lúc giáo hội Nữ Thần Đêm Tối được thành lập, sống ở kỷ thứ ba xa xưa, được ghi lại trong các thánh điển, cho nên trong người dân tín ngưỡng nữ thần Đêm Tối, Selina là một cái khá phổ biến.

Dường như nghe thấy tiếng lòng của Klein, Leonard nói tiếp:

"Có lời đồn rằng thi hài hoặc tro cốt mà người ở danh sách cao để lại sau khi chết sẽ có được sức mạnh khó tin, đương nhiên đó chỉ là lời đồn thôi."

Klein khẽ gật đầu, lại tập trung vào những lá bài trong tay mình.

Mấy giờ tiếp theo, cửa Chianese không hề xảy ra chuyện gì khác thường, nhưng Klein thì thua mất hai saule, khiến hắn rất buồn. Mà Leonard, kẻ vừa đánh bài vừa tỏ ra lãng mạn kiểu nhà thơ thì thua mất 4 saule 5 penny. Chỉ có Loya im lặng này giờ là thắng mãi.

"Mặt trời lên rồi, đến lượt tôi." Sáu giờ đúng, "Nhà văn" Syja Tron bước vào phòng trực.

Klein viết những gì hắn gặp tối qua vào sổ ghi chép, rồi cùng Leonard và Loya trở lại công ty Bảo an Gai Đen. Lúc này về mặt hắn trông rất mệt mỏi, mà "Thi Sĩ Nửa Đêm" và "Kẻ Không Ngủ" bên cạnh vẫn tỉnh táo như trước.

"Đây là sự khác biệt về danh sách mà..." Klein đang định đi qua tường ngăn về nhà ngủ bù, bỗng thấy đội trưởng mở cửa bước vào.

"Chào buổi sáng, đội trưởng." Lúc chào, hắn nhin không được ngáp một cái.

Dunn bỏ mũ xuống, liếc hắn với đôi mắt xám: "Chào buổi sáng, cậu nên về ngủ đi. Tối qua có xảy ra chuyện gì không?"

Klein bèn kể chuyện búp bê vải xui xẻo và lời suy luận của Leonard cho Dunn nghe.

"Ừ." Dunn không ý kiến gì, vừa đi tới phòng làm việc của mình vừa nói: "Tôi sẽ gửi điện tín cho Thánh Đường."

Klein không dừng lại mà chậm rãi ra khỏi số 36 phố Zoutelande, hít thở không khí sáng sớm mát mẻ.

Hắn bỗng nhớ tới một chuyện hắn quên mất ban nãy: "Mình quên nói chuyện trong tay búp bê vải xui xẻo có một tờ giấy cho đội trưởng và những người khác rồi! Sao mình lại quên được nhỉ? Dường như có thứ sức mạnh nào đó ảnh hưởng mình, cản mình kể chuyện này cho Kẻ Gác Đêm khác..."

"... Việc cuốn bút ký gia tộc Antigenous được gửi ở sau cửa Chianese thành phố Tingen đã xảy ra từ lâu, hẳn là búp bê vải xui xẻo 3 - 0625 phải bị ảnh hưởng từ trước, vì sao tới tận tối qua mới xảy ra điều khác thường? Bởi vì hôm qua là lần đầu tiên mình canh gác cửa Chianese? Nó dùng hết sức mạnh chỉ để cho mình nhìn thấy ký hiệu trên trang giấy? Đây là mục đích mà cuốn bút ký Antigenous muốn đạt được? Bởi vì mình là người tiếp xúc với nó mà vẫn tồn tại, hơn nữa đã trở thành Thầy Bói?"

...

Những ngờ vực cứ hiện lên trong đầu Klein, khiến hắn sửng sốt ra đó, không biết là nên giả vờ như không nhớ ra rồi về nhà ngủ bù, hay lên lầu báo cho đội trưởng.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 110: Xác Nhận

Sau một lúc suy nghĩ, Klein quyết định là về nhà để xác nhận một chuyện trước. Hơn nữa hẳn tin rằng nếu hành động của con búp bê vải xui xẻo tối hôm qua không phải là để hẳn nhìn thấy hình vẽ trên tờ giấy kia, như vậy sau này khi đội trưởng và mọi người kiểm tra sẽ phát hiện dấu vết, nên việc hẳn có báo cáo hay không cũng không ảnh hưởng tới toàn cuộc. Nếu không phải thì hẳn cần cân nhắc. Đó cũng là lý do hẳn định xác nhận lại. Hẳn lên xe ngựa công cộng không theo tuyến cố định trở lại phố Hoa Thủy Tiên. Lúc hẳn về tới nhà, vì đang là Chủ Nhật nên Benson và Melissa còn chưa dậy, phòng khách vẫn tối om, im lặng hoàn toàn. Klein đun một ấm nước, thả vài lá trà xuống, vừa uống trà vừa ăn hết một chiếc bánh yến mạch, sau đó mới cầm áo khoác, mũ và gậy đi lên cầu thang. Hẳn bước rất nhẹ để không tạo ra tiếng động rõ ràng. Vừa lên tới tầng hai, hẳn bỗng thấy cửa phòng tắm mở ra. Melissa mặc chiếc váy dài vải cũ ngái ngủ bước ra từ bên trong. "Anh về rồi à..." Melissa dụi dụi mắt, hẳn còn chưa tỉnh hẳn. Klein che miệng ngáp một cái: "Ừ, anh đang cần ngủ đây, trước bữa trưa đừng gọi anh dậy nhé." Melissa đáp "vâng" một tiếng, rồi như nhớ ra gì đó bèn nói: "Sáng em và Benson sẽ tới giáo đường St. Selina cầu nguyện, dự lễ Mi-sa, có lẽ bữa trưa sẽ hơi muộn đấy." Là tín đồ không được coi là quá ngoan đạo của nữ thần Đêm Tối, cô bé và Benson vẫn duy trì hai tuần tới giáo đường tham dự lễ một lần. Mà Klein, là Kẻ Gác Đêm, ngoại trừ lần bị thành viên hội Mật Tu kia theo dõi, từ đó đến giờ hẳn còn chưa vào giáo đường lần nào. Không, ngày nào mình cũng tới giáo đường, chẳng qua là bên dưới nó thôi... Klein tự biện giải cho bản thân. Hiện giờ hẳn lo rằng nữ thần sẽ vứt bỏ một tên tín đồ giả như hẳn, nếu tới lúc nguy cấp mà sử dụng nghi thức ma pháp lại không được đáp lại, ăn shit ngay... Chẳng qua khi

nghe tới lão Neil, hẳn thấy Nữ Thần vẫn khá khoan dung với Kẻ Gác Đêm, ừm, chính là như thế đó! Klein tự cổ vũ bản thân. Khi những suy nghĩ ấy lóe lên trong đầu, hẳn nhìn Melissa, mỉm cười gật đầu: "Không sao, vừa lúc anh có thể ngủ lâu thêm chút nữa." Hẳn đi qua Melissa vào trong phòng ngủ, rồi khóa trái cửa lại. Ngay sau đó hẳn cố làm mình tỉnh táo hơn, rồi lấy muống bạc nghi thức chế tạo một bức tường linh tính đóng kín. Sau đó Klein đi ngược bốn bước, lẩm nhẩm chú ngữ, vượt qua những tiếng gào thét điên cuồng mà tiến vào thế giới trên sương mù xám. Trong thế giới hư ảo và vô ngần này, hẳn là sinh linh sống duy nhất trên chiếc ghế chủ nhân của chiếc bàn dài. Sau vài chục giây khiến bản thân bình tĩnh lại, Klein làm cho một tờ giấy da dê xuất hiện, rồi biết chú ngữ xem bói xuống: "Hình vẽ mà búp bê vải xui xẻo cho ta xem." Tối hôm qua tuy Klein thấy rõ hình vẽ thần bí trên tờ giấy kia tuy chỉ trong tích tắc, nhưng vì căng thẳng và vội vàng nên hẳn chỉ nhớ đại khái chứ không rõ chi tiết như nào. Chẳng qua như vậy cũng không sao, bởi một thầy bói mà nói thì chỉ cần xem qua, nhớ chuyện nào là có thể tái hiện lại chuyện đó! Dựa theo lý luyện của thần bí học, linh tính sẽ ghi nhớ kỹ bất cứ thứ gì mà bản thân người đó nhìn thấy, chỉ cần dùng cách thức đúng đắn là có thể khiến cảnh tượng trong thời khắc đặc biệt sẽ hiện ra một lần nữa. Về điểm này, Klein thậm chí cho rằng lý luận của hội Tâm Lý Luyện Kim mà "Người Thông Linh" Daly kể khá đúng. Trí nhớ của con người chính là một hòn đảo nhỏ nổi lên trên mặt biển, không thể chứa đựng được nhiều thông tin, vì vậy phần lớn những thông tin mà linh tính ghi nhớ đều trở thành tiềm thức, là phần chính của hòn đảo ở dưới mặt nước. Và bản thân linh tính, cho dù không phủ khắp đại dương, thì cũng bao trùm toàn bộ phần biển xung quanh hòn đảo. Sau khi lẩm nhẩm chú ngữ bói toán xong, Klein ngả người ra sau, dùng cách mình tưởng đi vào giấc ngủ. Trong thế giới mơ hồ, méo mó và rời rạc, hẳn lại thấy cửa Chianese kệt kệt mở ra, nghe thấy tiếng ma sát nặng nề. Rồi con búp bê vải mặc chiếc váy cung đình màu đen cổ điển bám sát vào cánh cửa đang mở, rồi giở tờ giấy trong tay ra. Trên tờ giấy ấy là những ký hiệu thần bí, chúng cùng nhau tạo nên một con mắt dựng thẳng. Klein nhìn thật kỹ vào hình ảnh đó, rồi chủ động rời khỏi cảnh mơ. Sau đó hẳn mượn dùng

đặc thù của thế giới trên sương mù xám thể hiện trí nhớ vẫn còn ra: Con mắt dựng thẳng "ngước nhìn" lên trên, vừa tà dị vừa thần bí trên nền giấy da dê màu nâu. Klein ngẫm nghĩ, rồi viết ngay bên dưới con mắt này: "Đây là nhân tố then chốt về kho báu còn sót lại của gia tộc Antigenous." Hắn đặt bút máy xuống, rồi cởi sợi dây xích bạc quấn trong cổ tay xuống cầm trong tay trái, để con lắc thạch anh vàng treo vững trên câu nói xem bói và con mắt dựng thẳng kia, không còn lắc lư chút nào mới được. Klein nhắm mắt lại, bình tĩnh lẩm nhẩm câu nói. Sau bảy lần, hắn mở mắt ra, thấy con lắc thạch anh vàng mang theo sợi dây bạc xoay tròn theo chiều kim đồng hồ với biên độ nhỏ. Trong phương pháp con lắc cảm xạ, như này nghĩa là đúng. "Hình con mắt dựng thẳng đúng là yếu tố mấu chốt về kho báu của gia tộc Antigenous..." Klein khẽ gật đầu. Hắn gõ tay lên cạnh bàn dài, lẩm bẩm: "Vì Riel Bieber đã chết, gia tộc Antigenous bị đứt đoạn con cháu, cho nên cuốn bút ký kia coi mình, tên "Thầy Bói" đã tiếp xúc với nó mà vẫn còn sống, thành người thừa kế? Nó ảnh hưởng 3 - 0625, để lại điều quan trọng về kho báu để con búp bê vải kia bày ra cho mình xem khi đến lượt mình gác cửa Chianese? Logic này không có vấn đề, nhưng nó không thuyết phục được mình. Cuốn bút ký kia làm sao có thể xác nhận rằng hậu duệ của gia tộc Antigenous đã chết hết? Hơn nữa mình hoàn toàn không phải người chung đường với nó đâu... Vả lại nếu mình mà có huyết thống của gia tộc Antigenous, hồi đó nguyên chủ đã không tự sát rồi. Hừm, chuyện này có nói cho đội trưởng hay không xem ra không quan trọng, mình nghiên cứu thêm đã." Tiếp đó Klein lại bói địa điểm kho báu của gia tộc Antigenous, nhưng vì không có được thông tin cụ thể chi tiết nên hắn chỉ xác định được rằng giống với suy đoán của Sirius khi viết thư cho ngài Z, kho báu này có liên quan tới ngọn núi cao nhất dãy Hornaces và quốc gia Đêm Tối kia. Sau khi xem bói xong, Klein phát hiện ngôi sao lúc trước đã phát ra tiếng khẩn cầu lại tạo ra dao động mỏng manh. Hắn dùng phương thức đáp lại lời khẩn cầu đụng vào ngôi sao này, lại thấy cậu thiếu niên có mái tóc màu nâu nhạt mặc bộ đồ bó sát màu đen độc đáo kia. Cậu ta vẫn quỳ hai gối xuống đất, vẫn nhìn thẳng vào một quả cầu thủy tinh, và vẫn thì thầm lẩm bẩm điều gì đó. Lúc này, vì vừa bỏ thời gian học

riêng một ít tiếng rỗng không lồ, Klein mới nghe được một vài từ trong đó: "Cầu xin... Cứu vớt... Cha và mẹ." Đúng là tiếng Rỗng Không Lồ mà... Giờ còn nơi nào chỉ dùng thứ ngôn ngữ này vậy? Nó vốn là đồ cổ với tuổi đời phải tính bằng đơn vị nghìn năm cơ mà... Tiếc rằng vị chúa tể thần bí trên sương xám ta đây chỉ là một thùng rỗng kêu to, muốn cứu cũng không cứu được... Klein thở dài lắc đầu, quyết định quan sát thêm một thời gian nữa. Chờ khi nào mình học được nhiều từ của ngôn ngữ Rỗng Không Lồ hơn, nghe được rốt cuộc bố mẹ cậu ta bị làm sao rồi tính... Klein thu linh tính lại, khiến nó bao trùm lấy bản thân rồi rơi xuống. Khi trở lại phòng ngủ, hăn cởi bỏ bức tường linh tính, thay bộ đồ cũ nhưng thoải mái rồi leo lên giường ngủ bù. Hăn ngủ một mạch tới tận 12 giờ rưỡi, tới khi Melissa làm bữa trưa xong và tới gõ cửa gọi hăn. Sau khi ăn xong một bữa có vẻ nhiều món, hăn thấy Melissa cầm chiếc mũ sa phôi với bộ váy mới lên, kiểu định đi ra ngoài. "Chiều nay em có việc gì à?" Klein nghi ngờ hỏi. Benson ngồi trên sofa, đang cau mày nghiên cứu sách ngữ pháp không thèm ngẩng đầu lên mà trả lời thay: "Phu nhân Shade nhà bên bảo Melissa rằng hội trường nhỏ của tòa thị chính thành phố có một buổi tọa đàm về công việc gia đình, Melissa định đi nghe để học cách xử lý các vấn đề gia đình hàng ngày." Melissa cũng gật đầu nói tiếp: "Em bảo Selina và Elizabeth đi với em rồi." "Được đấy, anh mong người dạy sẽ nói cho em biết rằng gia đình như nhà chúng ta cần thuê ít nhất một cô hầu gái làm việc nhà." Klein mỉm cười nói. Thấy Melissa định phản bác, hăn vội vã bổ sung: "Chúng ta phải đầu tư thời gian có hạn của mình vào chuyện đáng giá." Melissa giật mình, hồi lâu sau mới mấp máy miệng, rồi đội mũ sa mở cửa đi ra ngoài.... Hai giờ chiều, Klein lại xuất hiện ở công ty Bảo an Gai Đen. "Không phải là anh đã về nghỉ rồi à?" Roxanne và Dunn Smith, cũng đang ở sảnh tiếp đãi, đồng thời hỏi. Klein cười nói: "Tôi định đi câu lạc bộ bóng rổ, nhưng vẫn nhớ chuyện tối hôm qua nên tới đây trước, Thánh Đường đã trả lời chưa?" Dunn liếc Roxanne một cái, rồi im lặng quay người đi tới phòng làm việc của mình. Roxanne làm mặt xấu sau lưng anh ta, tỏ ra hung ác: "Đội trưởng đúng là..." Làm rất tốt! Klein thầm khen một tiếng, rồi cố nhịn cười theo Dunn bước vào phòng làm việc của anh ta. Nhìn cửa đã khép lại, Dunn

người tẩu thuốc rồi nói: "Thánh Đường đã xác nhận rằng đó là vấn đề do cuốn bút ký gia tộc Antigenous tạo ra, và đã xác định nó là vật phong ấn cấp "1", tiếc là như vậy thì cậu không đủ cấp độ bảo mật để đọc." Cấp 1 là cấp nguy hiểm cao độ, chỉ có người ở cấp bậc giám mục và đội trưởng tiểu đội Kẻ Gác Đêm mới biết rõ? Nói cách khác, đội trưởng cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra... Nguy hiểm cao độ, thảo nào... Klein nghĩ, vừa cảm thấy nuối tiếc vừa thoải mái không ít. Dunn nhìn hắn một cái rồi nói tiếp: "Thánh Đường còn cho chúng ta điều tra xem còn vật phẩm nào sau cửa Chianese bị cuốn bút ký kia ảnh hưởng không, sau khi xác nhận chỉ có 3 - 0625 xảy ra khác thường. Bọn tôi đã thay đổi biện pháp phong ấn nó rồi." "Còn phát hiện gì khác lạ không?" Klein giả vờ tò mò hỏi. Dunn lắc đầu: "Hết rồi." Klein gật đầu, không nói nhiều về chủ đề này mà tán gẫu vài câu rồi chào tạm biệt để tới câu lạc bộ xem bói tiếp tục "hành trình tiêu hóa" của mình.... Trong hội trường nhỏ của tòa thị chính. Melissa, Selina và Elizabeth ngồi gần cửa, cùng chờ buổi tọa đàm bắt đầu. "Nếu người ta giảng không hay thì chúng ta chuẩn trước nhé." Selina hăng hái đề nghị.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 111: Gặp Hụt

Không lâu sau, cô giáo có xương gò má khá cao bước lên bục gỗ của hội trường, cất cao giọng nói:

"Chào buổi sáng, các quý cô quý bà tốt bụng và nhân từ. Tôi là Syvilla Hedar, hôm nay tôi sẽ chia sẻ kinh nghiệm chi tiêu trong gia đình với các vị. Kinh nghiệm này chia làm ba phần, một phần cho những gia đình với thu nhập tầm 100 bảng một năm, nên chi tiêu như nào để cân bằng vấn đề ăn uống, nhà ở, quần áo và thuê người. Hai là những gia đình với thu nhập đạt tới 200 bảng nên tăng chi tiêu chỗ nào lên, khiến cho bản thân trông càng có thể diện hơn..."

Melissa lắng nghe rất chăm chú, cô bé không cần tính nhẩm mà vẫn nhớ thu nhập một năm của cả hai ông anh là bao nhiêu.

"Hơn 200 bảng rồi..." Cô nghĩ, nửa vui mừng nửa lo sợ. Cô vui và thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, mà lại sợ đảo mắt cái cuộc sống ấy sẽ biến mất không còn tăm hơi.

Lúc này, Selina che miệng, nhỏ giọng nói với hai người bạn tốt: "Hình như cô ta là tín đồ của chúa tể Bão Táp, nhìn huy hiệu Bão Táp mà cô ta đang đeo kia."

Melissa tập trung nhìn thì quả nhiên thấy cô Syvilla đeo một huy hiệu có vẽ gió lớn và sóng biển trên ngực trái. Cô vội giải thích:

"Phu nhân Shade nói với tớ về buổi tọa đàm này là tín đồ của chúa tể bão Táp, nên tớ nghĩ cô giáo là người của chúa tể Bão Táp cũng không có

gì kỳ quái."

"Nhưng mà, ngoài Melissa, chúng ta không cần và cũng chẳng có tư cách vạch kế hoạch chi tiêu cho gia đình." Selina than thở một câu.

Elizabeth phản bác không chút do dự:

"Nhưng sau này chúng ta sẽ kết hôn, sẽ có gia đình riêng của bản thân mà."

Sau chuyện xem bói ma kính, Selina vẫn hơi sợ Elizabeth, đành ngại ngùng gật đầu, vờ như mình đang nghe giảng rất chăm chú.

Syvilla giơ tay phải lên, nói:

"Tiền đề cho mọi kế hoạch chi tiêu là chúng ta bắt buộc phải tôn trọng ý kiến của đàn ông, bởi bọn họ là nguồn thu nhập, là trụ cột của gia đình. Bọn họ phải đối mặt với áp lực, lo âu, phiền toái và hỗn loạn trong xã hội rồi ren vắn đục này để cho chúng ta tất cả mọi thứ, cho nên chúng ta bắt buộc phải xây dựng một không gian yên bình không bị thế giới bên ngoài quấy rầy, khiến bọn họ được thả lỏng, tâm linh bọn họ được rửa tội khi ở nhà, như vậy bọn họ mới có được trạng thái tốt nhất để ứng phó với các loại khiêu chiến... Cho nên ngài Lurmi, một nhà triết học, xã hội học, nhân văn học và kinh tế học lừng danh từng nói rằng, phụ nữ chính là thiên sứ của gia đình."

Selina nâng má làm lộ ra đôi má lúm đồng tiền, khẽ hỏi với vẻ khá hưng phấn: "Lurmi, chính là cái ông nói rằng "cuộc đời đến từ tự do" à?"

"Ừ, nhưng ông ta là tín đồ của chúa tể Bảo Táp." Elizabeth do dự.

Đúng lúc này, cô Syvilla lại nói tiếp:

"Ngài Lurmi còn nói cho chúng ta biết rằng phụ nữ trời sinh đã bị thiếu hụt trí tuệ và logic, cho nên những người không có năng lực phán đoán như chúng ta nên tiếp nhận lời của cha và chồng như tín ngưỡng tôn giáo..."

Khi nghe được câu này, Melissa, Selina và Elizabeth liếc nhau, hồi lâu không nói nên lời.

"Chúng ta đi chứ nhỉ?" Cuối cùng Selina dò hỏi.

Melissa và Elizabeth đồng thời gật đầu thật mạnh: "Ok."

Các cô cầm mũ lên, khom người chuồn ra phía cửa hông hòng rời đi mà không khiến người khác chú ý.

Trong lúc các cô cẩn thận đi ra ngoài, lúc mới đứng thẳng người lên, bọn họ chợt nghe thấy tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên bên trong hội trường.

Theo bản năng Melissa quay đầu nhìn vào trong qua cổng tò vò. Cô thấy phu nhân Shade đang vỗ tay, thấy những quý cô quý bà khác cũng đang vỗ tay.

Phù, ca ngợi Nữ Thần... Melissa thở hắt ra, rồi cùng Selina và Elizabeth rời khỏi nơi khiến toàn thân cô không thoải mái này.

"Chúng ta đi cửa hàng bách hóa Harrods chứ?" Lúc đứng dưới hàng cây bên đường, Selina quên đi chuyện vừa rồi, vui vẻ đề nghị.

Melissa im lặng vài giây rồi đáp: "Tớ muốn về học."

"Học..." Selina ngơ ngác vuốt lọn tóc màu đỏ rượu của mình, dường như nhớ tới cuộc sống bình thường.

"Vả lại tớ còn phải đi mua bánh mì, thịt bò, khoai tây rồi nước quả... Hôm nay Klein phải đi làm, Benson tới thư viện thị chính. Ừm, tớ phải về

đây!" Melissa đột nhiên cảm thấy bản thân yêu thương sách vở, dây cót và bánh răng nhiệt tình hơn hẳn.

Selina quyết định giữ khoảng cách với Melissa có vẻ khác hẳn thường ngày, cô quay đầu nhìn Elizabeth, nói với vẻ buồn cười: "Hai người chúng ta đi dạo cửa hàng Harrods nhỉ? Tuy là tở tiêu hết tiền riêng rồi, nhưng dạo một vòng ngắm nghía cũng hay mà."

"Ừ." Elizabeth đồng ý, lại hỏi một câu như thuận miệng: "Melissa, anh trai Klein của bạn phải đi làm cả Chủ Nhật à?"

"Ừ, anh ấy nghỉ thứ Hai, khác với các công việc khác." Melissa khẽ gật đầu.

...

Sau khi rời khỏi công ty Bảo an Gai Đen, Klein lên xe ngựa công cộng theo tuyến tới phố Holls.

Hắn cố khiến bản thân không nghĩ tới chuyện về kho báu của gia tộc Antigenous nữa, mà dồn sức chú ý của bản thân trở lại chuyện "đóng vai": Bất cứ lúc nào thì việc nhanh chóng tiêu hóa ma dược, khiến bản thân mạnh lên luôn là chuyện vô cùng quan trọng.

"Mình vẫn chưa chuyên nghiệp lắm về việc đóng vai thầy bói, đám thầy tướng số ở đất nước ăn tham kia làm gì đều phải giở lịch trước..." Klein cầm gậy ngồi trong xe ngựa.

Hắn quyết định phải bói xem hôm nay có thuận lợi cho việc xuất hành, cho việc tới câu lạc bộ bói toán không. Như vậy mới là một vị thầy bói đủ tư cách!

Nhân lúc xuống xe, Klein móc một đồng nửa penny ra, sau đó rũ mắt xuống, đôi mắt nhanh chóng sâu xuống, rồi lăm nhăm mà không phát ra âm

thanh:

"Hôm nay thích hợp cho việc đi câu lạc bộ bói toán."

"Hôm nay thích hợp cho việc đi câu lạc bộ bói toán."

...

Keng!

Klein bắn đồng xu này lên không trung. Hắn không nhìn nó lăn lộn mà chỉ xòe bàn tay ra.

Cạch! Đồng nửa penny rơi vững vàng lên lòng bàn tay hắn.

Lúc này, con số "1/2" với lúa mạch bao quanh ở trên.

"Con số ở trên, chứng tỏ hôm nay đi câu lạc bộ bói toán sẽ gặp phải chuyện không tốt..." Klein ngẫm nghĩ rồi quay người đi sang phố đối diện, chờ xe ngựa công cộng đi tới phía phố Hoa Thủy Tiên.

Hắn cảm thấy mình càng lúc càng giống một tên thần côn.

...

Trong cửa hàng bách hóa Harrods ở phố Holls.

Selina đang định bước vào thì chợt ngẩn ra, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

"Chuyện gì thế?" Elizabeth nghi hoặc hỏi.

Selina phồng má lên, nói: "Elizabeth, tớ nhớ tới thầy thần bí học Fansent của tớ, ông ấy đã qua đời, ngay sáng sớm hôm sau sinh nhật tớ... Chẳng lẽ vì tớ đã nhìn lên và sử dụng chú ngữ bí mật của ông ấy? Cứ nghĩ vậy khiến tớ thấy áy náy và bất an... Với lại dạo này tớ cứ xui xẻo sao ấy."

"Nên?" Elizabeth hỏi rất ăn ý.

Selina khẽ căn môi: "Tớ đang định sang câu lạc bộ bói toán bên kia xem bói thử xem chuyện của thầy Fansent có liên quan tới tớ không."

Xem rồi cuộc hôn tiệc sinh nhật ấy đã xảy ra chuyện gì... Cứ cảm thấy Elizabeth đang lừa mình chuyện gì đó... Mình nhớ là có một người đàn ông mặc áo vest đuôi tôm mà...

"Không phải bạn biết xem bói sao?" Elizabeth ngạc nhiên hỏi.

Selina học dáng vẻ thờ dãi của cha mình: "Haiz, trạng thái hiện giờ của tớ không phù hợp cho việc tự xem bói."

"Vậy được rồi, chúng ta sang câu lạc bộ bói toán đó đi." Elizabeth đồng ý với lời đề nghị của bạn tốt.

Các cô đi sang bên kia, lên câu lạc bộ bói toán ở tầng hai.

"Hi, xin chào, chào chị Angelica, thật vui khi được gặp chị." Tới sảnh tiếp đón, Selina hoạt bát chào hỏi.

Angelica mỉm cười đáp: "Chỉ cần em tới sau bữa trưa là lúc nào cũng gặp được chị hết."

Selina tán gẫu vài câu với Angelica, thương tiếc cho Hanas Fansent rồi mới nói: "Em cần xem bói."

"Em biết quy định của câu lạc bộ rồi, đây là danh sách hội viên sẵn lòng xem bói cho người khác... Hôm nay là cuối tuần nên nhiều người đang ở câu lạc bộ lắm." Angelica giới thiệu rất thuần thực.

Selina và Elizabeth chụm đầu cùng lật giờ xem tên và giới thiệu.

"Trước đây lần nào tớ cũng tới tìm thầy của mình, không ngờ so với năm ngoái, nay câu lạc bộ đã có nhiều hội viên đồng ý xem bói cho người ta như vậy rồi." Selina cảm thấy khá hứng thú.

Đột nhiên cô dừng lại, rồi ngờ vực thì thầm: "Klein Moretti, Klein Moretti? Cái tên này chẳng giống tên của anh trai Melissa à?"

Elizabeth giật mình, lẩm nhẩm "Klein Moretti" mấy lần rồi gật đầu, nói: "Đúng vậy..."

"Chị Angelica, anh Klein Moretti này có ở đây không?" Selina dò hỏi với đôi mắt ngời sáng.

Angelica lắc đầu: "Xin lỗi, hôm nay anh ấy không tới câu lạc bộ."

"Vâng, vậy đổi người khác thôi." Selina không có ý định bắt buộc phải gặp đối phương, chỉ cười trộm nói với bạn tốt: "Tớ biết đây không phải anh trai của Selina, nhưng gặp cái tên này tớ bỗng nghĩ tới một tiêu đề tin tức như sau, tiêu đề tin tức như của báo Bưu điện Entis."

Báo Bưu điện Entis được sáng lập bởi Russel đại đế, nổi tiếng về việc luôn giật những cái tít khiến người ta phải khiếp sợ, là một trong những tờ báo nổi tiếng nhất lục địa Bắc.

Elizabeth hỏi không quá quan tâm: "Tiêu đề gì ấy?"

Selina hăng giọng rồi nói: "Là suy đồi đạo đức hay vấn đề của xã hội, sinh viên ngành Lịch Sử lại suy đồi tới mức xem bói cho người ta để duy trì sinh kế!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 112: Lời Giải Thích Của Azcot

Khu Hoàng Hậu ở Backlund.

Audrey Hall ngồi trên ghế treo trong một góc râm mát, nhìn những khóm hoa tươi đang nở rộ rực rỡ dưới ánh mặt trời, suy nghĩ tới chuyện mà Filth Wall nhờ hỗ trợ.

Theo những gì Tử tức Grilint xác minh, quả thực có một thiếu nữ tên là Hugh Dirchard bị nhốt trong nhà tù tạm thời ở khu phía bắc Backlund. Tội của cô ta là vì tranh chấp tài sản đã làm bị thương nghiêm trọng một quý ông có máu mặt, làm cho đối phương tới giờ vẫn còn đang nằm viện, có lẽ sẽ không thể đứng dậy được nữa.

Filth giải thích về chuyện này rằng người đàn ông kia không phải người tốt, là một tên đại ca mafia ở khu phía đông Backlund, sống bằng nghề cho vay nặng lãi.

Nguồn cơn của câu chuyện như sau, một người vay tiền phát hiện rằng lãi suất mình phải trả cao hơn dự tính mấy lần, cho dù phá sản cũng không thể trả được. Khi thương lượng với người kia nhưng không có kết quả, người vay tiền mới tìm "Trọng Tài" Hugh Dirchard có chút tiếng tăm ở gần đó, mong cô ta có thể thuyết phục kẻ cho vay miễn giảm một phần số tiền không hợp lý kia.

"Grilint muốn dùng cách thức bình thường để giải quyết, đó là phái người trưng cầu ý kiến của luật sư vốn quen thuộc với chuyện như này. Đối phương nói rằng chắc chắn có thể khiến giảm nhẹ hình phạt, nhưng muốn

phán vô tội là rất khó, trừ phi đương sự nhận được chứng nhận tinh thần có vấn đề hoặc tâm trí phát triển không hoàn thiện..." Audrey lặng lẽ nghĩ, cô khuyến khích ý kiến của bạn tốt.

Với cô mà nói, tốt nhất là không nên có mối quan hệ ngoài sáng với Filth Wall và Hugh Dirchard, bởi sau khi trải qua chuyện hội Tarot, Audrey cảm thấy mình không còn là một thiếu nữ ngây thơ chẳng biết gì cả nữa.

"Tối mai nhà bá tước Wolf có một trận vũ hội, lúc đó nói cho Grilint là làm theo ý kiến của luật sư đi." Audrey khẽ gật đầu, đưa ra quyết định.

Ở vương quốc Ruen này, luật sư được chia làm hai loại là trạng sư và cố vấn pháp luật. Cố vấn pháp luật phụ trách những việc không phải lên tòa án, ví dụ như thu thập chứng cứ, nói chuyện với người có liên quan, giúp người ta làm di chúc, giám sát chuyện phân chia tài sản và cung cấp các dịch vụ cố vấn về pháp luật. Đương nhiên bọn họ cũng có thể thay mặt đương sự tham gia những tòa án trị an cấp thấp nhất, biện hộ cho những vụ án đơn giản.

Còn trạng sư là luật sư nghiên cứu chứng cứ, lên tòa án biện hộ cho thân chủ. Theo luật pháp của vương quốc Ruen, bọn họ bắt buộc phải giữ thái độ khách quan, không được tiếp xúc trực tiếp với đương sự, mà chỉ có thể thông qua trợ thủ, cũng chính là cố vấn pháp luật, để hoàn thành việc sưu tập. Mỗi một vị trạng sư đều là chuyên gia pháp luật chân chính, có được tài ăn nói xuất chúng và trình độ tranh luận rất cao.

Sau khi cảm thấy thoải mái trở lại, Audrey ẩn mình vào bóng râm ngắm những bông hoa đang đua nhau khoe sắc bên ngoài, nghĩ tới một chuyện:

"Chứng nhận tinh thần có vấn đề hoặc tâm trí phát triển không kiện toàn... Bác sĩ tâm lý... Nếu hội Tâm Lý Luyện Kim nắm giữ phương pháp

đóng vai, chẳng phải nghĩa là ta có thể tìm kiếm bọn họ ở trong các bác sĩ tâm lý?"

Nghĩ tới đây, Audrey cảm thấy ý nghĩ này của mình quá đúng đắn, mắt cô rực sáng hệt như viên đá quý.

Đúng lúc này, cô thấy Susie đang lén lút chuồn ra sau những khóm hoa tươi kia, chạy tới chỗ người làm vườn mới tới.

"Susie... Nó định làm gì thế?" Audrey nhìn mà sửng sốt.

Chú chó lông vàng như bị hương hoa làm rối khứu giác nên không phát hiện chủ nhân sau lưng, nó há mồm phát ra những âm thanh như đang luyện giọng.

Ngay sau đó, nó làm cho không khí xung quanh rung lên, rồi phát ra những câu trúc trắc:

"Xin chào."

"Anh khỏe chứ?"

...

Audrey há hốc miệng, hoàn toàn quên mất lễ nghi mà một quý cô lịch sự và tao nhã nên có. Cô hoàn toàn không tin rằng mình lại nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ và giọng nói cứng ngắt kia.

Cô đứng bật dậy, thốt lên:

"Susie, mi có thể nói à? Mi nói được từ khi nào vậy?"

Chú chó lông vàng sợ tới mức giật nảy mình, quay người nhìn chủ nhân.

Nó bối rối lắc đầu ầm ỉ, miệng há rồi ngậm vài lần, sau đó mới làm rung không khí xung quanh:

"Tôi... Tôi không biết nên giải thích như nào, bởi tôi chỉ là một con chó."

Nghe nó nói thế, Audrey lại không thể phản bác.

...

Sáng thứ Hai, được nghỉ nên Klein ôn tập và củng cố tri thức thần bí học theo kế hoạch từ trước, sau đó đi xe ngựa công cộng tới đại học Hoy.

Hắn muốn tiếp xúc với thầy Azcot nhiều hơn để xem rốt cuộc ông ấy biết những gì.

Trong tòa nhà ba tầng làm từ đá màu xám của khoa Lịch sử, Klein tán gẫu một lúc với thầy hướng dẫn Cohen Quentin về những chuyện liên quan tới di tích trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, nhưng không thu hoạch được gì thêm. Nhân lúc thầy Cohen đi làm, hắn bước vào văn phòng phía đối diện, đi tới cạnh chiếc bàn của thầy Azcot.

"Thầy Azcot, em có thể nhờ thầy một chút được không?" Hắn nhìn vị giáo viên có làn da màu đồng, khuôn mặt dịu dàng và có một nốt ruồi nhỏ dưới tai phải, ngả mũ cúi người chào.

Azcot với đôi mắt ánh lên vẻ tang thương khó nói thành lời sửa sang lại sách vở, nói: "Không sao, chúng ta đi dạo ở bờ sông Hoy đi."

"Vâng." Klein xách gậy đi theo ông rời khỏi tòa nhà ba tầng này.

Dọc đường đi, cả hai đều im lặng, không ai mở miệng nói gì.

Khi làn nước sông lững lờ chảy đập vào mi mắt, khi xung quanh không còn ai đi lại, Azcot mới dừng chân, quay người nhìn Klein: "Em tìm

thầy có chuyện gì không?"

Klein suy nghĩ hồi lâu, nghĩ tới rất nhiều phương thức uyển chuyển hơn, nhưng đều bỏ qua. Vì vậy hần hỏi thẳng:

"Thầy là một người thầy đáng tin, khiến người ta phải kính trọng, em muốn biết rốt cuộc thầy đã nhìn thấy gì trên người em, hay có thể nói là thầy biết cái gì? Ý em là chuyện lần trước khi thầy nói rằng vận mệnh của em có chỗ không hài hòa."

Azcot chống gậy xuống, thở dài rồi cười nói: "Thầy không nghĩ là em lại thẳng thắn như vậy, khiến thầy không biết nên trả lời như thế nào. Nói thẳng thì chuyện duy nhất mà thầy có thể nhìn ra là việc vận mệnh của em có chỗ không được hài hòa, còn lại thì thầy không biết gì nhiều hơn em đâu."

Klein do dự rồi hỏi: "Nhưng vì sao thầy lại nhìn ra được? Em không tin là do bói toán."

Azcot quay đầu nhìn sông Hoy, ngữ khí của ông nhiễm vài phần hiu quạnh: "Không, Klein, em không rõ. Bói toán được tới mức này chính là xem ai là người xem bói. Đương nhiên, thầy nói xem bói là để che giấu thôi. Có một số người bẩm sinh đã có năng lực kỳ quái đặc biệt, mà thầy hẳn là người như vậy."

"Hẳn là?" Klein sâu sắc bắt được vấn đề về việc sử dụng từ ngữ của đối phương.

"Đúng vậy, thầy không rõ của thầy có phải bẩm sinh không. Có lẽ cái giá phải trả cho năng lực ấy chính là quên mất bản thân, quên quá khứ, quên cha mẹ." Azcot nhìn chăm chú vào mặt sông, ánh mắt toát lên vẻ buồn bã.

Klein càng nghe càng không hiểu: "Quên quá khứ?"

Azcot cười đầy buồn bã, nói:

"Trước khi vào khoa Lịch sử đại học Backlund, thầy từng mất một phần lớn trí nhớ, chỉ nhớ được tên của mình và những kiến thức cơ bản. May là thầy còn chứng minh thư, không thì chỉ có thể trở thành kẻ lang thang. Nhiều năm qua, thầy dựa theo chứng minh thư tìm kiếm cha mẹ mình, nhưng chẳng tìm được gì, cho dù là thầy có thể nhìn thấy một góc của vận mệnh. Mà trong vài năm ở đại học, thầy dần phát hiện mình có một số năng lực kỳ lạ, vượt quá phạm trù thông thường."

Klein nghe chăm chú, buột miệng hỏi: "Thầy Azcot, tại sao thầy lại mất trí nhớ? Không, ý em là thầy có phát hiện nguyên nhân mất trí nhớ không?"

Hắn nghi ngờ vị thầy Azcot mất trí nhớ này là thành viên của học phái Sinh Mệnh, thậm chí là kẻ có chức vụ không thấp - bởi đây là tổ chức bí ẩn tương ứng với "Quái vật", từng có "tiên tri", lấy thầy trò truyền thụ làm chính.

Azcot nặng nề lắc đầu: "Không, dường như ngủ một giấc dậy là thầy quên mất quá khứ."

Ông cầm gậy vừa đi vừa nói: "Sau khi rời khỏi Backlund, thầy bắt đầu nằm mơ những giấc mơ kỳ quái..."

Mơ? Em am hiểu về giấc mơ này! Vào lĩnh vực chuyên ngành, Klein bèn hỏi:

"Là giấc mơ như nào ạ?"

Azcot mỉm cười nói:

"Rất nhiều giấc mơ khác nhau. Đôi khi thầy mơ thấy trong một lăng tẩm tối tăm, mơ thấy vô số cỗ quan tài cổ xưa, những thi thể nằm úp sấp

trong đó với những chiếc lông chim màu trắng mọc ra từ lưng. Đôi khi thầy lại mơ mình là một kỵ sĩ mặc giáp sắt toàn thân, cầm một chiếc giáo dài ba mét lao thẳng vào kẻ địch. Thi thoảng thầy mơ thấy mình là lãnh chúa với những trang viên phì nhiêu, có người vợ xinh đẹp và ba đứa con. Rồi thầy lại mơ thấy mình là kẻ lang thang dầm mưa đi trên con đường lầy lội, vừa lạnh lại vừa đói.

Có lúc thầy nằm mơ mình có con gái, một cô con gái không giống mấy đứa con trước. Con bé có mái tóc đen dài mềm mại, thích ngồi trên chiếc đu dây mà thầy tự làm, hay vùi đầu thầy kẹo. Rồi thầy lại mơ thấy mình đứng trên đài hành hình, lạnh lùng nhìn những thi thể lơ lửng bên trên..."

Nghe lời kể của Azcot, Klein phát hiện mình không thể giải mã được cảnh mơ của ông, bởi biểu tượng của những cảnh mơ khác nhau này hoàn toàn tương phản, mâu thuẫn!

Azcot thu hồi tầm mắt, giọng nói không còn mơ hồ:

"Vương quốc Finebot ở phía nam tín ngưỡng Mẫu thần Đất Đai, mà giáo hội Mẫu thần Đất Đai tuyên truyền một lý niệm cho rằng mỗi một sinh mệnh đều là "thực vật", hút chất dinh dưỡng từ đất mà chậm rãi trưởng thành, tươi tốt rồi héo úa dần đi. Chờ khi tàn lụi, những sinh mệnh ấy sẽ rơi xuống đất, trở lại với vòng tay của Mẹ. Khi thời gian đến sẽ lại sinh trưởng, hoa nở hoa tàn, năm này qua năm khác, sinh mệnh cũng là như thế, đời này sang đời khác. Đôi khi thầy rất muốn tin vào thuyết pháp này, tin rằng vì sự đặc biệt của bản thân nên thầy mới mơ thấy những đoạn ký ức của những kiếp trước."

Nói tới đây, ông nhìn Klein, thở dài nói: "Chuyện này, ngay cả Cohen thầy cũng không kể. Nói cho em là vì thầy..."

Azcot tạm ngừng, cười nói: "Xin lỗi, vừa rồi thầy nói chưa chính xác lắm. Việc vận mệnh của em tồn tại chỗ không hài hòa không phải chuyện

duy nhất mà thầy nhìn ra, còn một chuyện khác nữa. Klein, em đã không còn là người bình thường rồi, em có được năng lực siêu phàm và kỳ quái, rất giống với thầy."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 113: Lời Nhờ Vả

Thầy Azcot có thể nhìn ra mình là người phi phạm? Năng lực của ông ấy đúng là lợi hại... Klein giật mình, bèn thản nhiên đáp: "Vâng."

Hắn ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm một câu: "Bởi vì chuyện của Welch và Naya."

"Quả nhiên giống với suy đoán của thầy..." Azcot thở dĩa một tiếng: "Trong số các cảnh sát tối trường hỏi thầy và Cohen, có hai người có năng lực siêu phạm."

Hắn là đội trưởng và Leonard, bởi bọn họ tiếp nhận vụ án Welch... Klein khẽ gật đầu, không nói xen vào.

Azcot khẽ giơ gậy lên, nói: "Hắn là em đã tiến vào giới đó, thầy hy vọng em có thể giúp thầy tìm được manh mối về lai lịch của thầy. Không cần cố gắng làm, chỉ cần lúc nào gặp được thì nhớ tới nó là được."

Nói tới đây, ông gượng cười:

"Ngoài em ra, thầy không quen người có năng lực siêu phạm nào khác... Em không thể tưởng tượng được người không có quá khứ sẽ có cảm xúc như nào đâu, hết như một con thuyền lênh đênh trên biển rộng, chuyện đáng sợ nhất không phải là gặp bão táp, mà là không tìm thấy bến cảng để đỗ, không tìm được tuyến đường tới đất liền, chỉ có thể nghênh đón tai nạn liên tục, không bao giờ kết thúc, không bao giờ cảm thấy yên ổn và an toàn."

Không, thầy ơi, em hiểu rất rõ cảm nhận của thầy, bởi em cũng là người như vậy. May là em có được trí nhớ của nguyên chủ, em còn có Benson và Melissa... Klein lặng lẽ nghĩ, hần hỏi lại:

"Thầy Azcot, thầy có được năng lực thần kỳ như vậy, tại sao không tự mình gia nhập một hội nhóm tương tự để tìm kiếm manh mối hữu dụng?"

Azcot nhìn thẳng vào mắt Klein, cười tự giễu:

"Bởi thầy sợ nguy hiểm, sợ chết."

Ông thở dài một tiếng: "Thầy đã quen với cuộc sống bây giờ, cũng thích cuộc sống này, không muốn và cũng không có dũng khí mạo hiểm, đành phải nhờ vả em."

Klein không nói gì thêm, chỉ cam kết: "Nếu gặp được manh mối liên quan, em sẽ chú ý cho thầy."

"Được rồi, chúng ta về văn phòng thôi. Chờ Cohen xong việc chúng ta cùng đi ăn trưa, em còn nhớ chứ? Nhà hàng Đông Balam ở trường ta làm khá ngon, à, thầy mời nhé." Azcot giơ gậy lên, chỉ về phía bọn họ đi đến.

Xin lỗi, em thật sự không nhớ được, hồi học đại học nguyên chủ làm gì có tiền đi nhà hàng Đông Balam, cho dù Welch mời hẳn cũng sẽ từ chối những nơi đắt đỏ như thế... Klein ấn mũ xuống, theo Azcot trở lại tòa nhà khoa Lịch sử.

Đi được vài bước, Azcot bỗng mở miệng: "Chuyện trong trường đã xong rồi, thầy chuẩn bị nghỉ hè, sau này em có thể tới nhà thầy hoặc viết thư cho thầy là được."

Klein gật đầu, nói như tùy ý: "Em còn tưởng thầy sẽ đi nghỉ ở vịnh Dipsy."

"Không, phía nam giờ nóng lắm, mà thầy không thích tắm nắng. Em nhìn màu da của thầy đi, dễ đen đi lắm. Tính ra thầy thích tới quận Lâm Đông, tới phía bắc vương quốc Fusark để trượt tuyết, ngắm cảnh, câu hải cẩu." Azcot mỉm cười trả lời.

Em cũng nghĩ vậy... Vừa mới gia nhập Kẻ Gác Đêm, Klein tỏ ra rất ham mê.

Sau khi ăn trưa và về nhà, hắn đánh một giấc, sau đó ôn tập và nghiên cứu bùa chú, tăng cấp hộ mệnh để có thể nhanh chóng nắm giữ được chúng, tạo ra những sản phẩm có thể dùng cho chiến đấu, trợ giúp bản thân.

Khi ba giờ kém vài phút, Klein dọn dẹp đồ vật, rồi dùng bức tường linh tính đóng kín căn phòng lại.

...

Trong thần điện hùng vĩ to lớn trên sương mù xám, chiếc bàn dài làm từ đồng thau lẳng lặng ở đó.

Klein, được bao phủ bởi sương mù xám dày đặc, ngồi trên ghế chủ nhân, nhìn Chính Nghĩa và Người Treo Ngược xuất hiện ở chiếc ghế riêng của bọn họ.

Ồ, cảm xúc của tiểu thư Chính Nghĩa có vẻ không được ổn định cho lắm, lo lắng, bất an và ngờ ngác... Klein với linh thị được mở sẵn chỉ nhìn lướt qua đã nhìn thấy sự khác thường của thành viên nữ duy nhất của hội Tarot. Cảm xúc bây giờ của Audrey Hall phải nói là không thể miêu tả bằng ngôn ngữ được, chuyện Susie đột nhiên biết nói khiến cô khiếp sợ không thôi.

Trong dự tính của mình, tiểu thư Audrey mai sau trở thành một đại thám tử hoặc một bác sĩ tâm lý nổi tiếng mang theo chú chó trợ thủ Susie,

nhưng nếu đổi thành đại thám tử chó Susie mang theo trợ thủ tiểu thư Audrey, như vậy có vẻ...

Không, không phải là có vẻ, mà là rất kỳ quái, khiến người ta không biết phải làm sao! Audrey đột nhiên ngồi ngay ngắn, định hỏi ngài Kẻ Khờ và Người Treo Ngược.

Khi lời tới bên miệng, cô lại ngừng lại: "Ừm, nên hỏi thế nào đây, thú cưng của tôi xảy ra điều bất thường, nên làm gì bây giờ? Nên chung sống như nào với một con thú cưng có chỉ số thông minh không tệ, còn có thể nói chuyện nữa? Không không không, đây là hội Tarot, không phải hội hia sẻ kinh nghiệm nuôi thú cưng. Ta dám cược rằng nếu ta mà hỏi như vậy, hình tượng đẹp đẽ về ta trong cảm nhận của ngài Kẻ Khờ và Người Treo Ngược sẽ vỡ tan ngay!"

Những ý tưởng lóe lên trong đầu Audrey, rốt cuộc cô mới tổ chức được từ ngữ rồi nói:

"Thưa ngài Kẻ Khờ đáng kính và Người Treo Ngược luôn giúp đỡ tôi, tôi có một vấn đề muốn hỏi, một con thú cưng có được năng lực phi phạm có thể giúp chủ nhân làm được điều gì? Hay đơn giản hơn là nó có tác dụng gì?"

Sau khi nói xong, cô phát hiện ngài Kẻ Khờ và Người Treo Ngược đồng loạt im lặng, không khí trở nên kỳ quái.

Ê ê ê, mấy người nói gì đi chứ, đừng nhìn tôi với ánh mắt ấy, tôi có làm gì đâu! Thật đó, tôi chỉ hỏi giúp bạn của tôi thôi! Audrey xấu hổ tới mức chỉ muốn kiếm cái lỗ nẻ nào đó để chui vào.

Cô thật sự hối hận rằng vì sao mình lại hỏi như thế.

Kết hợp với lần trước tiểu thư Chính Nghĩa hỏi động vật bình thường sử dụng ma dược xong sẽ như nào, ma dược mà cô ta điều chế cho bản thân

bị thú cưng của cô ta ăn mất? Quả nhiên là chuyện mà tiểu thư Chính Nghĩa có thể làm ra... Có thành viên như này, làm boss của một tổ chức "tà giáo", ta cảm thấy lạnh lẽo sao đó... Klein giơ tay phải lên chống trán, nhéo hai cái, không trả lời.

Người Treo Ngược Arges Wilson im lặng mười mấy giây, đáp với ngữ khí có vẻ cổ quái:

"Điều này ắt phải xem thú cưng đó có năng lực siêu phàm nào, ví dụ như nó là "Khán Giả", như vậy nó có thể thay cô quan sát và nghe ngóng ở một số trường hợp nào đó. Cô biết mà, người ta thường cảnh giác với đồng loại, nhưng chẳng bao giờ nghi ngờ là thú cưng sẽ nghe lén, cho dù con thú ấy đứng ngay cạnh chân người kia."

Có lý lắm! Nhiều khi ba bàn bạc chuyện quan trọng với các quý tộc, nghị sĩ và bộ trưởng, đều sẽ né tránh ta, khóa trái cửa phòng làm việc lại, nhưng Susie chỉ cần tránh được cuộc thanh trừ ban đầu là sẽ không bị xua đuổi nữa... Còn cả đám quý bà quý cô rất thích trao đổi riêng với nhau... Audrey nghe mà mắt ngời sáng, bắt đầu suy nghĩ miên man:

Với lại bây giờ Susie đã có thể nói chuyện, ta có thể khiến nó kể lại nội dung mà nó nghe cho ta biết... Susie giỏi quá! Giờ ta phải đối xử tử tế với mi, phải dạy mi nhận mặt chữ và cách phát âm theo tiêu chuẩn mới được...

À, là dạy Susie cách phát âm kiểu quý tộc, hay là giọng Backlund bình thường nhỉ, sau này nó ra ngoài chào hỏi những chú chó khác, liệu có bị nghe ra lai lịch không, khoan, sao mình phải lo chuyện này? Nó trao đổi với những con chó khác đâu có sử dụng ngôn ngữ con người đâu...

Chờ đã, Người Treo Ngược, vì sao anh lại lấy "Khán Giả" làm ví dụ vậy? Chẳng lẽ các anh đều đoán được điều gì rồi?

Audrey biến sắc mặt, lại ngồi thẳng người, khẽ cười nói: "Thưa ngài Kẻ Khờ, tôi lại tìm được một trang nhật ký Russel đại đế rồi."

Đây là tờ mà cô lấy được từ chỗ Filth Wall.

"Rất tốt, cô đã trả sạch nợ rồi." Klein đáp, cảm xúc khá tốt.

"Xin lỗi, trang nhật ký này không có nhiều nội dung cho lắm." Audrey biểu đạt ra nội dung mà cô ghi nhớ lên tờ giấy da dê vừa hiện ra.

Klein nhắc tay phải lên, khiến tấm da dê xuất hiện ngay trong lòng bàn tay mình, cũng thuận miệng nói: "Điều đó không ảnh hưởng tới lời hứa của ta. Vả lại trang nhật ký cô đưa lần trước có hai mặt."

Những nhật ký mà Chính Nghĩa và Người Treo Ngược sưu tầm được không phải bản gốc của Russel đại đế, mà do người ta nghiên cứu và sao chép lại. Có người vì bảo tồn nên sao chép một mặt, kẻ khác thì để cho tiện nên chép nguyên si không thay đổi.

Lúc nói, Klein cúi mắt nhìn mấy dòng đầu của trang nhật ký:

"Ngày 20 tháng 12, lại bắt đầu một năm mới rồi, những phản hồi lục tục đưa tới khiến tôi cảm thấy rất khó hiểu. Thế mà lại chẳng tìm được dấu mỏ ở thế giới này! Thế mà không tìm thấy dấu mỏ!"

QUỸ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 114: Tiêu Chuẩn Thành Viên

Không có dấu mỡ? Là vì nguyên nhân nào đó không tìm được hay thật sự không có?

Từ khi Russel đại đế bị ám sát tới giờ đã hơn một trăm năm mươi năm, vẫn không có dấu vết dấu mỡ xuất hiện...

Con người Klein co lại, bàn tay cầm tờ nhật ký suýt thì run run.

Không có dấu mỡ không chỉ có nghĩa rằng việc xuất hiện động cơ đốt trong trở thành ẩn số, mà còn khiến ngành sản xuất hóa chất đình trệ, làm cho ngành công nghiệp hiện đại chân chính như ở Trái Đất không thể thành lập được!

Nói cách khác, Klein hoàn toàn không thể dự đoán được hướng phát triển của thế giới này.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn, tuy hắn cái gì cũng biết đôi chút, không thể chơi trò phát minh này nọ, nhưng được cái là cái gì cũng biết một chút nên có thể dự đoán được hướng đi của cải cách và trào lưu thời đại là gì, từ đó tích góp tiền lương. Khi có khoản tiền đầu tiên, hắn sẽ đầu tư mạo hiểm vào một ngành sản xuất mà hắn thấy là có tương lai, với cả hắn sẽ không bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Klein cảm thấy nếu làm như vậy hắn không sớm thì muộn sẽ có được một khoản tiền không mọn. Đến lúc đó hắn sẽ thuê người đại diện làm môi giới, sau đó thành lập quỹ từ thiện quốc tế, ngoài mặt thì cứu tế người nghèo, nhưng thực sự thì giúp tăng lớp lao động của các quốc gia đấu tranh,

dùng điều đó để đánh cờ với tầng lớp thượng lưu của xã hội, để cải thiện cuộc sống của dân chúng ở dưới đáy xã hội.

Nếu hẳn tìm được cách trở về Trái Đất, hẳn sẽ chia tài sản ra làm ba phần cho Benson, Melissa và quỹ của mình.

Nhưng tiếc rằng tưởng tượng thì đẹp đó nhưng sự thực đã đánh nát một nửa rồi.

"May rằng thế giới này có điện với từ trường. Có tiền lệ về sự thành công của điện báo, mình có thể đầu tư chủ yếu vào hướng này..." Klein lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đọc những dòng dưới:

"Ngày 21 tháng 12, không thềm nghĩ chuyện đầu mỏ nữa, thăng cấp danh sách của mình mới là chuyện quan trọng!"

"Ngày 22 tháng 12, ở một thành phố cũ bẩn thỉu khiến người ta không thể chấp nhận được, nếu tôi không cải trang vi hành có lẽ sẽ chẳng bao giờ biết nó vẫn còn giữ nguyên tình trạng như hồi tôi còn trẻ. Tôi phải gọi các bộ trưởng của mình tới, lập ra một "Kế hoạch cải tiến cống thoát nước và nhà vệ sinh công cộng ở thủ đô", ừm, còn phải chỉnh lại thói quen sai của dân chúng, làm cho bọn họ uống nước đun sôi để nguội, chăm chỉ rửa tay, rửa mặt sạch sẽ, không được vứt rác bừa bãi, đại tiểu tiện bất cứ chỗ nào, và cố gắng sử dụng "ba con sói" càng nhiều càng tốt. Ha ha, tôi đã biết nên đặt tên chuyện này như nào rồi, vận động vệ sinh ái quốc! Cho nên phải đăng phát minh "ba con sói" lên nhật báo mới được, với cả khẩu trang và cốc giấy nữa. Ừm, dùng bản đầu tiên nhất để thử một lần xem sao. Cảm ơn thế giới này, vì nó còn có cây cao su."

"Ngày 23 tháng 12, có lẽ tôi nên suy xét đề nghị kia, rằng để lại một đường lui cho mình ở ngoài giáo hội Thần Công Tượng, ví dụ như gia nhập tổ chức cổ xưa, bí ẩn và âm thầm ảnh hưởng tới tình hình thế giới chẳng hạn?"

Đọc tới đây, Klein phát hiện đã hết, quả thực không biết nên miêu tả tâm tình của mình như nào:

"Này đại đế, rốt cuộc cái tổ chức cổ xưa, bí ẩn và âm thầm ảnh hưởng tới tình hình thế giới mà ông nói này tên là gì vậy? Có phải là thứ tôi biết không? Sao ông lại dừng ở đúng chỗ này? Sao không viết thêm hai ba câu nữa? Mợ, cứ như đọc truyện lúc trước vậy, đọc tới cuối mới phát hiện con tác thái giám ấy... Còn cả vận động vệ sinh ái quốc nữa, đại đế à, ông biết chơi thật... Trang nhật ký này hẳn là được viết khi ông ta đã trở thành quan chấp chính của nước cộng hòa Entis, có khi đã tự xưng mình là Caesar đại đế rồi cũng nên. Mình phải về giờ sách lịch sử nước ngoài xem "Kế hoạch cải tiến cống thoát nước và nhà vệ sinh công cộng ở thủ đô" xuất hiện năm nào."

Sau mười mấy giây im lặng, Klein dừng dòng suy nghĩ, khiến cho trang nhật ký trong tay biến mất rồi nói: "Các vị có thể trao đổi được rồi."

Audrey thở phào nhẹ nhõm, điều chỉnh trạng thái về "Khán Giả", mỉm cười nói:

"Tôi muốn biết có ma được đường tắt nào tên là "Trọng Tài" không. Ngoài ra người phi phạm loại nào có thể xuyên qua cửa gỗ, hoặc làm cho cửa khóa trái bị mở ra?"

Tôi biết... Klein đang định mở miệng thì bị Người Treo Ngược cướp trước: "Tôi cần cô điều tra giúp tôi một việc để trao đổi cho câu trả lời đó."

"Việc gì vậy?" Audrey vừa cảm thấy hứng thú lại cảm thấy ngờ vực.

Arges liếc Kẻ Khờ một cái, trầm ngâm nói:

"Tôi muốn biết đức vua có định trong năm nay hoặc trước tháng sáu sang năm trả thù đế quốc Fusark, khai chiến ở bờ đông Balam không."

Hiện tại thì ngôn ngữ thông dụng của hội Tarot là tiếng Ruen, xác định dựa trên khẩu âm của ba người vào lần tụ hội đầu tiên, cho nên Arges biết rằng tiểu thư Chính Nghĩa chính là quý tộc của vương quốc Ruen, mà anh tin rằng Chính Nghĩa cũng biết mình là người Ruen. Về Kẻ Khờ, Arges cho rằng đặc tính Ruen mà Thần thể hiện ra chính là vỏ bọc nguy trang để tiện cho việc trao đổi.

Sau nghi thức ma pháp lần đó, Arges đã sử dụng "Thần" để tôn xưng Kẻ Khờ mà không hề hay biết.

Nhớ lại những gì mà mình nghe được từ các buổi xã giao trong thời gian gần đây, Audrey gật đầu có vẻ chắc chắn: "Không thành vấn đề, nhưng tôi cần thời gian để xác nhận lại."

"Tôi chờ được." Người Treo Ngược Arges mỉm cười: "Có ngài Kẻ Khờ làm chứng, tôi tin cô sẽ không quịt nợ."

Audrey nhìn ngài Kẻ Khờ im lặng và thần bí trong màn sương xám, nhếch khóe miệng rồi nói: "Nhưng tôi cho rằng giá trị của chuyện này cao hơn hai câu hỏi của tôi cộng lại."

"Chờ khi cô xác nhận đáp án, tôi sẽ bổ sung theo tình hình." Arges trả lời như đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tiểu thư Chính Nghĩa, Người Treo Ngược, các vị có cần dùng tiền ảo để đong đếm giá trị không? Klein mỉm cười dựa ra sau, chăm chú nhìn hai người.

Audrey lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, phải tự khen bản thân quá tuyệt.

Tuyệt vời lắm Audrey, mày đã học được cách trả giá rồi! Cô hưng phấn tới mức suýt thì rời khỏi trạng thái Khán Giả, bèn nhanh chóng tìm chuyện để hỏi:

"À đúng rồi, Người Treo Ngược, anh nhận được 1.000 bảng tiền mặt kia chưa?"

"Xin lỗi, tôi còn ở trên biển, vẫn chưa về đất liền." Arges không muốn nói gì thêm về chuyện này nên anh ta trả lời câu hỏi lúc trước: "người phi phạm có thể đi xuyên qua cửa gỗ, khiến khóa trái không có tác dụng hẳn là danh sách 9 "Người Học Việc". Hội Linh Tri, một tổ chức bí ẩn, có được phương thuốc của nó, nhưng không loại trừ khả năng lấy được theo cách khác, ví dụ như trong mộ cổ từ thời kỳ thứ tư."

Hội Linh Tri, tổ chức bí ẩn có mối quan hệ dây mơ rễ má với giáo phái Ma Nữ... Klein nhàn nhã dùng ngón tay gãi cằm.

Thấy ngài Kẻ Khờ không phản bác, Audrey bèn cảm khái: "Nếu lúc trước mà biết có phương thuốc "Người Học Việc", có lẽ tôi đã không chọn "Khán Giả" rồi."

Những gì mà danh sách đó thể hiện thật quá tuyệt vời!

Arges không quan tâm điều Chính Nghĩa vừa nói, mà cứ thế nói tiếp:

"Quả thật có một ma dược danh sách có tên tương tự "Trọng Tài", tôi cho rằng chắc cô không thấy lạ lắm gì, bởi danh sách đầu của đường tắt mà gia tộc Augustus và gia tộc Castilla ở vương quốc Finebot cùng nắm giữ chính là nó, đương nhiên phương thuốc của danh sách thấp trở thành phần thưởng ở những năm cổ xưa, có lẽ một bộ phận quý tộc từng có được nó."

Gia tộc Augustus là dòng tộc hoàng gia của vương quốc Ruen, còn gia tộc Castilla lại là dòng tộc hoàng gia của vương quốc Finebot.

"Ra là người của dòng họ Augustus đều là "Trọng Tài"..." Audrey giật mình, cảm thấy đã phá giải được mối nghi hoặc khiến cô hoang mang đã lâu.

Cô lặng lẽ thở dài: Thảo nào lần nào ở trước mặt bọn họ mình cũng tuân theo sự sắp xếp, không được tự nhiên chút nào, lúc nào cũng sẵn sàng nhận thua, không giống tính cách của mình! Mình còn tưởng mình là kẻ nhất gan chứ...

"Trọng Tài có được sức hấp dẫn khiến người ta tin phục và đủ quyền uy, cũng có năng lực giác đấu xuất sắc đề phòng điều bất trắc." Arges miêu tả ngắn gọn.

Audrey chậm rãi gật đầu. Cô dựa ra sau, tao nhã nói: "Tôi không có vấn đề."

Arges suy nghĩ rồi quay đầu nhìn lên ghế chủ nhân: "Thưa ngài Kẻ Khờ đáng kính, tôi muốn hỏi một việc, có phải "Thánh Sở" của Chúa Sáng Thế Chân Thực mà hội Cực Quang truyền truyền chính là "Vùng đất bị Thần bỏ rơi" trong truyền thuyết không?"

Vùng đất bị Thần bỏ rơi? Tôi mới chỉ thấy cụm từ này trong nhật ký Russel một lần... Có lẽ tư liệu của Kẻ Gác Đêm có về nó, nhưng lại nằm ở phần mà tôi chưa được xem... Anh bảo tôi định trả lời như nào? Klein suýt thì giật giật khóe miệng.

Hắn suy nghĩ vài giây rồi trả lời với ngữ khí khá bình thản: "Đây không phải chuyện mà bây giờ anh nên biết."

Arges căng thẳng, lập tức cúi đầu xuống: "Xin tha thứ cho sự đi quá giới hạn của tôi."

Audrey vốn chờ chút nữa hỏi "Vùng đất bị Thần bỏ rơi" là gì, nghe vậy cũng bỏ luôn ý định đó.

Bầu không khí trong thần điện trên sương mù xám bỗng trở nên tĩnh lặng như tờ.

Lúc này, Audrey cảm thấy mình nên nói cái gì đó:

"Thưa ngài Kẻ Khờ, nếu, tôi nói là nếu ấy, tôi có cơ hội gia nhập tổ chức khác, ví dụ như hội Tâm Lý Luyện Kim, liệu có được không?"

Klein vẫn dựa ra sau, khẽ cười đáp: "Không sao, yêu cầu duy nhất của ta là không được tiết lộ sự tồn tại của hội Tarot. Nếu cô trở thành thành viên của tổ chức khác, cô có thể dùng việc trao đổi thông tin và vật liệu để thăng cấp."

Nói xong, hắn bỗng nhớ ra rằng bản thân hắn cũng là thành viên của tổ chức khác, là Kẻ Gác Đêm chân chính, mà Người Treo Ngược thì quá nửa là có liên quan tới giáo hội Chúa Tế Bảo Táp.

Chẳng lẽ hội Tarot của mình chính là Liên minh Kẻ phản bội? Buồn tụy hội của những kẻ phản bội? Klein trầm tư.

"Tôi biết rồi." Audrey hưng phấn, rồi lại nhớ tới một vấn đề khác: "Ngài Kẻ Khờ, nếu tôi phát hiện người phù hợp với hội Tarot, liệu có thể dẫn dắt bọn họ nhập hội không? Phải dẫn dắt như nào?"

Arges suy nghĩ, cũng hỏi theo: "Thưa ngài Kẻ Khờ, tiêu chuẩn cho các thành viên gia nhập sau này là gì? Phải phán đoán như nào?"

Có lý tưởng, đạo đức, văn hóa và kỷ luật... Bốn từ này lập tức xuất hiện trong đầu Klein.

Hắn im lặng vài giây, khi Chính Nghĩa và Người Treo Ngược trở nên bất an hắn mới đáp:

"Các người cảm thấy phù hợp thì có thể nói cho ta để ta quyết định có nên cho người đó gia nhập không. Trước đó các người không được có bất cứ hành vi ám chỉ nào, như vậy sẽ khiến hội Tarot bị bại lộ. Các người nhớ kỹ, đối với người không phải thành viên của tụ hội..."

Klein dừng lại, rồi trầm giọng nói: "Không có lệnh của ta thì không được nói tên ta."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 115: Tên Tội Phạm Lừa Đảo

"Không có lệnh của ta thì không được nói tên ta."

...

Mấy phút đồng hồ sau khi tụ hội kết thúc, Audrey trở lại phòng ngủ và Arges về buồng thuyền trưởng vẫn thấy văng vẳng bên tai câu nói kia của Kẻ Khờ.

Trong ấn tượng của bọn họ, ngài Kẻ Khờ thần bí và hùng mạnh thường hay thư giãn thoải mái, hoặc là bình tĩnh lạnh nhạt, khó mà phỏng đoán được ý của ngài, rất ít khi ngài ấy thể hiện thái độ nghiêm trang và nhìn xuống như này.

Cũng chính vì vậy, bọn họ mới rất khiếp sợ, và phục tùng từ tận đáy lòng: Bọn họ không lạ gì câu nói với phong cách tương tự, nhưng nó đều được ghi lại trong "Đêm Tận Thế" và "Sách Bão Táp".

...

Phố Hoa Thủy Tiên, khu phía tây thành phố Tingen.

Klein kéo rèm cửa sổ ra, khiến ánh sáng mặt trời màu vàng chiếu vào trong phòng.

Sau khi Chính Nghĩa và Người Treo Ngược đi rồi, hắn lại nhìn "ngôi sao" đã truyền ra tiếng khẩn cầu, nhưng lần này hắn không nhận được bất cứ thông tin gì.

Dựa theo lời khẩn cầu còn lưu giữ trong "ngôi sao" đỏ sậm, tương đương với chức năng nhắn tin offline, Klein tin rằng trong khoảng thời gian hai lần đi lên sương mù xám này, cậu thiếu niên nói tiếng Người Không Lồ kia không cầu nguyện gì thêm. Điều này khiến hắn ngờ rằng liệu có phải cha mẹ của cậu ta đã vô phương cứu chữa, nên cậu ta mới quyết định từ bỏ...

Quay lưng về phía mặt trời, Klein đi tới bên giường rồi nằm úp sấp xuống, chẳng muốn động đậy chút nào.

Hắn biết mình nên tranh thủ tới câu lạc bộ bói toán để tiếp tục tiến trình tiêu hóa ma dược, nhưng thực sự là hắn chẳng muốn làm gì, chỉ muốn nằm im ở đây hưởng thụ ngày nghỉ hiếm có này.

Từ thứ Ba đến thứ Sáu là hắn đã kín lịch, sáng học khóa học thần bí học và làm thực hành tương ứng, chiều thì huấn luyện tác xạ và luyện tập giác đấu, một tối tối bẹp dí, mà thứ Bảy thì sáng vẫn như thế, chiều lại trực cửa Chianese, ăn uống đều ở dưới lòng đất, mà còn phải trực tới sáng sớm Chủ nhật. Sáng Chủ nhật là thời gian ngủ bù của hắn, chiều thì xem tình hình để quyết định có tới câu lạc bộ bói toán không. Sáng thứ Hai hắn tới đại học Hoy, chiều lại triệu tập thành viên hội Tarot, lại phải lo chuyện đóng vai thầy bói. Tóm lại là hắn bận rộn cả tuần, không có bất cứ thời gian để nghỉ ngơi và thả lỏng.

Cho nên lúc này Klein chỉ muốn nằm bẹp dí ở nhà một lần, không làm gì cả, chỉ muốn nằm không như vậy.

"Không được, là boss của một tổ chức "Tà giáo", sao có thể ỉ ỉ như này, nếu Chính Nghĩa với Người Treo Ngược mà biết thì tam quan của bọn họ sẽ vỡ nát mất..." Klein chôn mặt vào trong chăn, tự động viên mình.

"Mình đã có phương thuốc ma dược Tên Hề rồi, chỉ chờ khi nào tiêu hóa xong ma dược Thầy Bói nữa... Mình đã có phương thuốc ma dược Tên

Hề rồi, chỉ chờ khi nào tiêu hóa xong ma được Thầy Bói nữa..."

Hắn lẩm bẩm vài câu, rồi đột nhiên vùng người ngồi dậy.

Móc một đồng xu từ trong túi quần, Klein nhanh chóng bói xem hôm nay có phù hợp để tới câu lạc bộ không, đáp án là có.

"Năm, bốn, ba, hai, một!"

Sau khi đếm ngược xong, hắn ép cho bản thân phải đứng dậy, rồi đi tới giá treo đồ lấy áo vest và mũ phớt.

...

Trong phòng hội nghị của câu lạc bộ bói toán ở phố Holls.

Klein ngồi trong một góc mát mẻ, vừa uống hồng trà Sibon vừa lật xem tờ báo "Người thành thật thành phố Tingen". Xung quanh hắn không có nhiều hội viên lắm, chỉ chừng sáu bảy người.

Ngay khi hắn bật cười vì nhìn thấy lỗi sai ngữ pháp của một tin tuyển dụng, Glacis đi tới, vẫn đeo kính mắt đơn tròng và tay cầm mũ phớt tơ lụa. Bên cạnh anh ta là một quý cô chừng ba mươi tuổi, mặc một chiếc váy dài màu lam không bầu.

Cô ta có đôi lông mày cong cong, đôi mắt to nhưng không sáng rực cho lắm, tay trái cầm một chiếc mũ gắn đầy lông chim, hết như mũ nhung thiên nga đen Entis.

Chiếc mũ này trông thật đồ sộ, không biết đội nó có bị mỏi cổ không đây? Klein nhìn sang, tiện tay nhéo ấn đường hai cái như đang giảm bớt mỏi mệt.

Trong linh thị của hắn, Glacis và quý cô có cặp mắt xanh biếc kia có thân thể khỏe mạnh, nhưng cảm xúc thì lo lắng, phần nộ và bối rối.

"Chào buổi chiều, Glacis, ông Lanlus kia quả nhiên không đáng tin, đúng không?" Klein không đứng dậy, chỉ mỉm cười chào hỏi.

Lần trước, khi vừa khỏi bệnh phổi, Glacis tìm hăn xem bói một vụ đầu tư vào công ty sắt thép của Lanlus, được kết quả là không ổn. Nhưng thấy đáng vẻ do dự của đối phương, Klein biết quá nửa là anh ta vẫn sẽ mạo hiểm, nhiều nhất là không dồn toàn bộ tiền bạc, cho nên khi nhìn thấy màu sắc cảm xúc của anh ta lúc này, hăn lập tức liên tưởng và phán đoán.

Glacis ngẩn ra, rồi gượng cười đáp: "Tôi thật sự hối hận khi không nghe theo lời đề nghị xem bói của anh. Ôi, đây là lần thứ hai tôi nói lời này rồi. Hy vọng là, không, tôi tin chắc rằng sẽ không có lần thứ ba."

Anh ta nghiêng đầu nói với quý cô với khóe mắt đã bắt đầu có vết chân chim: "Christina, cô xem, chúng ta còn chưa nói mà anh Moretti đây đã biết mục đích của chúng ta rồi. Anh ấy là người xem bói thần kỳ nhất mà tôi từng gặp, tôi nghĩ phải gọi anh ấy là bậc thầy mới đúng."

"Chào buổi chiều, anh Moretti, chúng tôi đến đây vì chuyện Lanlus." Cô gái tên là Christina kia khom người chào, trông cô ta có vẻ bối rối và lo lắng.

"Chúng ta tới phòng Thủy Tinh Vàng nhỉ?" Glacis có vẻ bình tĩnh hơn, dùng cầm chìa vào cửa phòng hội nghị.

Klein cười đứng dậy: "Đây là công việc của một người xem bói."

Hăn rào bước dọc lối đi nhỏ tới gần cửa, rồi bước vào căn phòng Thủy Tinh Vàng hiện chưa có ai.

Glacis khóa cửa lại, vừa đi tới ghế ngồi vừa thở dài nói:

"Lanlus mất tích rồi. Hăn lấy cớ đi giám sát việc khai thác khoáng sản ở quận Tây Vilas rời khỏi Tingen, không quay lại nữa. Chúng tôi phải

người đi tàu hơi nước tìm kiếm, phát hiện quặng sắt mà hẳn ta bảo là có trữ lượng lớn chỉ tồn tại trên giấy vẽ. Điều khiến tôi may mắn rằng vì nghĩ tới lời đề nghị khi xem bói của anh mà cuối cùng tôi chỉ đầu tư một phần ba số tiền dự định, nếu không tôi sẽ đánh mất gia đình, đánh mất tính mạng của mình mất."

Klein liếc hai người một cái với đôi mắt sâu hơn bình thường, hẳn cảm thấy tò mò: "Khi quyết định đầu tư kiểu lớn như này, không phải là các vị nên chọn ra đại diện tới dãy núi Hornaces ở quận Tây Vilas nghiệm chứng trước đã à?"

Christina trả lời với tốc độ nói khá nhanh: "Đại diện của chúng tôi bị lừa, bị nhân viên Lanlus thuê tạm, chỗ ở tạm và vùng đất khoanh tạm lừa."

Klein không hỏi gì thêm, vẫn duy trì tư thế của Thầy Bói: "Các vị muốn xem bói điều gì?"

"Tôi muốn bói xem liệu có thể cứu vớt được chút nào không." Christina liếc Glacis một cái, rồi đáp.

Klein cầm giấy và bút máy: "Vậy chúng ta bói bản đồ sao nhé, tôi hỏi, các vị trả lời."

Hắn hỏi, hai người kia đáp, rồi hắn đánh dấu chòm sao Tiếng Sấm lên vị trí tương ứng, các ký hiệu tượng trưng cho các tình huống khác, từ đó hoàn thành bản đồ sao của sự kiện này.

Khác với bói bản đồ sao của người thường, hẳn sử dụng nhiều nguyên tố hơn, phương pháp giải mã càng gần kề với thực tế hơn.

"Hiện giờ hai anh chị đang đứng trước một ngã ba, nếu tham lam, kích động và không biết tiết chế sẽ bước xuống vực sâu, mà còn không cách nào ra được, nhưng nếu có thể nhẫn nại, chờ đợi, không tham lam thì sẽ nghênh

đón biển chuyển, thấy được ánh mặt trời..." Klein nói với tốc độ không nhanh không chậm.

"Tôi hiểu rồi." Christina khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Anh Moretti, liệu anh có bói ra được tung tích của Lanlus không?"

"Không, e là không được. Những thông tin Lanlus để lại có khi là giả, thậm chí tên của hắn cũng không phải là tên thật, khiến tôi bói như nào được? Trừ phi hai vị có thể lấy được thông tin thật rất chi tiết về hắn, hoặc cung cấp đồ vật hắn hay mang bên người." Klein đáp thành thực.

Christina im lặng một lúc, rồi lấy tờ 1 saule đưa cho Klein:

"Tôi có nghe Glacis nói rằng anh là một thầy bói kính sợ vận mệnh và không tham tiền bạc, nên số còn lại coi như là tiền boa cho câu lạc bộ. Cảm ơn anh đã cho tôi niềm tin."

Cô ta đứng lên, lịch sự chào rồi nhanh chóng bước đi.

Không tham tiền bạc... Không, tôi là người dung tục lắm! Klein khá hối hận vì đã giả vờ làm thần côn.

Dõi mắt nhìn Christina bước đi, Glacis đóng cửa phòng rồi quay lại hỏi: "Thật sự không có cách nào à?"

"Những gì tôi vừa nói chính là biện pháp." Klein mỉm cười dựa ra sau.

"Ôi..." Glacis thở dài một tiếng: "Lanlus cuốn đi hơn một vạn bảng, số người bị lừa lên tới hơn 100 người. May là tôi chỉ mất 50 bảng, chỉ là tiền tiết kiệm chứ không đi vay nợ gì. Mà Christina đầu tư 150 bảng, với cô ấy thì đây không phải là số tiền nhỏ."

"Các anh báo cảnh sát chưa?" Nghe thấy 1 vạn bảng, Klein đột nhiên oán hận tên tội phạm lừa đảo kia. Số tiền đó đủ cho người ta làm phú ông ở

Backlund rồi.

Nếu chỉ tìm người, không biết cảnh sát có nhờ Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt hay Trái Tim Máy Móc hỗ trợ không đây... Klein bắt đầu suy nghĩ.

Glacis gật đầu thật mạnh:

"Chúng tôi đã báo cảnh sát, bọn họ cũng rất coi trọng vụ án này. Sau khi bàn bạc, chúng tôi đồng ý lấy một phần số tiền lấy lại được làm tiền thưởng, bất cứ ai chỉ cần cung cấp manh mối liên quan tới tung tích Lanlus, một khi xác minh là đúng thì sẽ được thưởng 10 bảng. Nếu cung cấp được tin tức chính xác về nơi ẩn náu của hắn, giúp cảnh sát bắt được hắn, có thể nhận được 100 bảng!"

Manh mỗi được 10 bảng? Bắt Lanlus được 100 bảng? Klein nghe mà suýt thì mắt tỏa sáng, hô hấp nặng nề.

Lúc này hắn đang sàu nguồn thu chi phí thám tử còn lại:

Tiền lương ngoài định mức 3 bảng của tuần này cộng với số tiền riêng còn lại vừa đủ trả khoản thứ hai. Nhưng nếu vị thám tử Henry kia có thể hoàn thành cả hai ủy thác kia trong tuần sau, như vậy lương tuần ngoài định mức của hắn không đủ trả, vẫn thiếu vài saule. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là giai đoạn này hắn không cần dùng tới tiền riêng.

Có lẽ có thể lấy được đồ vật Lanlus hay mang theo bên người từ chỗ cảnh sát, nhưng nếu hắn ta đã rời khỏi Tingen thì vô dụng... Klein vừa chờ mong lại vừa thở dài.

Trong nửa giờ tiếp theo, vì được Angelica đề cử nên có hai người khác tới nhờ Klein "tư vấn". Một người tới xem bói cho một đứa trẻ vừa tròn một tuổi, Klein vẽ luôn bản đồ sao ngày sinh, nói cho đối phương thấy hài lòng, mỹ mãn.

Người kia thì tìm đồ. Klein kết hợp bói Tarot với cảnh mơ tập trung vào một phạm vi đại khái cho anh ta. Điều này khiến anh ta rất kinh ngạc, bởi chưa bao giờ anh ta gặp người xem bói nào cung cấp thông tin chính xác như thế.

"Có lẽ dựa vào việc xem bói cho người ta mình có thể kiếm đủ chỗ tiền còn thiếu kia." Klein đưa tiền boa xong, đội mũ và cầm gậy vừa đi tới cửa câu lạc bộ vừa nghĩ.

Lúc này hắn thấy cô Christina ban nãy lại tới, còn dẫn theo một cô gái trẻ tuổi đội mũ lá sen.

Thấy Klein, Christina bước tới đón, hạ nhỏ giọng hỏi:

"Anh Moretti, lúc nãy anh bảo rằng nếu có đồ liên quan tới Lanlus thì có thể bói tung tích của hắn à?"

"Đúng là như vậy." Klein gật đầu.

Christina hít vào một hơi, trầm giọng hỏi: "Vậy con của hắn có được tính là vật liên quan không?"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 116: Con Của Lanlus

Christina vẫn chưa chú ý tới ánh mắt mờ mịt của ngài thầy bói, cô ta nhìn Angelica đang ngồi ở quầy tiếp khách, hạ nhỏ giọng xuống: "Tôi nói là con của Lanlus."

Cô giơ tay chỉ vào cô gái trẻ tuổi kia, nói: "Đây là cháu gái tôi, Megos. Mẹ con bé là chị gái tôi. Tôi rất ân hận, cũng xin lỗi vì lúc trước lại coi Lanlus là thanh niên xuất chúng, lỗi lạc nên đã giới thiệu Megos làm vị hôn thê cho hắn, nhìn bọn chúng trở thành người yêu. Cha mẹ Megos cũng khá hài lòng với Lanlus, dự định khi hai đứa đính hôn sẽ dồn toàn bộ tiền tiết kiệm vào công ty sắt thép. May là trước khi đầu tư thì Lanlus bỏ trốn, khiến cho gia đình bọn họ không bị tổn thất thảm hại. Điều không may là chị gái và anh rể tôi bắt buộc phải giải thích nguyên nhân hủy bỏ lễ đính hôn với bạn bè họ hàng, phải phiền não vì đứa trẻ trong bụng Megos. Chúng tôi đều tín ngưỡng thần Hơi Nước và Máy Móc, không phải tín đồ của chúa tể Bảo Táp, nên không cho rằng những kẻ yêu nhau phải giữ trinh tiết trước khi cưới. Chúng tôi không trách Megos, thậm chí còn thương con bé, nhưng sự tồn tại của đứa trẻ thật là một vấn đề đau đầu, mà nó lại còn có người cha như vậy nữa."

Đây không chỉ là lừa tiền mà còn lừa tình nữa... Klein nhìn cô gái Megos đang im lặng đứng bên cạnh, phát hiện cô ấy quả nhiên là người con gái đẹp.

Cô có vàng trán đẹp, mái tóc dài màu vàng kim và một đôi mắt to rất giống Christina, lúc này cô buồn bã im lặng, môi mím chặt.

Đúng là tên lừa đảo khiến người ta oán hận, vậy mà lại bỏ chạy thành công... Klein nguyên rủa Lanlus một câu, suy nghĩ đôi chút rồi nói:

"Nếu đã sinh ra thì tôi đúng là có cách dùng nó để bói tung tích của Lanlus, nhưng tiếc rằng phải chờ thêm mấy tháng nữa. Ừm, có lẽ điều này chính là biểu hiện của kết quả xem bói ban nãy, nhẫn nại, chờ đợi, không tham lam, sau đó đón nhận biến chuyển, thấy ánh mặt trời."

"Hắn mấy tháng..." Christina lắc đầu, thì thào: "Không, lâu quá, cho dù có tìm được Lanlus thì cũng không lấy lại được tiền..."

Xong cô ta nghiêng đầu nhìn Megos, giọng trở nên trầm xuống: "Cháu có mang theo đồ tùy thân của Lanlus không?"

"Không ạ." Megos nhỏ nhẹ trả lời: "Nhẫn anh ấy tặng có được không?"

"Phải là đồ mà hắn ta mang theo khá lâu rồi." Klein lắc đầu phủ định.

Christina im lặng vài giây, rồi nhìn Megos:

"Cháu phải quyết định đi. Cô cho rằng để lại đứa trẻ này sẽ khiến cuộc đời sau này của cháu trở nên vất vả, đầy chông gai. Chẳng lẽ cháu định bảo nó rằng bố của nó là một tên tội phạm lừa đảo, đã lừa rất nhiều người, kể cả mẹ của nó à? Đã đến lúc tới phòng khám, tới bệnh viện rồi, mà còn có thể giúp chúng ta tìm được Lanlus, lấy được thứ đã mất."

Ê, bói toán như vậy liệu có quá nặng nề không? Klein không tiện can thiệp vào chuyện nhà người khác, chỉ có thể kiên nhẫn đứng chờ bên cạnh, thì thoảng lại thầm oán một câu.

Megos cúi đầu, mắt buông thông, không nói gì. Một lúc sau, cô ta mới vuốt ve bụng, mỉm cười rất dịu dàng: "Nó đâu có giống bố của nó, nó là một đứa trẻ rất săn sóc, khiến người ta phải yêu thích mà. Ngày nào nó

cũng sẽ đá cháu một cái, nói cho cháu về cảm xúc của nó. Nó còn biết hát, biết huýt sáo, rồi dùng âm nhạc ru cháu ngủ..."

Klein nghe mà cảm thấy không đúng. Nửa đầu của những gì Megos nói thuộc về phản ứng thông thường, nhưng nửa sau gần như là lời vô nghĩa, là những lời về điều không thực tế chút nào.

Cô ta bị đả kích quá nặng nên có vấn đề về tinh thần? Klein giơ tay phải lên đưa về phía ấn đường định giả vờ nắn bóp để xoa dịu cơn mệt.

Đúng lúc này, Megos đột nhiên quay người đi nhanh về phía cửa, chỉ để lại một câu: "Có lẽ ba của nó sẽ lên lút trở lại khi nó được sinh ra, sẽ giữ một phần tài sản cho nó..."

Klein giật mình, không ngờ cô ta lại phản ứng như thế, thế là hấn quên mở linh thị, cứ thế trơ mắt nhìn Megos rời khỏi câu lạc bộ, bước cộc cộc đi xuống cầu thang.

Christina hít vào một hơi, hoãn vài giây mới nói: "Xin lỗi nhé anh Moretti, quấy rầy anh rồi, chúng tôi sẽ cố gắng tìm vật bên người của Lanlus."

Klein khe khẽ gật đầu, rồi dôi mắt nhìn cô ta đi xuống tầng, thở dài lắc đầu.

...

Sáng hôm sau, Klein vừa tới công ty Bảo an Gai Đen, chào hỏi Roxanne xong, hấn bèn hỏi: "Báo của hôm nay đâu rồi?"

Cô gái Roxanne ngọt ngào có mái tóc xù quan sát hấn, ngờ vực hỏi: "Klein, anh kỳ kỳ sao đó."

"Sao cơ?" Klein mỉm cười hỏi lại như đã dự đoán được phản ứng này từ trước.

Roxanne đảo tròn mắt, nói: "Trước kia tới lúc nghỉ trưa anh mới đọc báo, bởi vì sáng anh còn phải học khóa thần bí học mà. À ừm, lão Neil đang chờ anh ở kho vũ khí rồi nhé!"

"Tôi mới biết một vụ án có treo thưởng, nên mới muốn lật giở báo chí để ghi nhớ khuôn mặt tên tội phạm, nhờ đâu có ngày gặp được thì sao?" Klein mỉm cười giải thích.

"Vậy hử?" Roxanne tò mò cầm lấy tờ báo ngày hôm nay, bắt đầu lật giở: "Lệnh truy nã... Lanlus đúng không?"

Klein lập tức đáp: "Đúng rồi."

"... Tên lừa đảo đáng ghét này, lại lừa gạt hơn 1 vạn bảng!" Roxanne đọc chừng mười mấy giây, đột nhiên mắng mỗ. Klein có cảm nhận giống hệt cô nàng, cũng trách móc theo:

"Đúng là quá tởm! Tôi thậm chí muốn chủ động xin nhận vụ án này rồi ấy chứ!"

Roxanne lại nhìn mười mấy giây, tiếc nuối lắc đầu: "Vụ án này hình như không dính dáng gì tới yếu tố siêu phàm, mà có liên quan ấy thì cũng sẽ giao cho Kẻ Trừng Phạt của giáo hội Chúa Tế Bảo Táp."

Klein không hiểu ý Roxanne cho lắm, nhưng khi nhận lấy tờ báo xem xét, hẳn cảm thán đầy nuối tiếc: "Đúng vậy, có nhiều người bị lừa như vậy, mà chắc chắn là có tín đồ của cả ba giáo hội, và lại công ty sắt thép của Lanlus nằm ở khu phía nam."

Những vụ án liên quan tới yếu tố siêu phàm, nếu chỉ liên quan tới tín đồ của thần linh nào thì sẽ giao cho tiểu đội của thần linh đó. Nhưng nếu

dính dáng tới tín đồ của cả nữ thần Đêm Tối, chúa tể Bảo Táp, thần Hơi Nước và Máy Móc thì sẽ phân chia theo khu vực của quận - khu Kim Ngô Đông, khu phía bắc và khu phía tây thuộc về tiểu đội Kẻ Gác Đêm; khu phía đông, khu phía nam và bến cảng thuộc về tiểu đội Kẻ Trừng Phạt, còn khu đại học và ngoại ô thuộc về Trái Tim Máy Móc.

Trong lúc lật xem, Klein ghi nhớ kỹ khuôn mặt Lanlus: Vầng trán đầy đặn, tóc đen mắt nâu, đeo kính mắt hình tròn, khoe miệng khẽ nhếch như đang cười nhạo mọi người. Ngoài cặp kính kia, Lanlus gần như không có đặc điểm gì rõ rệt, trông rất bình thường.

Sau khi tán gẫu vài câu với Roxanne, Klein đi qua tường ngăn định xuống dưới lòng đất. Hắn bỗng thấy "Người Nhật Xác" Frye với làn da trắng bệch và có khí chất lạnh lẽo như băng đá với "Nhà văn" Syja Tron đầu bạc mắt đen cùng đi ra khỏi phòng giải trí, rẽ tới phía mình.

Sau khi chào hỏi ngắn gọn, Klein dõi mắt nhìn hai đồng đội bước đi, cũng phát hiện Dunn Smith đang mặc áo gió màu đen mở cửa đứng bên cạnh.

"Có vụ án à?" Klein tò mò hỏi. Vào thời gian như này, hai Kẻ Gác Đêm sẽ không cùng nhau ra ngoài mà không có lý do.

Dunn đảo đôi mắt xám qua, gật đầu cười nói: "Có một nơi ở khu phía tây nghi là xuất hiện chuyện ma quái, nên tôi để Syja và Frye đi xem sao. Chẳng qua cậu không phải quan tâm những chuyện như này, trước khi cậu nắm bắt sơ bộ kỹ xảo giác đấu, tôi không có ý định cho cậu tham dự bất cứ nhiệm vụ nào. Tôi phải có trách nhiệm với đội viên của mình."

Đội trưởng ạ, anh đúng là người tốt, trừ việc chân tóc cao và trí nhớ kém ra thì chẳng có khuyết điểm nào cả... Klein thầm khen, sau đó hỏi lại để xác nhận: "Nói cách khác, tôi chỉ cần tham gia khóa học thần bí học, tiến

hành huấn luyện giác đấu, không phải cố gắng bất cứ thứ gì mà vẫn được lương?"

"Chỉ là tạm thời thôi." Dunn khẳng định.

Chỉ cần "nghe giảng" và "tập thể dục" mà vẫn lấy được tiền lương đầy đủ, nghĩ thôi đã thấy thích rồi... Klein sung sướng nghĩ.

Mong là đừng xảy ra chuyện gì trùng hợp nữa! Hắn lặng lẽ cầu nguyện một câu.

...

Cuộc sống yên bình không chút gợn sóng kéo dài tới thứ Sáu, sau khi hoàn thành bài luyện tập giác đấu, Klein đi xe ngựa tới phố Besik.

Hắn đứng ngoài văn phòng thám tử tư Henry, liếc nhìn xung quanh một cái, xác nhận không ai chú ý tới mình bèn đeo khẩu trang, dựng thẳng cổ áo rồi nhanh chóng bước vào mái hiên.

Hắn gõ cửa, lại gặp thám tử Henry với hình tượng trung niên kiên cường.

"Chào buổi chiều, đã có kết quả của một ủy thác của anh rồi." Thám tử Henry có đôi mắt màu xanh đậm nói với giọng khàn khàn.

Klein cố ý làm méo tiếng của mình: "Là thông tin về người thường lui tới quán bar Ác Long à?"

Chính là người đã mua vật liệu phụ trợ cho ma dược KHán Giả...

"Đúng vậy." Henry giơ tẩu thuốc trong tay lên cao. Sau đó ông ta không nói gì cả, chỉ mỉm cười nhìn Klein.

Klein hiểu ý của ông ta, bèn đau lòng lấy bốn tờ tiền 1 bảng rồi đưa tới: "Đây là khoản tiền thứ hai."

Hắn ngừng lại, rồi bổ sung: "Viết biên lai cho tôi với."

Tiền riêng của hắn đã không còn đủ 1 bảng rồi...

"Không thành vấn đề." Henry ho khan hai tiếng, vừa kiểm tra ký hiệu đề phòng tiền giả, vừa dặn nhân viên lấy giấy bút ra.

Ngay sau đó ông ta mời Klein ngồi xuống ghế sofa, còn bản thân ông ta thì nhanh chóng viết biên lai, rồi đóng dấu.

Làm xong, Henry hút một hơi thuốc lá, nói: "Theo miêu tả của anh, tôi và trợ thủ chờ ở quán bar Ác Long ba ngày, cuối cùng gặp được người đó. Hắn ta đúng là một kẻ rất cảnh giác, hơn nữa rất giỏi quan sát, may rằng tôi là kẻ kinh nghiệm đây mình ở phương diện này... Hắn tên là Dexter Guderian, bác sĩ của bệnh viện tâm thần Greenhell."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 117: Tiếp Xúc

"Daxter Guderian, bác sĩ của bệnh viện tâm thần Greenhell..."

Klein nhẩm lại lời của thám tử Henry ở trong đầu, rồi suy nghĩ xem nên tiếp xúc với vị bác sĩ mà hắn nghi là "Khán Giả" và là thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim như thế nào.

Về chuyện này, hắn không định mạo hiểm, không muốn Kẻ Gác Đêm phát hiện mình có vấn đề, không định chỉ vì thông tin và tài nguyên dùng cho trao đổi mà đánh mất cuộc sống hiện tại.

Hơn nữa anh ta rất có khả năng là "Khán Giả", người chưa từng trải qua huấn luyện đặc biệt gần như không thể giấu diếm được mục đích và ý tưởng thực sự trước mặt anh ta.

"Tìm người trung chuyển, thần bí một chút? Không được, làm thế càng liên lụy nhiều người hơn, càng dễ xảy ra vấn đề hơn... Ừm... Có lẽ ta có thể suy xét biện pháp giấu chân tướng trong chân tướng, khiến những gì vị bác sĩ kia nhìn ra từ vẻ mặt và ngôn ngữ cơ thể của mình đều là ý tưởng và phản ứng thật, nhưng không phải là tất cả..."

Klein vừa nghe thám tử Henry giới thiệu những thông tin liên quan tới Daxter Guderian, vừa suy nghĩ xem nên dùng biện pháp nào để né tránh được nguy hiểm ở mức tối đa, hơn nữa lại không ảnh hưởng tới mục đích.

Dần dần hắn tìm được linh cảm từ những bộ phim cảnh sát và chiến tranh gián điệp mà hắn từng xem.

"Hừm... Có thể thử như vậy, nhưng bắt buộc phải diễn luyện trước..." Klein thầm gật đầu, rồi lại dồn toàn bộ sự chú ý vào những gì thám tử Henry đang nói.

"Khụ..." Henry hắng giọng: "Còn ủy thác về ống khói đỏ, chúng tôi vẫn đang tiến hành. Anh nên biết rằng những kiến trúc tương tự như vậy không hề ít ở thành phố Tingen này. Đương nhiên nếu anh có thể cung cấp manh mối khác thì chuyện sẽ đơn giản hơn hẳn."

Klein cười khàn khàn một tiếng: "Nếu tôi có manh mối khác thì đã không ủy thác các anh rồi."

Nói thực thì, điều tra và tìm kiếm lâu như vậy khiến hãn cảm thấy không tin tưởng lắm về kết quả của chuyện này, bởi rõ ràng kẻ giết dây sau màn đã nhận ra việc hãn xem bói, có đủ thời gian chuyển chỗ ẩn náu khác. Cho nên hãn chỉ mong là có thể tìm được manh mối quan trọng hơn ở nơi ở kia.

Mà cái giá 7 bảng... Chỉ nghĩ thôi đã xót rồi... Sau khi thám tử Henry nói xong, Klein cầm gậy, cáo từ đi về.

...

Tám giờ bốn mươi phút sáng thứ Bảy, trong phòng làm việc của bác sĩ ở bệnh viện tâm thần Greenhell.

Daxter Guderian đeo kính viền vàng, có khí chất xuất chúng cởi áo khoác, bỏ mũ xuống, rồi treo chúng lên trên giá treo đồ.

Anh ta vừa cầm lấy lon bạc chứa cà phê thì nghe tiếng gõ cửa cộc cộc.

"Mời vào." Daxter không để ý cho lắm.

Sau đó, anh ta thấy cửa phòng được mở ra, một chàng trai trẻ tuổi mặc áo gió màu đen dài qua đầu gối đi vào.

Vì là người lạ nên Dexter nghi hoặc hỏi:

"Chào buổi sáng, anh là?"

Klein tiện tay đóng cửa, bỏ mũ xuống để trước ngực, khom người chào: "Chào buổi sáng, bác sĩ Dexter, xin hãy tha thứ cho sự mạo muội tới đây của tôi. Tôi là đốc sát tập sự Klein Moretti của sở cảnh sát quận Akhova, đây là giấy tờ và huy hiệu của tôi."

"Đốc sát?" Dexter thì thầm một tiếng, nhận lấy giấy tờ và huy hiệu mà đối phương đưa cho.

"Bộ phận Hành động Đặc biệt..." Anh ta chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt tỉnh táo không chút rung động, dường như đang xem xét cái gì đó thật kỹ.

Tóc ngắn màu đen, con người màu nâu khá sậm màu, trông có vẻ giống học giả, bình tĩnh và vững vàng, tạm thời chưa nhìn ra ác ý...

Dexter đưa trả đồ, rồi chỉ vào chiếc ghế đối diện: "Mời ngồi. Sĩ quan cảnh sát, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Klein ngồi xuống, để gậy sang một bên, thông thả cất giấy tờ và huy hiệu, rồi mỉm cười nói:

"Xin cho phép tôi được tự giới thiệu lại một lần. Tôi là thành viên của tiểu đội Kẻ Gác Đêm ở thành phố Tingen, chuyên giải quyết các chuyện có dính dáng tới yếu tố phi phạm. Chào buổi sáng, anh Khán Giả."

Hắn còn chưa nói xong, không ngoài dự kiến mà thấy được con người Dexter co lại, bàn tay rút vào, trông như sắp cướp đường bỏ chạy tới nơi.

"Sĩ quan cảnh sát, tôi không hiểu anh đang nói gì." Dexter gượng gạo nói, suýt thì không duy trì được trạng thái: "Tôi không thích trò đùa như vậy đâu, có lẽ tôi nên gọi bảo vệ."

Klein chậm rãi rút khẩu súng lục ra từ túi súng dưới nách, nụ cười vẫn y nguyên: "Anh Dexter ạ, tôi biết anh nhìn ra được sự tin tưởng của tôi, cũng nhận ra rằng tôi không có ác ý. Ha ha, nói thẳng thì ban đầu tôi không khẳng định cho lắm, nhưng phản ứng của anh đã cho tôi đáp án rồi."

Mỗi câu bên trên đều là thật... Klein lặng lẽ bồi thêm một câu trong lòng.

Dexter hơi thả lỏng đôi chút, liếc khẩu súng trong tay đối phương, nghi hoặc hỏi: "Tôi cảm thấy rất khó hiểu vì sao anh tới tìm tôi... Tôi không biết là tôi đã để lộ điều gì..."

Klein cười nói: "Đây chỉ là ngẫu nhiên, có lẽ vận mệnh đã sắp đặt cho chúng ta quen nhau. Thực ra chúng ta đã gặp qua ở chợ đen của quán bar Ác Long, nhưng lúc ấy anh không chú ý tới tôi. Tuy anh rất thông minh khi mua riêng rẽ từng vật liệu phụ trợ cho ma dược danh sách, nhưng với tôi, kẻ vừa hay biết được phương thuốc này, anh vẫn khiến tôi phải chú ý."

Dexter đột nhiên thở hắt ra, dường như mất động lực thanh minh: "Ra là vậy... Tôi còn tưởng mình hành xử không cần thận cho lắm. Nào ngờ, nào ngờ..."

Sau vài câu nỉ non, anh ta nhìn chăm chăm vào mắt Klein, nói: "Sĩ quan cảnh sát, tôi biết anh tới đây không phải để bắt tôi, mục đích thật sự của anh là gì?"

Klein tỏ ra lơ lửng, nói:

"Tôi khác với những Kẻ Gác Đêm khác, tôi không cho rằng mỗi một người phi phạm không thuộc về tổ chức của chúng tôi đều là tội phạm tiềm

tàng, như vậy sẽ không công bằng với những người luôn tuân theo trật tự và lương thiện."

Daxter đổi tư thế ngồi, không còn căng thẳng như trước: "Nếu thành viên Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt và Trái Tim Máy Móc đều như anh, thế giới đã hòa bình rồi."

"Anh biết thành viên của Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt và Trái Tim Máy Móc?" Klein hỏi với vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc: "Đây không phải chuyện mà một người lỡ vào lĩnh vực phi phạm nên biết, chắc chắn anh có tổ chức nào đó sau lưng."

Hắn dựa ra sau, lại cười nói: "Hội Tâm Lý Luyện Kim?"

Trong lúc nói chuyện, hắn nhàn nhã nhìn vẻ mặt Daxter trở nên khó coi.

"Tôi thấy là anh đang chờ câu trả lời của tôi, nhưng tôi vẫn bỏ qua những chi tiết dường như là rất bình thường, rơi vào cái bẫy ngôn ngữ của anh..." Daxter nói, vẻ ảo não ra mặt.

Anh ta bắt đầu phát hiện trạng thái "Khán Giả" không phải là vạn năng, nhìn ra được mục đích của đối phương nhưng không có nghĩa là anh ta có thể biết rõ chi tiết cụ thể.

Klein vuốt ve ổ xoay của khẩu súng, nói:

"Bác sĩ ạ, chúng ta bắt buộc trao đổi thẳng thắn và trung thực, có thể bắt đầu từ tôi trước. Tôi không cho rằng người phi phạm không thuộc quản lý là tội phạm tiềm ẩn, nhưng tôi đồng ý việc đăng ký và giám sát mỗi một người phi phạm, bởi làm thế để đề phòng việc mất khống chế, tránh cho những tình huống nguy hiểm hơn xảy ra. Tôi sẽ không quấy rầy cuộc sống bình thường của anh, mà tôi hy vọng chúng ta có thể hợp tác trong giới hạn."

"Hợp tác có giới hạn?" Dexter hỏi lại như đang tự hỏi mình.

Klein khẽ cười một tiếng:

"Vâng, có giới hạn thôi. Ví dụ như báo cáo trạng thái bản thân cho tôi định kỳ. Anh biết đó, rất nhiều sự kiện mất khống chế ở thời điểm chưa nghiêm trọng là vẫn có khả năng cứu được, mà Kẻ Gác Đêm lại có đủ kinh nghiệm về mặt này. Ví như trong tổ chức của anh, trong số người phi phạm mà anh quen biết, nếu có người sắp làm hại người vô tội, xin hãy cung cấp manh mối cho tôi kịp thời. Hoặc là dùng một số chuyện để trao đổi những đồ vật hữu dụng với anh hơn. Đây là phúc lợi cho anh, chắc là anh biết phúc lợi nghĩa là gì nhỉ. Ngoài ra anh không phải lo lắng hãi hùng, e sợ một ngày nào đó đột nhiên bị thành viên Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt hoặc Trái Tim Máu Móc vây bắt hoặc giết chết. Anh có thể thoải mái và yên ổn hưởng thụ cuộc sống của mình. Chúng tôi sẽ cho anh vài thứ để chứng minh thân phận, để anh có thể sử dụng vào lúc mà không thể làm gì khác."

Dexter im lặng nghe, một lúc lâu sau mới hỏi: "Anh muốn tôi phản bội tổ chức của mình?"

"Không, không phải là phản bội." Klein đáp rất chân thành: "Đây là bảo vệ chính nghĩa, đạo đức và lương thiện. Anh làm vậy là ngăn chặn những vụ án tà ác, hung tàn, và máu me. Ngoài chuyện này ra, tôi sẽ không yêu cầu anh bán đứng tổ chức bí mật của mình."

Dexter suy nghĩ cẩn thận, dường như vì kiếm được cơ mà trở nên thoải mái hơn đôi chút.

Anh ta im lặng vài giây rồi chìa tay phải ra: "Hợp tác vui vẻ."

Klein dùng bàn tay không cầm súng nắm lấy tay anh ta: "Hợp tác vui vẻ."

Hắn tạm dừng, rồi khẽ cười nói: "Bác sĩ, anh có thể cho tôi biết liệu anh có phải thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim không."

"Đúng vậy." Dexter gật đầu.

Chưa vào cửa đã mở linh thị nên Klein không thấy sự dao động về màu sắc cảm xúc của đối phương, bèn châm chọc rồi hỏi: "Anh gia nhập hội Tâm Lý Luyện Kim như nào?"

Dexter nhìn thẳng vào mắt Klein: "Bởi vì một bệnh nhân ở bệnh viện tâm thần này. Lúc khám bệnh cho anh ta, tôi phát hiện anh ta hoàn toàn nhìn thấu tôi, tinh táo và lý trí không giống người điên chút nào... Anh ta tên là Hood Eugene."

Klein ghi nhớ cái tên này, lại trò chuyện vài câu với Dexter, giao ước cách thức hẹn gặp bí ẩn và địa điểm gặp mặt các kiểu. Hắn tạm thời không trao đổi ma dược, phương thuốc hay các tin đồn với anh ta. Chờ tới lúc thích hợp hắn cáo từ, cất súng đi, rồi rời khỏi phòng làm việc của Dexter.

Nhìn bóng lưng hắn biến mất sau cánh cửa, Dexter thở hắt ra, người xụi ra trên chiếc ghế tựa, vừa đau khổ lại vừa thả lỏng.

...

Bên trong công ty Bảo an Gai Đen ở số 36, phố Zoutenlande.

Ngồi sau bàn làm việc, Dunn đảo đôi mắt xám qua, hỏi: "Xảy ra chuyện gì à?"

Đến muộn nửa giờ, Klein tổ chức từ ngữ rồi đáp: "Thưa đội trưởng, tôi phát hiện một người phi phạm, đã xác nhận là thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim. Anh ta là một bác sĩ chính thống, đồng ý hợp tác với chúng ta. Tôi cho rằng tốt nhất là hãy giữ nguyên trạng thái hiện tại, như vậy có thể

giúp chúng ta hiểu biết đúng lúc về tình hình mới nhất của hội Tâm Lý Luyện Kim."

Dừng vài giây, Klein lại bổ sung: "Tôi muốn phát triển anh ta thành người chỉ điểm của Kẻ Gác Đêm, hoặc là thành viên vòng ngoài bí ẩn."

Cụm từ "Người chỉ điểm" này đến từ tiếng Entis, tới từ Russel đại đế.

Dunn khẽ gật đầu, nói: "Cậu xử lý rất tốt, nhưng sau này có chuyện như thế này thì tốt nhất là báo cho tôi trước. Đưa thông tin về vị bác sĩ kia và quá trình giải quyết của cậu giao cho tôi, tôi sẽ cho anh ta một vài thứ để chứng minh thân phận. Còn nữa, đừng nói chuyện này với hội Leonard. Tuy bọn họ đều là những người đồng đội đáng tin cậy, nhưng điều lệ có liên quan tới chuyện này có quy định rất rõ ràng. Sau này cậu sẽ phụ trách liên hệ bác sĩ kia."

Klein thở phào, tươi cười nói: "Vâng."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 118: Tháng Tám

Thời gian trôi đi yên bình, Tingen đã đưa tiễn cuối mùa hè, tới giữa tháng tám. Nhiệt độ giữ ổn định ở 26 độ C.

Xoạt!

Klein đột nhiên đứng lên khỏi bồn tắm, bước ra ngoài, mang theo nước rơi thành giọt.

Hắn trần truồng đứng ở đó, cúi đầu nhìn bụng của bản thân, chỉ hơi xiết lại là đã lộ rõ những múi bụng khỏe khoắn.

Đây là thành quả của sự kiên trì quãng thời gian vừa rồi, ngoài ra trông hắn cũng có vẻ nhanh nhẹn hơn hẳn.

Mà hôm nay, thầy Gavin bắt đầu dạy hắn bộ pháp quyền anh cơ sở và kỹ xảo phát lực.

Bịch, bịch, bịch. Bàn chân trần của Klein giẫm lên nền nhà tắm, lúc thì trượt lên phía trước, khi thì nhanh chóng lùi ra sau, hoặc là né sang phải, kèm theo đó là động tác tung nắm đấm và đón đỡ.

Phù, hắn ngừng lại, mừng rỡ thở hắt ra. Sau đó hắn cầm lấy chiếc khăn mặt bên cạnh lau người.

Trong hơn hai tuần sau khi gặp gỡ bác sĩ Dexter Guderian của bệnh viện tâm thần, Klein dường như thoát khỏi sự trùng hợp, rời khỏi cái vòng hay đụng phải sự kiện siêu phàm. Cuộc sống của hắn trở nên ổn định hơn,

nhận lương theo tuần, đào sâu nghiên cứu về thần bí học, luyện tập bắn súng và giác đấu, khám phá những món ăn mới, gom góp từng bộ đồ ăn và đồ trang trí cho có thể diện với Benson và Melissa, hỏi những vụ án phi phạm đã qua với đội trưởng Dunn và đám đồng đội, rồi tới câu lạc bộ xem bói cho người ta, cũng nghiêm ngặt tuân theo quy tắc mà mình rút ra.

Điều này khiến tâm linh của hắn trở nên yên ổn. Nếu không phải những đêm khuya vắng người, hắn lại nhớ tới Trái Đất. Nếu không phải chuyện ống khói đỏ còn chưa được điều tra rõ, nếu không phải hình vẽ mà búp bê vải vận rủi cho xem thi thoảng lại xuất hiện trong giấc mơ, có lẽ hắn sẽ quen và nhung nhớ cuộc sống bây giờ.

Trong thời gian này, hắn triệu tập hội Tarot ba lần. Klein không lấy được thêm nhật ký Russel mới, nhưng nghe Chính Nghĩa giới thiệu thì cô nàng mới quen biết thêm hai người phi phạm, đang tiếp xúc với hai người đó, chờ khi vào nhóm tương ứng thì hắn có thể giao dịch được nhiều nhật ký Russel hơn.

Mà Người Treo Ngược thì tỏ ý rằng anh ta đã trở lại đất liền, đang giải quyết một số công việc, chỉ cần rảnh rỗi là sẽ bắt tay tìm kiếm ngay.

Mặt khác, Chính Nghĩa cảm thấy hai người phi phạm mà cô ta quen đều là đối tượng đáng để phát triển thành thành viên của hội. Ví dụ như bọn họ đều có vỏ bọc thân phận khá tốt, đều có con đường tài nguyên riêng, đều có sự kiên trì và đặc điểm riêng, không phải người có thể bán đứng bí mật bất cứ lúc nào. Vấn đề duy nhất là bọn họ đều ở danh sách 9, không phù hợp với tổ chức bí ẩn cao cấp nghiêm ngặt như hội Tarot.

Tổ chức cao cấp? Ta cảm thấy nó giống tổ chức đa cấp hơn... Klein, chính là "Kẻ Khờ", thật muốn che mặt thở dài, cảm thấy hài lòng với tiểu thư Chính Nghĩa, nhưng lại chẳng tìm được ngôn ngữ nào để ứng đối, chỉ có thể đồng ý để cô ta quan sát kỹ hai người phi phạm kia hơn.

Đương nhiên Chính Nghĩa không phải cô thiếu nữ ngây thơ như lúc ban đầu. Cô nàng cẩn thận không nói tên tuổi và đặc điểm của hai người phi phạm kia, sợ Người Treo Ngược điều tra được cô ta là ai.

"Chính Nghĩa nói rằng cô ta cảm nhận được rõ ràng dấu hiệu tiêu hóa ma dược, có lẽ là ba hoặc bốn tuần nữa cô ấy có thể hoàn thành việc đóng vai "Khán Giả"... Phải tìm kiếm phương thuốc "Người Đọc Tâm" mới được..." Sau khi lau khô cơ thể, Klein treo khăn tắm một bên, vừa mặc đồ lót vừa nghĩ tới chuyện trên hội Tarot hôm qua

Trong hai mươi ngày này, hắn chỉ hẹn gặp bác sĩ Dexter Guderian một lần. Dựa theo ý nghĩ là dự tốc bất đạt, hắn chỉ tán gẫu về trạng thái của anh ta, hỏi mấy chuyện quan trọng không liên quan mấy tới hội Tâm Lý Luyện Kim.

Mà tốc độ tiêu hóa ma dược của Chính Nghĩa khiến hắn không thể không cân nhắc việc làm sao để lấy được phương thuốc danh sách 8 "Người Đọc Tâm" từ chỗ Dexter.

Sau khi cài xong cúc áo và quần, Klein lại lấy một chiếc khăn khô khác quấn tóc lại để hút bớt nước trên tóc.

So với Chính Nghĩa, tốc độ tiêu hóa ma dược "Thầy Bói" của hắn chỉ nhanh chứ không chậm, tới tuần này, khi vào trạng thái minh tưởng và linh thị, hắn đã không còn nghe thấy âm thanh không nên nghe, không thấy cảnh tượng không nên nhìn.

Giờ mặt khác của khăn, Klein vừa xoa tóc, ngẩng đầu nhìn ra cửa, lẩm bẩm:

"Quy tắc Thầy Bói" mà mình tổng kết ra đúng là có hiệu quả, tuần sau... Hắn là tuần sau mình có thể tiêu hóa hết sạch ma dược... Nhưng mình còn chưa biết nên kiểm kết tinh sơn dương xám một sừng Hornaces với hoa hồng mặt người... Có lẽ nên học theo Daly, đệ trình đơn xin đặc biệt...

Nhưng chắc chắn làm vậy sẽ bị cấp trên chú ý... Mà hiện giờ mình chỉ muốn trưởng thành thầm lặng thôi... Tín đồ của hội Cực Quang ở sở cảnh sát đã bị tìm ra, nhưng vẫn chưa biết ngài Z là ai... Henry nói rằng cuối tuần này có thể hoàn thành ủy thác ống khói đỏ... Tiền riêng của mình đã là 7 bảng có lẻ, khỏi phải lo chuyện chi trả khoản tiền cuối nữa... Phần tài liệu nhà ở và nhà trọ mà anh ta đưa cho mình tạm thời không có vấn đề, mà mình thì không thể điều tra từng cái một... Có lẽ nên xem căn nhà có ống khói đỏ nào mới đối khách ở trọ nhỉ? Ừm, ý kiến hay đó."

...

Sau hai ba mươi giây ngồi thư giãn, hắn mặc chiếc quần dài màu xám đen, thắt nơ, đeo túi súng, vứt bộ trang phục luyện tập kỵ sĩ vào trong giỏ giặt, rồi mở cửa đi ra khỏi nhà tắm. Hắn vừa chấm dứt huấn luyện giác đấu chiều thứ Tư không lâu, vẫn còn ở nhà của thầy Gavin.

"Anh khỏe chứ, anh Moretti." Hầu gái việc lật vạt của Gavin vừa đi ngang qua, vội cúi người chào hỏi.

Klein khẽ gật đầu, rồi chỉ vào nhà tắm hãy còn vương hơi ẩm: "Phiền cô dọn dẹp hộ nhé."

"Đây là nhiệm vụ của tôi, quần áo do nữ công giặt hồ xử lý. Sáu giờ cô ta sẽ tới." Hầu gái cúi đầu trả lời.

Nữ công giặt hồ không được bao ăn ở, tiền công cũng thấp, cho nên bọn họ không chỉ làm thuê cho một nhà, mà thường đi nhận quần áo của nhiều nhà ở quanh, hoặc ngày nào cũng vội vàng chạy sô, giặt xong cho nhà này lại chạy tới giặt cho nhà khác, hoặc gom quần áo của các nhà lại giặt một thể, rồi trả lại theo thứ tự. Chỉ khi làm như vậy, bọn họ mới kiếm đủ sống.

Klein không nói nhiều, đi vào phòng khách, chào tạm biệt chủ nhân ngôi nhà đang ngồi trên ghế đu.

Gavin với phần tóc mai đã bạc gật đầu, cảm giác như không có sức sống, trên đùi là một chiếc chần lông mỏng màu nâu, tay thì cầm tờ báo chiều Akhova.

Klein biết người đàn ông đang tắm ánh nắng chiều tà này thật ra mới đầu năm, nhưng dáng vẻ ông ta già nua hết như đã tám, chín mươi tuổi.

Trong khi huấn luyện giác đấu, Gavin vẫn thường im lặng, chỉ mở miệng khi chỉ dạy, chứ không hề có hứng thú tán gẫu chút nào. Klein thì vì mệt mỏi muốn chết nên chẳng có hứng thú bắt chuyện, thành thử mối quan hệ của hai bên vẫn lạnh nhạt như trước.

"Nhìn thầy Gavin biểu diễn, sức mạnh của ông ấy vẫn rất đáng sợ, bộ pháp cũng vẫn nhanh nhẹn, phòng chừng có thể thoải mái đánh cả ba người như mình ấy chứ... Ông ta có tiền lương do sở cảnh sát chi, còn mua một mảnh đất ở vùng nông thôn bên ngoài thành phố Tingen, có thể thu địa tô cố định... Ông ta thuê một đầu bếp, một hầu gái việc vặt, một nữ công giặt hồ... Ở đất nước tham ăn trên Trái Đất, người đàn ông năm sáu chục tuổi mà có gia sản như vậy đã đi du lịch khắp thế giới rồi..."

Klein thu hồi tầm mắt khỏi người Gavin, thầm lắc đầu, sau đó hắn đi tới giá treo đồ lấy mũ phớt và chiếc áo gió mỏng màu đen.

Ăn mặc chỉnh tề, hắn cầm gậy đi ra khỏi nhà, qua con đường lát đá mọc đầy cỏ dại hai bên tới gần cổng.

Cùng lúc đó, hắn thấy một cỗ xe ngựa hai bánh dừng ở bên ngoài hàng rào sắt, và một anh chàng quen thuộc đứng đó.

"Leonard?" Klein nghi ngờ nhìn vị đồng đội Kẻ Gác Đêm với mái tóc rối, thì thào một câu.

Leonard mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen và giày da không móc, đang xoay tròn chiếc mũ trong tay. Thấy Klein đi ra, anh ta mỉm cười hỏi:

"Bất ngờ chưa?"

Bất ngờ lắm.. Klein bỏ qua dáng vẻ không đứng đắn của anh ta, mà nhìn chăm chăm vào cặp mắt xanh biếc kia: "Có chuyện gì à?"

Leonard đội mũ lên đầu, nói: "Đội trưởng cho cậu phối hợp với tôi và Frye, chúng ta sẽ nói chi tiết trên đường đi."

"Ok." Klein theo anh ta bước vào toa xe.

Chờ khi phong cảnh hai bên lướt ra sau, Leonard cầm chiếc cặp tài liệu bên cạnh tung về phía đối diện.

Klein bắt lấy, mở văn kiện ra rồi lật xem cẩn thận.

"11 giờ tối ngày 11 tháng 8, trong viện tế bào ở khu phía tây, Sols, một kẻ đã phá sản, định phóng hỏa tạo ra thảm án, nhưng cuối cùng chỉ thiêu chết bản thân..."

"10 giờ tối ngày 11 tháng 8, công nhân bến tàu Zeder nhảy xuống sông Tasok, kết thúc sinh mệnh bần cùng..."

"8 giờ tối ngày 11 tháng 8, bà Lauwis ở phố dưới của phố Chữ Thập Sắt, sinh sống bằng nghề chế hộp diêm đột phát bệnh tật, chết..."

..

Đọc hai chuyện đầu tiên, Klein hãy còn nghi hoặc, cho rằng những cái chết tương tự là quá bình thường, quá phổ biến, đáng lẽ không nên khiến Kẻ Gác Đêm chú ý, thậm chí sở cảnh sát cũng phải tránh việc lãng phí lực lượng. Nhưng khi đọc xuống dưới, hần dần nhú mày lại.

Lật xem được hai trang, hần đột nhiên ngừng đầu nhìn Leonard, hỏi: "Hình như thế này là quá nhiều?"

Những vụ chết bình thường như này nhiều tới mức khiến người ta phải sợ thì không thể gọi là bình thường được.

Leonard gật đầu một cách đứng đắn hiếm thấy: "Những sự kiện tử vong trong hai tuần qua gấp năm lần bình thường. Lúc thống kê số liệu, tổng cục cảnh sát thành phố Tingen đã phát hiện ra vấn đề này, vội chuyển sang cho chúng ta, cho Kẻ Trường Phạt và Trái Tim Máy Móc. Tuy đã xác minh bước đầu rằng những sự kiện này đều không có vấn đề, nhưng đội trưởng vẫn bắt chúng ta phải điều tra lại một lần nữa, mà kế tiếp thì cần sự trợ giúp của bói toán hoặc nghi thức ma pháp."

Klein nói: "Tôi biết rồi."

Leonard búng ngón tay, nói: "Tôi, anh, và Frye một tổ. Anh ta đang chờ chúng ta ở phố dưới của phố Chữ Thập Sắt. Syja, Loya và lão Neil một tổ, đang điều tra sự kiện tương tự ở khu phía bắc. Đội trưởng ở lại công ty để phòng ngừa điều bất trắc."

"Ừ." Klein gật đầu trịnh trọng, bỗng hắt cợt nhớ một chuyện bèn hỏi: "Tôi có thể về nhà trước, để lại giấy nhả có được không?"

Hắn phải báo hai anh em rằng tối nay hắn có việc, không ăn cơm ở nhà.

Leonard nở nụ cười: "Được chứ, đằng nào cũng tiện đường."

Klein mới bình tĩnh, xem lại những sự kiện tử vong này, muốn tìm được mối liên hệ giữa những thời gian khác biệt, tên tuổi khác biệt và cái chết khác nhau.

Trong lúc nhìn, hắn bỗng nghĩ: Đây chính là nhiệm vụ tập thể đầu tiên của mình sau khi trở thành Kẻ Gác Đêm?

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 119: Phố Dưới Chân Chính

Số 2 phố Hoa Thủy Tiên, thành phố Tingen.

Sau khi để lại giấy nhắn, Klein khóa cửa lại, rảo bước tới chỗ Leonard Mitchell đang đứng chờ hân.

Mái tóc màu đen của Leonard đã dài hơn tháng trước, lại được cắt qua nên trông khá rối. Nhưng dù như vậy, với khuôn mặt ưa nhìn và đôi mắt như ngọc lục bảo kèm khí chất nhà thơ, trông anh ta vẫn toát lên một vẻ đẹp dị biệt.

Quả nhiên, mặt đẹp để tóc gì cũng đẹp... Klein thầm nhạo một câu, rồi chỉ tới phía phố Chữ Thập Sắt: "Frye đang chờ chúng ta ở bên đó à?"

"Ừ." Leonard chỉnh phần sơ mi chưa nhét vào trong quần, như thuận miệng nói: "Anh có tìm được đầu mối gì từ trong tài liệu không?"

Klein cầm gậy bằng tay trái, rảo bước đi dọc theo con phố và đáp:

"Không, cho dù là cách thức hay thời gian tử vong, tôi đều không tìm ra quy luật nào. Anh biết đó, các nghi thức liên quan tới ác ma hay tà thần đều phải có thời gian riêng và cách thức đặc biệt."

Leonard sờ khẩu súng lục chế tạo đặc biệt dưới lớp áo sơ mi bên hông, khẽ cười một tiếng:

"Đó không phải là tuyệt đối. Theo kinh nghiệm của tôi, có tà thần, hoặc có thể gọi là ác ma, thỏa mãn rất dễ dàng, chỉ cần hân rất hứng thú với

chuyện tiếp sau. Hơn nữa những sự kiện tử vong này chắc chắn có một phần trong số đó là bình thường, bắt buộc phải loại trừ những phần bình thường ấy thì mới có được đáp án chính xác."

Klein liếc anh ta một cái, nói:

"Cho nên đội trưởng mới yêu cầu chúng ta điều tra lại, loại trừ những sự kiện bình thường. Leonard, ngữ khí và lời nói của anh nói cho tôi biết rằng anh rất có kinh nghiệm về chuyện tương tự, nhưng anh trở thành Kẻ Gác Đêm chưa tới bốn năm, số vụ án siêu phàm được giao cho chưa tới hai vụ trên tháng, mà phần lớn đều thuộc loại đơn giản, dễ giải quyết."

Hắn luôn cảm thấy người đồng đội Leonard Mitchell này rất kỳ quái và thần bí, không chỉ luôn nghi ngờ hắn, cho rằng hắn là kẻ đặc biệt, mà thường hay tự lằm bằm, lúc thì ngạo mạn, lúc lại lỗ mãng, rồi có lúc lại tỏ ra trầm lắng.

Nghe hắn hỏi vậy, Leonard cười nói:

"Đó là vì anh vẫn còn ở giai đoạn huấn luyện, chưa chính thức vào trạng thái Kẻ Gác Đêm. Cứ mỗi nửa năm Thánh Đường sẽ soạn những vụ án siêu phàm mà các giáo đường giáo khu hay gặp phải thành một bộ sách, cũng chia thành các cấp bảo mật khác nhau. Họ cắt giảm một phần nhất định trong những phiên bản khác nhau rồi phát cho các thành viên tương ứng. Anh vẫn còn ở ngoài khóa thần bí học, có thể xin đội trưởng vào cửa Chianese mượn những bộ sách về các vụ án trước đây."

Klein tỏ ra giật mình, gật đầu nói: "Đội trưởng chưa nhắc tôi chuyện này bao giờ."

Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa có cơ hội bước vào cửa Chianese.

Leonard khẽ cười một tiếng: "Tôi tưởng anh đã quen với phong cách của đội trưởng rồi, không ngờ anh còn ngây thơ chờ anh ấy nhắc nữa chứ."

Nói tới đây, anh ta bổ sung thêm một câu với ý nghĩa khá thâm sâu: "Nếu ngày nào đó đội trưởng nhớ rõ mọi chuyện, không hề quên điều gì, chúng ta phải cảnh giác cao độ đấy."

Điều đó có nghĩa là mất không chế? Klein trịnh trọng gật đầu, rồi hỏi lại:

"Đây là phong cách đặc hữu của đội trưởng à? Tôi tưởng là vấn đề do danh sách "Kẻ Không Ngủ" đưa tới chứ..."

Kiểu thức đêm nhiều khiến suy giảm trí nhớ vậy...

"Chính xác thì đây là phong cách đặc hữu của "Ác Mộng". Khi sự thật và cảnh mơ đan xen vào nhau thường xuyên tới mức khiến người ta không phân rõ đâu là sự thật cần ghi nhớ, đâu là giả, không cần ghi lại trong đầu..." Leonard vốn định nói gì đó, nhưng hai người đã tới phố Chữ Thập Sắt, thấy "Người Nhật Xác" Frye đang chờ ở trạm đón xe ngựa công cộng theo tuyến.

Frye đội một chiếc mũ nỉ viền tròn màu đen, mặc áo gió cùng màu, tay xách một chiếc rương da. Sắc mặt tái nhợt tới mức khiến người ta sợ anh ta sẽ phát bệnh ngã lăn ra đó bất cứ lúc nào. Mà khí chất lạnh lẽo âm u của anh ta khiến người chờ xe xung quanh đều phải đứng ra xa.

Sau khi gật đầu chào nhau, ba người không ai nói gì, im lặng cùng đi qua tiệm bánh mì Slin, rẽ vào phố dưới của phố Chữ Thập Sắt.

Tiếng ồn ào kéo tới, tiếng rao canh hào, cá rán tươi giòn, bia gừng với hoa quả khàn khàn vang lên khắp con phố từ những tiểu thương trên phố, khiến người ta khi đi qua đây không tự chủ được mà đi chậm lại.

Lúc này đã tầm năm giờ, không ít người dồn tới phố Chữ Thập Sắt, khiến đường phố trở nên chật chội. Xen lẫn trong đó là những đứa trẻ lạnh lùng nhìn lom lom vào mọi túi tiền di động.

Klein thường tới nơi này mua đồ ăn sẵn giá rẻ, mà lúc trước hắn còn thuê trọ ở nơi gần đây nên biết rõ về tình trạng nơi này, vì thế hắn nhắc nhở: "Cẩn thận trộm cắp."

Leonard cười nói: "Không phải để ý."

Anh ta kéo áo sơ mi, điều chỉnh túi súng khiến khẩu súng bên hông lộ ra ngoài.

Thế là những ánh mắt nhìn anh ta đều dời đi chỗ khác, người xung quanh cũng dọn ra một con đường.

Klein ngẩn ra, vội đuổi theo Leonard và Frye. Hắn cúi thấp đầu để tránh người quen nhận ra mình. Benson và Melissa vẫn giữ liên lạc với những hàng xóm cũ lúc trước, dù sao bọn họ chuyển đi chỗ không xa.

Đi qua khu vực buôn bán đông đúc kia, ba người đi vào phố dưới thật sự của phố Chữ Thập Sắt.

Người ở đây đều ăn bận những bộ đồ cũ và rách rưới, đồng thời rất cảnh giác với những kẻ xa lạ ăn mặc đẹp đẽ gọn gàng xuất hiện ở đây, lại tỏ ra tham lam như lũ kền kền đang nhìn chăm chăm những miếng thịt thối, sẽ tấn công bất cứ lúc nào. Nhưng khẩu súng kia của Leonard đã ngăn chặn mọi sự ngoài ý muốn có thể xảy ra.

"Chúng ta điều tra từ sự kiện tử vong tối hôm qua trước, bắt đầu từ chỗ bà Lauwis người chế diêm." Leonard giở tài liệu, chỉ vào chỗ cách đó không xa: "Tầng 1 nhà số 134..."

Khi bọn họ bước đi, những đứa trẻ ăn mặc rách rưới nhanh chóng trốn vào ven đường, dùng ánh mắt ngơ ngác, tò mò và sợ hãi nhìn chăm chăm vào bọn họ.

"Nhìn cánh tay với cẳng chân bọn chúng kia, hết như que diêm ấy." Leonard cảm thán một câu, rồi bước vào số 134 ba tầng trước.

Đủ mọi loại mùi xộc vào mũi Klein, hẳn có thể phân biệt được mùi khai nước tiểu, mùi mồ hôi, mùi nấm mốc ẩm ướt và mùi đốt than đá và củi.

Không chịu được mà phải giơ tay che mũi, Klein thấy Beech Mountbatten đợi sẵn ở đây.

Vị cảnh sát trưởng phụ trách con phố xung quanh nuôi chòm râu quai nón màu nâu nhạt, tỏ ra nịnh nọt với Leonard, người đang giữ chức vụ đốc sát.

"Thưa ngài, tôi đã bảo Lauwis đợi ở trong nhà rồi." Beech Mountbatten cười nói với chất giọng có vẻ lạnh lạnh của mình.

Hiển nhiên anh ta không hề nhận ra Klein, người đã trở nên hoạt bát và thể diện hơn hẳn, mà chỉ lo lấy lòng ba vị cấp trên, rồi dẫn bọn họ vào nhà Lauwis ở tầng một.

Đây là một căn nhà phòng đơn, bên trong cùng là một chiếc giường hai tầng, bên phải là bàn với đầy keo dán hay bìa cứng, trong góc thì là cái sọt chất đầy hộp diêm, bên trái là tủ bát cũ kỹ, vừa để treo quần áo vừa để bát đĩa.

Hai bên cửa là bếp lò, bồn cầu và những thứ như củi, than đá. Ở chính giữa phòng là hai chiếc nệm bẩn thỉu. Một người đàn ông quần chiếc chăn rách nát to. Nơi này chật chội tới mức gần như không có chỗ để đứng.

Một người phụ nữ đang nằm trên giường dưới của chiếc giường hai tầng, làn da lạnh và sạm lại, đã không còn sự sống nào. Một người đàn ông ngồi bên cạnh thi thể, ông ta chừng ba mươi tuổi với mái tóc rối đầy dầu, vẻ mặt ủ rũ và ánh mắt dại đi.

"Lauwis, ba vị sĩ quan cảnh sát này tới khám nghiệm thi thể, cũng hỏi anh mấy chuyện." Beech Mountbatten gọi to, không hề để ý rằng có người đang ngủ dưới đất.

Người đàn ông ủ rũ ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi: "Không phải sáng nay đã khám nghiệm và hỏi rồi sao?"

Ông ta mặc bộ đồ công nhân màu lam xám với những miếng vá chi chít.

"Bảo anh trả lời thì cứ trả lời đi, hỏi gì nhiều thế nhỉ!" Beech Mountbatten mắng mỏ ông ta, sau đó cười nói với Leonard, Klein và Frye: "Đây là Lauwis, vợ anh ta ở trên giường, chính là người chết. Sau khi khám nghiệm sơ bộ, chúng tôi kết luận là chết phát bệnh đột ngột."

Đám người Klein nhón chân qua kẽ hở bên cạnh nệm để tới bên giường.

Frye không nói gì, chỉ dịu dàng vỗ Lauwis, ra hiệu cho ông ta nhường chỗ cho anh ta khám nghiệm thi thể.

Klein nhìn người đàn ông ngủ dưới đất, nghi hoặc hỏi: "Đây là ai?"

"Là khách thuê của tôi." Lauwis gãi da đầu, nói: "Mỗi tuần chúng tôi phải trả 3 saule 10 penny cho phòng này, mà tôi chỉ là công nhân bến tàu, vợ thì làm một hộp diêm mới lấy được 2 và 1/4 penny, 1 sọt thì được... Trên 130 hộp ấy. Chúng tôi còn có con, đành phải cho chỗ trống này cho người khác thuê, một nệm chỉ 1 saule một tuần... Một khách thuê khác của tôi thì phụ giúp sắp xếp phong cảnh ở nhà hát, toàn nghỉ sau 10 giờ tối, bán quyền sử dụng nệm vào ban ngày cho anh này. Anh ta là người gác cổng cho nhà hát về đêm, ừm, chỉ cần trả 6 penny một tuần..."

Nghe ông ta giới thiệu, Klein không nhin được mà liếc chiếc sọt ở trong góc. Một sọt là trên 130 hộp, mới kiếm được 2,25 penny, xấp xỉ giá

của hai pound bánh mì đen... Một ngày thì làm được bao nhiêu sọt?

Leonard nhìn xung quanh một lượt, rồi hỏi: "Trước khi chết, vợ ông có biểu hiện gì khác lạ không?"

Vì đã trả lời câu hỏi tương tự nên Lauwis chỉ vào ngực trái rồi đáp: "Từ tuần trước, ừm, có lẽ là tuần trước nữa, vợ tôi thường bảo là thấy khó chịu ở chỗ này, cảm thấy không thở nổi."

Có dấu hiệu bệnh tật? Cái chết bình thường? Klein hỏi xen vào: "Ông có thấy quá trình tử vong của bà ấy không?"

Lauwis hồi tưởng:

"Sau khi mặt trời lặn, cô ấy không làm việc nữa, vì nến với dầu hỏa còn đắt hơn cả hộp diêm... Cô ấy nói là mệt mỏi quá, bảo tôi đi nói chuyện với hai đứa trẻ, còn cô ấy đi nghỉ một lát. Chờ khi tôi quay lại với cô ấy thì cô ấy đã... đã ngừng thở rồi."

Nói tới đây, Lauwis không thể nào che giấu được sự bi thương và đau đớn của mình.

Klein và Leonard lại hỏi thêm vài câu nữa, nhưng không phát hiện yếu tố trái tự nhiên bất bình thường nào.

Hai người liếc nhau một cái, Leonard nói: "Lauwis, phiền ông ra ngoài chờ mấy phút, chúng tôi sẽ khám nghiệm thêm thi thể, tôi nghĩ rằng ông không muốn thấy hình ảnh tiếp theo đâu."

"Vâng, vâng." Lauwis cuống quýt đứng dậy.

Beech Mountbatten đi tới bên cạnh, đá một cái khiến vị khách thuê nệm tỉnh giấc, rồi thô bạo đuổi người ta ra ngoài, còn bản thân anh ta thì đóng cửa lại, canh ở bên ngoài.

"Sao rồi?" Leonard lập tức quay sang nhìn Frye.

"Chết vì bệnh tim." Frye thu tay lại, khẳng định.

Klein ngẫm nghĩ, lấy đồng xu mệnh giá nửa penny ra, dự định xem bói nhanh.

"Bệnh tim của bà Lauwis bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm"? Không, phạm vi quá hẹp, đáp án có thể lừa người rất dễ... Ừm, "Cái chết của bà Lauwis có sự ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm"... Chính là nó!" Hẳn thì thầm như đang tự hỏi, rồi nhanh chóng xác định được câu nói xem bói.

Trong lúc lăm nhăm, Klein đi tới gần thi thể bà Lauwis, đôi mắt sâu dần, hẳn tung đồng xu lên cao.

Khi tiếng vang vọng, đồng xu làm từ đồng thau rơi xuống, vầng vàng rơi vào lòng bàn tay hắn.

Lúc này đây, mặt có đầu vua ở trên. Điều này nói rõ quả thực có yếu tố siêu phàm ảnh hưởng tới cái chết của bà Lauwis!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 122: Ngôi Nhà Mục Tiêu

Trong căn phòng khách nhuộm màu hoàng hôn ở số 2, phố Hoa Thủy Tiên.

Klein quay lưng về phía cửa sổ lỗi, nói với Frye và Leonard:

"Tôi bói ra kết quả rồi. Ở trong cảnh mơ, tôi thấy một ngôi nhà hai tầng màu lam xám. Toàn bộ cửa sổ ở tầng một đóng kín, che bởi vải màn. Đất đai xung quanh nó vài mét đều có màu nâu đen, không mọc một cọng cỏ hay một cây hoa nào. Nó còn có một vườn hoa tối tăm, trông hết như loại thường thấy ở truyện ma. Đặc điểm duy nhất để đánh dấu ngôi nhà này là nó nằm cách một con sông không xa, sông khá rộng. Có thể là sông Tasok hoặc sông Hoy, chỉ có thể điều tra bằng cách loại trừ, mong là còn kịp."

Tasok là con sông lớn nhất vương quốc Ruen, bắt nguồn từ dãy núi Minrminsk ở hướng tây bắc, chảy xuống phía đông nam, đi qua quận Gian Hải, quận Akhova, chảy thẳng qua thủ đô Backlund, rót vào vùng biển gần cảng Pritz. Nó chảy qua có góc tây nam của khu phía tây, và bến cảng phía nam của khu phía nam của thành phố Tingen. Sông Hoy thì bắt nguồn từ núi York ở phương bắc, chảy qua khu đại học ở ngoại ô khu phía đông, đổ vào sông Tasok ở Tingen.

Đây là hai con sông lớn của Tingen, còn lại thì chỉ có thể gọi là suối với lòng suối không được lớn cho lắm.

Nghe Klein kể xong, Frye khẽ gật đầu, đồng ý với ý tưởng của hắn. Khi không có manh mối khác, điều tra loại trừ là phương pháp hữu hiệu nhất!

Đúng lúc này Leonard mỉm cười nói: "Có lẽ chúng ta có thể thu hẹp phạm vi lại."

"Thu hẹp như nào?" Klein cầm chiếc đồng hồ bỏ túi có hoa văn nhỏ, nhíu mày hỏi lại.

Leonard cười ha ha, đáp:

"Với những kẻ phạm tội có kế hoạch và mục đích như này ấy, mục tiêu ban đầu chắc chắn sẽ nằm xa khu vực có dân tể, bắt nguồn từ bản năng theo đuổi sự an toàn. Chờ khi "người sắp chết" ở khu vực khác không còn mấy, khó tìm hơn, hắn mới xem xét khu vực gần mình. Cho nên chúng ta hãy lật lại tài liệu, sàng lọc ra khu vực có số lượng sự kiện tử vong ở mức độ bình thường vào giai đoạn đầu, mà mấy ngày nay lại tăng lên rất nhanh."

Klein nghe mà mắt tỏa sáng: "Một suy luận rất tuyệt!"

Cùng lúc đó, hắn thầm thở dài trong lòng rằng: "Quả nhiên mình chẳng có khiếu làm thám tử gì cả!"

Frye gật đầu, cầm lấy tài liệu trên bàn trà rồi lật ra xem lại.

Mấy phút sau, anh ta nói với giọng trầm hắn: "Quả thực là có khu vực như vậy, hơn nữa chỉ có một."

"Khu nào vậy?" Klein thốt lên.

Frye đưa tập tài liệu dày cộp cho Leonard ngồi bên, khẽ mím đôi môi mỏng: "Khu phía tây?"

Chính là khu phía tây? Klein nắm chặt tay lại, lập tức đề nghị: "Vậy chúng ta đi điều tra góc phía nam của khu phía tây, khu vực đó không lớn cho lắm."

"Tôi đồng ý." Leonard giơ tập tài liệu trong tay lên, phụ họa một cách rất thoải mái như thể người vừa đưa ra ý kiến thu hẹp phạm vi điều tra không phải là anh ta vậy.

...

Cỗ xe ngựa hai bánh nhẹ nhàng và chậm chậm chạy trên con đường có vẻ lầy lội và bẩn thỉu, cách đó không xa là một con sông khá rộng được nhuộm bởi ánh nắng chiều tà.

Klein và Frye chia nhau nhìn ra ngoài từ hai ô cửa sổ, xem xét từng ngôi nhà một. Bọn họ chú trọng vào những ngôi nhà màu lam xám, có vườn hoa tan hoang. Nếu có điều kiện và có thể nhìn tới thì chú ý xem có phải cửa sổ tầng một được che kín bởi rèm không.

Leonard nhàn nhã dựa vào tường xe ngựa, khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian mang theo vẻ phong tình của bản địa.

Những cảnh sắc tối tăm lướt ra sau, Klein bỗng liếc thấy một ngôi nhà hai tầng màu lam xám. Trước ngôi nhà ấy là một vườn hoa tan hoang gây cho người ta cảm giác âm trầm.

"Tìm thấy rồi!" Klein hạ nhỏ giọng.

Hắn còn chưa nói xong, Frye và Leonard đồng loạt chen tới cùng nhìn ra, nhanh như không có sự gián đoạn gì.

Khi khoảng cách giữa xe ngựa và ngôi nhà kia càng ngày càng gần, cảnh tượng tầng một với lớp vải rèm bị kéo che kín hiện ra trong mắt ba Kẻ Gác Đêm.

Khỏi cần xem bói để xác nhận, Klein hoàn toàn khẳng định đây chính là ngôi nhà mà hắn nhìn thấy trong giấc mơ, là nơi lập đàn tế!

Cho dù hắn, Leonard hay Frye đều không bảo dừng xe ngay lập tức, mà để mặc cho phu xe tiếp tục cho xe đi tiếp, lướt qua mục tiêu, rời xa mục tiêu hệt như đi ngang qua.

Tới khi quay đầu lại không nhìn thấy ngôi nhà đó nữa, Leonard mới gọi phu xe bảo anh ta dừng xe lại.

"Klein, anh cho xe quay về phố Zoutelande, gọi đội trưởng tới hỗ trợ thay." Leonard vỗ tay thành tiếng, mỉm cười nhìn đồng đội.

Cảm thấy tôi là gà mờ, không nên xen vào chuyện nguy hiểm như này à? Tên này cũng không tệ... Klein giật mình một cái, chợt hiểu ý của Leonard.

Frye cũng đồng ý: "Cậu vừa mới luyện tập giác đấu, lại theo nghề nghiệp mang tính phụ trợ nữa."

"Tôi biết. Hơn nữa kẻ có thể tạo ra nhiều sự kiện tử vong như vậy để tiến hành nghi thức chắc chắn không dễ đối phó chút nào. Chỉ có đội trưởng mới khiến sự tình không còn đáng sợ nữa..." Klein hít vào một hơi, đồng ý một cách lý trí.

Sau đó hắn nhìn Leonard, rồi nhìn Frye, cố nặn ra nụ cười: "Các anh phải cẩn thận đấy."

"Yên tâm đi, tôi tiếc mạng lắm. Trước khi đội trưởng tới, chúng tôi chỉ giám thị chứ không tới gần đâu." Leonard khẽ cười một tiếng.

Frye không nói gì, chỉ xách rương da lên.

Klein im lặng vài giây, rồi hắn lấy một đồng xu ra, nói: "Để tôi xem bói cho các anh một lần."

Hắn lẩm nhẩm "Chuyện ở nơi này sẽ có kết quả tốt", khi đôi mắt sâu dần thì hắn tung đồng xu lên cao.

Keng!

Đồng xu lăn lộn bay lên rồi rơi xuống lòng bàn tay Klein.

Hắn mở mắt ra nhìn, thấy hình đầu vua ở bên trên, bên thờ phào nhẹ nhõm.

"Đây chỉ là tượng trưng mơ hồ, còn có cách giải mã khác, rằng điều quan trọng nhất đó là cẩn thận và cẩn thận hơn hết." Hắn nói với Frye và Leonard kiểu thầy bói.

Leonard đã quay người đi, nghe hắn nói thế, vừa vẫy tay vừa nhảy xuống xe: "Lải nhải hết như bà nội tám mươi tuổi của tôi vậy..."

Frye thì gật đầu một cách nghiêm túc, xách rương da xuống theo.

Đôi mắt nhìn hai đồng đội đi tới ngôi nhà mục tiêu, Klein sờ khẩu súng trong túi súng dưới nách, nói với phu xe: "Phố Zoutelande."

Phu xe được thuê theo giờ không có ý kiến gì, tiếp tục cho ngựa chạy.

...

Số 36 phố Zoutelande.

Khi Klein bước vào công ty Bảo an Gai Đen, đám người Roxanne hay phu nhân Olean đã tan tằm, khiến nơi này lạnh lẽo và u ám hơn hẳn thường ngày.

Dunn yên vị trên ghế sofa khu vực tiếp khách với chiếc áo khoác gió màu đen trên người. Anh ta không bật đèn khí gas, dường như đã hòa mình vào khu vực không ánh sáng kia.

"Tìm được manh mối rồi à?" Anh ta mở miệng nói với chất giọng dày và ấm, khiến Klein đang tìm kiếm xem đội trưởng ở đâu phải giật nảy mình.

Klein nhanh chóng quay người lại, nhìn vào đôi mắt xám của Dunn: "Vâng, chúng tôi..."

Hắn nhanh chóng thuật lại "suy đoán mạnh dạn" của Leonard, kể lại trọng điểm việc xem bói xác nhận và điều tra thực địa một lượt.

Còn sự tin tưởng của Leonard, cho tới điểm đặc biệt của sự trình bày của hắn tất nhiên thuộc về chuyện không quan trọng.

Thi thoảng Dunn lại hỏi chen một câu. Tới khi kể xong, anh ta đứng dậy, đi tới phía cửa.

"Suýt nữa thì quên, cậu ở lại đây phòng chuyện ngoài ý muốn." Lúc sắp xuống dưới, anh ta bỗng quay đầu dặn một câu.

"Ok." Klein gật đầu trình trọng.

Lúc này, ngoài Cornley đang gác cửa Chianese ra, các Kẻ Gác Đêm khác đều ra ngoài làm việc.

Dunn Smith đi được mấy bậc cầu thang, bỗng dừng lại, vừa ấn mũi vừa nói với Klein ở cửa: "Cậu khóa cửa lại rồi đi cùng tôi. Không phải là để cậu tham gia chiến đấu, một là tới cảm nhận bầu không khí, hai là lúc tìm kiếm và kiểm tra sau cùng có lẽ cần tới sự hỗ trợ của nghi thức ma pháp. Nhớ kỹ, trước khi chuyện kết thúc, cậu bắt buộc phải ở cách xa chúng tôi ít nhất 50 mét, hơn nữa không được phép tới gần ngôi nhà đó!"

Klein giật mình một cái, rồi gật đầu thật mạnh: "Vâng!"

...

Mặt trời đã lặn hẳn xuống dưới đường chân trời, con sông Tasok trở nên tĩnh lặng và đen sì.

Mây đen che phủ mặt trăng đỏ, khiến ngôi nhà hai tầng màu lam xám kia hết như một con quái vật đang núp trong bóng tối.

Vườn hoa trước ngôi nhà yên tĩnh vô cùng, không có chút tiếng động nào, dường như không hề có loài bò sát hay sinh mệnh sống nào cả.

Nhìn cảnh tượng đó, lòng bàn tay Klein toát mồ hôi, rùng mình. Hẳn cảm thấy nơi đó có vô số thứ đáng sợ đang ẩn mình, chờ đợi bữa tiệc đầm máu sắp tới.

Trong sự dõi theo của hẳn, Dunn, Leonard và Frye gần như hòa vào bóng tối cẩn thận tới gần ngôi nhà mục tiêu.

...

Trong phòng ngủ không bật đèn ở tầng hai của ngôi nhà.

Một cô gái trẻ tuổi có khuôn mặt tròn tròn, trông ngọt ngào tao nhã đang ngồi trước bàn trang điểm, nương theo ánh sáng mờ mờ mà nghiên cứu bộ môn chăm sóc làn da rất "phức tạp".

Bên tay phải cô là một gương bạc với lớp vỏ ngoài được mài rất thô, dường như không chiếu ra bóng người nào.

Đột nhiên bề mặt chiếc gương bạc này rỉ ra dấu máu chảy.

Cô nàng Tris ngọt ngào và tao nhã lập tức sa sầm mặt xuống. Cô ta đứng lên, tới cạnh cửa sổ, im lặng nhìn ra ngoài.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 123: Trận Chiến Siêu Phàm

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh, vườn hoa với dây leo bò khắp nơi, trông vừa tan hoang vừa u ám. Nước sông đen sì chảy đi, ánh lên những tia sáng. Các ngôi nhà gần đó đều tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Mọi thứ tĩnh lặng như tờ, hết như đang chào đón bóng đêm kéo tới.

Tris, với ngũ quan nhìn riêng thì không coi là đẹp, nhưng khi nhìn tổng thể lại đẹp dễ khác thường, thu hồi tầm mắt. Cô ta bước nhanh tới cạnh giá để đồ, lấy một chiếc áo choàng màu đen có mũ. Cô ta khoác áo lên người, cài cúc lại, thắt đai lưng, đội mũ trùm lên khiến bản thân trở thành một tên thích khách.

Tris giơ tay phải bôi lên mặt, tức thì khiến khuôn mặt dưới lớp mũ trùm trở nên mờ nhạt và mờ lung. Ngay sau đó cô ta thò tay vào túi trong áo ở bên hông lấy một nhúm bột phấn lóe ra ánh huỳnh quang, sau đó vừa đọc chú ngữ vừa vẩy lên người mình.

Cơ thể Tris bắt đầu biến mất từng tắc một, trông cô ta hết như một bức tranh bút chì bị cục tẩy xóa sạch sẽ.

Sau khi tàng hình xong, cô ta lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ này, đi tới căn phòng đối diện, rồi mở cửa sổ không được lắp rào bảo vệ.

Tris nhẹ nhàng nhảy lên bệ cửa sổ, nhìn xuống mặt cỏ bên dưới, nhìn hàng rào gần như đã tan vào trong đêm tối, thấy "Người Nhật Xác" Frye đang lặng lẽ nhảy qua tường rào.

Cô ta hít vào một hơi thật sâu, nhảy xuống như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng giẫm lên bãi cỏ mà không tạo ra tiếng động nào.

Frye mặc áo gió màu đen, xách khẩu súng lục được chế tạo đặc biệt cẩn thận quan sát xung quanh, tìm kiếm oan hồn hoặc là ác linh có khả năng xuất hiện.

Anh ta có thể nhìn thấy những thứ đó!

Tris lặng lẽ tới gần Frye, vòng tới sau lưng anh ta, tay cầm một con dao găm "sơn màu đen" không rõ là có từ lúc nào.

Phụp!

Cô ta ra tay nhanh như gió giật, lập tức đâm thẳng con dao vào sau lưng Frye.

Nhưng cùng lúc đó, những gì trong tầm mắt cô ta lập tức vỡ vụn như ảo giác.

Tris nhận ra mình vẫn còn đứng trên bệ cửa sổ, vẫn còn nhìn xuống thảm cỏ, xuống hàng rào sắt.

Chỉ là bên ngoài tường rào kia, không chỉ có "Người Nhật Xác" Frye mà còn có Leonard Mitchell đang nhắm thẳng vào cửa sổ. Và cả Dunn Smith đang nhắm mắt, tay đè lên ấn đường, người khẽ khom xuống. Xung quanh người vị đội trưởng Kẻ Gác Đêm này như có những vòng sóng gợn vô hình đang lan ra.

Con người trong mắt Tris co lại, cô ta biết những gì mình thấy vừa rồi là một giấc mơ, mà cô ta thì ngủ từ lúc nào không biết.

Pằng! Pằng! Pằng!

Leonard và Frye bắn tất cả ba phát súng, bắn trúng vào mục tiêu tàng hình mà dường như còn chưa tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Rắc rắc!

Tris hiện hình, đầu tiên là vỡ tung, biến thành mảnh nhỏ của những mảnh gương bạc thô ráp!

Còn trong phòng, sau khi sử dụng pháp thuật thể thân xong, cô ta nhanh chóng dọc theo hàng lang và cầu thang vội vã chạy xuống tầng một.

Vù!

Trong tầng một này, những ngọn gió lạnh lẽo tới mức khiến người ta bị đóng băng thối qua như không bao giờ ngừng. Những bóng dáng vô hình, trong suốt thần thờ và chết lặng di chuyển ở từng góc một.

Không còn tàng hình, mỗi khi Tris đi xuyên qua một thứ trông giống u hồn này, nhiệt độ cơ thể cô ta lại giảm đi một chút. Tới khi đi đến chỗ dàn tế, cô ta không nhịn được mà rùng mình.

Dàn tế là một chiếc bàn tròn, chính giữa có đặt một bức tượng thần được khắc từ xương. Bức tượng này to bằng đầu của một người đàn ông trưởng thành, khuôn mặt được khắc khá mơ hồ, dường như là một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Tóc của cô ta kéo dài tới tận mắt cá chân, sợi nào sợi nấy to và rõ nét, hết như những con rắn độc hay những xúc tu. Mà mỗi ngọn tóc thì mọc ra một con mắt, cái đóng cái mở, rất là nhiều.

Xung quanh bức tượng thần này thì chất đồng những con rối gỗ được làm khá thô sơ, bên trên chúng là những tên tuổi và thông tin tương ứng, ví dụ như Joyce Meyer.

Trên bàn tròn có ba cây nến, đốt cháy lên ngọn lửa màu xanh lục nhạt lay lắt trong ngọn gió lạnh lẽo đang thổi.

Tris cúi người hành lễ với tượng thần, sau đó đọc nhanh chú ngữ. Rồi cô ta gạt đám rối gỗ ra, ấn tắt nến, cầm tượng thần lên.

Ù!

Tiếng gió trở nên thê lương, thổi qua khiến những cửa sổ đóng chặt lung lay dữ dội.

Choang choang! Răng rắc! Những tấm thủy tinh vỡ vụn, gió lạnh lùng không sức sống tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Frye vừa vòng qua một phía khác, không dám xông vào phạm vi dàn tế lập tức rùng mình một cái, chỉ thấy máu lạnh đi, như đang đóng băng, và động tác của bản thân chậm đi hẳn.

Đúng lúc này, mắt cá chân anh ta như bị một thứ vô hình gì đó nắm lấy. Cảm giác còn lạnh hơn lan lên trên. Nếu là người phi phạm ở danh sách 9 khác, có lẽ đã tê dại và cứng ngắc, nhưng là "Người Nhật Xác" nên Frye không lạ lẫm gì với trạng thái tương tự này.

Anh ta đưa miệng súng xuống, bóp cò với thứ bên cạnh mắt cá chân. Đường như anh nhìn thấy kẻ địch, biết hẳn ta đang ở nơi nào.

Pằng!

Một viên đạn săn ma chui vào trong gió, đổi lấy một tiếng rên rỉ thê lương.

Cái bóng vô hình đó tan đi, Frye lấy lại được năng lực hành động tự do.

Còn ở một phía khác, Dunn Smith đang định bò lên tầng hai, tránh việc đối mặt chính diện với dàn tế cũng bị gió lạnh thổi cho đông cứng cơ thể, dừng ở bên ngoài cửa sổ vỡ vụn.

Vù! Vải màn sập màu sau cửa sổ đột nhiên hất lên, trùm lên người Dunn như con quái vật há mồm nuốt lấy con mồi.

Đầu của Dunn bị vải màn như có sinh mệnh kia trùm kín, càng lúc càng chặt, hiện rõ cả miệng cả mũi.

Khi sắp không thể thở được, Dunn giậm chân xuống, hai đầu gối thẳng lên, xoay eo, chỉ dựa vào sức mạnh mà anh ta kéo rách tấm vải màn kia.

Anh ta dùng tay trái túm lấy một góc tấm vải màn rồi kéo nó vút xuống đất.

Pằng!

Anh ta giơ tay bắn một phát về nửa tấm vải màn ở cửa sổ vẫn còn định trùm tới.

Tấm vải màn kia lập tức dừng lại, một vệt đỏ sậm nhanh chóng lan ra.

vù!

Leonard Mitchell đang đọc thơ trên bãi cỏ cũng bị cơn gió lạnh đậm mùi chết chóc phất qua khiến răng khớp va vào nhau vang lên tiếng cộp cộp, làm anh ta khó mà phát ra âm thanh trong khoảng thời gian ngắn.

Đúng lúc này, dây leo bỗng nhiên lan tới, quấn lấy mắt cá chân anh ta. Một bóng đen theo gió mạnh lao tới.

Người cứng ngắc nên Leonard không kịp nổ súng, đành phải vội vã kéo vai, nhấc tay lên.

Phụp! Bóng đen kia nện lên cánh tay anh ta, khiến gai nhọn trên người nó đâm vào da thịt.

Đây là một bông hoa màu đỏ tươi, không biết tới từ chỗ nào.

Bị đau, Leonard vung tay, hất bông hoa có dính máu của mình sang một bên.

Pằng!

Anh ta nhắm ngay dây leo đang quấn mình, bắn một phát súng, khiến nó chảy ra thứ chất lỏng màu đỏ sậm.

Bịch bịch bịch!

Leonard chạy thẳng tới dàn tế trong tầng một, nhắm tới cánh cửa sổ đã vỡ vụn.

Mà vị trí nơi anh ta vừa đứng, dây leo rút đi như đang né tránh một thứ vô hình nào đó.

Tris dùng việc phá hỏng dàn tế, làm gián đoạn nghi thức tạo ra hỗn loạn để tàng hình một lần nữa, cũng giấu được linh thị một cách thành công, thoát khỏi vòng vây đi tới sau lưng ba Kẻ Gác Đêm.

Cô ta chìa tay phải ra. Một ngọn gió lạnh thổi tới, nâng bông hoa có dính máu của Leonard vào trong lòng bàn tay cô ta.

Tris không dừng lại, cầm bông hoa nhanh nhẹn bay ra hàng rào sắt, bỏ trốn tới phía sông Tasok.

Lúc này Leonard đang định bước vào tầng một đột nhiên nghiêng đầu như nghe cái gì đó. Sắc mặt tức khắc thay đổi, anh ta cuống quýt kéo ống tay áo nhìn miệng vết thương vừa bị bông hoa kia đâm vào.

Với thể chất của mình, chỗ vết thương đó đã ngừng chảy máu, chỉ hơi sưng lên.

Vẻ mặt Leonard sa sầm xuống, anh ta nắm chặt ngón trỏ tay trái, chịu đựng rồi rút móng tay xuống!

Khuôn mặt anh ta méo mó vì đau đớn, nhưng không hề dừng động tác lại. Anh ta vừa lăm nhăm gì đó vừa dùng móng tay kia cào miệng vết thương đã kết lại, khiến nó dính máu, sau đó lại nhổ vài sợi tóc quăn vào móng tay kia.

Bờ sông Tasok, Tris di chuyển chậm lại. Một ngọn lửa màu đen và hư ảo bỗng tóe lên từ trong lòng bàn tay.

Ngọn lửa này trườn lên bông hoa, bắt đầu đốt cháy bông hoa đó thành tro bụi.

Làm xong xuôi, Tris mới bước vào trong sông, chìm người xuống làn nước.

Cùng lúc đó, Leonard ném móng tay dính máu được quăn trong tóc ra. Anh ta nhìn nó rơi xuống đất, tự bốc cháy, tỏa ra mùi khét tanh tươi.

Chiếc móng tay kèm cả mấy sợi tóc kia nhanh chóng biến mất, chỉ để lại ít tro bụi.

Leonard thở phào nhẹ nhõm, nhảy vào tầng một từ cửa sổ, nói với Dunn và Frye đang phá đàn tế: "Mục tiêu bỏ trốn. May là mục đích chính của chúng ta là ngăn cản nghi thức."

Dunn thở dài, nhìn đám rối gỗ trên bàn, nói: "Cô ta rất cảnh giác, cũng khá mạnh, đã nhận ra chúng ta tiếp cận từ trước, không thì... Cô ta chỉ ít cũng là người phi phạm danh sách 7. Gửi tín hiệu cho Klein, bảo cậu ta tới đây."

Thông qua sự tiếp xúc gần gũi trong cảnh mơ, anh ta nhận định kẻ địch là nữ.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 124: Công Việc Hậu Cần

Núp trong bóng của ngôi nhà cách đó hơn mấy chục mét, Klein nhìn chăm chăm tòa nhà mục tiêu trong đêm tối, mang máng nghe được tiếng gió rất mạnh, và phân biệt rõ tiếng súng pằng pằng vang lên.

"Nếu địch chạy tới chỗ mình, nên rút súng ra vẽ hay vờ như không thấy đây?" Nghĩ thế, cơ thể hắn khẽ run, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Người phi phạm có thể sử dụng đủ loại thủ đoạn để rút lấy sinh mệnh của người sắp chết chắc chắn không thể chỉ là danh sách 9 hoặc danh sách 8, là kẻ mà một Thầy Bói như hắn không thể đối kháng chính diện được. Cho dù hy sinh bản thân, hắn chưa chắc đã ngăn cản được đối phương, tạo cơ hội cho Dunn và mọi người truy cản.

May là nữ thần Đêm Tối, vị thần chấp chương tai ách dường như nghe thấy lời khẩn cầu của kẻ canh gác "trung thành" của người, nên chẳng có ai bỏ chạy tới phía Klein cả.

Mấy phút sau, hắn nghe thấy tiếng ca bay bổng vang lên từ chỗ tòa nhà mục tiêu. Nghiêng tai lắng nghe cẩn thận, Klein xác nhận đây chính là điệu hát dân gian đầy những câu dung tục mà Leonard Mitchell thường hay ngâm nga.

Phù, hắn thở phào nhẹ nhõm, tay cầm súng tay cầm gậy đi ra khỏi bóng tối tòa nhà, tới gần ngôi nhà mục tiêu.

Bài hát dân gian kia chính là tín hiệu tập hợp mà hắn và đám người Dunn đã giao ước sẵn.

Vừa đi được hai bước, Klein bỗng dừng lại. Hắn gác gậy vào cạnh hàng rào sắt, đổi khẩu súng sang tay kia. Sau đó hắn cởi sợi xích bạc trong cổ tay áo, khiến con lắc thạch anh vàng rủ xuống một cách tự nhiên.

Thay đổi vị trí của khẩu súng và con lắc cảm xạ, chờ khi thạch anh dừng lại, Klein lập tức khép hờ mắt, tiến vào trạng thái minh tưởng, đồng thời cũng đọc câu nói bói toán:

"Giọng hát ban này là ảo giác."

"Giọng hát ban này là ảo giác."

...

Sau bảy lần, hắn mở mắt ra, thấy con lắc chuyển động ngược chiều kim đồng hồ.

"Không phải ảo giác..." Klein yên tâm, quấn con lắc cảm xạ lại, xách gậy nhanh chóng tới gần cổng sắt hình vòm của ngôi nhà mục tiêu. Sau đó hắn đưa gậy sang tay phải, nắm cả gậy cả súng trong một tay.

Hắn giơ tay chạm vào cổng định mở nó ra, bỗng cảm nhận cảm giác lạnh tới tận xương tủy ủa tới, hết như chưa chuẩn bị tâm lý đã bị người nhét cho một cục đá lạnh.

Ai! Klein rút tay về, nhe răng nhếch miệng.

"Chỗ này lạnh như mùa đông vậy..." Hắn nường theo ánh sao yếu ớt với ánh đèn đường đăng xa nhìn vào vườn hoa sau cổng sắt, thấy những dây leo héo rũ, hoa cỏ lụi tàn, không ít lá cây mang theo sương trắng rơi trên nền đất màu nâu đen.

Ghe đấy! Klein thầm cảm thán. Hắn giơ tay gõ ấn đường hai cái mở linh thị.

Hắn giơ tay trái cầm gậy batoong màu đen, dùng nó đẩy cánh cổng khép hờ kia.

Trong tiếng kết, hắn lách người qua, bước lên con đường lát đá nổi thẳng tới ngôi nhà màu lam xám. Hai bên đường là những gốc cây cỏ trông hết như u hồn đang ẩn mình trong đêm tối.

Cảnh tượng này khiến Klein chợt nhớ tới các loại truyện ma với phim ma. Theo bản năng hắn thở chậm dần lại, bước nhanh hơn. Nhưng mới đi được vài bước, vai trái của hắn bỗng bị ai đó vỗ một cái.

Thình thịch! Thình thịch! Trái tim Klein ngừng lại, rồi sau đó đập dữ dội.

Hắn giơ tay phải lên, nhắm khẩu súng tới hướng đó, rồi hắn mới chậm chậm quay người, nhìn sang.

Trong ánh sáng yếu ớt, hắn thấy một cành cây lung lay, suýt thì rơi xuống.

"Thế này là tự dọa chính mình hở?" Klein giật giật khóe miệng, vung gậy đánh gãy cành cây kia.

Hắn tiếp tục bước đi, bên tai bắt đầu vang lên tiếng khóc lẫn tiếng rên rỉ như có như không, con người hắn cũng ánh lên những "cái bóng" trong suốt, mơ hồ và gần như là vô hình.

Cảm nhận được hơi thở của người sống và máu thịt ấm áp, những cái bóng ấy lao tới.

Klein hoảng sợ, lập tức bỏ chạy thẳng tới cửa của ngôi nhà màu lam xám.

Đây chính là bầu không khí mà đội trưởng bảo mình cảm nhận? Quả thật là còn đáng sợ hơn cả lần giúp tước sĩ Deville trước đây... Oán niệm rõ ràng ngu đần hơn "cái bóng" nhiều, bởi chúng không chủ động tấn công... Hẳn vừa nghĩ vừa đi tới chỗ dàn tế trong phòng khách. Đó là một chiếc bàn tròn, bên trên đầy những con rối gỗ thô sơ, ngoài ra còn ba cây nến đã tắt khác.

Dunn Smith đang đứng trước dàn tế, đưa lưng về phía Klein, cầm từng rối gỗ lên quan sát.

"Người Nhật Xác" Frye thì lảng lảng nhìn những "cái bóng" đang lượn lờ, muốn ra tay trấn an chúng nó, nhưng lại xuyên qua người chúng một cách bất lực. Mà chúng lại không tấn công anh ta, dường như đã coi anh ta là đồng loại của mình.

Thấy Klein tới, Leonard Mitchell thay ngữ điệu, giọng anh ta trở nên trầm và hấp dẫn:

"Đó là một buổi sáng yên tĩnh,

Hợp với bi thương càng tĩnh lặng.

Nghe tiếng xuyên thủng lá thu úa tàn,

Và tiếng hạt dẻ nhẹ nhàng rơi."

Trong tiếng đọc thơ chậm rãi và yên ổn, Klein như nhìn thấy một mặt hồ lăn tăn đang phản chiếu ánh trăng, thấy mặt trăng đỏ lảng lảng treo trên bầu trời cao.

Những "cái bóng" ấy bình tĩnh lại, không đuổi theo hơi thở người sống và máu thịt ấm áp nữa.

Dunn đặt rối gỗ trong tay xuống, quay người nói với Klein:

"Đây là một nghi thức nguyên rửa rất đáng sợ, may là chúng ta đã phá hủy nó rồi. Cậu bố trí nghi thức trấn an linh tính còn sót lại trước, sau đó thử thông linh xem có phát hiện được manh mối nào từ chúng nó không."

Phát hiện mình không còn là gánh nặng của đội nữa, Klein lập tức ưỡn ngực, gật đầu nói: "Vâng, đội trưởng."

Hắn bước tới dàn tế, gạt lũ rồi gõ ra khỏi bàn tròn.

Lúc này hắn liếc thấy trên người những con rối gỗ kia đều có những tên tuổi và thông tin khác nhau.

"Đội trưởng, có phát hiện người quen nào không?" Klein thuận miệng hỏi một câu.

Hỏi xong, hắn nhìn Dunn. Dunn nhìn lại hắn, cả hai đều im lặng.

Mình ngổ thật... Sao lại hỏi câu thách thức trí nhớ của đội trưởng như vậy chứ! Klein suýt thì che mặt thở dài.

Nếu là lãnh đạo khác, có lẽ sẽ tìm cơ hội chơi khó mình, may là đội trưởng sẽ quên chuyện này thôi... Thật không biết nên coi chuyện này là ưu hay khuyết điểm đây... Hắn nghĩ, vừa cảm thấy may mắn lại vừa chế giễu.

Sau mười mấy giây im lặng, Dunn dường như mới phân biệt được rõ đâu là thực tại và đâu là cảnh mơ, mới nói: "Có một người mà cậu biết."

"Ai vậy?" Klein dừng động tác bày nến.

"Joyce Meyer, người sống sót trong vụ thảm án tàu Cỏ Linh Lăng." Dunn đáp ngắn gọn.

Joyce Meyer? Vị hôn phu của Anna... Klein lập tức nhớ tới việc dường như Sols ở trại tế bần bị người ta xúi giục dẫn dắt, thế mới bộc phát từ trước, nảy sinh ý đồ phóng hỏa.

Hắn thu tay phải lại, trầm giọng nói: "Kẻ Xúi Giục" Treece? Hắn dùng sinh mệnh người sắp chết làm tế phẩm định nguyên rửa tất cả người sống sót trong vụ thảm án tàu Cỏ Linh Lăng? Bởi vì hắn không biết là ai đã phát hiện vấn đề và báo cảnh sát..."

Mà nếu Treece trực tiếp ra tay trả thù thì không thể giết hết toàn bộ mục tiêu sinh sống rải rác trong một lần được, cùng lắm là sau hai ba vụ hắn sẽ bị Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt và Trái Tim Máy Móc chú ý, đánh mất cơ hội tiếp tục gây án... Klein gần như tưởng tượng ra lý do vì sao đối phương lựa chọn như vậy.

Dunn gật đầu, sau đó lại lắc đầu rồi nói:

"Không phải tất cả người sống sót, là toàn bộ người sống sót ở thành phố Tingen. Nghi thức nguyên rửa của hắn chỉ có thể ảnh hưởng tới đám người trong phạm vi này. Mặt khác, kẻ chủ trì nghi thức này là nữ, không phải Treece."

Klein khẽ nhú mày:

"Có lẽ là kẻ mà hội Linh Tri phái tới giúp Treece? Ủm, nguồn gốc của hội Linh Tri có lẽ là dính líu tới giáo phái Ma Nữ, nên việc kẻ mạnh mà họ phái tới là nữ là chuyện bình thường."

Dunn cười cười, nói với chất giọng thuần hậu: "Tôi đồng ý với suy đoán của cậu. Tuy rằng nơi này chỉ có cô ta chứ không thấy Treece đâu, nhưng có thể suy đoán ra rằng bọn họ không ở cùng một chỗ, hoặc là Treece đang đi tìm thêm người sắp chết khác."

Klein không nói gì thêm, hắn bày xong ba cây nến, lấy tinh dầu Trăng Tròn và đàn hương đỏ sậm, nhanh chóng bày biện xong dàn tế.

Sau khi dùng muỗng bạc tạo ra bức tường đóng kín hắn bắt đầu khẩn cầu tới "Nữ thần Đêm Tối, lãnh chúa của giấc ngủ ngon và sự yên tĩnh",

hoàn thành việc trấn an các "u hồn" trong và ngoài nhà.

Tiếc là tới phần thông linh tiếp theo, Klein chỉ nhìn thấy một ít hình ảnh lúc còn sống của những linh tính đó, chứ không lấy được manh mối hữu dụng nào.

Sau khi khiến những "u hồn" này thật sự yên giấc trong đêm tối, hẳn kết thúc nghi thức, cởi bỏ bức tường linh tính, rồi lắc đầu nói với Dunn, Leonard và Frye: "Chỗ này bị sự gián đoạn nghi thức phá hủy rất nghiêm trọng, làm mất hình ảnh còn sót lại của chủ nhân của nó."

Dunn không để ý lắm, chỉ vào cầu thang: "Chúng ta lên tầng hai tìm thử xem sao."

"Vâng." Klein và hai người kia lập tức đồng ý.

Ba Kẻ Gác Đêm men theo cầu thang lên tầng hai, rồi phân công nhau điều tra từng gian phòng một.

Cuối cùng, bọn họ hội hợp lại trong một căn phòng ngủ thoang thoang mùi hương, thấy đồng quần áo bừa bộn chất thành đống và những chiếc hộp chưa đóng nắp.

"Đây là đồ trang điểm à?" Dunn cầm một hộp lên từ bàn trang điểm, đưa lên mũi ngửi rồi thuận miệng hỏi một câu.

"Nói đúng ra là sản phẩm bảo vệ da, sau thời Russel đại đế, chúng không bị gọi lung tung nữa." Leonard cười sửa lại: "Đội trưởng, là một quý ông, anh phải biết về những kiến thức thông thường nhé."

Klein không tham gia cuộc thảo luận của bọn họ, mà quăng mắt về phía chiếc gương trên bàn trang điểm.

Chiếc gương này có vết nứt khá rõ, với một số mảnh vỡ rơi trên mặt thảm.

"Người phi phạm kia bỏ chạy khá vội, nên chưa phá hoại hết tất cả..."
Hắn bỗng nói: "Có thể thử một lần."

"Giao cho cậu đấy." Dunn nói đầy tin tưởng.

Klein nhanh chóng cầm nến lên từ dưới tầng một, rồi đốt cháy nó ngay trước tấm gương vỡ tan tành kia.

Trong ánh nến lay lắt, hắn lại lấy những thứ như tinh dầu Trăng Tròn, tạo ra bức tường linh tính.

Làm xong xuôi, Klein đứng trước tấm gương đang phản chiếu ánh sáng của ba ngọn nến, thì thầm bằng tiếng Hermes:

"Tôi khẩn cầu sức mạnh đêm tối,

Tôi khẩn cầu sức mạnh bí ẩn,

Tôi khẩn cầu sự chiếu cố từ nữ thần,

"Khẩn cầu chiếc gương này được khôi phục như cũ trong chốc lát, khẩn cầu nó chiếu ra hình ảnh tất cả người từng soi vào gương trong một tháng qua."

...

Khi chú ngữ được đọc ra, một cơn gió xoáy mạnh bỗng dấy lên bên trong bức tường linh tính. Những mảnh vỡ của gương được cuốn lên, lấp lại vị trí cũ của chúng.

Chiếc gương kín đầy vết nứt ánh lên ánh sáng u tối. Khi Klein giơ tay vuốt ve, nó lập tức phản chiếu ra hình ảnh một người, nhưng không phải là

Klein, người đang đứng trước nó.

Đó là một cô gái trẻ tuổi có khuôn mặt tròn tròn, trông ngọt ngào và tao nhã. Có lẽ là gương bị phá vỡ, hoặc là do sự phản phệ tới từ việc cắt ngang nghi thức cũng ảnh hưởng tới cả tầng hai, nên ngũ quan của cô ta khá mơ hồ, không thể thấy rõ khuôn mặt như nào.

Nhưng dù như vậy, Klein vẫn thấy trông cô ta quen thuộc một cách khó hiểu.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 125: Ý Tưởng Của Kẻ To Gan

Khi đối mặt với "cảm giác quen thuộc khó hiểu", người phi phạm ở danh sách 9 có lẽ sẽ cố gắng nhớ lại, hoặc là xem nhẹ rồi quen đi. Nhưng Thầy Bói thì khác. Klein chấm dứt nghi thức, cởi bỏ bức tường linh tính, lấy một tờ giấy ra rồi viết câu nói xem bói:

"Nguồn gốc cảm giác quen thuộc vừa rồi."

Ngay sau đó hắn ngồi lên giường, vừa cầm tờ giấy vừa lẩm nhẩm câu nói.

Sau bảy lần, đôi mắt hắn trở nên sâu sắc. Hắn mượn dùng mình tưởng tiến vào giấc ngủ, "đối thoại" với linh tính của bản thân.

Trong thế giới mơ hồ và méo mó, Klein thấy một cỗ xe ngựa và cô gái trẻ tuổi mặc chiếc váy dài màu xám trắng. Cô ta có mái tóc đen dài mềm mại, khuôn mặt tròn tròn, với khí chất tao nhã và ngọt ngào, cơ thể khe khẽ run rẩy một cách không bình thường.

Hình ảnh vụt lóe, Klein lại thấy cô gái xinh đẹp này đang ở chợ đen, ngồi với tư thế trông rất tục tằn nói chuyện gì đó với người ta.

Cảnh mơ nhanh chóng phai màu, Klein tỉnh lại, hiểu vì sao mình cảm thấy quen thuộc với hình ảnh hiện ra trong gương.

Hắn đã từng gặp cô ta trong hiện thực!

"Lần đầu là ở phố Hoa Thủy Tiên, khu vực gần khu vực phố Chữ Thập Sắt. Mà khi ấy đội trưởng đang đuổi bắt "Kẻ Xúi Giục" Treece ở phố dưới của phố Chữ Thập Sắt... Xem ra hai việc này có mối liên quan nhất định nào đó..." Klein trầm tư vài chục giây. Hắn lại bày biện nghi thức, khấn cầu nữ thần rồi vẽ hình ảnh kẻ địch trong ấn tượng ra giấy.

Đám người Dunn im lặng chờ đợi, không hề nói xen vào. Mãi tới lúc này bọn họ mới xúm lại, nhìn kỹ bức tranh.

"Cậu từng gặp cô ta rồi à?" Dunn hỏi.

Klein khẽ gật đầu, trả lời ngắn gọn: "Vâng, tối hôm các anh đuổi bắt "Kẻ Xúi Giục", tôi gặp cô ta ở trạm chờ xe ngựa ở phố Hoa Thủy Tiên, gần với phố Chữ Thập Sắt."

"Có lẽ cô ta chính là kẻ địch vừa rồi, đồng lõa của Kẻ Xúi Giục." Dunn gật đầu, như đang tự hỏi.

Lúc này Leonard bỗng ồ lên một tiếng: "Chẳng lẽ mọi người không thấy bức tranh này rất quen thuộc à? Cô ta trông rất giống "Kẻ Xúi Giục" Treece!"

Klein giật mình, lập tức quăng mắt về phía tờ giấy, nhìn thật kỹ bức tranh cô gái trẻ tuổi này một lần nữa.

"Ừ, đúng là giống thật, mặt tròn, mắt hẹp và dài, khí chất tao nhã..." Càng nhìn hắn càng thấy Leonard nói rất có lý, chỉ là khi ngũ quan của "Kẻ Xúi Giục" Treece tổ hợp lại trông khá tầm thường, mà cô gái này thì có thể gọi là xinh đẹp.

Klein ngẩng đầu liếc Leonard một cái, thấy đối phương nhướn mày ám chỉ hắn.

Ý gì đấy? Hắn ngơ ngác và mơ hồ.

Dunn Smith suy nghĩ, rồi đoán: "Có lẽ cô ta là chị em của "Kẻ Xúi Giục", cũng gia nhập hội Linh Tri hoặc giáo phái Ma Nữ."

Thấy Klein không hiểu ý mình, Leonard thăm thở dài rồi nghiêm trang nói: "Tôi có một ý tưởng to gan."

"Ý tưởng gì?" Dunn hỏi.

Leonard đáp một cách rất trực tiếp: "Tôi nghi ngờ cô ta chính là "Kẻ Xúi Giục" Treece!"

"Cái gì?" Frye kinh ngạc thốt lên.

Dunn thì khẽ cau mày lại: "Ý của cậu là, thực ra "Kẻ Xúi Giục" Treece là nữ, hoặc là giả trang làm nữ. Không, khi tiếp xúc cảnh mớ, tôi có thể khẳng định cô ta là nữ."

Dẫu sao đã từng gặp qua lắm kiểu tưởng tượng và những tình tiết không thể tưởng được, lại nhìn thấy bức tranh, nên hăn lập tức có suy đoán khác: "Chẳng lẽ "Kẻ Xúi Giục" Treece biến thành nữ?"

Như vậy là có thể giải thích cho rất nhiều chi tiết rồi. Ví dụ như tại sao manh mối về Treece lại đột nhiên đứt đoạn, cho dù bói toán cũng không thể lần ra được dấu vết nào. Đó là vì đối tượng mục tiêu đã thay đổi về bản chất! Vấn đề duy nhất là, làm sao hăn có thể biến thành nữ, mà trông có vẻ rất thoải mái... Mà sau khi biến thành nữ, khuôn mặt hăn trông không tệ. Không, theo lương tâm thì khá là đẹp... Klein bắt đầu suy nghĩ lan man.

Leonard vui mừng gật đầu: "Đúng, đây chính là ý tưởng của tôi. Điều này có thể giải thích một cách hoàn hảo cho việc "Kẻ Xúi Giục" Treece đột nhiên mất tích, cũng phù hợp với đặc điểm là giới cao tăng của giáo phái Ma Nữ đều là nữ giới."

"..." Dunn và Frye tạm thời không nói nên lời.

Dẫu cho gặp phải không ít quái vật, hay không ít chuyện thần kỳ, nhưng đây là lần đầu bọn họ thấy được sự biến hóa như thế này!

"Ý của cậu là, có không ít nhân vật cấp cao của giáo phái Ma Nữ từng là nam giới?" Dunn hỏi ngược lại một câu, nhưng chưa được trả lời thì anh ta đã nói tiếp: "Quả thực có khả năng như vậy... Điều này có lẽ là do bọn họ, không, do đặc điểm của ma dược."

Klein nghe mà phần thân dưới lạnh lẽo, cảm thấy ma dược sanh sách Ma Nữ đúng là hại người!

"Hy vọng danh sách "Thầy Bói" không có loại ma dược chơi nhau như này... Không, chắc chắn là không, chỉ nghe cái tên đường tắt Ma Nữ là biết có gì đó không đúng rồi... Nhưng mình không biết danh sách 1 tương ứng của "Thầy Bói" là gì..." Theo bản năng hần bắt đầu cầu nguyện tới Nữ thần.

"Ma dược còn có thể làm ra chuyện như vậy?" Frye vẫn cảm thấy không tin.

Leonard nhún vai cười nói: "Cho dù là ma dược danh sách thấp vẫn có thể khiến người ta phát sinh ra biến hóa thần kỳ, dẫu sao đều từng tới từ Chúa Sáng Thế cả."

Lúc này, Dunn bỗng quay sang nhìn Klein: "Cậu thử bói vị trí hiện tại của mục tiêu xem sao."

"Vâng."

Klein đi tới trước đồng váy bày lộn xộn, cảm thấy rất phức tạp mà cầm một chiếc lên, bày ra trên thảm.

Hắn đặt gậy lên trên, vừa nhớ lại đặc điểm khuôn mặt của mục tiêu và thông tin tương ứng, vừa lẩm nhẩm câu nói xem bói:

"Vị trí của Treece, à không, Tris..."

"Vị trí của Tris."

...

Sau bảy lần, đôi mắt nâu của Klein biến thành màu đen, gió đột nhiên xoáy lên xung quanh.

Tay trái của hắn rời khỏi đầu gậy chống, khiến nó bắt đầu lung lay. Nhưng nó không hề đổ xuống mà đứng thẳng lại như trước.

"Bị quấy nhiễu..." Klein trầm giọng nói.

Bị như vậy nghĩ là phương hướng của bọn họ không sai! Cô gái vừa rồi có lẽ chính là "Kẻ Xúi Giục" Treece, không, là Tris!

Thấy vậy, Dunn khe khẽ gật đầu: "Không hổ là giáo phái Ma Nữ, từng phát triển rực rỡ trên vũ đài lục địa ở kỷ nguyên trước..."

Bởi vì Treece biến thành Tris nên anh ta đoán rằng đối phương không phải thành viên của hội Linh Tri, mà là của giáo phái Ma Nữ.

Nhìn quanh một vòng, Dunn thở dài rồi nói: "Chúng ta có thể truy xét từ những chỗ khác, ví dụ như nguồn gốc của những bộ váy này, ví dụ như chủ nhân ngôi nhà. Cũng có thể khiến sở cảnh sát phái người điều tra ga tàu hơi nước và bến cảng."

Quả thực khi làm như vậy thì có thể tra ra manh mối, nhưng cũng vì thế mà Tris có đủ thời gian để thoát khỏi Tingen... Ừm, khi về nhà mình có thể lên sương xám thử một lần nữa... Klein rất đề phòng kẻ động tí là tạo ra những vụ thảm án với thương vong quy mô lớn như Tris, hắn rất muốn tìm được cô ta ngay lập tức để xử quyết tại chỗ.

"Leonard, cậu tới sở cảnh sát, triệu tập người tới xử lý chuyện tiếp sau. Klein, cậu có thể về nhà nghỉ ngơi rồi..." Nói tới đây, Dunn khẽ day huyệt thái dương. Anh tạm dừng vài giây, rồi nửa kiểm tra nửa chỉ đạo mà hỏi Klein: "Nếu để cậu chỉ huy chuyện vừa rồi, cậu sẽ xử lý như nào? Giả sử đội viên của cậu là tôi, Leonard và Frye."

Klein nhú mày lại, suy nghĩ mười mấy giây rồi đáp:

"Tôi sẽ dùng phương pháp bói toán xem nghi thức có hiệu lực trong thời gian ngắn hay không. Nếu đáp án là phủ định, tôi sẽ giám thị chứ chưa vội tiếp cận, sau đó phái người thông báo cho sở cảnh sát, cho quân đội trú đóng gần đây, triệu tập chỉ ít năm hỏa pháo, oanh tạc cả ngôi nhà này, san phẳng luôn dàn tế và nơi ẩn náu của Tris. Một là cô ta trốn trong đó rồi bị nổ tung banh xác, hai là mạo hiểm lửa đạn chạy trốn, mà làm như vậy thì dễ bị bại lộ. Trước đó tôi sẽ khiến các anh canh gác ở những nơi khác nhau..."

Càng nói hăng càng hưng phấn, cảm thấy biện pháp này hữu hiệu và đơn giản, thô bạo và rõ ràng, rất an toàn và ổn thỏa!

Nghe hẳn nói như vậy, Dunn, Leonard và Frye nghệt ra, hồi lâu không ai nói câu nào.

"Ây, đội trưởng, biện pháp này không tốt à?" Trong cơn hưng phấn, thấy mọi người phản ứng như vậy, Klein lập tức thấy lòng bồn chồn.

Dunn im lặng vài giây rồi nói:

"Không, cách này rất tốt, chẳng qua phải thêm một điều kiện tiên quyết là xác nhận xem khi dàn tế bị phá hoại có tạo nên hậu quả còn nghiêm trọng hơn không... Haiz, chúng tôi làm Kẻ Gác Đêm đã lâu, nhiều khi đã quen với việc dựa vào bản thân, dựa vào năng lực phi phàm, vào súng ống tương ứng, cũng quen việc không cho người bình thường tiếp xúc với sự kiện siêu phàm..."

Ok, mình vẫn là kẻ ủng hộ trung thành với trò dùng hỏa lực diệt sạch... Klein thầm bồi thêm một câu trong lòng.

...

Trong bóng tối u ám, Klein và Leonard đi chừng 500 mét mới thấy trạm đón xe ngựa công cộng.

Bọn họ chờ xe một lát, rồi sau đó mới về tới phố Chữ Thập Sắt. Một người tới một sở cảnh sát gần đó, người kia đi về phố Hoa Thủy Tiên.

Khi tới trước cửa nhà mình, Klein sửa sang lại quần áo, xác nhận là trông mình không kỳ quái rồi mới lấy chìa khóa mở cửa ra.

Dưới ánh đèn khí gas sáng ngời trong phòng khách, Melissa thì học bài còn Benson thì đọc sách, yên tĩnh và ấm áp.

Ban ngày Benson đã phải chạy ngược chạy xuôi, đã rất vất vả, về tới nhà lại còn kiên trì học tập, đúng là một người có nghị lực... Mình thì chịu, giờ mình chỉ muốn đi nằm thôi... Klein liếc ông anh một cái, mỉm cười giơ tay chào.

Benson cười nói: "Giờ anh đã biết lương cao cũng có cái giá của nó cả."

"Trên thế giới này, bất cứ chuyện gì đều có giá, muốn thu hoạch thì phải trả giá." Klein vừa nói vừa gác gậy batoong lên chiếc kệ đặt gần cửa.

"Hình như Russel đại đế từng nói những lời này rồi?" Melissa dừng bút lại, ngẩng đầu lên.

Học viện Kỹ thuật thành phố Tingen khác với đại học và trường công, nghỉ hè hàng năm chỉ có hai tuần từ cuối tháng bảy tới đầu tháng tam. Chờ khi giai đoạn nắng nóng nhất qua, bọn họ lập tức khôi phục việc học.

"VẬY Ờ? Anh không biết nữa..." Klein trả lời với vẻ mặt cứng ngắc.

Hắn vừa bỏ mũ xuống vừa đi tới cầu thang, định nhanh chóng lên sương mù bói vị trí hiện tại của Tris.

Đột nhiên hắn nghe thấy bụng mình vang lên tiếng ùng ục, cảm giác đói khát hiện lên rõ rệt.

"À đúng rồi, mình còn chưa ăn tối... Nhưng mình đã nói rõ trong giấy nhắn là công ty Bảo an sẽ cung cấp cơm, nên không cần để phần... Đội trưởng đúng là, lại quên chuyện này..." Vẻ mặt Klein thay đổi mấy lần, định vờ như mình đã ăn no.

Đúng lúc này Melissa liếc hắn một cái, rồi chỉ vào phòng bếp, nói: "Em để lại cho anh một miếng sườn cừu, một bát canh rau dưa với mấy chiếc bánh đó."

Nói xong, con bé lại cúi đầu nhìn sách giáo khoa, lẩm bẩm như đang thì thào: "Em cảm thấy cơm công việc sẽ không ngon, khiến người ta không muốn ăn..."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 126: Xem Bói Không Phải Thứ Vạn Năng

Em à, em đúng là nhọc lòng rồi, không, phải nói là suy xét quá cần thận! Klein nghe mà phấn chấn, lập tức cười nói:

"Melissa, sự lo lắng này của em đúng là chí lý. Anh quả thật vẫn thấy đói, ừm, để anh tắm rửa qua đổi bộ đồ khác đã."

Tuy là hắn đã lạng lẽ nuốt nước bọt, nhưng chuyện tìm kiếm tung tích "Kẻ Xúi Giục" Treece còn quan trọng hơn! Ai biết được liệu kẻ đó có tiếp tục làm những chuyện điên rồ hơn để trả thù xã hội không!

"Vâng." Melissa không hề ngẩng đầu lên mà tiếp tục học.

Bịch bịch bịch, Klein nhanh chóng lên tầng hai, bước vào phòng ngủ.

Hắn khóa trái cửa lại, cởi áo khoác, tháo túi súng dưới nách ra, rồi lấy con dao bạc đơn giản ra từ trong ngăn kéo.

Sau khi dùng bức tường linh tính khóa kín căn phòng, hắn hít vào một hơi thật sâu làm cho tâm tình mình ổn định, rồi đi bốn bước ngược chiều kim đồng hồ. Kèm theo chú ngữ như "Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn", và đã ngày càng quen với những lời nói mê điên cuồng như muốn xé rách tinh thần, Klein lại xuất hiện trong cung điện nguy nga trên sương mù xám.

Vì hôm nay đã sử dụng quá nhiều nghi thức nên hắn mệt mỏi day huyệt thái dương, rồi khiến một tấm da dê màu nâu vàng xuất hiện trên chiếc bàn dài.

Klein ngẫm nghĩ, chiêm chước rồi viết câu nói xem bói: "Vị trí của Tris."

Hắn không rõ cái tên này có chính xác không, nhưng đã có đặc điểm khuôn mặt và những chi tiết rõ ràng dẫn đường.

Klein cầm tờ giấy da dê, ngả người tựa vào lưng ghế, hồi tưởng lại những chuyện có liên quan tới Tris trước, sau đó mới lẩm nhẩm câu nói xem bói bảy lần.

Hắn khiến tinh thần trống rỗng, nhắm mắt lại, dựa vào minh tưởng nhanh chóng tiến vào cảnh mơ.

Trong cảnh tượng hư ảo mênh mông sương khói, hắn thấy đầu tàu hơi nước phụt ra khói đặc và tia lửa, thấy ghế đôi bằng da và toa xe sạch sẽ.

Tris tao nhã ngọt ngào với khuôn mặt tròn, đôi mắt hẹp dài đang ngồi ngay gần cửa sổ. Trên chiếc bàn trước mặt cô ta là chiếc mũ gắn dải lụa màu đen.

Klein cần nhận phân biệt để nhìn số tàu, nhưng không thể nhìn rõ.

Không lâu sau, hắn không thể chịu được nữa, phải rời khỏi cảnh mơ. Thứ đập vào mắt là chiếc bàn đồng thau cũ kỹ loang lổ với những ngôi sao đỏ sậm hư ảo.

"Chỉ có thể xác định là Tris đang ngồi tàu hơi nước rời khỏi Tingen chứ không có manh mối gì hơn... Haiz, xem ra không gian thần bí này chỉ giúp ta loại trừ được sự quấy nhiễu, chứ chẳng tăng cường trình độ bói toán của mình gì hết..." Klein dùng ngón tay gõ lên bàn, suy nghĩ tới hành động tiếp theo.

Thông qua lần xem bói này, hắn hoàn toàn khẳng định mục tiêu chính là "Kẻ Xúi Giục" Treece, nhưng trong khi đối phương đã rời khỏi Tingen,

hắn không biết kết quả xem bói vừa rồi liệu có giúp được gì cho Dunn không.

"Đội trưởng nói rồi, sẽ gửi điện tín cho Backlund, cảng Anmmat, các trạm dừng chính của đường sắt khiến cả nước truy nã Tris... Thôi mình không báo kết quả xem bói lần này nữa, tránh bị nghi ngờ...." Klein nhanh chóng quyết định, bởi vì mặc kệ là hắn có nhắc không thì Dunn đều sẽ dùng phương thức chính xác nhất để sắp xếp chuyện tiếp theo.

Mà trong lúc dùng xem bói cảnh mơ không thể thấy rõ được số tài, các phương pháp khác như con lắc cảm xạ cũng không nhận được kết quả hữu hiệu gì, cho dù là dùng cách loại trừ theo thứ tự. Vụ ống khói màu đỏ cũng là như thế.

Lúc này hắn cảm thấy tinh thần rất mệt mỏi, nên không ở lại trên sương xám thêm nữa, mà dùng linh tính phủ lên bản thân rồi mô phỏng cảm giác rơi xuống.

Chờ khi "trở lại" căn phòng, đầu hắn đã kín đầy những miếng sườn cừu béo ngậy.

"Bắt buộc phải thả ít thì là nữa... Ca ngợi nữ thần!" Klein nuốt nước bọt, nhanh chóng cởi bỏ bức tường linh tính rồi mở cửa phòng.

...

8 giờ 40 phút ngày hôm sau, hắn xách gậy bước vào công ty Bảo an Gai Đen.

"Chào buổi sáng, Klein, tin tốt đây!" Sau quầy tiếp đãi, Roxanne hưng phấn vỗ tay.

Klein mắt sáng ngời, nói: "Bắt được Tris rồi à?"

"Tris? Là ai vậy?" Roxanne mặc váy màu xanh nhạt ngơ ngác hỏi.

"... Cô không cần phải biết cô ta đâu. Tin tốt gì vậy?" Klein chuyển đề tài.

Roxanne cười sáng lạn đáp: "Đã có phê chuẩn cho đơn xin của đội trưởng rồi. Sở cảnh sát điều hai nhân viên cảnh sát từng tiếp xúc với sự kiện siêu phạm tới làm nhân viên văn chức! Tôi sắp không phải thức đêm thường xuyên rồi, ca ngơi nữa thần!"

"Đúng là một tin tốt!" Klein chân thành hòa theo.

Sau khi hàn huyên vài câu với Roxanne, hắn đi qua tường ngăn xuống lòng đất, định tiếp tục khóa thần bí học.

Lúc đi ngang qua văn phòng của đội trưởng và phòng giải trí của Kẻ Gác Đêm, hắn liếc nhìn vài lần, thấy đám người Dunn, Leonard đều ở đây. Điều này cho thấy việc tìm kiếm và điều tra của tối hôm qua không có kết quả, đành phải giao cho sở cảnh sát để bọn họ làm những công việc rườm rà sau đó.

Klein vốn định tìm đội trưởng tán phét vài câu để nắm bắt tình hình mới, nhưng thấy anh ta đang bận rộn viết bản thảo, gửi điện tín, đành phải lặng lẽ bước đi, không dám quấy rầy, chờ trưa thì hỏi lại.

Hắn men theo cầu thang xuống lòng đất, thấy những chiếc đèn khí gas hai bên với phần lồng bằng kim loại, thấy ánh sáng chiếu qua lớp thủy tinh kèm hành lang lạnh lẽo yên tĩnh bất biến.

Hít thở làn gió nhẹ mát mẻ, Klein đi được vài bước rồi đột nhiên dừng lại.

Hắn quay phắt sang nhìn ánh đèn khí gas, mày dãn cau lại.

Hắn phát hiện mình phạm phải một sai lầm mang tính thường thức, vốn được tạo ra bởi tri thức phổ thông ở Trái Đất!

Trong bói toán trên sương mù tối hôm qua, Klein thấy Tris lên tàu hơi nước đi xa, vì vậy theo bản năng hắn cho rằng chuyện này đã xảy ra rồi. Nhưng, đèn điện vẫn chưa được phát minh ra trên thế giới này, hay những thứ tương tự. Khi trời tối gần như chẳng có tàu hơi nước chở khách nào chạy cả, mà vì đã đi xe lửa ban đêm quen rồi nên hắn mới bỏ qua chi tiết này!

Nói cách khác, đây không phải chuyện của tối hôm qua, mà là hắn đã dự đoán được hình ảnh của tương lai!

Klein căng thẳng trong lòng, bước qua bước lại, rồi chạy bịch bịch lên tầng.

Hắn gõ cửa phòng giải trí, thấy Leonard đang ngâm thơ bên cửa sổ với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bỏ qua Cornley, Loya và Syja Tron đang đánh bài, Klein nhìn Leonard rồi nói: "Tôi có một vấn đề cần hỏi anh."

"Chẳng lẽ anh muốn học kỹ xảo khiến các quý cô và quý bà vui vẻ à?" Leonard đặt cuốn "Tuyển tập thơ Russel" xuống, chọc ghẹo một câu.

Anh ta đi ra khỏi phòng giải trí, theo Klein tới giữa cầu thang xuống lòng đất, rồi nhìn thẳng vào mắt Klein và khẽ cười nói: "Xem ra tối qua anh đã có một lần xem bói rất hiệu quả nhỉ."

Klein không giải thích mà hắn nói thẳng: "Tôi bói ra Tris đi tàu hơi nước."

Trải qua lần nói chuyện thẳng thắn tại trại tế bần ở khu phía tây, hắn đã không ngại việc thể hiện sự "đặc biệt" trước mặt Leonard.

"Tàu hơi nước, chuyển sớm nhất là bảy giờ..." Leonard lấy đồng hồ bỏ túi trong túi áo ra, ấn chốt mở nắp ra xem: "Không thể trì hoãn thêm nữa! Tôi sẽ báo cho đội trưởng rằng tôi nhận được một tin tình báo đáng tin!"

Anh ta bước vội lên tầng, đi ra ngoài công ty Bảo an Gai Đen, chờ ở dưới tầng mấy phút rồi anh ta mới quay lại, bước vào văn phòng Dunn Smith.

Klein thở hắt ra, dõi mắt nhìn những Kẻ Gác Đêm đang đánh bài được triệu tập, rồi đi theo đội trưởng, người vừa gửi một bức điện tín, vội vã ra ngoài.

Nhớ lại chuyện vừa rồi, hắn thấy lòng phức tạp. So với cái chết của tên hề áo đuôi tôm khiến hắn phải tỉnh táo, sai lầm cùng loại lần này xảy ra ngay trên người hắn làm cho hắn hiểu được rất nhiều, cũng nhận được bài học sâu sắc hơn hắn.

Rẽ tới hướng kho vũ khí, bước vào phòng trực, hắn bỏ mũ xuống, cởi áo khoác rồi treo chúng nó lên trên giá theo thói quen.

Neil vừa mới xay cà phê xong, vui mừng nhấp một ngụm: "Làm một cốc chứ?"

"Vâng." Klein ngồi xuống, tự tại thoải mái như ở nhà.

Neil liếc hắn một cái, lầm bầm: "Vẫn ba cục đường và một thìa sữa hả? Cậu đúng là kẻ hảo ngọt, uống như vậy không tốt cho răng lợi với sức khỏe của cậu đâu."

"Không không, chỉ là khi uống cà phê tôi mới thích cho nó hơi ngọt một chút. Mà lúc rán bột tét hay nướng thịt tôi thích cho các gia vị như muối hoa hồng, tiêu đen hoặc thì là hơn." Klein vẫn cảm thấy mình theo đủ loại khẩu vị.

Neil pha cà phê xong, đẩy tới rồi nói: "Cậu muốn nghỉ ngơi một lát hay bắt đầu luôn nào?"

"Cho tôi bình tĩnh mấy phút đồng hồ đã. Đội trưởng có được tình báo về hành tung của Tris, đang tới trạm tàu hơi nước, không biết sẽ như nào..." Klein cảm thán.

Neil chập một tiếng, nói: "Tin tức ấy chi tiết chứ? Có xác định là chuyển nào không?"

"Không, không xác định được." Klein mím môi nói.

Neil lập tức bật cười: "Trong tình huống ấy, xác suất thất bại cao hơn là thành công. Tris hẳn là ở danh sách 7. Người phi phạm ở cấp độ này không dễ bị bắt như thế đâu. Ha ha, đừng có ý lại vào bói toán, bởi nó không phải thứ vụn vặt. Cậu chỉ nhận được biểu tượng, nếu không cẩn thận là sẽ giải mã sai hoặc bỏ qua cái gì đó ngay."

Klein lại hồi tưởng về sai lầm lần này, nên khi nghe Neil nói vậy lòng hẳn đang đầy cảm xúc, gật đầu đồng ý một cách rất chân thành: "Đúng vậy, bói toán không phải thứ vụn vặt."

Nói xong câu đó, hẳn thốn thức một hồi. Đột nhiên thể xác, tinh thần và linh hồn của hắn tiến vào trạng thái kỳ diệu nào đó, vì vậy hắn dựa ra sau nhằm bật hơi ra, nhưng đúng lúc này, bên tai hắn chợt vang lên một tiếng vỡ vụn hư ảo.

Hắn kinh ngạc phát hiện rằng dường như có thứ gì đó trong cơ thể mình đang tan ra, rồi hòa hợp với tinh thần của hắn.

Đây là một cảm nhận độc đáo khó nói thành lời. Klein khép hờ mắt, lặng lặng cảm thụ.

Không cần phải nhắc nhở, hẳn biết đây là biểu hiện của việc ma được Thầy Bói đã được tiêu hóa sạch sẽ.

...

Sau khi chảy qua thành phố Tingen, sông Tasok chảy tới một thị trấn nhỏ tên là Venia. Đây cũng là ga tàu hơi nước đầu tiên để rời khỏi Tingen tới Backlund.

Trên sân, Tris mặc một chiếc váy dài màu gạo trắng khác, đầu đội mũ viền tròn của quý cô với phần mạng che mặt màu đen che đi hơn nửa khuôn mặt, khiến người ta khó có thể nhận rõ dung mạo của cô ta.

Cô ta đã gửi điện tín cho đồng bọn ở thành phố Tingen, nhắc đối phương hãy cẩn thận, còn bản thân cô ta thì lợi dụng tiền bạc cô ta đánh cắp được mua vé tàu đi tới Backlund.

Sở dĩ Tris không lên xe luôn ở nhà ga Tingen mà phải tới thị trấn Venia này, là vì bản năng thích khách và kinh nghiệm phong phú của mình.

Ù!

Trong tiếng còi hơi to ùng, con tàu sắt thép to lớn như quái vật mang theo sương khói kèm đôi chút tia lửa dừng lại ở bên sân ga.

Tris không mang theo hành lý mà lên thẳng toa xe thượng hạng. Cùng lúc đó, cô ta quyết định là sau ba trạm nữa thì sẽ xuống xe, dùng cách khác để tới Backlund.

...

Trong lòng đất bên dưới giáo đường Thánh Selina, Klein nhắm mắt lại, ngả người ra sau ghế.

Hắn cảm nhận rằng ma dược đã tiêu hóa hoàn toàn, mang máng thấy từng ngôi sao hư ảo. Những ngôi sao ấy có một mối liên kết vi diệu nào đó với bản thân hắn, dường như muốn gom lại một chỗ rồi hợp lại làm một.

Sau khi cảm giác đói khát và khao khát khó nói rõ biến mất, Klein trở lại bình thường, không còn lĩnh ngộ thêm gì nữa.

Nhưng tinh thần đã thoải mái hơn rất nhiều... Hắn mở mắt, lặng lẽ bổ sung thêm một câu.

Giờ phút này hắn biết mình đã là một vị "Thầy bói" chân chính, hoàn chỉnh.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 127: Tạo Dấu Hiệu

Ánh sáng qua lớp thủy tinh chiếu sáng phòng trực bên ngoài kho vũ khí, Neil lật xem báo xong, nhấp một hộp cà phê rồi ngẩng đầu nhìn Klein:

"Giờ cậu cảm thấy thế nào rồi? Đã bình tĩnh lại chưa? Hay là cần một cốc rượu, một lần phát lương sớm, hoặc một ngày nghỉ thành thơi?"

Lúc này, khi đã tiêu hóa hoàn toàn ma dược "Thầy Bói", Klein đang thử dùng mình tưởng thay đổi "công tắc" linh thị, khiến nó trông không còn dễ thấy như trước.

Hôm nay hắn đã không cần phải dựa vào việc dùng một vài bộ phận cơ thể để mở linh thị nữa, cho nên hắn có thể sử dụng cách thức bí mật hơn để làm việc đó, ví dụ như dùng ngón cái bấm thật nhanh vào phần giữa hai đốt ngón tay của ngón giữa một lần, hoặc như khê gõ răng nanh bên trái hai lần.

Suy xét tới việc vào thời điểm nào đó mà bản thân hắn phải một tay cầm súng một tay cầm gậy, nhưng lại bắt buộc phải sử dụng linh thị, cuối cùng Klein chọn dùng cách gõ răng nanh. Gõ răng bên trái là mở, bên phải là đóng.

Ám chỉ liên tục rồi thay đổi xong, hắn mở mắt ra, mỉm cười nói: "Tôi chỉ quá chú ý tới hành động của đội trưởng chứ không cần bình ổn cảm xúc đâu."

Cùng lúc đó hắn khê gõ răng nanh bên trái hai cái thử mở linh thị, dùng nó để nhanh chóng quen thuộc với biện pháp này.

Khụ khụ khụ! Neil đột nhiên ho dữ dội, tới mức mặt mày đỏ bừng lên như con tôm hùm luộc chín.

"Sao vậy?" Klein giật mình, hỏi quan tâm.

Hắn còn nhìn thật kỹ khí tràng của Neil, phát hiện màu sắc sức khỏe của ông ta bình thường, chỉ là trông nó hơi suy nhược do tuổi tác.

Neil ho mười mấy giây rồi mới bình thường trở lại. Ông ta bưng cốc cà phê lên, nhấp một ngụm rồi nói: "Ai cũng có lúc mắc sai lầm. Khụ, vừa rồi tôi bị sặc nước miếng của chính mình... Giờ chúng ta bắt đầu chương trình thần bí học hôm nay chứ nhỉ?"

"Vâng." Klein gõ răng nanh bên phải hai cái nhẹ gần như không tạo ra âm thanh.

Việc tiêu hóa xong ma dược "Thầy Bói" trước hắn một đến hai tuần so với dự tính khiến hắn vừa vui sướng lại vừa phiền não. Vui thì khỏi cần nói, đó là thoát khỏi mối nguy hiểm tiềm ẩn về việc bị mất khống chế, sắp được thăng cấp, từ đó có được nhiều năng lực phi phàm hơn. Đây là chuyện khiến bất cứ ai đều phải cảm thấy vui mừng và kích động. Phiền não thì là việc này đã làm rối loạn kế hoạch của hắn.

Nghĩ tới việc mình còn phải ở lại tiểu đội Kẻ Gác Đêm của thành phố Tingen này một thời gian dài, Klein cho rằng lặn lẽ trở thành "Tên Hề" không phải lựa chọn hay, bởi làm vậy hắn lúc nào cũng phải lo sợ rằng sẽ bị bại lộ, không dám sử dụng năng lực của Tên Hề trong các nhiệm vụ cần sự phối hợp, khiến bản thân rơi vào nguy hiểm lớn hơn.

Kế hoạch của hắn là bắt chước "Người Thông Linh" Daly trình đơn xin lên cấp cao, dùng công huân mà hắn kiếm được để đổi lấy phần thưởng là phương thuốc và vật liệu phi phàm, để từ đó có thể quang minh chính đại trở thành Kẻ Gác Đêm ở danh sách 8.

Nhưng việc nắm bắt được ma được trong một tháng và trong một năm khác nhau hoàn toàn về bản chất. Klein có thể chịu được sự chú ý nhất định từ Thánh Đường, cũng sẵn lòng trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm, nhưng hẳn hoàn toàn không muốn bị đám người cấp trên hoài nghi ở mức cao nhất. Hẳn bắt buộc phải tìm ra một lý do đủ sức thuyết phục cho trạng thái này của mình.

Kế hoạch ban đầu của hẳn là tranh thủ lúc ma được "Thầy Bói" còn chưa được tiêu hóa hoàn toàn, hẳn dần tạo ra mấy điềm báo cho đội trưởng từ trước, ví dụ như kể rằng mỗi lần tới câu lạc bộ bói toán khiến hẳn cảm thấy linh tính hoạt bát hơn, hoặc vờ như tùy ý miêu tả "quy tắc Thầy Bói" mà hẳn tổng kết ra sau mỗi lần xem bói cho người ta, hoặc là bảo rằng đạo này không còn nghe thấy âm thanh không nên nghe và nhìn thấy những thứ không nên thấy nữa.

Cứ như vậy đám người có chức vụ cao của Kẻ Gác Đêm sẽ cho rằng trong lúc làm "nhiệm vụ" hẳn đã mô phỏng Daly một cách không chủ định, hơn nữa còn làm tới cùng luôn. Điều đó sẽ khiến bọn họ đặt trọng điểm ở việc tổng kết quy luật, thăm dò theo hướng "phương pháp đóng vai", giảm bớt sự hoài nghi với Klein, mà chỉ thẩm tra theo thông lệ.

Ừm, còn có thể nhắc nhở đội trưởng để anh ấy phát hiện "phương pháp đóng vai"... Klein lặng lẽ bổ sung thêm một câu. Với hẳn, Dunn Smith là một đội trưởng rất tốt, ngoài trí nhớ tương đối kém ra thì không có khuyết điểm gì lớn lắm, cho nên hẳn mong là anh ta sẽ giảm bớt mỗi nguy hiểm mất khống chế, làm cho bản thân càng mạnh hơn.

Đương nhiên là hẳn có thể chờ thêm một năm nữa rồi mới đệ trình đơn xin đặc biệt, làm vậy thì chẳng gặp chút mạo hiểm nào. Nhưng những sự trùng hợp liên tục kéo tới cùng với việc nhìn thấy ống khói đỏ trong xem bói cảnh mơ khiến hẳn không thể không nhanh chóng khiến bản thân mình trở nên mạnh hơn.

"Đầu tiên là dùng hai tuần tạo ra vài tín hiệu từ trước, sau đó mới chính thức trình đơn xin... Đồng thời có thể tới chợ đen xem có gặp được vật liệu phi phạm tương ứng nào không... Chắc là đắt lắm..." Klein nhanh chóng quyết định, sau đó hấn lại dồn sức chú ý vào khóa thần bí học.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, thời gian hưởng dụng bữa trưa ngon nghề đang dần kéo tới. Uống xong cốc cà phê, Neil vừa dọn dẹp đồng hồ trên bàn vừa cười nói: "Khóa thần bí học của cậu sắp kết thúc rồi. Vừa này là thử nghiệm để phán đoán, cậu có thể tự chế tạo bùa chú cho mình rồi."

"Đây cũng là dự định cho mấy ngày sau của tôi." Klein thỏa mãn thở hắt ra.

Bùa chú khác hẳn với bùa hộ mệnh mà hấn làm cho Benson và Melissa lúc trước, bắt buộc phải dùng nghi thức phụ trợ để khắc. Chúng nó năng lực đặc biệt, có thể dùng khi chiến đấu.

Nhưng bùa chú với chất lượng thấp không phải thứ vạn năng. Linh tính của nó sẽ không ngừng suy yếu, cứ mỗi hai tuần lễ lại phải "chế tác" lại một lần nữa, mà phải cần mở nó bằng chú ngữ riêng biệt chứ không phải cứ muốn là sử dụng được ngay.

Ngoài ra, những bùa chú mà Kẻ Gác Đêm có được vẫn còn giới hạn trong "lĩnh vực" của nữ thần Đêm Tối. Hiện tại Klein chỉ có thể chế tạo được ba loại. Loại thứ nhất là "Bùa chú ngủ say", hiệu quả tương tự với những lăm Dunn Smith và Leonard Mitchell niệm chú khiến người ta trở nên yên bình và đi vào giấc ngủ. Loại thứ hai là "Bùa chú an hồn", có thể vỗ về hồn ma, bóng ma, xác sống mà quỷ nước, có thể đối phó được oan hồn với ác linh ở một mức độ nhất định. Cái cuối là "bùa chú cảnh mơ", có thể giúp người thi thuật tiến vào cảnh mơ của mục tiêu.

Những bùa chú này có tác dụng trùng lặp với năng lực của "Thi Sĩ Nửa Đêm" và "Ác Mộng" của danh sách "Kẻ Không Ngủ", nên đám người Dunn hay Leonard ít khi sử dụng. Nhưng "Người Nhật Xác" Frye, "Kẻ Không Ngủ" Loya và Cornley sẽ mang theo một hai cái bên người, chẳng qua không phải lúc nào cũng sử dụng, mà thi thoảng lại phải tìm lão Neil để "bổ sung năng lượng".

Lúc này Neil liếc Klein một cái, cười nói: "Tôi nhớ rằng vì tháng này phải luyện tập quá thường xuyên, nên hạn ngạch vật liệu của cậu đã hết rồi, cậu định tới chợ đen à?"

Klein ngẩn ra, sau đó đau lòng gật đầu: "Vâng."

Hắn biết rõ giá của những vật liệu đó, chỉ mong làm cái là thành công luôn chứ đừng có lãng phí...

Sau khi nhận trách nhiệm đưa cơm trưa xuống lòng đất, Klein khoác áo, đội mũ, cầm gậy rồi quay trở lại công ty Bảo an Gai Đen ở tầng hai.

Lúc đi ngang qua phòng giải trí, hắn thấy đám người Leonard đã quay lại và đang ăn trưa.

Cộc cộc! Hắn gõ cửa phòng của đội trưởng.

"Mời vào." Giọng nói dày và ấm của Dunn truyền ra.

Klein đẩy cửa bước vào, bỏ mũ xuống: "Đội trưởng, bắt được 'Kẻ Xúi Giục' Tris chưa ạ?"

Dunn day huyệt thái dương, mặt mày lắc đầu: "Chúng tôi không tìm được cô ta ở ga tàu Tingen. Nhưng từ điện tín do Backlund gửi tới thì có hành khách gặp cô ta ở toa hạng nhất của chuyến sớm nhất, đáng tiếc là cô ta đã xuống dọc đường."

"Thật là tiếc quá." Đã chuẩn bị tâm lý từ trước, Klein thở dài nói: "Xem bói không phải vạn năng mà..."

Dunn đảo đôi mắt xám qua:

"Cậu không phải uế oải làm gì. Người phi phạm ở danh sách 7 không dễ bị bắt như thế. Nhưng chí ít là chúng ta đã phá hủy được nghi thức tà ác của Tris, cứu được ít nhất bốn mươi sinh mệnh vô tội. Và lại chúng ta còn biết được tình hình hiện tại của cô ta, khiến cô ta không thể phạm tội tùy tiện như trước nữa. Nếu cô ta còn định làm chuyện tương tự, như vậy sẽ khiến người ta chú ý bất cứ lúc nào, rồi bị phát hiện, bị tố giác. Sớm muộn gì Kẻ Gác Đêm chúng ta, hoặc Kẻ Trừng Phạt và Trái Tim Máy Móc sẽ tìm được và bắt cô ta. Đương nhiên, còn có thể là giết chết."

"Hy vọng là vậy. Mong Nữ thần phù hộ." Klein vẽ mặt trắng đỏ trước ngực.

Ngay sau đó, hắn dừng lại một chút rồi châm chước từ ngữ mà nói:

"Đội trưởng, đã hơn một tuần tôi không nghe thấy âm thanh không nên nghe hay nhìn thấy thứ không nên thấy rồi. Nhưng đó là trong lúc thường xuyên minh tưởng và thường xuyên sử dụng linh thị."

"Hửm?" Dunn nhú mày, tỏ ra nghi ngờ.

Klein lập tức bổ sung: "Tôi cảm thấy từ giờ tới lúc nắm bắt hoàn toàn ma được 'Thầy Bói' là không còn xa. Có lẽ là liên quan tới việc tôi thường xuyên tới câu lạc bộ xem bói cho người ta."

"Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?" Dunn thay đổi tư thế ngồi, nét mặt đầy vẻ mơ hồ.

Klein cố ý đáp một cách không lưu loát cho lắm: "Mỗi lần... Mỗi lần tới câu lạc bộ bói toán, tôi đều cảm thấy linh tính trở nên hoạt bát hơn. Mà

sau mỗi lần xem bói cho người ta, thân thể, tâm tính và linh hồn của tôi cũng trở nên thoải mái hơn không ít. Từ những lần đó mà tôi còn tổng kết được một bộ, ừm, gọi là 'quy tắc Thầy bói', và luôn tuân thủ nó nghiêm ngặt, hết như câu nói 'Muốn làm gì thì làm, nhưng đừng làm hại' của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn ấy. Ừm, phải nói là từ câu châm ngôn đó mà tôi có được linh cảm, rồi thử, từ đó bắt chước để tạo ra châm ngôn cho Thầy Bói. Tôi cho rằng đây có lẽ là cách hữu hiệu khiến người phi phạm nhanh chóng nắm bắt được ma được, giảm bớt sự hiện hữu của mặt khổng chế. Giống như Daly ấy, cô ấy luôn làm 'Người Thông Linh'."

Dunn lấy một cái tẩu thuốc ra từ lúc nào không biết, đặt bên mũi khê ngửi. Anh ta dường như quên mất Klein, trầm tư mấy phút rồi mới nói: "Một suy đoán không tệ, một thử nghiệm thú vị..."

Mục đích lần này của Klein là nói qua, tạo tiền đề từ trước, nên hẳn không nói gì thêm, mà vừa nửa nói giỡn nửa báo trước: "Có lẽ tôi sẽ trở thành thành viên Kẻ Gác Đêm đầu tiên trong lịch sử nắm bắt được ma được danh sách 9 nhanh nhất."

"Nguyễn Nữ Thần phù hộ cậu." Dunn cười chúc phúc một câu, không cho là thật, rồi lại ngồi đó suy nghĩ.

Thấy thế, Klein đứng dậy chào, rồi rời khỏi văn phòng của đội trưởng.

Lúc đóng cửa lại, hẳn bỗng nghĩ tới một vấn đề khác, đó là phải đóng vai "Tên Hề" như thế nào!

Chẳng lẽ mình phải vào rạp xiếc? Vả lại thành phố Tingen này làm gì có rạp xiếc cố định, toàn kiểu diễn lưu động cả... Mặt mày Klein nhăn nhó lại.

Làm Thầy Bói coi có thể ra vẻ cool ngầu, cho dù gặp phải người quen thì vẫn có thể ngẩng cao đầu, nhưng làm "Tên Hề", thật chả có mặt mũi nào để oai cả!

Có lẽ là có phương pháp đóng vai khác! Lúc Phiến đá Khinh nhồn xuất hiện, không hề có rạp xiếc, không hề có tên hề... Thôi, còn hai ba tuần nữa mới có cơ hội thăng cấp, tạm thời chưa cần phải suy xét vấn đề này... Klein đi tới khu vực ghế sofa ở sảnh tiếp đãi như đang chạy mất mạng, phóng thẳng tới bữa trưa của hắn và lão Neil ở chỗ đám người Roxanne, phu nhân Olean và Bratt.

P/s: Tên chương đặt bữa do thanh niên cảm thấy nó có vẻ phù hợp thôi, chứ chưa nghĩ ra từ nào thay thế hay hơn. Thanh niên đang ngập đầu trong công việc, căng thẳng từng giây phút, :(Cảm thấy rất có lỗi với các bác khi phọt phẹt như thế này.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 128: Ngài Kẻ Khờ Bần Cùng

Sau khi đưa cơm trưa, nhét cho no bụng, Klein chỉ dám nghỉ nửa giờ rồi vội vàng chạy tới câu lạc bộ bắn súng luyện tập, không dám lơ lửng chút nào.

Qua việc luyện tập hơn nghìn phát súng với sự kiên trì ngày qua ngày, hiện giờ trình độ bắn súng của hắn đã đạt tới mức tiêu chuẩn của Dunn Smith, hơn nữa thành tích khi bắn bia cố định là không hề tệ.

Sau khi luyện tập lặp đi lặp lại xong, hắn cất súng, lên xe ngựa công cộng tới gần nhà của thầy Gavin, rồi đi bộ chừng mười phút mới tới trước cổng.

Sau đó, hắn thay trang phục luyện tập của kỵ sĩ vừa được phơi khô, rồi chạy bộ, nhảy dây, tập cử tạ và squat để luyện bộ pháp và đánh quyền, khiến cho mồ hôi nhễ nhại, toàn thân mệt mỏi.

"Nghỉ 15 phút nào." Gavin, người có mái tóc vàng xen lẫn những sợi tóc trắng và khuôn mặt sương gió lấy đồng hồ bỏ túi ra, ấn chốt mở nhìn giờ.

Từ lúc ban đầu tới bây giờ, ông ta vẫn giữ nguyên sự im lặng, chỉ khi nào cần thay đổi phương thức huấn luyện hay Klein làm động tác nào đó không được đúng thì mới lên tiếng nhắc nhở hai ba câu.

Klein thở hổn hển, không dám ngồi xuống nghỉ ngơi mà đi lại thông thả. Trải qua quãng thời gian huấn luyện này, phản ứng thấy rõ nhất trên người hắn chính là da đen đi không ít, trở thành màu râm nắng.

Gavin cất đồng hồ đi, đứng ở cạnh sân luyện tập gỗ ghề ở sau nhà, tay khoanh trước ngực nhìn Klein thả lỏng. Ông ta yên lặng hết như một bức tượng cẩm thạch.

"Thưa thầy, ngoài đánh tay không, liệu thầy có thể dạy tôi cách sử dụng các loại kiếm với giáo dài không?" Tiêu hóa xong ma được "Thầy Bói" nên tâm tình Klein khá tốt, hăn chủ động hỏi một câu.

Hăn từng thấy các loại vũ khí như kiếm thẳng hay kiếm chéo với giáp ngực, giáp toàn thân, nên biết ông ta không chỉ am hiểu về đánh tay không.

Chìm đắm trong ánh mặt trời, Gavin nhìn quét qua hăn một cái, rồi nói với giọng trầm trầm: "Cậu học chúng cũng vô dụng, bởi chúng là những thứ lạc hậu với thời đại, sau này chỉ để trưng bày trong bảo tàng với nhà kho tư nhân thôi..."

Ông im lặng vài giây rồi bổ sung thêm một câu với ngữ khí tang thương: "Chúng đã bị loại bỏ... Thứ cậu cần là súng ống. Kể cả đánh tay không cũng chỉ là phụ trợ mà thôi."

Nhìn người thầy có dáng vẻ già nua này, Klein cười một tiếng: "Tôi lại không cho là vậy."

"Nhưng tất cả các bộ trưởng, nghị sĩ và tướng quân đều nghĩ thế." Gavin nói như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Klein dừng bước, vờ như mình đang đánh chữ mà chậm rãi nói hết như một chuyên gia bàn phím chân chính: "Không, chúng chỉ rời khỏi chiến trường chính diện, và vẫn còn tác dụng khác. Tại sao giác đấu lại phải trở thành thứ đối lập với súng ống? Rõ ràng là chúng có thể hoàn toàn kết hợp với nhau. Tôi tin rằng người có phản ứng linh hoạt và nhanh nhẹn sẽ phát huy tác dụng của súng ống một cách tốt hơn."

Thấy ánh mắt của Gavin trở nên sắc bén, Klein đặc chí nói tiếp:

"Các vũ khí khác cũng không bị loại bỏ, mà cần cải tiến để khiến chúng có thể tiện mang theo bên người... Chúng ta có thể tổ chức một đội ngũ rất có tính cơ động, vòng qua chiến trường, lao tới phía sau của kẻ địch, tới thẳng trung tâm của bọn họ... Trong chiến đấu tập kích quy mô nhỏ, những chiến sĩ có năng lực giác đấu xuất sắc và am hiểu cách sử dụng các loại vũ khí có thể phát huy tác dụng rất quan trọng. Thầy có thể tưởng tượng ra cảnh đó mà..."

Hắn phát huy bản lĩnh cái gì cũng biết đôi chút mà miêu tả phương thức chiến đấu của lính đặc chủng ở Trái Đất kèm theo mấy thứ hỗn tạp khác.

Tiếng hít thở của Gavin dần trở nên dồn dập. Ông ta đứng đó không động đậy, dường như không muốn phá vỡ hình ảnh mà mình đang tưởng tượng.

Liếc nhìn phản ứng của ông ta, Klein thầm cười hì hì, rồi hần hắng giọng một cái, tỏ ra rụt rè:

"Thầy cảm thấy ý tưởng của tôi như nào? Liệu có thực hiện được không?"

Cơ thể Gavin run rẩy rõ rệt như vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng. Ông ta nhìn Klein một cái thật sâu, rồi nói: "Cậu nghỉ ngơi thư giãn xong rồi, giờ lập tức làm lại tất cả các động tác luyện tập trước mười lần."

"Hả?" Klein ngơ ngác.

Ngay sau đó khi chạy bộ hắn mới nhận ra, bụng gào thét điên cuồng: Mười lần á? Thầy ơi đừng mà!

Tôi không muốn dùng cách thức này để ăn mừng phi vụ hoàn toàn tiêu hóa xong ma dược "Thầy Bói" đâu!

Ô thầy, thầy không xúc động gì à?

...

Nhìn Klein chạy tới phía khác của sân huấn luyện, Gavin bỗng buông đôi tay đang khoanh trước ngực xuống, rồi giơ một bàn tay che kín khuôn mặt.

Ông nhanh chóng nhắm mắt lại, nếp nhăn trên mặt hằn sâu và bắt mắt.

...

Sau lần luyện tập mệt tới muốn phát ói, Klein tắm táp, thay quần áo, tạm biệt thầy Gavin rồi lên xe ngựa công cộng rời khỏi nhà ông ta.

Hắn không về nhà mà tới quán bar Ác Long ở bến cảng trước, định tới chợ đen tìm hiểu về giá cả của vật liệu phi phạm cùng với mua đồ cho việc chế tạo bùa chú.

Dọc đường đi, vì lo lắng cho kim khối nhỏ của mình nên Klein không dám ngủ, cố gắng ép cho mình tỉnh táo tới đích đến.

"Còn khoản 4 bảng cho vụ ủy thác nữa, như vậy mình chỉ có 3 bảng 5 saule để tiêu..." Hắn sờ tiền mặt trong túi quần, rồi cầm gậy đi xuống xe ngựa.

Lúc này mặt trời bắt đầu lặn về đằng tây. Ánh hoàng hôn nhuộm lên mọi căn nhà. Trận đấu "quyền anh" và "chó bắt chuột" ở quán bar Ác Long hãy còn rất hăng máu.

Đi qua phòng bóng bàn, qua từng gian phòng một, Klein đi tới chợ đen. Hắn quan sát hai bên, không thấy "Quái Vật" Admisol vốn hay lảng vảng nơi này.

"Không phải Neil nói rằng nhờ ông chủ Swain của quán bar Ác Long thu giữ, cho miếng ăn nên "Quái Vật" mới sống được sao?" Klein lẩm bẩm, cảm thấy nghi ngờ.

Là một Kẻ Gác Đêm, hẳn khá cảnh giác với những chuyện tương tự, vì vậy nên hẳn tới gần người đàn ông to con gác cửa, hỏi: "Admisol đâu rồi?"

Người đàn ông kia trả lời với khuôn mặt nghiêm nghị: "Không biết là chui vào góc nào ngủ rồi. Gần đây hẳn ta cứ thế suốt, cứ nằm run rẩy rồi la hét gì đó mà "chết rồi, chết rồi, toàn là thi thể, phải chết hết!"

Hắn ta lại nhìn thấy hình ảnh gì rồi? Bị cái gì kích thích? Klein nhú mày, hỏi thêm vài câu để biết Admisol ngủ ở chỗ nào, nhưng người gác cửa không biết.

"Chờ bao giờ rảnh phải dùng bói toán tìm xem hẳn ở đâu, để xem rốt cuộc là hẳn gặp phải cái gì..." Klein ghi nhớ chuyện này, rồi bước tới một trong hai căn phòng ở cuối chợ.

Nghe Neil nói, phòng bên trái là nơi vay và trả tiền, còn phòng bên phải là chỗ buôn bán và thu mua đồ quý báu, bao gồm vật liệu phi phạm.

Gõ cửa phòng bên phải, Klein phát hiện nơi này được ngăn thành hai gian, có ba khách đang chờ ở gian ngoài.

Hắn đề mũ phớt xuống, ngồi kế sau ba vị khách kia, người nghiêng tới phía trước đề lên gậy chống, im lặng chờ đợi.

Không lâu sau, cửa mở ra, một vị khách mặc trang phục công nhân bến tàu màu lam xám bước ra, cúi đầu vội vàng rời đi, không hề dừng lại.

Klein khẽ cắn răng nanh hai cái, dùng "linh thị" nhìn anh ta, rồi nhìn ba vị khách kia vài lần, không thấy có điểm gì khác thường. Đường nhiên

bệnh vật vãnh là có.

Chừng mười phút sau đến lượt hăn.

Hăn mở cửa ra, đi vào trong căn phòng đốt đèn dầu hỏa.

Sau khi khóa trái cửa, hăn ngồi vào ghế cho khách, nhìn lão già đội mũ mềm màu đen phía đối diện: "Tôi muốn biết các ông có vật liệu phi phạm nào, theo thứ tự là giá bao nhiêu."

Phần da thịt trên má lão đã chảy xệ, nếp nhăn hăn sâu nơi khóe mắt, nhưng vóc dáng lại khá vạm vỡ. Mà khi nghe yêu cầu của Klein ông ta lại không tỏ ra kỳ quái chút nào, bởi vì trước khi xác định vật liệu phi phạm nào đó, rất nhiều khách hàng không muốn người ta biết họ định mua cái gì, nên thường muốn được giới thiệu toàn bộ.

Lão ta giở tới mấy tờ mới nhất của cuốn sổ, liếc Klein một cái, rồi cầm cốc rượu mật ong đặt trước mặt, nhấp một hớp:

"Tổ chức nào của quỹ nước, dựa theo độ hoàn chỉnh của nó có giá từ 3 bảng 15 bảng. Tinh thể sao mỗi 50 gam là 150 bảng. Cỏ Ong Chúa, mỗi gốc giá 200 bảng. Ấch đốm đen trưởng thành, mỗi con 150 bảng... Hoa hồng Mặt Người, 280 bảng, chỉ có một bông..."

Klein không chế cảm xúc của bản thân, yên lặng nghe lão già giới thiệu. Một chợ đen như thế này mà chỉ có chưa tới ba mươi loại vật liệu phi phạm.

Sờ 7 bảng tiền mặt trong túi, lại nhớ tới thái độ của tiểu thư Chính Nghĩa khi nói tới 1.000 bảng, Klein lặng lẽ đứng dậy, thở dài rồi nói: "Tiếc quá, không có thứ mà tôi cần."

Không chờ lão ta hỏi, hăn quay người, mở cửa rồi bước thẳng ra ngoài.

Trở lại khu chợ, Klein nhìn phía trước, người ngây ra vài giây, lòng thì ngậm ngùi một câu: "Có lẽ mình là boss nghèo nhất..."

Điều này càng làm hắn kiên quyết hơn về ý định lấy được vật liệu từ trong Kẽ Gác Đêm hoặc trao đổi với Chính Nghĩa và Người Treo Ngược.

Dạo quanh chợ đen hai vòng, Klein lựa chọn vật liệu chế tạo bùa chú, ví dụ như miếng bạc bán thành phẩm, hoặc bột thảo dược và khoáng thạch thiên nhiên cần cho nghi thức tương ứng, tốn tất cả là 1 bảng 15 saule.

Tiền riêng chỉ còn 5 bảng 10 saule, trừ đi khoản tiền phải trả cho ủy thác thì còn 1 bảng 10 saule... Klein tính nhẩm tình hình tài chính, lòng đầy bất đắc dĩ.

Đương nhiên hắn biết rất rõ tình trạng của hắn như này là vì hắn mới đi làm được có hơn một tháng. Nếu là hơn một năm, hắn vẫn có thể tiết kiệm được trăm bảng.

"Hai tuần nữa phải nói cho Benson và Melissa rằng tiền lương của mình hơn ba bảng, có thể thuê hầu gái làm việc vặt rồi... Như vậy sẽ không còn tiền riêng nữa..." Vừa nghĩ, Klein vừa đi tới cửa ra vào chợ đen.

Đúng lúc này hắn thấy Neil mặc áo choàng màu đen cổ điển chậm rãi đi vào.

"Mua xong hết rồi à?" Neil cười hơ hớ chào hỏi.

"Vâng." Klein thản nhiên đáp.

Neil lập tức chặc một tiếng: "Cậu tới đây sớm thật."

"Đó là vì tôi vẫn đói, còn ông thì đã ăn tối rồi." Klein tán gẫu vài câu với Neil.

Một lúc sau, Swain, ông chủ quán bar Ác Long, người mặc trang phục của quân sĩ hải quân bước vào từ bên ngoài, tới gần hai người với vẻ mặt khá nghiêm trọng, rồi nhỏ giọng nói: "Tôi cần hai người giúp."

"Có chuyện gì vậy?" Neil lập tức nghiêm túc, Klein cũng chăm chú lắng nghe.

Swain với mái tóc nâu rối bời cộng thêm mùi rượu nồng nặc trên người trầm giọng đáp:

"Có một thành viên tiểu đội "Kẻ Trừng Phạt" mất kiểm soát ở khu vực gần đây, chúng tôi bắt buộc phải giải quyết anh ta trước khi anh ta làm hại người bình thường!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 129: Người Mất Khống Chế

Mất khống chế? Klein căng thẳng trong lòng, suýt thì thốt lên câu hỏi ấy.

Tuy Dunn và Neil thường xuyên nhấn mạnh vào sự nguy hại và xác suất xảy ra của việc mất khống chế, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện này, đâm ra hắn hoảng hốt, mờ mịt, sợ hãi và bị thương, phải nói là có cảm giác rất phức tạp.

"Một phần tư các sự kiện phải xử lý hàng năm đều là người phi phạm mất khống chế... Mà trong một phần tư đó phần lớn là đồng đội của chúng ta..." Những lời mà Dunn nói hiện lên trong đầu hắn, làm cho phản ứng của hắn dường như trở nên chậm đi.

Neil thì đã trải qua quá nhiều sự kiện tương tự nên mở miệng hỏi luôn: "Người mất khống chế đang ở chỗ nào? Cần chúng tôi làm gì?"

Klein nghe mà giật mình, hắn còn tưởng là "nhân viên nửa nghỉ hưu" loại láu cá lười nhác như Neil sẽ kiểm soát từ chối lời nhờ vả của Swain, hoặc bắt bí đòi một khoản hồi nào đó thì mới giúp, chứ hắn có ngờ rằng lão lại không chút do dự mà tham gia luôn, hoàn toàn không để ý sự khác biệt giữa Kẻ Gác Đêm và Kẻ Trừng Phạt.

Thấy Neil tỏ ra rất nghiêm túc, Klein bỗng hiểu được một việc, đó là cho dù là thành viên của Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt hay Trái Tim Máy Móc thì đều có mục tiêu là ngăn cản sức mạnh siêu phàm làm hại tới người vô tội, bảo vệ sự yên bình và ổn định cho thành phố Tingen. Nếu gặp phải

sự vụ nguy hiểm và khẩn cấp, bọn họ tuân thủ chức trách nhiệm vụ, không thể từ chối!

Lúc này Swain đáp lại rất ngắn gọn: "Phụ giúp tôi!"

Ông ta không giải thích mất khống chế là gì, với người mất khống chế đang ở đâu, mà đi thẳng tới cửa ra.

Rõ ràng vị cựu đội trưởng "Kẻ Trừng Phạt" này vốn chỉ là một ông già chìm đắm trong rượu chè, nhưng Klein lại phát hiện là mình không thể theo kịp bước chân của ông ta, bắt buộc phải chạy mới không tụt lại phía sau.

Hắn nghiêng đầu liếc Neil một cái, thấy vị Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn đã xuất hiện dấu hiệu già cả trên thân thể cũng bắt đầu chạy.

Mặc kệ ánh mắt đám canh gác bên đường, ba người, người thì mặc trang phục lính hải quân thời xưa, một người khác mặc áo choàng tối màu cổ điển và một kẻ mặc áo gió màu đen mỏng dài tới gối cùng chạy bịch bịch ra khỏi phòng đánh bóng bàn, lao ra ngoài quán bar Ác Long.

Đám khách nhậ nhệ đánh cược theo bản năng dời ánh mắt khỏi chú chó đang bắt lũ chuột mà liếc nhìn đám người Klein vài lần.

"Là Swain?"

"Ông ta chạy đi đâu mà vội vậy?"

"Có kẻ nào đó quịt nợ bỏ trốn à?"

...

Trong tiếng xì xào bàn tán, có khách lại quay lại lồng tre, lại hò hét cổ vũ để trút bớt áp lực nặng nề của ban ngày, có kẻ lại cảnh giác, cảm thấy bất an sao đó.

Bịch bịch bịch!

Klein và Neil chạy theo Swain tới phố đối diện, tới khu vực bến cảng thật sự.

"Trên con tàu kia." Swain chậm dần lại, chỉ vào con tàu chở hàng đỗ ở cách đó không xa: "Hai đội viên Kẻ Trừng Phạt đang ở trên đó cầm chân người mất khống chế, không cho hấn tiến vào sông Tasok. Các cậu giúp tôi tạo ảnh hưởng lên hấn, khống chế hấn, còn chuyện tiếp sau giao cho tôi xử lý là được."

Neil thở hồng hộc hết như thổi ống bễ, rồi mới nói: "Được, nhưng... Nhưng ông phải cho tôi một phút, phù, một phút ổn định đã."

Swain gật đầu, không nói gì thêm, mà lao lên con tàu chở hàng kia gia nhập vào cuộc chiến.

Nghe tiếng đánh nhau rầm rầm trên đó, Neil giương mắt nhìn Klein, người đang khá căng thẳng, rồi rút một mảnh bạc to bằng cỡ bàn tay trẻ con từ trong túi bên trong phần hông áo, đưa cho hấn và nói: "Bùa chú ngủ say, chú ngủ mở nó là 'đêm tối' bằng tiếng Hermes cổ. Đọc chú ngủ xong, hãy rót linh tính của cậu vào, rồi quăng về phía mục tiêu trong vòng ba giây."

"Vâng!" Klein bắt lấy, cảm động khôn cùng.

Cả mặt trước và mặt sau của bùa chú này đều khắc chú ngữ viết bằng tiếng Hermes, kèm ký hiệu tượng trưng, thần số tương ứng và đánh dấu ma pháp. Không cần mở linh thị, chỉ dựa vào linh cảm thôi hấn cũng có thể cảm nhận được thứ sức mạnh thần bí, mơ hồ, yên tĩnh và thâm trầm kia.

Neil đứng thẳng người, móc một bùa chú cũng làm từ bạc ra khỏi túi trong áo, nắm trong lòng bàn tay, vừa đi tới tàu chở hàng vừa giờn: "Đừng căng thẳng làm gì, cứ thả lỏng tâm tình, nghĩ tới một số chuyện, ví dụ như bùa chú kia là tôi cho cậu mượn thôi, dùng xong nhớ chế tác rồi trả lại cho

tôi. Đương nhiên cậu có thể chờ hạn ngạch vật liệu của tháng sau rồi hẵng làm."

Đúng là người có kinh nghiệm phong phú... Klein nhét bùa chú vào trong túi áo bên trái, rồi thò tay lấy khẩu súng trong bao súng dưới nách ra, điều chỉnh vị trí bắn và cò súng.

"Tôi cảm thấy tôi không còn căng thẳng nữa rồi..." Hắn tay cầm súng, tay cầm gậy cùng Neil đi qua cầu thang mạn, vững vàng lên trên tàu chở hàng.

Con tàu này mang theo dấu vết thời đại rất rõ nét, tuy dùng hơi nước làm động lực, có thêm một ống khói nhưng vẫn còn cột buồm và cánh buồm. Với cả bên ngoài được lắp phần vỏ kim loại, một phần thì sử dụng sắt thép, nhưng không ít chỗ vẫn được tạo ra từ gỗ.

Tiếng đánh nhau rầm rầm càng lúc càng dữ dội. Klein và Neil định tìm cửa vào khoang thuyền thì đột nhiên nghe tiếng rầm rắc, loảng xoảng vang lên hỗn loạn.

Mặt sườn của khoang được làm từ gỗ vỡ tung ngay tức thì, mảnh vụn bay khắp nơi. Một bóng người ngã lăn ra ngoài, va vào mạn thuyền.

Không kịp nhìn người kia bị thương như nào, Klein tập trung nhìn vào chỗ quái vật đang lao ra chỗ nứt toác.

Con quái vật này cao tới hơn 1m8, mặc áo sơ mi với quần dài đã rách tới mức không nhìn ra kiểu dáng ban đầu. Những mảng da thịt hiện ra bên ngoài bị lớp vảy màu xanh thẫm phủ kín, các kẽ tay chân đều mọc ra lớp màng trông như màng của động vật thủy sinh.

Nó có một cái đầu nhăn nheo, tạm có thể nhìn ra vóc dáng con người. Những chất nhầy chảy xuôi theo lớp vảy nhỏ từng giọt xuống.

Xì xì xì!

Chất nhầy màu xanh thẩm ăn mòn sàn tàu, để lại dấu vết khá rõ.

Rầm! Con quái vật định lao ra thì bị Swain ở bên cạnh đánh cho một quyền, dạt sang ngang hai bước.

Rầm rầm rầm! Sức lực từ cơ bắp trông có phần khoa trương của Swain rõ ràng không bằng quái vật kia, vả lại quyền cước của ông ta rõ ràng đã đánh trúng nó, nhưng lại không phá vỡ được lớp vảy, không tạo nên thương tổn, nên khá là chật vật, lung lay suýt đổ.

Nếu không vì ông ta có năng lực cân bằng rất đáng ngạc nhiên, và không có Kẻ Trường Phật khác đi theo nổ súng khống chế, Klein ngờ rằng ông ta đã bị quái vật đánh chết tươi rồi.

Bịch! Bịch! Bịch! Swain không ngừng lùi ra sau, lại không ngừng xông lên, dường như lũ thiêu thân dù biết đó là lửa nhưng vẫn lao đầu vào.

Nhưng Klein cảm giác rằng ông ta đang tích tụ thứ gì đó, và đang chờ đợi điều gì đó.

Ầm!

Swain bị đánh cho lùi ra sau mấy bước, cũng che khuất tầm mắt Kẻ Trường Phật còn lại.

Nhân cơ hội ấy, quái vật lập tức xông qua lỗ thủng.

Nó định chạy ra khỏi khoang thuyền rồi nhảy vào sông Tasok!

Nhìn quả đầu nhăn nheo dính đầy chất nhầy, Klein giơ tay phải lên, chạm vào cò súng.

Pằng!

Viên đạn sắc ma màu bạc bắn trúng cơ thể quái vật như hấn muốn, nhưng chỉ là bắn trúng vảy, vào được một nửa viên.

Quái vật kia lập tức rít lên tiếng thét chói tai, hai chân dồn lực nhào tới phía Klein hệt như một cơn gió vô tới.

Mùi cá tanh xộc thẳng vào mũi, Klein lập tức cúi người xuống rồi lăn sang bên cạnh.

Choang! Hấn cảm thấy thân thuyền lắc lư một cái, có mảnh vỡ đánh lên người.

Cùng lúc đó, hấn nghe thấy một giọng nói già và trầm thấp đọc chú ngữ bằng tiếng Hermes cổ:

"Đêm Tối!"

Klein lại lăn thêm hai vòng nữa, không kịp nhặt gậy mà cuống quýt ngẩng đầu và giơ súng lên. Hấn thấy lão Neil đang đứng cách quái vật không xa, tỉnh táo ném bùa chú trong tay ra.

Tấm bạc mỏng kia nhanh chóng bị một ngọn lửa đỏ sậm bao phủ, phát ra tiếng nổ nhỏ.

Thứ sức mạnh thâm trầm, yên tĩnh lập tức lan ra. Con quái vật gần như va đụng làm nát mạn thuyền bắt đầu lắc lư, động tác chậm dần đi.

Lúc này Swain lao ra từ trong khoang thuyền, chạy tới gần quái vật, xoay eo vung tay đánh vài cú gần như là liên tục, toàn bộ đều trúng đầu của quái vật.

Nhưng ông ta chỉ có thể đánh cho nó nứt ra chứ không tạo nên vết thương trí mạng. Chẳng qua Klein có thể cảm nhận được thứ mà ông ta đang dồn nén lại sắp đạt tới mức cao nhất.

Ầm! Sau khi hồi phục xong, quái vật vung tay đánh lại, khiến Swain phải lùi năm bước. Mỗi một bước đều giẫm cho boong tàu vỡ vụn.

Khi quái vật sắp quay người nhảy ra khỏi tàu, Klein nhanh chóng móc "bùa chú ngủ say" ra khỏi túi áo bên trái.

Ngay sau đó, hắn thuần thục đọc cụm từ trong tiếng Hermes cổ: "Đêm tối!"

Bỗng nhiên Klein thấy bùa chú bằng bạc trong lòng bàn tay mình lạnh lẽo như do những bông tuyết chất lại mà thành.

Hắn không nghĩ nhiều, rút linh tính vào trong bùa chú, rồi vung tay ném nó tới chỗ quái vật.

Lúc này, quái vật trông giống người cá kia đã nhảy tới giữa không trung.

Ngọn lửa màu đỏ sậm lập tức chiếu sáng bóng tối xung quanh. Một tiếng nổ nhỏ vang lên hệt như khúc dạo nhạc du dương thôi miên, rồi nhanh chóng lan ra.

Rầm!

Quái vật ngã lăn xuống bến tàu, co người lại, tạm thời rơi vào trạng thái ngủ say.

Klein đang định xông tới cạnh mạn thuyền rồi bắn vào đầu quái vật, bỗng thấy Swain xông tới, rồi nhảy xuống.

Ông ta điều chỉnh tư thế ngay giữa không trung, cơ bắp trên người nổi lên.

Trong linh cảm của Klein, thứ được dồn nén tới mức tận cùng bộc phát. Swain từ trên trời giáng xuống, nện lên người quái vật kia, sau đó

thăng lưng lên, rồi lại tung quyền đánh thật mạnh vào đầu đối phương.

Răng rắc!

Đầu quái vật vỡ tung, những phần màu đỏ và màu xám trắng văng ra đầy đất, kèm theo đó là cả chất nhầy màu xanh thẫm nữa.

"Đây là một trong những năng lực của 'Người Dân Nổi Giận' à?" Klein đứng bên mạn thuyền đã vỡ tung, lặng lẽ thì thầm một câu.

Neil ôm tay trái tới gần, cũng nhìn xuống theo.

Lúc này Swain đã đứng thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào quái vật đã mất sinh mệnh.

Ông ta lấy một bình rượu kim loại đáy móp không rõ là từ đâu, mở nắp rồi uống ừng ực đi non nửa, sau đó dốc toàn bộ rượu đổ lên người quái vật.

Làm xong, Swain trở nên già nua hẳn đi, lưng cũng còng hẳn xuống.

Neil thở dài, nhìn cảnh bên dưới rồi nói khẽ với Klein:

"Tôi biết Kẻ Trường Phạt bị mất khống chế này. Anh ta đã theo Swain hai ba mươi năm, từng tiêu diệt quý nước lên bờ giết người, vây bắt người phi phạm tà ác định lặn xuống sông Tasok để bỏ trốn..."

Ông ta không nói hết, nhưng Klein nghe được ý ngầm trong lời nói đó: Một "người bảo vệ" đã lập nhiều công lao, giết không ít quái vật như vậy cuối cùng lại trở thành quái vật.

Hơn nữa đây không phải trường hợp đơn lẻ, mà là kết cục mà rất nhiều thành viên Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trường Phạt và Trái Tim Máy Móc có thể gặp phải.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 130: Tự Hội Bí Ẩn Ở Backlund

Nhìn Swain đang đứng trước thi thể quái vật, lại quay đầu nhìn Kẻ Trừng Phạt phụ trách khống chế quái vật đang nhắc đồng đội đang hôn mê, Klein bỗng cảm thấy một sự bi thương khó nói thành lời xộc lên trong đầu.

Bất kể là thành viên của Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt hay Trái Tim Máy Móc thì đều không thể trở thành anh hùng, bởi vì tất cả những gì bọn họ làm đều không thể để cho dân chúng biết, mà chỉ nằm sâu trong các loại tài liệu văn bản mật, những nguy hiểm và đau đớn mà bọn họ phải chịu đựng lại chân thực và rõ ràng đến thế.

Có lẽ một ngày nào đó, đối thủ của mình cũng sẽ là đồng đội... Klein thở dài im ắng, cảm thấy sức nặng đè nặng trĩu trong những từ như "Kẻ Gác Đêm", "Kẻ Trừng Phạt" và "Trái Tim Máy Móc".

Lúc này, Neil thở dài: "Chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy bọn họ."

"Vâng." Klein nhặt gậy lên, đang định bước đi thì bỗng thấy Neil vẫn ôm tay trái như trước, bèn hỏi quan tâm: "Ông bị thương à?"

Neil cười khà một tiếng: "Bị mảnh vụn đâm vào. Nếu là lúc trẻ, chắc chắn tôi sẽ né được ngay. May mắn là đây chỉ là vấn đề nhỏ." Ông ta buông tay phải để Klein nhìn thấy miệng vết thương nhỏ trên mu bàn tay trái hãy còn đang rỉ máu.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì lớn, Klein vừa đi xuống theo cầu thang mạn vừa ngậm ngùi:

"Neil, ông còn tỉnh táo hơn là tôi tưởng. Trong lúc con quái vật kia cách ông chưa tới hai mét, thế mà ông còn bình tĩnh đọc chú ngữ để sử dụng bùa chú."

Tuy lúc ấy quái vật do Kẻ Trừng Phạt mất khống chế biến thành đang lao tới Klein, nhưng Neil vẫn cách hẳn ta một khoảng cách rất gần.

Nghe hẳn khen, Neil lập tức cười ha ha: "Tôi là Kẻ Gác Đêm thâm niên rồi. Trong những tình huống nguy hiểm mà tôi từng trải qua ấy, chuyện như vừa rồi còn không thể vào được top 10. Tôi nhớ có lần tôi với Dunn tuần tra ở nghĩa trang Raphael. Lúc ấy có người chết biến thành xác sống từ bao giờ không biết, rời khỏi huyết, mai phục trong bóng của cây cối. Tôi đi ngang qua đó, hoàn toàn không nhận ra là nó ở đó, lúc ấy định tìm một chỗ kín kín để, hì hì, cậu biết mà. Kết quả là nó nhào tới từ phía sau, bóp lấy cổ tôi."

Klein nghe mà sợ hãi, suy đoán: "Trong lúc như vậy, ông còn tỉnh táo sử dụng bùa chú, hoặc 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn' có thể thi triển pháp thuật nhanh chóng?"

Neil liếc hẳn một cái, khẽ cười: "Không, là Dunn kéo xác sống kia vào giấc ngủ say đúng lúc. Tôi kể cho cậu chuyện này là để cậu biết rằng, làm Kẻ Gác Đêm ấy, không những phải tin tưởng vào bản thân, mà còn phải tin tưởng đồng đội."

"..." Klein im lặng vài giây, nửa nói giỡn lại nửa thật lòng: "Neil, hôm nay ông thật cơ trí."

Neil nhảy xuống bến tàu, trả lời với ngữ khí kiêu coi nhẹ: "Đó là vì bình thường cậu chỉ biết tới khía cạnh nhỏ bé không đáng kể của tôi mà thôi."

Hai người ra khỏi bến tàu, trở lại trước quán bar Ác Long.

Klein cất súng, ý vào gậy mà cởi áo khoác, nường theo ánh sáng đèn khí gas kiểm tra xem nó có bị xước xát gì không.

"May quá, chỉ bị dính ít giấm gỗ và bắn đôi chỗ mà thôi..." Hăn nhổ mấy thứ đâm vào áo, phúi phúi sạch tro bụi rồi mặc lại.

"Neil mỉm cười nhìn, thân nhiên bồi thêm một câu với ngữ khí bắt chước hăn: "Tiếc quá, không được thanh toán rồi."

"..." Tạm thời Klein không biết nói gì cho đúng.

Tôi không phải người như vậy! Hăn nhấn mạnh một câu như thế trong lòng.

Lúc này xe ngựa công cộng đến. Klein lấy đồng hồ bỏ túi ra xem.

"Nếu không còn chuyện gì khác, tôi phải về nhà đây." Hăn quay đầu nói với Neil.

Neil gật đầu nói: "Về thường thức bữa tối đi, không phải suy nghĩ 'bùa chú ngủ say' vừa rồi. Tôi sẽ đòi Swain bồi thường. Lão ấy là nhiều tiền lắm. Đương nhiên không phải hôm nay, tôi cũng phải chú ý tới cảm xúc của lão chứ."

"Cảm ơn sự hào phóng của ông..." Klein há miệng, cuối cùng chỉ nói được câu này.

Hăn bước nhanh lên xe ngựa, trở lại phố Hoa Thủy Tiên. Lúc này là hơn bảy giờ, trời đã tối om.

Lấy chìa khóa mở cửa, Klein thấy Melissa đang cởi mũ treo lên giá để mũ, bèn cười hỏi một câu thừa thãi: "Em cũng mới về à?"

Lúc này cảm xúc phức tạp ban nãy của hăn bỗng chốc tan sạch, toàn thân thoải mái, cảm thấy ấm áp.

"Hôm nay trường em có tiết hoạt động thực tế." Melissa giải thích rất nghiêm túc.

Klein ngửi ngửi thấy mùi đồ ăn, giật mình, bèn hỏi theo bản năng: "Vậy ai đang nấu bữa tối?"

Nói xong, cả hân và Melissa đồng thời đáp: "Benson!" Với ngữ khí có vẻ kinh hoàng.

Lúc này, nghe thấy hai người nói chuyện, Benson vừa đi ra khỏi phòng bếp vừa lau tay lên tạp dề, bèn nói:

"Chẳng lẽ hai đứa không tin vào tay nghề của anh à? Anh nhớ lúc Melissa còn chưa biết nấu ăn, lúc hai đứa còn nhỏ toàn chờ anh về, rồi nhìn anh nấu nướng với ánh mắt khát khao. Thực ra nấu nướng đơn giản lắm, ví dụ như thịt bò hầm khoai tây chẳng hạn, đầu tiên là nấu thịt bò, sau đó thả khoai tây, rồi thêm gia vị là xong..."

Klein và Melissa liếc nhau, đều im lặng.

Dựa lên gậy, bỏ mũ xuống, Klein lại cười nói: "Em cho rằng đã đến lúc thuê hầu gái rồi. Ăn tối không đúng giờ thường xuyên sẽ không tốt cho sức khỏe."

"Nhưng em không mong lúc chúng ta nói chuyện lại có người lạ bên cạnh, như vậy sẽ khiến em cảm thấy không được tự nhiên." Theo bản năng Melissa lại tìm lý do để phủ quyết.

Klein vừa cởi áo khoác vừa cười nói: "Không phải để ý..."

Đúng lúc này, mặt hân cứng đờ, dừng động tác lại: Nguy hiểm thật, suýt nữa thì tiện tay cởi luôn áo khoác, mà súng vẫn còn ở dưới nách kia.

"Khụ khụ." Hăn hăng giọng, vờ như không gì xảy ra: "Không phải để ý, chúng ta về nhà thì sẽ cho hầu gái về phòng cô ta nghỉ ngơi. Anh không nghĩ chẳng ai là không muốn nghỉ cả, ừm, bắt buộc phải tìm người nào chịu khó học nấu ăn nữa."

Hăn không muốn tương lai phải chịu đựng sự tàn phá của thế lực đồ ăn bóng tối.

Benson đứng ở cửa phòng bếp, gật đầu đồng ý: "Chờ lúc nào rảnh, chúng ta có thể tới Hiệp hội Người hầu Phụ giúp Gia đình thành phố Tingen, bọn họ rất hiểu biết và có nguồn tài nguyên phong phú về chuyện này."

"Vâng, cứ quyết định thế đi!" Klein bỏ qua ánh mắt không chút bằng lòng của Melissa.

...

Nhà tử tước Grilint ở khu Hoàng Hậu, Backlund.

Audrey Hall dẫn hầu gái Annie rời khỏi vũ hội, lên tầng hai, tới căn phòng ngủ mà tử tước đã bố trí từ trước.

Dưới sự giúp đỡ của Annie, cô chậm rãi cởi bộ váy hoa lệ và chiếc giày khiêu vũ nhẹ nhàng, rồi mặc chiếc áo choàng màu đen đã được chuẩn bị từ trước.

Đội mũ lên, Audrey đứng trước gương, bắt đầu quan sát bản thân.

Cô thấy quá nửa khuôn mặt đã bị mũ trùm đầu che khuất, chỉ để lộ đôi môi duyên dáng.

Áo choàng màu đen, khuôn mặt giấu trong bóng tối, cảm giác thâm trầm và bí ẩn... Đây chính là kiểu ăn mặc trong mơ của mình! Audrey

mừng rỡ nghĩ.

Không yên tâm cho lắm, cô lại kéo lớp mạng voan mỏng màu đen của chiếc mũ mềm màu lam bên dưới lớp mũ trùm đầu, khiến khuôn mặt mình trở nên mơ hồ.

"Không sai, chính là như này!" Audrey đút chân vào trong đôi ủng ngắn da bò, rồi nghiêng đầu nói với Annie: "Cô chờ tôi ở đây, bất kể ai đến cũng không được mở cửa."

Annie nhìn cô chủ của mình với ánh mắt bất đắc dĩ: "Cô chủ à, nhưng cô phải cam đoan rằng lần này không đi quá một giờ nhé."

"Cô phải tin tôi chứ, mấy lần trước tôi luôn tuân thủ lời hứa mà." Audrey cười tới ôm cô ta một cái, rồi hôn lên má cô ta.

Sau đó, cô nhẹ nhàng lùi ra sau vài bước, đội mũ trùm lại, quay người theo cửa ngấm rời khỏi phòng ngủ này.

Cô đi một mạch tới cửa hông của nhà tử tước, thấy một cỗ xe ngựa đứng chờ nơi đó.

Grilint, chủ nhân ngôi nhà đứng trong bóng tối, liếc Audrey một cái rồi ca ngợi từ tận đáy lòng: "Trang phục của cô thật là, ừm, theo từ mà Russel đại đế hay dùng để miêu tả, rất ngẫu!"

"Cảm ơn." Audrey khẽ nhắc áo choàng lên, tao nhã và thoải mái cúi người thi lễ.

Hai người lên xe ngựa, ra khỏi biệt thự, chạy chừng mười phút thì tới một tòa nhà.

Bên ngoài cửa, Audrey thấy "Người Học Việc Filth Wall mà cô hay gặp gỡ với bạn của cô ta, "Trọng Tài" Hugh Dirchard.

Filth có mái tóc nâu hơi quăn, đôi mắt màu lam nhạt mang theo vẻ biếng nhác. Cô ta chỉ vào Hugh Dirchard: "Cô ấy là một người thuyết phục xuất sắc, có thể giúp các vị lấy được thứ mà các vị muốn."

Hugh Dirchard khá thấp, chỉ chừng 1m5 gì đó. Khuôn mặt cô ta đẹp dễ và dịu dàng, nhưng chưa trưởng thành hoàn toàn, trông khá ngây ngô.

Tuy có mái tóc vàng ngang vai thô và rối, lại mặc trang phục luyện tập kỵ sĩ truyền thống, nhưng cô ta toát ra sự uy nghiêm khó nói nên lời và sức hút khiến người ta phải tin tưởng.

Audrey đã gặp cô ta vài lần, khẽ cười chào hỏi:

"Hugh, tôi có thể tin cô được không?"

"Cô không phải lo." Hugh Dirchard cười, rồi chìa tay làm tư thế mời.

Ngay khi cô ta cất bước đuổi theo Audrey và tử tước Grilint, một tiếng "ting" vang lên.

Audrey nhìn lại, thấy một con dao găm ba cạnh lóe ra ánh sáng lạnh lẽo nằm bên chân Hugh Dirchard.

"..." Audrey nhìn cô ta, cô ta nhìn Audrey, cả hai quên việc nói chuyện.

Mười mấy giây sau, Hugh Dirchard nhanh nhẹn ngồi xuống nhặt con dao ba cạnh kia lên, giấu nó sau người.

"Chúng ta phải phòng bị điều bất trắc. Có người lý trí không đủ, không dễ bị thuyết phục." Hugh Dirchard nghiêm trang giải thích.

Audrey không lên tiếng, chỉ gật đầu, rồi nhỏ nhẹ trả lời: "Tôi tin cô..."

"Đây là công cụ khiến một số kẻ phải bình tĩnh và ngồi xuống nói chuyện với chúng ta." Filth quay sang nhìn mặt cỏ, bổ sung thêm một câu.

Bốn người không nói gì thêm, tiếp tục bước đi, gõ lên chiếc cửa gỗ.

Kẹt, cửa từ từ mở ra. Đã tiến vào trạng thái "Khán Giả", Audrey thấy bên trong có không ít người đang ngồi rải rác. Bọn họ dùng đủ mọi cách để che giấu khuôn mặt thật, ví dụ như dùng mũ trùm hoặc mặt nạ. Nhưng cũng có kẻ mặc kệ, cứ phơi bày hân khuôn mặt mình ra.

Gần như trong chớp mắt, Audrey chú ý tới người đàn ông mặc áo choàng đen đang ngồi trên sofa đơn.

Người này cũng đội mũ trùm, giấu khuôn mặt mình trong bóng của chiếc mũ.

Ông ta lặng lẽ nhìn khách tới, gây cho người ta cảm giác như kẻ bề trên đang nhìn xuống.

Ánh mắt rất tự tin, nhưng vô cùng ghê tởm, luôn di chuyển trên người mình, hệt như hai cái xúc tu trắng và trơn tuột đang định lột quần áo của ta ra... Audrey có giác quan sâu sắc, sự quan sát cẩn thận, bình tĩnh phán đoán, nhưng người suýt thì nổi da gà.

Lúc này Filth giới thiệu: "Đó là ngài A, một người phi phạm rất mạnh, là người triệu tập buổi tụ hội bí ẩn này."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 131: Giao Dịch

Ngài A? Nghe giống hết biệt hiệu của tên tội phạm mà không phải danh hiệu của một nhân vật hùng mạnh thần bí... Hoàn toàn không thể sánh được với ngài "Kẻ Khờ"... Không, người có thể so sánh với ngài Kẻ Khờ hẳn phải là thần linh hoặc các nhân vật lớn gần với thần linh rồi... Nghĩ thế, Audrey bỗng cảm thấy rất ưu việt.

Cô bình tĩnh liếc ngài A một cái, hạ nhỏ giọng nói với Filth và Hugh Dirchard: "Ông ta có sự tích gì không?"

Tử tước Grilint, cũng mặc áo choàng đội mũ trùm đầu, tỏ ra rất tò mò về chuyện này.

Hugh Dirchard nghiêm túc đáp: "Từng có mấy lần người phi phạm ở danh sách 8, thậm chí là danh sách 7 theo dõi ngài A, định ra tay với ông ta, nhưng cuối cùng bọn họ đều biến mất."

"Đúng là một người phi phạm hùng mạnh." Grilint ca ngợi, lặp lại lời giới thiệu lúc nãy.

Trong lúc nói chuyện, bốn người bọn họ đi vào trong nhà. Người canh gác lập tức đóng cửa lại.

Khi thích ứng được với ánh sáng đèn khí gas, Audrey nhìn thấy hai chiếc bảng đen dựng thẳng ở phía trước, bên trên là những hàng chữ.

Lúc này, cầm một điều xì gà nhưng chưa châm lửa, Filth khẽ nói:

"Đây là nhu cầu của mỗi một thành viên của tụ hội. Chắc là cô hiểu. Rất nhiều người không muốn người khác biết mình có gì để tránh bị kẻ tham lam nhìn chòng chọc, cho nên bọn họ sẽ viết nặc danh lên chiếc bảng đen này những gì mình muốn hoặc muốn bán đi cái gì, kèm đó là giá cả đại khái và yêu cầu về vật phẩm."

Audrey khẽ gật đầu, không thèm quan sát thành viên mà nhìn thẳng mấy mục trên bảng đen bên trái:

"Cần một đôi mắt cá Manhal trưởng thành."

"Tro bụi do oán linh để lại, 165 bảng."

"Bút ký của Russel đại đế, ba trang, 20 bảng."

Đọc tới đây, Audrey không cách nào duy trì được trạng thái Khán Giả nữa, cô vừa khiếp sợ lại vừa hưng phấn.

Giá của chúng nó... Giá của chúng nó quá ư là rẻ! Cô nghĩ, vừa kích động vừa mừng rỡ.

Cô vừa đi vừa đọc thêm:

"Hoa tiếng khóc trẻ sơ sinh, một bông, 200 bảng."

"Bột xác ướp, 10 gam, 5 bảng."

"Chất nhầy người cá, 30 ml, 29 bảng."

"Phương thuốc ma dược danh sách 8 'Quan Trị An', 450 bảng."

...

Rẻ... Rẻ quá! Giá của vật liệu phi phạm chưa quá 300 bảng! Audrey vừa đọc vừa mắt tỏa sáng, theo mọi người tìm chỗ ngồi.

Lúc này Hugh Dirchard ghé vào bên tai cô, khẽ hỏi: "Cô muốn cái gì?"

Audrey hô hấp dồn dập, câu nói trứ danh của Russel đại để tức thì hiện lên trong đầu: "Tôi muốn tất cả!"

Cô có hai người anh trai nên không tới lượt cô kế thừa tước vị và tài sản. Nhưng là cô bé mà bố mẹ và anh trai yêu thương, cô có số bất động sản, đất đai, trại chăn nuôi, tài nguyên khoáng sản, châu báu, cổ phiếu, cổ phần công ty và công trái có giá trị 300 nghìn bảng trên danh nghĩa. Đây được coi là gia sản cô được chia cho. Nhưng khi bá tước Hall, cha cô mất, hoặc cô lập gia đình, như vậy cũng chỉ là trên danh nghĩa, hàng năm sẽ nhận được số tiền tương ứng.

Tuy vậy một năm cô nhận được từ 15 tới 20 nghìn bảng tiền lời, cũng coi là có số má trong giới nữ quý tộc của toàn bộ vương quốc Ruen.

Đương nhiên là một quý tộc, có rất nhiều thứ phải chi tiêu mà không thể thiếu. Hơn nữa cô đã lấy tiền lời hàng năm, không thể chuyện gì cũng tìm cha mẹ.

Cô kiềm chế bản thân, dè dặt đáp: "Tạm thời tôi chỉ muốn mua bút ký của Russel đại đế. Tôi là người sùng bái ông ta, cho rằng ký hiệu hoặc chữ viết đặc biệt mà ông ấy sáng tạo ra có một thứ sức mạnh thần bí nào đó, chỉ là chúng ta vẫn chưa tìm được cách để tổ hợp chúng nó lại một cách chính xác."

Audrey, mày càng lúc càng giả dối rồi đó... Cô lặng lẽ bổ sung thêm một câu trong lòng.

Audrey vừa nói xong, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng với gile đen ngồi ghế bên cạnh kích động phụ họa theo: "Đúng, chính là thế đó! Cuối cùng tôi đã gặp được người có chung quan điểm với mình rồi! Tôi chính là người có ba trang bút ký kia, hiện giờ tôi có thể bán cho cô luôn!"

Audrey ngơ ngác, sau đó mỉm cười trả lời: "Vây xin phép để tôi thể hiện sự cảm ơn của mình."

Cô lấy hai tờ 10 bảng đưa cho đối phương rồi nhận lấy ba trang nhật ký Russel đại để. Đương nhiên người ở đây không biết nó là nhật ký, chỉ gọi là bút ký mà thôi.

Cô nhận lấy rồi giở xem, xác nhận rằng chữ viết tương tự với những tờ nhật ký mà mình có được.

Cô cất chúng đi, rồi khẽ hỏi Hugh và Filth: "Nếu bút ký là giả thì có thể tìm ai? Ngài A?"

"Đúng vậy, ngài A không cho phép tụ hội của ông ta xảy ra chuyện lừa gạt. À đúng rồi, tôi cũng có thể phán xử giúp cô." Hugh Dirchard trả lời kiểu nóng lòng muốn thử.

"Tôi biết rồi." Audrey tiến vào trạng thái "Khán Giả", bắt đầu quan sát người phi phạm và hàng ngũ người phi phạm dự bị ở nơi này.

Bởi vì người trẻ tuổi ban nãy rất kích động khiến nhiều người chú ý tới nơi này, lén hoặc quang minh chính đại quan sát Audrey và Grilint, nhưng rất ít ánh mắt xuyên qua lớp mũ trùm đầu.

Sô pha, ghế dựa, bàn trà đặt rải rác khắp phòng, tất cả đều hướng tới bảng đen... Chất liệu gỗ khá bình thường, chứng tỏ ngài A, người triệu tập tụ hội này không phải quý tộc, nên khá tùy tiện về mặt này... Ừm, với vẻ tự tin mà ông ta thể hiện ra ngoài, chắc chắn sẽ không nguy trang làm gì... Audrey đảo mắt, tỉnh táo quan sát.

Ngài A quan sát tất cả quý cô quý bà ở nơi này, ánh mắt thường dừng lại trên người mấy cô gái xinh đẹp... Ông ta là kẻ háo sắc... Vì sao ông ta cứ nhìn mình mãi thế? Ông ta có thể nhìn xuyên qua mạng che mặt à?

Đoán tới đây, Audrey giật mình, cảm thấy ghê tởm như vừa nuốt phải con ruồi.

Nhưng cô nhanh chóng yên tâm, bởi cô phát hiện ngài A không nhìn cô và những cô gái khác nữa...

Điều này cho thấy ông ta không thể nhìn xuyên qua lớp vải được... Thị lực của ông ta rất xuất sắc, dường như đang quan sát mình ở khoảng cách gần, trong lúc như này thì tác dụng của mũ trùm là rất nhỏ... Audrey im lặng nhìn người khác giao dịch, nắm bắt một phần nào về tình hình của những người ở đây.

Lúc này người hầu của ngài A đi tới, khẽ nói với bốn người:

"Các vị có thể viết nhu cầu của mình lên giấy, hoặc có thể nhân lúc nghỉ ngơi sang phòng bên cạnh viết đề muốn bán lên bảng."

Filth người điều xì gà, cảnh giác nhìn xung quanh một vòng: "Các vị có muốn phương thuốc danh sách 9 không?"

Trong quãng thời gian này, cô hết lòng tuân theo lời hứa, nói tất cả thông tin mà cô biết về danh sách đường tắt cho Audrey và tử tước Grilint.

Audrey làm bộ suy nghĩ một lát, rồi nói:

"'Khán Giả', tôi muốn trở thành 'Khán Giả'. Ừm, còn muốn cả danh sách sau là 'Người Đọc Tâm' nữa."

Nghi tới việc mai sau phải thường xuyên tiếp xúc với Filth và Hugh Dirchard, sớm muộn gì cũng bị bọn họ phát hiện ra mình là người phi phạm, là "Khán Giả", cho nên cô nhân cơ hội này đưa chuyện này ra ngoài để hoàn toàn che giấu sự tồn tại của hội Tarot.

Tuy làm vậy sẽ lãng phí một khoản tiền, nhưng đáng giá lắm... Audrey lặng lẽ khen mình một câu.

Cùng lúc đó, cô phát hiện Hugh Dirchard liên tục nhìn về phía bảng đen, vừa khao khát lại vừa ủ rũ.

"Hugh bảo mình rằng danh sách 8 tương ứng của 'Trọng Tài' là 'Quan Trị An'... Cô ấy đang nhìn phương thuốc giá trị 450 bảng kia à? Ủm, có thể thấy được cô ta rất muốn có phương thuốc này... Cô ta trở thành 'Trọng Tài' đã hơn một năm, vẫn luôn đóng vai 'Trọng Tài' mà không hề hay biết, như vậy chắc là đã tiêu hóa xong ma dược rồi... Tất cả chứng minh một điều, Hugh thiếu tiền!"

Khi Audrey thầm suy đoán, tử tước Grilint đã nói ra sự lựa chọn của mình: "'Dược Sư', tôi cần phương thuốc danh sách 9 'Dược Sư'!"

Thấy ánh mắt của Audrey, Filth và Hugh ngó tới, anh ta cười khi khi giải thích: "Với tôi mà nói, có được sức khỏe, không bị bệnh tật và bị thương là chuyện quan trọng nhất!"

"Đúng là sự lựa chọn lý trí. Tôi cũng từng mơ làm Dược Sư." Filth thờ dài, cười nói.

Cô có khí chất có vẻ biếng nhác và sa sút.

Sau khi quyết định xong, đám người Audrey viết những gì mình cần lên giấy rồi giao cho người hầu, sau đó nhìn gã lượn một vòng, hỏi từng người một, thu thập không ít tờ giấy.

Người hầu gom chúng lại rồi giao cho người phụ trách bảng đen, để cậu ta viết những gì trong giấy lên bảng.

"Cần phương thuốc ma dược 'Khán Giả' và 'Người Đọc Tâm', giá cả trao đổi trực tiếp..."

Mỗi khi viết yêu cầu nào lên, người hầu sẽ đọc ba lần. Nếu ai cảm thấy hứng thú, thì sẽ âm thầm xin một phòng, rồi hoàn thành giao dịch với sự trợ giúp của người hầu.

Chờ đợi một lúc mà Audrey và Grilint mãi không thấy ai muốn giao dịch, nên cả hai đều tỏ ra thất vọng.

Đúng lúc này một người hầu đi tới bên cạnh Audrey, đưa cho cô một tờ giấy đã gấp gọn gàng.

"Ngài A tặng cho cô." Người hầu này hạ nhỏ giọng nói.

Audrey giở tờ giấy ra, nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên đó có viết là: "Có hứng thú với phương thuốc của các danh sách 9 khác không?"

Audrey khẽ nhếch môi tỏ vẻ khinh thường, rồi viết lên chỗ còn trống trên tờ giấy: "Tôi chỉ hứng thú với 'Khán Giả'."

Cô gấp giấy lại rồi đưa cho người hầu, nhìn đối phương giao cho ngài A.

Ngài A mở ra liếc nhìn, không lên tiếng, im lặng nhìn các thành viên trong buổi tụ hội. Nhưng Audrey sâu sắc nhận thấy tờ giấy lặng lẽ bốc cháy, hóa thành tro rơi xuống đất.

Mười lăm phút sau, ngài A nói: "Đã tới giai đoạn nghỉ, có thể trao đổi tự nhiên."

Lúc này người đàn ông trẻ tuổi bán nhật ký Russel tới gần Audrey, hưng phấn nói: "Tôi đã phá giải được một phần các ký hiệu đặc biệt của Russel đại đế, cũng áp dụng nó lên bản thân, nhận được năng lực không tệ. Cô có hứng thú không?"

Audrey lập tức nhớ tới mình từng hỏi ngài Kẻ Khờ rằng chữ viết đặc biệt trong nhật ký của Russel đại để có năng lực thần kỳ nào không. Và đáp án của ngài ấy chính là trừ phi vị thần linh nào đó cảm thấy hứng thú.

Cô nhìn thanh niên trước mặt, ngẫm nghĩ rồi dò hỏi: "Anh đã nhận được năng lực gì vậy?"

Người kia càng hưng phấn hơn: "Tôi càng khỏe hơn!"

Audrey nhìn anh ta với ánh mắt thương hại: "Xin lỗi nhé, tôi thích tự mình nghiên cứu hơn."

Trong khoảng thời gian tiếp theo, cô tiếp tục quan sát buổi tụ hội này, lấy được rất nhiều thông tin hữu dụng, đó là phán đoán sơ qua rằng có các thành viên với các nghề nghiệp bình thường như bác sĩ hay luật sư.

Nửa giờ nữa trôi qua, đám người Audrey đứng dậy đi về. Cô về tới biệt thự của tử tước Grilint, chờ tới tận khi vũ hội kết thúc.

Tầm 10 giờ tối, Audrey về tới nhà. Cô đang định để hầu gái chuẩn bị nước tắm thì chợt thấy Susie liếc mắt ra hiệu với mình.

Ôi nó nháy mắt ra hiệu kìa... Audrey bỗng thấy cảm xúc trở nên phức tạp.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 132: Gặp Lại "Quái Vật"

Tìm lý do khiến đám hầu gái tạm thời rời khỏi căn phòng, Audrey khóa trái cửa lại, quay đầu nhìn chú chó Susie, mặc dù cô chưa biết có thể coi nó là thú cưng của mình không, rồi nói: "Mi nghe được, à không, gặp phải chuyện gì à?"

Susie điềm tỉnh ngồi nơi đó, gâu một tiếng làm rung không khí xung quanh mà nói:

"Đúng vậy. Lúc ở thư phòng tôi nghe thấy bá tước bàn bạc với các nghị sĩ rằng vua và thủ tướng đã đạt được thỏa thuận chung, từ bỏ kế hoạch trả thù đế quốc Fusark ở bờ đông Balam trong thời gian ngắn. Bờ đông Balam là ở đâu?"

Thấy Susie học được tiếng Ruen với tốc độ kinh người, Audrey lại càng cảm thấy phức tạp. Cô im lặng vài giây rồi mới nói: "Ngày mai ta sẽ cho mi một tấm bản đồ..."

"Ok~" Susie vui vẻ trả lời: "Vua và thủ tướng cho rằng chuyện quan trọng hiện tại là đẩy mạnh kế hoạch cải cách lúc trước, dùng cuộc thi công khai để tìm nhân viên chính phủ. Bọn họ hy vọng có thể khiến thượng viện và hạ viện thông qua kế hoạch này trước tháng Mười."

"Thật à?" Audrey vui mừng hỏi lại.

Đây chính là chuyện đầu tiên mà cô dùng năng lực bản thân để dẫn dắt sau khi trở thành "Khán Giả". Nếu nó có thể thành sự thực thì sẽ khiến cô cảm thấy rất có thành tựu!

Susie đáp rất thành thật: "Tôi không thể cho cô một đáp án khẳng định được. Đó chỉ là nội dung mà tôi nghe được, thậm chí tôi còn chẳng hiểu chúng có nghĩa là gì. Dù sao tôi chỉ là một con chó mới bắt đầu học tập thôi."

"..." Audrey ngơ ra giây lát, rồi chợt mỉm cười nói: "Susie, mi đã rất giỏi rồi! Đây là phần thưởng của mi nè!"

Cô lấy từ trong tủ treo quần áo được trang trí rất lộng lẫy một cái túi. Cô xé miệng túi ra, để vào trước mặt Susie.

Đây chính là bánh bích quy do công ty Thú cưng Yêu thích Backlund đã làm ra từ bột mì, rau dừa và thịt, là thứ mà Susie rất thích ăn.

Susie ngồi ngay ngắn, hít hít mấy cái, giơ một bàn chân lên như đang suy nghĩ mình nên ăn thế nào để phù hợp với thân phận hiện tại.

Vài giây sau, nó bỏ qua việc suy nghĩ, tuân theo bản năng lao thẳng tới, gặm túi bánh quy rồi phi thẳng ra cửa phòng.

Nó đứng thẳng người lên, giơ móng mở cửa, phi thẳng ra ngoài rồi trốn vào trong bóng râm, bắt đầu hưởng dụng đồ ăn vặt.

...

Chiều chủ nhật, sau khi ngủ bù cho đợt thiếu ngủ vì phải canh gác cửa Chianese, Klein đi xe ngựa công cộng không tuyến cố định tới quán bar Ác Long một lần nữa.

Lúc trước hẳn định dùng phương pháp bói toán tìm kiếm "Quái Vật" Admisol để nghiên cứu nguyên nhân mà dạo gần đây anh ta lại trở nên kỳ quặc như vậy, nhưng bị Kẻ Trừng Phạt đột nhiên mất khống chế cắt ngang nên đành phải chờ hôm nay tới tìm.

Đi qua phòng bóng bàn, tới chợ đen dưới lòng đất, lần này Klein không cần phải tìm kiếm mà đã thấy Admisol run rẩy trong một góc.

Thanh niên có mái tóc đen rối bù bóng nhẫy với sắc mặt tái nhợt thấy Klein tới gần, lập tức che mắt lại, dựa sát vào bức tường định di chuyển tới cửa hông. Nhưng Klein đã bước nhanh tới chặn ở trước người anh ta, cũng lặng lẽ gõ răng nanh trái hai cái.

Trong linh thị của hắn, khí tràng của Admisol không khỏe mạnh là bao, mọi màu sắc đều nhạt và tối đi. Nói cách khác, dù anh ta không bị bệnh gì nặng, nhưng cơ thể rất suy nhược.

Cùng lúc đó, Klein phát hiện màu sắc cảm xúc của "Quái Vật" toát rõ sự sợ hãi và căng thẳng, và hoàn toàn thiếu mất màu lam suy nghĩ lý trí.

Thể tinh linh của anh ta khuếch trương ra từ sâu trong thể dĩ thái, trong suốt không màu đồng nhất, hết như được tạo nên từ ánh sáng tinh thuần. Đây là đặc trưng của "Quái Vật" bẩm sinh? Klein khe khẽ gật đầu, hắn nhìn chăm chăm khuôn mặt Admisol rồi hỏi thẳng:

"Dạo này anh nhìn thấy cái gì, gặp phải chuyện gì? Tại sao lại núp tại góc mà run rẩy, nói rằng tất cả sẽ chết, tất cả đều là xác chết?"

Lúc này Admisol cúi đầu xuống nhìn mũi chân mình, dường như không dám nhìn thẳng vào người trước mặt.

Anh ta, mặc quần dài màu lam xám với áo lót sợi đay cũ rách run rẩy toàn thân, hoảng sợ đáp:

"Không, tôi không thấy gì hết. Không, không, tôi chỉ mơ thôi. Trong mơ chỗ nào cũng có máu, xác chết la liệt khắp mặt đất. Ha ha, hu hu, trong số đó có cả tôi, có cả tôi nữa! Tôi sắp chết, sắp chết rồi! Tôi không muốn chết, tôi không muốn chết!"

Anh ta vừa cười vừa khóc. Những gì anh ta nói khiến Klein cảm thấy suy nghĩ của mình trở nên rối bời theo.

Hắn khẽ day huyệt thái dương rồi trầm giọng hỏi lại: "Tại sao anh lại sợ tôi?"

Admisol sững sốt vài giây, đột nhiên ngồi xổm xuống, hô lên với vẻ mặt sợ hãi tột độ:

"Đừng mà!"

"Đừng mà!"

...

Nhiều ánh mắt đổ dồn về bên này, Klein lập tức cảm thấy xấu hổ.

Tôi có làm gì anh đâu... Sao anh lại kêu lên như thế bị tôi làm gì rồi ấy! Hắn gượng cười hai tiếng, thấy Admisol cuộn người lại run rẩy, chỉ cầu xin tha thứ chứ không nói gì khác, đành phải lùi ra vài bước, vờ như đi ngang qua.

Hừm, có lẽ phải hỏi thầy Azcot xem sao. Chỉ là tuần trước nữa thầy đã đi nghỉ ở vùng phía bắc đế quốc Fusark, phải thứ Năm tuần sau mới về... Trước đó ta sẽ báo đội trưởng trước... Klein che miệng ngáp một cái, quay người rời khỏi chợ đen.

Sau khi nhận lương của tuần này, số tiền riêng của hắn đã trở lại 8 bảng 10 saule, nhưng vẫn chỉ dám ngấm vật liệu phi phạm chứ chẳng dám mua. Đương nhiên là nếu không sợ lãi suất cao, hắn có thể tìm Swain để vay tạm.

Ra khỏi quán bar Ác Long, trong lúc chờ xe, Klein bắt đầu suy nghĩ về chuyện tiếp sau:

"Còn một tuần nữa, 12 bảng mượn từ đầu đã trả sạch, số tiền đưa về cho gia đình đã lên tới 3 bảng mỗi tuần, như vậy Melissa không thể lấy cớ để kéo dài chuyện thuê hầu gái nữa... Còn 3 bảng khác thì giấu thêm một thời gian để tích cóp thêm ít tiền riêng..."

Còn nữa, phải nhanh chóng lấy được ma dược "Người Đọc Tâm" từ chỗ Dexter Guderian hoặc là tìm được manh mối tương ứng, rồi dùng lý do là cung cấp kinh phí cho cấp dưới đổi lấy tiền mặt từ chỗ Chính Nghĩa... Có thể dùng phương thức tài khoản không kí danh của ngân hàng để hoàn thành. Trong quá trình ấy, ta lại dùng bói toán gây nhiễu, làm vậy sẽ rất an toàn, mà không làm lộ bí mật của bản thân..."

...

Lên xe ngựa công cộng, Klein không tới thẳng công ty Bảo an Gai Đen, mà định tới câu lạc bộ bói toán ngồi đó hai giờ để chuẩn bị cho việc bản thân đang "tiêu hóa" ma dược.

Và lại với Klein mà nói, hiện giờ trong ngành bói toán này hẳn coi như là có chút tiếng tăm, khách quen trước đây thường "tới thăm", còn giới thiệu cả bạn bè nữa. Nếu đến đúng lúc, một buổi chiều hẳn có thể nhận được hơn mười vụ xem bói rồi.

Cứ như vậy, dù một tuần chỉ đi hai lần, hẳn vẫn có thu nhập chừng nửa bảng. Đối với một ngài Kẻ Khờ nghèo khổ mà nói, đây không phải là con số nhỏ.

"Ôi, tiếc là lúc trước "hót" hay quá, tạo ra hình tượng hoàn hảo quá, nên chẳng tài nào sửa phỉ lại cả..." Ngồi trong phòng hội nghị của câu lạc bộ, Klein vừa uống hồng trà Sibon vừa nghĩ đầy bất đắc dĩ.

Với danh tiếng hiện giờ, hẳn thu phí một lần xem bói 4 saule thì vẫn có người chịu chi. Nhưng là một vị thầy bói tôn trọng vận mệnh, hẳn đành phải tiếp tục giữ mức giá 8 penny.

Tuy hiện giờ Klein đã tiêu hóa sạch ma được, nhưng hắn không muốn mạo hiểm vi phạm "quy tắc Thầy Bói" mà hắn đã tự mình tổng kết ra lúc trước. Điều này bao gồm cả việc không dùng xem bói để có được lợi ích siêu thường. Dù sao hắn không rõ liệu làm vậy có dẫn tới mất khống chế hoặc khiến chuyện không tốt nào đó xảy ra không.

Trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm không có khái niệm "tiêu hóa", cho nên Klein không thể phán đoán việc sau khi tiêu hóa xong ma được có nguy hiểm nào không, nên hắn không dám hành động vi phạm "quy tắc" tương ứng.

Ngay khi hắn mãi suy nghĩ chuyện này, cô gái Angelica xinh đẹp đi vào, tới bên cạnh hắn rồi cúi người xuống, khẽ nói: "Anh Moretti, có người tìm anh xem bói, phòng Mã Não Hồng."

"Vâng." Trước khi tới đây Klein đã xem hôm nay có phù hợp để tới câu lạc bộ không, và dựa vào bói toán hắn đã nhận được câu trả lời khẳng định.

Hắn cầm mũ phớt lên, đi ra khỏi phòng họp, thấy vị khách đang đứng chờ ở cửa phòng Mã Não Hồng.

Đó là một cô thiếu nữ chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặc chiếc váy dài màu lam nhạt, tay cầm một chiếc mũ sa cùng màu. Cô có mái tóc nâu quăn tự nhiên, khuôn mặt mập mạp đáng yêu như trẻ con và đôi mắt màu lam xinh đẹp và ngây ngô.

"Elizabeth?" Klein nhận ra đây là bạn tốt của em gái mình, Elizabeth, đang học tại trường công Yvos.

Hắn từng giúp cô ta lựa chọn bùa hộ mệnh, và nhờ sự trợ giúp của cô ta để giải quyết vụ xem bói ma kính của Selina.

Elizabeth tỏ ra vui vẻ, nói:

"Anh Moretti, thật sự là anh à? Lúc đọc được tên anh em cứ tưởng không phải cơ."

"Dù sao anh cũng là một kẻ yêu thích thần bí học mà." Klein giải thích một câu đầy bất đắc dĩ, rồi bổ sung thêm: "Đừng nói cho Melissa, à, và cả Selina nữa."

Rõ ràng mình xem bói là thích hợp để tới câu lạc bộ, sao còn gặp phải Elizabeth? Hắn vừa thâm lắc đầu vừa quay người mở cửa phòng Mã Nảo Hồng ra.

Cùng lúc đó, hắn khẽ gõ hai răng nanh bên trái hai cái.

Chầm chậm bước vào phòng, ngồi vào vị trí của người xem bói, hắn ngẩng đầu nhìn Elizabeth.

Chỉ nhìn một cái là hắn cau mày lại, bởi màu sắc khí tràng của cô ta bị nhuộm một lớp màu xanh lục mang theo màu đen nhạt.

Đây là dấu hiệu bị oán linh quỷ hồn bám vào người... Klein phán đoán một cách tỉnh táo, hỏi thẳng:

"Dạo này có phải em hay gặp ác mộng, và lại trong mơ có một số việc hay lặp đi lặp lại?"

Vừa khóa trái cửa lại, còn chưa kịp ngồi xuống thì Elizabeth đã sững người ra đó, hồi lâu mới đáp: "Vâng... Đây là lý do vì sao em tìm anh."

Klein dựa ra sau, nói: "Em mơ thấy gì? Bắt đầu từ khi nào?"

"Bắt đầu từ hai ngày cuối của kỳ nghỉ ở thị trấn Ramde của em. Ừm, nhà em có một trang viên nhỏ ở nơi đó." Elizabeth được coi là một nửa người yêu thích thần bí học, nên đã nhớ lại khá rõ tình huống: "Trong mơ, em luôn gặp một kỵ sĩ mặc giáp đen toàn thân, tay cầm một thanh kiếm bản

rộng khổng lồ, khuôn mặt bị mũ giáp che khuất, chỉ có một đôi mắt tỏa ra ánh sáng đỏ là lộ ra ngoài. Hắn luôn định tới gần em. Em sợ quá bỏ chạy, nhưng qua mỗi giấc mơ khoảng cách càng lúc càng gần..."

Sau khi suy nghĩ, Klein hỏi: "Hai ba ngày trước khi mơ như vậy, em có tiếp xúc với đồ cổ, di tích xưa hoặc vật bồi táng và lăng tẩm gì không?"

Elizabeth nhớ lại chừng mười mấy giây rồi đáp: "Mấy ngày trước đó em có tới một ngọn núi ở gần thị trấn. Chỗ đó có một pháo đài bỏ hoang."

Đây đúng là kiểu mở đầu cho một cuốn tiểu thuyết kinh dị đây mà... Klein thầm cười nhạo một câu, rồi hỏi tiếp: "Vậy em có để lại thứ gì ở nơi đó không? Hoặc là mang thứ gì ra khỏi pháo đài đó?"

Elizabeth cau đôi mày lại, một lúc sau mới đáp với vẻ không chắc chắn cho lắm: "Lúc ấy em bị gai đâm chảy máu... Để máu lại thì có tính không?"

Klein trịnh trọng gật đầu, trả lời nặng nề: "Có."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 133: Bùa Chú Đắt Đỏ

Nghe thấy câu trả lời đó của Klein, Elizabeth lập tức khẩn trương, bất giác tăng tốc độ nói: "Anh có thể bói giúp em xem nguyên nhân là gì không ạ? Nếu có thể bói được cách giải quyết thì tốt hơn..."

Bói toán cùng lắm là đưa ra được hướng giải quyết, hơn nữa còn rất là tượng trưng, mơ hồ không rõ, và rất dễ giải mã sai... Đương nhiên em may mắn đó, anh không chỉ là một thầy bói mà còn là một học giả thần bí chân chính... Klein thầm oán hai câu hỏi của cô gái, rồi nói với vẻ mặt trang trọng và nghiêm túc: "Nếu có liên quan tới giấc mơ, anh đề nghị lựa chọn phương pháp bói toán từ phương diện đó."

"Vâng, vâng." Elizabeth gật đầu như gà con mổ thóc.

Klein vẫn giữ vững phong thái chuyên nghiệp: "Anh cần em ngủ một giấc ở đây, tái hiện lại cảnh mơ kia, không có vấn đề gì chứ?"

"Không, em tin tưởng anh." Elizabeth mím môi, trả lời không chút do dự.

Nhưng cô lại nhanh chóng lấp bấp nói thêm: "Nhưng mà... Nhưng mà em không thể cam đoan là chắc chắn sẽ mơ như thế."

"Chỉ là thử thôi." Klein cười ôn hòa trấn an cô ta.

Sau đó hần chỉ vào chiếc ghế sofa dài trong phòng Mã Nãi Hồng, nói: "Mời em."

"Không, không cần đâu, em ngủ ở đây cũng được." Elizabeth khẽ lắc đầu, rồi đan hai tay vào nhau và nói: "Lúc cảm thấy mệt mỏi ở trên trường, em tranh thủ ra chơi để ngủ một giấc như này."

Cô vừa nói vừa lấy hai tay làm gối, nằm úp sấp lên bàn.

"Ừ, em có thể coi như anh không tồn tại." Klein cười quan sát màu sắc khí tràng và cảm xúc của cô ta để xem cô ta đã vào giấc ngủ thành công hay chưa.

"Vâng." Elizabeth nhắm mắt lại, vùi mặt vào khuỷu tay, cố gắng khiến hô hấp trở nên đều đều.

Klein không nói gì nữa, hẩn ngả người ra ghế. Căn phòng lập tức trở nên yên bình một cách khác thường.

Đó là sự bình yên khiến lòng người bình tĩnh, quên mất bên ngoài.

Một lúc sau, xác nhận là Elizabeth đã ngủ, Klein lấy một lát mỏng bằng bạc nửa hình tròn ra khỏi túi áo. Trên lát bạc ấy kín đầy những từ Hermes mà người thường khó có thể hiểu được cùng với đủ loại ký hiệu, con số và đánh dấu với những ý nghĩa tượng trưng khác nhau.

Đây là "bùa chú cảnh mơ" mà sáng hôm qua Klein đã chế tạo thành công!

Cùng lúc đó, hẩn còn hoàn thành hai chiếc "bùa chú ngủ say" và hai "bùa chú an hồn". Bùa chú ngủ say làm từ lát cắt bằng bạc hình chữ nhật, còn bùa chú an hồn từ lát cắt hình tam giác. Hẩn để như vậy là để dùng xúc cảm phân biệt chúng khi chiến đấu.

"Đỏ rực!" Klein trầm giọng đọc một từ Hermes cổ.

Đây là chú ngữ hẩn thiết lập để mở bùa chú, vì sau đó còn có khâu rót linh tính vào nên không cần phải đặt khác với người ta, chỉ cần phù hợp để ghi nhớ và ngắn gọn là được.

Trong tiếng vọng của âm thanh ẩn chứa sự thần bí, Klein cảm thấy bùa chú cảnh mơ trong tay nhẹ nhàng bay lên, dường như mất đi trọng lượng trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Chờ khi rót linh tính vào, hẩn lập tức để bùa chú lên mặt bàn trước mặt mình.

Một ngọn lửa trong suốt lập tức bùng lên, trùm lấy bùa chú, đốt ra màu đen sâu thẳm và tĩnh lặng.

Màu đen này nhanh chóng lan ra, rồi bao phủ cả Klein và Elizabeth.

Nhân cơ hội đó Klein tiến vào trạng thái minh tưởng, dùng linh tính nhìn thấy phía trước có một quả cầu ánh sáng hình trứng hư ảo và mờ lung.

Xung quanh quả cầu ánh sáng đó là màu đen vô biên, làm cho nó trông cô độc một cách lạ thường.

Klein không dám trì hoãn, vội vàng đưa linh tính đụng vào quả cầu ánh sáng trông không chân thật kia.

Cảnh tượng xung quanh hẩn lạng lẽ đảo lộn, vụt lóe lên, nhưng rồi nhanh chóng cố định thành một bình nguyên màu vàng nâu. Trên bình nguyên ấy là rất nhiều người với ngựa nằm la liệt, máu tươi và vũ khí ở khắp nơi.

Elizabeth mặc một chiếc váy cung đình dài với tay áo dài dề, đầu đội một chiếc mũ có bông phần mạng mỏng, đang ngơ ngác nhìn xung quanh.

Cô lập tức thấy Klein, khuôn mặt tức thì vụt sáng nụ cười vui mừng:

"Anh Moretti, chúng ta lại gặp nhau rồi! Lúc trước em với Selina đến câu lạc bộ tìm người xem bói đã nghi ngờ Klein Moretti trong danh sách kia là anh. Sau đó em tới vài lần nữa, nhưng vì thường ngày phải đi học nên toàn bị lệch thời gian với anh... Chờ tới khi nghỉ hè rảnh rồi, em lại bị cha mẹ đưa tới nghỉ hè ở thị trấn Ramde... Anh sẽ giúp được em chứ nhỉ?"

Nghe cô gái nói dông dài, Klein bỗng giật mình: Ra là Elizabeth đã nghi ngờ mình làm thêm ở câu lạc bộ bói toán, còn cố ý tới tìm mấy lần... Thế mà ban nãy cô ta không thể hiện sự khác thường gì ra ngoài! Ừ, vui mừng là thật, cũng đủ che giấu ý nghĩ thực sự...

Quả nhiên trong giấc mơ ai cũng rất thành thật, ngoài quý ngài "Kẻ Khờ" là mình...

Hắn đang suy nghĩ thì cảnh mơ của Elizabeth chợt thay đổi. Một kỵ sĩ cao quá 1m9 kéo một thanh kiếm bản rộng bước tới từng bước một.

Tên kỵ sĩ đó mặc bộ giáp đen toàn thân, lúc di chuyển có tiếng kim loại va chạm vang lên. Hai tia sáng đỏ rực như hai đốm lửa lộ ra trong kẽ hở trên mũ giáp của gã, nhìn chăm chăm vào Klein và Elizabeth.

Một ý niệm của oan hồn... Vẫn chưa tới cấp độ ác linh... Vì ở trạng thái linh tính nên lúc này Klein không cần mở linh thị.

Trong sự phân chia ở trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm, oán niệm và sự không cam lòng còn sót lại là những sự vật thuộc loại linh hồn nhỏ yếu nhất và dễ xử lý nhất, sau đó là cái bóng và oan hồn. Ác linh thì là quái vật thuộc loại linh hồn rất khó giải quyết. Nghe nói ác linh khủng khiếp nhất không hề kém người ở danh sách cao chút nào.

Nghĩ tới đây, Klein bước lên chặn trước người Elizabeth. Sau đó hắn giậm chân phải một cái thật mạnh, khiến cảnh mơ lập tức vỡ tan thành

mảnh nhỏ.

Ánh sáng bay tán loạn hết như vô số con đom đóm. Linh tính của Klein quay lại thân thể, khiến cho đôi mắt hần lại nhìn thấy căn phòng xem bói Mã Nã Hồng với ánh sáng mờ mờ, nhìn thấy chiếc bàn có đủ loại đạo cụ xem bói, thấy bùa chú cảnh mớ đã chỉ còn lại chút tro tàn.

Nhìn thấy cảnh này, lại nhớ tới bùa chú ở lĩnh vực của nữ thần Đêm Tối đều làm từ bạc nguyên chất cả, Klein bỗng thấy xót của: Thứ này đắt đỏ quá mất! Cho dù không cân nhắc tới chi phí lao động, chỉ riêng tiền vật liệu thôi đã phải từ 6 đến 8 saule cho một cái rồi! Ủm, nhớ tới người phi phạm của giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng, hần lại thấy cân bằng hơn không ít, dù sao bọn họ không đốt bạc mà đốt vàng cơ... Bởi kim loại thuộc lĩnh vực tương ứng của mặt trời chính là vàng.

Lúc này Elizabeth khẽ "ừm" một tiếng rồi từ từ tỉnh lại, sau đó cô ta ngồi thẳng người lên.

Cô nhìn Klein với ánh mắt tránh né, nói: "Anh Moretti, có kết quả chưa ạ?"

"Có rồi." Klein gật đầu nói với vẻ khá đứng đắn: "Không quá một tuần, ác mộng sẽ tự biến mất."

Anh sẽ báo đội trưởng để anh ấy phái người tới thị trấn Ramde giải quyết... Klein bổ sung thêm ở trong lòng.

"Thật ạ? Tốt quá! Em cảm ơn anh, anh Moretti!" Elizabeth lập tức hưng phấn và kích động, sau đó cô ta đột nhiên nhú mày lại.

"Sao vậy?" Klein hỏi một câu quan tâm.

"Không sao ạ, chỉ là đến lúc phải về nhà rồi ạ." Cô ta chậm rãi lấy ra tờ tiền 1 saule đã chuẩn bị sẵn đặt lên bàn, sau đó cầm mũ, rụt rè chào

Klein.

Sau khi ra khỏi phòng Mã Nã Hồng, cô nhẹ nhàng chạy tới cầu thang ngoài cửa chính. Sau khi xác nhận là không ai thấy, cô vội vàng lắc hai cánh tay, khẽ kêu: "Tê quá, tê quá..."

...

Trong công ty Bảo an Gai Đen, Dunn khẽ gãi cằm, nhìn Klein phía đối diện với đôi mắt xám: "Cậu đột nhiên quay lại là do gặp phải sự kiện phi phạm nào à?"

Ê, đội trưởng, sao anh nói với cái ngữ khí không thích như vậy chứ... Klein hắng giọng, trả lời không chút do dự: "Vâng."

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Dunn Smith lại day trán.

Klein đáp rất mạch lạc:

"Hai chuyện. Thứ nhất là lúc trước tôi tới chợ đen mua vật liệu làm bùa chú thì phát hiện 'Quái Vật' Admisol cuộn mình ở một góc, sợ tới mức cả người run lẩy bẩy."

Trong câu này hẩn điên cuồng ám chỉ rằng phải trả chi phí cho vật liệu. Còn tiền trả cho thám tử về việc tìm kiếm Dexter Guderian thì vì liên quan tới ống khói đỏ nên hẩn không tiện nhắc tới. Và lại hẩn rất hối hận vì tại sao lúc ấy lại không tìm hẩn hai vị thám tử đi.

Dường như không nghe thấy ý ngầm trong lời nói của Klein, Dunn khẽ gật đầu rồi hỏi: "Admisol bị làm sao?"

Klein lặng lẽ thở hắt ra, miêu tả chi tiết: "Admisol mơ thấy một giấc mơ máu tươi và xác chết la liệt dưới đất, bao gồm cả chính anh ta, nên rất hoảng sợ."

Dunn chậm rãi nói như thể vừa nói vừa nghĩ: " Là thầy bói, cậu cảm thấy giấc mơ này tượng trưng cho điều gì?"

"Một tràng tai họa với phạm vi có vẻ rộng, ngoài ra không còn tin tức gì khác. Và lại chưa chắc mỗi một cảnh mơ của Admisol đều mang ý nghĩa tượng trưng." Klein châm chọc rồi nói.

"Tôi sẽ báo lên Thánh Đường xem họ có ý kiến gì không." Dunn lắc đầu, tự giễu: "Đây không phải chuyện tôi am hiểu."

Klein không có ý tưởng nào khác, bèn chuyển sang nói về chuyện Elizabeth bị oan hồn quẩn lầy.

"Thị trấn Ramde... Cô gái đó là tín đồ của nữ thần chứ?" Dunn suy tư rồi hỏi.

"Vâng." Klein đáp rất chắc chắn.

"Vậy thì không có vấn đề rồi. Bây giờ cậu và tôi cùng tới thị trấn Ramde đó luôn, tranh thủ tới đó ăn tối. Ủm, dẫn cả Frye đi nữa. Trong những sự kiện liên quan tới xác chết và hồn ma thì năng lực của cậu ta là hữu dụng nhất." Dunn day huyệt thái dương, cố gắng suy nghĩ xem mình còn quên chuyện gì không.

Nếu Elizabeth không thờ phụng nữ thần Đêm Tối, như vậy bắt buộc phải dựa theo tín ngưỡng của cô ta để chuyển cho Kẻ Trùng Phạt hoặc là Trái Tim Máy Móc. Nếu tín ngưỡng của cô ta thậm chí không nằm trong ba giáo hội thì thuộc về Trái Tim Máy Móc, tổ chức phụ trách vùng ngoại ô.

Klein không lên tiếng mà im lặng chờ một lúc, cuối cùng đã nghe thấy Dunn bổ sung: "Còn nữa, chúng ta hành động một tổ ba người, như vậy có thể xin sử dụng vật phong ấn '3 - 0782' rồi."

"3 - 0782"? Klein suy nghĩ một lúc mới nhớ ra đó là "Thánh huy Mặt Trời Biến Dị".

Tác dụng siêu phàm của chiếc thánh huy này có thể duy trì được rất lâu, có thể không ngừng tịnh hóa toàn bộ xác chết và hồn ma trong vòng mười lăm mét. Khuyết điểm của nó là cùng lúc đó còn tịnh hóa được cả linh hồn của người bình thường. Số liệu nghiên cứu đã cho thấy nếu người bình thường nghỉ ngơi trong khu vực phạm vi của nó 1 giờ thì sẽ biến thành kẻ ngu ngốc chỉ biết "ca ngợi Mặt Trời". Giới hạn tối đa của người phi phàm là 6 giờ.

Còn xác chết và hồn ma thì chưa tới một phút là sẽ tiêu tan.

Ồ, đội trưởng lại nhớ rõ tên của vật phong ấn này chứ... Trời, cảm thấy trí nhớ của mình còn không tốt bằng anh ấy... Klein đột nhiên ngẩn ra, suýt nữa thì tìm văt mì thắt cổ chết cho xong.

Cùng lúc đó, Dunn Smith dựa ra sau, đôi mắt xám sâu thẳm: "Cậu lại tới câu lạc bộ bói toán à? Hai ngày nay có cảm thấy thay đổi gì không?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 134: Vượt Qua 1 Phút

Đội trưởng, đây chính là vấn đề mà tôi muốn anh hỏi nè! Klein gật đầu rất nghiêm túc:

"Tôi cảm thấy tốt hơn nhiều. Thậm chí tôi còn cho rằng hiện giờ tôi có thể thông qua bài sát hạch của Thánh Đường rồi. Đây là một sự tự tin và linh hội mà không một ngôn ngữ nào có thể miêu tả được."

Cho rằng câu trả lời vừa rồi có vẻ hơi mơ hồ, hắn lại bổ sung thêm: "Có lẽ tên của ma dược chính là chìa khóa. Khi tôi tuân thủ "quy tắc thầy bói" mà bản thân tự tổng kết ra một cách nghiêm ngặt để làm thầy bói, mọi thứ đều tốt đẹp và dễ dàng hơn hẳn. Ừm, tôi đã có thể sử dụng cách kín đáo hơn hẳn để mở linh thị rồi."

Dunn nhúu mày, rủ mắt xuống, lăm lăm như đang tự hỏi bản thân: "Tên của ma dược..."

Mười mấy giây sau, anh ta lại nhìn Klein: "Cậu có cần về nhà nói với người nhà một tiếng không? Chủ nhật là ngày thứ hai cậu gác cửa Chianese, đáng lẽ phải được nghỉ mới đúng."

Nghĩ tới việc Elizabeth là bạn tốt của em gái mình, hơn nữa hắn đã hứa với cô ta là vấn đề sẽ được giải quyết trong một tuần, Klein đáp ngay tắp lự: "Không cần lãng phí thời gian như vậy. Khi nào xuất phát cho xe ngựa vòng qua phố Hoa Thủy Tiên một vòng là được."

"Ok, cậu đi tìm Frye, tôi viết đơn xin rồi lấy vật phong ấn "3-0782" ra." Dunn chỉ vào phòng nghỉ ở phía đối diện.

Frye là "Người Nhật Xác", nên không dồi dào sức lực như "Kẻ Không Ngủ", nếu có thời gian là sẽ tranh thủ ngủ bù ngay.

Tự mình điền đơn xin, lại tự ký tên, rồi tự mình đi nhận... Đội trưởng à, chế độ quản lý này của chúng ta có lỗi hổng to quá... Klein thầm oán hai câu, không lên tiếng mà cầm mũ rời khỏi văn phòng của Dunn, gõ cửa phòng đối diện.

Sau ba lần tiếng cốc cốc cốc vang lên, Frye mở cửa ra, nhìn Klein với vẻ mặt hoài nghi: "Có chuyện gì không?"

Vì đang ngủ trưa nên tóc tai anh ta có vẻ hơi rối, ăn mặc không gọn gàng gì cho lắm, nên khí chất lạnh lẽo trên người anh đã được hòa tan đi không ít.

Nhưng vẫn giống người chết vừa bò ra khỏi quan tài... Klein cố nén cười, trả lời rất đứng đắn: "Có một vụ án liên quan tới oan hồn, đội trưởng muốn có sự giúp đỡ của anh."

"Ok." Theo bản năng Frye giơ tay vuốt lại mái tóc, lại trở thành một người lạnh lùng cấm người sống tới gần.

Đợi khi anh ta mặc đồ xong, hai người tới ghế sofa ngoài sảnh tiếp đãi, ngồi đó chừng bảy tám phút thì chợt cảm thấy bốn phía âm áp trong sạch hẳn đi, dường như đang được thánh quang mặt trời chiếu rọi.

Ngay sau đó bọn họ thấy Dunn Smith đi qua bức tường ngăn, cầm một huy hiệu trông cũ kỹ chỉ to bằng nửa lòng bàn tay.

Huy hiệu này tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, trên mặt có khắc ký hiệu tượng trưng cho mặt trời, với những đường cong đứt đoạn kéo dài sang hai bên. Đây chính là vật phong ấn "3 - 0782" đến từ nước cộng hòa Entis, tên cũ là "Thánh huy Mặt Trời Biến Dị".

Entis chính là đế quốc đã bị Russel đại đế đổi thành nước cộng hòa, lại từ nước cộng hòa bị ép phải trở về đế quốc. Nay nó đã thành lập và củng cố thể chế cộng hòa, nằm ở bờ tây của lục địa Bắc. Sử dụng các cột mốc như Gian Hải và dãy Hornaces để làm ranh giới với vương quốc Ruen.

Bởi vì bắt đầu từ khi Entis mới được thành lập, giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng luôn chiếm phần đa, đè ép giáo hội thần Công Tượng tới cả khi đã đổi tên lại thành giáo hội thần Hơi Nước và Máy Móc. Cho nên đất nước này còn được gọi là đất nước của mặt trời.

"Chúng ta lên đường thôi. Frye, cậu phụ trách lái xe, Cesare không thể chịu được sự tinh lọc của thánh huy lâu như vậy." Dunn ra lệnh.

Casare Francis là nhân viên văn chức phụ trách việc mua và nhận vật tư, đồng thời cũng kiêm luôn chức phu xe ngựa. Nhưng anh ta là người thường, không cách nào ở trong phạm vi mười lăm mét của vật phong ấn "3 - 0782" hơn một giờ được. Mà theo như Klein biết, đi từ phố Zoutelande tới thị trấn Ramde chỉ ít cần hai tiếng, đó là còn chưa kể thời gian đi vòng qua phố Hoa Thủy Tiên nữa.

"Ok." Frye không hề từ chối, chỉ kiểm tra lại đồ vật trên người xem có quên cái gì không.

...

Khi ánh chiều tà phủ một lớp vàng óng ánh lên đỉnh nhọn của giáo đường ở thị trấn nhỏ, xe ngựa của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, vốn đã vòng thêm một vòng nữa qua phố Hoa Thủy Tiên, đã tới Ramde.

Thị trấn nhỏ này nằm ở phía tây bắc của Tingen. Rất nhiều tòa nhà của nó hãy còn lưu lại vẻ đặc sắc từ trước thời đại hơi nước, gần như không có sự tồn tại của nhà xưởng. Đây là trạm giao dịch buôn bán của toàn bộ khu nông thôn xung quanh.

Sau khi lái xe ngựa vào chỗ dừng của nhà nghỉ trong thị trấn, Dunn liếc mắt nhìn hiệu cắt tóc nằm ở phía đối diện:

"Tôi vừa hỏi dân bản địa rồi, từ đây tới pháo đài bỏ hoang trên núi kia chỉ mất mười lăm phút đi bộ. Nghe nói đó thuộc về vị lãnh chúa đã cai quản nơi này cuối kỷ thứ tư, nhưng không rõ sau đó lại xảy ra chuyện gì mà trở thành như thế này. Đương nhiên ta có thể coi những gì họ kể thuộc về truyền thuyết dân gian. Ủm, bây giờ chúng ta qua đó, giải quyết oan hồn kia trước khi trời tối, sau đó thay phiên trông coi "3 - 0782", khiến nó tránh xa người thường?"

Từ khi Dunn lấy "Thánh huy Mặt Trời Biển Dị" tới bây giờ đã được chừng ba giờ, càng lúc càng gần với giới hạn tối đa của người phi phạm. Không lâu nữa bọn họ chắc chắn phải tách ra, cho nhau thời gian khôi phục.

"Ok." Frye đáp ngắn gọn.

"Tôi không có vấn đề gì." Klein lặng lẽ sờ bùa chú ngủ say và bùa chú an hồn trong túi quần.

Ba Kẻ Gác Đêm mặc áo gió màu đen mỏng và đội mũ phớt hoặc mũ nỉ cùng màu đi xuyên qua con phố của thị trấn, rẽ vào lối dẫn tới ngọn núi nhỏ gần đó. Dọc đường đi cỏ dại mọc um tùm, nhưng đường khá rộng, gần như đủ cho hai cỗ xe ngựa chạy song song.

Không lâu sau, bọn họ thấy một pháo đài cổ kính với phần tường bao đã đổ sụp, và những dây leo màu xanh bám đầy những bức tường hãy còn đứng vững, phần nào không bị cây bám thì loang lổ nhiều màu.

Còn chưa tới gần, Klein đã cảm thấy lạnh tới tận xương, da gà nổi lên khắp cánh tay.

"Quả thật là có oan hồn." Frye nhìn pháo đài, nói với ngữ khí rất bình tĩnh.

Dunn nghiêng đầu liếc vị Kẻ Gác Đêm mới này một cái, cười nói: "Yên tâm, có "3-0782" và Frye ở đây, oan hồn sẽ không làm được gì phức tạp đâu."

Anh cầm khẩu súng lục đặc chế trong tay, tay kia nắm Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị, dẫn đầu cất bước tới pháo đài trông như một đồng hoang tàn.

Klein theo sát phía sau, chuẩn bị bóp cò, hoặc quăng gậy, hoặc sử dụng bùa chú bất cứ lúc nào.

Ừ ù ù!

Khi Dunn cách pháo đài chưa tới năm mét, khi những tàu ngựa với giếng nước tan hoang ánh vào mắt Klein, một cơn gió lạnh có thể miêu tả là thê lương ulla tới, dường như từ chối sự tới thăm của những vị khách không mời.

Ba Kẻ Gác Đêm không hề dừng lại mà tiếp tục bước đi. Cảm giác ấm áp trong sạch dần xua tan sự lạnh lẽo, chiếm lấy lối vào của pháo đài.

Bọn họ giẫm lên những tảng đá chất thành đồng đi qua bức tường bao đã sụp, từ từ tiến vào pháo đài đã không còn cổng, bước lên những tấm gạch đã vỡ vụn.

Đại sảnh với cột đá sụp xuống, cỏ dại mọc lan tràn có vẻ khá rộng lớn, nhưng cửa sổ lại nhỏ hẹp mà được xây khá cao khiến việc lấy sáng là chuyện khó khăn, đâm ra nơi này khá âm u và tối tăm.

Đây chính là đặc điểm của kiến trúc cũ thời cuối kỷ thứ tư và đầu kỷ thứ năm... Klein, nhà lịch sử học giả, phán đoán theo bản năng, cũng ngẫm mở linh thị ra.

Đúng lúc này, tiếng quát hư ảo nhưng chói tai vang lên. Sương đen dày đặc không rõ từ chỗ nào mà đột nhiên tràn ra, chống lại sự ăn mòn của ấm áp và tinh thuần.

Một bóng người cao lớn nhanh chóng hiện ra từ trong sương mù đen kia. Gã mặc một bộ giáp toàn thân, tay cầm một thanh kiếm bản rộng mà người bình thường khó có thể nhắc lên được.

Oan hồn này hoàn toàn giống với con mà Klein nhìn thấy trong giấc mơ của Elizabeth, hai tia đỏ như hai ngọn lửa xuyên qua khe hở của mũ giáp, lạnh lùng và phần nộ nhìn chăm chăm ba Kẻ Gác Đêm.

"Các người quấy rầy giấc ngủ của ta! Phải dùng máu và thịt để trả nợ!" Gã đột nhiên cất bước tới gần Dunn, thanh kiếm bản rộng trong tay nặng nề chém xuống.

Dunn nhanh nhẹn lùi ra sau, giờ tay nã một phát súng.

Keng!

Viên đạn sắc ma màu bạc lại không thể xuyên thủng lớp giáp đen ảo ảnh kia, chỉ bắn lên trên, phát ra tiếng vang giòn nhưng không chân thật.

Klein và Frye đồng thời lùi ra bên cạnh. Klein thì giờ súng nhắm thẳng tới vị trí ánh lửa trên đôi mắt kỵ sĩ giáp đen, bóp cò. Còn Frye thì đôi mắt chuyển dần về màu xám trắng thâm trầm và tĩnh mịch, chăm chú quan sát oan hồn.

Kỵ sĩ giáp đen nổi giận gầm lên, bước từng bước to đuổi theo Dunn, quét ngang một kiếm.

Bùm!

Thanh kiếm bản rộng kia không thể làm Dunn bị thương, nhưng lại đánh bay anh ta ra ngoài, đập thật mạnh lên cửa, miệng hộc máu tươi.

Một tiếng keng vang lên, "3 - 0782" rơi xuống đất. Oan hồn vội vã tung chân phải có đi giày sắt đá thứ huy hiệu nguy hiểm đang không ngừng tịnh hóa xung quanh này ra khỏi cửa của pháo đài, văng khỏi phạm vi mười lăm mét.

Klein, khi nãy bắn một phát súng nhưng không trúng, thấy thế, vừa lo lắng vừa khẩn trương và cũng cảm thấy kỳ quái, dường như bản thân hắn đang dùng tư thế tỉnh táo và lý trí nhìn xuống sự thay đổi trước mặt này.

Pằng!

Hắn lại nã một phát súng nữa. Viên đạn săn ma bắn lên lớp giáp mặt của oan hồn, văng ra tia lửa nhưng chẳng tạo nên tổn hại gì rõ rệt.

"Găng tay bên phải!" Đúng lúc này, Frye vốn âm trầm này giờ bỗng hô to, giọng nói đầy sự lo lắng.

Lời còn chưa dứt, anh ta đã giơ súng nhắm thẳng tới găng tay sắt bên tay phải của oan hồn.

Pằng! Pằng! Gần như theo bản năng, Klein bóp cò theo lời Frye, cùng bắn thẳng tới chiếc găng sắt kia.

Lúc này oan hồn không sử dụng áo giáp để chắn nữa, mà dựng thẳng thanh kiếm lên, thoải mái đánh văng hai viên đạn ra ngoài.

Bộp! Nó tiến lên một bước, dùng tốc độ lao lên chạy tới phía Klein, rồi đụng thẳng vào người hắn.

Klein bay văng ra ngoài. Hắn nhìn thấy ngực mình lõm xuống, thấy bản thân đang độc máu, nhưng không cảm thấy khó chịu chút nào cả.

Hắn chợt hiểu ra, ngã lộn xuống đất, lộn kêu la.

Đột nhiên pháo đài, oan hồn, cây cột đổ sập và những lớp rêu kỳ lạ vỡ tung. Tất cả quay trở lại lúc sương đen tràn ra, kỵ sĩ giáp đen vừa xuất hiện.

Điểm khác biệt duy nhất là Dunn nắm chặt đôi tay, người khom xuống, đôi mắt màu xám trở nên sâu thẳm.

Quả nhiên tất cả những gì vừa xảy ra đều là cảnh mơ. Đội trưởng kéo oan hồn, mình và Frye vào trong giấc mơ của anh ấy. Nhưng mình thì khá đặc biệt nên vẫn giữ được sự tỉnh táo và lý trí... Klein phát hiện mình vẫn đang đứng cách Dunn hai mét về bên phải, chưa hề hộc máu, cũng không kêu la.

Cùng lúc đó, Dunn đứng thẳng người dậy, nhìn oan hồn đang định chém tới, tỉnh táo nói: "Đã quá một phút."

Oan hồn ngẩn ra, sau đó rít lên đầy thê lương. Cơ thể nó bắt đầu bốc hơi ra sương đen, như vừa nhận lời phán tử hình.

Xác chết và hồn ma chưa đạt tới cấp độ oán linh không thể tồn tại quá một phút trong phạm vi mười lăm mét của "Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị"!

Móa, đội trưởng, anh ngầu quá! Klein đứng nhìn cảnh tượng này, suýt thì hô lên.

Dunn sử dụng năng lực cảnh mơ không phải là dựa vào ưu thế sân nhà để giết chết oan hồn, mà chỉ để kéo dài thời gian!

Trong cảm giác ấm áp và sạch sẽ, sương đen nhanh chóng bốc hơi, cái lạnh cũng dần tan đi. Không lâu sau, oan hồn kỵ sĩ mặc áo giáp toàn thân và kéo một thanh kiếm bản rộng cực lớn hoàn toàn trong suốt, rồi nhập vào hư không.

Keng!

Một chiếc găng tay sắt màu đen rơi xuống mặt đất. Bề mặt nó hãy còn dính một chút sương trắng.

Klein đang định xin chỉ thị của đội trưởng xem có cần nhặt "đồ vật rơi xuống" không, nhưng khi hắn vừa đảo mắt qua thì linh cảm đột nhiên bị kích thích.

Cầu thang ngăn cách đại sảnh và phòng ăn của pháo đài kia dường như có sự đau đớn và dơ bẩn một cách mãnh liệt nhưng hư ảo đang vây gọi hắn!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 135: Bức Tranh Nam Tước

"Chỗ đó có vấn đề!" Klein chỉ vào cầu thang kia, nghiêm túc và cẩn thận nói.

Hắn từng đọc được trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm rằng nếu linh cảm xuất hiện tình huống tương tự thì thường có nghĩa rằng vị trí mục tiêu đang che giấu một thứ tà ác, dơ bẩn. Nếu không chắc chắn, tốt nhất đừng có thử, không thì rất dễ mất mạng. Đôi khi cho dù là chỉ nhìn thoáng qua cũng phải nhận lấy vết thương không thể nào chữa được.

Dunn nhìn theo hướng hắn chỉ. Là người cũng có linh cảm cao nên anh ta lập tức nhận ra điều không đúng. Anh ta nhìn Klein, bình tĩnh ra lệnh: "Câu bói xem thăm dò nơi đó có thuận lợi hay không."

Trước khi vào pháo đài này, đội trưởng không hề bảo mình xem bói, khá là tin tưởng... Điều này cho thấy anh ta cho rằng thứ đang ẩn giấu trong kia còn nguy hiểm hơn cả oan hồn. Klein lặng lẽ gật đầu. Hắn cất súng đi, đưa gậy cho Frye. Sau đó hắn cởi con lắc thạch anh treo trên cổ tay trong áo mình ra, dùng tay trái cầm sợi xích bằng bạc, cũng nghĩ ra câu nói xem bói phù hợp.

Trong khoảnh khắc, màu đôi mắt hắn sậm lại, gió vô hình bắt đầu xoáy lên bốn phía.

"Thăm dò nơi ẩn giấu trong pháo đài sẽ thuận lợi."

"Thăm dò nơi ẩn giấu trong pháo đài sẽ thuận lợi."

...

Sau bảy lần, đôi mắt Klein trở lại bình thường, hắn thấy con lắc đang chuyển động theo chiều kim đồng hồ. Tuy biên độ không lớn, nhưng nó quả thật đang chuyển động theo chiều kim đồng hồ.

Điều này có nghĩa rằng việc thăm dò sẽ thuận lợi.

Klein lập tức gật đầu với Dunn và Frye.

"Nguy hiểm nằm trong phạm vi có thể giải quyết, hoặc là không có."

Dunn đeo Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị kia lên ngực trái, giơ tay đè chiếc mũ phớt xuống rồi bước nhanh tới bậc thang, tìm kiếm cơ quan một cách quen thuộc.

Đã đeo găng tay sắt vào tay, Frye trả gậy cho Klein, sau đó xách súng cảnh giác đề phòng bốn phía, dường như sợ kẻ địch sẽ đột nhiên nhảy ra.

Mình vẫn chưa chuyên nghiệp cho lắm... trong cái lĩnh vực Kẻ Gác Đêm này. Klein lên dây cót tinh thần, lại rút súng ra, cảnh giới theo Frye.

Vài phút sau, Dunn Smith ngồi xổm xuống, không rõ ấn vào cái gì mà chỗ bậc thang bỗng phát ra tiếng kẹt kẹt nặng nề.

Sàn nhà nơi đó hạ xuống, để lộ cầu thang đi xuống dưới. Cảm giác lạnh lẽo và bắn thiu xộc ra, gần như sắp ngưng tụ thành thực thể.

Dunn nhìn qua, lấy vật phong ấn "3 - 0872" trước ngực ra rồi ném thẳng vào trong cửa ngăm.

Sau vài tiếng keng keng, Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị dừng lại ở chỗ nào không biết. Nếu trong đó có sinh vật thuộc loại tử linh, chắc chắn sẽ nhặt "3 - 0872" lên rồi ném lại... Như thế sẽ thú vị lắm... Klein đứng ở bậc thang đi xuống, kiên nhẫn chờ đợi.

Sự lạnh lẽo và dơ bẩn xung quanh lập tức tan đi như bông tuyết gặp ánh mặt trời. Ấm áp và sạch sẽ bao phủ toàn bộ lối vào cửa ngầm.

"Klein, hai người chúng ta xuống dưới. Frye ở lại đây, đề phòng kẻ địch khác phá hỏng cơ quan." Dunn với kinh nghiệm phong phú lập tức quyết định.

"Vâng." Klein không lưỡng cuống nữa, hần tiến lên hai bước tới cạnh Dunn. Frye thì khẽ gật đầu, không hề thả lỏng tí nào.

Cộp cộp cộp, Dunn đi xuống trước. Tiếng bước chân vang vọng khắp không gian yên tĩnh này.

Anh ta không chuẩn bị đèn bão hay ngọn lửa gì hết. Bởi với người phi phạm thuộc danh sách "Kẻ Không Ngủ" mà nói, bóng tối không phải sự trở ngại, mà là sự chiếu cố với bọn họ. Trong điều kiện đó, tầm mắt của bọn họ không bị ảnh hưởng chút nào.

Xuống được vài bước, Dunn bỗng quay đầu nhìn Klein: "Tôi quên là cậu không nhìn được trong bóng tối, mà tôi thì đã quen không mang đồ chiếu sáng theo..."

"Đội trưởng, anh không phải để ý làm gì, tôi có linh thị mà." Klein phát hiện rằng mình chẳng hề cảm thấy kinh ngạc.

Đội trưởng cool ngầu ban nãy quả nhiên không phải là trạng thái bình thường!

Trong linh thị của hắn, bóng tối phía trước phủ đầy một lớp bụi mù, tuy là mơ hồ nhưng vẫn có thể khiến hắn nhìn được bậc thang.

Ừm, đội trưởng khỏe ghê đó, trạng thái tinh thần cũng rất tốt... Klein cẩn thận bước từng bước xuống dưới.

Cầu thang này không dài, xuống khoảng mười bốn mười lăm bậc là đã tới mặt đất.

Vật phong ấn "3 - 0782" đang nằm ở đây, tỏa ra sự ấm áp, phát ra sự sạch sẽ, cũng chiếu ra thứ ánh sáng nhạt.

Nường theo chút ánh sáng đó, tầm nhìn của Klein càng rõ ràng hơn. Hẳn quan sát xung quanh một vòng, phát hiện đây là một tầng hầm không coi là lớn, cái lạnh ban này đã không còn, nhưng vẫn khá ẩm ướt.

Chính giữa tầng hầm là một cỗ quan tài màu đen. Đinh sắt trên nó hiện lên màu đỏ sậm. Nắp quan tài đã bị đẩy ra một kẽ hở, có thể nhìn thấy một bộ xương không đầu nằm trong đó.

Dunn nhìn thoáng qua xung quanh, rồi mới cúi người nhặt Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị.

"Đội trưởng, cỗ quan tài này, ừm, tác dụng của nó chính là để phòng xác chết bên trong biến thành xác sống hoặc oan hồn..."

Klein nhìn kỹ từng chiếc đinh sắt trên quan tài, xem rõ cách sắp xếp của chúng, rồi dựa theo kiến thức thần bí học có vẻ không tệ của mình mà nhận ra đây là một nghi thức từ thời xưa dùng để ngăn chặn thi thể biến thành xác sống.

Cùng lúc đó, hẳn thầm nghĩ: Nhưng những lúc bình thường, ai lại rảnh rỗi tới mức để phòng người thân của mình biến thành xác sống chứ? À ừ, người chôn cất chưa chắc đã là người thân... Ừm, đặt quan tài dưới hầm ngầm chứ không phải trong huyết mộ, hẳn là sợ bị người ta phát hiện...

Lúc này, sau khi đã đeo vật phong ấn "3 - 0872" lên, Dunn tới gần quan tài, nhìn kỹ một lúc: "Người này hẳn là bị trúng độc mà chết."

"Nghĩa là người dùng độc giết hãn đã sử dụng nghi thức ma pháp để phòng hãn biến thành xác sống trả thù... Đây chắc là chuyện từ một nghìn ba bốn trăm năm trước nhỉ? Cuối cùng hãn vẫn biến thành oan hồn... Ý niệm đó thật quá kinh khủng!" Klein cũng đi tới trước quan tài: "Đầu của hãn đâu? Nghi thức kia không cần phải cắt rời đầu mà..."

Dunn suy nghĩ rồi nói: "Tôi có suy đoán như này. Oan hồn này không tồn tại ngay từ đầu, mà mới xuất hiện gần đây. Từ thị trấn kia tới pháo đài này chỉ cần đi bộ mười lăm phút, cái lũ phá phách chắc chắn là hay tới nơi này, nhưng trước sự kiện lần này không hề có lời đồn về oan hồn nào ở đây cả."

Klein khẽ gật đầu: "Đội trưởng, ý của anh là gần đây có người tới, mở quan tài rồi lấy đầu người chết đi?"

"Ừ, nghi thức kia phòng người chết biến thành xác sống, nhưng lại khóa oán niệm của nó ở trong quan tài, biến thành bảo tồn. Chờ khi quan tài bị mở ra, nghi thức bị hóa giải, oán niệm này nhanh chóng mượn dùng gắng tay biến thành oan hồn.."

"Người mở quan tài kia không để lại thi thể, hãn không phải người thường... Với cả hãn lấy đầu người chết làm gì?"

Dunn nhìn bộ xương trong quan tài, nói: "Oán niệm có thể tồn tại lâu như vậy, ngoại trừ nguyên nhân do nghi thức ra, hãn còn do bản thân người chết nữa. Lúc còn sống có lẽ hãn là người phi phạm, hoặc chí ít là hậu duệ trong vòng hai đời của người phi phạm danh sách giữa. Ừ, là danh sách giữa theo định nghĩa trước kia, danh sách 6 hoặc danh sách 5. Mà xác chết của những người như này luôn có điểm đặc thù nào đó. Có lẽ đầu của hãn có tác dụng trong một vài nghi thức hoặc trường hợp nào đó."

Nói tới đây, Dunn tạm ngừng rồi mới nói tiếp: "Những gì tôi vừa nói đều là phỏng đoán cả. Nhưng có một cái mà ta có thể nghiệm chứng, đó là

chút nữa chúng ta chia nhau vào thị trấn điều tra xem lúc bé ai đã tới pháo đài này, cũng bị thương ở đây. Ủm, nếu còn sống thì chứng tỏ oan hồn mới xuất hiện gần đây."

"Một phương thức suy nghĩ rất logic." Klein khen ngợi một câu, sau đó điều tra tầng hầm một lần nữa nhưng không phát hiện thứ gì khác.

Hắn thử dùng nghi thức ma pháp miêu tả vị "khách" từng vào tầng ngầm này, nhưng vì đã hơn một tháng, vả lại oan hồn hay lảng vảng nơi này nên ảnh hưởng tới môi trường xung quanh, làm hắn không nhận được kết quả gì.

Sau đó hắn đi lên để Frye xuống, làm cho vị chuyên gia về lĩnh vực thi thể này tiến hành kiểm tra chuyên sâu.

Qua mười lăm phút, khi mặt trời sắp biến mất khỏi đường chân trời, Dunn và Frye đi lên.

Dunn lần mò đóng cửa ngầm lại, Frye thì miêu tả ngắn gọn: "Quả thực chết vì bị hạ độc. Dấu vết trên cổ xuất hiện trong vòng ba tháng đỏ lại."

Như vậy có nghĩa là đã có người tới đây... Klein suy nghĩ, gật đầu.

Sau đó, ba Kẻ Gác Đêm tranh thủ về thị trấn Ramde trước khi trời tối, đặt hai gian phòng ở nhà nghỉ. Thành viên nào nhận vật phong ấn "3 - 0872" phải mang thứ đồ nguy hiểm này ra nơi vắng bóng người bên ngoài trấn tản bộ, thay phiên nhau cứ hai giờ một lần, cho nên chỉ cần hai phòng là được.

Sau khi dùng xong bữa tối đơn giản, Klein, Dunn và Frye lập tức phân công nhau đi hỏi những người dân sinh sống ở đây đã lâu ở các nơi trong thị trấn.

Mà trong tình cảnh tương tự này, huy hiệu cảnh sát là thứ rất có tác dụng.

...

"Sĩ quan cảnh sát, sao anh lại hỏi chuyện này? Tôi nhớ rằng hồi bé tôi thường chạy tới pháo đài bỏ hoang đó... Bị thương à? Chắc là có rồi. Mấy đứa trẻ con sao có chuyện không bị ngã cho được. Tôi nhớ rồi, ừm, tôi bị một tảng đá khá sắc bên ngoài bức tường cào qua làm bị thương..." Một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi với mái tóc vàng mềm mại nhìn Klein với ánh mắt nghi ngờ, nhưng vẫn thành thật trả lời câu hỏi.

Đây là đối tượng thứ mười bốn trong số những người Klein hỏi, trong đó có hai người nhớ rất rõ rằng mình từng bị thương ở pháo đài kia.

Suy đoán của đội trưởng là chính xác... Klein phán đoán, sau đó cất giấy chứng nhận, mỉm cười nói: "Cảm ơn sự phối hợp của anh. Tôi không còn câu hỏi nào khác."

Hắn đang định bước đi, người đàn ông bốn mươi tuổi kia đột nhiên nói: "Sĩ quan cảnh sát, anh hứng thú với pháo đài cổ đó à? Nhà tôi có bức tranh của nam nước ở pháo đài đó, là do ông nội của ông nội của ông nội... A ha, tóm lại là chuyện từ lâu lắm rồi, ông cầm một bức tranh ra từ trong pháo đài đó, nghe nói là tranh chân dung của Nam tước Ramde. Anh có muốn không? Đồ cổ thật sự đấy!"

Nếu là đồ cổ thì nhà các anh chả bán từ lâu rồi... Kẻ này cũng to gan thật, dám lừa cả cảnh sát, có nên rút súng dọa anh ta không nhỉ? Klein thầm oán hai câu, nường theo ý nghĩ xem cái cũng chả mất tiền, bèn nói: "Ai biết nó có phải đồ cổ hay không. Tôi chỉ tin vào ánh mắt và phán đoán của mình. Anh mang ra đây cho tôi xem."

Người đàn ông trung niên lập tức cười tươi, quay vào nhà tìm kiếm một lúc.

Lúc sau, anh ta ôm một bức tranh ra.

Klein hờ hững đảo mắt qua bức tranh chân dung kia, thấy vị Nam tước đệ nhất đội mái tóc giả quăn màu trắng có khuôn mặt dịu dàng, làn da màu nâu đồng, ánh mắt chất chứa sự tang thương khó nói nên lời.

Đây... giống thầy Azcot quá! Klein bỗng tròn tròn mắt, theo bản năng hẩn nhìn vào tai phải của người được gọi là Nam tước đệ nhất này.

Sau đó hẩn thấy một nốt ruồi màu đen tằm thường ở ngay gần đó.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 136: Klein Khó Xử

Không thể nào... Chẳng lẽ thầy Azcot chính là vị Nam tước Ramde đệ nhất này? Đây chính là người của một ngàn bốn trăm năm trước... Không đúng, sao có thể khẳng định người trên bức tranh này chính là Nam tước Ramde được... Klein nhìn chăm chăm bức tranh kia, đầu óc rối bời, hết như phát hiện người bên cạnh mình đã biến thành quái vật, hoặc toàn bộ thế giới này chỉ là một giấc mộng của thần linh.

Hắn ngẩng phắt đầu lên, nhìn người đàn ông trung niên tóc vàng trước mặt, thò tay rút khẩu súng ra, nói với ngữ khí nặng nề: "Đây không phải đồ cổ. Nếu anh không giải thích rõ, tôi sẽ bắt anh vì tội lừa dối, rồi khởi tố anh!"

Hắn mặc kệ chuyện khởi tố có thuộc thẩm quyền của cảnh sát không, bởi mục đích của hắn chỉ có một, đó chính là đe dọa đối phương để từ đó nhận được thông tin!

Cùng lúc đó, Klein khẽ gõ hai răng nanh bên trái hai cái mở linh thị ra, theo dõi màu sắc và sự biến hóa cảm xúc của đối phương.

Người trung niên tóc vàng hoảng sợ, hàm hồ đáp: "Không, tôi không biết nó có phải đồ cổ hay không nữa. Không không, tôi nghe người ta bảo nó là đồ cổ, nhưng tôi không biết mấy thứ này, thật sự đấy. Thậm chí tôi còn không biết nhiều chữ, ừm, chữ ấy."

Anh ta vòng vo mắt nhìn khắp nơi như định kêu cứu.

Nhưng cùng lúc đó, anh ta thấy Klein điều chỉnh ổ xoay và cò súng, ra chiều sẽ bắn nghi phạm định phản kháng ngay lập tức.

Anh ta lập tức ưỡn thẳng người, không dám ngó ngang ngó dọc nữa.

"Anh lấy được bức tranh này từ chỗ nào?" Klein hỏi, lòng trĩu nặng.

Anh ta mấp máy môi, cười lấy lòng:

"Sĩ quan cảnh sát ạ, đây là thứ mà ông tôi tìm được trong pháo đài kia. Hơn bốn mươi năm trước, tường bao với hai căn phòng ở tầng hai của nơi đó bị sụp, lộ ra mấy món đồ mà người ta chưa từng thấy bao giờ, trong đó có bức tranh này. Không không không, không phải bức tranh này. Bức tranh ban đầu đã cũ nát lắm rồi, hoàn toàn không thể bảo tồn được nữa. Ông nội của tôi thuê người vẽ lại, ừm, chính là bức mà anh vừa thấy đó. Tôi không lừa anh đâu, bức này vẽ từ bốn mươi năm trước, có thể coi là đồ cổ mà..."

"Vậy anh xác định đây là tranh chân dung của Nam tước Ramde đệ nhất?" Klein vuốt ve cò súng, khiến mắt đối phương nhìn thẳng, không dám liếc này nọ.

Anh ta cười ha ha, nói: "Tôi đâu dám, nhưng tôi đoán chắc là thế đó."

"Lý do?" Klein suýt bật cười vì sự vô lại của đối phương.

"Bởi vì trên bức tranh này không có ghi tên." Người đàn ông trung niên trả lời với vẻ đứng đắn hiem có: "Giống như tôi bị người ta gọi là Gray vô lại, còn cha tôi thì được gọi là Gray tóc quăn, mà chỉ có ông nội của tôi mới là Gray chân chính vậy."

... Klein lặng lẽ thở hắt ra, rồi hỏi: "Ông nội của anh đâu rồi?"

"Trong nghĩa trang ấy. Ông được chôn trong đó sắp hai mươi năm rồi. Bên cạnh là cha tôi, hạ táng từ ba năm trước." Anh ta trả lời rất thật thà.

Klein lại hỏi thêm vài câu từ góc độ khác, sau đó điều chỉnh khẩu súng ổ xoay ngay trước mặt người đàn ông tóc vàng, rồi đút nó vào trong bao súng dưới nách.

Sau khi cất giấy tờ cảnh sát, hắn quay người lại, hai tay đút túi im lặng đi về nhà nghỉ dưới ánh đèn mong manh.

"Không xác định được liệu bức tranh đó có phải của Nam tước Ramde đời đầu không... Không biết thị trấn này có ghi chép về lịch sử chính xác của pháo đài kia không... Nhưng dù thế nào, người đàn ông trong bức tranh kia chắc chắn là người cổ, chí ít cũng phải hơn một ngàn năm trước... Ngoài kiểu tóc ra, ông ta trông giống hệt thầy Azcot, chẳng lẽ đây chính là chuyển thế? Lúc trước thầy Azcot từ bỏ chức vụ ở đại học ở Backlund để chuyển tới Tingen, hẳn là do bản năng còn sót lại điều khiển... Ừm, còn khả năng khác, ví dụ như người trong tranh chính là thầy Azcot, thầy Azcot chính là ông ta!"

Nghĩ tới đây, Klein hoảng sợ, suýt thì bị sẩy bậc thang.

Hắn bước đi bước lại bên dưới chiếc đèn đường khí gas đã bị phá hỏng, kết hợp với kiến thức từ thời bùng nổ thông tin và phán đoán vừa rồi để phân tích sâu hơn:

"Bởi một nguyên nhân nào đó, thầy Azcot biến thành sinh vật bất tử, ví dụ như ma cà rồng, cho nên sống từ thời cổ đến bây giờ? Không đúng, làm gì có ma cà rồng nào có màu da đồng thiếc như vậy... Hơn nữa lúc bắt tay với thầy, mình cảm nhận rất rõ nhiệt độ cơ thể ông ấy, cảm giác rõ rệt máu tươi đang chảy trong huyết quản của thầy. Tuy ông ấy ghét phía nam nóng bức, nhưng không sợ mặt trời, bởi ông ấy từng chèo thuyền cùng các thầy giáo khác dưới ánh nắng gắt rồi..."

Hừm, như vậy còn một khả năng khác, đó là do ma được của danh sách của thầy Azcot hoặc nhân tố khác đã khiến cho ông ấy có được sinh mệnh lâu dài, mà cái giá phải trả là mất trí nhớ! A... Nhớ tới những cảnh mơ hoàn toàn khác biệt kia, liệu có thể giả thiết rằng trí nhớ của ông ấy mất theo chu kỳ? Cứ mỗi vài thập niên ông ấy sẽ quên mất quá khứ, có được cuộc sống mới. Mà những cảnh mơ kia chính là những cuộc đời thật mà ông ấy từng trải qua... Ha ha, hình như mình từng đọc tiểu thuyết tương tự rồi....

Muốn nghiệm chứng chuyện này thì không thể chỉ dựa vào xem bói được, mà bắt buộc tìm những dấu vết về sự tồn tại của những cuộc đời đó của thầy Azcot. Nếu không có thời niên thiếu thì cứ tìm từ thời trưởng thành đi!"

Sau khi đưa ra giả thiết mà chẳng cần chứng cứ, Klein bắt đầu nghiêng về suy đoán thứ hai. Nhưng hắn tạm thời không thể loại trừ khả năng "chuyển thế" được.

Hắn gác những ý nghĩ lộn xộn trong đầu lại, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem có nên báo chuyện này cho đội trưởng không:

"Nếu thầy Azcot thực sự là người phi phạm đã sống hơn một nghìn năm, như vậy thực lực của thầy ấy chắc chắn là mạnh hơn những gì mình tưởng... Lúc trước thầy nhắc mình là có ý tốt, nhưng khi mình tìm được manh mối về quá khứ của ông ấy rồi, liệu ông ấy có còn giữ được thiện ý không thì khó mà nói được... Nhưng thầy vẫn tốt với mình lắm. Nếu cứ dẫn Kẻ Gác Đêm vào, có khả năng không hề bé là sẽ gây hại cho thầy... Phù, lên trên sương xám xem bói một lần khi không bị quấy nhiễu xem sao. Đây mới là lựa chọn hợp lý nhất mà thầy bói nên làm!"

Sau khi quyết định, Klein nhanh chóng trở lại nhà nghỉ.

Tranh thủ lúc Dunn và Frye chưa về, hắn dùng 1 saule thuê một căn phòng khác.

Klein vào phòng, sử dụng bột Đêm Thánh tạo ra bức tường linh tính, sau đó đi ngược bốn bước, xuyên qua những lời điên rồ và vô nghĩa mà lên trên sương mù xám.

Cung điện nguy nga khổng lồ kia vẫn im lặng đứng đó, chiếc bàn đồng thau dài cùng với hai mươi hai chiếc ghế dựa lưng cao vẫn không có gì thay đổi.

Klein ngồi vào ghế của mình, làm cho một tờ giấy da dê màu nâu vàng với chiếc bút máy thân tròn hiện ra trước mặt.

Hắn cầm bút, nghiêm túc viết: "Nên báo chuyện về thầy Azcot cho Dunn Smith."

Ngay sau đó hắn cười con lắc thạch anh vàng trong tay áo ra, lại bói toán con lắc cảm xạ.

Mà đáp án lại là con lắc di chuyển ngược chiều kim đồng hồ, nghĩa là "không nên nói".

Đặt con lắc xuống, Klein suy nghĩ vài giây, quyết định thử lại lần nữa bằng "xem bói cảnh mơ" để chắc chắn hơn.

Lần này câu nói xem bói của hắn biến thành "hậu quả việc giấu diếm Kẻ Gác Đêm về chuyện liên quan tới thầy Azcot".

Cầm tấm da dê đọc bảy lần, Klein ngả người ra sau, dùng mình tưởng tiến vào giấc ngủ.

Trong thế giới ảo, mờ lung và tan rã kia, hắn thấy bản thân đang giãy dụa và chìm xuống trong một biển máu.

Lúc này, một bàn tay chìa tới, kéo hẳn ra khỏi biển máu kia. Mà chủ nhân của bàn tay chính là Azcot, người có làn da màu đồng khỏe khoắn với nốt ruồi đen nhỏ ở gần tai.

Hình ảnh vỡ vụn rồi khôi phục lại. Klein thấy bản thân đang ở trong một lăng tẩm tối tăm và lạnh lẽo, xung quanh hẳn là những quan tài mở nắp.

Azcot đứng bên cạnh hẳn, nhìn về phía trước như đang tìm kiếm điều gì đó.

Đúng lúc này, Klein rời khỏi giấc mơ, lại thấy màn sương mù hư ảo, xám trắng và rộng mênh mông vô ngần.

"Cảnh mơ vừa rồi có ý nghĩa rằng nếu ta che giấu chuyện liên quan tới thầy Azcot, như vậy sau này khi ta gặp phải nguy hiểm nào đó, chắc chắn sẽ được ông ấy giúp đỡ. A, nguy hiểm ấy có khi kéo đến do giấu diếm cũng nên... Hình ảnh cuối cùng có nghĩa là gì? Mình và thầy Azcot cùng thăm dò một lăng tẩm nào đó? Hừm, hoặc có lẽ lăng tẩm có ý nghĩa tượng trưng khác..." Klein đan xen tay trước cằm, giải mã nội dung bói toán cảnh mơ vừa rồi.

Kết hợp với kết quả của xem bói con lắc cảm xạ ban nãy, hẳn quyết định rằng sẽ không báo cáo suy đoán của mình cho đội trưởng, mà chỉ nói qua rằng có một người dân trong thị trấn lấy tranh chân dung của nam tước Ramde đệ nhất ra, trông khá giống với thầy Azcot dạy lịch sử ở đại học Hoy. Klein không dám khẳng định liệu Dunn có nghe được chuyện này từ chỗ khác không, cho nên hẳn bắt buộc báo cáo lại.

Đương nhiên không được nghe Azcot kể chuyện, không biết những giấc mơ kỳ quái kia, với cả không quen biết gì lắm nên Dunn khó lòng nghĩ tới điều gì. Thậm chí Klein còn nghi ngờ rằng đội trưởng đã không còn nhớ rõ khuôn mặt Azcot rồi.

Nghĩ tới đây, hắn ngừng suy tư, định rời khỏi màn sương xám. Nhưng cùng lúc đó, hắn phát hiện ngôi sao đỏ sậm vốn yên lặng hồi lâu lại khe khẽ co vào rồi phình ra.

Klein cảm thấy hứng thú, bèn đưa linh tính ra. Hắn lại thấy vị thiếu niên nói tiếng Người Khổng Lồ, thấy cậu ta đang quỳ gối trước một quả cầu thủy tinh trong suốt.

Vị thiếu niên này vẫn mặc trang phục bó sát trông không giống phong cách của các quốc gia ở lục địa Bắc, khuôn mặt mơ hồ và méo mó, chỉ thấy mái tóc có màu nâu nhạt.

Cậu ta quỳ nơi đó, không ngừng cầu khẩn với ngữ khí đau đớn khác thường.

Klein vênh tai lắng nghe, dựa vào tiếng Người Khổng Lồ sơ cấp mới tạm nghe được đối phương đang nói gì:

"Hỡi vị thần linh vĩ đại, xin người hãy đưa mắt tới nơi bị người vứt bỏ một lần nữa.

Hỡi vị thần linh vĩ đại, xin hãy giúp dân chúng bóng tối thoát khỏi số mệnh nguyên rủa kia.

Tôi sẵn lòng kính dâng tính mạng cho người, dùng máu của tôi để làm hài lòng người."

...

Nơi bị vứt bỏ... Dân chúng bóng tối... Vị thần linh vĩ đại... Klein lẩm nhẩm mấy từ mẫu chốt này, chợt nhớ rằng "Người Treo Ngược" từng nhắc tới một nơi: "Vùng đất bị Thần bỏ rơi!"

Nhật ký Russel cũng từng nhắc tới nó! Ông ta còn phái đội tàu đi tìm kiếm, nhưng không thu hoạch được gì... Klein híp mắt lại, không biết suy đoán của mình có chính xác không.

Ngón tay hắc gõ lên cạnh bàn dài, sau ba cái, hắc quyết định, bèn đưa tay phải ra đụng vào ngôi sao đỏ sẫm đó.

Màu đỏ sậm lập tức bùng ra, ánh sáng trào ra như nước chảy.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 137: Tòa Thành Bạch Ngân

Trong sảnh đặt thi thể của tòa thành Bạch Ngân.

Dereck đứng trước bậc thang, mắt đỏ ngầu nhìn cha mẹ đang nằm trong hai cỗ quan tài ở đằng trước.

Một thanh kiếm thẳng màu bạc trông khá đơn giản cắm trên chiếc bảng đá trước người cậu ta, khẽ lắc lư lên mỗi khi tiếng sấm đì đùng vang lên khiến mái nhà cũng phải rung theo.

Vợ chồng nhà Berg trong quan tài vẫn chưa chết. Bọn họ cố mở to mắt, tiếng hít thở khi thì yếu ớt khi thì phì phò. Nhưng trong mắt những người khác, màu sắc sinh mệnh của bọn họ đã tối dần đi, khó có thể xoay vần được.

"Dereck, làm đi!" Một ông già mặc áo choàng màu đen, dựa vào một chiếc gậy chống nhìn chàng thiếu niên với khuôn mặt gần như méo móc cả đi, trầm thấp nói.

"Không, không, không!" Dereck, chàng thiếu niên với mái tóc màu nâu nhạt, lắc đầu liên tục. Cứ nói được từ nào là cậu lại lùi ra sau một bước. Tới cuối, cậu gào lên thảm thiết như trái tim đã vỡ nát.

Cộc!

Ông già kia gõ gậy chống xuống, nói: "Cháu muốn khiến tất cả mọi người chôn theo cha mẹ cháu à? Cháu phải biết rõ rằng chúng ta là con dân đã bị thần từ bỏ, chỉ có thể sống ở cái nơi ngập tràn nguyên rửa này. Tất cả

người chết sẽ biến thành ác linh khủng khiếp, dù có dùng cách nào đi chăng nữa cũng khó mà cải biến được. Trừ khi, trừ khi người có chung dòng máu tự mình kết thúc tính mạng của bọn họ!"

"Vì sao? Vì sao?" Dereck mờ mịt và tuyệt vọng, lắc đầu hỏi: "Vì sao con dân thành Bạch Ngân chúng ta khi sinh ra đã phải gánh cái vận mệnh giết cha mẹ mình..."

Ông già kia nhắm mắt lại, dường như đang nhớ tới những chuyện mà ông từng phải trải qua: "... Đây chính là vận mệnh của chúng ta, chính là nguyên rủa mà chúng ta phải đeo gánh, là ý chí của thần... Hãy rút kiếm ra đi Dereck, đây là sự tôn kính của cháu với cha mẹ mình. Sau này, khi nào bình tĩnh lại, cháu có thể thử trở thành huyết chiến sĩ của thần rồi."

Trong quan tài, Berg mở miệng muốn nói, nhưng ngực phập phồng lên xuống, lại chỉ phát ra tiếng khà khà.

Dereck gian nan cất bước đi tới gần thanh kiếm bạc, run rẩy giơ tay phải ra.

Cảm xúc lạnh lẽo truyền lên đầu cậu, làm cho cậu nhớ tới cục đá máu mà cha mang về khi ra ngoài đi săn, chỉ một cục to bằng bàn tay thôi lại có thể khiến căn phòng mát mẻ suốt mấy ngày trời.

Trước mắt cậu, hình ảnh người cha nghiêm khắc khi dạy cậu kiếm thuật, và người cha hiền từ phủi lớp bụi lên lưng cậu, rồi người mẹ dịu dàng đang may vá quần áo, hay người mẹ dùng cảm đã chặn trước người cậu khi đối mặt với quái vật biến dị. Rồi tới cảnh cả gia đình quây quần với nhau, chia sẻ đồ ăn dưới ánh nến lay lắt...

Ô... Cổ họng cậu phát ra tiếng kêu trầm thấp tội độ mang theo sự áp lực cùng cực, cậu nắm lấy thanh kiếm, ra sức rút nó lên.

Bịch bịch bịch!

Cậu cúi đầu, lao tới phía trước, giơ thanh kiếm lên cao rồi đâm thẳng xuống.

A! Trong tiếng kêu đau đớn, máu tươi bắn ra tung tóe, văng lên trên mặt Dereck, vào trong đôi mắt cậu.

Tầm mắt cậu kín đầy màu đỏ rực. Cậu lại rút thanh kiếm lên, đâm vào chiếc quan tài bên cạnh.

Mũi kiếm kim loại sắc bén đâm thủng cơ thể, Dereck buông tay, lão đảo đứng lên.

Cậu không nhìn hai cỗ quan tài kia, mà nghiêng ngả lão đảo chạy ra khỏi sảnh đặt thi thể như đang bị ác linh đuổi theo. Đôi tay cậu nắm lại thật chặt, hàm răng cậu nghiến chặt vào nhau, khuôn mặt cậu đỏ bừng lên, để lại dấu vết nhà nhạt.

"Ôi..." Ông lão đứng nhìn cảnh ấy, thở dài một cái.

Con đường trong thành Bạch Ngân có dựng sẵn những cột đá với những chiếc đèn lồng treo cao. Trong đèn có đặt nến nhưng chưa hề đốt.

Bầu trời nơi này không hề có mặt trời, cũng không có trăng hay sao, chỉ có bóng tối không bao giờ thay đổi và tia chớp như muốn xé rách tất cả mọi thứ.

Dựa vào ánh sáng lóe lên theo tia chớp, con dân thành Bạch Ngân đi trên con đường tối tăm. Mà mấy giờ đồng hồ khi tia chớp dừng lại chính là ban đêm trong truyền thuyết mà bọn họ cho là như vậy. Lúc ấy chính là lúc cần đốt nến chiếu sáng thành phố để đẩy lùi bóng tối, phòng bị quái vật.

Dereck đi phăm phăm trên đường phố, đôi mắt nhìn thẳng, hoàn toàn không mục đích. Nhưng cậu cứ thế bước đi rồi bước đi, lại phát hiện mình đã về trước cửa nhà.

Cậu lấy chìa mở khóa ra, đẩy cửa phòng, nhìn mọi thứ quen thuộc bên trong, nhưng đã không còn tiếng nói thân thiết của mẹ, cũng không còn lời quở trách của cha khi hần chạy lung tung. Căn nhà im ắng và lạnh lẽo.

Dereck lại cẩn thận, bước thật nhanh về phòng mình. Cậu lại lục quả cầu thủy tinh mà cha nói rằng do một thành bang đã bị phá hủy từ lâu dùng để thờ cúng thần linh.

Cậu quỳ xuống, nhìn vào quả cầu thủy tinh, khẩn cầu đầy đau đớn mà chẳng hy vọng gì nhiều:

"Hỡi vị thần linh vĩ đại, xin người hãy đưa mắt tới nơi bị người vứt bỏ một lần nữa.

Hỡi vị thần linh vĩ đại, xin hãy giúp dân chúng bóng tối thoát khỏi số mệnh nguyên rủa kia.

Tôi sẵn lòng kính dâng tính mạng cho người, dùng máu của tôi để làm hài lòng người."

...

Cậu cầu nguyện lần này tới lần khác. Cho tới khi sắp tuyệt vọng hoàn toàn, đang định đứng dậy thì cậu thấy quả cầu thủy tinh trong suốt kia bỗng trào ra một thứ ánh sáng màu đỏ sẫm.

Dòng sáng ấy như nước chảy, chỉ chớp mắt đã bao phủ Dereck.

Chờ khi khôi phục tri giác, cậu nhận ra mình đang đứng trong một cung điện nguy nga với những cột chống khổng lồ. Trước mặt cậu là một chiếc bàn đồng thau dài trông xưa cũ và loang lổ. Ở đầu đối diện của chiếc bàn là một bóng người đang ngồi, toàn thân được màn sương xám bao phủ dày đặc. Ngoài ra, bốn phía hư vô, mờ ảo và trống trải. Bên dưới là sương

mù xám tràn ngập nhìn không thấy đấy với những điểm sáng màu đỏ trông không thật chút nào.

Ngọn lửa mang tên hy vọng trong lòng Dereck lập tức được đốt cháy. Cậu ngơ ngác và nghi ngờ nhìn người đang ngồi ở đằng trước, hỏi: "Ngài... Ngài là thần linh à?"

Hỏi xong, cậu nhớ tới một câu nói trong cuốn sách kiến thức chung của thành Bạch Ngân, vội cúi đầu xuống. Câu nói đó là: "Không được nhìn thẳng vào thần!"

Klein dựa người ra sau, hai tay đan xen vào nhau, dùng tiếng Người Không Lỗ đáp lại với tư thế nhàn nhã và thoải mái: "Ta không phải thần linh, ta chỉ là một Kẻ Khờ hứng thú với lịch sử lâu đời mà thôi."

Vì đã mở linh thị từ trước nên hẳn phát hiện tầng ngoài của thể tinh linh nằm sâu trong thể dĩ thái của thiếu niên này có màu sắc loang lổ, không hề thống nhất. Điều này cho thấy cậu ta không phải người phi phạm.

Kẻ Khờ... Dereck nhắm lại từ này, im lặng một lúc lâu rồi mới nói với vẻ gian nan:

"Mặc kệ ngài là thần linh hay Kẻ Khờ, lời khẩn cầu của tôi vẫn không hề thay đổi. Tôi hy vọng người dân của thành Bạch Ngân thoát khỏi vận mệnh bị nguyên rủa, mong rằng mặt trời, thứ được miêu tả trong sách vở sẽ lại... lại xuất hiện trên bầu trời cao vời vợi. Nếu, nếu có thể, tôi mong rằng cha mẹ mình có thể sống lại."

Ê, tôi có phải máy cầu nguyện đâu... Klein buông hai tay ra, cười nói: "Tại sao ta phải giúp cậu?"

Dereck ngẩn ra, một lúc sau cậu ta mới nói: "Tôi sẽ kính dâng ngài linh hồn của tôi. Tôi sẽ dùng máu của mình để lấy lòng ngài."

"Ta không hứng thú với máu và linh hồn của người phàm." Klein mỉm cười lắc đầu, thấy màu sắc cảm xúc của cậu thiếu niên đã biến thành màu tuyệt vọng.

Không chờ cậu ta lên tiếng, hắc khoan thai nói:

"Nhưng ta sẽ cho cậu một cơ hội. Ta là một Kẻ Khờ thích trao đổi ngang giá. Cậu có thể sử dụng tất cả những gì cậu thu hoạch được từ ta để trao đổi thứ mà cậu muốn từ những người tương tự với cậu. Chú ý, bắt buộc phải có giá trị tương đương... Điều này có thể khiến cậu hùng mạnh hơn. Có lẽ một ngày nào đó, cậu có thể dựa vào chính mình khiến thành Bạch Ngân thoát khỏi nguyên rủa, làm cho mặt trời lại xuất hiện trên trời cao."

Dựa theo những gì cậu ta vừa miêu tả, Klein cảm thấy nơi thành Bạch Ngân tọa lạc ắt thuộc về nơi được gọi là Vùng đất bị Thần bỏ rơi.

Đương nhiên hắc không dám khẳng định trăm phần trăm, bởi dẫu sao dựa theo những gì ghi chép trong điển tịch tôn giáo thì trạng thái bầu trời không có mặt trời tồn tại ở kỷ thứ nhất, Kỷ nguyên Hỗn Độn. Bởi chẳng ai ngoài Vùng đất bị Thần bỏ rơi biết rằng liệu còn nơi nào kỳ quái nào mà các nước ở lục địa Bắc vẫn chưa biết không.

Dereck lẳng lẳng nghe, đầu cúi xuống, một hồi sau mới đáp: "Tôi muốn trở thành "mặt trời", muốn có được phương thuốc ma dược của danh sách đầu của nó từ chỗ ngài."

Danh sách, ma dược, "Mặt Trời"... Đường tắt danh sách do giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng nắm giữ... Xem ra là cùng một thế giới...

Mà từ "danh sách" được sinh ra sau khi Phiến đá Khinh nhờn thứ nhất xuất hiện, cũng chính là khi Kỷ nguyên Bóng Tối - kỷ thứ 2 kết thúc... Nói cách khác, nếu thành Bạch Ngân thật sự nằm ở "Vùng đất bị Thần bỏ rơi",

như vậy ít nhất là tới kết thúc kỷ thứ hai khu vực này mới bị ngăn cách khỏi lục địa Bắc Nam...

Điều này liệu có liên quan tới biến cố ở kỷ thứ ba không? Theo truyền thuyết, nữ thần Đêm Tối, Mẫu thần Đất Đai và thần Chiến Tranh xuất hiện, cùng chúa tể Bão Táp, Mặt Trời Vĩnh Hằng, thần Tri Thức và Trí Tuệ phù hộ con người vượt qua tai biến... Klein lấy được không ít thông tin từ những gì cậu ta kể.

Nhưng hẳn nghe rất vất vả, việc sắp xếp từ ngữ lại càng vất vả hơn, bởi hẳn còn chưa thông thạo tiếng Người Không Lồ.

May là tiếng Fusark cổ được sinh ra trực tiếp từ tiếng Người Không Lồ, mà hẳn tạm được coi là chuyên gia về mặt này, cho nên tốc độ nắm giữ tiếng Người Không Lồ khá là nhanh, không đến mức vụng về.

Klein vẫn giữ nguyên tư thế, đáp với ngữ khí bình thản:

"Giao dịch này có thể chờ lần sau. Hai ngày tới, cậu đừng ra ngoài, cố gắng không ở cùng một phòng với những kẻ khác."

Hẳn không biết đơn vị thời gian của thành Bạch Ngân là gì, càng không rõ quy đổi như nào với thời gian của vương quốc Ruen ở lục địa Bắc, nên đành phải nói theo ngày kiểu không rõ ràng, chờ khi tụ hội Tarot rồi sẽ báo cho đối phương về thời gian...

Về đơn vị "ngày", bởi vì tiếng Người Không Lồ có từ này nên Klein cho rằng dù thành Bạch Ngân không sử dụng nó thì đối phương vẫn hiểu nó có nghĩa là gì.

"... Vâng, tuân theo mệnh lệnh của ngài." Dereck cúi đầu trả lời, không có dị nghị gì khác.

Klein thầm thở phào nhẹ nhõm, hẳn dùng ngón tay gõ lên bàn:

"Trước khi đưa người quay về, chúng ta hãy hoàn thành cuộc trao đổi đồng giá vừa rồi đi. Ta cho cậu cơ hội trở nên mạnh hơn, mà cậu cũng phải trả cái giá tương ứng. Ta đã nói ta là một Kẻ Khờ yêu thích lịch sử dài lâu, thứ ta muốn trao đổi là lịch sử của thành Bạch Ngân, những gì mà cậu biết."

Dereck ngẫm nghĩ, rồi đáp lại: "Tôi sẽ kể chi tiết. Từ khi Chúa tể sáng tạo tất cả, vị Thần toàn trí toàn năng từ bỏ vùng đất này, thành Bạch Ngân đã tồn tại. Không, nó đã tồn tại từ trước đó, chẳng qua nó còn được gọi là quốc gia Bạch Ngân."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 138: Đường Tắt "Người Khổng Lồ"

Chúa tể sáng tạo tất cả... Thần toàn trí toàn năng... Klein dựa ra sau, vẫn duy trì dáng vẻ cao thâm, lòng thì lặp lại những từ ngữ then chốt mà thiếu niên thành Bạch Ngân nói.

Hắn không lạ lẫm gì "Chúa sáng tạo tất cả". Trong vị Chúa Sáng Thế trong Sách Bao Táp, Đêm Tận Thế và truyền thuyết dân gian cũng có những danh xưng tương tự. Chúa Sáng Thế Chân Thực mà các tổ chức bí ẩn như hội Cực Quang thờ phụng cũng được miêu tả tương tự.

Nhưng đây là lần đầu tiên Klein nghe nói tới "Thần toàn trí toàn năng" trong thế giới này. Bất kể là nữ thần Đêm Tối, chúa tể Bao Táp hay thần Hơi Nước và Máy Móc cũng không dám tuyên bố rằng mình không gì không biết, không gì không làm được.

Nếu tòa thành Bạch Ngân này thực sự nằm ở Vùng đất bị Thần bỏ rơi, mà vùng đất đó thực sự nằm ở thế giới này, như vậy có lẽ "thần toàn trí toàn năng" chính là danh xưng mà các sinh linh của niên đại cổ xưa đã kính gọi Chúa Sáng Thế... Klein nhìn thiếu niên phía đối diện, miên man suy nghĩ, màu sắc ánh lên trong đôi mắt hắn là màu của sự đau đớn khôn nguôi.

Cảm nhận được cái nhìn căm chú của Kẻ Khờ, Dereck vô thức cúi đầu xuống.

Cậu nhớ về nội dung trong sách vở và truyền thuyết mà cha mẹ kể cho, vừa thông thả và đau buồn kể tiếp:

"Khi mặt trời biến mất khỏi không trung, khi những đám mây bị xé ra những kẽ hở, khi tia chớp và sấm sét trở thành chúa tể, lũ quái vật núp sâu trong bóng tối đột nhiên trào ra, chúng khủng bố đến thế, khiến người ta khó có thể tưởng tượng đến thế, làm cho những thành phố của nước Bạch Ngân lần lượt bị phá hủy... "Thời đại Đen Tối" của con người đã kéo tới. Những con người còn sót lại tụ tập ở thành Bạch Ngân, dựa vào sức mạnh của sự đoàn kết và hai món đồ thần kỳ mà bọn họ đã chống lại được sự tấn công của "thứ đen tối", dần dọn dẹp một khu vực với phạm vi chừng một ngày đi đường cho con người, xây dựng nên thành bang với ánh lửa cuối cùng bảo vệ cho nền văn minh của con người."

Đúng là cách kể của sách giáo khoa... Klein không nhin được mà phải thầm đánh giá một câu như vậy trong lòng.

Những lời đối phương miêu tả khiến hắn cảm thấy khu vực nơi thành Bạch Ngân tọa lạc không nằm trong cùng một thế giới với lục địa Bắc.

Có lẽ đây là đặc điểm của Vùng đất bị Thần bỏ rơi? Hắn nghĩ, nhưng không để cho cảm xúc hiển lộ ra ngoài.

Dereck thở một hơi, rồi tiếp tục nói:

"Trong mười năm đầu, thực vật không thể mọc, khiến thành Bạch Ngân thiếu đồ ăn nghiêm trọng, chỉ có thể dựa vào việc săn bắt những quái vật hắc ám có thân thể và một vài loại thực vật biến dị để lót dạ. Dân số bắt đầu sụt giảm xuống với tốc độ nhanh chóng không thể ngăn cản được. May mắn là sau đó người ta đã tìm được "cỏ Mặt Đen". Đó là một loại cỏ có sức sống mãnh liệt trong điều kiện khắc nghiệt đó, trở thành nguồn thực phẩm cung cấp ổn định và đáng tin cho chúng tôi. Nó được coi là sự chiếu cố cuối cùng mà thần linh vĩ đại đã để lại để các thế hệ tiếp sau của thành Bạch Ngân có thể sống sót, và bọn họ đã kiên trì được 2.582 năm trong "Thời đại Đen Tối" này.

Đây là thời gian mà các đời "thủ lĩnh" ghi chép. Các con dân thành Bạch Ngân thì lấy khoảng thời gian khi tia chớp nhiều nhất làm ban ngày, còn khi không có tia chớp làm ban đêm, một lần luân phiên đó làm một ngày... Vì sấm chớp thì thường hỗn loạn cho nên chúng tôi không thể biết số ngày chính xác được."

Đúng là một nơi kỳ lạ... Klein cảm thấy may mắn vì ban này hẳn không nói ngày mai một cách hiển nhiên, mà chỉ nói là hai ngày tiếp theo một cách hàm hồ thôi.

Sau khi nói qua về một vài sự kiện đáng ghi nhớ trong lịch sử thành Bạch Ngân, Dereck chuyển sang chủ đề khác:

"Khi dân số khôi phục tới một số lượng nhất định, số lượng người phi phạm cũng tăng theo. Đoàn Nghị Sự Sáu Người bắt đầu thành lập các tiểu đội tinh nhuệ đi thăm dò bóng tối. Tới khoảng thời gian gần đây, cho tới hôm nay, chúng tôi đã thăm dò xong lãnh thổ ban đầu và các thành bang phụ cận, đang đi tới những tối tăm đáng sợ hơn. Ở gần nơi đó chúng tôi đã phát hiện không ít thành phố với phong cách kỳ lạ nhưng đã bị hủy diệt. Chúng tôi nghi ngờ rằng đó là những thành phố khác do những người còn sót lại thành lập. Tiếc rằng cuối cùng chúng cũng bị thứ đen tối ăn mất."

"Thứ đen tối" mà cậu ta kể hẳn là chỉ những quái vật núp trong bóng tối, đủ mọi hình dáng mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được... Klein khẽ gật đầu.

"... Quốc gia Bạch Ngân từng nằm dưới sự thống trị của vương đình Người Khổng Lồ, cho nên chuỗi xích phi phạm mà chúng tôi nắm giữ chính là đường tắt "Người Khổng Lồ", hay chúng tôi còn gọi nó là đường tắt "Chiến Sĩ Thần Huyết"... Khi giết một vài quái vật, hoặc thăm dò những thành phố bị hủy diệt, chúng tôi lại lấy được phương thuốc ma dược của những danh sách khác, nhưng không có đủ các mắt xích, không được hoàn

chỉnh." Dereck bắt đầu giới thiệu về tình hình hiện tại của thành Bạch Ngân.

Nghe tới đó, Klein lập tức phấn chấn, tuy tư thế của hắn không có gì thay đổi, nhưng rõ ràng là hắn càng chăm chú lắng nghe hơn.

Ta thích biết về các chuyện liên quan tới danh sách ma dược nhất! Vương đình Người Khổng Lồ... Thành Bạch Ngân và lục địa Bắc có chung một lịch sử à? Lịch sử của kỷ thứ hai... Ừm, giết quái vật sẽ rơi phương thuốc? Chẳng phải giống chơi game à? Không, còn có một khả năng nữa, đó là những quái vật kia từng là con người, là người phi phạm... Klein bỗng cảm thấy trĩu nặng.

Thấy Kẻ Khờ không tỏ vẻ gì, Dereck cắn chặt răng, cân nhắc rồi mới nói:

"Tên của phương thuốc ma dược của đường tắt Người Khổng Lồ theo thứ tự là: Danh sách 9 - Chiến Sĩ Siêu Phàm, danh sách 8 - Giác Đấu Sĩ, danh sách 7 - Bạc Thầy Vũ Khí, danh sách 6 - Kỵ Sĩ Bình Minh, danh sách 5 - Người Bảo Vệ và danh sách 4 - Kẻ Săn Ma. Còn tên của danh sách cao hơn thì chỉ có trưởng lão của Đoàn Nghị Sự Sáu Người mới biết được."

Danh sách 4 Kẻ Săn Ma... Đây là tên của ma dược danh sách cao à? Đây là lần đầu tiên mình biết về điều này! Klein cảm thấy vui mừng khi cuối cùng thì hắn cũng biết được "danh hiệu" của nhân vật ở danh sách cao, nhưng hắn ngờ rằng đây là tên cổ, khác với những gì được miêu tả ở lục địa Bắc bây giờ, giống như "Mục Sư Bão Táp" và "Nhà Hàng Hải" vậy.

Hừm, Chiến Sĩ Siêu Phàm, Giác Đấu Sĩ, Bạc Thầy Vũ Khí... Nghe có vẻ quen tai... Đúng rồi, chúng rất giống với danh sách hoàn chỉnh mà giáo hội Thần Chiến Tranh nắm giữ! Danh sách 9 - Chiến Sĩ, danh sách 8 Nhà Cách Đấu, danh sách 7 Bạc Thầy Vũ Khí! Vì vấn đề quyền hạn bảo mật

nên Klein chỉ biết tên của ba ma được đầu của danh sách hoàn chỉnh này, nhưng không ảnh hưởng tới việc hấn đánh đồng hai bên.

Nhìn từ ý nghĩa cơ bản nhất thì hoàn toàn tương đồng... Thì ra danh sách hoàn chỉnh mà giáo hội Thần Chiến Tranh có được tên là "Người Khổng Lồ"... Nghe nói vị thần linh xuất hiện từ kỷ thứ ba, cũng chính là Kỷ nguyên Tai Biến này đã thừa kế di sản của vương đình Người Khổng Lồ? Hoặc là bản thân vị thần đó chính là một người khổng lồ viễn cổ? Klein vừa phân tích và phán đoán, vừa duy trì ánh mắt "dửng dưng".

Dereck lại giới thiệu tiếp:

"Sau khi vượt qua thời gian gian nan ban đầu, thành Bạch Ngân vẫn được thống trị bởi Đoàn Nghị Sự Sáu Người. Trong sáu người đó, vị trưởng lão ở vị trí cao nhất được tôn xưng là thủ lĩnh, năm người còn lại thì không chia cao thấp... Đoàn Nghị Sự Sáu Người hiện giờ do ba vị Kẻ Săn Ma, hai Người Bảo Vệ có tiềm lực nhất cùng với một Người Chăn Cừu tạo nên."

Trời, thành Bạch Ngân có ba nhân vật ở danh sách cao! Nửa thần nửa người! Một người trong đó thôi cũng có thể tiêu diệt hội Tarot cả mấy trăm lần... Klein nghe mà chột dạ. Hấn còn chưa thử "kéo người" ở ngay trước mắt nhân vật danh sách cao bao giờ.

Chẳng qua nghĩ tới thiếu niên trước mặt chỉ là người bình thường, còn chẳng phải danh sách 9 gò, nên trong thời gian lâu chắc chắn sẽ không bị người ở địa vị cao chú ý, hấn lại yên tâm.

"Người Chăn Cừu" là danh sách giữa à? Thuộc danh sách không hoàn chỉnh? Nghe thì có vẻ có phong cách giống hội Cực Quang nhỉ. Tên thành viên hội Cực Quang mà ta đã quên tên đã viết thư cho ngài Z kia, có nói mình là "con cừu của chủ nhân"... Klein giữ nguyên tư thế nhàn nhã, hỏi như kiểu tùy ý: "Người Chăn Cừu?"

"Đúng vậy. Đây là danh sách đường tắt mà chúng tôi tìm được trong một thành phố bị "thứ đen tối" phá hủy. Người Chăn Cừu chỉ là danh sách 5, nhưng trưởng lão Lovia rất là mạnh, rất là kỳ dị, rất là đáng sợ. Nghe nói bà ta từng chống chọi lại với ác linh tương đương với danh sách cao mà không hề bị thương. Cho nên, sau khi Đoàn Nghị Sự Sáu Người xuất hiện ghé trống, bà ta được trở thành trưởng lão một cách ngoại lệ." Dereck trả lời với vẻ sợ hãi.

Klein ngẫm nghĩ, rồi mỉm cười hỏi: "Danh sách trước Người Chăn Cừu là gì? Ta cảm thấy khá quen thuộc với nó. Cậu biết đó, tên trong lịch sử với tên thời hiện đại không giống nhau."

"Ở thành Bạch Ngân, tên của ma được chưa bao giờ thay đổi." Dereck phản bác một câu theo bản năng, sau đó cúi đầu nói: "Danh sách 9 Người Cầu Nguyên Bí Ẩn..."

Quả nhiên! Klein cảm thấy rất hài lòng vì suy đoán của mình đã được chứng thực.

Đây là danh sách 9 của hội Cực Quang!

"Danh sách 8 Kẻ Thì Thầm, danh sách 7 Tu Sĩ Ẩn, Danh sách 6 Giáo Sĩ Tường Vi, danh sách 5 Người Chăn Cừu." Dereck kể những gì mình biết.

Kẻ Thì Thầm, Người Lắng Nghe, không chênh là bao... Hà, ta còn hiểu biết hơn tư liệu của Kẻ Gác Đêm phân bộ Tingen... Tâm tình không tệ, Klein bảo Dereck tiếp tục.

Dereck lại miêu tả sơ qua hiện trạng của thành Bạch Ngân, cuối cùng không nhịn được bèn nhắc đến:

"Chúng tôi phải nhận định mệnh bị nguyên rủa, bất kể là người thường hay người phi phạm, sau khi chết đều biến thành ác linh. Chỉ là ác linh do

người phi phạm biến thành càng quỷ quái hơn, kinh khủng hơn và khó đối phó hơn. Trong lịch sử, lời nguyền này đã nhiều lần khiến thành Bạch Ngân suýt bị hủy diệt. Biện pháp duy nhất là do người cùng chung huyết thống tự tay kết liễu sinh mệnh của người sắp chết."

"Đây đúng là một chuyện tàn nhẫn, mong cậu có thể mạnh mẽ lên, tìm được cách giúp người dân thành Bạch Ngân thoát khỏi lời nguyền." Klein, một Kẻ Khờ thùng rỗng, chỉ có thể chúc mấy lời sáo rỗng thế này.

"Cho nên tôi muốn trở thành mặt trời, thành mặt trời... Lúc mặt trời còn chiếu ánh sáng xuống đất đai, chúng tôi không bị nguyền rủa gì cả." Dereck lăm bắm một cách gian nan và đau đớn.

Klein khẽ gật đầu:

"Cậu sẽ có cơ hội. Nhớ lấy, hai ngày sau, ta sẽ kéo cậu vào chỗ này bất cứ lúc nào. Hãy cố gắng tránh việc ở cùng những người khác."

"Vâng." Dereck trầm giọng đáp.

"Trước đó cậu cần chọn một danh hiệu cho mình." Klein cười chỉ lên chiếc bàn đồng thau, nơi đó đã hiện ra một bộ bài Tarot.

Hắn tin rằng cậu ta chưa từng tiếp xúc với thứ nào như thế này, bèn giới thiệu sơ qua: "Hãy lựa chọn một tấm bài làm danh hiệu của cậu, ngoại trừ Kẻ Khờ, Người Treo Ngược và Chính Nghĩa."

Dereck bước lên, lật xem các lá bài Tarot, rồi đáp không chút do dự: "Mặt Trời, tôi chọn Mặt Trời."

"Nhớ kỹ sự lựa chọn của cậu, nó sẽ theo cậu cả đời." Klein nói với ngữ khí ra vẻ thần bí quen thuộc.

Cùng lúc đó, hần giờ tay ra cắt đứt mối liên hệ, sau đó nhìn ánh sáng đỏ sậm rút lại, nhìn chàng thiếu niên trước mặt hóa thành ảo ảnh, tan đi từng đốm sáng một.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 139: Nghiên Cứu "3 - 0782"

Màu đỏ sậm tan khỏi tầm mắt, Dereck Berg lại thấy phòng ngủ của mình, thấy quả cầu thủy tinh trong suốt kia.

Rắc!

Quả cầu vỡ vụn từ trong ra ngoài. Mảnh thì biến thành những đốm sáng ảo ảnh tan vào hư không xung quanh, mảnh thì rơi lộp bộp xuống đất, lóng lánh từng đốm một.

Dereck ngơ ngác nhìn cảnh này. Từ ảnh phản chiếu trong chiếc gương đồng bên cạnh cậu thấy mặt mình loang lổ những vết máu, lại thấy trên mu bàn tay phải có ánh sáng đỏ sậm đang xoáy vào trong, ngưng tụ thành một hình tròn phóng ra những đường cong một.

Ký hiệu kỳ lạ này lập tức chui vào trong mu bàn tay cậu, hoàn toàn biến mất dưới làn da.

Dereck ngớ ra trong thời gian khi hơn mười tia chớp bùng lên chiếu sáng cả bầu trời, cuối cùng mới tỉnh táo lại khỏi cơn mê mang như vừa trải qua một giấc mơ.

Cậu nhìn những mảnh vỡ của quả cầu thủy tinh dưới đất, lại nhìn mu bàn tay phải của mình, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm.

Dereck ra khỏi phòng ngủ về phòng khách, mở cửa ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vời vợi bên trên tòa thành Bạch Ngân.

Một tia chớp xẹt qua, phủ một tầng sáng bạc lên mọi vật, ngay sau đó trong tiếng sấm cuồn cuộn, thế giới lại tối sầm xuống, bị bao phủ trong một bầu đen tối không có lấy tia sáng nào. Tối và nặng nề tới mức khiến người ta tuyệt vọng.

Dereck nắm chặt hai tay lại, ánh mắt cậu không hiện ra chút vui vẻ nào, mà vẫn đầy đau đớn và khổ sở như trước.

Nhưng nay cậu đã không còn mờ mịt nữa.

...

Phù, lại lừa được một thành viên nữa, à không, lại phát triển thêm được một thành viên nữa... Klein bật cười lắc đầu, tự giễu với thực lực hiện tại của hội Tarot:

"Kẻ Khờ", vị thủ lĩnh của hội, mà lại mới ở danh sách 9, vừa tiêu hóa xong ma được Thầy Bói!

Còn thành Bạch Ngân vốn không thấy chút ít hy vọng nào mà "Mặt Trời" kể thì có ít nhất bốn nhân vật cấp cao nằm ở danh sách 4!

"Lại chuẩn bị qua một lần nữa là có thể trình bày tình hình với đội trưởng, đưa ra đơn xin đặc biệt. Khi trở thành Tên Hề rồi, chí ít ta không còn làm kẻ phụ trợ nữa." Không chút ngừng nghỉ Klein lập tức khiến linh tính bao trùm bản thân, nhanh chóng rơi xuống.

Xuyên qua lớp sương mù xám, vượt qua những lời nỉ non đáng sợ, hần trở lại phòng, rồi giải trừ bức tường linh tinh.

Tiếp theo Klein cầm chìa khóa mở cửa đi ra. Hần tới hai phòng mà Dunn đặt xem xét, xác nhận là đội trưởng và Frye chưa về, sau đó hần đi xuống tầng một, đưa chìa khóa cho ông chủ.

Ông chủ liếc đồng hồ treo tường bên cạnh, giơ ngón tay cái lên với hân: "Cũng không tệ đó!"

Ê, ông tưởng tôi thuê theo giờ là để làm cái gì? Klein há miệng định giải thích, nhưng cuối cùng hân quyết định để mặc đối phương tiếp tục hiểu lầm.

Hân ảm ức tự an ủi bản thân: Hừm, như vậy ông ta sẽ không lăm mồm nhắc tới chuyện ta thuê thêm một phòng khác trước mặt đội trưởng!

Sau khi ra ngoài giả vờ đi dạo thêm một vòng nữa, Klein làm một lần xem bói nhanh chóng. Dựa theo kết quả hân quay về nhà nghỉ, đi thẳng lên tầng hai, thấy Dunn và Frye đang ở trong một căn phòng trao đổi những gì mà bọn họ vừa điều tra được.

"Có thể xác nhận là oan hồn xuất hiện hai ba tháng gần đây." Dunn nhìn Klein mở cửa bước vào, gật đầu rồi đưa ra kết luận.

Klein lập tức phụ họa: "Cuộc điều tra của tôi cũng khẳng định điều này..."

Hân lượm lặt những trọng điểm trong cuộc điều tra vừa rồi kể qua một lần, cuối cùng nói: "À, có một người dân tên là Gray Vô Lại còn tuyên bố rằng nhà mình có được chân dung của Nam tước Ramde đệ Nhất, nói đó là tranh cổ từ nghìn năm trước."

"Cậu không bỏ tiền ra mua nó chứ?" Dunn chớp đôi mắt xám, giật mình một cái, hỏi thẳng lại Klein.

Đội trưởng à, anh tưởng tôi là tên ngu xuẩn dễ bị lừa như thế à? Klein cười khan:

"Không, không hề. Tuy tôi chỉ là sinh viên ngành Lịch sử, nhưng cũng tham gia mấy khóa học bên ngành Khảo cổ rồi, nên có đôi chút kinh

nghiệm về mặt này, có thể phân biệt sơ bộ đâu thật đâu giả. À, người trên bức tranh đó trông rất giống thầy Azcot, giáo viên Lịch sử của tôi."

Hắn nói về chuyện quan trọng nhất với thái độ lơ đãng kiểu thuận miệng nhắc tới.

Quả nhiên Dunn không chú ý tới điểm này, anh nắn bóp trán: "Thị trấn nhỏ có di tích cổ này thường có đủ loại đồ cổ, vừa nãy tôi gặp một người dân bán ly rượu bằng bạc của Nam tước Ramde."

"Có người chào hàng tôi huy hiệu của gia tộc Ramde, nói là đào được từ trong pháo đài cổ kia." Frye nói thêm.

Klein bèn hỏi một câu theo bản năng: "Cậu không mua chứ?"

Frye nhìn hắn, hắn nhìn Frye, hai người không tiếp tục đề tài này.

"Nhiệm vụ tiếp theo là cậu hoặc Frye đã khôi phục sẽ cầm vật phong ấn "3-0782" đi tới chỗ không người bên ngoài thị trấn, không thì quá nửa người trong nhà nghỉ này sẽ thành lũ ngu ngốc chỉ biết "ca ngợi Mặt Trời". Cậu trước hay là Frye?" Dunn nhìn Klein với đôi mắt xám sâu thẳm.

"Tôi." Klein khê giơ tay lên, cười nói: "Bây giờ vẫn chưa quá muộn, về là có thể đánh một giấc ngon lành rồi. Hai giờ sẽ thay phiên một lần à?"

"Ừ. Frye, cậu đi cùng Klein xác nhận địa điểm giao ca đi." Dunn nghiêng đầu nhìn Người Nhật Xác Frye. Trong lúc tách nhau ra điều tra, anh đã tìm cơ hội giao vật phong ấn "3-0782" cho Frye, không thì anh đã bị tinh lọc cả thể xác và tinh thần, bắt đầu ca ngợi Mặt Trời, còn Frye vì thời gian không đủ khôi phục nên hiện tại chỉ giữ được ba tiếng.

"Vâng." Frye gỡ chiếc "Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị" cài trong chiếc áo gió mỏng trên người xuống, đưa cho Klein.

Klein khá là tò mò và hứng thú nhận lấy. Hắn chỉ cảm thấy cảm xúc khi chạm vào lớp kim loại trên huy hiệu kia rất ấm áp, như bên trong có chứa nước nóng vậy.

Ánh sáng ấm áp kia như những gợn sóng lan ra ngoài thành từng vòng một, mang theo một thứ mùi vị thuần khiết. Cùng lúc đó, Klein chỉ cảm thấy chiếc huy hiệu màu vàng nhợt có ký hiệu mặt trời này đang không ngừng cọ rửa linh tính của mình, loại bỏ tạp chất, giữ lại những gì tinh thuần nhất.

Quả nhiên, vật phong ấn nào cũng có mặt trái của nó, bất cần cái là chết người ngay, thậm chí còn bi thảm hơn cả chết... Hắn thầm nói một câu, đeo vật phong ấn "3 - 0782" vào trong quần áo.

Kiểm tra xong trạng thái của súng lục, bùa chú và gậy batoong, hắn cùng Frye đi ra khỏi phòng, ra khỏi nhà nghỉ, đi thẳng ra ngoài thị trấn Ramde.

Bên rừng cây lác đác bóng cây và lạnh lẽo, hai người dạo một vòng, xác nhận trong phạm vi 10m xung quanh đây đều không có bóng người nào.

"Nếu có ai tới gần, cứ đuổi hắn đi." Frye lạnh lùng nhắc nhở một câu: "Hai giờ sau, tôi sẽ đến nhận nó."

"Không có vấn đề." Klein mỉm cười đáp.

Hắn dõi mắt nhìn Frye đi vào thị trấn, rồi tìm một tảng đá mà hắn chọn được ban này, phủi đám lá cây bên trên, lau dọn bề mặt nó.

Sau đó, hắn dùng ngón tay chạm vào đỉnh tảng đá, rồi nương theo ánh trắng đỏ rực quan sát đầu ngón tay vài lần.

Xác nhận không có gì bất thường, Klein lấy chiếc áo gió màu đen trải lên rồi đặt mông ngồi xuống.

Có thể ngồi thì đừng có đứng! Hẳn lạng lẽ bổ sung một câu.

Sau mấy phút bình tĩnh, hẳn ngẫm nhìn rừng cây nhỏ tối om, yên tĩnh và đáng sợ, không nhìn được phải đứng dậy, móc những bình kim loại nhỏ khác nhau ra khỏi các túi ngậm trong quần áo, rải một vòng những bột thảo dược và tinh dầu nước tinh khiết xung quanh tảng đá.

Ngay sau đó Klein dùng tiếng Hermes đọc một đoạn chú ngữ, dùng vật liệu làm linh tính dâng lên đóng kín chỗ mình đang ở.

Hẳn sử dụng nghi thức đơn giản này với hai mục đích, một là không ý lại vào dự cảm khi gặp nguy hiểm của Thầy Bói, phòng xác chết hay hồn ma đánh lén mình, hai là... hai là xua muỗi...

Hiệu quả còn tốt hơn sử dụng nước hoa tới mấy trăm lần! Klein hài lòng ngồi xuống.

Trong mấy phút ngồi im nhàm chán, hẳn tò mò gỡ vật phong ấn "3 - 0782" xuống, cẩn thận xem xét kỹ chiếc Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị này.

Không biết liệu có thể bói toán ra lai lịch và ngọn nguồn sự đặc thù của nó không... Một ý tưởng bỗng nảy lên trong đầu Klein, vì vậy hẳn lấy trang giấy và bút máy chấm mực ra, viết câu nói xem bói: "Nguồn gốc của Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị trong tay ta."

Là một vị thầy bói chân chính và đủ tư cách, Klein đã chuẩn bị sẵn mọi thứ để có thể xem bói ở bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu.

Lầm nhẩm câu nói xem bói bảy lần, hẳn nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái minh tưởng, coi đó là ván cầu để bắt đầu cảnh mơ của bản thân.

Trong cảnh mơ, hắn chỉ nhìn thấy một thứ ánh sáng tinh thuần, ngoài ra không còn thấy được gì khác.

"Ừm, chắc hẳn lúc trước giáo hội đã tìm Thầy Bói khác thử rồi, tư liệu cũng không nói tới nguồn gốc của nó, chứng tỏ là giáo hội không nhận được kết quả gì, giống như mình ban nãy..." Klein thở dài, lại nghĩ: "Không biết loại trừ quấy nhiễu thì sẽ có kết quả gì?"

Ý nghĩ này vừa hiện lên thì lập tức choán lấy đầu óc hắn, làm cho lòng hiếu kỳ của hắn dâng cao.

Sau mười mấy phút đồng hồ do dự, nhìn đêm đen tĩnh lặng, bốn bề yên ắng, mà bản thân lại ở một nơi bí mật trong rừng cây, không bị người đi ngang qua nhìn thấy, vì vậy hắn đứng lên, đi ngược bốn bước trong bức tường linh tính rồi tiến lên bên trên sương mù xám.

Trong cung điện nguy nga hùng vĩ, Klein ngồi ở ghế chủ nhân trên chiếc bàn dài cũ, làm cho một tấm da dê màu nâu vàng, một chiếc bút máy thân tròn màu đen và chiếc "Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị" kia hiện ra trước mặt mình.

"Cảm thấy khá chân thật ấy nhỉ..." Hắn cầm vật phong ấn "3 - 0782" lên xem xét, cảm thấy hình dạng và cảm xúc khi cầm nó chân thật như lúc ở bên ngoài.

Đây là dựa thẳng vào cảm nhận của ta để tạo ra nó? Klein thầm nhủ một câu, rồi lại viết câu nói xem bói lúc trước: "Nguồn gốc của Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị trong tay ta."

Đọc bảy lần xong, hắn cầm tấm da dê và vật phong ấn "3 - 0782" lên, sau đó ngả người ra sau, tiến vào cảnh mơ.

Trong thế giới u ám mờ mịt, Klein thấy một giọt chất lỏng màu vàng, ấm áp và sáng rực.

Nó lơ lửng trong một đàn tế, với một người đàn ông mặc áo choàng cổ điển màu trắng đang đứng trước nó.

Người này chỉ có bóng lưng, đã mất toàn bộ sức sống, ông ta từ từ ngã lún xuống đàn tế.

Lúc này hắn cầm chiếc Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị chạm vào chất lỏng màu vàng kia. Chất lỏng đó nhanh chóng ngấm vào.

Klein nhìn tới đây thì cảnh mơ nhanh chóng nhạt đi, hắn tỉnh lại.

"Hóa ra là vì dung nạp giọt chất lỏng đó nên chiếc thánh huy này mới có tác dụng, không bị khống chế. Ủm, ít nhất là từ khi nó được phát hiện tới bây giờ đã là vài thập niên, mà năng lực tinh lọc của nó vẫn chưa hề suy giảm... Không biết rốt cuộc giọt chất lỏng màu vàng kia là cái gì... Là một vật liệu phi phạm cấp cao nào đó chăng?" Klein vuốt vật phong ấn "3 - 0782" do hắn tạo ra, trầm tư suy nghĩ.

Sau mấy phút đồng hồ, hắn thử dựa theo cảm nhận trong giấc mơ tách giọt chất lỏng ra "Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị" giả.

Chỉ nghĩ là được ngay, Klein khiếp sợ nhìn huy hiệu lơ lửng trước mặt đã không còn ấm áp và tinh thuần, nhìn giọt chất lỏng màu vàng lẳng lẳng lơ lửng, có đánh giá rất cao với không gian thần bí trên sương mù xám này: Nơi đây phải nói là quá thần kỳ, cho dù chỉ là chia tách đồ vật do nó mô phỏng!

"Nguồn gốc của giọt chất lỏng màu vàng này." Hắn ngay lập tức hưng phấn viết câu nói xem bói mới.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 140: Kẻ Hăng Hái Lao Vào Chỗ Chết

"Nguồn gốc giọt chất lỏng màu vàng này."

Sau khi nhẩm câu nói xem bói bảy lần, Klein cầm tờ giấy da dê, cầm chất lỏng màu vàng hư cấu rồi dựa người vào ghế.

Hắn không biết liệu có thể sử dụng vật phẩm mà hắn hư cấu ra chỉ bằng cảm giác để bói toán được không, chỉ có thể mạnh dạn đưa ra giả thiết chứ chẳng cần tang chứng.

Vài giây sau, đôi mắt Klein trở nên sâu thẳm, từ màu nâu biến thành màu đen, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Hắn rũ mắt xuống, "nhìn" cảnh mơ hư ảo và mông lung.

Trong thế giới mờ tối và ở trạng thái vỡ tan thành mảnh nhỏ đó, một mặt trời màu vàng chói mắt đột nhiên hiện ra.

Một tiếng hừ lạnh trầm thấp truyền tới từ vô số hư không cách nơi này. Ánh sáng trong và tinh khiết tức thì đốt cháy mọi thứ. Ngọn lửa màu vàng nóng rực điên cuồng lan ra.

Rầm!

Klein lập tức thoát khỏi cảnh mơ, toàn thân run lấy bảy ngã sang bên. Thân thể hắn đã hóa thành bó đuốc sống, đang bốc cháy hừng hực.

Lúc này suy nghĩ trong đầu hắn đã hoàn toàn rối loạn và điên cuồng. Một ý nghĩ không hề bình thường chút nào nảy lên trong đầu óc hắn.

Ầm ầm!

Không gian thần bí bên trên màn sương mù sấm rung lắc dữ dội. Cung điện nguy nga và tráng lệ đổ sụp xuống từng tắc một. Chiếc bàn dài đồng thau loang lỗ màu cổ xưa bị đập cho lồm xồm xuống, gãy thành mấy mảnh.

Biến cố đáng sợ ấy chỉ xảy ra trong ba giây, rồi không gian bên trên sương mù xám lại bình yên trở lại, dường như không có gì xảy ra.

Ngọn lửa màu vàng trên người Klein cũng dần tắt đi. Làn da hắc cháy đen, hắc lặn lộn dưới đất, kêu gào thảm thiết mãi cho tới khi năng lực tự hồi bước đầu trở về.

Hắn bám lấy tay ghế dựa gắng gượng đứng dậy, vừa sợ hãi vừa mờ mịt vì những gì mà hắn vừa gặp được.

Trước đó hắn hoàn toàn không ngờ một lần xem bói lại dẫn tới hậu quả nặng nề như thế này.

Thở hổn hển vài hơi, hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện cung điện nguy nga và chiếc bàn dài cổ xưa dường như không bao giờ thay đổi đã bị tàn phá. Với "bên trên sương xám" vốn chưa xảy ra chuyện gì khác thường mà nói, quả thực là những thiệt hại trước nay chưa từng có.

"Rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải lần xem bói này của mình đã chỉ tới một sự tồn tại khó tin nào đó không?" Klein phục hồi đôi chút, vừa bóc lớp cháy đen trên người xuống, vừa suy đoán: "Nếu không có không gian thần bí trên sương xám chống đỡ, có lẽ mình đã bị đốt cháy tới không còn một hạt bụi nào... Chẳng lẽ giọt chất lỏng màu vàng kia là máu của thần? Thứ mà mình vừa nhìn thấy là "Mặt Trời Vĩnh Hằng", hoặc là thiên sứ hùng mạnh nào đó của thần ư? Không, đó là một mặt trời, mình thấy giống Mặt Trời Vĩnh Hằng hơn... Mẹ nó, chẳng lẽ mình vừa nhìn thẳng vào thần linh à?"

Càng nghĩ Klein lại càng cảm thấy sợ, cảm thấy mình suýt nữa thì tèo đời:

"Thật là kẻ không biết thì không sợ, không lao đầu vào chỗ chết thì sẽ không chết... Sau này không thể lấy bất cứ thứ gì ra xem bói được, ai biết sẽ còn nhìn thấy cái gì nữa! Mà nói ra thì mình thật sự không biết liệu không gian thần bí này còn có thể ngăn cản được đòn tấn công trí mạng nào nữa... Đến lúc đó có khi sẽ chết chắc..."

Ừm, nếu tiếp tục thử với chất lỏng màu vàng kia thì không được. Thứ mà mình vừa nghĩ là "Mặt Trời Vĩnh Hằng" kia cũng đã nhận lấy cuộc xem bói bí ẩn, kỳ dị và ảnh hưởng đột ngột trên sương xám nên chưa kịp phản ứng gì thêm... Nếu thứ đó mà chuẩn bị sẵn, sợ rằng không gian thần bí này hoàn toàn không ngăn cản được..."

Nghĩ tới đây, bóng dáng Klein đã khôi phục trở lại, không còn cháy đen nữa, nhưng so với lúc trước thì bây giờ hẳn đã hư ảo đi đôi chút.

Hắn giơ tay day huyết thái dương, đưa ra ý tưởng phục hồi cung điện và chiếc bàn dài.

Cung điện như chỗ ở dành cho người khổng lồ và chiếc bàn dài đúc từ đồng thau lập tức khôi phục lại như cũ, giống hệt với dáng vẻ lúc trước.

Klein ngồi xuống, ngả người tựa vào lưng ghế, cười tự giễu:

"Đây không hoàn toàn là chuyện xấu, bởi chí ít mình biết rõ giới hạn của không gian thần bí này tới đâu, có được mục tiêu xác định... Hẳn là phải đạt tới thiên sứ, cấp độ gần với thần linh thì mới có thể hoàn toàn sử dụng được sức mạnh của bên trên sương mù xám này nhỉ?"

Ôi, có lẽ "quy tắc Thầy Bói" của mình phải thêm một nội dung nữa: "Không được tùy tiện bói toán những chuyện có khả năng liên quan tới sinh vật ở cấp độ cao". Ừm, cũng đừng có mở linh thị lung tung. Nếu nhìn thẳng

vào thứ không nên nhìn, có lẽ sẽ GAME OVER ngay tại trận rồi. Bên ngoài kia làm gì có thể ngăn cản hầu hết lực ảnh hưởng như không gian thần bí này đâu..."

Sau vài giây tỉnh táo, vẻ mặt Klein trở nên kỳ lạ, bởi một số tri thức bỗng dừng đọng lại trong đầu hẳn.

Đúng vậy, là tri thức!

Trong khoảnh khắc ngăn ngui khi tiếp xúc với vị mà hẳn cho là "Mặt Trời Vĩnh Hằng", Klein vẫn ở trong trạng thái bói toán, nên theo bản năng hẳn đã bói toán ra được một số chuyện và tri thức tới từ đối phương.

Hắn nhanh chóng dùng kỹ xảo của xem bói cảnh mơ nhớ lại và chỉnh lý những gì mình thu hoạch được, hiện ra một chiếc bút máy thân tròn màu đen, bắt đầu viết từng dòng một:

"1. Không thể nhìn thẳng vào thần.

2. Thiên sứ trắng thuần.

3. Kỹ xảo chế tạo "bùa chú Nhật Viêm"... Đây là một bùa chú khá cao cấp trong lĩnh vực Mặt Trời, hiệu quả có thể kéo dài một năm rồi mới suy giảm... Có thể không cần tiến hành nghi thức khẩn cầu "Mặt Trời Vĩnh Hằng", mà dùng vật phong ấn "3-0872" thay thế, đánh cắp sức mạnh từ trong Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị này...

4. Thần Tri Thức và Trí Tuệ có thái độ rất thù địch với chúa tể Bảo Táp.

5. Phương thuốc ma dược Người Ca Tụng: Vật liệu chính là kết tinh một bông hoa Mặt Trời hoặc lông đuôi của một con chim Đá Lửa trưởng thành, hoặc lông đuôi của chim Phóng Hỏa... Một viên đá của Hải Yêu

hoặc một bông hoa Ca Hát... Vật liệu phụ, một cây cỏ Giữa Hạ, năm giọt chất lỏng rượu Tháng Bảy, một chiếc lá Tinh Linh.

6. Phương thuốc ma dược Người Cầu Nguyên Ánh Sáng: Vật liệu chính, một hòn đá Quang Huy hoặc bột vụn của linh hồn Lửa Trắng hoặc... Máu Nhím Kính hoặc trái tim quái vật dung nham... Vật liệu phụ, một bông hoa Mặt Trời viền vàng, ba giọt chất lỏng Phụ Tử...

7. Phương thuốc ma dược Tư Tế Ánh Sáng: Thiếu vật liệu chính, có vật liệu phụ, đó là 5 gam Mê diệt hương (Rosemary), 7 giọt chất lỏng cam Tay Vàng, nham thủy...

8. Phương thuốc ma dược danh sách 4 Người Vô Âm: Có thể sử dụng thần huyết màu vàng lấy ra từ trong Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị làm vật liệu chính, ngoài ra còn có thể sử dụng ba cọng lông đuôi chim Thái Dương Thần trưởng thành và một cục đá Ánh Sáng Thần Thánh để thay thế. Thiếu vật liệu phụ..."

Viết xong tám điểm trên, Klein không nhịn được bèn gõ lên cạnh chiếc bàn dài đồng thau.

Thu hoạch này còn nhiều hơn hẳn nghĩ!

Với hẳn thì việc có thể sống sót khỏi cuộc xem bói liệu linh và lỗ mãng ban nãy là hẳn đã rất thỏa mãn rồi, ai ngờ lại còn nhận được "phần thưởng sinh tồn" này.

Từ trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm, hẳn biết danh sách đường tắt mà giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng nắm giữ có tên là Mặt Trời, mà danh sách 9 chính là Người Ca Tụng. Đó là một "nghề nghiệp" dùng tiếng ca hát để mang dũng khí và sức mạnh tới cho bản thân và đồng đội, mang tới sự thành kính và phục tùng. Khẩu hiệu của bọn họ là: "Hãy để chúng ta ca ngợi Mặt Trời nào!"

Danh sách 8 tương ứng của nó là "Người Cầu Nguyệt Ánh Sáng", có thể thi triển một số pháp luật và nghi thức nằm trong lĩnh vực Mặt Trời, tương khắc với xác chết và hồn ma. Danh sách 7 tên là "Thái Dương Thần Quan", năng lực về pháp thuật và thờ cúng ở lĩnh vực này được tăng lên rất nhiều.

"Nói cách khác, mình đã lấy được phương thuốc ma được hoàn chỉnh của danh sách 9 và danh sách 8 của đường tắt "Mặt Trời". Ủm, khác với trước kia, lần này phương thuốc còn liệt kê những vật liệu thay thế hoặc tên của chúng ở những thời kỳ khác nhau... Không hổ là phương thuốc mà ta trực tiếp bói được từ chỗ "Mặt Trời Vĩnh Hằng". Klein vui mừng nghĩ.

Với lời cầu xin từ vị thiếu niên thành Bạch Ngân, ban đầu hẳn định xem "Người Treo Ngược" có giải quyết được không, bởi dù sao giáo hội Chúa Tế Bảo Táp và giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng đều là hai giáo phái chính thống từ xưa, mấy vạn năm lúc thì hợp tác lúc lại đối đầu nhau, nên việc giáo hội Chúa Tế Bảo Táp có được những danh sách đầu của đường tắt Mặt Trời là chuyện quá bình thường.

Có lẽ lúc trước "Người Treo Ngược" không để ý tới mặt này, không xin đọc tài liệu tương ứng. Với việc rất có khả năng là danh sách 7 Nhà Hàng Hải, nếu anh ta muốn lấy được chúng là chuyện khá đơn giản. Chẳng qua bây giờ không cần anh ta, tự hẳn giải quyết chuyện này với một phương thức nguy hiểm và lại cực đoan tới mức không thể tưởng tượng được... Chính Nghĩa, Người Treo Ngược, Mặt Trời... Suýt thì Kẻ Khờ của các người đã biến thành xác thui rồi... Chỉ nghĩ lại thôi cũng thấy sợ, Klein tự cười nhạo bản thân.

Hắn cúi đầu nhìn những gì ghi trên tấm da dê, bắt đầu suy ngẫm về các phương thuốc khác:

"Chẳng lẽ Tư Tế Ánh Sáng là tên thời cổ của Thái Dương Thần Quan? Không đúng, tư liệu Kẻ Gác Đêm không hề đề cập tới chuyện này, hơn nữa

những gì ta xem bói được không hề có ghi rõ về điều này... Nó là danh sách 6 hay danh sách 5?

Danh sách 4, Vô Âm Giả... là phương thuốc ở danh sách cao nhất mà ta thu hoạch được! Tiếc là lại thiếu tên của vật liệu phụ, không cách nào bổ sung được... Giọt chất lỏng màu vàng kia đúng là giọt máu của thần, e rằng vật phong ấn "3-0782" mạnh hơn so với mọi người nghĩ rất nhiều. Trong mắt ta, nó đã đủ để trở thành vật phong ấn cấp 1 rồi.

Ừm, hẳn là lúc trước Kẻ Gác Đêm chỉ kiểm tra xem nó có đặc tính sống không, có gây hại nhiều tới mức nào cho người xung quanh, độ khó của việc khống chế nó cao bao nhiêu, liệu có đối phó được với xác chết và hồn ma không, lại chẳng có biện pháp nào để biết rõ ngọn nguồn của sự đặc biệt của nó. Có khi Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị này còn đối kháng được cả ác linh... Làm sao nhân viên kiểm tra lúc trước có thể thoải mái tìm ác linh để thí nghiệm chứ....

Là một Kẻ Gác Đêm đủ tư cách, mình không có cách nào trở thành chủ nhân của vật phong ấn "3 - 0782", nhưng, ừm, có thể tìm cơ hội chế tạo bùa chú Nhật Viêm để đánh cắp năng lượng của nó... Haiz, lần này thì không được, mình hoàn toàn chẳng có vật liệu tương ứng. Một Kẻ Gác Đêm của nữ thần Đêm Tối như mình sao có thể mang theo vật liệu thuộc lĩnh vực Mặt Trời trên người được?"

Klein tiếc nuối gãi cằm, thấy sương mù xám không còn động tĩnh gì nữa, hẳn mới yên tâm, chắc chắn rằng Mặt Trời Vĩnh Hằng không tìm được tới tận chỗ này.

"Không được nhìn thẳng vào vào thần, không được nhìn thẳng vào sinh vật cấp cao. Nhất định phải nhớ kỹ câu này! Quả thực Mặt Trời Vĩnh Hằng đối địch chúa tể Bảo Táp, thần Tri Thức và Trí Tuệ rất mãnh liệt, tại sao lại như vậy? Thiên sứ trắng thuần là cái quái quỷ gì vậy?"

...

Trong lúc suy nghĩ, Klein cảm thấy đầu óc mệt mỏi và đau đớn. Và lại hẳn cho rằng thời gian đã trôi đi quá lâu, bắt buộc phải nhanh chóng ra bên ngoài để tránh người khác phát hiện điều bất thường.

Lúc trước hẳn tưởng là bói toán hai ba lần trong không gian thần bí này sẽ không quá một phút, và lại còn có bức tường linh tính ngăn cách, nên một khi bị động tới thì bản thân hẳn trên sương mù xám sẽ lập tức cảm ứng được, nên hẳn cảm thấy vô cùng an toàn, không hề quan tâm tới mấy yếu tố bất ngờ. Kết quả là suýt thì hẳn lao vào chỗ chết thành công, làm nhờ đi không biết bao nhiêu thời gian.

Bởi vì sợ ra ngoài sẽ nghênh đón ngay một "ánh sáng tịnh hóa", hoặc là phát hiện Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị bị hư hại, hẳn với trái tim treo cao đầy hồi hộp khiến linh tính bao trùm bản thân, lại rơi xuống.

Ánh trắng đỏ rực đập vào mắt, bóng tối thâm trầm ẩn núp bên trong, Klein lại nhìn thấy rừng cây thưa thớt, thấy đám cỏ dại trước mặt, thấy vật phong ấn "3-0782" vẫn còn nguyên vẹn trong tay mình.

Sau vài giây thấp thỏm lo sợ, hẳn mới tin là mình đã an toàn.

Phù... Klein thở hắt ra, cảm thấy mệt mỏi khôn cùng sau lần thử nghiệm điên rồ khiến bản thân dạo bên bờ vực tử vong.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 141: Ác Mộng

Klein mệt mỏi cởi bỏ bức tường linh tính, khiến gió lạnh ban đêm mang theo mùi cỏ cây tươi mới thổi ùa lên mặt, khiến hắn tỉnh táo hơn đôi phần.

Hắn vuốt ve vật phong ấn "3-0782" ấm áp trong tay, bùi ngùi một câu từ tận đáy lòng: "Ai có thể ngờ rằng trong chiếc huy hiệu này lại có chứa một giọt máu của thần... Có khi các đại nhân vật của giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng từng tìm kiếm rồi, chẳng qua là không tìm ra..."

Klein vận bẻ cổ, không dám thử gì thêm, cất Thánh Huy Mặt Trời Biến Dịch vào trong chiếc áo gió mỏng.

Hắn mò theo dây xích lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi màu bạc ra, ấn chốt mở, nhìn thoáng qua thì thấy còn hơn một tiếng nữa mới tới lúc thay ca với Người Nhật Xác Frye.

"Mình chắc phải lấy hai que diêm về chống mí mắt lên quá... Đây là di chứng của việc tự tìm đường chết mà!" Không còn cách nào khác, Klein đành phải móc ra một bình kim loại nhỏ từ trong túi trong áo, nhổ nút ra, đưa lên chóp mũi.

Một thứ mùi sắc sảo do bạc hà và nước sát trùng trộn lẫn với nhau nhanh chóng phả vào mũi hắn, khiến hắn bị kích thích tới mức nổi mụn, tinh thần phấn chấn, lập tức quên cơn buồn ngủ.

Đây là cách điều chế mà hắn học được từ chỗ Người Nhật Xác Frye, tên là dầu Cragg. Nó có thể giúp người ta chống chọi với mùi thối rửa và

tanh tươi, đồng thời cũng có tác dụng khiến đầu óc tỉnh táo.

Một giờ tiếp theo, Klein cảm thấy rất giày vò. Thi thoảng hắn lại đứng lên đi lại vài vòng, bị muỗi trong rừng đốt khá nhiều lần.

Cuối cùng hắn thấy Frye, chàng trai có chiếc mũi cao và cặp môi mỏng, với đôi mắt màu lam kèm mái tóc đen cầm gậy batoong đi ra khỏi thị trấn nhỏ.

Mặc dù anh ta trông vẫn lạnh lùng và âm thầm như xác sống, Klein lại như gặp được chúa cứu thế. Hắn vừa che miệng ngáp tới mức nước mắt trào ra đầy vành mắt, vừa nghênh đón, gỡ vật phong ấn "3-0782" xuống khỏi ngực.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Thấy sắc mặt đồng đội tái đi, Frye chủ động hỏi han một câu.

Klein thở dài đáp:

"Tối hôm qua tôi vừa mới canh cửa Chianese, sáng nay lại ngủ không ngon cho lắm, cho nên giờ đang buồn ngủ muốn chết."

Hắn không nói nhiều về chuyện này, chuyển sang đề tài khác: "Bốn giờ sau tôi lại thay ca à?"

"Bảy giờ, nửa đêm đội trưởng không cần ngủ." Frye nhận lấy Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị.

Tu tiên khiến con người vui sướng... Klein lặng lẽ nói xấu đội trưởng một câu trong lòng, hắn chào Frye rồi đi về trấn.

Dọc theo con đường trở lại nhà nghỉ, hắn lại tiện tay lấy đồng hồ bỏ túi ra, xem giờ giấc:

"Ồ, sớm hơn thời gian hẹn là 10 phút... Đúng là một con người ấm áp..."

Klein cười, bước nhanh hơn trở lại nhà nghỉ. Hắn mở cửa ra, đi lên tầng hai trong cái nhìn đầy dò xét của ông nhà, bước vào căn phòng của hắn.

Khóa cửa, cởi áo và giày xong, hắn không đi tắm vội, mà lăn mình nằm xuống giường.

Chỉ mười mấy giây đồng hồ, tiếng hít thở của hắn trở nên nặng hơn, sau đó thì đều đều.

Trong giấc mơ, Klein trở lại Trái Đất. Trước mặt hắn là trò chơi mà hắn chưa đánh qua cửa, bên trái có Coca lạnh với cánh gà cay thơm ngon, bên phải là canh măng thịt và cơm.

Từ bé tới giờ hắn không ăn măng đắng, nhưng lại rất thích lấy nó mang nấu thành canh với thịt. Món canh đó nhẹ nhàng lại mang theo vị thịt hấp dẫn người ta, mang nó chan canh ăn là khá hoàn hảo.

Lại thêm một bát nước chấm nữa là hắn có thể ăn thêm hắn một bát cơm rồi.

Ngay khi Klein đang chuẩn bị hưởng thụ bữa khuya rồi tiếp tục chơi game, cảnh tượng trong giấc mơ của hắn lại biến hóa, hiện ra cảnh bài trí trong căn nhà số 2 phố Hoa Thủy Tiên.

Klein bỗng cảnh giác, hắn tỉnh táo biết rằng mình vẫn đang ở trong giấc mơ.

Hắn thấy mình ngồi ở một bên của bàn ăn, tay cầm một tờ Nhật báo Tingen, trước mặt là những món như canh đuôi bò cà chua, sườn cừu rán, khoai tây bụn và bánh yến mạch.

Theo bản năng hăn quay đầu nhìn về phía cửa, chợt thấy một bóng người đang đứng ở bên ngoài cửa sổ lồi của phòng khách, đang lẳng lẳng nhìn vào trong phòng.

Klein hoảng sợ, bỗng nhận ra đó là Dunn mắt xám. Anh ta dán sát mặt vào cửa sổ, lặng lẽ nhìn người bên trong.

... Đội trưởng, anh đừng dọa người ta trong mơ vậy chứ? Đây là cách đóng vai Ác Mộng của anh à? Klein vừa bực mình vừa buồn cười mà nghĩ. Hăn lấy thìa múc một miếng thịt bò cho vào miệng.

Ừm, là món do mình làm! Hăn thầm cảm thán một câu, đã hiểu vì sao mình đột nhiên tỉnh táo trong mơ, tại sao cảnh tượng ở Trái Đất lại đột nhiên thay đổi. Hóa ra là có người xâm nhập vào giấc mơ của hăn, hăn sẽ tự động cảnh giác!

Đúng lúc này, Dunn rời khỏi chỗ cửa sổ, mở thẳng cửa nhà Moretti ra, yên lặng đi tới phía đối diện Klein.

Anh bỏ mũ xuống, khẽ gật đầu rồi ngồi xuống. Sau đó anh không chút khách khí cầm dao nĩa và thìa, dùng tốc độ cực nhanh ăn bằng sạch mấy món canh đuôi bò cà chua, sườn cừu rán, khoai tây bụn và bánh yến mạch trên bàn.

Klein ngơ ngác nhìn, không rõ rốt cuộc đội trưởng định làm gì.

Phù, Dunn thỏa mãn thở hắt ra, giơ ngón cái khen ngợi Klein rồi sau đó lấy một chiếc tẩu thuốc với diêm ra, say mê hút một hơi.

Sau khi phun khói ra, anh đứng lên, cầm mũ, cúi người chào một cách khá cũ kỹ nhưng điềm tĩnh, cất bước rời khỏi nhà Moretti, rời khỏi giấc mơ này.

"..." Klein nhìn bóng lưng đội trưởng, cứ ngồi ngây người ra đó hồi lâu.

Hắn cúi đầu nhìn chiếc bàn đã không còn thức ăn, theo bản năng định tái hiện những món vừa rồi. Nhưng lần này, bất kể là canh thịt bò cà chua, sườn cừu hay khoai tây bùn không tiếp tục xuất hiện trong giấc mơ của hắn nữa.

"Đã bị "ăn" hoàn toàn rồi? Đây là năng lực của "Ác Mộng" à?" Klein giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ mà nghĩ: "Cho nên mục đích của đội trưởng chính là để ta không ăn được bữa khuya này? Đây đúng là ác mộng mà... đóng vai "Ác Mộng" này đúng là rất sáng tạo đây..."

Hắn phì cười một tiếng, rời khỏi cảnh mơ, tiếp tục ngủ.

Năm giờ rưỡi sáng hôm sau, lúc này Klein không thể không dậy sớm. Hắn uống cà phê, ăn bánh mì và thịt xông khói, sau đó vội vàng chạy ra ngoài thị trấn đi thay Dunn.

Bảy giờ, bọn họ khởi hành trở về nội thành Tingen theo đúng lịch trình.

Chưa tới mười giờ, bọn họ đã về tới số 36 phố Zoutelande. Dunn với tinh thần tỉnh táo mang vật phong ấn "3-0782" để lại sau cửa Chianese. Frye thì ngồi trước máy đánh chữ, khi chưa có nhân viên văn chức nào đến, anh ta phải tự mình gõ báo cáo về nhiệm vụ này hôm nay và đơn xin thanh toán cho những gì bọn họ đã sử dụng.

Klein đứng nhìn, hài lòng thấy toàn bộ vật liệu mà hắn dùng hết đã được cho vào danh sách này, kể cả phần hắn sử dụng để đuổi muỗi.

Hắn không về nhà luôn bởi vì hắn đã dùng thư mật mã hẹn bác sĩ Dexter ở bệnh viện tâm thần gặp mặt tại nơi hẹn vào lúc một giờ chiều.

"Ba giờ nữa là tụ hội Tarot... Một boss của tổ chức bí ẩn như ta sao lại phải sống mệt mỏi như thế này chứ?" Klein âm thầm nghĩ. Hắn nằm ngủ bù trong phòng nghỉ của Kẻ Gác Đêm hai tiếng.

Về những kiến thức mà hắn nhận được ngày hôm qua, cùng với chuyện hắn gặp được, hắn không sợ sẽ quên bởi có thể dùng phương pháp bói toán để nhớ lại. Điều hắn sợ là mình sẽ bỏ qua sự tồn tại của một số thứ, ngay cả dùng phương pháp bói toán cũng làm thất lạc. Cho nên trước khi ngủ hắn nhấm lại mọi chuyện một lượt để có ấn tượng sâu sắc hơn.

Đây cũng là lý do Klein kiên trì tuần nào cũng viết tổng kết và chỉnh sửa.

Ăn trưa xong, hắn móc đồng hồ bỏ túi ra nhìn qua, rồi đội mũ rời khỏi công ty Bảo an Gai Đen tới câu lạc bộ bắn súng ở số 3 phố Zoutelande.

Klein mở cửa đi vào sảnh tiếp đãi. Hắn không đi thẳng tới bãi bắn của Kẻ Gác Đêm, mà tới sảnh tìm chỗ ngồi xuống, hai tay chống gậy kiên nhẫn chờ đợi.

Nơi hắn hẹn gặp Dexter là ở câu lạc bộ bắn súng này!

Mà phương thức ước định của bọn họ là viết thư. Khi Klein cần gặp, hắn sẽ dùng thân phận người nhà viết thư cho bác sĩ Dexter Guderia hỏi về một loại bệnh đặc biệt gọi là "Tâm thần phân liệt". Trong thư, Klein sẽ dùng nhiều cách để nhắc tới thuật ngữ "Khán giả", dùng nó phối hợp với điểm mặt ở vị trí kín đáo để xác nhận thân phận của mình, còn thời gian được viết trong thư một cách không chú ý chính là thời gian gặp gỡ.

Còn nơi gặp, trong lần trao đổi đầu tiên bọn họ đã chọn sẵn. Nếu Klein cảm thấy nên đổi chỗ thì sẽ nhắn nhủ trong lúc gặp mặt trực tiếp.

Khi Dexter Guderian muốn gặp nhưng không gặp lắm thì có thể gửi thư cho quán rượu Chó Săn hoặc là câu lạc bộ này, người nhận thư là "ông

Hornaces", chờ Klein đi lấy vào giờ quy định.

Nếu ông ta có việc cấp bách thì bắt buộc phải đưa thẳng thư cho ông chủ Wright của quán rượu Chó Săn, hơn nữa còn phải nhắc tới một câu là "tìm lính đánh thuê". Làm như vậy, là thành viên vòng ngoài của Kẻ Gác Đêm, Wright sẽ lập tức đưa thư tới công ty Bảo an Gai Đen.

Chờ một lúc, còn 2 phút nữa là tới giờ hẹn, Klein thấy Dexter, người có khí chất khá tao nhã, đi vào sảnh câu lạc bộ.

Ông ta đội một chiếc mũ phớt màu đen, mặc một áo đuôi tôm vừa người, tay cầm một chiếc gậy batoong mạ bạc, có đeo một đôi kính với phần khung mạ vàng.

Vì không khiến người ta chú ý, Dexter đi dạo xung quanh nửa vòng. Thấy Klein khẽ gật đầu, ông ta thu hồi mắt, đi tới chỗ quầy tiếp đón, quen thuộc xin một bãi bắn, thuê súng đạn.

Ông ta đã từng tới chỗ này rồi.

"Bãi bắn nhỏ số 7, mỗi giờ 3 saule, thêm chi phí thuê súng ngắn ổ xoay, mỗi giờ 1 saule 6 penny, trong súng có sẵn sáu viên đạn..." Cô gái phụ trách tiếp đãi nhanh chóng xử lý xong xuôi.

Chờ khi Dexter xác nhận sử dụng trong 1 giờ và nộp phí 10 saule, ông ta cầm súng và số đạn tăng thêm, đi vào bãi bắn với sự hướng dẫn của người phục vụ.

Klein chờ thêm 5 phút nữa mới chậm rãi đứng dậy, xách gậy đi tới bên ngoài bãi bắn số 7, gõ cửa vang lên tiếng cốc cốc.

Kẹt, cửa được mở ra một khe hở. Dexter cảnh giác nhìn trái phải một cái, rồi mới né người ra.

Klein lập tức lắc người đi vào, rồi khóa trái cửa lại.

"Chào buổi chiều, ông Dexter." Hăn vừa nói vừa lấy tờ 10 saule ra đưa cho ông ta: "Chúng tôi sẽ không để thành viên vòng ngoài chịu chi phí gặp mặt."

Bởi vì tôi có thể chi trả được... Hăn lặng lẽ bổ sung thêm một câu.

Daxter không từ chối, nhận tiền mặt rồi trầm giọng hỏi:

"Sĩ quan Moretti, lần này anh tìm tôi là có chuyện gì?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 142: Liên Tưởng

Đương nhiên Klein không thể nói luôn chuyện phương thuốc Người Đọc Tâm ngay từ đầu được, nhưng hắn cũng không che giấu rằng bản thân có nó, dù sao người đứng trước hắn là một Khán Giả, không hề dễ dọa.

"Gần đây Hood Eugene có biểu hiện gì khác thường không?" Hắn hỏi tới tên "bệnh nhân" ở bệnh viện đã biến Dexter Gudarian thành thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim.

Daxter nhìn chăm chăm vào đôi mắt, vẻ mặt và động tác của Klein, suy nghĩ rồi đáp:

"Không, anh ta vẫn giống lúc trước. Nói thẳng thì tôi cho rằng nếu anh ta muốn rời khỏi bệnh viện tâm thần thì có hteer lập tức biểu hiện như mình đang rất khỏe mạnh và bình thường, nhưng anh ta lại không làm vậy, vẫn cứ ở lại nơi đó, dường như muốn chữa khỏi cho mỗi một bệnh nhân. Ủm, mấy người bị rối loạn hoặc nóng nảy hay có tư duy khác thường đã chuyển biến tốt đẹp hơn, Có lẽ... Có lẽ Hood Eugene đang rèn luyện năng lực phi phạm của anh ta nhờ vào việc này."

Danh sách 7 Bác Sĩ Tâm Lý tương ứng với Khán Giả? Có lẽ là cao hơn... Từ việc Hood Eugene không làm bác sĩ mà hóa thân thành bệnh nhân tâm thần lên vào có thể thấy là gã chưa nắm rõ được phương pháp đóng vai. Hắn là như những gì Dexter suy đoán, gã đang rèn luyện năng lực phi phạm của bản thân. Và lại kiểu rèn luyện tương đối gần với phương pháp đóng vai này có thể làm giảm ảnh hưởng của ma dược với bản thân ở một mức độ nào đó, vì thế Hood Eugene mới ở lì tại bệnh viện tâm thần như

nhà mình... Klein thân nhiên bày ra sự suy tư của mình về Hood Eugene, bởi vì làm như vậy sẽ khiến Dexter Guderian cảm thấy hấn biết rất nhiều, hiểu rất nhiều, và cũng rất bí hiểm.

Nghĩ tới đây, Klein suy đoán ra một chuyện khác, đó là hội Tâm Lý Luyện Kim vẫn chưa nắm được phương pháp đóng vai, bởi dù sao thì một thành viên mạnh ít nhất cũng ở danh sách 7 không hề nắm rõ điều này. Trong thời đại mà người phi phạm rất ít thế này, mặc kệ ở tổ chức bí ẩn nào, danh sách 7 đã được cho là tầng giữa, đủ để biết một số chuyện quan trọng, nhất là chuyện có thể giúp thành viên chống lại việc mất khống chế.

Cũng phải thôi, hội Tâm Lý Luyện Kim được thành lập từ hai ba trăm năm gần đây, thậm chí là còn muộn hơn, nên việc bọn họ không nắm được hay không tổng kết ra được phương pháp đóng vai là chuyện bình thường. Trước mắt tổ chức duy nhất đưa ra biện pháp này thì chỉ có hội Mật Tu, đó còn là tổ chức cổ xưa với dòng lịch sử đã hơn 1.500 năm, tới tận kỷ nguyên trước!

Ô, giáo hội của nữ thần còn xưa cũ hơn cả hội Mật Tu, chỉ riêng lịch sử mà phần "Thư Thánh" trong "Đêm Tận Thế" ghi chép lại thì nó đã có lịch sử gần đạt tới ba nghìn năm, đó còn là chưa tính tới những truyền thuyết thần thoại trước đó... Tại sao một giáo hội như vậy lại không phát hiện ra phương pháp đóng vai?

Một tổ chức khổng lồ với lịch sử lâu dài như vậy chắc chắn sẽ phải có thành viên nào đó có ý tưởng độc đáo đã vô tình tìm ra hoặc thử các loại khả năng nhằm thử nghiệm, ví dụ như Người Thông Linh Daly. Có lẽ bọn họ không thể đưa ra được phương pháp đóng vai chính xác, nhưng đã xuất phát từ tên của ma dục mà chạm tới con đường chính xác, cũng thông qua các loại phản hồi dần mò mẫm được một số thứ. Qua nhiều đời tích lũy lại với những tiền lệ chông chất, trừ phi tất cả các thành viên cao cấp đều là lũ khỉ lông quần, không thì không có chuyện bọn họ lại không tổng kết được phương pháp đóng vai!

Klein miên man suy nghĩ, đột nhiên hấn giật mình hoảng sợ.

Trong mắt những Kẻ Gác Đêm không biết về phương pháp đóng vai thì những người tương tự Daly đều là thiên tài, là những nhân vật mà thành viên bình thường không thể bắt chước, cho nên không ai nghi ngờ vì sao bọn họ không thể áp dụng kinh nghiệm của Daly vào bản thân.

Nhưng với những người đang nắm giữ phương pháp này thì lại rất kỳ lạ!

Klein tin rằng trong lịch sử dài lâu của giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, Daly không phải là người đầu tiên sử dụng phương pháp tương tự đóng vai để nhanh chóng tiêu hóa hết ma dược của danh sách thấp, thậm chí cô ta còn không thể xếp vào top 5 hay 10 gì cả!

"Về mặt xác suất thì điều này không đúng... Trừ phi Daly không tự mình lĩnh hội được phương pháp đóng vai mà được người ta chỉ bảo, như vậy có thể nói rõ giáo hội Nữ Thần Đêm Tối không tổng kết ra nó là vì do đường tắt cũ, tất cả các thành viên đều phải tuân theo ý chí quá khứ, tin tưởng vào kinh nghiệm của các bậc tiền bối, không dám đi ngược lại. Dù sao làm trái lại là có nghĩa mất khống chế... Ừm, ngoài lời giải thích này ra thì còn một khả năng khác, đó là tầng lớp cao cấp của giáo hội đã che giấu phương pháp này vì một vài vấn đề nào đó..."

Mình phải xem tài liệu tương ứng về những tiền lệ người phi phạm của giáo hội Nữ Thần nhanh chóng tiêu hóa hết ma dược, cũng xem kết cục sau đó của bọn họ là gì..." Klein ngẫm nghĩ đầy nghiêm túc.

Daxter nhìn sắc mặt của hắn, chờ hai giây rồi hỏi với vẻ ngờ vực:

"Sĩ quan cảnh sát, những biểu hiện của Hood Eugene có vấn đề à?"

"Tạm thời thì không có, tôi chỉ liên tưởng tới một chuyện thôi." Klein mỉm cười trả lời, gác những nghi vấn sang một bên.

Hắn hỏi ngược lại: "Gần đây hội Tâm Lý Luyện Kim có hành động gì không?"

"Không, ngoài một cuộc tụ hội nhỏ ở quận Akhova để trao đổi đồ vật và kinh nghiệm." Dexter trả lời, không hề giấu diếm.

Klein khẽ gật đầu:

"Vậy tình hình anh thế nào rồi?"

Dexter khống chế vẻ mặt của mình, đáp: "Không tốt lắm, tôi vẫn thường xuyên nghe thấy những lời vô nghĩa, thường xuyên thấy ảo giác. Nếu không phải là bác sĩ khoa tâm thần, thậm chí tôi còn cho rằng tôi bị bệnh tâm thần rồi cũng nên."

Dứt lời, sắc mặt ông ta trở nên nặng nề:

"Tôi làm theo lời dặn của anh và Hood Eugene bỏ mặc những lời vô nghĩa và ảo giác kia, làm vậy khiến tôi cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Nhưng chúng vẫn ảnh hưởng tới giấc ngủ của tôi, khiến tôi trở nên nóng nảy, dễ cáu giận, trở nên không còn giống với bản thân nữa, hết như có một tôi mới được sinh ra ngay trong tôi, hoặc có thể gọi nó là nhân cách mới. Tôi rất lo và rất sợ rằng một ngày nào đó có lẽ tôi đột nhiên không kiểm soát được nữa."

Giống với suy đoán của mình lúc trước, thậm chí không cần xem bói cũng biết... Đã chuẩn bị trước, Klein cười đáp:

"Anh không phải quá lo! Bây giờ anh đã là thành viên vòng ngoài của Kẻ Gác Đêm, có được phúc lợi của riêng anh. Mà là một tổ chức cổ xưa, chúng tôi nắm giữ được không ít biện pháp tránh việc mất khống chế, tuy không có tác dụng trăm phần trăm, nhưng chắc chắn có thể giúp được anh. Ngoài ra, cá nhân tôi sẵn lòng chia sẻ kinh nghiệm cho anh. Anh nên biết rằng người đứng trước mặt anh chỉ mất một tháng là hoàn toàn thoát khỏi

những lời vô nghĩa và ảo giác, khiến chúng nó không xuất hiện nữa. Anh chắc là từ chỗ Hood Eugene và những đồng bọn khác biết chuyện này khó tới mức nào rồi."

Vì danh sách 8 tương ứng với Khán Giả là Người Đọc Tâm, Klein chỉ khoe khoang đôi chút một cách khá thẳng thắn vô tư.

"Sĩ quan cảnh sát, trong những gì anh nói thì có nói dối, nhưng chủ yếu là nói thật." Dexter đột nhiên bình tĩnh nói: "Anh muốn dựa vào tôi để lấy được cái gì?"

Khó lừa Khán Giả ghê... Klein mỉm cười đáp: "Không chỉ là tôi muốn có được cái gì."

Còn cả tiểu thư Chính Nghĩa nữa...

Đương nhiên hẳn biết Dexter chắc chắn sẽ cho rằng tiểu đội Kẻ Góc Đêm muốn cái gì đó.

"Nếu quả thực biện pháp của anh có hiệu quả, mà đồ vật hoặc thông tin các anh muốn là thứ tôi có thể tiếp xúc..." Dexter suy nghĩ rồi đáp.

"Tôi sẽ thanh toán trước phúc lợi cho anh." Klein thản nhiên nói: "Chúng tôi muốn phương thuốc Người Đọc Tâm."

Hắn không giấu phương thuốc ma dược này mà sẽ nộp cho đội trưởng, nói là Dexter dùng nó để đổi lấy kinh nghiệm nắm bắt ma dược của rbarbarn thân. Mà trong quá trình đó, Klein chắc chắn sẽ nghiệm chứng phương thuốc, "bất cần" ghi tạc trong đầu.

Mặt khác, dùng kinh nghiệm cá nhân đổi lấy phương thuốc sẽ khiến hắn tích góp được nhiều công trạng hơn.

Đến lúc đó, cùng với phần trước đây, rất có khả năng hẳn không cần phải làm gì thêm mà đã có thể xin được vật liệu chính cho ma dược Tên Hề.

Một phương thuốc cho hai lần giao dịch, quá hời... Klein nghĩ, tâm tình trở nên tốt đẹp hơn.

Daxter nhìn chăm chăm vào mắt hẳn, ông ta im lặng một lát rồi nói: "Anh rất bình thản... Tôi sẽ cố gắng kiếm phương thuốc này, nhưng không chắc là sẽ mất bao lâu. Nếu quá nguy hiểm, tôi mong có thể dùng cái khác thay thế."

"Không thành vấn đề." Klein không định ép đối phương quá, sau đó hẳn bắt đầu nói một cách mơ hồ về phương pháp đóng vai: "Điều mấu chốt để chống chọi lại việc mất khống chế nằm ở tên của ma dược. Chúng ta bắt buộc phải hiểu tên của nó, hàm nghĩa chính của nó, và đây không phải chuyện chỉ cần suy nghĩ là có thể làm được, bắt buộc phải thử nghiệm thật sự. Ví dụ như làm một Khán Giả, anh nên biết rằng anh chính là 'Khán Giả' chứ không phải 'Diễn Viên', mà khán giả thì nên như nào thì anh phải đào bới từ cuộc sống thường ngày, phải thử, rồi tổng kết quy tắc hành vi chuẩn cho nó, rồi dùng quy tắc đó ước thúc bản thân."

Daxter lắng nghe rất chăm chú, một lúc lâu mới lên tiếng:

"Đúng là một lý luận hoàn toàn mới.Ồ, tôi càng muốn dùng từ 'lý luận' để hình dung lời anh mới nói. Cái này giống như lý luận tương ứng với diễn viên kịch sân khấu và nhạc kịch vậy... Tôi sẽ thử một lần, mong là sẽ có thay đổi tốt hơn. Nếu quả thực điều này có hiệu quả, tôi sẽ cố gắng giúp các anh có được phương thuốc Người Đọc Tâm!"

"Mong Nữ thần phù hộ anh." Klein vẽ mặt trắng đỏ rực trước ngực.

Hẳn không đòi thêm ma dược Bác Sĩ Tâm Lý là vì hẳn biết với địa vị bây giờ Daxter chắc chắn không lấy được nó, nếu bất cẩn cái là ông ta sẽ bị

lộ ngay. Cho nên hẳn định từ từ, giúp Dexter đạt được vị trí càng ngày càng cao hơn trong hội Tâm Lý Luyện Kim.

Bởi làm như vậy thì lợi ích lâu dài sẽ càng nhiều hơn.

Klein không dừng lại, hẳn nhìn qua ô nhỏ trên cửa quan sát bên ngoài, sau đó nhanh chóng đi ra rồi tới thẳng sân bắn của Kẻ Gác Đêm.

Hắn bước vào sân bắn, khóa cửa lại, sắc mặt chợt sầm xuống. Ban nãy trong suy đoán về việc giáo hội Nữ Thần không tổng kết ra phương pháp đóng vai, hẳn lại liên tưởng tới một chuyện bị bản thân xem nhẹ.

Sở dĩ hẳn xem nhẹ nó là vì hai chuyện này vốn liên quan tới nhau, nhưng vì thu hoạch theo trình tự đảo ngược nên hẳn không đào sâu suy nghĩ thêm.

Chuyện đầu tiên là gia tộc Antigenous bị giáo hội Nữ Thần Đêm Tối hủy diệt.

Chuyện thứ hai là gia tộc Antigenous nắm giữ danh sách Thầy Bói, hoặc chí ít nắm giữ được khá nhiều.

Bởi vì biết hai chuyện này cách nhau quá xa nên Klein gần như không phân tích cả hai chuyện này chung với nhau, nên cũng bỏ qua điều kỳ lạ trong đó. Nhưng hiện giờ khi bày cùng một chỗ, vấn đề trở nên rõ ràng hơn cả.

Nếu gia tộc Antigenous nắm giữ chí ít là khá nhiều danh sách của đường tắt Thầy Bói, vậy giáo hội Nữ Thần Đêm Tối vốn tiêu diệt cả gia tộc đó tại sao lại chỉ lấy được danh sách 9 Thầy Bói?

Không thể nào có chuyện chiến lợi phẩm chỉ có từng đó được!

Thành viên của hội Cực Quang, tổ chức chỉ lấy được cuốn bút ký thần kỳ của gia tộc Antigenous cũng có được phương thuốc Tên Hề, vậy giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, kẻ đã hủy diệt toàn bộ gia tộc đó thì sao?

Cho dù gia tộc đó có chuẩn bị từ trước, giấu tất cả những thứ đáng giá nhất lên đỉnh cao nhất ngọn núi Hornaces thì giáo hội Nữ Thần Đêm Tối cũng không thể chỉ thu hoạch được tí xíu như vậy, bọn họ đã giết không ít thành viên của gia tộc Antigenous, và người chết thì có thể nói!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 143: Công Cụ Phiên Dịch Đồng Thời Thương Hiệu Kẻ Khờ

Klein thông thả đi qua đi lại trong sân bắn suy nghĩ ý đồ của giáo hội Nữ Thần Đêm Tối về chuyện danh sách ma dược Thầy Bói:

"Bọn họ không muốn Kẻ Gác Đêm chọn đường tắt này, hoặc là nói không muốn bọn họ trở nên mạnh hơn trong đường tắt này, bởi vậy nên mới đưa xuống danh sách 9 Thầy Bói, một danh sách chỉ có tác dụng trợ giúp? Đội trưởng từng nói rằng có lẽ Thánh Đường có phương thuốc của danh sách tiếp theo..."

Không, trong tư liệu bảo mật mà mình có thể đọc thì thậm chí bọn họ không hề nói tên của ma dược danh sách 8 và danh sách 7, chỉ miêu tả đặc điểm chiến đấu tương ứng... Nói cách khác, bọn họ không muốn người ta biết rằng tầng lớp cao cấp nắm giữ thông tin tương ứng..."

Chẳng lẽ tất cả Kẻ Gác Đêm lựa chọn đường tắt này đều có khả năng biến thành "Ác linh báo thù" cho gia tộc Antigenous? Cho nên các cấp cao của giáo hội mới đưa ra quyết định tương tự, hay là còn nguyên nhân nào khác?"

Trong khoảng thời gian ngắn, Klein rất nghi ngờ các thành viên cao cấp của giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, rất đề phòng bọn họ, và lại lo lắng xem có nên đưa ra đơn xin đặc biệt để quang minh chính đại trở thành Tên Hề không:

"Nếu có bí mật đáng sợ nào đó về mặt này, như vậy chẳng phải mình tự nhảy vào miệng núi lửa à? Mình không phải kẻ có thể thần nhiên thừa

nhận được khi bị điều tra nghiêm ngặt đâu... Nhưng phân bộ Tingen đệ trình đơn xin phương thuốc Tên Hề, thành viên là Thầy Bói biết điều này và mong được thăng chức không phải là chuyện rất bình thường à? Và lại danh sách 8 vẫn là danh sách thấp, hẳn là không dẫn tới sự chú ý quá đáng chứ...

Vấn đề duy nhất là mình chỉ mất một tháng đã "nắm giữ" được hoàn toàn ma dược, từ đó đệ trình đơn xin đặc biệt, nếu tầng lớp cao cấp cũng biết rõ phương pháp đóng vai, chỉ nhìn cái là sẽ biết rõ điểm mấu chốt ngay... Đương nhiên lý do thì mình đã chuẩn bị đầy đủ rồi, dù sao mình có quen Người Thông Linh Daly, là bạn của Neil, người đã tuân thủ nghiêm ngặt châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn, từ đó tự lấy được gợi ý, tiến thêm bước nữa hoàn thành phương pháp đóng vai, đây không phải là chuyện không quá khó lý giải.

Ừm, cho dù Daly thì cũng ở cấp bậc danh sách 7 Người Thông Linh ba năm, xuất hiệu dấu hiệu tiêu hóa rồi mới chính thức tiến vào tầm mắt của các nhân vật cấp cao, được bồi dưỡng làm tổng giám mục và chấp sự cấp cao... Chắc chắn mình với giai đoạn Tên Hề này sẽ không khiến nhiều người chú ý, trừ phi lại tiêu hóa xong ma dược chỉ trong vài tháng, khiến bọn họ tin rằng mình thật sự nắm được phương pháp đóng vai...

Nói cách khác, việc xin ma dược Tên Hề không phải là hành vi quá mạo hiểm, có thể tiếp tục làm thế. Nhưng sau đó ta phải cẩn thận hơn chút. Ôi, đành phải đi bước nào tính bước đó, về nhà xem bói rồi hãy quyết."

Klein dừng suy nghĩ, rút khẩu súng lục dưới nách ra, tiến hành tập bắn và bảo dưỡng như bình thường.

Khẩu súng từ chỗ anh bạn Welch này có chất lượng tốt hơn hẳn tưởng, nếu không xảy ra điều gì bất ngờ thì có thể sử dụng được một thời gian rất dài. Đương nhiên điều này cũng là do hẳn đã học được biện pháp bảo dưỡng súng từ chỗ Dunn và Leonard.

"Thật ra hỏng thì cũng không sao, đều là vật tư có thể xin được." Klein nhìn bia ngắm, cất súng đi rồi rời khỏi câu lạc bộ bắn súng.

Hắn lên xe ngựa tuyền không cố định trở về số 2 phố Hoa Thủy Tiên, còn chưa tới gần đã thấy một thiếu nữ đang lưỡng lự đi lại trước cửa.

Cô gái đó mặc một chiếc váy dài màu lam gắn ren rất đẹp, đầu đội một chiếc mũ mỏng có mạng che xuống. Cô ta đúng là bạn học của Melissa, cô gái Elizabeth có khuôn mặt phúng phính đáng yêu.

Thấy Klein bước tới, cô chạy ra đón, bỏ mũ xuống, vẻ mặt đầy vui mừng.

Cô dừng lại hai giây rồi đột nhiên cười tủm tỉm lên tiếng: "Chào buổi chiều, anh Moretti. Em nghĩ là anh vừa mới về từ thị trấn Ramde nhỉ?"

Xin lỗi, tôi về từ sáng rồi... Klein cười đáp: "Không, anh mới về từ phố Zoutelande."

Hừm, đây không phải câu trả lời thành thực cho lắm... hắn thầm nghĩ, cảm thấy buồn cười trong lòng.

Elizabeth ngẩn ra, rồi có vẻ hưng phấn và kích động: "Được rồi, là em đoán sai. Hôm nay em tới tìm anh, chờ ở đây là để nói cho anh biết tối hôm qua em không gặp ác mộng nữa, không mơ thấy kỵ sĩ mặc giáp đen toàn thân nữa! Điều này hoàn toàn giống với kết quả xem bói của anh!"

Tất nhiên rồi, oan hồn đó đã bị vật phong ấn "3-0872" tinh lọc sạch sẽ rồi mà, ngay cả tôi muốn thông linh ngay tại đó cũng không làm được huống chi là cảnh mơ của cô... Klein khẽ cười một tiếng, đáp lại với giọng nói ôn hòa:

"Anh rất vui khi em thoát khỏi rắc rối, cũng rất hài lòng với cuộc xem bói ngày hôm qua."

"Cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm! Thôi, em phải cáo từ rồi, chiều còn phải đi học. Bye anh Moretti, lúc nào rảnh em sẽ tới thăm Melissa!!" Elizabeth tung tăng bước đi, lên một cỗ xe ngựa cho thuê ở gần đó.

Nhìn cảnh đường phố dần lướt ra sau qua ô cửa sổ, cô khẽ nhếch một nụ cười đắc chí, thầm nghĩ: "Chắc hẳn Melissa không hề biết là bạn ấy có người anh tài giỏi như vậy..."

...

Mình cảm thấy lời giải thích vừa rồi hoàn toàn vô dụng... Mấy cô gái trẻ luôn tin vào trực giác mà sự thật mà bọn họ tưởng tượng ra... Klein dõi mắt nhìn Elizabeth lên xe, sau đó vừa lắc đầu vừa lấy chìa khóa mở cửa ra, bước về phòng mình.

Hắn nghỉ ngơi một lát rồi bắt đầu sửa sang và tổng kết lại chuyện của tuần trước, bao gồm cả những phần mà hắn chưa giải quyết được.

Làm xong, hắn đốt tờ giấy đi, rồi lấy đồng hồ bỏ túi ra mở nắp nhìn giờ.

"Hai giờ rưỡi? Chờ thêm 15 phút nữa..." Klein thấy còn thời gian, bèn mặc bộ áo vest cũ nhất tới tiệm bánh mì Slin ở phố Chữ Thập Sắt, tìm bà Wendy mua một cốc trà đá ngọt.

Nhàn nhã vừa uống trà vừa đi về, tới 2h45p hắn dùng linh tính đóng kín căn phòng lại, đi ngược bốn bước tiến lên trên sương mù xám.

Trong cung điện không lồ cổ xưa và tĩnh lặng, Klein hiện ra một tấm da dê, viết xuống câu nói xem bói mới: "Nên thông qua tổ chức Kẻ Gác Đêm lấy được ma dục Tên Hề."

Hắn đặt bút máy xuống, cời con lắc cảm xạ quần ở cổ tay ra, dùng tay trái cầm thật chắc con lắc, khiến con lắc thạch anh vàng treo lơ lửng gần sát

tờ giấy da dê.

Sau khi lăm nhăm bảy lần, đôi mắt hẩn trở nên sâu sắc, con lắc trong tay bắt đầu chuyển động theo biên độ nhỏ theo chiều kim đồng hồ.

Đáp án là có, là nên làm... Nhưng danh sách sau Tên Hề thì khó mà biết được, vẫn phải nghiêm túc phát triển hội Tarot của ta thôi... Klein xét qua mọi chuyện một lần nữa.

Tiếp đó hẩn giơ tay cách một khoảng không ấn lên ngôi sao đại diện cho "Mặt Trời". Hẩn muốn triệu tập thiếu niên của thành Bạch Ngân trước để xác nhận xem cậu ta có tiết lộ chuyện về bên trên sương mù xám này cho Đoàn Nghị sự Sáu người kia không, nếu không thì hẩn cho đối phương một biện pháp để nắm bắt thời gian tụ hội.

...

Trong phòng của nhà Berg ở thành Bạch Ngân, Dereck yên lặng ngồi bên giường chờ Kẻ Khờ triệu tập.

Vì để cố gắng không ở cùng những người khác, sau khi "trở lại" cậu ta quyết định không đi ra ngoài luôn, còn đồ ăn trong phòng thì đã bị cậu ăn hết sạch.

Cổ nén cơn đói khát, nghe tiếng bụng réo vang ùng ục, Dereck cảm thấy mình hết như xác sống đang lảng vảng trên cánh đồng hoang tối tăm, nhưng cậu vẫn không mở miệng, không đứng dậy.

Đúng lúc này, cậu thấy màu đỏ sậm tràn ngập ra từ trong hư không, rồi lập tức nuốt trọn lấy cậu.

Thế giới xám trắng, mênh mông, lạnh lùng và yên tĩnh lại hiện ra trong tầm mắt cậu, lại nhìn thấy Kẻ Khờ ngồi trên ghế chủ nhân, được màn sương xám đặc bao phủ.

Klein rất hài lòng khi "triệu tập" mà không bị quấy rầy, cũng xác định là bản thân hẳn không nhận được cảnh báo nguy hiểm gì.

"Mặt Trời, chúng ta lại gặp rồi." Hẳn mỉm cười, nói bằng tiếng Người Không Lồ.

Dereck lại cảm thấy choáng ngợp vì những gì vừa xảy ra, cậu cúi đầu xuống nói: "Ngài là một Kẻ Khờ giữ chữ tín."

"Các thành viên khác thì phải một lúc nữa, giờ ta với cậu xác định một việc trước." Lúc này Klein chuyển sang nói bằng tiếng Ruen, nhưng hẳn khiến không gian thần bí này phiên dịch nó thành tiếng Người Không Lồ.

Vì vậy, trong tai Dereck thì hẳn vẫn đang nói tiếng Người Không Lồ, cậu nghi ngờ hỏi: "Việc gì?"

Ừm, khi ta nắm giữ được sơ bộ tiếng người Không Lồ, không gian thần bí trên sương mù xám này cũng có thể thực hiện phiên dịch đồng thời, như vậy ta không phải lo Chính Nghĩa và Người Treo Ngược không hiểu Mặt Trời nói gì nữa... Ôi, làm boss to mà sao ta lại vất vả thế này chứ... Klein giờ tay nắn bóp thái dương, lắc đầu cười nói:

"Ta cho phép cậu đọc tên ta, hãy nhớ kỹ xưng hô. Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, chúa tể thần bí trên màn sương xám, vị vua Hắc Hoàng chấp chương vận may."

Dereck nghe mà đồng tử co lại, nhưng không dám phân tâm, lẩm nhẩm mấy lần trong lòng rồi đọc lại cho Kẻ Khờ để xác nhận lại.

"Mỗi lần từ nơi này về thành Bạch Ngân, cậu phải sử dụng nghi thức ngắn gọn đọc tên ta... Sau tụ hội, ta sẽ thông báo cho cậu rước. Bình thường cậu không cần để ý, cũng không cần né tránh những người khác, khi nhận được thông báo của ta thì hãy tìm một chỗ riêng trong khoảng thời gian một

ngàn lần nhịp đập trái tim là được." Klein nói ra biện pháp mà hẳn suy xét hồi lâu.

Về bản chất thì đây là đáp lại lời khẩn cầu.

Vì lo ngại tình hình của thành Bạch Ngân và cũng để tiết kiệm thời gian, Klein bỏ qua các thủ tục khác của nghi thức, dù sao đây là cầu khẩn tới hẳn chứ chẳng phải ai khác.

"Một ngàn lần nhịp tim đập?" Dereck lẩm bẩm như không phải hỏi lại.

Klein lại giới thiệu tình hình sơ qua về hội Tarot cho cậu ta, sau đó mới móc đồng hồ bỏ túi ra bấm chốt mở.

Dereck sửng sốt một chút, theo bản năng ngó nhìn món đồ kỳ lạ đó.

Thấy đã ba giờ, Klein giơ tay cách không ấn xuống ngôi sao đỏ sậm tượng trưng cho Chính Nghĩa và Người Treo Ngược.

Dereck nhìn chăm chăm cảnh này, thấy phía đối diện và bên cạnh mình bỗng bùng lên ánh sáng, kéo ra hai bóng người mơ hồ.

Audrey Hall nhìn quanh một lượt, chợt sửng sốt, sau đó cô nghe thấy giọng nói lúc nào cũng điềm tĩnh của Kẻ Khờ vang lên: "Đây là thành viên mới, danh hiệu là Mặt Trời. Đây là tiểu thư Chính Nghĩa, đây là anh Người Treo Ngược."

Thành viên mới? Audrey kinh ngạc, sau đó lòng đầy vui sướng.

Cô rất vui khi thấy hội Tarot phát triển hơn, lớn mạnh hơn, cảm thấy mình hết như nhân vật chính.

Người Treo Ngược Arges thì khẽ nhú mào, cảm thấy hơi bất mãn khi Kẻ Khờ đột nhiên kéo thêm một thành viên mới.

Chí ít ngài cũng phải báo cho chúng tôi trước một tiếng chứ... Nhưng mà, kiểu nhân vật lớn như Kẻ Khờ chắc chắn cũng chẳng quan tâm cảm nhận của chúng ta... Anh ta nghĩ đầy bất đắc dĩ, cũng chào hỏi ngắn gọn với Chính Nghĩa và Mặt Trời.

Trong quá trình đó, Audrey tiến vào trạng thái Khán Giả, cẩn thận quan sát kỹ thành viên mới.

"Tuổi của cậu ta không lớn lắm... Động tác tay chân cho thấy cậu ta hơi căng thẳng và vội vã... Nhưng vẫn duy trì sự trầm lặng vừa đủ, tạo cho người ta một loại cảm giác, ừm, như là một con sói cô độc vậy..." Audrey vừa nghĩ vừa quăng mắt về phía Kẻ Khờ, người đang ngồi trên ghế chủ nhân của chiếc bàn dài.

Cô vui vẻ lên tiếng:

"Thưa Kẻ Khờ, tôi lại sưu tầm được hai tờ nhật ký Russel đại đế."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 144: Giao Dịch Tay Ba

Thật ra là có ba tờ cơ, nhưng những con chữ đó quá khó nhớ, hiện giờ tôi giỏi lắm cũng chỉ ghi nhớ được hơn hai trang chút xíu... Thêm nữa là sẽ rối ngay... Tờ kia đành để lần sau vậy... Audrey lặng lẽ bổ sung thêm vài câu trong lòng.

Nhật ký Russel mới? Tinh thần Klein phấn chấn, hần cười hỏi khi đã biết rõ đáp án: "Chính Nghĩa, cô muốn có cái gì?"

Đôi mắt Audrey tỏa sáng, nhưng vẫn tỏ vẻ rụt rè:

"Ngài biết đó, tôi sắp tiêu hóa xong ma dược Khán Giả, nên tôi mong là có thể lấy được phương thuốc ma dược Người Đọc Tâm trước đó để chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Ừm, tôi biết hai tờ nhật ký này không nhiều lắm, có lẽ không xứng với giá trị của phương thuốc Người Đọc Tâm, tôi sẽ cung cấp thêm một tờ nữa, ừm, còn có thể trả thêm cho ngài một khoản tiền..."

Còn chưa nói xong cô chợt cảm thấy không đúng, không nhận được thăm mắng mình một câu: Ngài ấy là nhân vật lớn sắp đạt tới thần linh, há lại để ý mấy thứ tiền bạc tục tũn!

Vì vậy, Audrey không thể giữ vững được trạng thái Khán Giả, cô vội vàng lấp bấp bổ sung: "Ý tôi không phải điều đó! Thưa Kẻ Khờ, ý của tôi là ngài có thể chỉ định về thứ cần bổ sung, đúng, chính là như vậy!"

Tôi thích đề nghị vừa rồi của cô... Ta sẽ trả lời là: Chờ khi cô thực sự tiêu hóa ma dược Khán Giả xong là có thể nhận được phương thuốc kế tiếp.

Ta có thuộc hạ, không, nên dùng từ "bề tôi" nghe có vẻ càng ngầu hơn, đang bận việc, cũng đúng lúc cần tiền, đây là tài khoản ẩn danh của hắc ở ngân hàng Backlund... Ừm, tuần này mình sẽ giả dạng tới ngân hàng Backlund chi nhánh Tingen làm một tài khoản ẩn danh... Klein không đáp lại ngay, tỏ ra có vẻ cao thâm nhưng thực ra là đang cân nhắc trong đầu.

Ngân hàng Backlund là một trong bảy ngân hàng lớn nhất vương quốc Tingen, có quyền lợi thanh toán rõ ràng.

Vương quốc Ruen sử dụng phương thức tập trung tiến hành thanh toán bằng phiếu định mức để chuyển tiền trong ngân hàng của cùng một thành phố. Nhưng khác với đám ngân hàng ở nước cộng hòa Entis, bảy ngân hàng lớn nhất nắm giữ chặt chẽ quyền lợi này, cho nên bọn họ còn được gọi là ngân hàng thanh toán, khiến các ngân hàng khác chỉ có thể phụ thuộc vào bọn họ.

Mà muốn chuyển sang một tài khoản ở nơi khác thì chỉ có thể thanh toán qua chi nhánh khác của cùng một ngân hàng. Sau khi có tàu hơi nước và điện tín hữu tuyến, thanh toán về mặt đã có hiệu suất tăng lên không ít.

Đúng lúc này, "Mặt Trời" Dereck Berg đột nhiên lên tiếng:

"Phương thuốc ma được Người Đọc Tâm? Là ma được mà tiếp nối nó là Bạc Thầy Phân Tích Tinh Thần?"

Audrey nghi ngờ nhìn cậu ta: "Cậu biết à?"

Cùng lúc đó, tiểu thư "Chính Nghĩa" sử dụng bản năng của Khán Giả đã nhận ra vấn đề: Cậu ta sử dụng tên cũ của danh sách 7 là Bạc Thầy Phân Tích Tinh Thần chứ không phải cái tên Bác Sĩ Tâm Lý của hiện tại!

Thật kỳ quái, cậu chàng này... Audrey lại nhìn kỹ từng hành vi của "Mặt Trời".

Dereck không hề cảm thấy mình đang biểu hiện ra vẻ bất thường, còn đáp rất nghiêm túc: "Tôi có thể lấy được phương thuốc này cho cô!"

Nói xong, vì cảm thấy chột dạ vì tạm thời chưa thể lấy ra được nên cậu đành cố giải thích thêm:

"Đây là danh sách bắt nguồn từ chủng tộc Rồng Khổng Lồ, mà thành Bạch Ngân chúng tôi từng nằm dưới sự thống trị của vương đình Người Khổng Lồ. Các vị biết đó, Người Khổng Lồ và Rồng Khổng Lồ là kẻ thù không đội chung trời của nhau, cho nên thành Bạch Ngân có được danh sách 9, 8 và 7 của Rồng Khổng Lồ, tôi có cách kiếm được nó."

Thằng bé này... Mất công lúc trước mình còn dặn cậu ta đừng ăn nói lung tung, đừng để lộ lai lịch của mình, kết quả là... Klein suýt nữa thì định giơ tay che mặt.

Ôi, tuy thiếu niên "Mặt Trời" tỏ ra rất trầm lặng rất đau khổ và rất trưởng thành, nhưng cậu ta thực sự chỉ là một thiếu niên mà thôi! Nhưng điều này lại cho ta biết rõ một chuyện... thì ra danh sách Khán Giả bắt nguồn từ chủng tộc Rồng Khổng Lồ, thảo nào ký hiệu tượng trưng mà các ngôi sao tạo nên ở mặt sau của lưng ghế dựa của tiểu thư "Chính Nghĩa" là Rồng Khổng Lồ... Thành Bạch Ngân này bảo tồn lịch sử khá đầy... Klein giữ nguyên tư thế dựa ra sau, nghe "Mặt Trời" trần thuật mà như có suy nghĩ.

Thực ra hẳn hoàn toàn có thể ngăn cản "Mặt Trời" tiết lộ chuyện này một cách rất dễ, chỉ cần hẳn không giúp đỡ "phiên dịch đồng thời" thì "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" có nghe thì cũng không hiểu gì, bởi vì bọn họ hoàn toàn không hiểu.

Nhưng nghĩ lại thì Klein cảm thấy điều này có thể làm củng cố hình tượng hùng mạnh và thần bí của bản thân trong lòng ba thành viên này, nên

hắn chỉ mỉm cười lắng nghe chứ không lên tiếng, cũng không thử nghiệm điều thừa thãi gì.

Vương đình Người Khổng Lồ, chủng tộc Rồng Khổng Lồ, thành Bạch Ngân... Audrey nghe mà đầu óc mờ mịt, đầu tiên là liếc nhìn "Người Treo Ngược" ngồi đối diện mình một cái, theo động tác tay chân thì đoán được anh ta cũng đang khiếp sợ và nghi hoặc y như mình.

Cô vội vàng quay đầu nhìn lên ghế chủ nhân của chiếc bàn dài, thấy "Kẻ Khờ" ngồi trên đó với lớp sương xám bao phủ toàn thân, khuỷu tay phải chống ở chỗ tay ghế còn bàn tay thì chống đầu đang nghiêng sang một bên. Ngài không hề kinh ngạc, không cảm thấy kỳ quái, không suy nghĩ cũng không nghi ngờ gì, chỉ nhìn tất cả với đôi mắt ánh lên ý cười.

Ngài ấy biết... Ngài ấy biết hết... Audrey và Arges gần như đưa ra đáp án khẳng định đó trong lòng cùng một lúc.

"Thành Bạch Ngân, từ trước tới nay tôi chưa từng nghe nói tới chỗ đó... Nó nằm ở đâu?" Audrey dò hỏi, "Người Treo Ngược" Arges thì chăm chú lắng nghe.

Vào lúc này "Mặt Trời" Dereck Berg cũng đầu đầy nghi ngờ, cậu nhận ra rằng ngoài Kẻ Khờ, vị nhân vật có lẽ là thần linh này ra, rõ ràng "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" càng gần với người phi phạm hơn, chắc chắn là người phi phạm của danh sách nào đó.

Mà là nơi bị Thần từ bỏ, ngoài con dân của tòa thành Bạch Ngân ra, Dereck chưa từng thấy người sống nào khác.

Cho nên cậu bèn hỏi ngược lại: "Các vị không phải con dân thành Bạch Ngân, vậy thì là người của thành quách nào?"

Ôi... Klein không nhin được lại muốn thở dài.

Audrey mấp máy môi, không biết nên đáp lại như thế nào.

Ừm, ý của cậu ta là nếu cô không muốn trả lời vấn đề tương tự thì đừng có tùy tiện hỏi han về nơi ở của người khác... Tiểu thư "Chính Nghĩa" khẽ gật đầu, ừm nhả ngậm miệng lại.

Rất hiển nhiên là "Người Treo Ngược" Arges cũng hiểu nhằm mục đích câu hỏi của "Mặt Trời", không biết là cậu ta chỉ hỏi vậy thôi chứ không có ý gì khác, anh ta cũng im lặng, không lên tiếng.

Không nhận được câu trả lời nên Dereck dường như hiểu ra, không nhắc tới điều nữa mà chuyển sang nói:

"Tôi sẽ nhanh chóng lấy được phương thuốc ma dược Người Đọc Tâm, tôi muốn dùng nó để trao đổi danh sách đầu của đường tắt Mặt Trời."

"Đường tắt Mặt Trời? Danh sách 9 Người Ca Tụng?" Arges lập tức hỏi lại.

"Mặt Trời" Dereck suy nghĩ rồi đáp:

"Chắc là cái đó, chẳng qua tôi không biết về nó rõ lắm."

Klein bàng quan mọi chuyện quyết định ra mặt, bởi hắn không muốn lại bị người ta cướp mất mối ngon.

Hắn cười nói:

"Ta nghĩ rằng hắn là tiểu thư "Chính Nghĩa" không có phương thuốc Người Ca Tụng."

Nhưng có lẽ "Người Treo Ngược" sẽ lấy được...

Thấy Audrey gật đầu, hắn khẽ cười rồi nói tiếp:

"Ta sẽ cho "Mặt Trời" phương thuốc Người Ca Tụng, "Mặt Trời" nhanh chóng đưa phương thuốc ma được Người Đọc Tâm cho "Chính Nghĩa", cố gắng làm được điều đó trong hai lần tụ hội tới. Còn "Chính Nghĩa" thì lấy nhật ký Russel cho ta, như vậy là đã hoàn thành được giao dịch rồi.

Ừm, về nguyên tắc trao đổi đồng giá thì "Mặt Trời" coi như chịu thiệt, nhưng cậu mới chỉ hứa hẹn, chờ khi nào cậu thật sự lấy được phương thuốc Người Đọc Tâm thì "Chính Nghĩa" sẽ suy nghĩ xem nên bù thêm cho cậu ta như thế nào, hoặc là để ta bù cho. "Chính Nghĩa" thì cung cấp tiền bạc cho một bề tôi của ta, dạo này hẳn cần làm một vài chuyện, ha ha. Đây là vì chưa chắc "Mặt Trời" có thể nhận được tiền mặt hoặc vật liệu bù đắp của "Chính Nghĩa".

Klein cố ý bổ sung thêm một câu như vậy để "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa" tập trung chú ý tới chuyện chưa chắc "Mặt Trời" có thể nhận được khoản bù đắp, làm thế để khiến bản thân trông càng bí hiểm hơn, do đó khiến mọi người bỏ qua vị bề tôi đang thiếu tiền kia.

Chưa chắc đã nhận được phần bù đắp... Rốt cuộc là "Mặt Trời" ở nơi nào? Lục địa Nam? Arges khẽ nhún mày lại.

Lai lịch của "Mặt Trời" thần bí quá... Quả nhiên ngài Kẻ Khờ có thuộc hạ ở thế giới thực... Cuối cùng thì đã nhìn thấy ánh rạng đông của việc trở thành danh sách 8 Người Đọc Tâm, Audrey làm gì còn ý kiến khác. Cô kìm nén sự hưng phấn lại, khẽ cười đáp:

"Tôi không có ý kiến gì."

"Tôi cũng vậy." Thấy có thể lấy được danh sách đầu của đường tắt Mặt Trời, Dereck cũng gật đầu không chút do dự, hoàn toàn không cần phần bù đắp sau này.

"Người Treo Ngược" Arges gạt ra ngoài giao dịch giữa ba người kia nên không có lập trường lên tiếng. Tuy là anh ta thực sự có thể lấy được phương thuốc Người Ca Tụng, nhưng cũng phải chờ 1 tới 2 tuần.

Lúc này, vì đã kéo dài phần bù đắp cho lần tụ hội sau hoặc sau nữa thành công, "Kẻ Khờ" Klein cảm thấy khá vui vẻ, bèn giơ tay ấn về phía trước một cái, hiện ra phương thuốc Người Ca Tụng:

"Vật liệu chính là kết tinh một bông hoa Mặt Trời hoặc lông đuôi của một con chim Đá Lửa trưởng thành, hoặc lông đuôi của chim Phóng Hỏa... Một viên đá của Hải Yêu hoặc một bông hoa Ca Hát... Vật liệu phụ, một cây cỏ Giữa Hạ, năm giọt chất lỏng rượu Tháng Bảy, một chiếc lá Tinh Linh..."

Hắn "truyền" tờ phương thuốc này tới trước mặt "Mặt Trời", thấy cậu ta nhú mày lại, rồi lại giãn ra.

Ừm, chắc chắn là tên của vật liệu ở Vùng đất bị Thần bỏ rơi vẫn còn giữ nét đặc sắc thời cổ... May là phương thuốc này ta lấy trực tiếp từ chỗ Mặt Trời Vĩnh Hằng nên có ghi rõ tên thời cổ, có các loại vật liệu thay thế khác... Klein hơi giật mình đưa mắt nhìn sang "Chính Nghĩa".

Audrey nhìn "Mặt Trời" đang lăm nhăm phương thuốc, vội vàng biểu đạt hai tờ nhật ký mà cô đã cố gắng ghi nhớ.

Nhật ký lập tức hiện ra trên tấm giấy da dê màu nâu, bay vọt tới tay Klein.

Hắn lập tức cầm lấy đọc như lúc trước:

"Ngày 3 tháng 11, Matilda mang thai được ba tháng. Bây giờ chỉ cần nhìn thấy đám hầu gái tới từ vùng quê thôi tôi cũng thấy bọn họ xinh xắn dễ thương rồi. Không, không thể hạ thấp cấp bậc và phẩm cách của mình

như vậy được. Đúng lúc bá tước phu nhân Fluis mời tôi tham gia một bữa tiệc riêng, khì khì."

"Ngày 8 tháng 11, tổng giám mục Fan Ethdine tìm tôi nhờ giúp đỡ.Ồ, tôi có thể giúp gì cho một vị tổng giám mục chứ?"

"Ngày 9 tháng 11, thì ra trong danh sách đường tắt còn cất giấu bí mật như thế. Tổng giám mục Ethdine nói cho tôi biết là sau khi trở thành người phi phạm ở danh sách 5, những danh sách sau đó thì sẽ có thể đổi với danh sách tương ứng của một hai đường tắt khác! Cũng chính là bắt đầu từ danh sách giữa tới danh sách cao! Nhưng chỉ giới hạn trong một hai đường tắt kia, một khi dùng nhầm ma dược của đường tắt khác, kết cục nhẹ nhàng nhất là nửa điên nửa dại, mà sau đó không cách nào thăng cấp tiếp được nữa.

Như vậy thì bắt đầu có thể thay đổi đường tắt từ danh sách 4 trở đi, đường tắt Kẻ Không Ngủ và đường tắt Người Nhật Xác. Ừm, đường tắt Thông Thức Giả của giáo hội với đường tắt Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn cũng có thể thay thế nhau ở danh sách cao."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 145: Lời Mời Hợp Tác

Một số đường tắt có thể thay thế cho nhau khi lên danh sách 5? Điều này không giống với những gì lưu truyền nội bộ Kẻ Gác Đêm!

Không phải là lựa chọn đường tắt nào thì sẽ không thể thay đổi nữa à? Không phải là đi lên con đường khác tuy có thể nhận được năng lực kỳ lạ và quái dị, nhưng chắc chắn cũng sẽ bị điên quá nửa, lại còn chẳng thể nào thăng cấp được nữa?

Vậy mà nơi đây vẫn còn trường hợp ngoại lệ nhất định!

Klein đọc nhật ký, đồng tử khế co lại.

Hắn không hoài nghi Russel đại đế sẽ nói linh tinh về chuyện này, dù sao sự kinh ngạc lộ rõ qua những dòng chữ kia như thế này. Nhưng hắn không cho rằng những tin tức mà Russel lấy được sẽ chính xác tuyệt đối, vẫn có khả năng ông ta bị lừa gạt hoặc hiểu nhầm.

Chuyện này phải nghiệm chứng đã... Cứ ghi nhớ trước... Klein thầm nhắc nhở mình một câu, cũng cần nhắc sâu thêm về chuyện này:

Nếu những gì Russel nói không có vấn đề, như vậy các danh sách đường tắt này cũng khó lường đấy, cất giấu không ít bí mật...

Đường tắt hoàn chỉnh mà Kẻ Gác Đêm có được là Kẻ Không Ngủ, còn đường tắt cũng khá đầy đủ là Người Nhật Xác, có tới danh sách 4, kết quả là chúng nó thể thay thế nhau sau danh sách 5... Các phương thuốc ma

dược của đường tắt khác đều không hoàn chỉnh, thậm chí là chỉ có danh sách đầu...

Tương tự như vậy, đường tắt hoàn chỉnh của giáo hội thần Hơi Nước và Máy Móc là Thông Thức Giả, đường tắt tương đối đầy đủ là Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn, chúng có thể thay thế cho nhau ở danh sách cao...

Thú vị đấy... Không biết danh sách Thầy Bói của mình có thể thay đổi với danh sách nào? Là đường tắt Người Học Việc và Kẻ Trộm mà lúc ấy đại đế có nhắc tới cùng với Thầy Bói?

Ừm, rất có khả năng năm danh sách đầu của đường tắt Thầy Bói đều tự cung cấp một loại năng lực, hợp lại ở danh sách 4, như vậy ở bước này thì chắc chắn không thể sử dụng ma dược khác để thay thế được... Klein ngừng suy nghĩ, lại chuyển lực chú ý sang nhật ký.

Lúc này hẳn phát hiện hai tờ nhật ký này như là nối tiếp nhau, nhưng thực tế thì nội dung lại không nối liền, là hai bản ghi chép của hai thời kỳ khác nhau. Đây là sai sót của người ta khi sao chép lại.

"Ngày 9 tháng 4, giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng, giáo hội chúa tể Bảo Táp và giáo hội thần Tri Thức và Trí Tuệ có mối quan hệ đối địch với nhau, khá là tệ. Còn giáo hội nữ thần Đêm Tối với giáo hội thần Chiến Tranh ở đế quốc Fusark cũng như nước với lửa. Đây là những chuyện có thể lợi dụng, cũng đáng để suy xét."

"Ngày 13 tháng 4, tôi tham gia tụ hội của tổ chức cổ xưa kia. Không thể ngờ rằng bọn họ cũng là thành viên của tổ chức này, đúng là khiến người ta phải sợ hãi. Hóa ra phiến đá Khinh nhờn thứ hai nằm trong tay tổ chức này. Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy đồ vật trong truyền thuyết đó! Quả nhiên nó chứa đựng bí mật khó mà tưởng tượng được, hì hì, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai tôi sẽ làm ra một phiến đá Khinh nhờn của

riêng mình tôi, không, là một bộ, mỗi một phiến đá đều mang theo bí mật tối thượng."

Mẹ nó chứ đại để, ông hãy nói huých toẹt tên tổ chức đó đi! Ông làm thế khiến tôi khó chịu lắm! Có lẽ, có lẽ là từ một mục đích nào đó mà Russel không có, hoặc là không dám viết tên của tổ chức kia, cho dù là ông ta sử dụng tiếng Trung... Klein đọc mà tò mò lại vừa khó chịu.

Chẳng qua, từ trang nhật ký này, hẳn rồi cuộc đã xác nhận rằng Russel đại để từng nhìn thấy phiến đá Khinh nhòn thứ hai, cũng sau đó nhái lại nó chế tạo ra một bộ bài với mỗi một lá bài đều tương ứng với đường tắt của thần.

Ừm, có lẽ là bí mật tối thượng về đường tắt của thần... Không biết hai mươi hai lá bài này giờ nằm trong tay ai... Tổ chức cổ xưa kia lại nắm giữ phiến đá Khinh nhòn thứ hai...

Dòng suy nghĩ trong đầu Klein xoay chuyển rất nhanh, hẳn nghĩ tới rất nhiều điều. Nhưng hẳn nhanh chóng ngừng lại, dời mắt khỏi tờ nhật ký, nhìn "Người Treo Ngược", "Chính Nghĩa" và "Mặt Trời" rồi cười nói:

"Thực ra các người không cần phải chờ ta."

"Đây là vinh hạnh của chúng tôi." "Người Treo Ngược" Arges đã kìm nén sự bất mãn, khiêm tốn đáp lại.

Audrey suy tư rồi khẽ cười nói:

"Thưa ngài Kẻ Khờ, biện pháp sử dụng cuộc thi công khai để tuyển chọn quan chức mà ngài nói đã được vua và thủ tướng cùng chấp nhận, sắp thông qua ở thượng viện và hạ viện, dự tính là đầu năm sau sẽ bước vào giai đoạn thực thi chính thức."

"Xem ra vua và thủ tướng vẫn còn có đầu óc đấy nhỉ." Arges giễu cợt một câu theo thói quen.

Ừm, đầu năm sau, với chỉ số thông minh của Benson và sự chăm chỉ cần cù của anh ấy, hẳn là có thể đạt tới mức tiêu chuẩn về văn pháp và kế toán... Nhưng mà chỉ cần thượng viện và hạ viện đều thông qua, báo chí sẽ lan truyền khắp nơi, không biết ưu thế đi trước này của Benson sẽ duy trì được bao lâu... Thi càng sớm càng tốt...

Ôi, thời gian ngắn như thế, Benson chắc chắn không thể thắng được những sinh viên tài giỏi tốt nghiệp từ các đại học rồi, nhưng không cần phải thắng làm gì, bởi vị trí mà bọn họ cạnh tranh vốn không giống, những kẻ kia chắc chỉ nhìn chăm chăm vào vị trí thư ký nội các với bộ Tài chính gì đó thôi... "Kẻ Khờ" Klein đang mỉm cười vuốt cằm, không nói câu nào nhưng thực ra lòng lại rất lo cho ông anh trai của mình.

Thấy Kẻ Khờ gật đầu như cho phép, Audrey ưỡn thẳng ngực, trái lại cười nói:

"Người Treo Ngược, chuyện mà anh nhờ tôi xác nhận lúc trước ấy, tôi đã có đáp án rồi. Vua đã bị thủ tướng thuyết phục, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tiếp tục trả thù đế quốc Fusark ở bờ đông Balam nữa, tôi nghĩ hẳn là anh nên thanh toán cho khoản thù lao tăng thêm đã hứa khi trước."

Arges im lặng vài giây như suy nghĩ rồi mới hỏi:

"Tiểu thư Chính Nghĩa, rất cảm ơn đáp án của cô, điều này làm cho tôi không phải lo lắng một vài chuyện khác nữa. Cô muốn được trả thêm thù lao gì? Chỉ cần nằm trong phạm vi hợp lý thì tôi sẽ xem xét."

Audrey cười đáp như đã chuẩn bị sẵn từ trước:

"Manh mỗi về hội Tâm Lý Luyện Kim, hoặc là manh mỗi vật liệu chính cho ma được Người Đọc Tâm. Đương nhiên về ma được thì có thể chờ tới khi "Mặt Trời" đưa phương thuốc cho tôi rồi tìm cũng được."

"Không thành vấn đề." Arges đáp ngay tắp lự.

Ngồi cùng dãy với Người Treo Ngược, nhưng cách hai ghế, "Mặt Trời" Dereck Berg nghe mà không hiểu gì cả, ngơ ngác ra đó, chỉ cảm thấy mình hoàn toàn hiểu những từ đơn lẻ đó, nhưng khi ghép lại thì chẳng rõ chúng có nghĩa gì.

Gì mà biện pháp sử dụng cuộc thi công khai để lựa chọn công chức, gì mà vua và thủ tướng, rồi thượng viện hạ viện, lại còn bờ đông Balam, đế quốc Fusark, rồi cả hội Tâm Lý Luyện Kim, cậu chẳng biết gì cả.

Fusark có gốc từ biến thể của Người Khổng Lồ, có liên quan gì tới vương đình Người Khổng Lồ? Dereck nhìn "Chính Nghĩa" rồi lại nhìn "Người Treo Ngược", đột nhiên cảm thấy chưa chắc bản thân cậu đã ở cùng thế giới với hai người kia.

Chẳng lẽ ở một nơi cách xa thành Bạch Ngân trên vùng đất bị nguyên rủa này vẫn có không chỉ một thành bang, thậm chí còn thành lập cả quốc gia? Dereck vẫn giữ nguyên im lặng ngồi nghe, mang máng hiểu tại sao Kẻ Khờ lại nói là số tiền bù mà "Chính Nghĩa" cho chưa chắc cậu đã nhận được.

Có thể kéo người ở khoảng cách xa xôi như vậy tới cùng một chỗ, bất chấp lũ quái vật đáng sợ rình núp sâu trong bóng tối nguyên rủa, có lẽ Kẻ Khờ thực sự là thần linh, là thần cổ xưa... Cậu thầm nghĩ như vậy.

Sau khi hoàn thành mọi chuyện cần làm, Audrey vốn định làm một Khán Giả yên lặng, nhưng chợt nhớ tới chuyện khác nên cô vội vàng lên tiếng:

"Trong một hội nhóm người phi phạm mà tôi tiếp xúc gần đây, có quen một nhân vật khá mạnh tên là ngài A. Thừa Kẻ Khờ, Người Treo Ngược và Mặt Trời, các vị có biết gì về hắn hay thân phận thực sự không?"

Tôi chẳng không biết cô đang nói gì cả... Dereck vẫn giữ im lặng.

Ngài A? Tôi chỉ biết ngài Z thôi... Danh hiệu tương tự nhau như vậy, chẳng lẽ là hội Cực Quang? Klein ngẫm suy đoán trong lòng, nhưng cũng không lên tiếng trả lời.

Hắn bắt buộc phải giữ vững hình tượng, cố gắng không trả lời khi chưa biết rõ. Nếu thực sự gặp phải tình huống như này thì cũng phải nói theo cách mơ hồ nhất, giống lũ thần côn ấy.

Arges nhìn Kẻ Khờ, thấy vẻ mặt ngài ta bình tĩnh không chút thay đổi, khó mà đoán được ý nghĩ thực sự, bèn châm chước rồi đáp lại:

"Hội Cực Quang luôn nhắm vào giáo hội chúa tể Bão Táp, Mặt Trời Vĩnh Hằng và thần Tri Thức và Trí Tuệ, cho nên so với những tổ chức khác, ba giáo hội lớn này hiểu biết khá rõ về hội Cực Quang, còn tôi thì thông qua bọn họ cũng biết đôi chút."

Không cần giải thích, tôi biết anh là người của phe Bão Táp, đương nhiên cũng có khả năng là kẻ phản bội... Chẳng qua vì sao đối tượng mà hội Cực Quang thù hận lại là ba giáo hội cổ xưa nhất? Klein mỉm cười, bình tĩnh nhìn "Người Treo Ngược".

Arges biết với danh sách đường tắt của mình thì chắc chắn không thể lừa được Kẻ Khờ, nên anh ta không quá để ý, tiếp tục nói:

"Hội Cực Quang có năm vị thánh và hai mươi hai thần sứ, những thần sứ này lấy chữ cái làm danh hiệu, tự xưng là ngài A ngài X... Bọn họ thấp nhất cũng là người phi phạm ở danh sách 7, mạnh nhất là danh sách 5, đều khá giỏi về việc che giấu bản thân... Thần sứ cũ chết đi sẽ có thần sứ mới

thay thế. Tôi không dám khẳng định ngài A mà cô nói có phải ngài A của hội Cực Quang không, chỉ có thể nói là khả năng cao là thế. Còn về hội Cực Quang thì lúc trước tôi đã nói với cô rồi."

Audrey gật đầu, lại càng đề phòng ngài A hơn.

Cô nói với vẻ khá đau lòng: "Cảm ơn câu trả lời của anh, Người Treo Ngược, đó chính là thù lao bổ sung, anh không cần trả tiền nữa."

"Không, tôi mong là được sử dụng câu trả lời vừa rồi và thêm nhiều thù lao nữa để mời cô giúp tôi một việc." Arges trầm giọng nói.

"Việc gì?" Audrey nghi hoặc hỏi.

Arges suy nghĩ vài giây rồi đáp:

"Tôi nhận được tin tình báo rằng tên cướp biển Zilingus được gọi là "Trung tướng Gió Lốc" đã bí mật lên bờ, lên vào Backlund, không biết là định làm gì. Tôi mong cô có thể giúp tôi tìm tung tích của hắn, còn chuyện tiếp sau thì không cần cô phải mạo hiểm."

"Zilingus "Trung tướng Gió Lốc"? Một trong bảy tên tướng quân cướp biển?" Audrey hơi trợn mắt lên, suýt thì không giữ nổi trạng thái Khán Giả.

Sau khi trở thành người phi phạm, chuyện mà cô muốn làm nhất là gì? Đương nhiên là tiếp xúc với những kẻ mà trước nay chỉ tồn tại trong những lời đồn thổi giữa đám quý tộc!

"Đúng vậy, hắn là "Phong Quyến Giả", người phi phạm danh sách 6 của đường tắt Thủy Thủ, đồng thời nắm giữ một món vật phẩm thần kỳ mà có thể được gọi là vật phong ấn. Hắn là kẻ khá giả dối và tàn nhẫn, cô đừng nảy sinh ý định đối phó hắn." Arges nghiêm túc giới thiệu.

Nói tới đây, anh ta đột nhiên quay đầu sang phía Klein, hỏi:

"Ngài Kẻ Khờ, liệu tôi có thể nhờ bề tôi của ngài cung cấp trợ giúp vào lúc quan trọng được không? Tôi sẽ thanh toán bằng thứ mà ngài hứng thú."

Bề tôi của ta chỉ có mình ta mà thôi... Klein dùng cách tự cười nhạo bản thân để làm giảm bớt cảm xúc, khẽ cười đáp:

"Điều kiện tiên quyết là bề tôi của ta cũng đang ở Backlund."

"Vâng." Arges có phần thất vọng, nhưng lại mang theo chút chờ mong thu tầm mắt lại.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 146: Đói Khát Ngộ Ngây

"Vật phẩm thần kỳ của Zilingus có đặc điểm gì vậy?" Lúc này Audrey hỏi với vẻ khá tin tưởng.

Ban này cô còn nghiêm túc suy nghĩ, lại cảm thấy mình có năng lực tìm người ở Backlund này khá không tệ.

Đầu tiên cha của cô là nhà giàu đứng đầu giới quý tộc, có danh dự và các mối quan hệ, mà chính bản thân cô thì cũng khá được chào đón trong giới trẻ, cho nên có thể sử dụng được khá nhiều tài nguyên trong tầng lớp thượng lưu này.

Tiếp theo, hai người bạn người phi phạm mà cô đang quen hiện tại cũng có hội nhóm riêng. Người Học Việc Filth thì lúc đầu là bác sĩ, hiện là tác giả mới, quen biết không ít người trong giới bác sĩ thuộc tầng lớp trung lưu, giới văn học và ngành xuất bản.

Trọng Tài Hugh Dirchard thường hay giúp đỡ dân chúng của tầng lớp trung và hạ lưu, cũng làm trọng tài cho các sự kiện, nên phải nói là có chút danh tiếng với giai cấp lao công và không ít tổ chức xã hội đen ở khu đông Backlund, có khá nhiều con đường bí mật.

Lại thêm những người phi phạm mà bọn họ tiếp xúc lại có hội nhóm với những người phi phạm khác, nên không thể khinh thường lực lượng tìm người này.

Nghe "Chính Nghĩa" hỏi vậy, "Người Treo Ngược" Arges gần như trả lời không chút do dự, không cần suy nghĩ:

"Tên thật của nó thì hầu như không ai biết, nhưng những người hiểu một phần đều gọi nó là "Đói Khát Ngộ Nguậy". Cứ cách một ngày là Zilingus nhất định phải sử dụng linh hồn và máu thịt của người sống để thỏa mãn nó, nếu không nó sẽ lấy chủ nhân của mình thay thế."

"Đây có thể là một manh mối quan trọng để tìm kiếm Zilingus." Audrey khẽ nhú mào.

Đối với thứ đồ tà ác luôn thèm khát máu tươi và linh hồn của người sống như thế này, cô cảm thấy ghê tởm từ tận đáy lòng.

"Đúng vậy, nhưng trong một thành phố lớn có ít nhất năm triệu dân cư, vài kẻ lang thang mất tích sẽ không khiến người ta chú ý." Arges nhắc nhở một câu, rồi lại nói: "Từ khi có được "Đói Khát Ngộ Nguậy", Zilingus trở nên rất khó đối phó. Hắn chỉ là một tên Phong Quyến Giả, có năng lực phi phạm không tề về lĩnh vực thời tiết gió và nước, nhưng sau đó người ta phát hiện là hắn có thể khiến mục tiêu trở nên điên cuồng, có thể tiến vào cảnh mơ của người khác, triệu hồi ánh sáng tinh lọc linh hồn chết, có thể dùng tiếng hát để khiến bản thân mạnh lên, biến thành người với một khuôn mặt khác... Gần như là không gì không làm được." Arges miêu tả khá là kỳ càn: "Chúng tôi nghi rằng những điều đó đều do vật phẩm thần kỳ "Đói Khát Ngộ Nguậy" mang tới..."

Anh ta còn chưa nói xong, "Mặt Trời" Dereck Berg vốn đang ngồi nghe đột nhiên thốt lên:

"Người Chăn Cừ!"

"Người Chăn Cừ?" Danh sách 5 của đường tắt Người Lắng Nghe, Người Cầu Nguyện Bí Ẩn? Ừm, vị trưởng lão mới của Đoàn Nghị sự Sáu người của thành Bạch Ngân cũng chính là Người Chăn Cừ, nghe nói mạnh tới mức có thể chống lại cả nhân vật ở danh sách 4, cùng cấp bậc với ác

linh... Vẻ mặt của Klein hơi biến hóa, nhưng đều bị sương mù xám che giấu. Mà lúc này đây, vị Khán Giả kia không hề chú ý tới hẳn.

"Người Chăn Cừu?"

"Người Chăn Cừu?"

"Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" đồng thời thốt lên, người thì hoàn toàn ngơ ngác, kẻ thì chỉ hơi kinh ngạc như thể đã từng nghe nói tới cái tên Người Chăn Cừu này, biết qua một chút chứ không rõ chi tiết như nào.

Thấy ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía mình, Dereck lập tức kích động. Dù cậu ta có trầm lặng và đau đớn khôn nguôi tới cỡ nào thì cũng vẫn chỉ là một cậu thiếu niên mà thôi.

Cậu vội vàng lấp bắp giải thích:

"Ý của tôi là những đặc điểm mà "Người Treo Ngược" liệt kê ra rất giống với năng lực phi phạm của nghề nghiệp thuộc danh sách Người Chăn Cừu này. Mỗi một Người Chăn Cừu đều có thể nuốt linh hồn của con người, kể cả oan hồn và ác linh vào trong cơ thể, rồi dùng cách thức đặc biệt để sử dụng những linh hồn đó, sử dụng ra năng lực nhất định của bọn họ, giống như là một vị thần linh đang chăn thả một bầy cừu.

Cho nên không ai biết Người Chăn Cừu rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, điều này chỉ được quyết định bởi số lượng linh hồn phi phạm mà bọn họ ăn được, và điều đó khiến bọn họ có vẻ rất đáng sợ, gần như tương đương với những nhân vật ở danh sách cao.

Nhưng có người nghi ngờ là số lượng linh hồn mà Người Chăn Cừu có thể ăn và chăn thả là hạn chế, chẳng qua có thể thay đổi được chúng."

Thì ra Người Chăn Cừu có nghĩa là như vậy... danh sách đường tắt mà Hội Cực Quang nắm giữ quả nhiên lúc nào cũng kỳ dị như thế đó... Thảo nào bọn họ lại thờ phụng Chúa Sáng Thế Chân Thực, không, phải là Chúa Sáng Thế Sa Đọa... Klein giật mình, nhưng hắn không giật đầu mà tỏ ra là mình đã biết từ lâu rồi.

Cùng lúc đó, hắn thầm thở dài một tiếng trong lòng: "Mặt Trời" à, cậu đúng là một thằng nhóc chưa lớn. Đây là một thông tin rất quan trọng, quan trọng tới mức có thể mang ra trao đổi đồ vật đáng giá, vậy mà cậu lại nói huych toẹt ra như vậy...

Ừm, vật phẩm thần kỳ Đói Khát Ngộ Nguyệt cần bị phong ấn kia có năng lực rất giống với danh sách 5 Người Chăn Cừu... Liệu có phải rất nhiều vật phong ấn cùng cấp hoặc rất gần với nghề nghiệp danh sách nào đó, là kiểu loại trong trạng thái mất khống chế... Không biết vật phong ấn "2 - 049" rồi gỗ của dòng tộc Antigenous sẽ giống với nghề nghiệp danh sách nào...

Nghe "Mặt Trời" giải thích xong, "Người Treo Ngược" Arges gật đầu như vừa nhận được đáp án cho bí mật nào đó, rồi lập tức im lặng.

"Chính Nghĩa" Audrey lại càng tò mò: "Người Chăn Cừu là của danh sách đường tắt nào vậy? Nó là danh sách mấy?"

"Đường tắt Người Cầu Nguyện Bí Ẩn, danh sách 5." Klein nhân cơ hội chỉ điểm một câu như này hòng tỏ vẻ mình biết tuốt mọi thứ.

"Người Cầu Nguyện Bí Ẩn... Hội Cực Quang..." Audrey chợt nhớ tới ngài A, người đang bị nghi là thần sứ của hội Cực Quang, lòng chợt nặng trĩu.

Cô bắt đầu suy nghĩ thật nghiêm túc xem mình có thể dùng cái gì để nhờ ngài Kẻ Khờ ra tay thoải mái tiêu diệt kẻ đáng ghê tởm kia, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cô cũng chẳng tìm được cách nào để khiến Kẻ Khờ hứng thú.

Quả nhiên, làm sao mà đánh động nhân vật đã tới gần thần linh dễ dàng như vậy được... Sự việc và đồ vật khiến bọn họ cảm thấy hứng thú vốn không nhiều... Audrey thầm cảm thán một câu.

Cô tạm thời từ bỏ sự kích động, gật đầu cảm kích "Mặt Trời" vì đã khiến mọi người có suy đoán mới về Đới Khát Ngộ Nguyệt, từ đó có được phương thức ứng đối hợp lý và hiệu quả hơn.

"Người Treo Ngược, tôi đồng ý nhận ủy thác này, nhưng tôi không dám đảm bảo là sẽ tìm được "Trung tướng Gió Lốc" Zilingus." Audrey nhìn sang phía đối diện.

"Không có câu nào tốt hơn câu nói này. Bất kể là cô có thành công hay không, chỉ cần thử tìm kiếm thì tôi sẽ trả cho cô một khoản thù lao nhất định, ví dụ như tri thức và thông tin nào đó. Còn nếu thành công, có lẽ tôi sẽ cung cấp thẳng cho cô vật liệu chính cho Người Đọc Tâm. Đương nhiên, tiền đề là chúng ta phải biết nó là cái gì." Arges cam kết với thái độ hào phóng hiếm thấy.

"Thành giao." Audrey mím môi, khẽ cười đáp.

Tiếp đó với sự cho phép và trợ giúp của Klein, Arges làm hiện ra chân dung của Zilingus.

Tên cướp biển, một trong bảy tên tướng quân trên biển này có phần cảm rộng khá đặc biệt, mái tóc nâu được búi lại thành búi tóc của võ sĩ thời cổ ở sau gáy, đôi mắt màu xanh lục như ánh lên ý cười, nhưng lại mang theo vẻ lạnh lùng khác thường.

Bàn bạc xong chuyện cần bàn, chia sẻ xong thông tin cần chia sẻ, Kể Khờ Klein mỉm cười tuyên bố hôm nay kết thúc tại đây, sau đó thấy "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" nhanh nhẹn đứng dậy chào, nhìn "Mặt Trời" bắt chước theo sau nửa nhịp.

Hắn ấn tay phải ra phía trước cắt liên hệ, nhưng bản thân thì không vội rời đi.

...

Nhà Berg ở thành Bạch Ngân, Dereck nhìn cảnh tượng bài trí quen thuộc xung quanh và bầu trời tối om với những tia chớp rạch ngang, bỗng ngơ ngác ra đó.

Nhưng cậu nhanh chóng tỉnh táo lại, lần tìm giấy da dê và bút lông chim rồi sột soạt viết phương thuốc Người Ca Tụng mà cậu cố gắng ghi nhớ.

Sau khi xem qua xem lại mấy lần, cậu mới xác nhận rằng nó không sai sót gì.

Dereck không lo chuyện mình có được phương thuốc Người Ca Tụng rồi trở thành người phi phạm sẽ khiến giới chức cao cấp của thành Bạch Ngân nghi ngờ, bởi vì trong mỗi lần đi thăm dò trước đây, các thành viên của tiểu đội tinh nhuệ sẽ tìm được mấy phương thuốc vật liệu và những vật kỳ quái từ trên người quái vật hoặc trong những thành thị bị bỏ hoang hoặc bị hủy diệt, không nhiều thì ít.

Trong quá trình đó, có người giấu làm của riêng là chuyện khá bình thường. Chỉ cần không phải là những thứ quá quan trọng, các đội trưởng và lãnh đạo cấp cao thường là không truy cứu.

Tích lũy lâu dài như vậy, một số phương thuốc bắt đầu lưu hành từ con đường không chính thức trong thành Bạch Ngân, có cái còn thành nền tảng của sự hưng thịnh cho nhiều thế hệ của một số gia tộc. Đặc điểm của vật hắc ám xung quanh thành Bạch Ngân đều khá có định, rất dễ lấy được một số vật liệu. Số khác thì thường phải xâm nhập sâu vào nơi bị nguyền rủa mới có hy vọng gặp được.

Dereck cắt tờ giấy da dê đi, nhớ tới lời dặn của Kẻ Khờ thần bí, bèn cúi đầu cầu khẩn đơn giản trong căn phòng ngủ đơn sơ của mình:

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này,

Chúa tể thần bí trên mang sương xám.

Vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may...."

Tiếng Người Khổng Lồ là một ngôn ngữ khá là cổ xưa, bản thân nó đã mang tính thần bí của việc thờ cúng, cầu nguyện và làm phép, cho nên Dereck không cần phải chuyển nó thành tiếng Hermes cổ.

...

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này."

...

Klein im lặng ngồi trên chiếc bàn dài đồng thau nghe thấy tiếng cầu khẩn vang vọng bên tai, thấy ngôi sao đại diện cho "Mặt Trời" đang phình ra co lại.

Nhưng hắn không định chạm vào nó, mà chờ mười mấy phút đồng hồ trước lần tụ hội sau mới đáp lại để cậu thiếu niên thành Bạch Ngân chuẩn bị sẵn, tìm một nơi có thể ở một mình.

Mà điều quan trọng nhất là làm cho hắn tránh việc thay đổi thời gian và ngày tháng, tránh được khả năng làm tổn hại tới hình tượng hùng mạnh của Kẻ Khờ.

Xác nhận xong chuyện này, Klein dùng linh tính bao lấy người rồi bắt đầu rơi xuống.

Khi trở lại phòng, Klein cởi bỏ bức tường linh tính, nghỉ ngơi một lát rồi chuẩn bị tiếp tục ra ngoài.

Hiện giờ hẳn đã không cần phải đóng vai Thầy Bói nữa, cũng không cần sắp xếp việc tới câu lạc bộ bói toán vào lịch trình cố định, thì thoảng tới đó kiểm khoản thu nhập thêm, thực hiện chức trách giám sát của Kẻ Gác Đêm là được rồi.

Ban đầu Klein hy vọng có thể lười biếng một buổi chiều, nhưng sau đó nhớ rằng còn một chuyện chưa làm, nên không thể không lên dây cót tinh thần. Dựa theo lời hẹn từ trước, hôm nay hẳn phải chỗ thám tử Henry lấy phần báo cáo cuối cùng về việc điều tra ống khói đỏ kia.

"Haiz, nghe nói nhân vật lớn đều rất bận rộn... Sau đó còn phải bớt thời gian cùng Benson và Melissa tới Hiệp hội Người hầu trợ giúp gia đình của thành phố Tingen để tìm một hầu gái làm việc vặt..." Klein đấu tranh một lúc rồi thay áo sơ mi, khoác chiếc áo đuôi tôm màu đen, cầm chiếc mũ phớt tơ lụa và cây gậy batoong mạ bạc, như một quý ông bước ra khỏi cửa.

Bên dưới văn phòng thám tử tư Henry ở phố Besik, Klein đeo khẩu trang, đeo mũ xuống thấp, nhanh chóng băng qua đường phố đi lên cầu thang.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 147: Kẻ Tới Thăm Đêm Khuya

Trong văn phòng thám tử.

"Thưa anh, ủy thác của anh đã được hoàn thành rồi." Thám tử Henry với chất giọng trầm khàn nhìn quý ông mặc áo vest đuôi tôm, đội mũ phớt tơ lụa kèm chiếc khẩu trang sậm màu, nói như kiểu thở phào nhẹ nhõm: "Đây thực sự không phải là nhiệm vụ dễ dàng, nhưng cũng không khó, chẳng qua khiến chúng tôi khá là vất vả. Nói thẳng thì tôi rất hối hận rằng lúc trước hình như mình đưa ra chi phí hơi thấp."

Không, mặc kệ anh nói thế nào thì tôi cũng sẽ chẳng thanh toán thêm dù chỉ một đồng penny! Klein thầm nhấn mạnh một câu như thế trong lòng, rồi chỉ vào chồng tài liệu khá dày trên bàn: "Đây là báo cáo điều tra?"

"Đúng vậy." Henry ấn chồng báo cáo điều tra phải tới ít nhất sáu mươi trang xuống, thở dài: "Đây là vụ rắc rối nhất mà tôi từng nhận..."

Anh ta còn chưa nói xong thì đã thấy Klein giờ bốn tờ 1 bảng tới, thế là lập tức tập trung sức chú ý vào việc phân biệt xem chúng là thật hay giả.

"Đây là toàn bộ khoản cuối." Klein giờ tay cầm lấy xấp báo cáo khá dày kia.

Henry ho khan hai tiếng:

"Anh đúng là một quý ông có chữ tín. Ôi, ban đầu tôi cũng không ngờ sẽ phải sử dụng nhiều giấy cho bản báo cáo điều tra này như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của tôi."

Đúng lúc này Klein cầm lấy xấp báo cáo dày kia đột ngột đứng dậy.

Hắn khẽ cúi đầu rồi lập tức nhắc gậy batoong đi tới phía cửa.

Những lời tiếp theo cứ thế mắc kẹt nơi cuống họng của thám tử Henry.

Hừ, làm sao tôi có thể chi tiền cho mấy tờ giấy báo cáo này chứ? Chúng vốn nằm trong toàn bộ chi phí cho cuộc điều tra này rồi! Klein vượt số tiền 5 bảng 8 saule còn lại, lòng thầm nghĩ, bước nhanh tới đường Besik.

Hắn quan sát bốn phía trước, xác nhận là không ai chú ý tới mình rồi mới nhanh nhẹn rời khỏi nơi đây, tìm cơ hội bỏ khẩu trang xuống.

Klein không định về nhà ngay lúc này, mà hắn định tìm một quán cà phê gần đó, nhanh chóng xem đồng báo cáo này để tìm ra những căn nhà cho thuê có "ống khói đỏ" hắn từng bói được, sau đó tranh thủ thời gian trước bữa tối đi điều tra một lần.

Khu gần quảng trường này có khá nhiều quán cà phê, nhưng không có quán nào phù hợp với yêu cầu của Klein. Từ khi máy móc hơi nước trở thành biểu tượng của thời đại, càng ngày càng có nhiều quán cà phê đã giảm phong cách của mình xuống, tự biến thành thứ hết như nhà ăn giá rẻ cung cấp trà, cà phê, các loại bánh mì bánh nướng và những món như thịt dê hầm đậu Hà Lan cho đám lao động bận rộn, vì vậy những quý ông quý bà có thể diện không còn tới các quán cà phê để bàn bạc, không còn coi hành vi đó là tượng trưng cho địa vị. Mọi loại câu lạc bộ bắt đầu xuất hiện, thay thế chức năng xã giao ban đầu này cho các quán cà phê.

Cuối bộ một lúc, Klein mới tìm được một quán cà phê trông có vẻ không tệ cho lắm.

Hắn ngồi xuống chiếc ghế ở trong một góc khá kín đáo, nhấp một hớp cà phê Nam Will mà chỉ cần ba và 1/2 đồng penny là mua được, cẩn thận lật xem bản báo cáo.

"... Khu phía bắc, đông, tây, nam, Kim Ngõ Đồng và khu bến cảng với đại học ở thành phố Tingen này có tất cả 1.179 căn nhà có ống khói màu đỏ... Vùng ngoại ô Tingen có tổng cộng 546 căn phòng có ống khói đỏ mà chủ thuê miêu tả... Trong số đó không bao gồm một số thị trấn và vùng quê vốn thuộc Tingen nhưng cách nơi đây khá xa.

Bên dưới là địa chỉ và thông tin về chủ nhà với khách thuê tương ứng của mỗi căn nhà. Dựa theo yêu cầu của người ủy thác, đã sưu tầm kỹ càng chi tiết những thông tin trong vòng ba tháng gần đây."

...

Klein lật từng tờ một, không ngừng lấy chiếc bút máy ghi chép lại trên trang giấy mà hắn mang theo.

Cuối cùng hắn phát hiện khi hắn bói toán được "ống khói đỏ" thì có tất cả hai mươi lăm căn nhà đã đổi khách thuê.

"Không phải là quá nhiều, có thể tranh thủ điều tra trong vòng hai ngày. Ủm, mình đã nhìn thấy ống khói đỏ và một phần căn nhà kia từ trong xem bói cảnh mơ, chỉ cần gặp lại ở ngoài đời thực chắc chắn sẽ khiến linh cảm thấy quen thuộc, từ đó xác nhận mục tiêu. Nói đơn giản thì mình chính là công cụ điều tra người thật..." Klein lặng lẽ gật đầu, dựa theo vị trí của những ngôi nhà hắn tính toán xem hôm nay sẽ đi mười lăm chỗ nào trước.

Còn làm vậy có nguy hiểm không, hắn không cần xem bói cũng nhận được đáp án. Nếu khách thuê nhà đã thay đổi, như vậy cho thấy kẻ đứng sau khiến vận mệnh của hắn có điểm không phù hợp, khiến hắn luôn gặp phải sự kiện trùng hợp đã chuyển đi nơi khác!

Hy vọng có thể từ chủ nhà biết được người thuê lúc trước trông như thế nào... Nhưng mà nếu kẻ đứng sau có thể thần không biết quỷ không hay ảnh hưởng tới vận mệnh của mình, làm cho những sự trùng hợp ấy xuất

hiện một cách rất tự nhiên, chắc chắn kẻ đó sẽ có cách loại bỏ dấu vết tồn tại của bản thân... Ôi, chỉ có thể khẩn cầu nữ thần làm cho tên kia để lộ sơ hở... Klein thở hắt ra, cố gắng lên dây cót tinh thần. Hắn đội mũ lên, cầm gậy và xấp báo cáo đứng dậy ra khỏi quán cà phê.

Tiếp đó hắn bỏ 2 saule thuê một cỗ xe ngựa hai bánh, cố gắng lướt qua mười lăm ngôi nhà có ống khói đỏ trước bữa tối. Tiếc rằng tất cả đều không phải ngôi nhà hắn nhìn thấy trong giấc mơ.

"Nếu ngày mai đi điều tra xong mà vẫn như thế này thì phiền toái rồi, kẻ đó vẫn ở lại căn nhà có ống khói đỏ mà ta đã bói ra... Điều này chứng tỏ gã rất tự tin không sợ cuộc điều tra của ta, thậm chí không sợ việc bị tiểu đội Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen vây bắt, hoặc cho thấy rằng gã không biết là mình đã bị lộ, thứ đối kháng với việc xem bói của ta sau đó là một loại sức mạnh hoàn toàn không phải của gã..." Klein đứng ở trước cửa nhà số 2 phố Hoa Thủy Tiên, phân tích những khả năng có thể xảy ra.

Mấy phút sau, hắn phủi đám bụi trên chiếc áo bành tô, ấn chiếc mũ phớt trên đầu xuống, lấy chiếc chìa khóa bằng đồng ra rồi mỉm cười mở cửa nhà.

Tối nay hắn định chuẩn bị món thịt cừu hầm với thịt nướng mật ong cho Benson và Melissa.

...

Mười một giờ đêm, ba anh em chúc nhau ngủ ngon xong rồi ai về phòng người nấy.

Klein đóng cửa phòng lại, đi tới đứng trước bàn đọc sách, nường theo ánh sáng đèn khí gas nhìn ra bên ngoài cửa sổ lồi. Lúc này con phố gần đó tối om, chỉ có vài ánh đèn đường ít ỏi đang chỉ rõ phương hướng. Các ngôi sao trên không trung như gắn lên lớp vải màn đen sì, lấp lánh sáng, không rõ cho lắm.

"Không biết Backlund, thủ đô được xưng là 'Vùng đất của hy vọng', 'thành phố của những thành phố' trông sẽ như thế nào..." Klein im lặng nói một câu, rồi chìa tay nắm lấy vải rèm chuẩn bị kéo vào.

Ù!

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh bỗng thổi qua không chút dấu hiệu nào, ánh đèn khí gas lập tức chuyển sang màu xanh lục.

Theo bản năng Klein lùi ra sau vài bước, rất có bản năng nghề nghiệp làm hai răng nanh bên trái gõ vào nhau hai cái, cùng lúc đó hấn chọt lao tới gần đầu giường hòng lấy khẩu súng lục để bên dưới gối.

Trong tầm mắt hấn, bức tường trên bàn sách dưới đèn khí gas kia đột nhiên lòi ra một khuôn mặt mờ mờ không có mắt mũi, chỉ có mỗi miệng!

"Đừng nổ súng." Khuôn mặt đó mở miệng lên tiếng.

Có thể nói chuyện trao đổi? Klein đã cầm súng trong tay, giơ lên nhắm thẳng vào mục tiêu.

Khuôn mặt kia khẽ cười rồi nói:

"Tôi là Daly."

Daly? Người Thông Linh Daly đã được điều đến giáo khu Backlund? Klein nghi hoặc cau mày hỏi:

"Quý cô Daly?"

"Tôi biết tới thăm thế này thì hơi lỗ mãng, hấn là phải báo cho cậu trước một tiếng để cậu chuẩn bị trước, nhưng hiện giờ tôi không tiện gặp mặt cậu trực tiếp, chỉ có thể thông qua tên nhóc này để trao đổi với cậu." Khuôn mặt không mắt không mũi kia cười một tiếng.

Tuy giọng nói không đúng, kiểu mờ ảo chói tai, nhưng đúng là phong cách nói chuyện của Daly... Năng lực của Người Thông Linh đúng là ngẫu ghê... Klein thầm cảm khái một câu, nhưng không hề hạ súng xuống:

"Cô muốn trao đổi điều gì với tôi?"

"Nếu tôi là cậu, tôi sẽ dùng linh tính khóa kín căn phòng này trước, không thì người nhà của cậu sẽ cho là cậu có vấn đề về tinh thần." Khuôn mặt kia trêu ghẹo: "Ha ha, cậu không cần đề phòng như vậy. Vì Dunn gửi thư nên tôi mới bí mật trở lại Tingen. Cậu biết đó, Kẻ Gác Đêm không thể tùy tiện rời khỏi khu vực mình trực thuộc."

"Thư của đội trưởng?" Klein không tới gần bàn học, mà lục lọi bột Đêm Thánh từ trong túi ngàm của chiếc áo khoác gió màu đen.

"Tôi và Dunn đều là người phi phạm phát triển từ tiểu đội Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen, có mối quan hệ khá vững chắc với nhau. Thứ Năm tuần trước, đúng vậy, là thứ Năm, anh ta gửi cho tôi một bức thư nhắc tới chuyện của cậu, nói là cậu bắt chước châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn, từ hành vi xem bói tổng kết ra quy tắc Thầy Bói cho mình, cũng nói rõ là điều này rất có ích cho cậu trong việc nắm bắt ma được, từ đó không còn nghe thấy những âm thanh không nên nghe, nhìn thấy những hình ảnh không nên nhìn. Dunn nói là trường hợp của cậu rất giống tôi. Ha ha, cậu thực sự không định phong tỏa căn phòng này à? Cá nhân tôi không ngại bị anh em của cậu hiểu nhầm thành thứ gì đâu." Khuôn mặt kia giải thích với ngữ khí không nhanh cũng không chậm.

Hóa ra là vậy... Đúng là Daly thật... Klein thở phào nhẹ nhõm, lại nhét bột Đêm Thánh vào trong túi áo, sau đó đi tới trước bàn đọc sách lấy con dao bạc nhỏ làm nghi thức ra từ trong ngăn kéo.

Nhanh chóng dựng lên bức tường linh tính, hẩn quay người nhìn khuôn mặt kỳ lạ nổi lên từ bức tường:

"Daly, đội trưởng còn nói gì trong thư không?"

"Anh ta chỉ bày tỏ sự thắc mắc của mình, cảm thấy là mình đã nắm được cái gì đó, nhưng lại không thể nhận ra, mong có thể nhận được ý kiến của tôi." Daly dùng khuôn mặt không mắt không mũi này đáp: "Mà sáng nay tôi vừa mới đọc xong lá thư này. Tôi biết rằng cậu không hề ngây thơ như những gì cậu nói. Ha ha, cậu Moretti, tôi nghĩ là cậu đã tổng kết ra phương pháp đóng vai rồi!"

"Đây là mục đích cô tìm tôi?" Klein hỏi lại, không hề khẳng định cũng chẳng phủ định.

Daly đã biết chính xác về phương pháp đóng vai.. Hẳn tinh táo phán đoán một câu như vậy trong lòng.

Daly khiến khuôn mặt kia triển lộ ra nụ cười: "Đúng vậy. Tôi cho rằng chúng ta nên thẳng thắn với nhau về chuyện này. Tôi biết cậu tổng kết ra phương pháp đóng vai, chắc chắn là cậu cũng biết tôi nắm giữ được phương pháp đó. Ôi, điều khiến người ta không thoải mái là tôi mất gần hai năm mới nhận ra điều đó, mà cậu chỉ mới trở thành người phi phạm được có nửa tháng."

Nghe Daly nói vậy, Klein chấm chước giây lát rồi thản nhiên cười nói: "Bởi vì tôi có cô làm tấm gương cho mình."

Hắn vốn định nói là "Tôi chỉ đứng trên vai người khổng lồ", nhưng cuối cùng lại quyết định là không cho Russel đại để có cơ hội xuất hiện bên tai mình nữa.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 148: Người Đưa Tin

Câu trả lời của Klein khiến Daly khẽ cười một tiếng, khuôn mặt chỉ có miệng kia lên tiếng:

"Cho dù cậu lấy được linh cảm từ châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn, theo kinh nghiệm và biểu hiện của tôi để xác định ý tưởng, nhưng chỉ mất một tháng để nhận thức rõ việc "đóng vai", tổng kết được quy tắc Thầy Bói của riêng mình đã đủ chứng minh rằng cậu có được trí tuệ xuất chúng là tự duy rộng mở."

Klein không kéo dài chủ đề khiến hắn phải chột dạ, bèn hỏi sang vấn đề khác:

"Daly, liệu các cấp cao của giáo hội có biết cái này không, cái mà gọi là phương pháp đóng vai này?"

"Không có gì phải nghi ngờ là bọn họ biết rất rõ. Tôi từng lật xem tư liệu lịch sử giáo hội để tìm kiếm những người thăng cấp rất nhanh, bỏ qua mọi quy luật như tôi, phát hiện những giám mục như vậy trong Kẻ Gác Đêm này không phải là ít, tôi không phải kẻ đặc biệt nhất, mà kết cục của bọn họ..." Nói tới đây, Daly cố ý dừng lại một lúc, ngữ khí của cô dường như trở nên nặng nề hơn.

"Bọn họ đều có kết cục thế nào?" Klein căng thẳng trong lòng, buột miệng hỏi.

Chẳng lẽ giáo hội nữ thần Đêm Tối coi phương pháp đóng vai là trò cám dỗ của tà thần ác ma à?

Khuôn mặt không mũi không mắt bật cười ra tiếng: "Kết quả của bọn họ khá là tốt đẹp, ngoài một bộ phận mất khống chế hoặc hy sinh trong sự kiện siêu phàm ra, số còn lại thấp nhất đã trở thành tổng giám mục hoặc chấp sự cấp cao, trong số đó có không ít những nhân vật đã thăng lên danh sách cao thành công. À, trong giáo hội nữ thần, danh sách 4 và danh sách 3 được gọi chung là Thánh, danh sách 2 và danh sách 1 được gọi là Thiên sứ mặt đất, đương nhiên là mỗi một vị Thiên sứ đều từng là Thánh."

... Daly, cô vừa cố ý làm tôi sợ à nha... Klein khẽ giật giật khóe miệng, không hề che giấu nghi ngờ của bản thân: "Nếu giáo hội đã nắm được phương pháp đóng vai từ trước, tại sao không báo nó cho mỗi một Kẻ Gác Đêm? Tuy rằng phương pháp này không thể khiến người ta hoàn toàn tránh được chuyện mất khống chế, nhưng chắc chắn có thể làm giảm xác suất về nó trên diện rộng, giảm thiểu những tổn thất vô nghĩa."

Khuôn mặt kia hiện lên vẻ mờ mịt: "Tôi cũng không rõ tại sao. Bọn họ nói với tôi rằng chờ khi nào trở thành tổng giám mục hoặc chấp sự cấp cao thì sẽ biết bí mật chuyện này. Hôm nay tôi tới tìm cậu là mong trước khi trình đơn xin đặc biệt thì cậu nên nói phương pháp đóng vai này một cách rõ ràng cho Dunn."

Klein không ngu xuẩn hỏi cô ta vì sao lại không tự làm chuyện này, mà ngẫm nghĩ rồi hỏi:

"Một khi bị giáo hội chú ý thì sẽ phải thề và ký lời thề ước là sẽ không nói phương pháp đóng vai cho người khác biết?"

"Đúng vậy, nhân danh Nữ thần thề trước mặt vật thánh của nữ thần, làm vậy có đủ lực trời buộc. Tin tôi, cậu tuyệt đối không muốn biết hậu quả của việc vi phạm lời thề đâu. Hiện giờ tôi chỉ có thể nhờ vả người cũng biết phương pháp này như cậu mà thôi, trạng thái của cậu trước khi trả lời tôi đã nói cho tôi đáp án rồi, cho nên tôi mới dám nói ra danh từ kia." Daly khiến khuôn mặt kỳ dị kia thở dài.

Cô tạm ngừng một chút rồi nói tiếp:

"Lúc trước tôi chỉ nắm bắt mang máng về tinh túy của việc đóng vai, từ đó tiêu hóa sạch ma được. Đúng vậy, theo các nhân vật cấp cao của giáo hội thì bọn họ sử dụng từ tiêu hóa để miêu tả việc nắm bắt ma được, tôi cho rằng điều này rất là chính xác. Tóm lại, trước khi tôi lập lời thề, trước khi được cho biết về phương pháp đóng vai, tôi không biết rõ lắm về chuyện này, cũng không thể nhắc nhở rõ cho đám người Dunn.

Tôi vốn định từ bỏ, nhưng không ngờ lại gặp được cậu, một kẻ kỳ lạ đã nhận thức rõ phương pháp đóng vai trước khi đệ trình đơn xin đặc biệt, không, một thiên tài."

Thì ra cô nhìn tôi như vậy đấy... Khóe miệng Klein giật giật, trịnh trọng cam kết:

"Ban đầu tôi định dùng chuyện đơn xin đặc biệt để nhắc nhở đội trưởng về sự tồn tại của phương pháp đóng vai, nay có lời giải thích của cô, tôi không lo lắng gì nữa."

"Rất tốt, cậu đúng là một anh chàng lương thiện." Giọng nói của Daly toát rõ vẻ thả lỏng.

Này, hình như cô chỉ hơn tôi có hai hay ba tuổi gì đó thôi... Klein vạch trần vấn đề của đối phương trong lòng.

Không chờ hẳn lên tiếng, khuôn mặt kỳ dị kia nói tiếp:

"Nếu có vấn đề hoặc cần trợ giúp điều gì, cậu có thể viết thư cho tôi. Chờ tôi, ha ha, chờ khi nào tôi trở thành tổng giám mục hoặc chấp sự cấp cao, biết tại sao giáo hội lại che giấu về phương pháp đóng vai, tôi sẽ ám chỉ cho cậu rằng chuyện này tốt hay xấu."

Klein nghe mà tinh thần phấn chấn, bèn hỏi lại không chút do dự: "Địa chỉ của cô là?"

Với hân mà nói, thêm được sự trợ giúp nào thì hay cái đó, mà đây lại còn là một Người Thông Linh khá là mạnh!

Thấy Klein không hề chối từ, Daly im lặng vài giây rồi khẽ cười:

"Việc trao đổi giữa chúng ta không nên thông qua bưu điện, cũng không nên sử dụng thư từ bình thường, bởi làm vậy là rất không an toàn. Tôi dạy cho cậu một nghi thức ma pháp khá là đơn giản, có thể triệu hồi một loại linh độc đáo của riêng tôi. Cậu lấy bức thư đã viết xong giao cho nó, nó sẽ mang về cho tôi một cách chính xác. Tuy tốc độ không bằng điện tín, nhưng nhanh hơn tàu hơi nước. Cậu gửi từ buổi trưa, tối ở Backlund là tôi đã nhận được rồi."

Klein nghe chăm chú, gật đầu nói: "Đó đúng là một nghi thức ma pháp khá thực dụng."

Daly khẽ cười nói:

"Đặc điểm của loại nghi thức ma pháp này là cầu khẩn tới chính bản thân mình, rút năng lượng ra từ trong linh tính của mình, không cần thông qua thần linh nên khá là kín đáo, chẳng qua uy lực sẽ không được lớn cho lắm."

... Đầu tiên cậu phải lựa chọn thảo dược và tinh dầu thuộc lĩnh vực tương ứng, điều này không khác gì với nghi thức ma pháp bình thường khác, nhưng chỉ cần ngọn nến tượng trưng cho chính mình... Tiếp theo chính là phần chú ngữ. Phần này có ba đoạn, đoạn thứ nhất là "Tôi", dùng tiếng Hermes cổ, tiếng Người Khổng Lồ, Rồng Khổng Lồ hoặc Tinh Linh khẽ gọi "tôi". Đoạn thứ hai là "tôi nhân danh tôi triệu hồi", có thể đổi sang dùng tiếng Hermes. Đoạn thứ ba chính là miêu tả chi tiết về vật phẩm triệu hồi. Ví dụ như cho lần cậu chuẩn bị sử dụng đến này: Hồi linh quần quanh

trong hư vọng, sinh vật thượng giới được người sử dụng, người đưa tin của riêng mình Daly Simone."

Thượng giới? Trong lĩnh vực thần bí học, từ đó chỉ về Linh giới... Klein vừa ghi nhớ vừa phân tích quy trình của nghi thức này.

Về mặt này thì hẳn tạm được coi là một chuyên gia.

... Lợi ích của nghi thức ma pháp này là bỏ qua thần linh, chỉ sử dụng sức mạnh bản thân nên không bị hạn chế bởi lĩnh vực của thần linh tương ứng, nhận được hiệu quả pháp thuật khá đa dạng. Vấn đề ở chỗ là nó dựa vào thực lực của bản thân, yếu thì sẽ yếu mãi, còn mạnh thì sẽ mạnh... Klein cảm thấy mình lại nắm được một tri thức mới, đây là điều thần bí học mà danh sách của hắn không bao giờ có thể đọc được.

Daly lặp lại câu miêu tả mấy lần, rồi trịnh trọng nhấn mạnh: "Nhớ lấy, đừng có tùy ý sửa lời miêu tả về vật triệu hồi, như vậy sẽ rất dễ đưa tới quái vật đáng sợ."

"Vâng." Klein thành thật gật đầu.

Cùng lúc đó, hắn chợt nghĩ tới một việc: Nếu sửa lời miêu tả vật triệu hồi thành "Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, chúa tể thần bí trên màn sương xám, vị vua Hắc Hoàng chấp chưởng vận may" thì sẽ triệu hồi được cái gì? Liệu sẽ có hiệu quả hay là sương mù xám đột nhiên giáng xuống, hoặc cần mình phải lên không gian thần bí kia đáp lại?

Liệu điều này có thể giúp ta sử dụng nhiều sức mạnh bên trên sương mù xám kia không? Liệu có dẫn tới phản ứng dây chuyền đáng sợ nào không?

Vì vừa mới tìm đường chết thành công với Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị, Klein vẫn còn nghĩ mà sợ, cuối cùng tuân theo ý muốn nên hắn định lên

trên sương mù xám xem bói thể nào rồi mới quyết định là có thử hay không.

Hắn ngẫm nghĩ, cảm thấy khá hứng thú:

"Daly, nếu tuân thủ đúng theo phương pháp đóng vai, từ danh sách 8 lên danh sách 7 sẽ mất bao lâu, và từ danh sách 7 lên danh sách 6 lại tốn bao nhiêu thời gian?"

"Dựa theo tư liệu mà tôi từng đọc, từ danh sách 8 lên danh sách 7 có thể mất từ ba tháng tới hai năm, điều này được quyết định bởi việc trong quá trình đóng vai đó liệu cậu có thể lĩnh ngộ tinh thần trung tâm và quy tắc tương ứng nhanh hay không. Danh sách 7 lên danh sách 6 cần nửa năm tới ba năm, danh sách 6 lên danh sách 5 thì cũng chừng đó, còn danh sách 5 lên danh sách 4 thì từ ba tới hai mươi năm..." Daly miêu tả sơ qua.

Klein bỗng cười nói: "Nên Daly này, cô đã lên danh sách 6 rồi à?"

Hắn từng nghe Dunn nhắc tới là Daly mất một năm để từ danh sách 9 Người Nhật Xác đến danh sách 8 Kẻ Đào Mộ, cũng mất thêm một năm để từ Kẻ Đào Mộ tăng lên danh sách 7 Người Thông Linh. Mà cô trở thành người phi phạm mới được năm năm, nói cách khác, Daly ở cấp bậc Người Thông Linh này đã được chừng ba năm rồi.

"Đúng vậy, đây cũng là nguyên nhân tôi được điều tới giáo khu Backlund." Khuôn mặt kỳ dị kia thản nhiên đáp: "Nghề nghiệp hiện tại của tôi là Bậc Thầy Tử Linh, chẳng qua tôi thích cái tên Người Thông Linh hơn. Được rồi, tên nhóc này mệt rồi, tôi phải đi đây. Trong tình hình như thế này, tôi sẽ không nói là mong nữ thần phù hộ cho cậu nữa."

"Chúc cô có một giấc mơ đẹp." Klein giơ tay ấn ngực, cúi người chào.

"Không, đêm nay không có giấc mơ đẹp rồi, tôi sắp phải chạy về Backlund, đây không phải trải nghiệm khiến người ta vui vẻ gì cho cam,

giống như phải ngủ với người mình không thích ấy..." Giọng của Daly càng lúc càng thấp, khuôn mặt không mắt không mũi kia chậm rãi rút vào trong bức tường, không để lại dấu vết nào.

Đèn khí gas lập tức sáng choang, màu xanh lục hoàn toàn biến mất.

Klein với linh thị được mở này giờ kinh ngạc nhìn sự biến hóa đó, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần.

"Người Thông Linh, không, Bạc Thầy Tử Linh thật lợi hại, lại có thể làm ra người đưa tin thuộc lĩnh vực thần bí... Không biết danh sách 7 và danh sách 6 của mình sẽ có điều gì đặc biệt..." Hăn lặng lẽ tự nói hai câu, nhanh chóng cởi bỏ bức tường linh tính rồi tắt đèn khí gas, yên lặng nằm trên chiếc giường trong bóng tối.

Hăn không định lên trên sương mù xám ngay đêm nay, đề phòng Daly đột nhiên quay lại rồi cho hăn một câu danh ngôn kinh điển của Dunn Smith: "Đúng rồi, tôi quên mất một chuyện."

Tới lúc đó, cho dù hăn có muốn giết người diệt khẩu cũng chẳng làm được!

...

Hôm sau, Klein tới công ty Bảo an Gai Đen sớm hăn ba phút.

"Chào buổi sáng, Klein, nhân viên văn chức mới đã tới rồi!" Roxanne cười sáng láng chào hăn.

Klein cảm thấy vui mừng thay cho cô ta từ tận đáy lòng mình: "Chúc mừng cô, Roxanne, nữ thần đã nghe được lời khẩn cầu của cô."

"Da tôi sắp trở lại trạng thái bình thường rồi!" Roxanne gật đầu, mắt tỏa sáng.

Hàn huyền hai câu, Klein đi tới vách ngăn, gõ cửa phòng làm việc của đội trưởng.

"Mời vào." Giọng nói dày và trầm của Dunn truyền ra.

Klein đẩy cửa bước vào, thấy đội trưởng ngồi thẳng người, khiến đôi mắt xám trở nên sâu thẳm, trông như thể đang chờ chuyện tồi tới cửa.

"Khụ." Hắc hắc giọng, cầm mũ và gập ngồi xuống: "Đội trưởng, tôi có việc muốn báo cáo."

"Việc gì?" Đôi tay Dunn đan vào nhau, anh trầm giọng hỏi.

P/s: Xin phép off tiếp 1 tuần.:(Bận quá

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 149: Lời Dẫn Dắt Rõ Ràng

Klein thấy Dunn Smith tỏ ra nghiêm túc đứng đắn như vậy, đột nhiên mỉm cười: "Đội trưởng, hôm qua tôi đã suy nghĩ rõ một chuyện."

"Chuyện gì?" Dunn lặp lại câu hỏi vừa rồi, hơi ngả người ra chiếc ghế dựa, buông lỏng đôi tay vốn đang đan vào nhau.

Klein nhớ tới những gì hắn đã chuẩn bị sẵn trong đầu từ trước rồi nói:

"Khi tổng kết những kinh nghiệm trước đây, tôi cho rằng bản thân tên của ma dược đã bao hàm trọn vẹn một loạt các quy tắc khiến chúng ta nắm bắt được ma dược, tránh bị ảnh hưởng bởi mặt trái của nó. Còn khi chúng ta tuân theo bộ quy tắc này làm việc, dường như sẽ trở thành người của nghề nghiệp tương ứng.

Tương tự, những quy tắc này có ý ngầm, không ai nói thẳng cho anh biết, chỉ có thể tổng kết từng chút một từ nghề nghiệp tương ứng, sau đó dựa theo hiệu quả khác nhau để chỉnh lý lại. Cho nên khi tôi trở thành một vị thầy bói chân chính của câu lạc bộ bói toán, có được quy tắc Thầy Bói dành riêng cho bản thân, những lời vô nghĩa và ảo giác quấy nhiễu tôi bấy lâu lập tức biến mất. Đây là chuyện mà tôi đã suy nghĩ khá tường tận."

Nói xong những lời này, Klein thầm thở hắt ra, ngoài không nói thẳng phương pháp đóng vai, những gì nên nói thì hắn đã nói cả rồi.

Ôi, chỉ mong lúc giáo hội phái người tới hỏi, đội trưởng đừng nói rằng mình đã có ý tưởng rõ nét như vậy, không thì sẽ khiến mình càng bị chú ý hơn... Lại thêm chuyện đường tắt Thầy Bói và nhân tố gia tộc Antigenous,

đến lúc đó có lẽ rắc rối sẽ không hề nhỏ... Có điều đội trưởng là người từng trải, có kinh nghiệm phong phú và khá là thông minh, một khi hiểu ra phương pháp đóng vai, anh ta chắc chắn sẽ phát hiện giáo hội giấu diếm về điều này, sẽ biết nên nói cái gì và không nên nói điều gì... Klein mãi mê suy nghĩ, đầu óc hơi rối.

Nhưng hẳn nhanh chóng hạ quyết tâm, lập ra kế hoạch sẵn:

Nếu đến thế này rồi mà đội trưởng còn chưa hiểu ra phương pháp đóng vai, hoặc là không phát hiện việc giáo hội che giấu phương pháp này, như vậy trước khi trình đơn xin đặc biệt mình phải đánh thức anh ta mới được!

Ừm, đến lúc đó phải thử xem ý anh ta như nào...

Dunn yên lặng nghe Klein miêu tả, đôi mắt màu xám lại càng trở nên sâu thẳm hơn.

Anh ta im lặng chừng mười mấy giây, rồi giơ tay khẽ gãi cằm, sau đó cầm tẩu thuốc lên ngửi một hơi.

Ngủi xong, anh ta dường như quên mất quy định của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, tiện tay móc bao diêm ra.

Làn khói màu xanh trắng chậm chậm bay lên, Dunn khép hờ đôi mắt như đang thưởng thức mùi thuốc lá.

Một lúc sau anh ta mới mở mắt ra, cười nói với Klein: "Xin lỗi, quên mất là cậu không hút thuốc."

"Hút thuốc có hại cho sức khỏe." Klein nghiêm túc đáp lại.

Dunn cầm tẩu thuốc, suy nghĩ rồi nói: "Tôi dường như đã hiểu ra một số chuyện."

Không, đội trưởng, anh chẳng hiểu gì cả! Dù sao đừng có thường xuyên lượn lờ vào giấc mơ của tôi là được! Klein không hỏi lại, chỉ mỉm một nụ cười ôn hòa.

"Có lẽ, không lâu nữa cậu sẽ đề xuất đơn xin đặc biệt..." Dunn hít vào một hơi thật sâu mùi thuốc lá có xen lẫn mới mùi bạc hà, cảm khái một câu với giọng điệu như đang đùa giỡn.

Ngày mai có được không? Klein thầm nghĩ trong đầu, hắn lấy đồng hồ bỏ túi ra nhìn giờ giấc rồi nói: "Đội trưởng, tôi phải đi tìm Neil rồi, sắp bắt đầu khóa thần bí học ngày hôm nay."

"Ok." Dunn cầm tẩu thuốc, đôi mắt nhìn theo Klein tới khi hắn ra khỏi cửa.

Klein đóng cửa phòng làm việc của đội trưởng lại, tới cầu thang xuống lòng đất với tâm tình khá vui vẻ đi. Khi đi ngang qua văn phòng của nhân viên văn chức, hắn thấy bên trong có hai người lạ, một nam một nữ.

Nhân viên văn chức mới tới... Klein gật đầu như có suy nghĩ, cũng thầm bổ sung thêm một câu trong lòng: Chờ thêm hai ngày nữa, trong tuần này ta sẽ đệ trình đơn xin đặc biệt với đội trưởng. Sau đó thông qua một loạt các bài kiểm tra, mình sẽ trở thành danh sách 8 Tên Hề!

...

Trên con đường dưới lòng đất yên tĩnh và âm u, Klein rẽ về kho vũ khí, đẩy cánh cửa đang khép hờ ra.

"Ông bị sao vậy?" Hắn vừa thấy dáng vẻ của Neil thì giật nảy mình.

Lão Neil trông rõ uế oải, sắc mặt tái xanh, ngáp lấy ngáp để:

"Đạo này tôi bị táo bón, tối hôm qua thử một nghi thức ma pháp để giải quyết nó, kết quả cả đêm không ngủ được, cứ phải chạy tới nhà vệ sinh. Sau đó tôi suýt thì ngủ quên trên bồn cầu luôn."

Ừm, vấn đề táo bón đã được giải quyết... Thấy đó không phải là vấn đề lớn, Klein chợt muốn cười, nhưng hắt cố kiềm chế bản thân lại, hỏi han:

"Giờ ông đã thấy đỡ hơn chút nào chưa?"

Cùng lúc đó, hắt quan tâm gõ răng nanh vào nhau hai cái, dùng linh thị quan sát khí tràng sức khỏe của lão Neil.

Màu vàng của hệ tiêu hóa, màu cam của nơi bài tiết bài độc có vẻ tối đi và loang lổ, nhưng may là vẫn nằm trong phạm vi hợp lý... Klein thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Không sao rồi, tôi tìm Frye lấy liều thuốc ngừng tiêu chảy rồi." Neil ngáp một cái trông giống hệt như người nghiện: "Hôm nay khóa thần bí học là tự học, dù sao cũng chỉ còn nội dung của hai ba ngày cuối thôi."

"Vâng." Klein khách khí nói: "Hay là tôi ở đây trông kho vũ khí, tự học khóa thần bí học này, còn ông về phòng nghỉ đánh một giấc ngủ bù nhé?"

Neil lập tức ngồi thẳng dậy, trả lời với ánh mắt sáng rực: "Cậu Moretti ạ, cậu đúng là người có lương tâm trong Kẻ Gác Đêm này, chỉ sau Frye thôi. Vậy tôi giao kho vũ khí cho cậu nhé!"

Ông ta cầm lấy chìa khóa trên đùi, lao ra khỏi kho vũ khí hệt như một cơn gió lốc, để lại mình Klein ngơ ngác ra đó.

...

Lúc sáng, công ty Bảo an Gai Đen nhận thêm một vụ làm ăn, đó là hộ tống một vị thương gia tới bến tàu giao dịch với người ta. Leonard và Cornley thoả mái hoàn thành vụ này, kiếm thêm một khoản thu nhập tăng thêm không ít, khiến Klein có chút hâm mộ.

Mà hắn vẫn từng bước xâm nhập vào lĩnh vực thần bí, luyện tập bắn súng, bị thầy Gavin, người không rõ bị cái gì kích thích mà phát điên "tra tấn".

Phù phù... Klein há to miệng thở phì phò, nghỉ ngơi một lúc lâu mới khôi phục được năng lực đi tắm táp thay đồ.

Sau khi ra khỏi nhà Gavin, hắn tiếp tục bỏ 2 saule thuê một cỗ xe ngựa đi qua mười ngôi nhà có ống khói đỏ còn lại.

Khi ống khói màu đỏ sậm rời xa khỏi tầm mắt hắn, vẻ mặt Klein trở nên rất nặng nề.

"Ngôi nhà có ống khói đỏ mà ta bói toán được không nằm trong danh sách những nhà vừa thay khách thuê... Như vậy thì chuyện rắc rối rồi, 1.670 căn nhà, không biết lúc nào mới tra xong... Ôi, chuyện này lại chẳng thể nhờ người khác giúp đỡ, dù sao chỉ khi mình gặp mục tiêu thì mới có cảm giác quen thuộc về linh tính... Không được nhụt chí, không được từ bỏ, chỉ cần rảnh là đi tra xét, tranh thủ tìm được mục tiêu trong ba tháng, à không, hai tháng thôi! Có khi ngày mai khi đi điều tra mình sẽ thấy mục tiêu thì sao? Ừm, về chỉnh lý tư liệu, căn cứ các khu vực xa gần rồi định ra con đường đi tra xét mỗi ngày!"

Klein cố vũ bản thân, đẩy lùi cảm xúc uể oải.

Sau khi có quyết định, hắn định bảo lái xe rẽ về phố Hoa Thủy Tiên, đột nhiên phát hiện chỗ này khá gần nơi ở của thầy Azcot.

"Trước khi đi du lịch thầy Azcot có viết thư nói cho mình rằng tuần này thầy ấy sẽ về, nhưng không nói cụ thể ngày nào. Nay vừa hay tiện đường mình cứ qua đó xem sao, để lại cho thầy một tờ giấy nhắn. Ừm, xe ngựa cho thuê 2 saule một giờ, bây giờ đã sắp hết thời gian, vậy thì ta chọn nhà thầy Azcot làm điểm cuối rồi đổi sang xe ngựa công cộng thôi..." Klein nhanh chóng quyết định.

Nơi này đương nhiên là tốt hơn hẳn phố Hoa Thủy Tiên, nhưng lại không bằng khu phố Holls. Phía trước nhà có thảm cỏ, đằng sau là vườn hoa nho nhỏ.

Ting! Ting! Ting!

Klein kéo dây thừng, làm rung chiếc chuông trong nhà.

Hắn chờ một lát thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên, sau đó thấy cửa được mở ra.

Thầy Azcot, người có khuôn mặt ôn hòa và làn da màu nâu, xuất hiện trước mắt Klein. Vì đang ở nhà nên ông chỉ mặc áo sơ mi màu trắng, gile màu nâu và quần dài cùng màu.

"Klein? Thầy đang định viết thư cho trò đây." Azcot nhiệt tình chào hỏi: "Tối qua thầy vừa về tới nhà."

Klein nhìn chăm chú vào nốt ruồi màu đen rất nhỏ bên dưới tai phải của thầy, nói: "Thầy ạ, em tìm được manh mối về quá khứ của thầy rồi."

"Thật sao?" Nét mặt Azcot trở nên kích động, đôi mắt vốn tang thương cũng đánh mất sự lãnh đạm vốn có.

"Chúng ta vào rồi nói." Klein liếc nhìn xung quanh.

Azcot nhanh chóng gạt đầu, đứng sang một bên để khách đi vào.

Ông khóa cửa lại, dẫn Klein vào một phòng khách, ngồi trên chiếc sofa mềm mại.

"Em đã phát hiện manh mối gì?" Ông vội vã hỏi.

Klein không nghĩ rằng hôm nay mình có thể gặp Azcot, bèn sắp xếp ngôn từ rồi đáp: "Gần đây em nhận được một ủy thác, tới pháo đài cổ bên ngoài thị trấn Ramde diệt trừ một oan hồn."

"Ramde..." Azcot lẩm bẩm cái tên này, khẽ nhíu mày.

Klein nhìn vẻ mặt của ông, nói với tốc độ chậm dần:

"Trong quá trình tiêu diệt oan hồn, bọn em phát hiện một chuyện, vì vậy đã vào thị trấn điều tra thêm... Có một người dân tuyên bố là có tranh chân dung của nam tước Ramde đệ Nhất, định chào hàng với em. Em tò mò quan sát bức tranh đó, phát hiện người trong tranh, ngoài kiểu tóc ra thì khuôn mặt rất giống thầy, ngay cả nốt ruồi đen bên dưới tai phải cũng ở cùng vị trí, cùng kích cỡ.

Qua tra hỏi, anh ta nói rằng bức tranh này là tác phẩm của bốn mươi năm trước, nhưng là được sao chép lại từ một bức chân dung cổ đã được chứng thực là đào ra từ pháo đài cổ bỏ hoang kia. Thầy biết đó, những người có năng lực độc đáo như bọn em có kỹ xảo phân biệt đâu là nói thật đâu là nói dối. Và kỹ xảo này nói cho em rằng người kia không hề nói dối."

Azcot đưa người ra trước lắng nghe, hai tay đan lại, hồi lâu không nói gì, vẫn giữ nguyên sự im lặng.

Qua tầm năm sáu phút, ông mới thở hắt ra: "Những gì em miêu tả không khiến thầy nhớ lại nhiều hơn. Có lẽ, có lẽ thầy phải tự mình đi xem pháo đài hoang kia mới được. Liệu em có thể dẫn thầy đi không?"

"Đây là vinh hạnh của em." Klein đáp khi đã chuẩn bị sẵn từ trước:
"Nhưng em phải về nhà một chuyến kéo anh trai với em gái lại lo."

"Không có vấn đề." Azcot đứng bật dậy.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 150: Phát Hiện Của Azcot

Số 2 phố Hoa Thủy Tiên, Klein gật đầu với Azcot, bước nhanh tới trước nhà, lấy chìa khóa mở cửa.

Melissa ở trong nghe thấy tiếng ổ khóa vang lên thì vội vàng chạy từ bếp ra phòng khách.

Thấy Klein, con bé nói với đôi mắt ngời sáng:

"Em đã mua đồ ăn ngon sẵn rồi, có thịt gà, khoai tây, cà rốt, cá, củ cải và đậu phụ, em còn mua một lon mật nữa."

Em gái à, thi thoảng em cũng thích ứng với sự xa xỉ ngẫu nhiên rồi chẳng? Klein khẽ cười một tiếng: "Hôm nay cho em chuẩn bị bữa tối, không cần phải để phần anh đâu, anh có việc phải ra ngoài, có lẽ rạng sáng mới về được. Ủm, giúp thầy Azcot một chuyện, thầy giáo khoa Lịch sử của đại học Hoy ấy."

Trong lúc nói chuyện, hắn quay người chỉ vào xe ngựa đang chờ ngoài cửa.

Melissa mấp máy môi, cuối cùng chỉ thốt được một từ: "Vâng."

Klein chào em gái, ra khỏi nhà, lên chiếc xe ngựa thầy Azcot thuê, đi mất bốn mươi phút mới tới thị trấn Ramde.

Lúc này đã gần chín giờ, trời tối om một mảnh. Chỉ nương vào ánh sáng mặt trăng đỏ thi thoảng chiếu qua tầng mây cùng với những ngôi sao

lít nhít trên bầu trời chiếu lên những đoạn đường không có đèn khí gas soi rọi.

Klein dẫn lái xe chờ trong thị trấn xong thì dẫn Azcot đi lên con đường dẫn tới pháo đài cổ bị bỏ hoang.

Trong lúc đi, hắn phát hiện là Azcot đi càng lúc càng nhanh, khiến hắn phải chạy theo mới đuổi kịp. Đến cuối thì Azcot lại trở thành người dẫn đường.

Klein vốn định nói gì đó, nhưng nhìn khuôn mặt trầm lặng với đôi môi mím chặt của ông, hắn sáng suốt nuốt những lời định nói lại.

Với tốc độ này, hai người đi không bao lâu đã tới trước tòa pháo đài cổ bị bỏ hoang.

Nó gần như đã sắp biến thành đồng đồ nát duỗi mình ra bốn phía trong bóng tối, khoe khoang phần đỉnh nhọn với bầu trời cao, thê lương, hoang vắng, âm u và tối tăm.

Azcot ngược mắt nhìn tòa pháo đài cổ này, bước chân dần chậm lại.

Ông đứng lại nơi đó, ánh mắt lúc thì sâu thẳm, khi lại mơ màng, dường như đang vẩn vơ giữa cảnh mơ và thực tại.

Đột nhiên ông đau đớn khê kêu một tiếng, giơ tay bóp lấy trán, khuôn mặt méo mó trông rất dữ tợn.

"Thầy Azcot, thầy, thầy làm sao vậy?" Klein vừa mở linh thị vừa cẩn thận hỏi.

Từ lúc ngồi xe ngựa đi thuê quay về phố Hoa Thủy Tiên, hắn dùng động tác ngẫm nghĩ đồng xu nhanh chóng làm một phép bói toán để xem trước chuyển đi tới Ramde này có nguy hiểm gì không.

Nhưng hẳn tin bói toán không phải là vạn năng, nên lúc nào cũng đề phòng rằng mình giải mã sai lầm, hoặc là câu nói xem bói bị sai. Và lại Azcot là một nhân vật mang sắc thái rất thần bí, không ai biết quá khứ của ông ta như nào, không rõ khi bị kích thích thì ông ta sẽ có phản ứng gì. Cần thận, đề phòng và lo lắng đã trở thành cảm xúc bình thường của Klein.

Azcot không trả lời ngay, ông bước lên trước, vẻ mặt đau đớn, buông bàn tay đang bóp trán xuống rồi chỉ tới phía trước, nói với ngữ khí như đang nói mớ:

"Trong giấc mơ thầy từng thấy pháo đài cổ này. Khi đó nó vẫn còn nguyên vẹn, có tường bao chắc chắn, có đỉnh tháp cao ngất. Thầy nhớ nơi đó là chuồng ngựa, chỗ kia là giếng nước, bên kia là doanh trại binh lính, bên đó là một mảnh ruộng đất để gieo trồng khoai tây và khoai lang... Thầy nhớ chỗ đó có một sân tập, con của thầy, một cậu con trai, mới bảy tám tuổi đã thích kéo thanh kiếm bản rộng còn cao hơn cả nó chạy tới chạy lui, nói rằng mai sau nó muốn trở thành kỵ sĩ... Vợ thầy cứ phàn nàn là pháo đài này âm u quá, cô ấy thích ánh nắng mặt trời, thích cảm giác ấm áp..."

...

Klein đang nhìn kỹ màu sắc khí tràng của đối phương, nghe vậy thì da đầu run run, nhưng hẳn lại cảm thấy cảm động, dường như bản thân đang nghe một câu chuyện xưa thần quái.

Quả nhiên tòa thành cổ xưa này có liên quan tới thầy Azcot... Chẳng lẽ ông ấy chính là nam tước Ramde đệ Nhất, sinh vật siêu phàm đã sống một nghìn ba, một nghìn bốn trăm năm ư? Rốt cuộc thì ông ấy là người hay ác linh? Không đúng, nào có ác linh thoải mái đi lại dưới ánh mặt trời, lại còn thường tiếp xúc với Kẻ Gác Đêm... Klein không thể kiềm chế được suy nghĩ trong đầu, để mặc cho chúng va chạm nhau tạo ra càng nhiều ý nghĩ khác hơn.

Đúng lúc này, Azcot dừng lăm bẫm, bước vào cửa.

Ông đi thẳng vào bên trong, không cần Klein chỉ đường mà ông nhanh chóng tìm được cơ quan, mở cửa ngăm đi xuống tầng hầm.

Klein cầm chặt gậy batoong, đi sau đối phương hai bước men xuống theo cầu thang, lại tới nơi đặt quan tài kia.

Khác với những gì hắn được chứng kiến lúc trước, quan tài đã được đóng nắp lại, cảm giác ấm áp và tinh thuần đã tan sạch.

Quan tài được đóng lại... Hắn là Frye làm, đạo đức nghề nghiệp của Người Nhật Xác đây mà... Klein gật đầu, dùng linh thị nhìn thầy Azcot với màu sắc cảm xúc đầy hỗn loạn đi tới trước quan tài.

Azcot giơ tay đẩy nắp quan tài ra một khe hở.

Ông nhìn chăm chăm vào bộ xương không đầu bên trong, đột nhiên gào rú lên hết như đau đớn tột độ.

Bịch bịch bịch, Azcot nặng nề lùi ra sau mấy bước, trước khi Klein kịp phản ứng, ông lão đảo ngã xuống, dán vào vách tường rồi từ từ trượt xuống.

Ông giơ đôi tay lên che lấy mặt, cứ suy sụp ngồi đó, cảnh tượng xung quanh dường như càng thêm u ám.

Klein chạy tới hai bước, đang giơ tay ra đỡ nhưng lại rút về, không dám quấy rầy ông.

Đúng lúc này, linh cảm nói cho hắn biết rằng thầy Azcot lúc này rất là đáng sợ, đến mức khiến tầng hầm ngăm này lại càng âm u lạnh lẽo hơn.

Klein lặng lẽ chuyển bước tới gần cầu thang.

Hắn tin vào nhân phẩm của thầy Azcot, nhưng hắn sợ ông sẽ không kiểm soát được bản thân.

Trong nỗi bất an đó, hắn chờ đợi thêm vài phút nữa, rồi cuộc thấy Azcot buông tay ra, từ từ đứng lên.

Dường như thầy Azcot đã thay đổi... Đây là đáp án mà linh cảm đưa cho mình... Nhưng trong linh thị, màu sắc khí tràng của ông ấy không thay đổi rõ rệt, cảm xúc vẫn là trĩu nặng, mất mát và đau đớn như ban nãy... Klein nhanh chóng phán đoán, cảm thấy thầy Azcot lại càng trở nên sâu lắng và uy nghiêm hơn.

"Thầy nhớ tới một chuyện, nhưng chỉ là một phần nhỏ của nó." Azcot nói với giọng điệu không chút cảm xúc.

Ngay sau đó ông nhìn quanh một lượt: "Ở chỗ này thầy nhận ra thứ sức mạnh khiến vận mệnh của em không hài hòa."

"Dạ?" Klein sửng sốt, sau đó vui mừng hỏi lại: "Có thể truy ngược tới nguồn gốc của nó không?"

Kẻ sau màn trong căn nhà có ống khói đỏ kia ngoài âm thầm tạo ra các sự trùng hợp thì còn tới pháo đài Ramde cổ kính này lấy đầu của kỵ sĩ mặc áo giáp đen sì toàn thân này sao?

Rốt cuộc là hắn ta định làm gì? Mục đích thật sự của hắn là gì?

"Đã quá lâu rồi, nhưng thầy sẽ thử một lần xem sao." Giọng nói trầm của Azcot như ẩn chứa một ngọn núi lửa đang chực phun trào.

"Thử như nào ạ?" Klein tò mò hỏi.

Azcot đi tới trước quan tài kia, nhìn vào bộ xương bên trong: "Kẻ đó đã lấy đầu lâu của con trai thầy, thầy định dựa vào mối liên hệ huyết thống

để tìm hân ta."

Con trai thầy? Thầy Azcot, thầy khẳng định kỳ sĩ áo giáp đen kia chính là con của thầy à? Thầy đúng là người cổ mà... Chẳng lẽ thật sự cứ một khoảng thời gian là lại mất trí nhớ một lần? Đây là cái giá phải trả để đạt được sinh mệnh dài lâu? Klein thầm hít vào một hơi, có ảo giác là mình đang tiếp xúc với sinh vật thần thoại.

Lúc này, Azcot chìa tay phải ra, đột nhiên dùng móng tay sắc bén của ngón tay cắt vỡ ngón trỏ.

Một giọt máu đỏ tươi rơi xuống, thấm ướt xương trắng.

Nó nhanh chóng xâm nhập khiến cả bộ xương đều đỏ như máu theo.

Oa oa oa! Klein đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc, cảm giác như có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình từ sau lưng.

Hắn đột ngột rút súng ra nhắm về phía sau, rồi mới từ từ quay người lại, nhưng nơi tầm mắt nhìn tới thì lại trống rỗng, chẳng hề có thứ gì tồn tại cả.

Ngay cả cầu thang đi xuống nơi đây cũng không còn nữa!

Oa! Oa!

Từng tiếng trẻ con khóc chui vào trong tai Klein, hắn quay lại nhìn về phía quan tài, ngạc nhiên thấy nơi đó có những khuôn mặt cái gì méo mó cái thì vô hình bốc lên xen lẫn với sương đen, biến thành một cánh cửa kỳ lạ.

Kẹt!

Cánh cửa hư ảo đó mở ra, những cánh tay trắng bệch chen nhau thò ra. Nhưng tới trước mặt Azcot, chúng nó lại bốc hơi thành sương đen.

Xuyên qua kẽ hở của cánh cửa đó, Klein nhìn thấy một cái đầu lâu trắng bị vút ở dưới tàng cây màu nâu sậm, hóa thành bụi bay theo làn gió hư thối.

Cong!

Vô số cánh tay trắng bệch bị cánh cửa đột nhiên khép lại kia làm đứt, rào rào rơi xuống đất.

Lúc này, Klein nghe thấy một tiếng thở dài thườn thượt, đó là tiếng thở dài đến từ thầy Azcot, dường như xuyên qua rất nhiều lịch sử.

Theo tiếng thở dài đó, sương đen vụt biến mất, tiếng trẻ con khóc im bật, mọi thứ trở lại nguyên trạng, chỉ là không khí lạnh lẽo đi không ít.

Klein cắn chặt răng, rùng mình một cái. Hắn nhìn quan tài, thấy bộ xương đỏ sậm kia đã biến về màu trắng, một màu trắng trong suốt.

"Xin lỗi, thầy không tìm được kẻ đó..." Azcot đưa lưng về phía Klein chột trâm giọng lên tiếng.

Cùng lúc đó ông tự mình đóng lại quan tài.

"Không tìm được là bình thường, tìm thấy mới là đáng vui mừng." Klein an ủi ông ta một câu.

Dù sao về chuyện này, tôi cũng thất vọng nhiều lắm rồi... Hắn yên lặng bổ sung một câu như vậy trong lòng.

Azcot lại nhìn quan tài trước mặt rồi chậm chậm quay người lại: "Thầy sẽ tiếp tục điều tra, mong sẽ được em giúp."

"Không có vấn đề, đây đúng là chuyện em muốn làm." Klein kìm nén cơn xúc động muốn nói luôn về ống khói đỏ cho Azcot.

Bởi hắn có nói cũng vô dụng, chỉ có thể dựa vào chính bản thân hắn mới có thể xác nhận được mục tiêu.

Nhưng dù sao chuyện này cũng đã giải quyết vấn đề khó khăn kia của hắn, đó là sau khi tìm được ngôi nhà có ống khói đỏ thì nên dẫn Kẻ Gác Đêm vào chuyện này như thế nào. Hắn căn bản không tin dựa vào một mình hắn có thể xử lý được kẻ đứng sau màn đáng sợ và thần bí kia.

Mà bây giờ hắn có thể nhờ thầy Azcot trợ giúp!

Azcot há miệng, cuối cùng chẳng nói gì, chỉ thở dài rồi im lặng đi tới cầu thang.

Ra khỏi tầng hầm, đóng cửa ngấm lại, hai người đi dọc theo con đường mọc đầy cỏ dại và bụi gai ra ngoài pháo đài hoang, không ai nói câu nào.

Trong bóng đêm đen sì, Azcot đột nhiên lên tiếng: "Chờ khi chuyện này được giải quyết, thầy sẽ nghỉ việc rời khỏi Tingen, đi truy tìm quá khứ mà thầy đã đánh mất."

"Thầy có biết rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì không?" Klein khó nén được tò mò.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 151: Lời Thịnh Cầu Của Klein

Tiếng cú đêm hót kèm tiếng côn trùng kêu vang vọng quanh con đường đi từ pháo đài bỏ hoang tới thị trấn kia, Azcot nhìn phía trước, im lặng vài giây rồi đáp:

"Tuy vẫn chưa thể khẳng định trăm phần trăm, nhưng thầy đã có ý tưởng nhất định. Có lẽ, thầy là người đã sống được rất lâu rồi."

Thầy Azcot ạ, kỳ thật thầy còn phải thận trọng suy xét xem liệu mình có còn nằm trong cái phạm trù "người" này nữa không... Klein thầm đáp lại một câu như vậy, nhưng hắn không dám nói ra thành lời.

Trong đêm khuya yên tĩnh giữa vùng đồng không mông quạnh này luôn khiến người ta trở nên yếu ớt...

"Hắn là thầy đã trả một cái giá nào đó mới nhận được sinh mệnh lâu dài, sống từ thời kỳ thứ tư tới tận bây giờ, hết như một u linh du dương khắp các lục địa..." Giọng Azcot trầm trầm hết như đang đè nén cảm xúc trong lòng: "Thầy không nhớ rõ quá khứ, quên đi người và chuyện mà thầy đã thề là phải khắc ghi..."

Klein lấy gậy đẩy cỏ dại phía trước ra, như có suy nghĩ lên tiếng: "Thầy Azcot, em có một suy đoán về tình huống của thầy."

"Suy đoán gì?" Azcot quay sang liếc nhìn người đồng hành.

"Em cho rằng việc mất ký ức của thầy là vòng lặp, có lẽ cứ mỗi vài thập niên thầy sẽ chết một lần, đánh mất toàn bộ ký ức lúc trước, trong

khoảng thời gian nhất định tiếp theo thầy sẽ tỉnh lại từ giấc ngủ hắc ám, bắt đầu một cuộc đời mới. Chỉ như vậy mới giải thích được những cảnh mơ khác nhau của thầy, bởi đó là những chuyện mà thầy gặp được trong các cuộc đời khác biệt kia." Klein chậm rãi nói ra suy đoán của mình.

Azcot bỗng đi chậm lại như thể bị bóng tối níu vạt áo lại, ông nặng nề nhìn phía trước, một lúc sau mới nói:

"Việc này khớp với một phần trí nhớ được đánh thức khi bị kích thích ban nãy."

Bị kích thích ban nãy đánh thức một phần trí nhớ? Một ý nghĩ nảy lên trong đầu Klein, hần bật thốt:

"Thầy Azcot, có lẽ thầy không cần rời khỏi Tingen để tìm kiếm quá khứ, thầy sẽ từ từ nhớ lại thôi!"

"Vì sao?" Azcot kinh ngạc quay sang.

Klein khẽ mỉm cười: "Trí nhớ của thầy không hề mất đi hoàn toàn, một phần được đánh thức do bị kích thích ngày hôm nay đã chứng minh điều đó. Ngoài ra, thầy còn nhớ lúc thầy tỉnh lại ở Backlund rồi phát hiện mình quên mất quá khứ không?"

Azcot trịnh trọng gật đầu, đáp: "Đây là một cơn ác mộng vẫn khiến thầy bối rối bao lâu nay."

Klein chọc cây gậy batoong mạ bạc xuống đất, giải thích chi tiết:

"Trước hôm nay, em cũng không biết chuyện này có vấn đề gì, nhưng kết hợp với những gì thầy miêu tả và suy đoán của bản thân thì nó có vẻ kỳ quái rồi. Khi thầy mơ màng tỉnh lại từ trong giấc mộng nhưng lại có giấy tờ cho thân phận mới và đủ tiền bạc tiêu dùng, và cách thức xuất hiện mà

không khiến người ta sợ hãi... Mọi việc đầy như thế đã được sắp xếp sẵn từ trước, khiến thầy có thể nhanh chóng dung nhập vào xã hội."

"Như vậy ai là người đã sắp xếp những chuyện này?"

"Đáp án chỉ có một, đó chính là thầy của quá khứ. Thầy của quá khứ khôi phục trí nhớ, biết là sắp nghênh đón một cuộc đời mới nên đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, cố gắng không để người ta nghi ngờ."

Azcot ngừng lại, ngẫm nhìn những đóm sáng thừa thớt trong thị trấn nhỏ kia, lại im lặng khá lâu.

"Có lẽ người "cha mẹ" mà thầy luôn tìm kiếm chính là bản thân thầy của quá khứ..." Ông thở dài một hơi, ngẫm thừa nhận những suy đoán của Klein rất có tính thuyết phục.

"Cho nên thầy không cần phải làm gì cả, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là sẽ từ từ phục hồi trí nhớ thôi." Klein đưa ra kết luận an ủi đối phương.

Azcot vô thức vung gậy batoong trong tay, sau đó toàn thân như hóa thành một bức tượng điêu khắc nên từ đá cẩm thạch.

Một lúc lâu sau, ông mới đáp lại với ánh mắt sâu xa:

"Có lẽ, khi cuộc đời cũ đi tới khúc cuối thì thầy mới có thể khôi phục toàn bộ trí nhớ. Thầy không muốn phải chờ lâu như vậy, thầy muốn có đủ thời gian để hiểu rõ và đồng thời cũng thoát khỏi số mệnh này, cho nên thầy phải chủ động đi tìm quá khứ, kích thích bản thân từng chút một, hoàn thành cái thức tỉnh mà em đoán từ trước. Còn chờ đợi thì chỉ khiến thầy lặp lại vòng tuần hoàn trước đây."

"Đây đúng là sự lựa chọn đáng chờ mong nhất." Klein không khuyên giải đối phương nữa, bèn nói: "Thưa thầy, khi giúp nhau tìm ra kẻ đã khiến

vận mệnh của em không hài hòa và cũng lấy đi đầu của con trai thầy, liệu em có thể nhờ thầy giúp một việc nhỏ bé không đáng kể không?"

Azcot khẽ gật đầu nói: "Em muốn thầy giúp gì?"

Klein sắp xếp từ ngữ: "Em hy vọng tuần sau hoặc tuần sau nữa thầy sẽ đến các thị trấn nhỏ xung quanh Tingen, tốt nhất là những thị trấn mà ngồi xe ngựa đến đó mất từ hai tiếng đồng hồ trở lên, dưới năm tiếng trở xuống, tạo ra vài sự kiện ma ám không làm hại người khác. Ủm, em thấy cách thầy căn cứ huyết thống để truy ngược về tên tội phạm, hẳn là thầy khá am hiểu một số thứ liên quan tới lĩnh vực tử linh."

"Không thành vấn đề." Azcot đồng ý không chút do dự, còn không thèm hỏi tại sao hẳn lại muốn làm như vậy.

Cùng lúc đó, ông cũng thừa nhận suy đoán của Klein về năng lực của mình.

"Cảm ơn thầy, chuyện này rất quan trọng với em. À, mục tiêu của sự kiện linh dị mà thầy chọn chỉ có thể là tín đồ của nữ thần Đêm Tối, còn nữa, thầy nhớ đừng để lại đầu mỗi gì." Klein lại dặn thêm một câu.

Chỉ như vậy chuyện này mới được chuyển cho tiểu đội Kẻ Gác Đêm của thành phố Tingen, chỉ như vậy hẳn mới có thể gia nhập đội làm nhiệm vụ, cũng đề nghị sử dụng vật phong ấn "3 - 0782", và chỉ có như vậy thì hẳn mới có thể nhân lúc luân phiên trông coi đánh cắp sức mạnh thần huyết trong vật phong ấn, cũng chính là Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị, để tạo ra bùa chú Viêm Dương.

Đây là món đồ mạnh nhất mà hẳn có thể lấy được ngay lúc này.

Khi tên hung thủ sau màn sống trong căn nhà có ống khói đỏ còn chưa rời khỏi Tingen, với tiền đề bản thân hẳn đang không ngừng điều tra, Klein bắt buộc phải cố gắng bằng mọi cách để trở nên mạnh hơn!

Ừm, dựa theo tri thức mà ta có được thì chỉ đánh cắp một chút sức mạnh sẽ không khiến "3 - 0782" bị hư hại gì, cùng lắm là khiến số năm mà hiệu quả tinh lọc của nó có thể duy trì bị giảm xuống một chút... Ta làm vậy là vì sự yên bình và ổn định của thành phố Tingen! Klein tự biện giải như vậy cho bản thân.

Azcot không thêm để ý tới mục đích của Klein, ông vẫn gật đầu đáp:

"Thầy sẽ báo cho em biết tên và thời gian đại khái và tên của thị trấn để em chuẩn bị sẵn trước."

Phù... Klein thở phào một hơi, cảm thấy chuyển đi tới thị trấn Ramde này quả nhiên là không hề uổng công: Ừm, mặc dù chỉ lột bỏ được tầng vải bao ngoài cùng của những tầng lớp thần bí đang bao trùm lên thầy Azcot, còn rất nhiều thứ vẫn chưa biết được, nhưng chí ít hẳn nhận được tình hữu nghị với thầy ấy, tìm được một đồng minh đáng tin cậy để đối phó với tên hung thủ kia!

...

Mười một giờ rưỡi đêm, Klein vừa mệt vừa buồn ngủ lại vừa đói quay về ngôi nhà số 2 phố Hoa Thủy Tiên.

"Thầy lại chẳng mời mình đi ăn tối gì cả... Ôi, với tình hình hiện tại thì thầy ấy nào có lòng dạ ăn uống gì chứ..." Klein vừa lặng lẽ nói thầm vừa lấy chìa mở cửa ra.

Nhà cửa không hề tối om như hắc tường, một chiếc đèn khí gas thanh lịch lẳng lẳng tỏa ra ánh sáng làm cho cả căn phòng khách ấm áp và sáng ngời, phủ thêm một lớp "áo khoác" lên Benson đang ngồi một mình trên ghế sofa.

Thấy cửa nhà mở ra, Benson đang đọc sách, định lên tiếng thì chợt ngáp một cái, không thể không giơ tay lên che miệng lại.

Klein đóng cửa, cười nói một câu như tùy ý nói ra: "Em với thầy Azcot đi thị trấn Ramde, nơi đó có một tòa pháo đài cổ bỏ hoang khá lâu đời."

Benson nhất thời giật mình, cười nói: "Đêm tối không trăng, pháo đài cổ bỏ hoang cả nghìn năm, cảnh tượng xung quanh lạnh lẽo u tối, mà đội khảo cổ lại chỉ có hai người, chuẩn cho phần mở đầu của truyện kinh dị mà."

Mọi việc xảy ra đêm nay thật đúng là giống như chuyện kinh dị.... Klein nhớ tới cánh cửa do thầy Azcot tạo ra, nhớ tới tiếng trẻ con khóc, chợt cảm thấy hơi sợ: "Quả thật lúc đó em có cảm giác như vậy."

Benson lại ngáp một cái nữa, bèn gấp sách lại, nói: "Anh phải đi ngủ đây, từ lúc bắt đầu học ngữ pháp và văn học cổ, anh cảm thấy giấc ngủ của mình trở nên tốt hơn hẳn."

Klein thầm cười một tiếng, chợt nhớ tới chuyện "Chính Nghĩa" từng nói, bèn hạ nhỏ giọng báo: "Benson, anh cũng biết rồi đó, công ty của em có chút quan hệ với sở cảnh sát quận Akhova. Dạo gần đây em nghe nói bên phía Backlund có truyền tới một lời đồn là vua, thủ tướng, các bộ trưởng và nghị sĩ đều đang rất bức bối với chính phủ làm việc không hiệu quả hiện giờ, đang định tiến hành cải cách, dùng cuộc thi công khai để lựa chọn người tài giỏi đảm nhận các vị trí công việc cụ thể, giống thi vào đại học vậy."

Benson ngơ ngác, sau đó mắt tỏa sáng hỏi ngược lại: "Cuộc thi công khai?"

"Vâng, chỉ cần thi đỗ là anh có thể trở thành nhân viên tạm thời xử lý các sự vụ cụ thể cho chính phủ. Theo suy đoán của em, ừm, em đoán là, cuộc thi này sẽ noi theo thi vào đại học, sẽ thi về ngữ pháp, văn học cổ, toán học và năng lực logic với những kiến thức cơ bản về pháp luật..."

Klein tranh thủ nói ra cách nghĩ của mình, cuối cùng hăn chốt lại một câu: "Anh ạ, chuyện này bắt buộc phải giữ bí mật, hơn nữa cũng không nên ôm hy vọng quá lớn. Ai biết liệu có có được thưởng viện và hạ viện thông qua không."

"Anh nhớ rồi, anh biết là anh chỉ cần cố gắng học tập là được." Benson cười thật tươi, tiếp lời: "Mặc kệ là có chuyện này hay không, anh đều sẽ cố gắng học tập để tranh thủ thời gian thoát khỏi tình cảnh trước mắt, tìm được công việc tốt hơn. Học tập là điểm khác biệt lớn nhất giữa con người và khỉ đầu chó."

Ồ không, nghiên cứu khoa học cho thấy rằng chỉ số thông minh của khỉ đầu chó là không thấp, chúng còn có năng lực học tập cơ... Klein lặng lẽ giễu một câu, rồi dỗi mắt nhìn Benson đi lên tầng.

Sau đó, hăn sờ phần bụng đã đói meo, cất bước đi tới phòng bếp.

Lục được phần đồ ăn thừa buổi tối và phần thịt gà mà Melissa cố ý để lại, Klein hoàn toàn thả lỏng tâm tình chuẩn bị hưởng dụng "bữa tối".

Lúc này ngoài kia yên tĩnh không còn âm thanh gì, đêm đã khuya, hầu hết mọi người đều đã đi vào giấc ngủ. Quanh đó chỉ có hăn đang hít thở bầu không khí mát mẻ xen lẫn mùi hỗn tạp tạo ra tiếng phì phì.

Mọi thứ đều yên bình và an yên đến vậy.

...

Sau khi ăn uống no nê, rửa chén bát, tắm táp sạch sẽ, Klein trở lại phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

Hăn ngáp một cái, làm cho bản thân tỉnh táo lại rồi rút chiếc muống bạc nghi thức ra, dùng bức tường linh tính đóng kín cả căn phòng này lại.

Hắn định lên trên sương xám bói toán xem triệu hồi "Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này" thì có gặp nguy hiểm gì không!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 152: Thử Nghiệm Không Tệ

Màn sương mù màu xám trắng như thể mãi mãi không thay đổi chứa đầy những ngôi sao hư ảo đỏ sậm treo cao chỗ gần chỗ xa. Klein ngồi trong tòa cung điện to lớn hết như dành cho người khổng lồ, lẳng lặng nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt.

Vài giây sau, hắn thu tầm mắt lại, khiến một tấm giấy da dê hiện ra trước mặt, sau đó hắn cầm bút viết xuống đó nghi thức triệu hồi mà hắn đã thay đổi chú ngữ:

"Đốt một ngọn nến tượng trưng cho bản thân,

Dùng bức tường linh tính tạo ra môi trường thánh khiết,

Nhỏ những vật liệu như tinh dầu Trăng Tròn, sương tinh khiết cục La Mã, bột phấn hoa Thâm Miên. (Chú thích: Về bước này thì không cần quá chú trọng, bởi đây là triệu hồi chính mình)

Đọc chú ngữ dưới đây:

Tôi! (Tiếng Hermes cổ, tiếng Người Khổng Lồ, tiếng Rồng Khổng Lồ, tiếng Tinh Linh; bắt buộc phải nhỏ giọng)

Tôi lấy danh nghĩa của tôi triệu hồi (tiếng Hermes): Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, chúa tể thần bí trên màn sương xám, vị vua Hắc Hoàng chấp chương vận may."

...

Sau khi đọc lại ba lần thật kỹ, Klein viết câu nói xem bói xuống bên dưới: "Tiến hành nghi thức ở bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm."

Phù, hắc thờ hắt ra, đặt bút xuống rồi cởi sợi xích bạc đeo trên cổ tay, cầm bên tay trái.

Chờ khi con lắc thạch anh vàng lẳng lẳng lơ lửng bên trên tấm da dê, sắp chạm vào câu nói xem bói, hắc tập trung tinh thần, tiến vào trạng thái minh tưởng.

"Tiến hành nghi thức ở bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm."

"Tiến hành nghi thức ở bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm."

...

Sau bảy lần nhắm đọc, Klein mở đôi mắt gần như đen hết toàn bộ, thấy con lắc thạch anh vàng đang chuyển động ngược chiều kim đồng hồ.

Điều này có nghĩa là phủ định, là không gặp nguy hiểm!

"Có thể thử một lần." Klein vội vàng khiến những thứ hiện ra ban nãy biến mất, khiến linh tính bao trùm lấy bản thân rồi tưởng tượng cảm giác rơi xuống.

Sau khi trở lại phòng ngủ, vì đã dùng bức tường linh tính đóng kín căn phòng từ trước, Klein dọn dẹp luôn bàn học, đặt một cây nến có mùi bạc hà ở chính giữa bàn.

Hắc hắc tay phải khẽ vỗ lên trên bắc nến, dùng linh tính ma sát để đốt nó lên.

Trong ánh nến lay lắt, Klein nhỏ vào ngọn lửa kia tinh dầu, sương tinh khiết và bột thảo dược.

Một thứ mùi tinh mịn nhàn nhạt lập tức tràn ra, căn phòng lúc thì sáng lên, lúc lại tối xuống.

Klein lùi ra sau hai bước, nhìn ngọn nến tượng trưng cho bản thân, khẽ gọi với tiếng Người Không Lề:

"Tôi!"

Ngay sau đó, hắn đổi sang tiếng Hermes:

"Tôi lấy danh nghĩa của tôi triệu hồi: Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, chúa tể thần bí trên màn sương xám, vị vua Hắc Hoàng chấp chương vận may."

Hắn vừa dứt lời, lập tức cảm thấy ánh nến lay lắt mờ mờ và mùi hương nhàn nhạt xung quanh tạo ra một lốc xoáy điên cuồng hút lấy linh tính của bản thân.

"Hồi hoa Thâm Miên thuộc về mặt trăng đỏ, xin hãy truyền sức mạnh cho chú ngữ của ta..." Klein cố nhin nổi khó chịu khi linh tính bị rút đi, tiếp tục đọc hết chú ngữ.

Lúc này, hắn thấy ánh nến ngừng lay lắt, yên tĩnh đứng đó, và lại ánh sáng của nó còn nhiễm màu xám trắng, tỏa ra bốn phía với phạm vi chừng một bàn tay.

"Không triệu hồi được bất cứ thứ gì cả... À đúng rồi, có lẽ mình phải lên trên sương mù xám để hưởng ứng... Triệu hồi chính bản thân mình đúng là phiền phức thật..." Klein nắn bóp phần trán đang đau đớn vô cùng, lặng lẽ lẩm bẩm.

Hắn nghỉ chừng mười mấy giây, rồi mới đi ngược bốn bước lên trên sương mù xám, thấy chiếc ghế chủ nhân cao nhất trên chiếc bàn dài đang tỏa ra từng vòng ánh sáng.

Nó đến từ ký hiệu kỳ lạ do "con mắt không tròn" tượng trưng cho bí ẩn và "sợi dây gấp khúc" tượng trưng cho biến hóa tạo nên ở đằng sau chiếc ghế của hắn.

Klein chỉ làm ra động tác giơ tay chạm vào, bên tai lập tức vang lên tiếng chú ngữ "Tôi! Tôi lấy danh nghĩa của tôi triệu hồi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, chúa tể thần bí trên màn sương xám", và lại thấy linh tính ủa tới dung hợp vào các vòng sáng đang trào ra kia, hóa thành một cánh cửa hư ảo, chưa thành hình.

Cánh cửa này rung lắc như muốn mở ra, Klein lập tức có linh cảm, một ý niệm muốn mở nó ra rất mãnh liệt.

Gần như trong tích tắc, sương mù xám rộng lớn vô biên và cung điện to lớn như bị lôi kéo, tạo ra những gợn sóng gần như không thể nhận ra.

Những gợn sóng đó nối tiếp từng vòng một, rút tới cánh cửa hư ảo chưa thành hình kia.

Nhưng mặc kệ Klein có đẩy mạnh thế nào, vẫn không thể mở được cánh cửa lớn kia. Mọi động tĩnh cuối cùng lại quay về im lặng.

"Bởi vì cánh cửa triệu hồi vẫn chưa thành hình hoàn chỉnh?" Klein thu ý niệm lại, nhíu mày phân tích nguyên nhân thất bại.

Hắn thuận miệng gọi cánh cửa hư ảo kia là cánh cửa triệu hồi.

"Ừm, là do linh tính của mình chưa đủ nên không thể xây dựng hoàn chỉnh cánh cửa triệu hồi... Chờ khi mình thăng cấp lên danh sách 8, trở thành Tên Hề, vượt qua giai đoạn nguy hiểm lúc đầu là có thể thử lại một lần, có lẽ khi đó sẽ không thành vấn đề gì..." Klein khe khẽ gật đầu, hiểu sơ sơ là đã xảy ra chuyện gì.

Thí nghiệm lần này đã cho hẳn sự tự tin khá lớn và sự cố vũ mạnh mẽ, bởi vì đây là lần đầu tiên hẳn khiến không gian thần bí trên sương mù xám tạo ra phản ứng khác biệt sau sự kiện bói toán Mặt Trời Vĩnh Hằng lần đó.

"Rồi sẽ có một ngày mình sẽ biết rõ tất cả bí mật ở nơi này!" Klein hưng phấn tuyên bố, rồi khiến linh tính trùm bản thân rơi xuống sương mù xám vô ngần.

...

Trở lại phòng ngủ, Klein nhanh chóng dập tắt ngọn nến, kết thúc nghi thức, sau đó dọn dẹp bàn học và cởi bỏ bức tường linh tính.

Gió đột nhiên nổi lên, hẳn ngáp một cái, nằm vật ra giường, quần chặt chần rồi ngủ.

Trong giấc mơ mơ màng, vỡ thành từng mảnh nhỏ, Klein đột nhiên tỉnh táo. Hẳn phát hiện mình đang ngồi trong phòng khách, tay cầm tờ báo "Người thành thật thành phố Tingen".

... Chẳng lẽ đội trưởng lại tới nữa à? Hẳn sửng sốt, rồi vừa bực mình vừa buồn cười nhìn ra ngoài cửa sổ lồi.

Một tiếng kẹt vang lên, cửa mở ra, Dunn mặc áo gió dài qua đầu gối, cầm gậy và tàu thuốc chậm rãi đi vào.

Anh ta vẫn đội chiếc mũ phớt màu đen lúc trước, đôi mắt cũng vẫn sâu thẳm như trước.

Dunn đi vào phòng khách, ngồi trên chiếc ghế sofa đơn, nhàn nhã gác chân trái lên chân phải.

Anh ta đặt gậy xuống, bỏ mũ ra, rồi khẽ dựa ra sau, cứ lảng lạng như đang suy nghĩ gì đó mà nhìn Klein.

Đội trưởng, hôm nay anh định làm gì vậy... Klein mờ mịt không thôi.

Vì không để lộ là bản thân mình biết đây đang là giấc mơ, hắn vờ như không bị ảnh hưởng, tiếp tục đọc tờ báo trong tay.

Một phút, hai phút, năm phút... Hắn ngẩng đầu nhìn Dunn phía đối diện, thấy đội trưởng vẫn đang lẳng lẳng ngồi đó, nhìn mình như có suy nghĩ.

Năm phút, mười phút, mười lăm phút... Klein lật giở tờ báo mấy lần, khẽ liếc nhìn thấy Dunn vẫn đang lẳng lẳng nhìn mình với vẻ suy tư.

Đội trưởng, anh cứ như vậy làm tôi không thoải mái lắm đâu... Klein cảm thấy ngồi không yên, hắn gấp báo lại đặt sang một bên, mỉm cười gật đầu với Dunn rồi đi xuống phòng bếp lấy khăn lau, giả vờ lau bàn ăn và bàn trà.

Đội trưởng à, anh xem, giấc mơ của tôi đơn giản, bình thường và nhàm chán thế này cơ mà, có gì đáng để quan sát đâu, anh mau đi đi! Không thì anh biến thành hồn ma, tôi giả vờ bị sợ hãi để anh hoàn thành thành tựu của "ác mộng" đi! Hắn lặng lẽ cầu nguyện, nhưng khi ngẩng đầu lên lại nhìn thấy đôi mắt màu xám sẫm như đang suy tư của Dunn.

Trong cái nhìn im lặng và cố định này, Klein lau sạch đồ dùng trong nhà, quét tước gian phòng, mệt mỏi vô cùng trong giấc mơ của mình.

Mà điều khiến hắn nhọc lòng chính là Dunn Smith vẫn lẳng lẳng nhìn hắn như đang có suy nghĩ kia.

Chẳng biết làm việc được bao lâu, hắn rốt cuộc thấy đội trưởng đứng lên, cầm gậy, đội mũ rồi đi ra cửa.

Klein ngừng thở, dõi mắt nhìn Dunn rời khỏi nhà mình.

Hắn không tìm được giờ tay phải lên làm động tác tạm biệt.

Phù... Chờ khi mọi thứ bình thường trở lại, Klein thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Những gì ban nãy thật đúng là ác mộng! Hắn nghĩ, cảm thấy khóc không ra nước mắt.

...

Cửa hàng bách hóa Philip ở khu phía tây, Backlund là một cửa hàng sang chảnh nhất vương quốc Ruen, mở cửa cho những quý tộc và nhà giàu có tư cách hội viên.

Bên ngoài cửa cửa hàng này luôn có những cỗ xe ngựa xa hoa với những huy hiệu khác nhau đồ lặt. Nơi đây ngoài việc là thánh địa mua sắm ra, cũng vì sự hạn chế nghiêm ngặt của nhân viên nên đã trở thành nơi xã giao nổi tiếng.

Dưới sự ân cần tiếp đón của phục vụ, Audrey dẫn cô hầu gái Annie và chú chó lông vàng Susie đi xuống xe ngựa, bước vào trong.

Dọc đường đi, cô hay thấy những tiểu thư tử tước, bá tước phu nhân hoặc những thiếu nữ có cha mẹ là người có địa vị hiển hách.

Cô vẫn giữ vững tư thế tao nhã, dùng lễ nghi kiểu mẫu mà không hề cứng nhắc chào hỏi từng người, mượn dùng đề tài khác biệt để giao lưu ngắn với những quý tộc khác nhau. Ví dụ như khi gặp một vị bá tước phu nhân nào đó, phải khen váy của bà ta thật là vừa người, khi hàn huyên với vị nam tước phu nhân nào đó, phải nói là chồng của cô ta đã thể hiện xuất chúng cỡ nào trong thượng viện.

Trước kia Audrey thường không làm tốt lắm về chuyện này, luôn thích tùy theo ý thích, nhưng bây giờ cô thậm chí còn không mất nhiều tâm tư đã

có thể ứng đối hoàn mỹ rồi.

Trong mắt Khán Giả, cảm xúc và ý nghĩ của phần lớn cánh phụ nữ quý tộc dường như viết rõ lên trên mặt.

Audrey đi tới tầng hai, chuyển hướng về phía cửa hàng may mặc.

Nhân viên phục vụ trong cửa hàng này là một thiếu nữ thấp bé trông ngây ngô. Cô ta mặc bộ quần áo với hai màu đen trắng đan xen, có mái tóc vàng tới vai, đúng là Trọng Tài Hugh Dirchard.

Audrey liếc mắt ra hiệu Susie với vẻ mặt không chút thay đổi. Nó chớp mắt thể hiện đã hiểu ý của cô, vui vẻ tung tăng chạy tới một cửa hàng khác.

Hầu gái Annie đành phải đuổi theo định kéo Susie lại.

Làm rất tốt! Audrey thầm khen một tiếng, cô đi tới bên cạnh Hugh Dirchard, giả vờ như đang quan sát những kiểu váy áo khác nhau.

"... Cô hẹn tôi gặp ở đây là có chuyện gì vậy?" Hugh vừa giới thiệu vừa khe khẽ hỏi.

Giọng của cô nghe non nớt như một đứa trẻ.

"Phục vụ ban đầu đâu rồi?" Audrey không đáp, hỏi ngược lại.

Hugh quan sát bốn phía, đáp: "Tôi thuyết phục cô ta. Cô ta rất vui khi được nghỉ một buổi sáng."

Audrey nhìn những bộ váy áo với các kiểu dáng khác nhau, lấy ra một tờ giấy đã gấp gọn gàng từ trong chiếc túi xách da cừu nhỏ, kín đáo đưa cho Hugh:

"Trung tướng Gió Lốc" Zilingus bí mật lén vào Backlund, đây là chân dung của hắn. Tôi mong cô có thể tìm hắn giúp tôi, ừm, đừng kinh động hắn."

Hugh nhận lấy tờ giấy kia, nhanh chóng giở ra xem, phát hiện bên trên là bức tranh chân dung trông khá sống động, là hình ảnh một người đàn ông tuổi chừng ba mươi với chiếc cằm rộng trông khá đặc biệt.

Tôi thường được thầy dạy hội họa khen lắm... Audrey liếc Hugh, khẽ ngẩng đầu lên.

Cô bổ sung thêm:

"Số tiền treo thưởng của vương quốc với Zilingus là mười nghìn bảng. Nếu quả thực có thể bắt được hắn, kể cả cô có là người cung cấp manh mối thì cũng sẽ được thưởng ít nhất mấy trăm bảng."

Cô vừa nói xong, không hề bất ngờ khi thấy mắt Hugh sáng rực lên.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 153: Phần Trái Đường Cuối Cùng

Hắn có chiếc cằm rộng trông khá đặc biệt, búi tóc kiểu kỵ sĩ thời xưa, ánh mắt mang theo ý cười lạnh lùng... Hugh Dirchard ngả người trên trên ghế sofa, nghiên cứu cẩn thận bức tranh chân dung Audrey đưa cho.

Trong mắt cô ta, đây chính là kim bảng sống, có thể đi lại.

Sau khi khắc ghi thật kỹ diện mạo tên cướp biển Zilingus vào trong đầu, cô lướt mắt xuống đọc miêu tả thêm:

"Tóc xù, mắt màu xanh lục. Tranh chân dung chỉ để tham khảo, vì mục tiêu có năng lực biến thành hình dáng của người khác, không rõ duy trì trong bao lâu."

Tranh chân dung chỉ để tham khảo... Mục tiêu có thể biến thành người khác... Chỉ làm tham khảo, biến thành người khác... Tại sao mình phải cố gắng ghi nhớ bức phác họa này làm gì... Về mặt Hugh đại ra, dường như cảm nhận được sự ác ý của thế giới này với bản thân.

Cô ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn Filth Wall đang lười biếng nằm trên chiếc ghế sofa phía đối diện, lăm băm:

"Thế này thì hoàn toàn không cách nào tìm kiếm được, không biết rõ hình dáng như nào, chỉ biết là người nơi khác, mà số người nơi khác tới Backlund mỗi ngày nhiều tới mức thực sự không thể thống kê được."

Filth uốn mình muốn ngồi dậy, nhưng thử hai ba lần cô đều thất bại cả.

"Mình chỉ là Người Học Việc, có phải Trọng Tài đâu..." Cô thở dài, giơ tay đè chặt phần tựa sofa rồi mới thành công chuyển thư thể từ nằm thành ngồi.

"Có lẽ quý cô đó cho rằng chúng ta là những Nhà Tiên Tri ư?" Filth nói một câu bông đùa.

Hugh đang định đáp lại, chợt những ghi chú bên dưới còn rất nhiều.

Cô nhỏ giọng đọc thành lời:

"Đề nghị tìm kiếm theo các cách dưới đây:

1. Zilingus có mang theo một món đồ tà ác kỳ lạ trên người, cứ cách một ngày lại phải ăn thịt và linh hồn của người sống, hãy nghĩ tới việc lần theo kẻ lang thang bị mất tích.

2. Thu thập chi tiết tư liệu về Zilingus, từ đó tổng kết ra sở thích riêng biệt và hành vi của hắn.

3. Một người có thể thay đổi khuôn mặt, nhưng khi không được đào tạo chuyên biệt thì kẻ đó sẽ thể hiện giống với bản thân, ví dụ như món ăn ưa thích, phong cách đi đường, động tác thói quen và rất nhiều chi tiết khác."

Filth nghe, khẽ gật đầu: "Cô Audrey quả thực không phải thiếu nữ ngây thơ đơn thuần như người ta đồn thổi, cô ấy rất tỉ mỉ và có sức quan sát tinh tường."

"Vậy hử?" Hugh hỏi ngược lại một câu không cần đáp án ra chiều không tin tưởng cho lắm, lại đề nghị luôn: "Tổ phụ trách thu thập tư liệu, cậu tổng kết sở thích và đặc điểm của đồng kim bảng kia, à không, của tên tướng quân cướp biển kia nhé?"

Filth lập tức trợn tròn mắt, lắc lắc hộp sắt đựng thuốc lá trong tay: "Sao cậu lại nhần tâm thế chứ? Sao cậu lại nở lòng nào để một tác giả tình tể và mẫn cảm như tớ làm mấy cái chuyện quy nạp tổng kết, phân tích suy diễn thế này?"

Hugh lườm cô bạn một cái, vô thức để lộ ra sự uy nghiêm khiến người ta phải tin phục:

"Trong cuốn "Trang viên bão táp" của cậu có một đoạn về trình thám rất là phần khích đấy nhé."

Filth rụt vai lại, đầu cúi thấp xuống nhìn bàn trà, nói: "Cậu có biết vì đoạn trình thám đó, tớ rụng bao nhiêu sợi tóc, mất ngủ bao nhiêu đêm không?"

Cô nhanh chóng ngẩng đầu lên liếc Hugh Dirchard một cái rồi lại tiếp tục cúi xuống, lẩm bẩm: "Đời người ngắn ngủi, có quá nhiều việc phải làm, tại sao chúng ta phải lãng phí nó vào mấy chuyện rườm rà vô vị như này chứ?"

Rất chí lý... Hugh suýt thì gật đầu đồng ý, cô phải vất vả lắm mới giữ nguyên được sự uy nghiêm của Trọng Tài.

"Vậy cậu có cách nào khác giải quyết vấn đề này không?" Cô hạ giọng xuống làm cho giọng nói non nớt trở nên trầm thấp hơn.

Filth nghiêm túc suy nghĩ tới mười mấy giây, rồi chợt ngẩng đầu lên:

"Chúng ta có thể thuê mấy người có chuyên môn về việc này để làm! Cậu thu thập xong tư liệu về Trung tướng Gió Lốc, chúng ta xóa tên đi, rồi cầm nó mang đi tìm thám tử tài giỏi nhờ người đó suy diễn tổng kết này nọ giúp, chỉ cần trả phí tư vấn là được!"

Sao mình không nghĩ ra nhỉ... Hugh sững người, cả hai nhìn nhau, không ai nói gì.

Khi bầu không khí trở nên ngại ngùng, Hugh hắng giọng rồi nói: "Vậy cứ làm theo ý của cậu đi."

Nói xong cô lại vội bổ sung thêm: "Cậu chi trả phí tư vấn đấy!"

...

Câu lạc bộ xem bóng ở quảng trường Holls.

"Chào buổi chiều, anh Moretti." Angelica, cô gái xinh đẹp phụ trách tiếp đón vui mừng nhìn về phía cửa: "Ít khi thấy anh tới vào thứ sáu."

Sau những lần mệt mỏi điều tra ngôi nhà có ống khói đỏ, Klein cười đáp: "Vận mệnh sẽ không lặp lại chính nó, mà luôn tạo ra những bất ngờ cho chúng ta."

Hắn vừa đi ngang qua nơi đây, thời gian thuê xe ngựa cũng vừa hết nên lên đây uống cốc hồng trà nghỉ ngơi đôi chút.

Mặt khác, đây là lần lót đường cuối cùng, có những gì mới "trải qua" ở câu lạc bộ bóng đá, hắn mới đưa ra đơn xin đặc biệt với Dunn Smith một cách hợp logic.

"Những lời của anh luôn chứa đầy triết lý." Angelica cúi người cảm thán từ tận đáy lòng.

Klein ngẫm nghĩ rồi thông báo: "Sau này tôi sẽ ít tới câu lạc bộ, cô không cần đề cử tôi với khách hàng nữa đâu."

Đã tiêu hóa xong hết ma dược, hắn cần phải hướng tới mục tiêu mới.

"Vì sao?" Angelica hỏi, vừa kinh ngạc lại vừa mờ mịt: "Anh đang rất nổi tiếng ở câu lạc bộ, phần lớn khách hàng đều biết là anh xem bói rất chính xác và thần kỳ, chúng tôi thậm chí còn đang định mời anh làm người chủ trì tọa đàm hôm chủ nhật đây."

Nếu mỗi lần xem bói đều kiếm được 1 bảng, tôi có một có vất vả đến mấy cũng sẽ cần rằng kiên trì... Và lại tôi còn phải chạy đi xem một đồng nhà có ống khói đỏ, tranh thủ thời gian bắt tên đứng sau màn kia... Klein cười ôn hòa đáp lời: "Cô Angelica ạ, không cần nín giữ làm gì, đây là điều vận mệnh đã sắp đặt rồi. Cũng không phải là tôi không bao giờ tới câu lạc bộ nữa, chỉ là giảm số lần tới đây, và hội phí vẫn sẽ được nộp đúng hạn."

Dù sao vẫn có thể báo cáo để thanh toán mà... Thi thoảng mình vẫn sẽ tới đây theo dõi... Klein lặng lẽ bổ sung trong lòng.

"Thật là khiến người ta nuối tiếc. Hy vọng lúc tôi lạc hướng thì anh có thể tới đây đúng lúc." Angelica thở dài.

Trải qua sự kinh ngạc ban đầu, cô phát hiện mình không hề cảm thấy bất ngờ về chuyện này như cô tưởng.

Có lẽ quả thật một câu lạc bộ của thành phố Tingen này không thể giữ được vị thầy bói thần kỳ lại kính sợ vận mệnh như anh ấy dài lâu... Angelica như vừa nghĩ vừa cười hỏi: "Hồng trà Sibon nhé?"

"Vâng." Klein mỉm cười đáp lại.

Hắn ngồi trong câu lạc bộ mười mấy phút, nghỉ ngơi qua, uống hết cốc hồng trà rồi lập tức bước đi, lên xe ngựa theo tuyến trở lại phố Hoa Thủy Tiên.

Khi vào nhà, hắn theo thói quen mở hòm thư, thấy một bức thư vừa mới để vào không lâu.

Klein tiện tay mở ra, phát hiện đây là thư tới từ thầy Azcot:

"... Khoảng Chủ nhật thầy sẽ tới thị trấn Morse, thứ Tư sẽ về."

Hầu hết người dân ở thị trấn Morse thờ phụng Nữ thần... Chủ nhật tới đó, như vậy theo hiệu suất bình thường thì phải tới thứ Ba, thứ Tư Kẻ Gác Đêm mới nhận được tin tức, mình cũng sẽ kịp... Không ngờ thầy Azcot còn nhớ kỹ yêu cầu của mình... Hy vọng thầy ấy nhớ là đừng có lộ mặt, triệu hồi bùa một hồn ma dọa người ta là được rồi... Klein khe khẽ gật đầu, hẩn rút linh tính của bản thân, dùng cách ma sát đốt bức thư.

Hẩn vung tay lên, ngọn lửa hòa thành tro bụi từ từ rơi xuống đất.

...

Sáng thứ Bảy, Klein mặc chiếc áo khoác gió màu đen mỏng, đội mũ phớt tơ lụa, tay xách chiếc gậy batoong mạ bạc, nhàn nhã đi vào công ty Bảo an Gai Đen.

Sau khi chào hỏi qua với Roxanne, hẩn nhìn liếc qua tường ngăn, thấy cửa phòng làm việc của đội trưởng đang mở toang, nói với vẻ như không khống chế được âm lượng của mình: "Chiều tối hôm qua tôi thấy một cô gái trông khá giống cô ở câu lạc bộ bói toán."

"Thật ư?" Roxanne hỏi lại với vẻ khá hứng thú.

Klein gật đầu đáp trông chẳng có thành ý chút nào: "Thật, thậm chí tôi còn tưởng đó là chị em của cô"

"Khiến anh thất vọng rồi, tôi không có chị em ruột nào cả, kể cả chị em họ cũng không." Roxanne cười đùa một tiếng: "Anh có nhớ tên cô ấy không?"

"Không, sao tôi phải nhớ tên cô ta làm gì?" Klein khẽ cười đáp: "Nhìn thấy cô không khác gì nhìn thấy cô ta đâu."

"Tôi có thể cho là anh đang khen tôi không?" Roxanne luôn không lấy người khác làm chủ đề, chủ động hỏi: "Klein, hẳn là anh kiếm được không ít từ câu lạc bộ bói toán kia nhỉ? Làm thầy bói chân chính, tiêu chuẩn của anh chắc chắn hơn xa những kẻ nghiệp dư khác rồi."

Không nhắc tới chủ đề này thì chúng ta vẫn là đồng nghiệp tốt của nhau... Klein ho một tiếng: "Thầy Bói phải kính sợ vận mệnh, không thể sử dụng bói toán để mưu cầu lợi ích bất chính."

"Anh đang tổng kết châm ngôn Thầy Bói của riêng mình à?" Roxanne tò mò hỏi.

"Đúng vậy." Klein thản nhiên đáp lời.

Sau khi hàn huyên vài câu với cô ta, hẳn vẫy tay chào, rồi cầm mũ đi tới vách ngăn.

Cốc cốc cốc, hẳn nhìn Dunn Smith đang xay cà phê, nhẹ nhàng gõ lên cửa phòng đã mở sẵn.

"Mời vào." Dunn ngẩng đầu lên nhìn hẳn một cái rồi vội vàng ngồi thẳng người lên.

Hai ngày nay Klein đã thấm thính khuynh hướng của đội trưởng, xác định Dunn Smith đang thử phương pháp đóng vai, đồng thời không nhắc đến dù chỉ một câu với người khác, rõ ràng là rất kiêng kỵ tầng lớp cao cấp của giáo hội.

Vì vậy, hẳn tiện tay đóng cửa phòng lại, ngồi vào phía đối diện Dunn, nói với vẻ mặt trịnh trọng có chút kích động:

"Đội trưởng, tôi cảm thấy mình đã hoàn toàn nắm bắt được ma được
Thầy Bói rồi."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 154: Chia Sẻ "Kinh Nghiệm"

Nhìn vào mắt Klein, Dunn hít vào một hơi thật sâu. Anh ngả người ra sau, lại từ từ lên tiếng: "Bạn chắc chắn chứ?"

Về mặt anh ta không thay đổi mấy, dường như đã chuẩn bị sẵn tinh thần với chuyện Klein sẽ đưa ra đơn xin đặc biệt này, chỉ là không ngờ nó lại xảy ra nhanh như vậy.

Đội trưởng, sao tôi có cảm giác như anh đang thử phào nhẹ nhõm, lòng trở nên kiên định hơn hẳn vậy... Klein không che giấu nụ cười trên môi, đáp: "Tôi chắc chắn, đội trưởng. Khi anh hoàn toàn nắm bắt được ma dục, anh sẽ có một cảm giác rất đặc biệt và đặc biệt, có thể khẳng định mình đã hoàn toàn nắm bắt được ma dục."

"Cảm giác kỳ diệu, đặc biệt..." Dunn khe khẽ lặp lại những lời này, mày khẽ nhú lên.

Ồ, hai lần thăng cấp trước của đội trưởng đều tiến hành vào những lúc chưa tiêu hóa hoàn toàn ma dục ư? Cũng phải, không biết phương pháp đóng vai thì khó mà tiêu hóa được hết... Chỉ có thể dựa vào thời gian dài dằng dằng cùng với đóng vai theo bản năng để giảm bớt nguy cơ bị mất khống chế... Đội trưởng đáng thương ghê... Klein lẳng lặng nhìn Dunn Smith, không lên tiếng cũng không bổ sung, để mặc anh ta tự suy nghĩ cẩn thận.

Gần một phút sau, đôi mắt xám sâu thẳm của Dunn lại phản chiếu bóng dáng của Klein, Anh ta chằm chằm từ ngữ rồi nói: "Có lẽ, chờ thêm

một năm nữa sẽ tốt hơn."

Ý của đội trưởng là ta lại đợi thêm một năm nữa thì mọi chuyện sẽ không quá nổi bật, có tiền đề Daly làm tấm gương thì các nhân vật cấp cao sẽ không quá chú ý vào ta, cùng lắm là đưa vào danh sách cần quan sát thêm? Klein thầm nghĩ, rồi thản nhiên đáp lại:

"Ban đầu tôi cũng định chờ tới sang năm rồi mới đưa đơn xin đặc biệt, dù sao những gì tôi cần học được hãy còn nhiều lắm, vì dụ như môn giác đấu thì vừa mới nhập môn. Nhưng đội trưởng ạ, anh không thấy hai tháng nay chúng ta gặp phải quá nhiều chuyện trùng hợp rồi sao? Truy lùng tội phạm bắt cóc lại gặp cuốn bút ký gia tộc Antigenous ở ngay trong căn phòng đối diện. Vật phong ấn '2-049' kéo dài việc dẫn đường, kết quả Riel Bieber vẫn chưa hề rời khỏi Tingen, mà thử tiêu hóa sức mạnh ngay ở bến tàu. Tôi đi tham gia bữa tiệc sinh nhật, Kết quả lại dẫn đến chuyện của Hanas Fansent. Tôi tới thư viện điều tra, gặp ngay một thành viên của hội Cực Quang ở đó... Tôi không biết những sự trùng hợp ấy có ý nghĩa như nào, nhưng tôi luôn cảm thấy bất an, nên muốn cố gắng khiến bản thân mạnh nhất có thể."

Klein nhân cơ hội này nhắc tới chuyện tên hung thủ sau màn, đây cũng là chuyện mà hắn vốn nên sắp xếp vào các công việc trong ngày. Trong khi chưa làm bản thân bị lộ, hắn cần nhắc nhở tiểu đội Kẻ Gác Đêm để bọn họ tìm được nhiều manh mối hơn từ những phương hướng khác. Còn lời hắn vừa nói ban nãy, người khác chỉ có thể đưa ra một kết luận rằng hắn là người có trực giác sâu sắc, giỏi về việc chinh lý.

Sau khi Klein nói ra từ "nhưng mà", Dunn dần đưa người ra phía trước, tới cuối thì đôi tay của anh ta đã đan vào nhau và che trước miệng.

Đôi mắt anh trầm lắng, im lặng hồi lâu như đang mài mê suy nghĩ những lời vừa rồi.

Mấy chục giây sau, Dunn ngẩng đầu lên, nói với chất giọng trầm thấp êm dịu của mình: "Rất sâu sắc... Có lẽ thực sự có thứ gì đó đang núp sâu trong bóng tối."

Không chờ Klein lên tiếng, anh ta đã ra lệnh: "Cậu có thể đi viết đơn xin đặc biệt rồi."

"Vâng." Klein khẽ mỉm cười đáp lại.

Hắn đứng dậy đi tới phía cửa, lại chẳng thấy bất ngờ khi nghe thấy tiếng bổ sung vang lên từ phía sau.

"Chờ chút." Dunn gọi trước khi Klein sắp mở cửa, anh ta chầm chước rồi nói: "Chú ý câu từ."

Yên tâm đi đội trưởng, tôi còn coi trọng vấn đề này hơn anh! Klein tươi cười gật đầu đồng ý.

Hắn cứ tưởng là Dunn sẽ đưa ra phương án khác, đó là không thông qua Thánh Đường, lén thăng lên danh sách 8, chờ ba năm sau lại đi theo quy trình bình thường. Nhưng sau đó hắn cẩn thận nghĩ lại thì mới phát hiện cách này không khả thi, bởi bất kể là đơn xin đặc biệt hay xin bình thường, người thăng cấp đều phải thông qua sát hạch của nhân viên do Thánh Đường phái xuống, chỉ là một bên thì rất phức tạp, còn một bên thì lại khá đơn giản.

Đến lúc đó, bí mật đã trở thành danh sách 8 đó sẽ không thể giấu được người ta, còn liên lụy tới toàn bộ tiểu đội Kẻ Gác Đêm của thành phố Tingen.

...

Klein rời khỏi văn phòng của đội trưởng, cũng kết thúc toàn bộ khóa thần bí học, hắn chẳng vội vã xuống dưới lòng đất thay ca, mà nhẩn nha

bước sang phòng của nhân viên văn chức bên cạnh.

Lúc này một nam một nữ đang ngồi trong phòng làm việc. Nam khoảng ba mươi, nữ tầm hai mươi, đều là hai thành viên mới.

Bọn họ thấy Klein bước vào thì đều sửng sốt, sau đó nhoẻn miệng cười, gật đầu chào hỏi. Cả hai đều vừa tò mò lại vừa kính sợ người phi phàm.

Klein không tán gẫu với bọn họ, hẩn tìm một chiếc bàn trống, sột soạt viết bản nháp đơn xin đặc biệt.

Vì đã suy ý định từ trước nên hẩn chỉ mất mười phút là viết xong bản thảo ban đầu.

Hẩn đọc đi đọc lại, sửa nhiều chỗ liên tục rồi mới ngồi vào trước máy đánh chữ Axon 1346 gõ bản nháp thành bản chính thức.

Trong tiếng gõ phím lạch cạch, hai nhân viên văn chức liếc nhau một cái rồi cùng đứng dậy ra khỏi văn phòng, đi tới sảnh tiếp đãi tán gẫu với Roxanne, nhường văn phòng lại cho một mình Klein.

Rất câu nệ, cũng có ý thức bảo mật... Klein liếc bóng lưng bọn họ, thầm khen ngợi.

Hẩn thu hồi tầm mắt, tiếp tục gõ phím.

Ngay khi hẩn sắp hoàn thành bản đơn xin đặc biệt này, Leonard Mitchell ra khỏi phòng nghỉ. Với mái đầu rối bời mang theo vẻ đẹp phóng khoáng, anh ta vừa liếc nhìn bốn phía vừa cài áo sơ mi lại.

"Anh đang gõ báo cáo gì vậy?" Leonard nhìn văn phòng của nhân viên văn chức, người dựa vào cánh cửa, chống mũi chân phải lên, hai tay đút túi.

Anh ta dùng đôi mắt xanh biếc nhìn Klein đầy hứng thú.

Klein gõ nốt dấu chấm câu cuối cùng trong đơn rồi mới quay đầu cười đáp: "Đơn xin đặc biệt."

"Đơn xin đặc biệt?" Leonard hỏi lại với vẻ đầy nghi hoặc.

Klein cầm tờ giấy đọc lướt qua, giải thích một câu kiểu như thuận miệng: "Đơn xin đặc biệt thăng cấp danh sách 8."

Khụ! Khụ khụ! Leonard đột nhiên ho dữ dội, một lúc sau mới dừng lại được. Anh ta bật thốt lên: "Anh tiêu hóa xong ma được rồi?"

Tiêu hóa? Này anh bạn, anh biết nhiều đấy nhỉ... Klein cầm đơn xin đặc biệt đi tới trước mặt Leonard, nhượng mảy đáp: "Đúng vậy."

Sau đó hắn nhìn chăm chăm vào mắt đối phương, hạ thấp giọng bổ sung một câu: "Tôi nhớ là ai đó từng bảo tôi rằng, trên thế giới này luôn có một số người có vẻ đặc biệt, những người đó có thể hoàn thành được chuyện mà người khác không thể làm được. Ví dụ như tôi. Cũng ví dụ như anh."

Leonard bỗng chốc nghẹn lời, không biết nên nói gì, chỉ có thể đứng thẳng người lên, rút hai tay khỏi túi quần rồi khoanh trước ngực.

Anh ta há miệng, cuối cùng cũng sắp xếp được câu từ, trầm giọng hỏi: "Anh không biết làm vậy là quá mạo hiểm sao?"

Nếu đã biết tiêu hóa, chắc chắn hiểu việc thăng cấp của mình không hề có yếu tố mạo hiểm nào cả... Ủm, ý anh ta là việc các nhân vật cấp cao sẽ chú ý? Klein giải thích: "Leonard, anh còn nhớ nhiệm vụ đầu tiên mà chúng ta hợp tác không? Chỉ truy tìm lũ tội phạm bắt cóc, thế mà lại phát hiện manh mối cuốn bút ký gia tộc Antigenous ở căn phòng đối diện..."

Hắn nói lại những gì mình đã nói với Dunn từ đầu tới cuối.

Vẻ mặt Leonard trở nên nghiêm túc, khe khẽ gật đầu đồng ý.

Anh ta thì thảo: "Có lẽ tôi cũng phải tăng tiến độ lên thôi..."

Vừa dứt lời, anh ta đột nhiên tươi cười xán lạn nói với Klein: "Anh không định chia sẻ ít kinh nghiệm nào với chúng tôi sao? Kinh nghiệm về việc nhanh chóng nắm bắt được ma dược, né tránh được mỗi nguy hiểm mất khống chế ở mức cao nhất!"

Kẻ này lật mặt nhanh thật... Klein cười đáp: "Tôi rất vui lòng chia sẻ."

Hắn định nhân cơ hội hôm nay nhắc nhở các đội viên của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, làm giảm nguy cơ mất khống chế của bọn họ.

Đương nhiên, vì lo cho sự an toàn của bản thân, hắn không thể nói quá rõ ràng như với Dunn Smith được, cùng lắm là chỉ kể ra một phần những gì hắn làm để trải đường, những nội dung có thể làm cho nhân viên do các nhân vật cấp cao phái tới.

"Vậy thì ngay lúc này đi!" Leonard vội vàng kéo Klein chạy tới phòng giải trí của Kẻ Gác Đêm.

Vào lúc này, ngoài Loya đang trực ở cửa Chianese ra, Frye, Cornley và Syja Tron đều ở đây, cả đám đang thành thơi ngồi đánh bài với nhau.

"Các vị, các vị!" Leonard gõ cánh cửa khép hờ, cất tiếng như đang đọc diễn cảm: "Xin hãy để tôi trình trọng giới thiệu quý ông bên cạnh tôi đây, quý ông Klein Moretti, chỉ mất nửa tháng đã có thể hoàn toàn nắm bắt được ma dược!"

... Tên này rõ lắm chuyện... Klein đột nhiên thấy hơi xấu hổ.

"Cái gì?" Quý cô tác giả Syja Tron, người vừa chả nổi tiếng cũng không có tác phẩm bán chạy, nghiêng đầu dường như đang kiểm tra lại

thính lực của bản thân.

"Leonard, đừng đùa nữa, anh lúc nào cũng biểu diễn khuếch đại lên thế." Cornley bất đắc dĩ che lá bài trên tay lại.

Frye cầm bài, liếc Klein, im lặng vài giây rồi mới hỏi: "Khẳng định là đã hoàn toàn nắm giữ được ma được?"

"Đúng vậy." Klein cảm nhận được sự quan tâm của anh ta, bèn gật đầu khẳng định: "Có dấu hiệu rất rõ về điều đó."

"Cái gì? Là thật à?" Lúc này Cornley mới hô lên một tiếng, đứng bật dậy.

Leonard cười khì khì, chỉ vào tờ giấy trong tay Klein:

"Đây là đơn xin đặc biệt của anh ta, là đơn xin thăng cấp lên danh sách 8!"

"... Cậu làm được như thế nào vậy?" Syja Tron ngón ngang suy nghĩ, nhưng cô ta hít vào một hơi thật sâu, rồi hỏi về vấn đề bản thân quan tâm nhất.

Dù cô ta là người bình tĩnh và nhã nhặn, nhưng lúc này cũng khó nén được vẻ nóng rực trong đôi mắt.

Klein tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, thấp giọng trả lời: "Tôi tìm được linh cảm từ châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn."

"Muốn làm gì thì làm, nhưng chớ làm hại?" Leonard phối hợp một cách rất có trách nhiệm.

"Đúng vậy, trong tư liệu của chúng ta chỉ rõ, những Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn tuân thủ châm ngôn này có xác suất mất khống chế thấp hơn bình

thường rất nhiều." Klein nói những gì hắn biết từ Neil: "Sau đó tôi lại có ý tưởng sâu hơn từ tiền lệ quý cô Daly."

"Người Thông Linh Daly?" Cornley hỏi lại như đang tìm sự xác nhận.

"Ừm, Daly cũng từng trình đơn xin đặc biệt, cô ấy chỉ mất hai năm đã từ Người Nhật Xác trở thành Người Thông Linh. Cô ấy từng nói với lão Neil là muốn làm một người thông linh chân chính." Klein giải thích cặn kẽ: "Hơn nữa lúc ở câu lạc bộ bói toán tôi có trải qua một số chuyện và nhận được phản hồi tương ứng, nên dần tổng kết ra quy tắc Thầy Bói, cũng tuân theo nó một cách nghiêm ngặt, thử làm một Thầy Bói chân chính... Khi tôi thực sự làm như vậy, tôi thấy tốc độ nắm bắt ma được của tôi trở nên nhanh hơn hẳn, thậm chí còn không gọi là nắm bắt..."

Nghe Klein kể xong, đám người Frye, Syja trầm tư suy nghĩ. Leonard thì vờ như đang mãi mê suy nghĩ.

"Tôi đi trình đơn xin đặc biệt đây." Klein giơ trang giấy trong tay lên: "Nếu có vấn đề gì thì cứ hỏi riêng tôi."

"Ok." Frye đáp lại với ngữ khí lạnh lùng như băng đá.

Klein ra khỏi phòng giải trí, lại gõ cửa văn phòng của đội trưởng.

Hắn ngồi xuống phía đối diện Dunn, cầm bút máy và mực đóng dấu, ký tên trước rồi điểm chỉ sau.

"Đội trưởng, đây là đơn xin đặc biệt của tôi." Làm xong mọi thứ, hắn cầm tờ giấy đưa cho Dunn.

Dunn đọc kỹ một lượt, đặt tờ đơn xuống rồi nói:

"Tôi sẽ nhanh chóng giao cho Thánh Đường. Cậu chuẩn bị sẵn tâm lý về việc khảo sát, có lẽ tuần sau, hoặc là tuần sau nữa."

"Vâng." Klein hít vào một hơi thật sâu rồi trịnh trọng gật đầu.

Hắn đứng lên đi ra khỏi văn phòng của đội trưởng, tiện tay khép hờ cánh cửa lại.

Trong quá trình đó, hắn lại liếc nhìn tờ đơn xin của mình một cái, một ý nghĩ bỗng nảy lên trong đầu: Không biết mình sẽ nhận được kiểu sát hạch gì đây...

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 155: Vội Vả Gặp Nhau

Dịch: nhockd255

Klein lắng đọng tâm tình vui vẻ rồi đi xuống lòng đất. Hắn bước tới ngoài cửa Chianese, gõ cánh cửa của căn phòng canh gác đang mở rộng.

Loya Raideen ngồi trong phòng đã dọn sẵn đồ dùng cá nhân, thấy người thay ca đến thì lập tức sửa sang lại đầu tóc, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Sau khi chào hỏi nhau xong, Klein đột nhiên nói: "Tiến độ năm bắt ma được của tôi không tệ, vừa mới chia sẻ với đám người Frye, có gì cô tìm bọn họ trao đổi nhé."

Khuôn mặt Loya vốn bình tĩnh chợt trở nên kinh ngạc, cô liếc Klein một cái, môi mấp máy vài lần rồi mới đáp: "Ừ."

Loya ạ, chỉ mong chút nữa cô vẫn giữ được trạng thái bình tĩnh này... Hiện giờ vẫn còn một đám người vẫn đang ngây ra trong phòng giải trí kia... Klein cười, đi tới sau chiếc bàn, quen thuộc cầm lon mạ bạc đựng cà phê Fermer của Dunn Smith.

Sau khi pha xong một cốc cà phê tỏa mùi thơm ra khắp nơi, Klein nhàn nhã ngồi xuống, nhìn hành lang tĩnh lặng bên ngoài, để mặc cho suy nghĩ bay cao bay xa:

"Hy vọng mọi hành động của thầy Azcot đều thuận lợi, đừng để lại đầu mối gì... Không, cho dù có đầu mối gì thì mình cũng sẽ giả vờ như không phát hiện ra..."

Không biết chiếc Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị kia bị phong ấn ở chỗ nào phía sau cửa Chianese... Ủm, nó không có đặc tính sống nào cả, cho một không gian vừa đủ là được rồi...

Nói tiếp thì đến bận bây giờ ta vẫn chưa từng đi vào cửa Chianese, không biết rõ tình hình bên trong như thế nào... Có thể khiến cho mấy chục món vật phong ấn kỳ quái lớn nhỏ đủ loại không tạo ra tổn hại gì, cũng không thoát được sự giám thị, chắc chắn là có điểm đặc biệt, ví dụ như tro cốt của Thánh Selina?"

...

Đủ mọi suy nghĩ hiện lên trong đầu, Klein đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập kéo tới. Hẳn vội vàng dồn sự chú ý ra phía cửa.

Hắn thấy lão Neil mặc trên người áo choàng màu đen kiểu dáng cổ điển, tay cầm chiếc mũ nỉ cùng màu xuất hiện ở hành lang, rảo bước thật nhanh vào trong phòng canh gác. Lão đứng đối mặt với hắn, không nói câu nào, cứ nhìn hắn chăm chăm như thế.

"Neil, có chuyện gì vậy?" Klein gượng cười hai tiếng, hắn bưng cốc cà phê thơm nức lên nhấp một hớp.

Lão lại quan sát hắn vài lần, rồi thở dài cảm thán: "Cậu lại có thể tìm được linh cảm từ âm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn và thông qua ví dụ của Daly..."

"Điều này bắt buộc phải ca ngợi nữ thần, cũng nhờ có ông dạy." Klein trả lời nghiêm trang.

Neil kéo chiếc ghế dựa ra rồi ngồi bịch xuống, nói với vẻ nản lòng: "Nếu... Nếu sớm hơn hai mươi năm thì tốt rồi, thì tốt rồi..."

Klein biết độ tuổi và trạng thái cơ thể của lão Neil đã không cho phép ông ta tiếp tục sử dụng ma dược, cho dù phần trước khi tiêu hóa hoàn toàn ma dược cũng không được, hắn giữ im lặng, không nói câu nào.

Hắn cảm thấy trong lúc này có nói gì cũng đều đang kích thích đối phương cả.

"Tôi cũng định dựa theo châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn để tìm ra cách nắm bắt ma dược nhanh nhất từ lâu rồi, tiếc rằng không đi đúng hướng. Sau đó tuy Daly đã gợi ý cho tôi thành công, nhưng khi đó tôi đã quá năm mươi, đã từ bỏ mọi nỗ lực, vô thức cho rằng đó là đặc điểm riêng của các thiên tài, kẻ bình thường như mình không thể bắt chước được." Neil khẽ gãi cằm, trầm thấp kể lại nỗi mất mát của bản thân.

Lão im lặng mấy phút rồi ngẩng đầu lên nhìn Klein: "Thật sự khiến người ta tiếc nuối. Tới cái đuôi xế chiều này rồi, tôi mới hiểu ra mình đã bỏ lỡ cái gì."

Hắn là lão Neil đã hiểu mang máng về phương pháp đóng vai, khi ta chia sẻ kinh nghiệm là lập tức hiểu ra một số chuyện... Klein trấn an: "Thực ra không có khác biệt gì lớn lắm, giáo hội không hề có danh sách 8 của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn mà."

"Có lẽ Thánh Đường có... Không, nếu bọn họ mà có thì chỉ ít sẽ nói tên của nó cho các chi nhánh... Không phải là mấy chợ đen không có cái này..." Neil nỉ non vài câu. Lão giơ tay chống bàn, đứng dậy, lắc đầu cười nói: "Ít nhất là tôi không bị mất khống chế, vẫn khỏe mạnh sống thêm vài thập niên... Ca ngợi nữ thần."

Lão vẽ mặt trắng đỏ rực trước ngực, buồn bã rời khỏi phòng canh gác, không còn vẻ giáo hoạt như mọi khi nữa.

Klein dõi theo bóng lưng lão cho tới khi khuất khỏi tầm mắt, chợt thở dài một tiếng. Hắn càng không hiểu vì sao các nhân vật cấp cao của giáo

hội lại muốn phong tỏa phương pháp đóng vai.

Mãi thật lâu sau, Klein mới phục hồi tinh thần, dời lực chú ý tới tư liệu Kẻ Gác Đêm trước mặt.

Từ khi kéo cậu thiếu niên thành Bạch Ngân vào trong hội Tarot, biết được nơi đó còn rất nhiều thứ giữ nguyên tên thời cổ, hẳn bắt đầu ý thức phải học tập về những mặt tương tự, cố gắng nắm được những cái tên tương ứng của các vật từ kim sang cổ.

Không biết bao lâu sau, hẳn lại nghe thấy những tiếng bước chân thông thả và vững vàng.

Gần như cùng lúc đó, đầu hẳn lập tức hiện lên hình ảnh Dunn Smith mặc chiếc áo khoác gió màu đen dài qua đầu gối.

Sau khi tiêu hóa xong ma được Thầy Bói, linh cảm của mình cũng được tăng lên... Klein gật đầu. Vài giây sau hẳn nhìn thấy đội trưởng.

"Thư của cậu." Dunn giơ tay phải lên, cổ tay khẽ rung, tung bức thư về phía Klein.

Klein phóng khoáng giơ tay lên định bắt lấy, nhưng cho dù là phán đoán hay phản ứng thì hẳn vẫn còn bị lệch một chút.

Bộp!

Lá thư rơi xuống đất, bàn tay phải chìa ra đón bức thư của Klein lúng túng dừng giữa không trung.

Trong bầu không khí đột nhiên tĩnh lặng đó, tay phải hẳn cứng đờ, sau đó hẳn lại tiếp tục giơ lên, thuận thế sửa sửa mái tóc.

"Ánh đèn khí gas đúng là vẫn không đủ sáng mà." Klein thuận miệng nói một câu cho có, rồi cúi người nhặt lấy bức thư, liếc mắt nhìn qua.

Ngài Hornaces... Thư của Dexter Guderian... Hắn gật đầu, kéo ngăn tủ lấy con dao rọc thư ra.

Theo quy định của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, nếu bức thư được gửi riêng cho một người nào đó, những nhân viên văn chức như Roxanne sẽ đưa thẳng thư cho người đó. Còn nếu bức thư được gửi nặc danh hoặc không tìm ra người nào thì sẽ đưa tới chỗ Dunn, để anh ta quyết định.

Klein cẩn thận mở phong thư ra, rút trang giấy bên trong rồi giở ra, đọc lướt qua một lượt.

Hắn phát hiện bác sĩ tâm thần Dexter đang đề nghị nhanh chóng gặp gỡ, cũng chính vào 2 giờ chiều hôm nay.

Ông ta lấy được phương thuốc "Người Đọc Tâm" rồi à? Hay là có chuyện gì khác? Klein giở bức thư trong tay lên, ngẩng đầu nhìn Dunn: "Đội trưởng, người đưa tin của tôi, cũng chính là người của hội Tâm Lý Luyện Kim kia, hy vọng được gặp tôi vào lúc hai giờ chiều nay."

"Có nói là về chuyện gì không?" Dunn hỏi như đã đoán được từ trước.

"Không." Klein lắc đầu.

Dunn suy nghĩ rồi đáp với tông giọng trầm trầm: "VẬY tạm thời để Leonard trông cửa Chianese giúp cậu. Tôi sẽ đi theo cậu, nấp ở một nơi gần đó, bởi kiểu yêu cầu gặp mặt khẩn cấp như thế này có khả năng không nhỏ là cạm bẫy, tôi đã nghe kể nhiều về những chuyện tương tự rồi. Vả lại nếu quả thật hình hình mà quan trọng thì có thể triển khai hành động với tốc độ nhanh nhất."

... Đội trưởng, anh đúng là giàu kinh nghiệm ghê... Ừm, cứ làm việc là anh lại trở thành vị đội trưởng đáng tin cậy, không hề quên gì... Klein bèn gật đầu: "Vâng!"

...

Hai giờ chiều, trong bãi bắn súng loại nhỏ số 9 của câu lạc bộ bắn súng phổ Zoutelande.

Klein liếc nhìn bia ngắm kín đầy vết đạn bắn, rồi lại nhìn bác sĩ Dexter Guderian trông có vẻ khá bất an, bèn hỏi:

"Xảy ra chuyện gì mà làm anh hốt ha hốt hoảng chạy tới quán rượu Chó Săn tìm tiểu đội lính đánh thuê vậy?"

Chỉ như vậy thì Wright, ông chủ của quán rượu đó, mới lập tức đưa thư tới công ty Bảo an Gai Đen mà không chờ Klein tự mình tới lấy.

Daxter quan sát những nét mặt và động tác cơ thể nhỏ bé nhất của Klein, rồi trầm giọng đáp: "Tôi cảm thấy dạo gần đây Hood Eugene có chút không bình thường."

Hood Eugene chính là tên bệnh nhân tâm thần đã đưa Dexter thành thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim.

"Có biểu hiện gì bất thường?" Klein hỏi theo cách rất là có tinh thần nghề nghiệp.

Daxter thầm thở phào một hơi như đã tìm được chỗ dựa, ông ta châm chước rồi đáp:

"Hắn... Trông hắn giống như... Điên thật rồi..."

"Điên thật?" Klein kinh ngạc hỏi lại.

Không phải là Hood Eugene vì rèn luyện năng lực tương ứng với lĩnh vực tinh thần nên mới giả làm bệnh nhân lén vào bệnh viện tâm thần, định từ hai mặt chính và phản để ảnh hưởng những bệnh nhân khác sao?

Thế mà hắn ta lại điên rồi, thực sự bị điên?

"Tôi cho là như vậy..." Dexter có phần nôn nóng đi tới đi lui: "Lúc trước tôi còn có thể trao đổi bình thường với hắn, và lại còn được hắn dạy cách sử dụng năng lực phi phạm như thế nào mới đúng. Nhưng mấy ngày nay, tư duy và tình trạng của hắn trở nên rất kỳ quái. Tôi thường xuyên không cách nào trao đổi được với hắn, hết như khi tôi điều trị cho các bệnh nhân khác. Tuy rằng, nhờ đó mà tôi lấy được thành công phương thuốc "Người Đọc Tâm", nhưng tôi không thể khẳng định nó là thật hay giả, sợ sẽ xuất hiện biến hóa không thể kiểm soát được."

Không sao, là một thầy bói, lại còn có được không gian thần bí trên sương mù, ta sẽ không bao giờ bị lẫn lộn giữa thật với giả... Klein thở phào một hơi, sau đó lại cau mày hỏi:

"Trước khi xuất hiện điều bất thường, hắn ta tiếp xúc với ai nhiều?"

"Chỉ có đám bệnh nhân thôi. Tôi, tôi không dám khẳng định. Không phải ngày nào giờ nào tôi cũng đều ở bệnh viện, tôi cũng có thời gian nghỉ ngơi." Dexter đáp với vẻ mặt khá nặng nề.

Klein gật đầu ra chiều đây chỉ là chuyện nhỏ:

"Đừng quá căng thẳng, tôi sẽ phái người âm thầm bảo vệ anh. Anh hãy nhanh chóng tìm ra xem lúc trước Hood Eugene tiếp xúc với ai, ngoài ra bắt buộc phải cẩn thận xem có phải hắn đang thử thách anh không. Ừm, tốt nhất là anh cũng báo chuyện này cho thành viên khác của hội Tâm Lý Luyện Kim, để xem mấy nhân vật cấp cao bên tổ chức của anh có phản ứng gì."

"Vâng." Dexter đẩy cặp kính viền vàng, khôi phục sự tỉnh táo đặc trưng của Khán Giả. Sau đó ông ta lấy một tờ giấy ra khỏi túi áo, đưa cho Klein: "Đây là phương thuốc của ma dược "Người Đọc Tâm", tôi không biết có đúng hay không."

"Chúng tôi sẽ nghiệm chứng." Klein cười trả lời, hắn lập tức giơ ra xem ngay tại đó.

"Vật liệu chính: tuyến yên hoàn chỉnh của thằn lằn bảy màu trưởng thành, 10 ml dịch tủy sống của thỏ Farsman.

Vật liệu phụ: 5 gam bào tử cây dẻ, 8 gam bột cỏ Răng Rồng, 3 cánh của hoa Tinh Linh trắng, 100ml nước cất."

"Rất tuyệt." Klein khen ngợi một câu. Hắn gấp tờ giấy lại để vào túi áo bên trong bộ âu phục.

Sau khi trao đổi thêm vài câu, xác nhận hiện tượng "nghe nhầm" của Dexter đã được giảm bớt, hắn mới cáo từ rồi đi. Hắn cẩn thận đi tới bãi bắn chuyên dụng của Kẻ Gác Đêm, Dunn Smith đang chờ ở đó.

"Đội trưởng, người báo tin cho tôi một phương thuốc Người Đọc Tâm, cảm ơn tôi đã giúp anh ta khống chế được việc mất khống chế, nhưng anh ta không thể xác định được nó là thật hay giả." Klein nghiêm túc đưa tờ giấy cho Dunn: "Ngoài ra, anh ta có nhắc tới một chuyện..."

Dunn vừa xem phương thuốc vừa nghe Klein kể về chuyện của Hood Eugene, cuối cùng gật đầu nói:

"Tôi sẽ lập tức bố trí người thay phiên theo dõi bệnh viện tâm thần. Về chuyện này cậu còn chưa được huấn luyện chuyên nghiệp nên đừng tham gia, tiếp tục về canh giữ cửa Chianese đi."

Nói tới đây, anh nhìn Klein một cái thật sâu: "Thêm cả phần phương thuốc này, chờ khi cậu thông qua sát hạch là khỏi cần tích lũy công trạng nữa, có thể lấy được luôn ma dược Tên Hề rồi..."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 156: Melissa Biết Suy Xét Lâu Dài

Vả lại ta còn có thêm công trạng từ việc giao phương thuốc Tên Hề...
Đều là nghiệp vì lúc trước chia ra làm hai phần để nhận công lao đây mà...
Thôi, dạo này cũng chẳng tìm được cơ hội nào để nói rằng thực ra ta đã có
phương thuốc đó rồi... Klein hít vào một hơi, cố gắng nở nụ cười:

"Hy vọng là việc sát hạch sẽ thuận lợi."

Hắn tán thành cả hai chân hai tay về quyết định của Dunn khi điều hắn
trở lại tiếp tục canh gác cửa Chianese, bởi vì hắn không những thiếu năng
lực chuyên môn về việc giám thị và điều tra, mà còn chưa đạt tới mức tiêu
chuẩn về việc tác chiến chính diện.

Về bắn súng, tuy so với cảnh sát bình thường thì được coi là không tệ,
nhưng với những đội viên đều là những người phi phạm có tổ chất thân thể
được tăng cường, cho dù không phải tay súng thiện xạ thì cũng không kém
là bao.

Còn về chiến đấu cận thân, Klein mới chỉ đạt tới trình độ sơ cấp.

Nói đơn giản thì, cho dù có bùa chú ngủ say và bùa chú cảnh mơ, hắn
vẫn là một người phi phạm thuộc loại hình phụ trợ. Để đối phó với người
bình thường thì đơn giản thôi, nhưng nếu gặp phải người phi phạm tương
tự mà am hiểu chiến đấu thì khá là nguy hiểm.

Chờ khi mình lên danh sách 8, trở thành Tên Hề am hiểu chiến đấu,
cũng nắm giữ được một vài pháp thuật, lúc đó ta sẽ có thể tự mình hoàn
thành nhiệm vụ siêu phạm thông thường rồi... Ừm, nếu có thể đánh cắp sức

mạnh của vật phong ấn "3 - 0782" thành công, tạo ra bùa chú Viêm Dương, như vậy thì lại càng hoàn hảo, việc lấy yếu thắng mạnh không phải là không thể làm được... Klein nghĩ với tâm thái vô cùng mong chờ, chậm chậm quay về công ty Bảo an Gai Đen.

Mãi cho tới sáng sớm hôm sau, hẵn hết ca gác rời khỏi cửa Chianese, tiểu đội Kẻ Gác Đêm vẫn không lấy được manh mối hữu dụng gì từ việc theo dõi Hood Eugene ở bệnh viện tâm thần, tạm thời chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào việc điều tra bên trong của người mà họ gọi là người đưa tin.

Klein về tới nhà, lẳng lặng ăn sáng xong rồi quay về phòng ngủ đánh một giấc tới tận mười hai giờ trưa.

Hắn tỉnh dậy, rửa mặt qua, ngửi thấy mùi đồ ăn bèn đi xuống tầng.

"Melissa đang làm bữa trưa ạ?" Klein nhìn Benson, người đang đọc báo trong phòng khách.

Benson hạ tờ báo xuống, đáp lại:

"Đúng vậy. Hôm nay con bé có khách tới chơi, anh bảo con bé là cứ ngồi nói chuyện với khách đi, để anh chuẩn bị bữa trưa cho, nào ngờ con bé lại chẳng hề tin tưởng vài tài nấu nướng của anh, cứ thế kéo khách xuống bếp cùng nấu, đúng là chẳng lịch sự chút nào."

Benson, anh lại nhận ra Melissa không thích tài nấu nướng của anh nhanh đến vậy ư... Klein cố nhin cười, vừa bước tới sô pha vừa thuận miệng hỏi:

"Khách của Melissa?"

"Ừ, chắc là em biết đấy, là Elizabeth mà chúng ta gặp được ở tiệc sinh nhật của Selina." Benson dựa ra sau một chút, tiếp tục nhàn nhã đọc báo.

Không chỉ gặp ở bữa tiệc sinh nhật đó... Cô ta lại còn tới nhà chơi... Về mặt Klein đỡ ra, hẳn nghiêng người liếc nhìn cửa bếp.

Đúng lúc này Melissa bưng đĩa đi ra, theo sau là Elizabeth cũng đang đeo tạp dề.

"Klein, anh dậy rồi à? Em đang định lên gọi anh đây." Melissa mừng rỡ đặt đĩa thức ăn đang tỏa ra mùi thịt thơm nức xuống bàn ăn: "Đây là Elizabeth, anh biết rồi mà."

"Chào anh, Klein." Elizabeth với đôi má phúng phính cười rạng rỡ cất tiếng chào hỏi.

Klein ôn hòa đáp lại một cách lịch sự.

Chờ khi hai người chào hỏi xong, Melissa chớp mắt, nói với vẻ rất nghiêm túc:

"Lát nữa Elizabeth sẽ theo chúng ta tới Hiệp hội Người hầu phụ giúp gia đình, nhà cô ấy có thuê vài người nên khá giàu kinh nghiệm về chuyện này, có thể đưa cho chúng ta những ý kiến tham khảo khá hay. Thật ra bọn em đã nghĩ xong những yêu cầu về việc lựa chọn hầu gái rồi, các anh nghe xem có gì cần bổ sung không."

Melissa lấy tạp dề lau tay, rồi móc một tờ giấy từ trong túi quần, giở ra đọc:

- "1. Khỏe mạnh.
2. Chăm chỉ, có trách nhiệm.
3. Giỏi nấu nướng.
4. Im lặng, không ồn ào.

5. Gia cảnh đơn giản.

6. Mặt mũi bình thường."

...

Từng yêu cầu được đọc ra, Klein và Benson nghe mà miệng há hốc, ánh mắt đầy mờ mịt, cả hai đều không ngờ chỉ thuê một hầu gái làm việc vặt thôi mà lại rắc rối như vậy.

"Melissa, không phải lúc trước em phản đối việc thuê hầu gái làm việc vặt à?" Chờ khi cô em gái đọc xong, Klein hỏi một câu theo bản năng.

Melissa mím môi, rồi trịnh trọng gật đầu:

"Vâng, em phản đối, nhưng nếu sự phản đối đó vô hiệu thì em cho rằng, chúng ta bắt buộc phải làm thật tốt chuyện này. Mà muốn làm cho tốt thì trước đó ta phải chuẩn bị đầy đủ. Ủm, các anh có muốn bổ sung gì không?"

"Không!" Klein và Benson đồng thời lắc đầu, khiến Elizabeth phải che miệng cười trộm.

Sau bữa trưa, bốn người lên xe ngựa tuyến cố định đi tới Hiệp hội Người hầu phụ giúp gia đình ở phố Champagne.

Thật ra hiệp hội này khá giống với công ty quản lý gia đình mà Klein biết ở đời trước, nhưng nó có một nửa là từ thiện. Một mặt thì bọn họ đăng ký các loại thông tin cá nhân và nhu cầu công việc của người hầu để tiện cho người thuê lựa chọn, đồng thời cũng tăng khả năng giúp đỡ phương vào nghề. Về mặt khác, bọn họ sẽ tổ chức vài buổi đào tạo cơ bản để tăng năng lực làm việc của đối tượng lên.

Một phần kinh phí duy trì của hiệp hội này tới từ các tổ chức từ thiện, phần khác thì là tiền trả từ người thuê. Dựa theo tính chất tập hợp và tổng thể, thuận tiện và tổ chức, bọn họ sẽ nhanh chóng thay thế những người này khiến bọn họ một là gia nhập, hai là đổi nghề.

Klein và mọi người vừa vào hiệp hội thì đã được tiếp đón nhiệt tình. Một cô gái mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt viền lá sen dẫn bọn họ tới ngồi ở khu vực ghế sofa, mỉm cười hỏi:

"Tôi có thể giúp gì cho các anh chị?"

"Chúng tôi cần thuê một hầu gái làm việc vặt." Tới những lúc như thế này, Benson luôn bị hai đứa em đẩy ra trước.

"Các anh chị có yêu cầu cụ thể gì không?" Cô gái trẻ tuổi kia thuận thục hỏi.

Benson nhớ tới sự đối lập giữa tài nấu nướng của mình và Klein, khẩn khoản hỏi: "Giỏi nấu nướng."

"Giỏi nấu nướng?" Cô gái trẻ tuổi khẽ nhún mày: "Nói thẳng thì trong các hầu gái làm việc vặt thì không có ai giỏi nấu nướng cả, hay là các anh chị thuê một đầu bếp nhé? Nếu các anh chị cần đầu bếp nữ, hiệp hội chúng tôi cũng có không ít."

"Trong hầu gái làm việc vặt không có ai giỏi nấu nướng?" Melissa thấy yêu cầu của mình vừa mới được đưa ra đã không được, cô không nhịn được chen miệng hỏi lại.

Cô gái trẻ tuổi gật đầu, trả lời chắc nịch:

"Hầu gái làm việc vặt thường là con cái của những lao động tầng đáy, hoặc là những cô gái nông thôn, bản thân việc nấu nướng mà bọn họ có thể

tiếp xúc được đều khá kém, dù đã được hiệp hội đào tạo qua nhưng bọn họ tối đa chỉ đảm bảo nấu ra đồ ăn không khiến người ta bị bệnh."

"..." Melissa chợt im lặng, rốt cuộc mới hiểu cái gì gọi là kế hoạch thì hay thay đổi.

"Đây đúng là chuyện làm cho người ta nuối tiếc." Benson suy nghĩ, sắp xếp ngôn từ rồi nói: "Có lẽ chúng tôi sẽ sửa yêu cầu lại: Sẵn sàng và cũng có năng lực học nấu nướng."

Benson thật không tệ, biết đổi suy nghĩ nhanh đấy... Không cần mình phải lên tiếng... Klein ngồi bên cạnh, một tay cầm gậy, tay kia cầm mũ, rất nhàn nhã thảnh thơi.

"Không có vấn đề, lúc đào tạo nấu ăn, chúng tôi sẽ ghi lại hầu gái nào có biểu hiện xuất sắc." Cô gái trẻ tuổi cười rất chuyên nghiệp: "Còn yêu cầu khác không?"

"Có." Cảm nhận được ánh mắt của Melissa, Benson nuốt nuốt nước miếng rồi móc tờ giấy ra khỏi túi áo, đọc từng dòng một.

Cô gái trẻ tuổi kia kinh ngạc ngồi nghe, hồi lâu sau mới lên tiếng:

"Tôi... Tôi sẽ đi sàng lọc tư liệu, đề cử cho các anh chị những hầu gái phù hợp với yêu cầu. Các anh chị không cần phải quyết định luôn, cứ lựa chọn từ hai đến bốn người trước, tôi sẽ dẫn bọn họ tới nhà các anh chị thử việc một lần, sau đó mới quyết định là sẽ thuê ai. Đương nhiên làm như vậy sẽ khiến chi phí các anh chị phải trả cho hiệp hội nhiều hơn, và các anh chị cũng phải tự mình chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn."

"Đồng ý." Benson gấp tờ giấy lại, lịch sự gật đầu.

Cô gái kia đứng lên đi tới văn phòng, nhưng vừa đi được hai bước thì cô ta quay đầu lại, cười ngại ngùng: "Có thể đưa cho tôi tờ giấy kia được

không? Tôi sợ là mình sẽ quên yêu cầu của các anh chị..."

"Không thành vấn đề." Benson cố nhin cười.

Một lúc sau, cô gái trẻ tuổi mặc chiếc váy màu vàng nhạt cầm một xấp tài liệu đi ra, giao cho Benson lựa chọn.

Trên những tài liệu đó có ghi những thông tin về hầu gái làm việc vặt như tên, năm sinh, tình hình gia đình, còn miêu tả về khuôn mặt, tình trạng cơ thể, kinh nghiệm trong quá khứ, đặc điểm tương ứng và tiền lương muốn nhận.

Elizabeth tranh thủ Benson và Melissa đang chăm chú đọc tài liệu, vội tới gần Klein, khẽ hỏi:

"Anh không có yêu cầu gì à?"

"Có, nhưng không chi tiết lắm." Klein trả lời cho có lệ.

Elizabeth lại càng cảm thấy hứng thú: "Vậy anh sẽ chọn như thế nào?"

Klein khẽ cười một tiếng, chỉ vào con lắc cảm xạ mà hẩn giấu trong cổ tay áo bên trái: "Đương nhiên là viết câu nói xem bói tương ứng, loại trừ lần lượt, từ đó bói ra người nào phù hợp làm hầu gái việc vặt cho gia đình nhất."

"..." Elizabeth sửng sốt, mười mấy giây sau cô mới mờ mịt gật đầu: "Đây đúng là biện pháp đơn giản mà hiệu quả nhất... Em lại quen mất anh là..."

Cô ta còn chưa nói xong, vì Melissa phát hiện hai người đang lén nói chuyện với nhau mà quăng mắt nhìn sang.

Melissa liếc nhìn ông anh và cô bạn thân của mình, khuôn mặt toát lên vẻ suy ngẫm.

Ê, em ơi, đừng hiểu nhầm thế chứ! Bọn anh chỉ trao đổi bình thường thôi... Klein khẽ ho một tiếng, chủ động cầm một vài tập tài liệu ra xem.

Bọn họ nhanh chóng chọn được ba người, giá cả từ 4 saule 8 penny tới 5 saule 2 penny mỗi tuần.

Benson không mặc cả tiền lương của hầu gái việc vặt, mà còn nghiêm túc thảo luận chi phí phải trả thêm cho hiệp hội với cô gái trẻ tuổi kia.

Qua một hồi thảo luận, anh đã thành công khiến chi phí này từ tiền lương hai tuần của hầu gái tạp hoạt xuống thành một tuần, nhưng mặt khác phải trả chi phí xe ngựa 1 saule cho đối phương về việc dẫn hầu gái làm việc vặt tới thử việc.

Sau khi xong việc, Elizabeth chào mọi người rồi đi về. Ba anh em thì lên xe ngựa công cộng trở lại phố Hoa Thủy Tiên.

Dọc đường đi, Klein bị ánh mắt nhìn chòng chọc của Melissa làm cho rất là mất tự nhiên, nên vừa vào nhà hắc đã phi thẳng lên tầng hai.

"Klein." Melissa gọi hắc lại, con bé sử dụng một loại ngữ khí trịnh trọng sau khi đã suy nghĩ cẩn thận khuyên bảo hắc: "Nếu anh muốn đính hôn với Elizabeth, anh càng phải cố gắng hơn. Cha của bạn ấy là một doanh nhân xuất nhập khẩu, mẹ là Tòng nam tước, cũng chính là con gái của huân tước..."

Khoan, đính hôn? Chuyện lúc nào vậy? Klein ngơ ngác nhìn cô em gái.

Con bé đã nghĩ tới tận bước này rồi ư?

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 157: Vật Phẩm Trong Mơ

"Không, bọn anh không hề..." Klein còn chưa kịp phản bác xong, Benson đã mỉm cười ngắt lời: "Tuy Elizabeth quả thực hơi nhỏ tuổi, tuy gia thế của con bé hơn hẳn nhà chúng ta, nhưng anh cho là cả hai vẫn khá phù hợp. Có điều có lẽ chú phải chờ thêm vài năm nữa, con bé đang học ở trường công với mục tiêu thì vào đại học, kết hôn là chuyện của cũng phải sáu bảy năm nữa. Đương nhiên hai đứa có thể đính hôn trước."

... Các anh đừng có suy nghĩ lâu dài thế có được không... Klein hít vào một hơi thật sâu: "Em không thích Elizabeth, ừm, nói chính xác hơn là em không thích những cô gái nào nhỏ hơn em quá nhiều, em thích ai trưởng thành hơn chút."

Thực ra nếu trong phạm vi hợp lý, ta có thể chấp nhận, nhưng không phải bây giờ... Hắn bất đắc dĩ tự bổ sung thêm một câu trong lòng.

"Thích trưởng thành hơn một chút?" Melissa khẽ nhú mày: "Vậy anh phải nhanh chóng giải quyết vấn đề hôn nhân đi."

Hả? Klein thật sự không thể hiểu nổi câu nói này của cô em gái, hắn mờ mịt hỏi lại: "Vì sao?"

Melissa giải thích vô cùng nghiêm túc:

"Chờ khi anh kiếm đủ tiền cho việc kết hôn sau này, lúc đó anh đã tầm hai mươi lăm hai mươi sáu rồi. Ở độ tuổi đó, các cô gái trưởng thành hơn anh một chút không kết hôn thì đã đính hôn từ lâu, chẳng lẽ anh định theo đuổi quả phụ?"

Rốt cuộc đây là vấn đề gì vậy... Klein ngơ ngác, thầm nghĩ bằng một câu tiếng Trung.

Benson thì bật cười phản bác lại cô em gái:

"Melissa, em không hiểu rồi, nay trong tầng lớp trung lưu, các cô gái đến ba mươi tuổi còn chưa đính hôn hoặc kết hôn đều có không ít, bọn họ phần đông là tín đồ của nữ thần, đại đa số có được năng lực khiến bản thân sống thoải mái nên bọn họ thà độc thân chứ không muốn phải chấp nhận một cuộc hôn nhân không hài lòng. À ha, anh đọc được điều này từ tạp chí "Gia Đình"."

"Vậy ạ?" Dù sao Melissa cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi, nên cô không biết gì nhiều về mấy chuyện này.

Klein thấy anh trai và em gái càng nói chuyện thì lại càng hứng thú, bèn ho một tiếng:

"Trưởng thành hơn mà em nói là chỉ về tâm trí chứ không nhất định phải lớn tuổi hơn em, vả lại em càng lo cho chuyện hôn nhân của Benson hơn."

Xin lỗi anh nhé, em đây là cực chẳng đã... Hắn lặng lẽ nói một tiếng xin lỗi trong lòng.

"..." Melissa sững sốt đôi chút, rồi gật đầu thật mạnh: "Đúng thế!"

Benson vốn còn đang định nói kỹ hơn về vấn đề hôn nhân của tầng lớp trung lưu, đột nhiên rùng mình một cái, anh nhìn cô em gái đang nhìn chăm chăm vào mình, nói:

"Anh đang ở trong giai đoạn chuyển mình của cuộc đời, bắt buộc phải dồn mọi trí lực vào việc học tập. Chờ khi anh có công việc mong muốn và

số tiền tiết kiệm nhất định, anh mới tự tin theo đuổi cô gái mình thích, đưa cho cô ấy cuộc sống tốt đẹp."

Melissa và Klein ngẩn ra, rồi cả hai đồng thời thốt lên:

"Anh có cô gái mà anh thích rồi á?"

Benson chỉ thuận miệng nói thôi, nhưng nghe hai người kia hỏi như vậy thì lập tức hoảng sợ, cuống quýt lắc đầu:

"Không không! Anh chỉ lấy ví dụ thôi!"

...

Trong một căn phòng có vẻ khá âm u ở khu Hillston, Backlund.

Trước một bức tường không có lò sưởi, một quý ông trung niên với phần tóc mai đã hoa râm ngồi lẳng lặng trên ghế đu với chiếc tẩu thuốc lá sậm màu trên tay, ông ta dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn vị khách đang ngồi trên ghế sofa.

Ông ta là chủ nhân của nơi này, Isengard Stanton, một thám tử tư khá nổi tiếng của giới này. Nhưng ông ta không mở văn phòng, chỉ thuê một trợ thủ.

Isengard mặc áo sơ mi trắng với gile màu đen, đưa tẩu thuốc tới bên miệng, say sưa hút vào một hơi rồi chậm rãi nhả làn khói ra:

"Chi phí tư vấn nửa tiếng là 1 bảng. Nếu tôi là các vị, chắc chắn sẽ không lãng phí bất cứ giây phút nào."

Hai cô gái ngồi trên ghế sofa chính là Filth Wall và Hugh Dirchard. Hai cô thu thập xong tư liệu về Trung tướng Gió Lốc Zilingus, định mời một vị thám tử am hiểu suy diễn tổng kết ra quy luật hành vi của mục tiêu.

Đương nhiên hai người đã bỏ cái tên Zilingus đi, cũng sửa lại phần miêu tả về nội dung siêu phàm.

Nhìn Isengard có khuôn mặt gầy gò, đường nét góc cạnh và đôi mắt màu lam hơi u ám, Hugh đưa túi tài liệu cho trợ thủ của ông ta, là một người trẻ tuổi tóc nâu đeo kính có gọng vàng, trông khá giỏi giang.

"Thưa ông thám tử, tôi mong ông có thể tìm ra được quy luật hành vi của mục tiêu ở Backlund."

Tuy Hugh Dirchard không cao, nhưng khi cô ngồi thẳng người và dùng giọng nói trầm thấp thì sự uy nghiêm tỏa ra từ cô vẫn khiến người ta vô thức muốn phục tùng.

Isengard nhìn vào cô một cái thật chăm chú, nhận lấy túi tài liệu từ chỗ trợ thủ, cởi bỏ dây buộc rồi rút tài liệu bên trong ra.

Ông ta đặt tẩu thuốc xuống, đọc chăm chú từng tờ một, không bỏ sót tờ nào.

Mười mấy phút sau, quý ông với mái tóc mai đã hoa râm này khẽ gõ lên phần tay vịn của ghế, nói:

"Mục tiêu có sự yêu thích cố chấp với gió... Như vậy, trong Backlund, thành phố của bụi bặm này, chắc chắn hẳn sẽ không chọn khu vực bị ô nhiễm nghiêm trọng để ở lại lâu dài. Nói cách khác, có khả năng hẳn sẽ ở vào khu Hoàng Hậu, khu phía tây, khu Hillston, khu Jowood, hoặc ngoại ô khu bắc..."

Mục tiêu là một sát thủ liên hoàn có bệnh về tâm lý, cứ mỗi một ngày phải giết một người... Phương pháp hợp lý là nhắm vào những người lang thang vô gia cư. Ở Backlund này, ngay cả phía cảnh sát còn không rõ rốt cuộc là có bao nhiêu người lang thang...

Khu vực mà mục tiêu ở không quá gần khu phía đông hoặc khu vực cầu Backlund, nơi có nhiều người lang thang, cũng không quá xa... Mục tiêu thường xuyên đi tìm kiếm người bị hại, đây không phải biểu hiện theo thói quen, không phù hợp với những gì các cô ghi trong đây... Mà nếu muốn mất một thời gian dài mới tìm được đối tượng định giết, mục tiêu có khả năng không kiểm soát được dục vọng của bản thân, rất dễ phạm tội một cách lộ liễu...

Mục tiêu là một thủy thủ từng trải, có năng lực hoạt động dưới nước rất xuất chúng... Một suy đoán hợp lý là, nơi hắn ở sẽ không cách sông ngòi quá xa. Một khi gặp điều bất trắc, đây sẽ là lựa chọn bỏ chạy tối ưu nhất của hắn...

...

Tổng hợp lại từ những điều bên trên, chúng ta có thể khoanh vùng phạm vi hoạt động của mục tiêu. Hắn ở một nơi không quá xa khu vực cầu Backlund, suy xét tới khu phía tây và hai bên bờ sông Tasok của khu Jowood...

...

Từ những tư liệu các cô cung cấp, tôi chỉ có thể suy luận ra những nội dung này."

Tuy Hugh và Filth không hiểu lắm, nhưng dường như rất có lý... Hai người liếc nhau, trịnh trọng gật đầu rồi lấy tài liệu lại, đứng dậy cáo từ.

Isengard nhìn trợ lý đưa hai cô gái ra ngoài, ông ta móc một món đồ trang sức làm từ đồng thau ra khỏi túi áo gile, đó là một cuốn sách bỏ túi. Ông ta mở sách ra, bên trong chỉ có một con mắt dựng thẳng.

Isengard dùng đưa dây xích, vừa vuốt ve món trang sức kia vừa lầm bầm:

"Zilingus lên vào Backlund rồi à?"

...

Trong hầm ngầm ở cảng Pritz.

Người Treo Ngược Arges ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn tên đàn ông đang giãy dụa trước mặt.

Kẻ này mặc trang phục thủy thủ, đầu bị một lớp màng màu lam nhạt bọc kín lại, khuôn mặt bị ngộp tới mức đỏ tím.

Đôi tay gã không ngừng cào cấu lên trên mặt, nhưng chỉ có thể vấy ra vài giọt chất lỏng.

Cuối cùng gã không thể chịu được, phải đưa ra tín hiệu đầu hàng.

Arges nhếch khóe miệng, vỗ xuống một cái.

Màng nước màu lam nhạt lập tức vỡ ra thành những giọt nước rơi xuống dưới đất.

Tên đàn ông mặc đồ thủy thủ kia há mồm thở gấp từng hơi một, tới mức ho khan dữ dội, ho tới mức như muốn xé rách phổi.

Chờ khi đối phương hòa hoãn lại được, Arges khẽ dựa ra sau, bắt chước ngữ khí bình tĩnh và lạnh nhạt của Kẻ Khờ: "Nói cho tao biết mục đích của Zilingus khi đến Backlund."

"Hắn, hắn đi là để hoàn thành một ủy thác, nhưng cụ thể là gì thì tao không rõ." Tên cướp biển kia hoàn toàn không còn chút ý chí phản kháng nào, trả lời thành thật: "Tao chỉ biết là có khả năng hắn được lợi ích nào đó. Zilingus từng vênh váo nói với bọn tao là nếu chuyến này thuận lợi, hắn có thể lấy được món đồ mà hắn thèm thuồng đã lâu, "Bốn vị vua" của cướp biển cũng sẽ biến thành "Năm vị vua"."

Món đồ thềm thường đã lâu? Arges nhúu mày, trầm tư suy nghĩ.

...

Sáng thứ Hai, Klein vẫn không được nghỉ ngơi. Hắn tiếp tục điều tra loại trừ các ngôi nhà có ống khói đỏ ở thành phố Tingen theo kế hoạch.

Tiếc rằng lần này hắn vẫn không thể phát hiện được mục tiêu.

Đến trưa hắn về nhà, hâm nóng mấy món ăn thừa, gặm một chiếc bánh yến mạch rồi ngủ bù một giờ.

Chờ tới hai giờ bốn mươi phút, Klein đặt cuốn sách trên tay xuống, dùng linh tính đóng kín phòng ngủ của hắn lại, rồi đi lên không gian thần bí trên màn sương xám.

Hắn thoải mái ngồi lên ghế chủ nhân của chiếc bàn dài, đưa tay phải ra hỏi đáp lại "Mặt Trời", mặc kệ nhịp tim của đối phương có là bao nhiêu.

Trong thành Bạch Ngân.

Dereck Berg đang hăng hái luyện tập trên sân tập, mồ hôi ướt đầm người, đột nhiên tầm mắt nhòa đi. Cậu ta thấy tầng sương mù dày đặc, thấy Kẻ Khờ cao quý đang ngồi trên ghế ở sâu trong màn sương xám.

Cậu ta ngẩn ra, đột ngột dừng động tác lại, cúi đầu xuống.

Chờ khi "ảo giác" biến mất, cậu ta bắt đầu đếm nhịp tim đập, rồi cầm thanh kiếm thẳng màu bạc nhanh chóng bước tới khu vực nghỉ ngơi.

Sau một nghìn lần tim đập, cậu ta đã khóa trái mình trong một phòng tắm.

Lại chờ thêm mười mấy nhịp thở nữa, cậu thấy ánh sáng đỏ sậm ủa tới từ trong hư không, lập tức bao trùm lấy bản thân.

Trên sương mù xám, Klein tựa vào ghế dựa, khẽ gõ hai răng nanh bên trái lại với nhau, lặng lẽ mở linh thị ra.

Hắn thấy sâu trong thể dĩ thái của "Mặt Trời", màu sắc loang lổ trở nên tinh thuần hết như ánh nắng ban mai, bèn mỉm cười nói:

"Chúc mừng cậu, Người Ca Tụng."

Cùng lúc đó, hắn phát hiện ngôi sao trên phần lưng ghế của đối phương nhanh chóng chuyển động, tạo dựng lại thành ký hiệu tượng trưng cho mặt trời.

Không cần ý niệm của ta, nó đã tự biến hóa như phản xạ có điều kiện... Ủm, ngoài cung điện, bàn dài và ghế dựa ra, những thứ được hiện ra trước đó đều không được bảo tồn khi ta rời khỏi nơi này... Chúng nó đúng là đặc biệt... Sương mù xám này chứa không ít bí mật đây mà... Klein nhìn mọi thứ trước mặt.

Dereck lại cúi đầu xuống, hồi đáp rất khiêm tốn:

"Những điều này đều nhờ có sự giúp đỡ của ngài. Đây mới chỉ là khởi đầu."

Cậu ta không hề bất ngờ khi thấy Klein có thể nhìn ra việc mình đã sử dụng ma dược.

Lúc này, Klein lấy đồng hồ bỏ túi màu bạc ra, ấn chốt mở ra nhìn rồi khẽ cười nói:

"Vậy chúng ta bắt đầu tụ hội thôi. Nhớ kỹ, sau này cũng sẽ theo tần suất này, ừm, hoặc có thể nói là khoảng cách này."

Trong lúc nói, hắn đồng thời tạo ra mối liên hệ với ngôi sao đỏ sậm của "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược", kéo hai thành viên kia vào

trong cung điện to lớn như nơi ở của người khổng lồ này.

Audrey vừa thấy cảnh tượng trước mặt, lập tức dịu dàng chào hỏi:

"Chào buổi chiều, ngài Kẻ Khờ, chỗ tôi còn một trang nhật ký Russel đại đế nữa. Chào buổi chiều, Mặt Trời, cậu đã lấy được phương thuốc Người Đọc Tâm chưa?"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 158: Lo Trước Khởi Hoạ

"Chính Nghĩa" luôn khiến bản thân thoải mái, đúng là làm cho người ta hâm mộ. Hy vọng mình cũng có thể như vậy... Nghe thấy tiếng chào hỏi nhẹ nhàng kia, Klein ngồi trên ghế chủ nhân của chiếc bàn dài không nhận được lạng lẽ cảm khái một câu.

Nhưng hẳn chợt nhớ tới chuyện đối phương thoải mái lấy ra một nghìn bảng tiền mặt, chợt cảm thấy bản thân mà muốn giữ vững tâm tình thoải mái như tiểu thư "Chính Nghĩa" là một chuyện vô cùng khó...

"Mặt Trời" Dereck là một chàng thiếu niên rất quan tâm tới danh dự bản thân, bèn lập tức đáp lại: "Tôi đã lấy được phương thuốc Người Đọc Tâm rồi."

Trong khoảng thời gian này, cậu ta sửa sang lại di sản do cha mẹ để lại, ngoài nhà cửa, đồ dùng và một số món đồ để làm kỷ niệm ra, những thứ có giá trị cậu ta đều mang hết tới "chợ đen" của thành Bạch Ngân để đổi lấy phương thuốc Người Đọc Tâm và vật liệu cho ma dược Người Ca Tụng, hiện tại cậu ta chỉ dựa vào đồ ăn có định mức để sống.

Nhưng cậu ta tin rằng tình trạng này sẽ không kéo dài quá lâu. Chờ khi thông qua sát hạch chiến đấu, cậu sẽ tham gia vào các đội xử lý "vật hắc ám" xung quanh, từ đó nhận được khoản thù lao không hề rẻ mạt.

Chờ khi nào thực sự mạnh lên, cậu ta sẽ xin trở thành thành viên của tiểu đội tinh nhuệ, thăm dò nơi sâu trong bóng tối, từ đó tìm được cách hóa

giải lời nguyện này... Dereck vừa nghĩ đầy hy vọng vừa quay đầu nhìn Kẻ Khờ trong lớp sương xám dày đặc.

Lần trước cậu ta đã nhận ra sau khi tiểu thư "Chính Nghĩa" xin chỉ thị của ngài "Kẻ Khờ" xong thì có thể khiến cho nhật ký Russel mà cậu ta không biết xuất hiện trực tiếp ở nơi này!

Tuy Dereck không rõ đây là thế nào, nhưng cậu ta vẫn cảm thấy cứ quay sang nhìn ngài Kẻ Khờ sẽ tốt hơn.

"Cậu nhớ lại phương thuốc ở trong đầu trước, sau đó cầm chiếc bút trong tay và biểu đạt mong muốn viết ra một cách mãnh liệt nhất." Klein thản nhiên ngả người ra phần tựa của ghế.

Bởi vì đang hoài nghi "Mặt Trời" tới từ thành Bạch Ngân của Vùng đất bị Thần bỏ rơi, nên hẳn không khiến bút máy hiện ra trước mặt cậu ta, thay vào đó là một chiếc bút lông chim.

Đương nhiên vẫn không có mực như trước...

Dereck không dám nghi ngờ những gì Kẻ Khờ nói, lập tức cầm lấy chiếc bút lông chim vừa hiện ra.

Chỉ mấy giây sau, sau khi làm theo lời dặn, cậu ta không lấy làm bất ngờ khi thấy tấm da dê trước mặt hiện ra phương thuốc ma dược Người Đọc Tâm.

Dereck đọc lại hai lần thật kỹ, rồi im lặng giao nó cho "Chính Nghĩa".

Audrey vừa kích động, vừa hưng phấn lại vừa mong chờ nhưng lại khá rụt rè nhận lấy, đảo mắt qua, ghi nhớ những con chữ mà Klein đã phiên dịch sẵn:

"Vật liệu chính: Tuyến yên hoàn chỉnh của á long ảo ảnh, 10 ml dịch tủy sống của thỏ nửa u linh. Vật liệu phụ..."

Đây là vật liệu chính mà cô chưa nghe nói tới bao giờ... Ủm, bản thân hiểu biết chưa nhiều... Audrey ảo não nghĩ, dù dạo này cô vẫn bổ sung thêm thông tin về chủng loại và tên của các vật liệu phi phạm thông thường từ chỗ Filth và Hugh.

Tới những lúc như này cô thường quên mất "Khán Giả" là như thế nào.

Đột nhiên Audrey nghe thấy một tiếng gõ rất nhỏ, vô thức ngược lên nhìn ghế chủ nhân của chiếc bàn dài một cách vội vàng.

Và cô vui mừng thấy ngài Kẻ Khờ vừa dùng ngón trỏ tay phải gõ lên mép bàn, cũng vừa khẽ gật đầu ra hiệu cho cô.

Chuyện gì vậy? Audrey ngơ ngác, đôi mắt ánh lên đầy vẻ mờ mịt.

Cô đang định lên tiếng hỏi, bỗng liếc thấy phương thuốc Người Đọc Tâm trước mặt biến hóa, có thêm một số chú thích:

"Vật liệu chính: Tuyến yên hoàn chỉnh của á long ảo ảnh (hay còn gọi là thần lẩn bảy màu), 10 ml dịch tủy sống của thỏ nửa u linh (còn gọi là thỏ Farsman). Vật liệu phụ..."

A, mấy thứ này mình đều biết nè! Audrey ngẩn ra, sau đó một thứ cảm xúc sung sướng mãnh liệt bỗng trào ra từ tận đáy lòng.

"Cảm ơn ngài Kẻ Khờ, ngài đúng là rất bác học." Cô lại nhìn lên ghế chủ nhân, cảm ơn và ca ngợi chân thành từ tận đáy lòng.

"Người Treo Ngược" Arges không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh tỏ ra khá khinh thường với những gì "Chính Nghĩa" vừa nói:

Một nhân vật ở cấp độ ngang với thần linh, sao có thể dùng từ "bác học" để miêu tả? Từ cấp độ của những nhân vật như thế này mà nói thì bản thân bọn họ chẳng khác gì tri thức!

Klein thì坦然 nhận lấy lời khen của "Chính Nghĩa", bởi vì đây không phải chuyện nhờ trùng hợp lấy được phương thuốc Người Đọc Tâm từ hội Tâm Lý Luyện Kim là có thể làm được.

Sau khi kéo "Mặt Trời" vào hội Tarot, dựa theo sự đặc thù của thành Bạch Ngân nơi cậu ta ở, hẳn không ngừng tìm kiếm tài liệu tương ứng về học tập để dự phòng sẵn các vấn đề tương tự. Cho dù Dexter Guderian không lấy được phương thuốc đúng lúc, hẳn vẫn có thể thoải mái thông tin thêm chú thích như vừa rồi. Vả lại qua việc xem bói lúc trước và sự so sánh đối lập vừa nãy, hẳn tin rằng hai phương thuốc này đều chính xác cả.

Đây là lo trước khỏi họa... Klein nghĩ với vẻ khá đặc chí.

Audrey xem đi xem lại phương thuốc Người Đọc Tâm kia mấy lần rồi mới lưu luyện đời mắt đi, sau đó quen thuộc "biểu đạt" ra nhật ký của Russel đại để.

"Đây là thứ ngài nên được." Cô đặt bút xuống, nhìn Kẻ Khờ trong màn sương xám: "Ngoài ra tôi sẽ đưa cho quyển giả của ngài 300, 300 bảng nữa có được không?"

Cô có chút chột dạ, bởi vì cô mất có 20 bảng cho ba trang nhật ký, mà phương thuốc danh sách 8 "Quan Trị An" thì lại cần hẳn 450 bảng.

Nói cách khác, từ một phép tính đơn giản thì đáng lẽ ngoài ba trang nhật ký kia ra, cô còn phải trả thêm 430 bảng.

Nhưng Audrey cảm thấy điều này có liên quan tới yếu tố may mắn của bản thân cô, do người bán không nắm rõ giá trị của nhật ký Russel nên mới khiến cô dùng cái giá vô cùng rẻ mua được.

Mỗi một trang nhật ký Russel ít nhất, ít nhất cũng phải 50 bảng! Audrey lặng lẽ nắm chặt tay lại, lặng lẽ cổ vũ bản thân.

300 bảng? Cho tới nay hắn chỉ thấy nhiều tiền như vậy ở chỗ tước sĩ Deville... Klein thốn thức, rồi lạnh nhạt gật đầu vờ như mình không hứng thú gì với tiền bạc: "Một giao dịch rất hợp lý. Đây là thông tin quyến rũ của ta."

Hắn cố gắng tránh việc để Kẻ Khờ tự nói ra những danh từ làm giảm địa vị như "ngân hàng Backlund", hay "tài khoản ẩn danh", thay vào đó hắn khiến những thông tin đó hiện lên trên tấm da cừu luôn.

Lúc đi điều tra các ngôi nhà có ống khói đỏ vào thứ Tư tuần trước, Klein đã tranh thủ thời giờ đi ngân hàng Backlund chi nhánh Tingen, cải trang rồi mở một tài khoản ẩn danh. Với loại tài khoản này, người sử dụng chỉ cần nhớ được tài khoản và mật khẩu tương ứng là có thể lấy số dư từ tất cả các chi nhánh của ngân hàng Backlund.

Nếu người mở tài khoản cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ bảo mật thì còn có thể thêm việc đối chiếu chữ ký và vân tay, làm như vậy có vẻ phiền toái hơn đôi chút.

Vì bảo mật và cũng vì che giấu tung tích, lúc ấy Klein gần như không sử dụng chữ ký với vân tay, chỉ để lại một cụm mật khẩu.

Cụm mật khẩu ấy là "Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, chúa tể thần bí trên màn sương xám, vị vua Hắc Hoàng chấp chương vận may" bằng tiếng Hermes cổ.

Bởi vì bản thân tiếng Hermes cổ có thể dùng cho thờ cúng và cầu nguyện, bất cứ ai dám sao chép lại cụm mật khẩu này chẳng khác nào đọc tên hắn, như vậy hắn có thể lập tức nhận lấy lời nhắc nhở tương ứng, rồi lên trên sương mù xám để xem đó là tình huống bình thường hay có ai đó đang định ăn cắp tiền bạc! Klein cảm thấy rất hài lòng với biện pháp này.

Khuyết điểm duy nhất là sẽ tiết lộ ra chút xíu về sự tồn tại của "Kẻ Khờ", nhưng vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Audrey vừa giao nhật ký Russel cho ngài "Kẻ Khờ", vừa lấy tấm da dê có viết thông tin về quyển giả của ngài, bên trên tấm da dê đó có ghi những thông tin về ngân hàng Backlund, và tài khoản ẩn danh được tạo ra từ một dãy những con số.

Không biết quyển giả của ngài ấy là nam hay nữ, đang ở danh sách mấy... Ừm, chắc hẳn là rất mạnh, chí ít sẽ không thua kém Trung tướng Gió Lốc Zilingus... Audrey không thể kiểm soát suy nghĩ lan man.

Nhưng cô nhanh chóng tập trung sức chú ý lại, bắt đầu ghi nhớ tài khoản kia.

"Không phải phiền phức như vậy." Đúng lúc này cô nghe thấy giọng nói bình thản và trầm thấp của ngài Kẻ Khờ vang lên: "Sau khi về tới nhà, cô hãy đọc thầm tên của ta, như vậy có thể trực tiếp viết ra thông tin tương ứng."

Chuyện này giống với việc hắn vẽ ra ống khói đỏ mà hắn xem bói được... Tài khoản rất quan trọng, không được phép nhớ nhầm... Klein lặng lẽ bổ sung hai câu trong lòng.

Làm vậy cũng được ạ? Từ lời nói của ngài Kẻ Khờ thì có vẻ ngài ấy rất tin tưởng vào điều này... Không hổ là nhân vật tương đương với thần linh, chuyện như thế này mà ngài ấy cũng làm được... Audrey sửng sốt một chút, rồi chợt thấy thoải mái, cô cảm thấy làm thế này mới phù hợp với logic, mới có lý.

Nhưng, vì sao ban nãy mình phải vất vả ghi nhớ phương thuốc làm gì... Audrey bỗng cảm thấy mơ hồ.

Lúc này, Klein đề trang nhật ký Russel xuống, không vội vã đọc mà quay sang nhìn "Mặt Trời", bình tĩnh hỏi:

"Cậu muốn được bồi thường cái gì?"

Dereck suy nghĩ rất nghiêm túc rồi đáp lại:

"Dạo này gần đây tôi không bức thiết muốn có cái gì cả... Hẳn là tôi sắp tiêu hóa được hết ma được Người Ca Tụng rồi. Cứ tích lũy lại đi, ừm, coi như chuẩn bị cho phương thuốc hoặc là vật liệu cần có của danh sách 8."

Danh sách 8 là Người Cầu Nguyên Ánh Sáng, ta có... vật liệu. Mà dù ta lấy được thì cũng không biết nên đưa cho cậu như nào... Tiêu hóa... Quả nhiên thành Bạch Ngân có năm giữ phương pháp đóng vai... Ừm... Lực chiến cao nhất ở nơi đó chỉ là danh sách 4, là vì bị giới hạn về vật liệu sao? Klein gật đầu ra hiệu là mình đồng ý.

Audrey cũng sâu sắc phát hiện từ "tiêu hóa" này, suy nghĩ rồi hỏi: "Mặt Trời", cậu biết phương pháp đóng vai à?"

Dereck nhìn "Chính Nghĩa" với ánh mắt khó hiểu, rồi thản nhiên đáp:

"Đây không phải chuyện đáng phải kỳ lạ... Trong môn Kiến thức chung của thành Bạch Ngân đã dạy phương pháp đóng vai này rồi."

Môn Kiến thức chung đã dạy phương pháp đóng vai... Audrey liếc "Người Treo Ngược" một cái, phát hiện anh ta cũng đang nhìn mình, thế là cả hai đều im lặng.

Quả nhiên lai lịch của "Mặt Trời" rất thần bí, không biết ngài "Kẻ Khờ" kéo cậu ta vào hội từ chỗ nào... Càng nghĩ bọn họ càng cảm thấy kính sợ... Audrey hoãn lại một hơi, ngấm nhìn ngài Kẻ Khờ ngồi trong màn sương xám dày đặc, không hề để lộ chút cảm xúc kinh ngạc nào.

Lúc này, "Người Treo Ngược" Arges dò hỏi: "Mặt Trời", chỗ các cậu có nói rõ nhưng điều cần chú ý về phương pháp đóng vai không?"

"Có." Dereck gật đầu không chút do dự: "Trong môn Kiến thức chung của chúng tôi có nói rất rõ, điều cần chú ý của phương pháp đóng vai này chỉ có một, "Hãy nhớ kỹ, bạn đang đóng vai"."

Giống với những gì ta đoán... Chúng ta dùng cách thức khéo léo vòng qua cách trở, làm tan rã hoàn toàn ảnh hưởng tinh thần còn sót lại trong ma được, chứ không phải đầu hàng nó... "Mặt Trời" ạ, cậu đúng là một chàng thiếu niên ngây thơ, cứ thế bị người ta moi ra tin tức quan trọng như vậy... Klein mỉm cười, dời mắt về phía trang nhật ký Russel trước mặt.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 159: "Ban Thường" Và "Hiển Tế"

Những dòng chữ tiếng Trung có chút méo mó và như đang giương nanh múa vuốt trên tấm da dê màu vàng nâu viết:

"Ngày 2 tháng 8, mọi chuyện còn phức tạp hơn tôi tưởng, lịch sự quá thực hết như một cô bé ăn mặc tùy người vậy."

"Ngày 5 tháng 8, hôm nay tôi nhìn thấy thực lực của người ở danh sách cao, đúng là đáng sợ. Về một mặt nào đó thì bọn họ đã biến đổi về chất, trở nên giống như thần linh, thảo nào luôn dùng cụm từ "nửa người nửa thần" để miêu tả bọn họ. Ừm, tôi thấy phải gọi bọn họ là "sinh vật thần thoại" thì có vẻ hợp lý hơn."

"Ngày 6 tháng 8, một chuyện khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái, đó là vì sao bảy giáo hội lớn lại có thái độ kỳ lạ như vậy với ma dược. Ở giai đoạn các danh sách thấp, bọn họ không chỉ cho những người được thăng cấp các vật liệu chính, còn hào phóng chia sẻ phương thuốc, biểu diễn quá trình điều chế nước thuốc. Nếu có nghi thức tương ứng thì tất nhiên là bọn họ cũng sẽ giải thích chi tiết rõ ràng. Mà vào giai đoạn danh sách cao rồi, bọn họ chỉ cung cấp ma dược thành phẩm.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với logic gì cả. Trong giai đoạn của những danh sách thấp, khi mà có thể thu thập vật liệu chính khá dễ và quá trình chế tạo cũng tương đối đơn giản, không phải là nên bảo mật phương thuốc, điều chế trực tiếp ma dược rồi đưa cho người ta hay sao? Đến danh sách cao, vì khó lấy được vật liệu chính, không phải là nên chia

sẽ phương thuốc, để cho thành viên có hy vọng thăng cấp chủ động đi tìm à?

Chắc chắn ở đây có bí mật gì đó mà tôi chưa biết."

"Ngày 9 tháng 8, chuyện xảy ra trong hai ngày nay khiến tôi có cảm giác không tốt cho lắm. Cuộc cách mạng công nghiệp do tôi tự tay mở ra, thời đại hơi nước và máy móc do chính tôi tự tay đúc nên, lại sắp trở thành cái nôi cho tà thần giáng sinh?"

Thế là có ý gì? Cái nôi cho tà thần giáng sinh? Klein khẽ nhú mày lại, ngón trỏ khe khẽ gõ lên mép chiếc bàn cổ kia.

Ngài "Kẻ Khờ" gặp phải vấn đề khó rồi à? Chuyện khiến ngài ấy thấy khó chắc chắn liên quan tới những tầng lớp cao lắm... Audrey nhìn vị thủ lĩnh đang được sương mù xám dày đặc bao phủ, đọc được từ động tác cơ thể của đối phương ra một số trạng thái hiện tại của hắn.

Klein quả thực đang nghi hoặc về các vấn đề ở cấp cao, hắn suy nghĩ một lúc nhưng không tìm được đáp án, bắt đầu suy xét tới việc sử dụng bói toán để lấy được gợi ý.

Ừm, chỉ dựa vào hai câu nói đơn giản như thế này, chẳng thể nào bói toán ra được cái gì cả, mình cũng chẳng phải người biết tiên đoán... Bói toán thẳng luôn câu "Cái nôi cho tà thần giáng sinh"? Cảm giác làm thế là lao đầu vào chỗ chết... Tà thần chưa chắc đã khủng khiếp như Mặt Trời Vĩnh Hằng, nhưng có lẽ sẽ có năng lực càng kỳ dị hơn, có khi thuận đường tìm tới ta nữa... Vả lại cũng không có cách nào bói toán xem nguy hiểm cỡ nào, bởi vì một khi liên quan tới thần linh, bản thân việc bói toán xem có nguy hiểm hay không cũng đã mang tới nguy hiểm rồi...

Bây giờ cứ ghi nhớ vấn đề này đã, quan sát và suy nghĩ thêm sau...

Về chuyện ma được, quả thực những gì giáo hội đang làm có vẻ khá kỳ quái, không biết ẩn sau việc đó sẽ có bí mật nào. Có lẽ chờ "Người Thông Linh", à không, hẳn là "Bậc Thầy Tử Linh" Daly trở thành tổng giám mục hoặc chấp sự cấp cao, bước vào tầng lớp nòng cốt của giáo hội, ta có thể nhận được ám chỉ nào đó...

Phong thái của các nhân vật danh sách cao mà Russel nói thực sự khiến người ta phải hướng tới mà...

Đủ loại ý nghĩ hiện lên trong đầu. Klein ngừng động tác gõ bàn, nhìn "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" và "Mặt Trời", nói:

"Các người có thể trao đổi tự do."

Bấy giờ "Người Treo Ngược" Arges cất tiếng:

"Thưa ngài "Kẻ Khờ", cô "Chính Nghĩa", tôi vừa nhận được một tin tình báo nói rằng Trung tướng Gió Lốc Zilingus lên vào Backlund là để hoàn thành một nhiệm vụ khó. Có lẽ gã sẽ ở lại nơi đó một thời gian dài, mà còn tạo ra những vụ tàn sát ghê người. Ngoài ra tôi còn biết chuyện này có liên quan tới một món đồ rất quan trọng, đó là một đồ vật có thể giúp Zilingus nhanh chóng đi lên danh sách cao."

"Nhanh chóng đi lên danh sách cao? Gã ta không sợ bị mất khống chế à?" Audrey nắm bắt được trọng điểm trong lời nói của Arges, bèn nghi ngờ hỏi lại với tư thế của Khán Giả.

Zilingus mới là danh sách 6 Phong Quyến Giả, muốn lên danh sách 4 thì còn phải qua một danh sách 5 nữa.

Arges đã dự đoán sẵn là sẽ gặp được câu hỏi này, bèn thản nhiên đáp:

"Cho nên món đồ kia mới rất là quan trọng. Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi. Tin tình báo tôi nhận được là thế này: Zilingus cho rằng

một khi gã hoàn thành ủy thác, lấy được món đồ kia là có thể nhanh chóng sánh vai với đám người như Vua Năm Biển Nast, khiến "Bốn vị vua" trong đám cướp biển biến thành "Năm vị vua", làm cho số lượng sáu vị tướng quân cướp biển giảm xuống còn sáu.

Có lẽ người bình thường không biết rõ, nhưng là người phi phạm, chúng ta nên biết rằng "Bốn vị vua" trong đám cướp biển không phải là các nhân vật ở danh sách cao thì cũng là những kẻ có được con thuyền siêu phạm và vật phẩm thần kỳ, từ đó có được sức chiến đấu của danh sách cao. Zilingus muốn được thừa nhận, muốn sánh ngang với bọn họ, ắt phải đạt được tiêu chuẩn đó, cho nên tôi mới suy đoán như vậy."

Ta chỉ biết Vua Năm Biển Nast đang ở danh sách 4, không rõ tên của ma dược của hắn là gì... Klein lẳng lặng nghe, không hề tỏ thái độ gì cả.

Tuy "Mặt Trời" Dereck Berg hoàn toàn không hiểu sự kiện mà "Người Treo Ngược" đang kể, không rõ đó là ai, nhưng cậu ta vẫn chăm chú lắng nghe. Lúc này cậu chỉ cảm thấy thế giới đang mở ra một cánh cửa mới trước mắt mình.

Cướp biển? Nơi bọn họ sinh sống có biển cả được ghi lại trong sách vở? Rất khác với cảnh vật xung quanh thành Bạch Ngân... Đường như bọn họ chưa bao giờ lo lắng vấn đề lời nguyện, không sợ vật hắc ám xâm nhập... Đúng là khiến người ta tò mò vô cùng... Ủm, ngài "Kẻ Khờ" từng dặn là đừng tùy tiện hỏi bí mật của người khác, đó là hành vi bất lịch sự... Dereck im lặng suy nghĩ, hết nhìn "Người Treo Ngược" rồi sang "Chính Nghĩa".

"Suy đoán của anh rất hợp lý, đương nhiên đó cũng có khả năng là một món vật phẩm thần kỳ có thể sánh với nhân vật ở danh sách cao." Audrey khẽ cười đáp lại.

"Người Treo Ngược" liếc nhìn "Kẻ Khờ" đang ngồi trên ghế chủ nhân trong màn sương dày, cân nhắc một chút rồi quay sang nhấn mạnh với "Chính Nghĩa":

"Trong những gì tôi vừa nói ban nãy có hai trọng điểm, một là Zilingus sẽ ở lại Backlund một thời gian rất dài, hai là có liên quan tới một món đồ hết sức quan trọng và cũng rất thần kỳ."

Cho nên ngài "Kẻ Khờ" ạ, liệu ngài có hứng thú không? Ngài có đầy đủ thời gian khiến quyến giả của ngài tới Backlund... Arges bổ sung thêm trong lòng, nhưng anh ta không dám nói thẳng ra, chỉ có thể vòng vo một chút.

"Người Treo Ngược" ạ, anh không cần phải nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại đâu, tôi hiểu ý mà anh muốn biểu đạt... Nhưng thực lực của tôi không ủng hộ tôi chỗ mũi vào chuyện này, vả lại tôi cũng không có cách nào tự tiện rời khỏi Tingen... Klein ngả người dựa vào lưng ghế, nghĩ với vẻ khá bất đắc dĩ.

Không nói tới quyến giả, bản thân tôi có thể tìm được hai người phi phạm khá mạnh để hỗ trợ...

Một người là Daly, đã thăng cấp lên danh sách 6, nhưng tôi không thể nói rõ ràng chi tiết cho cô ta được, cùng lắm chỉ có thể nói một câu là nhận được tin tình báo rằng Trung tướng Gió Lốc Zilingus lên vào Backlund, hiện đang ở tại phố này, định làm chuyện kia. Bởi như vậy, rất có khả năng Daly sẽ điều động trực tiếp lực lượng Kẻ Gác Đêm, làm cho chuyện trở nên rất hỗn loạn và rắc rối... Đến cuối cùng, nếu các anh vẫn không tìm được trợ giúp, ừm, có thể thử một lần để tránh phát sinh thảm án...

Người kia là thầy Azcot, nhưng tôi không có khả năng tiết lộ thân phận "Kẻ Khờ" cho ông ấy. Nếu muốn mời ông ấy tham gia chuyện của Ziligus thì lại thiếu lý do vừa hoàn chỉnh lại vừa chính đáng...

Đủ loại suy nghĩ hiện lên, Klein thông thả đáp:

"Ta đã biết."

"Người Treo Ngược" Arges thấy Kẻ Khờ vẫn không tỏ thái độ, vẫn không coi trọng chuyện về Zilingus, đành phải thầm thở dài một tiếng, cất giấu sự mất mát đi rồi bắt đầu trao đổi kết quả điều tra của tuần này với "Chính Nghĩa".

"... Tóm lại, bước đầu chúng ta tập trung vào phạm vi hoạt động đại khái của Zilingus, chuẩn bị bắt đầu đến bước tìm kiếm." Audrey trình bày sơ qua tình hình cụ thể, sau đó nói với tâm thế như "ta đây đang làm chuyện đứng đắn": "Chúng ta cần nhiều thông tin hơn, chú trọng vào sở thích và thói quen của Zilingus."

Arges vừa hồi tưởng vừa nói:

"Gã rất thích ăn cá, nhất là cá biển, cắt thành miếng ăn sống..."

Gã thích uống rượu mạnh, khinh thường mấy loại rượu như sâm banh với rượu nho đỏ...

Một khi lên bờ, gã luôn đi tìm đàn bà. Mà vì thân thể cường tráng nên một ả đàn bà không thể nào thỏa mãn gã được...

Gã có thói quen sử dụng vũ khí lạnh, bài xích vũ khí nóng.

Gã khó có thể rời khỏi nước trong thời gian dài, ý của tôi là, cứ vài ngày gã sẽ đi bơi, đi lặn hoặc là giấu mình trong nước một lần."

...

Audrey ghi nhớ từng chút một, cũng vẽ ra nhân vật có tên là Zilingus này trong đầu.

"Hy vọng có thể thành công, hợp tác vui vẻ." Sau khi nghe xong, cô khẽ cười nói.

"Hợp tác vui vẻ." Arges chỉ có thể ép bản thân tin tưởng vào quý cô "Chính Nghĩa" rất có khả năng ở Backlund này.

Trong quá trình bọn họ trao đổi, Klein nhìn như đang chăm chú lắng nghe, nhưng thực ra tư duy của hắn đã phân tán tới một vấn đề lúc trước, đó là nếu lấy được vật liệu mà "Mặt Trời" cần, vậy phải làm sao để trao cho cậu ta.

Hắn, một kẻ được coi là tạm đạt yêu cầu về thần bí học, theo thói quen bắt đầu tìm kiếm trong lĩnh vực nghi thức ma pháp để giải quyết vấn đề này. Điều này dựa vào những thành công trước đó.

"... Trong tư liệu Kẻ Gác Đêm mà ta đọc trước đó, ta có thấy ghi chép về việc nữ thần ban thánh vật cho tín đồ, ừm, bên trong những nghi thức thờ cúng liên quan tới tà thần và ác ma cũng có miêu tả về việc vật phẩm giáng xuống... Điều này liệu có nghĩa là ta có thể "ban" đồ vật cho đối phương khi đáp lại lời cầu khẩn, dùng nó để hoàn thành việc chi trả vật liệu...

Trong những thử nghiệm lúc trước, ta tạm thời chỉ có thể hồi đáp lại ý niệm bao hàm hình vẽ và âm thanh... Nhưng điều này không có nghĩa là vĩnh viễn chỉ có thể như vậy... Chờ khi ta lên danh sách 8, và cũng ổn định hắn, có khi sẽ có biến hóa mới...

Ngoài ra, còn một điểm mấu chốt là, liệu ta có thể đưa vật liệu hoặc đồ vật thật sự lên trên sương mù xám hay không? Ừm... À đúng rồi, điều này có liên quan tới nghi thức thờ cúng tà thần và ác ma, thường bao gồm cả khâu "hiến tế"! Liệu ta có thể suy xét việc "hiến tế" đồ vật lên cho bản thân? Cứ như vậy là có khi có thể thực sự đưa đồ vật hoặc vật liệu lên trên sương mù xám rồi...

Nếu thử nghiệm thành công, ta có thể trực tiếp lấy được đồ vật và vật liệu từ chỗ "Chính Nghĩa", "Mặt Trời", "Người Treo Ngược", sau đó "ban cho" chính mình... Ừm, "hiển tế" thuộc về nghi thức cấp cao, tạm thời ta vẫn chưa được tiếp xúc với nó... Chuyện quan trọng nhất bây giờ vẫn là phải khiến bản thân mạnh lên!"

Klein dừng suy nghĩ, tiếp tục lấy tư thế cao thâm lắng nghe ba thành viên trao đổi, thảo luận từ chuyện Zilingus cho đến đặc điểm của một số quái vật.

Chờ tới khi không sai biệt lắm, hần mỉm cười thông báo:

"Hôm nay đến đây thôi."

"Tuân theo ý nguyện của ngài." Ba người "Mặt Trời", "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" đồng thời đứng lên.

Sau khi cắt đứt mối liên hệ với ba thành viên, Klein cũng nhanh chóng rơi vào sương mù xám, rời khỏi không gian thần bí kia.

Khi trở lại phòng ngủ, hần cởi bỏ bức tường linh tính, kéo tấm rèm che kín cửa sổ lòi ra khiến ánh nắng mặt trời chiếu vào.

"Trong tuần này có hai chuyện quan trọng, một là nhận sát hạch, thăng cấp lên danh sách 8, hai là chế tạo "Bùa chú Dương Viêm", uy lực của nó thậm chí còn vượt qua cả danh sách 7 lẫn danh sách 6..." Klein nhìn con phố bên ngoài, đầu óc đầy mong chờ: "Ngày mai, hần là ngày mai sẽ nhận được báo cáo về sự kiện linh dị do thầy Azcot tạo ra!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 160: Năm Bắt Cơ Hội

Sáng thứ Ba, khi đã hoàn thành khóa thần bí học, Klein không tìm một chỗ yên tĩnh lật xem các tư liệu nội bộ như "Tập hợp tên của đồ vật thời cổ kim đối chiếu với các vụ án Kẻ Gác Đêm" như trước kia nữa, mà ở lại phòng giải trí chơi bài với Leonard, Cornley và Loya.

Hắn chỉ đang khiến thầy Azcot tạo ra một cơ hội để có thể mang vật phong ấn "3 - 0782" ra ngoài... Liệu có năm bắt được cơ hội này không, còn phải xem mình phát huy như thế nào khi đến hiện trường... Lúc này tâm tư của Klein hoàn toàn không nằm ở ván bài nên hắn thua liên tục, chỉ một tiếng đồng hồ hắn đã thua mất 5 saule, khiến hắn đau lòng, nên định chăm chú cứu vớt lại đôi chút.

Xế chiều hôm qua lúc mua xong các vật liệu cho bùa chú Dương Viêm, số tiền riêng của hắn đã giảm xuống không đủ 1 bảng, mà trong đó còn chi phí 2 saule cho việc thuê xe ngựa mỗi ngày để đi điều tra những ngôi nhà có ống khói màu đỏ.

Chờ khi Cornley xào bài, hắn buồn chán cầm đồng penny trước mặt, xoay tròn nó.

Đột nhiên hắn thấy Loya nhìn mình một cách chăm chăm.

Sao vậy? Klein sững sốt, sau đó chợt liếc nhìn đồng penny đang lung lay sắp đổ kia.

... Cô ta đang đề phòng mình sử dụng bói toán để gian lận? Chỉ là đồng đội chơi bài với nhau, có cần phải nghiêm túc vậy không... Hắn lập

tức hiểu ra vấn đề, bèn gượng cười ấn đồng 1 penny kia xuống.

Đúng lúc này Dunn Smith gõ cửa đi vào, nhìn một lượt rồi nói:

"Thị trấn Morse xảy ra chuyện, Leonard, cậu đi xử lý đi."

Thị trấn Morse? Klein phấn chấn, ra vẻ tò mò hỏi han: "Đội trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?"

Dunn đảo mắt nhìn sang, thuận miệng giải thích:

"Mấy ngày gần đây nơi đó liên tục xảy ra mấy sự kiện nghi là chuyện ma quái. Đầu tiên là có người đi ngang qua nghĩa trang thì nghe thấy có tiếng khóc trong đó, nhìn thấy có cái bóng lóe lên. Tiếp theo là một quả phụ tỉnh dậy lúc nửa đêm, trên đường đi tới phòng tắm thì thấy người chồng đã khuất, bà ta sợ quá suýt thì ngất xỉu. Ngoài ra còn một ông lão sống một mình, lúc nào cũng nghe thấy có tiếng bước chân nặng nề vang lên khắp phòng, nhưng cứ lúc nào ông ta thắp nến hoặc đèn khí gas lên là mọi thứ đều yên tĩnh trở lại. Cư dân của thị trấn nhỏ này chủ yếu thờ phụng nữ thần, nên các giáo sĩ địa phương báo cáo thẳng tình hình lên cho chúng ta."

Không có ai bị thương, càng giống với trò đùa dai hơn... Hẳn là thầy Azcot tạo ra đây mà... Klein sử dụng biểu cảm và ngữ khí mà hẳn đã luyện tập lặp đi lặp lại để phát biểu: "Đội trưởng, đột nhiên xảy ra chuyện nghi là chuyện ma quái, có lẽ đằng sau nó có chứa bí mật nào đó. Về mặt này, bói toán có thể đưa cho chúng ta những gợi ý nhất định, tôi nghĩ là tôi có thể hỗ trợ Leonard được."

Leonard nghe hẳn nói thế thì lập tức quay sang nhìn, dường như muốn moi móc được manh mối và dấu vết gì từ trên mặt Klein.

Dunn thì gật đầu, sau đó do dự không đáp lại.

Klein nhìn thấy phản ứng của đội trưởng, lập tức bổ sung thêm một câu: "Một số chuyện, đến cuối cùng có lẽ cần có nghi thức ma pháp để tinh lọc triệt để mới được."

"Rất có lý." Dunn suy nghĩ rồi nói: "Vậy cậu và Leonard cùng tới thị trấn Morse đi."

Không chờ ai khác lên tiếng, anh ta lại tự bổ sung thêm: "Ừm, chắc là cậu không về kịp huấn luyện cận chiến chiều nay rồi, tôi sẽ bảo người đi thông báo cho Gavin."

Phù, đã xong bước đầu tiên... Klein thầm thở hắt ra, sau đó nhanh chóng cất đồng saule và penny trước mặt.

Làm được một nửa thì động tác của hắn khựng lại, hắn quay sang nhìn Dunn, trịnh trọng nói:

"Đội trưởng, tôi cho rằng chúng ta phải đề phòng tình huống tệ nhất. Nếu sau sự kiện ma quái này là một oan hồn rất mạnh, chỉ mình tôi và Leonard thì e là sẽ rất nguy hiểm. Mà từ nội thành Tingen tới thị trấn Morse phải mất hai, hừm, ba giờ chứ nhỉ? Cho dù lúc đó chúng tôi có gửi điện tín cầu viện đúng lúc thì sẽ phải kiên trì rất lâu..."

"Cho nên?" Dunn cắt ngang lời Klein.

"Tôi mong có thêm một đồng đội nữa trợ giúp." Klein giả vờ suy tư: "Vả lại, dựa theo quy định, một nhóm có từ ba Kẻ Góc Đêm trở nên cùng hành động thì có thể xin sử dụng vật phong ấn cấp 3. Ừm, "3 - 0782" rất phù hợp để giải quyết vấn đề như thế này."

Leonard đứng bên cạnh nghe đến đó thì bật cười một tiếng:

"Đúng là phong cách của anh, thận trọng, cẩn thận, và không bao giờ mạo hiểm."

Anh cứ như đang nói là tôi sợ ấy... Tôi là người dám nhìn thẳng vào Mặt Trời Vĩnh Hằng cơ mà! Klein vờ như không nghe thấy những gì Leonard nói, hẩn thành khẩn nhìn Dunn Smith: "Đội trưởng, ý anh thế nào?"

"Quả thật phải đề phòng điều ngoài ý muốn, dạo này những chuyện trùng hợp xảy ra quá nhiều rồi..." Dunn như đang tự hỏi mà gật đầu, quay sang nhìn hai đội viên khác: "Cornley, cậu với Leonard và Klein cùng tới thị trấn Morse. À, cậu nhanh chóng thảo một đơn xin, chờ tôi ký tên rồi tới sau cửa Chianese lấy vật phong ấn "3 - 0782" ra."

"Vâng." Cornley đặt những lá bài trong tay xuống.

Tuyệt vời! Klein thầm hoan hô trong lòng, nhưng ngoài mặt hẩn lại tỏ ra lo sợ bất an, cẩn thận và dè chừng.

Lúc này Syja Tron đang theo bởi Hood Eugene ở bệnh viện tâm thần, Frye thì đang canh gác cửa Chianese.

Khi ra khỏi phòng giải trí, Klein mặc áo bành tô màu đen, tay cầm mũ và gậy, cùng Leonard đi tới cửa cầu thang xuống dưới lòng đất, đứng đó chờ Cornley.

Bốn phía vắng vẻ và yên ắng, Leonard đột nhiên quay sang nhìn Klein:

"Tôi cho rằng anh nên từ bỏ những ảo tưởng không thực tế đi."

"Hả? Gì cơ?" Klein ngờ ngàng đáp lại.

Leonard bước lên một bước tới bên cạnh cầu thang, nhìn xuống bên dưới sâu thẳm:

"Cho dù là làm nhiệm vụ, anh cũng không thể phát hiện được bí mật hay biết được sự đặc biệt của tôi."

... Này anh bạn, đừng có tự kỷ như vậy có được không... Hóa ra anh cho rằng tôi chủ động xin tham gia nhiệm vụ này là vì để âm thầm quan sát anh? Tôi hoàn toàn không hề nghĩ tới chuyện này à nha! Klein giật mình, sau đó hần cười hì một tiếng:

"Làm sao anh xác định được sự đặc biệt của tôi không giúp tôi phát hiện ra bí mật của anh?"

Vẻ mặt Leonard trở nên nghiêm túc hơn đôi phần, nhưng anh ta chợt thoải mái cười nói:

"Thế à? Vậy thì tôi chờ anh phát hiện."

Chờ khi nào tôi thu thập đủ thông tin và đồ vật, tôi sẽ lên thẳng sương mù xám xem bói một lần cho anh, khỏi cần cảm ơn! Klein thầm oán.

Không lâu sau, Cornley thấp bé mà xốc vác cầm Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị xuất hiện trên cầu thang uốn khúc.

Klein cảm nhận được sự ấm áp và tinh thuần độc đáo này, thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết là mình đã hoàn thành được bước đầu tiên và cũng là khó khăn nhất trong kế hoạch đánh cắp sức mạnh của thần huyết Mặt Trời Vĩnh Hằng.

Tiếp đó ba người rời khỏi công ty Bảo an Gai Đen, tới phố Zoutelande, đi tới chỗ xe ngựa của tiểu đội Kẻ Gác Đêm.

"Hiệu quả tinh lọc sẽ không ảnh hưởng tới ngựa chứ?" Cornley đột nhiên hỏi một câu đầy bất an: "Tôi không muốn để một con ngựa chỉ biết "ca ngợi mặt trời" kéo xe đâu..."

Anh ta trở thành Kẻ Gác Đêm với thời gian gần bằng Klein, nên không được coi là có kinh nghiệm phong phú.

"Không, vật phong ấn "3 - 0782" chỉ tinh lọc những sinh vật có trí tuệ tương đối cao thôi." Klein nhỏ giọng đáp lại.

Nếu không vì điều đó tôi đã không bị muỗi đốt rồi... Hẳn cũng thêm bổ sung thêm một câu trong lòng.

"Hóa ra là vậy... Ha ha, lúc trước tôi chưa đọc kỹ tư liệu về nó rồi." Cornley ấn chiếc mũ phớt màu đen, chợt cười nói.

Vì Klein còn chưa biết cách lái xe ngựa nên trong ba giờ tiếp theo, hẳn ngồi trong buồng xe, vừa vuốt ve vật phong ấn "3 - 0782" trong tay vừa thảnh thơi nhìn Leonard và Cornley thay phiên lái xe.

Tối bữa trưa, bọn họ mới tới thị trấn Morse.

"Đẹp quá..." Cornley bước xuống xe ngựa, nhìn ruộng lúa mạch vàng ruộm bao quanh thị trấn nhỏ, dường như mê mông vô tận kia, khen ngợi một câu từ tận đáy lòng.

Những ngày tượng trưng cho chòm sao Núi Lửa đang dần đi đến cuối, chòm sao Bội Thu sắp chi phối cuộc sống của người dân.

Leonard đứng ở chỗ ghế lái, nhìn xung quanh, miệng há mấy lần như muốn thốt ra một bài thơ Sonnet mười bốn câu miêu tả cảnh tượng nơi này.

Nhưng cuối cùng anh ta cũng chỉ thốt lên được mỗi một câu: "Thật sự rất đẹp."

Klein nín cười, hẳn đội mũ, tay cầm gậy đi xuống xe ngựa.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc trang phục màu đen của giáo sĩ đi tới. Ông ta vẽ mặt trắng đỏ rực trên ngực:

"Ngợi ca nữ thần, các vị là những người bạn do giáo đường thánh Selina phái tới giúp chúng tôi à?"

"Đúng vậy, giáo sĩ Syle, mong nữ thần phù hộ ông." Leonard nhảy khỏi xe ngựa, mỉm cười đáp lại: "Chúng tôi chuyên môn tới đây để xử lý mấy vụ ma quái gần đây."

"Là nghi ngờ, nghi ngờ thôi." Syle với mái tóc xám và đôi mắt nâu thấy không ít cư dân thị trấn tới gần, vội vàng nhấn mạnh một câu.

Thị trấn Morse này không lớn cho lắm, cho dù đi theo hướng nào thì cũng chỉ mất mười phút là có thể tới vùng đất bằng. Rất khó để những người thường sinh sống ở đây không biết nhau, nên những chuyện xảy ra lúc trước đã lan truyền khắp nơi.

Cho nên những người dân thị trấn, vốn mong ngóng giáo hội nữ thần Đêm Tối phái người tới giải quyết vấn đề, thấy giáo sĩ chào đón ba người xa lạ thì đều khó nén lòng tò mò và thân thiết vây quanh. Có người nhón chân nhìn, có kẻ lại vênh tai lên cố gắng nghe.

Leonard khẽ cười:

"Giáo sĩ hãy yên tâm, chúng tôi là người chuyên nghiệp. Ông xem, chúng tôi có mang theo nước thánh, muối bạc và thánh huy hắc ám, và cả tỏi nữa."

Anh ta vừa nói vừa lấy những đồ mà anh ta kể ra từ trong các túi áo bên sườn hết như đang làm ảo thuật.

Tỏi? Anh định sử dụng thứ mùi tỏi nồng đó xông chết hồn ma à? Klein vừa bực mình lại vừa buồn cười nhìn Leonard biểu diễn.

Syle thì mờ mịt, thậm chí ông ta còn nghi ngờ không biết có phải giáo đường thánh Selina đưa một đám lừa đảo tới đây không.

Những người dân đứng xem thì lại cười tươi đầy vui mừng, dường như cuối cùng đã được giải cứu.

Leonard tới gần giáo sĩ Syle, ghé vào tai ông ta thì thầm giải thích: "Bọn họ sẽ tin những thứ này..."

Không đợi ông ta kịp hiểu, anh ta lại bổ sung thêm:

"Chúng ta tới giáo đường giải quyết bữa trưa đã, xong mới xử lý những sự kiện kia."

Đúng, bữa trưa rất quan trọng... Chờ giải quyết xong "sự kiện ma quái" này, chính là lúc thay phiên trông coi vật phong ấn "3 - 0782", chính là cơ hội để ta chế tạo bùa chú Dương Viêm... Mong là mọi chuyện sẽ thuận lợi... Vả lại bùa chú này phải chế tạo vào ban ngày mới đạt được hiệu quả tốt nhất... Klein đứng bên, thầm nghĩ đầy mong đợi.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 161: Lăng Tẩm Đảo Ngược

Hầu hết các ngôi nhà của thị trấn Morse này mang phong cách kiến trúc của trăm năm trước. Bắt mắt nhất chính là tòa giáo đường màu đen có đỉnh tháp nhọn kia.

Đám người Klein đỗ xe ngựa lại, nhanh chóng giải quyết bữa trưa được làm từ bánh mì, thịt hun khói, bơ và cà phê.

"Dưới sự tinh lọc của vật phong ấn "3 - 0782", chúng ta còn có thể chống đỡ được 2 giờ 35 phút." Cornley đứng ở cửa giáo đường, móc một chiếc đồng hồ quả quít màu vàng ra khỏi túi áo bên trong áo vest đuôi én, ấn mở nhìn giờ: "Tôi đề nghị chúng ta xử lý mấy sự kiện nghi là ma quái kia trước để tránh khả năng tình hình xấu đi, sau đó mới về giáo đường thay nhau trông coi, phục hồi."

Lúc bình thường, người phi phạm ở danh sách 9, danh sách 8 và danh sách 7 khi đã tới giới hạn phải tránh xa Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị hai giờ đồng hồ mới hoàn toàn bình phục. Nhưng nếu chưa tới giới hạn, hoặc muốn phục hồi một phần thì có thể xem tình hình, tối thiểu cũng phải một giờ.

"Ok."

"Tôi không ý kiến."

Klein và Leonard đồng thời lên tiếng.

"Vậy chúng ta xử lý sự kiện nào trước?" Cornley hỏi ý kiến đồng đội.

Leonard vứt bỏ thái độ cà lơ phất phơ: "Vụ ông lão sống một mình nghe thấy tiếng bước chân nặng nề."

"Vì sao?" Theo bản năng Cornley hỏi lý do, còn Klein cũng khá hứng thú chờ Leonard giải thích.

Chẳng lẽ đây chính là trực giác của thi sĩ? Hẳn ngầm nói xấu anh ta một câu.

Leonard dời mắt từ Cornley sang Klein, sau đó lại quay sang Cornley rồi khẽ cười một tiếng:

"Bởi vì chỗ đó gần giáo đường nhất."

"Sao anh biết? Trên tư liệu không có mà..." Klein bật thốt lên.

Leonard cười khì khì: "Lúc ăn uống không phải tôi có đi phòng rửa mặt sao? Dọc đường về tôi gặp một vị mục sư tập sự, thuận miệng trò chuyện mấy câu. Anh ta nói cho tôi biết là nhà của Noah nằm ngay gần giáo đường. Ủm, Noah chính là tên của ông lão gia."

Không hổ là Kẻ Gác Đêm có thâm niên ba năm, rất thuần thục chuyện làm nhiệm vụ này... Klein cười khan một tiếng, quay sang nói với Cornley: "Vậy chúng ta tới nhà của Noah trước."

"Ok." Cornley không có ý kiến gì.

Chỉ gần một phút sau, ba người bọn họ đã tới nhà Noah...

Noah là một ông lão tóc đã muối tiêu lại rất thưa. Lúc còn trẻ lão đã vĩnh viễn mất cánh tay trái trong chiến tranh, bắt buộc phải rời khỏi quân đội, nhận tiền bồi thường trở về quê nhà.

Lúc này lão mở cửa nhà, nhìn ba người xa lạ trước mặt, lại nhìn Syle đang hốt hải chạy tới từ giáo đường, lão bèn khàn giọng nói:

"Mời vào, hy vọng là các cậu có thể giải quyết vấn đề này giúp tôi. Tôi nghe nói các cậu có mang nước thánh, thánh huy, muông bạc và tỏi? Đúng là tuyệt vời đấy, khiến tôi yên tâm không ít. Xin hãy bỏ quá cho sự dong dài của tôi, các cậu phải hiểu cho một người đã có tuổi mà hai đêm liền không thể bình yên đi vào giấc ngủ. Nữ thần ời, tôi sợ hãi suốt mấy hôm nay, tinh thần cũng hoảng hốt hơn hẳn."

Vừa bước qua cửa, Leonard đột nhiên thẳng lưng lên, đưa mắt xem xét bốn phía.

Klein theo sát sau, cảm nhận được một thứ hơi thở lạnh lẽo vẫn vút trong nhà, đó là dấu vết do hồn ma từng hoạt động ở nơi đây để lại.

"Quả thật có sinh vật không sạch sẽ tới đây." Cornley đi cuối, phát hiện tình trạng nơi đây, bèn nhỏ giọng nói.

"Khá là yếu." Leonard thu mắt lại, thản nhiên nói.

Trong tất cả danh sách 8 mà giáo hội ghi chép, Thi Sĩ Nửa Đêm là một loại "nghề nghiệp" được coi là có linh cảm khá cao.

"Đúng vậy." Klein cảm giác được sự ấm áp và tinh thuần tỏa ra từ vật phong ấn "3 - 0782" đang nhanh chóng làm tan rã hơi thở lạnh lẽo này, mà đối phương lại không thể chống cự.

Đúng lúc này, dân chúng của thị trấn đều tụ tập lại nhà của Noah, dùng những ánh mắt vừa tò mò lại vừa mong chờ nhìn chăm chăm vào Klein, Leonard và Cornley.

"Khụ!" Leonard hắng giọng, cất cao giọng nói: "Chúng ta có nữ thần phù hộ, sinh vật không sạch sẽ đó đã nhanh chóng biến mất, không còn gây ra bất cứ phiền nhiễu gì nữa."

Dứt lời, anh ta dùng ánh mắt ra hiệu cho Klein biểu diễn "nghỉ thức tỉnh lợc" cho dân chúng xem.

Sao lại là tôi? Klein dùng ánh mắt hỏi ngược lại.

Đương nhiên hẳn không biết liệu Leonard có hiểu ánh mắt mình có ý gì không.

Hiển nhiên là Leonard hiểu ý của hẳn, bèn hạ nhỏ giọng đáp lại: "Anh là người có chuyên môn, về mặt nghỉ thức."

Được rồi, ai bảo mình chủ động xin đi theo hỗ trợ đâu? Klein chỉnh trang lại quần áo, nhận lấy nước thánh, thánh huy, muống bạc và tỏi từ chỗ Leonard.

Đầu tiên hẳn đeo thánh huy bóng tối lên ngực, sau đó bóc tỏi, ném từng nhánh vào các góc.

"Ồ, lúc trừ ma là sử dụng tỏi như thế à?"

"Không thấy giống những gì miêu tả trên báo..."

"Làm vậy có tác dụng không?"

...

Dân chúng đứng xem lập tức bàn tán xôn xao. Bọn họ vừa tò mò lại vừa hưng phấn hệt như đang đi chơi rạp xiếc vậy.

Không có tác dụng đâu! Tôi chỉ làm cho có vẻ thôi! Klein bỗng có cảm giác mình đã trở thành một "tên hề", bèn vội khép hờ mắt lại, dùng muống bạc múc nước thánh rồi vẩy xuống đất.

Hẳn vừa đi quanh căn phòng vừa vẩy, miệng thì lầm bầm:

"Nữ thần Đêm Tối..."

Mẹ của bí ẩn... Chủ nhân đỏ rực...

Nữ hoàng của tai ách và sợ hãi...

Lãnh chúa của giấc ngủ và yên tĩnh..."

...

Dáng vẻ thần côn này lập tức khiến người dân cảm thấy choáng ngợp, ai nấy đều im lặng.

Mà một khi con người im lặng, bọn họ mới nhận ra lúc trước mình đã bỏ qua cái gì. "Cảm thấy ấm áp ghê."

"Như đang tắm nắng ấy..."

"Không, tôi dường như thấy được bầu trời trong xanh mênh mông..."

"Đúng là thần kỳ quá... Là tác dụng của nước thánh à?"

"Không hề là giáo sĩ do giáo đường thánh Selina phái tới!"

"Ca ngợi nữ thần!"

...

Dân chúng xì xào với nhau, ánh mắt của bọn họ khi nhìn Klein, Leonard và Cornley dần trở nên kính sợ. Chủ nhà Noah thì thả lỏng thấy rõ, không còn thái độ hoài nghi e sợ chuyện này không được giải quyết.

Đây đều là hiệu quả do vật phong ấn "3 - 0782" sinh ra... Kỳ thật chúng tôi chẳng phải làm gì để đuổi ma quỷ cả, chỉ cần đứng im tại chỗ một phút là xong... Khỏi cần phải mệt mỏi phiền phức gì... Klein tỉnh lọc

hơi thở lạnh lẽo khắp các góc của căn nhà xong, hắt mở mắt ra, cất muống bạc đi, nghiêm túc vẽ mặt trắng đỏ rực trên ngực: "Ca ngợi nữ thần!"

"Ca ngợi nữ thần!" Dân trong thị trấn thành kính hô theo.

"Tiếp theo còn một số việc phải xử lý, nhưng chúng tôi cần sự yên tĩnh tuyệt đối." Leonard nhìn quanh một lượt, mỉm cười nói.

Người dân khi đã biết thế nào là "chuyên nghiệp" đều không dám cố tình ở lại, nghe giáo sĩ Syle kêu gọi, bọn họ rút ra khỏi nhà Noah như thủy triều. Ngay cả chủ nhân căn nhà cũng phải tạm thời rời đi.

"Thực ra tôi rất muốn được ngủ ngay một giấc..." Noah vừa than thở vừa đi tới giáo đường.

Leonard bước ra đóng cửa lại, rồi quay đầu nói với Klein:

"Anh bói toán tìm hiểu nguyên nhân của vụ việc này đi."

"Không thành vấn đề." Klein cũng muốn thử bói xem có bói ra được cái gì không.

Hắn biết đây là do Azcot làm... Nhưng dường như địa vị của ông ta có vẻ không thấp, một con người đã sống cả một nghìn ba, một nghìn bốn trăm năm thì chắc chắn sẽ không quá thấp rồi... Cho nên việc xem bói của mình sẽ bị ảnh hưởng... Trong tình huống như thế này, khi hắn không được không gian thần bí trên sương mù xám hỗ trợ, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ sẽ nhận được gợi ý gì nữa... Klein lấy cây bút hắn mang theo bên người, viết câu nói xem bói:

"Nguyên nhân sự kiện ma quái ở nhà Noah."

Hắn cầm tờ giấy đi tới cạnh bàn tròn, ngồi xuống rồi nhắm mắt lại, ngả người dựa vào ghế.

Trong thế giới mờ lung, Klein đột nhiên nhìn thấy một lăng tẩm màu đen.

Trông nó khá giống kim tự tháp, nhưng lại đảo ngược, đỉnh lăng cắm xuống đất, gần như bị mai táng.

Mà trong lăng tẩm cổ xưa đó, sương mù màu đen rất dày che phủ tất cả mọi thứ.

Klein đột nhiên thức tỉnh, hần mở choàng đôi mắt ra.

"Có phát hiện gì không?" Cornley hỏi han.

Klein ngẫm nghĩ, quyết định là không che giấu mà kể rõ ràng và chi tiết gợi ý hần lấy được từ trong giấc mơ, cuối cùng chốt lại:

"Đây chắc chắn không phải phong cách cấu trúc lăng mộ của lục địa Bắc, ý tôi là của kỷ nguyên thứ năm. Về mặt này, tôi tạm được coi là chuyên gia."

Leonard gật đầu nói như đang tự suy nghĩ:

"Đó là "kim tự tháp ngược" của lục địa Nam, có nghĩa là từ nhân gian tiến vào Minh giới. Cho dù là ở đế quốc Balam cổ, hay là những vương quốc chi nhánh cao khác, chỉ có người được gọi là hậu duệ của Thần Chết mới có thể xây lăng tẩm như vậy cho mình. Từ một góc độ nào đó thì đây là biểu tượng của Thần Chết. Ừm, hồn ma chắc chắn có liên quan tới Thần Chết, nên kết quả bói toán này chắc chắn là chính xác rồi."

Klein mặc kệ lời nhạo của Leonard, hần ngẩn ra suy nghĩ, chợt nảy ra một ý nghĩ thú vị:

Chẳng lẽ Azcot là hậu duệ của Thần Chết, hay có thể nói ông ta có được sinh mệnh lâu dài như vậy là vì đã giao dịch gì đó với Thần Chết?

Căn cứ những gì ghi chép trong cuốn "Khải Huyền Bóng Đêm", sách vở và tư liệu của Kẻ Gác Đêm thì Thần Chết là vị thần tà ác, từng tạo nên một trường đại nạn cho lục địa Bắc ngay khi kỷ thứ tư vừa kết thúc. Quãng thời gian đó được gọi là "Niên đại xám trắng".

Nghe nói sau đó thần đã chết trong tay bảy vị thần khác... Giờ đã không thể biết rõ pháo đài Ramde được xây từ thời nào, nhưng chắc chắn không trước "Niên đại xám trắng".

Nếu quả thật là có liên hệ, như vậy có chỗ để nghiên cứu về chuyện kẻ đứng sau màn ở căn nhà có ống khói đỏ đã lấy đi đầu lâu của con trai Azcot rồi...

Đương nhiên đây cũng có thể là cái cớ để các nước lục địa Bắc thôn tính lục địa Nam, dù sao bên đó chủ yếu thờ phụng Thần Chết...

Bởi vì không phát hiện điều gì khác lạ nên ba Kẻ Gác Đêm không ở lại lâu, bọn họ nhanh chóng rời khỏi nhà Noah, tiếp tục xử lý những vụ việc được nghi là chuyện ma quái.

Quá trình tương tự, kết quả giống nhau, bọn họ nhanh chóng khiến thị trấn nhỏ bé này thoát khỏi rắc rối do hơi thở tử linh tạo ra, nhưng lại chẳng tìm được nguồn cơn của mọi chuyện.

Dọc đường đi Leonard có hỏi người dân xem mấy ngày nay có người lạ nào tới nơi này không, và nhận được đáp án là không.

Azcot chưa từng tới đây? Hẳn là thầy ấy bí mật đến rồi lại lặng lẽ rời đi, không bị ai phát hiện... Đúng là rất cẩn thận... Ông ấy nói thứ Tư quay về nội thành Tingen, có nghĩa là cho dù bên Kẻ Gác Đêm không xử lý thì "hồn ma" cũng sẽ biến mất vào ngày đó? Klein vừa nghĩ vừa theo Leonard và Cornley quay trở lại giáo đường Morse.

Mà bọn họ còn có thể chèo chống được 1 giờ 45 phút dưới sự tĩnh hóa của Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị.

"Chúng thay thay phiên trông coi, một giờ đổi một lần." Klein cố kìm nén sự kích động trong lòng, nhìn sắc trời rồi nói: "Tranh thủ chạy về Tingen ăn tối."

"Đồng ý." Leonard liếc Klein một cái, khẽ cười nói: "Nhưng vì đảm bảo an toàn, tôi đề nghị hai người cùng trông, một người nghỉ ngơi, cứ thế thay phiên."

Klein ngơ ra một chút, ý tưởng nảy lên trong đầu, bèn mỉm cười đáp lại:

"Ok, nhưng làm vậy thì chúng ta bắt buộc phải tính toán ra một phương thức thay phiên hợp lý nhất, ai nghỉ đầu tiên, sau đó đến ai và người cuối cùng là ai, mỗi lần được khôi phục bao nhiêu thời gian, khôi phục bao nhiêu phần. Ừm, tôi cho rằng phải tạo ra một phương trình chứa ẩn số, đòi hỏi phải có đáp án chính xác, phải ngang với việc một người trông coi... Có hàm số hiệu suất là tốt nhất... Chúng ta giả thiết về ẩn số trước..."

"Dừng dừng!" Đôi mắt màu xanh biếc của Leonard ánh lên vẻ mờ mịt và sợ hãi: "Nếu như vậy, thôi chúng ta cứ trông coi từng người một đi, đến lượt ai thì người đó vào ở trong giáo đường. Phạm vi của nó cũng đủ rộng. Đương nhiên phải báo đám người giáo sĩ Syle đi chỗ khác, hai người còn lại thì canh gác bên ngoài giáo đường đề phòng có kẻ tiếp cận."

"Đây cũng là ý kiến của tôi." Cornley phát hiện cứ nghe nói tới toán học là anh ta sẽ cảm thấy đau đầu.

"Được rồi." Klein "đành phải" gật đầu.

Nếu hân không thuyết phục được hai đồng đội thì đành phải thử như lần trước, sử dụng việc mỗi người đều có đặc điểm đều có bí mật riêng để giao dịch với Leonard, trả giá bằng một tin tức nào đó để anh ta rời đi.

Còn bây giờ, vấn đề đã được giải quyết hoàn toàn!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 162: Năng Gắt

Ánh sáng yếu ớt hắt vào từ khung cửa sổ màu trên cao, làm cho giáo đường Morse vốn tối tăm trở nên sáng sủa hơn đôi chút.

Klein với mũ phớt trên đầu gối, chân dựa vào gậy, yên lặng ngồi trên chiếc ghế ở hàng đầu tiên bên trái lối đi, nhìn bức thánh phía trước.

Nơi đó không có bức tượng mà chỉ có một chiếc thánh huy rất lớn, lấy màu đen làm nền, màu lông lánh điểm tuyết, bao quanh một mặt trăng khuyết màu đỏ rực.

Trên bức tường đằng sau thánh huy có những lỗ tròn, khi ánh sáng bên ngoài chiếu vào, tụ lại thành những điểm sáng nhỏ, hệt như kết nối với đêm tối xung quanh để tạo nên những ngôi sao sáng trên bầu trời cao.

Bất kể là nữ thần Đêm Tối, Mặt Trời Vĩnh Hằng hay chúa tể Bảo Táp, tất cả các vị thần chính thống đều không để lại hình tượng cụ thể. Những gì được cung phụng, sùng bái đều là biểu tượng của bọn họ. Đây dường như là một biểu hiện khác của "không thể nhìn thẳng vào thần"... Klein để mặc cho suy nghĩ của mình bay xa, không vội vã nhân lúc được một mình trông coi vật phong ấn "3 - 0782" chế tạo bùa chú Viêm Dương.

Hắn cho rằng làm chuyện này thì phải bắt buộc cẩn thận, kiên nhẫn và chờ đợi. Trong mười mấy phút đầu, bất cứ lúc nào Leonard và Cornley đều có thể tiến vào để nhắc nhở hắn những gì cần chú ý.

Trong bầu không khí lạnh ngắt đó, thời gian nhanh chóng trôi đi. Klein bỗng phục hồi tinh thần, lấy đồng hồ bỏ túi ra ấn chốt mở xem giờ.

Đã qua hai mươi phút... Hãn thì thầm một câu, rồi đặt mũ phớt tơ lụa với chiếc gậy mạ bạc sang một bên, đứng dậy đi tới một góc trông khá khuất gần bực thánh.

Đầu tiên là hãn quay mặt vào bực thánh, nhưng khi thấy chiếc thánh huy bóng tối cực lớn cùng cảnh tượng thần thánh giống như bầu trời đêm kia, hãn chợt thấy chột dạ và không được tự nhiên, thế là hãn quay lưng lại với bực thánh.

Ngay sau đó hãn gỡ vật phong ấn "3 - 0782" ra khỏi túi áo, cúi người đặt chiếc huy hiệu màu vàng nhạt trông khá xưa cũ này xuống đất.

Klein nhìn ký hiệu "Mặt Trời" ngập tràn ý trùu tượng kia, lấy ra một khúc nến trộn đàn hương, đặt nó ở dưới vật phong ấn "3 - 0782".

Đây là phương pháp thực hiện nghi thức hai nguyên tố mà hãn "học" được từ chỗ Mặt Trời Vĩnh Hằng: Dùng đồ vật liên quan chặt chẽ tới thần linh để tượng trưng trực tiếp cho vị thần đó, và dùng cây nến đại diện cho chính bản thân mình.

Klein hít vào một hơi, khiến tâm tình có vẻ đang căng thẳng kia chùng xuống, hãn lại móc ra những món đồ cần cho làm nghi thức, bao gồm một con dao khắc, hai lá vàng mỏng, hoa Mặt Trời viền đen, hoa Mặt Trời viền trắng, hoa Mặt Trời viền vàng hỗn hợp với tinh dầu "Mặt Trời" chiết xuất, bột cam Tay Vàng và bột Rosemary.

Làm xong xuôi hết thấy, Klein nhanh chóng dùng chiếc muống bạc nghi thức khiến linh tính chảy xuôi, hãn đi một vòng quanh "dàn tế" đơn sơ này, tạo ra một bức tường vô hình và kín kẽ.

Hãn ngồi xổm xuống, đặt muống bạc xuống đất, chìa tay phải ra, dùng linh tính ma sát ngọn nến tượng trưng cho bản thân.

Trong ánh sáng lay lắt và lờ mờ, Klein cầm tinh dầu Mặt Trời nhỏ một giọt lên ngọn nến.

Một tiếng xì vang lên, sương mù ảo ảnh trào ra, mang theo mùi hương của ánh nắng mặt trời.

Sau khi đốt xong bột cam Tay Vàng và Rosemary, Klein cầm con dao với miếng vàng đứng lên, lùi sau một bước, dùng tiếng Hermes cổ thì thầm:

"Máu của Mặt Trời Vĩnh Hằng,

Ngài là ánh sáng bất diệt, là hóa thân của trật tự, là vị thần của khế ước, là người bảo vệ cho việc buôn bán."

...

Ánh sáng bất diệt, hóa thân của trật tự, thần của khế ước, người bảo vệ việc buôn bán đều là một bộ phận cho tôn danh của Mặt Trời Vĩnh Hằng. Nếu không có tiền tố "máu của Mặt Trời Vĩnh Hằng", nghi thức bắt buộc phải được thần linh đáp lại thì mới có thể tiếp tục. Nếu làm như vậy, Klein nghi ngờ là Mặt Trời Vĩnh Hằng sẽ nhận ra mình là kẻ bất kính đã nhìn thẳng vào thần, đến lúc đó khi Leonard và Cornley bước vào, e rằng chỉ thấy một đồng tro tàn màu đen mà thôi.

Và lại nghi thức này bắt buộc phải sử dụng tiếng Hermes cổ, thứ ngôn ngữ bắt nguồn trực tiếp từ thờ cúng thiên nhiên. Chỉ có loại ngôn ngữ không có bảo vệ nhưng lại có hiệu quả tuyệt vời như nó mới có thể khiến chú ngữ vòng qua Mặt Trời Vĩnh Hằng, chỉ tới Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị.

Cùng lúc đó, vì là đánh cắp sức mạnh của thần linh, Klein không cách nào bói toán trước xem việc này có thuận lợi không. Hẳn cho rằng điều này sẽ khiến hắn lại phải đối mặt trực diện với thần linh, cho nên chỉ có thể cẩn thận đọc phần chú ngữ tiếp theo:

"Tôi khẩn cầu ngài;

Khẩn cầu ngài ban sức mạnh cho tôi;

Ban cho năng lượng hoàn thành bùa chú Viêm Dương.

Hồi máu của Mặt Trời Vĩnh Hằng, xin hãy truyền sức mạnh của mi vào bùa chú của ta...

Cam Tay Vàng, thảo dược thuộc lĩnh vực mặt trời, xin hãy truyền sức mạnh của mi cho bùa chú của ta..."

...

Khi chú ngữ sắp đến phần cuối, Klein đột nhiên cảm thấy trước mắt hắt có thứ gì đó đang phát sáng.

Chiếc huy hiệu màu vàng nhạt mang phong cách xưa cũ kia đột nhiên tỏa ra thứ ánh sáng chói lóa, trông hệt như mặt trời đang giáng xuống mặt đất.

Klein nhất thời rơi vào trong sự nóng bức cực độ, tóc nhanh chóng nóng rực, dường như sắp bốc cháy.

Đôi chân hắt như trần trụi giẫm lên cát vàng khi được mặt trời ban trưa chiếu xuống, khuôn mặt và cơ thể thì bị gió nóng phần thổi tới từ bốn phương tám hướng, cọ mài lên người.

Trong khoảnh khắc ấy, hắt cảm thấy mình phải làm cái gì đó để dẫn sức mạnh như đang thiêu đốt kia ra, không thì hắt sẽ biến thành một cây nến sống mất.

Klein gần như không cần suy xét, hắt giơ hai tay lên, trong tình huống khi ý nghĩ sùng sục như cháo sôi, dựa vào sự phối hợp giữa linh tính và gió nóng, tuân theo trí nhớ bản năng và nghi thức dẫn dắt, hắt bắt đầu dùng

dao vẽ ký hiệu biểu tượng, thần số tương ứng, ký hiệu ma pháp và chú ngữ cổ xưa lên hai mặt của tấm vàng.

Bên ngoài giáo đường, Leonard đang đứng trong bóng râm tránh cái nắng nóng chiếu thẳng vào người.

Đột nhiên anh ta phát hiện ánh nắng mặt trời trở nên gay gắt hơn hẳn, dường như tiết trời nóng bức đầu tháng Bảy.

Anh ta nheo mắt nhìn lên bầu trời, chỉ thấy trên nền trời xanh lam kia không có lấy một bóng mây, chẳng có chút bụi bặm nào, trong xanh phẳng lặng đến mức khiến người ta phải khen ngợi.

"Tiết trời kỳ quái." Ở bên kia, Cornley cũng chú ý tới sự biến hóa của ánh nắng.

Leonard đang định khẽ cười đáp lại, chợt nghiêng đầu.

Hai hàng lông mày của anh ta nhíu lại, dùng ánh mắt xem kỹ nhìn về phía giáo đường.

"May là Roxanne không ở đây, không thì cô ấy sẽ kêu ca là nắng nôi khiến da dẻ cô ấy rám đen hết cả." Leonard thu hồi tầm mắt, mỉm cười nói.

Ánh nắng gay gắt duy trì được mấy phút đồng hồ rồi dần mờ đi, mọi thứ lại trở lại như cũ.

Bên trong giáo đường, Klein đang khắc nét cuối cùng.

Khi ký hiệu ma pháp biểu tượng cho "ánh sáng" được hoàn thành, linh tính của mặt trên và mặt dưới của miếng vàng chợt gắn kết lại thành một thể, cũng thu gom thuộc tính chí kim vào trong cùng.

Không, đây càng gần với thần tính rồi... Klein rốt cuộc thoát khỏi cái nóng khủng khiếp, tỉnh táo nhìn kỹ hai tấm bùa chú Viêm Dương trong tay.

Màu vàng sáng rực bên ngoài nó đã tối đi, hoa văn vừa xưa cũ vừa phức tạp, cảm giác ấm áp chảy ra, rót lên làn da Klein.

"Không tệ, cuối cùng ta đã có quân bài tẩy tương đối lợi hại." Klein lặng lẽ cảm thán.

Hắn đặt chú ngữ mở bùa chú Viêm Dương bằng từ "Ánh sáng" trong tiếng Hermes cổ.

Ta muốn ánh sáng là có ánh sáng ngay... Hắn tự cười mình một câu, cất bùa chú Viêm Dương vào túi áo khác, không đặt chung với bùa chú an hồn ngủ say và cảnh mơ, bởi vì như vậy sẽ tạo ảnh hưởng lên những bùa chú này, khiến thời gian duy trì hiệu quả của chúng nó bị giảm đi.

"Ừm, uy lực của bùa chú Viêm Dương có thể được bảo tồn trong ít nhất một năm, thậm chí là lâu hơn." Klein thu hồi dòng suy nghĩ, đưa mắt nhìn chiếc Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị dưới đất.

Thấy bề ngoài của nó không thay đổi, sự ấm áp và tinh thuần vẫn đang đồng hóa xung quanh, Klein hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhanh chóng kết thúc nghi thức, cởi bỏ bức tường linh tính.

Mãi tới lúc này hắn mới có lòng dạ kiểm tra lại bản thân, phát hiện quần áo lót trong gần như đã ướt nhẹp, khuôn mặt mướt mồ hôi, mép tóc hơi quăn lại.

May quá... may quá... Klein thở hắt ra đầy vui mừng, hắn cất đồ đi, quay lại chỗ ngồi lúc trước, mệt mỏi ngủ thiếp đi ngay trên ghế, cho tới lúc bị tiếng bước chân đánh thức.

Hắn mở choàng mắt ra, sờ bùa chú Viêm Dương theo bản năng để xác nhận xem nó còn tồn tại hay không.

"Trạng thái của anh có vẻ không được tốt lắm?" Leonard bước vào giáo đường, mở miệng hỏi.

Klein khẽ day hai bên thái dương, đứng lên, cười nói: "Vì tôi sắp đạt tới giới hạn rồi."

Hắn lấy chiếc đồng hồ bỏ túi màu bạc ra, mở ra nhìn giờ: "Đúng lúc, đến lượt anh canh giữ vật phong ấn '3 - 0782'."

Còn chưa nói xong, Klein đã tháo Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị xuống rồi thản nhiên đưa nó cho Leonard.

Leonard dõi mắt nhìn Klein ra khỏi giáo đường, thu hồi dáng vẻ cà lơ phất phơ, chăm chú và nghiêm túc quan sát vật phong ấn "3 - 0782", vẻ mặt hẩn dẩn hoang mang trông thấy.

Sau khi luân phiên canh gác xong, ba Kẻ Gác Đêm lên đường về nhà.

Trước đó bọn họ dặn bảo giáo sĩ Syle chú ý tình hình thị trấn, một khi lại có chuyện nghi ngờ là liên quan tới ma quỷ thì lập tức gửi điện tín tới giáo đường Thánh Selina.

Tầm bảy giờ hai mươi phút tối, bọn họ rốt cuộc đã về tới phố Zoutelande, giao nộp vật phong ấn "3 - 0782".

Sau khi xác nhận là đội trưởng không phát hiện điều gì khác thường, Klein vui vẻ rời khỏi công ty Bảo an Gai Đen, về nhà trước tám giờ.

Hắn lấy chìa khóa mở cửa nhà ra, đột nhiên thấy một bóng người xa lạ đứng bên trong.

Đây là một cô gái rõ ràng chưa tới hai mươi, mặc bộ quần áo cũ màu xám trắng, đang cố gắng lau chùi nhà bếp.

Cô ta có mái tóc đen và đôi mắt nhỏ màu nâu, mũi tẹt, khuôn mặt trông khá là bình thường.

Ai vậy? Klein sững sốt, rồi sau đó mới nhớ ra có lẽ cô ta là hầu gái làm việc vặt tới thử việc.

Lúc này Benson hạ tờ báo xuống, nhìn em trai, mỉm cười lên tiếng: "Mấy công ty không cho nhân viên tan việc đúng giờ luôn khiến người ta ghét."

"Nhưng số tiền lương mà công ty đó chi trả có thể an ủi vết thương lòng này." Klein cười đáp lại.

Chờ số tiền 300 bảng của "Chính Nghĩa" gửi vào tài khoản, hẳn sẽ nói chuyện tiền lương tăng lên 6 bảng một tuần cho Benson và Melissa, làm cho bọn họ không phải quá sầu lo về tình hình tài chính của gia đình nữa... Klein vừa nghĩ vừa đặt gậy và bỏ mũ ra, đi tới phòng khách, khẽ nói:

"Các anh lựa chọn xong rồi à?"

Hôm qua hẳn đã sử dụng tư liệu về ba cô hầu gái để xem bói, đều nhận được kết luận là phù hợp, vì vậy hẳn giao quyền quyết định cho anh trai và em gái.

"Ừ, Bella, lương 1 tuần 5 saule, rất sẵn sàng và cũng có năng lực học nấu nướng. Cô ta hy vọng sau này có thể trở thành nữ đầu bếp gia đình, như vậy tiền lương của cô ta sẽ tăng lên gấp đôi. Cha của cô ta là công nhân xưởng sắt thép liên hợp của Tingen, mẹ là người giặt quần áo thuê."

Benson cười khẽ, trả lời: "Đương nhiên, điều khiến anh và Melissa quyết định thì lại do một nguyên nhân khác, hai hầu gái kia đều tín ngưỡng chúa tể Bảo Táp, chỉ có cô gái này là tín đồ của nữ thần, cá nhân anh không bài xích tín đồ của chúa tể Bảo Táp, nhưng Melissa có vẻ không thích."

Thái độ của Melissa không phải là không thích, nói chính xác hơn phải là "thông cảm cho nỗi bất hạnh của họ, nhưng lại giận vì họ hèn nhát, không dám đấu tranh", đúng vậy, câu nói của Lỗ Tấn! Klein nhớ tới những gì em gái thể hiện từ trước tới nay, buồn cười ra mặt.

Benson không nói gì thêm, anh đặt tờ báo xuống, đứng dậy:

"Chú đã về rồi, vậy chúng ta hưởng dụng bữa tối thôi nào."

...

Ngày hôm sau, Klein với tâm tình vui vẻ bước vào công ty Bảo an Gai Đen.

"Chào buổi sáng." Roxanne nhìn xung quanh một vòng: "Lão Neil bệnh rồi, trưa nay chúng ta đi thăm lão ấy nhé, được không?"

"Neil bệnh rồi à?" Klein kinh ngạc hỏi lại.

Không phải là nghi thức ngừng tiêu chảy lại khiến cho ông ta bị táo bón nghiêm trọng chứ?

Ừm, từ khi ông ta mơ hồ biết được phương pháp đóng vai, việc đột nhiên sinh bệnh cũng là có khả năng... Tuổi đã cao, tinh thần rất yếu ớt, quá nửa là cơ thể sẽ bệnh tật theo.

Roxanne gật đầu thật mạnh:

"Đúng vậy, ông ấy thuê người đến xin nghỉ với đội trưởng."

Klein khẽ gật đầu, nói: "Vậy giữa trưa chúng ta đi thăm ông ấy. Ôi, nói ra thì lão Neil cũng đáng thương thật, vợ mất sớm, con cái không rõ đang bận rộn ở thành phố nào, bị bệnh thì cũng chỉ có thể cô độc, bất lực nằm ở nhà."

Hắn đang nhớ lại chuyện hắn gặp được khi lần đầu tới nhà Neil.

Nghe Klein cảm thán như thế, Roxanne mở to đôi mắt, ngạc nhiên hỏi lại hắn:

"Ông ấy kết hôn từ bao giờ vậy?"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 163: Đủ Các Loại Dấu Hiệu

Cái gì? Klein bị câu hỏi của Roxanne làm cho đờ người ra, hồi tưởng với đôi chút mịt mờ:

"Lúc trước tôi tới nhà Neil, chính là vào tháng trước, phát hiện có một cây đàn dương cầm ở trong phòng khách của ông ấy. Neil nói với tôi là người vợ đã khuất của ông ấy rất yêu âm nhạc..."

Nói tới chuyện này, Klein chợt giật mình, bỗng nảy lên một ý tưởng không được tốt đẹp cho lắm.

Roxanne cau đôi hàng lông mày thanh tú lại, nói với vẻ không chắc chắn cho lắm:

"Có lẽ là tôi nhớ nhầm rồi... Không đúng, nửa năm nay tôi với mấy người phu nhân Olean thường xuyên tới nhà lão Neil chơi, khi đó trong phòng khách làm gì có cây đàn dương cầm nào. Tôi còn nhớ như in là tôi từng hỏi ông ấy rồi, tại sao vẫn cứ độc thân mãi thế, câu trả lời của ông ta là vì chưa gặp được người phụ nữ nào khiến ông ấy muốn kết hôn mà..."

Hơn nửa năm trước còn chưa có đàn dương cầm... Còn trả lời câu hỏi vì sao vẫn sống độc thân... Klein có chút căng thẳng, trầm giọng hỏi: "Roxanne, đã bao lâu rồi cô không tới nhà lão Neil chơi?"

"Từ khi Cornley chuyển lên thành Kẻ Gác Đêm, Viola quyết định rời khỏi chỗ này, không làm nhân viên văn chức nữa. Tôi không thức đêm thì ngủ bù, làm gì có thời giờ tới nhà người khác... Ủm, từ đầu tháng sáu này." Roxanne nghe câu hỏi mà cảm thấy mơ hồ, chỉ có thể thành thật trả lời.

Klein nghe xong, trái tim chùng xuống, dường như hẫng hụt cảm được điều gì đó.

Hắn vội vàng móc một đồng xu nửa penny ra khỏi túi áo, kẹp vào giữa ngón cái và ngón giữa.

Klein hít vào một hơi thật sâu, cân nhắc đôi chút, rồi nhanh chóng quyết định "câu nói xem bói".

"Tình trạng hiện giờ của lão Neil là bất thường."

"Tình trạng hiện giờ của lão Neil là bất thường."

...

Trong tiếng lẩm bẩm vô thanh, đôi mắt của hắn nhanh chóng đen thẫm lại, toàn thân tiến vào trạng thái minh tưởng.

Cong!

Hắn búng ngón cái, làm cho đồng xu màu vàng đồng kia bay lên giữa không trung, không ngừng xoay tròn và lăn lộn.

Bẹp! Đồng xu rơi xuống, vừa vắn rơi lên lòng bàn tay đang mở sẵn của Klein.

Lúc này, hình đầu vua George đệ Tam đang quay lên trên.

Mà hình cái đầu quay lên trên chứng tỏ câu trả lời là khẳng định.

Điều này có nghĩa là tình hình hiện tại của lão Neil quả thật bất thường!

Klein cầm đồng xu, chợt nhớ tới lúc mình vừa thắng cấp, nhanh chóng nắm giữ được linh thị, hắn nhìn thấy một đôi mắt ảo ảnh kỳ dị không có

lông mi, gần như trong suốt, lạnh lùng tới khác lạ ngay sau lưng lão Neil.

Lúc đó ông ta đã giải thích là dấu hiệu của nghi thức ma pháp để lại!

Đúng rồi, lúc đó hẳn còn thấy một bóng người gần như vô hình ở góc tối gần cửa, màu sắc khí tràng gần như hoàn toàn tương đồng với cảnh tượng mờ tối xung quanh... Còn cả lần hẳn hoàn toàn tiêu hóa xong ma được Thầy Bói, thăm dò "công tắc" linh thị sang gõ răng nanh vào nhau, sau đó hẳn thử một lần, cũng chỉ ngẫu nhiên nhìn lão Neil mà kết quả là ông ta đột nhiên ho khan dữ dội, ho như muốn rách cả phổi ra... Những cảnh tượng đó thoáng hiện trong đầu Klein, làm cho vẻ mặt lại càng thêm nặng nề và nghiêm túc.

Roxanne nhìn hẳn, vừa sợ hãi lại vừa e ngại hỏi:

"Hẳn là Neil sẽ không mất khống chế chứ? Không, tuy ông ấy vừa nhỏ mọn và kệt sĩ, cái gì cũng đòi tiền, nhưng thực ra ông ấy lại là người tốt, rất ít khi thực sự tức giận, sẽ không mất khống chế đâu..."

"Tôi không thể xác định được, nhưng tôi cho rằng ông ấy chỉ đang cận kề bờ vực mất khống chế mà thôi." Klein trấn an Roxanne rồi nhanh chóng băng qua vách ngăn, đẩy cửa phòng đội trưởng ra.

Dunn Smith đang uống cà phê, bị người ta mở cửa bước vào đột nhiên như vậy làm cho giật mình, suýt thì bị sặc.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Anh ta không trách cứ Klein, mà vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Klein trả lời khá ngắn gọn và không hề giấu diếm:

"Đội trưởng, tôi bói ra tình trạng của lão Neil có vẻ bất thường. Tháng trước Neil nói với tôi là người vợ đã mất của ông ấy yêu âm nhạc, nhưng hôm nay Roxanne lại nói với tôi là ông ta vẫn độc thân từ trước tới nay.

Và lại ngày tôi mới trở thành người phi phạm, tôi có nhìn thấy một đôi mắt kỳ dị mà ảo ảnh sau lưng lão Neil đang nhìn chăm chăm vào tất cả, ở cửa cũng có một cái bóng gần như là trong suốt đang nhìn ngó. Neil nói cho tôi đây là biểu hiện của nghi thức ma pháp để lại. Tôi cảm thấy không đúng lắm, vì vậy đã xem bói thử một lần."

Dunn lẳng lẳng nghe với sắc mặt khá chăm chú và nghiêm túc, rồi anh ta đứng phắt dậy, vừa đi tới giá treo mũ áo vừa hỏi:

"Vì sao cậu không trực tiếp bói xem có phải Neil mất khống chế không?"

"Một tháng nay, Neil biểu hiện không có gì khác với người phi phạm bình thường, thậm chí còn phối hợp với tôi giúp Swain thanh trừ một Kẻ Trừng Phạt bị mất khống chế. Tôi cũng nhiều lần sử dụng linh thị quan sát màu sắc khí tràng của ông ấy, phát hiện là Neil khá khỏe mạnh, chỉ là hơi già cả. Cho nên, tôi cho rằng ông ta chỉ cận kề việc mất khống chế, xuất hiện dấu hiệu nhất định, và vẫn còn cứu chữa được." Klein nói một mạch quan điểm của mình.

Dunn đội mũ phớt màu đen, khoác chiếc áo gió dài tới đầu gối, khẽ gật đầu và nói:

"Một suy đoán rất có lý... Bây giờ chúng ta tới thăm Neil, ừm, cố gắng tránh việc kích thích ông ta. Sau đó, thử khống chế ông ta, dùng nghi thức ma pháp để ổn định tình trạng của Neil, ngăn cho tình hình xấu đi."

Khống chế... Klein nghe thấy từ đó, chợt nảy ra một ý tưởng: "Đội trưởng, liệu chúng ta có thể sử dụng vật phong ấn "3 - 0611" không?"

Ban nãy hẳn cứ mãi miết nghĩ tới cách giải quyết chuyện của lão Neil, cố nghĩ cách cứu đối phương, nhưng vì quá bối rối, quá bất an và quá lo lắng mà suy nghĩ của hẳn cứ rối lại, không thể tìm được biện pháp nào, mãi

tới khi được lời nói của Dunn Smith đánh thức, hẳn mới nhớ ra có một món vật phong ấn hữu dụng:

"Số hiệu: 0611."

"Tên: Sợi Tóc Yên Tĩnh."

Cấp độ nguy hiểm: 3, có nguy hiểm nhất định, cần sử dụng cẩn thận, chỉ khi có từ ba người trở lên thì mới được xin.

Cấp độ bảo mật: Thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm trở lên.

Phương thức phong ấn: Không tiếp xúc trực tiếp với sinh vật sống.

Miêu tả: Đây là một món trang sức đơn giản được bện thành từ rất nhiều sợi tóc màu đen bóng.

Chỉ cần tiếp xúc trực tiếp với nó mà không sử dụng đồ vật bảo hộ, tất cả sinh vật sống đều đánh mất toàn bộ cảm xúc, bao gồm nhưng không giới hạn trong đói khát, phần nộ, buồn bã, đau đớn, ghen tị, hâm mộ, oán hận, vui vẻ, thỏa mãn và tham lam...

Trải qua xác nhận, sinh vật chịu ảnh hưởng thì kể cả khi không còn tiếp xúc với 0611 thì hiệu quả vẫn sẽ duy trì, bọn họ sẽ im lặng đứng nguyên tại chỗ, chờ đợi sinh mệnh đi tới cuối.

Nếu có ngoại lực khiến người chịu ảnh hưởng không tiếp xúc với 0611 nữa, người bị ảnh hưởng sẽ dần trở lại bình thường. Nhưng số liệu thí nghiệm cho thấy điều kiện cho việc này là khi thời gian tiếp xúc chưa quá hai tiếng đồng hồ.

Một khi tiếp xúc quá hai tiếng đồng hồ, người bị ảnh hưởng sẽ vĩnh viễn yên lặng.

Đối tượng thí nghiệm có danh sách cao nhất là 5.

Có thể dùng các cách như đeo bao tay để tránh tiếp xúc trực tiếp.

Những sợi tóc này không có đặc tính sống, không có xu hướng trốn thoát khỏi phong ấn.

Phụ lục: Những sợi tóc này cùng xuất hiện trong sự kiện thăng cấp thất bại, là di vật của một đội trưởng Kẻ Gác Đêm không thể đi lên danh sách 6 thành công."

Nghe Klein nói như vậy, Dunn gật đầu:

"Một đề nghị rất hay, tôi suýt thì quên mất "3 - 0611". Cậu sang phòng giải trí tìm Loya, tôi tới cửa Chianese lấy vật phong ấn, về rồi bổ sung đơn xin sau."

Nên làm như vậy, không thể lãng phí thời gian được! Klein không lè mề, lập tức đi tới phòng giải trí của Kẻ Gác Đêm, gọi Kẻ Không Ngủ Loya, người chẳng mấy khi thể hiện nét mặt gì.

"Là nhiệm vụ gì vậy?" Loya với mái tóc suôn mượt như tơ lụa bình tĩnh hỏi.

Klein thở hắt ra, trả lời với vẻ nặng nề: "Thăm lão Neil."

"Thăm lão Neil... Lão ấy?" Loya trợn to mắt, chợt có một suy đoán không tốt lành cho lắm.

"Vẫn chưa khẳng định." Klein khẽ gật đầu.

Loya câm lặng, không nói gì thêm. Cả hai người đều im lặng, không khí xung quanh dường như đang có thứ gì đó đông lại từng chút một, đang dần trở nên nặng nề và ngột ngạt.

Cứ như thế, vài phút sau, Dunn cuối cùng đã quay trở lại từ lòng đất.

Anh ta đeo một chiếc găng tay màu đen, cầm một búi tóc đen mướt quấn vào nhau lộn xộn.

So với Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị, Sợi Tóc Yên Tĩnh không có vẻ bề ngoài khác thường gì. Nếu nó mà rơi ở hành lang đi bộ, sẽ rất dễ bị người ta bỏ qua.

Sau khi gọi lái xe Cesare, bốn người đi lên con đường tới nhà lão Neil.

Bánh xe lăn qua con đường lầy lội sau cơn mưa, không khí bên trong buồng xe còn yên tĩnh hơn cả đêm tối.

Không biết qua bao lâu, Dunn mới thở dài một hơi, rồi lên tiếng:

"Thật ra lúc còn trẻ lão Neil có một người bạn tình sắp đính hôn, nhưng cô ta đột nhiên bị bệnh nặng, khó mà cứu chữa. Lão Neil mạo hiểm nguy cơ bị lộ bí mật người phi phạm, sử dụng nghi thức ma pháp cứu cô ấy, nhưng vẫn không thể thành công. Khi đó, lão Neil mới chỉ nhập môn ở lĩnh vực thần bí học.

Theo những gì tư liệu ghi lại, những Kẻ Gác Đêm khi đó đều cảnh giác, đề phòng lão Neil mất khống chế. Nhưng điều khiến người ta may mắn là cuối cùng lão đã lấy lại được lí trí của mình, không thể hiện ra điều gì khác thường."

Hy vọng lần này cũng sẽ là sự bóng sợ gió... Klein không nhận được vẽ một mặt trăng đỏ lên ngực, khẽ cầu khẩn:

"Mong nữ thần phù hộ cho ông ấy."

Dunn và Loya cũng làm động tác tương tự:

"Mong nữ thần phù hộ cho ông ấy."

...

Trời dần sáng, tầng mây âm u đã hoàn toàn biến mất, xe ngựa của tiểu đội Kẻ Gác Đêm dừng lại ở trước tòa nhà của lão Neil.

Sau khi khiến Cesare điều khiển xe ngựa tránh ở đằng xa, Dunn thu cảm xúc lại, đôi mắt trở nên sâu thẳm, một tay cầm gậy, tay kia cầm vật phong ấn "3 - 0611" đi tới cửa chính.

Klein đề chiếc mũ phớt xuống, cùng Loya đi theo sau đội trưởng xuyên qua khu vườn gieo trồng hoa hồng và kim bạc hà.

Sau khi tới cửa, Klein bước tới trước, kéo sợi dây thừng có nối với chuông ở trong nhà.

Đing đong, đing đong!

Tiếng chuông ngân vang vọng khắp căn nhà, phá vỡ sự yên tĩnh như đặc quánh này.

Đing đong, đing đong! Đing đong, đing đong! Klein kéo vài cái liên tục, rồi lịch sự lùi ra sau, không thử thêm nữa.

Ba Kẻ Gác Đêm kiên nhẫn chờ vài giây, nhưng mãi vẫn không nghe thấy tiếng bước chân đi tới mở cửa.

"Có lẽ, lão Neil đi gặp bác sĩ, không ở nhà." Klein cố nặn ra nụ cười.

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên một giai điệu du dương truyền ra từ trong nhà, đó là khúc nhạc tuyệt vời được đánh ra từ cây đàn dương cầm, hết như một hồ nước lặng sóng dưới ánh trăng, được bao phủ một tầng lụa bằng sương mỏng.

Vẻ mặt của Dunn lập tức trở nên nghiêm túc và nặng nề, trái tim của Klein cũng chùng xuống.

Hắn đang định thử bói toán một lần, đột nhiên thấy từ kẽ hở bên dưới cửa rò rỉ ra một dòng nước.

Ban đầu dòng nước này trong vắt, rồi dần bị nhuộm đỏ, rồi đỏ sậm như máu tươi, và cuối cùng là đỏ một cách đậm đặc.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 164: Kẻ Đáng Thương

Màu máu tươi chiếu đỏ đôi mắt Klein, chiếu đỏ tầm mắt chăm chăm gần như cứng ngắc của hắn.

Đúng lúc này, tiếng ho nhẹ đột nhiên truyền ra từ trong phòng, lão Neil khàn giọng nói:

"Dunn, các cậu tới đây làm gì?"

Đôi mắt xám của Dunn sâu thẳm tới cực độ, anh từ tốn đáp lời với chất giọng trầm trầm:

"Nghe nói ông bị bệnh, chúng tôi tới thăm ông."

Trong phòng thoát cái trở nên yên tĩnh, sau vài giây, lão Neil vừa phần nộ vừa sợ hãi gào thét:

"Không! Cậu đang nói dối!"

Không đợi mấy người Klein lên tiếng, giọng điệu của lão bỗng nhiên trở nên mềm yếu:

"Đúng vậy, tôi biết tình trạng của tôi có chút là lạ."

Lão Neil... Klein bỗng nhắm chặt mắt. Dịch máu vẫn không ngừng rỉ ra từ trong khe cửa.

Lão Neil cao giọng nói tiếp:

"Nhưng cho tới bây giờ, tôi chưa hề làm hại bất kỳ kẻ nào, cũng không có ý định làm hại ai! Tôi không, tôi không hề tiết lộ bí mật quan trọng của Kẻ Gác Đêm. Tôi cùng lắm, cùng lắm là đòi thanh toán một vài chi phí không hợp lý. Tôi thật sự chưa làm chuyện xấu bao giờ!"

"Klein." Lão bỗng gọi một tiếng như ngày thường, "Tôi đã nói qua cho cậu châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn là "Muốn làm gì thì làm, nhưng chớ làm hại", từ đầu đến cuối tôi vẫn tuân thủ câu nói này, thà rằng nhẫn nại, thà rằng chờ đợi, cũng không làm điều gì tổn thương đến người khác..."

Nói đến đây, lão sợ hãi khẩn cầu:

"Dunn, Loya, Klein, các người trở về đi, trở về đi. Chờ ngày mai, chờ ngày mai, tôi sẽ lập tức khôi phục bình thường. Tôi xin thề, thề với Nữ Thần, tôi sẽ không làm hại người khác. Thật đấy!"

Dunn nhắm chặt hai mắt, hỏi với giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng: "Rốt cục thì ông định làm cái gì? Ông một mực muốn thử nghiệm cái gì?"

"Tôi?" Lão Neil đầu tiên là mờ mịt, sau đó ngập tràn ước mơ nói, "Tôi muốn thử nghiệm hồi sinh Sally Esther, Dunn, tôi đã tìm được cách rồi, tôi đang đi đúng đường!"

"Hắn là cậu đã nghe nói, hồi đó khi tôi cử hành nghi thức ma pháp, tôi đã mắc sai lầm, không thể chữa trị căn bệnh của nàng, không thể cứu sống nàng. Tôi biết, đó là bởi tôi chưa hiểu rõ thần bí học. Còn bây giờ, tôi đã có đầy đủ tri thức và kinh nghiệm để hoàn thành hết thảy! Thật đáng tiếc, vậy mà tôi không thể tìm thấy gợi ý từ châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Mật và từ ví dụ của Daly, bỏ qua cơ hội tốt nhất. Nếu, nếu như tôi ở danh sách cao, mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng dễ dàng." Lão Neil kể lể, giọng nói dần nghẹn ngào: "Không, tôi không thể lại bỏ lỡ lần nữa... Dunn, các cậu trở về đi, hãy về đi, tôi van các cậu."

Klein cắn chặt răng, nghe thấy giọng đội trưởng hơi run, hỏi thăm:

"Ông dự định hồi sinh Sally Esther bằng cách nào?"

Lão Neil lập tức trở nên hưng phấn:

"Tôi sẽ dùng phương pháp Đúc luyện sinh mệnh, chuẩn bị cho nàng một thân thể trẻ mãi không già. Dunn, có lẽ cậu không biết, danh sách 4 của giáo hội Mẫu thần Đất Đai am hiểu Đúc luyện sinh mệnh, danh sách đối ứng của đường tắt Thông Thức Giả cũng có thể gắng gượng làm. Ừm, tôi sẽ cầu xin thần linh ban ân để hoàn thành."

"Sau đó, tôi sẽ triệu hồi linh hồn của nàng từ Linh giới, cũng khẩn cầu thần linh trợ giúp, để linh hồn và xác thịt hợp nhất một lần nữa."

"Có phải ý tưởng này rất tuyệt không?"

Dunn miễn cưỡng nhếch khóe miệng nói:

"Đúng vậy, một ý tưởng cực kỳ tuyệt vời. Lão Neil, cho chúng tôi vào đi, có lẽ chúng tôi có thể giúp được ông."

"... Dunn, cậu không muốn bỏ qua cho tôi sao?" Lão Neil cầu xin: "Trở về đi, các cậu trở về đi, ngày mai tôi sẽ có thể trở lại bình thường ngay. Thật, Dunn, tôi thề sẽ không uống vụng cà phê xay của cậu. Klein, Loya, tôi thề sẽ không bắt các cậu phối hợp với tôi thanh toán những chi phí không đáng có, thật đấy!"

Trong tầm mắt có vẻ đã nhòe đi của Klein và Loya, Dunn cúi đầu, rồi chột ngẩng lên nói: "Lão Neil, ông hiểu lầm rồi, chúng tôi tới thăm ông thôi. Ông là đồng đội của chúng tôi, ông bị bệnh, tình trạng bất thường, chúng tôi chắc chắn sẽ tới thăm ông. Mở cửa đi, để chúng tôi nhìn một chút, để chúng tôi yên tâm. Chỉ cần ông không có vấn đề gì lớn, chúng tôi

sẽ trở về ngay. Ông biết đấy, gần đây rất nhiều nhiệm vụ, chúng ta vừa phải giám sát bệnh viện tâm thần, lại vừa phải xử lý những sự kiện đột xuất."

Lão Neil chần chờ một chút nói:

"Tôi thật sự không có vấn đề gì lớn, thật, ngày mai có thể khôi phục."

Dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ khe hở cửa chính xuôi theo bậc thang chảy ra con đường lát đá, chảy vào bùn đất trong vườn hoa.

"Lão Neil, chúng ta quen biết nhau được 15 năm rồi nhỉ? Đã hợp tác làm không biết bao nhiêu nhiệm vụ. Tôi rất quan tâm ông, rất lo lắng cho ông, nhất định phải nhìn thấy ông tận mắt mới có thể yên tâm." Dunn dịu dàng nói.

"... Vậy được rồi." Lão Neil lầm bầm, "Tôi thật sự không có vấn đề gì."

Một tiếng cọt kẹt vang lên, cửa chính chậm rãi mở rộng, Klein nhanh chóng đưa tay lau mắt, để tầm nhìn khôi phục bình thường.

Sau đó, hắn trông thấy trên mặt thảm ở cửa sảnh loang lổ chất dịch màu máu, đặc dính, và có lông dài.

Đưa mắt tới phía trước, dần dần ngược lên trên, hắn phát hiện sàn nhà, trần nhà, bàn tròn, đèn dương cầm và trên ghế trong phòng khách, tất cả đều loang loang lổ lổ một thứ chất dịch đặc dính màu đỏ máu, có lẫn lông ngắn màu đen trông rất buồn nôn.

Mái đầu hoa râm của Lão Neil treo lơ lửng giữa không trung, dính vào trần nhà bằng một sợi chất nhầy to lớn. Trên trán và gương mặt, mỗi nơi mọc ra một đôi mắt lạnh lùng, con mắt không có lông mi.

Phím đàn dương cầm đang tự động tấu lên một giai điệu đẹp dễ, du dương.

"Dunn, cậu nhìn đi, tôi thật sự không có vấn đề gì lớn." Lão Neil tươi cười nói, "Loya, Klein, các cậu cũng thấy vậy, đúng không!"

Lão vừa há miệng ra, Klein lập tức nhìn thấy bên trong chảy ròng ròng chất dịch đặc dính, màu máu, lẫn lông đen ngắn.

Đôi mắt xám của Dunn lóe lên một cái, nói chuyện phiếm như thường:

"Lão Neil, ông học được Đức luyện sinh mệnh và Nghi thức hồi sinh từ nơi nào?"

Lão Neil kích động đáp:

"Tôi nghe thấy, tôi đã thử trước một phần, đúng là thật! Đây là ân huệ của thần linh, Thần không ngừng giảng giải, miêu tả bên tai tôi, Thần là, Thần là..."

Giọng nói của lão Neil lập tức im bật lại, mười mấy giây sau, lão mới hoang mang và sợ hãi nói ra:

"Thần là Hiền Giả Ẩn Dật..."

Hiền Giả Ẩn Dật? Đó không phải là vị thần không nhân cách hóa trong tín ngưỡng của Hội Khố Tu Morse sao? Vị thần này, sau đó đã sống, mang đến tà ác và sa đọa... Hội Khố Tu Morse nắm giữ danh sách Kẻ Dòm Ngó Bí Mật hoàn chỉnh... Klein động não, nghĩ ra rất nhiều điều.

Nói tới Hiền Giả Ẩn Dật, dường như rốt cục lão Neil đã tỉnh táo lại, mờ mịt nhìn bốn phía, đánh giá mọi thứ.

Trong sự trầm mặc khó tả, sáu con mắt lão cùng nhìn về phía Dunn, lão cười khố nói:

"Hóa ra, hóa ra tôi đã biến thành quái vật..."

Không đợi mấy người Dunn trả lời, lão Neil đột nhiên nở nụ cười hốt hoảng, lấy lòng, e ngại, và khiếp đảm:

"Hãy để tôi rời đi, tôi sẽ đi vào núi sâu, không xuất hiện nữa. Tôi sẽ không làm tổn thương đến bất kỳ ai, tôi chỉ lặng lẽ thử nghiệm nghi thức của tôi. Thật, thả tôi đi đi, van các cậu, van các cậu."

Đúng lúc này, Klein cảm thấy trước mắt như có thứ gì hư ảo vỡ vụn.

Ngay sau đó, bốn con mắt lạnh lùng không có lông mi của lão Neil hiện lên vẻ u ám, một mực khóa chặt Dunn, nét mặt của lão cũng trở nên hờ hững:

"Mày đang kéo tao vào trong mộng!"

Không, không ích gì! Con mắt của tao có thể nhìn thấu hết thấy!"

Chất dịch đặc quánh màu máu phủ kín trần nhà, sàn nhà và vách tường bắt đầu nhúc nhích, tựa như một người khổng lồ há to miệng, định nuốt toàn bộ mấy người Klein vào. Còn đầu lão Neil thì trở nên mơ hồ, như là ảo ảnh chồng chất trùng điệp.

Klein không bối rối rút súng lục ra, mà đưa tay vào túi áo, định sử dụng "Bùa chú ngủ say".

Bỗng nhiên, hắn thấy hết thấy yên ổn lại, những chất dịch màu máu, đặc quánh, lẫn lông ngỗng màu đen lít nhít trở nên yên tĩnh, giống như mặt hồ lặng gió.

Trên mặt lão Neil đã không còn vẻ lạnh lùng, giá buốt, căm hận, khát vọng, mà đã trở nên bình yên và điềm tĩnh.

Không biết từ lúc nào, Dunn đã ném vật phong ấn “3 - 0611” vào đồng chất dịch đặc quánh màu máu kia.

Bốn con mắt không có lông mi trên trán và khuôn mặt lão Neil chậm rãi khép lại, dường như chẳng còn dục vọng mở ra.

Phàm là những sinh vật tiếp xúc không có bảo hộ với Sợi Tóc Yên Tĩnh thì đều trở nên yên tĩnh, mất đi tất cả động lực, cho tới phần cuối của sinh mệnh!

Dunn, Klein, Loya cùng rút súng, nhắm ngay đầu lão Neil.

Lúc này, trên mặt lão Neil hiện lên thần sắc sợ hãi, kiệt lực, giãy dụa cùng cực, dục vọng cầu sinh mãnh liệt lại chiến thắng đôi chút ảnh hưởng của vật phong ấn “3 -0611”.

Bốn con mắt dư thừa biến mất, nếp nhăn ở khóe mắt và khóe miệng ông ta khắc sâu như vậy, tóc hoa râm như thế, đôi mắt đỏ sậm đục ngầu, tựa như đáng vẽ khi Klein lần đầu gặp ông ta.

"Dunn, cậu còn nhớ rõ tôi đã từng cứu cậu không..."

"Loya, cô có nhớ rõ tôi đã giúp cô cứu vãn sinh mệnh người nhà..."

"Klein, cậu còn nhớ rõ mỗi ngày tôi đều dạy cậu thần bí học không? Còn nhớ rõ chúng ta đã thảo luận làm sao thanh toán phí dụng? Còn nhớ rõ tôi chuẩn bị cà phê xay cho cậu? Còn nhớ rõ chúng ta cùng đối phó Kẻ Trừng Phạt mất khống chế không?"

...

Từng tiếng cầu khẩn hư ảo chui vào tai Klein, khiến tay phải cầm chặt súng lục của hắn run rẩy rõ rệt, khiến hắn cảm thấy khó bóp cò như thế.

Đoàng! Đoàng!

Hai viên đạn săn ma màu bạc bay ra ngoài, một trước một sau bắn vào đầu lão Neil.

Klein trông thấy khuôn mặt quen thuộc lạ thường kia lộ ra thần sắc tuyệt vọng, trông thấy xương đầu của lão bị tung ra, trông thấy màu đỏ máu và trắng sữa bắn ra bốn phương tám hướng.

Chất dịch màu máu đặc quánh ở chung quanh bắt đầu co vào, lặn lẽ chảy ngược về xung quanh chỗ đầu lão Neil rơi xuống. Dunn và Loya thì đồng thời hạ súng, rơi vào trầm mặc.

Klein lặng im nhìn hết thấy, nhìn thi thể lão Neil cuối cùng biến thành máu thịt nát bầy, nhìn thấy trong máu thịt có một cặp mắt óng ánh, đỏ sậm, đau đớn.

Hắn chỉ cảm thấy hết thấy mọi thứ giống như cảnh mộng, không thể tin được sự tình đã xảy ra, lại kết thúc như vậy.

Hắn đỡ đầu, không nói gì nhìn Dunn tiến lên hai bước, thấy bóng lưng đội trưởng hơi còng xuống.

Dunn với chiếc áo khoác đen trên người nhìn qua thi thể lão Neil trước mặt, trầm giọng lầm bầm:

"Chúng ta là người bảo vệ, cũng là những kẻ đáng thương luôn phải đối mặt với nguy hiểm và điên cuồng từng giây từng phút."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 165: Lời Bia Mộ

"Chúng ta là người bảo vệ, cũng là những kẻ đáng thương từng giờ từng phút đối mặt với nguy hiểm và điên cuồng."

Lời nói của Dunn quanh quẩn trong nhà lão Neil, quanh quẩn giữa sàn nhà bị ăn mòn nham nhở và vách tường, trần nhà, quanh quẩn trong tâm trí Klein.

Trước đó, chưa có giây phút nào khiến hắn khắc sâu ấn tượng về câu nói ấy như bây giờ.

Hắn cảm thấy có lẽ cả đời sẽ không thể quên cảm giác này, dù cho tương lai có trở về Trái Đất chăng nữa.

Trong bầu không khí nặng nề, Dunn tới gần thi thể lão Neil, khom người, lấy một chiếc khăn tay màu trắng từ túi trên của chiếc áo khoác đen, phủ lên con mắt đau khổ óng ánh màu đỏ sẫm.

Đúng lúc này, khóe mắt Klein liếc thấy phím đàn dương cầm không tự chơi nhạc nữa. Ở nơi đó mơ hồ có một thân ảnh gần như trong suốt hiện ra.

Đây là. . . Klein vốn đã sớm mở linh thị từ ngoài cửa trở nên ngỡ ngàng.

Vậy mà trước đó hắn hoàn toàn không phát hiện ra Linh hồn kỳ lạ này!

Là do bị tinh thần của lão Neil ảnh hưởng, hay bị năng lực của ông ta sau khi mất khống chế ảnh hưởng? Klein nhìn thân ảnh gần như vô hình kia nhanh chóng bốc hơi, hoàn toàn biến mất trước mắt, mơ hồ hiểu được điều gì đó.

Mạnh mẽ nén xuống những cảm xúc trong lòng, hẩn nghe đội trưởng phân công:

"Các cậu tìm kỹ trong nhà lão Neil, tìm những manh mối có thể còn sót lại."

"Vâng." Klein vừa lên tiếng, liền ngậy người mất mấy giây vì giọng nói của mình, vừa khàn khàn vừa trầm thấp, như khi bị cảm.

"Vâng." Loya trả lời theo.

Giọng nói của cô ấy cũng giống mình, đều như bị nghẹt cả hai mũi. . . Klein nhìn cô đồng đội chưa bao giờ biểu hiện chút nữ tính này, dường như đây là lần đầu tiên biết cô.

Hẩn dựng gậy batoong vào khung cửa, vòng qua vật phong ấn 3-0611, nặng nề bước vào phòng khách, lên lầu hai, tìm kiếm manh mối trong từng gian phòng ngủ.

Lão Neil thuê người làm công theo giờ tới dọn dẹp nhà cửa, nên nơi này không hề bừa bộn như đặc trưng của phần lớn đàn ông độc thân. Mọi thứ đều ngăn nắp, dường như thật sự có một bà chủ gia đình.

Nửa giờ sau, Klein tìm được một vài bản ghi chép trên giá sách trong phòng ngủ của lão Neil. Trên đó ghi lộn xộn một vài nghi thức kì lạ:

"Đúc luyện sinh mệnh.

Gồm những vật liệu: 100ml nước suối tinh khiết (dòng suốt vàng ở đảo Sunia), 50 gam thạch anh sao, nửa pound vàng, 5 gam yếu tố cháy(1), 30 gam quặng sắt. . . và lượng lớn máu tươi của người sống."

(1)yếu tố cháy: Thuyết nhiên tố là một lý thuyết khoa học đã lỗi thời, được lưu hành rộng rãi ở châu Âu vào khoảng thế kỷ XVII-XVIII, cho rằng có một nguyên tố tương tự như lửa có tên là "yếu tố cháy" (nhiên tố-phlogiston). Yếu tố này tồn tại trong các vật thể có khả năng bốc cháy, và được giải phóng ra ngoài, với một mức độ thay đổi được, trong sự cháy.

Phía dưới dòng "máu tươi của người sống", lão Neil chú thích một câu:

"Có thể cân nhắc rút máu của chính ta, gom góp nhiều lần, bảo quản bằng nghi thức ma pháp."

Có thể cân nhắc rút máu của chính ta. . . Klein nhắm mắt, bàn tay nắm chặt bản nháp.

. . .

Chín giờ sáng thứ năm, giờ mặt trăng, tại nghĩa trang Rafael.

Klein mặc lễ phục màu đen và áo sơ mi, cầm gậy batoong khảm bạc, yên lặng đứng ở một góc nghĩa trang.

Trên túi ngực của hắn lấp ló một chiếc khăn tay màu trắng được gấp chỉnh tề, trong tay cầm một bó hoa thâm miên trang trọng, u buồn.

Lúc này, Dunn, Frye, Leonard và Cornley nâng cổ quan tài màu đen đặt thi thể lão Neil đi từng bước tới trước bia mộ, trầm mặc đặt nó xuống huyệt mộ đã đào xong.

Nhìn từng xẻng bùn đất vàng nâu lấp lên quan tài, Roxanne mặc váy dài màu đen, tóc cài hoa nhỏ màu trắng, thút thít:

"Ai nói với tôi đi, đây đều là thật sao?"

"Tại sao lại bị mất khống chế, tại sao phải dùng ma dược, tại sao muốn trở thành người siêu phàm, tại sao lại có oan hồn, tại sao lại có quái vật. Vì sao không có thêm biện pháp an toàn, vì sao, vì sao, vì sao . . ."

Klein im lặng nghe, đến khi quan tài lão Neil bị bùn đất lấp kín, đến khi mọi dấu vết tồn tại của lão đều bị chôn sâu xuống đất.

"Xin Nữ Thần phù hộ ông." Hắn vẽ một mặt trăng đỏ trước ngực, sau đó tiến lên mấy bước, cúi người đặt bó hoa thơm miên trong tay xuống trước bia mộ.

"Xin Nữ Thần phù hộ ông." Mấy người Dunn và Frye cũng điểm bốn cái trước ngực theo chiều kim đồng hồ.

Klein ngẩng đầu, đứng dậy, nhìn tấm ảnh đen trắng trên bia mộ:

Lão Neil đội một chiếc mũ mềm màu cổ điển, phần tóc lộ ra ngoài đã hoa râm, nếp nhăn ở khóe mắt và bên miệng hằn sâu, đôi mắt đỏ sậm hơi đục ngầu.

Lão trông thật bình tĩnh, đã không còn bi thương, đã không còn đau khổ, đã không còn sợ hãi.

Bên dưới tấm ảnh khắc một đoạn lời đề bia mộ, trích từ nội dung gần nhất trong nhật ký của lão:

"Nếu không thể cứu sống nàng, thì hãy đi làm bạn với nàng."

Buổi sáng gió hiu hiu thổi, nghĩa trang Rafael lạnh lẽo, gieo yên tĩnh và im lặng vào lòng mỗi người ở đây.

...

Giữa trưa, Klein cầm tờ danh sách đã được đội trưởng ký tên, đi tới kho vũ khí.

Hắn đẩy cánh cửa khép hờ ra, trông thấy Bright râu đen rậm rạp ngồi sau cái bàn vuông.

Klein rõ ràng ngỡ ngác một chút, sau đó mới đưa đơn lĩnh đồ ra:

"Năm mươi viên đạn thông thường."

Vừa nói chuyện, hắn vừa liếc nhìn cái bình thiếc nạm bạc trên bàn, dường như trong mũi người thấy hương vị nồng nàn của cà phê xay thủ công, dường như bên tai lại nghe thấy những tiếng cười nói đầy hàm ý:

"Sao phải chờ khi có tiền ngoài định mức mới đi? Cậu có thể viết đơn xin Dunn, để cậu ta phê duyệt chi phí mà!"

...

Bright nhìn vẻ mặt của Klein, thở dài nói:

"Tôi có thể hiểu cảm nhận của cậu, chính tôi cũng không dám tin lão Neil sẽ rời xa chúng ta như vậy. Có lúc, thậm chí tôi còn cho rằng tất cả chuyện này là một giấc mộng do đội trưởng tạo nên."

"Có lẽ đây chính là số mệnh của rất nhiều Kẻ Gác Đêm." Klein cười khở trả lời.

Trải qua chuyện này, trong lòng hắn càng thêm thất vọng và oán hận với hành động giấu diếm Phương pháp đóng vai của tầng lớp lãnh đạo giáo hội.

"Hi vọng những bi kịch kiểu này càng ngày càng ít, xin Nữ Thần phù hộ các cậu." Bright vẽ một mặt trăng đỏ trước ngực, cầm đơn xin, đứng dậy đi vào kho vũ khí phía sau.

...

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí, Klein giải tỏa tâm trạng bằng cách bắn vào bia ngắm trước mặt, đến khi dùng hết đạn đồng, hắn mới chỉnh trang lại, lên xe ngựa công cộng, không dấu vết đi tới nhà thầy dạy cách đấu Gavin.

Hắn tự hành hạ bản thân bằng cách lặp đi lặp lại các bài luyện tập, đến khi Gavin kêu dừng.

"Luyện tập cách đấu không phải để tự làm mình bị thương." Gavin giương đôi mắt màu xanh thăm hơi đục nhìn chăm chăm Klein, trầm giọng nói.

"Rất xin lỗi thầy, hôm nay cảm xúc của tôi không tốt lắm." Klein thở hắt ra, giải thích một câu.

"Chuyện gì xảy ra?" Gavin bình thản hỏi thăm.

Klein nghĩ nghĩ, trả lời ngắn gọn:

"Một người bạn của tôi đột ngột qua đời."

Gavin trầm mặc mấy giây, sờ thái dương đã điểm chút tóc bạc một cái, nói nhẹ bằng:

"Ta từng mất đi 325 người bạn chỉ trong vòng năm phút. Trong đó, chỉ ít có 10 người là những người ta có thể yên tâm giao phía sau lưng cho họ.

Klein chột thở dài, nói: "Đây chính là sự tàn khốc của chiến tranh."

Gavin nhìn hẩn một chút, đột nhiên tự châm biếm:

"Tàn khốc nhất là, ta mãi mãi không có cách nào báo thù cho họ, không có cách nào hoàn thành tâm nguyện họ, mãi mãi không có cách nào."

Còn cậu, cậu vẫn có cơ hội. Mặc dù ta không rõ rốt cục xảy ra chuyện gì, nhưng ta biết, cậu còn trẻ, cậu còn có rất nhiều cơ hội."

Klein im lặng một lát, đột nhiên hít một hơi, xốc lại tinh thần nói:

"Cảm ơn thầy, thầy Gavin."

Gavin nhẹ nhàng gật đầu, không chút biểu cảm nói:

"Nghỉ ngơi 10 phút, sau đó tập lại mười lần những bài tập trước."

". . ." Klein không phải đáp lại thế nào.

. . .

Buổi sáng thứ sáu, trong phòng giải trí Kê Góc Đêm.

Klein, Syja Tron và Frye ngồi vây quanh bàn tròn, nhưng không chơi bài. Một người đọc báo và tạp chí, một người ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ lồi, một người cầm bút máy, muốn viết gì đó lại chậm chạp không ghi ra giấy.

Trong gian phòng yên tĩnh, không ai nói chuyện, không ai pha trò, bầu không khí gần như lắng đọng lại.

Phù. . . Klein thở hắt ra, buông tờ báo xuống, định tập trung đọc các tư liệu.

Đúng lúc này, Dunn Smith gõ cửa vào, nhìn quanh một lượt rồi nói:

"Klein, cậu ra đây một lát."

Có chuyện gì? Klein có chút dự cảm, đứng lên, ra khỏi phòng giải trí.

Dunn đi tới lối vào cầu thang dẫn xuống lòng đất, quay người nhìn hắt một cái nói:

"Người của Thánh Đường đến."

Người đánh giá ta đã tới? Klein bỗng có chút căng thẳng.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 166: Đánh Giá

Luồng gió lạnh buốt từ lòng đất thổi tới. Tinh thần Klein vừa căng thẳng lại vừa có chút cảm giác được giải thoát.

Rốt cuộc đã đến. . .

Chỉ cần qua cửa này, chỉ ít trong vòng nửa năm nữa, ta sẽ không phải lo lắng về những chuyện tương tự. . .

Một khi thăng cấp lên danh sách 8, trở thành "Tên Hề", ta sẽ có được năng lực chiến đấu thực sự, lại có bói toán trợ giúp, "Bùa chú Viêm Dương" bảo vệ. Dù cho gặp phải nguy hiểm khá lớn, cũng có hi vọng vượt qua không nhỏ. . .

Vì chờ đợi đánh giá của Thánh Đường, ngay cả 300 bảng tiểu thư Chính Nghĩa chuyển vào tài khoản ẩn danh, ta cũng không dám lấy ra, để tránh khi kiểm tra tình trạng kinh tế, bị kết tội vì tài sản kêch sù không rõ nguồn gốc. . .

. . .

Trong khi Klein suy nghĩ lan man, Dunn Smith sửa lại cổ áo, nói trầm thấp:

"Người chịu trách nhiệm lần kiểm tra này là một trong chín chấp sự cao cấp của Kẻ Gác Đêm, ngài Crestel Sesima. Thánh Đường rất xem trọng cậu đấy."

"Chấp sự cao cấp ư?" Klein ngạc nhiên, bật thốt lên.

Mười ba vị tổng giám mục và chín vị chấp sự cao cấp chính là tầng lớp lãnh đạo của giáo hội, nghe nói trong đó không thiếu người danh sách cao!

Hai mươi hai vị này, cả đàn ông và phụ nữ, có địa vị hoàn toàn bình đẳng, chỉ tuân theo mệnh lệnh của Nữ Thần Đêm Tối, chỉ chịu trách nhiệm trước Giáo Hoàng.

Dunn hít thở không khí mát mẻ thổi từ lòng đất, khẽ gật đầu nói:

"Đúng vậy, một vị chấp sự cao cấp. Có điều, cậu không phải lo lắng. Crestel chỉ là danh sách 5, còn chưa bước vào cấp độ "nửa Thần nửa người". Không cần quá sợ hãi và e ngại.

Ừm, trong toàn bộ giới siêu phàm, anh ta được xưng là "Thanh kiếm Nữ Thần", bởi vì được một món thánh vật chấp nhận. Sức chiến đấu không kém so với người vừa thăng lên danh sách 4.

Vừa rồi tôi đã nói chuyện với Crestel, thái độ anh ta rất hòa nhã."

Ý của đội trưởng là, anh ấy chỉ nói những gì cần nói, không nói những điều không nên, để ta khỏi lo lắng, cứ làm theo kế hoạch. . . Klein băn khoăn, gật đầu hỏi: "Tôi phải gặp vị chấp sự cao cấp này ở đâu?"

"Phòng pha chế thuốc và luyện kim." Dunn trả lời ngắn gọn, trên mặt chợt thoáng qua một nét ảm đạm.

Phòng pha chế thuốc và luyện kim? Chính là phòng thí nghiệm mà lão Neil pha chế ma dược "Thầy Bói" kia? Klein chậm rãi thở dài, trở về phòng giải trí Kẻ Gác Đêm, lấy áo khoác của mình trên kệ mũ áo.

Hắn mặc áo khoác mỏng màu đen vào, hai tay rút túi, dọc theo cầu thang uốn lượn, từng bậc đi xuống lòng đất, sau đó rẽ trái ở ngã tư đường.

Rất nhanh sau đó, Klein nhìn thấy từng chiếc đèn khí gas trang nhã chiếu rọi cửa ngăm, trông thấy trong phòng, những chiếc bàn dài đã được chuyển đi, để trống vị trí trung tâm.

Nơi đó kê hai chiếc ghế lưng cao cổ điển, đối diện nhau, cách không đến một mét.

Lúc này, ngồi trên chiếc ghế quay mặt ra cửa là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, mặc áo khoác màu đen và áo sơ mi trắng.

Anh ta có mái tóc màu vàng nâu, cắt rất ngắn, đôi mắt màu xanh sẫm như hồ nước vào đêm không trăng, cổ áo sơ mi và áo khoác dựng thẳng, toàn bộ chìm giấu trong bóng tối.

"Xin chào, ngài Sesima." Klein cúi người chào.

Crestel Sesima gác đùi phải lên chân trái, nhàn nhã dựa vào thành ghế, khẽ mỉm cười nói:

"Xin chào, Klein, cậu có thể ngồi xuống đó."

Anh ta chỉ chiếc ghế lưng cao đối diện.

Bên chân anh ta đặt vào một cái rương xách tay bằng kim loại màu trắng bạc, kích thước khoảng bằng hộp đàn violon.

Cái rương này có thể đặt một thanh kiếm không quá dài. . . Klein tiến lên mấy bước, ngồi xuống vị trí của mình.

Crestel gập ngón trỏ tay phải, chống mũi, trầm ngâm mấy giây nói:

"Tôi dự định kiểm tra trình độ nắm giữ ma được của cậu trước, không vấn đề gì chứ?"

"Không." Klein mỉm cười phần tự tin, lắc đầu.

"Vô cùng tự tin." Crestel cười một tiếng, sau đó duy trì tư thế vừa rồi, cứ như thể nhìn chăm chú phía đối diện.

Klein bỗng cảm giác ánh sáng đèn khí gas xung quanh biến mất, bị bóng tối đặc quánh nuốt mất.

Hắn bỗng chốc cảm thấy vô cùng mệt mỏi, như thế đã đến giờ đi ngủ của đồng hồ sinh học.

Nhưng, tinh thần của hắn lại căng thẳng cao độ, khó mà thả lỏng, giống như bình thường khi trải qua những chuyện quá mệt mỏi dẫn đến không thể bình yên chìm vào giấc ngủ.

"Màn đêm" yên tĩnh tràn ngập bốn phía. Klein nghe thấy âm thanh tí tách của vòi nước uống chưa vặn chặt, nghe thấy tiếng nói chuyện trong công ty bảo an Gai Đen, nghe thấy tiếng gió thổi qua đầu cầu thang.

Ngoài những điều đó, hắn không nhìn thấy bất kỳ sự vật gì không nên thấy, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào không nên nghe.

"Vô cùng tốt." Giọng nói cuốn hút của Crestel xua tan bóng tối, để ánh đèn khí gas trong và ngoài phòng luyện kim hiện lên trước mắt Klein một lần nữa.

Klein bỗng được giải thoát khỏi sự mệt mỏi nặng nề, phục hồi tinh thần sáng láng vừa nãy.

Bất tri bất giác ảnh hưởng đến ta. . . Đây chính là trình độ của danh sách 5 sao? Đây chính là sự kinh khủng của chấp sự cao cấp? Hắn hơi e sợ

nhớ lại chuyện vừa rồi.

Hai tay Crestel Sesima đan nhau, đặt trên đầu gối, cúi cả người xuống, bờ môi bị khuất bởi cổ áo dựng cao:

"Cậu đã thông qua kiểm tra, trình độ nắm giữ ma dược của cậu đã đạt mức xuất sắc."

"Tiếp đó, tôi muốn quan sát thể xác và tinh thần của cậu có tai họa ngầm hay không, có phải bị tinh thần còn sót lại trong ma dược âm thầm thay đổi tính cách, lưu lại vấn đề hay không."

"Cậu có ba phút điều chỉnh trạng thái của mình."

Klein lúc này gật đầu nói:

"Được rồi."

Hắn thầm hít vào một hơi, để bản thân từ từ chìm vào trạng thái mình tưởng, loại bỏ những suy nghĩ không tốt.

Crestel không nói gì nữa, từ trong áo khoác màu đen móc ra một chiếc đồng hồ bỏ túi bằng bạc, mở ra.

Sau đó, anh ta chăm chú nhìn kim giây chuyển động tích tắc.

Sau ba phút, Crestel cạch một tiếng, đóng đồng hồ lại, vui vẻ nói:

"Tôi sẽ bắt đầu ngâm nga."

Ngâm nga? Klein tỏ ra nghi ngờ.

Không đợi hắn nói câu gì, Crestel bắt đầu ngâm nga một giai điệu du dương.

Giai điệu này vang vọng trong phòng luyện kim, dần dần mất đi tiết tấu, trở nên lạc nhịp.

Kít! Két! Xoẹt! Klein dường như nghe thấy tiếng móng tay cào vào bảng đen, nghe thấy tiếng cọ vào tấm xốp, nghe thấy tiếng ù ù ù của máy khoan điện, nghe thấy đủ loại tạp âm khiến hần phát điên.

Tạp âm càng ngày càng nhiều, càng ngày càng hỗn loạn, khiến trong lòng hần bỗng muốn được trút ra hết những ham muốn phá hoại tàn nhẫn.

Nhưng Klein thường xuyên trải qua thử thách với tiếng nói điên cuồng và tiếng gào thét đáng sợ nên kiềm chế xúc động rất nhanh.

Hần cũng vờ biểu hiện ra một vài cảm xúc thích hợp là một chút nôn nóng, một chút căng thẳng, một chút lo lắng và một chút bất an.

Trạng thái quá hoàn mỹ cũng là có vấn đề!

Không biết từ lúc nào, Crestel Sesima dừng ngâm nga, tạp âm trong phòng luyện kim biến mất theo, sự yên bình và tĩnh lặng nặng nề trong lòng đất lại tràn vào.

Yên tĩnh thật tốt! Klein cảm thán một câu từ đáy lòng.

"Rất tốt, vô cùng tốt, thể xác và tinh thần của cậu đều không có tai họa ngầm. Đương nhiên, cậu muốn đánh tôi một trận, muốn bịt miệng tôi, đều là phản ứng tự nhiên." Bờ môi Crestel bị cổ áo dựng cao che khuất, khiến người ta chỉ có thể phán đoán tâm tình của anh ta qua ngữ điệu.

"Không, tôi không dám." Klein thành thực thừa nhận.

Crestel cười một tiếng nói:

"Chúc mừng cậu, cậu đã thông qua tất cả kiểm tra. Tiếp theo là bước vấn đáp."

Đôi mắt màu xanh sẫm của anh ta đột nhiên trở nên tối tăm hơn, ánh mắt sâu thẳm đến mức như thể xuyên thấu thể xác, nhìn thấy linh hồn.

"Mời ngài hỏi." Klein thẳng lưng nói.

Crestel giữ nguyên tư thế vừa rồi không thay đổi, dường như tùy ý hỏi thăm:

"Cậu nói là những trải nghiệm ở câu lạc bộ Bói toán khiến cậu nắm giữ ma được nhanh chóng?"

"Đúng thế." Klein vô cùng thản nhiên trả lời, nhưng không miêu tả kỹ hơn.

Crestel khẽ gật đầu nói:

"Cậu nói đây là linh cảm có được từ châm ngôn của "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" và ví dụ của Daly?"

"Vâng." Klein trước tiên đồng ý, sau đó tiếp lời, giải thích cặn kẽ, "Từ một người đồng đội "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn", tôi biết rằng, tất cả những người tuân thủ châm ngôn của "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn", tỷ lệ mất khống chế đều thấp hơn bình thường rất nhiều. Về sau, tôi nghe quý cô Daly từng nói một câu, nàng nói nàng muốn làm một "Người Thông Linh" thực thụ, mà nàng là một thiên tài tấn thăng danh sách 7 trong vòng hai năm."

"Kết hợp hai tình huống này, tôi cảm thấy tôi có thể thử làm một "Thầy Bói" thực thụ, cũng tổng kết Quy tắc Thầy Bói. Ừm, hiệu quả của thử nghiệm tốt hơn nhiều so với dự đoán của tôi. Tôi nắm giữ ma được rất nhanh. Ngài Sesima, tôi không biết ngài có trải nghiệm tương tự không, thời điểm thật sự nắm giữ ma được, sẽ xuất hiện một cảm giác đặc biệt, kỳ diệu. . ." Klein miêu tả trải nghiệm của mình, mơ hồ miêu tả "Phương pháp đóng vai" .

Nếu là đời trước, khi nói nhiều lời nửa thật nửa giả như vậy trước mặt những kẻ mạnh mẽ như Kẻ Gác Đêm, chắc hẳn sẽ hồi hộp, sẽ đỏ mặt. Nhưng từ khi xuyên việt đến thế giới này, hẳn nói láo như Cuội, sớm đã quen với những chuyện tương tự, bịa chuyện không chút sợ hãi.

Vẻ tằm tối trong đôi mắt xanh sẫm của Crestel biến mất, ánh mắt khôi phục như ban đầu, khẽ cười một tiếng nói:

"Yên tâm, đây không phải ảo giác."

Trong câu trả lời của anh ta, Klein không thấy sự hoài nghi và dò xét, tinh thần lạnh lẽo thả lỏng một chút.

"Dunn đã xác nhận kinh nghiệm của cậu, tôi nghĩ cậu đúng là một vị thiên tài có logic rõ ràng và trực giác nhạy bén." Crestel ca ngợi một câu, hỏi tiếp, "Cậu có chia sẻ những kinh nghiệm này với các đồng đội của mình không?"

"Đương nhiên." Klein thản nhiên thừa nhận, "Tôi hi vọng có thể giúp họ giảm xác suất mất khống chế xuống. Chúng tôi là đồng đội, là những người bạn cùng đối mặt với nguy hiểm, tôi không nghĩ ra bất kỳ lý do gì để giấu diếm. Cũng bởi nguyên nhân này, tôi không nói với những nhân viên văn phòng."

Crestel thả chân phải xuống, ngồi thẳng người, để bờ môi khá mỏng dần dần lộ ra khỏi cái bóng của cổ áo.

Khóe miệng anh ta nhếch lên, nói:

"Mặc dù cậu gia nhập đội ngũ Kẻ Gác Đêm chưa tới hai tháng, nhưng tôi thấy nhận thức của cậu về đồng đội còn mạnh hơn rất nhiều người."

"Ừm, tôi dự định chia sẻ một chút kinh nghiệm với cậu. Nhưng căn cứ vào quy định của Thánh Đường, cậu nhất định phải thề với Nữ Thần,

không thể kể nội dung cuộc trò chuyện của chúng ta cho những người không biết chuyện này."

"Không có vấn đề gì chứ?"

Thông qua đánh giá rồi? Klein mở cờ trong bụng, gật đầu không chút do dự:

"Không vấn đề gì!"

Cho dù vì thế mà ta không thể trực tiếp dạy người khác "Phương pháp đóng vai", nhưng vẫn có thể thông qua tiểu thư Chính Nghĩa và ngài Người Treo Ngược làm chuyện này!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 167: Thánh Vật

“Được rồi.” Crestel Sesima gật đầu, nghiêng người về phía trước một chút, nói, “Vây cậu hãy thề trước thánh vật đi.”

Anh ta vừa nói vừa xoay người nhắc chiếc rương màu trắng bạc bên chân lên.

Thánh vật? Chính là món thánh vật được gọi là Thanh kiếm Nữ Thần? Klein tò mò nhìn chăm chú từng cử chỉ của chấp sự cao cấp trước mặt.

Crestel đặt cái rương trên đầu gối, đôi mắt màu xanh sẫm ngay lập tức trở nên tối đen.

Anh ta nâng tay phải lên, nhấn xuống một cái, ở mặt ngoài chiếc rương bạc bỗng có cái gì đó vỡ tan, biến mất như thủy triều rút.

Dường như cùng một khắc, Klein cảm giác toàn bộ ánh sáng xung quanh bị hút vào, hút vào bên trong cái rương kia.

Hắn thấy trong phòng luyện kim chỉ còn một màu đen kịt, ngoại trừ khung kim loại trang nhã bao quanh đèn khí gas, ngoại trừ vầng hào quang trắng bạc bao quanh chiếc rương kia. Khung cảnh hết sức kỳ lạ.

Rắc!

Trong tiếng vang lạnh lạnh, người chủ chốt của Kê Gác Đêm, một trong chín chấp sự cao cấp, Crestel Sesima mở chiếc rương ra, lộ ra một thanh cốt kiếm trắng thuần nằm đó.

Đúng, cốt kiếm. Vừa nhìn thấy thanh kiếm ngắn không tới một mét này, trực giác của Klein liền cho rằng vật liệu chính của nó là xương cốt!

Đèn khí gas im ắng cháy trong căn phòng luyện kim tối đen, cây kiếm ngắn kia lẳng lặng tản ra ánh sáng trắng lóa, tựa như ánh trăng trên cao an ủi lòng người đêm khuya, tựa như ngọn đèn hải đăng chỉ lối trong bão tố.

Nhìn bề ngoài nó trơn bóng, nhẵn nhụi, nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện sâu bên trong đan xen tầng tầng lớp lớp ký tự và dấu hiệu. Những hoa văn thần bí này và thân kiếm tạo thành một chỉnh thể không thể chia cắt.

Klein đánh giá thanh thánh kiếm này, đột nhiên phát hiện mình lại không thể dời mắt!

Ánh mắt hắn bị hút vào, đôi mắt màu nâu dần mất đi ánh sáng.

Lúc này, Crestel di chuyển chiếc rương, để thanh kiếm ngắn trắng lóa xê dịch khỏi vị trí ban đầu.

Klein tỉnh lại một chút, cuối cùng thoát khỏi cơn ác mộng trở mắt nhìn mà không thể tránh né.

Hắn đưa mắt sang bên, trịnh trọng hỏi:

“Thưa ngài, tôi cần đặt tay lên thanh thánh kiếm này sao?”

“Đúng vậy, cậu qua đây đi.” Giọng Crestel như giọng đọc sách trước khi ngủ, như một khúc hát ru.

Klein đứng lên, liếc mắt nhìn qua, bước từng bước nhỏ. Bởi vì quá tối, thậm chí hắn còn không thể thấy đôi chân và đôi ủng da hơi cũ của ngài chấp sự cao cấp.

“Dừng lại.” Crestel bình tĩnh nói.

Klein dừng chân, đứng im tại chỗ, dùng khước mắt liếc nhanh thanh cốt kiếm trắng kia, sau đó lại sợ hãi dời mắt.

Dựa vào một giây ký ức ngăn ngủi, hắn cúi lưng, đưa tay phải ra, đặt chính xác lên trên thánh kiếm.

Cảm giác lạnh lẽo nhưng không thấu xương truyền từ làn da tới đầu óc của hắn, khiến những tạp niệm và cảm xúc lo lắng được xoa dịu trong nháy mắt. Tựa như từ nơi ồn ào, xô bồ trở về quê hương, ngồi trên nóc nhà, lắng nghe hương vị ngày mùa bội thu, lắng lặng ngược lên bầu trời đêm, ngắm nhìn những vì sao.

“Cậu đọc theo tôi.” Crestel trầm giọng nói.

“Vâng.” Klein gật đầu.

Sau đó, hắn nghe thấy vị chấp sự cao cấp trước mặt đổi sang tiếng Hermes nói:

“Hỡi Nữ thần Đêm Tối cao hơn những vì sao và xa xưa hơn vĩnh hằng;

Tôi dùng tên thật và linh tính của tôi, xin thề với Ngài.

Tôi, Klein, từ giờ trở đi, tuyệt đối sẽ không tiết lộ chi tiết của Phương pháp đóng vai cho người không biết.

Nếu làm trái, mặc cho Ngài trừng phạt.

Xin Ngài làm chứng lời thề của tôi.”

Klein thu lại mọi suy nghĩ, theo chấp sự cao cấp Sesima, dùng tiếng Hermes trang trọng thề một lần.

Giữa lúc đó, hần lờ mờ cảm thấy mình và thanh cốt kiếm trắng lóa kia, và sự tồn tại nào đó nơi vô tận xa xôi, thành lập một mối liên hệ mật mờ vi diệu.

Thu tay phải, hần vẽ mặt trắng đỏ rực trước ngực, nói:

“Ca ngợi Nữ thần!”

“Ca ngợi Nữ thần!” Crestel mỉm cười, chào theo.

Ngay sau đó, anh ta đóng nắp rương, cũng dùng tay phải chậm rãi ấn mạnh xuống.

Trong nháy mắt, bóng tối được thắp sáng, ánh sáng từ đèn khí gas lại phủ đầy gian phòng.

Klein nhìn thấy đôi mắt nhiễm màu tối đen của chấp sự cao cấp Sesima cũng khôi phục màu xanh sẫm ngay lúc đó.

Hần lui về, ngồi vào cái ghế dựa cao của mình, hơi cau mày, nghi hoặc nói:

“Phương pháp đóng vai?”

Crestel hăng giọng, không trả lời trực tiếp mà cười nói:

“Những chuyện tôi sắp nói sau đây, có thể cậu sẽ có chút mê man, có chút khó hiểu, nhưng tôi sẽ không giải thích điều gì, bởi vì cái này liên quan đến bí mật của giáo hội.”

Chờ cậu trở thành Tổng giám mục hoặc là chấp sự cao cấp, cậu mới có tư cách biết... Klein nhìn ngài Sesima cổ áo dựng đứng ở đối diện, thầm cướp lời trong lòng.

“Chờ cậu trở thành Tổng giám mục hoặc là chấp sự cao cấp, trở thành người chủ chốt của giáo hội, cậu mới được phép biết.” Crestel nhấn mạnh một câu.

Klein vội gật đầu tán thành một cách nghiêm túc và đứng đắn.

Crestel lại đặt chiếc rương bạc xuống bên chân, vắt đuôi phải lên, nói:

“Trong dòng lịch sử dài đằng đẵng, mỗi đời giáo hội lại có một người phi phạm thiên tài, dần dần phát hiện ra biện pháp cao nhất để tránh mất không chế.

Mà điều cốt lõi của biện pháp này chính là tên ma dược, nó không chỉ là mấu chốt, còn là chìa khoá.”

Nhìn Klein ra vẻ suy tư một chút, Crestel nói tiếp:

“Chúng ta phát hiện tên ma dược đều chỉ một quần thể nào đó, quần thể đó có đặc điểm nhất định, đặc biệt là những hành vi mẫu. Nói đơn giản là, trong tên ma dược đã chứa đựng những quy tắc đặc biệt, mỗi tên ma dược có những quy tắc khác nhau. Khi chúng ta tuân thủ nghiêm ngặt những quy tắc trong tên ma dược đó, nguy cơ mất không chế sẽ được giảm thiểu tới mức thấp nhất.”

“Giống với quy tắc Thầy Bói của tôi sao?” Klein nắm lấy thời cơ hỏi một câu.

Cách giải thích này còn chẳng thông tục dễ hiểu bằng cách mình giải thích cho “Chính Nghĩa” và “Người Treo Ngược”... Cùng lúc đó, trong lòng hần lạng lẽ mĩa mai.

“Đúng thế.” Crestel khẳng định chắc chắn, “Khi chúng ta tuân thủ những quy tắc hành vi đó, coi như đã trở thành quần thể mà tên ma dược miêu tả. Nói cách khác, chúng ta “Đóng vai” nghề nghiệp được tên ma

được ám chỉ. Ừm, đây chính là “Phương pháp đóng vai”. Cậu phải nhớ kỹ, linh tính của mỗi người đều đặc biệt, có một không hai. Những người uống cùng một loại ma dược, cần tuân thủ những quy tắc hành vi cốt lõi giống nhau, nhưng bên cạnh đó còn những quy tắc phụ khác biệt. Bởi vậy, kinh nghiệm của người khác chỉ có giá trị tham khảo.”

Đây là điều quan trọng mà mình chưa phát hiện ra. Klein thành khẩn nói:

“Tạ ơn ngài nhắc nhở, tôi sẽ ghi nhớ.”

Crestel cười cười nói:

“Đây đều là những kinh nghiệm được tích lũy đời đời.”

“Sau khi sử dụng “Phương pháp đóng vai”, chúng ta không chỉ nắm giữ ma dược, mà là đang tiêu hóa, giống như tiêu hóa thức ăn. Khi cậu thực sự tiêu hóa hết ma dược, tiêu hóa hết tinh thần ảnh hưởng còn sót lại, cậu sẽ cảm nhận được một cảm giác đặc biệt, kỳ diệu. Hiểu chưa?”

“Tôi đã hiểu. Tiêu hóa, từ này rất chuẩn xác...” Klein giả bộ đang tự hỏi.

Chờ Crestel giảng giải kỹ càng lại một lượt, hần cân nhắc hỏi:

“Ngài Sesima, nếu tên ma dược là mấu chốt, là chìa khoá, vậy thuở ban sơ người phi phạm có được chúng bằng cách nào? Tôi nghe nói là Phiến Đá Khinh Nhòn ghi lại?”

“Đúng vậy, giả thuyết này chính xác.” Crestel thân nhiên trả lời. “Nhưng những gì ghi lại trên đó đều là tên cổ, về sau, tên ma dược được diễn giải nhờ gợi ý của Thần, và sự tổng kết của bản thân người phi phạm.”

Klein chậm rãi gật đầu, mím môi một cái, nói:

“Ngài Sesima, “Phương pháp đóng vai” hữu hiệu như thế, vì sao giáo hội không tiết lộ cho mỗi vị Kẻ Gác Đêm?”

“Tôi đã nói đây là bí mật của giáo hội. Chờ cậu trở thành Tổng giám mục hoặc chấp sự cao cấp, cậu sẽ rõ nguyên nhân.” Crestel nghiêm túc nói, “Được rồi, trước hết cậu hãy lên trên lầu, thông báo cho những Kẻ Gác Đêm khác, để từng người xuống dưới này, ta muốn kiểm tra một lần cuối cùng.”

Đây là muốn mấy người Frye cũng giữ bí mật “Phương pháp đóng vai”? Klein như có điều suy nghĩ, đứng dậy, chào theo nghi thức Kẻ Gác Đêm rồi rời đi.

Hắn đi qua hành lang, dọc theo cầu thang, về tới công ty bảo an Gai Đen, ở ngay lối vào lòng đất trông thấy Dunn đang ngửi cái tẩu, không biết đã chờ đợi bao lâu.

Khóe miệng vênh lên một chút, Klein chủ động nói:

“Hắn là không vấn đề gì, ngài Sesima bảo tôi thông báo cho mấy người Frye lần lượt xuống nói chuyện. Ừm, đây là bước cuối cùng, điều này cũng nói rõ trước đó không có vấn đề gì.”

Dunn cất cái tẩu, đến phòng giải trí Kẻ Gác Đêm thuật lại mọi chuyện một lần.

Đưa mắt nhìn Frye đi xuống lòng đất, Klein chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng nói:

“Đội trưởng, có cần người thay vị trí với Loya đang trực cửa Chianese và Leonard đang giám sát bệnh viện tâm thần không? Đúng rồi, còn Cornley đang nghỉ ngơi nữa.”

Dunn giật mình bóp trán, nói:

“Tôi quên mất...”

Anh dừng một chút, lại cười nhẹ nói: “Có điều, mọi chuyện sẽ không quá phức tạp. Một trong những ưu điểm của việc chấp sự cao cấp tự đến đánh giá là, không cần đánh điện báo cho Thánh Đường, không cần những thủ tục giấy tờ rườm rà. Anh ta có thể kết luận ngay tại chỗ, có thể lập tức đưa cậu công thức ma dược “Thăng hê” và những vật liệu chủ yếu.”

“Cũng không tệ.” Klein khó nén mong chờ những chuyện sắp tới.

...

Nửa giờ sau, sau khi Cornley mang vè mặt vừa nghiêm trọng vừa nghi ngờ rõ ràng ra khỏi phòng luyện kim, Klein lại bị gọi vào lòng đất, đối mặt với chấp sự cao cấp Crestel Sesima Thanh kiếm Nữ Thần lần nữa.

Lần này, quý ngài tóc vàng mắt xanh sẫm không ngồi mà đứng ở đó, mặc cho hơi lạnh trong lòng đất khẽ tràn lên áo khoác màu đen của anh ta.

Hai bên cổ áo của Crestel đều dựng thẳng, cằm anh ta giấu trong bóng tối.

Anh ta nhìn Klein, khẽ mỉm cười nói:

“Kẻ Gác Đêm Klein Moretti, tôi nhân danh Nữ Thần trình trọng thông báo, cậu đã thông qua đánh giá của Thánh Đường.

Xin chúc mừng, với chiến công của cậu, ngay bây giờ cậu có thể tấn thăng, trở thành người phi phạm Danh sách 8!”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 168: Ma Được "Tên Hề"

Phù, cuối cùng cũng được thông qua. . . thông qua thật rồi. . .

Nghe Crestel Sesima tuyên bố, Klein đã sớm chuẩn bị tinh thần, đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo tỏ ra hơi ngơ ngác, cảm giác chuyện này không chân thực, giống như một giấc mộng.

Trong dự tính của hắn, quá trình đánh giá hắn là sẽ vừa khó khăn vừa dài dằng dặc. Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, lại cảm thấy tình huống này mới hợp lý. Nếu không phải hắn tiêu hóa hết ma được "Thầy Bói" trong một tháng, cũng mong muốn tấn thăng, mà làm từng bước đợi đến ba năm sau, có khi đánh giá thậm chí không kinh động tới Thánh Đường, chỉ cần tiểu đội trưởng Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen chịu trách nhiệm.

Ta còn tưởng rằng sẽ có bước điều tra hoàn cảnh gia đình, các mối quan hệ cá nhân. . . Ừm, có lẽ ngài Sesima đã tới Tingen từ mấy ngày trước, âm thầm hoàn thành bước này. . . Ta còn tưởng rằng trong các bước đánh giá, còn phải hoàn thành nhiệm vụ được giao nữa. A, ta nghĩ nhiều rồi. Đánh giá chỉ nhằm mục đích xác nhận trình độ tiêu hóa ma được, và có tai họa ngầm hay không, có biết rõ "Phương pháp đóng vai" không, có chia sẻ kinh nghiệm cho những người khác không. . . Từng suy nghĩ hiện ra trong đầu Klein, để hắn cười chân thành:

"Cảm ơn ngài, ngài Sesima."

"Ca ngợi Nữ thần!"

Crestel nhẹ nhàng gật đầu nói: "Tấn thẳng là để cống hiến nhiều sức lực hơn cho Nữ Thần, bảo vệ những tín đồ thiện lành tốt hơn. Cậu phải nhớ kỹ điều này. Tin tôi đi, nó cũng có thể giúp cậu chống lại cám dỗ mất khống chế, nhớ kỹ, là cám dỗ."

"Cám dỗ. . ." Klein lầm nhẫm từ này.

Crestel dùng đôi mắt màu xanh sẫm đánh giá hẳn, vô cùng nghiêm túc nói:

"Phương pháp đóng vai có thể giúp cậu tiêu hóa ma được, giảm nguy cơ mất khống chế, nhưng nó không phải thuốc tốt vạn năng. Thậm chí trong một vài thời điểm, nó sẽ còn khiến cậu lẫn lộn giữa vai diễn và sự tồn tại của bản thân. Cậu biết đấy, cũng như những diễn viên ca kịch và hài kịch xuất hiện vấn đề tâm lý nghiêm trọng, đến một mức độ nhất định, cậu sẽ thật sự phát điên."

Nhớ kỹ, cậu chỉ đang đóng vai. . . Đây là điều chú ý duy nhất được thành Bạch Ngân tổng kết, về cơ bản giống với mô tả của chấp sự Sesima. . . Klein bần khoản gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của đối phương.

"Mặt khác." Crestel lại nhấn mạnh một câu, "Mất khống chế không chỉ có liên quan với ma được, mà còn có liên hệ mật thiết với trạng thái cảm xúc, sức khỏe tâm lý của cậu. Ừ, điều quan trọng nhất với người phi phạm là có thể tự kiểm soát bản thân, chỉ có vậy mới chống lại được những cám dỗ của Tà Thần ác ma, mới chống lại được các cảm xúc ghen ghét tham lam và ham muốn sa ngã. Đương nhiên, ý tôi không phải muốn cậu hoàn toàn từ bỏ những cảm xúc và ham muốn đó. Đây là điều con người, thậm chí nửa Thần nửa người đều không thể làm được. Ừm, có lẽ chỉ một vài danh sách đặc biệt mới đạt được trạng thái đó."

"Nghĩa là phải giữ những tâm tình và ham muốn này ở một mức độ hợp lý, không bị chúng khống chế làm những chuyện không bình thường,

không lý trí?" Klein bỗng nghĩ đến lão Neil, không kiềm được hỏi.

Crestel trịnh trọng gật đầu:

"Đúng thế."

Trả lời xong, anh ta nheo nheo mắt, nói:

"Đây chính là những điều tôi muốn dặn dò cậu. Sau đó, tôi sẽ đưa cậu, ừm, công thức ma dược "Tên Hề" và những vật liệu tương ứng."

Anh ta cúi người, nhấc cái rương trắng bạc lên bàn dài, sau đó quay người lại, dịch qua mấy bước, chắn tầm mắt Klein.

Đợi đến khi ánh sáng xung quanh biến mất một cách kỳ lạ lần nữa, Klein đứng giữa bóng tối bỗng thấy rõ công thức và vật liệu đều ở trong chiếc rương chứa thánh vật kia. Chỉ vì trước đó, ánh mắt của hắn hoàn toàn bị hấp dẫn bởi thanh cốt kiếm trắng thuần, căn bản không để ý, hay không tài nào để ý bên trong có còn những vật khác không.

Qua mấy phút, ánh đèn khí gas chiếu sáng phòng luyện kim lần nữa. Crestel cầm chiếc rương lùi lại, để những thứ đặt trên bàn dài hiện ra trước mắt Klein.

Trong đó, làm người ta chú ý nhất chính là một cái sừng dê màu xám lớn chừng bàn tay, dường như nó được thu nhỏ lại từ kích thước bình thường, toàn thân sáng óng ánh, long lanh, hào quang lấp lánh, bên trong dường như có tầng tầng lớp lớp hoa văn.

Bên cạnh sừng dê là một đóa hoa hồng màu lam, trên cánh hoa là những đường vân màu đỏ, đan xen với nhau tạo thành một khuôn mặt người đang ngoác miệng cười.

Ha ha ha, hu hu hu, ha ha ha, hu hu hu. . . Klein nghe xung quanh có tiếng cười xen lẫn tiếng khóc hư ảo, trông thấy từng hạt bụi lơ lửng giữa không trung.

Kết tinh của sơn dương một sừng Hornaces trưởng thành, một bông hoa hồng mặt người hoàn chỉnh, ừm, vật liệu chính trong ma dược "Tên Hề" đã đủ! Hắn khẽ gật đầu, đi vài bước tới trước chiếc bàn dài.

"Nước cất 80 ml, nhựa Mạn Đà La 5 giọt, bột hoa hướng dương viên đen 7 gam, bột cỏ bông vàng 10 gam, nhựa cây sâm độc 3 giọt. . ." Klein nhìn tấm da dê đang mở, so sánh nội dung viết trên đó với công thức trong trí nhớ của bản thân.

Sau khi xác nhận không sai sót, hắn nhớ lại lần biểu diễn trước đó của lão Neil.

Hít vào một hơi, chậm rãi thở ra, Klein thu lại tất cả cảm xúc, mượn các dụng cụ trong phòng luyện kim chưng cất ra nước cất ma dược cần.

Trong công thức ma dược, nước cất tức là nước được chưng cất nhiều lần.

Sau đó, hắn rửa sạch nồi sắt màu đen, cho các vật liệu phụ trợ vào theo thứ tự, thuần thục như đang làm thí nghiệm hóa học ở trường trung học.

Bởi vì chưa có vật liệu phi phạm thúc đẩy, hắn chưa thấy chất lỏng trong nồi có thay đổi gì rõ rệt, cùng lắm là trông thấy bột phấn và tạp chất lơ lửng.

Làm xong chuẩn bị ban đầu, Klein đưa mắt về phía hai loại vật liệu chính, ở trong lòng từ đáy lòng may mắn nói:

"Dù là kết tinh của sơn dương xám một sừng Hornaces, hay hoa hồng mặt người, đều không có định lượng. . . Có lẽ trong cùng một loài, kết tinh

sừng dê trưởng thành và hoa hồng mặt người hoàn chỉnh đều có kích thước như nhau, vừa khéo phù hợp yêu cầu. . . Ừm, trong thế giới phi phàm thần bí, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra. . ."

"Vậy ta sẽ không phải lo lắng cho quá nhiều vật liệu chính!"

Bình tĩnh mấy giây, Klein cầm đóa hoa hồng mặt người kia, ném vào nồi sắt.

Đóa hoa tươi kỳ dị này vừa chạm vào chất lỏng, lập tức phát ra tiếng xì xì xì, tiếng cười hư ảo xung quanh càng chói tai:

Ha ha ha, ha ha ha!

Klein không chần chừ, tranh thủ thời gian ném sừng dê thần bí óng ánh vào nồi sắt.

Tồm!

Tiếng cười rợn tóc gáy đột nhiên biến mất, những hạt bụi trôi nổi xung quanh nhanh chóng thu vào trong nồi sắt.

Klein cúi đầu nhìn, thấy chất lỏng trong nồi ánh lên ba màu vàng, cam, đỏ giao thoa, lại trong vắt kỳ lạ.

Ừng ục, ừng ục, bọt khí sôi sùng sục trong chất lỏng, lại không thể thoát ra, chỉ có thể chán nản vỡ tan.

Cảnh tượng đó khiến Klein nhớ tới nước ngọt Sprite và những đồ uống có ga ở đời trước.

Có vẻ uống rất ngon. . . Trong đầu hẳn tự nhiên lóe suy nghĩ phù hợp với bản sắc dân tộc.

Kèm chế cảm xúc hồi hộp, kích động và mong đợi, Klein đổ chất lỏng trong nôi sắt vào chiếc cốc thủy tinh đã mượn.

Khiến hãn kinh ngạc là, ma dược không hề sót lại chút nào trong nôi sắt.

Không hổ là ma dược mang cho người ta thành tựu siêu phàm. . . Klein nâng tay phải lên, ngắm nhìn cốc chất lỏng ba màu đỏ vàng cam đẹp mắt kia.

Crestel Sesima đứng bên vẫn luôn yên lặng, lúc này cười nói:

"Không phải lo lắng, chí ít tôi thấy quá trình pha chế ma dược của cậu không có vấn đề gì."

"Chúng ta đợi ở đây là để xử lý tình huống ngoài ý muốn xảy ra sau khi cậu uống ma dược. Cậu hãy yên tâm, chỉ cần vấn đề không nghiêm trọng, tôi đều có thể cứu vãn được."

Ừm, Klein gật đầu, nhưng lại đặt ma dược "Tên Hề" lên bàn dài.

Hãn lấy sợi dây bạc trong tay áo bên trái ra, cầm bằng tay không thuận, sau đó treo mặt dây chuyền thạch anh vàng đứng yên phía trên ma dược, gần như tiếp xúc với chất lỏng.

Đối với những nghề nghiệp phi phàm khác, phương pháp con lắc cảm xạ có thể bói ra "Có" và "Không". Đương nhiên, nếu không đủ tư liệu cơ bản, khi cưỡng ép sử dụng phương pháp này, con lắc cảm xạ sẽ đứng yên một chỗ, không xoay tròn, nghĩa là xem bói thất bại.

Mà thân là "Thầy Bói", Klein đã sớm phát hiện ra khi hãn dùng phương pháp con lắc cảm xạ còn có thể mơ hồ xác định mức độ của "Có" và "Không".

Đôi mắt tối đi, Klein đọc thầm:

"Cốc ma dược này có hại."

"Cốc ma dược này có hại."

...

Sau bảy lần, hắn mở đôi mắt khép hờ ra, trông thấy mặt dây chuyền thạch anh vàng xoay tròn thuận chiều kim đồng hồ, nhưng biên độ rất nhỏ.

Thuận chiều kim đồng hồ nghĩa là khẳng định, nói cách khác bình ma dược này có hại. . . Biên độ rất nhỏ, có nghĩa mức độ có hại thấp. . . Ủm, ma dược sẽ dẫn tới mất khống chế, chắc chắn có hại, mức độ thấp chứng minh ma dược không có vấn đề. . . Klein nhẹ nhàng thở ra, quần con lắc cảm xạ lên cổ tay trái, kéo ống tay áo che lại.

Lúc này, Crestel không kìm được thở dài:

". . . Cậu đúng là một Thầy Bói chuyên nghiệp."

"Nên vận dụng tất cả ưu thế của mình, nhưng cũng không nên quá ỷ lại nó, cảm thấy nó vạn năng." Klein khẽ trả lời một câu, cầm cốc ma dược "Tên Hề" lên lần nữa.

Uống hết nó, ta sẽ trở thành người phi phạm danh sách 8. . .

Suy nghĩ lóe lên, Klein không do dự nữa, nâng cốc ma dược lên, khẽ ngửa cổ, uống ừng ực.

Suýt! Thật đáng!

Không ngon chút nào!

Trong nháy mắt, hắn liền hiểu cái gì là bề ngoài đẹp mắt thực ra khó ăn, mặt mũi nhăn nhó, muốn ói lại không thể ói ra.

Ngay sau đó, Klein phát hiện khuôn mặt đỏ lên, thân thể và những bộ phận khác cũng thay đổi tương tự.

Hắn vô cùng tin bây giờ người mình đã đỏ như tôm luộc, còn tinh thần bị kéo ra ngoài, biến thành những cây châm nhỏ, hòa vào từng giọt ma dược, đâm vào mỗi tế bào.

Đó là một cảm giác không cần kính hiển vi cũng có thể "Quan sát" được tế bào. Klein đứng ở đó, "Nhìn" người xâm nhập vào từng bộ phận nhỏ trong thân thể.

Trong vài giây, hắn cảm thấy mình là một người máy, đang được sửa chữa linh kiện và mạch điện.

Không biết qua bao lâu, trong đầu hắn hiện ra hình chiếu của bản thân, giống như thông qua hai tai nghe thấy tiếng hát của chính mình.

Nhờ hình chiếu kỳ lạ này, Klein phát hiện mình có thể điều khiển chính xác từng vế mặt và động tác tứ chi.

Cùng lúc đó, tai hắn ong ong, nghe thấy bốn phía vọng lại tiếng lẩm bẩm và la hét đã lâu không gặp:

"Hornaces. . . Fregela. . . Hornaces. . . Fregela. . . Hornaces. . . Fregela. . ."

Phù, Klein tưởng tượng ra tầng tầng lớp lớp quả cầu ánh sáng, chậm rãi chìm vào trạng thái minh tưởng, từng chút thoát khỏi tình huống linh tính tràn ra ngoài và hơi bị mất khống chế.

Lúc này, hắn biết mình đã tấn thắng thành công, biết mình đã trở thành danh sách 8 "Tên Hề".

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 169: Năng Lực Mới

Chờ màu mắt Klein bình thường trở lại, Crestel Sesima cười cười nói:

"Bạn có thể hoạt động một chút, làm quen với sự thay đổi của cơ thể, tìm năng lực quan trọng của ma được Tên Hề."

Klein gật đầu, nghĩ có lẽ cần chấp sự cao cấp chỉ bảo, cho nên cũng không ngại có người khác, dựa vào nội dung đã tập đi tập lại trong thời gian gần đây, một chân bước lên trước, xoay eo, thu tay về bên hông, vai căng lên, vung tay đâm thẳng một phát.

Vút!

Hắn nghe tiếng nắm tay đâm vào không khí, bỗng cảm thấy lực lao về phía trước hoàn toàn vượt qua dự tính của mình.

Trong nháy mắt, hắn như đang ngồi trên một đoàn tàu phanh gấp, cơ thể bỗng mất thăng bằng, bổ nhào ra trước.

Hông hét! Sắp lưu lại lịch sử đen tối giống Leonard rồi... Klein chợt nghĩ, đã chuẩn bị tinh thần ngã sấp mặt. Nhưng đúng lúc này, hắn phát hiện, trong tình huống này, hắn lại có thể điều khiển cơ bắp, điều khiển thân thể và trọng tâm.

Xương sống, gân cơ, dây chằng cùng ra sức, trong chớp mắt hắn điều chỉnh trọng tâm, phanh lại bằng một tư thế vận vẹo.

Ừm... Klein hiểu ra đôi chút, liên tục làm thêm vài động tác, xác nhận thay đổi lớn nhất của mình là khả năng giữ thăng bằng được tăng lên rất nhiều. Nếu không phải tình huống đặc biệt sẽ không bị mất thăng bằng rõ rệt.

"Cảm giác giống con lật đật... Có thể đi biểu diễn tạp kỹ được rồi... Đi trên đường ống nước cũng không phải việc khó... Không hổ là Ma được Tên Hề..." Từng suy nghĩ hiện ra, Klein lại thử kiểm tra sức lực, sự nhanh nhẹn và tốc độ.

"Ừm, không kém thầy Gavin bây giờ. Chờ khi hoàn toàn thích nghi và sau một thời gian luyện tập chắc chắn sẽ còn mạnh hơn... Bằng khả năng điều khiển thân thể hiện giờ của mình, vận dụng kỹ xảo giác đấu chỉ là chuyện nhỏ..." Klein dừng lại, cắn khoăn gật đầu.

Ban đầu hăn nghĩ, đại khái cần khoảng nửa năm mới có thể suýt soát trở thành một tay giác đấu tài ba trong tiêu chuẩn của người bình thường. Nhưng sau khi uống Ma được Tên Hề, hăn cảm thấy có lẽ chỉ cần một tháng, thậm chí hai ba tuần, mình có thể trở thành một "Cảnh sát" thành thạo cận chiến.

Đây chính là sự khác biệt giữa người phi phạm và người bình thường.

Nói cách khác, "thiên phú" của người phi phạm là một cấp độ siêu việt của loài người!

Crestel yên lặng nhìn "Tên Hề" mới toanh thử nghiệm các động tác, đến khi Klein hoàn toàn dừng lại, mới nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Quả nhiên là ma được trong lĩnh vực chiến đấu."

Không đợi Klein mở miệng, anh ta lại hỏi:

"Vừa rồi cậu nghe thấy âm thanh gì?"

"Tôi nghe có ai lẩm bẩm bên tai "Hornaces"." Klein tạm thời giấu từ "Fregela".

Hắn muốn quan sát phản ứng của chấp sự cao cấp Sesima trước. Nếu anh ta bằng lòng giảng giải về những chuyện liên quan tới dãy núi Hornaces và quốc gia Đêm Tối, vậy hắn sẽ lấy lý do lại nghe thấy âm thanh khác để bổ sung.

Crestel nhẹ gật đầu, lướt qua đề tài này, nhắc nhở:

"Cậu phải nhớ kỹ một điểm, cùng trong một danh sách đường tắt, kẻ danh sách cao có khả năng ảnh hưởng tới người phi phạm danh sách thấp ở một mức độ nào đó. Trong đó có một phần, theo một nghĩa nào đó, chính là những người ở đầu đường tắt, bao gồm cả Bán Thần. Những lời nói mê hoặc gào thét cậu nghe thấy, có lẽ do chính bọn họ cố ý truyền tới, nội dung đầy ác ý."

"Nếu danh sách đầu thuộc về một Tà Thần nào đó, càng phải cảnh giác. Vừa rồi tôi nói chuyện với Dunn, vị Kẻ Gác Đêm bị mất khống chế gần đây trong tiểu đội các cậu chính là ví dụ tương tự."

Lão Neil... Hiền Giả Ẩn Dật... Klein sầm mặt, trịnh trọng gật đầu nói:

"Ngài Sesima, tôi sẽ ghi nhớ, tôi sẽ không bị những lời nói mê và gào thét kia cám dỗ, sẽ không bị chúng ô nhiễm."

Cùng lúc, hắn nghĩ tới một chuyện khác:

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân giáo hội chỉ cung cấp đường tắt Kẻ Không Ngủ và Người Nhật Xác, giấu diếm phần lớn danh sách khác? Dù sao, danh sách trước thuộc về Nữ thần Đêm Tối, là người trong nhà. Còn cái sau thuộc về Tử Thần đã biến mất... Sở dĩ còn có thể chọn Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn và Thầy Bói, bởi vì đây là hai nghề nghiệp trợ giúp cho danh sách 9

và danh sách 8 Kẻ Không Ngủ và Người Nhật Xác. Lại chỉ là danh sách mở đầu, ảnh hưởng không lớn...

Nhưng điều này không thể giải thích tại sao ngay cả tên ma dược, đặc điểm tương ứng và những điểm cần lưu ý khi bắt gặp đều bị bỏ trống...

Lúc này, trông thấy Crestel Sesima nhắc cái rương lên, chuẩn bị rời đi, Klein vội ngừng suy nghĩ, xin chỉ bảo:

"Ngài Sesima, tôi muốn biết cách đóng vai "Tên Hề", chẳng lẽ phải tới gánh xiếc sao?"

Crestel sửa sang cổ áo dựng thẳng, cười khê nói:

"Nói theo ngôn ngữ triết học hiện nay, cậu đang phạm phải bệnh hình thức đấy."

"Cậu nhất định phải hiểu, tên ma dược không chỉ nói tới nghề nghiệp, mà còn nói tới một nhóm người, một cộng đồng có đặc điểm chung. Ví dụ "Thầy Bói", chúng ta có thể miêu tả là "Người thăm dò vận mệnh nhưng lại kính sợ vận mệnh". Đương nhiên, vừa rồi tôi đã nói, cùng uống một loại ma dược nhưng mỗi người tổng kết ra quy tắc hành vi khác nhau, cậu không thể hoàn toàn đi theo kinh nghiệm của người khác, rõ chưa?"

Klein suy tư, gật đầu nói:

"Tôi đã hiểu đại khái. Có phải chỉ cần nắm vững những tinh túy, trong cuộc sống hàng ngày cũng có thể đóng vai "Tên Hề"?"

"Về lý thuyết là thế." Crestel cẩn thận lựa lời.

"... Tôi hiểu rồi." Klein vẽ một mặt trắng đỏ rực trước ngực nói, " Cảm tạ ngài, ngài Sesima, xin Nữ Thần phù hộ ngài."

Ừm, tinh túy của "Tên Hề" là cái gì đây? Không xét tới các ý nghĩa của Tên Hề trên trái đất, chỉ xét trong thế giới hiện tại, Tên Hề là nghề nghiệp dùng những trò lố để mua vui cho người khác, ví dụ hóa trang khôi hài, động tác khoa trương, biểu diễn tạp kỹ? Quan trọng là, dùng những cách thức hoang đường hay mua vui cho người khác hình như đều không đúng... Chẳng lẽ phải cân nhắc cả những Tên Hề trong cung đình trước kia? Klein lặng yên suy nghĩ, càng nghĩ càng rối.

Crestel nhìn hắn một cái, cũng vẽ một mặt trắng đỏ rực trước ngực.

Khóe mắt anh ta nheo nheo, cười nói:

"Xin Nữ Thần cũng phù hộ cậu."

Đúng lúc này, Klein bỗng có trực giác, một loại trực giác gần giống linh cảm, là chấp sự cao cấp Sesima sẽ bước chân trái trước!

Sau đó, hắn thấy Crestel cầm chiếc rương bạc, bước chân trái về cửa phòng luyện kim!

Một bước hai bước ba bước, Klein đưa mắt nhìn anh ta đi qua cửa ngầm, dần mất hút trong đường ngầm.

Cái này... Đầu tiên hắn chờ ra, rồi chợt cảm thấy mừng như bắt được vàng.

"Năng lực phi phạm của ma dược Tên Hề mạnh hơn tưởng tượng của ta rất nhiều!"

Vậy mà ta có thể dựa vào trực giác đoán được hành động tiếp theo của mục tiêu!

Năng lực này, cộng thêm khả năng giữ thăng bằng siêu việt, tốc độ và nhạy bén vượt trội, khác nào kỹ xảo cận chiến? Những năng lực này còn có

thể phát triển mạnh hơn nữa. Klein chột nghĩ.

Ừm, năng lực "Thầy Bói" cũng tăng lên một chút ở danh sách 8, nhưng vẫn chưa đủ... Chắc là, đường tắt này, mỗi lần thăng cấp sẽ thu được thêm một năng lực đặc biệt mới... Có điều, trực giác chỉ trong chớp mắt, không phải lúc nào cũng chắc ăn... Tất nhiên, cái này đã đủ mạnh rồi. Chỉ cần nắm được một lần là khả năng chuyển bại thành thắng tăng cao... A đúng rồi, chờ tác dụng phụ của Ma dược Tên Hề giảm đến mức có thể khống chế được, ta phải thử nghi thức "Triệu hồi" chính mình lần nữa, xem quên mất chuyện này... Ừm, nhất định là bị lây bệnh của đội trưởng rồi!

Các suy nghĩ nảy ra trong đầu, Klein xét kỹ lần nữa, nghiên cứu xem Ma dược Tên Hề còn mang lại năng lực nào khác không.

Căn cứ vào tư liệu nội bộ của Kẻ Gác Đêm, nếu ma dược ban cho người uống những pháp thuật nhất định, thì sau khi thăng lên danh sách cao, họ có thể lơ mơ phát hiện những pháp thuật cụ thể đó, giống như được truyền thụ tri thức.

"Nhưng ta không thấy gì, nói cách khác, danh sách "Tên Hề" không có khả năng thực hiện pháp thuật, giống hết mô tả trong tư liệu nội bộ Kẻ Gác Đêm. Xảo trá nghĩa là, bây giờ ta có thể khống chế nét mặt và ngôn ngữ tay chân, nói dối khiến người khác tin sái cổ?" Klein gật đầu, nghiêm túc phân tích tình trạng bản thân.

Lúc này, hắn nhớ tới Tên Hề mặc áo đuôi tôm đã gặp trước kia, pháp thuật đa dạng và kỳ lạ khiến hắn ấn tượng khó phai:

"Ừm, xem ra vị thành viên hội Mật Tu này là người phi phạm danh sách 7, hóa trang Tên Hề chỉ nhằm che giấu khuôn mặt, tránh sau này bị truy nã... Khó trách hắn ta có thể độ sức với hai vị danh sách 7 và một vị danh sách 8 lâu như vậy... Nếu hắn ta biết mình chưa bị vật phong ấn "2-049" khống chế, mười Klein cũng chưa chắc giải quyết được hắn ta..."

"Đương nhiên, "Tên Hề" không phải hoàn toàn không có năng lực pháp thuật, vẫn có một vài loại pháp thuật..."

Klein xoay người đi tới trước bàn dài, cầm tờ giấy viết công thức "Tên Hề" lên.

Đôi mắt hần trở nên sâu thẳm, vẫy cổ tay, ném tờ giấy ra.

Phập!

Tờ giấy mềm mại cắm vào vách phòng luyện kim như phi đao!

"Sau này có thể mang một bộ bài Tarot bên người, vừa xem bói, vừa làm vũ khí." Klein không bận tâm nữa, thu dọn các dụng cụ vừa dùng pha chế ma dược.

Dọn dẹp dụng cụ xong, cất kỹ những vật liệu còn sót lại, cũng đốt sạch công thức ma dược, hần thở phào, ra khỏi phòng luyện kim, tiện tay đóng cửa ngậm lại.

Vì chuyện của lão Neil, tạm thời hần không có tâm trạng đi làm trò lơ chọc cười mọi người. Hần tính dùng minh tượng làm giảm hiện tượng Ma dược Tên Hề tràn ra ngoài trước, rồi làm việc đó sau.

Ha, lại là một trải nghiệm hoàn toàn mới... Bất kể thế nào, ta đã không còn là nhân viên hỗ trợ đơn thuần nữa... Ủm, sau khi lão Neil qua đời, trong tiểu đội Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen chỉ còn mình ta là người hỗ trợ. Hần là Thánh Đường sẽ điều từ nơi khác tới đây chỉ ít một vị "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" hoặc "Thầy Bói"... Klein bước dọc theo từng chiếc đèn khí gas trang nhã chiếu rọi hành lang lạnh lẽo hun hút, leo từng bậc cầu thang, chậm rãi trở về công ty bảo an Gai Đen.

Sau đó, hần nhìn thấy ánh nắng rực rỡ trong phòng giải trí Kẻ Gác Đêm.

Ánh nắng tinh khiết và ấm áp tràn vào từ cửa sổ lớn.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 170: Chiếc Còi Đồng

Dịch: Thiendi9

Klein rẽ sang văn phòng đội trưởng, thấy cửa phòng mở rộng, Dunn Smith ngồi dựa vào thành ghế, ngửi ngửi tẩu thuốc.

Đôi mắt xám liếc qua, Dunn thay đổi tư thế, nói:

"Tình trạng của cậu rất tốt, hoàn toàn không giống người vừa uống ma được xong."

"Có lẽ đây là lợi ích của việc tiêu hóa hoàn toàn ma được trước khi thăng cấp." Klein tiện tay đóng cửa phòng, kéo ghế ngồi xuống.

Hắn và Dunn đều biết "Phương pháp đóng vai", bình thường có thể trao đổi những vấn đề liên quan mà không bị lời thề ràng buộc. Nhưng lúc này, hai người đều ăn ý không nói gì thêm, sau khi một hỏi một đáp thì cùng im lặng.

Klein suy nghĩ một chút, hỏi:

"Ngài Sesima đi rồi sao?"

"Đúng vậy, làm một vị chấp sự cao cấp, anh ta còn có nhiệm vụ khác." Dunn trầm ngâm mấy giây nói, "Ừm, anh ta đã mang đi đôi mắt màu đỏ còn sót lại của lão Neil."

Klein vừa kinh ngạc vừa hoang mang hỏi:

"Vì sao?"

Dunn cầm tách cà phê lên, nhấp một ngụm, im lặng hồi lâu nói:

"Chúng ta không thể tự lừa dối chính mình, đội viên mất khống chế thật ra đã biến thành quái vật. Tôi đã nói với cậu, sau khi quái vật chết sẽ để lại một vật có sức mạnh phi phạm. Nếu những vật này không thể khống chế, có nhiều vấn đề, vậy nhất định phải bị phong ấn. Ủm, đây là một trong những nguồn gốc của vật phong ấn. Trong quy định nội bộ Kẻ Gác Đêm, vật mà đội viên mất khống chế để lại phải đưa tới nơi khác cất giữ, để phòng kích thích đồng đội của họ."

"Quy định dễ hiểu." Klein nghiêm túc gật đầu.

Bỗng nhiên, hần nhay bén phát hiện, vừa rồi đội trưởng kể sót một khả năng, thế là nghi hoặc hỏi:

"Nếu sau khi chết, "quái vật" để lại một vật phi phạm có thể khống chế thì sao?"

Dunn nhìn hần, đôi mắt màu xám sâu thẳm như một đêm yên bình nhất.

Anh thở dài, nói:

"Cậu sẽ không muốn biết câu trả lời đâu."

... Klein ngơ ngác, rồi bỗng vỡ ra một khả năng nào đó:

Bình thường quái vật sẽ để lại vật liệu phi phạm, được dùng để điều chế ma dược tương ứng.

Vậy người mất khống chế biến thành quái vật thì sao?

Nếu họ để lại vật có khả năng khống chế, có phải cũng được coi như vật liệu phi phạm không...

Nghĩ tới đây, Klein đột nhiên thấy vô cùng buồn nôn, không nhìn được cúi người nôn khan mấy lần, vì thế mà mắt nhòe đi.

Suy đoán này thật khiến người ta run sợ... Nhưng rất có thể gần với đáp án chính xác nhất! Trong nháy mắt, hắn càng nhận thức sâu sắc câu nói "Người Bảo Vệ, cũng là những kẻ đáng thương từng giờ từng phút đối mặt với nguy hiểm và điên cuồng, vì chống lại vực thẳm nên bắt buộc phải chịu sự ăn mòn của vực thẳm".

Đây có phải một trong những nguyên nhân giáo hội giấu diếm "Phương pháp đóng vai"? Để thu hồi vật phi phạm ở một mức nào đó? Nhưng điều này cũng khiến những người nắm quyền cao từ bỏ giáo hội cơ mà?... Trong đầu Klein hiện lên sự thay đổi biểu cảm của mình.

Thấy phản ứng của hắn, Dunn bỗng bật cười, cười đến nỗi mắt sáng lên:

"Cậu có thể nghĩ theo hướng tích cực, là đồng đội sẽ làm bạn với chúng ta bằng cách khác."

"Họ mãi mãi ở lại với chúng ta."

Dứt lời, Dunn cúi đầu, cầm tách cà phê, đưa lên miệng.

Trầm ngâm mười mấy giây, anh ngả lưng ra sau, ngẩng đầu lên, nói:

"Cậu hãy yên tâm, chỉ cần có thể tìm được vật liệu phi phạm theo cách bình thường, chúng ta sẽ không làm chuyện cậu nghĩ đâu."

"Được rồi, theo quy định, cậu vừa thăng cấp có thể nghỉ ngơi một ngày. Buổi chiều cậu có muốn luyện tập cận chiến không thì tùy, nhưng

nhất định phải tìm người thông báo cho Gavin."

Klein khẽ gật đầu, hít một hơi thật sâu, thẳng lưng nói:

"Đội trưởng, tôi đã học xong chương trình thần bí học. Tôi muốn dùng thời gian buổi sáng để học các kỹ năng theo dõi, giám sát."

Hắn dừng một chút, tỏ vẻ nghiêm túc nói thêm:

"Tôi muốn sớm được gánh vác trách nhiệm của Kẻ Gác Đêm."

Dunn nhìn chăm chăm hắn một lúc lâu, xúc động nói:

"Cậu mạnh mẽ hơn tôi tưởng tượng đấy, vậy cứ làm theo ý cậu đi."

"Vâng, đội trưởng!" Klein đứng bật dậy, vẽ một mặt trăng đỏ rực trước ngực.

...

Sau khi rời khỏi công ty bảo an Gai Đen, Klein không về thẳng nhà, mà nhân dịp này, lặng lẽ lên xe ngựa công cộng đi tới nhà thầy Azcot.

Kính coong, kính coong.

Trong tiếng chuông cửa ngân vang, thầy Azcot mặc áo trong màu trắng và quần áo cưỡi ngựa màu đen ra mở cổng.

Trên nút áo lót treo một sợi dây chuyền vàng nối với chiếc đồng hồ quả quýt.

"Em không phải làm việc à?" thầy Azcot nhìn sắc trời, phát hiện mặt trời còn chưa lên tới đỉnh.

"Vì có vài tình huống đặc biệt nên em được sắp xếp nghỉ ngơi luân phiên." Klein giải thích qua quýt.

Thầy Azcot nhìn hẩn một chút, dường như phát hiện điều gì đó. Thầy khẽ gật đầu, nhường đường.

Bước vào sảnh, Klein cất gậy ba-toong, cởi mũ xuống, theo Azcot đi thẳng vào phòng khách.

Trong phòng khách có lò sưởi âm tường, ghế bập bênh, ghế sofa và bàn trà, Klein ngồi vào vị trí quen thuộc.

Thầy Azcot ngồi đối diện, cười chỉ xì gà trên bàn, nói:

"Thử một điếu chứ?"

"Không." Klein kiên quyết lắc đầu.

Azcot không khuyên hẩn, tự phục vụ, cầm một cây xì gà lên, thuận miệng hỏi:

"Chuyện ở thị trấn Morse đã xử lý xong chưa?"

"Chuyện này nhất định phải cảm ơn thầy." Klein chân thành nói.

Cùng lúc đó, trong lòng hẩn rửa thầm một câu:

Thầy Azcot, trước khi mất ký ức, chắc hẳn thầy đã để lại cho mình tài sản đáng giá. Nếu không, một vị phó giáo sư sao có thể thường xuyên hưởng thụ xì gà? Thừa dịp ông thầy chăm chú vào điếu xì gà, hẩn chủ động nói:

"Thầy Azcot, em có một chuyện muốn xin thầy chỉ dạy."

"Chuyện gì?" Azcot không ngẩng đầu, hỏi.

Klein ngừng một chút, sắp xếp từ ngữ nói:

"Em có một đồng đội bị mất khống chế, biến thành quái vật. Em muốn biết có phải linh hồn của ông ấy cũng bị ô nhiễm không?"

Hắn không rõ thầy Azcot có hiểu nghĩa của từ mất khống chế không, cho nên chuẩn bị xong cách giải thích và miêu tả, chờ thầy đặt câu hỏi.

Azcot dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn Klein, thận trọng gật đầu nói:

"Đây là chuyện không thể nghi ngờ."

"Khi gặp tình huống tương tự, em phải cẩn thận phân biệt, nếu nguyên nhân trực tiếp khiến người đó mất khống chế là Tà Thần hoặc là ác ma dẫn dụ, vậy em phải hết sức tránh thông linh, nếu không sẽ là nguy hiểm trí mạng với em đấy."

"Em hiểu rồi." Klein có chút mất mát, thở phào.

Lúc ở nhà lão Neil, cảm xúc của hắn không ổn định, quên thông linh, mà Dunn Smith cũng không nhắc hắn, đến mức hoàn toàn bỏ lỡ thời cơ.

Bây giờ nghĩ lại, không phải đội trưởng quên, mà là cố tình không nhắc... Klein băn khoăn im lặng mấy giây.

Hắn không xoắn xuýt việc này nữa, nói tới chuyện lúc trước gặp phải:

"Thầy Azcot, ở thị trấn Morse, em thử xem bói nguyên nhân ma quỷ quấy nhiễu, nhìn thấy một tòa lăng tẩm hình kim tự tháp dựng ngược. Đồng đội của em nói đây là biểu tượng của Tử Thần, là vinh quang mà chỉ hậu duệ của Thần mới có."

Azcot vừa đặt diêm xuống, cầm dao cắt xì gà lên, đột nhiên ngăn người một lúc lâu.

Ông ngả người dựa vào lưng ghế sofa, có vẻ trầm ngâm lạ lùng.

Một lúc sau, ông trầm giọng nói:

"Cái này khiến thầy cảm thấy quen thuộc, nhưng không thể nhớ được nhiều chuyện hơn."

"Thật đáng tiếc." Klein vô cùng chân thành nói.

Hắn còn tưởng rằng gợi ý trong lần xem bói kia có thể giúp thầy Azcot tiến thêm một bước để tìm lại ký ức.

Azcot cắt bỏ đầu nhọn điều xì gà, lắc đầu cười khổ nói:

"Nếu có thể dễ dàng nhớ lại ký ức trước kia, thầy nghĩ thầy đã sớm tìm được cách thoát khỏi số mệnh."

"Đương nhiên, thầy rất trân trọng tấm lòng của em, cảm ơn em luôn nhớ tới chuyện của thầy."

Ông suy nghĩ một chút lại nói:

"Đúng rồi, thầy sắp rời khỏi Tingen."

"Vì sao?" Klein ngạc nhiên hỏi lại.

Không phải thầy đã nói muốn cùng mình tìm ra thủ phạm sau màn ảnh hưởng mệnh vận của mình và đánh cắp xương sọ của con thầy sao?

Azcot cầm xì gà, thờ dãi giải thích:

"Có lẽ mục tiêu đã nhận ra sự chú ý và điều tra của thầy, trong thời gian này nó không hề có hành động gì, khiến thầy không tìm được manh mối. Vậy nên, thầy định tạm thời rời khỏi Tingen, tới Backlund. Một mặt, nhân dịp này tìm kiếm dấu vết lưu lại trước khi thầy mất trí nhớ, mặt khác, để mục tiêu buông lỏng cảnh giác."

Cũng phải, lần mất trí nhớ gần nhất của thầy Azcot là ở gần đại học Backlund... Đáng tiếc, thầy không thể giúp mình điều tra ngôi nhà có ống khói đỏ... Klein trình trọng gật đầu nói:

"Em sẽ hết sức chú ý chuyện này. Một khi mục tiêu có hành động, có manh mối, em sẽ thông báo cho thầy ngay lập tức."

"Ừm, thầy Azcot, có cách nào để em kịp thời thông báo thầy không?"

Trong suy nghĩ của Klein, nếu thầy Azcot là hậu duệ của Tử Thần, hoặc là có chút liên quan, thì năng lực của thầy sẽ gần giống danh sách "Người Nhật Xác", chắc chắn sẽ có cách tìm được người đưa tin giống Daly.

Nói cách khác, từ khía cạnh này có thể chứng minh Azcot có liên quan tới Tử Thần không, có phải hậu duệ của Thần không.

Azcot hút xì gà, suy tư mười mấy giây, rồi lấy ra một món trang sức trong ống tay áo bên trái.

Đây là một cái còi đồng tinh xảo, cổ xưa, phía trên có rất nhiều hoa văn hàm ý kỳ lạ khiến nó trông đầy thần bí.

"Đây là món đồ trên người thầy khi tỉnh lại ở Backlund. Em chỉ cần thổi nó, sẽ triệu hồi một người đưa tin chỉ thuộc về thầy." Azcot vuốt ve cái còi đồng, giải thích cặn kẽ.

Đã qua nhiều năm như vậy mà cái còi đồng này vẫn dùng được? Cái này là vật thần kỳ phải không? Klein vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ vì điều này đã gián tiếp chứng minh thầy Azcot có liên quan nhất định với Tử Thần.

Nhìn Klein một chút, Azcot đưa cái còi đồng lên miệng làm mẫu.

Ông bỗng phồng má, thổi mạnh một cái.

Trong phòng không có bất kỳ âm thanh nào vang lên, nhưng trong nháy mắt Klein cảm giác được sự âm u lạnh lẽo.

Hắn nhanh chóng gõ nhẹ răng nanh bên trái, trông thấy trên sàn nhà có từng khúc xương trắng lờ mờ được ném ra, tạo thành một suối phun quái dị.

Sau vài giây, trong phòng khách có thêm một quái vật hư ảo.

Toàn thân nó tạo thành từ xương trắng, trong hốc mắt lấp lóe ngọn lửa đen tuyền, cao gần bốn mét, đang cúi đầu nhìn xuống Klein cao không tới 1m75.

Nhìn nó sắp đội xuyên trần nhà, Klein ngờ ngàng, trong đầu lóe lên suy nghĩ:

"Thầy Azcot, có phải "Người đưa tin" của thầy quá khủng rồi không?"

Azcot không hề phát hiện suy nghĩ của hắn, cười cười nói:

"Sau khi đưa thư cho nó, lại thổi còi đồng lần nữa để kết thúc triệu hồi. Nó sẽ nhanh chóng chuyển thư tới tay thầy bằng cách bí ẩn."

Nói đoạn, Azcot vung tay lên, ném cái còi đồng cổ xưa về phía đối diện.

Klein nâng tay phải, bắt được, cảm giác chạm vào cái còi lạnh giá nhưng nhu hòa.

"Cảm ơn thầy"... Hắn nhẹ nhàng thở ra, lau sạch sẽ miệng còi, thổi mạnh một cái.

Ở giữa nhà, người đưa tin cao lớn im hơi lặng tiếng rời ra thành từng khúc xương trắng mờ hồ, chui vào sàn nhà.

...

Sông Torquack chảy qua Backlund, ở đây có bến tàu đông đúc.

Arges Wilson mặc áo choàng mục sư giáo hội Bảo Táp, chậm rãi bước xuống tàu chở khách.

Hắn trông thấy trên bến tàu người đến người đi, vô số công nhân bốc vác mồ hôi nhễ nhại, cảnh tượng nhộn nhịp và ồn ào náo nhiệt.

"Đã lâu không gặp, Backlund." Arges thầm nói một câu.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 171: Thăng Chức, Tăng Lương

Sau khi rời khỏi nhà Azcot, Klein ngồi xe ngựa công cộng trở về phố Hoa Thủy Tiên.

Cạch, hắn lấy chìa khóa, mở cửa phòng, bỗng trông thấy một bóng người ngồi trong phòng ăn.

Klein vô thức nắm chặt gậy ba-toong trong tay, nhưng chợt hiểu ra, đây không phải kẻ trộm mà là cô hầu gái Bella.

Bella chăm chú đọc tờ báo đặt trên bàn, nghe tiếng mở cửa cũng giật nảy mình, đứng phắt dậy, lắp bắp giải thích:

"Tôi, tôi vừa làm xong các công việc buổi sáng, đang chờ đun nước để, để ăn bánh mì."

Đúng là mình còn chưa quen việc trong nhà bỗng có thêm một cô hầu gái... Klein cười trừ, cười mũ, gật đầu nói:

"Đọc là một thói quen tốt, có thể kiên trì đọc sau khi làm việc xong sẽ được Nữ Thần ủng hộ."

Hắn sợ cô hầu nghĩ mình mớ mĩa nên dùng tới cả danh nghĩa của Nữ Thần Đêm Tối.

Nhưng trên thực tế, chỉ có Thần Trí Thức Và Trí Tuệ đề cao tầm quan trọng của học tập... Đương nhiên, bất kể giáo hội nào cũng khởi xướng việc học. Ủm, mười bảy, mười tám tuổi, tôn thờ Nữ Thần Đêm Tối, rõ ràng là

chịu ảnh hưởng từ cha mẹ, mà kiểu cha mẹ này, chỉ cần không phải đường cùng, chắc chắn sẽ cho con gái đi học. Trường học công lập không kham nổi, nhưng trường học miễn phí của giáo hội không thành vấn đề, cùng lắm là chậm trễ hơn chút... Cho nên Bella không mù chữ, biết từ đơn, có thể đọc báo chí... Klein suy đoán, cất gậy ba-toong, đi vào phòng khách.

Hắn có ấn tượng không tệ với Bella.

Mặc dù cô bé này hơi lóng ngóng trong phòng bếp, tay chân vụng về, nhưng cô nàng tỏ ra bằng lòng học hỏi, có thái độ cầu tiến.

Bella buông hai tay bên người, hơi ngượng ngùng nói:

"Trước đây, tôi, tôi chưa đọc báo bao giờ. Người chủ thuê nhà không cho chúng tôi mua báo cũ về dán tường... Vừa rồi, lúc lau bàn trà, tôi cầm tờ báo lên, vô tình nhìn lướt qua, cảm thấy, cảm thấy vô cùng thú vị."

Cô bé đáng thương. Trước khi ta xuyên tới đây, báo chí chỉ xếp hạng chót trên bảng xếp hạng về độ thú vị... Klein thầm than thở một câu, cười cười. Hắn lần theo sợi dây chuyền bạc, móc chiếc đồng hồ quả quýt ra, nhìn qua, thuận miệng nói:

"Chỉ cần cô hoàn thành công việc của mình, mà phải hoàn thành tốt đấy nhé, thời gian còn lại cô có thể tự do sắp xếp, không cần lo lắng. Đương nhiên, nếu tôi và Benson, Melissa đang nói chuyện, tốt nhất cô nên đợi trong phòng của mình. Tôi cho phép cô dùng đèn khí gas trong phòng cô, cũng cho phép mang mấy tờ báo cũ vào."

Ừm, một giờ chiều cô tới gõ cửa phòng ngủ của tôi nhé. Sau đó chuẩn bị cho tôi một tách hồng trà Sibò, hai miếng bánh mì trắng mềm mại, một miếng bánh mì yến mạch, một đĩa bơ nhỏ."

Để ăn mừng mình tấn thăng danh sách 8, Klein quyết định xa xỉ nho nhỏ một lần, ăn hết bánh mì trắng Benson để dành cho cuối tuần.

Ừm, mình sẽ mua thêm 8 pound về. Về sau, món chính từ bánh mì yến mạch chuyển thành bánh mì trắng! Lương tuần của người phi phàm danh sách 8 chắc chắn sẽ tăng cao. Vậy mà trước đó, đội trưởng không nhắc tới chuyện này... Anh ta lại quên! Klein chờ đợi một lát, quyết định ngày mai đến hỏi rõ ràng.

"Vâng, vâng." Bella vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ đáp.

Sau đó, cô xác nhận lại:

"Ngài Klein, ngài muốn dùng hồng trà Sibon để tiếp khách phải không?"

Vì cả nhà đều là Moretti, nên cô gọi tên từng người.

"Đúng vậy, sau này, đó là loại trà thường uống hàng ngày." Klein khoát tay, đi về phía cầu thang.

Sau khi trở thành Tên Hề, hắn bỗng phát hiện tình trạng tài chính của mình tốt hơn nhiều.

Cũng bởi vì, thứ nhất là tạm thời không có khoản chi lớn ngoài quy định nào. Chỉ trừ, mỗi ngày tốn 2 saule chi phí thuê xe ngựa đi điều tra ngôi nhà có ống khói đỏ, và thi thoảng mua bổ sung vật liệu. Mà khoản thứ 2 nhiều khi có thể báo thanh toán.

Thứ hai là, trong tài khoản ẩn danh của Klein có 300 bảng yên ổn năm đó. Phải biết rằng, giá một mét vuông ruộng hoặc nông trường ở nông thôn chỉ khoảng 5 đến 6,5 saule. Nói cách khác, hắn có thể mua được 920 đến 1200 mét vuông ruộng hoặc nông trường, gần tương đương 137 đến 179 mẫu Trung(1), hoặc 23 đến 30 mẫu Anh(2) trên trái đất. Mặt khác, số tiền đó cũng đủ cho hắn mua một tòa nhà ở phố Hoa Thủy Tiên theo phương thức có kỳ hạn trong vòng 15 năm.

(1) mẫu Trung: là một đơn vị tính diện tích của Trung Quốc thời xưa, giá trị quy đổi sang mét vuông khác với đơn vị mẫu ở nước ta. 1 mẫu Trung = 667 mét vuông.

(2) mẫu Anh (acre): là một đơn vị tính diện tích của Anh, Mỹ. 1 mẫu Anh = 4046 mét vuông.

Nếu quy tất cả thành đất đai, thu nhập hàng năm đại khái cũng được 23 đến 31 bảng... Cũng không tệ lắm, nhưng trước mắt không cần thiết, 300 bảng này giữ lại phòng khi khẩn cấp... Hừm, mấy ngày nữa tìm cơ hội nói thật lương tuần của mình cho Benson và Melissa! Klein vừa nghĩ vừa đi vào phòng ngủ.

Khóa trái cửa, Klein ngồi vào giường, lại bắt đầu minh tưởng. Hẳn dùng cách này, vô cùng cẩn thận, dần dần thu lại từng chút năng lượng ma được đang tràn ra ngoài.

Đối với hắn, mất khống chế chỉ là một danh từ nói suông, cho tới khi gặp vị Kẻ Trường Phạt kia.

Nhưng mà, hắn không quen biết vị Kẻ Trường Phạt kia, cũng không biết trước đó ông ta đã gặp những chuyện gì, nên chỉ vô thức cho rằng ông ấy là trường hợp nhỏ, là tình huống ít gặp.

Chuyện này giống như sau khi xem tin tức thấy những vụ thảm sát ở thành phố khác, người bình thường cùng lắm là than thở vài câu, quay người sẽ quên ngay.

Nhưng chuyện của lão Neil khiến Klein cực kỳ sốc, để hắn rõ ràng cảm nhận được mất khống chế là chuyện sát sườn. Ở xung quanh mình, lúc nào cũng có thể xảy ra mất khống chế bằng những cách không thể lường được.

Thật là một bài học đẫm máu... Klein kết thúc minh tưởng, mở mắt, thầm nói một câu.

Trong thời gian này, hắn thường xuyên mơ thấy cảnh tượng ngày đó, thường xuyên giật mình tỉnh lại giữa đêm, mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

Hắn vô cùng buồn khổ khi lão Neil mất, cũng lo lắng cho tương lai của mình. Nếu không có minh tưởng giúp đi vào giấc ngủ, hắn tin chắc mình sẽ thường xuyên mất ngủ.

"Ngoài tiêu hóa ma dược, còn phải hết sức khống chế cảm xúc và ham muốn của bản thân ở mức độ hợp lý, không để bị sa ngã..." Klein thở dài một hơi, nằm xuống, nhanh chóng ngủ say.

Ngày lão Neil chết, lời nói và biểu cảm của Dunn khiến hắn vô cùng xúc động, để hắn lần đầu tiên suy ngẫm kỹ càng về trách nhiệm của Kẻ Gác Đêm, muốn nhanh chóng gánh vác trách nhiệm của mình, trợ giúp đội trưởng và đồng đội.

Bởi vậy, hắn không muốn lãng phí thời gian buổi chiều, vẫn tới luyện tập cận chiến như thường.

...

Ba giờ chiều, trong sân tập đơn sơ.

Gavin tóc hoa râm cau mày nhìn các động tác của Klein, từ không trôi chảy đến khi thuần thục, từ quen thuộc tới khi giống những chiến sĩ đã huấn luyện hơn nửa năm.

Mà quá trình này chỉ diễn ra trong vòng 40 phút!

Ông hô dừng luyện tập, đánh giá Klein từ đầu đến chân, không kìm được hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Klein đã sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác, chuẩn bị lấy lý do nghiên cứu khoa học để lấp liếm hành động của mình, nhưng Gavin vừa dứt lời, liền trầm ngâm bổ sung:

"Nếu không tiện thì không cần trả lời."

Xem ra nhân viên của sở cảnh sát đã nói chuyện với thầy Gavin rồi... Cũng đúng, thi thoảng ông ấy sẽ huấn luyện người phi phạm, sao có thể không nhắc nhở trước... Klein nhẹ nhàng thở phào, nhếch miệng nói:

"Thưa thầy, thầy cho rằng em cần luyện tập bao lâu nữa mới tham gia thực chiến được?"

Gavin khoanh tay trước ngực, nhìn hẩn chăm chú, dần giọng nói:

"Khoảng hai, ba ngày."

"Nhưng thế này vẫn chưa đủ!"

Ông vừa nghĩ vừa giải thích:

"Có thể tham gia thực chiến cũng không có nghĩa là thông thạo chiến đấu. Muốn thông thạo đại khái cần khoảng hai, ba tuần nữa.

Mặt khác, cậu nhất định phải biết sử dụng những vũ khí thuận tiện mang theo như gậy ba-toong, roi, dao găm và dao ba cạnh!"

... Còn nhiều nội dung đến thế sao? Klein ngây người một lúc.

Ánh mắt tang thương của Gavin lướt qua hẩn, nói:

"Cậu phải nhớ kỹ, mỗi giọt mồ hôi cậu đổ xuống nơi đây, tương lai sẽ có thể cứu vãn mạng sống của cậu."

"Vâng, thầy!" Klein giữ vững tinh thần đáp.

...

Sáng sớm thứ bảy, Klein tới công ty bảo an Gai Đen, gõ cửa phòng làm việc của đội trưởng.

Dường như Dunn Smith đã sớm chuẩn bị, ngẩng đầu lên nói:

"Hôm qua quên thông báo cho cậu, sau khi thăng cấp lên danh sách 8, chức vị của cậu ở sở cảnh sát từ đốc sát thực tập trở thành đốc sát. Tôi sẽ bảo họ nhanh chóng đổi giấy chứng nhận và quân hàm quân phục của cậu."

"Lương tuần của cậu từ 6 bảng tăng lên 10 bảng, giáo hội và sở cảnh sát mỗi bên chịu 1 nửa. Mức này đã bằng những Kẻ Gác Đêm có thâm niên rồi, tất nhiên ý tôi là những người danh sách 9."

... Đội trưởng, có phải anh viết nháp trước không? Klein nghe xong sửng sốt một chút, rồi mặt mày giãn ra, khoe miệng cong lên, đáp:

"Còn cao hơn dự đoán của tôi nữa."

Hắn còn tưởng lương tuần chỉ tăng tới 8 bảng.

Dunn cầm tách cà phê lên, nhấp một ngụm, nói:

"Tiền lương của Kẻ Gác Đêm tăng lên dựa vào một là số năm phục vụ, hai là cống hiến, ba là chức vụ của bản thân. Mà điều thứ ba thường liên quan mật thiết với cống hiến."

Cũng đúng, nếu không có công lao, cho dù tiêu hóa hết ma dược, đạt tới tiêu chuẩn thăng cấp, cũng không thể xin được công thức và vật liệu ma dược... Klein cắn khoăn gật đầu.

Lương tuần 10 bảng, tức là lương một năm 540 bảng. Trong tình huống không phải nộp thuế, thu nhập như thế ở giai cấp trung lưu cũng được coi là vô cùng cao, gần bằng những nghề nổi bật trong xã hội hiện nay như luật sư lớn, kiến trúc sư nổi tiếng, bác sĩ ngoại khoa lâu năm và nhân viên chính phủ cao cấp.

Lương một năm của Phó Bộ Trưởng Bộ tài chính vương quốc Ruen cũng chỉ 700 bảng, hơn nữa đó là lương trước thuế, sau khi trừ thuế, cao nhất là còn 640 bảng, ừm, có khi không tới... Căn cứ vào quảng cáo trên báo chí, một tòa nhà không tệ ở khu Tây Backlund và khu Hillston chào giá khoảng 2500 bảng. Nếu mình, Benson và Melissa có thể duy trì tình hình chi tiêu như hiện nay, sau bảy, tám năm sẽ mua được... Chỉ dựa vào sức mình, chỉ cần bảy, tám năm có thể mua được một tòa nhà ở vị trí gần trung tâm thủ đô, mức lương này thật khiến người ta vui vẻ... Klein đứng dậy chào, bước chân nhẹ nhàng đi xuống lòng đất, tới phòng trực của Chianese.

Không tới mười giây sau, hần bỗng nghe thấy có người đang tới gần phòng trực.

Ngay sau đó, Dunn xuất hiện trước cửa, đôi mắt xám sâu thẳm, anh nói:

"Có một vụ án cần cậu trợ giúp."

"Vụ án liên quan tới yếu tố phi phạm?" Klein buột miệng hỏi.

"Không phải, sáng nay, ngài Maynard - nghị sĩ thành phố, bị phát hiện đã chết trong nhà. Cục cảnh sát thành phố Tingen đang chịu áp lực rất lớn. Họ hy vọng chúng ta giúp đỡ họ nhanh chóng khóa chặt hung thủ bằng cách thông linh. Ừm, trước mắt, trong tiểu đội chỉ còn cậu có thể thông linh." Dunn giải thích xong, lại nói thêm, "Cuối tuần này, Thánh Đường sẽ điều một vị Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn tới gia nhập với chúng ta. Thật ra, nên làm thế từ trước rồi, chỉ là cậu gia nhập, lại vừa khéo chọn ma được Thầy Bói."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 172: "Khám Nghiệm Tử Thi"

"Ngài ấy, ngài nghị sĩ tử vong cách đây bao lâu?" Klein đứng lên, hỏi thẳng điếm quan trọng.

Nếu quá 15 phút, thông tin có thể thu được sẽ rời rạc. Nếu quá 1 giờ, chỉ có thể thu được những thông tin đại khái.

Nếu quá 1 tháng trở lên, việc thông linh có tỷ lệ thất bại cực kỳ cao.

"Thật đáng tiếc, báo cáo điều tra ban đầu nói rằng, nghị sĩ Maynard tử vong vào khoảng 9 giờ tới 11 giờ tối qua." Dunn rung chân, nói: "Cậu chỉ cần ra tay trợ giúp, không cần quan tâm có thu hoạch được gì hay không."

"Vâng." Klein lấy áo khoác, cầm mũ và gậy ba-toong, đi ra khỏi phòng trực. Dunn Smith thay hấn trực cửa Chianese.

Thật ra, theo lý thuyết, người phi phạm chỉ cần được nâng cao linh tính thì cũng có thể học được linh thị, xem bói và nghi thức ma pháp, nhất là danh sách Kẻ Không Ngủ vốn có linh cảm cao.

Nhưng trên thực tế, trong cùng một lĩnh vực, những nghề nghiệp khác nhau có năng lực khác nhau hết sức rõ ràng. Ví dụ Dunn Smith và Leonard Mitchell trước mắt đều nắm được linh thị, nhưng họ nhìn thấy khí tràng chỉ có màu trắng nhạt hoặc lam nhạt, không thể phân biệt chính xác tình trạng của các bộ phận trong cơ thể. Trong trạng thái linh thị, họ có thể trực tiếp nhìn thấy quỷ hồn, linh thể, có điều không đơn giản hữu hiệu bằng linh cảm.

Đây cũng là lý do Kẻ Không Ngủ, Thi Sĩ Nửa Đêm và Ác Mộng không thích mở linh thị.

Cũng tương tự, nếu họ muốn cũng có thể học được phương pháp xem bói con lắc cảm xạ, bói gậy, xem bói cảnh trong mơ, chỉ là không nên trông chờ gì vào xác suất thành công.

Về lĩnh vực nghi thức ma pháp cũng giống thế.

Lúc hai người lướt qua, Dunn bỗng nói:

"Vừa rồi, tôi quên nói, chuyện này cũng do thanh tra Tolle chịu trách nhiệm. Ông ta chờ cậu trong sảnh tiếp khách công ty bảo an. Nhớ thay đồng phục mới của cậu và mang theo giấy chứng nhận mới"

Klein không hề bất ngờ, cười hỏi:

"Đồng phục mới, giấy chứng nhận mới? Cục cảnh sát thành phố Tingen làm việc hiệu quả nhỉ."

Hôm qua hẳn mới thăng cấp lên danh sách 8...

"Bởi vì vụ án này rất quan trọng, cho nên..." Dunn xòe tay, ngồi xuống chỗ của Klein.

Klein đi thẳng lên lầu, không vội tới sảnh tiếp khách mà về phòng nghỉ ngơi của Kẻ Gác Đêm, vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Trong phòng trực chỉ có bồn cầu, bình nước và chậu.

Sau đó, hẳn thay bộ trang phục cảnh sát có hai ngôi sao bạc, đội mũ mềm có huy hiệu "Hai thanh kiếm giao nhau, vương miện bao quanh".

Sau khi chuyển Bàn chú Viêm Dương, còi đồng Azcot và các vật liệu dùng trong nghi thức sang áo đồng phục cảnh sát, Klein sửa sang quần áo, cầm gậy ba-toong ra khỏi phòng nghỉ.

Vừa ra tới sảnh, hắn đã thấy ngay thanh tra Tolle ngồi trên ghế sofa.

Một thời gian không gặp, vị cảnh sát cao to này càng "màu mỡ" hơn, bụng càng núng nính hơn người, lại thêm bộ râu và tóc rậm rạp, trông y gấu ngựa trốn ra từ rạp xiếc.

"Rất vui được hợp tác với cậu lần nữa." Tolle thấy là một Kẻ Gác Đêm quen biết, thở phào một hơi, đứng lên, vươn tay gấu ra.

Không, là bàn tay... Klein lặng im chỉnh đốn suy nghĩ mình. Hắn ra vẻ lịch sự bắt tay Tolle:

"Tôi cũng thế."

Lúc này, Tolle liếc nhìn quân hàm hai ngôi sao bạc của Klein, có chút ước ao nói:

"Vẫn chưa tới một tháng, mà chúng ta đã cùng cấp bậc."

Klein vốn định trả lời nghiêm túc rằng: "Chúng tôi phải đối mặt với khả năng nguy hiểm gấp mười lần so với các ông", nhưng lời ra đến miệng, lại nghĩ đến thân phận danh sách 8 Tên Hề của mình.

Có lẽ có thể thử một chút... Hắn soi vào tâm linh nhìn thấy biểu cảm của mình, cong khóe miệng, vừa cười vừa đáp:

"Có lẽ vài tháng nữa, ông phải gọi tôi là ngài cảnh sát trưởng cũng nên."

"Cậu thật hài hước." Tolle cười, chỉ ra cửa nói: "Chúng ta xuất phát chứ nhỉ?"

"Được." Klein không quên gậy ba-toong của mình, từ khi hắn trở thành Tên Hề, cây gậy này mới xứng danh "vũ khí".

Ra khỏi cửa công ty bảo an Gai Đen, Klein và Tolle sóng vai bước xuống lầu. Một gầy một béo, trông rõ chẳng ăn nhập gì.

"Tôi thấy chúng ta có thể tới gánh xiếc thú chọc cười khán giả được đấy."

Klein bỗng cười nói.

Tolle vô cùng tán thành, gật gù:

"Đúng vậy. Tôi cũng thấy sự đối lập giữa hai ta rất hài hước đấy. Cậu biết không? Một vài gánh xiếc quanh đây đang thử ra mắt những màn biểu diễn kết hợp các chú hề cao thấp, mập gầy trái ngược đấy."

Không, thật ra ý tôi là chúng ta có thể vào vai người huấn luyện thú và gấu ngựa... Tất nhiên Klein sẽ không nói ra lời gợi đòn như thế. Hả hùa theo:

"Đáng tiếc là, thành phố Tingen chúng ta không có gánh xiếc thú cố định."

"Đúng vậy, nhưng chúng ta còn có sân khấu nhạc kịch, có nhà hát lớn, có phòng hòa nhạc." Thanh tra Tolle hơi nuối tiếc đáp lại.

Hai người vừa tán chuyện vừa bước lên xe ngựa cục cảnh sát. Đến lúc này, Klein mới chuyển chủ đề về bản án:

"Đã xác định nghị sĩ Maynard bị mưu sát à?"

"Chưa xác định, nhưng phu nhân và hai người con trai của ông ấy không hề tin khả năng bệnh tật đột phát. Chà, quả thật hiện trường có chút vấn đề. Lúc bị phát hiện, Maynard không hề mặc quần áo, trần như nhộng nằm trên giường phòng ngủ cho khách." Tolle dẫn đo nói.

"Ông ấy và phu nhân ngủ riêng à?" Klein ngả người dựa vào vách xe ngựa, bắt chước các thám tử nhân vật chính trong phim trinh thám hắc đã xem ở đời trước.

Tolle lắc đầu nói:

"Không phải. mấy ngày gần đây, phu nhân của ông ấy không có mặt ở Tingen, bà ấy đến Backlund tham dự một buổi vũ hội xã giao quan trọng. Có thể cậu chưa biết, bà ấy là con gái một vị lãnh đạo Tân Đảng, nghị sĩ hạ viện. Bà ấy còn đang trên tàu hơi nước trở về Tingen, nhưng đã sớm bày tỏ thái độ của mình qua điện báo rồi.

Maynard cũng là đảng viên Tân Đảng, đã làm nghị sĩ thành phố Tingen trên mười năm. Ông ấy dự định sang năm sẽ tranh cử chức thị trưởng."

"Nói cách khác, cái chết của ông ấy có khả năng liên quan tới chuyện này?" Klein thuận miệng hỏi, rồi chợt bật cười: "Tôi chỉ hỗ trợ "khám nghiệm tử thi", những chuyện khác không thuộc phạm vi tôi cần quan tâm, ông có thể không trả lời."

Tolle không bận tâm, thở dài:

"Khám nghiệm tử thi...Cậu rất cẩn thận.

Về phần suy đoán của cậu, tôi chỉ có thể nói: có lẽ thế. Tối qua, trong nhà nghị sĩ Maynard tổ chức một bữa tiệc, có quá nhiều quan khách tham dự. Tạm thời, chúng tôi chưa thể xác định được kẻ tình nghi. Mà những vị quan khách này đều là những người danh giá, chúng tôi buộc phải vô cùng cẩn thận, không được mắc sai lầm."

"Đã hiểu." Klein nhẹ gật đầu, lại có chút hứng thú hỏi về các chi tiết tại hiện trường.

Nhà Maynard ở khu Kim Ngõ Đồng, là một tòa biệt thự, xung quanh có vườn hoa và bãi cỏ, có chuồng ngựa, đài phun nước và con đường xi măng rộng rãi.

Klein đội chiếc mũ mềm có huy hiệu cảnh sát ngay ngắn, đi theo thanh tra Tolle, bước qua đường dây phong tỏa chẳng được tích sự gì, đi vào cửa chính tòa nhà hai lầu, trước ánh mắt chăm chú của các vị cảnh sát.

Trong phòng khách, bốn người thanh tra thực tập gồm hai nam hai nữ đang nói chuyện với mọi người, thu thập khẩu cung.

Klein nhìn qua, phát hiện không ít quý ngài mặc áo đuôi tôm, và quý cô mặc váy cung đình lộng lẫy, mang mạng che mặt màu đen.

"Họ đều là những vị quan khách qua đêm ở đây từ tối qua." Tolle giải thích một câu, dẫn Klein đi về phía cầu thang dẫn lên tầng hai.

Trên đường đi, có lẽ quân hàm thanh tra có hiệu quả, nên những nhân viên cảnh sát nhìn thấy hai người đều tỏ ra kính trọng, không hề ngăn cản.

"Đây chính là căn phòng khách phát hiện thi thể nghị sĩ Maynard." Tolle cao lớn dừng lại trước một cánh cửa gỗ đỏ thẫm.

Klein băn khoăn hỏi:

"Tối qua, căn phòng này thuộc về ai?"

"Không thuộc về ai cả. Trong ngôi nhà này có quá nhiều phòng khách, nó không được dùng tới." Tolle đeo bao tay trắng, vặn nắm tay, mở cánh cửa gỗ màu đỏ thẫm.

Ông cho nhân viên cảnh sát chịu trách nhiệm trông coi nơi này tạm thời rời đi, gật đầu với Klein:

"Thanh tra Moretti, chuyện tiếp theo sẽ giao cho cậu."

"Xin Nữ Thần phù hộ cho ông và tôi, hy vọng sẽ có thu hoạch." Klein cũng đeo găng tay trắng lên, khóa trái cửa phòng.

Hắn bước vào phòng, nhìn ga trải giường màu đỏ sậm lộn xộn lạ kỳ, nằm trên đó là một cỗ thi thể phủ vải trắng.

Hiện giờ, Klein cũng là người từng trải, hắn không chùn tay kéo mảnh vải trắng ra, nhìn nghị sĩ Maynard.

Vị này khoảng bốn mươi tuổi, mái tóc vàng cắt rất ngắn, vẻ đau khổ và vui sướng đan xen đọng lại trên khuôn mặt ông ta.

Klein lui về sau hai bước, lấy ra những vật liệu cần thiết, nhanh chóng chuẩn bị xong nghi thức thông linh.

Sau một hồi niệm chú, trong mùi hương sâu thẳm yên tĩnh và cơn gió âm u quanh quẩn, hắn lẩm bẩm câu xem bói đã sớm nghĩ kỹ:

"Nguyên nhân cái chết của nghị sĩ Maynard."

"Nguyên nhân cái chết của nghị sĩ Maynard."

...

Vừa lẩm bẩm, Klein vừa bước về chiếc ghế tựa lưng cao, từ từ ngồi xuống.

Đôi mắt hắn đen thẳm lại, ngả lưng về sau, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Trong thế giới hư ảo, mông lung và mê ly, hắn bỗng nhìn thấy ngài nghị sĩ kia.

Đôi mắt xanh thẳm của Maynard mở to, hăng hái xông pha trên thân thể một người phụ nữ có dáng người xuất sắc và làn da trắng nõn.

Đầu tiên, ông ta tỏ ra thỏa mãn tột cùng, vui sướng tột cùng, sau đó, bỗng lấy tay phải xoa ngực, nét mặt vắn vẹo, dữ tợn.

Bịch!

Maynard ngã xuống, hình ảnh trong mộng vỡ vụn, Klein mở mắt tỉnh lại.

Không ngờ, ta có thể xem "xiếc con heo" bằng cách này... Cho nên, nghị sĩ Maynard chết vì yêu đương vụng trộm trên giường, chết vì vất vả quá sức? Klein cười khẩy, xoa cằm.

Hắn lấy giấy và bút máy, dùng nghi thức lần nữa, vẽ lại hình ảnh người phụ nữ trong cảnh mơ, đương nhiên lược bỏ phần từ cổ trở xuống.

Đây là một người phụ nữ rất khó đoán tuổi tác. Cô ta có nét quyến rũ thành thực của tuổi hơn 30, lại giữ được nét hồn nhiên của tuổi thanh xuân. Đôi mắt cô ta trong sáng, long lanh ngập nước, khiến người ta cảm thấy ngọt ngào, đáng yêu.

Ngắm "tác phẩm" của mình, Klein thu dọn các vật liệu làm nghi thức, dỡ bỏ bức tường linh tính.

Hắn nghiêng người, cầm chiếc gậy màu đen khảm bạc đang dựng bên cạnh lên.

Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng khà khà như phát ra từ cổ họng. Tiếng khà khà khiến người ta nổi hết da gà trong nháy mắt!

Klein quay phắt lại nhìn chiếc giường, thấy hai tay nghị sĩ Maynard nắm chặt ga giường đỏ sẫm, nắm chặt đến mức mu bàn tay nổi gân xanh đen.

Xoạt một tiếng, ông nghị sĩ vốn đã chết trong khoảng 9 giờ đến 11 giờ tối qua ngồi bật dậy, khóe miệng chảy dãi ròng ròng, hai mắt ngậy dại mở ra.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 173: Trở Thành Xác Sống

Klein còn chưa kịp nghĩ gì, đã nhìn thấy thi thể cứng ngắc của nghị sĩ Maynard chống hai tay, trong tiếng gió nặng nề, bổ nhào về phía bên trái mình!

Nếu là trước kia, gặp tình huống đột xuất này, chắc hẳn sẽ phản ứng chậm chạp, khó tránh né, cho dù phát hiện sớm, cũng phải lăn lê bò toài trầy trật mới chạy thoát phạm vi tấn công của kẻ địch.

Nhưng bây giờ, Klein phản ứng ngay theo bản năng, ửng da không dây sáng bóng đập một cái lấy đà, bật người, nhảy lên chiếc ghế dựa lưng cao.

Vì mới thăng cấp một ngày, hẳn còn chưa quen với sức mạnh, độ linh hoạt và tốc độ của mình, quần quýt hết cả, cú nhảy này lại cao quá mức quy định, nên cuối cùng hẳn hạ cánh trên thành lưng ghế!

Lưng ghế nhỏ hẹp, trong lòng Klein căng như dây đàn, nhanh chóng điều khiển cơ thể, điều chỉnh trọng tâm.

Hắn lắc lư mấy cái, đứng vững lại, uyển chuyển khéo léo giữ thăng bằng như một con mèo đen.

Đồng thời, trong khi lắc lư, hắn vung cánh tay trái lên, nương theo tư thế bổ nhào ra trước của xác sống Maynard, phang một gậy vào bên sườn nó, khiến nó mất thăng bằng, lao đảo rồi ngã sấp mặt xuống đệm.

Klein đứng trên thành ghế, tay phải nhanh chóng mò vào dưới nách, ý định rút khẩu súng trong túi ra, nã cho xác sống trước mặt một phát đạn săn ma.

Nhưng trong nháy mắt, hần bỗng nghĩ tới vấn đề nên xử lý dấu vết thế nào.

Nếu phát súng này khoan một lỗ trên thi thể nghị sĩ Maynard, phải giải thích thế nào về nguyên nhân cái chết cho người nhà ông ta và các nghị sĩ Tân Đảng quan tâm tới chuyện này đây?

Nói "tôi chỉ bắn mỗi một phát vào thi thể ông ấy" à?

Suy nghĩ trong nháy mắt, Klein đưa tay phải vào túi bên của đồng phục cảnh sát, tìm được một vật mỏng hình tam giác.

Bùa chú an hồn... Hần nhanh chóng phán đoán, không chút do dự rút tấm bùa chú bằng bạc đó ra, trầm giọng đọc một từ Hermes cổ:

"Đỏ rực!"

Ngay khi câu chú mở bùa vang lên, một cảm giác yên bình, tĩnh lặng tỏa ra từ tấm bùa. Klein vội rút linh tính vào tấm bùa, ném nó về phía xác sống Maynard đang giãy dụa bò dậy.

Ngọn lửa màu xanh lạnh lẽo bùng lên, bao trùm tấm bùa mỏng manh hình tam giác, một màu đen yên tĩnh và êm dịu nhanh chóng tràn ra, quét sạch hồi hộp và bất an trong linh hồn.

Xác sống Maynard đứng như trời trồng, hai mắt đại ra, ngơ ngác nhìn chằm chằm mặt đất, nước dãi chảy ròng ròng xuống đệm.

Klein thở phào, định lấy vật liệu ra, chuẩn bị nghi thức, muốn dùng nghi thức tịnh hóa* để giải quyết sinh vật không sạch sẽ trước mặt.

Nhưng đột nhiên, trong cổ họng Maynard lại phát ra tiếng khà khà lần nữa, hai mắt ngây dại nhìn về túi bên trái của đồng phục cảnh sát Klein mặc.

Mợ nó... Klein bật người, nhảy từ lưng ghế lên bệ cửa sổ lồi.

Cùng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng chiếc ghế lưng cao đổ xuống và bị bẻ gãy.

Klein lạnh sống lưng, buộc phải lấy ra một miếng bạc mỏng hình chữ nhật nữa.

Đây chính là "Bùa chú ngủ say"!

Không phải chỉ có người sống mới cần đi ngủ, bản thân người chết đã "an giấc nghìn thu" rồi, nhất định có vấn đề bất thường mới tỉnh lại, chạy loăng quăng trên mặt đất.

Thậm chí trong một số ít sách thần bí học có miêu tả qua về xác sống:

"Bọn chúng ban ngày ngủ say, ban đêm sống dậy."

"Đỏ rực!"

Klein lại trầm giọng đọc câu chú bằng tiếng Hermes cổ, dự định nếu lần này thất bại tiếp, sẽ rút súng lục ra bắn loạn xạ, không thèm cân nhắc hậu quả nữa.

Chỉ có còn sống mới lo được những chuyện phiền não sau đó.

Cảm thấy miếng bạc mỏng trong tay trở nên lạnh giá, Klein rút linh tính vào, ném nó ra ngoài.

Ngọn lửa đỏ rực cháy bùng trước mắt hắn, tiếng nổ lép bép khẽ vang lên trong phòng khách.

Sức mạnh lạnh lẽu êm dịu tràn ra khiến mọi sinh vật không thể chống lại được cơn mồi mết. Xác sống Maynard vừa bò dậy từ chiếc ghế dựa bị đổ gãy, lập tức lắc lư mấy cái, nhắm chặt đôi mắt ngậy dại, ngã vật xuống.

Có kinh nghiệm vừa này, Klein không dám thả lỏng, nhanh chóng lấy ra các vật liệu cần thiết để sắp xếp tế đàn: sương tinh khiết Amanda được chưng cất từ hỗn hợp cỏ dạ hương, hoa thâm miên và hoa cúc La Mã; tinh dầu Trắng Tròn điều chế từ vỏ cây vân rồng và hoa ánh trắng; và các vật liệu khác.

Sau đó, hẩn dùng bột Thánh Dạ tạo bức tường linh tính phong tỏa quanh khu vực tế đàn và xác sống Maynard ngủ say.

Klein đọc thầm câu thần chú, thấp ba ngọn nến, vẩy sương tinh khiết, tinh dầu và bột thảo dược lên ngọn nến. Sau đó hẩn lui về sau một bước, vừa cảnh giác nhìn xác sống Maynard, vừa đọc bằng tiếng Hermes:

"Nữ thần Đêm Tối cao hơn cả những vì sao, xa hơn cả vĩnh hằng,

Tôi cầu xin sự chiếu cố của ngài;

Khẩn cầu ngài chiếu cố một Người Bảo Vệ trung thực của ngài.

Tôi khẩn cầu sức mạnh Đỏ Rực;

Tôi khẩn cầu sức mạnh tĩnh lặng và yên giấc,

Khẩn cầu ngài tịnh hóa sinh vật không sạch sẽ bên cạnh tôi đây, nó đã từng được gọi là ông John Maynard."

...

"Hỡi hoa ánh trắng, thảo dược thuộc về Mặt Trăng Đỏ, xin hãy truyền sức mạnh vào câu chú của tôi!

"Hỡi hoa thâm miên, thảo dược thuộc về Mặt Trăng Đỏ, xin hãy truyền sức mạnh vào câu chú của tôi!"

...

Dường như có một luồng gió mát thổi từ nửa đêm tới, lặng lẽ quanh quẩn trong bức tường linh tính. Từng làn hơi màu đen mỏng manh mờ nhạt bốc lên từ xác sống Maynard.

Đợi mọi thứ lắng lại, Klein dùng linh thị và phương pháp xem bói lặp đi lặp lại để chắc chắn xác sống sẽ không tỉnh lại.

Thấy kết quả chắc chắn, hắn mới hoàn toàn thả lỏng tâm tình, kết thúc nghi thức và dỡ bỏ bức tường linh tính.

"Tại sao ông ta trở thành xác sống vùng dậy nhỉ?" Klein đứng trước đệm, cau mày nhìn xuống thi thể Maynard.

Với một người phi phạm có linh cảm không kém, có dấu hiệu rõ ràng để nhận biết người chết có thể trở thành xác sống không, huống chi Klein là Thầy Bói, chắc chắn có linh cảm với những chuyện như thế. Nhưng chuyện vừa rồi làm hắn trở tay không kịp.

Trừ khi, trừ khi có thêm yếu tố thần bí ảnh hưởng... Giống vụ việc Tên Hề mặc áo đuôi tôm kia... Klein cẩn thận nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, loáng thoáng nhận ra vấn đề:

Xác sống Maynard khẳng khẳng muốn đánh tới túi bên trái của đồng phục cảnh sát của hắn.

Túi bên trái? Klein chuyển chiếc gậy đen khảm bạc sang tay phải, vươn tay trái vào túi, lấy ra một chiếc còi đồng cổ xưa.

Đây là một chiếc còi đồng phủ đầy hoa văn thần bí, chính là chiếc còi đồng thầy Azcot cho hãn mượn để triệu hồi người đưa tin.

"Cái còi đồng này khiến Maynard hóa thành xác sống à? Cũng có thể. Thầy Azcot dù không phải hậu duệ của Tử Thần, cũng có liên quan nhất định với Tử Thần. Một vật thần kỳ được ông ấy mang theo bên người thời gian dài có tác dụng như vậy cũng hợp lý." Klein trầm ngâm rồi gật đầu, lấy một đồng penny ra, xem bói suy đoán vừa nãy.

Vì đang ở hiện trường, đang cầm chiếc còi đồng trên tay và có đầy đủ thông tin nên hãn rất nhanh có được kết luận, đồng penny xoay tròn rơi xuống lòng bàn tay, mặt chân dung ngửa lên.

Đây có nghĩa là khẳng định... Vậy mà thầy Azcot không nhắc ta chú ý vấn đề tương tự... Ài, thầy ấy là người mắc chứng "mất trí nhớ", không nhớ rõ là chuyện rất bình thường. Với lại, chiếc còi đồng này chưa chắc có thể gây ra ảnh hưởng xấu nào tới thầy, khả năng cao là bị thầy ép xuống... Sau này khi tới nghĩa trang, di tích cổ có nhiều thi thể hoặc nơi nào dễ bị quỷ ám, không thể mang theo cái còi đồng này. Nếu không chính là tự hủy mình, ngu ngốc tự đâm đầu vào chỗ chết... Klein lặng lẽ ghi nhớ điều chú ý mới tổng kết ra này, rồi nhẹ nhàng xách nghị sĩ Maynard trần như nhộng về giường.

Nhìn vết thương mới tinh do gậy đánh ở bên sườn ông ta, Klein thờ dãi, phủ vải trắng lên, giả vờ không biết không có tội.

Vấn đề này cứ để sở cảnh sát phiên nào đi! À, hai cái bùa vừa rồi được dùng trong nhiệm vụ, có thể thanh toán... Hãn vừa nghĩ vừa cất kỹ đồ đạc, cầm tấm chân dung ra cửa, mở khóa.

Cạch một tiếng, cửa phòng mở ra, Klein trông thấy thanh tra Tolle đứng canh ở ngoài, không cho bất kỳ ai tới gần.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?" Tolle vừa nghi ngờ vừa lo lắng hỏi.

Ông ấy loáng thoáng nghe thấy những tiếng động không nhỏ trong phòng.

Klein cười, cổ tình đùa giỡn:

"Nghị sĩ Maynard sống lại, định tặng tôi một cái ôm nồng nhiệt."

"Thôi đừng đùa nữa..." Tolle bất đắc dĩ nhìn vào phòng.

"Nghiêm túc thế làm gì chứ?" Klein xòe tay, nói: "Nghị sĩ Maynard biến thành xác sống, ừm, chính là xác sống trong những chuyện ma quỷ ấy, nhưng tạm thời chưa thể xác định được nguyên nhân. May mà tôi còn chưa đi khỏi đây, kịp thời thanh tẩy sinh vật không sạch sẽ đó bằng nghi thức ma pháp, để ông ta quay về giấc ngủ ngàn thu."

"Chuyện này có liên quan tới cái chết của ông ấy không?" Tolle nghiêm túc hỏi.

"Tôi chưa thể trả lời ông được, thậm chí tôi còn chưa biết đã xảy ra vấn đề gì. Ông biết đấy, trong lĩnh vực của chúng tôi, có khá nhiều những chuyện không có lời giải." Klein nói qua quýt một câu, rồi phe phẩy bức chân dung trong tay nói: "Lúc thông linh, tôi thấy tình cảnh trước khi nghị sĩ Maynard chết, ông ta đang vui vẻ làm chuyện vợ chồng với người phụ nữ này, cũng trong lúc vui sướng nhất, ông ta bỗng ôm chặt vị trí trái tim mình."

"Ý cậu là... Đó là nguyên nhân cái chết của ông ấy?" Tolle ngẫm tỏ vẻ "Cậu hiểu mà".

"Về lý thuyết là thế. Nhưng còn phải chờ giải phẫu tử thi nữa." Klein đưa bức chân dung cho thanh tra Tolle.

Tolle chỉ liếc qua một cái, kinh ngạc thốt lên:

“Phu nhân Sharon!”

Klein ngơ ngác nhìn ông ta:

"Bà ta rất nổi tiếng à?"

Ái chà, nhìn khuôn mặt và dáng người, hẳn là khá nổi tiếng đây... Hẳn rửa thầm trong lòng một câu.

Tolle nhìn quanh quất rồi có chút hưng phấn giới thiệu:

"Phu nhân Sharon là quả phụ xinh đẹp nhất, nổi tiếng nhất thành phố Tingen, cũng là quý bà được theo đuổi nhiều nhất trong các buổi xã giao. Bà ấy là đời vợ thứ hai của Nam tước Hoy, nhưng bất hạnh trở thành quả phụ.

Bà ấy đứng trong tầng lớp quý tộc, được giới thương nhân giàu có mới phát hoan nghênh, lại còn được mời tới các bữa tiệc của cả Đảng Bảo thủ và Tân Đảng nữa chứ.

Nghe nói, bà ta có quan hệ mờ ám với con chồng, tức là Nam tước Hoy hiện tại, và với một vài quý tộc, thêm mấy vị quan chức chính phủ nữa. Đúng là một vị phu nhân tràn đầy năng lượng... Không ngờ, bà ta và nghị sĩ Hoy cũng có quan hệ này... A ha..."

Nói đơn giản là một người đẹp ngoại giao xuất sắc... Klein thầm tóm lại một câu, nghiêng người chỉ vào phòng:

"Bước tiếp theo không phải nhiệm vụ của tôi nữa. Cụ thể, làm thế nào để thăm vấn phu nhân Sharon là vấn đề của các ông đấy nhé."

"À, trước khi tịnh hóa nghị sĩ Maynard, tôi có phang ông ta một gậy, các ông xử lý chút rồi nghĩ kỹ cách giải thích đi nhé."

*Tịnh hóa là một từ trong Phật giáo, nghĩa là làm sao để thân tâm được lóng lạng trong sạch, hóa giải được tất cả những phiền não, bất an bất ổn của mình.

Nói cách khác, tịnh hóa có nghĩa là gột rửa tâm hồn và thể xác, để rũ bỏ những thứ xấu xa, tà ác, "không sạch sẽ", để tâm hồn và thể xác được sạch sẽ, trong sáng.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 174: Phu Nhân Sharon

"Cái gì?" Gấu ngựa Tolle giật nảy mình, nhìn Klein một cái, lại dòm vào phòng khách, rồi nhanh nhẹn vọt vào trong bằng tốc độ ông ta không nên có.

Ông ta lật vải trắng phủ thi thể ra, cẩn thận xem xét mấy lần, rồi thở phào nhẹ nhõm nói:

"Còn tốt hơn tôi tưởng. Đây không phải vấn đề quá lớn."

Có lẽ mình nên rút súng lục ra, tặng nghị sĩ Maynard dăm phát đạn săn ma, để coi rốt cục vấn đề có nghiêm trọng không... Klein thầm oán trong lòng, chỉ ra cửa nói:

"Tiếp theo tôi không còn việc gì nữa phải không?"

"Đừng!" Tolle bật thốt lên, "Cậu chờ thêm chút nữa đi."

Klein khó hiểu hỏi lại:

"Vì sao?"

Tolle vô cùng nghiêm túc, vô cùng đứng đắn giải thích: "Chúng ta nhất định phải đề phòng chuyện ngoài ý muốn, chờ hỏi phu nhân Sharon xong, lấy được khẩu cung rồi, tôi sẽ đưa cậu về phố Zoutelande."

Maynard chết hơn 10 tiếng rồi còn "sống lại" được, thì có chuyện gì không thể xảy ra nữa đây? Cậu đi rồi, tôi phải làm sao giờ? Tolle thầm bồi thêm một câu trong lòng.

"Cũng tốt." Klein xoa cằm, "Ông tìm giúp tôi một gian phòng yên tĩnh để nghỉ ngơi nhé."

Vừa thăng cấp một ngày nên trạng thái của hắn vẫn chưa ổn định về mọi mặt, vừa rồi lại thực hiện nghi thức nhiều lần, sử dụng hai tấm bùa, cũng bị sợ hãi không nhỏ, nên nhất định phải minh tường ngay giải quyết vấn đề.

Bây giờ, Klein vô cùng cảnh giác với "mất khống chế".

Tolle kéo tấm vải trắng lên, rõ ràng thả lỏng hơn nhiều, nói:

"Không vấn đề gì."

Ông ta dẫn Klein tới phòng tắm nắng gần đó, chỉ vào trong nói:

"Thanh tra Moretti, cậu yên tâm nghỉ đi, sẽ không ai tới quấy rầy cậu đâu, tôi đi tìm phu nhân Sharon trước."

Klein khẽ gật đầu, nhìn ông ta rời đi, sau đó đóng cửa phòng, khép màn cửa lại.

Trong phòng tối mờ, yên tĩnh, hắn khoan thai đi tới chiếc ghế bập bênh, thoải mái nằm xuống, mặc cho thân thể đông đưa nhẹ nhàng.

Tầng tầng lớp lớp quả cầu ánh sáng hư ảo tập trung trong đầu Klein, tiếng ong ong bên tai và cảm giác đau đầu dữ dội giảm dần từng chút rồi biến mất.

Đợi khi trạng thái ổn định, hắn mở hai mắt ra, nhìn quanh phòng, trong bóng tối phác ra hình dáng cái giường, ngăn tủ và các đồ dùng khác. Tinh thần và thể xác nhẹ nhõm, hắn tổng kết thử nghiệm trước đó:

"Tạm thời, mấy trò đùa lố không đạt được "phản hồi" gì..."

Có lẽ do mình còn chưa thực sự nắm giữ được sức mạnh của ma được Tên Hề, còn sót lại ảnh hưởng trái chiều... Đương nhiên, không loại trừ khả năng cách đóng vai này không có tác dụng lớn.

...Cá nhân mình không quá hài lòng khi đóng vai Tên Hề, nhưng đã lựa chọn danh sách đầu đường tắt này rồi, chỉ có thể kiên trì đi tiếp..."

Thật ra, trong cuộc sống hàng ngày, mỗi người không ít thì nhiều đều có lúc trở thành Tên Hề, không nên bài xích quá...

Cần sớm tìm ra yếu tố cốt lõi của Tên Hề là gì..."

Những suy nghĩ miên man trong đầu, Klein bỗng móc ra một đồng xu mệnh giá nửa penny màu đồng thau.

Theo thói quen, hẳn muốn xem bói thử xem cái chết của Maynard có bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm hay không?

Đây có lẽ là bệnh nghề nghiệp... Klein lắc đầu bật cười, đôi mắt sẫm lại, lặp đi lặp lại câu nói:

"Cái chết của John Maynard bị yếu tố siêu phàm ảnh hưởng."

...

Coong!

Hắn nằm trên ghế bập bênh, bắn đồng xu nửa penny lên, nhìn đồng xu màu đồng thau lập lòe xoay vài vòng trong ánh sáng mờ mờ.

Bộp! Đồng xu rơi xuống lòng bàn tay Klein, con số một phần hai ngửa lên.

"Phủ định... Nói cách khác, cái chết của John Maynard không bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm... Xem ra lão già này thật sự chết vì quá vui

sướng... Người chết lớn nhất, mình cũng không nên dùng tục ngữ tiếng Trung chế giễu ông ta..." Klein cất đồng xu, trong căn phòng tối mờ, đầu óc không muốn suy nghĩ gì, ngủ thiếp đi.

Cốc, cốc, cốc.

Trong tiếng gõ cửa chậm rãi nhịp nhàng, Klein sửa sang quần áo, đội mũ mềm có huy hiệu cảnh sát lên, đứng dậy từ chiếc ghế nằm, từ tốn đi tới cửa.

Tay phải vừa chạm tới nắm cửa, trong đầu hắt bóng hiện lên một hình ảnh:

Thanh tra Tolle gấu ngựa đang đứng trước cửa, nới nới cổ áo, trông có vẻ đầy lo lắng và bất lực.

Vặn nắm cửa, Klein từ từ mở cửa phòng.

Hình dáng thanh tra Tolle hiện ra trước mắt hắt. Ông ta nới cổ áo, nói:

"Thật có lỗi, để cậu phải chờ quá lâu.

Chúng tôi đã đi tìm phu nhân Sharon và ghi lại khẩu cung, cậu có thể trở về phố Zoutelande rồi.

Tôi vô cùng xin lỗi, đã chậm trễ thời gian quý báu của cậu."

Klein không hỏi gì về tâm tình hiện tại của ông ta, hắt cười nói:

"Phu nhân Sharon thừa nhận tối qua ở cùng nghị sĩ Maynard à?"

"Đúng vậy, bà ta nói bị hơi men thôi thúc nên bà ta và nghị sĩ Maynard có chút mất kiểm soát. Sau khi phát hiện ông ta đột tử, bà ta vô cùng sợ hãi, thu dọn qua loa rồi chạy khỏi gian phòng kia, trốn về phòng khách của mình. Tạm thời, chúng tôi chưa có đủ lý do kết tội bà ta, chỉ có thể để bà ta

rời đi và hạn chế tự do, trông đợi kết quả giải phẫu tử thi có phát hiện đột phá.” Thanh tra Tolle giải thích cặn kẽ.

Klein nghiêng đầu, nháy mắt cười nói:

"Ông đang giải thích với ai thế?"

Tolle sững sốt một chút, rồi gượng cười nói: "Ừ nhỉ, tôi đâu cần giải thích gì với cậu đâu. Tôi bị phu nhân Maynard làm điên đầu, mới vô ý nói nhiều thế."

"Phu nhân nghị sĩ Maynard trở về rồi à?" Klein giật mình hỏi.

"Đúng vậy, thật đáng tiếc, hôm nay tàu hơi nước quá lạ lùng, thế mà không trễ giờ tới tối nay." Tolle bông đùa trả lời khẳng định.

Klein không hỏi nhiều nữa, kiểm tra vật dụng mang theo đã đầy đủ chưa, rồi theo sau thanh tra Tolle đi về phía cầu thang, bước xuống tầng trệt.

"Tại sao các ông không bắt ả?"

"Ả là hung thủ giết người! Tôi muốn tố cáo ả, tôi muốn tố cáo các ông không làm tròn trách nhiệm!"

"Tôi muốn mời luật sư tốt nhất kiện tất cả các ông!"

...

Từng tiếng quát tháo inh ỏi truyền vào tai Klein. Hắn vô thức nhìn lại, thấy trong phòng khách có một người phụ nữ trung niên được hai người thanh niên đỡ, vừa căm tức nhìn, vừa luôn miệng trách cứ người đối diện.

"Năm nay Backlund thịnh hành phong cách váy dài cung đình..."
Trong đầu Klein thường xuyên đọc tạp chí Thẩm Mỹ Quý Cô nảy ra một

suy nghĩ lạc đề. Sau đó hắn trông thấy một người phụ nữ được mấy người đàn ông bảo vệ sau lưng.

Người phụ nữ này mặc váy dài màu đen, làn da trắng nõn nà, mái tóc nâu như thác nước, đôi mắt màu nâu trong sáng đáng thương như con nai rừng, khiến người khác không tự chủ được muốn che chở cho cô ta.

Phu nhân Sharon... Klein bỗng nhớ tới vai nữ chính trong phim con heo vừa xem, cuống quýt nâng tay phải lên, che miệng, ho khan hai tiếng.

Hắn theo thói quen nghề nghiệp, gõ nhẹ răng nanh bên trái hai lần, mở linh thị quan sát mọi người ở đây:

Thân thể phu nhân Maynard có chút vấn đề nhỏ, màu sắc khí tràng có chút mỏng manh... Từ màu sắc tâm trạng của bà ấy, có thể cảm nhận rõ sự phẫn nộ và căm hận... Điều này vô cùng phù hợp với biểu hiện bên ngoài của bà ta...

A, cảm xúc của phu nhân Sharon có màu xanh lam đại diện cho suy nghĩ lý trí và tỉnh táo... Điều này hoàn toàn trái ngược với biểu hiện bối rối, hồi hộp, đáng yêu của bà ta... Quả nhiên, người có thể trở thành người đẹp xã giao không thể nào ngây thơ như thỏ trắng được... Thân thể bà ta vô cùng khỏe mạnh...

Sau khi xem xét kỹ, Klein đang định thu tầm mắt lại, bỗng trông thấy phu nhân Sharon ngẩng phắt đầu, liếc về phía mình một cái, rồi lại cúi đầu xuống, ra vẻ sợ hãi, run rẩy.

Nếu không phải có thể trực tiếp nhìn thấu màu sắc tâm trạng của bà, chỉ sợ tôi cũng bị biểu hiện của bà qua mặt rồi... Hắn là bà nên cân nhắc theo nghiệp "diễn viên" đi... Oán thầm hai câu, Klein không dừng lại, đi cùng thanh tra Tolle ra khỏi nhà nghị sĩ Maynard, lên xe ngựa cục cảnh sát trở về phố Zoutelande.

Sau khi đổi vị trí cho đội trưởng, hắn tiếp tục trực cửa Chianese, cũng nhân cơ hội viết đơn xin thanh toán.

Một đêm yên bình. Sáng sớm hôm sau, Klein trở về mặt đất, nhận lấy bữa sáng hắn nhờ Roxanne mua giúp.

"Tôi rất thích đĩa bánh này!" Hắn khen một câu.

Tiền mua bữa sáng, hắn đã gửi cho cô nàng rồi.

"Thật sao? Vậy mai tôi sẽ ăn thử!" Roxanne vui mừng đáp.

... Khóe miệng Klein giật giật, tập trung xử lý sữa bò và đĩa bánh.

Đợi đến 8 giờ 25 phút, hắn ngáp một cái, cố nhin cơn buồn ngủ, đi tới khu vực câu lạc bộ bắn súng.

Lúc trước, hắn đã hẹn bác sĩ tâm thần Dexter Guderian gặp mặt vào giờ này.

...

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Trong sân bắn nhỏ, Klein và Dexter ngắm chuẩn bia bắn của mình, bắn xong một lượt đạn.

Leng keng, leng keng, Dexter rung tay dốc vỏ đạn ra, hào hứng nghiêng đầu nhìn Klein:

"Anh tự tin hơn trước đây."

Đương nhiên, tôi đã thăng cấp lên danh sách 8, có năng lực thực chiến rồi... Klein cố ý thay đổi vẻ mặt và động tác tay chân của mình, ra vẻ tự phụ nói:

"Bởi vì tôi chỉ cần hơn một tháng đã nắm giữ hoàn toàn sức mạnh của ma dược."

Daxter thoáng khịt mũi, nói:

"Mặc dù đây là chuyện đáng kiêu ngạo, nhưng cũng không nên suốt ngày ra rả trong miệng."

Ha, anh làm "Khán Giả" mà không thể nhìn thấu biểu cảm của tôi... Có vẻ như Tên Hề có chút hạn chế năng lực của Khán Giả... Klein hiểu ra, cười hỏi:

"Gần đây, trạng thái của Hood Eugene thế nào?"

"... Hẳn điên thật rồi." Daxter im lặng một giây, rồi nói: "Tôi đã dùng nhiều biện pháp để thăm dò hẳn, chắc hẳn hẳn điên thật rồi. Tôi đang cân nhắc kê đơn thuốc cho hẳn, xem có thể trị khỏi bệnh không."

Làm danh sách 7 "Bác sĩ tâm lý", mà lại giả làm người bệnh tâm thần... Dù đôi khi có chữa trị cho người khác, nhưng việc này không phù hợp lắm với yếu tố cốt lõi của tên ma dược... Đây là sai lầm trong cách sử dụng "Phương pháp đóng vai". Có bị điên cũng không lạ... Klein suy nghĩ một chút, nói:

"Anh có điều tra được hẳn tiếp xúc với những ai trước khi bị điên không?"

"Ngoại trừ bác sĩ, y tá, lao công và người bệnh trong bệnh viện tâm thần, không còn ai khác tiếp xúc với hẳn nữa." Daxter khẳng định chắc chắn.

Klein "Ừ" một tiếng:

"Vậy trước đó thì sao? Phải chăng có người tới thăm hắn, hoặc là hắn có thể rời khỏi bệnh viện tâm thần định kỳ một khoảng thời gian?"

Vì tuân thủ hứa hẹn, trước đây Klein cũng chưa từng nghe ngóng tin tức cụ thể của Hood Eugene.

Daxter trầm ngâm, hơn nửa ngày sau mới đáp:

"Ngoài thành viên của Hội Tâm Lý Luyện Kim, chỉ có không tới năm người đến thăm hắn, trong đó có một người tên là El tới ba lần."

Không đợi Klein gạn hỏi, anh ta đã nói:

"Nhưng tôi đã nghe Hood Eugene nhắc rằng, El là tên giả."

Tên thật của hắn là Lanlus."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 175: Suy Đoán

Dịch giả: Thiendi9

Lanlus? Tên tội phạm lừa tiền lừa tình kia? Vậy mà gã lại có liên hệ với Hood Eugene của Hội Tâm Lý Luyện Kim... Klein nghe xong ngơ ngác một chút, chợt nhớ tới thành tích của tên này.

Đây là kẻ tội phạm lừa đảo đã cuốn trên 1 vạn bảng!

Đây là kẻ nếu cung cấp manh mối về gã được ngay 10 bảng, trợ giúp bắt giữ gã thu về ngay 100 bảng!

Đây là kẻ cặn bã lừa gạt thân thể và tình cảm cô gái vô tội!

Vậy mà gã lại biết Hood Eugene, còn tới bệnh viện tâm thần thăm hỏi ba lần. Có phải điều này cho thấy gã đang tiếp xúc tới vòng tròn người phi phạm, hoặc bản thân gã chính là một người phi phạm? Nghĩ tới đây, Klein bỗng nhớ lại một tên ma dục:

Đường tắt "Kẻ Trộm", danh sách 8 là "Kẻ Lừa Bịp"!

Người phi phạm danh sách này thường lấy việc lừa gạt người khác làm trò tiêu khiển.

Rất có thể! Klein ngẫm nghĩ, gật đầu, khống chế nét mặt và ngôn ngữ cơ thể, ra vẻ vô tình thuận miệng hỏi:

"Vị Lanlus kia tới thăm Hood Eugene lần cuối cùng vào lúc nào?"

"Đầu tháng bảy, cụ thể là ngày nào, tôi phải về bệnh viện tâm thần lật lại đơn đăng ký mới biết được." Dexter Guderian trầm ngâm mấy giây rồi nói.

Đầu tháng bảy, khi đó âm mưu của Lanlus còn chưa phá sản, hẳn còn chưa trốn khỏi Tingen... Klein lại hỏi tiếp:

"Bình thường Hood Eugene có tiết lộ chuyện gì về người đàn ông này không?"

"Không, anh chắc phải biết, một "Bác sĩ tâm lý" danh sách 7 không thể lỡ miệng tiết lộ chuyện gì. Mỗi câu họ nói ra, đều đã suy đi tính lại trong lòng rồi. Trừ khi họ có mục đích khác, nếu không, rất khó moi được bí mật gì từ miệng họ. Tôi cũng chỉ thừa dịp Hood Eugene bị điên mới lấy được công thức "Người Đọc Tâm". Đúng rồi, các anh đã xác nhận độ chính xác của công thức đó chưa?" Dexter khéo léo che giấu cảm xúc tự hào với danh sách của mình.

Klein cười cười nói:

"Nó là thật, chờ khi anh thăng cấp, cứ yên tâm dựa theo đó mà pha chế ma dược. Nếu Hội Tâm Lý Luyện Kim chưa thể cung cấp vật liệu, chúng tôi có thể giúp một tay. Ừm, gần đây trạng thái của anh thế nào?"

"Cũng không tệ lắm, trừ việc phải lo nghĩ vụ Hood Eugene, thì cả người đều được thả lỏng, đã không còn dấu hiệu nhân cách phân ly nữa. Đối với việc này, thật sự anh đã giúp tôi rất nhiều." Dexter xúc động nói.

Klein ra vẻ khiêm nhường:

"Đây là chuyện tôi nên làm.

Chúng ta trở lại đề tài vừa rồi đi. Anh đã nói "Bác sĩ tâm lý" sẽ nghiền ngẫm suy đi tính lại mỗi câu trước khi nói ra khỏi miệng, sẽ không dễ dàng

tiết lộ bí mật. Vậy tại sao Hood Eugene lại nói cho anh biết El là Lanlus? Phải chăng hắn đang ám chỉ điều gì? Hoặc là đang nhắc nhở anh điều gì?"

Daxter ngậy người một lúc, hơn nửa ngày sau mới nhú mồm nói:

"Chuyện này quả thật vô cùng kỳ lạ, vậy mà tôi không hề chú ý... Nhưng trừ chuyện đó ra, Hood Eugene cũng không hề nói thêm điều gì khác... Chẳng lẽ mục đích của hắn là, nếu hắn xảy ra chuyện gì, tôi có thể báo cáo lại với những vị cấp cao trong hội về tên Lanlus này sao?"

Tình huống bây giờ cũng có vấn đề. Khi tôi báo cáo chuyện Hood Eugene phát điên lên trên, đúng là đã có một người liên lạc tới đây. Sau khi tôi giải thích xong mỗi chi tiết nhỏ, bao gồm cái tên Lanlus, cấp trên vẫn chưa đáp lại gì, tựa như ném tảng đá xuống biển vậy. Điều này có phải họ đã đoán được chuyện gì hay không?"

"Suy đoán rất hợp lý." Klein lấy đạn sẵn ma ra, nhét từng viên vào ổ quay, thử ngắm bia.

"Dựa theo suy đoán này, có lẽ Hood Eugene đã sớm dự đoán được chuyện hắn sẽ hoàn toàn phát điên, hoặc là sẽ chết... Mà chuyện này có liên quan với Lanlus à? Nhưng nếu hắn đã sớm dự đoán được, tại sao không xin sự trợ giúp của cấp trên nhỉ?" Ánh mắt Daxter thần thờ nhìn về phía trước, khổ sở nói: "Đáng tiếc là, bây giờ hắn điên rồi, chẳng còn cách nào giao tiếp được nữa."

"Có lẽ cám dỗ nào đó đủ lớn để hắn lựa chọn mạo hiểm." Klein suy đoán.

"Cùng lúc đó, hắn cũng tiếc đứt ruột Hood Eugene thực sự trở thành người tâm thần. Điều này khiến rất nhiều manh mối bị đứt đoạn."

Haiz, thà rằng hắn chết đi, còn tốt hơn bị điên. Nếu hắn chết, mình còn có thể thông linh bắt hắn mở miệng, giờ hắn bị điên thì biết phải làm gì? A,

đúng rồi. Quý cô Daly từng thử nghiệm giúp mình nhớ lại ký ức bị mất bằng thông linh, lý luận lại còn tới từ Hội Tâm Lý Luyện Kim... Điều này cho thấy có thể dùng nghi thức thông linh cho cả người sống, tạo ra tình huống linh hồn giao tiếp trực tiếp với linh hồn... Không biết khi ở trong trạng thái này, Hood Eugene có còn điên cuồng như cũ không?...

Đáng tiếc là, trong lĩnh vực này, mình chưa đủ chuyên nghiệp, đoán chừng không tài nào làm được đâu... Chà, trước hết mình nên triệu hồi người đưa tin, viết thư thăm hỏi quý cô Daly, để xem cô ấy có thể cung cấp kỹ xảo gì không. Nếu cô ấy cho rằng, chỉ có cô ấy mới hoàn thành được, thì nói chuyện này ngay cho đội trưởng, để anh ấy đánh điện báo tới giáo khu Backlund, xin sự trợ giúp...

Tuyệt đối không phải vì muốn học lõm kỹ xảo và thử nghiệm triệu hồi người đưa tin, nên mình mới đi đường vòng đâu...

Từng suy nghĩ lóe lên trong đầu Klein, dần dần có ý tưởng giải quyết vấn đề.

Daxter tương đối đồng ý với suy đoán của hắn:

"Lòng tham luôn khiến người ta mù quáng, dù biết rõ phía trước là vực thẳm cũng muốn thử tới gần bờ vực, dòm xuống một cái."

Cái này gọi là điên cuồng thăm dò ranh giới cái chết... Klein oán thăm, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Sau khi về bệnh viện tâm thần, anh hãy ra sức điều trị cho Hood Eugene, cố gắng cho hắn tỉnh táo một thời gian để điều tra thêm."

Thêm nữa, không cần che giấu sự lo âu và nghi ngại của anh. Hãy liên lạc nhiều hơn với Hội Tâm Lý Luyện Kim, thúc giục họ giải quyết vấn đề của Hood Eugene. Đây là phản ứng hợp lý nhất, bình thường nhất."

Daxter trịnh trọng gật đầu:

"Tôi sẽ cố gắng."

Klein không nói thêm nữa, cân nhắc, lại hỏi một câu:

"Gần đây, thân thể Hood Eugene có xuất hiện điều gì bất thường không? Ví dụ, một vài bộ phận mọc vảy dày đặc chẳng hạn?"

Nửa điên nửa tỉnh, điên thật và mất khống chế là những mức độ khác nhau khi người phi phạm thật sự xảy ra vấn đề. Trường hợp nhẹ nửa điên nửa tỉnh thì nhận thức thay đổi, giống như biến thành một người khác, nhưng vẫn có thể suy nghĩ lý trí, làm việc bình thường. Trường hợp tương đối nghiêm trọng, người mất lý trí, hỗn loạn điên cuồng, khó giao tiếp, bị gọi là điên thật. Trường hợp không thể cứu vãn thì cả thân thể và tâm hồn đều biến thành quái vật, hoàn toàn mất khống chế.

Trong vài thời điểm, nếu không kịp thời giải quyết vấn đề, có khi từ bị điên sẽ trở thành mất khống chế.

Trước đây, vì không muốn lộ ra gián điệp cài cắm trong nội bộ Hội Tâm Lý Luyện Kim, nên Dunn không chỉ đạo Kẻ Gác Đêm lập tức khống chế Hood Eugene, mà chuyển thành giám sát điều tra để đề phòng chuyện ngoài ý muốn. Nhưng nếu hẳn xuất hiện dấu hiệu mất khống chế, nhất định phải quả quyết xử lý.

Daxter lắc đầu cười gượng: "Không có. Điều này anh có thể yên tâm. Tôi cũng sợ Hood Eugene mất khống chế, nên sẽ không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào đâu. Dù sao, một tuần tôi ở bệnh viện tâm thần tới sáu ngày liền."

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, hai người rời khỏi sân tập bắn cách nhau mười mấy phút.

Klein cố chống lại cơn buồn ngủ dữ dội, lên xe ngựa công cộng, đi thẳng về phố Hoa Thủy Tiên.

Hắn mở cổng ra, trông thấy em gái ngồi trên ghế salon trong phòng khách, cũng không nghịch máy móc và linh kiện. Cô nàng ngồi thẫn thờ như người mất hồn, trở mắt nhìn phía trước.

Klein gõ nhẹ răng nanh, mở linh thị, nghi ngờ hỏi:

"Melissa, xảy ra chuyện gì sao?"

Từ màu sắc khí tràng, thân thể em ấy rất khỏe mạnh mà nhỉ... Không giống lúc bị suy dinh dưỡng trước đây nữa...

Melissa thu hồi tầm mắt, cắn môi dưới, nhìn nhà bếp đang vang lên những tiếng lạch cạch, rồi ngơ ngác nói:

"Bella liên tục giới thiệu một cách làm đồ ăn sáng đặc sắc ở nhà cô ấy, nói là vô cùng ngon miệng. Em đã đồng ý cho cô ấy thử làm vào sáng nay."

"Cách làm thế nào?" Klein mơ hồ có dự cảm không lành.

"Nấu lẫn đồ ăn tối qua còn dư, sau đó thêm nước, thêm bánh mì..." Melissa thều thào mất hồn trả lời.

Đây, đây là công thức hắc ám nào vậy... Klein lấy tay đỡ trán:

"Cho nên?"

"Không nên lãng phí đồ ăn..." Melissa cắn môi, nghiêm túc gật đầu.

Em à, anh cảm thấy em đang nghi ngờ cuộc đời phải không... Klein hắng giọng, cố nhin cười, hỏi:

"Benson đâu em?"

"Anh ấy trong phòng tắm." Melissa cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái ngơ ngác, đôi mắt sáng trở lại.

Đúng lúc này, trong phòng tắm lầu một vang lên tiếng xả nước, Benson cầm tờ báo, mở cửa ra:

"Klein thân mến, muốn một phần ăn sáng hả?"

"Không, em đã ăn rồi." Klein kiên quyết lắc đầu, cũng cảm thấy vô cùng may mắn khi hẹn gặp Dexter vào sáng nay, bằng không hẳn sẽ không nhờ Roxanne mua bữa sáng từ trước.

"Thật quá đáng tiếc, nếu không em sẽ phải thay đổi cách nhìn về tài nấu nướng của anh đấy. Anh rất tự tin." Benson tự châm biếm.

Lúc này, Melissa mới chú ý tới một việc. Cô nhìn Klein nói:

"Hôm nay anh về trễ quá."

Em gái à, hãy ngây thơ một chút, hoạt bát một chút, đừng quan tâm quá như thế... Trạng thái vừa rồi của em rất tốt đấy! Klein lập tức cười nói:

"Có một tin tức tốt."

"Anh đã vượt qua bài kiểm tra của sở cảnh sát, có thể nhận được mức lương mới rồi sao?" Melissa dường như chẳng hề nghĩ ngợi gì, bật hỏi.

Benson cũng gật đầu cười phụ họa.

"..." Klein cầm mũ, đứng ở cửa phòng khách, buồn cười nói: "Thế này thì sao anh còn gây bất ngờ cho mọi người được nữa."

Tiếp đó, hắn vội ho một tiếng, nói thêm:

"Đúng thế,, tiền lương tuần của anh tăng gấp đôi."

Hắn giấu bốn bảng tiền lương mỗi tuần, dự định tích cóp một khoản cho tương lai. Dù sao cũng không thể chỉ ỷ vào số tiền trong tài khoản ẩn danh được. Với lại, tăng gấp đôi cũng đủ khiến anh trai và em gái hắn kinh ngạc lắm rồi.

"6 bảng?" Melissa thốt lên, vừa kinh ngạc vừa chấn động.

"Anh cần đổi việc khác thật rồi." Benson sờ chân tóc một cái, nói.

Sau khi hay tin từ Klein, trong thời gian này anh rất chịu khó chịu khổ tự học.

Không đợi Klein nói chuyện, Melissa vui mừng nói:

"Cứ như thế thì, trừ các khoản chi tiêu hàng ngày, chỉ cần khoảng ba năm, hai anh sẽ tiết kiệm đủ tiền để kết hôn theo tiêu chuẩn thấp nhất. À, tiêu chuẩn là Elizabeth nói cho em biết."

"..." Klein không nhịn được, cười phá lên, "Đây là chuyện rất lâu về sau. Còn bây giờ, hắn là chúng ta nên chúc mừng một chút mới phải. Anh tuyên bố, từ hôm nay trở đi, món chính của chúng ta sẽ là bánh mì trắng. Chờ anh làm xong việc trong thời gian này, chúng ta sẽ tới nhà hàng thưởng thức món ăn đặc sắc nhé."

Melissa nhìn hắn một chút, rồi làm như không nghe thấy gì. Cô hỏi:

"Em và anh Benson muốn tới giáo đường Thánh Selina để tham dự lễ Misa. Anh muốn đi cùng không?"

Anh ngày nào cũng ca ngợi Nữ thần rồi... Klein cười ha hả, nói:

"Anh nhất định phải ngủ bù đã."

Giấc ngủ này, hắn ngủ thẳng tới 12h30. Sau khi dùng cơm trưa với Benson và Melissa, hắn tiếp tục nhiệm vụ tìm kiếm ngôi nhà có ống khói

đỏ.

Đợi khi trời tối, yên tĩnh, hắt đèn linh tính phong tỏa phòng ngủ, chuẩn bị thử nghiệm nghi thức triệu hồi người đưa tin mà "Bậc Thầy Tử Linh" Daly đã dạy.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 176: Thư Từ

Bây giờ, đối với Klein, thực hiện những nghi thức ma pháp đơn giản cũng nhàn nhuỷ như ăn cơm, uống nước. Chẳng mấy chốc, hắn đã chuẩn bị xong tài liệu, thắp cây nến biểu trưng cho mình lên.

Nhìn ngọn lửa chập chờn trên bàn đọc sách, Klein bỗng dừng nghĩ rất buồn cười:

"Cái này có tính là tự thắp nến tưởng niệm cho mình không?

Đẹp đi, mình đang nghĩ vớ vẩn gì chứ!"

...

Hắn thu lại mọi suy nghĩ, cầm bột phấn hoa thối đen thuộc về lĩnh vực Tử Vong lên, vẩy vào ngọn nến, bỗng một thứ mùi giống mùi Formalin tỏa ra.

Ngay sau đó, hắn lại nhỏ "tinh dầu Trăng tròn" thuộc về đêm tối lên.

Trong tiếng xèo xèo, bốn phía bỗng trở nên yên tĩnh, có một cảm giác vi diệu không thể nhìn thấy đang tuôn trào.

Klein lui về sau một bước, khẽ đọc bằng tiếng Hermes cổ:

"Tôi!"

Sau đó hắn chuyển sang tiếng Hermes:

"Tôi nhân danh tôi triệu hồi;

Linh hồn quanh quần chốn hư ảo, sinh vật thượng giới được người sử dụng, người đưa tin của riêng Daly Simone."

Hu!

Trong tiếng gió vắng vắng tiếng khóc than, ngọn nến lay lắt trở nên xanh thẫm.

Nơi ngọn nến chiếu rọi, trên vách tường sau bàn đọc sách như có từng làn sóng trong suốt dập dờn, đột nhiên, một khuôn mặt kỳ dị không có lông mày, không có mắt, không có mũi, chỉ có miệng hiện ra.

Nó há to miệng, thè lè cái lưỡi đỏ tươi ra, trên đó mọc lộn xộn những cái răng nanh. Mặt khác, ở đầu lưỡi còn mọc ra năm ngón tay nhỏ xíu, chúng không ngừng mở ra nắm vào, giống như đang đợi lấy thư.

Đây chính là người đưa tin của Daly sao? So với người đưa tin của thầy Azcot thì giống như con nít vậy...Không, thế vẫn chưa đủ để miêu tả chính xác sự chênh lệch của đôi bên. Ừm, một bên là Người Không Lỗ trưởng thành, một bên là trẻ nít loài người... Không biết do món đồ thần kỳ kia, hay do sức mạnh vô cùng to lớn của bản thân thầy Azcot nhỉ... Mình phải thay đổi cái nhìn đối với thầy ấy mới được, có lẽ thầy ấy là kẻ mạnh ở danh sách cao...

Ôi trời, mình lại quên mất. Hẳn là, nên viết vào thư, hỏi quý cô Daly tên danh sách 4 và danh sách 3 của đường tắt Kẻ Không Ngủ là gì. Thầy Azcot có khả năng cực cao thuộc về danh sách này. Đương nhiên, chưa chắc ông ấy đã thăng cấp nhờ ma được. Chà, có khi dựa vào di truyền nhiễm sắc thể không chừng... Để lần sau lại hỏi đi, người đưa tin còn đang chờ đây...

Klein nhìn chăm chú một lát, rồi đặt tờ giấy đã sớm gấp gọn vào "tay" người đưa tin, nhìn nó tóm chặt lấy.

Roẹt!

Người đưa tin rút lưỡi lại, nuốt gọn lá thư. Gương mặt kỳ dị, trong suốt kia chìm vào vách tường, biến mất không còn chút dấu vết.

Không thể không nói, các mảnh khốe ma pháp cũng khá hay ho, khá tiện lợi đấy chứ. Chỉ có điều không thể phổ biến rộng rãi được... Klein nhìn ngọn nến đã bình thường trở lại, phẩy tay tắt nến, kết thúc nghi thức.

...

Buổi sáng thứ hai, Backlund, khu Hoàng Hậu.

Ở một xó hẻo lánh trong vườn hoa thành phố do công tước Negan quyên góp xây dựng, Hugh Dirchard tóc vàng bù xù rũ rượi và Filth Wall phong thái lưỡi biếng đang ngẩn ngơ nhìn kẻ liên hệ trước mặt, không biết nên chào hỏi ân cần bằng loại ngôn ngữ gì cho phải.

Hugh, thấp bé xinh xắn vừa ba mét bẻ đôi, nhìn chăm chăm cái đuôi đang vẫy vẫy, cái lưỡi thè ra thở của cô chó lông vàng to lớn. Cô nàng sửa lại bộ trang phục tập cưỡi ngựa của mình, cân nhắc hỏi:

"Mi chính là người đưa tin tiểu thư Audrey phải tới à?"

Ấy, nữ thần của tôi, sao tôi lại muốn nghiêm túc hỏi chuyện một con chó cơ chứ..."

Filth kẹp một miếng thuốc lá trên tay, cười phì nói:

"Có thể nó là sinh vật thần kỳ thì sao?"

"Tớ chưa thấy sinh vật thần kỳ nào giống chó như thế..." Hugh nghiêm túc trả lời.

Susie ngồi xuống, ngậm miệng lại, dùng móng vuốt khều khều bụng mình.

Trong lớp lông vàng dày và rậm rạp, buộc một túi da nhỏ.

Hugh nhìn quanh một cái, chắc chắn không có ai chú ý tới bên này, bèn vội vã bước lại gần, khom người tháo cái túi nhỏ xuống.

Filth tò mò nhìn, bỗng dờ khóc dờ cười:

"Da cá sấu, nhìn phong cách có lẽ còn do ngài Sydes thiết kế... Vậy mà nàng ấy lại dùng cái túi này để giao dịch..."

"...Nói cách khác, nó rất đắt sao?" Hugh tháo cái túi da xuống.

Filth mím môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Động tác của Hugh bỗng nhẹ nhàng đến mức khó tin, cô cẩn thận từng li từng tí kéo núm cài, lấy tờ giấy viết thư bên trong ra, cứ như đang cầm một chiếc bình hoa cổ vậy.

Sau khi đọc xong, cô thuận tay đưa thư cho Filth.

Filth nghiêm túc đọc hết, rồi lấy đầu thuốc lá đốt lá thư, cẩn thận nhìn nó cháy thành tro rơi xuống đất.

"Không có tin tức dư thừa nào cả." Hugh vô ý bấu môi, từ trong túi trang phục tập cưỡi ngựa ra một xấp giấy.

Cô đẩy uy nghiêm nhìn Susie, vô thức dặn dò:

"Đây là báo cáo điều tra mấy ngày gần đây của ta, mi nhất định phải đưa tận tay cho tiểu thư Audrey Hall đấy."

Susie lắc lắc người một cái, rồi ngồi ngay ngắn, vẩy tóc đuôi.

Hugh hài lòng gật đầu, nhét xấp giấy kia vào túi da nhỏ, sau đó buộc túi lên thân Susie lần nữa.

Susie gâu một tiếng, chạy vụt đi nhanh như chớp.

...

Trong biệt thự xa hoa của gia đình Hall.

Audrey đang ngồi trên ghế salon trong phòng mình, cầm dao rạch thư, chuẩn bị mở bức thư trước mặt.

Đây là thư mà người anh trai thứ hai của cô nàng gửi về từ đế quốc Balam ở lục địa Nam, kèm theo thư còn có một cái túi nữa.

Đúng lúc này, cô trông thấy Susie đẩy cửa phòng khép hờ ra, chạy bước nhỏ vào.

Susie ngồi ngay ngắn trên thảm trước mặt Audrey, móng vuốt vổ vổ cái túi da nhỏ kia.

"Mi thật là một người đưa tin ưu tú đó!" Audrey không hề keo kiệt lời khen ngợi.

Susie quay đầu nhìn ra cửa, làm không khí rung lên, rồi khẽ nói:

"Bằng hữu của cô chủ rất nghiêm nghị. Khi thấy cô ấy, tôi bỗng nhớ trước kia, khi thợ săn chuyên nghiệp huấn luyện chúng tôi."

Nó là quà tặng lúc Bá tước Hall mua chó săn.

Susie, tiếng Ruen của mi càng ngày càng trôi chảy đấy... Chỉ có điều về mặt logic còn chút vấn đề... Audrey nhìn cô chó lông vàng tháo túi da nhỏ xuống, thành thạo mở khóa kéo.

Nàng liếc Susie một cái ra hiệu, cô chó lông vàng lập tức hiểu ý, đứng bật dậy, chạy đi khóa trái cửa.

"... Còn chưa có kết quả, nhưng ở khu vực cầu Backlund phát hiện có hiện tượng người lang thang mất tích. Ừm, cũng không có cách nào xác nhận điều này, có khi chỉ là những người lang thang đó đột nhiên thay đổi lộ trình hoạt động ban đầu..." Audrey lật hết báo cáo điều tra, chăm chú suy nghĩ nên trả lời Hugh và Filth thế nào:

Nói với Hugh, chỉ cần cô ấy có thể phát hiện dấu vết của Trung tướng Gió Lốc Zilingus, mình sẽ mua ngay công thức ma dược "Quan Trị An" cho cô nàng à... Không, điều này không đủ thân mật, sẽ khiến cô ấy tự ti. À, mình phải nói thế này, Hugh, tôi đã chuẩn bị xong tiền thưởng cho cô rồi. Chỉ cần cô có thể hoàn thành ủy thác, 450 bảng tiền mặt sẽ thuộc về cô... Haiz, vật liệu chính của "Người Đọc Tâm" mới chỉ tìm được dịch não tủy của thỏ Farsman, còn thiếu tuyến yên của thằn lằn bảy màu nữa... Grillint, Hugh và Filth tạm thời cũng chưa phát hiện...

Audrey, vui vẻ lên nào, chí ít mi cũng đã tiêu hóa hoàn toàn ma dược "Khán Giả" còn gì!

Chỉ cần gom góp đủ vật liệu, mi sẽ có thể trở thành người phi phạm danh sách 8!

...

Audrey thu lại suy nghĩ, cầm giấy bút, nhanh chóng viết thư hồi âm, rồi nhét vào túi da nhỏ lần nữa, cũng nhờ Susie đi thêm một chuyến.

Nhìn theo bóng lưng cô chó lông vàng khuất dần sau cổng, nàng mở thư của anh hai ra, mỉm cười đọc:

"Em gái thân yêu,

Anh cho rằng em cũng nên tới lục địa Nam, tới đế quốc thực dân Balam một lần. Nơi này có ánh nắng chan hòa, không khí trong lành, khoan khoái, môi trường sạch sẽ. Còn có hải sản tươi sống vừa đánh bắt và các phong tục đặc sắc. Người dân bản địa Balam dịu dàng, ngoan ngoãn và vô cùng nghe lời, rất thích hợp làm người hầu. Và, nơi này có hương vị của tự do.

Còn Backlund âm u, ẩm ướt, bầu không khí rất kém, thường có sương mù xám, thường xuyên không nhìn thấy ánh mặt trời. Đồng thời, ở đây con người đến là đông đúc, sinh ra đủ vấn đề. À, còn có những vũ hội, bữa tiệc và salon liên miên không dứt... Những trường hợp xã giao khô khan, cứng nhắc đó, anh chẳng muốn ở lại, dù chỉ một phút. Em gái thân yêu, anh nghĩ em cũng có cảm nhận tương tự.

Không phải anh muốn chạy trốn gia đình. Anh chỉ đang theo đuổi cuộc đời của mình. Nhưng anh cả của chúng ta chắc chắn không nghĩ thế. Anh ta luôn là con người ích kỷ. Đương nhiên, anh ta không keo kiệt với em, bởi vì em cũng chỉ được chia một chút tiền tài như thế thôi. Còn anh, anh là kẻ địch lớn nhất có thể cạnh tranh thừa kế tước vị với anh ta. Dù sao thì, cha của chúng ta cũng là một vị bá tước nhìn xa trông rộng, tuyệt đối sẽ không bị trói buộc bởi quan điểm con trai trưởng là người thừa kế.

Chỉ cần anh ta cảm thấy nhất định phải làm, anh ta có thể làm ra bất cứ chuyện gì. Giống như lúc trước, anh ta không đếm xỉa đến những phản đối mạnh mẽ, bán một nửa ruộng đồng và nông trường để bước chân vào ngành ngân hàng vậy.

Có đôi khi, anh cũng nhung nhớ Backlund, nhưng chủ yếu là nhớ cha, mẹ, nhớ em, nhớ những năm tháng em giúp anh thay đổi tâm trạng, giúp anh cười. Chắc rằng, em đã trở thành viên đá quý sáng chói nhất Backlund. Tiếc là, hai năm nữa anh mới có thể trở về. Sự nghiệp là lòng tự trọng của đàn ông, mà người con trẻ tuổi ưu tú của vương quốc Ruen lại lấy thế giới làm vũ đài.

...

Em có thể giúp anh chuyển lời tới dì thân yêu của chúng ta, rằng vùng duyên hải đế quốc Balam vô cùng thích hợp để nghỉ ngơi, vô cùng thích hợp cho căn bệnh sưng đau khớp gối vào mùa đông của dì ấy. Anh thành khẩn mời dì tới làm khách. Nếu em có thể tới cùng dì, vậy càng tuyệt vời hơn.

...

Anh không gửi cho em quá nhiều quà tặng. Chủ yếu là một vài thứ mang đậm phong cách Balam, ví dụ như tơ lụa màu vàng đặc sắc, ví dụ trang sức tràn đầy phong cách sùng bái Tử Thần.

Anh nhớ em vẫn luôn thích những món đồ trong lĩnh vực thần bí học. Anh sẽ lưu ý giúp em. Phong tục nơi này có quá nhiều điều thần bí."

...

Xem hết thư, Audrey cầm tấm bảng kê và giấy bút, dựa vào lưng ghế sofa, mím môi, chăm chú viết:

"Anh Alfred thân yêu của em,

Mặc dù mới trôi qua không tới một năm, nhưng người em gái nhỏ trong tâm trí anh đã trưởng thành rồi. Em không còn thích những chuyện liên quan tới thần bí học nữa, anh không cần sưu tập những đồ vật đó đâu."

Bởi vì điều này vô cùng nguy hiểm... Audrey phòng phòng má, trong lòng bồi thêm một câu.

Thời gian nay, trong các tụ hội của người phi phạm, qua lời giảng giải của Hugh và Filth, nàng đã nghe nói tới rất nhiều thảm kịch bắt nguồn từ những đồ vật thần bí.

Nàng suy nghĩ một chút, lại hưng phấn thông báo:

"Hiện giờ, em có hứng thú với lĩnh vực sinh vật học. Gần đây nhất, em vô cùng say mê loài thằn lằn bảy màu trong giống loài thằn lằn. Anh hãy hỏi thăm giúp em, nơi nào có thể tìm được những loài sinh vật ấy, hoặc là thi thể được bảo quản hoàn hảo của chúng nhé."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 177: Tình Huống Bất Ngờ

Sau khi kể xong những chuyện thú vị và những chuyện xấu xa trong giới quý tộc, Audrey dừng bút, đáng vẻ chăm chú hồi tưởng.

Dựa vào trí nhớ ưu việt của Khán Giả, cô ngẫm lại những lời dạy bảo bất chợt và những câu chuyện ngắn của người cha Bá tước Hall, cùng với một số tin tức nghe được trong các bữa tiệc, vũ hội và salon, rồi sắp xếp chúng thành đoạn.

Sau khi nghĩ sẵn xong xuôi, Audrey mới đặt bút viết:

"Về cục diện chính trị của Backlund mà anh hỏi, em không có hứng thú với những chuyện này. Em chỉ có thể dựa vào ấn tượng của mình để miêu tả tỉ mỉ cho anh những điều em tình cờ biết.

Thời gian trước, cha nói với em rằng, sau khi "Dự luật Ngũ cốc" bị hủy bỏ, giá lương thực rớt thẳng xuống, mức tiền thuê ruộng đồng và nông trường cũng đang trượt dốc. Em không rõ mức độ cụ thể ra sao, em chỉ có thể lấy một ví dụ để anh hiểu rõ.

Anh biết đấy, trù Hoàng gia thì Công tước Negan là quý tộc có nhiều đất đai nhất, được xưng là có trên 1200 vạn bạng ruộng đồng, nông trường và rừng núi. Năm ngoái, địa tô của ông ấy đạt mức cao nhất từ trước tới nay, khoảng 130 vạn bạng. Còn năm nay, dự tính toàn bộ thu nhập từ địa tô là 85 vạn bạng, ước chừng giảm mất 45 vạn bạng. Con số này đã vượt quá toàn bộ tài sản mà em có thể được chia rồi.

Không cần em phải giải thích nhiều, anh trai thân mến của em chắc hẳn cũng hiểu rõ đặc điểm của phần lớn những quý tộc lạc hậu. Họ coi việc sở hữu ruộng đất là vẻ vang, thu thập chính là từ địa tô. Mà với họ, thể diện quan trọng hơn tất cả mọi thứ, cho dù nợ nần, cũng phải duy trì mức sống xứng với địa vị của mình. Hàng năm, chi phí sửa chữa pháo đài tính bằng vạn bảng. Hàng năm, chi hơn mấy ngàn vạn bảng cho quần áo, trang sức, và những hoạt động thường xuyên như đi săn bắn, các bữa tiệc xã giao, thỉnh thoảng là hôn lễ long trọng, tang lễ xa hoa, vân vân và vân vân.

Bởi vì thu nhập từ địa tô trượt dốc nghiêm trọng, theo em được biết, có một bộ phận quý tộc xuất hiện tình trạng tài chính khó khăn. Cũng vì thế mà Bá tước Wolf bán 84 vạn mét vuông đất nông thôn, thu về 29 vạn bảng. Tử tước Conrad bán 55000 bảng đồ sưu tập cho Viện Bảo tàng Mỹ thuật Quốc gia.

Ngoại trừ một số ít quý tộc quyết đoán, sớm chuyển trọng tâm lên các ngành nghề sắt thép, than đá, ngân hàng, cao su; đa số những người khác đều chịu tổn thất nghiêm trọng trong cơn sóng gió Dự luật Ngũ cốc này. Nhân đây, chúng ta hãy ca ngợi Bá tước Hall thân yêu của chúng ta một chút!

Cha nói với em, túng thiếu tiền bạc khiến các quý tộc bị mất quyền kiểm soát đối với các đảng phái chính trị và ghế nghị sĩ hạ viện. Có thể tưởng tượng được, trong nhiệm kỳ mới sang năm, số nghị sĩ xuất thân từ quý tộc địa chủ sẽ giảm rất nhiều.

Còn Đảng Bảo thủ và Tân Đảng, vì xoay sở tiền bạc, đều hứa hẹn bất kể là ai, chỉ cần không có biên bản phạm tội, sau khi quyên góp đủ tiền của, họ sẽ tìm cách giúp người đó được phong tước vị. Đương nhiên, điều kiện là người đó sở hữu số đất đai tương xứng với tiêu chuẩn thấp nhất của tước vị.

Một ví dụ là, ngài phú ông Sindras mua tước vị Nam tước, cần có ít nhất 60 vạn mét vuông đất đai, sau đó quyên tặng câu lạc bộ Carlton 10 vạn bảng, lại quyên tặng 40 vạn bảng cho Đảng Bảo thủ, quyên tặng từ thiện tổng cộng 30 vạn bảng. Cuối cùng ngài ấy đã được như ý, được Quốc vương bệ hạ sắc phong, trở thành ngài Nam tước tôn quý. Về mặt này, em nghe nói có một bảng giá, từ Nam tước là 30 vạn bảng, Nam tước kế thừa cha truyền con nối là 70 đến 100 vạn bảng, Tử tước và Bá tước không có đáp án rõ ràng, nhưng em nghĩ chắc chắn sẽ rất đáng ngạc nhiên.

...

Một năm nay, không ít quý tộc có vấn đề tài chính bắt đầu nghiêm túc cân nhắc khả năng bắt tay hợp tác với các thương nhân giàu có. Chỉ vèn vèn hai tháng, có tới ba cuộc hôn nhân như thế. Cửa hồi môn bên nhà gái khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Mặt khác, với những công nhân điều hành phản đối "Dự luật Ngũ cốc" trước kia, đúng là giá cả thức ăn đã giảm xuống, nhưng chất lượng cuộc sống của họ cũng không được cải thiện, thậm chí còn thấp hơn. Bởi vì những người nông dân bị phá sản đã tràn vào thành phố, hạ thấp tiền công để tranh cướp công việc. Thế là tiền lương của giai cấp lao động trượt dốc không phanh.

Em còn nhớ ngày đó, sau khi nói xong chuyện này, cha đã hỏi, em cảm thấy ai là người chiến thắng trong sự kiện "Dự luật Ngũ cốc" này?

Anh Alfred yêu quý, chắc anh đã biết đáp án. Chắc chắn anh cũng có thể lấy được một tước vị cha truyền con nối bằng chính nỗ lực của bản thân."

...

Sau khi nhận được hồi âm của Audrey, Hugh Dirchard và Filth Wall ngồi xe ngựa trở về khu vực cầu Backlund.

Hugh tóc vàng rồi tung nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt sáng rực như có hai ngọn lửa đang cháy.

Cô không ngừng lẩm nhẩm "450 bảng", giống như đang đọc câu chú. Cứ như thế mỗi lần nói ra, dũng khí và sức mạnh lại tăng thêm một chút.

"Hôm nay, Dakholm còn chưa tới tìm chúng ta để báo lại tình hình điều tra gần đây nhất. Chúng ta tới thẳng nhà hắn một chuyến đi!" Hugh bỗng quay đầu nhìn Filth.

Dakholm là ông trùm một băng đảng ở khu Đông Backlund, kiểm soát rất nhiều người ăn xin và kẻ trộm cắp.

Mặc dù hắn luôn tỏ vẻ hiền lành, trên gương mặt tròn trịa luôn luôn đeo một nụ cười thân thiện, nhưng Hugh biết, đây là một kẻ tàn nhẫn và độc ác. Hắn đã từng đập gãy tay một tên trộm khoảng 13, 14 tuổi, chỉ vì tên nhóc dám giấu riêng thu hoạch.

Nếu không phải tình huống bất đắc dĩ, thậm chí Hugh chẳng muốn thấy mặt Dakholm chút nào. Nhưng hắn lại là kẻ hiểu rõ nhất từng người lang thang một trong thành phố này.

Filth hất lộn tóc nâu xoắn nhẹ ra sau tai, nói:

"Chỉ cần không chậm trễ bữa trưa của tớ là được."

"Không hề gì! Có khi hết tuần này, tớ sẽ mời cậu đi ăn một bữa tiệc Entis đấy!" Hugh vô cùng lạc quan hứa hẹn.

"Tớ có nên cảm tạ thần vì điều đó không nhỉ?" Filth buồn cười hỏi lại.

Cô khác với Hugh. Cô là tín đồ hời hợt của thần Hơi Nước và Máy Móc.

Vừa nói chuyện, hai cô gái vừa vẫy một cỗ xe ngựa công cộng khác, đi tới khu Đông Backlund, tìm được nhà Dakholm.

Đây là một căn nhà thuộc dãy nhà liền kề ở trong con ngõ nhỏ chật hẹp, trên tường mọc đầy rêu và dây leo xanh rì, nhìn bên ngoài có vẻ hơi bừa bộn.

Hugh đi tới cửa, vươn tay phải gõ cửa theo một tiết tấu đặc biệt.

Kẹt một tiếng, cánh cửa không được đóng cẩn thận mở ra theo nhịp gõ của cô.

Hugh hơi ngơ ngác một chút, rồi trở nên nghiêm túc trong nháy mắt, tựa như một con sư tử xù lông.

Cô rút con dao ba cạnh mang theo bên người ra, cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa nhà, từ từ đi vào.

Filth cũng thay đổi trạng thái hững hờ, không biết lấy đâu ra một con dao găm.

Các cô đều không ngửi thấy mùi gì lạ, nhưng kinh nghiệm phong phú khiến các cô nhạy cảm phát hiện ra có gì đó không đúng.

Một bước, hai bước, ba bước, Hugh và Filth đi vào nhà Dakholm.

Sau đó các cô nhìn thấy trên đèn khí gas treo một cánh tay trắng bệch, nhìn thấy trên bàn trà bày tim, gan, lách, phổi, thận, nhìn thấy từng vũng máu loang lổ trên nền nhà và trên kệ treo mũ áo!

Từng khúc xương bị róc sạch sỡ, chất đông lợn xộn phía đối diện cửa ra vào.

Ở giữa đông xương trắng, có một cái đầu đang trợn to hai con mắt vô hồn, chính là Dakholm.

Trên khuôn mặt tròn trịa của hắn vẫn giữ nụ cười hiền hòa, tựa như tất cả mọi chuyện vẫn bình thường. Còn trong phòng không hề có mảy may một chút mùi vị máu tanh nào.

Là một bác sĩ đã từng làm trong phòng khám, về sau lại trở thành một tác giả nổi tiếng, người phi phạm danh sách 9, Filth đã từng gặp những cảnh tượng chết chóc còn buồn nôn hơn ở đây. Cô vừa vỗ về trấn an Hugh đang căng thẳng và buồn nôn, vừa dò xét bốn phía, trầm giọng nói:

"Zilingus? Là Trung tướng Gió Lốc Zilingus?"

Gã phát hiện Dakholm đang điều tra những kẻ lang thang bị mất tích, thế là theo dõi ngược lại, tìm thẳng tới cửa sao?

Hoặc là Dakholm đã tra ra được tung tích của gã, nhưng bị gã phát hiện?"

Hugh nhin cơn buồn nôn xuống, nghiêm nghị gật đầu nói:

"Không hổ là Tướng quân Hải tặc nổi tiếng hung ác và xảo trá... Mà sự quỷ quái này cũng phù hợp với biểu hiện của món vật phẩm thần kỳ kia."

"Xảo trá..." Filth bỗng giật bản mình, bật thốt lên: "Có khi nào gã còn chờ ở quanh đây, ý đồ mai phục kẻ chủ mưu điều tra gã không?"

Hugh sững sốt, rồi chợt hốt hoảng trả lời:

"Rất có thể!"

Đây chính là một tên hải tặc khét tiếng danh sách 6 Phong Quyển Giả, là kẻ sở hữu một món vật phẩm thần kỳ, còn hai người họ chỉ có danh sách 9!

So sánh này thật quá đơn giản và dễ dàng!

...

Trong một căn phòng đối diện nhà Dakholm, một gã đàn ông chừng ba mươi tuổi có cái cằm bạnh rất lớn và đôi mắt màu xanh sẫm đang đứng bên cửa sổ. Gã lạnh lùng, chăm chú nhìn Hugh và Filth mở cửa nhà, từ từ đi vào.

Đây chính là Trung tướng Gió Lốc Zilingus!

Chiếc găng tay màu đen trên bàn tay trái của gã bỗng ngọ nguậy như đang sống lại, trên bề mặt nó hiện lên một lớp vảy mịn màu vàng sáng.

Trên mặt Zilingus hiện lên sự vui vẻ tàn nhẫn, đôi mắt màu xanh sẫm biến thành màu vàng nhạt, đôi đồng tử lạnh lẽo dựng thẳng.

...

Filth vừa suy nghĩ, vừa bận rộn kéo Hugh chạy tới một góc phòng, tránh khỏi khu vực đối diện cửa.

Ngay sau đó, cô khẽ cắn hàm răng trắng tinh, lấy một chiếc vòng tay giấu trong tay áo viền lá sen.

Trên chiếc vòng tay màu bạc này có ba viên đá màu xanh đen thô ráp. Bề mặt viên đá chẳng chịt những vết cháy xém, gồ ghề.

Filth giật một viên đá xuống, thấp giọng đọc bằng tiếng Hermes cổ:

"Cửa!"

Cô tóm chặt Hugh Dirchard, nhìn viên đá kia phát ra ánh hào quang hư ảo màu lam nhạt.

Hình dáng hai người bỗng trở nên nhạt nhòa đi, gần như vô hình.

Các cô bỗng gặp những sự vật có hình dạng khó mà miêu tả, thậm chí trong suốt đến mức gần như không tồn tại; nhìn thấy từng luồng ánh sáng màu sắc khác nhau, dường như ẩn chứa nguồn tri thức vô cùng vô tận. Các cô đã đi vào Linh giới thần bí.

Trong thế giới kỳ lạ cao hơn hiện thực đó, Filth kéo Hugh đi theo một phương hướng.

Sau ba nhịp thở, các cô thoát khỏi trạng thái trong suốt hư ảo, trở về hiện thực, trở về Backlund.

Nhưng, các cô đã không còn ở trong nhà Dakholm nữa, mà ở một nghĩa trang không người.

...

Zilingus đeo chiếc găng tay có vảy mịn lặng yên xuất hiện ở cửa nhà Dakholm, ánh mắt lạnh băng liếc vào trong.

Gã hơi sừng sốt, nhú mào, tự nhủ:

"Nhà Lữ Hành?"

...

Trong nghĩa trang.

"Bây giờ phải làm gì tiếp đây?" Filth vừa đau lòng vừa sợ hãi, thở hổn hển nói.

Chuỗi vòng này là vật phẩm thần kỳ cô thu được trong một dịp bất ngờ. Đó cũng là lần cô lấy được công thức và vật liệu điều chế "Người Học Việc". Chuỗi vòng này không có tai họa ngầm nào khác, ngoài việc mỗi lúc trăng tròn hàng tháng, cô sẽ nghe thấy những tiếng lẩm bầm quỷ quái, mơ hồ.

Ban đầu, chiếc vòng tay có năm viên đá, có tác dụng giúp cô đi xuyên qua Linh giới, giống như dịch chuyển tức thời. Nhưng bây giờ, nó chỉ còn lại hai viên đá.

Hugh bình tĩnh lại, nghiêm túc gật đầu, nói:

"Thông báo cho tiểu thư Audrey trước. Sau đó, sau đó, báo cảnh sát!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 178: Dự Định Tiếp Theo

"Báo cảnh sát?" Filth kinh ngạc lặp lại.

Đối với người phi phạm mà nói, chủ động báo cảnh sát giống như chuyện ở thế giới khác vậy.

Hugh thông thả đi đi lại lại, giật giật mái tóc vàng bù vù của mình, nói:

"Hiện trường cái chết của Dakholm kinh dị và quỷ quái như thế, bên cảnh sát chỉ cần có mặt, chắc chắn sẽ chuyển cho Kẻ Trừng Phạt, Kẻ Gác Đêm, Trái Tim Máy Móc hoặc là bộ phận đặc biệt thuộc về quân đội. Đến khi đó, chúng ta chỉ cần lộ ra chút tin tức, để họ biết Zilingus là hung thủ, vậy là có thể tạo ra tình cảnh truy nã toàn thành phố rồi.

Mục đích của chúng ta chỉ là tìm ra Zilingus, mà không phải tóm gã. Nếu có nhiều người phi phạm "giúp đỡ" như thế, mọi chuyện sẽ đơn giản và an toàn hơn rất nhiều. Một khi Zilingus trở nên bối rối, mắc phải sai lầm, đó chính là cơ hội giành được tiền thưởng của chúng ta. Ha ha, ý tứ là phát hiện tung tích của gã ấy."

Hugh cười gượng, nhìn Filth đang ngạc nhiên, nói:

"Chẳng lẽ trong lòng cậu, tớ là người thích đâm đầu vào tường sao? Chênh lệch giữa chúng ta và Zilingus lớn như vịnh Dipsy vậy."

Filth chậm rãi gật đầu, nói:

"Cậu vô cùng hiểu rõ bản thân đấy. Cậu đã làm quá nhiều chuyện tương tự thế này rồi. Những tổn thất đó đủ để cậu tăng lên danh sách 8.

May mà cậu vẫn giữ được sáng suốt trong việc này."

Hugh cúi đầu, nhìn con dao ba cạnh trong tay, trầm ngâm nói:

"... Tớ nhất định phải nói thẳng. Vừa rồi, tớ cảm nhận được rõ ràng cái chết đang đến gần. Không nghi ngờ gì nữa, Zilingus đang ở gần đấy.

Hơi thở tràn đầy tà ác và phá vỡ các quy tắc của gã khiến tớ sinh ra phản ứng theo bản năng."

Filth đeo chiếc vòng tay màu bạc còn hai viên đá lên, chăm chú suy nghĩ mấy chục giây rồi nói:

"Tớ đồng ý với suy nghĩ của cậu. Trước hết thông báo cho tiểu thư Audrey, sau đó báo cảnh sát.

Ừm, mặc kệ là Dakholm hay tay chân của hắn phát hiện dấu vết của Zilingus, chúng ta đều có thể điều tra theo hướng này, sẽ biết được rõ ràng phạm vi hoạt động và nơi ở trước đây của Zilingus."

Hugh nhăn đôi mày nhỏ nhắn màu vàng kim, nói:

"Nhưng Zilingus chắc chắn sẽ không ở lại chỗ cũ."

Là một trong bảy tướng quân hải tặc, lại có vật phẩm thần kỳ hỗ trợ, Zilingus nhất định phải vô cùng cẩn thận khi ở Backlund.

Dù là "Vua Năm Biển" Nast cũng từng gặp nạn ở đây, suýt nữa thì bị tóm.

"Không, ý tớ là, từ những đầu mối này có thể phỏng đoán hoặc xác định mục đích tới Backlund của Zilingus. Chỉ cần biết rõ gã thật sự muốn

làm cái gì, thì mặc kệ gã nguy trang thế nào, giở trò ra sao, cuối cùng cũng sẽ bại lộ trước mắt chúng ta. Bởi vậy, nhiệm vụ của chúng ta sẽ hoàn thành." Filth giải thích cặn kẽ: "Kinh nghiệm sáng tác hai năm nay của tớ chỉ ra rằng, bắt được điểm mấu chốt, sự việc sẽ trở nên đơn giản."

Hugh kinh ngạc nhìn bạn tốt, dường như không thể tin được cô nàng có thể nói ra lời có đạo lý đến thế.

"Tớ khác với cậu. Tớ chỉ là lười suy nghĩ, còn cậu là dựa vào vai u thịt bắp để suy nghĩ." Filth mím môi, nghiêng đầu cười.

"Chế giễu tớ cũng không làm cậu thông minh hơn đâu..." Hugh cố gắng vuốt mấy cọng tóc vàng dựng ngược của mình vào nếp, "Được rồi, chúng ta tới khu Hoàng Hậu đi, báo chuyện này cho tiểu thư Audrey."

Filth nhẹ nhàng gật đầu, nói:

"Vậy thì, phương pháp liên lạc khẩn cấp của chúng ta và tiểu thư Audrey là gì?"

"..." Hugh đại ra một chút, nhìn những bia mộ phía xa xăm, nói: "Cô ấy nói với tớ, thú cưng của cô ấy, cũng chính là con chó lông vàng chúng ta đã gặp trước đây, mỗi ngày sẽ đi dạo một mình ít nhất năm lần. À, lần gần nhất là sau bữa cơm trưa."

"Nói cách khác, chúng ta phải lén lút chờ đợi ở ngoài ngôi nhà xa hoa của Bá tước Hall?" Khóe miệng cứng đờ của Filth bỗng giật giật.

Hugh bỗng nghiêng đầu, cười nịnh nọt:

"Filth, hay cậu cứ hiên ngang chui vào đi?"

Tớ nghĩ chuyện này không thể làm khó cậu được. Đây là năng khiếu của cậu còn gì."

"Bá tước truyền đời mấy trăm năm, một trong những nghị sĩ có sức ảnh hưởng nhất thượng viện, cổ đông lớn nhất của ngân hàng Barvat, cổ đông lớn thứ tư của ngân hàng Backlund, cổ vấn đặc biệt của ngân hàng Hoàng gia Ruen, cổ đông lớn thứ ba của ngân hàng Sukhite vương quốc Entis, cổ đông lớn thứ hai của Hiệp hội Than đá và Thép Conston, vân vân và vân vân. Đây chính là thân phận hiển hách của cha tiểu thư Audrey. Hugh, dùng não của cậu đi, chẳng lẽ nhận vật lớn như thế mà trong nhà không thuê người phi phàm sao? Chẳng lẽ ông ấy không có chút bí mật nào sao? Người này khác hoàn toàn với những Tử tước và Nam tước lụn bại kia!" Filth tức giận trả lời, "Tớ lấy danh nghĩa của Thần ra thề, chỉ cần tớ có can đảm chui vào, không tới năm phút sẽ bị phát hiện và bắt lại."

Hugh gật đầu lia lịa, đồng ý:

"Chúng ta vẫn nên chờ con chó lông vàng kia đi..."

Dứt lời, cô đi trước dẫn đường, được vài bước, quay lưng về phía Filth, nói:

"À, ừ, sau này, tớ sẽ cố gắng đền bù tổn thất của cậu. Ừm, ý tớ là viên đá kia."

Nghe được câu này, Filth khẽ nhếch môi, nói:

"Tớ cũng là tự cứu mình.

Còn nữa, Hugh, cậu đi nhầm hướng rồi!

Thần ơi, nếu cậu là Người Học Việc, tương lai trở thành Nhà Lữ Hành, lúc đó đích thị sẽ là một tai nạn!"

...

Bên ngoài biệt thự sang trọng của Bá tước Hall.

Hugh và Filth trốn sau cây ngô đồng Entis, lặng lẽ nhìn chăm chăm tòa nhà và người đến người đi.

Không biết qua bao lâu, các cô nàng trông thấy một con chó lông vàng lén lút chui ra từ lỗ nhỏ khuất dưới chân tường. Con chó dựng thẳng tai lên, nhìn xung quanh, vô cùng cẩn thận.

Ngay khi Susie nhẹ nhàng vui vẻ bắt đầu tản bộ, một con chó đực màu đen bỗng nhảy xồ tới, vừa đi quanh nó vừa nịnh nọt lấy lòng.

"Lần đầu tiên tớ biết trên mặt một con chó có thể biểu cảm rõ ràng như con người đấy. Đến cùng thì nó ghét con chó đen kia đến nhường nào chứ?" Hugh thấp giọng cảm thán.

Từ ánh mắt và nét mặt Susie, cô nàng thấy rõ ràng sự ghét bỏ.

Filth cười cười nói: "Giống như gặp con sói háo sắc vừa thô lỗ, vừa buồn nôn lại bám như đĩa đói."

Thấy Susie định tăng tốc, thoát khỏi con chó đen, Hugh đứng dậy, bảo vệ chính nghĩa.

"Phán quyết của ta là, rời khỏi nó!" Hugh tỏ ra nghiêm túc, thấp giọng quát.

Con chó đen kia sừng sốt một chút, rồi bỗng cụp đuôi, cuống cuống chạy trốn.

Susie nhẹ nhàng thở phào, tốc độ chậm dần, lễ phép gâu một tiếng, vẫy vẫy đuôi.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, suýt nữa thì nói "Cảm ơn" với các cô ấy... Cô chó lớn lông vàng thầm nghĩ may mắn trong lòng.

Tình huống đó sẽ vô cùng xấu hổ đây...

...

Giai điệu du dương chậm rãi ngừng lại. Audrey ngồi trên ghế đánh đàn, cầm tình báo mới nhất của Hugh và Filth truyền tới, nhìn đôi lông mày đẹp.

Cô nàng khép nắp đàn dương cầm lại, nhả nhận đứng lên, đi qua đi lại trong phòng đàn, tự hỏi mình nên làm gì tiếp theo.

"Zilingus là một kẻ vô cùng nguy hiểm... Nếu cứ tiếp tục điều tra, rất có thể Hugh và Filth sẽ gặp phải những chuyện đáng sợ... Thậm chí sẽ bại lộ mình... Thôi, cứ làm theo lời các cô ấy đi... A, đúng rồi, hai giờ nữa là tới buổi tụ hội Tarot. Không biết ngài Kẻ Khờ có đề nghị gì. Nếu ngài vẫn không có hứng thú, mình sẽ cẩn thận thương lượng với Người Treo Ngược một chút..." Audrey dần dần bình tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên cô bắt gặp, hoặc là nói, lần đầu tiên cô tự mình tham gia vào một sự việc nguy hiểm như thế này. Sự việc đã mất một mạng người!

Ba giờ chiều.

Sau khi tầm nhìn khôi phục lại từ trạng thái đỏ thắm và mờ lung, Audrey lại một lần nữa nhìn thấy màn sương xám mênh mông không thuộc về hiện thực; nhìn thấy cung điện to lớn như nơi ở của Người Khổng Lồ; nhìn thấy chiếc bàn dài bằng đồng cổ xưa loang lổ; nhìn thấy ngài Kẻ Khờ luôn luôn khuất sau màn sương mù dày đặc; nhìn thấy Người Treo Ngược và Thái Dương.

Trong nháy mắt, cảm xúc hơi căng thẳng và sầu lo của Audrey được xoa dịu, trong lòng cô trở nên an ổn và bình tĩnh.

Mình tham gia chính là Hội Tarot không thuộc về thế giới vật chất, mình đối mặt với ngài Kẻ Khờ gần như Thần linh, mình và Zilingus cần

bản không cùng một đẳng cấp... Audrey kiêu ngạo, thẳng lưng, khẽ nâng cằm, vui sướng chào:

"Buổi chiều tốt lành, ngài Kẻ Khờ! Buổi chiều tốt lành, anh Người Treo Ngược! Buổi chiều tốt lành, cậu Mặt Trời!"

Sau khi chào hỏi, Klein nhìn thấy tiểu thư Chính Nghĩa ra hiệu có lời muốn nói, thế là nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý.

"Thưa ngài Kẻ Khờ tôn kính, không biết thân tín của ngài đã nhận được 300 bảng bổ sung kia chưa?" Audrey nhin mong muốn được bàn về chuyện của Zilingus, thể hiện sự quan tâm với quyền giả của bề trên một câu.

Klein mỉm cười, nói:

"Ta cũng không chú ý chuyện này, nhưng thân tín của ta không xin giúp đỡ gì thêm nữa, hẳn là đã nhận được."

Đúng vậy, ta đã xác nhận đi xác nhận lại, trong tài khoản ẩn danh của ta đã có 300 bảng yên ổn nằm đó rồi... Klein vui vẻ thầm bổ sung trong lòng một câu.

"Vậy quá tốt rồi!" Audrey yên lòng, nhìn sang phía đối diện, "Anh Người Treo Ngược, chuyện của Zilingus có tiến triển rồi."

Arges ngồi thẳng lại, khó nén vui sướng hỏi:

"Gã ở đâu?"

"Thật đáng tiếc, chúng tôi vừa phát hiện tung tích của gã, thì gã đã nhận ra chúng tôi đang điều tra và giết chết người có liên quan." Audrey chắt lọc những điểm quan trọng mà Hugh và Filth gặp phải rồi kể lại một lần, cũng giải thích dự định tiếp theo của các cô ấy.

Arges khẽ gật đầu, nói:

"Tôi sẽ hết sức chú ý."

Nói xong, hắn nghiêng người nhìn về vị trí cao nhất của chiếc bàn dài bằng đồng, trước ánh mắt chăm chú nhưng mờ mịt như vịt nghe sấm của Mặt Trời Dereck, nói:

"Ngài Kẻ Khờ tôn kính, nếu biết rõ mục đích thật sự của Zilingus và vật phẩm thần kỳ vô cùng quan trọng mà gã đang mưu toan lấy được là gì, xin cho phép tôi đọc tên Ngài, thông báo với Ngài bằng nghi thức."

Hắn không xin thân tín của ngài Kẻ Khờ trợ giúp lần nữa, bởi vì hắn đã nói qua một lần. Vậy không cần thiết dông dài, tránh để thần linh nổi giận.

Cho nên Arges chỉ tỏ thái độ mong được "báo cáo".

Nếu cuối cùng việc này đủ hấp dẫn, hắn tin rằng thân tín của ngài Kẻ Khờ nhất định sẽ xuất hiện.

Làm thế này cũng được à? Audrey hơi trợn mắt.

Sớm biết vậy, mình cũng xin quyền được "báo cáo", không chừng có thể ngẫu nhiên được ngài Kẻ Khờ chỉ dẫn... Cô hơi ảo não nghĩ.

Dưới ánh mắt của mọi người, trong màn sương mù xám dày đặc, Klein tựa vào thành ghế, nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi trả lời:

"Có thể."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 179: Ca Ngợi Ngài Kẻ Khờ

Nghe Kẻ Khờ trả lời, Người Treo Ngược Arges lặng lẽ thở phào, cúi thấp đầu, khiêm tốn nói:

"Xin cho tôi được ca ngợi ngài rũ lòng lắng nghe trước."

Bởi vì ta cũng rất tò mò... Ta rất hiếu kì, vật phẩm thần kỳ có thể khiến một vị danh sách 6 "Phong Quyển Giả" tin tưởng nếu có được nó sẽ có được thực lực danh sách 4 rồi cuộc là cái gì... Rất hiếu kỳ, một tướng quân hải tặc muốn làm gì ở Backlund... Klein mỉm cười, duy trì trạng thái im lặng cao thâm.

Dù sao ta cũng không hứa hẹn nghe xong sẽ ra tay giúp đỡ! Trong lòng hấn nhấn mạnh một câu.

Tuy nhiên, hôm nay hấn đã có sức mạnh lớn hơn trước đây, bởi vì hấn có đồng minh trong hiện thực, thầy Azcot thần bí ở ngay Backlund.

Nếu bắt buộc phải làm, Klein sẵn lòng dùng còi đồng, mời thầy Azcot hỗ trợ. Đương nhiên, chắc chắn hấn sẽ không lộ ra Hội Tarot, chỉ có thể mờ mịt tiết lộ tin tức này đến từ một nguồn tình báo nào đó.

Đối với việc này, vẫn tồn tại hai vấn đề. Thứ nhất, trước mắt, Klein và Azcot giới hạn ở quan hệ hợp tác, thầy ấy không nhất định sẽ ra tay trợ giúp. Trừ phi chuyện mà Zilingus muốn làm liên quan tới vật phẩm thần kỳ hoặc là có thể gây hứng thú cho thầy ấy.

Thứ hai, Klein cũng không rõ trước mắt thực lực của thầy Azcot mạnh đến đâu. Dù cho hẳn suy đoán thầy là kẻ mạnh danh sách cao, nhưng nhất định phải cẩn thận suy xét tới yếu tố "mất trí nhớ" sẽ làm thầy suy yếu. Dù sao, tri thức chính là sức mạnh. Tri thức không trọn vẹn, chắc chắn sức mạnh sẽ bị giảm đi nhiều.

Vậy nên, Klein cũng không dám cam đoan Azcot có thể đối phó được Zilingus Đói Khát Ngọ Nguyệt. Hẳn có chút bận tâm, không muốn để người quen gặp nguy hiểm. Nếu không tới mức bất đắc dĩ, hẳn thực sự không muốn làm phiền thầy chút nào.

Nhưng ngẫm lại thì, cái còi đồng kia của thầy Azcot có thể triệu hoán ra người đưa tin kinh khủng như thế... Không, tên kia giống người đưa tin chỗ nào chứ, cho đóng vai Boss cũng được! Ủm, dù thầy Azcot không thắng được Zilingus có Đói Khát Ngọ Nguyệt hỗ trợ, hẳn là cũng có thể nhẹ nhàng tự vệ, cũng dư sức cứu được Người Treo Ngược và người phi phạm đồng bạn của tiểu thư Chính Nghĩa... Klein trầm tư suy nghĩ, điều chỉnh tư thế ngồi, lưng vẫn dựa vào thành ghế, đùi phải khoan thai gác lên chân trái.

Người Treo Ngược Arges nhìn Kẻ Khờ một chút, nói tiếp:

"Tôi sắp thu được một vài tờ nhật ký của Russel Đại đế, tin rằng có thể trình lên cho ngài vào lần tụ hội sau, hoặc sau nữa."

Dựa theo phân chia trong giáo hội Chúa Tế Bão Táp, cảng Pritz thuộc sự quản lý của giáo xứ Backlund. Cho nên, Arges có thể lấy lý do báo cáo tình huống ra khơi lần trước, để đi vào thủ đô vương quốc, chờ đợi Trung tướng Gió Lốc Zilingus bại lộ dấu vết.

Trong lịch sử, Backlund đã từng là trụ sở chính của giáo hội Chúa Tế Bão Táp. Đến trước kỷ nguyên cuối cùng, vương quốc Ruen thành lập, họ mới chuyển Thánh đàn đến đảo Pasu. Cho nên, nói thế nào đi nữa, giáo xứ

Chúa Tế Bão Táp ở Backlund chỉ đứng sau trụ sở chính của bảy đại giáo hội, có thể tưởng tượng được độ phong phú của các loại tư liệu ở đây.

Nhật ký của Russel không thể giải mã, gần như được công khai để người phi phạm của giáo hội nghiên cứu. Arges rất tự tin sẽ dễ dàng sưu tập được ở nơi này.

Klein cố gắng làm cho giọng điệu trở nên vui vẻ, nhẹ nhàng gật đầu:

"Rất tốt."

Lúc này, cảm xúc thật sự của hắn là nửa mừng nửa lo. Mừng vì sắp được nhìn thấy rất nhiều trang nhật ký Russel, có lẽ trên đó ghi lại không ít tin tức giá trị. Lo là biết lấy gì để trao đổi với Người Treo Ngược đây. Dù sao, không ai dám chắc được nội dung trong nhật ký có thể khiến Người Treo Ngược hứng thú không, hoặc là nói nội dung có đủ giá trị không.

Cho dù là Thầy Bói, cũng không thể biết được... Chẳng lẽ, muốn "thân tín" của ta đi hỗ trợ thật sao? Klein lặng lẽ thở dài.

Nhân lúc Người Treo Ngược và ngài Kẻ Khờ kết thúc giao lưu, Audrey Hall vội nói:

"Ngài Kẻ Khờ tôn kính, nếu tôi có được một tin tức vô cùng có ích, lại chỉ phát huy tác dụng trong một khoảng thời gian có hạn, phải chăng tôi cũng có thể đọc tên ngài, dùng nghi thức thông báo cho ngài?"

Phát huy tác dụng trong một khoảng thời gian có hạn... Nhìn đi, tiểu thư Chính Nghĩa dùng từ nho nhã đến thế. So với cô ấy, Người Treo Ngược, anh quá thô bỉ! Klein khẽ khàng gật đầu, xuyên qua lớp sương xám dày đặc nói:

"Có thể."

Thật tuyệt! Audrey lặng lẽ nắm tay.

Cùng lúc đó, Klein quay đầu nhìn về phía Mặt Trời Dereck Berg đang trầm mặc lắng nghe, thoải mái nói:

"Cậu cũng thế."

"Vâng, ngài Kẻ Khờ." Dereck cúi thấp đầu.

Trong cung điện nguy nga trên màn sương xám bỗng yên tĩnh vài giây, sau đó Audrey chủ động lên tiếng:

"Tôi cần tuyển yên hoàn chỉnh của thần lẩn bảy màu."

Một trong những vật liệu chính của ma dược Người Đọc Tâm? Người Treo Ngược Arges khẽ gật gù trong lòng.

"Tôi không có. Nói thật, loại sinh vật này, tôi mới chỉ gặp trong sách giáo khoa." Mặt Trời Dereck nghe được phiên dịch tự động là "Á long ảo ảnh".

Sách giáo khoa giới thiệu về sinh vật siêu phàm á? Thật khiến người ta hâm mộ... Những tư liệu mình thu được từ các tụ hội người phi phàm, hoặc là trực tiếp truyền miệng, hoặc là một vài trang giấy nhàu nhĩ, không hề hệ thống, cũng chẳng có trật tự... Sau này có cơ hội, phải trao đổi sách giáo khoa với Mặt Trời mới được! À, cậu ta có hứng thú với công thức danh sách 9 Người Ca Tụng... Audrey hâm mộ nghĩ.

Đúng lúc này, Arges nhìn Kẻ Khờ một cái, rồi chuyển mắt, nhìn về phía đối diện, trầm ngâm nói:

"Tôi cũng có thể lấy được tuyển yên hoàn chỉnh của thần lẩn bảy màu."

Không đợi Audrey mừng rỡ, anh ta nói thêm:

"Nhưng điều kiện bắt buộc là phải tìm được Zilingus. Đến lúc đó, phần tôi phải bù thêm cho cô cũng vừa tương đương với tuyến yên hoàn chỉnh của thần lằn bảy màu. Tiểu thư Chính Nghĩa, có lẽ cô không biết, loài á long này đã gần như tuyệt chủng rồi. Trước mắt, chỉ có một vài hòn đảo nguyên thủy ở biển Sương Mù, biển Cuồng Bạo và biển Sunia có dấu vết bọn chúng. Mà tọa độ những hòn đảo này chỉ có một số rất ít người biết được. A, tương lai, nếu cô cảm thấy hứng thú, chúng ta có thể trao đổi về vấn đề này, bởi vì tôi là một trong số rất ít người kia."

Ta cũng có hứng thú với những hòn đảo nguyên thủy đó... Klein im lặng nghe hai người giao lưu.

Nghĩ đến loài á long thần lằn bảy màu này gần như tuyệt chủng, hẳn bỗng nhớ lại lời nói đùa với lão Neil lúc trước: "Hiệp hội bảo vệ Rồng Không Lồ và Người Không Lồ". Tâm trạng hẳn bỗng nào nề.

Audrey nghe xong rất hưng phấn, cố nén tâm tình, nói:

"Tôi đã từng mơ mộng được đi thuyền trên biển, tìm kiếm những hòn đảo nguyên thủy kia, thưởng thức phong cảnh cổ xưa ở đó."

Ôi Nữ Thần ơi, Hội Tarot thật sự quá mạnh mẽ, quá thần kỳ! Vậy mà có thành viên nắm giữ tọa độ của một vài hòn đảo nguyên thủy! Ca ngợi ngài Kẻ Khờ! Audrey thoát khỏi trạng thái Khán Giả, bờ môi vẽ ra một đường cong duyên dáng.

Hòn đảo nguyên thủy? Đầu tiên, Klein khẽ giật mình, chợt nhớ tới một trang nhật ký Russel nào đó từng đọc qua, Đại đế từng nhập vai Vua Hải Tặc!

*Vua Hải Tặc Gol D. Roger là một nhân vật trong bộ truyện tranh One Piece của tác giả Eiichiro Oda. Nhân vật này nổi tiếng với câu nói: "Muốn kho báu của ta ư? Muốn thì ra biển mà lấy! Ta để hết ngoài biển ấy!".

Russel đã từng nhái lại câu nói này.

Ông ta và bốn kỵ sĩ Khải Huyền trong một lộ trình không an toàn trên biển Sương Mù, đã phát hiện một hòn đảo nhỏ vô danh. Trên hòn đảo đó có không ít sinh vật siêu phàm.

Chẳng lẽ đây chính là hòn đảo nguyên thủy? Đáng tiếc là, trong tờ nhật ký đó, Đại đế không ghi lại tọa độ. Ừ, có lẽ trang tiếp theo sẽ có. Nhưng cho tới nay, mình cũng chưa có được tờ nhật ký nào liên tục... Klein vừa tiếc nuối, vừa mong đợi nghĩ.

Về phần Mặt Trời Dereck, đã bị những từ "biển Sương Mù", "biển Cuồng Bạo", "biển Sunia", "hòn đảo nguyên thủy" làm cho xây xẩm mặt mày.

Càng ngày, cậu ta càng cảm thấy mình và tiểu thư Chính Nghĩa, anh Người Treo Ngược không ở cùng một thế giới.

Ngừng mấy giây, Audrey nghi hoặc hỏi:

"Thần lẩn bảy màu sắp tuyệt chủng, vậy có phải đường tắt Khán Giả sẽ sớm bị đứt đoạn không?"

"Không, khẳng định còn có vật liệu khác thay thế." Người Treo Ngược Arges trả lời vô cùng chắc chắn.

"Vật liệu thay thế là gì?" Audrey sáng mắt lên, hỏi lại.

Arges lắc đầu, trả lời đầy hàm ý:

"Tôi không biết. Có lẽ người trong Hội Tâm Lý Luyện Kim biết rõ."

"Vậy sao anh lại chắc chắn có vật liệu thay thế?" Audrey ngơ ngác không hiểu.

Arges cười cười:

"Tương lai cô sẽ biết rõ, hoặc là bây giờ cố gắng ra giá để trao đổi tin tức này?"

"Vậy tôi vẫn nên chờ một chút đi." Audrey phòng má, lặng lẽ thở dài, cũng bỏ đi ý tưởng hỏi thăm ngài Kẻ Khờ.

Cho dù biết, tạm thời cũng chẳng ích gì... Chắc chắn Người Treo Ngược sẽ muốn lấy tin tức liên quan tới Trung tướng Gió Lốc... Không thể can thiệp sâu hơn được nữa... Cô nàng bỗng muốn ca ngợi trí tuệ của mình một chút.

Nhưng cô nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được rằng, ngài Kẻ Khờ lúc này rất thất vọng.

Klein tương đối tò mò, trong lời nói vừa rồi của Arges có cất giấu bí mật gì. Đáng tiếc, trợ thủ lớn nhất là tiểu thư Chính Nghĩa lại không chọn tiếp tục giao dịch.

Mặc kệ hai người dùng phương thức giao dịch nào, chỉ cần còn ở trên màn sương xám, mọi nội dung đều không thể qua mặt được chủ nhân là hắc đây!

Ừm, thần lẫn bảy màu gần như tuyệt chủng rồi, mà Hội Tâm Lý Luyện Kim vẫn đưa ra công thức có tuyến yên của nó, cũng không nhắc tới vật liệu thay thế... Điều này nghĩa là Hội Tâm Lý Luyện Kim có nắm giữ tọa độ của một vài hòn đảo nguyên thủy chăng? Hay là họ có hợp tác với thế lực nào đó nắm giữ tọa độ của một vài hòn đảo nguyên thủy? Klein chột nghĩ.

Sau khi kết thúc giao dịch, hắc nhìn quanh một lượt, sau đó nhẹ nhàng hỏi thăm Mặt Trời:

"Thành Bạch Ngân vẫn còn tôn thờ thần linh chứ?"

Trước mắt, Klein chỉ là một thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm, không thể tiếp xúc sâu hơn với những tri thức thần bí học, trong đó bao gồm cả "Nghĩ thức hiến tế". Để chứng minh ý tưởng "Hiến tế" và "Ban thưởng" của mình, để mảnh không gian tràn đầy sương xám kỳ lạ này có thêm một tác dụng trao đổi đồ vật, cho nên, Klein danh sách 8, muốn học nghĩ thức từ những nơi khác.

Sau khi suy đi tính lại, hắn chọn ra ba phương pháp: Thứ nhất, lại xin học hỏi Bậc Thầy Tử Linh Daly, người vừa am hiểu nghĩ thức ma pháp lại vừa có chức vụ chấp sự. Nhưng cách này dễ khiến cô ta nghi ngờ, nên đành phải kiên nhẫn chờ cơ hội. Thứ hai, hỏi thăm thầy Azcot, nhưng Klein không dám chắc thầy đã nhớ lại phần tri thức này chưa. Thứ ba, dùng phương pháp vòng vèo để nghe ngóng từ Mặt Trời về những tri thức ở thành Bạch Ngân.

Về phần quanh co thế nào, Klein đã có ý tưởng, chẳng những thế, cách này còn có tác dụng duy trì hình tượng của hắn.

Những chuyện hắn hỏi đều liên quan tới thần linh!

Dereck dùng giọng điệu thành kính đáp:

"Chúng tôi vẫn thờ phụng Chúa Sáng Tạo Hết Thảy, Thần Toàn Trí Toàn Năng."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 180: Người Thông Minh Luôn Nghĩ Quá Nhiều

Vừa nghe vấn đề của Kẻ Khờ, Audrey lặng lẽ vênh tai lên, tiến vào trạng thái Khán Giả, chờ câu trả lời của Mặt Trời.

Cô nàng vẫn luôn rất tò mò thành Bạch Ngân ở nơi nào, có gì đặc biệt, nhưng lại không tiện hỏi. Dù sao cái này cũng liên quan tới bí mật thân phận của Mặt Trời.

Giờ khắc này, ngài Kẻ Khờ tự mình hỏi thăm, khiến cô giống như cuối cùng cũng mua được một cuốn truyện trinh thám xuất sắc mà mình đã ngắm nghía trong thời gian dài!

Mặt Trời cũng không khiến cô thất vọng. Họ không thờ phụng bảy vị thần linh chính thống, cũng không phải Tử Thần như lục địa Nam, càng không phải những tồn tại bí ẩn và Tà Thần ác ma mà Người Treo Ngược đã nói, ví dụ như Ma Nữ Nguyên Sơ, Hiền Giả Ẩn Dật, Mặt Tối Của Vũ Trụ, Vị Thần Bị Trói, Chúa Sáng Thế Chân Thực...

Thành Bạch Ngân quả thực rất đặc biệt! Vậy mà họ trực tiếp thờ phụng Chúa Sáng Thế! Điều này thuộc về những sùng bái nguyên thủy mà anh Người Treo Ngược miêu tả à? Ừm, miêu tả Toàn Trí Toàn Năng có chút kỳ lạ... Audrey vô thức nghiêng đầu nhìn Người Treo Ngược một chút, quả nhiên phát hiện anh ta khề gật đầu.

Còn Klein không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, cố ý cười khề, hỏi lại:

"Dù cho Thần vứt bỏ các cậu sao?"

Vứt bỏ? Chúa Sáng Thế vứt bỏ thành Bạch Ngân? Người Treo Ngược Arges sợ hãi, kinh ngạc, trong nháy mắt liên tưởng tới một địa danh:

"Vùng đất bị Thần bỏ rơi!"

Trong tư liệu bí ẩn nội bộ của giáo hội Chúa Tế Bảo Táp mà chức vụ "Thuyền trưởng" của Arges có thể tiếp xúc, "Vùng đất bị Thần bỏ rơi" vĩnh viễn chỉ là một cái tên, không có miêu tả cụ thể, nhưng rõ ràng chỉ hướng nơi tận cùng của biển Sunia. Theo anh ta biết, cho dù những Hồng Y Giáo chủ ở trung tâm quyền lực của giáo hội cũng không rõ "Vùng đất bị Thần bỏ rơi" đến cùng tượng trưng cho điều gì.

Chỉ có lãnh đạo của Giáo hội Chúa tế Bảo Táp, "Kẻ Thi Hành"(*), mới hiểu đôi chút tình hình, đồng thời, dường như họ đang âm thầm chỉ đạo tìm kiếm "Vùng đất bị Thần bỏ rơi" trong bóng tối.

(*) Đại Hành Giả (代行者), từ đại hành 代行 có nghĩa là thực thi, hành động.

Arges đã từng to gan suy đoán, "Thánh sở" của Chúa Sáng Thế Chân Thực mà Hội Cực Quang tuyên truyền cũng tương đương với "Vùng đất bị Thần bỏ rơi". Nhưng đáng tiếc là, Kẻ Khờ cũng không cho anh ta câu trả lời chắc chắn, khiến anh không thể xác nhận.

Bây giờ, anh ta vừa ngạc nhiên, vừa khiếp sợ phát hiện, thành viên mang biệt danh Mặt Trời của Hội Tarot, rất có thể đến từ "Vùng đất bị Thần bỏ rơi"!

Ngài Kẻ Khờ vẫn luôn biết "Vùng đất bị Thần bỏ rơi" ở đâu, đồng thời, có thể kéo thành viên từ nơi đó vào đây? Đây chính là vùng đất bí ẩn mà giáo hội Chúa tế Bảo Táp muốn tìm đến nhưng chưa bao giờ thấy!

Người Treo Ngược Arges sợ hãi nhìn về phía Kẻ Khờ ngồi ở vị trí cao nhất của chiếc bàn dài cổ xưa, chỉ thấy Thần dựa vào thành ghế, khuất sau

màn sương mù dày đặc, dường như chưa hề nói gì.

Audrey lại không có cảm xúc gì với việc này. Lần duy nhất cô nghe nói tới "Vùng đất bị Thần bỏ rơi" là từ miệng của Người Treo Ngược, nhưng cũng chẳng để việc này trong lòng, cũng không có cách nào liên tưởng tới điều gì từ những lời ngài Kẻ Khờ vừa nói.

Thành Bạch Ngân có truyền thuyết bị Chúa Sáng Thế vứt bỏ... A, cảm xúc của Người Treo Ngược thay đổi rất lớn nha... Anh ta vừa kinh ngạc vừa sợ hãi điều gì nhỉ? Audrey gật đầu, nhớ kỹ từng chi tiết khoảnh khắc này.

"Đúng vậy, chúng tôi đều tin tưởng, sẽ có một ngày chúng tôi được Chúa chiếu cố lần nữa. Có lẽ đó chính là ngày mặt trời mọc lên lần nữa." Dereck Berg không quá chắc chắn trả lời: "Chúng tôi đã từng bị vương đình Người Khổng Lồ thống trị, thờ phụng Vua Khổng Lồ Ormill. Về sau, chúng tôi được Chúa cứu rỗi, chúng tôi sẽ không bao giờ ruồng bỏ Chúa."

Bị Vua Khổng Lồ thống trị... Đúng là xa xưa thật... Nhưng hình như không phù hợp lắm... Người Treo Ngược Arges lập tức nghĩ đến chương Bí Ẩn trong sách Bao Táp, miêu tả về Kỷ Nguyên thứ hai như sau:

"Kỷ thứ hai được loài người gọi là "Kỷ Nguyên Bóng Tối". Lúc đó, sinh vật thống trị bầu trời, biển cả và đất đai chính là rồng khổng lồ, người khổng lồ, Tinh Linh, dị chủng, ác ma, chim bất tử, ma sói và tử linh. Nhưng cuối cùng, Chúa tể Bao Táp, Mặt Trời Vĩnh Hằng, Thần Tri Thức và Trí Tuệ dẫn dắt loài người chiến thắng từng loại sinh vật siêu phàm này, nghênh đón thời kỳ ban đầu của kỷ thứ ba "Thời kỳ Quang minh". Sau này mới gọi là Đại Tai Biến."

Vua Khổng Lồ Ormill... Klein lặng lẽ lẩm nhẩm cái tên này.

Trong rất nhiều truyền thuyết thần thoại, đây là một tồn tại còn lớn mạnh hơn cả Thần linh. Cho đến nay, một vài địa phương vẫn sùng bái ngài như trước. Ví dụ nước Cộng hòa Entis, loại rượu vang nổi tiếng nhất, quý

giá nhất ở nước này được mệnh danh là Ormill. Nghe nói vị Vua Khổng Lồ này rất thích rượu nho màu đỏ máu.

Nếu xét tới danh sách hoàn chinh mà giáo hội Thần Chiến Tranh nắm giữ, chính là danh sách Chiến Sĩ đã từng thuộc về vương đình Người Khổng Lồ, phải chăng có thể cho rằng Ormill là Thần Chiến Tranh Viễn Cổ? Klein suy đoán.

Hắn cố ý gật đầu, không truy hỏi tới cùng vấn đề này, mà trầm giọng hỏi:

"Có phải các cậu vẫn "hiến tế" cho vị Thần Toàn Trí Toàn Năng không?"

"Vâng, vẫn hiến tế. Nhưng từ khi bị vứt bỏ đến nay, chúng tôi không nhận được đáp lại nữa." Mặt Trời Dereck khó nén đau xót nói.

Klein càng về sau lại càng tỏ ra bình thản, hắn khép hờ mắt nói:

"Miêu tả kỹ quá trình hiến tế của các cậu đi."

Ngài Kẻ Khờ muốn làm rõ chân tướng bị vứt bỏ của thành Bạch Ngân? Hay là nói, Thần muốn xác định vị Chúa Sáng Thế kia còn "tồn tại" hay chẳng? Người Treo Ngược Arges bỗng cảm thấy có một dòng điện chạy qua thân thể mình, khiến hắn run rẩy cả người.

Hắn không chỉ sợ hãi, mà còn hưng phấn, bởi vì hắn cho rằng mình đang được tiếp xúc với bí ẩn giữa các Thần!

Điều này khiến hắn cảm thấy đẳng cấp của mình đang thăng hoa!

Mình cố gắng theo đuổi quyền lực, theo đuổi sức mạnh, không phải để được hưởng thụ cảm giác này sao? Arges hơi ngả lưng ra sao, cảm xúc dâng lên, say mê nghĩ thầm.

Trạng thái cảm xúc của anh Người Treo Ngược không được bình thường cho lắm nhỉ... Chính Nghĩa Audrey thương hại nhìn anh ta.

Cuối cùng, cô nàng cũng hiểu ra, trong cuộc trao đổi giữa ngài Kẻ Khờ và Mặt Trời có ẩn chứa một vài bí mật khủng khiếp, đến mức Người Treo Ngược cũng sơ xuất thất lễ.

Chờ khi hoàn thành nhiệm vụ Zilingus, mình phải cố gắng ra giá với Người Treo Ngược để anh ta giải thích về chuyện này mới được... Cũng không biết anh ta có đồng ý không... Audrey vừa chờ mong lại vừa lo lắng nghĩ.

Mặt Trời Dereck lại không cảm thấy bất kỳ điều gì không đúng, trả lời thật thà:

"Chúng tôi có sửa chữa một tế đàn lớn, trên đó khắc đầy biểu tượng của Chúa. Mỗi khi thu hoạch cỏ mặt đen bội thu, chúng tôi lại cử hành nghi thức hiến tế một lần.

Chúng tôi sẽ bắt quái vật núp sâu trong bóng tối làm vật tế. Sau khi đọc xong tên của Chúa và những lời cầu nguyện, nhảy xong điệu nhảy lấy lòng Thần, chúng tôi sẽ giết chết những con quái vật đó, để linh tính hoặc máu đen của chúng nhuộm đầy tế đàn. Nếu không thể bắt được quái vật, vậy đành thay thế bằng những kẻ có tội ở nhà giam dưới tầng chót của thành Bạch Ngân.

Tiếp theo, chúng tôi sẽ lấy bụi cỏ mặt đen thu hoạch đầu tiên chế biến thành món ăn, kính dâng lên trước mặt Chúa.

Cuối cùng, chúng tôi cùng hô vang lời ca ngợi, kết thúc nghi thức."

Bởi vì ta dự định thử nghiệm "hiến tế" cho chính mình, nên không cần chọn thời gian, tế đàn cũng đơn giản... Bước quan trọng nhất là, nhờ linh tính hoặc máu chứa đầy sức mạnh phi phạm của những quái vật kia để mở

đường, hoàn thành hiến tế. Đương nhiên, điều kiện bắt buộc là có nhận được hồi đáp không? Thật là xa xỉ... Klein dùng những tri thức thần bí học của mình để phân tích mỗi bước trong nghi thức tế Thần của thành Bạch Ngân. Cuối cùng, hấn hỏi:

"Câu chú cầu nguyện tương ứng là gì? Các cậu đọc bằng ngôn ngữ nào?"

Dereck cũng kỳ vọng thu được lời hướng dẫn để thoát khỏi nguyên rủa từ ngài Kẻ Khờ, nên cậu ta cẩn thận nhớ lại:

"Chúng tôi dùng tiếng Người Khổng Lồ, đây cũng là ngôn ngữ thông dụng của chúng tôi.

Câu câu chú cầu nguyện tương ứng là:

Tín đồ trung thực của Ngài khẩn cầu sự chú ý của Ngài;

Khẩn cầu Ngài nhận lấy hiến dâng của chúng tôi;

Khẩn cầu Ngài mở cánh cổng quốc gia."

...

Klein yên lặng lắng nghe, cố tình làm cho sương xám chậm rãi lượn lờ quanh người, trầm ngâm gật đầu, không nói gì.

Về phần nghe ra điều gì, đương nhiên hấn sẽ không giải thích...

Người Treo Ngược Arges cảm thấy điều này rất bình thường. Bí ẩn của Thần linh sao có thể nói thẳng cho người phạm chú? Còn Mặt Trời Dereck thì quyết định, phải nhanh chóng trưởng thành, tranh thủ sớm tìm được thứ khiến ngài Kẻ Khờ hứng thú, để đổi lấy chỉ dẫn của Ngài.

Sau khi trao đổi thêm một lát, Klein kết thúc buổi tụ hội hôm nay, nhìn bóng dáng của Chính Nghĩa, Người Treo Ngược và Mặt Trời biến mất trước mắt.

Hắn dõi mắt ra xa, chỉ thấy sương mù xám vô biên và những ngôi sao đỏ thắm dường như không bao giờ thay đổi.

Nhưng, sau khi thăng cấp lên danh sách 8, hắn phát hiện hắn có thể kết nối với nhiều người hơn. Nói cách khác, hắn có thể kéo thêm nhiều thành viên vào nơi này.

Ít nhất là hai vị nữa... Klein khẽ gật đầu.

Hắn cũng không vội tăng thêm thành viên, dự định làm giống trước đây, trước hết cứ chờ đợi và quan sát đã. Nếu Chính Nghĩa và Người Treo Ngược có tiến cử ai, vậy phải kiểm tra trước.

"Trước đây, mấy lần Mặt Trời cầu nguyện, ta nhìn thấy trước mặt cậu ta có một quả cầu thủy tinh tinh khiết. Nhưng sau khi ta kéo cậu ta vào màn sương xám, lại không hề thấy quả cầu thủy tinh đó nữa... Chẳng lẽ, điều kiện bắt buộc để ta kéo một người nào đó vào, thông qua ngôi sao đỏ thắm là, bên người người đó phải có một món đồ đặc biệt à? Hoặc là nói, mỗi một ngôi sao đỏ thắm đều tương ứng với một món đồ trong thế giới hiện thực. Sau khi liên hệ xong, nó sẽ trở về sương mù xám à?"

"Không biết tiểu thư Chính Nghĩa và Người Treo Ngược có phải cũng như thế không.... Giả sử suy đoán này là thật, vậy một người không có vật phẩm đặc biệt, nếu đọc "Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, chúa tể thần bí phía trên màn sương xám, vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may" để ta nghe được lời cầu khẩn, ta có thể kéo họ vào đây hay không?"

Sau này có thể thử một chút..."

Klein không dừng lại lâu. Hắn dùng linh tính bao trùm cơ thể, phỏng theo cảm giác rơi xuống, chỉ để lại cung điện nguy nga, bàn dài cổ xưa và hai mươi hai chiếc ghế lưng cao yên tĩnh, sừng sững không thay đổi ở trên màn sương xám.

Hắn đã nắm giữ được sức mạnh tràn ra, cũng triệt tiêu hết những ảnh hưởng trái chiều của ma dược. Cho nên, bây giờ hắn muốn thử nghiệm ngay nghi thức triệu hồi chính mình!

Không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây... Klein xuyên qua tiếng la hét điên cuồng, vừa mong chờ vừa lo sợ nghĩ.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 181: Một Trạng Thái Khác

Trở về phòng ngủ, Klein không vội dỡ bỏ bức tường linh tính. Hắn vô cùng thuần thục lấy một ngọn nến tẩm đàn hương ra, đặt giữa bàn đọc sách.

Ngay sau đó, hắn làm theo trình tự, dùng linh tính thấp nến, vẩy tinh dầu, sương tinh khiết và bột thảo dược tượng trưng cho vận may và thần bí vào ngọn lửa. Hắn trông thấy ngọn lửa chập chờn giữa hai trạng thái sáng rực rỡ và ảm đạm, ngửi thấy một mùi thơm yên bình và dễ chịu.

Klein lui về sau hai bước, nhìn qua ngọn nến trên bàn, dùng tiếng Người Khổng Lồ đọc:

"Tôi!"

Dừng lại một chút, hắn chuyển sang tiếng Hermes nói:

"Tôi nhân danh tôi triệu hồi:

Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, chúa tể phía trên màn sương xám, vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may."

Trong chớp mắt, ánh nến nhạt nhòa chập chờn không ngừng giao hòa với mùi thơm yên bình khoan thai, tạo thành một vòng xoáy hư ảo, điên cuồng hút linh tính vào đó.

Đến khi Klein đọc xong câu chú, vòng xoáy đã ổn định, màu xám trắng lớn khoảng bằng bàn tay.

Xem xét vài lần, Klein không chút do dự đi lùi bốn bước, quay về trên màn sương xám. Hắn không hề bất ngờ khi trông thấy trên thành ghế lưng cao của mình hiện lên từng quầng sáng được kết thành từ một hoa văn kỳ lạ. Hoa văn kỳ lạ đó là một ký hiệu tạo thành một phần từ "Con mắt không tròn" và một phần từ "Sợi dây vụn vẹo".

Hắn hít sâu một hơi, nhờ phương pháp minh tưởng để ổn định lại tâm linh, rồi đưa tay đặt vào quầng sáng.

Gần như đồng thời, hắn nghe được giọng đọc chú văn vừa rồi của mình, trông thấy linh tính tuôn ra giao hòa với những gợn sóng ánh sáng rồi tạo thành một cánh cổng hư ảo.

So với lần trước, cánh cổng lớn này đã hình thành hoàn chỉnh, hiện lên đầy những hoa văn thần bí!

Ở vị trí trung tâm, những hoa văn này kết thành ký hiệu kỳ lạ trên thành chiếc ghế lưng cao. Chính là ký hiệu kỳ lạ tạo thành từ một phần "Con mắt không tròn" và một phần "Sợi dây vụn vẹo"!

Nhìn qua cánh cổng lớn hư ảo đang dao động chờ đợi mình mở ra này, Klein tập trung tinh thần, mạnh mẽ thôi thúc mong muốn.

Trong im hơi lặng tiếng, màn sương xám luôn luôn không thay đổi và cung điện cổ xưa nguy nga to lớn như thể một mặt hồ bị ném tảng đá vào, tạo ra từng làn sóng. Những làn sóng ào ào lao về phía "Cánh cổng triệu hoán".

Một tiếng ma sát nặng nề vang lên, cánh cổng hư ảo, kỳ dị bỗng nứt ra một khe hở. Xuyên qua khe hở đó, có thể loáng thoáng thấy phía sau là một thế giới cực kỳ u ám thâm trầm; có vô số cái bóng trong suốt, hình thù khó mà miêu tả; có từng luồng, từng luồng ánh sáng màu sắc khác nhau, ẩn chứa tri thức vô cùng vô tận.

Đúng lúc này, Klein chỉ cảm thấy trong cánh cổng truyền tới một lực hút khó có thể tưởng tượng, không cách nào chống lại. Cả người hắn không thể khống chế được, quay đầu qua.

Chết tiệt! Không cho thời gian cân nhắc sao? Hắn vừa nảy ra suy nghĩ kinh ngạc, thì bóng dáng đã xuyên qua khe hở, biến mất trong thế giới sâu thẳm sau cánh cửa kia.

Tiếng gào thét điên cuồng khiến người ta mê muội dần dần lắng lại, Klein cuối cùng cũng tìm về được nhận thức.

Hắn trông thấy trước mặt là một thanh niên trẻ tuổi, mặc quần áo cổ xưa, tóc màu nâu sẫm, mặt mũi bình thường, chiều cao trung bình, thân thể gầy gò nhưng dường như ẩn chứa sức mạnh không nhỏ. Trên người thanh niên có phong độ của người trí thức nhưng không hề cổ hủ.

... Đây không phải là mình sao? Klein không hề lạ gì hình ảnh này. Mỗi ngày khi soi gương sửa sang quần áo, hắn đều thấy cảnh này.

Hắn khẽ khàng gật đầu, như hiểu ra điều gì, nhìn bốn phía. Hắn nhìn thấy chiếc giường ngủ phủ ga màu trắng của mình, thấy chiếc mũ dạ cao, áo đuôi tôm và áo khoác đen mỏng treo trên móc treo đồ; thấy giá sách bày đầy sách vở; thấy bàn đọc sách đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn một ngọn nến đang tỏa ra một quầng sáng màu trắng xám.

Bây giờ, hắn đang lơ lửng ở phía trước quầng sáng màu trắng xám đó.

Vậy là, ta đã tự "Triệu hồi" mình rồi sao? Hiệu quả giống với hồn lìa khỏi xác... Nhưng cũng có chút không giống... Klein nhìn qua thân xác của mình, nhìn ánh mắt trống rỗng vô hồn như người đang ngẩn ngơ của "mình", rơi vào trầm tư.

Có điều, rốt cục hắn đã xác định được một việc, là chỉ có linh hồn của hắn đi vào màn sương xám, cũng chính là thể tinh thần trong thần bí học,

biểu hiện bên ngoài là linh thể.

Khó trách, ở trên màn sương xám, ta có thể trực tiếp trông thấy tầng ngoài linh thể của Chính Nghĩa, Người Treo Ngược và Mặt Trời, từ đó xác định họ có phải người phi phạm không, cũng sơ bộ phán đoán danh sách của họ... À, hình như thân xác ta đang được bảo vệ, sự bảo vệ đến từ sức mạnh của nghi thức, để ta đứng vững, không mất cân bằng, ngã sõng xoài trên mặt đất... Hẳn là mấy người tiểu thư Chính Nghĩa cũng giống thế... Klein chậm rãi làm quen với hoàn cảnh trước mắt, bắt đầu xem xét kỹ trạng thái của thể xác và linh hồn.

Hắn thu hồi ánh mắt, thử điều khiển một chút sức mạnh của không gian thần bí và của linh thể mình.

Vù!

Một luồng gió có vẻ âm u thổi tới, quanh quẩn trong phòng ngủ. Klein mừng rỡ lượn quanh vòng vòng, hưởng thụ cảm giác bay bổng.

"Có lẽ ta có thể thử làm người đưa tin trong thành phố một lần... Cũng không biết có thể mang theo đồ vật trong hiện thực không nhỉ..." Hắn không chế cảm xúc, dừng lại, lơ lửng giữa không trung, thử nghiệm năng lực khác.

Hắn thử cầm cuốn bút ký trên giá sách, thấy bàn tay xuyên qua xuyên lại, không thể nắm được.

"Có một chút cảm giác dinh dính, khác với cảm giác xuyên qua không khí... Chờ ta mạnh hơn nữa, có lẽ sẽ càng điều động được sức mạnh lớn hơn từ không gian thần bí đầy sương mù xám kia. Lúc đó có lẽ sẽ làm được..." Klein thử bắt một trang giấy, nhưng vẫn không tài nào nắm được.

Suy nghĩ mười mấy giây, hắn bay về phía móc treo mũ áo, bàn tay trong suốt lục lọi trong túi áo khoác màu đen. Hắn chạm phải "Bùa chú ngủ

say" và "Bùa chú an hồn" vừa được thanh toán bổ sung đầy đủ.

Đây là những vật có lẫn linh tính của chính hắc, thuộc về lĩnh vực thần bí, khác với những vật bình thường khác. Cho nên, Klein muốn thử xem có thể mang theo chúng được không.

Bàn tay hắc lại xuyên qua lần nữa, nhưng rõ ràng cảm nhận được bùa chú tồn tại, cảm nhận được linh tính giao hòa. Chỉ là "sức lực" của hắc chưa đủ lớn, không thể cầm được bùa chú. Đương nhiên, có thể nói cách khác là linh tính của bùa chú còn chưa đủ mạnh, khó mà cộng hưởng mạnh mẽ với trạng thái hiện tại của hắc.

"Linh tính không đủ mạnh..." Klein băn khoăn, chuyển sang cái túi khác. Nơi đó có "Bùa chú Viêm Dương" được tạo ra bởi sức mạnh trộm được từ một giọt máu của Thần kết hợp với linh tính của bản thân hắc.

Cảm giác ấm áp nhanh chóng tràn ra khắp toàn thân hắc, để hình dáng hắc càng vững chắc hơn, suy nghĩ càng minh mẫn hơn.

Hắc lấy miếng vàng thật mỏng ra khỏi túi áo. Hình ảnh căn phòng phản chiếu trong tấm gương có thêm một tấm bùa chú đang trôi lơ lửng, tựa như hình ảnh trong những câu chuyện ma.

"Có thể mang theo Bùa chú Viêm Dương, cũng có thể trực tiếp dùng linh tính phát ra tiếng... Ủ, ở trạng thái này, ta cũng có thực lực nhất định..." Klein bay về phía tấm gương, dừng ở phía trước, thấy trong gương chỉ hiện ra một miếng vàng thật mỏng. Trừ điều đó ra, chỉ còn hình ảnh lơ mơ của những vật dụng trong phòng do màn cửa đang khép kín.

Suy tính vài giây, hắc đặt bùa chú Viêm Dương lên giường, rồi quay về trước gương, muốn thử xem có chui vào được không.

Mắt tối sầm lại, tầm nhìn của Klein bỗng thay đổi. Hắc thấy những hình ảnh vừa rồi phản chiếu trong gương, thấy từng vật dụng trong ánh

sáng mờ mờ. Điều này khiến hắn cảm thấy mình đang ẩn nấp ở một góc vắng vẻ nào đó, nhìn trộm gần nửa gian phòng.

Thật sự có thể chui vào trong gương, nhưng đây chỉ là một vật dụng bình thường, không thông với thế giới thần bí kỳ lạ nào cả... Klein khẽ gật đầu, lao về phía trước, lại quay về căn phòng ngủ.

Thành công mang theo Bùa chú Viêm Dương khiến hắn có niềm tin lớn lao, thế là hắn lại thử cầm một vật khác.

Chính là chiếc còi đồng Azcot!

Vừa mới chạm vào vật cổ xưa tinh xảo này, Klein bỗng cảm thấy linh tính của mình vừa tràn trề lại vừa lạnh lẽo.

Xoạch một cái, hai con mắt hư ảo của hắn bùng lên hai ngọn lửa đen thẫm.

"Dường như mạnh hơn một chút, càng gần với trạng thái oan hồn hơn một chút, nhưng khác là không có oán niệm mãnh liệt..." Klein tập trung tinh thần, phản chiếu ra dáng vẻ của mình.

Đây là năng lực của Tên Hề.

"Còi đồng của thầy Azcot thật thần kỳ." Hắn gật đầu, phát hiện mình có thể cầm được một số lượng trang giấy nhất định. Không nghi ngờ gì, Bùa chú ngủ say cũng có thể cầm được.

Thật đáng tiếc, muông bạc để làm nghi thức có thể mang theo, còn súng lục quá nặng, không thể nào cầm lên được... Klein kết thúc thí nghiệm về mặt này, lại nghiên cứu năng lực làm phép thuật của trạng thái trước mắt.

Hắn tập trung thí nghiệm, xác định được rằng trạng thái triệu hồi này có hai năng lực pháp thuật. Một là dùng tiếng gào thét vô hình để trực tiếp chấn nhiếp linh hồn của mục tiêu. Hai là thông qua tiếp xúc, tạo ra hiệu quả đông cứng.

Thỏa mãn kết thúc thí nghiệm, Klein đưa mắt nhìn về phía cửa sổ lồi đang treo tấm rèm cửa chắn ánh nắng và tầm nhìn.

"Không biết trạng thái này của ta, có thể hoạt động vào ban ngày không nhỉ..." Hắn nhủ thầm một câu, trôi nổi về phía cửa sổ.

Ngay sau đó, Klein cẩn thận từng ly từng tí kéo tấm rèm cửa, hé ra một khe nhỏ, để một tia nắng xuyên qua bức tường linh tính, chiếu vào phòng ngủ.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Klein phát hiện linh thể của mình đang bốc lên những làn hơi màu đen, sức mạnh cũng biến mất từng chút.

Hắn vội vàng buông tay, để tấm rèm che khuất ánh nắng.

"Không được à..." Klein trầm tư một lát, chuyển mắt nhìn về tấm bùa chú Viêm Dương đang đặt trên giường.

Nếu được tăng thêm sức mạnh giọt máu của Thần "Mặt Trời Vĩnh Hằng", không biết hiệu quả thế nào nhỉ? Hắn bay tới bên giường, định cầm miếng vàng mỏng kia lên.

Thế nhưng, hắn vừa chạm tới tấm bùa, cảm giác ấm áp tinh khiết liền xung đột với linh tính lạnh lẽo đang tràn trề trong hắn, tựa như nước với lửa không thể dung hòa.

Cạch!

Hắn rút miếng vàng mỏng trong tay xuống như phải bỏng.

Còi đồng của thầy Azcot và bùa chú Viêm Dương không thể cùng lúc xuất hiện trong linh thể của mình... Klein chợt hiểu ra, cất còi đồng, để linh tính của mình co lại, hai ngọn lửa màu đen trong mắt tắt ngóm.

Ở trạng thái này, hai loại năng lực pháp thuật của ta đều bị yếu đi... Thí nghiệm một lần nữa, Klein cầm bùa chú Viêm Dương lên, linh thể lại được gột rửa trở nên vững chắc và ấm áp.

Hắn trở về trước cửa sổ, cẩn thận vén rèm ra một khe nhỏ.

Ánh mặt trời chiếu lên người hắn, chỉ thấy ấm áp, không bị thương tổn.

"Không tệ..." Klein cười vui vẻ, xuyên qua bức tường linh tính, cẩn thận từng li từng tí bay ra ngoài phòng, dự định thí nghiệm nhiều hơn.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 182: Kẻ Ngao Du - Klein

Thành phố Tingen, đầu tháng chín, thời tiết đã chuyển từ mát mẻ sang se lạnh. Nhưng ánh nắng vào ba bốn giờ chiều vẫn khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Klein xuyên qua bức tường linh tính và cửa sổ lồi, trôi nổi giữa không trung bên ngoài phòng ngủ, nhìn xuống dòng người và xe ngựa đi qua đi lại trên đường phố Hoa Thủy Tiên.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc quần áo công nhân màu lam xám bỗng ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắn.

Klein giật nảy mình, muốn tìm chỗ trốn, nhưng không thể tìm được ngay góc khuất nào.

Nhìn quanh một vòng, thấy không còn cách nào khác, hắn định chui vào trong phòng. Nhưng khóe mắt liếc qua, lại thấy ánh mắt người đàn ông kia chỉ đảo qua cửa sổ lầu hai, từ đầu tới cuối nhìn theo một con chim sẻ, rồi nuốt tiếc thu mắt.

Ở thành phố Tingen, thi thoảng có thể trông thấy vài con chim.

Phù... Mình quên mất, người bình thường căn bản không nhìn thấy mình... Klein thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình còn chưa hoàn toàn quen với trạng thái hiện tại.

Trong lòng phấn khích, hắn bay thấp xuống, tới gần mặt đường rộng rãi, rồi cứ thế trôi nổi trên đỉnh đầu người đi đường.

Khi khoảng cách được kéo gần, Klein lập tức phát hiện ánh mắt của mình đã gần tương đương với linh thị, không cần mở linh thị nữa, chỉ là phạm vi bị hạn chế.

Mặt khác, ngoại trừ màu sắc khí tràng và cảm xúc, hắn còn mơ hồ nhìn thấy linh hồn của mỗi người đi đường, xông lung, hư ảo, trong suốt.

Hình như trạng thái hiện tại của mình có thể trực tiếp xuyên qua thân xác, tấn công linh hồn... Klein gật gù ngẫm nghĩ.

Hắn xoay một vòng, chuẩn bị thí nghiệm tốc độ cao nhất, thế là bay hết tốc lực về phía phố Chữ Thập Sắt.

Không lâu sau, hắn dừng lại trước cửa nhà trọ ban đầu.

Hắn là bằng với tốc độ thông thường của ô tô khi đi trên đường cao tốc ở đời trước... Đáng tiếc là, không thể tự do ra vào Linh giới, nếu không thì hoàn hảo... Có điều, nếu bị lạc đường trong Linh giới sẽ vô cùng nguy hiểm... Klein vừa nhận xét xong, bỗng cảm thấy cảm xúc của mình trở nên sa sút, u ám, không thể kiềm chế được.

Hắn nhìn bốn phía, thấy nơi này bị bao phủ bởi một màu tăm tối mà ánh sáng không thể xua tan. Những cảm xúc chết lặng, tuyệt vọng, đau khổ chồng chất tầng tầng lớp lớp, dù mắt thường không thể nhìn thấy được, nhưng lại vô cùng chân thực.

"Giống trải nghiệm lúc mình thử dùng linh cảm sau khi thăng cấp lên Thần Bối. Phố trên và phố dưới Chữ Thập Sắt vẫn chẳng thay đổi chút nào... Không biết đã tích lũy bao nhiêu năm mới u ám và ngột ngạt đến thế này..." Klein nhớ lại trải nghiệm trước đó, thở dài, bay lên cao tới ba tầng lầu.

Ở nơi này, rốt cục hắn cũng cảm nhận được ánh nắng, thoát khỏi cảm xúc sa sút.

Klein bay dọc phố dưới, thì thoảng có thể nhìn thấy những người dân mặc quần áo rách rưới, vẻ mặt ngây dại, suy dinh dưỡng. Thậm chí hẳn còn gặp phải hai người chết, đều là người đói khát dài ngày, thân thể suy nhược, bỗng nhiễm bệnh mà chết.

Nơi này, mỗi tháng, không biết có bao nhiêu người khốn khổ bỏ mạng. Nhưng, những nông dân phá sản và nô lệ đến từ lục địa Nam, chẳng mấy chốc sẽ lấp đầy chỗ trống của họ... Klein lặng lẽ thở dài, đổi hướng, bay về phía nam.

Nơi đó là khu công nghiệp của thành phố Tingen. Xưởng sắt thép, nhà máy chì trắng, nhà máy gốm sứ, nhà máy in ấn, nhà máy luyện kim, nhà máy chế tạo máy móc san sát bên nhau.

Bay một lúc, Klein đã nhìn thấy ống khói cao chót vót, đứng sừng sững của lò sắt; nhìn thấy khói bụi mù mịt; nhìn thấy sự u ám dày đặc gần giống như phố dưới.

Nơi này tràn ngập các cảm xúc mỗi mệt, đau đớn, bi quan, chết lặng. Chỉ có một số ít công nhân trên ba mươi tuổi.

Ngay khi Klein muốn hạ thấp xuống, cẩn thận quan sát khu vực này, hẳn bỗng cảm thấy suy yếu, suy yếu từ trong ra ngoài.

"Linh tính của ta không thể nào chống lại trạng thái này..." Trong lòng Klein giật thót, đầu tiên là vội vàng quay về nhà trọ, sau đó hẳn chợt nghĩ tới một cách hiệu quả hơn.

Ta được "triệu hồi" ra, vậy khi kết thúc "triệu hồi" tự khắc sẽ quay về! Hẳn bình tĩnh tâm tình, cẩn thận cảm nhận trạng thái của bản thân và hoàn cảnh xung quanh. Không ngoài dự liệu, hẳn phát hiện mối liên hệ vi diệu giữa mình và một nơi vừa cao xa vô tận, lại vừa vô cùng gần gũi.

Thuận theo mỗi liên hệ này, Klein bao trùm bùa chú Viêm Dương thật chặt, mãnh liệt truyền ra ý niệm kết thúc "triệu hồi".

Một lực hút khổng lồ truyền tới, hình bóng trong suốt vô hình của hắn nhảy lên theo, biến mất trong thế giới vật chất.

...

Màn sương xám trắng vô cùng vô tận yên tĩnh, những vì sao hư ảo màu đỏ thắm đứng im không lấp lóe. Klein lại xuất hiện ở trong cung điện nguy nga của Người Khổng Lồ, ở bên chiếc bàn dài bằng đồng cổ xưa.

Toàn bộ quy trình là như vậy... Không những thế... Klein ngạc nhiên nhìn về linh thể của mình, thấy có một miếng vàng mỏng, ấm áp và tinh khiết ở trong đó.

"Bùa chú Viêm Dương!"

Quả nhiên, ta đã dùng cách tự triệu hồi chính mình để đưa đồ vật từ thế giới hiện thực vào trên màn sương xám! Hắn không nhìn được cười, lấy bùa chú ra, ngắm đi ngắm lại, xác nhận đây không phải món đồ hư cấu.

Klein đứng lên, miễn nguyện bước thong thả mấy bước, tràn đầy mong đợi nghĩ:

"Quả nhiên, vật liệu và đồ vật cũng có thể đi vào mảnh không gian thần bí này!"

Chỉ cần tìm đúng biện pháp!

Chỉ là, phương pháp này tương đối phức tạp, phải đi đường vòng mới đạt được mục đích. Mà nếu luôn bị các thành viên triệu hồi, sẽ ảnh hưởng tới hình tượng Kẻ Khờ. Phương pháp này chỉ để ta tự dùng thôi. Hoặc là

sau khi hiểu rõ hơn, ta sẽ thiết kế một câu chú triệu hồi "người thân thuộc" của Kẻ Khờ, nhưng cũng chỉ về chính ta...

... Có phải trời sinh ta số khổ không đây. Tại sao câu chú phải chỉ về ta chứ. Đến lúc đó, hoàn toàn có thể tạo ra một "người thân thuộc" giống với người đưa tin, nhưng đặc biệt hơn, để nó tiếp nhận và ban thưởng đồ vật..."

Klein liên tục suy nghĩ, nảy ra hết ý tưởng này đến ý tưởng khác, nhưng bị giới hạn bởi thực lực và trình độ tri thức, nên tạm thời đều không thể thực hiện.

Cảm thấy càng ngày càng suy yếu hơn, Klein không dám ở lại sương xám nữa. Hắn dùng linh tính bao trùm toàn thân, tưởng tượng ra cảm giác rơi vào màn sương xám.

Trong nháy mắt, hắn về lại phòng ngủ, nhìn thấy ánh nắng rực rỡ chiếu vào từ khe hở của tấm rèm cửa.

Hắn kiểm tra lại, xác nhận tấm bùa chú Viêm Dương kia không được mang ra, mà để lại trên sương xám.

"Chờ ta nghỉ ngơi cho tốt đã, đến rạng sáng lại làm nghi thức triệu hồi lần nữa, lấy bùa chú Viêm Dương về thế giới hiện thực... Haiz, nếu trạng thái vừa rồi có thể duy trì lâu hơn một chút thì tốt rồi, ta sẽ có thể tìm kiếm ngôi nhà có ống khói đỏ nhanh hơn. Đáng tiếc là, trước mắt không thể được. Chỉ sợ vừa bay một đoạn, loại trừ mấy nhà, đã phải trở về màn sương xám rồi. Vừa bay vừa nghỉ, hiệu suất thấp như nhau." Klein đi tới trước bàn đọc sách, dập tắt ngọn nến đang lẳng lặng cháy đi.

Thu dọn đồ đạc xong, hắn không vội dỡ bỏ bức tường linh tính, mà ngồi xuống, lấy giấy bút viết thư cho thầy Azcot!

Viết xong câu "Thưa thầy kính mến", Klein ngẩng đầu, châm chước mấy phút rồi mới đặt bút viết:

"... Gần đây, em thu được một tin tức tình báo, một trong bảy tướng quân hải tặc, Trung tướng Gió Lốc Zilingus đã lên vào Backlund. Bên người hắc mang theo một món vật phẩm thần kỳ là Đói Khát Ngộ Nguyệt. Vật này mang tới năng lực giống như Người Chăn Cừu, đó là chiếm đoạt và sai khiến linh hồn khác, đồng thời thu được một loại năng lực của người phi phạm danh sách 5. Nghe nói, họ có thể đồng thời chặn thả một số lượng linh hồn có hạn, nhưng những linh hồn này có thể thay thế..."

... Zilingus có rất nhiều loại năng lực phi phạm. Em cũng không biết hắc tới Backlund làm gì... Trong tình báo nói rằng, có khả năng liên quan tới một vật phẩm vô cùng quan trọng, vô cùng thần kỳ, đủ để Zilingus trở thành, hoặc là sánh ngang với kẻ mạnh danh sách cao..."

Klein bịa ra một nguồn tình báo hư cấu, đại khái kể lại chuyện của Zilingus. Dù sao đi nữa, hắc tin rằng thầy Azcot không thể đi tìm những người như đội trưởng Kẻ Gác Đêm để xác nhận được.

Trong thư, hắc cũng không trực tiếp xin trợ giúp, chỉ vờ như thuận miệng nhắc tới, để thầy cẩn thận.

Mặc kệ sau này có để thầy Azcot hỗ trợ hay không, cứ rào trước hắc là không sai! Nếu quả thật có một ngày như thế, mọi việc mới không quá đột ngột! Klein chậm rãi thở phào, bắt đầu viết nội dung chính của bức thư:

"Kẻ đứng sau màn vẫn chưa hành động thêm bước nào, em vẫn chưa tìm được manh mối nào liên quan.

Em viết thư cho thầy, chủ yếu là muốn xin thầy giảng giải về tri thức "Nghị thức hiến tế". Gần đây, em có gặp một chuyện tương tự trong khi làm nhiệm vụ..."

Có miêu tả của Mặt Trời, lại được thầy Azcot trả lời để đối chiếu.... Hắc là ta có thể thử nghiệm Nghị thức hiến tế và trái lại là Nghị thức ban

tặng rồi... Nghi thức này càng thích hợp để trao đổi tài liệu và vật phẩm hơn nghi thức triệu hồi... Klein khẽ gật đầu, đặt bút máy xuống, không ký tên.

Chỉ có một cái còi đồng, hẳn chắc chắn thầy Azcot sẽ không nhận nhầm người gửi thư đâu.

Cho nên, Klein vẫn cẩn thận là hơn, không ghi tên tuổi.

Gấp bức thư lại, nhìn căn phòng cao ba mét, hẳn có chút do dự cầm chiếc còi đồng trên giường lên.

Vừa khéo để nó ngồi xổm nhận thư! Klein nhấn mạnh trong lòng một câu, nâng tay phải lên, đặt còi đồng bên môi, phồng má, thổi một hơi thật dài.

Còi đồng không phát ra tiếng, nhưng Klein nhạy cảm phát hiện không khí xung quanh bỗng trở nên âm u.

Hắn mở linh thị ra, trông thấy trên bàn sách có từng khúc xương trắng sáng mờ mờ tuôn ra như suối, càng tuôn càng cao.

Những khúc xương trắng này rất nhanh ghép lại thành một con quái vật hư ảo khổng lồ, đầu nó vượt ra khỏi bức tường linh tính, không biết tới nơi nào.

Nhìn đuôi và phần thân đầy xương trắng, nhìn cánh tay thông xuống, bàn tay phải mở ra, Klein dờ cười dờ mếu, ném bức thư đã gấp lại qua.

Bàn tay to phất qua, cầm chắc lá thư.

Lúc này, Klein không chút do dự cầm chiếc còi đồng, thổi một hơi.

Quái vật vỡ vụn trong nháy mắt, hóa thành từng khúc xương trắng rơi xuống bàn đọc sách, hư ảo chui vào, biến mất tăm.

Làm xong mọi chuyện, Klein đỡ bỏ bức tường linh tính. Trong làn gió bỗng thổi từ đâu tới, hắn thất thế đi tới giá treo mũ áo, cất còi đồng vào chỗ cũ.

Sau đó, hắn chạy vội tới giường, nằm xoài ra.

Thân thể vừa chạm tới chăn đệm mềm mại, hắn đã ngủ lịm quay.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 183: Khóa Học Thông Linh

Sau khi ăn tối, nói chuyện phiếm một lúc, Klein ngồi vào ghế salon đơn trong phòng khách nhàn nhã đọc tờ báo chiều Akhova vừa được đưa tới không lâu.

Benson vẽ mặt đau khổ, ngồi đối diện em gái, trước mặt là bàn ăn được Bella lau vô cùng sạch sẽ, trên đó đặt nào là sách ngữ pháp, văn học cổ điển, nào là giáo trình kế toán và giấy viết, bút máy. Trước mặt Melissa cũng đặt tài liệu học tập và đồ dùng văn phòng, ví dụ như bút, giấy, thước, compa...vân vân...

"Chuyện này làm anh như trở về mười mấy năm trước, khi anh còn là học sinh trong trường học chủ nhật của giáo hội." Benson cầu nhàu một câu, nhưng vẫn cúi đầu xuống, tập trung học hành.

Không tệ, cảnh tượng này làm mình rất có cảm giác thành công của bậc phụ huynh... Klein cười cười, nói:

"Tri thức thay đổi vận mệnh, nỗ lực tạo nên huy hoàng."

Nửa câu sau là mình bịa ra, cũng không biết Russel đã nói chưa... Hân thầm mỉa trong lòng.

Trong phòng nhanh chóng trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng ngồi bút lướt trên giấy và tiếng lật trang sách. Bella đã sớm rửa sạch sẽ bát đĩa, dọn dẹp xong nhà bếp, trở về phòng ngủ ở lầu một của cô, cũng chính là phòng khách nhỏ ban đầu.

Klein đọc báo, thỉnh thoảng uống ngụm hồng trà Sibô, nói vài câu với anh trai và em gái, vô cùng thoải mái, dễ chịu.

Bỗng, đèn khí gas trong phòng khách và phòng ăn cùng tối sầm lại, dường như nguồn nhiên liệu dồi dào đã cạn.

Benson và Melissa ngẩng đầu lên, nhìn về cái đèn, muốn tìm hiểu nguyên nhân.

Klein cũng quay đầu sang.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy có gì đó khê chạm vào cánh tay của mình một cái.

Trừ hắn ra, trong phòng khách không có sinh vật sống khác, vậy mà có gì đó khê chạm vào cánh tay hắn một cái!

Lông tơ dựng đứng, Klein giật phắt tay, quay đầu nhìn lại, thấy năm ngón tay nhỏ xíu, trắng bệch mọc trên đầu lưỡi màu đỏ, bên dưới còn có từng cái răng nanh mọc lộn xộn!

Đầu tiên là Klein sờ tay vào túi, trong đó có bùa chú Ngủ say và bùa chú An hồn. Chợt, hắn trông thấy năm ngón tay giống tay trẻ con kia đang cầm một tờ giấy được gấp gọn gàng.

Thư...

Người đưa tin!

Klein bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, năm ngón tay tái nhợt đang cầm bức thư lại nhẹ nhàng chạm vào cánh tay phải của hắn một cái.

Klein nhìn về phía Melissa đang định đứng lên kiểm tra đèn khí gas, tay trái nhẹ nhàng linh hoạt cầm lấy bức thư, sau đó nhanh chóng rút tay về, giấu ở dưới tờ báo.

Ngay sau đó, hần liếc thấy ngón tay tái nhợt, cái lưỡi đỏ tươi và răng nanh lộn xộn bỗng chốc mờ nhạt đi, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Như nghĩ tới điều gì, Klein khẽ gõ răng nanh bên trái, lặng lẽ mở linh thị ra.

Hắn nhìn thấy năm ngón tay nhỏ đến bất thường, cái lưỡi đỏ thật dài mọc đầy răng nanh trắng ớn kia thu về trong gương mặt trong suốt không có mắt mũi.

Một giây sau, khuôn mặt này chui vào dưới lòng đất, theo đó đèn khí gas trong phòng khách và phòng ăn cũng bình thường trở lại.

"Kỳ lạ..." Melissa lăm bầm một câu, kiểm tra tỉ mỉ hồi lâu cũng không phát hiện vấn đề gì.

Vì sao trong nhà chúng ta, phái nữ lại chịu trách nhiệm làm việc này, còn phái nam thì đứng bên cạnh nhìn... Klein lắc đầu bật cười, đóng linh thị lại.

Với những loại sinh vật dạng linh thể sẵn lòng cho người khác trông thấy và chúng cũng có năng lực đó, thì người bình thường cũng có thể phát hiện ra chúng, vừa rồi chính là ví dụ.

Sau khi bàn tán vài câu về đèn khí gas với nhau, nhà Moretti yên tĩnh trở lại, Benson và Melissa đắm chìm vào đại dương tri thức lần nữa.

Klein thì nhờ tờ báo che khuất, một tay mở bức thư, kẹp vào trang báo, đọc hồi âm của Bạc Thầy Tử Linh Daly:

"...Tôi nhất định phải nhấn mạnh một lần nữa, tôi vẫn thích danh xưng Người Thông Linh này hơn.

Chuyện mà anh hỏi, tôi có thể trả lời chắc chắn. Đúng vậy, phương pháp thông linh cũng có thể dùng với sinh vật còn sống, nhớ kỹ, không chỉ là người sống...

Nhưng chuyện này tương đối phức tạp, cũng có nguy hiểm không nhỏ. Người chết để lại linh hồn thuần túy, không có quá nhiều tạp chất, không có suy nghĩ lộn xộn, có thể kết nối mà không gặp trở ngại, đưa ra vấn đề sẽ thu được đáp án. Đương nhiên, trong bước này, anh có thể thực hiện xem bói cảnh trong mơ, để nhìn thấy tận mắt cảnh tượng tương ứng.

Nhưng người sống thì không được. Lý trí của họ vẫn còn tồn tại, sẽ chống cự lại tiếp xúc không có bảo vệ giữa linh với linh."

Đọc đến đây, khoe miệng Klein hơi giật giật, xác nhận người viết thư đích thị là Daly.

Tiếp xúc không có bảo vệ... Đúng là phong cách nói chuyện của cô nàng rồi...

Ngẩng đầu nhìn em gái và anh trai một cái, rồi Klein tiếp tục đọc nội dung tiếp theo:

"Đối với tình huống này, chúng ta chỉ có hai biện pháp. Một là dựa vào linh tính mạnh mẽ của bản thân và kỹ xảo thông linh tinh vi để chiến thắng ý chí của đối tượng, thực hiện tiếp xúc thô bạo. Hai là dùng các loại thuốc trợ giúp, làm cho đối tượng trầm tĩnh lại, tôi thường dùng sương tinh khiết Amanda và nước thuốc Mắt Linh Chi nhất. Ha ha, tôi tin chắc rằng anh vẫn còn ấn tượng nhỉ.

Sau khi chính thức bắt đầu thông linh, anh nhất định phải chú ý, không giống khi thông linh với người chết, lúc này, bản thân anh cũng ở trong

trạng thái linh thể, hay nói đơn giản là, linh tính của anh sẽ tiến vào thể giới tâm linh của đối tượng.

Chú ý, với Người Thông Linh chuyên nghiệp, không thiếu kỹ năng tự vệ trong trạng thái này. Nhưng anh thì không, dù tôi có nói cho anh biết những kỹ năng mà tôi đang nắm giữ, thì anh cũng không tài nào học được, hoặc không thể áp dụng được.

Cho nên, anh nhất định phải giữ mình đủ tỉnh táo, đủ lý trí. Chỉ có cách này, anh mới có thể chống lại những luồng suy nghĩ lộn xộn tạo thành cơn bão của đối tượng, trước khi đi vào linh thể của hắn để thực hiện tiếp xúc. À, lúc này gọi là tiếp xúc giữa thể tâm trí.

Ở bước này, anh cũng có hai lựa chọn. Một là dùng kỹ xảo, cưỡng ép đọc ký ức của đối tượng. Nhưng anh nhất định phải vô cùng cẩn thận, bởi vì anh không thể biết được những điều anh đọc được có phải chuyện mà anh muốn biết không. Mà ký ức của một người vô cùng khổng lồ, nếu tiếp thu không phân loại, rất có thể sẽ đè sập linh thể của anh. Đồng thời, điều này sẽ gây tổn thương nghiêm trọng, thậm chí phá hủy linh hồn của đối tượng đó. Đối với những người không phải Người Thông Linh chuyên nghiệp, tôi không khuyến khích sử dụng biện pháp này.

Lựa chọn thứ hai là, nhẹ nhàng tiếp xúc với thể tâm trí của đối tượng. Cho dù dùng thủ đoạn thô bạo, hay dùng thuốc, đối tượng đều đã ở trong trạng thái ngây dại, gần như không có khả năng nói dối. Không, không thể để anh nhớ lại đã từng gặp phải chuyện này! Mặc dù tôi biết chắc chắn anh không nhớ được!"

Thật xin lỗi, quý cô Daly, lúc ấy tôi rất tỉnh táo... Klein cười thầm, dời mắt, đọc tiếp phần sau lá thư:

Với cách giao tiếp này, anh có thể lấy được câu trả lời chân thật, nhưng không nhất định là toàn bộ đáp án chân thật. Hắn là anh hiểu rõ ý

tôi, chỉ cần là người không bị mù thông tin đều nghe qua câu danh ngôn của Russel đại đế, nội dung cụ thể tôi không nhớ kỹ, đại khái ý chính là: "Nói thật, chỉ nói thật, và nói toàn bộ sự thật". Tóm lại, linh thể không hẳn đã nhớ kỹ mọi chuyện cần thiết, bởi vì rất nhiều ký ức nằm trong tiềm thức của họ, thậm chí nằm trong tiềm thức của tập thể. A, tôi không nên nhắc tới cái này, Dunn nói nó là lý luận tà ác của Hội Tâm Lý Luyện Kim.

Cho nên, anh nhất định phải nắm chắc hướng dẫn, tính toán kỹ càng các câu hỏi, anh rõ chưa? Kỹ xảo cụ thể là...

Trên đây đều nói tới trường hợp bình thường, còn đối với người phi phạm bị điên, trong khi thực hiện thông linh, chúng ta phải chú ý tới điều gì?

Vẫn là đủ tỉnh táo, đủ lý trí, không được hoảng hốt chút nào, bởi vì linh tính của người phi phạm rất mạnh và linh thể của người điên cũng tràn đầy suy nghĩ hỗn loạn. Tôi lấy một ví dụ, ý thức của người bình thường là một hòn đảo, tiềm thức là phần đảo chìm dưới mặt biển, tiềm thức tập thể là vùng biển xung quanh, bầu trời là Linh giới. Người bình thường có thể khống chế hoạt động của ngọn núi lửa trên "bề nổi hòn đảo", còn với người điên thì ngọn núi lửa trên "bề nổi" đang phun trào, "bề chìm" thì lung lay, còn "vùng biển" bị ô nhiễm.

Khi anh tiếp xúc không có bảo vệ với linh thể của người điên, sự điên loạn của hắn có thể lây sang anh, giống như nước biển bị ô nhiễm sẽ theo dòng hải lưu, lan rộng ra xung quanh.

Ừm, thông linh trong tình huống này, cũng gần tương đương anh nổi lên vùng biển của anh với đối tượng, bởi vậy, nhất định phải coi trọng đúng mức vấn đề bị ô nhiễm.

Có vài ví dụ là, một vài Người Thông Linh khi làm những chuyện tương tự, sơ ý chủ quan, không có biện pháp bảo vệ nào, sau đó đã mắc

cùng một loại bệnh tâm thần giống đối tượng.

Bình thường thì, bệnh tâm thần không phải bệnh truyền nhiễm, nhưng trong thế giới thần bí học, trong thế giới thông linh, chắc chắn nó sẽ có thể lây nhiễm cho anh.

Giữ vững tỉnh táo và tự tin của bản thân, không bị ảnh hưởng bởi luồng suy nghĩ điên loạn của đối tượng là chuyện anh nhất định phải chú ý. Sau đó là đặt câu hỏi dẫn dắt, thu được đáp án. Người điên cũng có thể tiếp xúc có hiệu quả.

Nếu anh muốn thử nghiệm, tôi đề nghị anh nên dùng thuốc Tĩnh Lặng từ sớm, công thức có sau cánh cửa Chianese ở thành phố Tingen, thành phẩm cũng có. Thuốc này có tác dụng giúp anh duy trì tỉnh táo và lý trí trong khi thông linh.

Đương nhiên, anh cũng có thể để Dunn xin viện trợ từ giáo xứ Backlund. Tôi rất sẵn lòng mở rộng tầm mắt về trạng thái linh tính sau khi phát điên của một vị Bác Sĩ Tâm Lý danh sách 7."

Tỉnh táo và lý trí... Về mặt này thì ta thừa đủ rồi, lúc bị thông linh mà ta vẫn giữ được tỉnh táo và lý trí cơ mà... Đương nhiên, ta không phải người tự cao, ta vẫn sẽ xin thuốc Tĩnh Lặng, sương tinh khiết Amanda và nước thuốc Mắt Linh Chi! Klein nhẹ nhàng thở phào, có chút nôn nóng.

Hắn đặt tờ tạp chí xuống, đứng lên, đi vào phòng tắm lâu một, dùng linh tính đốt cháy bức thư, đổ tro vào bồn cầu, xả nước cuốn trôi.

Đêm đó, Klein lại thử nghiệm thức triệu hồi chính mình lần nữa, mang bùa chú Viêm Dương về thế giới hiện tại, trong phòng ngủ của mình.

Trong lúc đó, hắn cũng chẳng chờ đợi thư hồi âm của thầy Azcot mà hắn dự tính rằng sẽ tới rất nhanh nữa.

Có lẽ, thầy ấy cần thời gian nhất định để nhớ lại những tri thức đó... Cũng có khi thầy ấy không rảnh để hồi âm... Hay thầy sợ quấy rầy giấc ngủ của ta nhỉ... Klein dờ bở bức tường linh tính, nằm lên giường, đoán mò mấy lý do.

....

Ngày hôm sau, cũng chính là buổi sáng thứ ba.

Klein bước vào công ty bảo an Gai Đen, vô cùng quen thuộc gõ cửa phòng làm việc của đội trưởng.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 184: Phía Sau Cánh Cửa

"Mời vào."

Giọng nói ấm áp chân thành của Dunn Smith vọng ra.

Klein vận nắm tay, đẩy cửa phòng ra, trông thấy đội trưởng đang dùng bữa sáng. Bên tay phải của anh là tách cà phê tỏa hương đậm đà, trước mặt là khay bánh mì trắng, bánh mì nướng và thịt lợn xông khói.

Dunn cho nốt miếng bánh mì nướng phết bơ vào miệng, im lặng chỉ vào cái ghế đối diện bàn làm việc.

Thấy Klein không vội vã, Dunn cũng thả lỏng tấm lưng căng thẳng ra, cầm tách cà phê lên, uống một ngụm, nuốt toàn bộ thức ăn trong miệng xuống dạ dày.

Anh ta rút khăn tay mềm mại ra, lau khóe miệng:

"Có chuyện gì không?"

Klein nghiêm túc gật đầu, nói:

"Tôi đã gặp Dexter Guderian, chính là anh bác sĩ trong bệnh viện tâm thần kia, thành viên Hội Tâm Lý Luyện Kim."

Vừa nói chuyện, hắn vừa liếc mắt qua, phát hiện trước mặt đội trưởng còn đặt một tờ tạp chí đang mở.

"Anh ta có cung cấp tin tức tình báo nào không?" Dunn đan hai tay vào nhau, giật mình hỏi.

Klein kể lại giản lược:

"Anh ta nói với tôi, trước khi Hood Eugene phát điên, đã từng có người thường tới thăm gã, người đó gọi là Lanlus."

"Lanlus..." Dunn xoa nhẹ cằm, "Hình như tôi đã nghe qua ở đâu rồi..."

"Chính là tên tội phạm lừa đảo đã cuỗm chỉ ít một vạn bảng đấy." Klein nhắc nhở.

Dunn tỏ ra nghiêm túc nhớ lại, sau đó lắc lắc đầu, ý là không có chút ấn tượng.

Đội trưởng, anh chẳng có chút nhạy cảm gì với tiền bạc cả! Klein oán thăm một câu, nhặt những điểm quan trọng trong vụ án Lanlus kể lại một lần:

"Kẻ tội phạm lừa đảo này tuyên bố đã khảo sát và mua được một mỏ sắt có trữ lượng rất lớn, tự kêu gọi một quỹ để khai thác ở thành phố Tingen. Tôi có quen một người bạn bị hại ở câu lạc bộ Bói Toán, mặt khác, còn có một cô gái bị gã lừa gạt đánh hôn, đang mang bầu con của gã."

"Gã đã nhiều lần tới thăm Hood Eugene trước khi bị điên à..." Dunn trầm ngâm nói, "Người phi phạm danh sách 8 Kẻ Lừa Bịp? Đường tắt Kẻ Trộm à..."

Đội trưởng, với những chuyện tương tự thế này, trí nhớ của anh thật tốt... Klein buồn cười than thở, nhẹ nhàng gạt đầu:

"Đây cũng là suy đoán của tôi."

Bởi vì Lalus thành lập công ty Sắt thép ở khu Nam, những người bị lừa ở tất cả các tín ngưỡng, cho nên cuối cùng chuyện này không được chuyển cho chúng ta, cho dù sở cảnh sát có phát hiện chút dấu hiệu siêu phàm nào, cũng sẽ chuyển cho tiểu đội Kẻ Trừng Phạt."

Dunn rút cuộc hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện, đôi mắt xám sâu thẳm nhìn Klein nói:

"Cậu muốn làm gì?"

Khụ, đội trưởng, không cần nhạy cảm đến thế đâu... Klein nghiêm nghị trả lời:

"Tôi muốn dùng nghi thức thông linh để giao tiếp với Hood Eugene, làm rõ Lanlus tìm hắc có chuyện gì, làm rõ đây có phải nguyên nhân trực tiếp khiến hắc nổi điên không."

Dunn khẽ vuốt cằm, nói:

"Dù cậu không xin, chờ sau khi xác nhận Hood Eugene thực sự bị điên, tôi cũng sẽ làm thử nghiệm tương tự."

Nhưng Daly nói với tôi rằng, chuyện này có nguy hiểm không nhỏ, cậu nắm chắc chứ? Hoặc là, tôi sẽ xin viện trợ từ giáo xứ Backlund, trì hoãn vài ngày hắc là không vấn đề gì đâu."

Động lực chủ yếu của Klein khi trở thành người phi phạm là nghiên cứu thần bí học, tìm biện pháp về nhà. Nay có cơ hội làm thực tế, bản thân hắc lại có lòng tin mạnh mẽ, tất nhiên hắc sẽ không chịu từ bỏ:

"Đội trưởng, tôi đã nắm vững kiến thức về mặt này, đối với chuyện lần này cũng nắm chắc vài phần."

Đương nhiên, tôi cần sương tinh khiết Amanda, thuốc nước Mắt Linh Chi, và thuốc Tĩnh Lặng hỗ trợ."

"Thuốc Tĩnh Lặng..." Dunn nhẩm lại cái tên này, thừa nhận sự chuyên nghiệp của Klein.

Anh ta nhớ rõ Daly từng nói, đây là loại thuốc nước tương đối hiếm thấy nhưng lại vô cùng hiệu quả trong lĩnh vực thông linh.

Cân nhắc vài giây, Dunn Smith dựa vào thành ghế nói:

"Vậy cậu viết đơn xin đi, rồi tới sau cửa Chianese nhận loại thuốc nước đó... À, tôi cũng chẳng biết có còn thuốc nước thành phẩm nữa không, nếu không còn, thì hãy lấy những nguyên liệu cần thiết, tự cậu điều chế nhé."

"Vâng." Klein mừng rỡ đáp.

Nhưng hắn cũng chưa đứng dậy ngay, vẫn ngồi lì trên ghế.

Dunn thấy thế, đưa tay xoa nhẹ cằm, cẩn thận suy nghĩ nói:

"Buổi chiều bắt đầu, vừa đúng lúc đến phiên tôi giám sát bệnh viện tâm thần... Chúng ta không thể trực tiếp đi tìm Hood Eugene được, không ai biết những bác sĩ, y tá, lao công và bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần có ai là thành viên của Hội Tâm Lý Luyện Kim ẩn nấp hay không. Cũng không ai biết phải chăng Hội Tâm Lý Luyện Kim cũng âm thầm giám sát Hood Eugene không. Hành động của chúng ta nhất định phải đủ bí mật, không thể để lộ chuyện Dexter Guderian đã trở thành gián điệp của chúng ta được.

... Chúng ta sẽ đi vào lúc rạng sáng, bí mật lén vào.

Ừm, tôi sẽ canh giữ ở bên cạnh, đề phòng chuyện ngoài ý muốn."

Thế này là tốt nhất! Nếu Hood Eugene chỉ giả điên, ta lại thực hiện nghi thức thông linh với hắn, khác nào trèo rào vào vườn bách thú, nhảy nhót trước mặt hổ dữ... Klein yên lòng, thành khẩn nói:

"Vâng, đội trưởng!"

Hắn đứng lên, quay người đi ra cửa.

Đúng lúc này, khước mắt hắn liếc qua quyển tạp chí đang mở trước mặt đội trưởng, thấy dòng tiêu đề:

"Nhựa cây Donningsman trong rừng mưa lục địa Nam có hiệu quả kích thích mọc tóc rõ rệt."

...Klein thương hại thu mắt, mở cửa bước ra khỏi văn phòng đội trưởng.

Đột nhiên hắn nảy ra một ý tưởng buồn cười:

Thật ra người phi phạm không cần rắc rối như thế, nếu lão Neil vẫn còn sống, chắc chắn lão sẽ đề nghị thiết kế một nghi thức ma pháp, để cầu xin trợ giúp của Nữ Thần, về phần cuối cùng cơ thể có mọc đầy lông, biến thành khỉ đầu chó lông quăn không là vấn đề khác...Mà Nữ Thần sẽ có phản ứng gì nhỉ? Đối lại là ta, chắc chắn sẽ nói: CMM...

Ý tưởng này chợt khiến niềm vui sượng trong lòng Klein nhiễm chút đau thương, trong đau thương lại tràn ngập cảm giác buồn cười.

Hắn đi vào văn phòng nhân viên, ngồi vào trước máy đánh chữ Axon 1346, lọc cọc gõ đơn xin.

Đợi khi Dunn Smith ký duyệt đơn xong, hắn cầm đơn xin, đi xuống lòng đất, men theo ánh sáng đèn khí gas trong lối đi nhỏ, bước từng bước về phía cửa Chianese.

Đến tận giờ phút này, Klein mới nghĩ đến một vấn đề:

Đây là lần đầu tiên hắn đi vào phía sau cánh cổng thần bí kia!

"Không biết phía sau cánh cửa sẽ là cảnh tượng gì đây..." Hắn thầm mong đợi, đi nhanh hơn về phía hai cánh cổng sắt đen khiến người ta kính trọng và ngưỡng mộ kia.

Trước hết hắn nộp đơn cho Syja Tron canh gác hôm nay để đăng ký, sau đó Klein nhận lại tờ đơn có thêm một chữ ký, gõ cửa Chianese cốc cốc, chợt cảm thấy những tiếng vọng lại từ bên trong vừa trống vắng vừa xa xôi.

Chờ đợi mấy chục giây không nghe thấy tiếng bước chân nào, hắn bỗng trông thấy cánh cổng nặng nề chạm khắc bảy viên thánh huy bóng tối chuyển động, ken két mở ra.

Cửa Chianese hé ra vừa đủ cho một người đi qua thì dừng lại, Klein nhờ ánh sáng của đèn khí gas hai bên hành lang để nhìn cảnh tượng bên trong phía gần cửa.

Đứng phía sau cánh cửa là một ông lão da nhăn nheo, tóc thưa thớt, ông ta mặc một chiếc áo khoác cổ điển màu đen, cầm một chiếc đèn bão.

Ánh nền mờ mờ xuyên qua thủy tinh hắt lên khuôn mặt không cảm xúc tranh tối tranh sáng, hắt lên đôi mắt màu lam nhạt như khối băng ngàn năm của ông ta.

"Đơn." Ông ta khàn khàn thốt ra một tiếng.

Klein đã từng gặp ông lão này, bởi vì mỗi ngày khi hoàng hôn buông xuống, ông ấy và đồng đội sẽ đi ra từ sau cửa Chianese, đi qua phòng trực, rẽ về phía giáo đường Selina.

Họ là những Kẻ Gác Đêm già cả, tự nguyện làm người trông coi bên trong cánh cửa.

Theo Klein biết, họ có năm người.

"Đây là đơn xin của tôi." Hẳn đưa tờ đơn trong tay cho ông lão trước mặt.

Người trông cửa có đôi mắt màu lam nhạt nâng chiếc đèn bão lên, xem kỹ một lần, xác nhận không có sai sót gì xong, mới tránh sang một bên để Klein đi qua.

Klein chậm rãi đi vào trong cửa Chianese, còn chưa kịp dò xét bốn phía đã cảm nhận được một sự âm u khó nói nên lời.

Giờ không phải mùa đông rét căm căm, mà lại khiến người run rẩy lạnh buốt đến cả linh tính.

Ngước mắt nhìn lên, Klein trông thấy trên vách tường có từng cây nến được khắc hoa văn màu trắng bạc đang cháy, chúng tỏa ra ánh sáng màu xanh u tối, không lay động chút nào.

Kẹt kẹt!

Người trông coi đóng cửa Chianese lại, bốn phía bỗng yên tĩnh đến cùng cực.

Trước mặt Klein là một lối đi nhỏ được lát bằng những phiến đá cũ kỹ.

Hai bên lối đi có những cánh cửa đá, trên mỗi cánh cửa có tấm biển đề tên như "Vật liệu thuốc nước".

Cuối lối đi có một cầu thang dẫn xuống dưới, nó chìm trong bóng tối tựa như nối liền với vực sâu.

Đó hẳn là cầu thang dẫn tới nơi chứa những vật phong ấn, nghe nói chia làm mấy tầng liền... Không biết tro cốt của thánh Selina đặt ở tầng nào... Klein vừa quen với độ sáng sau cửa, đột nhiên cảm thấy trong không khí có một thứ gì vô hình thổi qua da mình, từng cơn lạnh thấu xương.

Hắn rung mình một cái, không nhịn được mở linh thị ra.

Sau đó, hắn trông thấy xung quanh, toàn bộ không gian phía sau cửa Chianese tràn ngập những sợi dây nhỏ màu đen, chúng nhẹ nhàng dao động, khi thì co lại, khi thì kéo dài ra, chằng chịt đan xen không có chỗ trống.

Cái này... Đây chính là sức mạnh phong ấn phía sau cửa Chianese?

Klein khẽ gật đầu, thu lại những suy nghĩ, đi theo người trông coi vào một cánh cửa đá đề tên "Phòng thuốc nước".

Dựa vào chữ cái đầu tiên, hắn nhanh chóng tìm được sương tinh khiết Amanda, thuốc nước Mắt Linh Chi và thuốc Tĩnh Lặng.

Hai loại đầu hắn đã từng thấy, loại còn lại là lần đầu tiên tiếp xúc, thấy trong bình nhỏ bằng pha lê hơi mờ có chất lỏng màu lam sẫm nhẹ nhàng lay động, chỉ cần nhìn thấy cũng làm người ta như được trở về vòng tay ôm ấp của mẹ.

Trên thân bình còn dán nhãn, ghi rõ ngày điều chế và hạn sử dụng trong vòng nửa năm.

Tốt rồi, vẫn còn sử dụng được... Klein cầm ba bình thuốc nước nhỏ, đi ra khỏi cửa Chianese dưới sự bảo vệ của người trông coi, thoát khỏi cảm giác âm u từ sâu trong tâm hồn, thoát khỏi trải nghiệm quái dị chạm vào từng sợi dây màu đen.

Đợi khi cửa Chianese đóng lại, hắn không kiềm được quay đầu nhìn lại, nhủ thầm:

"Ở trong đó thời gian dài, dù là thân thể hay linh hồn đều sẽ bị ảnh hưởng sao?"

Khó trách người trông coi nhất định phải tự nguyện..."

...

Rạng sáng, Klein dùng cách đặc biệt khóa trái cửa phòng ngủ, đẩy cửa sổ lồi, tung người nhảy xuống.

Bây giờ, độ cao lầu hai này chẳng có chút nguy hiểm nào đối với hắn, hắn vững vàng tiếp đất, không hề chới với chút nào.

Xe ngựa của Kẻ Gác Đêm đã chờ hắn ở phía đối diện.

Không hề lòng vòng, Klein tới bệnh viện tâm thần ở khu Bắc thành phố Tingen rất nhanh, dựa theo lời hẹn, hắn tìm trong góc tường khuất ánh đèn đường, thấy Dunn Smith đang đợi ở đó.

"Chúng ta vào đi." Dunn nhẹ nhàng gật đầu nói, "Tôi đã kiểm tra rồi, xung quanh không có người."

"Được." Klein rảo bước theo sát.

Đi vào... Là một Tên Hề lại đi vào bệnh viện tâm thần... Điều này khiến ta nghĩ đến một câu nói: Tự nhiên như ở nhà... Hắn tự chế nhạo mình một câu.

Hắn bám sát Dunn, bám vào một vài chỗ nhô ra trên tường, nhẹ nhàng, linh hoạt, nhanh chóng trèo qua tường bệnh viện tâm thần, động tác nhanh gọn, thẳng băng xuất sắc.

Dunn quay đầu nhìn hẩn một cái, nhẹ nhàng gật đầu, thể hiện tán thành.

Hai người cúi thấp lưng, nhờ bóng tối và những chỗ hẻo lánh để vượt qua bãi cỏ và sân rộng, đi tới căn nhà ba tầng của bệnh viện tâm thần, lên vào căn phòng của Hood Eugene ở tầng cao nhất.

Bởi vì sau khi Hood Eugene bị điên có khả năng tấn công nhất định, cho nên gã được xếp vào phòng bệnh một người, mà những Kẻ Gác Đêm giám sát trong thời gian này cũng không uổng công, đã sớm đánh được một cái chìa khóa.

Răng rắc!

Trong tiếng mở khóa rất khẽ, Dunn đi vào đầu tiên, ánh mắt Klein vượt qua anh ta, nhìn thấy một người đang ngồi trên giường.

Hood Eugene có khuôn mặt dài gầy gò, hốc mắt trũng sâu, mái tóc màu vàng nhạt lộn xộn dựng lên.

Hắn đang nhìn ra ngoài cửa sổ song sắt, ngấm mặt trắng đỏ rực bằng đôi mắt màu lam xám.

Klein đóng cửa phòng, cười một tiếng, tùy ý hỏi:

"Sao còn chưa ngủ?"

Dunn ngơ ngác một chút, chợt nghĩ ra Klein hiện đã là Tên Hề danh sách 8, thế là lại giữ im lặng, lùi về một góc tường.

Hood Eugene xoay đầu lại, nhìn Klein, ngây ngốc cười nói:

"Tôi đang chờ bánh ga-tô."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 185: Thế Giới Tâm Linh

“Đợi bánh ga-tô?” Câu trả lời ngoài sức tưởng tượng của mình... Không đúng, nếu mình có thể đoán được câu trả lời của người bệnh tâm thần, thì chẳng phải mình cũng giống họ sao... Suy nghĩ lóe lên trong đầu hần, Klein cười nhạt, tựa như đang nói chuyện phiếm cùng với bạn bè mình, hần hỏi:

“Ai sẽ tới đưa bánh ga-tô cho anh vậy?”

Mặt Hood Eugene dài ra, chán nản phàn nàn:

“Không, không có bánh... Không có bánh ga-tô!

Là mi, chính mi đã lấy bánh của ta!”

Đột nhiên gã thét lên, tròn mắt hăm hăm nhìn Klein

Không đợi Klein nghĩ câu trả lời, gã “A” một tiếng rồi há miệng, lộ ra hai hàm răng trắng ớn.

Ngay sau đó, gã nhảy ra khỏi giường, nước miếng chảy ròng ròng, hai tay vươn ra phía trước, muốn tóm lấy vai Klein, kéo tới trước mặt để cắn mạnh một miếng.

Trước sự tấn công bất ngờ, tuy Klein hơi bối rối, nhưng cũng phản ứng kịp thời. Trong nháy mắt, hần gập đầu gối, khuỵu người xuống, đồng thời xoay eo, thúc tay trái lên.

Bịch!

Hắn thúc khuỷu tay vào bụng của Hood Eugene, khiến tên đó bất tỉnh hai mắt trắng dã, nước miếng trong miệng gã càng chảy ra nhiều hơn.

Thế nhưng Hood Eugene vẫn không dừng lại, gã thuận đà ngã nhào tới, dang hai tay định ôm chặt lấy Klein.

Klein nghiêng người, lăn sang bên cạnh, thuần thục như đã trải qua vô số lần tập luyện vậy.

Tay phải khẽ chống, lộn ngược người ra sau đứng lên, hắn định chuyển từ phòng thủ sang tấn công, mạnh mẽ xông tới không chế đối thủ.

Ngay lúc đó, hắn trông thấy Hood Eugene ngây ngốc đứng im tại chỗ, hai mắt mất đi tiêu cự, trống rỗng mờ mịt.

...Klein sửng sốt, bỗng nghiêng đầu nhìn về phía góc tường, nhìn thấy Dunn Smith mặc chiếc áo khoác mỏng màu đen và đội mũ phớt lụa cùng màu, hai tay đang nắm chặt, đầu cúi xuống.

Đội trưởng kéo Hood Eugene vào trong giấc mơ rồi... Hắn bắt lấy cơ hội, thu lại động tác, rút ra chiếc muỗng bạc không có chút lực sát thương nào để làm nghi thức, dùng nó tạo ra bức tường linh tính, phong tỏa căn phòng bệnh đơn này.

Sau đó, Klein móc ra ba cây nến hương bạc hà, đặt chúng lên bậu cửa sổ theo hình tam giác ngược, một cây biểu tượng cho Nữ Thần Đêm Tối, một cây biểu tượng cho mẹ của bí ẩn, và cây cuối cùng đại diện cho chính mình.

*Nữ Thần Đêm Tối là mẹ của bí ẩn, nữ hoàng của sợ hãi và tai ách, lãnh chúa của yên tĩnh và giấc ngủ ngon.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã sắp xếp xong một tế đàn đơn giản, ma sát linh tính để thắp nến lên.

Đúng lúc hần muốn quay đầu nhắc nhở đội trưởng, Dunn đã ngẩng đầu lên, trầm thấp cười nói:

“Giấc mơ của Hood Eugene vô cùng hỗn loạn, cơ bản là không có cách nào dẫn dắt.”

Dunn còn chưa dứt lời, mắt của Hood Eugene đã lấy lại thần thái, không còn trống rỗng như trước.

Sau đó, vị Bác Sĩ Tâm Lý điên dại này hơi ngả lưng ra sau, thoải mái ngáp một cái.

...Klein bỗng chốc không biết nói gì, đành câm nín, cầm bình kim loại đựng sương tinh khiết Amanda lên.

Hần nhỏ chất lỏng trong suốt, hỗn hợp chiết xuất từ cỏ Dạ Hương, hoa Thâm Miên và cúc La Mã này lên ngọn nến đại diện cho mình, khiến hương thơm yên tĩnh nhẹ nhàng tản ra trong nháy mắt, tràn ngập cả căn phòng, len lỏi vào từng góc ngách.

Cảm xúc căng thẳng, phần nộ và thoải mái trong người Hood Eugene đồng thời biến mất toàn bộ, gã uể oải quay lại giường ngồi, ánh mắt lại ngây dại, ngơ ngác nhìn về mặt trăng đỏ tươi bên ngoài cửa sổ, cả căn phòng một lần nữa quay trở về trạng thái yên bình.

Klein cũng cảm thấy được màn đêm thăm thẳm siêu phàm. Hần đặt sương tinh khiết Amanda xuống, đặt mộng ngồi bên cạnh Hood Eugene, định nói chuyện để gã buông bỏ lớp phòng bị cuối cùng xuống.

Chỉ có như vậy, hần mới có thể sử dụng lọ thuốc Mắt Linh Chi giúp linh hồn Hood Eugene tiến vào trạng thái hồn lìa khỏi xác được.

Dù sao thì mình cũng chỉ là một Thông Linh Giả không chuyên mà thôi... Lúc trước, hần cũng đã nghĩ sẵn ra một biện pháp, móc bộ bài Tarot

từ trong túi ra.

Bộ bài này cũng chỉ có hai mươi hai lá bài chính, chủ yếu là để tiện mang đi, là "vũ khí" Klein xin được.

Mỗi lá bài đều được khảm những sợi tơ bạc có thể gây tổn thương tới những sinh vật như tử linh. Hoa văn trên lá bài vô cùng xinh đẹp và phức tạp, do đó Klein chỉ muốn cất làm của riêng, chứ không muốn dùng để đối phó với kẻ thù.

Klein xáo bài, mỉm cười nhìn Hood Eugene nói:

“Chúng ta cùng chơi bài đi.”

“Chơi bài?” Hood Eugene rời mắt khỏi cửa sổ, máy móc lặp lại từ này.

Klein không trả lời, nhét bộ bài Tarot vào tay găng, ra điều không cho phép từ chối.

Hood Eugene bắt chước dáng vẻ vừa nãy của Klein, khó khăn dùng một tay xáo bài, cuối cùng cũng thành công.

Người phi phạm trong thân xác người bệnh tâm thần này chậm rãi chuyển lực chú ý của mình sang tấm bài có độ cứng, độ đàn hồi và kết cấu tuyệt vời trong tay, lật một tấm bài lên:

Một người đàn ông mặc bộ quần áo rách rưới, hai tay bị trói chặt, thân người treo ngược, trên đỉnh đầu của người đó còn có hào quang thấp thoáng.

Người treo ngược... Klein bắn khoản gật đầu, nhân cơ hội đứng dậy, cầm lọ thuốc Mắt Linh Chi, đổ chất lỏng màu hổ phách lên cây nến đại diện cho bản thân.

Một mùi rượu kỳ ảo lan tỏa, khiến những người chỉ cần ngửi qua, liền có cảm giác uống say.

Sắc mặt Hood Eugene tan rã, tầm mắt mất đi tiêu cự, bài Tarot trong tay rơi xuống giường.

Thế nhưng hắn vẫn ngồi vững, không ngã xiêu vẹo.

Klein dựa vào mình tường để chống lại sức mạnh làm cho cơ thể và linh hồn của hắn nhẹ hơn,飄 hơn, mơ màng hơn này; rồi móc một bình kim loại nhỏ khác từ trong túi, vặn nút chai ra, rót chất lỏng màu lam thẫm vào miệng.

“Thuốc Tĩnh Lặng”!

Chất lỏng lạnh buốt chảy qua khoang miệng, trôi qua thực quản, vào trong dạ dày; trong nháy mắt Klein trở nên vô cùng tỉnh táo, không có một chút hoảng hốt nào.

Hắn chậm rãi thở hắt ra, thuần thục cầm bột thảo dược và tinh dầu, sương tinh khiết nhỏ vào ngọn nến biểu tượng cho Nữ Thần Đêm Tối.

Trong sương mù mờ ảo, hắn lui về phía sau hai bước, trang trọng nghiêm túc dùng tiếng Hermes nói:

“Tôi khẩn cầu sức mạnh của đêm tối,

Tôi khẩn cầu sức mạnh bí ẩn,

Tôi khẩn cầu Nữ Thần chiếu cố,

Tôi khẩn cầu Ngài để cho tôi và người phi phạm tên Hood Eugene này giao tiếp bằng linh tính với nhau.”

...

Từng câu chú vang lên, Klein nhìn thấy màu sắc u tối trong ánh nền đen thẫm đang dần dần khuyếch tán ra bên ngoài.

Hắn không hề tránh né, cũng không ngăn cản, để cho "đêm tối" sâu thẳm này bao trùm lấy mình.

Trong trạng thái vô cùng tỉnh táo, hắn cảm nhận được linh thể của mình thoát khỏi sự bảo vệ của thể xác, tiến sâu vào trong vũ trụ hư không, hắn được bao bọc bởi bóng đêm tối thượng vô cùng vô tận, không âm thanh. Còn trên bầu trời thì đầy những cái bóng trong suốt khó mà mô tả hình dạng, và từng luồng sáng màu sắc khác nhau, ẩn chứa trong đó là vô số kiến thức.

Linh giới... Klein không còn xa lạ với những thứ này.

Khi ý tưởng trong đầu vừa hiện lên, hắn đã nhìn thấy đằng trước xuất hiện một thế giới mông lung bị bao vây bởi một cơn bão.

Klein biết rằng điều này đại diện cho linh hồn của Hood Eugene, đại diện cho “thể tâm linh” của gã, thế là hắn tiến sát lại, chui vào cơn bão tạo thành bức tường bảo vệ.

Trong nháy mắt, hắn thấy vô số ánh sáng ập vào cơ thể mình, nghe thấy giọng nói của mấy chục vạn người đang khe khẽ lẩm bẩm bàn luận chuyện gì đó.

Những lời nói này vô cùng hỗn loạn, không có chút hợp lý nào, một giây trước còn ca ngợi sự thanh lịch của phụ nữ, giây sau lại nói tới việc thông bồn cầu, một giây trước khóc lóc khổ sở, giây sau liền bắt đầu vui sướng điên cuồng...

Cơn bão suy nghĩ điên rồ “gặm cắn” tinh thần Klein, muốn đồng hóa hắn, nhưng Klein giữ được sự tỉnh táo và lý trí tuyệt đối, nhanh chóng bay vào bên trong “thế giới tâm linh” của Hood Eugene.

So với trăm nghìn giọng nói lẩm bẩm gào thét kinh khủng mà hắn trải qua tại màn sương xám bí ẩn, thì nơi đây chẳng khác gì một buổi hòa âm dễ nghe... Klein cười thầm một tiếng, đi xuyên qua cơn bão, nhìn thấy Hood Eugene trong suốt mơ hồ đang ngơ ngác ngác ngác.

Vị Bác Sĩ Tâm Lý danh sách bảy này vẫn giữ dáng vẻ bên ngoài, ánh mắt chờ đợi nhìn sang.

Klein đứng trước mặt hắn, thấp giọng hỏi:

“Anh có biết Lanlus không?”

Hood Eugene ngơ ngác đáp lại:

“Biết.”

Ánh sáng và hình ảnh xung quanh hắn thay đổi, như thể Đại dương tâm linh của Hood Eugene được mở ra vậy.

Chẳng mấy chốc, trong ánh sáng giao thoa hiện lên hình ảnh một chàng trai trẻ có khuôn mặt phổ thông, vầng trán cao đầy, tóc đen, mắt nâu, mang mắt kính hình tròn, treo bên khóe miệng nụ cười mỉa mai; chính là Lanlus mà Klein đã thấy trong lệnh truy nã.

Klein hài lòng gật đầu, ổn định lại cảm xúc, dùng giọng điệu dẫn dắt hỏi:

“Tại sao Lanlus lại tới tìm anh?”

“Hắn nói...” Giọng nói của Hood Eugene dần dần nhỏ lại.

Đột nhiên, gã đổi thành giọng nói đầy từ tính và cười điên cuồng nói:

“Hood Eugene, đây là thời đại tồi tệ nhất nhưng cũng là thời đại tốt nhất. Nếu chúng ta có thể nắm bắt được cơ hội, chúng ta cũng có thể trở

thành kẻ điều khiển thế giới, có thể trở thành người bất tử thực sự!”

“Chỉ cần anh giúp tôi, tôi không chỉ nói cho anh biết cách nắm giữ sức mạnh của ma dược, cách tránh mất kiểm soát, mà tôi còn hứa hẹn sau này sẽ cho anh lấy được một chút thần tính, thần tính bất diệt!”

“Hắn là anh đã nhận ra, sau lưng tôi là sự tồn tại của vị kia, lời của tôi chính là lời của Thần hứa hẹn, còn Hội Tâm Lý Luyện Kim theo một ý nghĩa nào đó, cũng có quan hệ nhất định với Thần.”

“Đừng nghi ngờ gì cả, trước mắt Hội Tâm Lý Luyện Kim còn chưa đủ mạnh, chưa thể cung cấp đầy đủ trợ giúp cho anh, trừ khi anh sẵn lòng ở cấp độ hiện tại mãi mãi.”

Nắm giữ được sức mạnh ma dược, lại còn biết được cách tránh mất khống chế... Sao lại có cảm giác giống như mình dùng “phương pháp đóng vai” đi dụ dỗ người khác vậy... Tham vọng của Lanlus cũng lớn thật, rõ ràng mới ở danh sách 8, vậy mà hắn đã bắt đầu quan tâm việc của thần rồi,...sau lưng hắn rốt cuộc tồn tại vị bí ẩn nào... Tên này hình như đang lên kế hoạch gì đó, không chỉ đơn thuần là lừa gạt tiền bạc... Hay sở thích của hắn là lừa tiền? Klein nảy ra suy nghĩ, lại thấy Hood Eugene ngừng nói, bèn hỏi:

“Lanlus muốn anh cung cấp trợ giúp gì?”

Hood Eugene không trả lời ngay, lúc này toàn bộ “Thế giới tâm linh” đều chìm trong yên lặng.

Ngay sau đó, hắn cười to, vô cùng điên cuồng đáp lại:

“Trợ giúp... trợ giúp... trợ giúp!”

"Ha ha ha, tôi đã giúp! Tôi đã giúp!"

"Tôi để..."

Đúng lúc này, hắc tự dừng im lặng, Toàn bộ thể tâm linh của hắc công vẹo, ánh sáng và hình ảnh xung quang Đại dương tâm linh nhanh chóng thay đổi, trở thành một tế đàn tối tăm, khủng khiếp, đáng sợ.

Bên trên tế đàn, một cây Thập Tự giá được dựng thẳng đứng, trên Thập Tự giá hình như đang treo ngược thứ gì đó, còn dưới đáy thì chất đồng những thứ mơ hồ.

Ánh sáng và bóng tối đan xen, khi sắp thấy rõ vật treo ngược trên kia thì toàn bộ “Thế giới tâm linh” đột nhiên xuất hiện động đất cấp mười.

Má nó! Klein dự cảm được nguy hiểm sắp bộc phát, không nghĩ ngợi gì, nhanh chóng xoay người bay vào cơn bão tư duy hỗn loạn, muốn rời khỏi nơi đây.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 186: Đội Trưởng Đẹp Trai

Vô số những đốm sáng ánh sáng nhạt ập tới, tiếng lầm bầm hỗn loạn của trăm ngàn người cùng xuyên vào tai, Klein lại hoàn toàn không để ý những thứ này, năng lực Tên Hề nói cho hắn biết, linh thể của hắn đang phồng lên chóng vánh, một bóng đen từng chút lan tới bao trùm linh thể hắn.

Bóng đen này là một cây Thập tự giá khổng lồ, trên đó dường như có một người bị treo ngược!

Răng rắc!

Cơ bão tư duy hỗn loạn kinh khủng bỗng đồng loạt chuyển hướng ra ngoài, thế giới tâm linh của Hood Eugene vỡ tan thành từng mảnh.

Klein phát hiện vào ngày hắn thử nghiệm ngao du, trong lúc bay nhanh nhất, có một khoảnh khắc ngăn ngui linh thể của hắn đã kết hợp với một chút sức mạnh của không gian bí ẩn trên màn sương xám để trở nên mạnh mẽ hơn rõ rệt!

Ngay khi bóng đen Thập Tự Giá sắp bao phủ hoàn toàn, hắn xông ra khỏi thế giới mộng lung kia, cảm nhận được thể xác của mình.

Klein quen thuộc, nhanh chóng trở về thể xác, trước mắt hắn lại hiện ra khuôn mặt dài gầy gò, mái tóc vàng rối bù của Hood Eugene, và ba cây nến đang lẳng lặng cháy trên bệ cửa sổ.

Hắn đã kịp thời thoát khỏi trạng thái thông linh!

Trong chớp mắt, hắn trông thấy trên mặt Hood Eugene mọc ra từng chiếc vảy đen, con người ngây dại dựng thẳng lên, trở nên lạnh lẽo vô tình khác thường.

Hồng hét! Gã sắp mất khống chế rồi! Con người Klein vừa co lại, còn chưa kịp phản ứng thì phát hiện một bóng người mặc áo khoác đen dài tới đầu gối, đội mũ phớt lụa cùng màu, bước hai bước tới trước mặt Hood Eugene, nâng tay lên, chĩa thẳng khẩu súng lục đặc chế vào đầu gã.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Dunn Smith bắn liên tiếp năm phát súng, đầu Hood Eugene toác ra, như quả dưa hấu rơi từ trên cao xuống đất, màu đỏ, màu trắng vấy ra như mưa khắp bốn góc phòng.

Anh cướp thời cơ trước khi Hood Eugene hoàn toàn mất khống chế để giải quyết gã!

Klein ngồi cách đó năm mươi centimet, trên mặt và khắp người dính đầy máu và chất bẩn. Hắn kinh ngạc nhìn Dunn Smith, cảm thấy giờ khắc này đội trưởng quá đẹp trai.

Chỉ cần không nhắc tới trí nhớ, đội trưởng vẫn rất đáng tin... Hắn thầm ca ngợi một câu từ đáy lòng.

"Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?" Dunn thu súng lục lại, nhìn thi thể Hood Eugene gần như mất đầu đang từ từ ngã xuống.

Klein vừa muốn sắp xếp câu chữ để trả lời, lại thấy cổ thi thể kia biến thành một vũng máu thịt nát bầy, khoác trên đó là bộ đồng phục bệnh nhân bệnh viện tâm thần, dường như ngay cả cấu tạo cơ bản nhất cũng bị phá nát thê thảm.

Thi thể Hood Eugene rất nhanh chỉ còn lại một vài thứ hoàn chỉnh, một là mấy chục miếng vảy màu đen lóe ánh sáng nhạt, hai là trái tim óng ánh màu lam nhạt của gã.

Trái tim này có màu sắc lóng lánh như mộng ảo, như viên kim cương dưới ánh đèn.

Nó khiến người ta khi thì yên tĩnh, khi thì nóng nảy, lúc lại tạo cảm giác căng thẳng, lúc thì sinh ra hỗn loạn, nhưng trừ điều đó ra thì không còn biểu hiện đặc biệt nào.

"Có lẽ đây là một vật phẩm có thể khống chế." Dunn cất kỹ súng lục, lấy găng tay màu đen ra, đeo vào tay phải, sau đó ngồi xuống, nhặt trái tim óng ánh kia lên.

Vật phẩm có thể khống chế... Theo giả thuyết đội trưởng nói trước đây, cái này có thể làm vật liệu chính của Bác Sĩ Tâm Lý danh sách 7... Nhưng điều này không phải là sẽ khiến người phi phạm thăng cấp càng dễ mất khống chế hơn sao? Klein lấy khăn lau sạch vết máu và chất bẩn trên mặt, trên người, cũng nhặt bộ bài Tarot chế tạo đặc biệt kia lên, lau sạch sẽ chúng.

Hắn nhìn mặt đất, tò mò hỏi:

"Những cái vảy màu đen này là vật phẩm gì thế?"

"Đây là những vật liệu có chút sức mạnh phi phạm, có thể dùng để chế tạo những vật phẩm có thời gian tác dụng lâu dài. Ví dụ, đạn săn ma của chúng ta, chỉ cần sau ba tháng, năng lực làm tổn thương tử linh sẽ bị giảm xuống rõ rệt, chỉ còn lại một đặc tính săn ma duy nhất của bản thân chất liệu. Nếu dùng những vật liệu tương tự như những chiếc vảy đen này, thời hạn tác dụng có thể đạt tới một năm, thậm chí hai năm trở lên, mà hiệu quả của nó cũng sẽ tốt hơn. Đương nhiên, do đặc tính khác biệt nên những cái vảy đen này không thích hợp để chế tạo đạn săn ma." Dunn vừa giảng giải

vừa lấy một tờ giấy trong tay Klein, gói kỹ trái tim màu lam nhạt và những chiếc vảy màu đen lại.

"Giống những bộ phận khác của các giống loài siêu phàm, ngoài bộ phận có thể dùng làm vật liệu chính của ma dược sao?" Klein hỏi lại.

Dunn đứng thẳng người, nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Đúng thế."

Mặt khổng lồ sẽ trở thành quái vật thật sự... Klein thở dài, thừa dịp gian phòng vẫn được phong tỏa kín bằng bức tường linh tính, nhanh chóng miêu tả lại những điều hăn gặp phải trước đó:

"Khi tôi và Hood Eugene giao lưu, trong tâm trí hăn, tôi thấy được một cái bóng tương tự với cái bóng của Chúa Sáng Thế Chân Thực, nhưng bản chất khác biệt, không phải Người Khổng Lồ bị treo ngược bằng dây xích, cũng không phải con mắt sau bức màn che, mà lại tương tự như hình ảnh anh trông thấy trong mộng của Hanas Fansent."

Hanas Fansent là một thành viên của Hội Cực Quang, bởi vì Selina xem trộm câu chú của ông ta và thực hiện hoàn chỉnh nghi thức xem bói Ma kính, dẫn tới ông ta bị Kẻ Gác Đêm điều tra.

Dunn Smith trong giấc mộng của ông ta bắt gặp một hình ảnh gần giống Chúa Sáng Thế Chân Thực, nhưng lại khác với hình tượng của Thần vẫn được lưu truyền rộng rãi, kết quả là một người bị thương, còn một người chết một cách kỳ lạ.

Đối với những chuyện này, khi Hood Eugene lật ra lá bài Tarot Người Treo Ngược, thật ra Klein đã đoán trước được chút ít, nhưng không nghĩ rằng mọi chuyện sẽ xảy ra theo cách đó. Đương nhiên, lần này là tiếp xúc gián tiếp, không thể so với lần hăn trực tiếp "thăm dò" Mặt Trời Vĩnh Hằng, kết quả xấu nhất cũng chỉ là bị thương hoặc là bị ô nhiễm một chút.

Nghe Klein miêu tả, vẻ mặt của Dunn dần trở nên nghiêm trọng.

Anh khẽ nhíu mày, trầm giọng nói:

"Thập Tự Giá to lớn, đỉnh sắt màu đen, người đàn ông trần như nhộng đâm máu bị treo ngược?"

"Tôi không thấy quá rõ, đây cũng là nguyên nhân tôi không bị thương, tôi chỉ chú ý thấy Thập Tự Giá to lớn và hình ảnh mơ hồ của một người bị treo ngược." Klein uyển chuyển đáp.

Lúc ấy hắn chỉ lo thoát thân...

Dunn thoáng nghĩ rồi gật đầu, nói:

"Chuyện Lanlus tới thăm Hood Eugene có quan hệ với Chúa Sáng Thế Chân Thực? Và có quan hệ với Hội Cực Quang?"

Klein vội vàng miêu tả lại từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện và hình ảnh trông thấy được lúc thông linh, cuối cùng nói:

"... Thứ mà Lanlus dùng để cám dỗ Hood Eugene chính là Phương pháp đóng vai, và cái gọi là một chút thần tính bất diệt, nhưng tôi không thể giải thích tại sao hắn nói đây là thời đại xấu nhất, cũng là thời đại tốt nhất. Ủm, có lẽ đây là phong cách nói chuyện đặc trưng của Kẻ Lừa Bịp sao?

... Việc Hood Eugene trợ giúp có liên quan đến tế đàn đen tối, âm u... Tôi nghi ngờ Lanlus đang âm mưu một chuyện đáng sợ nào đó..."

Nói xong, hắn chợt nghĩ ra:

"Đội trưởng, anh còn nhớ bức thư viết cho ngài Z không? Là bức thư lấy được trên người thành viên Hội Cực Quang bị tôi bắn chết ấy!

Trong thư, gã nói, chờ tới thời cơ thích hợp, hình như là ngày hủy diệt giáng xuống nào đó, gã sẽ kính dâng Chúa toàn bộ cừu non ở thành phố Tingen. Có phải chuyện này cũng liên quan tới âm mưu của Lanlus không?

Có phải Lanlus chính là ngài Z của Hội Cực Quang không?"

Dunn Smith cẩn thận suy nghĩ một lát rồi nói:

"Tôi không nghĩ thế. Lanlus không phải là ngài Z, bằng không, trong lúc làm chuyện chính của Hội Cực Quang, gã sẽ không thành lập công ty sắt thép dỏm, lừa gạt tiền tài của người khác, để nhiệm vụ chính của gã tràn ngập biến cố bất ngờ. Chà, nếu hoạt động của công ty sắt thép có chút ngoài ý muốn, sẽ khiến gã bị lộ trước mắt cảnh sát và chúng ta, không thể thoát khỏi Tingen, âm mưu sẽ bị đổ bể.

Đương nhiên, nếu gã là một tên điên từ đầu đến chân, thì làm bất kỳ chuyện gì không theo logic cũng bình thường thôi.

Nhưng nhìn vào sự tinh táo và quỷ quyết trong cách gã sắp đặt âm mưu, không chút lo sợ cuồn tiền vàng, có thể thấy gã thật sự không phải một tên điên.

Cho nên, tôi cho rằng gã không phải ngài Z của Hội Cực Quang, đương nhiên, rất có thể gã có liên quan đến chuyện mà lá thư này đề cập tới, chính là chuyện kính dâng Chúa toàn bộ cừu non ở thành phố Tingen."

Nói đến đây, Dunn dừng lại một chút, thông thả đi qua đi lại hai bước, nói:

"Chuyện này có lẽ khá là nghiêm trọng, chúng ta nhất định phải điều tra Lanlus một lần nữa, tranh thủ tìm ra một chút manh mối. À, chúng ta hãy xử lý hiện trường, che giấu những dấu vết ở đây, khiến tất cả mọi người đều biết Hood Eugene đã chết, nhưng không thể biết được là ai giết gã; dùng chuyện này để hội Tâm Lý Luyện Kim hoặc những người phi

phạm khác đang để ý tới bệnh viện tâm thần nhảy ra; không chừng bọn họ biết được chút gì đó.

Vụ án Lanlus lừa đảo hoặc là còn đang ở sở cảnh sát, hoặc là đã được chuyển tới tay Kẻ Trường Phạt. Chúng ta sẽ lấy lý do thu được manh mối trong lúc điều tra Hội Cực Quang để tham gia vụ án này, hợp tác với Kẻ Trường Phạt và Trái Tim Máy Móc, tập trung lực lượng của thành phố Tingen để tra xét từng người, từng vật có liên quan đến Lanlus. Khi cần thiết sẽ xin viện trợ từ giáo xứ Backlund và Thánh Đường!"

Sau khi nói xong, Dunn nghiêng đầu, nhìn về phía Klein, cân nhắc nói:

"Cậu có muốn bổ sung gì không?"

Đội trưởng, anh đã nói hết rồi... Klein trịnh trọng lắc đầu:

"Không!"

Hắn tranh thủ thời gian, nhờ tể đàn đơn sơ còn chưa thu dọn, sử dụng nghi thức ma pháp để dọn sạch những dấu vết quan trọng, bảo đảm trong tình huống bình thường, không ai có thể điều tra được hắn và đội trưởng đã xử lý Hood Eugene.

Sau đó, hắn thu lại các vật liệu, tắt nến, dỡ bỏ bức tường linh tính, cùng Dunn Smith im hơi lặng tiếng rời khỏi phòng bệnh, trèo tường ra khỏi bệnh viện tâm thần.

"Cậu đi về nghỉ ngơi đi." Dunn đứng trong góc khuất không có ánh đèn đường, tay đề chiếc mũ phớt lụa màu đen xuống, nói, "Còn rất nhiều việc đợi đến mai mới có thể triển khai."

"Vâng." Klein cũng không phải Kẻ Không Ngủ, một ngày chỉ cần ngủ hai đến ba giờ. Hắn chào tạm biệt, rồi lên xe ngựa dành riêng cho đội ngũ

Kẻ Gác Đêm đang chờ cách đó không xa, trở về phố Hoa Thủy Tiên.

Hắn bước vào buồng xe rồi quay đầu nhìn lại, thấy đội trưởng vẫn đang đứng trong góc tối khuất ánh trăng như trước, dường như đang lặng lẽ suy nghĩ điều gì.

Rạng sáng, trên đường quanh quẽ không một bóng người, xe ngựa lao đi nhanh chóng, khi thì đi thẳng, khi thì rẽ ngoặt.

Klein đang suy nghĩ về chuyện của Lanlus thì tinh thần bỗng trở nên hoảng hốt.

Trong nháy mắt, hắn trông thấy những màu sắc trước mắt bỗng đậm nét hơn, đỏ càng đỏ, đen càng thêm đen, tựa như một bức tranh trù tượng.

Bốn phía bỗng như chậm lại, dường như xe ngựa đã đi vào một thế giới kỳ lạ.

Klein nắm chặt Bùa chú Viêm Dương, cũng rút khẩu súng lục ổ quay ra.

Đúng lúc này, một bàn tay xương trắng to lớn xuyên qua cửa xe ngựa duỗi vào, vớt một tờ giấy viết thư được gấp gọn xuống.

Khi bàn tay này rút về và biến mất, cảnh tượng xung quanh bỗng trở lại bình thường, xe ngựa tiếp tục yên ổn chạy trên đường như trước.

"... Thật đúng là dùng phương pháp bí ẩn..." Klein sững sờ nhìn tờ giấy viết thư dưới chân, khóe miệng giật giật.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 187: Thầy Azcot Khuyên Bảo

Sức mạnh của người đưa tin làm Klein rung động tới năm giây mới hồi phục tinh thần, cúi người nhặt bức thư lên.

"Cho dù thầy Azcot bởi mất trí nhớ nên không thể dùng phần lớn năng lực phi phạm, nhưng chỉ cần phái ra người đưa tin này cũng có thể đối phó với người phi phạm danh sách 7, thậm chí danh sách 6 nhỉ?" Trong lòng hần chiếu rọi ra vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa hâm mộ của mình, cũng không vội mở bức thư mà cất nó vào túi áo, cùng chỗ với bùa chú ngủ say và các loại vật phẩm khác.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, tới phố Hoa Thủy Tiên, lúc Klein đi ra khỏi buồng xe, vô thức nhìn người đánh xe Cesare, chỉ thấy trên mặt anh ta cười nhẹ, ánh mắt bình tĩnh và thả lỏng, hoàn toàn không phát hiện chuyện vừa xảy ra.

Lại chuyển sang dùng linh thị kiểm tra một lần nữa, Klein khẽ gật đầu, đi tới trước cửa nhà mình.

Hắn nhìn ban công lầu hai và đường ống nước máy, trầm ngâm mấy giây, quyết định vẫn nên giữ phong độ, không thử leo lên. Về phần quần áo bị dính máu và vết bẩn, ngày mai hắn sẽ mang đến công ty bảo an Gai Đen, nhờ sở cảnh sát ra mặt, giao cho nữ lao công chuyên giặt quần áo xử lý, làm thế để đề phòng dọa sợ hầu gái Bella và em gái Melissa.

Trước khi nhảy từ cửa sổ lầu hai xuống, Klein đã sớm trộm mở khóa trái cửa chính, lúc này thừa dịp ban đêm vắng người, lấy chìa khóa ra, nhẹ

nhàng không chút tiếng động mở cửa nhà, nhanh nhẹn lách mình vào.

Sau khi khóa trái cửa chính, hắn nhẹ nhàng thở phào, nhón chân trở về lầu hai.

Dừng lại trước cửa phòng ngủ bị khóa, Klein không chút hoang mang móc ra một lá bài Tarot, lách vào khe cửa, nhẹ nhàng linh hoạt gẩy ra, vô cùng đơn giản mở khóa trái mà hắn dùng cách đặc biệt để tạo ra.

Ngay sau đó, hắn đẩy cửa đi vào, khóa trái, thay quần áo, lúc này mới hoàn toàn thả lỏng.

"Cứ như kẻ trộm ấy..." Klein cười lắc đầu, thông thả lấy khẩu súng lục ổ quay ra, nhét xuống dưới gối đầu.

Làm xong mọi việc, hắn thắp đèn khí gas lên, lấy bức thư ra, ngồi vào trước bàn sách, chăm chú mở ra đọc:

"Rất xin lỗi, đến giờ mới hồi âm cho em được, thầy vẫn một mực bận rộn đuổi theo những dấu chân trong quá khứ, lại họp lớp với thầy giáo và bạn học trước kia cho tới khuya.

Đọc thư của em, rốt cuộc thầy đã hiểu rõ những chuyện mình bắt gặp trong hai ngày gần đây là do đâu. Khi thầy ở quán trọ, đầu tiên là có cảnh sát đến điều tra lần lượt từng gian phòng, sau đó trong đêm lại có người lạng lẽ dạo qua một vòng, đúng, ý thầy là người có năng lực phi phạm.

... Hóa ra Trung tướng Gió Lốc Zilingus, kẻ thường xuyên xuất hiện trên báo chí đã lên vào Backlund, đồng thời gây ra những vụ giết chóc không nhỏ. Thầy nhớ là gã không chỉ bị vương quốc Ruen chúng ta truy nã, mà còn có tên trên danh sách treo thưởng của Đế Quốc Fusark, nước Cộng Hòa Entis, vương quốc Finebot..."

Cho nên tiền thưởng nhiều hay ít đây? Klein vô thức nảy ra một suy nghĩ như thế.

Hắn không có được câu trả lời, vì Azcot lại nhắc tới một chuyện khác:

"Em miêu tả năng lực của Người Chăn Cừu làm thầy có cảm giác rất quen thuộc, hình như đã từng gặp ở đâu rồi, nhưng không sao nhớ ra nổi. Đây cũng là trải nghiệm của thầy trong một đời nào đó. Ký ức không hoàn chỉnh khiến thầy có cảm giác vô cùng tồi tệ, vô cùng buồn phiền."

A, thầy Azcot có hứng thú nhất định với Người Chăn Cừu, như thế ông ấy có thể giúp một tay. Chà, chỉ là có chút trùng hợp... Không, đây không phải là trùng hợp, mà là tất nhiên!

Theo suy đoán, thầy Azcot sống hơn một ngàn năm, lại rất có thể là kẻ mạnh danh sách cao, như vậy, trong những cuộc đời trước kia của ông ấy chắc chắn đã chứng kiến rất nhiều năng lực phi phàm ở các danh sách khác nhau, cũng có ấn tượng sâu với một vài năng lực đặc biệt nào đó... Nói cách khác, không chỉ có Người Chăn Cừu khiến thầy có cảm giác quen thuộc, mà những nghề như Vô Ám Giả, Kẻ Săn Ma, Người Bảo Vệ hẳn là cũng như vậy...

Chỉ cần vật phẩm thần kỳ tương ứng với năng lực của một danh sách nào đó, thầy Azcot sẽ cảm thấy quen thuộc, sinh ra hứng thú, cũng là chuyện có thể tưởng tượng được...

Klein đầu tiên là nghi hoặc, rồi chợt giật mình, trong lòng bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn dời mắt xuống đọc tiếp:

"Về nghi thức hiến tế mà em hỏi, thầy đã sớm nhớ lại một chút, hình như do ấn tượng khắc sâu vô cùng, có lẽ một lần nào đó trong đời, hoặc là trong cuộc đời đầu tiên của mình, thầy là một thầy tế."

Thầy nhất định phải nhắc nhở em trước, khuyên bảo em, khi sử dụng nghi thức hiến tế cần phải vô cùng cẩn thận, không thể phó mặc an toàn của mình vào lương tâm của Thần linh tà ác hoặc những tồn tại bí ẩn. Các Thần cũng chẳng có thứ này đâu.

Mặt khác, em phải có năng lực phân biệt mạnh mẽ, bởi vì những Tà Thần ác ma sẽ tạo ra cho mình những thân phận thoát nhìn vô hại. Ý của thầy là, em không nên hiến tế cho những tồn tại mà em không rõ ràng và không chắc chắn, nếu không, linh hồn của em cũng sẽ trở thành vật tế."

Nói đơn giản là, những Tà Thần ác ma sẽ khoác lên mình lớp áo nguy trang thành một thân phận dễ dàng tin tưởng... Giống như trong thế giới Internet, đằng sau một tài khoản em gái dễ thương, có lẽ chính là một ông đực rựa ngồi xồm mồm chân... Dù có gặp mặt offline, xác nhận đáng vẻ, cũng phải cẩn thận, nói không chừng chính là một chị đại... Klein cũng không phải vì hiến tế cho chính mình mà coi nhẹ nhắc nhở của thầy Azcot, vô cùng đồng ý gật đầu.

Azcot nhấn mạnh xong những việc cần chú ý, rồi nhanh chóng giảng giải cho hẳn về nghi thức hiến tế:

"Đầu tiên, sắp xếp tế đàn, cậu hi vọng hiến tế cho vị Thần hoặc tồn tại bí ẩn khác thường nào thì vẽ lên tế đàn ký hiệu tượng trưng tương ứng, dùng thảo dược và khoáng thạch thuộc về lĩnh vực của Thần, đương nhiên, cũng có thể làm thành các loại vật phẩm như tinh dầu thánh, cao thơm, hương thơm..."

Ký hiệu tượng trưng? Klein sửng sốt một chút, phát hiện mình, cũng chính là Kẻ Khờ không thuộc thời đại này, thậm chí còn không biết ký hiệu tượng trưng cho mình là gì...

Hắn vừa suy nghĩ, rất nhanh đã liên tưởng tới ký hiệu phức tạp trên lưng chiếc ghế ở vị trí cao nhất của chiếc bàn dài bằng đồng, ký hiệu phức

tạp tạo thành từ một phần của Con mắt không trông tượng trưng cho bí ẩn, và một phần của Sợi dây vận vẹo tượng trưng cho biến hóa.

"Đây chính là ký hiệu tượng trưng của ta, nói đúng hơn là, ký hiệu tượng trưng của ta trên màn sương mù xám... Lĩnh vực rất đơn giản: bí ẩn, biến hóa, vận may... Nhưng không có cách nào để khẳng định, chỉ có thể thử làm một lần... Chà, cho dù ký hiệu tượng trưng sai, chỉ cần điều kiện quyết định là tên hiệu không sai, thì mục tiêu hiển tế cũng không hướng tới những tồn tại khác được, cùng lắm là nghi thức thất bại, ta có thể chắc chắn điều này..." Klein bản khoản vuốt nhẹ bức thư, trong lòng đã có kế hoạch.

Hắn tiếp tục đưa mắt tiếp tục đọc đoạn sau:

"Tiếp theo, em nên tìm hiểu rõ ràng Thần có cần thời gian hiển tế đặc biệt không, sau đó, thực hiện nghi thức theo trình tự bình thường, cho đến khi đọc xong tên hiệu và lời cầu nguyện.

Em phải nhớ kỹ, nhất định phải dùng tiếng Người Khổng Lồ, tiếng Rồng Khổng Lồ, tiếng Tinh Linh, hoặc là tiếng Hermes cổ, nhờ vào chúng và sức mạnh tự nhiên để trực tiếp liên hệ và hoàn thành việc giao tiếp với Thần. Em có thể tự thiết kế câu nói cụ thể, nhưng nhất định phải có mấy từ mấu chốt: "khẩn cầu", "chú ý", "kính dâng", "quốc gia", "cống", "mở ra".

Cuối cùng, em sử dụng vật liệu có linh tính và chú văn tạo ra sức mạnh tự nhiên để kết nối, bước đầu tạo thành một con đường dẫn tới "cánh cổng quốc gia" của Thần, nếu Thần cảm thấy hứng thú, hiển tế của em có thể hoàn thành.

Bước này cũng không bắt buộc, nếu em có thể khiến Thần cảm thấy hứng thú vô cùng, vậy em vừa đọc xong câu chú, Thần sẽ tự mở cánh cổng quốc gia ra, tự làm thành một con đường ổn định, nhưng điều này thường có nghĩa nguy hiểm, bởi vì những vị Thần chính thống và những vị tồn tại

bí ẩn coi như thiện chí rất ít làm như thế, chỉ có những Tà Thần và ác ma có mục đích nào đó mới trực tiếp đáp lại."

Vật liệu có linh tính không phải là rẻ... Không biết chỉ đọc câu chú có thể mở ra con đường hiển tế giống với "Cánh cổng triệu hồi" không, có thể điều động một chút sức mạnh của không gian thần bí trên màn sương xám không nhỉ... Ủm, cứ thử một lần trước đã, nếu không được lại tới chợ giao dịch ngầm mua sắm vật liệu có linh tính... A, chẳng cần dùng tới vật liệu phi phạm đâu? Có chút linh tính là được nhỉ? Klein nghĩ tới 300 bảng trong tài khoản ẩn danh của mình, nghĩ đến mười mấy bảng quỹ đen mình vừa tích góp.

Vật liệu phi phạm và vật liệu có chút linh tính không hề cùng một đẳng cấp, ví dụ như, trái tim Hood Eugene để lại là vật liệu phi phạm, còn những cái vảy đen kia là vật liệu có chút linh tính.

Đọc hết bức thư của thầy Azcot, Klein cọ xát ngón tay, thấp ngọn lửa linh tính đốt bức thư thành tro, rồi gom hết vào thùng rác.

Lúc này, đêm đã khuya, hắn cũng không vội thử nghiệm, dự tính lên kế hoạch cho tốt đã, sau khi xác định xong những vấn đề cần chú ý mới bắt tay vào làm thực tế.

Thật ra hắn đã sớm phát hiện vấn đề của mình, đó là, khi đã có kế hoạch thì làm việc cẩn thận và lý trí. Còn khi gặp phải những chuyện không nằm trong kế hoạch, hoặc khi có những ý tưởng bất chợt, thì rất dễ chỉ nghĩ tới mặt tốt mà xem nhẹ khả năng xấu.

Nói đơn giản là, một phút bốc đồng, ba năm bốc mộ... Klein lấy tay che mặt.

Ngày hôm sau, sau khi trao đổi với Kẻ Trừng Phạt và Trái Tim Máy Móc, Dunn Smith bắt đầu sắp xếp nhiệm vụ, Klein cũng nhận một công việc là tra xét một số người có liên quan tới Lanlus, nhưng căn cứ vào đề

xuất của hắn và chế độ của nội bộ Kẻ Gác Đêm, hắn không phải chịu trách nhiệm tra xét những người có quen biết từ trước.

Đương nhiên, lớp học cận chiến buổi chiều của hắn vẫn tiếp tục, Dunn cũng không coi hắn là một nhân viên điều tra chính.

...

Backlund, khu Hillston, trong một tòa nhà có chuồng ngựa và vườn hoa.

Zilingus có cái cằm bạnh rất lớn và đôi mắt màu xanh sẫm nhìn người đàn ông đang bất tỉnh trên mặt đất, lột hết quần áo của ông ta xuống, mặc lên người mình.

Ngay sau đó, gã khoan thai đi đến trước gương to, nhìn găng tay màu đen bên tay trái nhúc nhích tiêu hóa, nhìn mặt lưng của nó hiện lên rất nhiều đường cong vạm vỡ.

Sau vài giây đồng hồ, Zilingus nhìn vào gương, thấy trong ánh sáng nhạt mờ lung, cơ bắp, làn da và xương cốt gã sinh ra những biến hóa quái dị.

Không lâu sau, gã đã biến thành người đàn ông trên mặt đất kia, từ chiều cao, khuôn mặt tới khí chất, đều giống như đúc!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 188: Vũ Hội

Cái mũi thẳng tắp, lông mày thưa thớt, gò má hơi chảy xệ, đôi mắt lam nhạt... Zilingus nhìn mình trong gương, xem đi xem lại từ trên xuống dưới mấy lần, chắc chắn rằng gã trông không khác gì người đàn ông đang bất tỉnh kia.

Sau khi thử làm mấy động tác theo thói quen của ông ta, gã cúi người kéo người đàn ông qua một bên, nhét vào trong tủ treo quần áo.

Sau đó, gã vươn tay phải ra, rắc một tiếng bẻ gãy cổ người đàn ông.

Lấy khăn lau tay, Zilingus đóng cửa tủ quần áo lại.

Gã thông thả bước tới trước gương lần nữa, mặc thêm áo vest hai hàng cúc màu đen, thắt nơ, sau đó lấy một bình nước hoa màu hổ phách, xịt vài giọt lên cổ tay rồi chà xát lên người.

Soi gương chải chuốt đầu tóc, Zilingus ra khỏi phòng, tiện tai khép cửa lại, nói với quản gia đang chờ ở ngoài:

"Không cho bất kỳ ai đi vào phòng của tôi, bên trong có đồ vật quan trọng."

"Vâng, thưa Nam tước Gramer!" Quản gia tóc muối tiêu đưa tay lên ngực, khom mình nói: "Xe ngựa và người hầu đi theo ngài đang chờ dưới lầu, thiệp mời của Công tước Negan cũng ở đó."

Zilingus giữ vững phong thái Nam tước, nhẹ nhàng gật đầu, trong sự săn sóc của quản gia, tư thế ngạo mạn bước về phía cầu thang.

A, một Nam tước nợ nần ngập đầu, ngay cả người hộ vệ bình thường cũng không nở thuê; vậy mà vẫn giữ lại một quản gia, hai người hầu nam thân cận, hai hầu gái hạng nhất, bốn hầu gái hạng hai, hai nữ lao công giặt quần áo, một người đánh xe ngựa, một người chăm ngựa, một người làm vườn, một đầu bếp, một phụ bếp. Đối với những quý tộc ngu xuẩn này, quả thật thể diện quan trọng hơn mọi thứ... Lại còn khiến ta phải lãng phí thời gian đi học những từ đơn phát âm điên rồ và cái gọi là giọng điệu quý tộc... Zilingus khinh thường, lạnh lùng thầm nghĩ trong lòng.

...

Backlund, khu Jowood, trong một căn hộ nhỏ hẹp nào đó.

Hugh Dirchard ngồi xếp bằng trên giường, nhìn qua Filth Wall đang đọc tiểu thuyết trong ánh sáng từ cửa sổ, nói:

"Thật khiến người ta tuyệt vọng làm sao, Zilingus chẳng để lại chút manh mối nào, từ đầu đến cuối không thể điều tra được đến tột cùng hẳn muốn làm gì ở Backlund."

Các cô dự định làm theo kế hoạch, nhờ người khác báo cảnh sát, cũng âm thầm gửi thư cho cục cảnh sát, miêu tả kỹ càng hiện trường đáng sợ của vụ án giết người và nghi vấn Zilingus phạm tội.

Phản ứng của sở cảnh sát không ngoài dự tính của các cô, họ vô cùng cẩn thận, trực tiếp chuyển vụ án cho đội ngũ Kẻ Trừng Phạt.

Chỉ qua một ngày, chuyện Trung tướng Gió Lốc Zilingus lên vào Backlund đã được truyền tới từng "tiểu đội thi hành luật pháp", Hugh và Filth cũng rời khỏi nơi trọ lúc đầu, ẩn nấp và trốn tránh cuộc điều tra.

Các cô cũng cũng không hi vọng được mời về cục cảnh sát để hỗ trợ điều tra. Dù là thành viên của đội ngũ Kẻ Trường Phạt hay Kẻ Gác Đêm, và Trái Tim Máy Móc, đều căm thù những người phi phạm không thuộc về một tổ chức chính thức, coi họ là tội phạm tiềm ẩn.

Cho nên, Hugh và Filth không chỉ trốn tránh sự truy tìm của Zilingus, mà còn phải tránh né đội ngũ những "người thi hành luật pháp" kia nữa.

"Nếu chúng ta có thể dễ dàng điều tra ra được mục đích của hã, Zilingus đã sớm mồ yên mả đẹp rồi, trước bia mộ chắc chắn cũng đã xanh cỏ." Filth không chút lo lắng đáp, "Cái chúng ta cần là kiên nhẫn chờ đợi, chỉ cần tiếp tục điều tra theo cái đà này, Zilingus chắc chắn sẽ phạm sai lầm. Không thể không nói, vật phẩm thần kỳ có thể biến thành đáng vẽ của người khác đúng là khiến người ta ao ước quá trời."

Hugh ôm đầu gối, nhìn về phía cửa sổ, nói:

"Tớ chỉ đang lo lắng Zilingus sẽ hành động trong thời gian ngắn, sau đó chớp thời cơ trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, thoát khỏi Backlund.

Nếu vậy, không biết lúc nào tớ mới có thể thăng cấp lên danh sách 8, càng không nói tới danh sách 6, danh sách 5..."

Cô dừng mấy giây, suy nghĩ xuất thần, hạ giọng nói:

"Càng không biết lúc nào mới có thể lấy lại được những thứ thuộc về gia tộc của tớ... Tớ không được gặp em trai gần một năm rồi..."

Filth trấn an, cười nói:

"Chờ cậu hoàn thành nguyện vọng, cho phép tớ đưa những trải nghiệm của cậu vào cốt truyện nhé, nhất định sẽ vô cùng đặc sắc, vô cùng thú vị.

Chắc, thật ra tớ nghĩ tiểu thư Audrey rất hào phóng, cho dù mọi chuyện kết thúc như thế, cô ấy cũng sẽ cho chúng ta một món tiền thưởng hậu hĩnh, dù sao chúng ta cũng đã bận rộn lâu như thế, vả lại chúng ta cũng đã ép Zilingus chủ động xuất hiện mà."

"Hy vọng như cậu nói... Haiz, vì sao tớ lại không gặp được cơ hội bất ngờ nào nhỉ?" Hugh vò vò mái tóc ngang vai của mình.

Filth hơi cau mày nói:

"Trong thế giới siêu phàm, gặp gỡ cơ hội bất ngờ thường đi kèm nguy hiểm. Cho tới giờ, tớ vẫn chưa biết tiếng lẩm bẩm lúc trăng tròn kia rốt cuộc đại diện cho điều gì, có thể tạo thành biến hóa không tốt gì không. Ha ha, những cơ hội bất ngờ không có nguy hiểm cũng có đấy, nhưng vô cùng hiếm có, nguyện vọng của cậu khó mà thành sự thật được. Trừ khi, trừ khi chúng ta có thể được Thần linh chính thống quan tâm, hoặc được một vị tồn tại bí ẩn thiện chí nào đó chú ý, nhưng mà, chúng ta rất khó phân biệt đấy có phải Tà Thần ác ma ngụy trang không."

Hugh thẳng lưng, vẽ một mặt trắng đỏ rực trước ngực nói:

"Xin Nữ Thần phù hộ tôi!"

...

Trong biệt thự của Công tước Negan ở khu Hoàng Hậu, Backlund, một buổi dạ tiệc vũ hội long trọng đang được tổ chức.

Nơi này chia làm hai khu vực. Một là đại sảnh khiêu vũ ở tầng trệt, được lát bằng những phiến đá khắc đầy hoa văn phức tạp, hoa lệ; ở một góc khuất có dàn nhạc ưu tú của riêng Công tước. Dọc theo cầu thang đại sảnh đi lên là tầng hai, có một hành lang vòng quanh; các vị khách cầm chén rượu, đứng trước lan can, nhìn xuống những người khiêu vũ ở dưới; cũng gần giống vị trí khán đài thường thức đấu kiếm. Thịnh thoảng có quý ông

đến trước mặt các tiểu thư hoặc phu nhân, mời các quý cô cùng nhảy; nếu được sự đồng ý, hai người sẽ khoác tay xuống cầu thang, đi vào trong đại sảnh.

Ở một đầu hành lang khác không gần đại sảnh, có một dãy phòng nghỉ dành cho khách khứa.

Trong đó, sau hai cánh cửa lớn là một hành lang, hai bên đặt hai pho tượng thạch cao đứng thẳng của hai vị tổ tiên gia tộc Negan.

Đi tới cuối hành lang, sẽ trông thấy một khu vực khác của bữa tiệc. Ở đây cũng là một đại sảnh, có đặt nhiều chiếc bàn dài, trên đó bày biện thức ăn ngon và rượu hảo hạng, một dàn nhạc khác của riêng Công tước đang chơi những bản nhạc du dương và thư thả.

Trong sảnh này, các vị khách quý đang tụ năm tụ ba, người đứng người ngồi cùng trò chuyện. Những người muốn trốn tránh ồn ào náo nhiệt một lúc thì đi ra những ban công ở sảnh, ngắm cảnh đẹp trong vườn hoa và mặt trăng đỏ trên bầu trời.

Dịch: Hồng Lâm Hi | bachngocsach.com

Sau khi nhảy xong màn khiêu vũ mở đầu, Audrey Hall đứng trên tầng hai của đại sảnh khiêu vũ, ngẩn ngơ nhìn chiếc đèn thạch anh to lớn treo trên nóc sảnh và những ngọn nến trên đó. Nhưng sau khi phát hiện không ít người rục rịch muốn tới mời mình khiêu vũ, cô nhanh trí rời khỏi nơi này, bước vào hành lang dẫn tới "phòng ăn".

Thật chẳng thú vị chút nào, nhưng không thể không tham dự... Haiz, họ không thể để mình yên ổn đứng quan sát ở đó sao? Không thể không nói, có vài người biểu hiện rất phong phú khi khiêu vũ nhé, khiến mình nghĩ tới những con vật khi đi tìm bạn tình... Audrey cúi đầu nhìn mũi chân mình, nhàm chán bước một bước.

Đúng lúc này, khoe mắt cô trông thấy một bóng người tới gần, vội vã thả chậm bước chân, thẳng lưng, trong nháy mắt trở thành tiểu thư Audrey Hall nhã nhặn, điềm tĩnh.

"Xin chào, Nam tước Gramer." Audrey nở nụ cười hoàn mỹ, chào hỏi không chút sai sót.

Nam tước Gramer lông mày thừa thốt và đôi mắt lam nhạt mỉm cười, chào lại:

"Xin chào, Hall tiểu thư, quý cô là viên đá quý sáng giá nhất, chói mắt nhất buổi dạ hội này."

Sau khi tán gẫu vài câu, Nam tước Gramer đi về phía sảnh vũ hội, còn Audrey thì tiếp tục đi tới phòng ăn.

Đi vài bước, cô đột nhiên nhíu mày, trong đôi mắt xanh biếc tràn đầy nghi hoặc:

"Nam tước Gramer không giống thường ngày cho lắm nhỉ..."

Trước kia, ông ta nhìn thấy những tiểu thư và phu nhân tương đối xinh đẹp, có địa vị cao hơn mình, ánh mắt đều liếc ngang liếc dọc, không dám nhìn thẳng, sau đó sẽ không ngừng nhìn trộm... Nhưng hôm nay, ông ta trông rất tự tin...

Còn nữa, mùi nước hoa của ông ta cũng không đúng. Trước kia, khi tham gia các bữa tiệc, mùi nước hoa của ông ta là nốt hương cuối, xạ hương tinh khiết mà thoang thoảng, khiêm tốn lại cao quý; nói cách khác, ông ta sẽ xịt nước hoa trước khi dự tiệc mấy tiếng đồng hồ, để điều hòa trước; đến khi bắt đầu bữa tiệc nước hoa sẽ bay hơi mất. Nhưng vừa rồi, trên người ông ta là mùi nốt hương giữa của nước hoa Hồ phách, nồng nàn và tao nhã..."

*Nước hoa thường có các nốt hương là:

Nốt hương đầu: mùi hương bật ra ngay lập tức (vài giây sau khi xịt), tạo ấn tượng quan trọng đầu tiên cho người sử dụng.

Nốt hương giữa: tỏa sau khoảng 15 phút (sau khi nốt hương đầu tiêu tán), tạo mùi "đặc trưng" cho nước hoa.

Nốt hương cuối: xuất hiện hòa trộn với nốt hương giữa khi nốt này gần tiêu tan.

Audrey bước chậm dần, là một Khán Giả đã tiêu hóa hoàn toàn ma dược, cô có sự nhạy cảm với chi tiết mà những người phi phàm khác không thể so được.

Bỗng, cô nghĩ tới một khả năng, đôi mắt xanh biếc long lanh trở nên chăm chú:

"Có phải là Zilingus giả mạo không?"

Đói Khát Ngộ Nguyệt có thể cho người ta năng lực biến thành dáng vẻ khác!"

....

Audrey càng nghĩ càng thấy khả năng này hợp lý, trái tim bỗng thắt lại, vừa cuống cuống vừa bối rối.

Nếu thật là Trung tướng Gió Lốc, gã muốn làm gì đây? Đáng tiếc, không thể mang Susie tới tham gia buổi vũ hội này, bằng không có thể để nó bí mật quan sát Nam tước Gramer một chút... Không được, mình nhất định phải nhắc nhở cha!" Vừa nghĩ, Audrey vừa tăng tốc đi tới phòng ăn, tìm được Bá tước Hall đang tán gẫu với những chánh văn phòng nội các.

*Chánh Văn phòng là người chỉ đạo, điều hành toàn bộ các hoạt động của Văn phòng; sắp xếp tổ chức, bộ máy Văn phòng theo quy định.

Nội các: Thủ tướng chính phủ và các bộ trưởng cấp cao khác thuộc về ủy ban ra quyết định tối cao, còn được gọi là Nội các.

Cô vẽ ra một nụ cười không chút thiếu sót, đi tới ôm cánh tay Bá tước Hall, nói với những người khác:

"Thưa các ngài, tôi có thể mượn Bá tước Hall vài phút được chứ?"

"Tiểu thư xinh đẹp, đây là đặc quyền của cô." Mấy quý ông đều thân thiện đáp.

Audrey kéo Bá tước Hall đi tới ban công gần nhất, tìm một góc yên lặng vắng vẻ, cô nói với người cha trung niên mập mạp:

"Cha, con có một chuyện muốn nói với cha."

Bá tước Hall ban đầu cười cưng chiều, nhưng sau đó thấy con gái tỏ ra vô cùng đứng đắn, cũng trở nên nghiêm túc:

"Chuyện gì vậy?"

"Vừa rồi con gặp Nam tước Gramer, nhưng ông ta có một vài chi tiết không giống trước đây, ví dụ như, mùi nước hoa trên người ông ta là nốt hương giữa của nước hoa Hồ Phách, trước kia là nốt hương cuối, ví dụ như..." Audrey nói ra những điểm khác biệt mình quan sát được, những điều này có thể giải thích được bằng sự nhạy cảm và tính cẩn thận.

Sau khi kể lại mọi chuyện, cô cân nhắc bổ sung:

"Con nghe Tử tước Grilint đề cập tới, Trung tướng Gió Lốc Zilingus có năng lực biến hóa thành dáng vẻ người khác, chẳng phải gần đây gã đang ở Backlund sao?"

Bá tước Hall yên lặng nghe xong, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng khác thường.

Nhưng rất nhanh sau đó, ông mỉm cười, an ủi con gái đang có vẻ hốt hoảng:

"Cha sẽ giải quyết, con đi tìm mẹ đi, ở cùng với bà ấy, bà ấy đang ở trong phòng nghỉ của sảnh này."

"Vâng." Audrey ngoan ngoãn gật đầu.

Trên đường đi tới phòng nghỉ, cô quay đầu nhìn cha mình một cái, thấy Bá tước Hall đang nhỏ giọng trao đổi gì đó với một vị quý tộc khác, vẻ mặt khá nghiêm túc.

Trong lòng Audrey lại không yên, cảm thấy mình nhất định phải làm chuyện gì đó, để cha, mẹ và anh trai tránh bị nguy hiểm.

Nhìn quanh một vòng, cô thay đổi phương hướng, rời khỏi phòng ăn, đi về một phía hành lang, quen thuộc tìm được phòng cầu nguyện nhỏ của gia đình Công tước Negan.

Cô đẩy cửa vào, khóa trái cửa lại, nhìn biểu tượng Chúa tể Bảo Táp phía trước, vô thức tìm một góc tối yên tĩnh.

Sau đó, cô dùng tiếng Hermes thấp giọng đọc:

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám, ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 189: Khẩn Cầu Và Đáp Lại

Thành phố Tingen, phố Hoa Thủy Tiên.

Klein đang thảo luận về vở kịch thịnh hành nhất hiện nay với anh trai Benson, em gái Melisa, cũng chân thành mời họ tối chủ nhật tuần sau tới nhà hát lớn để thưởng thức.

"Em thấy trên báo chí đã viết hết giấy mực, "Bá tước trở về" chắc chắn là vở kịch đáng tiền nhất hiện nay, đã được công diễn mấy chục buổi ở Backlund, buổi diễn nào cũng đông nghịt. Em cho rằng chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội này." Các loại hình giải trí thiếu thốn khiến Klein không muốn bỏ lỡ chút nào, dù sao đời trước hẳn cũng thường đón xem những bộ phim mới nhất.

Đương nhiên, nếu không phải vì muốn giữ gìn hình tượng, ta càng muốn tới quán bar đánh bi-a hơn... Chà, thuê sân chơi tennis cũng không tệ, cái này có thể cân nhắc, đây là trò giải trí lúc rảnh rỗi của giai cấp trung lưu. Với tình trạng thân thể ta hiện nay, chỉ cần không gặp phải người phi phàm khác tham gia, có thể thoải mái đối đầu với phần lớn đối thủ... Được rồi, tạm thời cũng chỉ có thể tưởng tượng trong đầu, buổi sáng phải điều tra những người và sự vật liên quan tới Lanlus lần nữa, buổi chiều luyện tập cận chiến, chạng vạng trước khi về nhà còn phải điều tra một phần những ngôi nhà có ống khói đỏ...

Ta thật sự là một người bận rộn mà... Klein tự an ủi, tìm niềm vui trong gian khổ.

Thấy Benson đã xuôi xuôi, Melisa còn có chút do dự, hần mím cười nói thêm:

"Nghe nói vai phụ được hâm mộ nhất trong "Bá tước trở về" là một vị kỹ sư cơ khí thiên tài."

"Được rồi, bất kể thế nào, dù sao cũng phải tới nhà hát lớn xem kịch một lần." Melisa mím môi, vô cùng miễn cưỡng gật đầu, nhưng ánh mắt lại sáng như sao.

Klein đang chờ đáp lại, bên tai bỗng vang lên tiếng nói nhỏ lầm rầm, vì thế mà hần bị choáng váng mất mấy giây.

Có người đang khẩn cầu ta... Hần giấu tay phải ra sau lưng, khẽ cười nói:

"VẬY em sẽ kiên nhẫn chờ tới ngày mở bán vé."

Được rồi, em phải về phòng ngủ làm một bản báo cáo đây."

"Anh và Melisa cũng phải lặn xuống đại dương tri thức đây, hi vọng đừng chết chìm trong đó." Benson cười bông đùa, quay lại ngồi vào bàn ăn cùng với Melisa.

Klein lên lầu hai, khóa trái cửa phòng ngủ, dùng bức tường linh tính phong tỏa cả phòng, sau đó đi ngược bốn bước, đọc câu chú, đi lên trên màn sương xám.

Trên cung điện nguy nga như chỗ ở của Người Không Lồ, bóng dáng của hần bỗng hiện ra ở vị trí cao nhất của chiếc bàn dài bằng đồng, trong đôi mắt phản chiếu một ngôi sao đỏ thẫm đang liên tục co vào phình ra.

Klein nâng tay phải lên, linh tính trào ra, chạm vào ngôi sao tượng trưng cho "Chính Nghĩa" kia.

Trong chốc lát, hắn nhìn thấy một hình ảnh mờ ảo vẩn vơ, trông thấy tiểu thư Chính Nghĩa váy dài cung đình mặc màu trắng gạo, ngồi trên chiếc ghế trong một góc u ám, hai tay đan chéo, trán cúi thấp chống lên tay.

Cùng lúc đó, một giọng nữ trong veo, hơi có vẻ non nớt và căng thẳng, hư hư ảo ảo vang vọng tới.

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này,

Ngài là chúa tể bí ẩn trên màn sương xám,

Ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chưởng vận may.

Tôi khẩn cầu ngài chú ý,

Khẩn cầu ngài rủ lòng nghe,

...

Trong buổi vũ hội do Công tước Negan tổ chức, tôi gặp một người có vẻ như là Zilingus.

Gã ngụy trang thành Nam tước Gramer, mục đích không rõ.

Tôi phát hiện ra hôm nay Nam tước Gramer có vài chi tiết nhỏ khác với ngày thường, điều này khiến tôi liên tưởng đến món vật phẩm thần kỳ có năng lực làm người khác thay đổi hình dáng của Zilingus."

...

Klein chăm chú lắng nghe, cẩn thận xem xét, rốt cục hiểu rõ chuyện mà tiểu thư Chính Nghĩa miêu tả:

Zilingus thế mà dám nhờ năng lực đặc biệt của "Đói Khát Ngộ Nguyệt", lẩn vào vũ hội của Công tước Negan!

Nhưng hẳn không ngờ tới là, có một vị tiểu thư quý tộc nào đó là Khán Giả, nhớ kỹ đặc điểm trước kia của Nam tước Gramer, thế là vô tình bị bại lộ!

Gã này muốn làm gì? Còn ta lại nên làm thế nào đây? Mấy ngày gần đây, ta thử nghiệm làm nghi thức hiến tế mà không dùng tới vật liệu có linh tính, phát hiện có thể tạo ra một cánh cổng giống với cánh cổng triệu hồi, nhưng không tài nào mở ra được; đang muốn tìm thời gian đi chợ giao dịch ngầm mua một vài vật liệu có linh tính để thử nghiệm lần thứ hai... Tiểu thư Chính Nghĩa tham gia vũ hội, chắc chắn sẽ không mang vật liệu có linh tính bên người... Klein trầm tư mười mấy giây, bắt đầu đáp lại lời khẩn cầu của Chính Nghĩa.

...

Trong phòng cầu nguyện nhỏ ở biệt thự của Công tước Negan.

Audrey lặp đi lặp lại lời cầu khẩn mấy lần, rốt cục dừng lại, sửa sang váy áo xong, bước nhanh ra cửa.

Cô biết mình không thể biến mất quá lâu, nếu không sẽ khiến cha và mẹ lo lắng, từ đó phán đoán sai tình hình, sẽ có hành động sai lầm.

Đứng sau cánh cửa, Audrey hít một hơi thật sâu, mang theo tâm tình thấp thỏm và bất an, vươn tay phải đeo găng màu trắng ra, mở cánh cửa khóa trái.

Rời khỏi phòng cầu nguyện nhỏ, cô bước dọc theo hành lang trở về phòng ăn, khi thấy những vị khách đang cầm ly rượu, cầm khay ăn càng ngày càng gần, mắt cô đột nhiên hoa lên, phát hiện bốn phía tràn ngập sương mù mờ ảo.

Trong màn sương mù xám trắng dày đặc kia là một chiếc ghế lưng cao cổ xưa, trên ghế là một vị tồn tại bí ẩn không thể nhìn rõ khuôn mặt và

dáng người, nhìn xuống hết thấy.

Ngài Kẻ Khờ! Audrey suýt nữa mừng rỡ bật thốt lên.

Ngay sau đó, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc:

"Ta đã biết."

Tiếng nói còn đang vang vọng, sương xám đã biến mất, trước mắt Audrey vẫn là từng dãy bàn dài bày đồ ăn và rượu, vẫn là cảnh tượng ăn uống linh đình như trước.

Thấp thỏm và bất an trong lòng bỗng tan biến hết, cô vô thức thẳng lưng, tự nhiên nhìn xung quanh, bước chân nhẹ nhàng đi qua Phòng ăn, đi tới khu phòng nghỉ.

...

Trên màn sương xám, trong cung điện nguy nga.

Đáp lại tiểu thư Chính Nghĩa xong, Klein bắt đầu cân nhắc làm sao chuyển tin tức này cho Người Treo Ngược.

Chắc chắn ta không thể tự mình thuật lại mọi chuyện được, sẽ mất hình tượng... Nào có vị tồn tại bí ẩn nào tự biến mình thành cái loa đâu!" Hắn ngẫm nghĩ mấy chục giây, bỗng nảy ra ý tưởng, tái hiện lại hình ảnh và lời khẩn cầu vừa rồi của tiểu thư Chính Nghĩa, biến thành một đoạn phim bị làm mờ(*).

(*)Đoạn phim bị làm mờ: Nguyên văn là một đoạn phim Mosaic, nghĩa là một đoạn phim mà các hình ảnh đã được làm mờ bằng các ô vuông nhỏ màu đen trắng.

Chỉ tay một cái, Klein chuyển đoạn phim lặp đi lặp lại này vào ngôi sao đỏ thẩm tượng trưng cho Người Treo Ngược.

...

Backlund, khu Jowod, đại giáo đường Thánh Phong.

Trong một gian phòng đơn sơ mộc mạc nào đó, Người Treo Ngược Arges Wilson đang nghiên cứu báo cáo điều tra mấy ngày gần đây, ý định tìm ra dấu vết của Trung Tướng Gió Lốc Zilingus trong đó.

Chếch bên tay phải hắn bày một chồng giấy chi chít những ký hiệu loằng ngoằng.

Lúc Arges ngả người về sau, lấy tay xoa mắt, hắn bỗng phát hiện tầm mắt trở nên mơ hồ, hiện ra sương mù xám trắng dày đặc.

Trong không gian đầy sương mù vô tận này, chỗ sâu có một chiếc ghế lưng cao vĩnh viễn đứng sừng sững ở đó, trên ghế loáng thoáng có một bóng người đang ngồi.

Ngài Kẻ Khờ... Arges vừa nảy ra ý nghĩ này, đã nhìn thấy trong sương mù xám trắng mờ lung có thêm một bóng người mơ hồ mặc váy cung đình dài.

Cô ta giữ nguyên tư thế cầu nguyện, không ngừng nói:

"Trong buổi vũ hội do Công tước Negan tổ chức, tôi gặp một người có vẻ như là Zilingus.

Gã ngụy trang thành Nam tước Gramer, mục đích không rõ.

Tôi phát hiện ra hôm nay Nam tước Gramer có vài chi tiết nhỏ khác với ngày thường, điều này khiến tôi liên tưởng đến món vật phẩm thần kỳ có năng lực làm người khác thay đổi hình dáng của Zilingus."

...

Arges đầu tiên là giật mình, rồi chột tở ra vui mừng ngạc nhiên, đưa tay ôm ngực, cúi thấp đầu nói:

"Ca ngợi ngài, ngài Kẻ Khờ!"

Hắn còn chưa dứt lời, hình ảnh và âm thanh bỗng biến mất không còn gì, tựa như chưa từng xuất hiện.

Nhìn chiếc bàn có đặt một tờ nhật ký Russel và bản báo cáo điều tra, con người Arges co lại, một lần nữa cảm nhận được sự mạnh mẽ của Kẻ Khờ:

Nơi này chính là đại giáo đường Thánh Phong, đã từng là trụ sở chính của giáo hội Bão Táp, mặc dù đây đã là chuyện của hơn một ngàn năm trước, nhưng các tín đồ vẫn coi nó là một trong những thánh địa như trước. Vậy mà, ngài Kẻ Khờ im hơi lặng tiếng "giáng xuống" và đáp lại...

Trầm mặc mười mấy giây, Arges cầm đồ lên, quay người đi ra ngoài.

Hắn muốn đi tìm một trong những Hồng Y giáo chủ của giáo hội Bão Táp, tổng giám mục giáo xứ Backlund, "Kẻ Hát Thánh Ca" Ace Snake!

Đối với Arges Wilson, tự tay giết chết Trung tướng Gió Lốc Zilingus là tốt nhất, nhưng nếu không làm được thì có thể chắc chắn gã đã chết cũng chấp nhận được!

...

Sau khi chuyển lời của tiểu thư Chính Nghĩa cho Người Treo Ngược, Klein rời khỏi không gian thần bí trên màn sương xám, về phòng ngủ của mình.

Hắn không vội vã dỡ bỏ bức tường linh tính, mà ngồi vào trước bàn đọc sách, trải một tờ giấy ra giấy, cầm bút máy, bắt đầu viết thư:

"...Dựa vào tin tức tình báo khẩn cấp em nhận được, Zilingus nhờ năng lực của "Người chặn cừu", biến thành bộ dạng của Nam tước Gramer, lẫn vào vũ hội của Công tước Negan, tạm thời không rõ mục đích của gã."

Klein cũng không lo bị thầy Azcot nghi ngờ mình, nghi ngờ tại sao mình đang ở thành phố Tingen mà lại nhanh chóng biết được chuyện vừa xảy ra ở Backlund, bởi vì thế giới này có điện báo.

"Em không rõ thầy có cảm thấy hứng thú với chuyện này không, nhưng em cho rằng em cần phải báo cho thầy biết." Klein viết xong rất nhanh, gấp tờ giấy viết thư lại.

Sau đó, hắn lấy chiếc còi đồng cổ xưa ra, đưa lên miệng, phồng má lên, thổi mạnh một cái.

Người đưa tin hư ảo bằng xương trắng, to lớn, khủng bố lại xuất hiện lần nữa, đứng sừng sững ở đó như cũ, không thêm để ý đầu của mình chui vào nóc nhà chút nào.

Klein dần lòng không sử dụng năng lực của Tên Hề để biến bức thư thành phi đao, mà thành thành thật thật đưa thư cho người đưa tin.

Lại thổi còi đồng, kết thúc triệu hồi, Klein bình tâm lại, ngẫm lại một lần những sự việc vừa rồi.

Trước mắt, những việc hắn có thể làm chỉ những chuyện đó!

Mặc dù Klein cũng có thể nhờ Nghi thức triệu hồi, mang theo Bùa chú Viêm Dương tự mình tới Backlund. Nhưng chuyện này, một là quá nguy hiểm, Zilingus là Phong Quyển Giả danh sách 6, trên người còn có vật phẩm thần kỳ Đối Khát Ngộ Nguyệt. Hai là, quá phiền phức, trước tiên còn phải mang Bùa chú Viêm Dương lên màn sương xám. Ba là, rất dễ phá hoại hình tượng. Cho nên hắn lý trí bỏ qua ý định này.

"Thật ra, vấn đề cũng không lớn, Công tước Negan là quý tộc lớn nhất ngoài hoàng tộc, là ông trùm đứng sau Đảng Bảo thủ; trong những người tham gia vũ hội hôm nay chắc chắn không thiếu quan to. Nếu nói không có người phi phạm mạnh mẽ bảo vệ, ta là người đầu tiên không tin, Zilingus là kẻ thứ hai. Chắc, nếu không cân nhắc tới yếu tố này, gã đã không cần ngụy trang lén vào... Tiểu thư Chính Nghĩa đã sớm phát hiện, để các quý tộc có sự chuẩn bị, mọi chuyện sẽ không quá nghiêm trọng đến mức mất khống chế...

Không biết tốc độ người đưa tin của thầy Azcot đến cùng cao đến đâu, nếu có thể xuyên thẳng qua Linh giới, thầy ấy còn có hy vọng kịp tham dự "bữa chính", nếu chậm rì giống người đưa tin của cô Daly thì cũng chỉ có thể đợi sau này đọc tin tức đoán chân tướng thôi.

Klein khẽ gật đầu, rồi quyết định ném chuyện này qua một bên, dù sao hẳn cũng không thể làm được gì thêm.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 190: Phối Hợp Năng Lực

Biệt thự Công tước Negan, đại sảnh vũ hội.

Zilingus giả trang thành Nam tước Gramer đang nâng một ly rượu nho Ormill đỏ tươi, nhàn nhã dựa người ra sau lan can tầng hai, thưởng thức nam nữ trong sàn nhảy và những tiểu thư, phu nhân phục sức lộng lẫy.

Nhưng trong mắt gã không nhuốm chút ham muốn nào, yên tĩnh như mặt hồ kết băng. Thi thoảng gã lại dùng khước mắt liếc qua đèn chùm cực lớn bằng thủy tinh treo trên nóc phòng, dựa vào đó lia nhanh ra Công tước Negan đang dán chặt mắt vào từng bóng hồng xinh đẹp.

Vị Công tước này mặc quân phục Thượng tướng Hải quân màu lam đậm phẳng phiu, trên vai có băng lụa đỏ nổi liền từng tấm huân chương vinh dự. Chỉ cần là trường hợp chính thức, ông ta đều thích ăn mặc như vậy, dùng nó để tưởng niệm kiếp sống quân lữ huy hoàng vài thập niên trước của mình.

Tuy nhiên, phần eo ông ta đã sớm căng đầy, trên người đầy thịt mỡ, con người màu lam xám sắc bén khôn khéo chỉ còn lại sự đực ngầu và đục vụng. Nhưng vì được chăm sóc tốt, nếp nhăn trên khước mắt, khước miệng và trên trán ông ta khá ít, mái tóc vẫn đen dày.

Đây chính là Pallas Negan, Công tước Negan đời này, người ủng hộ chủ yếu của Đảng Bảo thủ, anh trai Thủ tướng Argusid, một trong số ít người quyền thế và giàu có bậc nhất Vương quốc Ruen.

Đồng thời, ông ta cũng là mục tiêu của Zilingus khi bí mật đột nhập Backlund!

Ám sát một nhân vật lớn như vậy thật khiến người ta hưng phấn tới mức toàn thân run rẩy... Zilingus nhắm mắt lại.

Gã đồng ý nhận ủy thác lần này, một phần vì đối phương đưa giá tiền đủ hấp dẫn, một phần vì bản thân gã yêu thích mạo hiểm, thích khiêu chiến việc có độ khó cao.

Nếu ám sát thành công, danh tiếng của ta sẽ truyền khắp hai lục địa Nam - Bắc, vượt trên cả Tứ vương. Hơn thế nữa, ta còn lấy được một lá bài, một trong những lá bài ẩn chứa bí mật của Thần do Russel đại đế tạo ra! Zilingus kiềm chế kích động trong lòng, cúi đầu nhìn kỹ tay trái mình một chút.

Đói Khát Ngộ Nguyệt đã biến thành trong suốt, bằng mắt thường và tiếp xúc khoảng cách gần, người ngoài không thể nhận ra "Nam tước Gramer" vẫn đeo găng tay.

"Đây đúng là một vật thần kỳ. . . Nếu không có nó, chỉ với danh sách 6 chắc chắn ta không thể trở thành một trong những Tướng quân hải tặc. . ." Từng ý nghĩ hiện lên, Zilingus bỗng xuất hiện một chút cảm xúc đáng tiếc.

Sống kiếp hải tặc nhiều năm như vậy, gã hiểu biết và tiếp xúc với không ít người phi phạm, trong đó gồm cả những thành viên Hội Cực Quang thích mạo hiểm xuống đáy biển Sunia.

Cho nên, gã biết Đói Khát Ngộ Nguyệt có nhiều thiếu sót so với Người Chăn Cừu thật sự.

Đầu tiên là hoán đổi giữa các trạng thái quá chậm, cần ít nhất thời gian một giây, còn Người Chăn Cừu thật sự thì có thể biến đổi trong nháy mắt.

Tiếp theo là linh hồn bị sai khiến chỉ có thể sử dụng một đến ba loại năng lực khi còn sống, về phần có bao nhiêu, là những loại nào, hoàn toàn dựa vào may mắn, cũng cố định từ lần chặn thả đầu tiên. Còn Người Chặn Cừu thật sự thì có thể chọn lựa rồi quyết định ba loại, không giống như ném xúc xắc trên chiếu bạc thế này. Cuối cùng, Đói Khát Ngộ Nguậy chỉ có thể đồng thời chặn thả năm linh hồn, mà Người Chặn Cừu thực sự có thể chặn thả nhiều nhất là bảy.

Đương nhiên, cả hai cũng có hạn chế tương tự, đó là mỗi lần chỉ có thể sai khiến một linh hồn, cũng chỉ có thể dùng năng lực phi phạm của linh hồn này và năng lực phi phạm của mình. Còn nếu muốn dùng linh hồn mới thay thế linh hồn ban đầu nào đó, thì quá trình đó không thể nghịch chuyển, cũng không có cơ hội đổi ý.

Qua bảy tám năm điều chỉnh, cuối cùng Zellingoes cố định được năm linh hồn. Năng lực của chúng bổ trợ cho nhau, khiến chủ nhân có vẻ khá đáng sợ.

Chính vì mấy năm không ngừng điều chỉnh, không ngừng thử nghiệm đó, khiến đám hải tặc đồn đại rằng Trung tướng Gió Lốc không gì không làm được, cái gì cũng biết.

Trong vũ khúc sôi động, Zilingus diễn thử một lần hành động kế tiếp trong đầu, cuối cùng hơi tiếc nuối cảm thán một câu trong lòng:

"Đáng tiếc, mấy hôm nay không tìm thấy Nhà Lữ Hành kia, nếu không đêm nay mình không cần phải lo lắng điều gì nữa."

Nếu có thể bắt được người phụ nữ rất có khả năng là Nhà Lữ Hành đó, Zilingus nhất định sẽ không chút do dự dứt một trong năm linh hồn chặn thả ban đầu cho Đói Khát Ngộ Nguậy.

Với gã mà nói, năng lực của đường tắt danh sách này cực kỳ có ích!

Zilingus liếc mắt nhìn chiếc đèn chùm thủy tinh to lớn trên nóc nhà, quyết định không chờ thêm nữa.

Trước mắt, linh hồn gã dùng chỉ có một loại năng lực, đó là năng lực thay đổi khuôn mặt và dáng người ban đầu, nhưng không có khả năng đối kháng với người phi phạm khác. Vì loại năng lực siêu phạm này rất có ích trong nhiều chuyện nên Zilingus vẫn tiếc, chưa từng thay đổi.

Một mặt tốt là, bất kể đang điều khiển linh hồn nào, Zilingus đều có thể đồng thời sử dụng năng lực phi phạm Phong Quyển Giả của mình.

Cuối cùng, gã vờ như nhìn theo bóng dáng nổi bật của một vị phu nhân quý tộc nào đó, tầm mắt quét mắt qua Công tước Negan, lia tới những nam sĩ vây quanh bên cạnh ông ta.

Công tước Negan là tín đồ thành kính của Chúa tể Bão Táp, là nhân vật mẫu chốt ảnh hưởng đến thế cục vương quốc của Giáo hội Bão Táp, bên cạnh ông ta chắc chắn có người phi phạm của Giáo hội Bão Táp bảo vệ. Hơn nữa dù gia tộc Negan không phải gia tộc cổ xưa trên ngàn năm, nhưng bất kể tài phú hay quyền thế đều xếp hạng đầu trong vương quốc, nhất định cũng âm thầm tìm danh sách công thức ma dược, chiêu mộ người phi phạm.. Zilingus nảy ra các suy nghĩ, loại bỏ quý tộc và quan viên, khóa chặt một người đàn ông luôn một mực đi bên cạnh Công tước Negan.

Người đàn ông này mặc áo đuôi tôm màu đen, tóc nâu mắt xanh, khuôn mặt gần như không có biểu cảm gì, luôn cảnh giác đề phòng chung quanh.

Zilingus khẽ gật đầu, tay phải nhẹ nhàng nhấn một cái về trước.

Vù!

Đột nhiên xuất hiện gió lớn quét ngang qua phía trên sàn nhảy, thổi tắt từng ngọn nến trên đèn chùm thủy tinh.

Ngay thời khắc sáng tối đan xen, khoảnh khắc ánh mắt những người ở đây đều bị thu hút, vài lưỡi đao gió rất mỏng nhờ sự che giấu của cơn gió lớn chém xuống cùng một vị trí trên sợi dây xích kim loại treo chiếc đèn chùm thủy tinh.

Kẹt kẹt!

Trong tiếng vỡ vụn khiến người ta ghê rợn, đèn chùm thủy tinh rơi thẳng xuống sàn nhảy, đập loảng xoảng trên sàn, khiến cho tiếng thét vang lên liên tiếp, không ít tân khách bị mảnh vỡ văng vào bị thương, la hét cực kỳ thảm thiết.

Thừa dịp đại sảnh tối tăm, khắp nơi hỗn loạn, bao tay trên tay trái Zilingus nhúc nhích thay đổi, ngưng tụ tầng ngoài màu vàng.

Sắc mặt gã đầy vẻ uy nghiêm, ánh mắt nhìn xuyên bóng đêm, tập trung vào người đàn ông bên cạnh Công tước Negan.

Bỗng nhiên, hai tròng mắt Zilingus sáng lên hai tia sáng như điện.

Người phi phạm phụ trách bảo vệ Công tước Negan kia lập tức hét thảm một tiếng, ôm đầu gục xuống sàn, lăn lộn không ngừng, giãy dụa liên tục.

Soạt một cái, thân người Zilingus xuyên qua bóng tối, nhanh chóng lao tới Công tước Negan.

Nhưng, mục tiêu phản chiếu trong đôi mắt u ám sâu thẳm của gã lại không chút bối rối, tràn đầy tự tin.

Thân thể cao lớn mập mạp của Công tước Negan sừng sững tại chỗ, dùng tư thái trên cao nhìn xuống thích khách tập kích.

Ông ta nâng tay phải lên, đưa về phía trước, dùng tiếng Hermes cổ trầm thấp nói:

"Cầm tù!"

Trong im hơi lặng tiếng, Zilingus dừng phắt lại, dường như quanh gã xuất hiện đầy vách tường trong suốt hoặc là chất lỏng chảy xuôi cực kỳ đặc dính.

Điều này khiến gã như sâu bọ trong hố phách, như tù nhân trong nhà giam.

Không thể ngờ rằng thủ lĩnh quý tộc Đảng Bảo thủ, vị Công tước cha truyền con nối, Pallas Negan lại là một người phi phạm, một người phi phạm khá mạnh!

Công tước Negan tiếp tục cất tiếng trầm thấp, chuyển động tay phải:

"Phạt roi!"

Bốp! Bốp!

Dường như Zilingus bị roi mềm vô hình quất trúng, quất tới mức quần áo rách toét tả, da thịt tróc bong, xương trắng lộ ra.

Ngay sau đó, Công tước Negan nghiêng người về trước, nắm chặt hai tay, uy nghiêm phán xử:

"Tử vong!"

Bốp! Cánh tay ông ta cử động, cả người biến thành tàn ảnh, va chạm với cơ thể Zilingus, nắm đấm mang theo khí thế không thể chống cự, không thể né tránh nhắm chuẩn xác đầu gã.

Răng rắc! Đầu Zilingus nát bầy, nhưng toàn bộ xung quanh cũng vỡ vụn theo. Công tước Negan vẫn đứng tại chỗ, thì ra chỉ là một giấc mơ.

Không biết từ lúc nào, vị Tướng quân hải tặc này đã hoán đổi năng lực, tiến vào trạng thái "Ác mộng".

Khác với trạng thái Ác mộng bình thường, sau khi đưa người vào cảnh mơ, bản thân gã vẫn có thể di chuyển!

Thân người Zilingus lặng lẽ xuất hiện sau Công tước Negan, đôi mắt u ám lạnh lẽo khóa chặt ông ta.

Năm đấm phải của gã mang theo cuồng phong xoay tròn với tốc độ cao, như lưỡi dao đâm tới sau lưng mục tiêu.

Vù!

Trong tiếng gió xao động, năm đấm tay phải của Zilingus xuyên qua người Công tước Negan, xuyên qua trái tim ông ta. Nhưng, thân thể Công tước Negan lại nhanh chóng biến thành trong suốt, giống như linh thể được triệu hồi.

Cái bóng gần như vô hình này dập dờn tan ra, Công tước Negan xuất hiện ở một đầu hành lang khác trước cửa chính, trên mặt là nụ cười dò xét.

Lại một người phi phạm. . . Bọn họ đã chuẩn bị kỹ từ trước? Đang mai phục ta?

Làm sao có thể!

Ý nghĩ nảy lên trong đầu Zilingus, dù không muốn chấp nhận hiện thực này, nhưng vẫn tỉnh táo đưa ra cách ứng đối.

Bao tay trên bàn tay trái gã nhúc nhích hiện ra vô số vảy màu vàng tối, theo đó con người gã cũng mờ đi, trộn lên.

Ngay sau đó, một gợn sóng vô hình quét tới bốn phía xung quanh, từng vị quý ông và quý bà đồng thời rơi vào trạng thái sợ hãi khó khống chế. Họ rời khỏi chỗ nấp, chạy khắp nơi không mục đích, tình cảnh trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Điều này khiến những người phi phạm kia không dám tùy tiện ra tay, sợ làm người thân và bạn bè bị thương.

Bắt lấy cơ hội này, xung quanh Zilingus nổi lên gió lốc. Gã vội vã chạy trốn, phá vỡ một cửa phòng nghỉ và một ô cửa sổ lồi.

Trong tiếng loảng xoảng, gã lao ra khỏi phòng, mượn gió giúp bay lượn một quãng dài, thoát khỏi biệt thự Công tước Negan.

Hai chân vừa chạm đất, Zilingus lập tức chạy về phía rừng cây đối diện. Đó là một công viên thành phố - nơi gã đã thăm dò địa hình xung quanh từ sớm.

Chỉ cần thoát khỏi truy đuổi phía sau, gã có thể thay đổi vẻ ngoài, hòa vào hơn năm trăm vạn người ở Backlund.

Đây cũng là cơ sở để gã có can đảm nhận nhiệm vụ với độ khó cao!

Qua một hồi, có một cơn gió lớn thổi về phía biệt thự Công tước Negan, Hồng Y giáo chủ Giáo hội Bảo Táp, Tổng giám mục giáo xứ Backlund, "Người ca hát của Thần" Ace Snake "mang theo" mấy vị Kẻ Trừng Phạt, bay thẳng tới.

Ông ta không kịp thông báo cho những người phi phạm khác.

Arges là một trong những nhân viên cùng đi theo Tổng giám mục Ace, nhưng tâm tình anh ta rất không tốt, vì anh ta thấy cửa sổ vỡ vụn, thấy đồng nghiệp vừa đuổi theo ra khỏi phòng.

Điều này cho thấy Trung tướng Gió Lốc Zilingus đã chạy thoát.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 191: Động Cơ Không Rõ

Xuyên qua rừng cây, bay qua hồ nước nhân tạo, Zilingus mượn sức gió, cắt đuôi những người truy đuổi phía sau.

Gã nhìn quanh bốn phía, định tạo dấu vết giả men theo mương nước trốn ra sông Tasok, sau đó quay lại chạy về khu trung tâm kinh tế của Backlund - khu Hillston.

Đúng lúc này, trước mắt gã bỗng nhòe đi, thấy trong bóng tối các màu sắc bỗng trở nên đậm nét khác thường, trái cây màu đỏ càng thêm đỏ, mặt nước tối đen càng thêm đen, mọi thứ cứ như tấm vải toan bị đổ màu vẽ lên.

Trên không trung tràn đầy ánh trắng đỏ rực; có vô số cái bóng trong suốt, hình dạng khó miêu tả; có từng dải ánh sáng trong vắt nhiều màu ẩn chứa tri thức thần bí.

Zilingus phát hiện mình bị giữ lại, trôi nổi trong không trung, dưới chân là một mặt nước tối tăm đang không ngừng dâng lên, dưới nước có từng bàn tay tái nhợt vươn lên khua bắt.

Hông hét! Zilingus biết rõ mình đã gặp phải mai phục của người khác.

Thực lực của người mai phục này không hề thấp!

Trước mắt hắn bỗng hiện lên một bộ xương trắng hình người to lớn, quái vật này cao khoảng bốn mét, trong hốc mắt cháy rực hai ngọn lửa đen tuyền, xương trắng hư ảo và mỏng lung.

Ánh mắt vô tình của Zilingus nhìn chăm chăm kẻ địch, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

Cùng lúc đó, bao tay bên trái của gã phát ra ánh sáng chói mắt, dường như được chế tạo từ vàng ròng.

Zilingus ngửa lưng ra sau, hai tay mở ra, giống như ôm lấy mặt trời.

Một luồng sáng tinh khiết, chòi lòa đột nhiên chiếu thẳng từ trên trời xuống, bao phủ quái vật bằng xương trắng to lớn, toàn bộ thế giới như bức tranh bỗng rung lắc dữ dội theo, những bàn tay tái nhợt dưới mặt nước u ám bốc hơi từng cái một.

Đây là năng lực phi phạm Tư Tế Ánh Sáng(*)!

Đây là năng lực phi phạm danh sách 5, đường tắt Mặt Trời!

Đây là khắc tinh của Tử linh!

(*) Tư Tế Ánh Sáng: Nguyên văn "光之祭司" nghĩa là thầy tế ánh sáng.

Cột sáng chói lóa tan đi, đầu tiên là ngọn lửa đen tuyền trong hai hốc mắt của quái vật xương trắng bị tắt ngóm trong nháy mắt, sau đó, từng khúc xương trắng trở nên trong suốt, biến mất trong không khí.

Zilingus chưa kịp sử dụng năng lực Tư Tế Ánh Sáng phá vỡ thế giới trong tranh lần nữa, mặt gã bỗng trở nên sừng sờ.

Gã trông thấy bên trái mình xuất hiện một bộ xương trắng to lớn, cao gần bốn mét, hai hốc mắt cháy lên hai ngọn lửa đen, giống con quái vật ban nãy như đúc.

Ngay sau đó, bốn phía Zilingus liên tục hiện ra một con, hai con, ba con... Tổng cộng trên một trăm con quái vật xương xấu giống thế!

Trên một trăm đôi mắt rừng rực ngọn lửa màu đen đồng thời nhìn về phía gã.

Còn phía dưới, mặt nước tối tăm ngày càng dâng cao, sắp chạm tới bàn chân Zilingus.

Từng bàn tay trắng bệch, mờ ảo vươn ra, không ngừng khua khoảng lên, muốn tóm lấy cọng cỏ cứu mạng.

...

"Các cậu tản ra tìm, thử tạo thành vòng vây." Hồng Y giáo chủ Ace Snake của Giáo hội Bão Táp ra lệnh, rồi bay vút lên trong cơn gió lốc tự nhiên thổi tới, bay về hướng Zilingus chạy trốn.

Người của Công tước Negan không tham gia với đội ngũ Kẻ Trừng Phạt, họ tự giữ thân phận, đứng bên cửa sổ và ban công quan sát. Lúc này, những quý tộc bối rối chạy tán loạn mới từ từ bình tĩnh lại.

Vì lúc trước đại sảnh tối mịt, tiếng la hét ầm ĩ, nên họ cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là có khả năng Công tước gặp phải kẻ ám sát.

Arges Wilson cắn răng, chạy ra khỏi biệt thự của Công tước Negan, vòng qua công viên thành phố ở đối diện, chạy về phía khu Hillston.

Dù là một chút hy vọng, anh ta cũng không muốn bỏ lỡ!

Bỗng anh ta nghe một giọng nói được cơn gió "mang tới":

"Không cần đuổi theo."

Không cần đuổi theo à? Là giọng nói của Hồng Y giáo chủ Snake... Arges chạy thêm mấy bước mới dừng lại, nghi hoặc xoay người nhìn lên trời.

Anh ta trông thấy Tổng giám mục Snake mặc áo khoác màu đen thêu ký hiệu Bão Táp đang lơ lửng phía trên rừng cây và hồ nước nhân tạo, nghiêng mắt nhìn xuống.

Arges nhú mào, không màng suy đoán nguyên nhân, vội tăng tốc chạy về phía Hồng Y giáo chủ.

Khoảng cách được rút ngắn, anh ta nhờ vào năng lực phi phàm của Nhà Hàng Hải nhìn rõ mồn một.

Trên khuôn mặt của vị Người Ca Hát Của Thần không có chút biểu cảm nào, nhưng tư thế của ông cho thấy rõ ông ta đang tập trung, mái tóc muối tiêu bên dưới chiếc mũ dạ mềm màu đen phất phơ trong gió, làm nổi bật đôi mắt màu bạc nghiêm túc khác thường.

Arges thu tầm mắt lại, chạy về phía rừng cây.

Trong tầm mắt của anh bỗng hiện ra ánh trắng đỏ rực, mặt hồ lạnh lẽo, và một bóng người cao lớn đứng bên cạnh bờ hồ phía gần.

Người này có cái cằm bạnh rộng đặc biệt, mái tóc xù ở sau gáy búi lại như võ sĩ cổ đại, đôi mắt màu xanh sẫm vừa lạnh giá vừa trống rỗng.

Zilingus!

Trung tướng Gió Lốc Zilingus!

Đầu tiên, Arges khẽ giật mình, chột vừa mừng vừa sợ, không dám tin vào hai mắt của mình, nghi ngờ mình gặp ảo giác.

Anh ta còn chưa kịp phản ứng gì, bỗng trông thấy khuôn mặt Zilingus nhanh chóng thối rữa, đến mức chảy mủ chảy dịch xanh vàng, từng miếng thịt nát rơi lả tả xuống đất.

Bẹp! Bẹp! Bẹp!

Gương mặt Zilingus chỉ còn trơ xương trắng, hai con mắt rơi ra khỏi hốc mắt trống rỗng, rớt xuống bên bờ hồ.

Trong tiếng răng rắc, Zilingus hoàn toàn rữa ra từng mảnh, quần áo phủ lên trên, che khuất thịt thối và xương trắng, che khuất ánh sáng lấp lóe(*).

(*) Ánh sáng khi đặc tính phi phạm tách khỏi thi thể.

Không đến hai mươi giây, một trong bảy vị tướng quân hải tặc - Zilingus chết một cách quái dị trước mặt Arges như thế.

Cảnh tượng kinh dị khắc sâu trong đầu Arges, khiến anh ta nghi ngờ mình đang trong một cơn ác mộng kinh khủng.

Chuyện gì đã xảy ra?

Không phải là Zilingus đã chạy thoát thành công sao?

Tại sao gã có thể chết một cách quái dị và đơn giản ở nơi này như thế?

Đến cùng thì gã gặp phải chuyện gì, trong thời gian ngắn đã mất mạng...

Gã chính là Phong Quyển Giả danh sách 6, gã chính là chủ nhân của Đói Khát Ngộ Nguây!

Là ai làm?

Tại sao muốn giết Zilingus...

Ngay trong lúc Arges khó kiềm nổi vô số suy nghĩ nảy ra trong đầu, anh ta nghe thấy giọng nói cuốn hút của Người Ca Hát Của Thần - Ace Snake:

"Cậu có tiết lộ tin tức tình báo cho bất kỳ ai khác không?"

Có ai khác vốn cũng biết tin tức tình báo này không?"

Arges tỉnh táo lại một chút, nhìn thi thể Zilingus, giải thích theo những gì anh đã chuẩn bị trước:

"Tôi vừa nhận được tin tình báo liền bấm báo ngay cho Tổng giám mục ngài."

Nói đến đây, anh ta không nhịn được oán trách một câu trong lòng: Nếu không phải Ace Snake đi dạo bên bờ sông Tasok, khiến mình tốn khá thời gian đi tìm ông ta, thì căn bản là Zilingus không trốn thoát nổi biệt thự của Công tước Negan!

Đương nhiên, anh ta cũng không dám nói ra miệng những câu oán trách này trước mặt một vị danh sách cao, chỉ có thể cung kính và khiêm tốn tiếp tục kể lại:

"Thậm chí, vì thế mà người trực tiếp đưa tin tới còn hi sinh, những người trung gian đưa tin cũng không hề mở thư ra, về điểm này, tôi có thể chắc chắn."

Nhưng tôi không thể khẳng định nguồn gốc tin tức này có tiết lộ ra ngoài hay không. Chúng ta có thể biết, thì người khác cũng có thể."

Arges vừa nói vừa suy đoán trong lòng, ai là người đã xử lý Trung tướng Gió Lốc Zilingus:

Là người hoặc là tổ chức đã ủy thác Zilingus ám sát Công tước Negan sao? Nhưng Zilingus đã chạy thoát rồi, cũng không tiết lộ chuyện gì, nên không có lý do gì phải giết gã cả... Nếu là ta, ta sẽ để Zilingus ẩn náu, trong khi mọi người nghĩ gã đã trốn thoát khỏi Backlund, lại ám sát lần nữa...

Mà Zilingus lại chỉ tin tưởng chính gã, gã sẽ không nói trước kế hoạch ám sát với bất kỳ ai. Công tước Negan có mấy hội nghị vào tháng chín, gần nhất là các bữa tiệc xã giao thông thường, không lo không có cơ hội. Ngoài Zilingus ra, không ai xác định được gã sẽ ra tay trong thời điểm nào... Trừ khi, trừ khi là người Tiên tri... Nhưng khả năng này rất thấp...

Thế lực khác? Không thể nào, tiểu thư Chính Nghĩa phát hiện vấn đề ngay tại chỗ, dùng cách khẩn cầu để báo tin cho ngài Kẻ Khờ, ngoài chúng ta ra, không thể có tổ chức nào cũng nhận được tin tức nữa...

Ngài Kẻ Khờ... Arges kinh hãi, nghĩ đến một khả năng:

Người ra tay là bề tôi của ngài Kẻ Khờ!

Ông ta vừa đúng lúc ở Backlund, thế là "tiện tay" giúp một chút!

Arges càng nghĩ càng thấy suy đoán này gần với sự thật nhất:

Chỉ có thành viên hội Tarot và thuộc hạ của họ mới có thể biết tin tình báo trước tiên!

Chỉ có bề tôi của ngài Kẻ Khờ ra tay, mới khiến người ta cảm thấy sự việc quái dị, thiếu động cơ!

Trong khoảnh khắc anh ta suy nghĩ miên man, Tổng giám mục Snake trầm mặc một lát, rồi nói với những Kẻ Trừng Phạt khác đang lục tục chạy tới:

"Zilingus đã chết, một kẻ mạnh danh sách cao giết gã, hoặc là sử dụng một vật phong ấn có cấp độ tương đương, nhưng điều này khá nguy hiểm, khả năng không lớn.

Trải qua quan sát bước đầu, tôi cho rằng đó là một kẻ danh sách cao của đường tắt Tử Thần, có lẽ là thành viên Linh Giáo Đoàn, nhưng không

phải là người tôi biết, cũng có thể là thành viên của tổ chức bí ẩn khác.

Động cơ không rõ."

Linh Giáo Đoàn bắt nguồn từ lục địa Nam, nghe nói ban đầu là do một vài hậu duệ của Tử Thần thành lập tổ chức bí ẩn với ý đồ phục sinh Tử Thần. Sau khi lục địa Nam bị thực dân xâm lược, bọn họ suýt bị hủy diệt, nhưng cuối cùng vẫn tồn tại ngoan cường, cũng phát triển tới các quốc gia lục địa Bắc.

Kẻ mạnh danh sách cao... Đúng, chỉ có kẻ danh sách cao mới có thể xử lý Zilingus trong thời gian ngắn như thế! Một bề tôi của Ngài Kẻ Khờ lại chính là người danh sách cao... Đây chính là Bán Thần đấy! Arges nhìn về phía bãi thịt rữa, xương trắng kia lần nữa, cả người như mất hết mọi cảm xúc, chỉ ngơ ngác, kinh ngạc nhìn tất cả.

Nếu có một ngày, ta phản bội ngài Kẻ Khờ... Anh ta bỗng nảy ra một suy nghĩ như thế.

Lập tức, trong đầu anh ta hiện lên cảnh tượng Zilingus nhanh chóng thối rữa vừa rồi.

Arges không kiềm được, rùng mình một cái, cúi đầu xuống.

Cùng lúc đó, anh ta cũng thả lỏng.

Đã không thể thoát được, lại khó mà phản kháng, vậy chỉ có thể chọn trung thành.

Ha... Zilingus chết rồi, sẽ không còn ai có thể lấy bí mật kia để uy hiếp ta nữa! Anh ta thở phào, hoàn toàn yên tâm.

...

Trong biệt thự của Công tước Negan, Audrey Hall đang cùng mẹ tiếp chuyện những phu nhân quý tộc thảo luận về sự kiện ám sát vừa rồi, cô chợt trông thấy người cha có hàng ria mép đẹp dễ xuất hiện ngoài cổng.

Cô tìm lý do rời khỏi phòng nghỉ, đi ra ban công bên ngoài đại sảnh.

"Cha ơi, có chuyện gì không ạ?" Audrey đưa đôi mắt xanh như ngọc lục bảo nhìn Bá tước Hall.

Màu mắt cô được di truyền từ mẹ, mà không phải từ cha.

Bá tước Hall khẽ cười nói:

"Mọi chuyện đã được giải quyết, con của ta, con không cần lo lắng nữa nhé.

Ừm... Con có nói chuyện Nam tước Gramer giả mạo cho những người khác không?"

"Không ạ." Audrey kiên quyết lắc đầu.

Con chỉ nói cho một vị tồn tại tương đương với Thần thôi... Cô lặng lẽ bổ sung thêm trong lòng.

Cô nghĩ ngợi, rồi phân bua thêm:

"Sau khi nói với cha xong, con tới phòng rửa tay, sau đó đến chỗ mẹ ngay, cha có thể hỏi mẹ."

"Ừm." Bá tước Hall khẽ gật đầu, không hỏi gì thêm, lại nói: "Zilingus chết rồi, bị người giết chết."

"Là ai?" Audrey vừa ngạc nhiên vừa hưng phấn.

"Không biết, thậm chí chúng ta còn không đoán ra được tại sao hung thủ lại muốn giết chết Zilingus, điều này thật khiến người ta khó hiểu." Bà tước Hall ngừng một chút, nói thêm: "Có lẽ là một người, cũng có lẽ là một tổ chức, một tổ chức bí ẩn và lớn mạnh."

Không đoán được mục đích... Tổ chức bí ẩn, lớn mạnh... Chẳng lẽ là bề tôi của ngài Kẻ Khờ? Chẳng lẽ là Hội Tarot chúng ta! Audrey đột nhiên hiểu ra.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 192: Cõi Trọng

Dịch: Hồng Lâm Hi

Audrey khẽ đảo mắt, suy nghĩ miên man, phân tích ra nhiều vấn đề:

Anh Người Treo Ngược đã từng miêu tả Zilingus là một con sói cô độc, không tin bất kỳ ai, kế hoạch hành động của gã chỉ có mình gã biết. Nếu ta không phát hiện sớm, hẳn là không ai biết được gã sẽ ám sát vào đêm nay...

Ta chỉ nói chuyện nghi ngờ Nam tước Gramer có vẻ là Trung tướng Gió Lốc Zilingus giả dạng với cha và ngài Kẻ Khờ...

Mặc dù trong biệt thự của Công tước Negan có điện báo, có thể kịp thời truyền tin tức ra ngoài để tìm sự giúp đỡ, nhưng điều này cũng không cần phải giấu diếm... Cha đang nghi hoặc có nghĩa là kẻ mạnh đã giết chết Zilingus không nằm trong dự tính của họ...

Tổng hợp những điều trên, người giết Zilingus gần như có thể chắc chắn là bề tôi của ngài Kẻ Khờ!

Cũng chỉ có hình thức đặc biệt của Hội Tarot chúng ta mới có thể tạo ra tình huống không rõ động cơ!

Zilingus là danh sách 6 Phong Quyển Giả, còn có vật phẩm thần kỳ Đói Khát Ngộ Nguyện, có thể giết gã một cách nhanh chóng không để lại dấu vết như thế, chỉ có kẻ danh sách cao được gọi là nửa Thần nửa người

nhỉ? Hoặc là sử dụng vật phong ấn cực kỳ nguy hiểm, tai họa ngầm cực kỳ lớn trong truyền thuyết?

Dù là khả năng nào, đều nói rõ rằng bề tôi của ngài Kẻ Khờ vô cùng mạnh mẽ...

Không hổ là ngài Kẻ Khờ!

Bất kể thế nào, ta đã cung cấp manh mối, sau này anh Người Treo Ngược sẽ phải thực hiện lời hứa, tìm cho ta tuyến yên của Thần lẩn bảy màu!

Đây xem như lần hành động chính thức đầu tiên của Hội Tarot chúng ta nhỉ?

Vì thế mà Zilingus - một trong bảy vị tướng quân hải tặc tử vong!

Thấy con gái vừa trầm tư vừa hưng phấn, Bá tước Hall, từng là một quý ông lịch lãm khi còn trẻ, ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở khá nghiêm túc:

"Audrey, cha biết con rất hứng thú với những điều thuộc về lĩnh vực thần bí, bình thường cũng chiều theo con; nhưng chuyện này, con tuyệt đối không được dính dáng tới, ngay cả nghe cũng không được. Cuối năm, con sẽ được Hoàng Hậu dẫn dắt, được giới thiệu chính thức trong các trường hợp xã giao, trở thành người trưởng thành rồi. Con nên biết rõ và nhớ cho kỹ, một người phi phạm kinh khủng, hoặc là một tổ chức bí ẩn, mạnh mẽ, thường thường đồng nghĩa với nguy hiểm. Hiểu chưa?"

"Con hiểu rồi, thưa cha." Audrey nhẹ nhàng đáp, "Vừa rồi, con chỉ là tò mò chút thôi."

"Tò mò cũng không được!" Bá tước Hall nhấn mạnh câu này xong, không kiềm được cười bất đắc dĩ.

"Vâng, vâng!" Audrey vội vàng ngoan ngoãn gật đầu.

Dù sao con còn biết rõ mọi chuyện hơn cha nữa... Cô len lén làm mặt quỷ trong lòng.

Bá tước Hall ngẫm nghĩ rồi cười hiền:

"Cho dù thế nào đi nữa, đêm nay, con là công thần, là cứu tinh của Công tước Negan, cái chết của Zilingus có chí ít một nửa công lao thuộc về con, tiền thưởng cũng thế. Đương nhiên, nếu không ai chịu đứng ra nhận mình giết chết Zilingus, tuyên bố chịu trách nhiệm với chuyện này, cũng như chủ động tới nhận tiền thưởng, vậy thì một nửa còn lại cũng thuộc về con. Tổng cộng có một vạn bảng.

Chà, cũng có thể phái người đi nhận tiền thưởng ở nước Cộng Hòa Entis, Đế quốc Fusark và các quốc gia, tổ chức có treo thưởng, sau khi quy đổi ra, hẳn là được hai vạn bảng đấy.

Vừa rồi Công tước Negan đã hứa, ông ta muốn tặng con một thôn trang nghỉ dưỡng của ông ta ở vịnh Dipsy, nơi này bao gồm cả một rừng cao su lớn. Lợi nhuận hàng năm, cha không biết cụ thể, nhưng chắc chắn sẽ không thấp. Trước đây, ông ta bỏ ra 8000 bảng mới mua được, sau đó còn xây nhà cửa, mua giống tốt."

Audrey đã có khối tài sản 30 vạn bảng, đủ để xưng là người giàu có; nhưng phần thưởng xấp xỉ 4 vạn bảng, thậm chí hơn, vẫn là một khoản thu kếch xù như trước; của hồi môn của rất nhiều tiểu thư quý tộc không được tới con số này.

Trong cuộc hôn nhân giữa quý tộc và thương nhân hồi tháng tám vừa rồi, con gái của phú ông trăm vạn bảng - tiểu thư Mary Oldbury, của hồi môn là 8 vạn bảng.

"Ta vốn chẳng hề cân nhắc tới tiền thưởng..." Audrey thầm nói từ đáy lòng.

Bỗng, cô nghĩ tới một việc, nếu ta nhận tiền thưởng, danh tiếng lan truyền ra ngoài, vậy Người Treo Ngược có thể dễ dàng xác định được Chính Nghĩa là ai.

Điều này không thể được! Là một thành viên của Hội Tarot, ta phải giữ vững sự bí ẩn! Audrey nhìn cha, cân nhắc nói:

"Cha ơi, con hơi sợ..."

"Vì sao? Xảy ra chuyện gì?" Bá tước Hall vội vã lo lắng hỏi.

"Nếu tuyên dương ra ngoài là con phát hiện ra Zilingus giả dạng thành Nam tước Gramer, con sợ tay chân của gã sẽ trả thù con, con cũng sợ kẻ đứng sau sai khiến gã ám sát Công tước Negan sẽ để mắt tới con..." Audrey cố gắng ra vẻ đáng thương, yếu ớt và bất lực.

"Cha sẽ mời người bảo vệ con." Bá tước Hall trả lời một câu trước, rồi sau đó nhẹ nhàng gật đầu nói, "Nhưng đúng là không cần để con phải gánh chịu nguy hiểm này. Hơn nữa, người giết chết Zilingus đã cầm đi Đói Khát Ngộ Nguyệt. Đương nhiên, đối với kẻ mạnh danh sách cao, động cơ này cũng không đủ sức thuyết phục... Ừm, cha sẽ chuyển lời cho Công tước Negan, để ông ta che giấu chuyện này, cũng để ông ta tìm người khác nhận tiền thưởng, sau này sẽ bù lại cho con."

Nói đến đây, Bá tước Hall tươi cười:

"Không hổ là con gái của cha, vô cùng đơn giản lấy được 4 vạn bảng, còn nhiều hơn một phần mười tài sản hiện nay của con."

30 vạn bảng kia là tài sản ông dự định phân chia cho con gái, chờ đến khi cô kết hôn sẽ còn cho thêm một phần nữa.

"Có giỏi giang như cha hồi trước không ạ?" Audrey mừng rỡ hỏi lại.

Bá tước Hall lắc đầu bật cười:

"Giỏi giang hơn cha nhiều, lần đầu tiên buôn bán, cha chỉ lãi được có 60 bảng."

Audrey lập tức vui sướng vô cùng, 4 vạn bảng tiền thưởng, được cha khen ngợi, cảm giác thành công khi dẫn tới cái chết của Trung tướng Gió Lốc Zilingus và khi hoàn thành một việc khó khăn, niềm tự hào là một thành viên của Hội Tarot, sau này sẽ nhận được tuyến yên của Thần lặn bảy màu từ tay Người Treo Ngược, khiến cô không chỉ vui mừng gấp đôi, mà thậm chí gấp ba, bốn, năm lần!

Thật muốn báo cáo cho Ngài Kẻ Khờ ngay lập tức, để được ngài công nhận... Không, không được. Kẻ mạnh bí ẩn giết chết Zilingus có động cơ không rõ. Bây giờ, chắc chắn có người đang âm thầm quan sát ta, tìm kiếm manh mối, ta không thể có biểu hiện bất thường nào cả... Phì! Ta vốn chẳng có gì bất thường, chỉ cần không cố gắng đọc danh xưng của ngài Kẻ Khờ...

Ừm, nếu đúng là bề tôi của ngài Kẻ Khờ làm, chắc chắn Thần đã biết kết quả, không cần ta báo lại... A... Ta có cần chia tiền thưởng cho vị bề tôi kia không? Không, khoản tiền 2 vạn bảng không thể thanh toán bằng bất kỳ hình thức nào, nếu không, tất nhiên sẽ bị chú ý, ta không thể liều lĩnh như thế được...

Hơn nữa, chuyện này là Người Treo Ngược mời ngài Kẻ Khờ trợ giúp, lẽ ra phải do anh ta thanh toán thù lao mới phải. Ừ, anh ta tuyên bố có rất nhiều nhật ký Russel!

Ta phải cố gắng sưu tập thêm nhật ký mới được, để cảm ơn ngài Kẻ Khờ đã đáp lại khẩn cầu của ta. Chắc chắn Thần kinh thường tiền tài tầm thường...

Audrey nhanh chóng quyết định những việc cần làm tiếp theo.

...

Trong biệt thự Công tước Negan, tại phòng làm việc bí mật.

Công tước mập mạp cao lớn ngồi sau bàn làm việc, tựa lưng vào chiếc ghế dựa, hút xì gà, nhìn Người Ca Hát Của Thần Ace Snake và Thủ tướng Argusid Negan.

"Từ những tin tức báo cáo về, trước mắt không thể xác định vị danh sách cao nào làm chuyện này." Argusid mới vội vã trở về từ chỗ của Quốc vương.

Tổng giám mục Snake gật đầu theo:

"Chúng tôi đã dùng các phương pháp siêu phàm xác định, không phải những kẻ mạnh danh sách cao mà chúng ta biết rõ, cũng không phải mấy vị trong Linh Giáo Đoàn.

Có đủ lý do để tin tưởng rằng, đó là một vị kẻ mạnh bí ẩn mà chúng ta chưa biết, đương nhiên, không loại trừ khả năng gã sử dụng vật phong ấn nguy hiểm."

Công tước Negan kẹp điều xì gà, nói:

"Có lẽ không chỉ là một kẻ mạnh danh sách cao, rất có thể sau lưng gã còn che giấu một tổ chức bí ẩn nào đó mà chúng ta không đủ hiểu biết về nó, nếu không, không thể nào mai phục Zilingus chính xác như thế được. Ủm, có lẽ trong vũ hội tối nay, có một vị khách nào đó là thành viên của bọn họ."

Thủ tướng Argusid - em trai của ông ta nghiêm túc nói:

"Cho dù là khả năng nào, chúng ta đều phải cẩn thận, nhất định phải nhanh chóng tìm hiểu rõ thân phận của vị danh sách cao kia, biết rõ mục đích gã tới Backlund là gì, làm rõ có phải gã chỉ đơn thuần muốn truy sát Zilingus không, và tại sao lại muốn giết chết Zilingus."

Một kẻ danh sách cao không bị kiểm soát lang thang ở Backlund, là chuyện đủ để cho chính phủ vương quốc và ba giáo hội lớn coi trọng!

Mặc dù kẻ mạnh danh sách 4, danh sách 3 chưa hẳn đã chống lại được sự oanh tạc của đại bác, nhưng họ hoàn toàn không cần phải chống cự chính diện, bọn họ có quá nhiều năng lực kỳ quái.

Vậy nên, sự tồn tại của những người này còn nguy hiểm hơn tàu chiến bọc thép, chỉ từ danh xưng "nửa Thần nửa người" có thể nhận ra!

Lúc này, Người Ca Hát Của Thần Ace Snake đứng lên nói:

"Tôi sẽ bố trí mọi chuyện xong xuôi ngay thôi, sẽ liên hệ với Giáo hội Đêm Tối và Giáo Hội Hơi Nước."

"Quốc vương bệ hạ cũng sẽ cho quân đội và tổ chức tình báo phối hợp." Thủ tướng Argusid cam kết.

...

Khu Bắc Backlund, trong một phòng khách sạn.

Azcot nước da màu đồng cổ, bên tai có nốt ruồi, ngồi dưới đèn khí gas, ngắm nghía cái bao tay trước mặt.

Cái bao tay này vô cùng mỏng manh, dường như tạo ra từ da người, dường như chỉ cần lấp đầy máu thịt là nó sẽ biến thành một bàn tay ngay.

Azcot nhìn một lúc lâu, đột nhiên vẻ mặt vô cùng đau khổ và nhăn nhó, thấp giọng lầm bầm:

"Giống như, giống như ta đã từng hợp tác với họ rồi..."

...

Klein cả đêm trằn trọc khó ngủ, bởi vì hắn vẫn chưa nhận được báo cáo của tiểu thư Chính Nghĩa và Người Treo Ngược, cũng không nhận được hồi âm của thầy Azcot, nên từ đầu tới cuối vẫn luôn canh cánh kết quả của vụ Trung tướng Gió Lốc Zilingus.

Hắn là đã xảy ra chuyện không nhỏ, nên tiểu thư Chính Nghĩa và Người Treo Ngược không dám tùy tiện liên hệ với ta... Thế nhưng, tại sao thầy Azcot còn chưa hồi âm? Ông ấy không tham gia, hoặc là không nói ra chuyện đó? Hay bị Zilingus làm bị thương? Klein che miệng ngáp một cái, lên xe ngựa công cộng tuyến không cố định đi thẳng về phố Zoutelande.

"Tin đặc biệt! Tin đặc biệt! Trung tướng Gió Lốc Zilingus bị giết chết ở Backlund!"

"Tin đặc biệt! Tin đặc biệt! Trung tướng Gió Lốc Zilingus bị giết chết ở Backlund!"

...

Xe ngựa đang chuẩn bị lăn bánh, Klein bỗng nghe đứa trẻ bán báo rao - đây cũng là một phát minh của Russel đại đế.

Sửng sốt một chút, Klein tranh thủ thời gian móc ra một đồng 1 penny, đưa ra ngoài cửa sổ, mua một tờ "Báo buổi sáng Tingen", không ít hành khách cũng làm thế.

Mở tờ báo ra, Klein lập tức thấy tựa đề tin tức:

"Đại hải tặc Zilingus bị vệ sĩ của Công tước đánh chết ở Backlund"

Zilingus chết rồi ư? Do thầy Azcot làm à? Klein lâm vào trầm tư, cũng rửa thềm một câu:

Làm BOSS sau màn vụ này, vậy mà ta phải xem báo mới biết được kết quả...

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 193: Kết Thúc Sự Việc

Tin tức có liên quan đến Zilingus cũng không dài, chỉ nói rõ về thời gian, địa điểm, nhân vật và kết quả, bởi vậy mới nói nội dung càng ngắn, sự tình càng lớn.

Mọi chuyện mới xảy ra lúc tám, chín giờ tối qua ở thủ đô Backlund, mà sáng nay, thành phố Tingen đã có báo đưa tin. Tốc độ giao lưu tin tức ở thế giới này cũng không phải là quá chậm nhĩ. Đây đều là những cống hiến xuất sắc của Russel Đại đế... Chà, chắc chắn là các quý tộc và nghị viên tham gia vũ hội đã tiết lộ tin tức cho một vài phóng viên thân thiết, một số phóng viên đó lại chuyển tin tức chấn động này về trụ sở chính tòa soạn báo của mình ở quận khác theo con đường điện báo...

Bình thường, báo sáng là buổi tối sắp chữ, nửa đêm in ấn, buổi sáng phát hành, vậy nên vừa kịp chỉnh sửa khẩn cấp, kịp thời đưa tin...

Với tin tức này, báo sáng Tingen hôm nay có thể bán ít nhất hơn một ngàn tờ, đây chỉ là tính trong khu vực nội thành thôi đấy...

Klein suy nghĩ lan man, cũng yên lòng hơn:

"Trung tướng Gió Lốc đã chết, vậy tức là dù thầy Azcot có bị thương thì cũng không quá nghiêm trọng..."

Nếu ông ấy bị thương tương đối nghiêm trọng, chắc chắn sẽ bị Kẻ Trừng Phạt hoặc người phi phạm bảo vệ Công tước Negan bắt được. Mà nếu gặp tình huống khẩn cấp này, tiểu thư Chính Nghĩa và Người Treo

Ngược chắc chắn sẽ tìm mọi cơ hội để báo cáo với ta. Nhưng không ai báo lại gì chứng tỏ mọi chuyện vẫn trong phạm vi khống chế...

Ừm, đêm nay, nếu tới trước rạng sáng mà thầy Azcot còn chưa hồi âm cho ta, hoặc là tiểu thư Chính Nghĩa và Người Treo Ngược chưa khẩn cầu, thì ta phải thôi còi đồng, triệu hồi người đưa tin, gửi thư hỏi thăm mới được..."

Klein bình tĩnh lại, không chú tâm vào tờ báo nữa mà nhìn xung quanh buồng xe ngựa công cộng một lượt.

Đa số những người có tiền đi loại xe ngựa này đều biết chữ, vừa rồi bị ba từ "Tin đặc biệt" hấp dẫn, nên có nhiều người mua Báo sáng Tingen, bây giờ, mấy người có quen biết đang rầm rì thảo luận:

"Rất lâu về trước, trên những tuyến đường biển nguy hiểm, Vua Hải Tặc và các tướng quân không hề coi những thuyền buôn có vũ trang ra gì, chỉ có khi đối đầu với hạm đội của các quốc gia mới chịu lùi bước... Mặc dù Zilingus được xếp vào hàng ngũ bảy vị Tướng quân hải tặc chưa tới mười năm, những gã chính là Đại hải tặc đầu tiên bị chính phủ giết chết..."

"Nói thẳng nhé, tôi rất tò mò, gã tới Backlund làm gì nhỉ? Hải tặc rời khỏi biển, thì cái chết là kết cục có thể dự đoán."

"Hy vọng tới đây sẽ có nhiều tin tức chi tiết hơn."

"Bão Táp trên cao, hiện giờ tôi muốn biết vị vệ sĩ của Công tước Negan đã đánh chết Zilingus là ai, tiền thưởng của gã khoảng chừng một vạn bảng đấy!"

"Một vạn bảng... Nếu có một vạn bảng, tôi sẽ từ chức ngay và luôn, mua vài ba vườn cây nhỏ, đầu tư vào một vài công ty thuộc địa, cổ phiếu công ty đường sắt, hàng năm chỉ việc ngồi không hưởng thụ lợi nhuận cố định..."

"Đây chỉ là treo thưởng của nước ta thôi. Entis, Fusark, Finebot, và một số tổ chức thương mại khác đều treo thưởng Trung tướng Gió Lốc Zilingus kia, tôi thực sự hy vọng có một bài báo liệt kê toàn bộ những khoản tiền thưởng này đây."

Một vạn bảng? Klein nghe xong hết cả hồn.

Với số tiền lương hậu hĩnh của hắn bây giờ, cũng phải không ăn không uống gần hai mươi năm mới có thể tích góp được nhiều tiền như thế...

Sớm biết... Được rồi, ta cũng chả có cách nào, cũng không thể đi nhận tiền thưởng được... Hắn có chút hụt hẫng gấp tờ báo lại, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Đến lúc này, cuối cùng thì hắn đã chắc chắn vụ việc của Trung tướng Gió Lốc Zilingus kết thúc thật rồi, chỉ còn một vài việc cuối cùng thôi, ví dụ như Người Treo Ngược thanh toán chỗ nhật ký Russel kia.

...

Backlund, khu Jowood.

Hugh Dirchard và Filth Wall đội mũ sa đi về phía chi nhánh ngân hàng Barvat gần nhất.

"Quay đi quay lại đã hết sạch tiền." Filth than thở một câu.

Hugh đồng cảm tràn trề gật đầu:

"Đúng vậy đấy."

"May mắn là cuốn sách "Sơn trang bão táp" khá được yêu thích, tiền nhuận bút vẫn lục tục được chuyển vào tài khoản của tớ, nếu không, tớ chỉ

còn nước đi tìm phòng khám hoặc bệnh viện nào đấy, trở lại làm thầy thuốc một lần nữa." Filth vừa thỏa mãn vừa lo âu thở dài một hơi.

Hugh trầm mặc vài giây, rồi lựa lời hỏi:

"Lần này điều tra Zilingus có ảnh hưởng tới thân phận tác giả của cậu không? Dù sao chúng ta cũng có thể bị Kẻ Trường Phạt, Kẻ Gác Đêm để mắt tới..."

"Không, sẽ chỉ có cậu bị để ý thôi." Filth khẽ cười một tiếng, nói: "Tìm người đi báo cảnh sát chính là cậu, gửi thư là cậu, người có chút danh tiếng trong các băng đảng và một số con đường ở khu Đông cũng là cậu. Còn tớ, Filth Wall, vẫn luôn là một tác giả gần đây khá được yêu thích và bán chạy thôi."

"..." Hugh dặt ra một lúc, rồi nói: " Cho nên, thời gian này, cậu chỉ đang đi cùng tớ thôi à?"

Filth hất tóc, cười nói:

"Cậu không thấy đây là trải nghiệm rất thú vị sao? Chà,... trải nghiệm này cho tớ rất nhiều linh cảm sáng tác, thời gian sau tớ sẽ viết một bộ truyện về một án mạng khơi ra đủ loại chuyện cũ."

Hugh lập tức ghen hòng, không biết đáp lại thế nào, chỉ có thể cắn đầu đi lên trước, không chú ý tới đoạn rẽ, được Filth kéo về.

Đúng lúc này, các cô nghe tiếng bọn trẻ rao báo hét to:

"Tin đặc biệt! Tin đặc biệt! Trung tướng Gió Lốc Zilingus bị đánh chết ở Backlund!"

...

A? Cái gì? Hugh và Filth nhìn nhau ngây ngốc.

Đến khi đưa bé bán báo đi mấy vòng từ xa tới gần, các cô mới giật mình tỉnh lại.

"Cái gì? Zilingus chết rồi?" Filth không thể tin vào tai của mình.

"Gã thế mà chết được! Sao gã lại chết bất ngờ thế!" Hugh - người đang lẫn trốn tên hải tặc hung tàn kia đuổi giết ngược lại, khiếp sợ choáng váng.

Chuyện này, chuyện này không phải là nên đi theo một quá trình bình thường sao? Đầu tiên là đi tìm manh mối, xác định mục đích của Zilingus, sau đó tập hợp những kẻ mạnh mai phục gã, cuối cùng mới là hải tặc bị giết chết... Kết quả là, bước đầu tiên còn chưa hoàn thành, Zilingus đã chết ngoéo rồi... Chết một cách vô cùng đơn giản... Filth và Hugh nhìn nhau, giống như hóa thành hai pho tượng cẩm thạch vậy.

Qua mấy chục giây, Hugh bỗng vọt tới chỗ đưa bé bán báo, mua một tờ báo Tasok sáng nay.

Đây là một trong ba tờ báo có lượng phát hành lớn nhất vương quốc Ruen.

"Ừc,...Zilingus đúng là đã chết rồi, bị vệ sĩ của Công tước Negan đánh chết... Nữ Thần ơi, vệ sĩ của Công tước Negan là..." Hugh tự biết ý nuốt lời, không nói ra từ "người phi phạm mạnh mẽ".

Filth thương hại nhìn bạn tốt một cái:

"Thế mà cậu tin sái cổ lời báo chí miêu tả à..."

Được rồi, có lẽ là người khác đã phát hiện mục đích của Zilingus từ sớm; sau đó Kẻ Trừng Phạt, Kẻ Gác Đêm, Trái Tim Máy Móc và những người cấp cao trong bộ phận đặc biệt của quân đội hợp tác với nhau, mai phục một lần thành công...."

Hugh bỗng ngẩn ra, thở phào nói: "Vậy chúng ta không cần lo lắng gì nữa, có thể trở về cuộc sống bình thường rồi, nhưng vẫn phải hết sức tránh khỏi phạm vi của cục cảnh sát kia."

Cô nhìn Filth một chút, vừa thấp thỏm, vừa sâu lo hỏi:

"Cậu cho rằng, trong tình huống này, tiểu thư Audrey sẽ thanh toán thù lao cho chúng ta nhiều hay ít đây? Tớ biết, với cô ấy, thì mấy trăm bảng cũng chẳng đáng kể, nhưng chúng ta cũng không hoàn toàn làm xong nhiệm vụ..."

"Không, chí ít thì chúng ta cũng ép Zilingus chủ động xuất hiện, gã nóng lòng hành động, rơi vào mai phục chắc chắn cũng có công lao của chúng ta." Filth trấn an: "Với sự hào phóng của tiểu thư Audrey, cho dù không thanh toán toàn bộ thù lao, thì ít nhất cũng trả một nửa."

"Hy vọng là như thế..." Hugh hít một hơi thật sâu, tràn đầy mơ ước nói thầm: Không biết là ai sẽ nhận một vạn bảng tiền thưởng đây..."

"Thật khiến người ta ghen tị, nếu tớ có số tiền kia, tớ đã sớm lên danh sách 7, danh sách 6, kết quả là năm lần bảy lượt lỡ mất cơ hội!" Filth cũng than thở không thôi, cuối cùng nhắc nhở, "Hugh, trong thời gian ngắn chúng ta đừng tìm tiểu thư Audrey, hãy chờ cô ấy chủ động liên hệ với chúng ta. Cái chết của Zilingus cất giấu quá nhiều chi tiết chúng ta không biết, tùy tiện tìm tiểu thư Audrey rất có thể sẽ đẩy chúng ta vào vòng nguy hiểm."

Hugh đầu tiên là gật đầu, sau đó ngạc nhiên hỏi:

"Sao cậu biết bây giờ tớ muốn tới khu Hoàng Hậu?"

"Đoán xem." Filth buồn cười trả lời.

...

Bận rộn tới trưa, Klein trở lại công ty bảo an Gai Đen, báo cáo với Dunn Smith:

"Đội trưởng, những người có liên quan đến Lanlus mà tôi chịu trách nhiệm điều tra đều không có vấn đề gì, đều chỉ đơn thuần là người bị hại, không hề dính dáng gì tới sự kiện siêu phàm."

Dunn chống hai khuỷu tay lên bàn, nói:

"Vậy cậu tạm thời dừng lại đi, chờ những người khác kết thúc phần việc của họ, rồi tra lại một lượt những người có hiềm nghi. Chúng ta không thể điều động tất cả mọi người vào chuyện này được, nhất định phải đề phòng những sự việc đột ngột phát sinh khác."

"Vâng." Klein đang muốn đứng lên, đi hưởng thụ bữa trưa của mình, chợt nghe tiếng gõ cửa.

Mời vào". Dunn nói.

Tay nắm cửa chuyển động, cửa phòng mở ra, Roxanne thò đầu vào nói:

"Đội trưởng, có người tới ủy thác nhiệm vụ."

Ủy thác nhiệm vụ... Cách nói này tức là ám chỉ công ty bảo an Gai Đen, chứ không phải tiểu đội Kẻ Gác Đêm... Cho nên, là ai đánh bậy đánh bạ tìm tới chúng ta? Klein thầm hỏi.

Dunn suy nghĩ một chút nói:

"Có thể nghe một chút, nếu quá phiền phức thì hãy từ chối."

Anh sửa sang lại quần áo trong, áo gi-lê và dây chuyền, đi ra khỏi văn phòng, qua vách ngăn khu vực ghế sofa ở sảnh tiếp khách, Klein và Roxanne tò mò theo sau.

Trên ghế sofa là hai quý cô, làn da trắng nõn, khuôn mặt bị che khuất bởi mạng che màu đen của chiếc mũ, dung mạo thoáng ẩn thoáng hiện.

Vừa thấy người này, Klein bỗng cảm thấy có chút quen thuộc, dường như đã gặp qua ở đâu đó.

Trong lúc hẩn nhớ lại, nghe thấy một cô gái tương đối nhỏ nhắn nói:

"Nhiệm vụ chúng tôi muốn ủy thác là, theo dõi và giám sát phu nhân Sharon, tìm chứng cứ phạm tội của cô ta."

Phu nhân Sharon... Klein bỗng giật mình, nhớ ra cảm giác quen thuộc vừa rồi từ đâu tới.

Người không lên tiếng kia là phu nhân nghị sĩ Maynard, con gái của thủ lĩnh Tân Đảng.

Bà ấy không chấp nhận kết luận của sở cảnh sát là chồng mình chết do tai nạn, nên tự tìm công ty bảo an điều tra lần nữa à?

Ha, vậy mà lại tìm được thằng tới chúng ta... Klein lắc đầu cười thầm.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 194: Lén Vào

"Phu nhân Sharon?" Rõ ràng là Dunn biết góa phụ của lão Nam tước Hoy, đóa hoa giao tiếp nổi tiếng nhất thành phố Tingen.

Phu nhân nghị sĩ Maynard nghiêng đầu nhìn người phụ nữ nhỏ gầy đi cùng mình tới công ty bảo an Gai Đen một cái, nhưng không nói gì.

Người phụ nữ nhỏ gầy mặc váy đen, mang mũ đen châm chước nói:

"Đúng vậy, phu nhân Sharon, phu nhân lão Nam tước đã qua đời của gia tộc Hoy, cô ta, cô ta..."

Lấp bắp mấy tiếng, cô bỗng phần nộ bật thốt lên:

"À là con điếm!"

Nghe câu nói tục này, Klein bỗng nhớ lại đoạn "phim đen" mình từng nhìn thấy, và biểu cảm cực kỳ tỉnh táo của phu nhân Sharon thoát nhìn nhất gan. Điều này khiến hắn tin mấy phần vào những lời đồn nghe được, trong lòng lặng lẽ thông cảm cho lão Nam tước đã qua đời.

Không phải nói phu nhân Sharon không thể tái giá, nhưng làm loạn thế này... Chắc, trước mộ lão Nam tước chắc đã mọc cỏ xanh mơn mơn rồi....(*)

(*) Ở Trung Quốc, nói đội mũ xanh tức là bị cầm sừng, từ đó màu xanh cũng mang nghĩa bị phản bội.

Dunn không tỏ vẻ gì, ngồi vào ghế sofa đối diện, nhẹ nhàng nói:

"Nhưng điều này không hề liên quan chút nào tới việc cô ta có phạm tội không.

Cả hai vị và tôi đều hiểu rõ, phu nhân Sharon rất có sức ảnh hưởng ở thành phố Tingen, tùy tiện theo dõi, giám sát cô ta, không những không thể giải quyết được vấn đề mà còn rất dễ gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng."

"À chính là tội phạm!" Người phụ nữ nhỏ gầy nói, "À gây ra cái chết của anh trai tôi, nhưng những tình nhân của ả đã gây áp lực rất lớn cho sở cảnh sát, để họ không thể không đưa ra kết luận vội vàng rằng anh trai tôi đột tử vì uống quá nhiều rượu lại liên tục buông thả dục vọng. Bọn họ, bọn họ đều là tội phạm!"

Những tình nhân... Klein thương hại cho lão Nam trước một giây, cũng biết rõ thân phận của cô gái gầy yếu, cô ta là em gái của Nghị sĩ Maynard.

Cũng phải, loại chuyện bê bối này, chắc chắn sẽ không dẫn theo hầu gái, người trong nhà vẫn yên tâm hơn... Hẳn chợt gạt đầu đồng tình.

Phu nhân Maynard vỗ vỗ mu bàn tay của người phụ nữ gầy yếu, giọng nói trầm thấp và lạnh như băng bổ sung:

"À chính là tội phạm!"

Nếu các vị gặp tổn thất vì chuyện này, tôi sẽ giúp các vị giải quyết, cũng đền bù tổn thất cho các vị."

Giọng điệu này... Không hổ là con gái thủ lĩnh Tân Đảng... Nếu không phải sở cảnh sát rất tin tưởng vào kết quả thông linh của ta, sợ rằng đã khuất phục trước sức ép của bà ta... Klein thầm than thở một câu.

Dunn im lặng mười mấy giây rồi nói:

"Được... Tôi còn một vấn đề nữa, hai vị vô cùng chắc chắn rằng chúng tôi có thể tra được điều gì đó sao?"

Người phụ nữ nhỏ gầy gật đầu nói:

"Là nhà buôn thuốc lá Vek"lor giới thiệu chúng tôi tới đây, ông ta tán dương các anh là những người tài giỏi đứng đầu trong giới này, có thể hoàn thành những nhiệm vụ mà người khác không thể làm được."

Nhà buôn thuốc lá Vek"lor à.... Đây là ai vậy? Klein vô thức nhìn về phía đội trưởng, kết quả phát hiện trong mắt Dunn Smith cũng đầy nghi hoặc.

Ta sai rồi, sao ta lại hy vọng xa vời là đội trưởng sẽ nhớ rõ những chuyện thế này chứ... Dù sao đến ta cũng chẳng nhớ nổi... Hắn thầm thở dài.

Thấy hai vị "Lính đánh thuê" tài giỏi ngơ ngác không hiểu, người phụ nữ nhỏ gầy lại bồi thêm một câu:

"Các vị đã cứu đứa con trai bị bắt cóc của ông ấy."

Thì ra là ông ta... Chính là vụ bắt cóc để ta phát hiện manh mối của bút ký gia tộc Antigenous... Klein hơi giật mình nhớ lại.

Dunn cũng khẽ gật đầu:

"Tôi hiểu rồi."

Thấy thế, người phụ nữ nhỏ gầy ra điều kiện:

"Các vị theo dõi và ám sát ả,... ả gái điếm kia hai tuần, dù không tìm ra được chứng cứ phạm tội của cô ta, cũng vẫn phải ghi lại những ai đến làm khách trong nhà và cô ta đến nhà ai làm khách, chúng tôi sẽ thanh toán 50 bảng."

Nếu các vị có thể tìm được chứng cứ phạm tội của cô ta, hoặc là báo lại manh mối, chúng tôi lại thanh toán thêm 200 bảng."

Đây chính là một vụ ủy thác kếch xù... Klein bỗng nghĩ đến mình chỉ dùng có 7 bảng để thuê thám tử Henri thu thập tư liệu về nhiều ngôi nhà có ống khói đỏ như thế, bỗng chốc thấy xấu hổ vô cùng.

Dunn suy nghĩ một chút rồi nói:

"Không có vấn đề gì, bây giờ chúng ta có thể ký hợp đồng.

Các cô cần tạm ứng trước một khoản 20 bảng."

Đội trưởng à, gần đây chúng ta rất thiếu người đẩy, đang vướng vụ án lớn Lanlus kia kìa... Klein không nghĩ Dunn Smith lại đồng ý nhận vụ này, mặc dù chính hắn cũng có chút động lòng.

Phu nhân Maynard nhẹ nhàng gạt đầu nói:

"Không thành vấn đề.

Tôi tin tưởng các vị, cũng mong các vị đừng khiến tôi thất vọng."

Dunn cười cười không nói gì, quay đầu nói với Roxanne:

"Cô đi soạn một bản hợp đồng đi nhé."

Đến khi ký xong hợp đồng, nhận tiền đặt cọc, đưa mắt nhìn phu nhân Maynard và quý cô nhỏ gầy rời khỏi công ty bảo an Gai Đen, Dunn quay mặt nhìn Klein, nói:

"Nhiệm vụ này giao cho cậu."

"Hả?" Klein ngơ ngác.

Dunn cười nói:

"Không phải cậu muốn học kỹ năng theo dõi và giám sát sao? Đây là một cơ hội thực hành rất tốt đấy, vừa lúc cậu kết thúc phần việc của mình trong vụ án Lanlus."

"Vậy được..." Klein không từ chối.

Vừa nhận lời, hắn nhanh chóng suy nghĩ:

Dựa theo quy định, tiền thù lao một nửa giao cho phu nhân Olean, nộp vào quỹ của tiểu đội, phần còn lại chia đều cho các đội viên tham gia nhiệm vụ, mà ủy thác lần này, hình như chỉ có mình ta tiếp nhận...

Cho dù có điều tra thành công hay không, vẫn bảo đảm nhận được 25 bảng, nếu so với tiền lương của ta thì... Còn nếu quả thật tìm được chút manh mối, sẽ hốt trọn 125 bảng!

Đội trưởng quá sáng suốt!

Dunn liếc hắn một cái, nói:

"Buổi sáng, cậu đi tìm Leonard và Frye để học tập kỹ năng theo dõi và giám sát, lớp học cận chiến buổi chiều tạm nghỉ, ừm, tạm nghỉ trong một tuần đi... Tôi nghĩ hắn là cậu đã nắm khá vững rồi, tôi sẽ phái người thông báo cho Gavin."

Tìm Leonard và Frye để học tập kỹ năng theo dõi và giám sát à? Sao cứ cảm thấy không đáng tin thế nhỉ... Klein sững sốt một chút, trong ấn tượng của hắn, Leonard chỉ có một biện pháp duy nhất là gây đàn Finebot, duyên dáng ngâm thơ, dụ dỗ phu nhân Sharon lên giường, theo dõi và giám sát không chút khoảng cách. Còn Frye có khí chất vô cùng lạnh lẽo và âm trầm đặc biệt, khiến anh ta dù ở đâu cũng sẽ bị người khác chú ý, người như thế làm sao theo dõi và giám sát gì được?

Vừa trấn trở suy nghĩ, Klein vừa đáp:

"Đã rồi."

Dunn nhẹ nhàng gạt đầu, đi về phía vách ngăn, bỗng, anh dừng bước, xoay người lại, ngập ngừng nói:

"Cậu có nhớ nhà buôn thuốc lá kia không? Còn vụ án bắt cóc là thế nào?"

...Đội trưởng, hóa ra vừa rồi anh không nhớ, không rõ gì hết trơn... Vì sao anh có thể giả đồ bình tĩnh, tự tin đến thế! Klein lấy tay che mặt.

...

Theo lời dạy của Leonard, Klein không vội đi theo dõi phu nhân Sharon, dù hẳn biết rõ cô ta ở phố Olsna khu Đông.

"Trước khi điều tra rõ quy luật hành động của mục tiêu, nếu tùy tiện theo dõi sẽ rất dễ xảy ra vấn đề, mà một người đơn độc giám sát lại khó bao quát được hết tất cả mọi chuyện, trừ khi cậu không ăn, không uống, không ngủ và không trở về nhà." Đây là nguyên văn lời của Leonard. Thế nên Klein dựa theo hướng dẫn của anh ta, đi tới quán bar Chó Săn, tìm một thủ lĩnh băng đảng nào đó, bỏ ra 5 bảng nhờ gã phái tay chân thay phiên giám sát phu nhân Sharon, ghi lại những hành động thường ngày của cô ta.

Cũng may, đây là khoản có thể báo thanh toán... Sao cảm giác cứ như chuyển nhượng gói thầu phụ vậy...Chiều thứ sáu, Klein nhận được báo cáo điều tra của thủ lĩnh băng đảng.

Gọi cái này là báo cáo điều tra, rõ là đang si nhục những thám tử tư chuyên nghiệp mà. Đám tay chân băng đảng kia một chữ bẻ đôi không biết, toàn bộ thay bằng các bức vẽ và ký hiệu. Sau đó nhờ đại ca nửa mù chữ, chỉ học một năm ở trường học Chủ Nhật, sửa sang lại và giải thích, khiến Klein đầu đau như búa bổ, hơn nửa ngày mới đọc xong.

"Căn cứ vào giám sát, gần đây phu nhân Sharon rất ít ra ngoài, cũng rất ít khách tới thăm hỏi... Hẳn là bị vụ án cái chết của nghị sĩ Maynard ảnh hưởng... Những thành viên băng đảng kia cũng có năng lực nhỉ, vậy mà bám vào được hầu gái của phu nhân Sharon... Chà, đêm nay cô ta muốn tới bữa tiệc của đảng Bảo Thủ, có lẽ sẽ về nhà rất trễ, có khi còn không quay về... Đây chính là một cơ hội thực hành của ta." Klein nhanh chóng quyết định, dự định đêm nay sẽ lẻn vào nhà phu nhân Sharon, lặng lẽ điều tra một lần.

Phần nhiệm vụ điều tra án Lanlus của hắn đã kết thúc, lớp học cận chiến tạm nghỉ, và sự kiện Trung tướng Gió Lốc Zilingus kết thúc, gần đây Klein chỉ còn bận hai chuyện, một là điều tra ngôi nhà có ống khói đỏ, hai là theo dõi và giám sát phu nhân Sharon, cho nên tương đối nhàn rỗi.

Hai ngày trước, hắn đã nhận được hồi âm của thầy Azcot, trên thư chỉ có một câu:

"Thầy đã lấy được Đới Khát Ngộ Nguây, thầy nhớ lại một số chuyện."

Cuối cùng thì, Klein đã xác định được chính thầy Azcot là người xử lý Zilingus, cuối cùng đã chắc chắn vị giáo sư mất trí nhớ có sinh mệnh dài đằng đằng là một kẻ mạnh danh sách cao. Nhưng hắn không dám hỏi thầy ấy nhờ vào Đới Khát Ngộ Nguây nhớ lại những gì, bởi nếu Azcot sẵn lòng chia sẻ, thầy ấy đã nói ngay trong thư rồi.

Trong bức thư trả lời, ngoài ân cần hỏi han, Klein cũng chỉ nhắc nhở thầy Azcot, Đới Khát Ngộ Nguây khao khát máu thịt và linh hồn của người sống, nhất định phải tìm biện pháp phong ấn thích hợp.

Còn lại, tiểu thư Chính Nghĩa và Người Treo Ngược vẫn chưa cầu khẩn hắn, nhưng Klein không còn lo lắng nữa, cũng đã rõ hai người này đang e ngại có thể bị giám sát, nên không thể tùy tiện đọc danh xưng của hắn.

...

Ban đêm, phố Olsna, đèn đường khí gas chiếu sáng con đường bằng phẳng, mặt trăng đỏ rực treo trên cao.

Klein nhờ vào khả năng cân bằng và sự nhanh nhẹn của Tên Hề, lặn lẽ vụng trộm nhảy qua tường rào của nhà phu nhân Sharon.

Bằng qua vườn hoa, đi tới mặt bên ngôi nhà, hắn leo lên đường ống nước máy, trèo lên tới ban công lầu hai.

Với Klein hồi bé chưa một lần leo cây thành công mà nói, đây chính là một trang sử mới trong cuộc đời hắn.

Móc một lá bài Tarot trong túi áo khoác đen ra, Klein lách nó vào khe cửa ban công, nhẹ nhàng gẩy, mở được then cài cửa.

"Đám người hầu rất bất cẩn nhé... Vậy mà không hề khóa thêm, bằng không, ta chỉ còn nước thử trèo cửa sổ..." Klein thầm nhủ một câu, chui vào phòng.

Dựa vào tin tức tình báo do đại ca băng đảng cung cấp, hắn dễ dàng tìm được phòng ngủ của phu nhân Sharon, vặn nắm cửa, nhẹ nhàng linh hoạt lén vào.

Cẩn thận từng li từng tí khép cửa phòng lại, hắn bỗng ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, mùi thơm đặc trưng của phái nữ khiến người ta dâng trào cảm hứng.

Klein bỗng có chút hoảng hốt, thậm chí cảm thấy thân thể xuất hiện chút phản ứng.

Hắn vội dùng minh tướng để bình tĩnh lại, thầm chửi một câu:

"Lấy mị được để xông hương đấy à?"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 195: “Chuyên Gia Mở Khóa” Klein

Sững lại vài giây, Klein mở linh thị ra. Hắn nhìn quanh phòng, thấy dưới ánh trăng đỏ rực, phòng ngủ của phu nhân Sharon được bài trí sang trọng và lộng lẫy.

Thảm dày, không gian rộng rãi, vỏ chăn làm từ lông nhung thiên nga; trên bàn bày ngổn ngang các loại mỹ phẩm dưỡng da và đồ trang điểm, trang sức châu báu lóe lên ánh sáng khác nhau; phòng thay quần áo khép hờ, quần áo mỏng manh và đai tất chân ném lung tung trên ghế đu; rất nhiều đồ trang trí khảm tơ vàng, từng thứ đập vào mắt Klein.

Trong căn phòng, bắt mắt nhất là một bức tranh sơn dầu chưa hoàn thiện, bên trên là cơ thể khỏa thân của chính phu nhân Sharon, mái tóc nâu như thác nước, mắt nâu tựa như mắt nai trong rừng, thanh khiết long lanh như có nước. Nhưng mi cong mắt sắc, mũi cao môi mềm lại phác họa vẻ quyến rũ của phụ nữ trưởng thành. Hai phong thái đối lập hòa quyện với nhau tạo ra sức hấp dẫn kinh người.

Từ cổ trở xuống, Klein chỉ liếc một cái, không nhìn kỹ, cũng không phải hắn giả vờ đứng đắn. Hắn còn nhìn “đoạn phim đen” của bà ta rồi, sao lại sợ “ảnh nóng” chứ?

Sự chú ý của hắn bị thuốc màu, khay, bút vẽ và một tấm kính mạ bạc bên cạnh thu hút.

Tổ hợp thể này, cách bày biện này, kết hợp với vị trí khiến hắn nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, đó là tác giả của bức tranh sơn dầu kia là chính phu

nhân Sharon chứ không phải của một họa sĩ mà cô ta quyến rũ.

Một người phụ nữ với vẻ ngoài xinh đẹp, dáng người nổi bật, vừa quyến rũ vừa trong sáng ngây thơ, cởi sạch quần áo, vừa soi gương vừa tự vẽ lại vẻ đẹp của mình ... Cảnh này thật kỳ lạ ... Phu nhân Sharon tự yêu mình quá rồi? Klein lầm bầm một câu trong lòng, thu mắt, bắt đầu tìm chứng cứ phạm tội không biết có tồn tại không.

Theo lời Leonard và Frye dạy, hắn luôn đeo găng tay màu đen, mỗi lần tìm nơi nào đều nhớ kỹ trạng thái ban đầu rồi sau đó khôi phục như cũ.

Với một Thầy Bói mà nói, điều này không khó chút nào. Nếu lơ quên, chỉ cần dùng kỹ năng Xem bói cảnh trong mơ là có thể thoải mái nhớ lại.

Đương nhiên, đêm nay trước khi ra ngoài hắn cũng xem bói cho mình xem có gặp nguy hiểm không, kết quả khá suôn sẻ.

Đây là việc một thần côn đạt yêu cầu nên làm ... Dù mình đã là "Tên Hề" rồi ... Klein tự phỉ nhổ một câu. Mất gần hai mươi phút tìm xong phòng ngủ của phu nhân Sharon, hắn không tìm được bất cứ đồ gì đáng chú ý, cũng không thấy chút ánh sáng linh tính nào.

Sau cùng, hắn dừng lại trước két sắt ở góc phòng.

Nó có màu gỉ sét, cao một mét, vừa dày vừa nặng, khiến người ta có cảm giác cực kỳ chắc chắn, dường như mang thuốc nổ đến cũng đừng mong mở được.

"Thật sự có đặc thù của Thời đại hơi nước ... Chắc chắn bên trong có đủ loại tổ hợp máy móc cực kỳ phức tạp ..." Klein thử mở khóa một chút, xấu hổ thất bại.

Hắn vứt chuyện két sắt ra sau, tháo găng tay trái và lấy sợi dây chuyền thạch anh vàng trên cổ tay xuống.

Giữ dây chuyền bạc, thả con lắc cảm xạ xuống, Klein gạt bỏ mùi hương mang đến sự khô nóng trong phòng, tiến vào trạng thái minh tường.

Đôi mắt hần trở nên sâu thẳm, thấp giọng nói:

"Căn phòng này có mật thất hoặc khoang tối."

"Căn phòng này có mật thất hoặc khoang tối."

...

Sau bảy lần, tròng mắt Klein khôi phục màu sắc bình thường, nhìn mặt dây chuyền thạch anh vàng, thấy nó xoay ngược chiều kim đồng hồ.

Điều này có nghĩa là phủ định.

Klein nhẹ gạt đầu, rời khỏi phòng ngủ phu nhân Sharon. Theo quá trình vừa rồi, hần lặng yên tìm xong thư phòng, phòng khách, phòng tắm nắng và những nơi khác, nhưng đều không phát hiện manh mối có giá trị nào.

Lý do hần không dùng cách Bói gậy tìm vật là vì không biết thứ mình muốn tìm hình dạng thế nào.

Rút chiếc đồng hồ bỏ túi có hoa văn bằng bạc ra, hần ấn mở liếc qua xác nhận thời gian, sau đó quay người trở về phòng ngủ của phu nhân Sharon.

Cẩn thận đóng cửa gỗ, Klein lấy chiếc muỗng bạc nghi thức, linh tính tuân ra kết hợp với sức mạnh tự nhiên, phong tỏa toàn bộ căn phòng.

Hần muốn “Triệu hồi” chính mình!

Hần phải dùng hình thức Linh thể để chui vào két sắt chắc chắn kia kiểm tra đồ vật bên trong!

"Ông đây không cần phải biết cách mở khóa!" Klein lầm bầm một câu bằng tiếng Trung.

Vì khẩn cầu chính mình nên tất cả quá trình đều có thể giản lược, không cần quá chú trọng, vậy nên Klein cầm một cây nến tẩm đàn hương, tiện tay dùng linh tính thấp sáng là coi như bày xong tế đàn.

"Tôi!

Tôi lấy danh nghĩa của tôi triệu hồi:

Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, chúa tể thần bí trên màn sương xám, vị vua Hoàng Hắc chấp chưởng vận may."

Tiếng niệm chú vang vọng trong phòng ngủ phu nhân Sharon, linh tính của Klein tuôn ra, trộn với ánh nến thành màn sáng lớn màu xám trắng khoảng bằng bàn tay.

Ngay sau đó, hắn đi ngược bốn bước, xuyên qua tiếng gào thét, bước vào trên màn sương xám.

Nhìn "Cánh cổng triệu hồi" sau lưng ghế ở vị trí cao nhất trên bàn dài, Klein đang muốn đáp lại, đột nhiên ngẩn ra.

"Dù sao cũng vào rồi, thuận tiện xem bói xem có thể phát hiện đầu mối gì không ... Ở chỗ này, trừ việc quấy nhiễu bị loại bỏ, năng lực của mình cũng có sự tăng thêm nhất định ... Hơn nữa với vị trí của cơ thể mình bây giờ, xem bói cũng có hiệu quả như dùng vật tùy thân của phu nhân Sharon ..." Hắn ngồi xuống, trước mặt hiện ra tấm da dê và bút máy bụng tròn.

Xem bói cái gì đây? Klein lâm vào trầm tư:

"Phu nhân Sharon có vấn đề không?"

"Không, ai cũng mắc lỗi, ai cũng có vấn đề nhất định."

"Phu nhân Sharon có liên quan đến việc phạm tội không?"

" ... Câu này cũng không đủ chặt chẽ, thân là một bông hoa xã giao, liên quan đến chính trị, dính đến chút việc dơ bẩn nhưng không thể chứng minh là chuyện rất bình thường ... Hơn nữa phạm tội theo định nghĩa nào? Pháp luật Vương quốc Ruen, nước Cộng hòa Entis, hay do tâm ta nhận định?"

...

Trong lúc suy nghĩ, Klein không muốn kéo dài thời gian, dù sao thân thể của hắn còn ở thế giới hiện thực. Vì vậy, hắn tính xác nhận một số bói toán liên quan mà mình làm trước đó.

Cầm bút máy, không cần viết, trên giấy da dê trước mặt hắn đã hiện ra một câu xem bói:

"Cái chết của John Maynard bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm."

Đây là câu xem bói lúc Klein đến nhà Nghị sĩ Maynard giúp cảnh sát thông linh, đáp án khi đó là phủ định.

Cầm dây chuyền bạc, để mặt dây chuyền thạch anh vàng sắp chạm đến chữ trên giấy da dê, Klein khép hờ mắt, lẩm nhẩm câu xem bói:

"Cái chết của John Maynard bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm."

"Cái chết của John Maynard bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm."

...

Lặp lại trọn bảy lần, hắn mở hai mắt ra, nhìn về phía con lắc cảm xạ, con người bỗng co lại.

Mặt dây chuyền thạch anh vàng chuyển động thuận chiều kim đồng hồ!

Mà chuyển động thuận kim đồng hồ nghĩa là khẳng định!

Cái chết của nghị sĩ Maynard bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm!

Klein ngăm nhìn con lắc cảm xạ từ từ dừng lại, sóng lớn cuộn cuộn trong lòng:

"Lúc đó ta xem bói bị người khác ảnh hưởng, quấy nhiễu ...

Phu nhân Sharon là người phi phạm, người phi phạm khá lợi hại? Hoặc sau lưng bà ta có nhân vật như vậy giúp đỡ, cùng vạch kế hoạch để giết chết Nghị sĩ Maynard?

Để tiêu diệt ứng cử viên sáng giá của chức Thị trưởng, hay để tiêu diệt Nghị viên Hạ viện tương lai của Tân Đảng?"

Từng ý nghĩ hiện lên, Klein lại viết câu xem bói mới:

"Phu nhân Sharon là người phi phạm."

Nhắm bảy lần như cũ, vẫn là cách con lắc cảm xạ, Klein nhờ hoàn cảnh vị trí hiện tại của bản thân và phần tư liệu liên quan đến phu nhân Sharon để xem bói, thấy đáp án.

Đáp án là mặt dây chuyền thạch anh vàng chuyển động thuận chiều kim đồng hồ, đáp án là khẳng định!

Phu nhân Sharon là người phi phạm ... Trong lòng Klein căng thẳng, cũng không chậm trễ nữa, lúc này hưởng ứng "Triệu hồi" của mình, đẩy cánh cổng thần bí kia ra.

Sau sự bối rối và choáng váng, hắn thấy phòng ngủ phu nhân Sharon, cũng nhìn thấy chính mình.

Klein nửa trôi nổi nửa bay đến trước kết sắt cổng kênh, đưa tay phải ra, cẩn thận chạm vào từng chút một.

Nếu phu nhân Sharon là người phi phạm, hắn nhất định phải để phòng cô ta sắp đặt cạm bẫy trong kết sắt.

Trong trạng thái Linh thể này, phần lớn linh tính của hắn hòa trộn với một chút sức mạnh của không gian thần bí, Klein không cần xem bói, chỉ cần tới gần nguy hiểm là được nhắc nhở - vì bản chất của xem bói phần lớn là dựa vào tinh linh thể ngao du Linh giới để có gợi ý, nói đơn giản là bắt nguồn từ linh tính của mình.

Bàn tay gần như trong suốt sắp chạm đến cửa kim loại dày, Klein không phát hiện bất kỳ chỗ nào khác thường.

Sau khi quét một lượt trên dưới trái phải, hắn bỗng nhào tới trước, cả linh thể đều chui vào trong kết sắt.

Hắn thấy bên trong chia làm ba tầng, một tầng bày vàng thỏi, tiền mặt cực dày và vô số châu báu đá quý, một tầng có cực nhiều tài liệu thiếu trang bìa. Klein phòng má thối vài lần cũng không lật được để nhìn nội dung bên trong.

Ấy , lần sau mang theo chiếc còi đồng của thầy Azcot lại thử xem sao ... Trước đó Klein từng thí nghiệm, nếu dùng linh thể hoàn toàn bao trùm “bùa chú Viêm Dương” và “Còi đồng Azcot”, hai món này có thể xuyên qua chướng ngại, giống như biến thành tồn tại vừa chân thực vừa hư ảo.

Tầng dưới cùng của kết sắt khá kỳ dị, chỉ để một tấm ảnh đen trắng, trên ảnh là người đàn ông trẻ tuổi thanh tú xinh trai.

"Đây là người yêu trước kia của phu nhân Sharon à? Bọn họ buộc phải chia rẽ, phu nhân Sharon không thể không gả cho lão Nam trước, vậy nên bắt đầu sa đọa, phóng túng trên giường của vô số đàn ông, nhưng sâu trong lòng cô ta vẫn giữ một nơi thuần khiết, mỗi khi đêm dài vắng người sẽ cầm tấm hình này ra chảy nước mắt vuốt ve ..." Klein lập tức tưởng tượng ra một vở kịch tình yêu thảm thiết thê lương.

Nhưng hắn càng xem càng thấy không đúng, bởi vì thanh niên trẻ tuổi trên tấm ảnh dường như, có thể, khả năng cao, có dáng dấp giống phu nhân Sharon ...

Em trai phu nhân Sharon? Cô ta là người phi phạm ... Móa, không phải cô ta cũng là đường tắt Ma Nữ chứ? Giống "Kẻ xúi giục" Tris! Trong lòng Klein bỗng sáng tỏ, tự dọa mình nhảy dựng.

Vì sao trước đó Tris phải dừng lại ở Tingen, vì cô ta có đồng bọn ở đây? Klein cẩn thận quan sát ảnh chụp, càng phát hiện thanh niên trẻ tuổi kia có phần giống phu nhân Sharon.

Khuôn mặt gần như trong suốt của hắn làm biểu cảm nhe răng nhếch miệng, cảm thấy mình không thể nhìn thẳng vào “đoạn phim đen” trước đó được nữa.

Kiểm lại tâm tình, Klein lục lọi xung quanh kết sắt xem có cất giấu những thứ khác không.

Tuy hiện giờ hắn không thể cầm được trang giấy nhưng cảm giác xuyên qua đồ vật khác cảm giác xuyên qua không khí. Đồ có độ dày khác nhau thì cảm giác cũng khác nhau.

Trong lúc mò mẫm, Klein bất chợt khẽ giật mình.

Ở mặt kết sắt gần tường kia, hắn chạm vào một chỗ trống không, một tường kép!

Sau khi xác nhận không có nguy hiểm, Klein chui vào, hiện trong tầm mắt là dầu cao, huân hương, các loại đồ bột phấn thảo dược; hiện ra một tượng thần được khắc từ xương trắng.

Tượng thần này to chừng bàn tay, mơ hồ là một thiếu nữ xinh đẹp, tóc cực kỳ dài, dài đến tận mắt cá chân, hơn nữa còn rõ ràng từng sợi, thô to như là rắn độc.

Trên đầu mỗi sợi tóc còn khắc một con mắt, bọn nó hoặc nhắm hoặc mở, dày đặc chi chít.

Klein giật nảy mình, "Người" được hương vị tà ác nào đó, vội vã lùi khỏi tường kép.

Cuối cùng hắn đã hiểu nguyên nhân thất bại khi xem bói mật thất và khoang tối vừa rồi!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 196: Chiếc Gương Của Người Thông Linh

Klein liên tục lui lại, tránh xa chiếc kết sắt vừa dày vừa nặng; chờ đến lúc không có điều bất thường gì xảy ra, hắn mới yên tâm.

"Pho tượng xương trắng đó thật ma quái... Dù không nguy hiểm, nhưng cũng làm ta hốt hoảng một cách khó hiểu... Chẳng lẽ đây là chính là Ma Nữ Nguyên Sơ - kẻ có thể sánh vai với các vị thần tà ác như Hiền Giả Ẩn Dật, Mặt Tối Vũ trụ, Chúa Sáng Thế Chân Thực ư?" Klein nhớ lại suy đoán của mình về phu nhân Sharon ban nãy, lập tức nhận ra bức tượng xương trắng có khả năng đại diện cho vị tồn tại bí ẩn nào.

Trong khi đang ngẫm nghĩ, linh tính của hắn chợt mách bảo có điềm xấu nào đó sắp xảy ra.

Klein vội vàng bay đến bên cạnh ô cửa sổ chạm trổ đầy hoa văn phức tạp, nhìn ra con đường bên ngoài, dưới ngọn đèn đường khí gas chiếu rọi những tia sáng xuống mặt phố, một chiếc xe ngựa đang ổn định phi nhanh về hướng cửa chính.

Phu nhân Sharon quay lại ư? Hắn nhận ra nguồn gốc của dự cảm không may vừa rồi.

Cân nhắc đến việc Tris đã từng đứng trong danh sách 8 Kẻ Xúi Giục, sau đó y biến thành phái nữ, rất có thể là thăng lên danh sách 7, mà phu nhân Sharon lại đã sôi nổi tham gia xã giao với giới thượng lưu của thành phố Tingen nhiều năm nay, so sánh thực lực thì có vẻ mạnh hơn Tris, vì thế Klein thật không dám ỷ vào vào bùa chú Viêm Dương và chiếc còi đồng

Azcot để mạo hiểm, hiện tại rút lui rồi đi mới là một quyết định mang tính lý trí.

Bùa chú của hắn không phải là vô tận, dùng một lá là mất đi một lá, Klein cũng không muốn lãng phí vì không biết đến khi nào có thể lừa gạt lấy được vật phong ấn Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị lần nữa; tình huống hiện tại chưa phải là nguy cấp, lại còn cách xử lý khác, chưa đến đường cùng. Bên cạnh đó, hắn cũng đang tự hỏi sẽ phải giải thích như thế nào nếu có chiến đấu bộc phát.

Hắn cũng không thể nói với Dunn rằng có một kẻ mạnh hào hiệp nào đó đi ngang, tiện thể hỗ trợ hắn một lần.

Về vấn đề sử dụng còi đồng Azcot, hắn nghĩ không cần thiết. Klein không chắc sau khi hắn thổi một hồi còi, Người đưa tin liền xuất hiện, dáng vẻ dũng mãnh cường thế, nhưng nhờ đâu chỉ là chiến sĩ thông tin nhỏ bé, sức chiến đấu là một con số không tròn trịa thì sao.

"Chỉ với những điều mà ta vừa phát hiện đã đủ điều động tiểu đội Kẻ Gác Đêm tham gia. Ta đâu có cần đơn thân quyết đấu với phu nhân Sharon, rõ ràng là còn có thể đánh hội đồng!" Sau khi quyết định như vậy, Klein kết thúc quá trình triệu hoán, nhanh chóng trở lại không gian bao phủ đầy sương xám, dùng linh tính bao phủ thân thể, quay lại thế giới hiện thực.

Hắn nhanh chóng thổi tắt ngọn nến, cất chúng vào, xóa bỏ bức tường linh tính, nhấc chân bước ra khỏi phòng ngủ của phu nhân Sharon, nhưng không còn thời gian khóa cửa ban công, vội vàng men theo đường cũ quay về.

Trượt xuống theo đường ống nước, chạy về hướng hàng rào đối diện cửa chính, từ đó nhảy ra ngoài vườn hoa, Klein tiếp tục di chuyển một cách cẩn thận về vị trí gần quảng trường, sau đó leo lên chiếc xe ngựa thuê đắt đỏ đi tới đường Zoutelande.

...

Chiếc váy dài đen càng tô điểm lên vẻ xinh đẹp của Sharon phu nhân. Bà ta bước chậm rãi quay lại lần hai, lệnh cho người hầu gái lui đi rồi tự mình vặn mở cửa phòng ngủ.

Đôi mắt long lanh như hai giọt nước của vị phu nhân này đột nhiên co lại, soi rọi ra từng sợi tơ mảnh gần như trong suốt, khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Bọn chúng không có bất cứ ánh sáng linh tính nào, tựa như tóc của người bị bệnh. Giả sử không biết trước sự tồn tại của những vật này, hoặc phu nhân Sharon không có một đôi mắt vô cùng đặc biệt như vậy, thử hỏi ai có thể phát hiện ra chúng đây?

Lúc này, những sợi tóc mảnh khảnh kia bị đứt hết, ủ rũ rơi xuống mặt đất.

Phu nhân Sharon híp mắt lại, nhìn về chiếc kết sắt màu xám tro dày nặng kia.

...

Số 36 đường Zoutelande, công ty bảo an Gai Đen.

Đang nhàn nhã đọc báo, hai chân gác chéo, sắc mặt của Dunn bỗng nhiên hiện lên một vẻ quái gở, nhìn Klein vừa xuất hiện trước cửa phòng làm việc, im lặng thở dài, nói:

"Chẳng phải tối nay cậu định đột nhập vào nhà của phu nhân Sharon, tiến hành bước đầu lục soát hay sao?"

"... Phát hiện ra vấn đề gì à?"

Klein gật đầu nghiêm túc, nói:

"Đúng vậy."

"Tôi nghi rằng phu nhân Sharon là thành viên của giáo phái Ma Nữ."

"Thành viên của giáo phái Ma Nữ à?" Dunn đặt tờ báo xuống, lẹm đi lẹm lại cụm từ vừa rồi, nghiêm túc hỏi ngược lại: "Bạn phát hiện ra cái gì rồi?"

Klein vẫn đứng đó, người hơi nghiêng về trước, chống hai tay lên mép bàn làm việc, trả lời:

"Trước hết, tôi nhìn thấy một bức ảnh, trên đó có hình một chàng trai trẻ nhưng rất giống với phu nhân Sharon."

Nếu như kẻ đó mặc trang phục của nữ, lại hóa trang một chút, sau đó dùng Photoshop chỉnh sửa lại, vậy thì khá giống với dáng vẻ phu nhân Sharon hiện tại... Klein thầm muốn ỏi với dòng suy nghĩ vừa rồi.

"Có phải tựa như trường hợp của Tris Kẻ Xúi Giục?" Ánh mắt màu xám của Dunn lóe lên, anh sực tỉnh.

Trước đó, bọn họ từng phán đoán Tris có khả năng rất cao là thành viên của giáo phái Ma Nữ.

"Đúng rồi." Klein cảm thấy mọi chuyện tương đối phức tạp, gật đầu một cái, quay lại nói: "Sau đó tôi lại dùng kỹ thuật xem bói, trong giấc mộng thấy rõ phía bên trong bức tường hai lớp có một cái kết sắt, trong kết sắt lại chứa một pho tượng làm bằng xương trắng. Hình dáng của nó là một phụ nữ xinh đẹp, tóc dài thẳng tắp đến mắt cá chân, từng lọn tóc tết chặt gân guốc, thô to tựa như từng con rắn độc, trên mỗi lọn tóc còn có con mắt, khá là kỳ quái. Đội trưởng, đây phải chăng là hình ảnh của Ma Nữ Nguyên Sơ?"

Hắn ít có cơ hội đọc nhiều về các tài liệu liên quan đến giáo phái Ma Nữ do chưa đạt đủ cấp độ bảo mật.

Dunn suy nghĩ kĩ lại, vẻ mặt nặng nề nói:

"Đây chính là hình ảnh của Ma Nữ Nguyên Sơ."

"Chúng ta phải lập tức ra tay khống chế phu nhân Sharon ngay."

Klein liền phụ họa: " Đúng vậy, nếu phu nhân Sharon đứng trong hàng ngũ người phi phạm của giáo phái Ma Nữ, vậy hẳn là bà ta đã phát hiện có người lẻn vào trong phòng ngủ của mình rồi."

Bỗng nhiên, một nghi vấn thoáng nhảy ra từ trong mạch suy nghĩ của Klein. Hắn bật hỏi:

"Đội trưởng, tại sao bảy vị thần linh chính thống không có hình tượng cụ thể mà phải thay thế bằng các ký hiệu tượng trưng? Trong khi đó, những vị ác thần mà ta từng tiếp xúc qua đều có hình dáng con người. Đơn cử như Chúa Sáng Thế Chân Thực, hoặc là Ma Nữ Nguyên Sơ đều có điểm chung như vậy, đây chẳng lẽ là sự khác nhau giữa các vị thần chính đạo và tà đạo?"

Nguyên nhân khác nhau lại từ đâu mà ra? Klein thầm hỏi, nhưng khôn ngoan không nói ra thành lời.

"Đây chính là sự khác nhau giữa Chính thần và Tà thần." Dunn trả lời khẳng định, sau đó bước về phía giá treo quần áo, nói: "Chúng ta không thể trì hoãn lâu hơn nữa, ta e là phu nhân Sharon sẽ lẻn trốn đi."

Nói đến đây, Dunn thoáng ngừng lại, nói:

"Cậu gọi Cornley lên đây, chúng ta ba người cùng nhau hành động. Lần này có thể xin một vật phong ấn, rất có thể phu nhân Sharon không chỉ là danh sách 7."

Đội trưởng, anh thật là sáng suốt! Klein trả lời dứt khoát:

"Được."

Tiếp theo, hắn có chút tò mò, hỏi:

"Đội trưởng, anh định dùng vật phong ấn nào?"

Dunn suy nghĩ hơn mười giây mới trả lời:

"3 - 0217."

Do vật phẩm phong ấn phía sau cánh cửa Chianese ở thành phố Tingen không có nhiều, Klein nhanh chóng nhớ ra danh tính của vật phẩm mà Dunn định xin.

"Số thứ tự 0217."

"Tên: Chiếc gương của Người thông linh."

"Cấp bậc nguy hiểm: 3, xác định có tính chất nguy hiểm, phải cẩn thận khi sử dụng, mỗi lần hành động phải đủ ít nhất 3 người trở lên mới có thể xin."

"Cấp độ bảo mật: Thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm trở lên."

"Phương thức phong ấn: Đặt vào nơi bóng tối không lọt bất cứ tia sáng nào."

"Miêu tả: Sau lưng chiếc gương được mạ thủy ngân, phía trước có ba vết nứt nhỏ."

"Ban đầu, khi nhân viên điều tra nhìn vào chiếc gương, bên trong hiện lên một cô gái tóc dài đang thầm khóc. Sau đó, anh ta thấy người phụ nữ này từ trong kính bò ra ngoài."

"Qua các lần thí nghiệm cho thấy, hình ảnh phản chiếu sẽ khác nhau qua các thời điểm, cho dù người đứng soi là cùng một người thì cũng gặp các sự vật không đồng nhất, cấp bậc nguy hiểm sẽ khác nhau, nhưng tựu chung lại sẽ đều dùng để đối phó với người soi gương."

"Trong các trường hợp đó, tình huống nguy hiểm nhất chính là trông thấy bản thân mình."

"Nếu như không có ai soi, với tiền đề có đủ ánh sáng, cứ cách ba tiếng đồng hồ sẽ có một hình ảnh tự động hiện ra trong gương."

"Bên cạnh đó, nó không phải là vật sống."

"Ghi chú: Tấm gương này vốn thuộc quyền sở hữu của một vị Người thông linh, ban đầu chỉ là một tấm gương bình thường, cho đến một ngày nọ, vị Người thông linh này đứng soi gương, sau đó tự sát một cách bí ẩn."

Thật vậy, phía sau cửa Chianese tại Tingen, không có nhiều vật phẩm phong ấn hữu dụng trong các cuộc chiến của người phi phạm, do đó '3 – 0217' là một lựa chọn khá chính xác... Klein không tiếp tục lảm nhảm, liền chạy đến phòng giải trí của Kẻ Gác Đêm, gọi to Kẻ Không Ngủ Cornley.

Buổi tối hôm nay, đến phiên trực ban của Loya tại cổng Chianese, Leonard nghỉ ngơi, Syja Tron đi tuần tra nghĩa trang Rafael, đến chủ nhật mới có thành viên mới đến trình diện, vì vậy Dunn chỉ có thể chọn một người giữa Frye và Conrley. Sau khi cân nhắc đến việc phu nhân Sharon có thể đến từ giáo phái Ma Nữ, không có quan hệ nhiều đến tử linh, nên anh chọn cái cái tên đứng sau.

Qua một vài phút, Dunn từ dưới lòng đất đi lên, cầm trên tay một chiếc gương được bọc kín trong một lớp vải đen dày.

"Thật lòng mà nói, nếu không phải biết trước, ta cơ bản chẳng biết đây là một cái gương, bị phủ kín mít cơ mà, chẳng có góc cạnh nào lộ ra ngoài

cả..." Klein và Cornley nhỏ con tiến đến đỡ tiếp .

"Cậu phụ trách sử dụng vật phong ấn '3-0217'." Dunn giao cái gương cho Cornley.

Gặp tình cảnh thế này, đột nhiên Klein mới nhận ra mình đã là người phi phạm trong danh sách 8, hơn nữa còn có sức chiến đấu trực tiếp, khó mà trốn tránh bên cạnh đóng vai trò hỗ trợ đơn thuần.

Có chút hồi hộp đó nha... Hắn đưa tay chạm vào mấy tấm bùa chú Ngủ say trong túi áo, xác nhận là mình đã chuẩn bị đầy đủ.

"Vấn đề còn lại là để tiện việc leo trèo, ta sẽ không mang theo gậy, ừm, có thể mượn Cornley mà dùng. Một tay cậu ta cầm gương, tay kia cầm súng, vậy là đủ." Trong lúc Klein đang phân tích tình huống, cả ba người cùng đi xuống lầu, ngồi lên chiếc xe ngựa thuê chạy đến phố Olsna.

Trên đường, Cornley liếc nhìn vật phong ấn số '3-0217' đang nằm trong tay mình, có chút căng thẳng, than thở:

"Đây là lần đầu tiên tôi tham gia một hành động nguy hiểm như thế này."

Dưới tình huống thông thường, khi xử lý các sự kiện phi phạm, Kẻ Gác Đêm sẽ không sử dụng vật phong ấn.

Lần trước, khi giải quyết sự kiện linh dị tại trấn nhỏ Morse, phải mang theo Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị là để phòng ngừa biến cố xảy ra, dù là ở mức thấp nhất, do khoảng cách giữa nơi đó và trụ sở chính khá xa, sợ cứu viện không kịp. Trong khi đó, mục tiêu lần này có thể xác định là nằm trong hàng ngũ người phi phạm!

"Đừng lo, có lẽ phu nhân Sharon bỏ trốn mất rồi!" Klein vừa nói vừa cười.

Thật lòng mà nói, hăn cũng khấn trương không kém so với Cornley.

Tròng mắt màu xám của Dunn xoay chuyển, bắt đặc dĩ liếc về hăn, nói:

"Chúng ta phải cố hết sức, không để phu nhân Sharon trốn thoát."

...

Hơn hai mươi phút sau, ba thành viên Kẻ Gác Đêm đã đến phố Olsna. Quan sát ngôi nhà của phu nhân Sharon và vườn hoa phía trước đang được bóng tối bao trùm, mọi thứ đều lằng lạng ở đó tựa hồ như chưa có bất cứ biến cố nào xảy ra.

Klein lấy con lắc cảm xạ từ cổ tay trái xuống, nhanh chóng bói một quẻ:

"Có nguy hiểm bên trong."

"Có nguy hiểm bên trong."

...

Hăn niệm thầm bảy lần rồi mở mắt nhìn mặt dây chuyền thạch anh vàng đang chuyển động thuận chiều kim đồng hồ, biên độ và tốc độ đều nằm ở mức trung bình.

Điều này cho thấy mức độ nguy hiểm bên trong là không cao lắm, nhưng cũng chẳng thấp!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 197: Hành Động

Vậy là có nguy hiểm, nhưng mức độ nguy hiểm không cao cũng không thấp...

Vậy nghĩa là phu nhân Sharon vẫn còn trong phòng, chưa chạy trốn...

Klein sửng sốt một chút, rồi chợt hiểu nguyên nhân:

Hắn dùng phương thức triệu hồi hóa thành một trạng thái linh thể kỳ lạ để lục soát kết sắt và tường kép, không cố gắng phá khóa, không đại đột giấu thiết bị hoặc bất kỳ vật nào khác vào, cho nên phu nhân Sharon không phát hiện ra bí mật của bà ta đã bại lộ là chuyện bình thường. Bà ta sẽ chỉ nghĩ là một kẻ trộm nào đó đột nhập vào nhà, hoặc một thám tử tư nhận nhiệm vụ lén vào điều tra nhưng không thu hoạch được gì mà thôi.

Trong tình huống này, bà ta sẽ không quá cảnh giác, tiếp tục ở trong nhà là điều dễ hiểu và logic.

Nếu chỉ cần hơi có chuyện đã không giữ được bình tĩnh, phản ứng quá kích động thì không còn là phu nhân Sharon mà Klein biết nữa. Bà ta là một đóa hoa giao tiếp có thể giả bộ đáng thương, giả bộ sợ hãi một cách tình queo. Bà ta chính là một người phi phạm, một thành viên của giáo phái Ma Nữ đã che giấu thân phận nhiều năm.

Nếu điện thoại đã được phát minh, phu nhân Sharon chắc chắn sẽ gọi cho một tình nhân nào đó để làm nũng, phàn nàn về trị an thành phố Tingen, cũng ám chỉ phu nhân Maynard... Klein mơ màng tưởng tượng một màn kịch, rồi báo kết quả xem bói của mình cho Dunn và Cornley.

"Đây suy đoán gần với tình hình hiện tại nhất." Dunn đề chiếc mũ phớt bằng lụa xuống, tròng mắt xám sâu thẳm nhìn qua căn phòng của phu nhân Sharon ở tầng hai, nói nhỏ: "Chúng ta chưa vội vào ngay."

"Tại sao?" Cornley cầm vật phong ấn '3-0217' buột miệng hỏi lại.

Cậu ta vô cùng e sợ "Chiếc gương của Người thông linh" đang cầm trong tay, sợ rằng vật phong ấn này sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Dunn đeo găng tay màu đen lên, nhìn Klein nói:

"Cậu còn nhớ sự kiện vây bắt Kẻ Xúi Giục Tris không?"

"Tôi nhớ." Klein trầm tư mấy giây rồi nói, "dường như cô ta đã sớm nhận ra chúng ta tới gần, nên kịp thời đối phó, trốn thoát thành công."

Tôi còn nhớ rõ là sau đó đã trả lời đội trưởng phương án dùng hỏa lực vây đánh, đây là phương pháp ổn thỏa và an toàn nhất. Nhưng lần này không thể áp dụng phương pháp đó được, bởi trong nhà phu nhân Sharon có rất nhiều người hầu vô tội... Nếu thông báo trước cho họ để họ kịp thời sơ tán, tất nhiên sẽ đánh động tới phu nhân Sharon. Theo lời Leonard nói, Tris có thể tàng hình, cho nên nhất định phải đặt ra giả thiết phu nhân Sharon cũng có năng lực phi phạm tương tự... Klein trong chớp mắt đã liên tưởng đến rất nhiều chuyện.

Dunn ngẩng đầu nhìn mặt trăng đỏ rực trên bầu trời, nói:

"Rất tốt, câu trả lời của cậu rất tốt. Trong những tình cảnh thế này, trực giác của cậu cũng nhạy cảm đấy."

Chúng ta không thể chủ quan xông vào, đánh động tới phu nhân Sharon. Tôi sẽ thử kéo bà vào trong mộng từ khoảng cách xa xem sao. Nếu thành công, cậu và Cornley hãy nhảy vào không chế bà ta. Ừm, ... Các cậu

có thể tự quyết định có giết bà ta hay không, nếu không thể khống chế thì hãy giải quyết luôn. An toàn của bản thân là điều quan trọng nhất."

Đội trưởng, mỗi khi tới thời khắc quan trọng, anh luôn luôn sáng suốt như thế! Tôi đang chờ câu nói này của anh đấy! Klein thầm khen một câu.

Cùng tiếp xúc vài tháng, qua những lần nói chuyện phiếm, hẳn đã thăm dò gần như rõ ràng đặc điểm các năng lực phi phạm của mỗi người Dunn, Leonard, Frye. Trong đó, Ác Mộng Dunn Smith có thể chỉ cần ngồi trong nhà hoặc ở trong công ty bảo an Gai Đen mà vẫn tự do bước vào trong giấc mộng của mỗi một người đang ngủ say ở khắp thành phố Tingen này.

Còn cách thức cụ thể là gì, điều này lại liên quan tới bí mật riêng của mỗi danh sách nên Klein không tìm hiểu quá sâu.

Còn một cách khác là kéo người khác vào giấc mộng, thì phạm vi ảnh hưởng bị hạn chế, thường thường chỉ khi trực tiếp đối mặt mới làm được.

Nhưng Klein nghe đội trưởng từng đề cập tới, không phải nhất thiết mặt đối mặt mới có thể thực hiện năng lực phi phạm này. Chỉ cần giữ khoảng cách trong vòng một trăm mét thì đã có hiệu quả nhất định, chỉ là cần chút thời gian, cần quá trình, không thể làm xong trong phút chốc được, giống như dỗ trẻ con đi ngủ vậy.

Vào giờ khắc này, Dunn muốn dần dần kéo phu nhân Sharon vào trong mộng ở "khoảng cách xa", hoàn thành khống chế bước đầu, để tạo ra hoàn cảnh thuận lợi nhất cho Klein bà Cornley.

"Vâng." Cornley cũng đồng ý với phương án của đội trưởng.

Không tiếp tục dông dài nữa, Dunn tìm một góc tường để núp, nhắm mắt lại, nắm chặt hai tay, đầu cúi gằm xuống, chiếc áo khoác và chiếc mũ phớt lựa màu đen dường như chìm vào bóng tối.

...

Trong phòng ngủ xa hoa lộng lẫy.

Phu nhân Sharon nằm ườn trên chiếc ghế bập bênh, đáng người nóng bỏng, trắng nõn nà, trần trụi không một mảnh vải che thân.

Bà ta thi thoảng lại nghiêng đầu, liếc mắt nhìn vào một chiếc gương toàn thân, thưởng thức hình ảnh mê hoặc của chính mình.

Nhìn qua, gương mặt bà ta hồng hào, đôi mắt long lanh như giọt nước, vẻ mặt vừa mê ly lại vừa tràn ngập yêu thương một cách kỳ lạ.

Trên mặt bàn bên cạnh bà ta đặt bức tượng thần làm bằng xương trắng nọ, trong ánh đèn ấm áp và bầu không khí ngọt ngào hồng phấn, ngay cả những lọn tóc dài to lớn như rắn dường như cũng trở nên mềm mại hơn.

Thời gian dần trôi qua, tần suất nhìn về phía gương của phu nhân Sharon ngày càng thấp, đầu từ từ gục xuống, mí mắt dần dần sụp xuống, không thể cưỡng lại.

...

Thời gian chậm chậm trôi qua từng giây từng phút, Klein bỗng nghĩ tới một vấn đề, đó là sau khi đội trưởng kéo phu nhân Sharon vào cảnh mộng thì sẽ thông báo cho mình và Cornley bằng cách nào đây?

Chỉ cần anh ấy thoát khỏi trạng thái Ác Mộng, phu nhân Sharon cũng sẽ tỉnh lại ngay, bà ta sẽ càng thêm cảnh giác hơn... Không biết đội trưởng có thể vừa chìm trong mộng vừa ra hiệu cho mình không nhỉ? Klein nhìn Cornley đang bất an đi tới đi lui, muốn thảo luận chuyện này với cậu ta để dòi sự chú ý.

Đúng lúc này, hăn bỗng cảm thấy hoảng hốt, trước mắt hiện lên một mặt trắng đỏ rực to lớn, tròn vành vạnh, dưới ánh trắng là đội trưởng Dunn Smith mặc áo khoác đen dài tới đầu gối và Cornley nhỏ con đang ngơ ngác.

Klein bỗng tỉnh táo, nhận ra mình đang nằm mơ!

Vậy là ta bị đội trưởng kéo vào cảnh mộng... Thì ra còn có thể thông báo bằng cách này nữa... Hăn rất muốn lấy tay ôm mặt, nhưng lại chỉ có thể giữ vững trạng thái mộng du ngơ ngơ ngác ngác. Hăn ngây ngô hỏi:

"Đội trưởng?"

Dunn khẽ vuốt cằm, nói:

"Phu nhân Sharon đã bị kéo vào cảnh mộng rồi, các cậu có thể hành động."

Nói xong, anh lại nhấn mạnh một câu:

"Nhớ kỹ, nhất định phải thật cẩn thận, không được lơ đãng... Thà rằng bỏ lỡ, cũng không được mạo hiểm."

Anh ta vừa dứt lời, Klein thấy khung cảnh trước mắt bỗng vỡ vụn ra từng mảnh, lại nhìn thấy Dunn Smith đứng tựa góc tường, cúi đầu, nắm chặt hai tay.

Một phía khác, Cornley cũng dừng bước từ lúc nào, vừa choàng tỉnh.

Hai người nhìn nhau gật đầu một cái, rồi cùng tiến vào trạng thái thực hiện nhiệm vụ.

Mặc dù đây là lần đầu Cornley thực hiện nhiệm vụ tương đối nguy hiểm, nhưng so với Klein, cậu ta vẫn có nhiều kinh nghiệm hơn vì đã tham gia khá lần hành động chính thức rồi. Lúc này, cậu ta nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, trở nên tỉnh táo và nhạy bén.

Đương nhiên, cái này cũng có một phần do đêm tối làm tăng thêm sức mạnh của "Kẻ Không Ngủ", đây cũng là một trong những lý do vì sao Dunn đưa Cornley tới mà không phải Frye.

"Đi." Là một người danh sách 8, Klein nhận trách nhiệm làm người dẫn đầu, ra hiệu cho đồng đội đi theo mình.

Cornley không phản đối, ôm khư khư tấm gương được bao kín trong tấm vải đen, rón rén nhẹ bước chân bắt đầu đi theo.

Klein dẫn cậu ta đi tới vị trí hắn leo tường lúc trước, vươn tay bám vào khe hở, nhảy bật lên trên tường.

Hắn duy trì thăng bằng một cách khó tin, xoay người lại, cúi xuống bắt gọn "chiếc gương của Người Thông Linh" được Cornley ném tới.

Vừa mới tiếp xúc với tấm gương, linh cảm của Klein bỗng thót một cái, dường như bên trong tấm vải đen không phải là tấm gương mà là một cánh cổng nối liền với một thế giới nguy hiểm kỳ lạ nào đó.

Quả nhiên, mỗi một món vật phẩm thần kỳ bị phong ấn đều có một mặt tà ma... Klein thầm than thở một câu, nhìn Cornley leo lên tường bằng cả hai chân hai tay.

Để cho tiện hành động, Cornley đã đặt cây gậy ba-toong ở bên cạnh Dunn, Klein cũng không lẫn tẩn chuyện này nữa.

Đi xuyên qua vườn hoa, đi tới phía mặt bên của ngôi nhà, hắn làm giống lần trước, men theo đường ống nước máy bò lên ban công lầu hai.

Sau đó, hắn quắp hai chân ôm lấy đường ống nước, lộn ngược người xuống, thân thể treo lủng lẳng giữa không trung đón lấy vật phong ấn '3-0271' lần nữa, thành thạo như đã trở thành bản năng.

Cornley có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua, chợt hiểu ra, gật gật đầu.

Lúc này, Klein dùng sức ở lưng, chống nhẹ tay trái, nhẹ nhàng tung mình bật người lại.

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Vì sao ta lại có thể làm được động tác như thế nhỉ? Cảm giác như hành động theo bản năng vậy... Chẳng lẽ đây chính là năng lực của Tên Hề?" Hăn ngẫm lại cảm giác vừa rồi, cảm thấy khi áp dụng vào thực tiễn mình sẽ phát huy được tốt hơn những đặc điểm của Tên Hề.

Đến khi Cornley cũng dễ dàng bò lên tới nơi, Klein trả lại chiếc gương của Người Thông Linh cho cậu ta, kéo cửa ban công không được cài chốt.

Cornley thì cẩn thận từng li từng tí mở tấm vải đen quấn quanh vật phong ấn 3-0271 ra, úp mặt kính xuống nền gạch.

Một trong những nguyên tắc khi sử dụng chiếc gương của Người Thông Linh là không được chiếu vào mình và đồng đội!

Cất gọn tấm vải đen, rút súng lục ra, Cornley đi theo sau lưng Klein, nhón chân nhẹ nhàng đi xuyên qua hành lang, đi tới trước cửa phòng ngủ của phu nhân Sharon.

Klein điều chỉnh tốt khẩu súng ngắn ổ quay, vừa mở linh thị ra, vừa dùng tay trái lần về cái nắm cửa.

Hăn nhớ rõ kết quả xem bói lúc trước là có nguy hiểm, cho nên không dám chủ quan chút nào.

Hăn không trực tiếp xem bói nhanh một lần ngay tại chỗ, bởi vì hăn biết trong phòng có pho tượng thần tà ma Ma Nữ Nguyên Sơ, với khoảng cách gần như thế, chắc chắn hăn sẽ bị quấy nhiễu. Nếu không dựa vào sự ngăn cách của màn sương xám, hăn sẽ không thể thu được đáp án chính xác

và rõ ràng, mà Cornley còn đang ở bên cạnh khiến hắn không thể nào đi vào không gian thần bí kia được.

Nhẹ nhàng vặn tay nắm cửa, sau khi cửa phòng mở ra, ập vào mắt Klein và Cornley là ánh sang ấm áp của đèn khí gas.

Tiếp theo, hai người nhìn thấy cơ thể tràn ngập sức sống của phu nhân Sharon đang nằm trên ghế bập bênh.

Phu nhân Sharon không hề ngủ. Bà ta nằm nghiêng trên ghế, miệng cười mỉm, ánh mắt hờ hững liếc hai vị khách không mời mà tới.

Trong vô thức, Cornley trở tay, chiếu chiếc gương của Người Thông Linh về phía phu nhân Sharon.

Klein giật bản mình, bật thốt lên:

"Đừng!"

Hắn nhớ rất rõ, ở một phía của chiếc ghế bập bênh vốn có một tấm gương toàn thân, nhưng bây giờ lại không thấy tấm gương đó đâu cả!

Chỉ trong vòng một giây ngắn ngủi, chiếc gương của Người Thông Linh đã khóa chặt phu nhân Sharon.

Nhưng phu nhân Sharon bỗng trở nên mờ ảo, biến thành một tấm gương toàn thân.

Cornley nhìn vào tấm gương toàn thân, thấy hình ảnh mình đang cầm vật phong ấn 3-0271. Cậu cũng nhìn thấy trong gương, vật phong ấn đang chiếu thẳng vào mình.

Trong nháy mắt, chiếc gương của Người Thông Linh hiện ra một bóng người, chính là Cornley với vẻ mặt âm u trầm mặc, không chút cảm xúc!

Còn Klein thì như bị vô số sợi tơ mỏng vô hình trói chặt lấy cả tay lẫn chân.

Một bóng người duyên dáng dần dần hiện ra trong tấm gương toàn thân ở bên cạnh, chính là phu nhân Sharon đang khoác áo ngủ.

Bà ta lướt ngang qua hai người, cười khê:

"Nếu không phải đúng lúc tượng thần đang ở cạnh tôi, chắc hẳn bây giờ tôi chỉ có thể ngủ say, chờ đợi các cậu đánh thức bằng một nụ hôn nhỉ."

Đúng lúc này, đột nhiên Klein mở miệng, hân trầm giọng niệm một từ Hermes cổ:

"Đỏ rực!"

Không biết từ bao giờ, bàn tay trái của hắn đã đưa vào trong túi áo, ngón tay linh hoạt nhẹ nhàng lấy tấm "Bùa chú ngủ say" ra.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 198: Sở Trường Đặc Biệt

Bùa chú bằng bạc bỗng trở nên lạnh buốt như tinh thể đọng lại từ vô số hoa tuyết.

Klein rùng mình, đầu óc thoáng cái tỉnh táo, cảm giác sợ hãi và hốt hoảng cũng bị đóng băng trong thời gian ngắn.

Hắn vội rút linh tính của mình vào trong bùa chú, đồng thời lấy tay đẩy miếng bạc mỏng ra khỏi túi áo, rơi xuống chân.

Ngọn lửa màu đỏ sậm bùng lên giữa không trung, tiếng nổ nhẹ liên tiếp vang lên.

Cảm giác yên tĩnh, trầm lặng trong nháy mắt tràn ra, bao trùm gần nửa phòng ngủ, bao trùm phu nhân Sharon và Kẻ Không Ngủ Cornley, cũng bao trùm chính Klein!

Bản thân bùa chú Ngủ say là vật không phân biệt địch ta, bình thường khi dùng phải ném ra, quăng về phía kẻ địch.

Làm như vậy, cùng lắm là bản thân chỉ chịu dư âm ảnh hưởng, không đến mức không cưỡng lại được cảm dỗ ngủ say.

Nhưng bây giờ, cánh tay Klein đang bị vô số sợi tơ mảnh không nhìn thấy cuốn lấy, không thể ném bùa chú, chỉ có thể dùng giấc ngủ của mình đổi lấy giấc ngủ say của phu nhân Sharon!

Hắn đã tính tới tình huống tương tự thế này và có chuẩn bị, vì nó liên quan đến điểm đặc biệt của bản thân hắn, không giống với đại đa số những người phi phạm ở danh sách thấp khác.

Trong chớp mắt, mí mắt Klein buông xuống, chìm vào giấc ngủ say, bước vào cảnh trong mơ. Phu nhân Sharon và Cornley ngây ngô cũng xuất hiện trạng thái trì trệ và đông cứng.

Trong tình trạng bất thường này, Klein nhanh chóng thấy mình trong mơ và biết rõ mình đang say ngủ.

Chỉ cần liên quan tới việc cưỡng ép xâm nhập cảnh trong mơ và những thứ có hiệu quả như thôi miên, hắn đều có thể suy trì sự tỉnh táo!

Lúc đối mặt với năng lực Ác mộng của Dunn là như vậy, bị Daly thông linh cũng tương tự thế!

Rắc rắc!

Klein cưỡng ép phá vỡ cảnh trong mơ, khi tỉnh lại cảm thấy vô số tơ mỏng trói chặt cánh tay, hai chân và cơ thể mình hơi thả lỏng, không siết chặt nữa. Phu nhân Sharon bên cạnh chiếc gương dài thần sắc mê man, dường như sắp thoát khỏi hiệu quả của Bùa chú ngủ say nhưng chưa chính thức tỉnh lại, Cornley thì co quắp ngã dưới đất, “Chiếc gương của Người Thông Linh” úp ngược bên cạnh, khẩu súng lục ổ quay văng tới cạnh cửa.

Cơ hội!

Klein thừa dịp từng sợi tơ mỏng chùng xuống, rút tay trái ra, búng tay tách một cái thắp sáng ngọn lửa linh tính màu lam nhạt, dùng nó đốt cháy vô số tơ mỏng phía trước.

Cùng lúc đó, tay phải hắn giơ súng lục lên, liên tục bóp cò.

Đoàng! Đoàng!

Hai viên đạn săn ma màu bạc chui khỏi nòng súng, bắn về phía phu nhân Sharon.

Klein không kiểm tra kết quả mà cong gối, dùng lực ở lưng eo, lăn người về phía Cornley, cũng mượn việc này kéo đứt những sợi tơ mỏng quấn quanh người.

Ban này hấn nổ súng với mục đích chủ yếu là truyền tin cho đội trưởng bên ngoài, báo cho Dunn Smith bên trong xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã tiến vào trạng thái chiến đấu, xin nhanh chóng tới đây cứu viện. Đương nhiên, có thể trực tiếp trúng mục tiêu phu nhân Sharon là kết quả tốt nhất, phát triển tuyệt nhất!

Nhưng Klein không cho rằng một người phi phạm có khả năng là danh sách 7, thậm chí danh sách 6 lại dễ giải quyết như vậy.

Phụt một cái, giữa không trung bùng lên từng ngọn lửa màu lam nhạt, những sợi tơ mỏng kia đều bị đốt cháy, mà trong tình cảnh như mộng ảo này, hai viên đạn săn ma màu bạc chuẩn xác ghim trúng mục tiêu cơ thể phu nhân Sharon.

Rắc rắc, rắc rắc!

Phu nhân Sharon mặc váy ngủ trong suốt, thân hình mờ ảo vỡ tan như mặt trăng đỏ trong hồ. Tấm gương dài bên cạnh bàta cũng nứt toác, phần lớn vỡ thành những mảnh nhỏ hơn móng tay ngón cái, một số ít vẫn dính trên khung gương, cái nào cũng giống bàn tay, bàn tay có hình thù kỳ quái.

Thế thân? Năng lực phi phạm danh sách Ma Nữ? Khóe mắt Klein liếc qua và lăn đến bên cạnh Cornley. Vì tơ mỏng đều bị động tác của hấn kéo đứt nên ngọn lửa màu lam nhạt giữa không trung không hề lan tới đây.

Lúc này, phu nhân Sharon biến mất, Cornley trong “giấc ngủ” thì đưa hai tay mình ra tự bóp cổ, bóp đến trào nước miếng lè lưỡi ra vẫn không chịu buông tay.

Nhưng trong linh thị của Klein, xung quanh không hề có thứ quái dị nào!

Hắn bỗng nghĩ đến một đoạn miêu tả trong tư liệu về vật phong ấn "0271":

Tình huống nguy hiểm nhất là nhìn thấy chính mình!

"Chẳng lẽ vừa rồi Cornley đã thấy vật phong ấn vật “0271” phản chiếu mình thông qua gương dài?" Ý nghĩ trong đầu Klein lóe lên, lập tức lấy một tấm bùa chú bằng bạc ra.

Nó có hình tam giác, là bùa chú An hồn.

"Đỏ rực!"

Klein vừa nói một từ đơn Hermes cổ vừa rút linh tính vào, ném bùa chú ra.

Tiếp đó, tay trái hắn mò tới Chiếc gương của Người Thông Linh.

Khi này hắn đã liếc qua xác nhận, mặt trước của vật phong ấn này úp xuống, sẽ không phản chiếu mình.

Bùa chú bằng bạc hình tam giác bùng lên ngọn lửa màu xanh lam, màu đen an bình nhu hòa bao trùm Cornley, cũng ảnh hưởng đến chính Klein.

Cảm xúc căng thẳng lo lắng tiêu tan một chút, động tác tự bóp cổ mình của Cornley chậm lại. Klein cũng không căng thẳng giống như đang

trên chiến trường nữa, mà cả thể xác lẫn tinh thần đều an yên như đang đứng trước cửa sổ nhìn xuống đường phố đêm khuya vắng người.

Đây chính xác là những gì Klein hi vọng thu được!

Giờ phút này hẳn tiến vào một trạng thái cực kỳ an bình, toàn bộ thế giới dường như chỉ còn mình hắn, không còn thứ gì khác tồn tại.

Nhờ cảm giác này, trong đầu hắn bỗng lóe lên trực giác:

Phu nhân Sharon muốn tấn công eo phải mình!

Đây là năng lực báo trước của Tên Hề trong chiến đấu, Klein không chút do dự tóm lấy Chiếc gương của Người Thông Linh, lăn người về bên trái.

Hắn vừa di chuyển, một con dao găm hình thành từ ngọn lửa đen kịt im hơi lặng tiếng đâm về phía vị trí hắn đứng vừa rồi, đâm về phía eo phải hắn.

Một lần nữa bóng dáng phu nhân Sharon được vẽ ra.

Trong lúc lăn người, Klein bỗng giơ Chiếc gương của Người Thông Linh lên, chiếu về phía phu nhân Sharon!

Khi này hắn tới gần Cornley, ngoài việc giúp đồng bạn, mục đích chủ yếu là nhật vật phong ấn này lên.

Nếu không, hắn không cho rằng mình có thể thu được kết cục tốt đẹp trong tay phu nhân Sharon cho tới khi đội trưởng đến giúp. Tuy bà chủ Viêm Dương có thể dùng để đối phó người phi phạm nhưng hiệu quả không bằng đối phó với tử linh, hơn nữa bà ta cũng không ngu ngốc đứng im mặc cho mình sử dụng bà chủ.

Nếu thật sự không được, Klein chỉ có thể mạo hiểm dùng “còi đồng Azcot”.

Chuyện giải thích, chờ khi bảo vệ được tính mạng rồi nói!

Nhưng mọi chuyện phát triển tốt hơn Klein dự đoán, phu nhân Sharon chọn ám sát chứ không cắt đứt hẳn sử dụng bùa chú An hồn và thử nhặt Chiếc gương của Người Thông Linh.

Vậy là trong nháy mắt Klein nảy ra một kế hoạch đơn giản, không né tránh ảnh hưởng “An hồn” nữa. Hắn dựa vào nó để nâng cao năng lực báo trước của Tên Hề, sau đó nắm lấy cơ hội né tránh công kích, dùng Chiếc gương của Người Thông Linh chiếu vào kẻ địch!

Phu nhân Sharon mặc váy ngủ trong suốt thất bại một đòn, chuẩn bị đuổi theo đối thủ nhanh nhẹn này, bỗng thấy một chiếc gương, một chiếc gương có ba vết rạn không lớn.

Trong gương sóng nước rung động, hiện ra một bóng dáng cô gái. Tóc cô ta đen dài, buông xõa xuống, che lấp gương mặt.

Tay trái Klein lắc một cái, Chiếc gương của Người Thông Linh trượt về phía trước vài chục centimet dọc theo thảm, mặt trước hướng lên trên.

Một cánh tay tái nhợt vươn ra khỏi mặt gương, một cô gái mặc váy áo màu trắng như ga trải giường nhanh chóng bò ra từ trong gương, nhào về phía phu nhân Sharon.

Về mặt phu nhân Sharon thoáng trở nên u ám, đôi mắt màu nâu trong sáng nhiễm một tầng tối tăm.

Cùng lúc đó, xung quanh bà ta bùng lên bảy ngọn lửa màu đen.

Vù một tiếng, một ngọn lửa màu đen bay ra, nhắm trúng cô gái váy trắng có tóc dài che khuất khuôn mặt.

A!

Cô gái kia bắt đầu bốc cháy rùng rục, trong miệng rên rỉ đau đớn, nhanh chóng biến mất.

Vù, vù, vù!

Từng ngọn lửa màu đen như viên đạn, nối đuôi bắn về phía Klein.

Con người Klein co lại, vội lặn người không dám dừng lại chút nào.

Nhưng động tác lặn người của hắn dần chậm lại, từng sợi dây nhỏ gần như vô hình quấn tới, làm chậm tốc độ, ảnh hưởng đến động tác của hắn.

Đây quả thực là khắc tinh của năng lực chiến đấu Tên Hề!

Một ngọn lửa màu đen bay tới sát mặt Klein, rơi xuống chiếc giường lớn của phu nhân Sharon, nhưng nó không hề bùng cháy, dường như nó chỉ ảnh hưởng tới sự vật có sinh mệnh hoặc linh tính.

Klein chưa kịp may mắn vì mình thoát khỏi một đòn vừa rồi, trong đầu bỗng lóe lên dự cảm.

Vậy là, hắn đột nhiên cong xương sống, đổi tư thế nhào về trước thành lặn qua bên cạnh.

Một cây giáo dài bằng băng trong suốt hiện ra, đâm xuống mặt thảm, đâm xuống vị trí Klein vốn định lao tới.

Sương băng màu trắng lan tới, ảnh hưởng đến Klein đang bị tơ mảnh làm chậm động tác.

Hắn bỗng lạnh run, cơ thể trở nên cứng đờ, dù vẫn hành động được nhưng lại khá chậm chạp.

Thấy bên người phu nhân Sharon lại hiện lên ngọn lửa mới màu đen, trong tay thì ngừng tụ ra giáo dài bằng sương băng trong suốt, Klein không do dự nữa, thò tay vào túi áo cầm còi đồng Azcot.

Khà, khà, khà.

Đúng lúc này, Cornley thoát khỏi ảnh hưởng của "An hồn" và "Ngủ say". Anh ta bò dậy, ánh mắt vô hồn nhìn về phía phu nhân Sharon.

Dường như trên khuôn mặt của anh ta phủ một bóng mờ, lặng im và quỷ dị.

Bịch bịch bịch, "Cornley" nhào về phía phu nhân Sharon cách anh ta gần nhất.

Phu nhân Sharon híp mắt lại, bắn ra từng ngọn lửa màu đen lượn lờ quanh người, lao tới người "Cornley".

Phù, phù, phù, từng ngọn lửa màu đen biến mất như bông tuyết, không tạo thành bất kỳ hiệu quả nào.

Thoạt đầu Klein khẽ giật mình, sau đó chợt nâng tay phải lên, bắn một phát súng về phía phu nhân Sharon trước mắt.

Đoàng!

Phu nhân Sharon đã né trước và ném ra cây giáo dài bằng sương băng, nhưng nó chỉ đâm trúng "Cornley", đâm xuyên quần áo anh ta chứ không hề xuyên qua làn da, không thể đóng băng.

Đoàng! Klein lại bắn một phát súng, phu nhân Sharon lao đến bên cạnh tấm gương dài vỡ vụn, nhặt một mảnh vỡ to khoảng bàn tay.

Động tác cô nhanh nhẹn tiếp tục chạy, tránh đạn, đồng thời dùng mảnh vỡ bất quy tắc kia lần nữa chiếu về phía "Cornley", phản chiếu bóng dáng anh ta trong gương.

Ngay sau đó, phu nhân Sharon vừa né tránh vừa dùng bàn tay bao trùm ngọn lửa màu đen bơi lên mặt gương.

Lúc này, Klein đã bắn hết đạn, đành phải vứt ổ quay, vỏ đạn và súng ngắn hơi hết xuống thảm.

Hắn lộn người nhặt khẩu súng lục của Cornley, bất chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đồng đội.

"Cornley" dừng lại, xoay người bắt đầu nôn mửa, phun ra dịch mật, phun ra trái tim màu đỏ tươi, phun ra phổi và dạ dày đang bị ngọn lửa màu đen thiêu đốt.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 199

Nội tạng còn đập thành thạch, chất lỏng màu vàng xanh, ngọn lửa đen lặng yên bốc cháy, cơ thể đổ về phía trước; tất cả đều đập vào mắt Klein, in sâu trong tâm trí hắn.

Trong các nhiệm vụ từ trước tới nay, tình huống nguy hiểm nhất hắn trải qua là đối phó với Riel Bieber bị cắt đứt quá trình tiêu hóa. Nhưng dù là quái vật nguy hiểm kinh khủng như vậy cũng chỉ khiến những người tham gia bị thương nặng, không ai hi sinh.

Klein mất đồng đội duy nhất là lão Neil và những cái chết của người phi phạm hắn chính mắt thấy đều bắt nguồn từ việc mất khống chế, "hung thủ" hoặc là vô cùng bí hiểm, hoặc ám chỉ về phía thần linh tà ác, không liên quan đến nhiệm vụ cụ thể.

Còn bây giờ, lần đầu tiên hắn thấy đồng đội hi sinh trong nhiệm vụ. Cái chết bắt nguồn chỉ vồn vện từ một lần chọn sai vừa rồi.

Những Kẻ Gác Đêm đang chống lại sự điên cuồng, cũng như đang chống lại nguy hiểm.

Một lần phạm sai lầm có thể không bao giờ còn cơ hội sửa lại.

Ầm một cái, suy nghĩ của Klein nổ tung.

Dường như hắn đã chịu kích thích cực lớn, ngồi xổm trên đất, nâng tay phải lên, nổ súng đoàng đoàng đoàng về phía phu nhân Sharon, từng viên

đạn sẵn ma màu bạc bắn về phía vô số tơ mỏng vô hình, bắn tới đầu bà ta, bắn về phía váy ngủ trong suốt của bà ta.

Bỗng nhiên, dường như phu nhân Sharon bị thứ gì đó kéo nhanh về một hướng khác, tránh những phát bắn điên cuồng của Klein.

Tới khi bắn hết tất cả năm viên đạn trong súng lục ổ quay, tới khi tiếng súng bỗng vang lên, Klein mới tỉnh táo lại và khôi phục năng lực suy nghĩ.

Tim hẫng thắt lại, không kịp thay đạn mà vứt thẳng súng ngắn, lấy ra một chồng bài Tarot!

Phập!

Thân người phu nhân Sharon nghiêng mạnh, thấy một lá bài bay qua, cắm sâu vào lớp ngoài bàn trang điểm.

Bà ta nhếch miệng, con mắt nâu xinh đẹp lại lần nữa nhuộm màu tối tăm.

Đúng lúc này, mái tóc nâu tựa thác nước của bà ta đột nhiên bay lên giống như được lực lượng vô hình thổi bay.

Phu nhân Sharon ngẩn ra, lúc muốn tránh đã chậm nửa nhịp, mái tóc bị lá bài “Ảo thuật gia” Klein vung tay ném ghim trên vách tường.

Phụt! Phu nhân Sharon mạnh mẽ kéo đứt mái tóc, lăn về trước một vòng, thân mình nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Klein.

Lại là ẩn hình... ngón tay Klein kẹp lá bài Tarot, từ từ di chuyển, cảnh giác đề phòng nhìn xung quanh.

Đột nhiên hẫng hiểu ra vì sao vừa rồi phu nhân Sharon bỏ qua việc tấn công và chậm lại.

Theo diễn biến bình thường, Klein không sử dụng "Còi đồng Azcot" thì không có cách nào chống lại ma nữ đáng sợ này!

Đúng! Nhất định là đội trưởng chạy tới gần đây! Trong lòng hân vui mừng, con mắt chuyển động, vô thức nhìn về phía cửa sổ.

Cùng lúc đó, trong lòng hân nảy ra một suy đoán:

Phu nhân Sharon muốn chạy trốn!

Vừa rồi bà ta biết rõ tụi mình có đồng đội, đồng đội có thể kéo bà ta vào cảnh trong mơ, nhưng bà ta không biết phía sau còn Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt, hoặc thành viên của Trái Tim Máy Móc nào không.

Tuy bà ta lợi hại nhưng sức một người không thể tiêu diệt một tiểu đội người phi phạm mạnh mẽ!

Suy nghĩ vừa lóe lên, Klein vung cổ tay, kẹp lá bài Tarot phi ra ngoài về phía cửa sổ.

Vút vút vút! Hân liên tục phi năm lá bài, ba lá chặn cửa sổ, hai lá hóa thành phi đao, chém về phía cửa chính.

Rắc rắc! Phập! Phập!

Trong tiếng thủy tinh vỡ vụn, hai lá bài Tarot lần lượt ghim sâu vào cửa phòng ngủ khép hờ, Klein nghe thấy tiếng động né tránh như mong muốn.

Hân tiếp tục lắc tay phi bài, dựa vào trực giác Tên Hề ném lá bài tới một vị trí gần cửa.

Theo tiếng xé gió bén nhọn, lá bài phi nhanh tới gần đó, bất đắc dĩ đâm vào vách tường cứng rắn. Nhưng một bóng dáng mau chóng hiện ra

trong không khí, đúng là phu nhân Sharon mặc váy ngủ trong suốt, tóc nâu mắt nâu.

Phu nhân Sharon vừa mới bại lộ, con người bỗng mất tiêu cự, dường như tiến vào trạng thái ngủ say trong lúc đứng.

Đội trưởng... ánh mắt Klein đảo qua, không vội ném bài vì hẳn biết phu nhân Sharon có thể thoát khỏi cảnh trong mơ rất nhanh. Nếu không thể gây tổn thương trí mạng cho bà bà ta trong vòng hai ba giây, bà ta sẽ dốc sức trốn thoát.

Sử dụng năng lực Ác Mộng trong khoảng cách này, đối tượng rất dễ thoát được!

Cong gồi, Klein bỗng lăn tới bên cạnh, nửa người nằm sấp trên đất, vươn tay phải tóm lấy mép Chiếc gương của Người Thông Linh đang nằm ngửa.

Sau đó hắn lắc tay, quăng vật phong ấn “3-0271” ra trước khi mình bị phản chiếu, ném thẳng về phía phu nhân Sharon.

Cơ thể phu nhân Sharon run lên, thần thái trong đôi mắt nâu nhanh chóng khôi phục bình thường, ánh mắt cũng thấy tiêu cự.

bà ta Trước khi bà ta tỉnh lại, bên ngoài cơ thể bà ta đã xuất hiện một màn sương băng trong suốt rắn chắc.

Nhưng bà bà ta không thấy lá bài hay đạn săn ma màu bạc bay tới, bà bà ta chỉ thấy một chiếc gương đang tới gần, chỉ thấy trong gương phản chiếu vẻ ngoài bà ta vừa ngây thơ vừa quyến rũ của mình.

Khuôn mặt xinh đẹp kia bỗng biến dạng, xuất hiện nếp nhăn, xuất hiện vết máu, xuất hiện lõm đốm rữa nát.

"Không!" Phu nhân Sharon thét một tiếng thảm thiết như nhìn thấy cái chết của người yêu.

Làn da bà ta nhanh chóng nhiễm màu xanh đậm, khóe mắt chảy ra mủ dịch vàng.

Phụt một cái, từ trong ra ngoài phu nhân Sharon bùng lên ngọn lửa đen yên tĩnh, dường như đang xua đuổi thứ gì.

Ngay sau đó, bên ngoài lửa đen lại đông kết một màn sương băng dày đặc như đang chế tạo quan tài ngủ say.

Từng sợi tơ mỏng vô hình quấn quanh, cuối cùng chồng lên nhau thành màu mắt thường có thể thấy. Chúng quấn từng lớp quanh băng sương, dường như muốn kết thành một kén tăm lớn.

Keng, keng, keng, vật phong ấn "3-0271" rơi xuống đất, lăn vài vòng về phía trước, dừng lại bên cạnh "Kén tăm" phu nhân Sharon to lớn.

Lúc này, tiếng loảng xoảng vang lên, Dunn đập vỡ khung cửa sổ, leo vào phòng.

Anh liếc Cornley đã ngừng thở một cái, sắc mặt bỗng trầm xuống.

Đúng lúc này, "Kén tăm" nứt toác, quan tài băng vỡ tan, ngọn lửa đen hóa thành ánh huỳnh quang, tan ra xung quanh.

Làn da phu nhân Sharon khôi phục màu sắc bình thường, hai mắt hơi mệt mỏi nhưng không có gì bất thường.

Trong tròng mắt bà ta vẫn phản chiếu Klein nằm sấp nửa người, phản chiếu Dunn Smith đưa tay ấn mi tâm, nhắm mắt lại.

Từng vòng gợn sóng vô hình lay động, mí mắt phu nhân Sharon dần sụp xuống không thể cưỡng lại. Dưới áo khoác mỏng đen của Dunn, có một

thứ đang ngọ nguậy như rắn độc.

Biết rõ đội trưởng không khống chế được phu nhân Sharon quá lâu giống như lần đánh quái vật Bieber. Klein lại lăn người một cái, cầm súng lục ổ quay của mình khi này ném trên mặt thảm.

Tay trái hắn lấy ra ba viên đạn săn ma màu bạc, quen thuộc nhét vào lỗ đạn.

Cạch!

Klein đóng ổ quay, đứng lên, hai tay cầm súng nhắm thẳng vào mi tâm phu nhân Sharon

Đoàng!

Hắn dùng năng lực kiểm soát cơ thể của Tên Hề, bóp cò súng.

Đạn săn ma màu bạc lóe lên, bắn trúng "mục tiêu cố định" một cách chính xác.

Mi tâm phu nhân Sharon xuất hiện một vết máu, nhưng dường như viên đạn đã xuyên qua nhiều lớp chướng ngại vật vô hình nên mất phần lớn sức mạnh, không thể xuyên tới hộp sọ bà ta.

Klein không chút do dự tiếp tục bắn liên hai phát, thấy con mắt phu nhân Sharon đột nhiên mở ra.

Đoàng! Đoàng!

Một màn mưa máu kèm vụn trắng bắn ra, phu nhân Sharon có thể xưng là báu vật biến thành thi thể nữ bị vỡ sọ đủ khiến người đàn ông nào cũng gặp ác mộng.

Trước đó bà ta đã dùng hết “thể thân” rồi.

Hộc, hộc, Klein buông thông hai tay, súng lục lệch đi, bắt đầu thở hỗn hển. Phu nhân Sharon chỉ còn nửa cái đầu mềm nhũn xuống đất, dáng người vẫn nổi bật như trước, làn da trắng nõn mềm mại.

Dunn đứng thẳng người, mở hai mắt ra, hạ tay đặt trên mi tâm xuống, sắc mặt có phần tái nhợt. Rõ ràng anh không bị thương nhưng lại như đã mất máu quá nhiều

"Nếu không phải bà ta muốn giết một, hai người rồi mới trốn, nếu không phải khi vật phong ấn 3-0271 chiếu vào bà ta, vừa hay phản chiếu bộ dạng bà ta thì có lẽ chúng ta chỉ khiến bà ta bị thương được thôi..." Dunn từ từ bước tới bên cạnh Klein, giọng nói trầm thấp khác thường.

Nếu không phải mình có chỗ đặc biệt, cuộc chiến vừa bắt đầu hơn mười giây mình và Cornley đã cùng toi đời... Klein nghiêng đầu im lặng nhìn Cornley nằm trong tro tàn, thở hắt ra, nói:

"Đội trưởng, Cornley..."

"Tôi biết..." Giọng Dunn trầm khàn trả lời, "Do tôi phạm sai lầm, bị phu nhân Sharon che mắt, không ngờ bà ta đã sớm lặng lẽ rời khỏi cảnh trong mơ."

Anh dừng một chút, nghiêm mặt nói tiếp:

"Nhưng cậu phải làm quen với điều này. Kẻ Gác Đêm chết trong nhiệm vụ là một chuyện bình thường, có thể tiếp theo chính là tôi."

Klein im lặng không biết nên đáp thế nào. Cornley gần đó mở trừng hai mắt vô thần nhìn trần nhà.

"Xin Nữ Thần phù hộ để cậu được yên giấc an lành." Dunn bước tới cạnh Cornley, vẽ mặt trắng đỏ rực lên ngực.

Sau đó, anh ngồi xổm xuống, vuốt mắt đồng đội.

Mong Nữ Thần phù hộ cậu, trong đêm tối yên tĩnh đã không còn nguy hiểm và điên cuồng... Klein cũng vẽ mặt trắng đỏ rực, lặng lẽ cầu nguyện trong lòng.

Qua vài giây, hắn buộc mình dời mắt, nhỏ giọng hỏi:

"Đội trưởng, bây giờ sẽ thông linh ạ?"

Dunn khẽ gật đầu, nói:

"Đừng thử hỏi chuyện liên quan đến “Ma Nữ Nguyên Sơ”, điều này vô cùng nguy hiểm."

"Tôi sẽ canh giữ bên cạnh, không để cậu bị quấy rầy ngoài ý muốn."

Klein không trì hoãn, lấy các vật liệu ra nhanh chóng bày xong tế đàn, bắt đầu thông linh.

Đọc chú văn xem bói xong, hắn lui về phía sau một bước, dùng kỹ năng Xem bói cảnh trong mơ, nói:

"Đồng bọn của phu nhân Sharon."

"Đồng bọn của phu nhân Sharon."

...

Sau bảy lần liên tiếp, Klein tiến vào cảnh trong mơ, nhìn thấy linh hồn phu nhân Sharon trong thế giới tối tăm mờ mịt.

Hắn đứng vào linh thể hư ảo trong suốt này, thấy cảnh tượng trước mắt bỗng thay đổi.

Đây là ban đêm ở nơi nào đó, phu nhân Sharon mặc áo choàng trùm đầu màu đen đưa một quyển sách cổ màu đồng xanh cho Kẻ Xúi Giục Treece mặt tròn hiền lành, sau khi nghe gã hỏi về tên “Nữ Phù Thủy”, bà ta cười nhẹ quái gở:

"Không phải cậu luôn thấy khó hiểu sao? Khó hiểu vì sao những người cấp cao của chúng ta đều là nữ..."

Đúng là giáo phái Ma Nữ... Leonard suy đoán hoàn toàn khớp chân tướng. Quả nhiên anh ta có bí mật rất lớn... Danh sách 7 ứng với Thích Khách và Kẻ Xúi Giục là Nữ Phù Thủy? Bấy người thật... Klein thần nhiên nghĩ thầm.

Tiếp đó, cảnh tượng thay đổi, Klein thấy một hội trường âm u, thấy cửa sổ nhỏ hẹp trên cao, thấy một người phụ nữ mặc áo choàng trắng thánh thiện.

Bà ta đưa lưng về phía phu nhân Sharon, mỉm cười nói:

"Chỉ cần tiến gần hơn tới “Nguyên sơ”, chúng ta có thể được Thánh hóa, trở nên mạnh hơn, được cứu rỗi, thoát khỏi ngày diệt vong cuối cùng."

Phu nhân Sharon cúi đầu, khó hiểu hỏi:

"Tại sao phải nhất định biến thành phụ nữ, bởi vì “Nguyên Sơ” là phụ nữ?"

"Chẳng lẽ phụ nữ thì tượng trưng cho hủy diệt và tai họa?"

Người phụ nữ đưa lưng về phía phu nhân Sharon phu nhân khiến Klein không nhìn thấy tướng mạo bình tĩnh đáp:

"Không, đàn ông cũng vậy, họ đồng nghĩa với chiến tranh, đây là hai danh sách gần nhau."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 200: Ma Nữ Hoan Du

Là Chiến tranh ư? Danh sách này gần với con đường của Ma nữ à? Klein vừa nhìn những thước phim sống động trước mắt, vừa đối chiếu với những danh sách mà mình được biết.

Vì hắn mới chỉ là thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm, nên chưa đủ quyền hạn tiếp xúc với nhiều loại tài liệu bảo mật cao hơn. Klein hoàn toàn mù tịt về tên gọi của những danh sách cao và các đặc điểm của chúng. Hắn biết đến cái tên Tư Tế Ánh Sáng, Vô Âm Giả là do nhìn trộm từ Mặt Trời Vĩnh Hằng, lại từ lời nói của "Mặt Trời" biết đến những cái tên Kỵ Sĩ Bình Minh, Người Bảo Vệ và Kẻ Săn Ma của đường tắt Thần Chiến Tranh; sau đó là Daly, Dunn kể cho hắn nghe về Bạc Thầy Tử Linh cùng với Người Giữ Cửa.

Do đó, hắn khó có thể phán đoán chính xác có danh sách nào tên là Chiến Tranh hay không, chỉ còn cách loại trừ dần, ví dụ như con đường Thần Chiến Tranh không hắn có ý nghĩa là chiến tranh, mà là hàm ý chiến đấu.

Từng dòng suy nghĩ chạy qua, Klein thu nhỏ phạm vi thành năm điểm cần lưu ý:

Một là, gia tộc Augutus, kẻ thống trị vương quốc Ruen, và gia tộc Castilla, người cai quản vương quốc Finebot cùng nhau nắm giữ danh sách Trọng Tài. Nhưng hắn đánh giá khả năng này thấp nhất. Bởi vì danh sách 8 của con đường Trọng Tài chính là Quan Trị An, danh sách 7 lại là Người

Thẩm Vấn; nhìn sơ qua, nó mang tính chất thẩm vấn và phán quyết, thay vì phát triển theo phương hướng chiến tranh.

Hai là, con đường Hắc Hoàng Đế của Đế quốc Solomon ở kỷ thứ Tư, hiện nay danh sách 9 của nó là Luật Sư, thiên về khám phá và lợi dụng các sơ hở trong quy định và điểm yếu của đối thủ, có tài hùng biện cực kỳ xuất sắc đi kèm với tư duy biện luận. Đây chính là khả năng cao thứ hai, vì hẳn hoài nghi danh sách này phát triển dựa vào lợi dụng các quy tắc và trật tự ngầm; dĩ nhiên, chiến tranh cũng được xem là một phần trong trật tự ngầm.

Ba là, gia tộc Einhorn thống trị đế quốc Fusak, gia tộc Sauron - vương thất đời trước của Cộng hòa Entis, cùng với tổ chức bí mật Hội Thập Tự Thiết Huyết mới xuất hiện hai ba trăm năm trở lại đây, đồng thời nắm giữ con đường Thợ Săn; Klein đánh giá khả năng này tương đối cao.

Dựa theo miêu tả của tài liệu nội bộ Kẻ Gác Đêm, Thợ Săn là những kẻ truy lùng ưu tú, những chuyên gia sử dụng cạm bẫy phi thường, những vị thợ săn xuất sắc. Danh sách 8 tương ứng là Kẻ Khiêu Khích, danh sách 7 là Kẻ Phóng Hỏa, những điểm này đều có liên hệ với giết chóc và chiến tranh.

Bốn là, nhìn vào con đường Tội phạm của tổ chức ác ma cổ xưa Giáo Phái Bái Huyết, từ những cái tên trong danh sách, Klein cũng nhận định rằng đây là một suy luận mang tính chất chính xác khá cao.

Cuối cùng, năm là, con đường Tội Phạm của Học Phái Hoa Hồng, cực kỳ nổi tiếng với các nghi thức tế tự bằng máu tanh, đặc điểm này mang dáng dấp tương tự với điều số bốn.

Trong lúc những dòng suy nghĩ của Klein đang tản mát, hình ảnh trước mắt lại thay đổi. Đó là cảnh tượng phụ nhân Sharon vừa tắm xong, mái tóc ướt át buông dài, nét mặt thanh thoát nhưng lại vô cùng quyến rũ.

"Ta không thể thấy rõ hình dáng của cô gái mặc áo dài trắng đã dẫn dắt phu nhân Sharon trở thành ma nữ... Có lẽ do năng lực thông linh của ta còn chưa đủ..." Klein định thần trở lại, tập trung vào hình ảnh trước mắt.

Phu nhân Sharon vén tóc, một giọt nước trượt qua má nàng rơi xuống.

Bà ta nhìn gã đàn ông đang chờ đợi trên giường, cười nhỏ nhẹ, nói:

"Cần em giúp anh giải quyết Maynard không?"

Gã đàn ông trung niên trên giường cau mày, lắc đầu nói: "Trừ phi em có thể đảm bảo không để lại bất cứ dấu vết nào, nhưng chuyện đó là không thể, và lại em có cách sao?"

Vừa nhìn thấy quý ông lịch lãm này, Klein bất chợt sửng sốt, vì sự thật đúng như hần dự đoán.

Hình ảnh của gã đàn ông trung niên này thường xuất hiện trên trang nhất tờ báo Người Thành Thật thành phố Tingen. Ông ta là Thị trưởng đương nhiệm, đang tìm cách tái đắc cử chức vụ Thị trưởng, đồng thời là một thành viên Đảng Bảo thủ.

Phu nhân Sharon cười một tiếng, không tiếp tục bàn luận về chủ đề này nữa, cời hờ áo ngủ, bước từng bước duyên dáng tiến về mép giường.

Khung cảnh biến đổi liên tục, Klein lại nhìn thấy nhiều vị nghị viên, doanh nhân, và cả quan chức chính phủ đã từng xuất hiện trên báo chí.

Chủ đề mà bọn họ thảo luận khá đa dạng, nào là tham nhũng kinh phí do quỹ từ thiện quản lý, hoặc trao đổi làm sao lách qua Dự Luật Tranh Cử nhằm hồi lộ cử tri, hoặc hứa hẹn bảo vệ, giải quyết vấn đề giúp người khác; vai trò của phu nhân Sharon như một "Người mối lái".

Đây thật sự là một bộ phim phóng sự... gọi là "Khám phá giới thượng lưu thành phố Tingen cùng phu nhân Sharon"... Đúng vậy, nhưng thế quái gì mà bất cứ đoạn phim nào cũng đều bao gồm cảnh giường chiếu? Các vị quý tộc và nghị viên - ai ai cũng biết rõ phu nhân Sharon có rất nhiều tình nhân, chẳng hiểu sao những gã ấy lại vẫn bị cám dỗ mê hoặc? Phải chăng đây là năng lực trên danh sách của phu nhân Sharon? Klein vừa nhìn vừa suy nghĩ, thầm nôn ọe trong lòng.

Qua lần thông linh vừa rồi, hẳn tạm thời xác nhận, những kẻ trong giới thượng lưu thành phố Tingen đều không biết rõ thân phận chân thật của phu nhân Sharon, không chủ động hợp mưu với bà ta giết chết nghị viên Maynard.

Nói cách khác, chẳng lẽ cái chết của nghị viên Maynard chỉ liên quan mỗi một mình phu nhân Sharon? Tại sao bà ta làm thế, không cần thiết để liều lĩnh như vậy mà?

Dĩ nhiên, đứng ở góc độ của phu nhân Sharon, năng lực phi phạm của bà ta là có thể can thiệp vào quá trình bói toán, có thể dựng lên hình ảnh đột tử khi đang ân ái, cơ bản là ngoài mặt chẳng để lại bất cứ hiềm nghi nào. Giải quyết lão nghị viên Maynard không phải là một hành động quá nguy hiểm, dẫn đến nguy cơ bại lộ thân phận. Mặc dù vậy, động cơ gây án của bà ta rõ ràng là vẫn chưa đủ, chưa cân đối với những rủi ro tiềm tàng!

Chẳng lẽ đây cũng là một hành động cần thiết trong "vai diễn" của bà ta? Nhưng bà ta hoàn toàn có thể tìm nạn nhân khác, kẻ vốn không có địa vị nhạy cảm như thế này; từ đó, vụ án cơ bản là chẳng cần sự hỗ trợ của Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt hay là các thành viên đến từ Trái Tim Máu Móc.

Quan trọng hơn là, phu nhân Sharon hẳn là đã nhận ra vợ của nghị viên Maynard vô cùng căm hận bà ta, ôm đầy một bụng không cam tâm, có khả năng phái người đi điều tra. Nếu vậy, tại sao bà ta không giấu những đồ

vật nhạy cảm như pho tượng nữ thần xương trắng đi từ sớm, ví dụ như chôn vào một vị trí bất kì trong vườn hoa?

Bà ta tự tin về chiếc tủ sắt ấy cùng với bức tường ghép và sự bày bố xung quanh đến vậy ư?

Lòng còn nghi ngờ, Klein thừa lúc linh hồn của phu nhân Sharon chưa bị tiêu tán bèn tranh thủ thời gian thực hiện "xem bói qua mộng" lần nữa.

Lần này, nội dung bói toán mà hần cần xem là:

"Động cơ thật sự của phu nhân Sharon khi giết chết John Maynard"

Sau khi niệm thầm, Klein lại tiến vào bên trong giấc mộng, nhìn thấy một cảnh tượng mới mẻ lần nữa:

Phu nhân Sharon cầm trong tay một ly rượu vang có màu đỏ như máu, mặc váy ngủ rộng thùng thình, đi tới đi lui trong phòng. Cuối cùng, bà ta uống một hơi cạn sạch vài giọt rượu thừa, dáng vẻ tựa như đã hạ quyết tâm thực hiện một việc gì đó.

Hình ảnh nhanh chóng tan biến, Klein nảy sinh nghi hoặc. Nghi viên Maynard chết rõ ràng là do phu nhân Sharon tự nguyện ra tay, không có bất cứ ai xúi giục bà ta cả.

"Lạ thật..." Klein lâu bầu, lại thử nghiệm sử dụng vài câu từ xem bói khác, kết quả vẫn chỉ có một.

Nhìn thấy hình ảnh phu nhân Sharon từ từ trở nên trong suốt, dần dần tan biến, Klein suy nghĩ một chút, quyết định thực hiện lần thông linh cuối cùng:

"Cách điều chế ma dược danh sách con đường Ma nữ."

"Cách điều chế ma dược danh sách con đường Ma nữ."

...

Klein thì thầm câu bói, nhờ vào minh tưởng để tiến vào thế giới trong mộng.

Ban đầu, hăn vốn không muốn xem bói điều này, bởi hăn vốn nghĩ con đường Ma nữ cốt yếu là lan rộng tai họa, tạo ra các tình cảnh đau thương. Dù hăn có thu được công thức ma dược tương ứng thì cũng không muốn bán nó cho người khác vì như vậy chính bản thân hăn cũng là một hung thủ gián tiếp. Truyen duoc dich tai bach-ngoc-sach

Nhưng hăn lại nghĩ ngay đến một sự kiện trước đây: Hăn nhờ vào hiểu biết về công thức ma dược của Khán Giả, từ nghi ngờ dẫn đến xác nhận Dexter Guderian chính là thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim.

Do đó, nhằm đề phòng tương lai phải đối phó với bọn ma nữ, điều cốt yếu là cần hiểu rõ các đặc điểm nằm trong danh sách của bọn chúng.

Để xem nào, sau khi Hood Eugene chết đi, Dexter Guderian không còn liên lạc với ta nữa, chắc hăn do hội Tâm Lý Luyện Kim tăng cường việc điều tra nội bộ nên y không còn dám ra tay bất cẩn... Trong khi cái ý tưởng này vừa lóe lên, Klein lại thấy cái phòng khách tĩnh mịch đó cùng với cô gái khoát áo dài thánh khiết một lần nữa.

Phu nhân Sharon cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy hai chân của người đối diện, đó là một đôi chân hoàn hảo không tỳ vết.

Bà ta nhanh chóng nghe thấy một giọng nói trong trẻo như tiếng hát cất lên:

"Hoan Du, đây là tên của ma dược nằm trong danh sách 6, cũng là mục tiêu để người có thể thăng chức. Nếu như có thể thành công, cô chính là Ma Nữ Hoan Du."

"Cô phải làm sao cho kẻ khác trầm mê, cảm dỗ hoan lạc cũng là một dạng của thống khổ, cô phải tuân theo châm ngôn này."

"Chỉ cần cô thăng cấp thành công, bên cạnh năng lực Nữ Phù Thủy được tăng lên, cô còn có thể xinh đẹp hơn, quyến rũ hơn, kĩ năng hoan ái thuần thực hơn đối với cùng giới lẫn khác giới; cô cũng có thể tạo ra những sợi tơ kỳ lạ giống như loài nhện và sử dụng chúng."

Ngay sau đó, một quyển sách cổ màu bạc trắng xuất hiện trước mặt phu nhân Sharon; quyển sách mở ra, bên trong ghi rõ thông tin nguyên liệu và công thức điều chế:

"Nguyên liệu chính: Một đôi mắt của yêu nữ Mị Dục, một tuyến tụy của nhện Quả Phụ khổng lồ."

"Nguyên liệu bổ trợ: 100 ml nước cất, 5 giọt dung dịch Mạn Đà La đen, lông tóc hoàn chỉnh của yêu nữ Mị Dục, 10 gam bột phấn được nghiền từ ruồi Finebot, 5 gam tro cốt của xác ướp thật sự."

Hình ảnh lại thay đổi một lần nữa, vẫn là phòng khách tĩnh mịch, vẫn là áo khoác màu trắng có tà váy xẻ cao, vẫn là cô gái có bóng dáng mơ hồ, nhưng có một sự khác biệt, đó là phu nhân Sharon đã biến hóa thành hình dáng vốn có của bà ta - người đàn ông trẻ tuổi trên bức hình.

Một âm thanh nữ duyên dáng vang lên văng vẳng bên tai:

"Đây là tên gọi của ma được trên danh sách 7, ta chắc chắn cậu sẽ rất kinh ngạc."

"Đúng vậy, ta không thể nào tin nổi nó lại gọi là Nữ Phù Thủy!" "Phu nhân Sharon" hơi xúc động nói.

"Cậu phải nhớ, chúng ta muốn tới gần Nguyên Sơ, thì bắt buộc càng ngày càng phải giống như Người. Vị ấy là phụ nữ, chúng ta cũng phải là

phụ nữ." Giọng nữ duyên dáng ấy trả lời, "Hoặc là cậu bỏ cuộc, bằng không thì phải tiếp nhận, sau khi cậu trở thành Nữ Phù Thủy, cậu sẽ thật sự chuyển giới thành phụ nữ, đồng thời ngoại hình cộng với vẻ quyến rũ sẽ được tăng lên mạnh mẽ. Cậu sẽ được sở hữu năng lực ẩn thân và sử dụng thể thân, cậu sẽ có thể thành thạo một số phép thuật bóng tối cơ bản, có thể quấy nhiễu người khác xem bói, song song với điều đó là đạt được sự bảo vệ của ngọn lửa đen và băng sương.

"Nguyên liệu chính: toàn bộ máu tươi của cá Ma Thuật Đen, trứng của Khổng Tước Mã Nào."

"Nguyên liệu phụ trợ: 80 ml nước cất, 5 giọt dung dịch Mạn Đà La vàng, 3 cái vảy của thần lằn Bóng Ma, 10 giọt dung dịch Hoa Thủy Tiên."

...

Một vài hình ảnh tiếp tục hiện lên, Klein nhìn thấy cách điều chế của Kẻ Xúi Giục, cách điều chế của Thích Khách, đồng thời biết rõ đặc điểm của bọn chúng. Truyện được dịch tại Bạch~Ngọc~Sách

Trong khi hắn định tiếp tục xem bói, linh hồn của phu nhân Sharon bỗng tan biến hoàn toàn.

Kết thúc nghi thức, quay lại thực tại, Klein thu thập hết các loại vật phẩm, xóa bỏ sạch sẽ bức tường linh tính, sau đó kể hết tất cả thông tin thu thập được từ quá trình thông linh cho Dunn Smith nghe, đồng thời nêu ra những điểm nghi ngờ của hắn đối với sự kiện phu nhân Sharon mưu sát nghị viên Maynard.

"Hoan Du đúng thật không cần giết chết kẻ có thân phận và địa vị khá cao như vậy... Được rồi, chúng ta phải kiểm tra lại những địa phương mà phu nhân Sharon đã đi qua trong những năm gần đây, biết rõ lai lịch chân chính của bà ta, sau đó phải tìm ra cái phòng khách tĩnh mịch mà cậu thấy. Dĩ nhiên, chúng ta cần phải báo cáo lại Thánh Đường, do bọn họ thống

nhất phân công, chúng ta không thể tự tiện rời khỏi Tingen được." Dunn gật nhẹ đầu, đảo mắt nhìn một vòng, nói: "Cậu xuống tầng một, kiểm tra thử xem những người hầu kia còn ngủ say hay không, nếu có kẻ tỉnh lại, phát hiện ra tình hình ở trên này, thì phải mang y đến đây ngay rồi dựa theo quy trình cho y ký vào hiệp ước bí mật, tôi sẽ phụ trách lâu hai."

Anh ta tìm được miếng vải đen, bao vật phong ấn "3-0271" lại.

Nghe thấy câu nói này, Klein đột nhiên bừng tỉnh, rốt cuộc hiểu rõ nguyên do vì sao không có bất cứ một ai, kể cả bọn người hầu, chạy tới nơi này trong khi cuộc chiến diễn ra quyết liệt đến vậy; ngay từ đầu, đội trưởng của hắn đã ra tay khiến cho tất cả mọi người tại khu vực này rơi vào trạng thái ngủ mê mang.

Thân thể của Klein vẫn còn hơi lạnh và tê cóng, hắn chậm rãi lê từng bước chân trên mặt đất, tiến về phía trước.

Trong lúc đi ngang qua cửa phòng ngủ, hắn đưa tay ra rút mạnh hai lá bài Tarot được khảm nạm trên cánh cửa, lau nhẹ rồi nhét vào trong túi áo.

Sau đó, hắn rời khỏi phòng, đi về phía cầu thang.

Đi được mấy bước, hắn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, đó là dùng cách nào để có thể xác nhận đối phương có thật sự ngủ say hay đang đóng kịch.

Chẳng lẽ phải dùng cách bói toán để kiểm tra từng người? Quá phiền phức... Đội trưởng là Ác Mộng, chuyên gia trong tình huống này, ta phải học hỏi anh ấy xem có biện pháp nào nhanh chóng, đơn giản hơn hay không.

Nghĩ đến liền làm, Klein xoay người, vẫn còn phải cố gắng chống chọi với sự giá lạnh cùng tê cứng, lê từng chân hướng về cửa phòng ngủ.

Tuy nhiên, còn chưa đến gần, ánh mắt của hắn bất chợt nhìn xuyên qua khe cửa, hướng về phía chiếc gương vỡ vương vãi chéch về hướng đối diện.

Chiếc gương bị vỡ một nửa, phân nửa còn lại vẫn còn dính vào khung; một vài mảnh kính to gần bằng bàn tay bị sút mẻ, rách nát.

Những vết nứt trên gương phản chiếu hình ảnh Dunn Smith hơi nhoài người về phía thi thể của Cornley, không biết anh ấy định làm gì.

Bỗng nhiên, anh ta ngẩng đầu, tròn mắt tối tăm và u ám, trên mép dính đầy máu tươi đỏ sẫm.

Máu tươi đỏ sẫm.

Theo bản năng, Klein lập tức xoay người, tránh khỏi khe cửa, lưng dựa vào vách tường.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 201: Hỏi Thăm

Dựa vào tường nhìn hành lang tối tăm trước mặt, Klein nín thở theo bản năng.

Đội trưởng đang làm gì? Đội trưởng làm sao vậy? Anh ta đang uống máu? Anh ta xuất hiện giai đoạn trước khi mất khống chế rồi? Từng ý nghĩ hiện lên biến đầu hắn thành một mớ hỗn độn, không cách nào nghĩ được ý khả quan.

Qua mười mấy giây, Klein căn rằng, mượn năng lực khống chế cơ thể của Tên Hề, lặng lẽ di chuyển tới đầu cầu thang.

Sau đó, hắn cố tình tăng nhanh bước chân quay lại, một lần nữa tới cửa phòng ngủ phụ nhân Sharon.

Đưa mắt nhìn vào, Klein thấy đội trưởng đứng trong đó, dùng vải đen quấn quanh vật phong ấn 3-0271 từng lớp một, vẻ mặt nặng nề, mắt xám sâu thẳm, khuôn mặt sạch sẽ.

Dường như thứ hắn thấy vừa rồi chỉ là ảo giác.

Khóe mắt liếc qua, Klein thấy thi thể Cornley không xuất hiện thêm điều bất thường nào, thoát nhìn bề ngoài vẫn như trước.

Hắn âm thầm hít vào một hơi, mở miệng hỏi:

"Đội trưởng, làm sao để tôi xác nhận những người hầu kia có ở trạng thái ngủ say hay không? Có vẻ như chỉ dựa vào linh thị thì không thể phán

đoán chuẩn xác, họ sẽ có những phản ứng cảm xúc khác nhau do nằm mơ và hiện ra màu sắc tương ứng."

Dunn Smith cầm Chiếc gương của Người Thông Linh, im lặng vài giây, giọng nói khàn khàn:

"Xin lỗi, tôi quên mất. Đêm nay tôi phạm quá nhiều sai lầm."

"Cậu không cần kiểm tra, tôi đi xác nhận."

Anh nâng một tay lên ấn mi tâm, sau đó nhắm mắt lại, khiến từng vòng gợn sóng vô hình dập dờn lan tới các phòng khác, dập dờn lan xuống lầu một.

Ngủ hay chưa, trước mặt Ác Mộng có thể thấy rõ ràng.

Klein kinh ngạc nhìn một màn này, tầm mắt từ từ buông xuống, căn mạnh môi trong.

Đội trưởng, thật ra vừa rồi anh ta chỉ muốn mình ra ngoài. . .

Tóm lại anh ta đang làm gì, anh ta biết mình đang làm gì không. . .

Hắn bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía cửa sổ, chỉ thấy vầng trăng đỏ rực treo cao, tựa như ngàn vạn năm cũng không thay đổi.

Sau một thời gian yên tĩnh, Klein vừa nhặt các vật yểm trợ như bài Tarot, súng lục ổ quay, mũ phớt lụa nửa cao, vừa cẩn thận kiểm tra thi thể Cornley và phu nhân Sharon.

Họ vẫn duy trì bộ dáng khi chết, làn da tái nhợt với tốc độ nhanh hơn hẳn người thường, đồng thời kèm theo một chút tím xanh.

Có phần kỳ quái, dường như họ thiếu chút gì đó. . . Không phải đồ vật cụ thể mà là một loại cảm giác nào đó. . . Klein im lặng lẩm bẩm, chỉ cảm thấy gió mát thổi từ cửa sổ vỡ vụn khiến cả đám lông tơ của hắn dựng thẳng.

Lúc này, Dunn mở mắt, trầm giọng nói:

"Họ đều ngủ say, nhưng có vài người sắp tỉnh."

"Như vậy là tốt, như vậy là tốt rồi. . ." Klein nhìn đội trưởng, chính mình cũng không biết bản thân đang trả lời cái gì.

Dunn nhìn quanh một vòng nói:

"Cậu xử lý đồ vật ở hiện trường một chút rồi tới Cục cảnh sát gần nhất tìm người tới đây. Ừ, nhân tiện quay về đường Zoutelande một chuyến, bảo Frey đến giúp."

Klein nhìn đội trưởng chăm chăm, rồi cắn chặt hàm răng gật đầu, nói:

"Vâng."

Được sự giúp đỡ của Dunn, hắn nhanh chóng xử lý tốt hiện trường, đi cửa chính rời khỏi nhà phụ nhân Sharon.

Xuyên qua vườn hoa, ra tới bên ngoài, Klein không nhịn được lại quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy tòa nhà nhỏ vẫn yên tĩnh chìm trong bóng tối, không chút ánh sáng.

Hắn nặng nề quay người, theo ấn tượng nhanh chóng tìm tới Cục cảnh sát gần nhất - đây là điều bình thường mà mỗi vị Kẻ Gác Đêm phải nhớ kỹ.

Cốc cốc cốc, Klein gõ cửa sắt.

Không lâu sau, cảnh sát trực ban buổi tối xách đèn bão, xuyên qua sân nhỏ mở cửa chính ra, khó hiểu dò xét nói:

"Có chuyện gì không?"

Klein không vắt ra chút biểu cảm nào, khuôn mặt bình tĩnh lấy giấy chứng nhận của mình, mở ra trưng trước mặt vị cảnh sát kia:

"Số 15 phố Olsna vừa xảy ra một vụ giết người nghiêm trọng, anh hãy lập tức gọi đồng nghiệp qua đó hỗ trợ!"

Vị cảnh sát kia đưa đèn bão ra, cẩn thận nhìn giấy chứng nhận rồi khép chân lại, giơ tay chào theo nghi thức:

"Vâng, trưởng quan!"

Xử lý tốt chuyện này, Klein ngồi xe ngựa cho thuê trở về đường Zoutelande.

Trên đường đi, hắn ngồi trong buồng xe tối om, suy nghĩ vừa lộn xộn vừa không tập trung:

Cornley chết rồi. . .

Mình nhớ là cậu ta vừa đính hôn. . . Cha mẹ cậu ta vẫn còn sống. . .

Rốt cuộc vừa rồi đội trưởng đang làm gì. . .

Chẳng lẽ anh ta khao khát máu tươi. . .

Hoặc là, có mục đích khác. . .

Trí nhớ anh ta vẫn kém như vậy, không hề có chiều hướng tốt lên, điều này nói rõ anh ta vẫn chưa tới giai đoạn trước khi mất khống chế!

Nhưng anh ta đã biết phương pháp đóng vai một khoảng thời gian, phải chăng trí nhớ không được cải thiện cũng cho thấy có chút vấn đề ngấm ngầm. . .

Không! Nhất định đội trưởng vẫn đang tìm cách đóng vai Ác Mộng như thế nào!

. . . Đúng rồi, một trong những nguyên nhân quan trọng dẫn tới cái chết của Cornley là vật phong ấn 3-0271, đây là thứ đội trưởng giao cho cậu ta. . .

Mình đang nghĩ cái gì thế này! Đây là lựa chọn tất yếu vào thời điểm đó!

. . . Cũng là đội trưởng đề nghị sử dụng vật phong ấn 3-0271 . . .

Bình tĩnh, bình tĩnh một chút, không thể nghĩ bậy, cũng không thể chờ đợi, miễn cho tình hình xấu đi!

Đội lát nữa gửi thư cho quý cô Daly, xem cô ấy có biết tình huống này biểu hiện cho cái gì không, dù cô ấy không có đáp án cụ thể thì nhất định có thể hiểu nguy hiểm ẩn chứa trong đó, kịp thời báo cho Thánh Đường. . .

Như vậy có thể bóp chết vấn đề trong trứng nước, giúp đội trưởng khôi phục bình thường!

Không, đội trưởng không nhất định có vấn đề, có lẽ là mình hiểu lầm gì đó, xem quý cô Daly nói thế nào. . .

. . .

Khi xe ngựa cho thuê tới số 36 đường Zoutelande, Klein đã nghĩ kỹ đối sách và đưa ra quyết định, không hoảng loạn và luống cuống như trước đó nữa.

Hắn leo lên cầu thang, bước chân nặng nề trèo tới cửa công ty Bảo an Gai Đen, lấy chìa khóa mở cửa chính.

Bài trí quen thuộc, cảnh tượng quen thuộc trước mắt khiến tâm tình hắn bình tĩnh hơn hẳn, tựa như cảm giác mỗi lần có chuyện đi tìm đội trưởng.

Hít vào một hơi, Klein đi tới phòng giải trí Kê Góc Đêm, thấy Frey đang lê loi đọc sách dưới ánh sáng đèn khí gas.

Anh ta nghiêng đầu nhìn về phía Klein, trên gương mặt lạnh băng âm trầm hiện rõ vẻ lo lắng và quan tâm:

"Xảy ra chuyện gì à?"

"Đội trưởng và Cornley đâu?"

Klein khàn giọng đáp:

"Cornley chết rồi, chết trên tay phu nhân Sharon, chúng tôi đều phạm sai lầm. . ."

"Đội trưởng đang ở đó trông coi hiện trường, bảo anh qua giúp."

Trước khi lên đường, Dunn đã giải thích tình huống cụ thể cho Frey, nói cho anh ta biết nếu họ không về trong hai giờ thì lập tức truyền điện báo cho Thánh Đường. Tương tự, vì muốn xin vật phong ấn 3-0271, muốn tiến vào cửa Chianese trong đêm nên Loya trông coi phòng trực ban cũng biết rõ nhiệm vụ họ sắp chấp hành là gì – theo quy định nội bộ Kê Góc Đêm, muốn mở cửa Chianese vào ban đêm nhất định phải được đội trưởng cho phép. Nếu đội trưởng ở đó, chỉ có thể do đội trưởng tiến vào.

Frey ngẩn ra, khẽ thở dài, vẽ mặt trắng đỏ rục lên ngực.

Anh ta mặc áo khoác vào, đội mũ, đi ra cửa, lúc đi thoáng qua Klein đột nhiên nhẹ giọng nói:

"Cậu không cần tự trách, phạm sai lầm luôn là chuyện không thể tránh khỏi."

"Chúng ta luôn luôn tin tưởng đồng đội."

"Ừ. . ." Klein nhắm mắt, tầm mắt dường như mờ đi.

Hắn và Frey xuống lòng đất trước, báo cho Loya một tiếng, sau đó khóa cửa chính công ty Bảo an Gai Đen, đi tới nhà phu nhân Sharon ở phố Olsna.

Đợi khi họ chuyển di thể Cornley và thi thể dữ tợn thiếu nửa cái đầu của phu nhân Sharon về, thời gian đã qua rạng sáng.

Dunn mặc áo khoác đen mỏng đứng trước cửa phòng chứa thi thể, im lặng nhìn vào bên trong, hơn nửa ngày mới nghiêng đầu nói với Klein:

"Cậu về nhà trước đi, cậu vừa trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, nhất định vô cùng mệt mỏi."

"Vâng." Klein không từ chối.

Hắn mím môi, nhìn đội trưởng một chút, yên lặng rời khỏi công ty Bảo an Gai Đen, đi xe ngựa cho thuê trở về phố Hoa Thủy Tiên.

Giống quá trình lần trước, hắn thoải mái tiến vào phòng ngủ của mình, chính thức khóa trái cửa phòng.

Lấy muống bạc nghi thức ra, Klein tạo bức tường linh tính phong tỏa gian phòng, sau đó ngồi trước bàn sách, mở giấy ra, nhắc bút máy lên vội vàng viết:

"Quý cô Daly kính mến:

Tôi phát hiện gần đây đội trưởng có gì đó không đúng, trong nhiệm vụ anh ta lặng lẽ. . ."

Viết tới đây, Klein bỗng dừng bút máy, đầu óc trống rỗng, không biết viết tiếp thế nào, nên miêu tả ra sao.

Bộp!

Hắn bỗng vứt bút máy, vo tờ giấy trước mặt thành một cục, sau đó đập mạnh lên bàn mấy cái.

Trong dư âm tiếng đập bàn rầm rầm, Klein nhắm mắt lại, đưa tay lên che mặt, bất động hồi lâu như biến thành một pho tượng.

Cứ như vậy qua trọn năm phút, hắn thở dài, hạ tay phải xuống, dùng linh tính đốt cục giấy vụn khi này, nhìn nó hóa thành tro tàn, rơi vào thùng rác.

Sắp xếp ý tưởng, Klein mở trang giấy mới, đặt bút viết lại:

"Quý cô Daly kính mến:

Chúng tôi vừa kết thúc một nhiệm vụ, cũng đau buồn mất đi một đồng đội, tình huống cụ thể thế này. . .

. . . Lúc đó tôi nghĩ trình độ linh thị trước mắt của tôi không thể xác nhận đám người hầu có ngủ say hay không, mà xem bói một đám người thì rất phiền phức, vậy nên quay về định xin đội trưởng chỉ dạy. Khi đó, qua ảnh phản chiếu trên gương tôi thấy đội trưởng ghé nửa người bên cạnh thi thể Cornley, xung quanh miệng dính đầy máu đỏ sẫm."

"Tôi không rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết đội trưởng đang ở trạng thái nào, hi vọng cô có thể cho tôi đáp án."

...

Sau khi viết xong, Klein tâm tình nặng nề đọc hết một lượt, rồi gấp gọn bức thư lại.

Tiếp đó, hắn sắp xếp nghi thức, mở linh thị ra triệu hồi người đưa tin của Daly, chính là gương mặt quý dị không mắt không mũi chỉ có miệng kia.

Nhìn cái lưỡi đỏ tươi mọc đầy đám răng nanh lộn xộn đang thè ra, nhìn năm ngón tay trắng bệch ở đầu lưỡi, Klein lặng lẽ đưa thư tới.

Đợi khi toàn bộ khôi phục bình thường, hắn lại ngồi xuống, tiếp tục viết thư.

Lần này, hắn còn muốn hỏi thầy Azcot:

". . . Gần đây trong một nhiệm vụ, cấp trên của em xuất hiện một ít tình huống khác thường, anh ta xúi em ra ngoài, nằm úp sấp nửa người cạnh thi thể đồng đội, quanh miệng dính đầy máu đỏ tươi."

"Trong trí nhớ thầy từng có chuyện tương tự thế này không ạ? Em nên giúp cấp trên của em thế nào?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 202: Xác Nhận Tình Huống

Klein gấp giấy viết thư lại, móc còi đồng đưa lên miệng rồi thổi mạnh một hơi.

Trong im lặng, hắn thấy trên bàn sách có từng khúc xương trắng hư ảo mông lung bị ném ra, trào lên như đài phun nước, lắp ghép thành một con quái vật to lớn. Nó vẫn cao gần bốn mét, vẫn được bao phủ bởi ánh sáng nhạt, đầu vẫn chui khỏi nóc nhà, dường như không khác với trước đó là bao.

Klein vung tay ném bức thư lên, thấy quái vật xương trắng bắt được vững vàng.

Hắn lại thổi còi đồng, nhìn thấy người đưa tin vỡ vụn thành xương trắng hư ảo, từng chiếc xương rơi xuống như mưa, biến mất trên bề mặt bàn đọc sách.

Làm xong tất cả những điều này, Klein yên tâm hơn hẳn, nhưng hắn cũng không dừng việc thử nghiệm lại. Hắn dịch ghế ra sau, đứng dậy, bước bốn bước ngược chiều kim đồng hồ, tiến vào trên màn sương xám.

Cung điện nguy nga hùng vĩ và chiếc bàn dài loang lổ cổ xưa ánh vào mắt hắn, dường như ngàn vạn năm vẫn giữ nguyên dạng, không hề thay đổi.

Klein ngồi vào chiếc ghế dựa lưng cao thuộc về Kẻ Khờ, im lặng tháo con lắc cảm xạ trên cổ tay trong ống tay áo bên trái xuống, đồng thời bày ra tấm da dê màu vàng nâu và chiếc bút máy bụng tròn.

Hắn muốn xem bói tình hình tối nay cho đội trưởng!

Klein ngẫm nghĩ một lát, rồi viết câu xem bói đầu tiên:

"Sự khác thường của Dunn Smith sẽ khiến tôi gặp nguy hiểm."

Trong thần bí học, việc bói toán liên quan đến sự an nguy của bản thân là khó bị ngoại lực quấy nhiễu nhất, vì nó thuộc về bản năng của linh tính.

Nói cách khác, chỉ cần không bị quấy nhiễu bởi ngoại lực mạnh mẽ, Klein có thể nhận được kết quả tương đối chính xác khi xem bói liên quan đến sự an nguy của bản thân mình.

Đây cũng là lý do tại sao hắn biết phu nhân Sharon có năng lực quấy nhiễu việc bói toán mà hắn vẫn muốn bói xem nhiệm vụ này có tồn tại nguy hiểm hay không, hắn biết rõ phu nhân Sharon không mạnh tới độ có thể ảnh hưởng việc xem bói này.

Mà bây giờ, vì xác định tình hình của đội trưởng Dunn Smith, hắn quyết định loại bỏ toàn bộ quấy nhiễu, xem bói trên màn sương xám.

Tay trái cầm chặt con lắc cảm xạ, Klein lẩm nhẩm câu xem bói bảy lượt, cũng nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Sau vài giây ổn định, hắn mở đôi mắt ra, màu mắt chuyển sẫm đã khôi phục lại màu sắc bình thường.

Hắn nhìn con lắc thạch anh màu vàng, lòng dần trĩu nặng, vì con lắc cảm xạ đang chuyển động thuận chiều kim đồng hồ với biên độ không nhỏ, và tốc độ không chậm.

Điều này chứng tỏ đáp án là khẳng định.

Nó nói rõ sự khác thường của Dunn Smith sẽ khiến hắn lâm vào nguy hiểm!

Hơn nữa nguy hiểm còn không thấp!

Klein nhắm mắt, "xóa" nội dung trước đó, viết câu xem bói mới:

"Nguyên nhân sự khác thường của Dunn Smith."

Hắn đặt con lắc thạch anh vàng xuống, ngả người ra sau dựa vào ghế, vừa lẩm nhẩm câu xem bói lại vừa sử dụng minh tưởng tiến vào cảnh trong mơ.

Trong thế giới mờ mịt hư ảo, hắn không nhìn thấy và cũng không phát hiện thứ gì cả, ngoại trừ xám mịt vẫn chỉ có xám mịt.

"Điều này nghĩa là không đủ thông tin, bói toán đã thất bại..." Klein mở mắt nhìn tấm da dê trên bàn dài đồng xanh, thì thăm một câu đầy chua xót và bất lực.

Đột nhiên, hắn cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, hắn biết đây là kết quả được tạo nên từ việc chiến đấu kịch liệt, đến liên tục sử dụng nghi thức và xem bói nhiều lần.

Dùng linh tính bao trùm bản thân, Klein rơi xuống màn sương xám, trở về thế giới hiện thực.

Suốt đêm, hắn gặp tới vài cơn ác mộng. Kết thúc của giấc mơ không phải là Cornley nôn ra nội tạng thì là Dunn Smith với đầy máu đỏ sẫm quanh miệng.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Klein đến lượt trực cửa Chianese nên hắn đã sớm tới Công ty Bảo an Gai Đen.

Lúc này, các nhân viên văn chức như Roxanne và phu nhân Olean đều chưa đi làm, Klein xuyên qua vách ngăn, nhìn về phía cửa phòng mở rộng,

nhìn thấy Dunn Smith trong văn phòng đội trưởng.

Dunn đã cởi áo khoác, trên người chỉ có áo sơ mi trắng và áo gilê đen. Anh ngồi ở vị trí của mình, tay bưng tách cà phê, đang ngăn người nhìn bức tường trước mặt.

Mái tóc của anh trông khá xơ xác, đôi mắt xám ảm đạm, khuôn mặt với đường nét cương nghị lộ rõ vẻ tiều tụy.

Ngay cả đội trưởng đã trải qua rất nhiều chuyện tương tự cũng khó mà chịu nổi khi liên tục mất đi hai đồng đội trong khoảng thời gian ngắn... Trong lòng Klein đau xót, một tấm gương vỡ nát bỗng xuất hiện trong đầu hắn, phản chiếu hình ảnh cơ thể gục xuống và gương mặt bê bết máu của Dunn.

Klein bỗng cắn răng, quay đầu nhìn sang nơi khác.

Sau mười mấy giây, hắn điều chỉnh biểu cảm, giơ tay gõ cửa phòng đội trưởng.

Cốc, cốc, cốc.

Dunn đặt tách cà phê xuống, đôi mắt xám lại trở nên sâu thẳm.

Anh lặng lẽ hít vào một hơi, nói:

"Tôi đã báo cáo sự việc cho Thánh Đường, họ cũng đã trả lời sơ bộ.

Theo đó, Giáo hội đền bù người nhà Cornley 3000 bảng, Sở cảnh sát cho 1000 bảng trợ cấp..."

Tổng cộng là 4000 bảng, với hầu hết tầng lớp trung lưu mà nói, đây là tài sản cả đời cũng không tích góp được... Lương tuần của Cornley là 7 bảng, lương một năm là 364 bảng, tính cả tiền thưởng và thu nhập bên ngoài, ít nhất có thể được 380 bảng. 4000 bảng tương đương thu nhập mười

năm của cậu ấy... Khoản tài sản như vậy ít nhất có thể hoàn lại 200 bảng mỗi năm, xem như có thể miễn cưỡng đền bù thiệt hại cho người nhà Cornley về cái chết của cậu ấy... Tuy tiền bạc không thể thay thế tình cảm, không thể thay thế Cornley, nhưng trước mắt đây là biện pháp duy nhất tương đối hữu hiệu ... Klein lóe lên rất nhiều ý nghĩ, cuối cùng điều hắn nói ra miệng lại là một tiếng thở dài:

"Những gì chúng ta có thể làm chỉ là như vậy."

Ở phương diện này giáo hội Nữ Thần Đêm Tối vẫn rất có lương tâm.

Dunn kéo cổ áo, trầm giọng nói:

"Cậu xuống lòng đất thay Loya đi."

"Vâng." Klein khẽ gật đầu.

Hắn quay người đi về phía cửa, nghe thấy câu nói bổ sung gần như lời độc thoại của đội trưởng:

"Lát nữa chúng tôi sẽ tiễn đưa Cornley về nhà..."

Đưa Cornley về nhà... Cha anh ta, mẹ anh ta, rồi anh chị em, và vợ sắp cưới của anh ta sẽ có phản ứng như thế nào... Trong lòng Klein quặn thắt, lại cảm thấy có phần may mắn vì mình không phải đối mặt với loại đau buồn đó.

Hắn biết đây tâm lý trốn tránh, nhưng thật sự hắn rất sợ khi nhìn thấy ánh mắt cực kỳ bi thương của cha mẹ Cornley và vẻ mặt như mất đi linh hồn của vợ sắp cưới anh ta, sợ nhìn thấy bọn họ che giấu vẻ oán trách, sợ nghe thấy những tiếng ghen ngào nước nở kia.

Klein bước nhanh hơn, đi tới trước cửa Chianese, im lặng hoàn thành việc bàn giao với Loya.

Hắn ngồi trong phòng trực, thi thoảng móc chiếc đồng hồ bỏ túi màu bạc ra, nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Không biết qua bao lâu, bên tai Klein đột nhiên vang lên tầng tầng âm thanh hư ảo.

Hắn nhìn bốn chấm đen hiện trên mu bàn tay mình, hiểu rõ đây là Chính Nghĩa, Người Treo Ngược hoặc Mặt Trời đang cầu nguyện với mình.

Nhưng hắn không thể đáp lại ngay lúc này, chỉ có thể nhịn tới khi lời nhắc kết thúc, nhịn tới khi lại có lời cầu nguyện, nhịn đến sáng hôm sau để về nhà.

Vừa móc chìa khóa mở cửa nhà, Klein đã nhìn thấy cô hầu gái Bella đang lau chùi bàn ăn, em gái Melissa và anh trai Benson thì bước xuống cầu thang trong trang phục ra ngoài của mình.

"Không phải tuần trước mọi người mới tham gia lễ Misa à?" Klein hơi khó hiểu hỏi một câu.

Benson cười cười trả lời:

"Anh có thể hiểu được trí nhớ của một người đã không ngủ cả đêm."

"Hả?" Klein càng ngỡ ngàng hơn.

"Hôm nay là ngày đầu tiên mở đặt vé ‘Bá tước trở về’." Melissa chủ động giải thích.

Klein vỗ trán, thuận tay tháo mũ:

"Gần đây anh bận quá, quên mất chuyện này."

Nhất là ba ngày nay... Hắn thở dài bổ sung một câu.

Melissa lo lắng nhìn hắn một cái, nói:

"Bữa sáng của anh ở trong bếp, ăn xong rồi nhanh chóng đi ngủ đi. Nếu em và anh Benson ra ngoài thì sẽ thuận tiện tới giáo đường Thánh Selina tham gia lễ Misa."

"Được rồi." Klein vẫy tay chào anh trai và em gái, ăn sáng qua loa rồi về phòng ngủ của mình.

Chuẩn bị sẵn sàng, hắn đi ngược bốn bước tiến vào trên màn sương xám, thấy ngôi sao đỏ thẫm tương ứng với Chính Nghĩa và Người Treo Ngược đều nhẹ nhàng phồng ra rồi co vào.

Klein đưa tay phải ra truyền linh tính, trước mắt hắn hiện lên hình ảnh mơ hồ không rõ, bên tai vang lên tiếng tiểu thư Chính Nghĩa cầu nguyện:

...

"Tôi khẩn cầu ngài hạ cố lắng nghe.

Vì chuyện Zilingus, cha tôi mời vài người phi phạm tới bảo vệ tôi, hơn nữa còn bí mật giám sát mà tôi không biết. Tôi rất khó khăn mới tìm được cơ hội khẩn cầu ngài, tôi muốn xin phép nghỉ lần tụ hội cuối tuần, tôi tin mấy chuyện này sẽ giảm bớt rất nhanh."

Klein vô thức liếc mắt nhìn hình ảnh mơ hồ kia, thấy sương mù tràn ngập, thấy dường như đang trong một bồn tắm lớn dập dờn sóng nước, thấy tiểu thư Chính Nghĩa đang quàng khăn tắm.

Hắn thu tầm mắt lại, bắt đầu lắng nghe lời cầu nguyện của Người Treo Ngược.

Anh ta miêu tả khác Chính Nghĩa, nhưng đều khẩn cầu một việc, anh ta cũng xin phép nghỉ vì tàn dư ảnh hưởng của sự kiện Zilingus.

Klein khẽ gật đầu, lần lượt đáp lại lời khẩn cầu của họ:

"Ta đã biết."

Ngay sau đó, hắn truyền một ý niệm cho ngôi sao đỏ sẫm tương ứng với Mặt Trời:

"Tụ hội sắp tới tạm thời hủy bỏ."

...

Thành Bạch Ngân.

Dereck Berg đang lắng nghe những lời dạy trên sân huấn luyện, bầu trời trên đầu vẫn tăm tối như trước, thi thoảng xẹt qua một tia chớp chiếu sáng tất cả.

Bỗng nhiên cậu thấy hoa mắt, nhìn sương mù dày đặc, nhìn thấy tòa cung điện cổ xưa như chỗ ở của người khổng lồ, nhìn thấy ngài Kẻ Khờ ngồi trên ghế cao ở sâu trong màn sương xám.

"Tụ hội sắp tới tạm thời hủy bỏ."

Âm thanh vẫn còn vang vọng, mọi thứ trước mắt Dereck đã bình thường trở lại.

Cậu không hề ngạc nhiên trước điều kỳ lạ này, vì trước mỗi lần tụ hội, ngài Kẻ Khờ đều nhắc cậu như vậy.

Dereck vô thức ngẩng đầu ngắm nhìn cô gái ở phía trước, thành viên của Đoàn Nghị Sự Sáu Người của Thành Bạch Ngân, Người Chăn Cừu Lovia.

Vị cường giả đáng sợ này liên tục thay đổi giữa vẻ mặt mỉm cười và lạnh lùng, cũng nói cho mỗi thiếu niên ở đây rằng họ sẽ gia nhập đội tuần

tra, đi dọn sạch đám quái vật bóng tối gần đó. Đó không còn là huấn luyện nữa.

Trưởng lão Lovia không phát hiện bất kỳ điều khác thường nào...
Trạng thái của cô ta ngày càng kỳ lạ hơn, là vì trong đám linh hồn cô ta
chấn thả có một ác linh với đẳng cấp tương đương cường giả danh sách cao
hay sao? Suy nghĩ của Dereck tán loạn.

...

Klein trở lại phòng ngủ, nằm vật ra giường, nhanh chóng tiến vào giấc
ngủ, mơ chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác mình đang bị ai đó lay người, thoáng cái
tỉnh táo.

Klein mở mắt ra, nhìn thấy một bàn tay xương trắng không lồ.

Bàn tay khổng lồ dừng lại, ném giấy viết thư lên giường, sau đó bản
thân lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Thư trả lời của thầy Azcot... Klein có chút giật mình cầm giấy viết
thư lên.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 203: "Dị Chủng"

Klein mở bức thư ra trong sự vừa mong chờ lại vừa thấp thỏm, đọc lời phúc đáp của Azcot:

"... Cảnh tượng mà em miêu tả khiến thầy nghĩ tới vài khả năng, nghĩ tới ma cà rồng và dị chủng."

"Trước khi rồng khổng lồ và người khổng lồ rời khỏi võ đài lịch sử, ma cà rồng tự nhiên cũng đã gần như tuyệt diệt, sau này chỉ ngẫu nhiên phát hiện được bọn họ. Ma cà rồng trong truyền thuyết dân gian mà chúng ta thường nói tới, càng gần với người phi phạm hơn. Thầy nhớ có một ma được một danh sách của một con đường có tên là 'Ma cà rồng'."

"Nếu cấp trên của em đang ở trong trạng thái nửa điên cuồng, như vậy rất có khả năng anh ta đã uống nhầm loại ma được này, hai loại ma được của hai con đường khác biệt bị pha trộn vào nhau, nửa điên là kết quả tất nhiên rồi. Ừm, thầy nhớ mang máng là, con đường 'Đêm Tối', cũng chính là con đường 'Kẻ Không Ngủ' mà em nói, có thể trao đổi ở danh sách cao với con đường 'Tử Thần' và 'Người Khổng Lồ', nhưng không bao gồm con đường có ma được 'Ma Cà Rồng' kia."

"Đương nhiên không loại trừ khả năng thủ trưởng của em cố tình uống nó, dù sao 'ma cà rồng' có được sinh mệnh lâu dài, thể chất tuyệt vời cùng với vẻ bề ngoài xuất sắc, so với những ưu điểm này, trạng thái nửa điên cuồng không phải là không thể chấp nhận."

Klein đọc mà giật mình, không ngờ thầy Azcot lại cung cấp những thông tin hữu dụng như thế này.

Con đường "Tử Thần" là chỉ con đường "Người Nhật Xác", nó có thể trao đổi với con đường "Kẻ Không Ngủ" ở danh sách cao, đây là bí mật mà mình biết được từ trong nhật ký của Russel, nhưng không thể ngờ được là chúng nó còn có thể trao đổi với các danh sách từ 4 trở lên của con đường "Người Khổng Lồ"... "Người Khổng Lồ" là con đường mà thành Bạch Ngân năm giữ, cũng chính là con đường "Thần Chiến Tranh" bây giờ... Ta vẫn nghi ngờ Vua Khổng Lồ Ormill chính là Thần Chiến Tranh thời viễn cổ...

Ừm, trong nhật ký của Russel đại để có nói rằng giáo hội Nữ Thần Đêm Tối và giáo hội Thần Chiến Tranh vốn luôn bất hòa với nhau... Chẳng lẽ chính là vì danh sách của hai giáo hội này có thể trao đổi với nhau ở danh sách cao?

Lấy suy đoán này làm tiền đề để suy luận thì có thể tìm được lời giải thích cho tình trạng thù địch của ba giáo hội cổ xưa là giáo hội Chúa Tế Bão Táp, giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng và giáo hội Thần Tri Thức và Trí Tuệ, bởi vì những con đường "Thủy Thủ", "Người Ca Tụng" và "Người Đọc" mà bọn họ chia nhau năm giữ có thể trao đổi ở danh sách cao!

Ừm, trong "Niên Đại Xám Trắng" ở cuối của kỷ nguyên trước, kẻ thúc đẩy sự ngã xuống của Thần Chết e rằng chính là nữ thần Đêm Tối và thần Chiến Tranh...

Trạng thái bình thường của đội trưởng rất là bình thường, ngoài việc trí nhớ không được tốt thì không hề có chút biểu hiện điên cuồng nào, có thể loại trừ khả năng sử dụng ma dược "Ma Cà Rồng"!

Gần đây thầy Azcot đã nhớ lại không ít chuyện... Chẳng lẽ "Đói Khát Ngộ Ngộ" thực sự kích thích ông ấy?

Klein khẽ gật đầu, tiếp tục đọc:

"'Dị chủng' không phải là tên của một chủng tộc, mà là miêu tả đối với rất nhiều sinh vật tương tự, lúc bình thường bọn họ không khác gì con người, nhưng trong lòng luôn tiềm ẩn dự vọng bản năng, bị bóp méo, bị đè nén, chỉ cần bị kích thích khi gặp được cảnh tượng đặc biệt hoặc sự vật đặc biệt là sẽ bùng nổ, biến thành quái vật, sẽ mặc sức thỏa mãn sự những dự vọng giết chóc và khát máu."

"Chờ khi mọi thứ yên ổn, bọn họ sẽ trở lại bình thường. Mà mỗi khi bùng nổ, bọn họ sẽ dần lạnh lùng vô tình từng chút, cuối cùng hoàn toàn bóp méo tâm linh của bản thân."

"Về mặt này, ví dụ duy nhất và cũng thường thấy nhất mà thầy có thể nhớ tới chính là người sói, bình thường bọn họ giống hệt con người, không thể sử dụng phần lớn năng lực phi phạm để phân biệt, nhưng khi trăng tròn, dự vọng méo mó trong lòng tăng vọt, từ đó cơ thể sẽ xuất hiện những biến hóa nhất định."

"Có lẽ cấp trên của em chính là một 'dị chủng' tiềm ẩn, cái chết của đồng đội đã kích thích bản tính của anh ta."

"Bên trên đều là suy đoán của cá nhân thầy, vì trí nhớ không đầy đủ nên thầy không thể cam đoan với em là không còn khả năng khác, có lẽ điềm báo mất khống chế mà em đoán cũng có thể là lời giải thích."

"Mà bất kể là sử dụng ma dược 'Ma Cà Rồng' hay bản thân vốn là 'dị chủng' đều không thể cứu được. Đương nhiên, từng có người đoán rằng ban đầu 'dị chủng' đều là con người bình thường, nhưng bị nguyên rửa kỳ quái hoặc ô nhiễm từ tà thần ác ma nào đó nên mới biến thành quái vật khác biệt trong tình huống đặc biệt."

"Ngoài ra, chỉ có việc có trị liệu được điềm báo mất khống chế hay không thì thầy cũng không rõ cho lắm, thầy đề nghị em hãy báo cáo trực

tiếp cho cấp trên của thủ trưởng của em, hy vọng mọi việc còn kịp."

Klein đặt thư xuống, nhìn bàn học với vẻ mặt nặng nề, suy nghĩ hồi lâu.

Không phải là hẳn không thừa nhận khả năng tồn tại của "dị chủng", nhưng không cách nào loại trừ nhân tố dấu hiệu của mất khống chế.

"Chỉ có thể chờ Daly gửi thư phản hồi... Tối hôm kia mình gửi, hẳn là sáng hôm qua cô ấy đã nhận được rồi, nếu hồi âm đúng lúc, tối hôm qua hoặc sáng nay mình có thể nhận được... Mà giờ đã sắp trưa tới nơi... Người đưa tin kia không dám tới gần cửa Chianese? Hay là Daly đang bận việc gì khác?" Klein lắc đầu, cảm thấy bản thân vẫn rất mệt mỏi, vì thế hẳn dựa vào mình tưởng cường chế bản thân đi vào giấc ngủ.

Trong thế giới mê mông lung, hẳn đột nhiên tỉnh táo, biết bản thân đang nằm mơ.

Tiếp đó hẳn thấy Dunn Smith với chiếc áo gió mỏng màu đen xuất hiện trước mặt.

Theo phản ứng khi nằm mơ bình thường, Klein chậm chạp chào hỏi:

"Chào buổi sáng... Đội trưởng..."

Dunn khẽ gật đầu, nói:

"Trong quá trình truy tra vụ án Lanlus, Leonard đã phát hiện một manh mối, cần cậu đi hỗ trợ."

"Vị Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn mà Thánh Đường phái tới, bởi vì tàu hơi nước bị trục trặc nên phải sáng ngày mai anh ta mới tới được."

"Vâng..." Klein đáp lại với giọng điệu mơ màng.

Dunn suy nghĩ rồi bổ sung:

"Cậu không cần phải trở về phố Zoutelande đâu, cứ tới thẳng số 62 khu phố Holls, Leonard sẽ chờ cậu ở đó."

"Cậu vất vả rồi."

Dunn vừa dứt lời, cảnh mơ của Klein lập tức vỡ tan, mở choàng mắt ra.

Khu phố Holls... Đây không phải là khu phố có câu lạc bộ bói toán, chỗ ở của bạn học Welch của mình và tên thành viên hội Cực Quang lúc trước sao? Gần đây khu này lắm chuyện thật, hết chuyện này tới chuyện khác, hết như đang ấp ủ cái gì đó... Klein vừa suy nghĩ vừa chậm rãi đứng dậy, hắt đi tới nhà tắm vệ sinh bản thân, sau đó thay áo sơ mi trắng, gi lê nâu và áo gió mỏng màu đen, hắt cầm chiếc mũ phớt tơ lụa rồi xuống tầng, đi vào phòng khách.

Lúc này chưa tới 11 giờ, Benson và Melissa chưa về, Klein nhăn với cô hầu gái Bella một câu là không cần làm cơm trưa cho hăn.

Tiếp đó, hăn lên xe ngựa công cộng tuyến cố định đi tới khu phố Holls, rồi thấy được Thi Sĩ Nửa Đêm Leonard Mitchell với mái tóc có phần rối bời đầy mỹ cảm đang đứng trước cửa căn nhà số 62.

Trong tiết trời lạnh dần của tháng Chín, Leonard vẫn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh đi với chiếc quần dài màu vàng nhạt. Anh ta đảo cặp mắt xanh nhạt nhìn sang và nói:

"Nơi đây rất có khả năng là nhà mà Lanlus đã thuê bằng tên giả."

"Làm sao anh tra được vậy?" Klein tò mò hỏi lại.

Leonard chỉ vào đầu mình, đáp:

"Các anh lấy được manh mối từ chỗ Hood Eugene, nghi ngờ rất có khả năng Lanlus có liên quan tới thành viên của hội Cực Quang kia, ừm, nhà buôn vải Sirius Aripis. Khi điều tra bình thường không thu hoạch được gì, tôi chỉ có thể đổi cách nghĩ, tìm kiếm theo tuyến hội Cực Quang này.

Trong báo cáo lúc trước thể hiện rõ Sirius có vãng lai với khách trọ ở phố Holls này không ít, tôi lần lượt điều tra qua, phát hiện chỗ này có chút vấn đề."

"Vấn đề gì?" Klein khẽ gật đầu, hỏi.

Leonard nhướn mày: "Vấn đề rất rõ ràng, khách thuê trọ nơi này rất ít khi xuất hiện. Sau khi Hanas Fansent chết, người này lại tuyên bố là sẽ đi lục địa Nam làm ăn, vẫn chưa quay lại. Tư liệu về người này rất chân thật, cảnh sát không phát hiện điều gì."

"Điều này cho thấy đây chỉ là có chút trùng hợp." Klein cau mày nói.

"Đương nhiên chính là trùng hợp, nhưng tôi lấy ảnh của Lanlus hỏi cư dân quanh đây thì có một ông lão cảm thấy hắn ta trông rất giống vị khách thuê căn nhà số 62 này, trừ cặp kính là không quá giống." Leonard móc một tấm ảnh đen trắng ra khỏi túi quần.

Sao không nói sớm... Klein thầm oán một câu, rồi theo Leonard đi vào căn nhà số 62 phố Holls. Dựa theo yêu cầu của hắn, Klein bói xem nơi đây có hốc tối hay phòng bí mật không.

Mà kết quả là có!

"Nhà này có hốc tối hoặc phòng bí mật."

Klein viết câu nói xem bói mới, hắn ngồi xuống ghế sofa, vừa lẩm nhẩm câu xem bói vừa nhắm mắt lại.

Sau bảy lần, hắn tiến vào cảnh mơ. Tầm mắt hắn là một mảng mơ hồ.

Trong thế giới mộng lung này, Klein nhìn thấy kệ sách bằng gỗ dễ, thấy sách báo được xếp thành từng dãy, rồi thấy một cuốn sách bị rút ra từ trong những dãy kia, thấy đầu bên cạnh nó bỗng mở ra, để lộ một hốc tối.

Hình ảnh nhanh chóng biến mất, Klein mở mắt ra, nói với Leonard:

"Ở phòng sách."

Hắn quần dây lắc thạch anh vàng lên tay, theo Leonard bước vào phòng sách, nhìn thấy kệ sách làm từ gỗ dễ mà hắn vừa mơ thấy.

"Rút quyển sách kia ra, chỗ đó có hốc tối." Klein chỉ vào cuốn sách ở ngoài cùng.

"Ở chỗ này à... Lúc trước tôi lần tìm cả tòa nhà mà chẳng phát hiện gì cả, cuối cùng không thể không quay về phố Zoutelande xin hỗ trợ." Leonard vừa lẩm bẩm vừa đi tới, rút cuốn sách mà Klein chỉ.

Anh ta lục lọi một lúc, cuối cùng tìm được bộ phận mở ra hốc tối.

Trong hốc tối là một bức thư lẳng lặng nằm đó.

Thư? Lanlus cất giấu một bức thư ở chỗ này? Klein cảm thấy vô cùng kinh ngạc với chuyện này.

Hắn bói xem trong thư có cất chứa vật gì nguy hiểm không, khi nhận được đáp án là không, Leonard mới thò tay cầm bức thư này lên, mở ra xem có trên đó có viết địa chỉ và người nhận thư không.

Klein tới gần, chăm chú nhìn sang, chỉ thấy phần trên của bức thư có viết:

"Ha ha ha, chúc mừng các người, chúc mừng các người cuối cùng thì đã tìm được bức thư này!

Điều này nói rõ các người còn không quá ngu xuẩn, không quá chậm chạp, có tư cách tham gia trò chơi sinh tử do ta bày ra này.

Lao động trẻ em chết yếu liên tục, có rất ít công nhân nhà máy sống sót quá mười năm vì hoàn cảnh làm việc tồi tàn, lao động nữ làm việc bất chấp nguy cơ mắc bệnh nặng mà lại chỉ nhận được từng đồng lương ít ỏi, nhà máy bị bao trùm bởi tấm màn oán hận dày đặc, khiến cho xung quanh trở nên tối tăm và đè nén. Đây là thời đại tệ hại nhất, cũng là thời đại tốt nhất. Trò chơi của chúng ta bắt đầu trong hoàn cảnh này.

Hỡi những kẻ ngu xuẩn, hãy chuẩn bị sẵn sàng đi, ta sẽ cho các người gợi ý đây!"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 204: Người Đến Thăm

Đọc đến đây, Klein và Leonard dời ánh mắt khỏi lá thư cùng một lúc, cả hai liếc nhìn nhau, đều tự lâu bầu:

"E rằng thằng này là một tên điên?"

"Lanlus là kẻ điên tiềm ẩn sao?"

Tên này quả thật là một kẻ điên mang trong người triệu chứng hoang tưởng và rối loạn nhân cách phản xã hội... Từng dòng suy nghĩ xoay vần trong tâm trí của Klein, lòng hấn siết chặt lại, vội vàng đưa mắt xuống nhìn lại bức thư:

"Chào các quý bà, quý ông, ta muốn nhắc nhở rằng, ta đã đặt một quả bom tại thành phố Tingen này, đây là một quả bom sẽ mạnh dần lên theo thời gian.

Hãy tìm nó đi, nhanh chóng tháo gỡ trước khi nó phát nổ. Nếu các người thua trong trò chơi này, bùm, cả cái thành phố Tingen này sẽ trở thành đồng hoang tàn. Tin ta đi, ta không hề nói láo về chuyện này đâu.

Lanlus - kẻ thích mang đến niềm vui đáng kinh ngạc cho bạn bè."

"Bom?" Klein nhìn Leonard, lăm lăm hỏi.

Leonard đưa lá thư về phía ánh sáng mặt trời, lật qua lật lại vài lần nhưng chẳng thể phát hiện ra bất cứ manh mối nào, bèn nói:

"Bom có lẽ chỉ là một danh từ thay thế, từ trước đến nay tôi chưa từng nghe qua có loại bom nào có sức công phá mạnh dần theo thời gian cả."

Klein nhú mày, dẫn đo trả lời:

"Không, ý của tôi như thế này, đây có lẽ là loại bom mìn theo ý nghĩa của thần bí học, ví dụ như là một loại nghi thức tà ác liên tục tích trữ năng lượng nào đó..."

Đầu Leonard nghiêng nghiêng, giống như đang lắng nghe gì đó; bỗng nhiên, sắc mặt của anh chàng trở nên căng thẳng.

Tròng mắt xanh của Leonard thoáng co lại, anh ta gật đầu nói: "Có lẽ anh suy đoán chính xác đấy. Không phải phần đầu bức thư có một đoạn miêu tả hay sao? Lao động trẻ em chết yếu liên tục, có rất ít công nhân nhà máy sống sót quá mười năm vì hoàn cảnh làm việc tồi tàn, lao động nữ làm việc bất chấp nguy cơ mắc bệnh nặng mà lại chỉ nhận được từng đồng lương ít ỏi, nhà máy bị bao trùm bởi tấm màn oán hận dày đặc; có khả năng đây chính là suối nguồn của thứ sức mạnh cho 'quả bom' có thể mạnh dần mà Lanlus đề cập."

"Đúng vậy... Rất có khả năng đấy!" Klein cảm thấy hơi căng thẳng: "Chúng ta phải báo cáo chuyện này cho đội trưởng ngay lập tức!"

Leonard cười nhẹ, nói:

"Không cần phải gấp gáp thế, anh phải biết là, Lanlus là một Kẻ Lừa Bịp, có lẽ chính câu 'không hề nói láo' của tên này thật ra lại là nói láo đấy thôi."

"Đương nhiên, dù sao đi nữa, chúng ta đều phải quay lại phố Zoutelande để báo cho đội trưởng biết, tốt hơn hết là có thể xin xỏ Thánh đường, làm cho họ phái một vị chuyên gia về thần bí học đến đây hỗ trợ,

sau đó dựa vào sự hội tụ bất thường của những oán hận kia để tìm được vị trí của đàn tể."

Trông anh ta thuần thực chưa kìa... Nhưng mà, hình ảnh bố trí đàn tể quen thuộc như thế này cần gì phải tìm Hood Eugene hỗ trợ? Bác Sĩ Tâm Lý thì có tác dụng gì trong chuyện này? Klein không phản đối, cùng Leonard rời khỏi số 62 khu phố Holls, thuê một chiếc xe ngựa quay lại phố Zoutelande.

Klein vừa bước chân qua khỏi cửa công ty bảo an Gai Đen thì gặp ngay hai người quen cũ, một vị có dáng người đầy đà, người còn lại trông khá gầy gò, đó chính là vợ và em gái của nghị sĩ Maynard.

Hai người phụ nữ vẫn mặc váy đen, nón đen, dùng chiếc mạng màu đen che kín một nửa gương mặt.

"Các anh đúng là những chuyên gia tài giỏi trong lĩnh vực này." Phu nhân Maynard gật nhẹ đầu, thấp giọng nói: "Tôi rất hài lòng với kết quả này, vô cùng tán thưởng phong cách làm việc của các anh, đây chính là thù lao xứng đáng mà các anh nên nhận được."

Quý cô có thân hình gầy gò đưa một chiếc túi giấy nhỏ màu nâu nhạt cho Klein, bên trong là một xấp tiền mặt dày cộm, có mệnh giá 10 bảng, 5 bảng, 1 bảng và cũng có cả tờ 5 saule với 1 saule.

"Tổng cộng là 230 bảng." Quý cô gầy gò nói ngắn gọn.

Hiện giờ Klein nào có tâm tình để ý đến vấn đề tiền bạc, hắn lập tức quăng túi tiền cho Roxanne rồi nói: "Cô đưa cho phu nhân Olean đi, tôi tin là hai vị phu nhân đáng kính này không đếm sai."

Lúc này, ánh mắt của hắn liếc nhanh qua tờ 'Người Thành Thật thành phố Tingen' trong tay phu nhân Maynard, có hai mẫu tin chêm chệ ở vị trí đáng chú ý nhất trên trang đầu mặt báo:

"Góa phụ lão Nam tước mất mạng vì liên quan đến vụ án mưu sát nghị sĩ Maynard."

"Ngài thị trưởng Dennis nhận trách nhiệm và từ chức, bày tỏ lời xin lỗi vì tình trạng an ninh đang xấu dần trong ba tháng gần đây tại thành phố Tingen."

Cuối cùng thì đã thống nhất được lời giải thích cho vụ án phụ nhân Sharon rồi?? Hôm nay ta còn chưa kịp đọc báo... Klein gật đầu với hai quý bà trước mặt, cùng Leonard đi qua vách ngăn, tới phòng làm việc của đội trưởng.

"Sao rồi? Có tìm ra manh mối không?" Dunn Smith đóng lại xấp văn kiện, ngẩng đầu lên, nhìn Klein và Leonard với đôi mắt xám sâu thẳm.

"Có tìm thấy một lá thư do Lanlus để lại". Leonard không nói gì nhiều, đưa luôn lá thư đầy những từ ngữ khiêu khích và điên rồ cho đội trưởng.

Dunn mở lá thư ra, đọc lướt qua một lượt, cuối cùng nắn bóp trán và nói:

"Đúng là một tên điên."

"Hắn ta chỉ ở tầm danh sách 8, cao lắm là danh sách 7 mà thôi."

Klein trầm đồng ý, nói: "Lanlus là một đối tượng cực kỳ nguy hiểm, mang tính phá hoại rất lớn tới sự ổn định của xã hội; dù thực lực của hắn ta không cao, nhưng không nên coi thường hắn."

Sau đó, hắn nói ra tất tần tật những điều mà hắn và Leonard suy đoán.

Dunn sờ mép tóc được vuốt ra sau, lên tiếng:

"Đây cũng là điều tôi nghĩ đến, tôi sẽ lập tức đánh điện tín cho Thánh đường, mời bọn họ điều động chuyên gia thần bí học đến đây trợ giúp."

Không có ai biết cái mà Lanlus gọi là 'quả bom' nguy hiểm đến cỡ nào, chúng ta phải thật cẩn thận.

Chờ Thánh đường hồi đáp lại, tôi sẽ đưa ra các bước hành động tiếp theo."

Klein và Leonard liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu nói:

"Nhất trí."

Nhân lúc đội trưởng đánh điện tín cho Thánh đường, Klein quay lại sảnh tiếp đãi, lấy một tờ 'Người Thành Thật Thành phố Tingen' từ chỗ Roxanne.

Hắn đứng ở chỗ vách ngăn, chăm chú đọc hai mẫu tin tức ban này:

"...Phu nhân Sharon - vị góa phụ của lão Nam tước của gia tộc Hoy - bị tình nghi có liên quan đến cái chết đột ngột của nghị sĩ Maynard... Sở cảnh sát nhận được tin tức, đã điều động nhân lực tiến hành đánh úp lúc giữa đêm, phát hiện ra phu nhân Sharon cùng đồng bọn của ả đã ra tay gây mê người làm công trong căn nhà, tổ chức nghi thức thờ phụng ác ma tại phòng ngủ của bà ta. Bọn chúng khẳng khẳng không chịu giơ tay chịu trói, tổ chức đánh trả, khiến cho một đồng chí cảnh sát phải hy sinh anh dũng."

"Cuối cùng, phu nhân Sharon cùng đồng bọn phải trả giá bằng mạng sống cho hành vi tội ác của mình."

...

"...Ngài thị trưởng Dennis đã nộp đơn từ chức nhằm nhận trách nhiệm đối với tình hình trị an xuống cấp nghiêm trọng tại thành phố Tingen, đồng

thời tuyên bố không tham dự kì tranh cử năm sau; trong vài tháng tới, chức trách thị trưởng sẽ do ngài phó thị trưởng Harry đảm nhận tạm thời."

...

Một cảnh sát anh dừng... Đây là miêu tả về Cornley ư? Klein thở dài, hẳn biết rõ đây đúng là phương pháp xử lý thỏa đáng nhất.

Căn cứ vào nội quy của Kẻ Gác Đêm, nhằm phòng tránh trường hợp các thế lực tà ác trả thù người thân, dù các thành viên có hy sinh thì tên tuổi của họ cũng không thể để người dân tuyên truyền rộng rãi.

Klein lặng lẽ gấp tờ báo, đặt lại trên quầy tiếp tân, đột nhiên hẳn nhìn thấy một vị khách bước qua cửa.

Người đó cũng là một vị phu nhân, nhưng tuổi tác không lớn, cùng lắm là khoảng hai mươi tuổi. Cô ta đội một chiếc mũ cánh sen, mặc chiếc váy rộng. Với vầng trán cao, mái tóc dài vàng óng, đôi mắt ánh lên màu xanh biếc, khí chất toát lên nét u buồn nhưng cũng không kém phần trầm lắng; người phụ nữ này cơ bản là khá đẹp.

Tuy nhiên, điều làm người khác phải chú ý đầu tiên ở cô ta chính là cái bụng phồng cao, tựa như đang mang thai tầm bảy tháng hơn.

Klein thoáng nhạc nhiên, có cảm giác mình từng gặp qua thai phụ trẻ tuổi này ở đâu đó.

Bỗng nhiên, hẳn nghe Leonard kinh ngạc buột miệng hỏi:

"Cô Megos?"

Megos... Đúng vậy, đó chính là cô gái trẻ tuổi bị Lanlus lừa tình. Cô ta mang thai giọt máu của Lanlus, vì vậy mà tinh thần có chút không bình

thường, nói rằng đứa bé trong bụng biết ca hát, lại còn biết huýt sáo... Klein lập tức bừng tỉnh, cũng chẳng ngạc nhiên vì sao Leonard lại biết Megos.

Khi điều tra lại người và các đồ vật liên quan đến vụ án Lanlus, mỗi một thành viên Kẻ Gác Đêm đều được xem qua hình ảnh của cô gái này.

Klein thì biết đến cô ta từ trước đây. Khi đó bà dì Christina của cô gái trẻ này, người bị Lanlus lừa sạch tiền tiết kiệm, đã dẫn theo cô ta đến câu lạc bộ bói toán nhờ hỗ trợ, thậm chí còn hỏi rằng đứa trẻ trong bụng này có được xem như một loại vật phẩm liên quan hay không.

Lúc này, nghe thấy lời của Leonard, Megos nhìn hai người với đôi mắt lơ đãng, rồi lễ phép chào hỏi:

"Chào hai anh."

"Cô Megos, không biết cô đến công ty bảo an Gai Đen của chúng tôi có việc gì? Có chuyện gì cần ủy thác sao?" Klein tiến lên hai bước, cất tiếng hỏi.

Hắn hoàn toàn không hiểu vì sao Megos đột nhiên tới đây, có cảm giác như chuyện này cực kỳ, cực kỳ trùng hợp.

Bọn họ vừa phát hiện bức thư Lanlus để lại thì Megos đã tìm đến đây rồi?

Megos vuốt ve bụng của cô ta, khẽ cười nói:

"Không biết vì sao mà tôi đột nhiên muốn đến phố Zoutelande, đột nhiên muốn ghé thăm nơi đây."

Vấn đề thần kinh của cô ta lại càng nghiêm trọng hơn rồi... Klein nhớ lần trước hắn chưa kịp mở linh thị, không thể xác nhận trạng thái của Megos, do đó hắn lập tức giương răng nanh bên trái chuẩn bị cắn xuống.

Đúng lúc này, hắc bỗng nhiên khựng lại, từng ý nghĩ mãnh liệt nảy lên trong tâm trí:

"Không được nhìn!"

"Không được nhìn! Không được nhìn!"

"Chết đấy!"

"Nhìn thấy là chết chắc!"

"Nhìn thấy là chết chắc!"

...

Klein đứng yên như trời trồng, trán rịn ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hắn hết như vừa trải qua một cơn ác mộng sâu hoắm, suýt nữa không bao giờ tỉnh lại được.

Bất thành linh, hắc hiểu ra một chuyện, đó chính là lần trước không phải là hắc không kịp mở linh thị, mà do linh tính của bản thân đánh hơi thấy mùi của một sự nguy hiểm cực độ có khả năng phát sinh, dẫn đến bản năng của hắc thoáng chốc trở nên chậm chạp, bỏ lỡ cơ hội, đồng thời quên lãng đến hiện tại.

Ngày đó, Klein vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa hết được lực của ma được Thầy Bói, hắc vẫn chưa lên được danh sách 8, sự ngăn cản của linh tính nhỏ bé đến mức hắc khó mà phát hiện được, tựa như một động tác thói quen theo bản năng, chắc chắn bản thân hắc cũng không để ý là mấy. Mà hiện tại, dựa vào năng lực dự cảm của Tên Hề, sự nhắc nhở tới từ linh tính trở nên rõ nét đến thế!

Mất mười mấy giây Klein mới có thể thoát khỏi trạng thái đổ mồ hôi hột liên tục kia. Hắc nghiêng đầu nhìn Leonard, cũng thấy khuôn mặt của

vị Thi Sĩ Nửa Đêm này ướt đầm đi kèm với ánh mắt ngập đầy sợ hãi.

Klein đột nhiên biết được 'quả bom' mà Lanlus đề cập là gì!

Chính là đứa bé trong bụng Megos!

Là thai nhi mà tên khốn đó để lại!

Klein nhanh chóng liên tưởng đến sự miêu tả trong bức thư cùng lời hồi âm của Hood Eugene, sau đó thoáng nhớ lại một đoạn trong nhật ký của Russel có nói rằng:

"Tự tay tôi mở ra cuộc cách mạng công nghệ, chính tay tôi tạo ra thời đại máy móc chạy bằng hơi nước, liệu rằng đó có phải là chiếc nôi ấm áp cho Tà Thần đản sinh?"

Tròng mắt của Klein co lại, hẩn nghĩ đến một khả năng, nhưng lại theo bản năng từ chối thừa nhận khả năng này:

Không! Điều này không đúng!

Đứa trẻ trong bụng Megos không phải là con của Tà thần, có lẽ chính là Tà thần đang định giáng sinh?

Không! Hood Eugene đời nào lại làm ra hành động ngu xuẩn như vậy. Mặc dù trên thực tế, dựa vào năng lực Bác Sĩ Tâm Lý của anh ta đúng thật là có thể giúp Lanlus lừa gạt Megos, làm cho cô ta bị động trở thành công cụ thai nghén trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Không! Oán niệm của những đứa bé chết yểu, nữ công nhân mất mạng cùng những người công nhân nhà máy không sống sót quá mười năm kia không giúp con của Tà thần nhanh chóng trưởng thành!

Không!

Không, không thể nhìn thẳng vào thần...

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 205: Bố Trí Khẩn Cấp

Klein dứt hai tay vào túi áo theo bản năng, một tay bắt lấy bùa chú Dương Viêm, tay còn lại cầm chặt còi đồng Azcot.

Hắn nhạy bén nhận ra cảm xúc phi phạm vừa lạnh buốt mà lại êm dịu của còi đồng chợt biến mất, giống như bị một sức mạnh vô hình nào đó áp chế; còn bùa chú thì vẫn ấm áp như thường lệ, làm người ta cảm thấy yên tâm.

Tận dụng cảm giác yên tâm này, Klein tiến vào trạng thái nửa minh tưởng, trút bỏ cảm xúc kinh hoàng; hắn không còn giữ bất cứ tư tưởng cầu may nào nữa.

Hắn nghiêng đầu, nháy mắt với Leonard Mitchell, đồng thời dấu môi chỉ hướng Megos.

Tiếp đó, nhờ vào năng lực của 'Tên Hề' để điều chỉnh vẻ mặt, hắn cười nói với Megos:

"Cô muốn uống cà phê hay hồng trà, hay là không gì cả?"

Megos vuốt ve bụng, trả lời như đang nghe ngóng gì đó:

"Cho tôi xin một cốc nước ấm, bỗng nhiên tôi muốn tâm sự với các anh về chuyện của Lanlus. Tôi có cảm giác các anh biết rất nhiều."

"Ai nói cho cô biết vậy?" Leonard gượng cười trông khá cứng nhắc, vẻ phóng đảng cùng thói cà lơ phớt lơ ngày thường của anh ta đã hoàn toàn

biến mất.

Đột nhiên, Megos cười khanh khách nói:

"Con của tôi mách cho tôi biết, đứa nhỏ này biết nhiều lắm, thằng bé rất thông minh!"

... Klein cố gắng kìm nén tiếng chửi thề đang chực chờ phát ra, xoay người tiến về phía vách ngăn, đồng thời ra hiệu Leonard trấn an Megos.

Leonard gượng ép nặn ra một nụ cười, chỉ về phía dãy ghế sofa, nói:

"Đây cũng là vấn đề mà chúng tôi muốn nói, bọn tôi cũng muốn tâm sự với cô về Lanlus."

Roxanne đứng tại quầy lễ tân cảm thấy khá ngỡ ngàng cùng nghi hoặc khi thấy mọi chuyện đang diễn ra trước mắt, cô nàng chợt nhận ra mình chẳng cần phải làm gì hết.

Klein nhanh chóng đi qua vách ngăn, trực tiếp vặn mở cửa phòng làm việc của Dunn Smith, rồi đóng sầm cánh cửa lại.

Thấy Dunn thoáng ngạc nhiên rồi bắt đầu cau có, hắn trầm giọng nói:

"Đội trưởng, có chuyện lớn xảy ra rồi!"

"Tôi đã biết 'quả bom' mà Lanlus nhắc đến là gì rồi!"

Dunn đứng bật dậy, chỉ ra bên ngoài và hỏi:

"Megos?"

Hiển nhiên là Dunn Smith nghe thấy tiếng nói đầy vẻ ngạc nhiên của Leonard, nhưng anh ấy không nhìn thấy dáng vẻ mặt rịn mồ hôi lạnh và đôi mắt đầy sự khiếp sợ của hai vị đội viên.

Klein gật đầu, giải thích với tốc độ cực nhanh:

"Tôi định dùng linh thị để quan sát Megos nhằm xác định trạng thái tinh thần của cô ta; thế nhưng linh tính của tôi đã ngăn cản, liên tục 'mách bảo' tôi rằng không được nhìn, không được nhìn! Nhìn thấy là sẽ chết!"

Chuyện này khiến tôi nghĩ đến một câu nói, 'Không thể nhìn thẳng các vị thần'. Cho dù đứa bé trong bụng Megos kia không phải là tà thần sắp đàn sinh, hoặc con của tà thần, thì chắc chắn cũng phải là một sinh vật thần thoại nào đó.

Đội trưởng, lại liên tưởng đến tòa đàn tế màu đen trong ký ức của Hood Eugene, với năng lực Bác Sĩ Tâm Lý của anh ta, cộng thêm bức tranh thế giới điêu tàn trong bức thư của Lanlus, tôi cảm thấy suy đoán của tôi rất gần với chân tướng. Lanlus đã lấy được một nghi thức ma pháp liên quan tới Chúa Sáng Thế Chân Thực từ chỗ thành viên của hội Cực Quang. Sau đó, tên này nhờ Hood Eugene giúp đỡ, biến Megos trở thành vật dẫn nhằm khai thác một loại sức mạnh nào đó, mà loại sức mạnh này sẽ nương theo những oán niệm, sự áp bức cùng sự tối tăm chung quanh nhà máy để nhanh chóng phát triển. Hoặc có thể nói, bản thân nghi thức ấy phải có tầng oán niệm, đè nén và tăm tối này thì mới có thể thành công."

Dunn nghiêm túc suy nghĩ mười mấy giây, gật đầu nói với vẻ mặt nặng nề:

"Tôi lập tức xin Thánh Đường viện trợ, hy vọng đứa bé trong bụng Megos còn chờ được!"

Đương nhiên chúng ta cũng không thể không làm gì cả. Cậu nói Leonard cố gắng an ủi Megos, đừng để cô ta đi khỏi công ty. Sau đó, cậu thông báo cho bà Olean và Roxanne, khiến toàn bộ những người không phải nhân viên chiến đấu rút lui khỏi nơi này!

Chờ đánh điện tín xong, tôi sẽ đi đến phía sau cửa Chianese. Chúng ta ắt phải dự phòng tình huống xấu nhất, đó là người của Thánh Đường chưa kịp đến còn Megos lại chuẩn bị chuyển dạ.

Bằng vào quyền hạn đội trưởng của tiểu đội Kẻ Gác Đêm tại thành phố Tingen, tôi có thể sử dụng Tro cốt của Thánh Selina nếu nguy cấp!"

Tro cốt của Thánh Selina ư?... Tro cốt của cường giả nằm trong danh sách cao cấp... Trung tâm phong ấn của cửa Chianese... Klein bình tĩnh lại một chút, thoáng suy nghĩ rồi đề nghị:

"Đội trưởng, chúng ta có thể cầu viện Kẻ Trường Phạt và Trái Tim Máy Móc hỗ trợ. Hẳn là bọn họ cũng có di vật Thánh như chúng ta."

Vừa nói đến đây, Klein chợt nảy lên một suy nghĩ, hần tự lẩm bẩm:

"Vụ án lần trước của Lanlus do Kẻ Trường Phạt thụ lý... Cũng đúng lúc đấy, có một thành viên thâm niên trong nhóm bọn họ mất khống chế, tôi và lão Neil đã hỗ trợ xử lý..."

Vừa thì thầm, bỗng hần nâng cao âm lượng, nói:

"Đội trưởng, anh lại hỏi Kẻ Trường Phạt thử xem có phải người đội viên mất khống chế lần trước của họ theo dõi hay chịu trách nhiệm giám sát Megos hay không?"

"Cậu nghi ngờ việc anh ta mất khống chế là do bị ô nhiễm từ đứa bé trong bụng Megos sao? Lúc điều tra lại một lần nữa, vẫn là bọn họ phụ trách Megos mà..." Dunn trịnh trọng trả lời, "Không thể kéo dài thêm hơn nữa, cậu đi tìm đám người Olean, tôi tranh thủ thời gian đánh điện tín cầu viện Thánh Đường, sau đó sẽ gửi điện tín cho Kẻ Trường Phạt và Trái Tim Máy Móc. À đúng rồi, còn cả cho bên cảnh sát nữa, để họ nghĩ cách kiểm soát sơ tán dân chúng xung quanh."

"Được." Klein vừa đi vài bước, bỗng nhiên nhớ đến một việc, chính là việc "tới thăm" của Megos sao lại trùng hợp đến thế.

Hình ảnh một căn nhà có ống khói đỏ bỗng nhiên hiện ra trong đầu hẳn, Klein vội vàng quay lại nói với Dunn:

"Đội trưởng, còn một chuyện này! Anh còn nhớ tôi từng nhắc đến những trùng hợp không? Trong căn phòng đối diện với vụ bắt cóc có cuốn bút ký của gia tộc Antigenous, Riel Bieber không thể kịp thời rời khỏi Tingen, Hanas Fansent vì một lần trùng hợp mà bại lộ thân phận, một thành viên khác của hội Cực Quang đúng lúc gặp phải tôi, trực tiếp mất mạng, vân vân và vân vân.

Những sự trùng hợp này đều khá kín kẽ, làm người ngoài khó mà nhận ra. Thế nhưng, sự kiện Megos đến tận đây để gặp chúng ta ngay sau khi tôi và Leonard tìm được bức thư của Lanlus lại quá rõ ràng, vô cùng trực tiếp, tính chất trùng hợp lần này đã trắng trợn thấy rõ, không còn che giấu nữa! Tôi đoán rằng có lẽ kẻ đứng phía sau kia chuẩn bị bước lên vũ đài rồi!

"Chưa hết, tại sao phu nhân Sharon phải liều lĩnh giết chết nghị sĩ Maynard? Đó có phải là một loại 'trùng hợp' nữa hay không?"

Dunn suy nghĩ một chút rồi trả lời nghiêm túc:

"Tôi sẽ đề cập đến nội dung này trong bức điện tín."

Klein không lãng phí thêm thời gian, vội mở cửa đi thẳng vào phòng kế toán ở phía đối diện.

Phu nhân Olean đang soạn thảo dự toán cho ba tháng cuối năm, muốn hoàn thành sớm để tránh việc đội trưởng lại quên bém chuyện này. Thấy Klein tiến vào, chị ta mỉm cười chào:

"Nhóc Moretti, lần này lại cần thanh toán vụ gì nữa đây?"

Klein thở dài nói:

"Chị Olean ạ, hôm nay được nghỉ, lập tức về nhà đi."

Olean hơi sững người, ngơ ngác nhìn gương mặt nghiêm trọng cau có của người đối diện.

Sau vài giây, chị hốt hoảng đứng lên nói:

"Ừ."

Klein vội vàng bổ sung: "Nhờ chị đến văn phòng của nhân viên văn chức và kho vũ khí thông báo cho những nhân viên khác, tôi sẽ đi báo cho Roxanne."

"Ừ!" Olean gần như không thu dọn gì cả, mang theo giỏ cầm rồi vội vã chạy tới cửa phòng kế toán.

Vừa đặt chân bước vào hành lang, chị ta xoay người lại nhìn chăm chăm Klein, sau đó dùng tay vẽ một hình mặt trăng đỏ thẫm trước ngực rồi nói:

"Nữ thần sẽ che chở các cậu!"

Cám ơn... Klein âm thầm trả lời, sau đó hần bước qua vách ngăn tiến vào sảnh tiếp khách. Hần thấy Leonard đang tâm sự với Megos xoay quanh chủ đề về Lanlus bằng một gương mặt vô cùng gượng gạo.

Klein tiến gần đến Roxanne, lật một chiếc tách lên, tay kia với lấy bình thủy, sau đó thì thầm:

"Cô về nhà đi, hiện tại nơi đây rất nguy hiểm, ngày mai hãy đến."

Roxanne ngạc nhiên há hốc mồm, nhưng thấy vẻ mặt của Klein cực kì nghiêm túc nên chầm chậm khép miệng lại.

Cô bé cúi đầu nhanh chóng thu dọn chừng mười mấy giây, sau đó cầm lấy túi xách đi khỏi quầy tiếp tân.

Lúc bước ngang qua Klein, Roxanne cắn môi, thấp giọng nói:

"Thật ra tôi càng ghét những kẻ khác trở thành người phi phạm bao nhiêu thì lại càng hâm mộ Kẻ Gác Đêm bấy nhiêu..."

...

Sau khi dõi mắt nhìn theo tất cả nhân viên văn chức rút lui khỏi công ty bảo an Gai Đen, Klein bưng tách nước ấm đến trước mặt Megos, khom người đặt xuống bàn, rồi nói:

"Tôi có việc cần làm, lát nữa tôi quay lại sau nhé!"

Lúc đứng dậy, hắn theo đà lướt qua lỗ tai của Leonard, nói khẽ khàng ba chữ:

"Trấn an ả."

Leonard nhe răng, nhếch miệng, tiếp tục trò chuyện gượng gạo với Megos, anh chàng nhận ra rằng cô ta dần dà cáu kỉnh, tinh thần có lúc tập trung có lúc lỏng lẻo.

Klein quay lại phòng làm việc của đội trưởng thì Dunn đã đi xuống tầng hầm. Hắn thấy trên bàn có một tờ giấy đã dịch xong, đó là bức điện hồi âm đến từ tiểu đội Kẻ Trừng Phạt:

"Đúng vậy. Chúng tôi sẽ đến ngay."

Đúng vậy... Quả nhiên vị Kẻ Trừng Phạt kia bị mất khống chế đúng là do Megos... Klein căng thẳng dạo bước trong hành lang, chẳng rõ là đang đợi đội trưởng mang tro cốt của Thánh đi ra hay là chờ viện binh.

Haizzz... Không rõ các vị cường giả cao cấp có biết truyền tống* hay không?... Chắc là không được đâu... Klein đi tới đi lui vài vòng, bỗng cảm thấy cả thân thể lẫn tinh thần bỗng nhiên tĩnh lặng, đồng thời nhận ra hai ngọn đèn khí bên cạnh đều tỏa ra màu xanh sẫm. (* Chú thích: truyền tống: tự bản thân dịch chuyển hoặc vận chuyển một món vật phẩm nào đó bằng một cách thức cực nhanh và giảm trừ khoảng cách không gian, thời gian xuống mức thấp nhất)

Dunn bước dọc theo các bậc cầu thang đi lên từ lòng đất sâu thẳm và tăm tối, trong tay anh ấy là một hộp tro cốt hình vuông to gần bằng bàn tay.

Chiếc hộp này trông có vẻ như được đúc từ bạc nguyên chất, thế nhưng lại có cảm giác đó là xương người. Mặt hộp được chạm trổ nhiều họa tiết thần bí. Chiếc hộp càng tới gần, Klein lại càng cảm thấy giá rét, tựa như có một làn hơi lạnh nhanh chóng xông vào máu huyết của hắn.

Gương mặt của Dunn phản chiếu một vầng ánh sáng xanh lam, anh ấy nói với Klein:

"Cậu đến sau cánh cửa Chianese để lấy một vật phong ấn mạnh về tấn công. Cụ thể loại nào thì tùy tình huống mà chọn. Tôi đã dặn dò Syja và Người Canh Giữ bên trong cửa, chú ý tránh tai họa ngầm. Trong các vật đó, có ba món vật phong ấn cấp 2, theo thứ tự là ..."

"Ừ, tôi đã lấy tro cốt của Thánh Selina cho nên Syja và Người Canh Giữ nội bộ lại càng không thể rời khỏi vị trí hiện tại."

Vào lúc này, Frye vốn đang đến lượt nghỉ và Loya đều đến nhà Cornley hỗ trợ chuẩn bị lễ tang, trong khi vị giám mục của giáo đường Thánh Selina bận đi truyền đạo tại các khu vực vùng ven.

"Được." Klein không chần chừ nữa, bèn quay người đi xuống lòng đất.

Đi gần đến ngã tư, hắn bỗng nhiên đứng lại, vì hắn biết những vật phong ấn phía sau cánh cửa Chianese tại thành phố Tingen đa phần chỉ tầm cấp 3 mà thôi, rất khó để tạo ra ảnh hưởng đối với đứa bé trong bụng Megos, vì dù sao đi nữa đó có thể là sinh vật cấp thần thoại.

"Chắc là Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị thì có khả năng, nhưng cần thời gian quá dài, cơ bản là khó mà phát huy được tác dụng của nó... Thành phố Tingen chỉ có ba món vật phong ấn cấp 2, món nào cũng nguy hiểm, không cẩn thận là mất mạng ngay... Uy lực của các món đó phỏng chừng cũng tương đương với Bùa chú Dương Viêm của mình. Uhm... Lát nữa mình chẳng cần phải e dè gì cả, lúc cần thiết dùng thì phải dùng Bùa chú Dương Viêm ngay. Vật này so với vật phong ấn cấp 2 chắc chắn phải mạnh hơn chứ không kém, dầu sao nó ẩn chứa sức mạnh đến từ giọt máu của thần mà..." Klein liên tục tính toán, kín đáo gật nhẹ đầu.

Hắn lại đưa tay sờ soạng bùa chú Dương Viêm và còi đồng Azcot trong túi áo, vui vẻ khi nhận ra cảm giác của còi đồng đã hồi phục trở lại.

Dù vô bổ hay có ích, Klein lập tức lấy ra chiếc bút kim loại và giấy xem bói, hí hoáy viết một bức thư ngắn gọn:

"Kẻ khiến vận mệnh của em không hòa hợp, và lấy mất xương sọ của con trai thầy đã xuất hiện. Tên đó 'sắp xếp' để Megos đi đến công ty Bảo an Gai Đen tại số 36 đường Zoutelande; rất có khả năng Megos mang thai đứa con của Tà Thần."

"Tình hình rất nguy cấp."

Klein cất bút máy, gấp lại phong thư cẩn thận, Klein lấy luôn chiếc còi đồng ra thổi một tiếng ngay giữa ngã tư này; trog phút chốc, hắn thấy người đưa tin trong hình dáng một bộ xương trắng không lồ lập tức xuất hiện trước mặt.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 206: Vật Phong Ẩn Cấp 2

Trong hành lang dưới lòng đất sâu thẳm và tĩnh mịch, người đưa tin xương trắng cao gần bốn mét cầm trang giấy trong tay, rồi biến mất ngay trước mắt Klein mà không tạo ra bất cứ biến hóa khác thường nào.

Đợi đến khi xung quanh chỉ còn lại đèn khí trang nhã được gắn trên tường, hắn mới cất còi đồng Azcot, tiếp tục đi tới phía cửa Chianese.

Trong lúc viết thư, hắn đã nghĩ xong tiếp nữa hắn cần phải chọn lựa vật phong ẩn nào:

Thứ nhất, vật phong ẩn cấp "3" gần như không thể tạo ra ảnh hưởng đối với đứa trẻ trong bụng Megos, trừ phi là loại vật phẩm có giấu bí mật như "Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị".

Nhưng giờ khắc này, tình cảnh này, Klein nào có tâm tư và thời gian đi tìm tòi hoặc nghiên cứu khả năng có tồn tại bí mật hay không, hơn nữa vật phong ẩn ít nhiều đều tồn tại tai họa ngầm, sẽ tạo thành phiền phức rất lớn đối với người sử dụng, thậm chí mang tới nguy hiểm. Vì thế, Klein trực tiếp loại trừ vật phong ẩn cấp "3" vốn không cách nào làm ảnh hưởng đến kẻ địch mà còn làm suy yếu bản thân.

Thứ hai, tiểu đội Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen không có vật phong ẩn cấp "1", cấp "2" cũng chỉ có ba món, điều này vốn là bí mật Klein không được biết, nhưng xét thấy tình huống nguy cấp, Dunn quyết định sử dụng "Điều khoản Khẩn cấp", nói tình huống đại khái cho hắn.

Dunn Smith không thể nào vừa cầm tro cốt của Thánh Selina, mà lại vừa đồng thời cầm vật phong ấn khác, dù chỉ là một thứ.

Mà vật phong ấn cấp "2" phía sau cửa Chianese ở thành phố Tingen chia ra làm: "2 - 030", "2 - 078" và "2 - 105" .

"2 - 030" tên gọi là "Độc Dược Vĩnh Viễn Không Khô Cạn", bắt nguồn từ một người phi phạm không rõ tên gọi danh sách đột nhiên nổi điên, hấn cắt cổ tay của mình tự sát, khiến máu trong cơ thể chảy vào một chiếc cốc bạc không lớn. Nhưng là, sau khi hấn chảy hết sạch máu, cốc bạc vẫn chưa đầy, chất lỏng bên trong trở nên trong suốt và óng ánh, hết sức mê người. Thậm chí, có người phi phạm danh sách 5 không kháng cự được sự hấp dẫn này mà uống chất lỏng trong cốc, bị trúng độc chết tại chỗ.

Mà sau khi người trúng độc chết, dịch độc sẽ rịn ra từng chút một từ trong lỗ chân lông trên da của hấn, rồi tự gom lại với nhau, so với ban đầu, chất lỏng đấy không nhiều hơn cũng không ít đi.

Dunn nói, nhân viên nghiên cứu Thánh Đường hoài nghi người phi phạm danh sách cao đều có thể tử vong vì nó. Nhưng vẫn đề ở chỗ, những người đó hầu như không bị cốc độc dược kia mê hoặc, vả lại, "2 - 030" có đặc thù rõ rệt, không thể nào uống nhầm. Muốn hạ độc giết chết bọn họ, trước hết phải bắt họ lại, khống chế chặt chẽ, rồi cưỡng ép đổ hết vào miệng, nhưng cần gì phải phiền toái như vậy?

"2 - 030" sẽ không ngừng cám dỗ sinh vật xung quanh uống nó, người sử dụng nhất định phải hết sức tập trung chống lại loại sức mạnh này, chỉ cần có chút buông lỏng, lập tức sẽ uống hết độc dược trong tay một cách vô thức, giống như một thói quen vậy.

Gần như cùng lúc Dunn miêu tả xong, Klein đã đưa ra quyết định là không lựa chọn vật phong ấn này.

"2 - 078" được gọi là "Cánh Cửa Chết Chóc", vẻ bề ngoài của nó giống một cửa gỗ bình thường, bất cứ sinh vật nào đi qua nó, đều sẽ lập tức tử vong, không có người phi phạm danh sách cao nào tham gia thử nghiệm.

Nó có đặc tính sống, luôn nỗ lực chạy trốn, cũng có khả năng thay đổi vẻ bề ngoài, nguy trang thành những cánh cửa thật sự vốn đang tồn tại kia. Nếu như người sử dụng mắc lỗi, để nó thoát khỏi khống chế, thì nhất định phải chú ý, không thể đi qua bất cứ một cánh cửa nào xung quanh, cố gắng hết sức đợi tại chỗ chờ cứu viện tới, hoặc là trực tiếp phá tường rời đi.

Klein có cân nhắc sử dụng "2 - 078", nhưng sau khi suy đi tính lại nhiều lần, hắn cho rằng trực giác của sinh vật thần kì rất nhạy bén, hắn là có thể phân biệt đâu là "Cánh Cửa Chết Chóc", cho nên, vật phong ấn này có hiệu quả thực chiến không tốt lắm.

Cuối cùng, hắn quyết định lựa chọn "2 - 105" .

Vật phong ấn này có tên gọi là "Mạch Máu Trộm Cắp", hình dạng của nó là một nhánh mạch máu to và xơ cứng, hễ là con người chạm vào nó, bất kể có được bảo vệ hay không, đều sẽ bị đánh cắp sinh mạng. Ban đầu thì biểu hiện không rõ ràng, nhưng nếu như vẫn tiếp xúc mãi không rời, sau nửa giờ, sẽ có biểu hiện ra ngoài tương ứng. Dunn nói, một tên tín đồ tà giáo danh sách 5 chống đỡ hai giờ, từ một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cường tráng trở thành người già yếu lưng còng, làn da nhăn nheo, tóc bạc trắng và thừa thớt, toàn bộ răng rụng sạch.

Đặc điểm lớn nhất của "2 - 105" là người đeo nó có cơ hội đánh cắp một loại năng lực của mục tiêu nào đó trong phạm vi nhất định, người phi phạm danh sách cao cũng sẽ bị trộm, nhưng xác suất nhỏ hơn.

Trong vòng mười phút kể từ khi khả năng của vật phong ấn có hiệu lực, kẻ bị đánh cắp sẽ lập tức mất đi năng lực tương ứng và người đeo có thể sử dụng năng lực đó một cách thuần thục. Sau mười phút, năng lực này

biến mất, còn kẻ bị đánh cắp năng lực phải chờ tới ngày hôm sau mới có thể khôi phục lại được.

"Mặc kệ được hay không, ít nhất nó cũng tăng xác suất chiến thắng từ năm phần trăm lên tới mười phần trăm, mà dù sao ta cũng là vị vua Hoàng Hắc, kẻ nắm giữ vận may... Hơn nữa, mục đích chủ yếu của chúng ta chỉ là phòng ngừa tai họa có thể xảy ra, chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, chưa chắc sẽ phải ra tay... Hi vọng người tiếp viện sẽ nhanh chóng đến nơi..." Klein đứng ngoài phòng trực, không còn do dự chút nào nữa.

Hắn cũng không hề lo lắng về ảnh hưởng tiêu cực của vật phong ấn "2 - 105", bởi vì hắn không có ý định tự mình sử dụng nó...

Kế hoạch của hắn là dành cho Leonard, hắn có bùa chú Dương Viêm, và còi đồng Azcot, thứ mà hắn không biết còn có thể bị áp chế hay không.

Anh bạn Thi Sĩ, đã đến lúc anh trình diễn bí mật thật sự của mình rồi... Klein nói nhỏ một câu, nhìn Syja Tron đang đứng làm nhiệm vụ tại cửa phòng trực.

Vị nhà văn có tóc trắng, đôi mắt đen và khí chất trầm lắng này im lặng vài giây rồi nói:

"Cậu đến canh giữ cửa Chianese đi."

"Thực lực của tôi còn mạnh hơn cậu, kinh nghiệm của tôi cũng phong phú hơn."

Nhưng cô không có bùa chú Dương Viêm... Klein cười cười nói:

"Quý cô ạ, tôi đã đạt đến danh sách 8 rồi."

"Cho dù là ở đây, cũng sẽ không an toàn, những vật phong ấn có đặc tính sống phía sau cửa Chianese sợ là đang rục rịch muốn hành động, ừm,

nếu chúng ta thất bại, người ở nơi này khẳng định cũng không có cách nào may mắn thoát khỏi."

"Ha ha, mục tiêu của chúng ta ở trên kia là kéo dài thời gian, chờ đợi cứu viện, có lẽ còn an toàn hơn cả ở gần cửa Chianese này."

Syja Tron chậm rãi mím môi, trịnh trọng vẽ mặt trắng đỏ tươi lên ngực:

"Cầu nguyện nữ thần phù hộ cho các anh."

Bởi vì Dunn không kịp viết giấy tờ, cho nên Klein không thể nào đi thẳng vào cửa Chianese, hẳn chỉ có thể nhìn Syja Tron đẩy ra một khe hở nhỏ, nhanh chóng lách vào trong.

Qua mấy phút, bóng dáng cô ta lại xuất hiện ở bên cánh cửa, tay trái cầm một đoạn mạch máu to, tái nhợt và nhuốm đầy máu.

Klein đưa bàn tay cầm lấy, lập tức cảm giác trong cơ thể dường như có dòng điện yếu ớt đang ăn mòn từng đợt từng đợt.

...

Bên trong đại sảnh tiếp khách của công ty bảo an Gai Đen.

Leonard đã thoát khỏi trạng thái cứng ngắc vừa rồi, đang kể chuyện vừa phát hiện căn nhà Lanlus thuê ở với biểu cảm không hề khác thường..

"Thật sao? Anh ấy chưa từng nói cho tôi..." Megos khẽ nhúu mày, đưa ra một câu trả lời tương đối bình thường.

Dứt lời, cô ta túm lấy một nhúm tóc vàng của mình, giật xuống đây một nắm, rồi tiện tay ném vào trong thùng rác bên cạnh.

Leonard ngớ người, khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, lòng bàn tay lại rịn đầy mồ hôi lạnh.

...

Klein với tay trái Klein quần Mạch Máu Trộm Cắp bước từng bước một dọc theo thang lầu trở lại tầng hai.

Dưới ánh đèn khí gas màu lam sậm, ở cửa phòng nghỉ của Kẻ Gác Đêm, hắn nhìn thấy Dunn Smith mặc áo khoác mỏng màu đen dài đến gối đang lẳng lặng đứng ở đó, con người của anh sâu thẳm mà u ám, tựa như thời điểm bọn họ "lần đầu" gặp gỡ vậy.

"Xin làm quen lại lần nữa, Kẻ Gác Đêm, Dunn Smith."

Âm thanh của quá khứ thoáng qua bên tai Klein, trong đầu hắn bỗng xuất hiện cảnh Dunn nửa ghé vào bên cạnh thi thể Cornley, hiện rõ khoe miệng dính đầy máu tươi của anh.

Hắn im lặng vài giây, rồi bước tới, giơ tay trái, nói:

"Đội trưởng, vật phong ấn tôi lựa chọn là '2 - 105', tôi định cho Leonard sử dụng."

Dunn khẽ gật đầu, không hỏi vì sao, mà xoay qua chỉ về phía phòng làm việc của anh và nói:

"Thánh Đường gửi điện tín tới, nói là sẽ lập tức phái một nhóm cường giả qua đây, bảo chúng ta hãy cố gắng hết sức kéo dài thời gian và chờ đợi."

"Những sự việc trùng hợp kia, bọn họ không có câu trả lời, tôi nghĩ chắc là tạm thời chưa có kết luận gì, hoặc là, người xử lý điện tín cũng

không rõ ràng tình huống cụ thể, không biết suy đoán thế nào. Cậu cũng biết đấy, chúng ta phải nắm chắc thời gian, không thể viết điện tín quá dài."

"Ừm." Klein gật đầu, đến gần vách ngăn, nhìn hướng phía ngoài nói, "Tình hình thế nào?"

"Tạm thời không có gì bất thường." Dunn cúi đầu nhìn hộp tro cốt Thánh trên lòng bàn tay trái.

Thấy Leonard và Megos trò chuyện rất vui vẻ, Klein không ra đó quấy rầy, mà hẩn lui về cửa phòng giải trí của Kẻ Gác Đêm, cách Dunn một hành lang, hơi chếch một chút.

Đúng lúc này, Dunn đột nhiên cười chế giễu nói:

"Tôi quên một chuyện."

"Là chuyện gì?" Klein nghi hoặc đáp lại.

Dunn nghiêng đầu nhìn về phía hẩn nói:

"Daly để cho tôi tự giải thích với cậu."

"Hả?" Klein sửng sốt, không rõ lời đội trưởng nói là có ý gì.

Qua hai giây, không đợi Dunn trả lời, hẩn đột nhiên hiểu ra:

Nguyên nhân Daly chưa hồi âm kịp thời là cô ấy cho rằng không cần thiết, cô ấy truyền đạt trực tiếp sự việc cho đội trưởng, để anh ấy tự giải thích cho mình.

Điều này chứng tỏ đội trưởng không có vấn đề gì!

Trong lúc nguy cấp như thế này, từ tận đáy lòng Klein bỗng dâng lên niềm vui sướng.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 207: Người Bảo Vệ

Dunn thở dài nói:

“Lúc đấy đúng là tôi muốn đẩy cậu ra, bởi vì việc tôi cần phải làm liên quan đến một bí mật của giáo hội và Kẻ Gác Đêm. Nhưng cái chết của Cornley làm đầu óc tôi rối loạn, nhất thời chỉ nghĩ ra một lý do sứt sẹo khiến cho cậu có cơ hội quay lại rồi nhìn thấy mọi chuyện.”

“Bí mật gì?” Klein hỏi với cảm giác nhẹ nhõm hơn hẳn.

Hắn suýt nữa quên mất ngoài kia còn có sự tồn tại mà hắn đang nghi là con trai của Tà Thần hoặc là sinh vật thần thoại.

Dunn cân nhắc từ ngữ trả lời: “Trong lĩnh vực thần bí, có lẽ tồn tại một định luật, ha, mặc dù tôi không đọc sách nhiều, nhưng vẫn biết định luật có nghĩa gì.

Định luật này gọi là Định luật đặc tính phi phạm bất diệt.

Đặc tính phi phạm sẽ không bị mất đi, không giảm bớt, chỉ chuyển từ một vật chứa đựng này sang một vật chứa đựng khác.”

Klein trợn to mắt, chột bùng tỉnh. Hắn suy tư hỏi ngược lại:

“Ví dụ như người phi phạm mất khống chế sẽ để lại vật phong ấn, vật phẩm thần kỳ hoặc là nguyên liệu chính của ma dược phải không?”

“Đúng.” Dunn trịnh trọng gật đầu, “Không chỉ có mỗi người phi phạm mất khống chế đâu... Người phi phạm bình thường sau khi tử vong cũng

như vậy.”

“Cũng như vậy...” Klein suy ngẫm miêu tả của Dunn, hiểu mang máng được lúc đấy đội trưởng đang làm gì.

Theo dòng suy nghĩ, hắn chợt nhớ tới một việc. Đó là khi tên hề mặc áo đuôi tôm chết đi, một quả cầu máu màu xanh lam to chừng bằng ngón cái lơ lửng giữa không trung xuất hiện bên cạnh thi thể của kẻ đó, lúc ấy Frey giải thích là người phi phạm sau khi chết sẽ xuất hiện một số biến hóa kỳ quái.

Dunn tiếp tục nói với đôi mắt xám sâu thẳm:

“Nhưng khác biệt giữa người phi phạm bị mất khống chế ở chỗ, người phi phạm bình thường mà chết thì sẽ không để lại nguyên liệu và vật phẩm nữa, mà nó khá giống với ma dược, là ma dược của danh sách tương ứng, chỉ thiếu một số vật liệu phụ trợ nhất định mà thôi.”

Khá giống với ma dược... Khá giống với ma dược! Con người trong mắt Klein co rút lại, dường như có một tia chớp lóe lên trong đầu óc hắn, chiếu sáng bóng tối vô cùng vô tận.

Hắn chợt hiểu ra rất nhiều chuyện, biết được vì sao trong tình huống nguyên liệu ma dược đã không còn mà con đường phi phạm lại không bị đứt gãy theo.

Ngoại trừ dùng vật thay thế, còn có thể đơn giản dựa vào di hài của người phi phạm tương ứng!

Đây ắt hẳn cũng là một trong những nguyên nhân vì sao khi đến danh sách cao thì người ta chỉ cung cấp ma dược thành phẩm. Một nguyên nhân khác là phòng ngừa phương pháp điều chế bị tiết lộ bằng các thủ đoạn phi phạm khác như bói toán hay thông linh... Từng suy đoán lóe lên trong đầu Klein.

Dunn nhìn cửa phòng giải trí của Kẻ Gác Đêm, anh ta giải thích bằng chất giọng trầm ấm:

“Rất nhiều năm trước, ừm... cụ thể năm nào thì tôi không nhớ kỹ, lúc đó tôi còn chưa phải tiểu đội trưởng của Kẻ Gác Đêm. Một lần tôi tình cờ phát hiện vấn đề này, sau khi trao đổi với Daly, lúc đấy cô ấy cũng vừa trở thành người phi phạm không lâu, hai chúng tôi lập tức báo cáo lên Thánh Đường. Thánh Đường để tôi giữ bí mật, rồi cho tôi hai lựa chọn, ha ha, đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi giải thích cho cậu mà không phải Daly, vì ai làm lộ thì người đó tự chịu trách nhiệm.

Lựa chọn thứ nhất là giả bộ như không biết, giống như đại đa số chấp sự và đội trưởng của Kẻ Gác Đêm, tiếp tục được Thánh Đường an bài di vật của người phi phạm sau khi chết. Thứ hai là cho tôi một nghi thức đơn giản và đặc biệt, kèm theo kỹ xảo tương ứng để tôi có thể trực tiếp ăn thứ đồ được sinh khi ra đặc tính phi phạm tập trung lại này trong thời gian nhất định, ừ, chuyện này chỉ thích hợp với con đường của bản thân, và áp dụng được với danh sách ngang bằng hoặc thấp hơn mình.

Điều này tăng cường đặc tính phi phạm của tôi, thực lực cũng vì thế mà càng thêm mạnh. Về năng lực liên quan tới cảnh mơ, hiện giờ tôi không kém danh sách 6 là bao, đây cũng là lý do vì sao tôi có can đảm đối phó với phu nhân Sharon.”

“Thì ra là như vậy... Còn có loại chuyện này...” Klein chậm rãi nói.

Cuối cùng thì hẳn đã hiểu vì sao trước đó mình suy nghĩ nát óc cũng không tìm ra lời giả thích nào hợp lý, điều này căn bản là vì khuyết thiếu tri thức, dựa vào động não cũng không thể bù đắp được.

Ừ, rất phù hợp với tên gọi “Định luật đặc tính bất diệt”... Tập trung đặc tính lại như vậy, liệu khi lượng thay đổi thì sẽ dẫn đến sự thay đổi về chất hay không nhỉ? Klein lan man nghĩ.

Dunn liếc nhìn hăn rồi cười khố nói:

“Tôi lựa chọn cái thứ hai, nhưng không phải vì muốn trở nên mạnh mẽ hơn. Nếu muốn mạnh lên thì hãy nhanh chóng tiêu hóa ma dược, được tấn thăng mới là biện pháp tốt nhất và trực tiếp nhất.”

“Đúng thế.” Klein đồng ý từ tận đáy lòng: “Tập trung đặc tính của danh sách con đường ngang bằng hoặc thấp hơn như vậy, ngoại trừ việc tăng cường thực lực ra, e rằng cũng sẽ tăng khả năng mất khống chế chứ?”

Dunn trịnh trọng lắc đầu: “Không đâu, đây là đồ vật của người phi phạm bình thường để lại, không phải của người phi phạm mất khống chế. Ừ, sau khi biết phương pháp “đóng vai”, tôi lại xem xét kỹ một lần thì phát hiện điều này gia tăng độ khó cho việc tiêu hóa.”

“Vậy anh vì sao còn tiếp tục?” Klein ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Dunn thò tay phải vào túi áo để tìm tẩu hút thuốc, nhưng rồi nhận ra mình đã để tẩu lại trong văn phòng.

Anh ta lắc đầu tự giễu:

“Tôi vừa mới nói qua, không phải vì tôi muốn trở nên mạnh mẽ nên mới ăn di vật của bọn họ.”

Nói đến đây, anh ta ngừng lại một chút, nhìn về phía ánh sáng đèn khí gas nhuộm màu màu lam sậm ở phía đối diện với đôi mắt đầy mờ mịt, trầm thấp nói:

“Bọn họ đều là đồng đội của tôi... Chúng tôi đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, cùng đối phó với quái vật trong bóng tối hay đám tín đồ tà giáo đồ điên cuồng. Có người đã cứu tôi, tôi cũng cứu không ít người trong bọn họ. Chúng tôi hành tẩu trong bóng đêm tĩnh lặng, chúng tôi chiến đấu

tại nơi mà dân chúng không thấy được, chúng tôi chống chọi lại hiểm nguy, chúng ta bảo vệ phía sau lưng nhau.

Tôi không buông bỏ được bọn họ. Tôi nhớ nhiệm vụ đầu tiên của cậu nhóc Etter, sau khi nguy hiểm đã qua đi Etter sợ tới mức khóc ngay tại chỗ. Tôi vẫn nhớ Adelaide, à, ông ấy là cha của Roxanne, ông ấy từng dùng cánh tay chặn một lời nguyền rửa tà ác cho tôi. Tôi nhớ Dwayne là một cô gái ấm áp như ánh ban mai, luôn luôn lặng lẽ ghi chép những điều mọi người từng trải qua. Tôi nhớ Cornley dù vóc dáng không cao nhưng lại biết rất nhiều thứ, biết chơi đàn thất huyền cầm, biết ca hát, biết kể chuyện, cậu ấy càng sống một vị thi sĩ hơn là Leonard... Tôi rất luyến tiếc bọn họ.

Tôi hy vọng tiếp tục được cùng sánh vai chiến đấu với bọn họ, cùng nhau đối kháng đám quái vật trong bóng tối, xử quyết hết thảy những lũ tín đồ tà giáo điên cuồng, cùng nhau bảo vệ thành phố Tingen, cho nên, ta lựa chọn ăn di vật của bọn họ.”

Mắt Dunn dường như có ánh sáng đang lóe lên, sự sâu lắng và chững chạc nơi vào giờ khắc này dường như đã tan đi không ít.

Dunn tiếp tục nói với khóe miệng khẽ nhếch nụ cười mỉm:

“Trong giấc mơ của tôi, bọn họ vẫn luôn ở cạnh tôi. Adelaide thích đọc, ông luôn đọc sách trong phòng trải đầy ánh nắng, lần nào ông ấy cũng bảo tôi đi dạy bảo Roxanne, giúp con bé nhanh chóng trưởng thành, đến mức Roxanne luôn phàn nàn tại sao tôi càng lúc càng giống cha con bé, làm con bé luôn sợ tôi. Nhóc Etter là người không chịu ngồi yên một chỗ bao giờ, ngày nào cũng phải vào rừng đi săn. Dwayne luôn đứng bên cửa sổ trong phòng ngủ của cô ấy nghe chúng ta nói chuyện phiếm. Cornley vừa gia nhập đã tự mình chế tạo một cây đàn thất huyền cầm, ngồi đó tự đàn tự hát... Tôi rất luyến tiếc bọn họ.”

“Đội trưởng...” Klein vô thức bật thốt nên một câu nói nhỏ, mắt hần suýt thì nhòe đi, rồi không kiềm được mà lấy tay lau mắt, trong lòng thì thầm mắng một câu, mẹ nó, đội trưởng anh đang định lừa nước mắt của tôi phải không...

Nhưng cuối cùng thì tôi cũng biết được nguyên nhân vì sao tiến độ “đóng vai” của đội trưởng lại chậm như thế... Klein im lặng thở dài.

“Tiếc rằng lão Neil mất không chế, nếu không lão ấy sẽ mang đến rất nhiều niềm vui cho chúng tôi.” Dunn thu hồi tầm mắt, anh ta cúi đầu nắn bóp phần sống mũi giữa đôi mắt.

Sau mấy giây, anh ngẩng đầu lên cười đầy chua xót:

“Đây là một quyết định ích kỷ.

Tôi cũng không biết nguyện vọng thực sự của đám người Adelaide, Cornley là gì, nên đã ích kỷ quyết định thay bọn họ.

Tôi thật sự là một kẻ ích kỷ.”

"Không đâu..." Klein bỗng nhiên lắc đầu nói.

...

Ở chỗ ghế sofa tại sảnh tiếp đãi, Leonard nhìn Megos liên tục giật xuống một nhúm tóc, khiến vẻ mặt anh ta lại cứng ngắc.

Megos bưng ly nước lên uống một cách đầy bức bối, khuôn mặt có chút méo mó nhìn về phía Leonard nói:

“Không biết vì sao mà tôi bỗng nhiên có chút không thoải mái.”

Leonard Mitchell đang định trả lời thì đột nhiên trông thấy Megos cào lên mặt của chính cô ta, xoạt một tiếng giật xuống một miếng thịt dài, be

bét máu tươi.

“Mặt tôi hơi ngứa.” Megos ngượng ngùng cười, khoe miệng rách đến tận chỗ xương gò má, lộ ra hàm răng trắng hếu và phần lợi đỏ tươi.

***! Leonard thầm vắng tục, cảm thấy tình huống chuyển biến xấu quá nhanh.

Môi anh ta mấp máy, đầu nghiêng nghiêng như đang lắng nghe cái gì đó, biểu cảm chợt biến đổi, khuôn mặt xanh mét.

Anh ta gắng gượng nặn ra một nụ cười, nói với Megos lúc này đang không ngừng cào mặt, không ngừng giăt lấy da thịt:

“Tôi vào phòng vệ sinh một chút.”

“Vâng...” Giọng điệu Megos trở nên phập phù.

À ta sờ bụng mình nói:

“Con trai... của tôi... có chút bất an...”

Leonard không trả lời, anh ta bước nhanh hơn đến gần vách ngăn.

Sau khi tiến vào hành lang, anh ta nhìn chăm chăm hộp tro cốt Thánh trên tay của Dunn, bất đắc dĩ thở hắt ra một hơi.

Tiếp đó, anh ta nói với vẻ mặt đầy dứt khoát:

“Đội trưởng, chỉ sợ không còn kịp rồi, chúng ta bắt buộc phải giải quyết Megos và đưa trẻ trong bụng ả ta ngay lập tức. Nếu không chỉ sợ toàn bộ thành phố Tingen đều sẽ gặp tổn thất to lớn. Đây không phải là chuyện có thể khiến dân chúng di tản là xong được. Tôi biết vừa nãy anh đã gửi điện tín rồi.”

Dunn hơi cau mày, hỏi thăm một cách nghiêm túc dị thường:

“Cậu khẳng định tình hình đã chuyển biến xấu tới mức độ này hay sao?”

“Đúng vậy. Không quá ba phút nữa Megos sẽ dị biến. Đứa trẻ trong bụng ả ta sẽ sinh ra trước thời hạn.” Leonard đáp lại với giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Trong lúc nói chuyện, anh ta liếc nhìn mạch máu thô to quấn quanh tay của Klein, trầm giọng hỏi: “Vật phong ấn ‘2 - 105’? Để tôi sử dụng đi, tôi có thể phát huy tác dụng của nó hơn anh.”

“Được.” Klein không chút do dự đưa “Mạch Máu Trộm Cắp” cho Leonard.

Vốn dĩ đây cũng là dự tính của hắn.

Đúng lúc này Dunn Smith kéo cổ áo, vỗ vỗ lên chiếc áo khoác mỏng màu đen của mình rồi lên tiếng với thái độ kiên quyết:

“Tôi mang tro cốt Thánh Selina ra ngoài đó trước, hai cậu chờ mười giây đồng hồ, nhớ kỹ, đếm thầm mười giây rồi hãy xông ra chiến đấu. Đến lúc đó cho dù tình trạng của tôi là tốt hay xấu, các cậu cũng không được lãng phí thời gian mà hãy nhắm thẳng vào Megos và đứa trẻ trong bụng ả ta, tung ra những đòn tấn công mạnh nhất hữu lực nhất.”

Nói xong, anh ta xoay người, tay nâng hộp tro cốt, thân hình thẳng tắp đi về phía vách ngăn.

"Đội trưởng..." Klein gọi một tiếng, miệng khô khốc.

"Đội trưởng." Leonard cũng trầm giọng hô.

Dunn dừng bước, anh ta quay đầu, nói với vẻ mặt ôn hòa và giọng trầm ấm:

“Không cần lo lắng cho tôi, tôi không chỉ có một mình. Adelaide, Dwayne, Etter, và Cornley đang cùng tôi sánh vai chiến đấu, bất kể là phải đối mặt với nguy hiểm gì đi chăng nữa.”

Anh ngừng lại một chút, nhìn Klein và Leonard với đôi mắt xám hòa ái.

“Cũng đừng căng thẳng quá, chúng ta đang bảo vệ thành phố Tingen.”

Anh khẽ nhếch khóe miệng, tạo ra nụ cười không khác biệt gì so với thường ngày.

Nói xong câu này, anh không còn dừng lại nữa, chuyển tầm mắt ra phía bên ngoài, bước chân đầy kiên định đi qua vách ngăn, chỉ có chiếc áo gió màu đen dài đến gối hơi bay phất phơ ra sau.

“Đội trưởng!” Klein và Leonard đồng loạt hô lên, nước mắt tuôn rơi không tài nào ngăn cản được, nhưng Dunn không hề dừng lại chút nào.

Chúng ta những kẻ đáng thương lúc nào cũng phải chống cự với hiểm nguy và điên cuồng, nhưng chúng ta lại là Người Bảo Vệ.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 208: Tiếng Khóc

Cạch cạch cạch, máy điện báo trong văn phòng đội trưởng chọt có tiếng động, có vẻ như sắp có điện báo mới.

Nhưng Klein và Leonard không hề chú ý đến một chút nào, cả hai đang đỏ mắt đếm thầm từng giây một.

“10”

“9”

“8”

. . .

Lúc này, Dunn Smith dùng tay trái nâng một cái hộp xương cốt hình vuông làm bằng bạc, vẻ mặt nghiêm trọng tiến vào sảnh tiếp khách.

Megos đang không ngừng giật xuống từng nhúm tóc vàng, tạo thành mấy vết rách đỏ thẫm máu sâu tới tận xương trên da đầu. Cô ta như bị cái gì đó kích thích nên đột nhiên đứng dậy, tay chỉ về phía đội trưởng Dunn Smith mặc áo khoác mỏng màu đen, miệng thét lên:

“Mi muốn hại chết con của tao!”

“Mi muốn hại chết con của tao!”

Ầm! Nghe thấy âm thanh chói tai đáng sợ này, đầu Klein đau như bị búa bổ, hẳn quên cả việc đếm thầm, vừa nhức đầu vừa chóng mặt.

Mắt hấn dường như bị bao phủ bởi màu máu, mũi cũng không ngừng chảy ra chất lỏng gì đó.

Klein theo bản năng nghiêng đầu nhìn Leonard Mitchell, thấy khóe mắt, mũi và miệng đồng đội đều là máu tươi, khuôn mặt anh ta hoàn toàn tái nhợt, thân thể thì lắc la lắc lư như sắp té ngã.

Mình chắc là cũng giống vậy. . . Klein thu hồi suy nghĩ, rồi lại tiếp tục đếm thầm, bỏ qua 2 giây.

“5”

“4”

. . .

Dunn Smith cũng bị ảnh hưởng bởi âm thanh chói tai này, đôi mắt xám hiện lên từng tia tơ máu có thể thấy bằng mắt thường.

Trên mặt anh ta hiện lên từng dây mạch máu giống như rắn độc, trong lỗ tai máu cũng ào ào chảy ra.

Nhưng anh ta cũng không vì thế mà choáng váng, tay phải chỉ dừng lại một giây rồi dưới sự điều khiển của ý chí mạnh mẽ, Dunn Smith mở nắp hũ tro cốt của Thánh Selina.

Bên trong là bóng tối sâu lắng tới cực điểm, trong bóng tối lại có từng hạt cát óng ánh, cảnh tượng này xinh đẹp như mộng, giống như bầu trời đêm được cất vào trong hộp.

Bốn phía xung quanh bỗng nhiên tối sầm lại, sảnh tiếp đãi bị âm u bao phủ, trong không khí có vô số tơ mảnh lạnh buốt màu đen.

Chúng nó tuôn trào về phía Megos, trong nháy mắt đã quần lấy bao vây cô ta.

Chúng không giống tơ nhện mà càng giống như từng cái xúc tu của sinh vật nào đó không biết tên!

Nhãn cầu bên phải của Megos đã bị cô ta cào mất, treo lơ lửng dưới hốc mắt bằng một bó dây thần kinh nhuộm máu, cô ta cảm tức nhìn Dunn Smith rồi hét to:

“Mi phải chết!”

Ầm! Dunn bị một lực lượng vô hình ném đi, đâm mạnh vào bức tường đối diện, đâm tới mức tường nứt ra, gạch bay tán loạn.

Anh ta phun ra một ngụm máu tươi nhưng hai tay vẫn bưng chặt hũ tro cốt của Thánh Selina, không để nó rơi xuống đất.

Mấy sợi tơ mảnh lạnh buốt màu đen kia càng trói chặt Megos tại chỗ, cho dù ngọn lửa bất thành linh bốc lên hay chất lỏng tràn ngập ý vị khinh nhờn bài tiết ra từ làn da của Megos đều không thể tạo thành thương tổn chút nào tới nó.

“3!”

“2!”

“1!”

Klein và Leonard đồng thời ra tay, một người tay cầm một tấm kim loại mỏng và ấm áp, một người quần “Kẻ trộm mạch máu” ở cổ tay trái, nhắm vào Megos mà mở ra năm ngón tay.

Megos hầu như không còn là nhân loại nữa, cô ta kiệt lực giãy dụa, bả vai trái phải đều có máu thịt nhô lên, bọn chúng bao gồm mạch máu và gân xanh, tròn vo giống như là đầu trẻ em.

Hai cái “Đầu” này có vết rách lan ra, dường như sắp biến thành con mắt.

Megos bỗng nhận ra nguy hiểm, cô ta há to miệng làm khoe miệng ngoác tới mang tai.

Cô ta muốn dùng “Ngữ điệu khinh nhờn” nguyên rửa địch nhân trước mặt.

Đúng lúc này, năm ngón tay trái của Leonard đột nhiên khép lại, cổ tay xoay tròn nửa vòng.

Khuôn mặt anh ta tái nhợt như màu lá gan, mạch máu nổi lên khắp mặt, giống như là những con độc trùng nhỏ bé.

“...” “Ngữ điệu khinh nhờn” của Megos kẹt trong cổ họng, cô ta im bật đi.

Cô ta dường như mất đi khả năng ngôn ngữ, mất đi năng lực nguyên rửa người khác.

Klein bắt lấy cơ hội này, hần trầm thấp mở miệng, phun ra một từ đơn Hermes cổ:

“Ánh sáng!”

Ta muốn ánh sáng, liền có ánh sáng!

Hần chợt cảm thấy miếng kim loại mỏng phủ đầy hoa văn thần bí trong lòng bàn tay đột nhiên trở nên nóng hổi, hần thấy nó phát ra ánh sáng chói mắt, giống như biến thành một mặt trời nhỏ.

Ngay sau đó, Kleind rút vào hờn phân nửa linh tính, ném ra miếng “phù chú Dương Viêm” về phía Megos đang bị giam cầm kia.

Trong sảnh tiếp đãi, một chút bóng tối trong suốt và sâu thẳm đồng thời biến mất, từng sợi dây mảnh quấn quanh Megos bỗng nhiên rút về, phảng phất như tránh né cái gì đó theo bản năng.

Nhưng Megos chưa được tự do thì đã nhìn thấy ánh sáng.

Trên trần nhà của công ty bảo an Gai Đen không biết từ khi nào đã vỡ ra thành một hố lớn, cái hố này xuyên qua nóc nhà tầng ba, lộ ra bầu trời xanh thẳm và mặt trời nóng bỏng.

Miếng kim loại mỏng kia đang lơ lửng trên đầu Megos, nó dung hợp cùng với ánh sáng, trở nên căng phồng, tại chỗ chiếu thành một quả cầu ánh sáng, bốn phía lượn lờ vô số quả cầu lửa.

Ầm ầm!

Cả căn nhà lay động kịch liệt, toàn bộ thủy tinh xung quanh phụ cận đường phố đều vỡ vụn.

Nhưng uy lực của quả cầu ánh sáng tập trung ở vị trí hạch tâm không có tản đi nhiều.

Nó bao vây Megos, ánh sáng làm ba người Klein, Leonard và Dunn không thể mở mắt.

Klein cố nén nước mắt chảy ra, hấn híp mắt nhìn thì chỉ thấy ánh sáng đã tiêu tán, ngọn lửa vẫn bay lên, nhưng trong ngọn lửa có rất nhiều tro bụi màu đen xoay quanh.

Đứa trẻ trong bụng Megos không có động tĩnh gì, giống như bàn trà, ly nước, báo chí và đồng ghê sô pha vậy.

Giải quyết rồi hả? Ngăn lại cái đứa trẻ có vẻ như là con trai của Tà thần kia giáng sinh tại thế giới hiện thực này? Giải quyết Thần và mẹ của

Thần? Klein nhất thời không tin được.

Lấy kinh nghiệm chơi game nhiều năm của hắn mà nói, loại BOSS lớn như này đâu có giải quyết nhẹ nhàng như vậy!

Đột nhiên toàn bộ lông tơ của Klein dựng lên, dự cảm của “Tên hề” nói cho hắn biết sắp xảy ra nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt!

Klein không kịp suy nghĩ đã lộn người sang bên trái.

Đúng lúc này, một thanh cốt đao (đao làm bằng xương) màu trắng sắc bén dị thường dài cỡ một cánh tay không biết từ chỗ nào bổ ra, sự xuất hiện giữa không trung của nó có một loại vẻ đẹp khác thường, tốc độ vô cùng nhanh, tư thái vô cùng khó tránh né.

Xoạt!

Quần áo nơi ngực phải của Klein bị chia thành hai nửa, da cũng bị chia thành hai, máu thịt và xương cốt cũng bị chia làm hai nửa!

Vết thương này sâu tới mức có thể trông thấy lá phổi của hắn.

Nếu không phải vì hắn phát giác trước được nguy hiểm, kịp thời né đi thì một đao kia có thể chẻ đôi người Klein, làm hắn chết thảm tại chỗ!

Nhưng dù vậy Klein vẫn ngừng lại, đầu hắn đau đớn kịch liệt, không thể nghĩ được điều gì.

Một thân ảnh nhanh chóng hiện ra sau nhát chém cuối cùng của cốt đao, nếu không thấy phần bụng nhô ra cao thì cũng không một ai nhận ra được đó là Megos.

Tóc và váy áo của cô ta cháy hết sạch, khuôn mặt và làn da cơ thể toàn bộ cháy đen, từng miếng từng miếng tróc xuống. Mũi cô ta bị hòa tan, vị trí

của mũi chỉ còn là hai hốc nhỏ màu đen. Con mắt cô ta cũng không biết tung tích, vết lõm chỉ còn một ngọn lửa màu trắng nhạt.

Hai cái “đầu” trên hai vai Megos cũng bị đốt rụi, cánh tay trái của cô ta biến thành thanh cốt đao màu trắng kia, vừa yêu dị lại vừa thánh khiết.

Loảng xoảng!

Theo từng bước chân của cô ta, sàn nhà lay động. Megos không thèm để ý tới Dunn và Leonard, cũng không để ý tới đồng tơ mảnh lạnh buốt màu đen kia mà thay vào đó, cô ta thoát ần thoát hiện đi tới trước người Klein đang ngậy ra, nhắm ngay cổ hăn sắp chém một nhát.

Đột nhiên, cô ta nghe thấy một thanh âm tràn đầy ý vị khinh nhờn:

“Khuất phục!”

Leonard nâng tay trái lên, dùng bàn tay tái nhợt khóa chặt Megos, phần tay quần quanh vật phong ấn “2-----105” của anh ta hiện lên từng mạch máu thô to đỏ sậm, phồng lên như từng khúc “ruột” sắp nổ tung.

Vừa rồi anh ta dùng “Kẻ trộm mạch máu” thành công đánh cắp “Ngữ điệu khinh nhờn” của Megos, giờ đây lại có ý đồ lấy năng lực của cô ta để khống chế đối phương!

Cũng chỉ có năng lực ngang bằng nhau mới có thể sản sinh tác dụng!

Megos bị “Ngữ điệu khinh nhờn” ảnh hưởng, phần eo cô ta cong lại, hai đầu gối không ngừng run lên, động tác dừng lại, vô số tơ đen xung quanh cô ta như phát hiện con mồi mỹ vị mà xông lên từng đợt, Klein cũng nắm lấy cơ hội lăn lộn đến một hướng khác, lưu lại một con đường máu đỏ thẫm.

Cũng nhờ nỗi đau kịch liệt kia đỡ hơn một chút nên Klein thò tay vào túi áo, hần muốn lấy ra tấm “phù chú Dương Viêm” cuối cùng.

Thừa dịp Megos lại bị khống chế, phải triệt để giải quyết cô ta!

Nếu như đứa bé kia thành công sinh ra thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Ầm!

Đầu Megos tự nổ tung, máu thịt và làn da cháy đen bay tán loạn.

Nhưng thân thể không đầu của cô ta lại nhân cơ hội này thoát khỏi ảnh hưởng của “Ngũ diệu Khinh nhờn”!

Ầm! Thân thể cháy đen của Megos biến thành một viên đạn pháo, dùng tốc độ cực nhanh bắn tới Leonard, mà vì “Ngũ diệu khinh nhờn” bị cường ép phá hư nên Leonard lại cứng ngắc ngay tại chỗ, không thể di chuyển.

Lúc này Dunn Smith vẫn chăm chú bưng hũ tro cốt của Thánh Selina như cũ, khuôn mặt tái nhợt dị thường, mà từng dây tơ đen lạnh buốt kia chỉ thiếu chút nữa là vây kín lấy không gian xung quanh.

Loảng xoảng!

Megos đâm vào người Leonard, làm cơ thể anh ta bắn lên đụng vào tường, làm vách tường ầm ầm sụp đổ.

Từng đốt xương cốt trong người Leonard nứt ra, miệng anh ta không ngừng chảy máu, ngay cả thôi thúc muốn giãy dụa đều biến mất, anh ta trực tiếp hôn mê.

Megos giơ lên thanh cốt đao màu trắng, nhưng những sợi tơ đen trong hộp tro cốt của Thánh Selina lại lan ra, chúng bao bọc khắp người cô ta,

giam cầm cô ta tại chỗ.

Klein không có thời gian để ý tới thương thế của mình, hấn nhanh chóng móc ra tấm kim loại mỏng kia.

Ngay lúc hấn muốn tưng niêm chú ngữ tiếng Hermes cổ, trong gian phòng tối tăm và tĩnh mịch này bỗng nhiên vang lên một thanh âm đột ngột:

“Oe!”

Đó là tiếng trẻ sơ sinh khóc lóc.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 209: Ánh Sáng

"Oe!"

Đứa bé trong bụng Megos phát ra tiếng khóc nỉ non, nó cựa quậy như muốn được sinh ra, muốn giúp mẹ nó thoát khỏi hiểm cảnh.

Những sợi dây đen trơn nhẵn và lạnh giá đều rào rào rút lui hết như bị kinh hãi, cũng lại giống như bị một thứ sức mạnh vô hình nắm chặt kéo về.

"Oe!"

Dunn và Klein cùng lúc cảm thấy choáng váng rõ rệt, yết hầu co thắt, khí quản không ngừng bị chèn ép, hô hấp lập tức trở nên khó khăn.

Chóp mũi của bọn họ, khóe mắt của bọn họ, lỗ tai của bọn họ, đều có từng giọt hồng rơi xuống, tất cả mao mạch máu trên người như bị nứt vỡ.

Nếu không nhờ việc Klein luôn nghe thấy những tiếng gào thét và lời thì thầm điên rồ trước khi tiến vào sương mù xám, nếu hiện tại trên tay Dunn không có tro cốt của Thánh Selina, thì chắc chắn cả hai người bọn họ đã ngất đi, giống như Leonard Mitchell.

Cơ thể không đầu của Megos đột nhiên quay lại, đối diện với Klein, từng mảng da thịt bị đốt tới cháy khét vỡ ra, cùng với xương cốt màu trắng vừa thánh khiết lại đầy vẻ yêu dị đập vào mắt của hắn.

Klein vừa mới nhờ vào kinh nghiệm phong phú để thoát khỏi ảnh hưởng, nay lại lập tức cảm thấy da đầu tê dại, quên đi cơn đau đớn nơi

ngực phải, hấn tựa như đã thấy được đối phương điên cuồng lao tới, hoàn toàn không cho hấn có cơ hội để niệm chú, rút linh tính, và ném ra bùa chú Dương Viêm.

Ngay tại thời điểm hấn muốn lăn người tránh né, cơ thể của Megos đột nhiên khựng lại, Klein nhìn thấy chiếc áo gió của Dunn.Smith tung bay, nhìn thấy đội trưởng của hấn cúi mặt, lưng gồ lên những vật thể hình sợi to lớn và đang uốn éo tựa như dưới đó đang cất giấu rắn độc, cất giấu xúc tu, cất giấu quái vật!

Dunn đang cưỡng ép sử dụng năng lực "Ác Mộng" của anh để quấy nhiễu Megos.

Ầm! Ầm! Ầm!

Megos chỉ giãy dựa một cái, những vật thể to lớn gồ lên trên lưng Dunn nổ tung ngay cùng lúc!

Máu tươi đỏ rực bắn ra, hết như một cơn mưa to vãi ra khắp các góc xung quanh.

Khi nhìn thấy kết quả thế này, Dunn với khuôn mặt tái nhợt không hề tỏ ra buồn bã, bởi vì số máu kia đã bị những sợi dây nhỏ màu đen do tro cốt Thánh Selina chế tạo ra hút hết!

Hút hết rồi!

Những sợi dây nhỏ lạnh lẽo, trơn bóng như những xúc tu kia lập tức trở nên điên cuồng, chuyển lùi thành tiến, lại tiếp tục lao lên, quấn chặt lấy Megos, lấy cái bụng gồ cao và đang động đậy của ả.

Cơ hội!

Klein vừa căng thẳng lại vừa sung sướng, cụm từ tiếng Hermes cổ tương ứng với "Ánh Sáng" đã ập ủ sẵn từ trong cuống họng của hắn.

"Oe! Oe! Oe!"

Tiếng trẻ con khóc lại vang lên, càng dài hơn và dồn dập hơn hẳn ban nãy!

Vô số sợi dây nhỏ màu đen gần như vô hình đột nhiên dừng lại, chúng như bị sét đánh mà không ngừng run rẩy rút lui.

Dunn nhìn cảnh tượng này, phát hiện Megos lại sắp thoát khỏi vòng vây, vẻ mặt anh thay đổi, gần như không chút do dự mà rút tay phải lại, mở năm ngón tay ra, cắm phập vào lồng ngực mình, nơi ngực trái!

Tay phải của anh nhanh chóng rút ra, năm ngón tay nhuộm kín bởi máu tươi đang nắm lấy một trái tim mang theo cảm giác về sự bình yên trong đêm đen và mộng cảnh hay đổi thay, hãy còn đang co thắt lại và giãn ra!

Đội trưởng... Klein trở mắt nhìn Dunn Smith nhét trái tim trên bàn tay phải của anh vào trong hộp đựng tro cốt của Thánh Selina, tầm mắt hắn tức thì nhòe đi.

Ù! Ù! Ù!

Tiếng khóc hết như âm thanh giữa cơn mộng yếm đêm khuya vang lên, vô số sợi dây nhỏ màu đen mang theo cảm giác lạnh lẽo và yên ả khác thường lại lần nữa buộc chặt, giam cầm lấy Megos thật chặt!

Cho dù có tiếng trẻ con khóc vang lên từ trong bụng Megos, những sợi dây ấy không hề buông lỏng chút nào, thậm chí nó còn khóa thứ âm thanh đáng sợ này lại trong vòng vây!

Nước mắt xen lẫn máu rơi xuống từng giọt từ trong mắt Klein, miệng hắn thốt ra một từ Hermes cổ:

"Ánh sáng!"

Ánh sáng chiếu rọi bóng tối! Ánh sáng mang đến sự ấm áp!

Số linh tính còn lại của hắn dường như được rót hết vào trong tấm vàng mỏng khắc đầy những hoa văn thần bí kia, đầu hắn nhất thời vừa trống rỗng lại vừa mê muội.

Klein cố hết chút sức lực cuối cùng ném bùa chú Viêm Dương tới Megos, người đang bị vô số sợi dây màu đen giam cầm.

Lúc này đây, những sợi dây màu đen đó không hề rút lui như trước, không tuân theo bản năng nữa, mà như là đã được điều khiển bởi ý chí.

Thình thịch! Thình thịch!

Trong hộp tro cốt của Thánh Selina, trái tim đỏ tươi của Dunn hãy còn đang không ngừng đập.

Ánh mặt trời lại chiếu xuyên qua lỗ hổng lớn trên trần nhà, xuyên qua toàn bộ ba tầng, chiếu vào công ty Bảo an Gai Đen, gần như ngưng tụ thành cột sáng thực chất.

Nó được bùa chú Viêm Dương dẫn dắt, chiếu lên Megos.

Hai phía hòa vào nhau bên trên con quái vật không đầu, nổ tung hết như một mặt trời thật sự!

Ầm!

Trong ánh sáng trắng chói lóa, Klein nhắm mắt lại, trong đầu vẫn khắc ghi hình ảnh cuối cùng kia:

Cơ thể cháy đen mất cánh tay trái, mất đầu và mất rất nhiều da thịt của Megos lập tức tan rã, bên trong là một sự vật đáng sợ nửa hư ảo nửa chân thật không còn gì để dựa vào, không thể hoàn thành bước chuyển hóa cuối cùng, không cam lòng và phần nộ hóa thành hắc khí, tan rã trong ánh sáng và ngọn lửa.

Ầm ầm!

Cả tòa nhà rung chuyển dữ dội, nhưng đây chỉ là chút dư âm tản ra từ bùa chú Dương Viêm.

Khác với bom bình thường, sức mạnh của bùa chú này tập trung và được kiểm soát!

Klein gắng gượng đứng vững người, vài giây sau hắn mới mở mắt ra nhìn trước mặt.

Hắn thấy những bức tường đã sụp đổ, thấy nơi Megos đứng có một vầng cháy đen, sàn nhà lại chỉ tan đi một nửa.

Hắn thấy chỗ đó có đặt một mẫu cuống rốn nhuộm máu, cuộn tròn và có dấu vết bị đốt cháy. Hắn nhìn thấy bóng hình Dunn Smith trong chiếc áo gió mỏng màu đen vẫn đứng nguyên tại chỗ, trái tim trong hộp tro cốt Thánh Selina hầy còn đang đập chậm chậm, và hắn còn thấy Leonard đang nằm im ở phía đối diện, không rõ sống chết.

Klein mệt mỏi cực độ, nhưng lòng rất vui vẻ, cảm thấy dường như hắn còn có thể sử dụng nghi thức ma pháp để cứu đội trưởng, cảm thấy Megos và đứa bé trong bụng ả đã được giải quyết hoàn toàn, không, đứa bé kia càng giống như bị cắt ngang, bị đuổi đi.

Lúc này, Dunn Smith quay sang nhìn Klein, trên khuôn mặt tái nhợt của anh nở nụ cười ôn hòa và thoải mái, giọng nói của anh vẫn trầm ấm như trước:

"Chúng ta cứu được Tingen rồi!"

Sau khi nói xong, anh tựa như được trở lại năm hai mươi tuổi, nháy mắt trái với Klein một cách không hề chín chắn, không hề đứng đắn như thế.

Biểu cảm trên mặt Klein cứng lại, thấy trái tim trong hộp tro cốt kia ngừng đập, hóa thành những đốm sáng rực rỡ rồi tan ra bốn phía. Hẳn thấy cơ thể của đội trưởng đổ ra sau, đôi tay buông lỏng.

Tất cả hết như vài bức tranh lắp ghép nên, nhưng lại làm cho người ta không cách nào ngăn cản được.

Cộp!

Hộp đựng tro cốt Thánh Selina rơi xuống đất, hết như trái tim của Klein.

Lộc cộc! Lộc cộc! Tuy hộp này chưa được đóng nắp lại, nhưng hắc ám sâu thẳm bên trong phong tỏa miệng nó, làm cho những viên rực rỡ hết như cát mịn không bị rơi ra hạt nào. Chiếc hộp lăn tới phía Klein.

Dunn Smith ngã xuống mặt đất nứt vỡ, đôi mắt xám sâu thẳm đã đánh mất toàn bộ sắc thái, đang nhìn thẳng vào lỗ hổng trên trần nhà nơi ánh nắng chiếu vào.

Đội trưởng! Tâm mắt Klein lại nhòe đi, hẳn muốn thét lên, nhưng từ này và câu nói tiếp đó lại mắc kẹt trong cổ họng: Chúng tôi cũng luyện tiếc anh mà...

Lúc này, hộp tro cốt Thánh Selina lăn tới bên chân hẳn.

Đột nhiên ngực Klein đau nhức, con người co rụt lại, toàn thân cứng ngắc tại chỗ.

Hắn cúi đầu xuống, kinh ngạc nhìn một bàn tay có vẻ tái nhợt xuyên qua ngực trái của hắn, trên bàn tay ấy nhuộm đầy máu tươi.

Megos vẫn chưa chết... Không, là kẻ địch mới... Là hung thủ đứng sau... Ta sắp chết rồi sao...

Suy nghĩ trong đầu Klein nhanh chóng tan rã, ánh mắt hắn gần như không còn tiêu cự, cơ thể rũ xuống, ngã sang bên cạnh.

Hô hấp của hắn dần đình chỉ, cuối cùng hắn chỉ cảm thấy bàn tay kia rút phắt ra sau, nhìn thấy một đôi giày da bóng lộn và một bàn tay trông có vẻ hơi tái nhợt thò xuống.

Bàn tay đó cầm lấy hộp tro cốt của Thánh Selina.

Tâm mắt tối sầm lại, Klein đánh mất toàn bộ tri giác.

...

Bên trong công ty Bảo an Gai Đen đã biến thành đồng đổ nát hoang tàn, khắp nơi đều là vết cháy và đồ vật vỡ nát, nhưng lại không có lấy chút âm thanh nào, im ắng hệt như một ngôi mộ.

Vài phút sau, cơ thể Leonard Mitchell khẽ động đậy, rồi anh chậm rãi mở mắt ra.

Anh ta gắng gượng đứng dậy, nhìn xung quanh, thấy Dunn Smith nằm dưới đất, thấy Klein mắt trợn to, còn đọng lại vẻ sửng sốt tột độ. Nơi ngực trái của hai người đều có miêng vết thương rất rõ.

Không... Cổ họng Leonard nặn ra được một từ, anh ta thất tha thất thểu nửa đi nửa bò tới gần Dunn, tới bên cạnh thi thể của Klein.

Anh không ngừng thử, không ngừng di chuyển qua lại giữa hai người, nhưng cuối cùng chỉ có thể chấp nhận sự thực không thể nào thay đổi được.

Đôi chân Leonard mềm nhũn, anh ta ngã quỵ ngay tại chỗ, trong đôi mắt màu xanh biếc ấy ngập đầy đau đớn, từng giọt nước mắt lăn dài qua khuôn mặt, rửa sạch máu đen, mang đi tro bụi.

Anh ta nghiêng tai lắng nghe hai giây, đột nhiên gục người xuống, giận dữ gầm lên một tiếng, rồi nắm chặt tay lại, dấn thật mạnh xuống sàn.

Thụp! Thụp! Thụp!

Leonard không ngừng rơi nước mắt, không ngừng dấn xuống sàn, trong cơn đau đớn tột độ đẩy mang theo cả sự thù hận sâu đậm, và tự chê trách bản thân.

Cộp cộp cộp, tiếng bước chân chạy lên tầng truyền tới, Leonard ngẩng đầu lên, nhìn thấy các thành viên của Kẻ Trường Phạt và Trái Tim Máy Móc vừa chạy tới trong tầm mắt mơ hồ.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 210: Câu Chuyện

Màu máu tươi chiếu đỏ đôi mắt Klein, chiếu đỏ tầm mắt chăm chăm gần như cứng ngắc của hắn.

Đúng lúc này, tiếng ho nhẹ đột nhiên truyền ra từ trong phòng, lão Neil khàn giọng nói:

"Dunn, các cậu tới đây làm gì?"

Đôi mắt xám của Dunn sâu thẳm tới cực độ, anh từ tốn đáp lời với chất giọng trầm trầm:

"Nghe nói ông bị bệnh, chúng tôi tới thăm ông."

Trong phòng thoát cái trở nên yên tĩnh, sau vài giây, lão Neil vừa phần nộ vừa sợ hãi gào thét:

"Không! Cậu đang nói dối!"

Không đợi mấy người Klein lên tiếng, giọng điệu của lão bỗng nhiên trở nên mềm yếu:

"Đúng vậy, tôi biết tình trạng của tôi có chút là lạ."

Lão Neil. . . Klein bỗng nhắm chặt mắt. Dịch máu vẫn không ngừng rỉ ra từ trong khe cửa.

Lão Neil cao giọng nói tiếp:

"Nhưng cho tới bây giờ, tôi chưa hề làm hại bất kỳ kẻ nào, cũng không có ý định làm hại ai! Tôi không, tôi không hề tiết lộ bí mật quan trọng của Kẻ Gác Đêm. Tôi cùng lắm, cùng lắm là đòi thanh toán một vài chi phí không hợp lý. Tôi thật sự chưa làm chuyện xấu bao giờ!"

"Klein." Lão bỗng gọi một tiếng như ngày thường, "Tôi đã nói qua cho cậu châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn là "Muốn làm gì thì làm, nhưng chớ làm hại", từ đầu đến cuối tôi vẫn tuân thủ câu nói này, thà rằng nhẫn nại, thà rằng chờ đợi, cũng không làm điều gì tổn thương đến người khác. . ."

Nói đến đây, lão sợ hãi khẩn cầu:

"Dunn, Loya, Klein, các người trở về đi, trở về đi. Chờ ngày mai, chờ ngày mai, tôi sẽ lập tức khôi phục bình thường. Tôi xin thề, thề với Nữ Thần, tôi sẽ không làm hại người khác. Thật đấy!"

Dunn nhắm chặt hai mắt, hỏi với giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng: "Rốt cục thì ông định làm cái gì? Ông một mực muốn thử nghiệm cái gì?"

"Tôi?" Lão Neil đầu tiên là mờ mịt, sau đó ngập tràn ước mơ nói, "Tôi muốn thử nghiệm hồi sinh Sally Esther, Dunn, tôi đã tìm được cách rồi, tôi đang đi đúng đường!"

"Hắn là cậu đã nghe nói, hồi đó khi tôi cử hành nghi thức ma pháp, tôi đã mắc sai lầm, không thể chữa trị căn bệnh của nàng, không thể cứu sống nàng. Tôi biết, đó là bởi tôi chưa hiểu rõ thần bí học. Còn bây giờ, tôi đã có đầy đủ tri thức và kinh nghiệm để hoàn thành hết thảy! Thật đáng tiếc, vậy mà tôi không thể tìm thấy gợi ý từ châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Mật và từ ví dụ của Daly, bỏ qua cơ hội tốt nhất. Nếu, nếu như tôi ở danh sách cao, mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng dễ dàng." Lão Neil kể lể, giọng nói dần nghẹn ngào, "Không, tôi không thể lại bỏ lỡ lần nữa. . . Dunn, các cậu trở về đi, hãy về đi, tôi van các cậu."

Klein cắn chặt răng, nghe thấy giọng đội trưởng hơi run, hỏi thăm:

"Ông dự định hồi sinh Sally Esther bằng cách nào?"

Lão Neil lập tức trở nên hưng phấn:

"Tôi sẽ dùng phương pháp Đức luyện sinh mệnh, chuẩn bị cho nàng một thân thể trẻ mãi không già. Dunn, có lẽ cậu không biết, danh sách 4 của giáo hội Mẫu thần Đất Đại am hiểu Đức luyện sinh mệnh, danh sách đối ứng của đường tắt Thông Thức Giả cũng có thể gắng gượng làm. Ừm, tôi sẽ cầu xin thần linh ban ân để hoàn thành."

"Sau đó, tôi sẽ triệu hồi linh hồn của nàng từ Linh giới, cũng khẩn cầu thần linh trợ giúp, để linh hồn và xác thịt hợp nhất một lần nữa."

"Có phải ý tưởng này rất tuyệt không?"

Dunn miễn cưỡng nhếch khóe miệng nói:

"Đúng vậy, một ý tưởng cực kỳ tuyệt vời. Lão Neil, cho chúng tôi vào đi, có lẽ chúng tôi có thể giúp được ông."

". . . Dunn, cậu không muốn bỏ qua cho tôi sao?" Lão Neil cầu xin: "Trở về đi, các cậu trở về đi, ngày mai tôi sẽ có thể trở lại bình thường ngay. Thật, Dunn, tôi thề sẽ không uống vụng cà phê xay của cậu. Klein, Loya, tôi thề sẽ không bắt các cậu phối hợp với tôi thanh toán những chi phí không đáng có, thật đấy!"

Trong tầm mắt có vẻ đã nhòe đi của Klein và Loya, Dunn cúi đầu, rồi chột ngẩng lên nói: "Lão Neil, ông hiểu lầm rồi, chúng tôi tới thăm ông thôi. Ông là đồng đội của chúng tôi, ông bị bệnh, tình trạng bất thường, chúng tôi chắc chắn sẽ tới thăm ông. Mở cửa đi, để chúng tôi nhìn một chút, để chúng tôi yên tâm. Chỉ cần ông không có vấn đề gì lớn, chúng tôi

sẽ trở về ngay. Ông biết đấy, gần đây rất nhiều nhiệm vụ, chúng ta vừa phải giám sát bệnh viện tâm thần, lại vừa phải xử lý những sự kiện đột xuất."

Lão Neil chần chờ một chút nói:

"Tôi thật sự không có vấn đề gì lớn, thật, ngày mai có thể khôi phục."

Dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ khe hở cửa chính xuôi theo bậc thang chảy ra con đường lát đá, chảy vào bùn đất trong vườn hoa.

"Lão Neil, chúng ta quen biết nhau được 15 năm rồi nhỉ? Đã hợp tác làm không biết bao nhiêu nhiệm vụ. Tôi rất quan tâm ông, rất lo lắng cho ông, nhất định phải nhìn thấy ông tận mắt mới có thể yên tâm." Dunn dịu dàng nói.

". . . Vậy được rồi." Lão Neil lầm bầm, "Tôi thật sự không có vấn đề gì."

Một tiếng cọt kẹt vang lên, cửa chính chậm rãi mở rộng, Klein nhanh chóng đưa tay lau mắt, để tầm nhìn khôi phục bình thường.

Sau đó, hắn trông thấy trên mặt thảm ở cửa sảnh loang lổ chất dịch màu máu, đặc dính, và có lông dài .

Đưa mắt tới phía trước, dần dần ngược lên trên, hắn phát hiện sàn nhà, trần nhà, bàn tròn, đèn dương cầm và trên ghế trong phòng khách, tất cả đều loang loang lổ lổ một thứ chất dịch đặc dính màu đỏ máu, có lẫn lông ngắn màu đen trông rất buồn nôn.

Mái đầu hoa râm của Lão Neil treo lơ lửng giữa không trung, dính vào trần nhà bằng một sợi chất nhầy to lớn. Trên trán và gương mặt, mỗi nơi mọc ra một đôi mắt lạnh lùng, con mắt không có lông mi.

Phím đàn dương cầm đang tự động tấu lên một giai điệu đẹp đẽ, du dương.

"Dunn, cậu nhìn đi, tôi thật sự không có vấn đề gì lớn." Lão Neil tươi cười nói, "Loya, Klein, các cậu cũng thấy vậy, đúng không!"

Lão vừa há miệng ra, Klein lập tức nhìn thấy bên trong chảy ròng ròng chất dịch đặc dính, màu máu, lẫn lông đen ngắn.

Đôi mắt xám của Dunn lóe lên một cái, nói chuyện phiếm như thường:

"Lão Neil, ông học được Đức luyện sinh mệnh và Nghi thức hồi sinh từ nơi nào?"

Lão Neil kích động đáp:

"Tôi nghe thấy, tôi đã thử trước một phần, đúng là thật! Đây là ân huệ của thần linh, Thần không ngừng giảng giải, miêu tả bên tai tôi, Thần là, Thần là. . ."

Giọng nói của lão Neil lập tức im bật lại, mười mấy giây sau, lão mới hoang mang và sợ hãi nói ra:

"Thần là Hiền Giả Ẩn Dật. . ."

Hiền Giả Ẩn Dật? Đó không phải là vị thần không nhân cách hóa trong tín ngưỡng của Hội Khổ Tu Morse sao? Vị thần này, sau đó đã sống, mang đến tà ác và sa đọa. . . Hội Khổ Tu Morse nắm giữ danh sách Kế Dòm Ngó Bí Mật hoàn chỉnh. . . Klein động não, nghĩ ra rất nhiều điều.

Nói tới Hiền Giả Ẩn Dật, dường như rốt cục lão Neil đã tỉnh táo lại, mờ mịt nhìn bốn phía, đánh giá mọi thứ.

Trong sự trầm mặc khó tả, sáu con mắt lão cùng nhìn về phía Dunn, lão cười khổ nói:

"Hóa ra, hóa ra tôi đã biến thành quái vật. . ."

Không đợi mấy người Dunn trả lời, lão Neil đột nhiên nở nụ cười hốt hoảng, lấy lòng, e ngại, và khiếp đảm:

"Hãy để tôi rời đi, tôi sẽ đi vào núi sâu, không xuất hiện nữa. Tôi sẽ không làm tổn thương đến bất kỳ ai, tôi chỉ lặng lẽ thử nghiệm nghi thức của tôi. Thật, thả tôi đi đi, van các cậu, van các cậu."

Đúng lúc này, Klein cảm thấy trước mắt như có thứ gì hư ảo vỡ vụn.

Ngay sau đó, bốn con mắt lạnh lùng không có lông mi của lão Neil hiện lên vẻ u ám, một mực khóa chặt Dunn, nét mặt của lão cũng trở nên hờ hững:

"Mày đang kéo tao vào trong mộng!"

Không, không ích gì! Con mắt của tao có thể nhìn thấu hết thấy!"

Chất dịch đặc quánh màu máu phủ kín trần nhà, sàn nhà và vách tường bắt đầu nhúc nhích, tựa như một người khổng lồ há to miệng, định nuốt toàn bộ mấy người Klein vào. Còn đầu lão Neil thì trở nên mơ hồ, như là ảo ảnh chồng chất trùng điệp.

Klein không bối rối rút súng lục ra, mà đưa tay vào túi áo, định sử dụng "Bùa chú ngủ say" .

Bỗng nhiên, hắn thấy hết thấy yên ổn lại, những chất dịch màu máu, đặc quánh, lẫn lông ngỗng màu đen lít nhít trở nên yên tĩnh, giống như mặt hồ lặng gió.

Trên mặt lão Neil đã không còn vẻ lạnh lùng, giá buốt, căm hận, khát vọng, trở nên bình yên và điềm tĩnh.

Không biết từ lúc nào, Dunn đã ném vật phong ấn “3 - 0611” vào đồng chất dịch đặc quánh màu máu kia.

Bốn con mắt không có lông mi trên trán và khuôn mặt lão Neil chậm rãi khép lại, dường như chẳng còn dục vọng mở ra.

Phàm là những sinh vật tiếp xúc không có bảo hộ với Sợi Tóc Yên Tĩnh thì đều trở nên yên tĩnh, mất đi tất cả động lực, cho tới phần cuối của sinh mệnh!

Dunn, Klein, Loya cùng rút súng, nhắm ngay đầu lão Neil.

Lúc này, trên mặt lão Neil hiện lên thần sắc sợ hãi, kiệt lực, giãy dụa cùng cực, dục vọng cầu sinh mãnh liệt lại chiến thắng đôi chút ảnh hưởng của vật phong ấn “3 -0611”.

Bốn con mắt dư thừa biến mất, nếp nhăn ở khóe mắt và khóe miệng ông ta khắc sâu như vậy, tóc hoa râm như thế, đôi mắt đỏ sậm đục ngầu, tựa như đáng vẻ khi Klein lần đầu gặp ông ta.

"Dunn, cậu còn nhớ rõ tôi đã từng cứu cậu không. . ."

"Loya, cô có nhớ rõ tôi đã giúp cô cứu vãn sinh mệnh người nhà. . ."

"Klein, cậu còn nhớ rõ mỗi ngày tôi đều dạy cậu thần bí học không? Còn nhớ rõ chúng ta đã thảo luận làm sao thanh toán phí dụng? Còn nhớ rõ tôi chuẩn bị cà phê xay cho cậu? Còn nhớ rõ chúng ta cùng đối phó Kẻ Trùng Phạt mất khống chế không?"

. . .

Từng tiếng cầu khẩn hư ảo chui vào tai Klein, khiến tay phải cầm chặt súng lục của hắn run rẩy rõ rệt, khiến hắn cảm thấy khó bóp cò như thế.

Đoàng! Đoàng!

Hai viên đạn săn ma màu bạc bay ra ngoài, một trước một sau bắn vào đầu lão Neil.

Klein trông thấy khuôn mặt quen thuộc lạ thường kia lộ ra thần sắc tuyệt vọng, trông thấy xương đầu của lão bị tung ra, trông thấy màu đỏ máu và trắng sữa bắn ra bốn phương tám hướng.

Chất dịch màu máu đặc quánh ở chung quanh bắt đầu co vào, lặn lẽ chảy ngược về xung quanh chỗ đầu lão Neil rơi xuống. Dunn và Loya thì đồng thời hạ súng, rơi vào trầm mặc.

Klein lặng im nhìn hết thấy, nhìn thi thể lão Neil cuối cùng biến thành máu thịt nát bầy, nhìn thấy trong máu thịt có một cặp mắt óng ánh, đỏ sậm, đau đớn.

Hắn chỉ cảm thấy hết thấy mọi thứ giống như cảnh mộng, không thể tin được sự tình đã xảy ra, lại kết thúc như vậy.

Hắn đỡ đầu, không nói gì nhìn Dunn tiến lên hai bước, thấy bóng lưng đội trưởng hơi còng xuống.

Dunn với chiếc áo khoác đen trên người nhìn qua thi thể lão Neil trước mặt, trầm giọng lầm bầm:

"Chúng ta là người bảo vệ, cũng là những kẻ đáng thương luôn phải đối mặt với nguy hiểm và điên cuồng từng giây từng phút."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 211: Tang Lễ

"Nguồn gốc giọt chất lỏng màu vàng này."

Sau khi nhẩm câu nói xem bói bảy lần, Klein cầm tờ giấy da dê, cầm chất lỏng màu vàng hư cấu rồi dựa người vào ghế.

Hắn không biết liệu có thể sử dụng vật phẩm mà hắn hư cấu ra chỉ bằng cảm giác để bói toán được không, chỉ có thể mạnh dạn đưa ra giả thiết chứ chẳng cần tang chứng.

Vài giây sau, đôi mắt Klein trở nên sâu thẳm, từ màu nâu biến thành màu đen, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Hắn rũ mắt xuống, "nhìn" cảnh mơ hư ảo và mông lung.

Trong thế giới mờ tối và ở trạng thái vỡ tan thành mảnh nhỏ đó, một mặt trời màu vàng chói mắt đột nhiên hiện ra.

Một tiếng hừ lạnh trầm thấp truyền tới từ vô số hư không cách nơi này. Ánh sáng trong và tinh khiết tức thì đốt cháy mọi thứ. Ngọn lửa màu vàng nóng rực điên cuồng lan ra.

Rầm!

Klein lập tức thoát khỏi cảnh mơ, toàn thân run lấy bảy ngã sang bên. Thân thể hắn đã hóa thành bó đuốc sống, đang bốc cháy hừng hực.

Lúc này suy nghĩ trong đầu hắn đã hoàn toàn rối loạn và điên cuồng. Một ý nghĩ không hề bình thường chút nào nảy lên trong đầu óc hắn.

Ầm ầm!

Không gian thần bí bên trên màn sương mù sấm rung lắc dữ dội. Cung điện nguy nga và tráng lệ đổ sụp xuống từng tắc một. Chiếc bàn dài đồng thau loang lỗ màu cổ xưa bị đập cho lồm xồm xuống, gãy thành mấy mảnh.

Biến cố đáng sợ ấy chỉ xảy ra trong ba giây, rồi không gian bên trên sương mù xám lại bình yên trở lại, dường như không có gì xảy ra.

Ngọn lửa màu vàng trên người Klein cũng dần tắt đi. Làn da hắc cháy đen, hắc lặn lộn dưới đất, kêu gào thảm thiết mãi cho tới khi năng lực tự hồi bước đầu trở về.

Hắn bám lấy tay ghế dựa gắng gượng đứng dậy, vừa sợ hãi vừa mờ mịt vì những gì mà hắn vừa gặp được.

Trước đó hắn hoàn toàn không ngờ một lần xem bói lại dẫn tới hậu quả nặng nề như thế này.

Thở hổn hển vài hơi, hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện cung điện nguy nga và chiếc bàn dài cổ xưa dường như không bao giờ thay đổi đã bị tàn phá. Với "bên trên sương xám" vốn chưa xảy ra chuyện gì khác thường mà nói, quả thực là những thiệt hại trước nay chưa từng có.

"Rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải lần xem bói này của mình đã chỉ tới một sự tồn tại khó tin nào đó không?" Klein phục hồi đôi chút, vừa bóc lớp cháy đen trên người xuống, vừa suy đoán: "Nếu không có không gian thần bí trên sương xám chống đỡ, có lẽ mình đã bị đốt cháy tới không còn một hạt bụi nào... Chẳng lẽ giọt chất lỏng màu vàng kia là máu của thần? Thứ mà mình vừa nhìn thấy là 'Mặt Trời Vĩnh Hằng', hoặc là thiên sứ hùng mạnh nào đó của thần ư? Không, đó là một mặt trời, mình thấy giống Mặt Trời Vĩnh Hằng hơn... Mẹ nó, chẳng lẽ mình vừa nhìn thẳng vào thần linh à?"

Càng nghĩ Klein lại càng cảm thấy sợ, cảm thấy mình suýt nữa thì tèo đời:

"Thật là kẻ không biết thì không sợ, không lao đầu vào chỗ chết thì sẽ không chết... Sau này không thể lấy bất cứ thứ gì ra xem bói được, ai biết sẽ còn nhìn thấy cái gì nữa! Mà nói ra thì mình thật sự không biết liệu không gian thần bí này còn có thể ngăn cản được đòn tấn công trí mạng nào nữa... Đến lúc đó có khi sẽ chết chắc..."

Ừm, nếu tiếp tục thử với chất lỏng màu vàng kia thì không được. Thứ mà mình vừa nghĩ là 'Mặt Trời Vĩnh Hằng' kia cũng đã nhận lấy cuộc xem bói bí ẩn, kỳ dị và ảnh hưởng đột ngột trên sương xám nên chưa kịp phản ứng gì thêm... Nếu thứ đó mà chuẩn bị sẵn, sợ rằng không gian thần bí này hoàn toàn không ngăn cản được..."

Nghĩ tới đây, bóng dáng Klein đã khôi phục trở lại, không còn cháy đen nữa, nhưng so với lúc trước thì bây giờ hẳn đã hư ảo đi đôi chút.

Hắn giơ tay day huyệt thái dương, đưa ra ý tưởng phục hồi cung điện và chiếc bàn dài.

Cung điện như chỗ ở dành cho người khổng lồ và chiếc bàn dài đúc từ đồng thau lập tức khôi phục lại như cũ, giống hệt với dáng vẻ lúc trước.

Klein ngồi xuống, ngả người tựa vào lưng ghế, cười tự giễu:

"Đây không hoàn toàn là chuyện xấu, bởi chí ít mình biết rõ giới hạn của không gian thần bí này tới đâu, có được mục tiêu xác định... Hẳn là phải đạt tới thiên sứ, cấp độ gần với thần linh thì mới có thể hoàn toàn sử dụng được sức mạnh của bên trên sương mù xám này nhỉ?"

Ôi, có lẽ 'quy tắc Thầy Bói' của mình phải thêm một nội dung nữa: 'Không được tùy tiện bói toán những chuyện có khả năng liên quan tới sinh vật ở cấp độ cao'. Ừm, cũng đừng có mở linh thị lung tung. Nếu nhìn thẳng

vào thứ không nên nhìn, có lẽ sẽ GAME OVER ngay tại trận rồi. Bên ngoài kia làm gì có thể ngăn cản hầu hết lực ảnh hưởng như không gian thần bí này đâu..."

Sau vài giây tỉnh táo, vẻ mặt Klein trở nên kỳ lạ, bởi một số tri thức bỗng dưng đọng lại trong đầu hẳn.

Đúng vậy, là tri thức!

Trong khoảnh khắc ngăn ngui khi tiếp xúc với vị mà hẳn cho là "Mặt Trời Vĩnh Hằng", Klein vẫn ở trong trạng thái bói toán, nên theo bản năng hẳn đã bói toán ra được một số chuyện và tri thức tới từ đối phương.

Hắn nhanh chóng dùng kỹ xảo của xem bói cảnh mơ nhớ lại và chỉnh lý những gì mình thu hoạch được, hiện ra một chiếc bút máy thân tròn màu đen, bắt đầu viết từng dòng một:

"1. Không thể nhìn thẳng vào thần.

2. Thiên sứ trắng thuần.

3. Kỹ xảo chế tạo 'bùa chú Nhật Viêm'... Đây là một bùa chú khá cao cấp trong lĩnh vực Mặt Trời, hiệu quả có thể kéo dài một năm rồi mới suy giảm... Có thể không cần tiến hành nghi thức khẩn cầu 'Mặt Trời Vĩnh Hằng', mà dùng vật phong ấn '3-0872' thay thế, đánh cắp sức mạnh từ trong Thánh Huy Mặt Trời Biển Dị này...

4. Thần Tri Thức và Trí Tuệ có thái độ rất thù địch với chúa tể Bảo Táp.

5. Phương thuốc ma dược Người Ca Tụng: Vật liệu chính là kết tinh một bông hoa Mặt Trời hoặc lông đuôi của một con chim Đá Lửa trưởng thành, hoặc lông đuôi của chim Phóng Hỏa... Một viên đá của Hải Yêu

hoặc một bông hoa Ca Hát... Vật liệu phụ, một cây cỏ Giữa Hạ, năm giọt chất lỏng rượu Tháng Bảy, một chiếc lá Tinh Linh.

6. Phương thuốc ma dược Người Cầu Nguyên Ánh Sáng: Vật liệu chính, một hòn đá Quang Huy hoặc bột vụn của linh hồn Lửa Trắng hoặc... Máu Nhím Kính hoặc trái tim quái vật dung nham... Vật liệu phụ, một bông hoa Mặt Trời viền vàng, ba giọt chất lỏng Phụ Tử...

7. Phương thuốc ma dược Tư Tế Ánh Sáng: Thiếu vật liệu chính, có vật liệu phụ, đó là 5 gam Mê diệt hương (Rosemary), 7 giọt chất lỏng cam Tay Vàng, nham thủy...

8. Phương thuốc ma dược danh sách 4 Người Vô Âm: Có thể sử dụng thần huyết màu vàng lấy ra từ trong Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị làm vật liệu chính, ngoài ra còn có thể sử dụng ba cọng lông đuôi chim Thái Dương Thần trưởng thành và một cục đá Ánh Sáng Thần Thánh để thay thế. Thiếu vật liệu phụ..."

Viết xong tám điểm trên, Klein không nhịn được bèn gõ lên cạnh chiếc bàn dài đồng thau.

Thu hoạch này còn nhiều hơn hẳn nghĩ!

Với hẳn thì việc có thể sống sót khỏi cuộc xem bói liệu linh và lỗ mãng ban nãy là hẳn đã rất thỏa mãn rồi, ai ngờ lại còn nhận được "phần thưởng sinh tồn" này.

Từ trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm, hẳn biết danh sách đường tắt mà giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng năm giữ có tên là Mặt Trời, mà danh sách 9 chính là Người Ca Tụng. Đó là một "nghề nghiệp" dùng tiếng ca hát để mang dũng khí và sức mạnh tới cho bản thân và đồng đội, mang tới sự thành kính và phục tùng. Khẩu hiệu của bọn họ là: "Hãy để chúng ta ca ngợi Mặt Trời nào!"

Danh sách 8 tương ứng của nó là "Người Cầu Nguyện Ánh Sáng", có thể thi triển một số pháp luật và nghi thức nằm trong lĩnh vực Mặt Trời, tương khắc với xác chết và hồn ma. Danh sách 7 tên là "Thái Dương Thần Quan", năng lực về pháp thuật và thờ cúng ở lĩnh vực này được tăng lên rất nhiều.

"Nói cách khác, mình đã lấy được phương thuốc ma được hoàn chỉnh của danh sách 9 và danh sách 8 của đường tắt 'Mặt Trời'. Ừm, khác với trước kia, lần này phương thuốc còn liệt kê những vật liệu thay thế hoặc tên của chúng ở những thời kỳ khác nhau... Không hổ là phương thuốc mà ta trực tiếp bói được từ chỗ 'Mặt Trời Vĩnh Hằng'." Klein vui mừng nghĩ.

Với lời cầu xin từ vị thiếu niên thành Bạch Ngân, ban đầu hẳn định xem "Người Treo Ngược" có giải quyết được không, bởi dù sao giáo hội Chúa Tế Bảo Táp và giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng đều là hai giáo phái chính thống từ xưa, mấy vạn năm lúc thì hợp tác lúc lại đối đầu nhau, nên việc giáo hội Chúa Tế Bảo Táp có được những danh sách đầu của đường tắt Mặt Trời là chuyện quá bình thường.

Có lẽ lúc trước "Người Treo Ngược" không để ý tới mặt này, không xin đọc tài liệu tương ứng. Với việc rất có khả năng là danh sách 7 Nhà Hàng Hải, nếu anh ta muốn lấy được chúng là chuyện khá đơn giản. Chẳng qua bây giờ không cần anh ta, tự hẳn giải quyết chuyện này với một phương thức nguy hiểm và lại cực đoan tới mức không thể tưởng tượng được... Chính Nghĩa, Người Treo Ngược, Mặt Trời... Suýt thì Kẻ Khờ của các người đã biến thành xác thui rồi... Chỉ nghĩ lại thôi cũng thấy sợ, Klein tự cười nhạo bản thân.

Hắn cúi đầu nhìn những gì ghi trên tấm da dê, bắt đầu suy ngẫm về các phương thuốc khác:

"Chẳng lẽ Tư Tế Ánh Sáng là tên thời cổ của Thái Dương Thần Quan? Không đúng, tư liệu Kẻ Gác Đêm không hề đề cập tới chuyện này, hơn nữa

những gì ta xem bói được không hề có ghi rõ về điều này... Nó là danh sách 6 hay danh sách 5?

Danh sách 4, Vô Âm Giả... là phương thuốc ở danh sách cao nhất mà ta thu hoạch được! Tiếc là lại thiếu tên của vật liệu phụ, không cách nào bổ sung được... Giọt chất lỏng màu vàng kia đúng là giọt máu của thần, e rằng vật phong ấn '3-0782' mạnh hơn so với mọi người nghĩ rất nhiều. Trong mắt ta, nó đã đủ để trở thành vật phong ấn cấp 1 rồi.

Ừm, hẳn là lúc trước Kẻ Gác Đêm chỉ kiểm tra xem nó có đặc tính sống không, có gây hại nhiều tới mức nào cho người xung quanh, độ khó của việc khống chế nó cao bao nhiêu, liệu có đối phó được với xác chết và hồn ma không, lại chẳng có biện pháp nào để biết rõ ngọn nguồn của sự đặc biệt của nó. Có khi Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị này còn đối kháng được cả ác linh... Làm sao nhân viên kiểm tra lúc trước có thể thoải mái tìm ác linh để thí nghiệm chứ....

Là một Kẻ Gác Đêm đủ tư cách, mình không có cách nào trở thành chủ nhân của vật phong ấn '3 - 0782', nhưng, ừm, có thể tìm cơ hội chế tạo bùa chú Nhật Viêm để đánh cắp năng lượng của nó... Haiz, lần này thì không được, mình hoàn toàn chẳng có vật liệu tương ứng. Một Kẻ Gác Đêm của nữ thần Đêm Tối như mình sao có thể mang theo vật liệu thuộc lĩnh vực Mặt Trời trên người được?"

Klein tiếc nuối gãi cằm, thấy sương mù xám không còn động tĩnh gì nữa, hẳn mới yên tâm, chắc chắn rằng Mặt Trời Vĩnh Hằng không tìm được tới tận chỗ này.

"Không được nhìn thẳng vào vào thần, không được nhìn thẳng vào sinh vật cấp cao. Nhất định phải nhớ kỹ câu này! Quả thực Mặt Trời Vĩnh Hằng đối địch chúa tể Bảo Táp, thần Tri Thức và Trí Tuệ rất mãnh liệt, tại sao lại như vậy? Thiên sứ trắng thuần là cái quái quỷ gì vậy?"

...

Trong lúc suy nghĩ, Klein cảm thấy đầu óc mệt mỏi và đau đớn. Và lại hẳn cho rằng thời gian đã trôi đi quá lâu, bắt buộc phải nhanh chóng ra bên ngoài để tránh người khác phát hiện điều bất thường.

Lúc trước hẳn tưởng là bói toán hai ba lần trong không gian thần bí này sẽ không quá một phút, và lại còn có bức tường linh tính ngăn cách, nên một khi bị động tới thì bản thân hẳn trên sương mù xám sẽ lập tức cảm ứng được, nên hẳn cảm thấy vô cùng an toàn, không hề quan tâm tới mấy yếu tố bất ngờ. Kết quả là suýt thì hẳn lao vào chỗ chết thành công, làm nhờ đi không biết bao nhiêu thời gian.

Bởi vì sợ ra ngoài sẽ nghênh đón ngay một "ánh sáng tịnh hóa", hoặc là phát hiện Thánh Huy Mặt Trời Biến Dị bị hư hại, hẳn với trái tim treo cao đầy hồi hộp khiến linh tính bao trùm bản thân, lại rơi xuống.

Ánh trắng đỏ rực đập vào mắt, bóng tối thâm trầm ẩn núp bên trong, Klein lại nhìn thấy rừng cây thưa thớt, thấy đám cỏ dại trước mặt, thấy vật phong ấn "3-0782" vẫn còn nguyên vẹn trong tay mình.

Sau vài giây thấp thỏm lo sợ, hẳn mới tin là mình đã an toàn.

Phù... Klein thở hắt ra, cảm thấy mệt mỏi khôn cùng sau lần thử nghiệm điên rồ khiến bản thân dạo bên bờ vực tử vong.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 212: Kẻ Báo Thù

Dịch: nhockd255

Ở phía bắc của vương quốc Ruen, gió tháng chín mát mẻ nhưng cũng mang theo chút lạnh, thổi qua nghĩa trang thì lại càng có cảm giác lạnh lẽo hơn.

Klein bị gió thổi thốc tới làm cho rùng mình một cái, hần chột lấy lại tinh thần, gượng cười rồi lẩm bẩm:

"Quả nhiên việc đi tới nơi đây vẫn còn cất giấu chút bí mật mà... Nhưng xem ra, cùng lắm là hai lần nữa, mình sẽ không cách nào "phục sinh" rồi... Mà không rõ nếu bị bấm nhỏ thì liệu năng lực phục hồi không xuất hiện lúc bình thường này còn có tác dụng hay không..."

...

Sau mấy chục giây bình phục, Klein cài cúc áo lại, phát hiện bộ đồ mình mặc trên người lúc này là bộ áo đuôi tôm và áo sơ mi mới nhất, nhưng lúc này chúng nó đều đã dính không ít bùn đất.

Benson và Melissa thật là chẳng biết tiết kiệm là gì... Ý nghĩ ấy vô thức hiện lên trong đầu hắn. Hắn khẽ chống tay xuống đất, xoay người vùng dậy, phát hiện năng lực của "Tên Hề" vẫn chưa biến mất.

"Người anh trai tốt nhất... Người em trai tốt nhất... Vị đồng nghiệp tốt nhất..." Klein nhìn bia mộ, lẩm nhẩm dòng chữ khắc trên đó, lòng chột đau

xót. Hẳn dường như cảm nhận được sự đau đớn tột độ của Melissa và Benson. Và đau đớn tột độ khi đội chiến phun lại copy chương này!!

Có lẽ còn khổ sở hơn cả ta chính mắt nhìn đội trưởng ngã xuống... Hẳn thở dài, dời mắt đi, ngồi xồm xuống khép nắp quan tài lại.

Tuy suy nghĩ có chút rã rời, nhưng Klein biết mình bắt buộc phải nhanh chóng xử lý hiện trường, không thể để bất cứ kẻ nào phát hiện.

Chết mà phục sinh không phải chuyện người bình thường có thể "chơi" được! Qua Bạchh Ngọc Sáchh chơi nha các đạo hữu!

Nếu để Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trường Phạt hay Trái Tim Máy Móc biết, Klein tin mình sẽ chẳng nhận được kết cục tốt đẹp gì. Đương nhiên nếu nơi đây là Trái Đất, mà ma dược hẳn uống lại là "Luật Sư" hoặc "Kẻ Lừa Bịp", lúc ấy có thể lừa dối là "ơn huệ thần ban cho", hoặc là "người cứu rỗi". Nhưng thế giới này thật sự có thần, là những vị thần chân thật sẽ đáp lại nghi thức!

Klein lấp đất lên, đắp các phiến đá lên trên cùng, hẳn vỗ tay phui đi lớp đất cát, rồi lại đứng lên.

Cảnh tượng hiện giờ không hề có vẻ gì đặc biệt cả, hẳn hết như một quý ông nhân lúc đêm khuya tới phúng viếng bạn bè. Điểm không đúng duy nhất là người trong tấm hình trên bia mộ và hẳn có khuôn mặt giống nhau như đúc.

Trong quá trình vừa nãy, hẳn cảm nhận được sự tồn tại của còi đồng Azcot, vì vậy hẳn đã đào nó lên, lau cho tới khi sạch hẳn thì thôi.

Nhưng Klein không định lập tức gọi người đưa tin. Hẳn quyết định phải tìm hiểu rõ tình hình hiện tại đã.

Klein giơ tay trái lên, nhìn con lắc thạch anh vàng quẩn quanh cổ tay như trước.

"Đây hẳn là vật chôn cùng nhỉ?" Hẳn cười tự giễu, rồi cởi con lắc cảm xạ xuống, ngẩng đầu nhìn bốn phía với vẻ mặt nặng trĩu: "... Đội trưởng, hẳn là cũng được chôn cất ở nghĩa trang này nhỉ..."

Hẳn liên tục đổi hướng hai lần, cuối cùng nhờ con lắc cảm xạ mà hẳn xác định được vị trí mộ của Dunn.

Klein nương theo ánh trăng vừa đi vừa tìm, mười mấy phút sau, hẳn nhìn thấy ảnh chụp của đội trưởng: Khuôn mặt ôn hòa, mép tóc khá cao, đôi mắt màu xám dường như biết nói, không khác lúc bình thường là bao.

Dưới bức ảnh là tên húy, ngày sinh, ngày qua đời của Dunn, cùng với dòng chữ:

"Người bảo vệ chân chính;

Đồng đội đáng tin cậy nhất;

Vĩnh viễn là đội trưởng."

Klein ngơ ngác nhìn những dòng chữ này, tầm mắt chẳng hiểu sao lại dần nhòe đi. Hẳn dường như vẫn nhớ tới ngày đó, ngày mà hẳn thấy đội trưởng nghiêng đầu, chớp mắt trái với hẳn, và nói bằng chất giọng trầm ấm pha chút thoải mái:

"Chúng ta cứu được Tingen rồi."

Đội trưởng... Klein lặng lẽ hô lên một câu trong im lặng.

Hẳn đứng im ở đó chừng mười mấy phút hết như một bức tượng, rồi chợt cười nói:

"Đội trưởng, ngày đó chắc chắn trạng thái tinh thần của anh không tốt cho lắm, còn nói nếu lão Neil mất khống chế, anh có thể đưa ông ấy vào trong cảnh mơ. Ông ấy là Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn, anh là Ác Mộng, anh hoàn toàn không có cách nào ăn đặc tính phi phạm còn sót lại của ông ấy cả. Ừm... Lúc ấy anh cũng không hỏi tôi xem có năng lực tấn công mạnh mẽ gì không, là anh tin tưởng tôi, hay là quên mất chuyện này... Nhưng chắc chắn anh cũng đoán được đôi chút rồi... Tôi chỉ cầm một vật phong ấn, nói là đưa cho Leonard sử dụng, anh có dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra tôi có năng lực công kích ngoài."

Klein nói tới đây thì chợt dừng lại, hắn lắc đầu thở dài: "Tôi không biết hiện giờ tôi là cái gì nữa, có lẽ chỉ là một con ác linh bò ra từ địa ngục, muốn báo thù mà thôi..."

Nói tới đây, hắn đột nhiên không nói thêm được nữa, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt. Cuối cùng hắn nghẹn ngào hô lên:

"Đội trưởng... Chúng tôi cũng luyện tiếc anh mà!"

Cảm nhận được cơn gió âm trầm và lạnh lẽo thổi qua, hắn giơ tay lau nước mắt, nhéo nhéo mũi.

Hắn im lặng không nói gì nữa, tìm một chỗ kín đáo đi ngược bốn bước tiến lên trên màn sương mù xám.

Hắn muốn thông qua việc bói toán để làm cho rõ kẻ giết mình ngày hôm đó, làm cho rõ hung thủ chân chính đứng sau thúc đẩy cả chuỗi sự kiện này!

Nếu kẻ đó đã xuất hiện trước mặt mình, như vậy mình chắc chắn có thể bói ra thông tin... Klein mím chặt đôi môi, thấy cung điện nguy nga lộng lẫy cùng với chiếc bàn dài loang lổ xưa cũ không hề thay đổi chút nào.

Hắn ngồi vào vị trí của "Kẻ Khờ", khiến một tờ giấy da dê màu nâu vàng với chiếc bút máy thân tròn hiện ra.

Bởi vì cơ thể ngoài kia đang trong trạng thái không được bảo hộ mấy, Klein không lẽ mề mà thoáng suy nghĩ rồi lập tức viết câu nói xem bói: "Người giết chết ta."

Hắn lẩm nhẩm câu nói đó bảy lần, rồi ngả người dựa vào lưng ghế, mượn dùng mình tưởng tiến vào cảnh mơ.

Trong thế giới mờ mịt tăm tối, vô số đốm sáng bay vút tụ lại một chỗ, cuối cùng tạo nên một bức tranh: Một đôi giày da bóng lộn, một bàn tay có chút tái xám, và hộp tro cốt Thánh Selina bị kẻ đó ôm trong tay.

Tâm mắt dần đưa lên trên. Klein nhìn thấy một người đàn ông trung niên có mái tóc ngắn màu vàng sậm. Ông ta mặc một bộ lễ phục có hai hàng cúc, một con mắt bị mù trông rất rõ, tròng mắt xanh thẫm gần với màu đen. Khuôn mặt như tạc tượng, không hề có chút nếp nhăn.

Hình ảnh vỡ vụn, Klein tỉnh lại khỏi cảnh mơ. Hắn khẽ nhú mào, cảm thấy hung thủ giết mình có chút quen mắt.

Là một Thầy Bói, hắn nhanh chóng biết tại sao hắn lại thấy quen mắt, bởi vì hắn đã được xem ảnh chụp và dòng miêu tả tướng mạo của đối phương trên lệnh truy nã!

Tên hung thủ này là Ince Zangwill! Cựu tổng giám mục của giáo hội nữ thần Đêm Tối đã mang theo vật phong ấn "0 - 08" bỏ trốn, "Người Giữ Cửa" thăng cấp thất bại!

"Là ông ta!" Trong đầu Klein hiện lên vô số hình ảnh, nhưng cuối cùng dừng lại ở cảnh đối phương nhặt hộp tro cốt của Thánh Selina.

Cộc cộc cộc, hấn gõ nhẹ ngón tay lên phần cạnh của chiếc bàn dài, cảm thấy bản thân đã hiểu ra không ít chuyện:

"Đội trưởng từng nói, người phi phạm tử vong bình thường sẽ để lại đặc tính phi phạm, chúng nó tụ tập lại một chỗ, gần như tương đương với ma dược không có nguyên liệu phụ. Nói cách khác, chỉ cần biết được nguyên liệu phụ tương ứng là có thể thông qua "di vật" để thăng cấp. Đương nhiên không thể ăn di vật vượt cấp, như vậy sẽ rất dễ mất không chế hoặc phát điên.

Ừm... Cường giả thăng cấp danh sách cao cần nghi thức đặc biệt phối hợp, đây là chuyện được nhắc đến trong phương thuốc "Vô Âm Giả" không hoàn chỉnh... Có lẽ các lần thăng cấp tiếp theo cũng cần nghi thức...

Ince Zangwill là danh sách 5 "Người Giữ Cửa" của con đường Thần Chết. Ông ta muốn trở thành cường giả danh sách cao, trở thành Á thần, dựa theo việc trao đổi danh sách thì ông ta có ba sự lựa chọn. Một là danh sách 4 của con đường Thần Chết mà ông ta đang theo, hai là danh sách 4 của con đường Kẻ Không Ngủ, ba là danh sách 4 "Kẻ Săn Ma" của con đường Thần Chiến Tranh.

Thánh Selina là Thánh, không phải danh sách 4 thì cũng là danh sách 3. Tro cốt của bà tương ứng với một trong hai ma dược danh sách này... Ince Zangwill là cựu tổng giám mục, chắc chắn biết rất rõ nó là danh sách nào, đồng thời cũng biết rõ vật liệu phụ là cái gì...

Ông ta bày ra chuyện này, mục đích thực sự là để lấy được tro cốt của Thánh Selina, nhờ nó để thăng cấp lên danh sách 4 của con đường "Kẻ Không Ngủ"?

Ừm, sọ của hậu duệ Thần Chết có lẽ là vật liệu đặc biệt cần có cho nghi thức, dù sao cũng là con đường "Thần Chết" mà. Như vậy xem ra,

mục tiêu mà ông ta nhắm tới chính là đội trưởng chứ không phải mình... Quả nhiên là hung thủ đứng sau..."

Sau khi suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện, Klein viết xong câu nói xem bói tương ứng. Hắn cầm con lắc cảm xạ lên, làm cho con lắc thạch anh vàng rủ trên mặt giấy, gần như chạm vào tờ giấy.

Sau khi lẩm nhẩm xong, hắn mở mắt ra, thấy con lắc thạch anh đang xoay tròn theo chiều kim đồng hồ.

Điều này nói rõ đủ thông tin, việc xem bói là thành công.

Điều này nói rõ đúng là Ince Zangwill nhắm vào tro cốt của Thánh Selina, vì thăng cấp lên danh sách 4 nên ông ta mới tạo ra một loạt sự kiện như vậy.

Klein lại khẽ gõ lên bàn, suy xét một vấn đề khác:

"Zangwill chính là danh sách 5 "Người Giữ Cửa", dựa vào chính ông ta thì không thể tạo ra nhiều sự trùng hợp như vậy, làm cho Megos cũng dựa theo sự "bố trí" tới thăm tiểu đội Kẻ Gác Đêm vào thời gian chính xác như vậy. Cho nên, đây là năng lực của vật phong ấn "0 - 08" kia? Ngoại hình của nó chỉ là một chiếc bút lông chim bình thường... Tác dụng của nó là viết ra chuyện gì thì chắc chắn sẽ thực hiện?

Không, hắn là không đơn giản như vậy... Nếu không Ince Zangwill chỉ cần viết là "tro cốt Thánh Selina tự mọc cánh bay tới tay Ince Zangwill, là ông ta có thể ngồi chờ ở nhà... Trong đây hắn là có hạn chế nào đó...

Quá nửa là "0 - 08" không có năng lực công kích trực tiếp, nếu không Ince Zangwill đã sớm xông thẳng vào trong cửa Chianese của thành phố Tingen rồi...

Đây là vật phẩm nằm ở tầng cao nhất của các vật phong ấn, nó có thể khiến người ta vô thức hành động theo những gì nó viết? Đây là nguyên nhân của những lần trùng hợp?

Nếu quả thật là như vậy, "0 - 08" thật đúng là đáng sợ. Ngay cả Megos, kẻ thai nghén con của tà thần, cũng phải tuân theo sự sắp đặt của nó... Thảo nào vật phong ấn cấp "0" cực kỳ nguy hiểm, được coi trọng ở mức độ cao nhất, được bảo mật ở cấp độ cao nhất, không được hỏi, không được kể, không được miêu tả, không được nhìn trộm..."

Klein ngừng động tác gõ ngón tay lên mép bàn, thử bói toán cho suy đoán này, tiếc rằng thông tin không đủ nên không thành công.

Thấy thời gian đã trôi qua mấy phút đồng hồ, hán định nhanh chóng quay về thế giới hiện thực. Vì vậy hắn không suy nghĩ lan man nữa, mà viết xuống câu nói xem bói thứ hai:

"Thành phố nơi Ince Zangwill đang ở."

Bởi sự tồn tại của vật phong ấn "0 - 08", vì Ince Zangwill hẳn là đã trở thành Á thần, Klein không cách nào trực tiếp bói toán ra vị trí cụ thể của ông ta, chỉ có thể khuếch đại phạm vi, đưa ra một "câu hỏi" mơ hồ.

Đương nhiên nếu không nhờ không gian thần bí trên màn sương mù xám này loại bỏ quấy nhiễu, cho dù "câu hỏi" mơ hồ đến mấy thì hắn cũng chắc chắn sẽ thất bại, không nhận được đáp án.

Klein ngả người dựa vào lưng ghế, lẩm nhẩm câu nói xem bói bảy lần rồi lại tiến vào cảnh mơ, đi vào thế giới mộng mị kia.

Thế giới đó đột nhiên nứt vỡ, một con sông lớn có vẻ đục ngầu cuộn cuộn chảy. Trên sông có một cây cầu rộng lớn, hai bên bờ sông là những bến tàu nối tiếp nhau, hàng hóa chất đống, công nhân bận rộn.

Bờ phía đông bắc của con sông là những căn nhà nối nhau san sát. Phần lớn đều có nét đặc sắc của kiến trúc vương quốc Ruen đương thời, nóc nhà bốn mặt dốc hình đa giác, cửa sổ lồi, xây sát đường không có hè. Ngoài ra còn có không ít kiến trúc kiểu Gothic.

Trên con phố này, người đi qua đi lại đông đúc, xe ngựa nối tiếp nhau. Thi thoảng lại thấy những cỗ máy kỳ lạ.

Càng đi về phía đông, ống khói càng nhiều, khói bốc lên dày đặc. Còn đi về phía tây thì địa hình càng lúc càng cao, những ngôi nhà với các màu như lam xám, màu gạo trắng hoặc vàng nhạt vòng lên trên, quay quanh tòa cung đình tráng lệ, quay quanh một tòa gác chuông kiểu Gothich.

Coong!

Tiếng chuông ngân lên, Klein choàng tỉnh, hẳn biết thành phố mình vừa nhìn thấy là gì.

"Vùng đất của hy vọng", "Thủ đô của mọi thủ đô", Backlund!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 213: Gặp Lại Lần Cuối

Dịch: nhockd255

*nhockd255: Món quà cuối năm gửi tất cả các đạo hữu đã yêu quý bản dịch này. Xin cảm ơn các đạo hữu đã ủng hộ suốt thời gian qua.

Ince Zangwill đi Backlund... Không biết ông ta sẽ ở đó bao lâu.. Ừm... Cứ một đoạn thời gian ta lại xác nhận một lần... Klein đưa người ra phía trước, xóa nội dung trên tấm da dê rồi viết câu nói xem bói khác: "Vị trí hiện tại của Lanlus."

Theo hăn thấy, kẻ cầm đầu khiến đám người đội trưởng hy sinh, làm cho hăn suýt thì rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng chính là Ince Zangwill, nhưng tên điên Lanlus cũng là đồng lõa, không thể chối bỏ trách nhiệm, bắt buộc phải trả giá cho điều này.

Klein lẩm nhẩm bảy lần, rồi lại tiến vào cảnh mơ. Nhưng sau khi thế giới u ám kia vỡ ra thì lại hiện ra hình ảnh giống hệt những gì hăn vừa nhìn thấy!

Con sông rộng lớn với dòng nước hơi đục ngầu, những bến tàu nối tiếp nhau, các tòa nhà được xây dựng san sát với các loại kiến trúc với phong cách Ruen là chính, xen lẫn với Gothic. Con phố chật hẹp, cảnh tượng phồn hoa, những ống khói không ngừng bốc lên "sương mù". Dãy các cung điện xa hoa tột độ sừng sững đứng đó, tháp chuông kiểu Gothic mang tính đặc trưng...

Lanlus cũng đang ở Backlund, "vùng đất của hy vọng", "thủ đô của mọi thủ đô"!

Klein mở mắt ra, hơi có chút nghi hoặc, bởi vì hắn muốn bói vị trí cụ thể của Lanlus, nhưng kết quả lại trả cho hắn một phạm vi mơ hồ và khá là rộng lớn.

"Điều này nói rõ danh sách của Lanlus cao hơn mình suy đoán rất nhiều... Không đúng, cũng có thể là hắn ta đã đạt được lợi ích to lớn nào đó trong quá trình giúp "Chúa Sáng Thế Chân Thực" giáng con nổi dòng xuống. Ví dụ như, một chút thần tính, hoặc là đồ vật tương tự như cuống rốn mà đứa bé trong bụng Megos để lại... Ủm, cuống rốn kia quá nửa là bị Ince Zangwill lấy đi rồi..." Klein cấp tốc suy nghĩ, thì thào tự tiến hành phán đoán bước đầu.

Sau khi xác nhận xong vị trí mơ hồ của hai kẻ thù, hắn lại lo lắng tới một vấn đề thực tế, đó chính là hiện tại hắn chưa có thực lực để báo thù.

Cho dù Lanlus chỉ là danh sách 7, thậm chí là danh sách 8, nhưng khi nhận được chỗ tốt rồi hắn ta không phải là dễ đối phó. Vả lại hắn ta có giỏi về lừa bịp, việc lừa chết kẻ còn mạnh hơn mình là chuyện bình thường với hắn ta... Ince Zangwill lại càng kinh khủng hơn, bản thân ông ta là Á thần danh sách 4, còn có được vật phong ấn cấp "0" rất khủng bố... Việc xuyên qua của mình tuy còn cất giấu chút bí mật, nhưng rõ ràng không thể chuyển thành sức chiến đấu, có lẽ còn không nhìn thấy nó trong một thời gian lâu nữa... Chỉ có hai biện pháp là tăng danh sách của thân lên, sưu tầm vật phẩm thần kỳ mạnh mẽ... Có nhiều thứ khác biệt thì sẽ tốt hơn...

Nghĩ như thế, Klein quyết định bói thêm một lần nữa.

Hắn suy xét từ ngữ, rồi trịnh trọng cầm bút viết: "Hy vọng để ta trở nên mạnh mẽ."

Klein nhẹ nhàng buông chiếc bút máy thân tròn kia, ngả người ra sau, nhắm mắt lại.

Hắn vừa lẩm nhẩm câu nói xem bói vừa mượn minh tưởng tiến vào ngủ say.

Trong thế giới u tối mù mịt, hắn lại nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi. Hắn nhìn thấy con sông, bến tàu, ống khói, đám đông, dây cung điện, các loại máy móc và gác chuông kiểu Gothic, thủ đô Backlund của vương quốc Ruen.

Ngay sau đó, hình ảnh biến đổi. Hắn nhìn thấy một ngọn núi nguy nga chọc thẳng vào mây trắng, thấy một tòa cung điện to lớn và cổ kính, thấy chiếc ghế dựa cực lớn được khảm bảo thạch và vàng, và con mắt dựng thẳng kỳ dị được tạo nên từ vô số ký hiệu thần bí.

Cảnh tượng lạng lẽ vỡ nát. Klein chậm rãi ngồi thẳng dậy, thò tay gõ nhẹ lên mép chiếc bàn dài.

"Backlund có hy vọng để mình trở nên mạnh hơn."

"Cảnh tượng thứ hai là chỉ ngọn núi cao nhất của dãy Hornaces, kho báu còn sót lại của gia tộc Antigenous? "Con mắt dựng thẳng kỳ dị" được tạo nên từ vô số ký hiệu thần bí, cuốn bút ký gia tộc Antigenous ô nhiễm "Búp Bê Xui Xẻo" xong rồi giao lại cho ta là chìa khóa để mở ra mọi thứ..."

Từng ý nghĩ hiện lên, Klein quyết định không vội tới dãy Hornaces, bởi nơi đó ẩn giấu nguy hiểm cao tới mức đến cả Á thần danh sách 4 cũng chưa chắc có thể tiếp nhận được.

Cho nên là, thôi cứ đi Backlund vậy... Klein thở dài một tiếng, đưa ra quyết định. Hắn lấy linh tính bao trùm bản thân, tưởng tượng cảm giác rơi xuống rồi rời khỏi không gian thần bí này.

Sau khi trở lại thế giới hiện thực, hắn chậm rãi ra khỏi chỗ ẩn náu, quay về chỗ mộ của Dunn Smith.

Klein nhìn thật kỹ ảnh chụp và dòng chữ khắc trên bia mộ, chậm rãi vẽ mặt trắng đỏ rực trên ngực rồi hắn quay người đi ra khỏi nghĩa trang.

Là một cựu Kẻ Gác Đêm thường phải tuần tra nghĩa trang Raphael, Klein rất quen thuộc với quy luật hoạt động của người gác mộ và cảnh tượng xung quanh, nên hắn thoải mái rời khỏi khu vực tĩnh lặng đầy lạnh lẽo này mà không tạo ra bất cứ nhiễu loạn nào. Hắn đi dọc theo con đường được đâm kỹ đất, dùng bóng của cây cối xung quanh che giấu mà đi vào nội thành Tingen.

Ban đêm bình yên đến thế, mặt trăng đỏ mọng ảo thế kia, Klein cô độc bước đi, ý nghĩ lại như con ngựa thoát cương lao vút đi, khi thì hắn nghĩ tới kế hoạch báo thù, khi lại nhớ về trí nhớ không đáng tin của đội lúc, lúc lại hồi tưởng nỗi đau chôn giấu dưới vẻ hài hước của lão Neil...

Klein như một hồn ma du đãng đi tới con phố gần nhất, sải bước qua những ngã rẽ từ lúc nào chẳng hay.

Chờ khi hắn hoàn toàn thoát khỏi trạng thái này, hoàn toàn tập trung lại tinh thần thì đã là hai giờ sau.

Hắn phát hiện mình đang đứng ở phố Hoa Thủy Tiên, phía đối diện là căn nhà của hắn, anh trai và cô em gái.

Klein đã quay về chỗ này theo bản năng.

Hắn có chút mừng rỡ bước lên được nửa bước thì đột nhiên dừng lại. Hắn nở nụ cười chua xót, tự giễu bản thân:

"Nếu mình mà qua đó gõ cửa, sợ là Melissa sẽ ngắt ngay tại chỗ... Benson hắn là sẽ căng thẳng tới mức bắt đầu lắc đầu, sau đó cố gắng bình

tĩnh thuyết phục mình trên danh nghĩa khi đầu chó lông xoắn..."

Klein lắc đầu, nhìn vào cánh cửa vô cùng quen thuộc kia thật kỹ rồi bước tới phố Chữ Thập Sắt.

Thế này cũng tốt, thế này cũng tốt... Mai sau chuyện mình cần làm sẽ không liên lụy tới bọn họ... Tiền an ủi mà tiểu đội Kẻ Gác Đêm và sở cảnh sát đưa cho chắc chắn đủ để bọn họ sống một cuộc sống trung lưu ổn định. Cho dù Melissa không tìm được việc, và Benson cũng thất nghiệp...

Klein lặng lẽ đi được một lúc thì bắt đầu cảm thấy mệt nhừ. Nhưng là một "người đã chết", hắn ngoài quần áo đang mặc với con lắc thủy tinh và còi đồng Azcot theo người thì không còn thứ gì khác, kể cả kim bảng, đồng Saule hay penny.

"Có phải là mình nên thối còi đồng gửi thư cho thầy Azcot, làm cho thầy ấy mau chạy tới cứu tế không?" Klein cười một tiếng, không quên mua vui trong đau khổ: "Thôi, tạm thời không cần liên lạc thầy ấy, có lẽ Ince Zangwill còn đang âm thầm quan sát thầy. Chờ tới thời cơ thỏa đáng, mình sẽ đi tìm thầy... Là một "lão quái vật" chuyên phục sinh, sống hơn nghìn năm, hắn là thầy ấy có thể hiểu được loại chuyện "chết rồi phục sinh" này nhỉ... Ừm, đêm nay không quá lạnh, tìm tạm một chỗ ngả lưng nghỉ ngơi, sáng mai tới ngân hàng Backlund chi nhánh Tingen lấy số tiền tiết kiệm trong tài khoản không ký danh mới được."

Vì dạo gần đây bận quá nhiều chuyện, hắn còn chưa kịp thử nghiệm phần sau của "hiến tế", cho nên số tiền 300 kim bảng trong tài khoản ẩn danh vẫn còn nguyên đấy.

"Số tiền này đủ để mình chi tiêu trong một khoảng thời gian khá dài... Ngày mai mua một tờ báo để xem bây giờ đang là tuần mấy... Đám người tiểu thư "Chính Nghĩa" không gửi lời cầu khẩn mới, chứng tỏ mình chưa lờ

buổi tụ họp..." Klein vừa nghĩ vừa tìm một góc tránh gió. Hắn ngồi xuống, cởi áo khoác phủ lên người rồi dựa lưng vào tường chìm vào giấc ngủ.

Không lâu sau, hắn đột nhiên bị người đánh thức. Hắn nhìn thấy đó là một vị cảnh sát cầm đèn cù.

Quân hàm chỉ có một chữ "V", là nhân viên cảnh sát có cấp hàm thấp nhất... Klein liếc nhìn một cái, xác định thân phận của đối phương.

Vị nhân viên cảnh sát kia hung tợn nói: "Không được ngủ ở đây! Đường phố và công viên không phải là chỗ ngủ cho những kẻ lang thang lười biếng, không chịu làm việc như chúng mày! Đây là quy định của "luật tế bào"!"

Vậy sao? Klein ngẩn ra, lại vì thân phận nhạy cảm nên hắn không tranh cãi với đối phương. Hắn cầm áo khoác, lại bước đi trên đường cho tới tận hừng đông.

Rồi hắn nhanh chóng cúi đầu tiến vào ngân hàng Backlund chi nhánh Tingen, sử dụng "mật mã" đặt sẵn lấy hai trăm bảng tiền mặt, một phần ba còn lại thì hắn để lại trong tài khoản để phòng điều bất trắc.

Khi viết mật mã là câu chú ngữ tiếng Hermes cổ kia, không chút nghi ngờ khi Klein nghe thấy tiếng "cầu khẩn".

Tiếp đó hắn chi tổng cộng 38 bảng mua hai bộ âu phục, hai chiếc áo sơ mi, hai cái quần dài, hai đôi giày da, hai cái nơ, bốn đôi tất, và thêm hai bộ áo khoác ngoài có hai hàng cúc dọc, hai chiếc áo lông đơn sắc, hai cái quần dày chuẩn bị cho mùa đông. Ngoài ra hắn còn mua thêm một gậy batoong, một ví đựng tiền, một vali hành lý xách tay.

Sau khi làm xong, Klein tìm một nhà nghỉ tắm táp thay đồ, sau đó để tránh khả năng gặp phải người quen nên hắn trực tiếp lên xe ngựa cho thuê

đi tới bến tàu hơi nước của thành phố Tingen. Dọc đường đi hắn mua một tờ báo, xác nhận hôm nay là Chủ nhật.

Đi tàu hơi nước từ Tingen tới Backlund mất chừng có bốn tiếng. Toa tàu hạng sang nhất là ba phần tư bằng, cũng chính là 15 sau le, toa bậc hai là 10 sau le, nửa bằng. Còn toa hạng ba cực kỳ chật chội, điều kiện vô cùng kém thì giá khá rẻ, chỉ mất 5 saule.

Klein ngẫm nghĩ, mua ghế ở toa hạng hai của chuyến tàu hai giờ chiều.

Hắn cầm vé xe, xách va ly hành lý tìm tạm một chỗ ngồi trong phòng chờ tàu. Bây giờ mới là 9 giờ sáng.

Hắn cảm thấy cực kỳ may mắn khi vương quốc Ruen không có chế độ quản lý hộ tịch nghiêm ngặt, chỉ cần sử dụng giấy tờ sử dụng hệ thống nước, khí than và tiền thuê nhà ba tháng là có thể chứng minh thân phận. Mà mua vé tàu lại càng đơn giản hơn, đưa tiền là được.

Klein ngồi trong sảnh chờ tàu, nghĩ tới việc tới chiều sẽ phải rời khỏi thành phố Tingen tới thủ đô Backlund, lòng hắn chợt trống rỗng.

Hắn nhớ tới cô em gái mà khiến hắn cảm thấy như một bà mẹ, nhớ tới ông anh trai thích kể mấy truyện cười trào phúng, nhớ tới cảnh ba người ăn tối quá no, ngồi im trên ghế không muốn động đậy... Từng cảnh tượng một.

Klein đột nhiên bật cười thành tiếng, cười tới mức cảm thấy có chút khó chịu, bởi hắn nhớ tới con rùa được Melissa gọi là "búp bê", nhớ tới mép tóc đáng thương của Benson.

Hắn đột nhiên có một loại xúc động mãnh liệt rất muốn tới nhìn anh trai và em gái mình một cái.

Mãi cho tới lúc này, Klein mới hiểu tại sao mình không mua vé của chuyến tàu sớm hơn, mà lại chọn chuyến hai giờ chiều.

Hắn nhấc va ly làm từ da kia lên, bước nhanh ra khỏi sảnh chờ, lên xe ngựa cho thuê quay về phố Hoa Thủy Tiên.

Sau đó hắn núp trong bóng của căn nhà phía đối diện nhìn vào cửa nhà mình. Mấy lần hắn định đi sang, nhưng lại không thể vượt qua con phố rộng lớn kia.

Klein ngơ ngác nhìn phía đối diện, chợt cảm thấy mình không còn nhà để về. Lúc đầu khi hắn mới tới thế giới này, hắn cũng có cảm giác tương tự.

Đột nhiên hắn nhìn thấy cửa mở ra, Melissa và Benson đi ra ngoài.

Melissa mặc chiếc váy màu đen, đội mũ sa màu đen, còn Benson thì mặc áo sơ mi màu đen, áo ghi lê màu đen, quần đen, áo khác màu đen, mũ phớt cũng màu đen. Về mặt cả hai đều đồ dẫn, cảm xúc cực kỳ sa sút.

Melissa gầy rồi... Sao Benson lại tiêu tụy thế kia... Klein thấy lòng đau xót, hắn há hốc miệng, nhưng cuối cùng không thể thốt lên được hai cái tên kia.

Hắn vô thức đi theo Benson mà Melissa đi tới quản trường thị chính ở gần đây nhất, thấy nơi đó lại dựng rạp, một rạp xiếc mới đang biểu diễn.

Benson bỏ tiền mua vé vào cửa, dẫn Melissa vào trong, và cố nặn ra một nụ cười: "Rạp xiếc này nổi tiếng lắm."

Melissa gật đầu không chút cảm xúc: "Vâng."

Đột nhiên cô trượt chân, mắt cá chân hơi lệch đi, sắp té ngã.

Klein mua vé vào theo há miệng, muốn đỡ em gái mình nhưng lại chỉ có thể rụt đôi tay đã chìa ra theo bản năng, bất lực đứng im tại chỗ trong

đám đông qua lại.

Benson hoảng sợ, không kịp giúp, nhưng bản thân Melissa đã tự mình đứng vững. Cô mím môi, không nói gì cả.

Lúc này, đám hề ủa tới, kẻ thì biểu diễn giẫm trên bánh xe mà không đổ, người thì nằm rạp trên quả bóng cao su thật lớn. Có người thì tung những quả bóng lên cao, rồi dùng động tác buồn cười bắt lấy.

Melissa nhìn những trò biểu diễn này, vẻ mặt trầm tĩnh hệt như bọn họ không hề tồn tại. Benson nỗ lực vài lần, cũng hô hét cổ động nhưng cũng không thể thay đổi cảm xúc của em gái, khiến bản thân anh cũng dần trầm xuống.

Klein mím chặt môi, đứng đằng xa nhìn cảnh tượng đó, muốn lại gần mà không dám.

Đột nhiên hắt sờ ví tiền trong túi áo, nảy ra một ý tưởng.

Benson và Melissa tiếp tục bước đi, lẳng lặng quan sát các trò diễn hài.

Một lúc sau, bọn họ nhìn thấy một tên hề mặt bôi đủ thứ màu thuốc đỏ vàng trắng chạy tới. Đầu tiên là hắt ném một đồng bóng lên trời, sau đó khi sức chú ý của mọi người bị kéo tới giữa không trung thì hắt lại biến đâu ra được một bó hoa, đó là hoa cúc Sevilla.

Bó hoa đó tới gần Melissa và Benson. Sắc vàng của hoa cúc tượng trưng cho sự vui vẻ.

Melissa và Benson có chút mờ mịt nhìn tên hề đối diện, chỉ thấy trên khuôn mặt bôi đủ loại màu sắc của hắt là nụ cười vui vẻ với hai khoe miệng nhếch cao cố định, một nụ cười có chút hơi quá, có chút khô hài.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 214: Vùng Đất Hy Vọng

Ô....!

Tiếng còi hơi vang vọng khắp không gian, đầu tàu hơi nước như một con quái vật to lớn kéo theo hơn hai mươi khoang tàu, chậm rãi ngừng lại.

Trên người gọn gàng quần áo đuôi tôm, đầu đội mũ phớt tơ lụa cao một nửa. Klein xách theo chiếc vali to lớn không cân xứng với vóc dáng của chính mình, đi lại trên đường phố Backlund thủ đô của vương quốc Ruen.

Thành phố này bị chia đôi bởi dòng sông Torquack chảy theo hướng Đông Nam, nhờ vào cây cầu Backlund cùng với thuyền dò kết nối. Nơi đây có hơn năm trăm triệu dân và là đô thị phồn hoa nhất ở Nam Bắc đại lục này.

Klein từ xa chỉ nhìn thấy khắp nơi đều bao phủ bởi sương mù vàng nhạt, khiến cho tầm nhìn cũng bị thu hẹp lại. Mấy ngọn đèn trên sân ga dần dần toả sáng, xua tan đi phần nào mịt mờ u ám.

“Bây giờ chắc khoảng sáu rưỡi! Vậy mà cứ như đã mười giờ rồi...” Klein không nhìn thấy gì, bèn bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn chợt nhớ tới ngày trước nhìn thấy một đoạn truyện cười ở trên “báo Torquack”:

Một hành khách vừa đặt chân đến Backlund bởi vì nồng đậm hơi sương mà lạc đường. Gã đành hỏi thăm một người đàn ông ướn nhẹp đi qua: “Đi đến sông Torquack như thế nào?” Người đàn ông kia rất thân thiện

trả lời:”Đi thẳng, không cần dừng lại đâu nhé, ta mới vừa bơi lên từ đó xong”

Mỗi lần đọc báo hoặc tạp chí Backlund, có thể thấy rõ đám nhà báo và biên tập đều mĩa mai không khí ô nhiễm của nơi này, mĩa mai sương mù ngày càng dày đặc... Trước đây “Báo sáng Backlund” còn đặc biệt làm thống kê, thời tiết trong khoảng 60 ngày ở 30 năm trước so với hiện tại trong khoảng 75 ngày... Vì thế không ít nhà trí thức thành lập mấy cái tổ chức như: “Hiệp Hội Giảm Hàng Than Khói”, “Hiệp Hội Giảm Hàng Hơi Khói”.... Nghe nói vào tháng chín tới, sẽ có một chương trình nghị sự nhằm tái cơ cấu “Ủy Ban Điều Tra Ô Nhiễm Khí Quyền Vương Quốc”.... Klein bỏ xuống cặp da to lớn, đưa tay bóp bóp cái mũi làm dịu đi phần nào mùi hôi thối.

Sau đấy, hắn kéo nhẹ sợi dây bằng vàng, từ trong túi áo lấy ra một cái đồng hồ vàng, ấn mở ra nhìn qua xác định thời gian.

Sau khi rời khỏi anh trai và cô em gái. Klein tạt qua cửa hàng bách hoá, tiêu 4 bảng 10 saule mua lấy cái đồng hồ và thêm 1 bảng 5 saule cho cái dây vàng này.

Đối với bản thân, nếu hắn không có nhìn thấy thời gian chính xác thì sẽ nảy sinh ra cái cảm giác hoang mang và sợ hãi.

Ban đầu Klein định mua đồng hồ bỏ túi bạc, vì cảm thấy như vậy phù hợp với khả năng của mình. Nhưng khi nghĩ tới chân lý của “Tên Hề”, hắn đành phải lựa chọn càng khoe khoang càng tốt đồng hồ vàng.

“6 giờ 39 phút... Không có sai lệch bao nhiêu...” Klein cất kỹ đồng hồ bỏ túi, tay cầm cặp da. Hắn hoà mình vào biển người, nhàn nhã đi ra khỏi trạm tàu hơi nước.

Bất thành linh, Klein ngoặt một cái, làm cho kẻ nào đó đang lạng lẽ bám sau lưng hắn, vừa mới vươn ra bàn tay lại bị huyệt chỗ túi áo của hắn.

Klein cũng không có để ý mấy chuyện con con này. Hắn tiếp tục dọc theo con đường xi măng, chen chúc trong đám người đi về phía ngã tư đường ở ngay trước mặt.

Giữa đoạn đường này còn có mặt cỏ cùng vườn hoa, bên nó được bao quanh bởi những cây cột giống như ống khói.

“Không, khả năng nó chính là ống khói...” Klein nhìn rõ đỉnh mấy cây cột kia phun ra khói đặc.

Hơi khói này một ít bay lên trên trời, một chút lại hoá thành hơi nước rơi vài lung tung.

Klein lại một lần nữa đứng lại, bỏ xuống cặp da, một tay khác thì cầm lấy tờ báo cùng với bản đồ.

Lúc trên tàu hơi nước, hắn đã lập sẵn kế hoạch phải đi chỗ nào và làm công việc gì.

Trải qua đoạn thời gian này và trải qua tính cách của tên hề hàng ngày. Cuối cùng Klein cũng hiểu ra ý nghĩa thực sự của “Tên Hề”, đó chính là “Dù cho có thể đoán được số phận, nhưng vẫn cảm thấy bất lực trước số phận, nên đành phải dùng nụ cười che giấu tất cả nỗi buồn, đớn đau, hoang mang và chán nản.

Ngay thời khắc đó, Klein cảm nhận được rõ ràng ma dược “Tên Hề” tiêu hoá. Hắn tràn đầy lòng tin cứ đóng vai như vậy, rất nhanh thôi liền có thể tấn thăng.

Nhưng vấn đề ở chỗ, hắn cũng không biết kế tiếp danh sách 7 ma dược. Ngay cả tên gọi là cái gì, chứ đừng nói là cụ thể phối phương.

“Nên thu hoạch phối phương như thế nào đây? Mật Tu hội rất ít xuất hiện, bọn này dường như chỉ cảm thấy hứng thú với vật phẩm đến từ gia

tộc Antigenus... Đó cũng là vì sao không có ai biết rõ bọn họ. Aizz... Cần nhắc có hai cách, một là tiếp xúc giới phi phạm giả bản địa xem có thể tìm ra được chút manh mối nào không? Hai là chủ động gài bẫy, dùng bảo tàng của gia tộc Antigenus làm mồi câu, câu đám người Mật Tu hội đi ra. Dù sao ta biết rất nhiều ký hiệu thần bí khác nhau.”

“Nhưng làm vậy nguy hiểm quá lớn, phải cực kỳ cẩn thận. Mỗi câu không thể tốt quá, cũng không thể kém quá. Kém quá kẻ khác sẽ chẳng có hứng thú, tốt quá thì lại dễ câu ra con ‘Cá Mập’, một cú đớp cũng để ta xương cốt không còn á... Mật Tu hội thủ lĩnh Zarathu là kẻ đã từng chỉ đạo qua đại đế Russel, rất có thể hắn còn nhận được lớn nhất trái ngọt của cuộc cải cách ở thời đại kia.... Đương nhiên, chưa chắc hắn có thể sống đến giờ này, đến giờ cũng đã trôi qua gần 200 năm rồi...”

Đang rơi vào trầm tư, Klein bỗng bị cái lạnh thấu xương ở Backlund này, làm cho hắn nhin không nổi mà run rẩy. Hắn bèn nhanh chóng tìm chỗ ở.

Hắn lật tới lật lui tờ báo, nhìn đi nhìn lại mục cho thuê nhà ở, nhìn thấy trước đây đánh dấu căn phòng kia:

"Số 15 đường Minsk, quận Jowod. . . Khu phố. . . Mỗi tuần tiền thuê 18 saule. . ."

Cái vấn đề chỗ ở này, Klein đã suy nghĩ kỹ càng. Dù Backlund có hơn năm trăm triệu dân số, nhưng hắn vẫn phải đề phòng khả năng đụng phải địa bàn kẻ gác đêm. Mặc kệ là mới điều tới đây Daly, hay là ngày trước ở Backlund như: Lorota, Ayr Harson và Borgia đều có thể nhận ra hắn.

Cho nên, Klein loại bỏ khu phía Bắc nơi tọa lạc của nhà thờ nữ thần Đêm Tối của giáo xứ Backlund "Giáo đường St. Samuel". Hắn cũng loại bỏ khu trị an tốt nhất và giám thị nghiêm khắc nhất, quận Hoàng Hậu cùng

với quận Tây. Hai khu vực này thuộc về quý tộc cùng các doanh nhân giàu có bậc nhất, mà đám quý tộc càng tập trung ở quận Hoàng Hậu.

Lại loại trừ mấy chỗ nhà máy, bến tàu, nơi dân nghèo tụ tập quận Đông và khu vực cầu Backlund

Còn lại cho Klein lựa chọn cũng không nhiều lắm. Một là có sở giao dịch chứng khoán Backlund, sở trao đổi hoá đơn, trung tâm tài chính, trụ sở của bảy ngân hàng lớn, các loại quỹ tín dụng, các công ty đường sắt, các công ty thương mại mậu dịch quận Hilston, nơi đó còn được gọi là trung tâm thương mại và tài chính của vương quốc Ruen. Hai là công ty nhỏ san sát, chỗ ở đông đúc quận Jowod.

Hai khu dân cư đều đông đúc, trị an lại tương đối tốt, nên dễ dàng cho việc che giấu. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Klein liền chọn nơi có giá tiền thuê phòng rẻ hơn quận Jowod.

Hắn không tìm đến mấy cái công ty, tổ chức như: "Hiệp hội cải thiện nhà ở đô thị hay tổng công ty cải thiện nhà ở của tầng lớp lao động". Bởi vì mấy chỗ này đều cần giấy chứng minh nhân dân, mà trước mắt hắn không có thứ này.

“Nếu hôm nay không thể thuê được phòng ở, vậy thì tìm nhà trọ không cần chứng minh nhân dân ở lại tạm thời...” Klein xếp lại tờ báo, xách lên cặp da, dựa vào chỉ dẫn của bản đồ, nhìn về một nơi nhìn như cánh cửa của cửa hàng bách hoá

Đó là lối vào tàu điện ngầm Backlund.

Đúng vậy, tàu điện ngầm!

Mới đầu khi Klein đọc báo nhìn thấy ba chữ “Tàu điện ngầm” này, lúc đấy hắn giật cả mình. Hắn nghĩ không ra chưa tiến vào thời kỳ đồ điện thế nhưng loại phương tiện giao thông này vẫn có thể xuất hiện.

Nó được phát minh vào cách đây hai mươi lăm năm, đầu tiên chỉ là phương tiện giao thông ở hai bên bờ sông Torquack. Đến ngày nay nó đã mở rộng ra các khu đô thị lớn, tuy nhiên cũng chưa có ở nhiều nơi lắm.

Đi qua cửa chính, Klein lẫn vào đám người trước mặt, từng bước đi về nơi bán vé.

Sau vài phút xếp hàng, hẳn cuối cùng cũng nhìn thấy cô bán vé có một mái tóc vàng xinh xắn.

Cô gái này không có ngẩng đầu lên, mà chỉ sang bên cạnh một tấm bảng gỗ treo gần ô cửa:

"Thời gian cao điểm (7:00 sáng đến 9:00 sáng, 6:00 tối đến 8:00 tối) 10 phút một chuyến, còn lại thì 15 phút, ghế hạng nhất 6 penny, ghế hạng hai 4 penny, ghế hạng ba 3 penny, vé khứ hồi, lần lượt là 9, 6, 5 pennny. Vé năm của ghế hạng nhất 8 bảng, ghế hạng hai 5 bảng 10 saule và ghế hạng ba không bán vé năm. "

Nó rẻ hơn so với ta tưởng tượng... vậy mà không có hạn chế khoảng cách... Melissa nhất định sẽ rất thích cái này, ăn đứt xe ngựa. Chính là thành tựu của máy móc... Nghĩ tới đây, hẳn bỗng có chút bứt rứt khó chịu.

Hắn nở một nụ cười rạng rỡ, tay móc ra 4 đồng penny rồi đưa cho người bán vé:

“Ghế hạng hai”

Cạch! Người bán vé xé ra tấm vé, đóng dấu, đưa cho Klein

Hắn tìm được tuyến đường đi quận Jowod. Sau khi Klein thông qua kiểm tra sơ bộ, hắn liền dọc theo bậc thang đi xuống, nhanh chóng đến sân ga. Theo chỉ dẫn dưới mặt đất, hắn tìm đến toa ghế hạng hai.

Ô ô ô!

Chẳng bao lâu, Klein liền nghe thấy âm thanh vang vọng như tiếng sấm của tiếng còi hơi. Hắn nhìn thấy một con tàu hơi nước khổng lồ, ánh đèn khí ga treo ở hai bên khi chiếu rọi cũng tăng thêm mấy phần uy nghiêm, xinh xịch ngừng lại tại chỗ.

Kích thước to lớn cùng uốn lượn của nó, còn mang theo màu sắt đen trộn lẫn tinh xảo máy móc, tạo ra một vẻ đẹp độc đáo.

Tàu điện ngầm Backlund vẫn sử dụng tàu chạy bằng hơi nước, phun ra khói sương. Nhờ vào thiết kế đặc biệt qua đường ống đi vào ống khói phun ra bên ngoài.

Cái này hẳn cũng chính là tác dụng của vườn hoa bãi cỏ nằm giữa mặt đường.

Trong tiếng động ma sát của kim loại, Klein chờ đợi hành khách trên tàu đi xuống, rồi hắn mới xách cặp da và cây gậy batong nhân nhá bước đi, cũng trải qua nhân viên phục vụ kiểm vé.

Toa này cùng toa ghế hạng ba khác biệt, ghế hạng hai là một người một toa, cũng không cần lo lắng bị kẻ khác chiếm chỗ ngồi. Klein vừa mới đặt mông xuống ghế, đặt cặp da xuống ngay gần bên cạnh cây gậy batong, hắn liền nghe thấy dồn dập tiếng bước chân

Hắn vô ý nhìn về phía cánh cửa, bên nhìn thấy một cậu nhóc vóng dáng mảnh khảnh, khuôn mặt búng ra sữa. Cậu vội vã chạy vào toa xe.

Cậu nhóc này ăn mặc chẳng hợp với tuổi tác tí nào, trên thân khoác áo người già, đầu đội mũ vòm, tay cầm một cái tay nải cũ nát, mặt cúi gằm xuống đất.

“Xin lỗi, em lên nhầm toa xe, em đi toa ghế hạng ba...” Cậu nhóc chìa ra vé xe, nói lời xin lỗi với nhân viên phục vụ, rồi chạy nhanh về hướng toa xe hạng ba.

Klein thu hồi ánh mắt, xác nhận lại địa chỉ cần đến và đợi cánh cửa đóng lại.

Đúng lúc này, hắn lại nghe thấy dồn dập tiếng bước chân, rồi lại nhìn thấy mấy gã đàn ông mặc áo đen, đầu đội mũ phớt cao xông vào toa xe.

Bọn hắn đuổi bắt thằng nhóc mười năm mười sáu tuổi cơ này hả? Trực giác Klein nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Hắn lắc đầu nhẹ, tiếp tục nhìn vào tấm bản đồ và tờ báo của mình, chẳng có chút khác biệt nào với mấy vị hành khách khác trong toa xe này.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 215: Bà Summer

"Mày có thấy một thằng nhóc mười mấy tuổi không? Nó mặc một cái áo khoác cũ!" Một trong những tên nhảy vào thùng xe, hung tợn nói với người nhân viên.

Klein dùng dư quang khóe mắt nhìn thấy đối phương gần gò rần chắc, màu da hơi đen như là phơi nắng thời gian dài, hốc mắt hõm xuống khá sâu so với dân chúng bình thường vương quốc Ruen.

Người cao nguyên? Hay là hỗn huyết? Hẳn có chút suy nghĩ gật gật đầu.

Trung bộ bắc đại lục, ở nơi khởi đầu sơn mạch Honakis, là một mảng khí cao nguyên hậu khô ráo, đại bộ phận của nó thuộc về vương quốc Feineibote, phía tây về nước cộng hoà Intis, sát phía đông tắc bị vương quốc Ruen chiếm cứ, dân ở nơi này gầy gò đã man nhưng dũng mãnh thiện chiến, một thời gian dài ở trong quá khứ, vẫn là một trong những vấn đề khiến ba quốc gia đau đầu nhất, nhưng theo vũ khí nóng được cải tiến, hình thức chiến tranh biến hóa, người cao nguyên rốt cuộc nhận rõ được thực tế, hoàn toàn khuất phục.

Một bộ phận khá lớn trong bọn họ rời khỏi cao nguyên, tiến vào Backlund, tiến vào Trier, tiến vào thành Feineibote, tiến vào các đô thị phồn hoa cùng cảng bắc đại lục, có làm công nhân, có trở thành dòng máu mới của xã hội đen địa phương, dám đánh dám giết, không sợ lớn chuyện.

Nhân viên là một người nam chưa tới hai mươi tuổi, nghe vậy rụt lại thân thể, chỉ về phía toa xe hạng ba nói:

"Tôi thấy. . . đi ở chỗ đó."

Người cầm đầu mang áo khoác đội mũ dạ cao hơi gật đầu, dẫn đồng bọn, thịch thịch thịch chạy về phía ba chiếc xe kia, không chút cố kỵ ánh mắt hành khách xung quanh.

Nếu mình là thằng nhỏ kia, lúc này khẳng định đã đi khỏi toa xe hạng ba đó rồi. . . Klein một bên đọc báo, một bên suy nghĩ linh tinh.

Lại qua hơn một phút, "Ồ..." tiếng còi hơi vang lên, cửa xe chậm rãi khép lại.

Loảng xoảng loãng xoảng, tàu điện ngầm hơi nước bắt đầu chậm rãi khởi động, nhưng ngay ở lúc này, Klein chợt có cảm giác, ngẩng đầu nhìn về phía cửa đi thông toa xe hạng hai.

Thằng nhóc mười lăm mười sáu tuổi mặc cái áo khoác cũ kỹ, đội cái mũ trong, khoác cái túi xách cũ nát kia đang chậm rãi đi vào toa xe này.

Khuôn mặt nó ngây ngô, ngũ quan thanh tú, hai mắt đỏ tươi trầm ngâm mà nghiêm túc.

". . . Lợi hại, đây là đi xuống từ toa xe hạng ba, vòng một vòng lại lên ở vị trí toa hạng một? Sợ người đuổi theo còn bố trí đồng bọn chờ đợi?" Klein hơi cảm thấy kinh ngạc, chỉ cảm thấy thằng nhóc trước mắt thủ đoạn xử lý tương đối thành thực tương đối cẩn thận, còn tốt hơn so với rất nhiều người hai mươi tuổi.

Khẽ gõ răng hàm bên trái, hẩn yên lặng mở ra linh thị, liếc mắt nhìn quét qua thằng nhóc kia một cái, chỉ thấy thân thể nó đang ở trạng thái mệt, thần kinh căng thẳng, nhưng vẫn duy trì màu lam bình tĩnh tự hỏi.

Không đơn giản. . . từ tuổi mà nói. . . Klein khẽ lẩm bẩm một câu, tiếp tục cúi đầu đọc báo.

Thằng nhóc kia không biết mình đã bị người phi phạm giả quan sát, lại đi về phía toa xe hạng ba.

Lộ trình kế tiếp an ổn mà bình tĩnh, hơn hai mươi phút sau Klein đã đến một trong những trạm tàu điện ngầm của khu JoWod.

Hắn lại ngồi gần mười phút xe ngựa, rốt cuộc tìm được phố Minsk, dựa theo miêu tả trên báo, đi đến số 17 cách vách số 15, nhấn chuông cửa.

Cúc cu! Cúc cu!

Theo tiếng chuông quanh quẩn trong phòng, trên cửa nhô ra một con chim máy tạo hình không tính là đẹp, nó chỉ lớn bằng bàn tay, cấu thành từ linh kiện như bánh răng, không ngừng gập đầu, phát ra tiếng chim kêu cúc cu.

Một món đồ chơi không tệ, chỉ là làm hơi thô ráp chút. . . Klein đánh giá một câu đúng trọng tâm.

Mấy chục giây sau, cửa lớn màu sẫm được đẩy ra, một nữ hầu trẻ tuổi mặc váy đen trắng có chút đề phòng nhìn Klein nói:

"Xin hỏi ngài có chuyện gì?"

Klein mỉm cười đưa lên tờ báo đang bọc ở đầu gậy nói:

"Tôi đến tìm bà Summer thuê phòng, hẳn là vẫn còn cho thuê chứ?"

Tên đầy đủ trên báo là Starling Summer.

"Vẫn còn. Ngài ời chờ một chút." Nữ hầu lễ phép cúi người.

Nàng vội vàng đi vào, thông báo cho nữ chủ nhân, qua một hồi, lại đi ra, đưa Klein vào nhà, giúp hắn mang gậy cùng vali đặt ở tiền sảnh, lại mang áo khoác cùng mũ dạ treo ở móc treo y phục.

Khí lưu ẩm áp ủa tới, bị xua tan hơi lạnh mà Klein mang theo, hắn đảo mắt qua, trước tiên nhìn thấy cái lò sưởi trong tường có kết cấu độc đáo, thấy từng khối màu đỏ bên trong, thấy than củi không khói đang được đốt.

Phòng khách nhà Summer tương đối lớn, gần như là bằng toàn bộ một tầng của nhà Moretti, một số chỗ còn trải thảm trang trí, treo tranh phong cảnh.

Nữ hầu dẫn Klein đi đến khu sofa, nói với nữ chủ nhân mặc váy dài màu vàng nhạt:

"Thưa bà, khách đã đến."

Nữ chủ nhân này chừng ba mươi tuổi, tóc vàng mắt lam, dung mạo xinh đẹp, bảo dưỡng tốt, cầm trong tay một cái quạt lông chim cung đình mạ bạc.

Bởi vì ở trong nhà mình, bởi vì lò sưởi trong tường chế tạo hoàn cảnh ẩm áp, nàng không có mặc áo cổ cao, ngực một mảng trắng lóa, cổ thon dài mà trơn bóng.

"Ngài khỏe, bà Summer." Klein đưa tay lên ngực, hành một lễ.

Bà Summer cười rụt rè nói:

"Ngài khỏe, mời ngồi, anh muốn uống cà phê, hay là hồng trà?"

Klein ngồi lên trên chiếc sofa dài, thản nhiên hồi đáp:

"Hồng trà, cảm ơn."

"Julian, đưa lên hồng trà." Bà Summer phân phó nữ hầu một câu, đôi mắt hơi chuyển nói, "Xin hỏi nên xưng hô anh như thế nào?"

"Sherlock Moriarty, bà có thể trực tiếp gọi tôi là Sherlock." Klein đã sớm nghĩ ra cái tên giả.

Lúc này, hắn ngửi thấy mùi truyền đến từ vị trí phòng bếp, cũng thấy ống dẫn phức tạp nơi đó.

"Ha ha, đây là thiết kế của chồng tôi, tuy công tác của anh ấy là quản lý công ty Cowim, nhưng cũng là một người đam mê máy móc nghiệp dư, đồng thời cũng là thành viên Hiệp Hội Giảm Hàng Than Khói vương quốc." Bà Summer chú ý tới ánh mắt của Klein, cười cười, giải thích một câu.

Thưa bà, không cần giới thiệu chi tiết như vậy, tôi không phải là đến thân cận với chồng của bà đó chứ. . . Klein lăm bắm một câu, trên mặt nụ cười không giảm mở miệng nói:

"Thưa bà, tôi hy vọng thuê căn nhà số 15 kia."

Bà Summer thẳng lưng lên, tư thế ngồi xinh đẹp mà cười nói:

"Tôi cũng phải nhắc anh một chuyện trước, căn nhà số 15 không có ống dẫn giống thế này, không có ghế sofa giống thế này, không có bàn chơi bài, không có bàn ăn gỗ quý, không có đồ gốm sứ tốt nhất, không có dao nĩa bạc, không có bình trà mạ vàng, không có thảm. . ."

Nàng chỉ vào đồ đạc trong nhà mình, đều nhất nhất giới thiệu, cuối cùng bổ sung:

"Nó nguyên bản thuộc về vợ chồng anh rể tôi, nhưng anh rể tôi làm ăn thất bại, chỉ có thể chuyển nhà đi nam đại lục, bọn họ ở Byron còn một cái đồn điền, nhưng tôi cũng không tán tành lựa chọn của họ, cái này là không

công bình với mấy đứa cháu đáng thương của tôi, nơi đó không có trường học tốt, thậm chí không có giáo sư gia đình tốt."

Thưa bà, cái này không phải là chuyện tôi cần phải biết. . . Klein thành khẩn gật đầu nói:

"Trừ bỏ thời tiết, nam đại lục không có chỗ nào có thể so sánh với Backlund."

Hắn phụ họa làm cho bà Summer rất hài lòng, đôi mắt khẽ chuyển:

"Căn nhà nọ còn kế ước thuê mướn ba năm, tôi hy vọng anh có thể trả tiền thuê mỗi năm một lần, mỗi tuần 18 saule, phí sử dụng gia cụ 1 saule, tôi chỉ lấy một chút tiền thế chấp, tổng cộng 50 bảng."

Klein lắc đầu cười nói:

"Bà Summer, bà hẳn nhìn ra được, tôi cũng vừa đến Backlund, tôi cũng không biết kế tiếp sẽ gặp phải chuyện gì, một lần trả 50 bảng sẽ làm cho khả năng chổ đỡ lại phiêu lưu trong tương lai của tôi hạ xuống, cực hạn của tôi là nửa năm, 25 bảng."

Hắn còn tính ở khu đông Backlund thuê một gian phòng, dùng để thay đổi quần áo, tiến hành ngụy trang, thoát khỏi truy tung —— đây là chuẩn bị không thể thiếu cho những việc hắn tính làm.

Starling. Summer nhẹ nhàng sờ cằm, hỏi ngược lại:

"Anh học qua trường văn?"

Klein khẽ cười một tiếng:

"Đúng vậy, tôi sau đó lại tự học lịch sử."

"Anh có chứng minh thân phận không?" Starling thuận miệng hỏi một câu.

"Thực có lỗi, tôi rời nhà quá vội vàng, đã quên mang theo, ha ha, vừa rồi quên giới thiệu, tôi đến từ quận Gian Hải." Klein cố ý dùng tới khẩu âm của bạn học Welch.

Vừa nói tới từ "Quên" này, hần lại nghĩ tới đội trưởng Dunn Smith, trên mặt nụ cười càng thêm sáng lạn.

Lúc này, nữ hầu Julian bưng chén hồng trà tới, chén sứ trắng nõn, hoa văn cổ điển, một số nơi còn mạ vàng.

Klein tiếp nhận nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy mùi thơm bay xa, chất ngọt vừa phải, rõ ràng là ngon hơn không ít so với những loại hồng trà mà trước đây mình từng được uống.

"Hồng trà rất là thuần khiết." Hần lựa chọn ra một câu tán thưởng không tệ .

Bà Starling Summer khước miệng hơi nhếch lên nói:

"Vậy trước thuê nửa năm đi, 25 bảng."

Klein cảm tạ một câu, nói chuyện phiếm với đối phương vài phút, thẳng đến một nữ hầu khác từ thư phòng mang ra một bản hợp đồng.

Sau khi kí tên, Klein đau lòng chi ra 25 bảng tiền mặt, giao cho bà Summer.

Starling mở ra đếm một lần, chột hơi nhếch cằm nói:

"Moriarty tiên sinh, anh hẳn là đi tìm việc ở Backlund phải không?"

"Đúng vậy." Klein có chút mờ mịt hồi đáp.

Starling khoe miệng hơi nhếch lên nói:

"Tôi có thể cho anh một ít đề nghị, lương tuần thấp hơn 3 bảng, là rất khó ở tại khu JoWod, tiền thuê nhà của anh, chi tiêu thực vật, phí dụng cung cấp nước uống khí than, phí dụng giao thông vân vân cộng lại ít nhất là 2 bảng 5 saule, tin tưởng tôi, đây là Backlund, còn lại phải lo lắng quần áo cùng ăn sáng trà nước. . . lương tuần 3 bảng là một điểm mấu chốt khá là miễn cưỡng rồi."

"Lương tuần nếu có thể đạt tới 5 bảng, anh có thể thuê một nữ hầu, 6 bảng có thể suy xét thuê đầu bếp riêng, 7 bảng thêm một người hầu nam, 8 bảng có thể thêm một nữ hầu nữa. . ."

Bà Summer, tôi cảm thấy bà đang khoe khoang thì phải. . . Tôi đã từng lương tuần 10 bảng rồi. . . Klein bảo trì nụ cười, thái độ vẫn chân thật lắng nghe.

Lúc này, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, một người nam dáng người khôi ngô đi vào, ông ta mặc lễ phục áo hai đuôi dài màu đen, đội mang bao tay màu đồng, trên môi để hai hàng râu mỏng.

"Luke, vị này là Moriarty tiên sinh, anh ta giờ là hàng xóm của chúng ta." Starling. Summer ngênh đón giới thiệu.

Luke cởi áo khoác, vừa đưa cho hầu nam theo ở phía sau, vừa lễ phép cười nói:

"Moriarty tiên sinh, nguyện ý nhận lời mời bữa tối không?"

Đây là quản lí công ty Cowim, thành viên Hiệp Hội Giảm Hàng Than Khói vương quốc Ruen gì đó. . . Klein cười nói:

"Thực có lỗi, Summer tiên sinh, tôi đã dùng bữa trên xe lửa hơi nước, tuy hương vị nọ làm cho người ta ấn tượng khắc sâu."

Sau khi hàn huyên vài câu, Klein được nữ hầu Julian dẫn dắt, rời khỏi nhà Summer, tiến vào số 15 cách vách.

Nơi này bố cục rất giống với cách vách, lầu một có một phòng khách lớn, một nhà ăn lấy ánh sáng không tẻ, hai phòng khách, một phòng tắm, một tầng ngầm, một phòng bếp có thể đi thông ra sai, lầu hai có bốn phòng ngủ, một phòng khách, một gian phơi nắng, một thư phòng, hai phòng tắm, cùng với một cái ban công lớn.

"Bà nói, anh có thể cho thuê một bộ phận, nhưng không thể cho công nhân thuê, cũng không thể làm cho nơi này quá ồn ào quá chật chội, ừm. . . chần sạch cùng ra giường, bao gối, chúng tôi sẽ đưa tới." Nữ hầu Julian sau khi dặn dò một câu liền quay trở về nhà Summer.

Sau khi dọn dẹp một chút, Klein rốt cuộc đã sắp xếp xong cuộc sống ở Backlund.

Hắn ngồi ở trong phòng khách trống rỗng, bỗng nhiên có loại cảm giác tịch mịch, vì thế bắt buộc bản thân đi suy tính về những việc sẽ làm kế tiếp.

Mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, báo thù cùng làm cho bản thân mạnh lên cũng không là chuyện nháy mắt có thể hoàn thành, cho nên, hắn phải có việc có thể kiếm tiền, tránh cho xuất hiện khủng hoảng tài chính.

Nhưng mà, việc lại không thể trói buộc hắn, ảnh hưởng đến hành động cùng sắp xếp của hắn, nói cách khác, có đủ độ tự do.

Sau khi trải qua suy xét, bài trừ đi những nghề nghiệp không thích hợp, Klein còn lại ba lựa chọn:

Một là viết tiểu thuyết, trở thành tác giả, nhưng thân phận hắn miễn cảm, danh tiếng càng cao càng trí mạng, chỉ có thể nhìn đau bỏ qua.

Hai là đi làm phóng viên tin tức, cái này ở đương đại thuộc về công tác tương đương có thể diện, nhận việc cần bằng cấp giấy chứng nhận các loại văn kiện vân vân, Klein đối với cái này chỉ có thể bất đắc dĩ.

Cuối cùng, hắn lựa chọn nghề nghiệp thứ ba:

Thám tử tư!

Cái này cũng là dụng ý của cái tên giả mà hắn trước đó đã lấy.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 216: Tự Hội Không Thay Đổi

Sáng sớm đầu tiên của Klein ở Backlund là từ hoàn cảnh sương mù xám xám, bầu trời có tầm nhìn rất thấp, ẩm ướt lạnh lẽo cùng nước trà giá rẻ 1 penny 1 lít, kèm theo hai miếng bánh mì nướng kẹp bơ kém chất lượng.

Hắn bận rộn cả một buổi sáng, đầu tiên là đi tổng bộ báo bưu điện Backlund ngay tại khu JoWod, chi ra 30 bảng, đăng một mẫu quảng cáo nhỏ trong 1 tháng.

Bắt đầu từ thứ ba, nhóm độc giả trung thành của báo bưu điện Backlund, sẽ ở vị trí kẹp giữa trang bảy và trang 8, nhìn thấy một đoạn thông báo nho nhỏ:

"Sherlock Moriarty, thám tử tư am hiểu xử lý các loại sự vụ, thu phí hợp lý, nghiêm khắc tuân thủ nguyên tắc giữ bí mật, ở tại số 15 phố Minsk khu JoWod."

Klein sở dĩ không chọn báo Torquack nhật báo Backlund... các báo lớn phát hành trên toàn bộ vương quốc Ruen, là vì nghiệp vụ của hắn tạm thời chỉ sẽ cực hạn ở tòa thành thị Backlund này, hơn nữa hắn cũng không hy vọng trở nên quá nổi tiếng.

Vì thế, báo bưu điện Backlund khá được hoan nghênh địa phương, giá quảng cáo không cao trở thành lựa chọn của hắn.

Sau khi rời khỏi tổng bộ báo bưu điện Backlund, Klein tay cầm bản đồ, từ các nhà thuốc, tiệm hoa, tiệm châu báu, tiệm vật phẩm trang sức

phân biệt mua các loại bột thực vật, lát bạc, để làm chuẩn bị cho cử hành nghi thức—— dưới tình huống không liên quan đến vật phẩm linh tính, tuyệt đại bộ phận tài liệu thần bí học đều có thể mua được ở cửa hàng bình thường, chẳng qua không có tập trung, cần chạy nhiều nơi mới có thể mua đủ.

Vì thế, Klein lại chỉ ước chừng 5 bảng, phá mốc 100 của 200 bảng đã rút ra, chỉ còn lại có 92 bảng.

"Tiêu tiền giống như là nước chảy vậy. . ." Klein ở phụ cận tìm một nhà hàng nhỏ, chọn một miếng thịt bò tiêu đen 8 penny, 2.5 penny khoai tây nghiền cùng xúc xích lợn, 1 penny cà phê, 1 penny rau dưa, bởi vì tổng ngạch vượt qua 1 saule, lại bỏ thêm 1 penny, được thêm một phần bánh mì với bơ cao cấp.

1 giờ chiều, hăn trở lại số 15 phố Minsk, cũng không nghỉ ngơi, bỏ ra thời gian, dùng hoa ngũ say, long huyết thảo, đàn hương đỏ thẫm cùng bạc hà các loại bột phấn thảo được điều chế ra "Thánh dạ phấn", đây là tài liệu dùng cho chế tạo bức tường linh tính.

—— ở trước khi mua được dao bạc nghi thức chân chính, hăn chỉ có thể dùng phương thức này để tập hợp.

Klein đoán, mình tấn thăng danh sách 7, mới có thể thoát khỏi hạn chế ở phương diện này.

"Hô, tiểu thư 'Chính Nghĩa', 'Người Treo Ngược', bạn học 'Mặt Trời' đều còn chưa có xin phép, tụ hội hôm nay sẽ triệu tập đúng hạn. . . Không biết 'Người Treo Ngược' sẽ mang đến cho ta bất ngờ nào đây, có thể cung cấp bao nhiêu trang nhật kí Russell. . ." Klein nằm ở trên giường trong phòng ngủ, miên man nghĩ đến đủ thứ chuyện.

Thám tử tư đối với hăn mà nói, là một phần chức nghiệp để kiếm tiền cùng hành động, cái này có thể giúp cho hăn tiếp xúc với người của các

ngành sản xuất, chậm rãi phát hiện người phi phạm ở Backlund, dần dần sẽ tìm được manh mối Mật Tu.

Đương nhiên, nếu vận khí đủ tốt, hẳn thậm chí có thể trực tiếp ở trong giới người phi phạm biết rõ danh sách 7 đối ứng "Thăng hề" là cái gì, đồng thời mua được phối phương ma dược tương ứng cùng tài liệu chủ yếu.

Về phần hành tung của Ince Zangwill, Klein tạm thời sẽ không chủ động đi tìm, thậm chí có khả năng sẽ tránh né đối phương, bất quá nếu có thể ngẫu nhiên phát hiện cừu gia này bại lộ thân phận, hẳn không ngại làm người tốt một lần, gửi thư nặc danh báo cho giáo hội Nữ Thần Đêm Tối.

"Thám tử tư thu về nhiều lắm chỉ có thể duy trì cuộc sống, nếu muốn có đủ tiền để mua phối phương ma dược cùng tài liệu phi phạm, một là xem ở chỗ tiểu thư 'Chính Nghĩa', hai là đi đầu tư, dùng 100 bảng còn lại trong tài khoản không ký danh. . . Ừm, 92 bảng trên người tạm thời không thể động, nói không chừng mình ở một thời gian dài nữa, sẽ không có tiền vào túi. . ." Nghĩ đến đây, Klein đột nhiên xoay người ngồi dậy, đi xuống lầu một, bắt đầu đọc các loại báo chí trước đó thuận tay mua về.

Báo chí này ở trên thường xuyên đăng một ít tin tức, ví dụ như ai đó phát minh vật phẩm gì đó, tìm kiếm đầu tư, ví dụ như ai đó hy vọng hùn vốn, để làm chuyện gì đó.

Klein dựa vào kiến thức địa cầu của bản thân, để chống đỡ cho hiểu biết về thời đại này, từ đó tập trung sàng chọn hạng mục, đáng tiếc là, hôm nay cũng không có gì đáng chú ý.

2 giờ 45 chiều, hẳn trở lại phòng ngủ, khóa trái cửa, kéo màn, dùng "Thánh dạ phẫn" chế tạo ra bức tường linh tính.

Đi ngược kim đồng hồ bốn bước, đi vào màn sương mù xám, Klein ngồi ngay ngắn ở chiếc ghế lưng cao Kẻ Khờ, kéo dài ra linh tính, dùng

phương thức đáp lại khẩn cầu đung vào ngôi sao đỏ thẩm tượng trưng cho "Mặt Trời".

Cái này xem như chuyện không thay đổi số lượng không nhiều lắm trong cuộc sống đã hoàn toàn thay đổi của mình. . . Hẳn đột nhiên cảm thán một câu.

...

Một khu vực ngoài thành Bạc Trắng, trong một tòa tháp cao màu xám đen đã sập một nửa.

Chín thành viên đội tuần tra vây quanh một đồng lửa đang hừng hực thiêu đốt, nói chuyện về đoạn thời gian vừa qua.

Còn có mấy đội viên nữa canh ở bên ngoài, đề phòng khả năng đột nhiên bùng nổ tập kích trong bóng đêm.

Không biết bao nhiêu người phi phạm thành Bạc Trắng dùng máu để dạy cho bọn họ:

Lúc nào cũng không thể thả lỏng cảnh giác, quái vật trong bóng tối rất khả năng ngay ở sau lưng của người!

Ở trong bóng đêm với tia chớp tần suất rất thấp, phải bảo trì lửa cháy, bảo trì ánh sáng chiếu rọi, một khi hoàn toàn lâm vào hắc ám, toàn đội mất tích cũng không phải không có khả năng —— ai cũng không nói được, trong bóng tối thuần túy sẽ phát sinh chuyện khủng bố cỡ nào, bởi vì thực tế đều đã đột phá cực hạn tưởng tượng của bọn họ.

Dereck Berg vẫn duy trì trầm mặc nội liễm, im lặng nghe bạn bè nhớ lại quái vật trước đó đã gặp, một quái vật hình người trên người mọc đầy mắt.

Vì giải quyết quái vật này, đội tuần tra bọn họ đã trả giá năm người bị thương, hai người thương tích nghiêm trọng.

Đột nhiên, Dereck thấy hoa mắt, cảm giác mình bị sương mù xám nồng đậm bao vây.

Mà ở phương xa không thể miêu tả, ở chỗ sâu trong sương mù xám, một bóng người mơ hồ ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế dựa cao cổ xưa, lấy tư thái nhìn xuống nhìn hẳn.

"Chuẩn bị tụ hội."

Bên tai Dereck quanh quẩn thanh âm Kẻ Khờ, nhưng đồng đội xung quanh hẳn lại không một ai phát hiện.

Thu hồi tầm mắt, quan sát hoàn cảnh mấy chục giây, Dereck dời về chỗ tối bên cạnh đồng lửa, tấm tựa vào bức tường đồ, nghiêng người với những người người, làm bộ ngủ.

Từ khi phát hiện trưởng lão Lovya thành viên "Nghị sự đoàn sáu người" cũng không thể phát hiện ngài "Kẻ Khờ" tồn tại, hẳn dần dần tin tưởng chỉ cần mình không sơ sẩy sơ ý bại lộ ra vấn đề, thì ở dưới chùng đó ánh mắt, hẳn vẫn có thể lặng yên đi vào trong sương mù xám mà tham gia tụ hội Tarot.

...

Backlund, Khu hoàng hậu.

Audrey lấy cốc mỗi một, về phòng ngủ của mình.

Nàng khắc chế kích động, không có đi qua đi lại, im lặng ngồi ở trên giường, chờ đợi ngài "Kẻ Khờ" triệu hồi.

Ba đang bận rộn bàn bạc cùng nghị viên khác về chương trình nghị sự sắp đệ trình, thủ vệ người phi phạm cũng không phải lúc nào cũng đi theo mình, cảm tạ nữ thần, cuộc sống của mình rốt cuộc đã khôi phục bình thường! Hai tuần trôi qua, "Người Treo Ngược" khẳng định đã chuẩn bị nã của thất thái tích long trưởng thành. . . Mình đã sắp tấn thăng danh sách 8! Audrey hai mắt sang lên mà nghĩ.

Đối với nàng mà nói, cái này càng làm cho nàng kích động cùng chờ mong hơn là nhận được 30.000 bảng treo thưởng cùng đồn điền giá trị ít nhất 8.000 bảng!

Rốt cuộc, nàng đã thấy hào quang đỏ thắm hư ảo quen thuộc trào ra như thủy triều, bao phủ lấy mình.

...

Trên một chiếc thuyền buồm tạo hình xưa cũ.

Arges Wilson khóa lại phòng thuyền trưởng, ngồi ở sau Kính lục phân, bút ký hàng hải, không ngừng ghi nhớ nội dung ở trên xấp giấy trước mắt.

Sau khi vượt qua kỳ điều tra, được đến cao tầng ca ngạo, hẳn không có lưu luyến Backlund phần hoa, chủ động rời khỏi tòa thành thị nọ, quay trở về lại biển, mang theo một mớ nhật kí Russell đã âm thầm sao chép.

"Chờ tiêu hóa xong ma dược 'Nhà hàng hải', mình có thể tấn thăng bình thường, công lao của mình cũng đủ đổi lấy phối phương cùng tài liệu. . . Nhưng cái này sẽ bại lộ chuyện ta đã biết 'Phương pháp sắm vai', có lợi cũng có hại. . ." Arges cúi đầu, đột nhiên thất thần.

Đúng lúc này, hẳn cảm nhận được "Kẻ Khờ" triệu hồi, trong đầu bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt "trung tướng gió lốc" Zillingers, huyết nhục nhanh chóng hư thối, từng miếng một rơi khỏi khuôn mặt.

Arges theo bản năng cúi đầu, tùy ý để thủy triều đỏ thấm căn nuốt bản thân.

...

Phía trên sương mù xám, ở trong cung điện như dành cho người khổng lồ.

Klein mở ra linh thị quan sát "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời", xác nhận trạng thái của bọn họ hiện nay.

Audrey đang muốn hỏi tốt, nhiên thấy "Người Treo Ngược" ra hiệu, giành trước mở miệng nói:

"Ngài Kẻ Khờ, tôi lần này tổng cộng thu được 19 trang nhật kí Russell."

"Ở đây, ta phải cảm tạ quyền giả mà ngài phái đi, giúp tôi trừ bỏ Zillingers, nhật ký này là thù lao tôi phải trả!"

19 trang? Không tệ. . . Klein không nói nhiều về chuyện quyền giả, lạnh nhạt cười nói:

"Đây là nguyên tắc trao đổi đồng giá."

Không hổ là ngài "Kẻ Khờ". . . Một vị tướng quân hải tặc mang theo vật phẩm thần kỳ mà hẳn căn bản không để ở trong lòng. . . Xem ra mình không cần phải đề cập đến chuyện tiền thưởng. . . Không biết ngài "Kẻ Khờ" có mấy vị quyền giả danh sách cấp cao. . . Audrey bất tri bất giác đã bắt đầu quen dùng "hắn" để xưng hô "Kẻ Khờ" .

Nghe "Kẻ Khờ" trả lời, "Người Treo Ngược" Arges khiêm tốn nói:

"Tôi trước mắt ký ước cực hạn là 6 trang, xin cho phép tôi phần thành vài lần chuyển cho ngài."

"Không thành vấn đề." Klein bao phủ sương mù xám nồng đậm nhẹ nhàng vuốt cằm nói.

"Mặt Trời" Dereck nhìn "Người Treo Ngược" thể hiện ra từng trang nhật kí, đối với nội dung trên đó cực kỳ tò mò.

Có kinh nghiệm mấy lần trước, hẳn tin tưởng vật phẩm mà ngài "Kẻ Khờ" cảm thấy hứng thú, khẳng định bao hàm các loại huyền bí.

Hắn nhìn tiểu thư "Chính Nghĩa", thấy đối phương cũng không có xúc động muốn hỏi, nên lại cẩn thận bảo trì im lặng.

Rất nhanh, 6 trang nhật kí đã hoàn thành, đi tới trong tay Klein.

Đám người Audrey bắt đầu im lặng chờ đợi, đã quen với chuyện như vậy rồi.

Klein hạ tầm mắt, đọc nội dung trang đầu tiên:

"16-12, lại liên lạc với người bị nhốt ở sâu trong lỗc xoáy kia, cái tên đáng thương lạc ở trong bóng tối."

Rốt cuộc đã có trang bút ký kế tiếp lần trước. . . Klein trong lòng vui vẻ, thái độ càng thêm chuyên chú:

"Hắn tự xưng là ngài 'Gate', ý đồ dạy cho ta một nghi thức phức tạp khó khăn, để ta giúp hắn trở về thế giới thực tế, cũng hứa hẹn thỏa mãn ba yêu cầu của ta."

"Hắn xem ta là ngốc sao? Ta hai kiếp cộng lại cũng đã sống hơn sáu mươi năm, còn nhìn không ra đây là thao tác nhất quán của Tà Thần ác ma sao?"

"Nhưng hắn miêu tả lịch sử kỷ đệ tứ, thật sự làm cho người ta cảm thấy hứng thú."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 217: Miêu Tả Của Ngài “Gate”

Ngài “Gate”... phong cách đặt tên này rất giống mình... Không biết cái tên đáng thương bị nhốt ở sâu trong lốc xoáy, bị lạc ở trong bóng tối này tên thật là gì, tương đương với danh sách thứ mấy, hoặc là nói, thật giống như Russell đại đế đã đoán, là một trong những Tà Thần ác ma... Klein nửa là oán thầm nửa là tự giễu mà ngẫm cười một tiếng, đối với lịch sử kỳ đệ tứ thực cảm thấy hứng thú:

"Tôi biết 'Trận chiến tứ hoàng' nổi danh nhất kỳ đệ tứ, nhưng đối với chi tiết cụ thể cùng nhân vật chủ yếu, đều giới hạn ở hiểu biết từ các giáo hội lớn truyền lưu ra, ví dụ như, 'Hắc hoàng đế' đế quốc Solomon."

"Thằng cho tới hôm nay, người tự xưng là ngài “Gate” kia mới giải nghi hoặc của tôi, làm cho tôi biết ba vị còn lại trong tứ hoàng là ai, 'Huyết hoàng đế' nửa điên vương triều Tudor, 'Dạ hoàng' đế quốc Trensost, cùng với vị 'Minh hoàng' nam đại lục, cũng chính là người tự xưng Tử Thần kia."

"Căn cứ ngài “Gate” miêu tả, ở trong trận chiến tranh cải biến thế cục toàn bộ thế giới này, Hắc hoàng đế, Huyết hoàng đế cùng Dạ hoàng lần lượt ngã xuống, Minh hoàng cướp được chỗ tốt lớn nhất."

"Nói tới đây, ngài 'Gate' ý vị thâm trường bồi thêm một câu, thông qua hơn một trăm năm tiêu hóa, Tử Thần điên rồi, nhưng lại càng mạnh, vì thế liên thủ cùng Nguyên Sơ Ma Nữ, mang đến một hồi 'tai nạn tái nhợt' cho bắc đại lục, đương nhiên, cái này cũng không phải là chuyện hấn tận mắt

nhìn thấy tự mình trải qua, mà đó là nội dung hắc ở thời điểm tiếp cận với thế giới thực tế, lắng nghe được."

"Tử thần điên rồi, nhưng lại càng mạnh!"

"Thần linh cũng sẽ phát điên?"

"Một câu này thật sự là làm cho người ta kinh sợ!"

"Bất quá, cái này cũng chứng thực một phán đoán của tôi, đó là ở trước kỷ đệ ngũ, thần linh sẽ thường xuyên buông xuống thế giới thực tế, trực tiếp can thiệp vào thế cục nam bắc đại lục, thậm chí có khả năng giống như tử thần vậy, kết thúc bản thân."

"Tôi hỏi ngài "Gate", hắc có tham dự 'trận chiến tứ hoàng' đó không? Nếu có, thì sắm vai nhân vật gì? Mà người trung gian thất thần ở trận chiến tranh này lập trường ra sao, phát huy ra tác dụng thế nào?"

"Ngài "Gate" không có trả lời vấn đề này của tôi, chỉ nghiền ngẫm nói một câu, cường giả hàng đầu của kỷ đệ tứ nhiều hơn không ít so với tôi dự đoán."

"Mặt khác, hắc còn nhắc tới hai định luật, một là định luật bất diệt của đặc tính phi phạm, hai là định luật cố định đặc tính phi phạm gần nhau trong danh sách, cái này cùng với những chuyện tôi biết được từ tổ chức bí ẩn nhất xa xưa nhất kia là ăn khớp, cũng tương xứng với một ít hiện tượng tôi quan sát được, a, cái này có thể suy luận ra rất nhiều kết luận thú vị, giúp giải thích không ít sự việc xuất hiện ra một bộ dáng khác, bộ dáng làm cho người ta sợ hãi làm cho người ta run rẩy, ví dụ như, cùng một con đường, danh sách cao nhiều, danh sách thấp sẽ ít đi, ngược lại cũng thế."

"... Đặc tính phi phạm từ nguồn cội đã có tổng số cố định, sẽ không gia tăng, cũng sẽ không giảm bớt, đây là thuyết minh thật sự có một vị thần toàn năng toàn trí sáng tạo ra toàn bộ, tất cả đều xuất phát từ hắc?"

Đây là lần dài nhất mà Klein đã đọc ở nhật kí Russell, nó chiếm cả hai trang giấy, có thể tưởng tượng được, nó nguyên bản chỉ tồn tại ở hai mặt của tờ giấy, nhưng sau khi sao chép, đã biến thành hai trang giấy.

"Lượng tin tức thật ghê gớm..." Klein không tiếng động mà cảm khái.

Là sinh viên tốt nghiệp hệ lịch sử, hẳn vẫn nghĩ đế quốc Solomon, vương triều Tudor, đế quốc Trensost là quan hệ mang tính thay thế kế thừa, ở trong đó tồn tại sự phục hồi nhất định, ai mà biết, ngài "Gate" miêu tả kia "trận chiến tứ hoàng" rõ ràng không có sai đã để lộ ra một điểm, đó là ba vương triều lớn từng đồng thời tồn tại!

"Nếu chuyện này là thật, thật sự sẽ đảo điên đại bộ phận nghiên cứu của giới sử học trước mắt đối với kỷ đệ tứ." Klein đột nhiên nhớ tới nguyên chủ, hẳn đối với khảo cổ đối với thăm dò lịch sử kỷ đệ tứ tràn ngập hứng thú.

Hôm nay, ta xem như giúp hắn đạt thành một tâm nguyện... Không biết vào lúc "trận chiến tứ hoàng" Tử Thần đã trở thành thần linh chân chính hay chưa, căn cứ ngài "Gate" thuyết minh rất khó phán đoán điểm này, chỉ có thể giả định, lúc này 'Minh hoàng' thông qua trận chiến tứ hoàng cướp lấy chỗ tốt, đột phá hạn chế, trở thành thần linh, nhưng hẳn cũng bởi vậy mà phát điên...

Một vị thần linh cũng sẽ phát điên, thật sự là đáng sợ, chỉ cần nghĩ đến chi tiết, đã khiến cho người ta trong lòng run rẩy! Khó trách Russell đại đế kiến thức rộng rãi cũng phải dùng kinh sợ để miêu tả chuyện này...

Chẳng lẽ cái gọi là Tà Thần chính là thần linh chính thống phát điên?

Không lẽ sẽ có một ngày, toàn bộ thế giới chỉ còn lại Tà Thần...

Hít, đây là ý nghĩa tận thế không thể nghịch chuyển sẽ đến sao?

Klein dùng mỉm cười che dấu cảm xúc dần dần ngưng trọng, cảm thấy cái tương lai mà mình tưởng tượng ra kia đã tràn ngập u ám.

Cùng lúc đó, hắc năng cao đánh giá đối với "Hắc hoàng đế", "Huyết hoàng đế" cùng "Dạ hoàng", nhận thức bọn họ đã là cường giả hàng đầu tiếp cận thần linh.

"Có lẽ chính là danh sách 1, là tồn tại ở đỉnh của một con đường, dựa theo logic này, 'Hắc hoàng đế' sống mấy trăm năm cả ngàn năm cũng không phải là chuyện gì quá làm cho người ta không thể chấp nhận, một cái nghi hoặc trước đó của nguyên chủ cũng coi như đã được giải thích, hắc từ nội dung ghi lại của gia tộc Antigonus suy luận ra kết luận cho cái nhìn mâu thuẫn của bản thân đạo sư, cho là 'Hắc hoàng đế' thật ra là danh hiệu chung của các vị hoàng đế đế quốc Solomon... Hoặc lẽ, Hắc hoàng đế vốn là vị Hắc hoàng đế nào đó... Đương nhiên, không bài trừ khả năng khác, ví dụ như thay đổi qua hai ba lượt, nhưng trên danh sách 1 này vẫn gọi là 'Hắc hoàng đế' ?"

"Không biết ngài "Gate" sẽ là vị nào trong lịch sử kỷ đệ tứ... Russell đại đế không có miêu tả chi tiết sai lầm thực nghiệm cùng trùng hợp ngẫu nhiên của hắc, làm cho ta muốn đối thoại cùng ngài "Gate" kia cũng không thể làm được."

"Định luật đặc tính bất diệt, định luật cố định đặc tính phi phạm gần nhau trong danh sách, cái đó cùng loại với cảm thụ của đội trưởng, có lẽ từ ngữ anh ấy sử dụng chính là từ chỗ Russell đại đế lưu truyền đến nay."

"Căn cứ hai định luật ngài "Gate" miêu tả, quả thật có thể suy luận ra rất nhiều dự đoán có ý tứ, ví dụ như, có nhiều thánh vật như vậy, nhiều cường giả danh sách cao như vậy bảy giáo hội lớn hắc không tồn tại nhiều người phi phạm danh sách thấp, nhưng cái này mâu thuẫn với thực tế, giải thích hợp lý duy nhất là, thần linh ban ân thêm?"

"Ví dụ như, Dạ quốc diệt vong có phải là vì đặc tính cố định, hoài bích có tội hay không? Hoặc là nói, bọn họ tồn tại suy yếu nghiêm trọng đến lực lượng 'Đêm tối', uy hiếp đến vị trí của nữ thần."

"Ví dụ như, từ trên lý luận mà nói, các vật phong ấn cũng có thể làm tài liệu chủ ma được, thậm chí chẳng khác gì ma được, đương nhiên, điều kiện tiên quyết trước phải tẩy sạch đi tai hoạ ngầm cùng điên cuồng ẩn giấu."

...

"Khó trách khai quật ra văn hiến đều xưng hô kỷ đệ tứ là 'kỷ nguyên chúng thần', thì ra ở trong một kỷ này, có các ghi chép về thần linh buông xuống."

"Vậy bởi vì sao mà bọn họ không buông xuống nữa, ngay cả thần dụ cũng gần như đoạn tuyệt?"

"Nếu không phải nghi thức ma pháp có thể thu được đáp lại, chỉ sợ không ít người phi phạm sẽ hoài nghi thần linh có tồn tại hay không..."

Klein suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy mình ở lĩnh vực thần bí ở thế giới phi phạm lại đi sâu vào một chút.

Hắn rất nhanh lật sang bốn trang nhật kí sau, phát hiện không có liên quan đến ngài "Gate", nhất thời thất vọng.

Năng lực "Thăng hê" làm cho hắn che dấu cảm xúc rất tốt, hơn nữa có sương mù xám cách trở, ngay cả tiểu thư "Chính nghĩa" Audrey vụng trộm dò xét hắn cũng không phát hiện có gì không đúng.

Thu liễm suy nghĩ hỗn độn, Klein đọc trang nhật kí thứ ba:

"10-9, nhện đã lâu, nhưng vẫn không nhện được mà oán hận vài câu."

"Tôi con mẹ nó lúc trước là đầu óc vô nước mới chọn con đường 'Thông thức giả'?"

"Đương nhiên, cái này quả thật có thể phát huy ra ưu thế lớn nhất của tôi, làm cho tôi được giáo hội coi trọng, nhưng vấn đề ở chỗ, mấy danh sách trước nó đều khuyết thiếu năng lực phi phạm hình thái thực chiến, chỉ có thể dựa vào vật phẩm thần kỳ mà thông qua, quá ỷ lại vật bên ngoài."

"Ví dụ như, 'Thông thức giả' danh sách 9, chỉ có phi phạm hóa ký ức, học tập cùng năng lực thực tiễn, ví dụ như, 'Nhà khảo cổ học' danh sách 8, thu được là sức lực mạnh mẽ cùng tri thức cổ đại tương ứng, cận miễn cưỡng có thể ứng dụng một ít nghi thức ma pháp, ví dụ như, 'Giám định sư' danh sách 7, năng lực là phân biệt thần kỳ vật phẩm tốc độ cao, khi sử dụng có thể tránh né tai họa ngầm ở trình độ lớn nhất, ví dụ như, 'Nghệ nhân' danh sách 6, có thể chế tác máy móc kỳ vật cùng vật phẩm phi phạm không tính quá mạnh, nhưng trừ cái đó ra, chính là trình độ nghi thức ma pháp thu được tăng lên, khó trách tên hiện đại của nó là 'Chuyên gia máy móc'."

"So ra mà nói, con đường 'Kẻ dòm ngó bí mật' danh sách 7 con đường 'Vu sư' cùng 'Quyển trục giáo thụ' danh sách 6, đều đủ mê người, nếu giáo hội nắm giữ đầy đủ danh sách, nếu không có hiền giả ẩn nấp tồn tại, vậy thì tốt rồi."

"Bất quá, cuối cùng cũng chiếm được một tin tức tốt, tôi sau khi tấn thăng, đã thu được thuộc năng lực phi phạm loại hình thực chiến cho bản thân, danh sách 5, 'Tinh thuật sư' !"

"Tên hiện đại của nó làm cho tôi có chút sợ hãi, thế mà gọi là 'Thiên văn học gia' ..."

"Chẳng lẽ tôi cuối cùng sẽ trở thành một khoa học gia toàn năng điên cuồng?"

"Ông trời nhìn xuống mà xem, tôi thi vào trường cao đẳng cũng chỉ là đậu vớt!"

Không thể không nói, Russell đại để có thiên phú khôi hài kỳ quái, Klein gần đây cảm xúc trầm thấp cũng nhịn không được co rút khóe miệng, muốn thả một ngọn nến cho vị tiền bối này.

Học tập cho tốt, mỗi ngày đều hướng về phía trước, quả nhiên là lời lẽ chí lý... Hắn lẩm bẩm một câu, nhớ kỹ đặc điểm người phi phạm chủ lưu thần giáo hội hơi nước cùng máy móc:

Thân mình khuyết thiếu năng lực phi phạm loại hình thực chiến, nhưng thiện ở chế tác cùng sử dụng vật phẩm.

Lật trang nhật ký tiếp theo, Klein tiếp tục đọc:

"2-9, vương quốc lần nữa chế tạo loạn lạc, khơi mào chiến đấu, lại không thể hoàn toàn đánh gục đế quốc Fossack, vương quốc Ruen cùng vương quốc Feineibote, không thể không lưng đeo nợ lớn, kinh tế lâm vào bờ vực sụp đổ."

"Từ tình huống tôi quan sát được, dân chúng, thương nhân cùng các binh sĩ đều cực kỳ bất mãn, bạo loạn chỉ thiếu một mồi lửa! Đây là cơ hội của tôi."

"Nhưng tôi phải đủ cẩn thận, gia tộc Solon chứng kiến qua lịch sử kỷ đệ tứ, là một gia tộc xa xưa, rất có khả năng cất giấu cường giả danh sách cao, tôi phải thu được giáo hội ủng hộ, cũng đạt thành ăn ý nhất định với giáo hội Mặt trời vĩnh hằng."

"Tôi không thể xuất đầu trực tiếp, trước để cho nhóm phản loạn phá hỏng trật tự, lại lấy tư thái của kẻ bảo vệ chấm dứt tất cả, quan chấp chính Russell Gustav, tôi thích cách gọi này."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 218: Thường Thức Miễn Phí

"3-6, tôi sau khi thương lượng cùng đám người Edwards, bỏ qua ý tưởng thỏa thuận cùng giáo hội Mặt trời vĩnh hằng, cái này rất có khả năng bại lộ ý đồ chân thật của tôi, làm cho gia tộc Solon cùng quý tộc cũ ủng hộ bọn họ phát hiện ra, tiến hành bố trí đánh trả, sự việc sẽ trở nên cực kỳ gian nan cùng nguy hiểm."

"Đáng tiếc, Green chết ở biển sương mù, anh ta là một người thông minh nhất trong chúng tôi."

"Loạn đi, loạn đi! Chỉ có hoàn toàn loạn lên, tôi mới có thể có cơ hội đục nước béo cò! Chỉ có gia tộc Solon là không thể thu thập cục diện, giáo hội Mặt trời vĩnh hằng mới có thể bóp mũi mà thừa nhận tôi!"

"Tôi có lẽ nên làm một số trợ giúp cho đảng phản, nhưng làm thế nào cho bí mật, làm thế nào để người khác không thể nhận ra?"

"4-6, Charles Latour hội Mật Tu bí mật đến gặp tôi, cực kỳ đột nhiên."

...

Mặt sau đâu? Klein đang tò mò mục đích thủ lĩnh Charles Latour hội Hội Mật Tu ở đêm trước phản loạn cùng chính biến đến tìm Russell, kết quả phát hiện hai trang bút ký tiếp sau lại không có quan hệ gì.

Điều này làm cho hẳn không thể không sinh ra cảm xúc ảo não khó có thể ngăn chặn.

Tuy nhiên ba tờ nhật kí này cũng không có miêu tả mang tính chi tiết nhiều lắm, chỉ là những chuyện bình thường, nhưng vẫn làm cho Klein cảm nhận được năm 1173, cũng chính là hơn một trăm năm trước, trận biển cổ gió nổi mây phun nổi tiếng Intis kia.

Tên tài liệu lịch sử đã ghi lại kết quả rất rõ ràng, Russell đã lấy thân phận ngoài giáo bình phục phản loạn, thuận thế chính biến, mang vương quốc Intis đổi thành nước cộng hoà, tự nhận chức Quan chấp chính.

Trong 19 năm sau, ông ta cải cách pháp điển, cổ vũ phát minh, hộ giá hộ tống cho cách mạng công nghiệp, tăng lên quốc lực cực lớn, đồng thời nam chinh bắc chiến, mang các quốc gia như Rumberg, Temasek, Sehgal đưa vào bảo hộ, làm cho cho đế quốc Fossack, vương quốc Ruen, vương quốc Feineibote ba cường quốc bắc đại lục này lần lượt cúi đầu.

Ở thời điểm đảm nhiệm chấp chính quan sắp mãn 20 năm, vào cuối năm 1192, Russell mang nước cộng hoà đổi thành đế quốc, tự xưng Caesar.

Sau đó không đến sáu năm, ông ấy mất tại cung Bạch Phong, kết thúc một đoạn lịch sử truyền kỳ nhất từ kỷ đệ ngũ cho tới giờ.

Klein hồi tưởng lại tư liệu đã xem qua này, càng cảm thấy Russell tử vong tuyệt đối không đơn giản giống như mặt ngoài, cũng giống như sau lưng trận chính biến nổi tiếng kia khẳng định có người phi phạm đầu sứt, có thể lực siêu phàm thì mọi chuyện sẽ không giống như trong tài liệu miêu tả.

"Green một trong những người mà Russell gọi là 'Thiên Khải tứ kỵ sĩ' quả nhiên chết ở trên biển sương mù... Ở trong một trang nhật kí trước đó, Russell đã ghi lại vị 'kỵ sĩ' này không thích hợp, cái này tựa như có quan hệ nhất định với hòn đảo nhỏ sinh tồn rất nhiều sinh vật siêu phàm mà bọn họ đã phát hiện kia... Không chỉ có kỳ ngộ, cũng có nguy hiểm..." Klein liên tưởng đến ghi lại trước đó, có chút cảm khái lật đến trang nhật kí thứ năm.

Nội dung một tờ này ghi lại cũng không có giá trị gì, phân biệt là lời bình của Russell sau khi uống rượu vang đỏ Olmir 1128 năm, cảm giác vỡ mộng gặp lại đối tượng mà mình hâm mộ khi còn trẻ kết quả phát hiện vị nữ sĩ kia đáng người biến dạng dung mạo lão hóa, cùng với tổng kết sa đọa của bản thân sau một đoạn thời gian trầm mê vào đánh bài.

Trang thứ sáu cũng là những chuyện hàng ngày, nhưng dòng cuối cùng lại làm cho mắt Klein sáng lên:

"8-4, tôi phải phái người điều tra chuyện hội Mật Tu, năm giữ càng nhiều tin tức, không thể lặp lại loại bị động trước đó, không thể lại bị Charles Latour nắm mũi mà đi."

Vì vậy, ông đã tra được cái gì à, đồng chí Russell? Klein không thể tìm được nội dung tiếp sau, chỉ có thể mạnh mẽ bình tĩnh trở lại, chờ đợi lần tụ hội sau "Người Treo Ngược" đệ trình sáu trang khác.

Hắn biết tư liệu điều tra hơn một trăm năm trước quá nửa không thể giúp mình tìm được manh mối tương quan đến hội Mật Tu, dù sao đã qua thời gian dài như vậy, trừ bỏ tương đối đặc thù ra, không ít cường giả danh sách cao chỉ sợ đều đã chết già, càng miễn bàn tới thành viên ở tầng trung và tầng thấp, nhưng Klein tin tưởng, cái này có thể giúp mình thu được linh cảm, năm giữ thói quen sử dụng thân phận bên ngoài cùng quy luật hoạt động của hội Mật Tu.

Buông sáu trang nhật kí, Klein ngón trỏ tay phải khẽ gõ cạnh chiếc bàn dài bằng đồng xanh, tầm mắt thông thả từ trên người tiểu thư "Chính Nghĩa" di chuyển tới "Người Treo Ngược", rồi di chuyển tới "Mặt Trời" .

Đúng rồi, trong nhật kí vừa rồi, Russell đại để có một câu miêu tả: "Kẻ sáng tạo toàn bộ, thần toàn trí toàn năng ", cái đó cùng tập quán của thành Bạc Trắng là rất tiếp cận, hẳn là nghe nói từ nơi nào đó? Đây là tổ chức âm

thăm thao túng thế cục thế giới xa xưa nhất bí ẩn nhất? Tổ chức này sinh ra trước khi "Vùng đất thần khí " sinh ra?

Ừm... Bỗng nhiên, Klein có ý tưởng mới, vì thế trầm thấp bình thản cười nói:

"Russell ở trong nhật kí có đề cập đến một ít lịch sử bị ẩn giấu, nhắc tới một ít thường thức đơn giản, cái sau làm cho tôi nghĩ đến, tôi tựa như chưa từng nói qua với mọi người."

Audrey đột nhiên hoảng hốt, chợt nửa xoay người, vừa vui mừng vừa sợ hãi nhìn về phía người ngồi trên cùng chiếc bàn dài cổ xưa kia.

Ngài "Kẻ Khờ" chủ động đề cập đến nội dung nhật kí Russell? Mặt trên sẽ ghi lại cái gì đây? Nàng vừa kích động vừa hưng phấn, hoàn toàn quên mình là một "Người quan sát" .

So sánh với nàng, "Người Treo Ngược" Arges là ổn trọng hơn rất nhiều, nhưng động tác bất giác thẳng lưng lên của hắn, vẫn vô tình bán đứng hắn.

Chỉ có "Mặt Trời" Dereck tuy vẫn cho rằng vật phẩm mà ngài Kẻ Khờ cảm thấy hứng thú tất nhiên bao hàm các loại huyền bí, nhưng hắn cũng không biết Russell đại đế, không biết cái tên này ở bắc đại lục đến tột cùng là đại biểu cho cái gì, bởi vậy chỉ là khó nén tò mò, cũng không có biểu hiện gì quá dị thường.

"Ngài 'Kẻ Khờ', Russell đại đế nhắc tới thường thức gì? Ta có thể trả thù lao, đổi lấy tin tức này." Audrey nhin không được mở miệng nói.

Bất quá, tôi là muốn trao đổi riêng! Nàng ở trong lòng yên lặng bồi thêm một câu.

Klein khẽ cười một tiếng rồi nói:

"Không cần, đây đều là thường thức đơn giản."

"Đọc qua bộ phận nhật kí này, làm người triệu tập hội Tarot, tôi cho rằng cũng cần thiết để cho mọi người đều biết, đương nhiên, tôi rất rõ ràng, trong các người cũng đã có người nắm giữ từ sớm."

Hắn chủ yếu chỉ là "Mặt Trời", thành Bạc Trắng có hai ba ngàn năm lịch sử, không có khả năng không phát hiện định luật đặc tính phi phạm bất diệt.

Hơn nữa, bọn họ bị vây trong hoàn cảnh tương đối cực đoan, cho dù khu vực xung quanh không thiếu quái vật trong bóng tối, nhưng ở một số thời điểm, không phải là không thể có được tài liệu cần thiết, vì truyền thừa, vì kéo dài cả tòa thành thị, dùng di hài tiền nhân chế tác ma dược ngưng tụ ra đặc tính phi phạm không phải là chuyện gì đặc biệt làm cho người ta không thể nhận.

Đối với bọn họ mà nói, cái này có lẽ là một loại nghi thức thần thánh vinh quang.

Đương nhiên, từ trong đối đáp trước kia, Klein có thể thấy được, "Người Treo Ngược" cũng biết chút gì đó.

Đáng tiếc, không thể luôn để cho tiểu thư "Chính Nghĩa" trả tiền, mang tiền chuyển quyền giả cho ta... Quyền giả của ta cũng là bức bách... Không thể phá hủy hình tượng cường giả mà ngài Azcot đã đắp nặn ra... Ủm, có cơ hội lại thử, dù sao có tồn tại mạnh mẽ, cũng sẽ nắm chắc chân chạy tầng dưới, tựa như "Người không ngủ" của Nữ Thần Đêm Tối... Chưa bao giờ có ai bởi vì những kẻ trực đêm tầng dưới chót nhỏ yếu, mà hoài nghi Nữ Thần Đêm Tối không phải chân thần... Klein không tiếng động thở dài.

"Rất cảm tạ ngài! Ngài 'Kẻ Khờ' thật sự là rất khẳng khái!" Audrey vui sướng đáp lại.

Nàng vì suy nghĩ tặc tăng muốn dùng tiền tài mua tin tức vừa rồi của bản thân mà sám hối ba giây.

Klein đành chỉ gõ ngón tay, giọng điệu bình thản nói:

"Thường thức thứ nhất, định luật đặc tính phi phạm bất diệt, đặc tính phi phạm sẽ không hủy diệt, sẽ không giảm bớt, chỉ từ sự vật này chuyển dời đến một sự vật khác."

Mình bất tri bất giác thế mà dùng tới cách nói của đội trưởng... Klein khóe miệng theo bản năng nhếch lên.

Sẽ không hủy diệt, sẽ không giảm bớt, chỉ từ sự vật này chuyển dời đến một sự vật khác... Audrey tiêu hóa miêu tả của ngài "Kẻ Khờ", cảm thấy bên trong một câu đơn giản này, bao hàm rất nhiều ý tứ.

Đôi mắt xanh biếc giống như bảo thạch của nàng chợt chuyển, thấy "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời" đều không có biểu hiện kinh ngạc cùng suy ngẫm, nhất thời rõ ràng hai thành viên hội Tarot này đã sớm biết định luật kia.

Chỉ có mình là không rõ ràng... Nàng có chút ủy khuất thầm nghĩ, nhưng rất nhanh bắt đầu ca ngợi lòng tốt của ngài "Kẻ Khờ".

Lúc này, Klein bổ sung:

"Cho nên, người phi phạm không khống chế được sau khi tử vong sẽ lưu lại vật phẩm ngưng tụ đặc tính phi phạm, nó có thể là tài liệu chủ ma được, cũng có thể là vật phẩm thần kỳ cần phong ấn, người phi phạm bình thường sau khi tử vong cũng như thế, chỉ là cùng cấp với ma được đối ứng không có tài liệu phụ trợ, đương nhiên, bản thân nó cũng sẽ có năng lực phi phạm nhất định, có thể sử dụng như nửa thành vật phẩm thần kỳ."

Mấy câu nói bình bình thường thường nháy mắt quanh quẩn ở trong đầu Audrey, tầng tầng chồng chất, không ngừng nâng cao, cuối cùng hội tụ thành một tiếng sấm thật lớn.

Audrey liên tưởng đến ăn thịt người, liên tưởng đến một vấn đề trước đó hỏi "Người Treo Ngược", đó là nếu nơi phát ra tài liệu đoạn tuyệt, con đường danh sách có bị gián đoạn theo hay không.

Hiện tại, nàng đã biết đáp án, nhưng tình nguyện bản thân không có nghe thấy, cảm giác đang ở trong một cơn ác mộng!

Sao lại tàn nhẫn như vậy? Sao lại hắc ám như vậy? Audrey trước đó cũng coi như kiến thức một ít chuyện không tốt liên quan đến phi phạm, nhưng đều đến từ những kẻ đáng khinh cùng tà ác, ví dụ như ngài A, ví dụ như Zillingers, cũng không ảnh hưởng đến hướng tới cùng yêu thích của nàng đối với lĩnh vực thần bí đối với thế giới siêu phạm.

Nhưng mà, lúc này đây, nàng lại phát hiện thế giới tràn đầy vận vị thần bí nọ bản thân nó đã tràn ngập xám cùng đen.

Tĩnh tĩnh, Audrey, mày không thể lại thiên chân nữa! Ngẫm lại không khống chế được, ngài "Kẻ Khờ" miêu tả tàn nhẫn cùng hắc ám là có thể đoán được... Nếu lựa chọn con đường này, là phải dừng cảm đi tiếp! Audrey tự mình khuyên giải hai câu, tâm tình hơi dịu xuống chút.

Nàng thấy "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời" đều chỉ có chút động tác theo thói quen, đối với nội dung vừa rồi tựa như rất rõ ràng.

Hừ! "Người Treo Ngược" quá xấu rồi, trước đó còn muốn dùng tin tức này trao đổi cùng mình! Ô... Tin tức này quả thật có giá trị thù lao lớn, tương đương quan trọng, nhưng cái này chỉ đối với chúng ta, ở trong mắt ngài "Kẻ Khờ", nó chỉ là một thường thức đơn giản... Audrey bỗng nhiên có chút muốn cười, tâm tình bắt đầu chuyển tốt, chậm rãi mang các loại suy nghĩ cực đoan vừa rồi quăng sang một bên.

Đối với phản ứng của ba thành viên, Klein cũng không ngoài ý muốn, giọng điệu không hề gợn sóng tiếp tục nói:

"Thường thức thứ hai, định luật bảo toàn đặc tính phi phạm trong danh sách tương tự."

Bảo toàn đặc tính phi phạm... "Người Treo Ngược" hơi chút cải biến tư thế ngồi, cảm thấy mình rõ ràng một chuyện gì đó, nhưng lại không thể hoàn toàn biết rõ định luật này đến tột cùng đại biểu cho cái gì, ẩn chứa cái gì.

"Chính Nghĩa" cùng "Mặt Trời" cảm giác giống như hăn, cũng không thể lý giải trực quan ý nghĩa chân chính của định luật này.

"Cái gì là danh sách tương tự?" Arges nhin không được mở miệng hỏi.

Klein cười cười hồi đáp:

"Người trả giá cái gì để thu hoạch đáp án?"

Một trong những ý tưởng vừa rồi của hăn chính là, thường thức miễn phí, giải thích thu phí, cái này vừa phù hợp định vị thân phận, cũng sẽ không lãng phí tin tức.

Miễn phí mới là mắc nhất.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 219: Giải Thích

Nếu "Kẻ Khờ" chỉ đơn thuần đề cập tới thường thức đơn giản ghi lại trong nhật kí của Russell, "Người Treo Ngược" Arges vị tất sẽ hạ quyết định quyết tâm trả "thù lao", thu hoạch đáp án, cái này một mặt vì miêu tả đơn giản này quá là phá hủy lòng hiếu kỳ, một mặt khác bởi vì hắn luôn đề phòng trao đổi cùng "Kẻ Khờ", cái này làm cho hắn nhớ tới những tiền lệ giao dịch cùng Tà Thần ác ma.

Nhưng hiện tại, hắn đã biết nội dung cái gọi là thường thức đơn giản này, đối với nó sinh ra hứng thú mãnh liệt, nhưng không cách nào lý giải bộ phận miêu tả trong đó, càng đừng nói liên hệ thực tế, nắm chắc khắc sâu, vì thế không thể không tuyệt đối cung kính hỏi:

"Ngài 'Kẻ Khờ', ngài hy vọng được dạng thù lao gì?"

Ừm ừm! "Chính Nghĩa" Audrey gật đầu biên độ rất nhỏ nhưng tần suất rất cao, tỏ vẻ cái này cũng là chuyện nàng muốn hỏi.

"Mặt Trời" Dereck tuy vẫn duy trì trầm mặc như trước, không có bao nhiêu ngôn ngữ thân thể, nhưng ánh mắt không tự giác nhìn về phía "Kẻ Khờ" lại nói sáng tỏ tất cả.

Klein đang chờ sự đáp lại này mỉm cười nói:

"Tình báo tương quan Hội Mật Tu."

"Hội Mật Tu..." "Người Treo Ngược" Arges thấp giọng tự nói một câu.

Hắn đối với danh từ này cũng không xa lạ, hắn từng thu thù lao, giảng giải chuyện của các tổ chức bí ẩn cho tiểu thư "Chính Nghĩa", trong đó bao gồm hội Mật Tu.

Audrey cùng Dereck đều nhúu mày theo bản năng, một là vì hiểu biết đối với hội Mật Tu giới hạn ở trong "Người Treo Ngược" đã giảng thuật qua, một lại là bởi vì chưa từng nghe qua tổ chức này.

Cảm thụ của "Mặt Trời", Klein sớm đã có dự đoán, cũng không ngoài ý muốn, ở trong phỏng đoán của hắn, khu vực chỗ thành Bạc Trắng trở thành "Vùng đất thần vút bỏ" hắn là sau khi phiến đá khinh nhờn đầu tiên xuất thế đến trước khi phiến đá khinh nhờn thứ hai xuất thế, thuộc về giai đoạn kỷ đệ tam, thậm chí có khả năng chính là nguyên nhân trực tiếp hoặc là biểu hiện dẫn đến tai biến lớn, mà gia tộc Charles Latour ở kỷ đệ tứ mới lên sân khấu lịch sử, chuyện sáng tạo hội Mật Tu lại ở nửa sau của kỷ đệ tứ, hai cái căn bản không có khả năng tồn tại trùng hợp.

Nếu "Mặt Trời" biết được hội Mật Tu, Klein ngược lại sẽ bị dọa nhảy dựng, không thể không phủ định dự đoán, phải xây dựng lại nhận thức đối với thành Bạc Trắng, đối với Vùng đất thần vút bỏ, đối với gia tộc Charles Latour.

Trầm mặc mấy chục giây, "Người Treo Ngược" Arges nhìn về phía "Kẻ Khờ" trong sương mù xám, chầm chước mở miệng nói:

"Tôi sẽ nhận ủy thác này, sưu tập cùng tra xét chuyện có liên quan đến hội Mật Tu cho ngài."

"Ngài có thể trả 'thù lao' trước không?"

Một tồn tại thần linh hư hư thực thực cảm thấy hứng thú đối với một tổ chức bí ẩn xa xưa cũng không phải là chuyện gì làm cho người ta kỳ quái, Arges đối với cái này không có nghi hoặc gì.

Mà càng thêm quan trọng là, trải qua nhiều lần tụ hội, ở trong lòng hắc dần dần có dự đoán, đó là trạng thái của ngài "Kẻ Khờ" cũng không hoàn mỹ, hắc có lẽ đang đứng ở trong khốn cảnh nhất định, đang làm các loại thử nghiệm cùng để cho nhóm quyền giả của hắc hành động ở nam bắc đại lục, đều là vì để cho hắc thoát khỏi trời buộc, không bị giới hạn nữa.

Cái này thậm chí có khả năng liên lụy tới bí mật lớn sau kỷ đệ tứ các thần không hề buông xuống thế giới thực tế... Arges chợt lóe ý tưởng, lại có chút run rẩy, cảm giác bản thân đã tiến nhập lĩnh vực thần linh.

Nghe thấy thỉnh cầu của "Người Treo Ngược", Klein dựa vào lưng ghế dựa, nhẹ nhàng vuốt cằm nói:

"Không có vấn đề."

"Nếu người sưu tập được tình báo vượt qua giá trị của đáp án, ta sẽ bồi thường thêm cho người."

Về phần tình huống nào là tính vượt qua giá trị đáp án, đương nhiên từ ngài "Kẻ Khờ" tôn kính quyết định, hắc có năng lực trả thêm thù lao thì tính, không có năng lực thì không tính... Klein ở trong lòng yên lặng bồi thêm một câu.

Audrey "Chính Nghĩa" nhất thời mắt sáng lên, đưa tay nói:

"Tôi hy vọng gia nhập vào giao dịch này."

Klein cười cười nói:

"Có thể."

Thẳng thắn mà nói, mục tiêu chủ yếu của hắc thật ra chính là tiểu thư "Chính Nghĩa", bởi vì đối phương là địa đầu xà Backlund, hơn nữa đã đi vào nhiều nhóm hội người phi phạm, ở "Vùng đất hy vọng" trình độ tin tức

linh thông vượt qua hần mới đến thủ đô, vượt qua "Người Treo Ngược" trường kỳ sống ở trên biển.

—— căn cứ gợi ý mà bói toán trước đó thu được, Klein cho rằng manh mối hội Mật Tu sắp xuất hiện ở Backlund, mà không phải nơi nào khác.

"Mặt Trời" Dereck yên lặng nghe, suy nghĩ rồi nói:

"Tôi nguyện ý dùng bồi thường tích lũy đổi lấy đáp án."

Ở trong giao dịch ba bên trước đó, hần dùng phối phương "Người đọc tâm" danh sách 8 đổi phối phương "Kẻ ca tụng" danh sách 9, Klein hứa hẹn sẽ bồi thường cho hần, mà hần ngay lúc đó lựa chọn là tích lũy lại, làm chuẩn bị cho phối phương ma được cùng tài liệu chủ yếu sau này.

Klein gật đầu, nói ra giải thích đã sớm chuẩn bị:

"Cái gọi là danh sách tương tự, chính là chỉ trong danh sách cao có thể có mấy con đường thay thế cho nhau."

"Tôi đưa ra một ví dụ, con đường 'Tử thần' danh sách 5 'Người trông cửa', không chỉ có thể tấn thẳng bình thường, còn có thể lựa chọn con đường 'Người khổng lồ', cũng chính là con đường 'Chiến thần' danh sách 4 'Kẻ săn ma'."

"Cái này cũng không mang đến nguy hiểm không khống chế được, cũng sẽ không tích lũy điên cuồng, cũng không cùng cấp với uống sai ma được."

"Đương nhiên, nếu không phải danh sách tương tự, nửa điên là kết quả tốt nhất."

"Có thể thay đổi lẫn nhau?" Audrey "Chính Nghĩa" thốt ra, vừa sợ vừa mừng.

Nàng kinh ngạc là danh sách con đường cũng không phải hoàn toàn cố định, cũng không phải chỉ có thể một mực đi theo con đường đó, cũng không phải muốn đổi mới nhất định phải trả giá nửa điên cùng từ nay về sau không thể tấn thăng nữa, ở trong hai mươi hai con đường của thần, tồn tại tình huống đặc thù, tồn tại danh sách tương tự!

Mà nàng vui mừng là, mình về sau lại có cơ hội chọn lựa, giống như chọn lựa ở cửa hàng bách hóa Philip cảm thấy hứng thú với những thương phẩm giống nhau vậy, đó là một loại thể nghiệm tốt đẹp!

Thì ra là như thế... Arges không tiếng động tự nói, cảm thấy mình đã rõ ràng rất nhiều chuyện, giải ra rất nhiều nghi hoặc mà bản thân đã trải qua trước đó.

Tin tức này thật sự là rất có giá trị! Không hổ là ngài "Kẻ Khờ", cái gọi là thường thức đơn giản cũng đủ làm cho đại bộ phận người phi phạm trong danh sách thấp khiếp sợ thất thố, được lợi rất sâu! Hắn âm thầm cảm khái một câu.

"Mặt Trời" Dereck hơi có chút thất vọng, bởi vì hắn căn bản không tính đổi danh sách, hắn muốn thành "Mặt Trời" chiếu sáng hắc ám, khu trừ nguyên rủa.

Bất quá, hắn rất nhanh liền nhớ lại một chuyện cũ của thành Bạc Trắng:

Thủ tịch đời trước, một cường giả có khả năng đột phá hạn chế "Kẻ săn ma" nhất, thành lập một tòa lăng tẩm cho bản thân, lăng tẩm sâu trong lòng đất, sau đó dời vào trong, coi đây là nhà.

Sau đó nữa, ông ta càng ngày càng ít xuất hiện, cho đến khi cửa lớn lằng tằng đã không thể mở ra.

Lúc ấy dân chúng thành Bạc Trắng đều cho rằng vị thủ tịch kia ở khi tấn thăng đã xảy ra vấn đề, biến thành kẻ điên, tiếp cận không khống chế, cuối cùng tự mình giải quyết.

Nay kết hợp miêu tả của "Kẻ Khờ", "Mặt Trời" bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng khác:

Vị thủ tịch kia có lẽ là đang thử tấn thăng theo danh sách tương tự!

Hắn từ trong nhiều lần trải qua thăm dò chỗ sâu trong hắc ám, thu được phối phương tương ứng con đường "Tử thần", mà lằng tằng có thể là yêu cầu đặc thù... Nhưng cuối cùng hắn vẫn thất bại? Nhưng vì sao không có biến đổi thành quái vật? Hắn ở trong lằng tằng hắc ám kia, đến tột cùng đã gặp phải chuyện gì?

Thành Bạc Trắng không có phối phương ma dược danh sách sau "Kẻ săn ma"?

Trong quá trình suy nghĩ, Dereck đột nhiên bị thanh âm rụt rè của tiểu thư "Chính Nghĩa" làm bừng tỉnh:

"Ngài 'Kẻ Khờ', tôi muốn hỏi, con đường 'Người quan sát' có thể trao đổi với những con đường nào ở danh sách cao?"

"Kẻ săn ma" danh sách 4, nghe lên thực không tệ... Cái này rất thích hợp với mình, rất thích hợp với "Chính Nghĩa" ! Audrey cực kỳ thưởng thức với cái tên gọi trong danh sách cao này.

Tôi cũng muốn biết... Đối với vấn đề của tiểu thư "Chính Nghĩa", Klein rất muốn trả lời một câu như vậy.

Không đợi hăn mở miệng, Audrey lại hùng hồn bồi thêm một câu:

"Tôi, tôi có thể trả thù lao mua đáp án vấn đề này, ngài, ngài cảm thấy bao nhiêu đồng bảng vàng mới được? Tôi nghĩ, tôi nghĩ, quyền giả của ngài cũng cần kinh phí hoạt động nhất định..."

Nói đến đây, nàng nhớ tới quyền giả của ngài "Kẻ Khờ" thoải mái xử lý tướng quân hải tặc Zillingers có được "Mắp máy đói khát", rõ ràng là cường giả danh sách cao, thiếu chút nữa đã thốt ra những lời "Thật xấu hổ, ngài 'Kẻ Khờ', xem như tôi chưa có hỏi" này.

Nhưng mà, nếu đã hỏi ra miệng, thì sẽ không thể lùi bước! Cố lên, Audrey, có lẽ "Kẻ Khờ" còn có quyền chúc nhỏ yếu thì sao? Audrey lặng yên căn môi, yên lặng tự cổ vũ cho bản thân.

Đồng bảng vàng? Klein suy nghĩ rồi nói:

"Chờ tìm kiếm tình báo về hội Mật Tu đủ nhiều, chúng ta sẽ tiến hành cuộc giao dịch này."

Đồng thời khi nói chuyện, hăn nhớ tới người cung cấp thông tin bên trong hội luyện kim, Duster Guderian.

Mình cùng đội trưởng đều, đều, ài... thân phận người cung cấp thông tin của Duster đã không thể được chứng thực, cái này không biết xem như bị kịch hay là hài kịch... Đáng tiếc, không thể liên lạc với hăn, nếu không từ chỗ hăn được tình báo tương ứng con đường "Người quán sát" là thuận tiện nhất... Klein nhếch lên khóe miệng.

"Tốt." Audrey khoái trá hồi đáp.

Hai người nói chuyện với nhau làm cho "Người Treo Ngược" ý đồ hỏi vấn đề tương tự ngậm miệng lại, chờ đợi sưu tập đủ nhiều tình báo về hội Mật Tu.

Im lặng ngẩn ngui vài giây, Audrey nghiêng đầu nhìn ngài "Kẻ Khờ", đưa tay theo biên độ rất nhỏ.

Sau khi được vuốt cằm khẳng định, nàng nhìn về phía vị thành viên đối diện kia, bao hàm chờ mong hỏi:

"Ngài 'Người Treo Ngược', tình báo của tôi giải quyết cho anh trung tướng 'Gió lốc', anh đã chuẩn bị não hoàn chỉnh của thất thải tích long trưởng thành hay chưa?"

Đây đúng là một trong những nguyên nhân tôi trở lại biển... Arges nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Tôi đã lấy được tài liệu phi phạm mà cô muốn."

"Nhưng tôi làm sao đưa cho cô đây?"

Làm sao đưa cho mình? Làm sao đưa cho mình... Audrey ngẩn ra một chút, lâm vào trầm tư.

Không có khả năng trực tiếp báo ra địa chỉ của mình... Cũng không thể thông qua Hugh cùng Furth, cái này sẽ bại lộ chuyện mình là người phi phạm... Ừm, cũng không phải là không thể được, Russell đại đế đã nói qua, khi mà hai lựa chọn đều có chỗ xấu, thì chọn lựa cái nào đỡ tệ hơn...

Đúng lúc này, Klein trong lòng chợt động, ngón tay khẽ gõ cạnh bàn, mỉm cười nói:

"Hai người, ở trên chuyện này, hai người có nguyện ý phối hợp với tôi làm cái thử nghiệm hay không?"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 220: Nghi Thức Hiến Tế Của Klein

Thử nghiệm? Audrey "Chính nghĩa" hơi chút hưng phấn, rụt rè mà tao nhã gật đầu:

"Tôi rất vui về phối hợp."

Làm một "Người quan sát", nàng tinh tường nhớ rõ, ngài "Kẻ Khờ" chỉ dùng qua "thử nghiệm" trên hai chuyện, một là thời điểm mang mình cùng "Người Treo Ngược" kéo vào không gian thần bí này, hai là lần xuất ra tôn danh, để cho hai người mình thử khẩn cầu, mà kết quả đều là thành công, cũng triển lộ ra một ít bản chất của hắn.

Lần này sẽ là thử cái gì đây? Thật sự là làm cho người ta chờ mong mà! Audrey khắc chế tâm tình nôn nóng của mình, cố gắng làm "Người quan sát" đủ tư cách.

Thử nghiệm. . ."Người Treo Ngược" Arges tinh thần bỗng nhiên căng thẳng, đối với đề nghị của "Kẻ Khờ" tràn ngập đề phòng.

Hắn muốn làm cái gì? Mục đích chân thật của hắn là cái gì? Cái này đối với mình có lợi hay là có hại? Một đám ý tưởng trào ra rồi hạ xuống, trong đầu Arges hiện ra bộ dáng nhanh chóng hư thối khi tử vong của "Trung tướng bão tố" Zillingers.

Cuối cùng, hắn cúi thấp đầu, kính cẩn nghe theo hồi đáp:

"Ngài ý nguyện là kỳ vọng của ta."

Bên cạnh "Mặt Trời" Dereck nhìn "Người Treo Ngược", lại nhìn nhìn "Chính nghĩa", không rõ ràng bọn họ vì sao đối với cái gọi là "thử nghiệm" lại miễn cảm như vậy.

Ngón tay khẽ gõ lên mép bàn dài đồng xanh của Klein dừng lại, cười cười nói:

"Thử nghiệm này sẽ làm cho giao dịch của các người trở nên đơn giản cùng an toàn, hơn nữa cũng đủ bí mật."

Hắn hơi quay đầu, nhìn về phía "Người Treo Ngược", không nhanh không chậm mà nói:

"Người còn nhớ rõ nghi thức hiến tế mà 'Mặt Trời' đã miêu tả qua không?"

Klein cố ý đề cập đến chuyện này, muốn biểu hiện bản thân bằng phẳng, làm cho thành viên hội Tarot khó có thể nghĩ đến nghi thức hiến tế mà hắn sắp cung cấp sẽ nguyên từ miêu tả của "Mặt Trời", khó có thể nghĩ đến hắn lúc trước hao hết tâm tư vì lừa một cái khuôn mẫu nghi thức hiến tế.

"Nhớ, tôi bình thường cũng có tiếp xúc qua chuyện phương diện này." Arges thành thật hồi đáp, trong lòng lại từng đợt sợ hãi.

Bởi vì thần linh chính thống đã rất ít đáp lại nghi thức cùng loại, kỷ thứ năm tới nay, từ "Hiến tế" này thường thường là ngang bằng với họa Tà Thần ác ma!

Nhĩ đến kết quả đáng sợ có lẽ sẽ từ đó mà sinh ra, "Người Treo Ngược" liền cảm giác mình đang đi lại ở bờ vực sâu, không cẩn thận là sẽ ngã xuống, bị ăn mòn, bị cắn nuốt.

Klein dựa theo kế hoạch đã dự định, không giải thích nhiều, khẽ gật đầu nói:

"Ý nghĩ của ta là, người thông qua nghi thức, mang tài liệu phi phạm hiến tế cho ta, ta lại ban cho tiểu thư 'Chính Nghĩa', hình thức giao dịch như vậy đối với hai bên đều có lợi."

Còn có thể như vậy? Audrey nhất thời có chút há hốc mồm, cảm thấy cái này vượt qua cực hạn tưởng tượng của bản thân.

Nhưng rất nhanh nàng liền tỉnh ngộ lại, nghĩ rõ ràng ưu điểm của phương thức này cùng bản chất thần linh ẩn giấu ở dưới thao tác nhìn như đơn giản này!

Ngài "Kẻ Khờ" thật giỏi mà! Hội Tarot chúng ta quả nhiên không giống với tổ chức bí ẩn khác! Chúng ta dùng biện pháp thần linh đến trao đổi vật tư cùng tài liệu! Audrey suýt nữa theo thói quen ở trong lòng thốt một câu "Ca ngợi nữ thần", nhưng cuối cùng đổi thành ca ngợi ngài "Kẻ Khờ".

Arges càng thêm đề phòng, tiến nhập hình thức bình tĩnh tự hỏi:

"Ngài 'Kẻ Khờ' tôn kính, tôi cần làm như thế nào?"

Hắn ý đồ từ trong lưu trình nghi thức hiến tế phân tích ra mục đích chân thật của "Kẻ Khờ".

Klein tay phải khẽ ấn nói:

"Ta đã nói, cái này chỉ là một sự thử nghiệm, vị tất sẽ thành công, cho nên cần các người phối hợp."

"Đầu tiên, người chuẩn bị một cái tế đàn, không cần quá phức tạp, có thể rất đơn sơ, yêu cầu duy nhất là, khắc hoặc là vẽ phù hiệu tượng trưng

này."

Trong khi nói chuyện, trước mặt hắn hiện ra một cái màn hình, ở trên đó đúng là đồ án thần bí từ "Mắt không tròn" tượng trưng bí ẩn cùng "Tuyến vận vẹo" tượng trưng biến hóa tổ hợp thành, là đồ án ở sau lưng ghế Kê Khờ đang ngồi.

Trải qua thí nghiệm không sử dụng tài liệu linh tính trước đó, Klein xác định nghi thức hiến tế mà mình thiết kế có thể chế tạo ra một cái cửa lớn hư ảo ở trên sương mù xám, cùng loại với cánh cửa triệu hồi, chẳng qua lực lượng bản thân hắn còn chưa thể xây dựng thông đạo ổn định, cũng không thể mượn cái này chuyển không gian đặc thù thần bí ở phía trên sương mù xám, làm cho hiến tế có thể hoàn thành.

Cho nên, hắn có 90% nắm chắc tin tưởng nghi thức cuối cùng có thể thành công, vấn đề duy nhất là, dùng tài liệu ẩn chứa linh tính bình thường là có thể xây dựng thông đạo, hay phải là tài liệu phi phạm, hoặc đủ tài liệu phi phạm?

Để tiểu thư cho "Chính Nghĩa" cùng "Người Treo Ngược" đến gánh vác tiêu hao thực nghiệm này đi. . . Dù sao bọn họ ban đầu đã biết hội Tarot bản thân cũng là một kết quả nếm thử, đến sau đó còn có chuyện thử nghiệm thuộc loại có thể đoán được khác, mà thử nghiệm thì khó tránh khỏi có thất bại, chẳng sợ thần linh cũng không ngoại lệ. . . Klein quyết định chuyển đi phí tổn.

Ở thời điểm "Người Treo Ngược", "Chính Nghĩa" cùng "Mặt Trời" ý đồ ghi nhớ ký hiệu kia, Klein khẽ cười một tiếng nói:

"Nếu các người quên, có thể khẩn cầu với ta, sau đó các người sẽ có thể 'nhớ lại'."

"Tốt!" Audrey giọng điệu nhẹ nhàng hồi đáp.

Có ngài “Kẻ Khờ”, nghi thức cũng không có thực phiền toái mệt chết đi được! Nàng sung sướng thầm nghĩ.

Thấy "Người Treo Ngược" gật đầu theo, Klein tiếp tục miêu tả:

"Tiếp theo, dựa theo lưu trình bình thường mà làm, nhưng không cần thiêu đốt thảo dược, vẽ loạn dầu thánh gì đó, không cần chọn lựa thời gian riêng, tụng niệm tên của ta là đủ rồi."

"Nhớ kỹ, dùng tiếng Hermes cổ hoặc là tiếng Người khổng lồ tụng niệm, đồng thời phối hợp với câu cầu nguyện: "

"người hầu trung thực của Ngài khẩn cầu ngài nhìn chăm chú; "

"Khẩn cầu ngài nhận lấy kính dâng của hân; "

"Khẩn cầu ngài mở ra cửa lớn quốc gia."

"Tụng niệm xong, mang tài liệu chứa linh tính cùng lực lượng tự nhiên tạo thành chú văn chấn động kết hợp, chờ đợi đáp lại của ta."

"Nếu một bước này không thể thành công, thì mang tài liệu chứa linh tính sửa đổi thành tài liệu phi phạm, lại thử một lần từ đầu."

"Người Treo Ngược" Arges im lặng nghe, cảm thấy suy đoán trước đó của mình rất có khả năng tiếp cận chân tướng:

"Kẻ Khờ" bị vây ở trong khốn cảnh nhất định!

Tha đưa ra thử nghiệm có chứa tính hướng dẫn, từng bước một xâm nhập thử nghiệm, chính là muốn mượn trợ mình cùng "Chính Nghĩa", "Mặt Trời", chậm rãi giãy ra khỏi trói buộc, đến cuối cùng, hân có lẽ sẽ buông xuống thế giới hiện thực!

Cái này cũng chính là mục đích chân thật của hắn lúc trước kéo người tiến vào không gian thần bí này, đồng ý thành lập hội Tarot!

Cho dù không có suy đoán trước đó, sau khi nghe nói đến tiến hành nghi thức hiến tế thử lỗi từng chút một này so sánh cùng với thử nghiệm trước kia, Arges tin tưởng bản thân cũng sẽ cho ra kết luận tương tự.

Chuyện duy nhất hắn nghĩ không rõ là, ngài “Kẻ Khờ” có quyền giả mạnh mẽ, hoàn toàn không cần thiết lợi dụng mình cùng "Chính nghĩa", "Mặt Trời", bản thân quyền giả của hắn đã có thể làm ra thử nghiệm cùng loại rồi.

Phương diện này nhất định có bí mật nào đó mà mình còn chưa biết còn chưa thể suy đoán. . . Nắm thử nghiệm cũng đủ bí ẩn, mà quyền giả của hắn bị tồn tại nào đó nhìn chăm chú? "Người Treo Ngược" Arges nhất thời suy nghĩ miên man bất định.

Klein miêu tả xong nghi thức, tiếng nói trầm thấp hỏi:

"Nghi thức hiến tế phải có thời gian xác định, 'Người Treo Ngược', người chuẩn bị khi nào thì thử?"

Cái này khác với khẩn cầu hồi đáp, phải trả lời thuyết phục, nghi thức hiến tế chế tạo thông đạo ổn định chỉ có thể tồn tại một đoạn thời gian rất ngắn, cho nên, Klein trước tiên phải chờ đợi ở trong sương mù xám.

"Ta tạm thời chỉ có não thất thái tích long tài liệu phi phạm này, tài liệu có chứa linh tính thật ra không ít. . . Ngài 'Kẻ Khờ', chờ tự hội chấm dứt, ta lập tức thử loại tình huống thứ nhất, nếu thất bại, ta lại đi sưu tập tài liệu phi phạm khác, sau khi có thu hoạch, ta sẽ lấy phương thức khẩn cầu báo cho ngài biết, xác định một cái thời gian." Arges nói xong, nhin không được liếc mắt nhìn tiểu thư "Chính Nghĩa" một cái.

Làm "Người quan sát", Audrey nháy mắt rõ ràng ý tứ của hân, không chút do dự hồi đáp:

"Nếu cần trả giá thêm tài liệu phi phạm, tôi sẽ bồi thường cho anh sau, ô. . . Tôi không thể cam đoan là tài liệu anh hy vọng có được."

Không hổ là tiểu thư "Chính Nghĩa" có tiền, "Kẻ Khờ" Klein ở trên bàn dài đồng xanh dài nhin không được cảm thán một câu, cười nhẹ mở miệng nói:

"Giao dịch đạt thành."

Hân nhìn về phía "Chính Nghĩa", nghĩ nghĩ rồi nói:

"Chờ 'Người Treo Ngược' thử nghiệm thành công, ta sẽ mang nghi thức thỉnh cầu ban cho nói cho người."

"Tốt!" Audrey đối với năng lực phi thường của ngài "Kẻ Khờ" là có tin tưởng.

Trả lời xong, nàng đột nhiên có ý tưởng, cảm thấy trao đổi tiền tài tựa như cũng có thể thông qua loại biện pháp này, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thử nghiệm thành công.

Không biết vật phẩm linh tính được chuẩn bị là có được hay không. . . Chờ thử nghiệm thành công, ta lại hỏi ngài Kẻ Khờ một chút. . . Audrey khoe miệng hơi cong lên nghĩ đến cảnh tượng tốt đẹp trong tương lai.

Thấy đề tài hiển tế cùng ban cho đã chấm dứt, nàng châm chước vài giây, lại mở miệng nói:

"Ngài 'Kẻ Khờ', tôi phát hiện hai nữ sĩ thích hợp với hội Tarot chúng ta, họ đều là người phi phạm, ở Backlund có quan hệ cùng tài nguyên riêng,

hơn nữa cũng biết giữ bí mật, tính cách không hề tệ, ngài nguyện ý để cho các nàng gia nhập tụ hội hay không?"

"Chính Nghĩa" muốn tăng lên thể lực bản thân ở trong hội Tarot? Đây là ý tưởng theo bản năng nhất của "Người Treo Ngược" Arges.

"Mặt Trời" Dereck đối với cái này thực cảm thấy hứng thú, nghiêng đầu nhìn về phía ngài "Kẻ Khờ", chờ đợi hắn trả lời thuyết phục.

Klein thoáng có chút khó xử, ở trong dự đoán của hắn trước đó, thành viên hội Tarot hắn nên không quen biết lẫn nhau, sau đó, đều tự phát triển cấp dưới nhất định, hình thành kết cấu tổ chức tương đối nghiêm mật.

Cứ như vậy, cho dù có thành viên nào đó bại lộ, bị bắt, bị thông linh, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với hội Tarot.

Nhưng mà, tiểu thư "Chính Nghĩa" vừa rồi miêu tả trùng hợp trùng nhược điểm của hắn, hắn đang hy vọng quen biết với người phi phạm có mối quan hệ cùng tài nguyên ở Backlund, lấy cái này tìm kiếm manh mối hội Mật Tu cùng Ranus.

Thông qua "Chính Nghĩa" mà nói, đối phương chung quy sẽ có giữ lại. . . Nhưng mà, mình cũng không quá rõ ràng, chỉ dựa vào tụng niệm tên của mình, có thể để cho mình kéo các nàng vào sương mù xám hay không. . . Vì bảo trì hình tượng, Klein chưa có suy xét nhiều, chọn dùng biện pháp kéo dài.

Hắn bằng phẳng nói:

"Cái này cần khảo tra nhất định."

"Tiểu thư 'Chính nghĩa', cô dùng phương thức bí mật, không bại lộ bản thân để cho các nàng biết được tên của ta, đồng thời đối với này sinh ra hứng thú."

Audrey thấy đề nghị của mình được tiếp thu, lúc này hưng phấn đáp lại:

"Vâng, ngài 'Kẻ Khờ'!"

Lại trao đổi một hồi, tụ hội chấm dứt, "Mặt Trời", "Người Treo Ngược" cùng "Chính nghĩa" đều tự quay về, Klein thì tiếp tục đợi ở trong sương mù xám, chờ đợi hiển tế.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 221: Hội Tarot Ở Tầng Rất Cao

Phía trên biển Sunia cuộn sóng phập phồng bất định, "Kẻ báo thù u lam" tựa như một chiếc lá cây, khi thì bị hất lên cao, khi thì bị cuốn xuống dưới, nhưng không chút dấu hiệu sẽ bị lật úp nào.

Arges Wilson đứng ở trong phòng thuyền trưởng, đưa lưng về phía cái giá này đầy rượu vang đỏ trắng, vô ý thức đi thong thả qua lại.

Cuối cùng, hắn căn rằng một cái, về mặt ác liệt trở lại trước bàn chiếc gỗ lim, lấy ra Kính lục phân màu đồng, tìm ra giấy cùng bút, cúi người miêu tả phù hiệu tượng trưng phức tạp, thần bí mà "Kẻ Khờ" đã cho kia.

Bằng vào trí nhớ của "Hàng hải gia", Arges đã hoàn thành bước đầu tiên của nghi thức hiến tế rất nhanh.

Ngay sau đó, hắn kéo ra ngăn kéo, lấy ra ngọn nến, tiến hành bố trí dựa theo "Nhị nguyên pháp", một cây đặt ở trên phù hiệu tượng trưng cho "Mắt không tròn" cùng "Tuyến vận vẹo" hỗn hợp tạo thành, một cây ở trung ương, thể hiện người hiến tế.

Sau khi dọn hết tạp vật trên mặt bàn, "Người Treo Ngược" Arges ở lòng bàn tay ngừng tụ nước trong, lau tế đàn một lần, cũng mượn dùng dao bạc nghi thức, miễn cưỡng chế tạo ra bức tường linh tính dày đặc xung quanh chiếc bàn.

Làm xong tất cả cái này, hắn dùng linh tính điểm hỏa hai ngọn nến, lui lại mấy bước ở sau hào quang mờ nhạt.

Theo bản năng hít vào một hơi, Argos cúi thấp đầu, dùng tiếng Hermes cổ tụng niệm:

"Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này; "

"Ngài là Chúa tể thần bí ở trên sương mù xám; "

"Ngài là vua vàng đen chấp chưởng vận may."

"Người hầu trung thực của ngài khẩn cầu ngài nhìn chăm chú; "

"Khẩn cầu ngài nhận lấy kính dâng của hân; "

"Khẩn cầu ngài mở ra cửa lớn quốc gia."

. . .

Chú văn xa xưa này quanh quẩn ở trong bức tường linh tính, khơi dậy gió mạnh xoay quanh, mang đến lực lượng tự nhiên chấn động.

Nó là ngôn ngữ hiến tế xa xưa nhất mà người phi phạm nhân loại sáng tạo ra, thân mình đã ẩn chứa các loại thần bí, nhưng đối với người sử dụng khuyết thiếu đủ bảo hộ.

Argos chịu đựng đau đớn trên da như bị dao quét qua vậy, lấy ra một cái bình nhỏ thủy tinh màu nâu từ trong túi áo, hơi mở ra, đổ ra không ít những hạt giống như hạt mè.

Những hạt này lưu chuyển loại sáng bóng như kim loại, có loại mỹ cảm khó có thể diễn tả bằng lời.

"Người Treo Ngược" Argos mang những hạt này rải đi ra ngoài, rải vào trong gió.

Ô!

Cuồng phong càng thêm kích động, cũng không quá khốc liệt, phân biệt nhiệm lên hai loại màu sắc trắng bạc cùng thâm đen.

Ở trong không ngừng va chạm không ngừng dung hợp, hai loại gió màu sắc khác nhau này đều nhập vào trong ánh nền tượng trưng cho "Kẻ Khờ", bành trướng xé rách ra một cánh cửa hư ảo lớn nhỏ bình thường, phù hiệu khắc ở mặt ngoài của nó đúng là cái mà Argēs vừa rồi miêu tả.

Giờ này khắc này, Klein phía trên sương mù xám thấy phía sau chiếc ghế dựa cao xuất hiện một cánh cửa lớn mờ lung, cũng cảm nhận được lực lượng linh tính ở dưới sự thúc đẩy nào đó, kích thích không gian thần bí này.

Giống như có thể. . . Klein đột nhiên sinh ra dự cảm, linh tính lúc này lan tràn ra, gia nhập chấn động cùng kích thích.

Xoảng xoảng xoảng!

Trong thanh âm không quá chân thật, cánh cửa lớn mờ lung kia chậm rãi mở ra!

Argēs bên trong phòng thuyền trưởng đột nhiên thấy cánh cửa hư ảo cấu thành từ gió và ánh sáng rộng mở, phía sau là hắc ám thâm trầm, là vô số bóng dáng gần như vô hình khó có thể miêu tả, là từng đạo hào quang trong vắt bao hàm tri thức khổng lồ, là sương mù xám nồng đậm ở phía trên chúng, là một tòa cung điện xa xưa nhìn xuống thế giới hiện thực.

Cảnh tượng như vậy, Argēs không khống chế được bản thân bắt đầu run rẩy, đó là sợ hãi khắc sâu, đó là kích động không hiểu.

Hắn cầm lên não thất tích long đã sớm chuẩn bị, lấy tư thái hai tay đưa lên đầu cúi xuống, mang vật không ngừng biến hóa màu sắc, mặt ngoài có cảm giác mềm mại lớn bằng bàn tay này đưa tới trước cánh cửa hư ảo kia.

Bỗng nhiên hấp lực xuất hiện rồi lại biến mất trong nháy mắt, hai tay Arges nhẹ đi, mất đi cảm giác nào thất thải tích long tuyến mang đến.

Hắn không dám ngẩng đầu, thẳng đến bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp "Kẻ Khờ" truyền đến:

"Làm rất tốt."

"Cái này là vinh hạnh của tôi." Arges không chút do dự hồi đáp.

Hắn lại nhìn về phía trước, chỉ thấy cánh cửa lớn hư ảo đã biến mất, gió mạnh đình chỉ, ánh nến cũng khôi phục nguyên trạng.

Sau khi dựa theo lưu trình bình thường tắt nến chấm dứt nghi thức, "Người Treo Ngược" Arges vẻ mặt phức tạp ngồi xuống, không tiếng động lẩm bẩm:

"Ban đầu chỉ có thể kéo người tiến vào thế giới sương mù xám. . . Qua một hồi, có thể lắng nghe khẩn cầu cũng đưa ra đáp lại. . . Hiện tại thì có thể nhận hiến tế tiến hành ban cho. . . ngài 'Kẻ Khờ' đang từng bước một thoát khỏi khốn cảnh, từng chút một xâm nhập thế giới hiện thực?"

Suy đoán này kết luận này làm cho Arges vừa sợ hãi vừa lo lắng, lại có chút may mắn như chờ mong.

Ít nhất mình là thành viên hội Tarot, thành viên sớm nhất. . . Hắn thở dài như thở hắt ra.

...

Trong cung điện rộng lớn phía trên sương mù xám, Klein đang thưởng thức não thất thải tích long, mặt trên chiếu rọi ra các loại màu sắc, không ngừng luân phiên.

Xúc giác hơi châm chích hơi nham nhám truyền đến từ bàn tay, cảm giác thành tựu mãnh liệt tràn ngập trong lòng hân, làm cho hân hơi lộ ra nụ cười.

"Về sau hội Tarot sẽ càng thêm 'thần kỳ' . . ." Cảm khái một câu, Klein kéo dài ra linh tính, mang ý niệm bản thân truyền cho ngôi sao đỏ thẫm tượng trưng cho tiểu thư "Chính Nghĩa" kia.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Audrey cũng không thể im lặng ngồi ở trên giường, nàng khi thì lật xem sách một chút, khi thì ánh mắt không đủ chuyên chú liếc mắt nhìn bản thân ở trong kính một cái.

Nàng vừa chờ mong "Người Treo Ngược" hoàn thành nghi thức hiến tế, lại sợ hãi kết quả là thất bại.

Russell đại đế có nói qua, gặp phải chuyện quan trọng, phải bình tâm tĩnh khí. . . Audrey, đến, hít sâu hai hơi. . . Hoặc là đi chọc chó? Bất quá, Susie có thể nói có thể suy nghĩ, thuộc loại sinh vật có tự tôn, không thể tùy tiện chọc. . . Audrey phát tán tư duy không bờ bến, trong tay vô ý thức day day một con búp bê vải tinh xảo ăn mặc hoa lệ.

Không biết qua bao lâu, trước mắt nàng bỗng nhiên trào ra sương mù xám nồng đậm, mà ở chỗ sâu trong sương mù xám có một chiếc ghế dựa cao cao tại thượng.

"Kẻ Khờ" ngồi ở nơi đó, mỉm cười nói:

"Tiểu thư 'Chính Nghĩa', thử nghiệm đã thành công, cô đã chuẩn bị đủ tài liệu chứa đựng linh tính hay chưa?"

Quá giỏi! Không hổ là ngài "Kẻ Khờ"! Audrey mang "Người Treo Ngược" quăng sang một bên, ngăn chặn kích động của bản thân nói:

"Đã có, bên người tôi vẫn có tài liệu cùng loại."

Cho dù ở trước khi gia nhập hội Tarot, Audrey cũng là như thế, nhưng thời điểm này nàng cũng không rõ ràng cho lắm phải chuẩn bị loại tài liệu linh tính nào, chỉ dựa theo phối phương mà sưu tập các loại tinh dầu, không ngừng khuôn vác ra từ trong bảo khố của gia tộc.

Klein nhẹ nhàng vuốt cằm nói:

"Cô muốn khi nào thì cử hành nghi thức?"

"Điều kiện tiên quyết là xác nhận xung quanh không có người phi phạm."

Chó phi phạm có tính không. . . Audrey chợt dạ nhìn về phía cửa phòng đã đóng chặt:

"Tôi có thể ngay lập tức."

Klein "ừm" một tiếng:

"Lưu trình nghi thức giống như trước đó ta đã miêu tả, chỉ cần mang câu cầu nguyện đổi thành: "

"Người hầu trung thực của ngài khẩn cầu ngài nhìn chăm chú; "

"Khẩn cầu ngài mở ra cửa lớn quốc gia; "

"Khẩn cầu ngài ban cho lực lượng."

"Mặt khác, dùng phương pháp nghi thức nhị nguyên."

Audrey hồi tưởng một lần, khắc chế xúc động liên tiếp gật đầu, bắt đầu chuẩn bị nghi thức.

Đợi cho cánh cửa lớn hư ảo nọ rộng mở, đợi cho cảnh tượng so với tinh không càng thêm mộng huyền nọ hiện ra, Audrey chỉ cảm thấy thân

cùng tâm mình đều đã say.

Đây là thế giới thần bí mà mình vẫn truy tìm, đây là loại cảm giác mà mình vẫn mong muốn! Nàng từ đáy lòng ca ngợi ngài "Kẻ Khờ" một câu.

Đối với nữ thần là tín ngưỡng, đối với ngài "Kẻ Khờ" là sùng bái. . . Audrey ở trong lòng yên lặng tự biện giải một câu.

Ngay sau đó, nàng ngạc nhiên nhìn thấy trên "tế đàn" xuất hiện một vật, không ngừng biến hóa màu sắc, giăng kín những nốt mềm mại.

"Nào thất thái tích long!" Audrey trong lòng vui vẻ, ánh mắt tỏa sáng, muốn tiến lên lấy vào tay.

Nhưng thói quen lễ nghi của nàng chợt khống chế lấy nàng, Audrey lại chân thành ca ngợi ngài "Kẻ Khờ".

Chấm dứt nghi thức, nàng khẩn cấp tiến lên, tỉ mỉ quan sát món tài liệu phi phạm nọ năm lần.

"Hội Tarot Chúng ta so với toàn bộ tổ chức bí ẩn đều cao hơn một tầng. . ." Audrey âm thầm đặc ý một chút.

Tiếp theo, nàng để phòng nhìn ra cửa, tựa như sợ hãi Susie đột nhiên xông tới.

Nàng phải không ngừng cố gắng, lập tức điều chế ma dược, hoàn thành tấn thăng!

Vài phút sau, trong tay Audrey xuất hiện một bình chất lỏng sáng bóng không ngừng biến hóa, tựa như có thể chiếu nhập đáy lòng mỗi người.

Nàng tự tin uống hết bình ma dược "Kẻ đọc tâm" này, thuận lợi vượt qua giai đoạn dung nhập đặc tính phi phạm, thu được tấn thăng.

Những gì thấy được trước mắt tựa như rõ ràng hơn rất nhiều, gia tăng thêm vào cũng rất nhiều, Audrey rất quen dùng phương thức mình tưởng kiểm chế linh tính tán ra bên ngoài.

Đợi cho danh sách ổn định, góc miệng nàng mỉm cười, bước chân nhẹ nhàng đi về phía cửa, thả cho con chó lớn lông vàng kia tiến vào, cũng thấy trên mặt chó Susie lộ ra vẻ hồ nghi rõ ràng.

"Cô tiêu phí thời gian lâu hơn so với trước đây." Susie không có che dấu ý nghĩ của mình.

Audrey ngồi lên trên ghế mềm, cười gượng hai tiếng, dời đi đề tài:

"Susie, người nói, ta nên lấy phương thức ẩn giấu không bại lộ bản thân thế nào để mang chuyện này nói cho Hugh cùng Furth, đồng thời làm cho các nàng sinh ra hứng thú đối với cái này?"

Lời còn chưa dứt, bản thân Audrey cũng bắt đầu thật sự cân nhắc nhiệm vụ mà ngài "Kẻ Khờ" giao cho.

Sau đó, nàng nhìn Susie, Susie nhìn nàng, một người một chó, đồng thời lâm vào trầm tư.

...

Klein hoàn thành mục tiêu dự định trở lại thực tế, ngủ chừnng một giờ rồi vội vội vàng vàng ra ngoài, tiêu phí 1 bảng mua mắt kính viền vàng dùng làm ngụy trang, bộ tóc giả cùng các loại chòm râu có thể gắn lên cũng có thể lấy xuống, đây là những thứ hần cần để ngụy trang.

Ở trước bữa tối, hần lại đi khu đông dân cư nhiều nhất trị an loạn nhất, thuê một gian phòng ở, tiền thuê mỗi tuần là 4 saule 3 penny, một lần trả hai tuần tiền thuê, cùng với tiền thế chấp, tổng cộng 17 saule.

Thằng đến lúc này, Klein mới tính là bước đầu làm tốt chuẩn bị, mà khu đông cũng để lại cho hắn ấn tượng khắc sâu, đại bộ phận nơi này tương tự với phố Tingen, nhưng chiếm đất rộng lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Cư dân nơi này quần áo cũ kỹ là đã có vẻ có thể diện, rất nhiều người quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, tựa như tùy thời sẽ bởi vì đói khát cùng bần hàn mà biến thành dã thú, cho nên, ở khu đông, xã hội đen hoành hành, án là nhiều nhất.

Chờ trở lại khu JoWod, Klein có cảm giác như là từ địa ngục tiến nhập thiên đường.

Hai ngày sau, hắn một bên thí nghiệm dùng linh tính bản thân cử hành nghi thức, chế tác phù chú, không hề khẩn cầu tới nữ thần, một bên chờ đợi hiệu quả từ quảng cáo mang đến, ủy thác tới cửa.

Buổi sáng thứ năm, Klein rốt cuộc nghe được thanh âm chuông cửa vang lên.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 222: Đơn Ủy Thác Đầu Tiên

Đình đình đang đang, chuông bị kéo dây không ngừng lay động, mang thanh âm truyền khắp khắp phòng khách tương đối trống rỗng.

Klein đang ngồi ở sofa đọc báo, nghiên cứu cơ hội đầu tư đứng lên, hần khoác vest đen áo trắng nhưng không buộc nơ, thực có vài phần tùy ý khi ở nhà.

Đơn ủy thác đầu tiên cho kiếp sống thám tử của mình? Bất quá, mình không có khả năng luôn chờ ở nhà, chờ nhiệm vụ tới cửa, ừm. . . Mình phải treo một bảng ghi lại ở cửa, thêm một cây bút thấm nước, như vậy, khách hàng có thể viết lại thời gian đến, để cho mình chuẩn bị sẵn sàng trước. . . Nhưng cái này đối với một thám tử mới chưa có danh tiếng gì mà nói, cơ bản chẳng khác nào không có lần sau. . . Ài, chỉ có thể tạm thời phiền phức một chút, sáng sớm mỗi ngày bói toán thử ngày hôm đó có ủy thác hay không, đại khái ở lúc nào, để tiến hành an bài. . . Đương nhiên, cái này có lẽ sẽ bỏ qua những nhiệm vụ mà người ủy thác giả là người phi phạm mạnh mẽ, ừm, bỏ qua thì bỏ qua, đại khái vẫn là chuyện tốt. . .

Klein vừa nghĩ vừa đi tới cửa, không cần thông qua mắt mèo, trong đầu đã tự nhiên hiện ra hình tượng của khách bên ngoài:

Một là bà lão đội mũ mềm lông nhung màu đen, lưng bà ta hơi còng, khuôn mặt nếp nhăn rất sâu, làn da khô quắt ố vàng, nhưng y phục màu tối may khá khéo, có vẻ rất sạch sẽ.

Thái dương của bà đã bạc trắng, đôi mắt màu lam lại tương đương có thần, lúc này đang nhìn người trẻ tuổi bên cạnh, ý bảo lại kéo chuông cửa lần nữa.

Người kia trẻ tuổi chừng hơn 20 tuổi, có một đôi mắt tương tự với bà lão, chỉ là lạnh lẽo hơn rất nhiều, anh ta mặc lễ phục hai đuôi dài màu đen giai tầng thân sĩ Backlund lưu hành, đầu đội mũ dạ tơ lụa cao, mang nơ như tham gia yến hội, tựa như thời khắc nào cảnh tượng nào đều sẽ không buông lỏng yêu cầu đối với bản thân.

Mượn dùng năng lực dự cảm của "Thăng hề", ở trước khi chuông lại kêu lên, Klein đã kéo tay nắm cửa, mở cửa ra, mỉm cười hỏi:

"Chào buổi sáng, chào bà, chào ngài, hôm nay là ngày lành, đến giờ, tôi đã muốn thấy được mặt trời năm phút đồng hồ."

Hắn lấy phương thức hơi khoa trương nói về thời tiết, đây là đề tài nói chuyện lưu hành tại Backlund trên trăm năm nay.

"Đúng vậy, nó thường thường vẫn thẹn thùng tránh ở sau sương mù cùng bóng râm, vẫn không chịu đi ra." Bà lão đồng ý gật đầu.

Mà người trẻ tuổi kia thì mở miệng hỏi:

"Anh là thám tử Sherlock Moriarty?"

"Đúng vậy, hai người có chuyện gì cần ủy thác? Thật có lỗi, mời vào, chúng ta đến xô pha nói chuyện." Klein nghiêng thân thể, tránh ra lối đi, chỉ chỉ vào nơi đãi khách.

"Không, không cần." Bà lão kia tiếng nói hơi bén nhọn nói, "Tôi không muốn lãng phí thời gian, Brody đáng thương của tôi còn đang chờ tôi giải cứu nó!"

"Nó?" Klein chú ý tới đại từ quan trọng nhất kia, bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

Người trẻ tuổi ăn mặc nghiêm túc kia gật đầu khẳng định nói:

"Brody là một con mèo do bà nội Doris của tôi nuôi, nó lạc đường từ tối hôm qua, tôi hy vọng anh có thể hỗ trợ chúng tôi tìm được nó, chúng tôi ở cuối phố này, tôi nguyện ý trả 5 saule làm thù lao, đương nhiên, nếu anh có thể chứng minh thời gian cùng tinh lực mà anh tiêu phí vượt qua mức này, tôi sẽ bổ sung thêm cho anh."

Tìm mèo? Sở dĩ ủy thác mình, là vì ở ngay cùng con phố, cực kỳ thuận tiện. . . Klein cảm thấy cái này không phải kiếp sống thám tử mà mình tưởng tượng.

Điều này làm cho mình xem qua thật giống một thằng hề. . . Được rồi, đơn làm ăn đầu tiên mở cửa không thể từ chối, cái này là đến từ quan điểm của một người bói toán. . . Hắn trầm ngâm vài giây nói:

"Có thể miêu tả chi tiết một chút không?"

Bà lão Doris cướp ở trước người trẻ tuổi kia mở miệng nói:

"Brody là một con mèo đen đáng yêu, hoạt bát, nó rất là khỏe mạnh, có một đôi mắt xanh lục xinh đẹp, thích ăn nhất là ức gà nấu chín, nữ thần ơi, tối hôm qua nó đi ra ngoài, không, nó nhất định là lạc đường, tôi bỏ rất nhiều ức gà ở trong bát của nó, nó cũng không muốn trở về nhìn một cái."

. . . Klein khóe miệng nhếch lên nói:

"Tôi thực hài lòng với miêu tả của bà, bà Doris."

"Ta nhận ủy thác này, tốt rồi, hiện tại là đi đến nhà của hai người, tôi cần tìm kiếm manh mối, phát hiện dấu vết, hai người hẳn là rất rõ ràng,

quan trọng nhất của thám tử là ở chi tiết."

Bà Doris không có trưng cầu ý kiến của người cháu, lập tức gật đầu nói:

"Anh là thám tử tôi thấy có lực hành động nhất, thành giao!"

Klein mặc áo khoác, đội mũ, cầm lấy gậy chống, theo bà Doris cùng người cháu lập tức lên đường.

Khác với Tingen, rất nhiều khu đường của Backlund đều được làm bằng xi măng hoặc nhựa đường, cho dù gặp phải thời tiết mưa, cũng sẽ không lầy lội.

Thừa cơ hội bà lão bước nhanh ở phía trước dẫn đường, người cháu tiến đến bên cạnh Klein, khẽ thấp tiếng nói:

"Tôi hy vọng anh có thể tận lực tìm kiếm Brody."

"Từ khi ông cùng cha mẹ tôi lần lượt qua đời, nó đã thành một trong trụ cột cuộc sống của bà nội tôi."

"Sau khi Brody lạc đường, tinh thần bà tôi đã xuất hiện vấn đề, thậm chí sinh ra ảo giác, luôn nói với tôi, bà nghe thấy Brody đáng thương đang kêu thảm thiết."

Klein trịnh trọng vuốt cằm nói:

"Tôi sẽ hết sức, đúng rồi, còn chưa biết anh xưng hô như thế nào?"

"Jurgen, Jurgen. Cooper, một luật sư sự vụ cao cấp." Người trẻ tuổi kia hồi đáp.

Rất nhanh, bọn họ đi vào số 58 phố Minsk, tiến vào một căn nhà có vẻ u ám.

"Đây là bát của Brody, đây là cái thùng nó thích nhất, nó luôn ngủ ở bên trong đó." Khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của Doris tràn ngập hai loại cảm xúc lo lắng cùng chờ mong.

Klein ngồi xuống, từ trong rương tìm ra mấy cọng lông mèo màu đen.

Hắn đứng thẳng dậy, dùng tay áp lông mèo lên phần nạm bạc trên đầu gậy chống.

Đôi mắt Klein chuyển sâu hu hút, làm bộ quan sát xung quanh, miệng yên lặng tụng niệm những câu bói toán.

Tay hắn lặng yên rời khỏi đầu trượng nhưng lại không để cho thoát ly hoàn toàn, để Jurgen cùng Doris đều không chú ý tới thực tế là gậy chống đang tự di động.

Ngay sau đó, phần mũi nạm bạc trên đầu gậy nghiêng về phía trước, tốc độ rất chậm, biên độ rất nhỏ.

Klein lại cầm lấy đầu trượng, nhìn về phía đó, cẩn thận quan sát mấy chục giây.

Sau đó, hắn bước đi qua đó, đi đến trước một cái tủ bát cổ xưa.

"Có phát hiện dấu vết Brody trốn đi sao?" Jurgen quan tâm hỏi một câu, bà lão Doris cũng đang chờ đợi đáp án.

Klein không có trả lời, ngồi xổm xuống, rút ra cánh cửa tầng dưới chót của tủ bát.

Ngao ô!

Một con mèo đen chạy ra từ bên trong, cái đuôi con thật cao mà chạy về phía cái bát của nó.

"Brody. . . Mày sao lại chui vào tủ bát? Mày sao lại bị nhốt ở trong tủ bát?" Bà Doris vừa vui mừng vừa hoang mang hô lên.

Jurgen ngạc nhiên nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Klein một cái:

"Anh làm sao biết nó ở trong tủ bát?"

Klein cười cười, trầm thấp hồi đáp:

"Đây là thám tử."

. . .

Thu hoạch hữu nghị của bà Doris cùng luật sư Jurgen, thu hoạch 5 saule thù lao, Klein ở trong sắc trời âm u, quay về số 15 phố Minsk mà mình thuê ở.

Còn chưa tới gần, hắn đã thấy có một bóng người bồi hồi ở trước cửa nhà mình.

Lại có mối làm ăn mới? Klein ngưng mắt nhìn, chỉ thấy khách đến mặc một cái áo khoác cũ kỹ không hợp tuổi, đầu đội mũ tròn, là một thằng nhóc mười lăm mười sáu tuổi.

Hắn? Klein nhận ra đối phương là thằng nhóc mà ngày mình đã gặp khi vừa tới Backlund, đang bị người đuổi theo ở trên tàu điện ngầm hơi nước kia.

Nó lúc ấy biểu hiện ra thành thực cùng bình tĩnh để lại cho Klein ấn tượng tương đương khắc sâu.

Sẽ có chuyện ủy thác gì đây. . . Lắm bầm một câu, Klein đi qua, mỉm cười nói:

"Xin hỏi, cậu là tới tìm tôi sao?"

Thằng nhỏ bị dọa giật mình, cuống quýt xoay người, trong đôi mắt đỏ tươi che dấu không được sợ hãi.

Hắn lấy lại bình tĩnh, chần chờ mở miệng nói:

"Anh là thám tử Sherlock Moriarty?"

"Đúng vậy." Klein nhìn trái phải nói, "Có chuyện gì, chúng ta đi vào nói sau."

"Tốt." Cậu nhóc không có cự tuyệt.

Vào phòng, Klein không có cởi áo khoác, chỉ lấy mũ, đặt gậy chống xuống.

Hắn dẫn cậu nhóc đi vào khu vực tiếp đãi khách, chỉ vào sofa dài nói:

"Mời ngồi, tôi nên xưng hô với cậu thế nào? Cậu có chuyện gì muốn ủy thác?"

"Anh có thể gọi tôi là Ian." Cậu nhóc quan sát mọi nơi một lần, trầm mặc vài giây rồi nói, "Ta trước đó có làm thuê một thám tử khác, ngài Zerell Victor, giúp ông ấy sưu tập một ít tin tức cùng tình báo."

Klein ngồi xuống, hai tay giao nhau nói:

"Ủy thác của cậu có liên quan đến sếp cũ của cậu?"

"Ừm." Ian trịnh trọng gật đầu, "Mấy hôm trước tôi bỗng nhiên phát hiện mình bị người theo dõi, theo đuôi không có ý tốt gì, vì thế suy nghĩ biện pháp bỏ trốn bọn họ, ừm. . . Tôi nghĩ ngài Moriarty hẳn đã thấy màn này, ta vừa thấy anh, đã nhận ra anh là người đã quan sát tôi ở trên tàu ngày hôm đó."

. . . Sức quan sát này, không kém bao nhiêu so với "Người quan sát". .
. Chẳng lẽ là loại hình trời sinh đã có đặc thù? Hoặc là nói chính là người
phi phạm? Klein mở ra linh thị, nhìn Ian vài lần, không phát hiện chỗ nào
cổ quái.

Hắn gật đầu, thản nhiên hồi đáp:

"Ứng đối của cậu làm cho tôi ấn tượng khắc sâu."

Ian không có nhắc đến chuyện này nữa, tiếp tục nói:

"Tôi hoài nghi những gì tôi gặp phải có liên quan đến ngài Zerell, vì
thể đi đến chỗ ở của ông ấy tìm gặp, phát hiện nơi đó nhìn như bình
thường, nhưng rất nhiều cơ quan nhỏ ẩn giấu để báo có người lén vào đều
đã bị động vào."

"Bắt đầu từ ngày đó, tôi cũng không có gặp lại ngài Zerell, tôi hoài
nghi ông ấy đã xảy ra chuyện."

"Tôi có ý đồ báo cảnh sát, nhưng số ngày mà ông ấy mất tích còn chưa
đạt tới yêu cầu, tôi thử xin giúp đỡ đến những thám tử khác có quen biết,
nhưng bọn họ đều từ chối, lý do là, bọn họ vừa thấy ngài Zerell ở trong một
cuộc tụ hội."

"Điều này làm cho tôi rất là kinh ngạc, bởi vì tôi dùng biện pháp đã
ước định liên lạc với ngài Zerell nhưng không có thu được chút đáp lại
nào."

"Tôi vẫn kiên trì phán đoán của tôi, tính mời thám tử không quen biết
ngài Zerell hỗ trợ, ừm, mà như vậy thì tôi cũng không biết, không biết nên
tìm ai, chỉ có thể tìm hiểu thông qua báo chí, vì thế tìm được anh, ngài
Sherlock Moriarty."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 223: Ba Việc

Klein cẩn thận nghe xong, hỏi lại một câu:

"Cho nên, cậu hoài nghi Zerell mà nhóm thám tử này nhìn thấy là người khác ngụy trang?"

Ian cầm cái mũ tròn màu nâu của mình, hồi đáp như đã sớm có suy nghĩ:

"Đây là một khả năng, nhưng tôi cho rằng độ khó của nó rất cao, cao đến mức phải thừa nhận phiêu lưu rất lớn, tụ hội là ở buổi tối, đèn quả thật không tính là quá sáng, nhưng đại bộ phận người tham dự là thám tử, có sức quan sát sâu sắc, chỉ dựa vào tóc giả, râu, hóa trang vân vân rất khó giấu diếm được ánh mắt của bọn họ."

Có lẽ năng lực phi phạm nào đó có thể làm được. . . Tựa như "đói khát mấp máy" những thứ như vậy. . . vấn đề vừa rồi của Klein có một cạm bẫy nhỏ, muốn từ nội dung mà cậu nhóc Ian trả lời, từ trong ngôn ngữ của vẻ mặt cùng tứ chi phán đoán cậu ta đã tiếp xúc qua người phi phạm hay chưa, có hiểu biết nhất định đối với lĩnh vực thần bí hay chưa.

Đáp án bước đầu là không có.

Ian thấy Moriarty thám tử khề gật đầu, đồng ý với suy luận của mình, vì thế tiếp tục nói:

"Tôi tin tưởng các thám tử này nhìn thấy chính là ngài Zerell, chẳng qua ông ấy cũng không tự do, bị người khác nghiêm ngặt khống chế, không

thể truyền ra tin tức cầu cứu, ông ấy sợ dĩ không đáp lại liên lạc của tôi, vì để cho tôi cảnh giác, để cho tôi tìm người hỗ trợ giải cứu ông ấy."

"Giải thích hợp lý." Klein buông ra bàn tay đang giao nhau, sau đó ngồi dựa ra, để cho bản thân xem qua có vẻ thả lỏng, càng làm cho người ta có tin tưởng.

Ian trầm mặc mấy chục giây, có vẻ trịnh trọng mở miệng nói:

"Tôi muốn ủy thác anh điều tra ngài Zerell, xác nhận tình trạng hiện tại của ông ấy, chỉ cần xác nhận."

Suy xét đến đối phương là dân bán chuyên sưu tập tình báo cùng tin tức cho thám tử, Klein có tâm kết giao, cười cười nói:

"Vậy cậu tính trả thù lao là bao nhiêu? Cậu hẳn rất rõ ràng, chuyện này có lẽ sẽ rất nguy hiểm."

Ian lén cúi đầu nhìn vào túi tiền bên trong cái áo khoác cũ kỹ của mình, chầm chước nói:

"Có hai phương thức, một là tôi trực tiếp trả thù lao cho anh, cho anh thù lao hài lòng, sau mặc kệ nhiệm vụ là đơn giản, hay là khó khăn, đều là số lượng này, trừ khi anh bị thương tương đối nghiêm trọng."

"Hai là tôi trả trước 5 bảng, chờ anh hoàn thành ủy thác, lại xem vào độ khó của công việc mà thêm phí dụng, nhưng cái này dễ tạo thành tranh cãi, nên cần có hợp đồng ước định."

Klein giả bộ suy nghĩ một lúc, qua chừng ba mươi giây mới trầm thấp nói:

"Có lẽ có thể như thế này? Cậu trả trước 5 bảng, chờ nhiệm vụ chấm dứt, sẽ giúp tôi làm ba việc, yên tâm, sẽ là chuyện không phải là quá khó,

đều ở trong phạm vi năng lực của cậu, hơn nữa sẽ không cho cậu cảm giác quá khó xử, cái này có thể ước định ở trong hợp đồng."

Ian nhú mày, chợt đứng lên, đưa thân thể về phía trước, vươn tay phải nói:

"Tốt!"

Klein hơi bắt tay với cậu ta một chút, từ trên bàn trà rút ra một phần hợp đồng mẫu hần đã chuẩn bị từ sớm, cầm lấy bút máy, rồi mang toàn bộ những gì vừa đàm phán ghi vào, cuối cùng là nhấn dấu tay xác nhận.

Sau khi kí kết hợp đồng, hần đưa cho Ian một xấp giấy trắng, để đối phương viết vào tin tức liên quan đến thám tử Zerell.

Qua một hồi, hần vừa lật xem tư liệu, vừa thuận miệng hỏi:

"Nếu có tình huống khẩn cấp, hoặc là xác nhận tình trạng của Zerell, tôi làm thế nào liên lạc với cậu?"

Ian mím môi, hồi lâu không nói gì, thẳng đến Klein ngẩng đầu nhìn, hơi có vẻ cứng nhắc hồi đáp:

"Không cần liên lạc với tôi, tôi sẽ xuất hiện ở thời điểm thích hợp."

Hần không nói nhiều lời, từ trong túi áo khoác cũ kỹ lấy ra một xấp tiền mặt thật dày, chúng tựa như nghiêm khắc dựa theo giá trị từ lớn đến nhỏ mà xếp lại với nhau, cực kỳ chỉnh tề.

Ian trước từ phía dưới nhất rút ra 3 tờ 1 bảng, tiếp theo là 6 tờ 5 saule, cuối cùng là 10 tờ 1 saule.

Thấy đối phương mang tiền mặt sắp xếp một cách chỉnh tề, ngay cả chân dung mấy vị quốc vương đều phải đầu hướng lên trên, không thể có một chút sai lầm, Klein bỗng nhiên có chút phiền chán.

Đây là màn cuối bắt buộc phải chứng kiến. . . Hăn không tiếng động thở hắt ra, tiếp nhận thù lao đối phương đưa đến.

Căn cứ hăn thấy, tiền mặt còn lại của Ian sẽ không vượt qua 3 bảng.

Nhằm chừng là mang toàn bộ tích tụ đều mang ở trên người. . . Nếu mình vừa rồi yêu cầu thù lao nhiều hơn, cậu ta không lẽ sẽ bỏ cuộc? Diện mạo của cậu ta cũng không giống loại người này, nhưng người không thể xem tướng mạo. . . Klein tùy ý cầm lấy số tiền này, nhét vào túi áo, không đi quản chỉnh tề hay không, vì thế hăn thành công thấy vẻ mặt Ian hơi có vắn vẹo.

"Tôi tranh thủ nhanh chóng hoàn thành điều tra." Klein vừa đứng lên vừa đưa tay, làm ra tư thái tiễn khách.

"Cảm tạ anh đã trợ giúp." Ian thành khẩn nói tiếm cảm ơn, bởi vì đối phương rõ ràng là đã cho ra "giá chiết khấu" .

Nhìn theo cậu nhóc trưởng thành hơn rất nhiều so với số tuổi chân thật rồi đi, Klein sờ sờ cằm, như có chút suy nghĩ không tiếng động lẩm bẩm:

"Chuyện này nước cũng rất sâu."

"Ian từ đầu tới cuối cũng không đề cập tới thám tử Zerell gần đây đang điều tra chuyện gì, phân phó cậu ta sưu tập tình báo về phương diện nào. . ."

"Bỏ đi, thu tiền bao nhiêu, quản bấy nhiêu chuyện, mình chỉ cần xác nhận tình trạng hiện tại của Zerell."

Hăn xoay người, đi trở về phòng khách, tùy tay lấy từ trong túi quần ra một đồng xu 1/4 penny.

Keng!

Tiền đồng quay cuồng bắn lên trên, đôi mắt Klein chuyển sâu, thăm nghiệm chuyện này có tồn tại nhân tố siêu phàm hay không.

Sau đó, tay phải hắn mở ra, ý đồ tiếp được đồng penny rơi xuống.

Keng! Tiền xu xẹt qua đầu ngón tay hắn, rơi xuống đất, lăn đi khá xa.

Loại kết quả này ý nghĩa bói toán thất bại.

"Xem ra chuyện Ian giấu diếm nhiều hơn so với mình nghĩ nhiều. . . Tin tức khuyết thiếu đến ngay cả bói toán mơ hồ cũng không thu được kết quả. . ." Klein mím môi, tiến lên vài bước, xoay người nhặt lên đồng tiền nọ.

...

Vào đêm, thời điểm rạng sáng, số 138 phố Rose khu vực cầu Backlund.

Klein thay đổi trang phục công nhân màu lam sậm, bên miệng, cầm cùng hai má dính đầy râu đen, chột nhìn qua, có loại hương vị tục tũn đã man.

Đầu hắn đội mũ lưỡi trai màu sậm, lưỡi trai ép xuống rất thấp, hầu như che khuất ánh mắt.

Loại mũ này nguyên bản thuộc về thợ săn nước cộng hoà Intis, cùng mũ săn hươu truyền thống vương quốc Ruen có khác nhau nhất định, nhưng gần đây bắt đầu lưu hành ở giai tầng thấp của Backlund.

Nấp dưới bóng cây ngô đồng ở bên đường, Klein mượn đèn đường khí than tạo hình thanh lịch, đánh giá căn nhà đối diện.

Đó là nhà của Zerell.

Vị thám tử này là người quận Nam xứ Wales, cha mẹ, thân thích cùng bằng hữu đều ở bên đó, bản thân lẻ loi một mình đến Backlund, dần dần có chút danh tiếng.

Hắn vẫn còn độc thân, chỉ thuê hai nữ hầu lâm thời, loại mà cách mỗi ba ngày đến dọn dẹp một lần, không cần quản ăn ở.

Lúc này, phòng mà hắn thuê ở không có chút đèn đóm, một mảng tối đen.

Klein tháo xuống dây chuyền bạc mang ở cổ tay trái, để cho hạt thạch anh tự nhiên rũ xuống.

"Bên trong có nguy hiểm."

"Bên trong có nguy hiểm."

...

Sau bảy lần liên tục, hắn mở mắt, thấy nó đang chuyển động theo chiều thuận kim đồng hồ, nhưng tốc độ rất chậm, biên độ rất nhỏ.

"Có nguy hiểm, cũng không lớn." Klein nói nhỏ một câu, lại xác nhận bài Tarot, phù chú tự chế cùng thánh dạ phần các vật phẩm mang theo bên người.

Xong tất cả cái này, hắn nhìn quanh bốn phía, thừa dịp đêm dài người tĩnh, nhanh nhẹn vọt đến đối diện.

Nhà Zerell không có hành lang bên ngoài, không có hoa viên, không có bãi cỏ, trực tiếp sát bên cạnh đường phố, Klein vòng đến bên sườn, theo hệ thống ống dẫn cung cấp nước, thoải mái đi lên ban công nhỏ phơi quần áo ở lầu hai.

Sau đó, hắn lấy ra một lá bài Tarot, nhét vào khe hở, mở cửa đi thông hành lang.

Dựa theo bố cục phòng ốc mà Ian vẽ, Klein bước gần như không tiếng động đi tới bên ngoài phòng ngủ của Zerell.

Hắn khẽ gõ răng bên trái, mở ra linh thị, cách cửa gỗ, nhìn vào bên trong.

Linh thị là có thể xuyên thấu chương ngại không linh tính thấy rõ màu sắc khí tràng, nhưng cái đó có tương quan chặt chẽ đến thực lực của bản thân, Klein trước mắt có thể quan sát cách cửa gỗ, nhưng không cách nào chiến thắng tường đá, hơn nữa cảnh tượng nhìn thấy cũng sẽ không quá rõ ràng.

Trong tầm mắt của hắn, phía sau cửa phòng ngủ, có ba khí tràng hình người, màu sắc mờ lung, phân biệt ở các vị trí khác nhau.

Thủy chung mai phục ba người. . . Để bắt Ian, hay là người nào khác? Phòng ngủ cũng không lớn. . . Klein đứng ở trong bóng tối, bình tĩnh suy nghĩ về kết quả quan sát được.

Lúc này, hắn đột nhiên thối lui về phía ban công, bước chân vẫn rất nhẹ.

Trở lại ban công, Klein lấy từ trong túi áo ra một phiến mỏng bằng bạc.

Đây là "Phù chú ngủ say" chiều này hắn thử làm.

Hắn không có khăn cầu Nữ Thần Đêm Tối, mà là lấy bản thân, lấy "Kẻ Khờ không thuộc thời đại này " làm đối tượng cử hành nghi thức, sau đó tiến vào phía trên sương mù xám để đáp lại.

Bởi vì loại phương pháp này khó có thể điều động lực lượng không gian thần bí phía trên sương mù xám kia, Klein chỉ có thể lấy linh tính bản thân "Đáp lại", cuối cùng làm ra phù chú cũng kém hơn so với bình thường, nhưng cái loại dùng phương thức "Bản thân lấy danh nghĩa của bản thân" chế tạo ra này, cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Lại quan sát bốn phía, Klein che miệng lại, thấp giọng niệm ra một từ đơn Hermes cổ:

"Đỏ rực."

Sau khi cảm nhận thấy phù chú lạnh đi, hắn rất nhanh lại di động không một tiếng động đến cửa phòng ngủ Zerell, một bên nắm lấy tay cầm, một bên quán chú linh tính vào trong miếng bạc.

Kẹt! Klein thật cẩn thận kéo ra nắm tay, lặng yên đẩy cửa phòng ra một khe hở.

Ngay sau đó, hắn cầm "Phù chú ngủ say" trong tay ném vào.

Hơi lui người lại, Klein khép cửa phòng, bắt đầu đếm thầm.

"3 "

"2 "

"1 "

Hắn đẩy mạnh cửa phòng, lăn một vòng ngay tại chỗ.

Bởi vì không có cảm nhận được động tĩnh của ba người kia, Klein đứng lên, nương ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, bắt đầu đánh giá cảnh tượng trong phòng.

Đây là một cái phòng ngủ bố cục bình thường, có một cái giường, một tủ quần áo, một cái bàn, một cái sofa nhỏ, một cây treo mũ.

Ở một góc giường có một người nam mặc áo khoác màu đen, hẳn đang ngủ, ngủ thật sự say.

Ở chỗ khác, bên cạnh sofa nhỏ, phía trước tủ quần áo, phân biệt đều có một người, bọn họ đều đã ngủ say.

Xác nhận xong trạng thái ba người đó, Klein thả nhẹ động tác, đi tới đầu giường, cúi người tìm mấy sợi tóc ngắn màu nâu vàng.

Mà căn cứ nội dung Ian viết, thám tử Zerell là một người nam có mái tóc ngắn nâu vàng.

Hẳn là không sai. . . Klein nói nhỏ một câu, cầm mấy sợi tóc nọ, đi đến vị trí sofa nhỏ, thông thả ngồi xuống, ngồi trong bóng đêm có nhiễm một chút đỏ hồng, tính dùng cảnh trong mơ bói toán ra biện pháp tìm kiếm Zerell.

Sau khi tựa vào sofa, góc miệng hẳn nhếch lên, không tiếng động tự giấu một câu:

"Đây là thám tử. . ."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 224: Thám Tử Loại Hình Huyền Học

Trong căn phòng tối tăm trải một tầng ánh trắng màu hồng mỏng manh, toàn bộ sự vật đều mờ mờ, không rõ ràng.

Ba người nam mặc áo khoác đen phân biệt ngủ say ở ba nơi khác nhau, mà ở trên chiếc sofa nhỏ kia, Klein nhắm mắt lại dung nhập vào trong đêm tối, tựa như cũng tiến nhập vào giấc ngủ say.

Cảnh trong mơ của hắn là thế giới xám xám vẩn vơ, thỉnh thoảng hiện lên hào quang.

Cuối cùng, hào quang này dừng hình thành một bộ hình ảnh.

Đó là một góc âm trầm, mặt đất có nước đen chảy qua, một người nam tóc ngắn nâu vàng, mặc áo vest cùng áo trong màu trắng đang nằm ở bên tường, xung quanh người là rậm rạp những con chuột màu xám.

Người nam này môi đã bị cắn hết một nửa, lộ ra hàm răng hơi vàng cùng cái lợi hư thối ở bên trong, mũi hắn chỉ còn lại có cái lỗ máu, hỗn tạp một chút lông ngắn, trên mặt có nhiều nơi thịt đã biến mất không thấy, hiện rõ ra xương trắng lạnh lạnh, từng con giòi bọt mập mập màu trắng đang chui ra chui vào ở các nơi, không ngừng mấp máy, mà vị trí yết hầu, tựa như bị dã thú nào đó cắn qua, thiếu mất ít nhất một nửa.

Klein miễn cưỡng phân biệt ra đây là Zerell Victor, hắn cùng với bộ dáng thành thực anh tuấn trên bức ảnh đen trắng mà Ian đưa kia đã là không có cách nào so cùng một chỗ.

Zerell đã chết, tiếp qua vài ngày, nhằm chừng sẽ bị cắn chỉ còn lại xương, thậm chí có khả năng ngay cả xương cũng không đầy đủ. . . Klein thoát ly cảnh trong mơ, nhớ lại hình ảnh đã thấy vừa rồi.

Những trải qua trong quá khứ, làm cho hắn đã có thể tương đối bình tĩnh khi thấy những thi thể như thế này.

Nhìn vầng trăng đỏ rực ngoài cửa sổ, Klein suy nghĩ chừng mười giây, quyết định thử thông linh, thông linh đối với người nam đồ đen bên cạnh sofa.

—— Nước sương tinh khiết "Amanda" tương ứng cùng với nước thuốc "Linh nhân", hắn đã chuẩn bị từ mấy ngày trước, đã phân biệt phối chế một lọ, về phần được tề yên tĩnh, Klein cũng không cần, bản thân hắn có thể ở thời điểm xâm nhập vào cảnh trong mơ cùng cường chế thông linh với người khác bảo trì bình tĩnh cùng lý trí.

Sau khi bố trí tế đàn đơn giản, cũng làm cho hương vị u tĩnh an bình phát tán ra, chế tạo ra một loại trạng thái nửa mộng nửa tỉnh, Klein hướng về bản thân, hướng về "Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này " đưa ra khẩn cầu.

Tiếp theo, hắn tiến vào phía trên sương mù xám, dùng hơn hai phần ba linh tính để đáp lại.

"Chờ mình tấn thăng danh sách 7, khẩn cầu cùng loại hắn có thể giống như nghi thức triệu hồi cùng hiến tế, thoáng khuấy động lực lượng không gian thần bí phía trên sương mù xám. . ." Nhìn quanh bốn phía, Klein làm ra phán đoán thô sơ giản lược, cũng nhanh chóng quay trở về thế giới hiện thực.

Hắn xuyên qua thiên địa giống như tinh không như cùng cơn lốc tư duy hỗn loạn ồn ào, tiến nhập tầng tâm trí người nam mục tiêu, thấy bóng dáng hư ảo của đối phương trôi nổi giữa không trung.

"Ai phái các người đến nhà Zerell?" Klein liếc mắt nhìn một cái, trầm giọng hỏi.

Hư ảnh người nam nọ nam tử ánh mắt vô thần dần dần hồi đáp:

"Merso, Merso phái tôi đến chờ đợi một đứa nhỏ tên là Ian."

Trong thế giới tâm linh của hắc quang ảnh theo đó mà biến hóa, thể hiện ra một người nam gầy yếu màu da hơi đen, đúng là thủ lĩnh đám người đuổi theo Ian mà Klein trước đó gặp ở trên tàu điện ngầm hơi nước.

Quả nhiên là hắc. . . Klein ở khi đáp lại khẩn cầu đã tiêu hao nhiều linh tính, lúc này đã bắt đầu cảm giác mỗi một, vội nắm chặt thời gian hỏi:

"Là ai sai sử Merso?"

"Không biết. . . Hắc là 'Đao phủ' của đảng Zmanger chúng tôi, không ai có thể sai khiến, trừ lão đại." Người nam nọ mờ mịt nói.

Zmanger. . . từ đối ứng với "Dũng sĩ" trong ngôn ngữ Cao nguyên. . . Học giả lịch sử giả học giả thần bí thật Klein đầu đột nhiên co rút đau đớn, thân thể không tự chủ được mà bay về phía cơn lốc tư duy.

Không bao lâu sau, hắc thoát ly trạng thái thông linh, chỉ cảm thấy đầu trống rỗng run rẩy.

Hắc không có vội rời khỏi, thu thập tài liệu cùng sợi tóc nâu vàng đầu vào đây, ra bên ngoài mở cửa sổ, để cho gió đêm lạnh lẽo thổi vào, để xua tan đi hương vị nước sương tinh khiết "Amanda" cùng với nước thuốc "Linh nhãn".

Trong quá trình này, Klein trở lại vị trí ban công, mang cửa lớn khóa lại từ bên trong, cũng lau toàn bộ những nơi mà mình đã đụng vào.

Đợi cho phòng ngủ Zerell khôi phục trạng thái trước đó, hắn mới ưỡn ngực cúi đầu đối với ba người nam vẫn đang ngủ say kia, hành một lễ.

Thăng lưng lên, Klein mang bao tay vào, một chống một nhảy, nhanh nhẹn nhảy ra ngoài cửa sổ, đồng thời điểm mũi chân, mượn dùng không gian cực kỳ nhỏ hẹp đứng vững lại.

Hắn nâng then cài cửa dựng thẳng lên, dùng lá bài Tarot đỡ ở phía dưới, sử dụng năng lực "Thăng hê", cảm thụ chi tiết, điều chỉnh cân bằng.

Qua vài giây, Klein thông thả rút về lá bài Tarot kia, then cài cửa đã ổn định dựng thẳng ở tại chỗ, không có rơi xuống.

Xoát!

Hắn đóng lại nửa cánh cửa sổ không có then cài cửa, tiếp theo né qua, tay phải đẩy mạnh vào trong, khép nửa cánh cửa sổ còn lại.

Động tác này tốc độ cực nhanh, để cho then cài cửa đang dựng thẳng có chấn động mà rơi xuống, tinh chuẩn cắm vào vị trí khóa.

Xoảng xoảng xoảng! Thanh âm khó có thể tiêu trừ vang lên, tựa như có gió mạnh vỗ vào mặt ngoài cửa thủy tinh vậy.

Klein biết ba người nam trong phòng ngủ đang thông thả tỉnh lại, không hề trì hoãn, trực tiếp nhảy xuống đường.

Độ cao lầu hai đối với hắn hiện tại mà nói, không có một chút nguy hiểm nào, chỉ là thời điểm rơi xuống đất không có cách nào tiếp tục bảo trì không tiếng động, chế tạo ra động tĩnh không tính là rõ ràng.

Klein rất nhanh rời đi, rời khỏi phố Rose, nhưng không có trực tiếp ngồi xe ngựa quay về phố Minsk khu JoWod.

Hắn vòng mấy vòng, bước về phía khu đông lán giềng.

Đêm lạnh lẽo, gió lạnh đâm vào xương cốt, Klein rung mình một cái, quyết định sau này hành động phải mặc thêm áo lông, quyết định mấy ngày kế tiếp sẽ đi mua than củi, để cho lò sưởi trong tường phát huy ra tác dụng.

Không biết qua bao lâu, hắn không mang theo bản đồ bằng vào trực giác, tiến nhập khu đông Backlund.

Nơi này đèn đường khí than rất ít, xa xa mới có thể nhìn thấy một hai ngọn, nếu không phải đêm nay mây đen không có che đầy mặt trăng đỏ, Klein tin tưởng rất nhiều đoạn đường sẽ tối đen đến căn bản nhìn không rõ.

Đi tới đi tới, hắn đột nhiên thấy trong bóng tối thâm trầm phía trước xuất hiện từng đôi mắt, có từng bóng người còn queo lần lượt hiện ra.

Bọn họ từ xa xa mơ hồ lay động mà đi đến, trầm mặc, không tiếng động.

Xác sống? Klein chợt tạm dừng, đưa tay cầm "Phù chú an hồn" cùng bài Tarot, cũng nhanh chóng mở ra linh thị.

Hắn thấy được màu sắc khí tràng rất suy yếu không khỏe mạnh, cũng thấy được bộ dáng của từng bóng người kia.

Đây đều là người sống, người sống bình thường, chỉ là vẻ mặt chết lạng, ánh mắt trống rỗng, động tác vô lực, có nam có nữ.

Không sai biệt lắm đã là rạng sáng, bọn họ sao lại còn đi ở trên đường. . . Klein nghi hoặc đề phòng nép sang một bên, dọc bên phố lướt qua đám người này, nhưng rất nhanh, hắn lại gặp đám thứ hai, thứ ba, cũng đều là trong chết lạng ẩn chứa đau khổ.

Hắn hơi nhíu mày, đang muốn đi lên hỏi, đột nhiên nghe gặp phía trước truyền đến một trận tiếng quát mắng:

"Đứng lên! Đứng lên cho tao!"

"Đám con của điểm này!"

"Đường phố cùng công viên không phải là chỗ để cho tụi mày ngủ!"

. . . Klein giật mình, trong đầu chợt xông ra từ "Tế bản pháp", rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.

Bản thân hắn cũng đã trải qua tình cảnh tương tự.

Hô. . . Klein thở hắt ra, bước chân nhanh hơn, đi về phía căn nhà mà hắn thuê ở đông khu Black Palm.

Ở nơi đó, hắn ngủ hai giờ, bước đầu khôi phục linh tính, sau đó lại ra ngoài, bẻ một nhánh cây khô làm "gậy bói toán" .

"Vị trí thi thể Zerell."

"Vị trí thi thể Zerell."

. . .

Trong khi bói toán, mượn dùng sợi tóc ngắn màu nâu vàng để bói toán, Klein đi hồi lâu, đến một góc khu đông, nơi đó có một cửa vào cống thoát nước.

—12 năm trước sau trận đại ôn dịch kia, vương quốc Ruen từng bước đô thành lập nên hệ thống cống thoát nước tiên tiến ở thủ, vượt qua "di sản Russell" của nước cộng hòa Intis.

Dời đi cánh cửa che, Klein ngừng thở, dọc theo cầu thang kim loại dựng thẳng mà đi xuống.

Bởi vì không có quần áo đặc chế, không có nhiều túi, không thể mang bao nhiêu vật phẩm, hắn bỏ qua "Dầu Craig" học được từ chỗ Fry, "Dầu Craig" để thần tình nào bài bài trừ dị vị, lúc này hết sức hối hận.

Mười giây sau, hai chân Klein chạm đất, cảm nhận được mặt đất sền sệt.

Cảm giác dơ bẩn kích thích cánh tay cùng thân thể hắn đều nổi da gà, nhưng hắn chỉ có thể mạnh mẽ nhịn xuống, tiếp tục đi về phía trước, ở trong cống thoát nước trống không im lặng mà đi về phía trước.

Phía trước xuất hiện lối rẽ, một cái trong đó tương đối khuất, có mùi thối nồng đậm càng thêm ghê tởm hơn so với nơi khác bay ra.

Klein vòng qua, đi đến cuối, liền thấy những điểm sáng linh tính cùng màu sắc khí tràng rậm rạp.

Không cần sử dụng nển, hắn mở ra linh thị trong mắt, trực tiếp nhìn về góc tối, chiếu rọi ra thi thể hư thối, bị cắn rách nát kia.

Cái này cùng hình ảnh mà hắn bói toán nhìn thấy ở trong mơ là giống nhau như đúc.

Chít!

Đám chuột màu xám rậm rạp chạy trốn về bốn phía, nhưng vẫn có bộ phận ở tại chỗ, không chịu rời đi, luyến tiếc thực vật.

Sau khi xác nhận là Zerell, Klein chỉ do dự một chút rồi rất nhanh bố trí nghi thức thông linh.

Ừm. . . Nếu Ian miêu tả không có vấn đề, Zerell tử vong cũng chỉ vài ngày, "Thông linh" hắn có thể thu hoạch được tin tức thô thiển nhất định. . . Hắn rất có tự tin thâm nghĩ.

Ô!

Theo gió quét ra, theo bức tường linh tính được thành lập, đám chuột đã chạy đi hết, Klein từng bước tiến hành nghi thức, tựa như trước đó vậy.

"Người muốn Zerell chết."

"Người muốn Zerell chết."

. . .

Trong từng đợt tưng niệm trầm thấp, đôi mắt Klein biến thành đen, không thấy đồng tử, không thấy tròng mắt, nhanh chóng mượn dùng minh tưởng, tiến nhập cảnh trong mơ.

Nhưng mà, trong thế giới một mảng sương mù mênh mông hư ảo kia, không có cái gì hiện ra cả.

Klein mở hai mắt, hơi nhíu mày đưa ra phán đoán:

"Thông linh thất bại. . ."

"Có người đã 'xử lý' qua Zerell. . ."

"Chuyện này có người phi phạm tham dự."

"Ngụy trang thành Zerell, làm cho các thám tử cũng không thể phát hiện, từ đó cũng đã chứng minh điểm ấy."

Trầm tư một hồi, Klein đưa ra quyết định, đó là dừng ở đây, không hề xâm nhập vào nữa, dù sao ủy thác của hắn xem như đã hoàn thành vượt mức rồi.

"Để cho Ian báo cảnh sát đi." Hắn nói nhỏ một câu, thu hồi tài liệu, giải trừ đi bức tường linh tính.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 225: Dẫn Đường Dấu Điểm Dấu Vết

Klein không đụng vào thi thể của Zerell, cứ như vậy rút lui vào lối rẽ.

Thịch! Thịch! Thịch!

Xa xa đột nhiên có tiếng vang truyền đến, không ngừng quanh quẩn ở trong cống thoát nước trống rỗng lạnh lùng.

Klein nghiêng tai lắng nghe vài giây, quyết đoán dọc theo lối đi đầy nước đen cùng bùn lầy dơ bẩn lui về phía cửa ra.

Với hăn mà nói, chuyện không liên quan đến bản thân thì hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm.

Sau khi leo lên rời khỏi cống thoát nước, Klein một lần nữa đóng nắp cống lại, hơi xử lý phụ cận, lúc này mới quay về gian nhà mà hăn thuê ở khu đông, thay đổi quần áo, bỏ đi ngụy trang.

Tiếp theo, hăn mang mắt kính viền vàng, đi bộ sang con đường khác, lên xe ngựa, ở trong im lặng cùng rét lạnh trở lại khu JoWod vào lúc 3 giờ sáng, nhưng cũng không phải là về phố Minsk.

Sau đó Klein lại đi một vòng lớn, xác nhận không có người theo dõi, mới tiến vào nhà mình, rồi ngủ đến trời sáng rõ, chuông cửa đình đình đang đang lay động.

Hăn bật người ngồi dậy, mặc quần áo, khoác vest, bước nhanh xuống lầu một, kéo ra cửa phòng.

Mà trước đó, năng lực dự cảm danh sách "Thằng hề" đã làm cho trong đầu hẳn tự nhiên xuất hiện hình ảnh của khách đến:

Áo khoác cũ kỹ không quá vừa người, mũ tròn màu xám, túi đeo vai rách tung toé, hai mắt đỏ tươi, khuôn mặt thanh tú, khí chất trầm tĩnh, đúng là cậu nhóc Ian ngày hôm qua đến ủy thác nhiệm vụ.

"Chào buổi sáng, thám tử Moriarty." Ian chào hỏi, liếc mắt nhìn trái phải một cái rồi nói, "Có thu hoạch không? Ừm. . . Tôi chỉ đi ngang qua thuận tiện hỏi một câu."

Klein trịnh trọng gật đầu nói:

"Có."

". . ." Ian tựa như bị dọa giật mình, nhưng lại hồi lâu không thể mở miệng.

Qua một hồi, hẳn mấp máy môi, ngạc nhiên hỏi:

"Anh xác nhận tình trạng của ngài Zerell?"

"Đúng vậy." Klein dừng một chút, nghiêm mặt nói, "Tôi phát hiện thi thể của Zerell."

"Thi thể. . ." Ian đồng tử co rút lại, thấp giọng lặp lại.

Hắn cũng không có thể hiện ra kinh ngạc quá rõ ràng, tựa như đã đoán trước có khả năng xuất hiện kết quả xấu nhất này.

Klein lẳng lặng nhìn, cũng không nói gì.

"Hô. . ." Ian thở hắt ra, cảnh giác nhìn quanh một vòng nói, "Hiệu suất của anh làm cho người ta giật mình, anh có thể đưa tôi đi nhìn thi thể ngài Zerell một cái không?"

"Không thành vấn đề, trên thực tế tôi đang định làm như vậy." Klein nghĩ nghĩ nói, "Tôi hy vọng thời điểm cậu báo cảnh sát không cần nhắc tới tôi, cứ nói mình phát hiện, tôi nghĩ cậu biết nên đưa ra lý do như thế nào."

Ian đối với cái này không hề kinh ngạc, hẳn biết rõ, không phải mỗi một vị thám tử đều thích giao tiếp cùng cảnh sát, trên thực tế, trừ bỏ đại thám tử thực nổi danh, thường xuyên cung cấp ý kiến cố vấn cùng trợ giúp tương ứng cho ngành cảnh sát ra, những người khác đều chịu cảnh sát kỳ thị, bị bọn họ bài xích, thậm chí xảo trá vơ vét tài sản.

Đây là hiện trạng của vương quốc Ruen.

"Tốt." Ian sáng khoái đáp ứng.

Suy xét đến phải đi vào cổng thoát nước, Klein thay đổi bộ quần áo giai tầng lao công bình thường, đội mũ lưỡi trai, cầm theo ngọn đèn bão.

Hai người ngồi xe ngựa công cộng đến khu đông, ở dưới những đôi mắt hoặc chết lặng hoặc ác ý nhìn chăm chú, đi bộ nửa giờ, đi đến cửa vào cổng thoát nước hẻo lánh kia.

"Làm thế nào mà tìm được?" Ian nhìn Klein dời đi cái nấp, leo đi xuống, vừa kinh ngạc vừa tò mò hỏi một câu.

Klein nhìn chăm chú phía dưới, thuận miệng hồi đáp:

"Luyện tập thành thạo, cái này bao gồm các loại kỹ xảo trình thám, điều tra, theo dõi cùng đề ra nghi vấn."

Ian tiến vào cổng thoát nước theo, không thấy ghê tởm gật gật đầu:

". . . Người tựa như đã nhận qua huấn luyện cực kỳ chuyên nghiệp."

Klein không có trả lời, cầm theo ngọn đèn bão đã được thắp sáng, dẫn theo Ian đi vào lối rẽ, đi vào góc âm trầm kia.

Vừa mới tới gần, mắt hắn đã hơi hơi nhúu lại, bởi vì thi thể Zerell không trọn vẹn hơn so với tối hôm qua rất nhiều, thiếu một cánh tay cùng một bên xương sườn.

Cái này không phải chuột có thể làm được. . . Klein âm thầm nói một câu, cũng không nhắc nhở Ian.

Mượn dùng ánh sáng của đèn bão, Ian thấy rõ ràng bộ dáng thi thể.

Hắn chột ngồi xổm xuống mà nôn mửa, dần dần nôn ra một xanh một vàng, Klein lấy ra "Dầu Craig" đã chuẩn bị, mở ra nắp bình, xoay người đưa đến dưới mũi Ian.

Ian bỗng nhiên hắt xì một cái, rồi từ từ dịu xuống.

Mấy chục giây sau, hắn có chút suy yếu nói nhỏ:

"Cảm ơn. . ."

Hắn thông thả đứng lên, vừa cẩn thận xem kỹ thi thể không trọn vẹn không đầy đủ nọ mấy lần:

"Tôi có thể xác nhận, đó chính là thám tử Zerell."

"Thật đáng tiếc." Klein lễ phép đáp lại nói, "Tôi đề nghị cậu báo cảnh sát."

"Ừm." Ian khẽ gật đầu, đi theo đối phương quay trở về mặt đất.

Lúc này, Klein vỗ tay:

"Nhiệm vụ của ta dừng ở đây, sau này nên làm thế nào, từ chính cậu quyết định."

Ian trầm mặc vài giây nói:

"Tôi còn thiếu anh ba việc, giờ anh có thể nói cho tôi biết."

"Trên thực tế, tôi tạm thời chỉ nghĩ đến một việc." Klein thản nhiên hồi đáp, "Tôi muốn biết nơi nào có thể tìm được súng cùng đạn, dưới tình huống không có chứng nhận sử dụng vũ khí."

Ian hơi suy tư rồi nói:

"Khu vực cầu Backlund, phố Iron Gate, 'quán bar Brave', tìm Caspars Cunningham, đã nói là 'người cũ' giới thiệu."

"Tốt, hai việc còn lại chờ sau này nói, tôi có dự cảm, chúng ta sẽ lại gặp mặt." Klein ra vẻ thoải mái gật đầu.

Ian liếc mắt nhìn hắn một cái, vẫn duy trì trạng thái im lặng, không nói cái gì cả.

Hai người cứ như vậy tách ra, đi về hai ngã đường khác nhau của khu đông, khu vực hẻo lánh nọ lại khôi phục yên tĩnh.

Đi một hồi, Klein đột nhiên xoay người, quay về đường cũ, sau đó trốn vào một góc kín, nhìn trộm cửa vào cổng thoát nước kia.

Chờ đợi hai ba phút, hắn thấy Ian lặng yên không một tiếng động quay về, cảnh giác nhìn mọi nơi.

Klein đứng lúc thu hồi tầm mắt, nép vào vách tường, lắng nghe động tĩnh.

Hắn nghe được tiếng nắp cống bị dời đi, nghe được có người đang leo xuống.

Cẩn thận nhô đầu ra, Klein phát hiện Ian đã một lần nữa tiến vào cổng thoát nước.

Trên thi thể của Zerell cất giấu manh mối, hoặc là vật phẩm nào đó? Chuyện này quả nhiên rất sâu. . . Hẳn có chút suy nghĩ mà sờ cằm.

Klein đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ không hề dừng lại nữa, chân chính rời khỏi, tính qua hai ngày sẽ đi tìm Caspars Cunningham.

. . .

Thời gian trà chiều, trong nhà Tử tước Glelint ở khu Queen.

Cửa lớn thư phòng đóng chặt, mang bốn người bên trong hoàn toàn tách biệt với cùng tân khách tham dự tụ hội ở bên ngoài.

"Hugh, Furth, đây là thù lao mà hai người nên được." Audrey mặc váy dài màu vàng nhạt có ren trang sức, mang một cái phong bì phồng lên giao cho hai cô gái ngồi ở đối diện bàn.

Hugh vốn định khách khí hai câu, nhưng tay nàng đã nhanh hơn một bước cầm lên cái cái phong bì kia, cảm nhận được sức nặng của tiền tài.

Nàng đành phải thành khẩn nói:

"Tiểu thư Audrey, cảm tạ sự khẳng khái của cô, thành tín của cô làm cho cô càng thêm xinh đẹp."

Trong khi nói chuyện, nàng đã mở ra dây nhỏ vòng quanh phong bì, thấy tiền mặt bên trong.

Đó là tiền giấy hoa văn màu xám màu sắc chình tề, thật dày, tản ra mùi mực in đặc thù, mùi mực in làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

"10 bảng. . ." Hugh rút ra một tờ, xác nhận giá trị, Furth ở bên cạnh nhìn như không thèm để ý đến tiền tài không biết khi nào cũng đã xấp lại.

Cái này, ít nhất. . . Hugh quan sát độ dày, nghiền ngẫm tổng cộng có bao nhiêu tờ.

Nàng nhin không được liếc mắt nhìn nhau với Furth, thấy được kinh ngạc trong mắt lẫn nhau:

Phần thù lao này rõ ràng là nhiều hơn không ít so với các nàng tưởng tượng!

Audrey cười nhẹ nói:

"Tổng cộng 800 bảng, hai người tự mình quyết định phân phối như thế nào."

"Chuyện nợ lán cho hai người gặp nguy hiểm, đối với điều này tôi thực cảm thấy có lỗi."

800 bảng. . . Không, không cần xin lỗi. . . làm lại một lần, cho dù biết có khả năng có hậu quả, mình cũng sẽ nhận ủy thác nợ. . . Cho dù là chia đều, cộng thêm để dành của mình, cũng đủ mua được phối phương ma dược "Quan trị an ". . . Hugh chùng một thước rưỡi đang ngẩn ra nhìn tiền mặt trong phong thư, hận không thể rút toàn bộ ra mà đếm.

Nàng tin tưởng tiểu thư Audrey xinh đẹp khẳng khái hào phóng khẳng định sẽ không thiếu thù lao, nhưng vạn nhất đối phương đếm sai thì sao?

Mỗi người đều có thời điểm sai lầm! Hugh nâng tay phải lên, dừng vài giây, lại yên lặng buông xuống.

Furth khóe miệng không ngừng nhúc nhích, cảm khái nói:

"Số này còn nhiều hơn so với tổng số nhuận bút thu được từ quyển sách "Bạo Phong sơn trang" của tôi cho tới giờ. . ."

Mình nên khen tiểu thư Audrey, hay là tự giễu tác gia bản cùng đây? Nàng không tiếng động bồi thêm một câu.

Tử tước Glelint ngồi ở trên sofa cũng cực kỳ hâm mộ, nhưng không phải hâm mộ Hugh cùng Furth, làm một Tử tước tình trạng tài chính coi như tốt, 800 bảng cũng không tính là con số lớn gì.

Hắn cực kỳ hâm mộ là Audrey ra tay hào sảng, không chút gánh nặng nào.

"Khụ. . ." Tử tước Glelint hăng hăng yết hầu, "Nếu hai người có thể được phối phương 'Dược sư', tôi cũng sẽ cho hai người thù lao xa xỉ."

"Chúng tôi sẽ cố hết sức!" Hugh không chút do dự hồi đáp, tiếp theo, nàng nhìn về phía Audrey, "Chúng tôi gần đây tiếp xúc người của hội Luyện kim tâm lý hư hư thực thực, ma dược 'Người quan sát' mà cô muốn rất nhanh sẽ có manh mối."

Hugh, tôi đã là danh sách 8, lợi hại hơn so với cô. . . Audrey rụt rè cười nói:

"Tôi thực chờ mong."

Nói xong chính sự, bốn người vừa nói chuyện phiếm về các loại lời đồn trong giới phi phạm, vừa ở dưới tác dụng làm mẫu của Audrey, đều tự dấy lên tâm tư muốn đọc sách báo.

Bỗng nhiên, mắt Hugh sáng lên, thấy được hai bản sách bìa cứng:

“Quý tộc sử vương quốc Ruen” cùng “Văn chương học”.

Cùng lúc đó, Furth cũng tìm được bộ sách mà mình cảm thấy hứng thú:

“Nhân vật lý chí đế quốc Fossack” cùng “Hoàn du bắc đại lục”.

"Tử tước Glelint tôn kính, tôi có thể mượn hai quyển sách này không? Ta sẽ trả lại rất nhanh." Hugh như khẩn cầu nhìn về phía chủ nhân thư phòng.

Glelint không để ý cho lắm gật đầu nói:

"Không thành vấn đề."

Nghe thấy hần trả lời, Furth cũng nhanh đưa ra thỉnh cầu, cũng nhận được cho phép.

Audrey thấy tất cả cái này khoe miệng hơi nhếch lên, rụt rè nhìn về bên cạnh, giả tìm sách.

Làm một "Người quan sát" đủ tư cách cũng đã được tấn thăng, ở sau nhiều lần tiếp xúc, nàng đã chuẩn xác nắm chắc được sở thích của Hugh cùng Furth, mượn cái này tiến hành bố trí trước, bố trí không ai phát hiện.

Để cho người bị dẫn đường cảm thấy đó là ý nguyện của bản thân mình, đúng là năng lực mà Người quan sát thể hiện.

...

Thời điểm chạng vạng, Hugh nằm ở trên sofa, hướng về lò sưởi trong tường, dùng đèn khí ga, lật xem "Quý tộc sử vương quốc Ruen", Furth thì tham gia tụ hội của các tác gia.

Xem một hồi, Hugh đột nhiên cảm giác ở bìa cứng có chút kỳ quái, vì thế thật cẩn thận kiểm tra một lần, tìm được mặt trong, lấy ra một tờ giấy cũ kỹ.

Trên trang giấy giăng kín phù hiệu đặc thù do Đại đế Russell sáng tạo, sau lưng viết một đoạn cổ văn Hermes.

"Tổ tiên Tử tước Glelint phá giải một ít phù hiệu đặc thù của Đại đế Russell?" Hugh mạnh hừng phần.

Nàng gian nan dịch đoạn cổ văn Hermes, không tiếng động thầm niệm:

"Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này; "

"Chúa tể thần bí phía trên sương mù xám; "

"Vua vàng đen chấp chương vận may."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 226: Hugh Hoàng Sơ

Khu JoWod, số 15 phố Minsk.

Klein đã ăn uống no đủ ngồi ở trên ghế bành trong phòng, bên cạnh người là lò sưởi trong tường đang thiêu đốt.

Trong hoàn cảnh ấm áp giống như đầu hạ, hăn mặc áo trong màu trắng cùng quần dài mỏng, hai tay mở tờ báo, lật đến trang đăng các mẫu quảng cáo nhỏ.

"Một phương tiện giao thông kiểu mới, nhu cầu cấp bách đầu tư, gặp mặt thương nghị cụ thể. . ." Klein thầm đọc hai lần, đưa tay từ trên chiếc bàn tròn nhỏ màu đỏ sậm bên cạnh cầm lấy cây bút máy, khoanh tròn mẫu tin nọ.

Mai nếu không có ủy thác tới cửa, hăn tính đi xem thử cái gọi là phương tiện giao thông kiểu mới này có giá trị đầu tư hay không.

—— loại chuyện này không thể bói toán trước, bởi vì khuyết thiếu tin tức.

"Hy vọng là sản phẩm cùng loại với xe đạp. . ." Klein vừa không tiếng động tự nói một câu, bên tai đột nhiên quanh quẩn khởi lên khẩn cầu hư ảo tầng tầng chồng chất.

Ai? Tiểu thư "Chính Nghĩa"? "Người Treo Ngược"? "Mặt Trời"? Hoặc là vị viên chức nào đó của ngân hàng Backlund sao chép mật mã của mình?

Các loại suy nghĩ lướt qua trong đầu Klein, buông tờ báo, trở lại phòng ngủ, khóa trái cửa phòng.

Đi ngược chiều bốn bước, tiến vào phía trên sường mù xám, hẳn thấy bên cạnh chiếc ghế của Kẻ Khờ ở bên chiếc bàn đồng xanh loang lỗ xa xưa, có tầng tầng hào quang đang lan ra.

Klein đã tính là kinh nghiệm phong phú trầm ổn ngồi xuống, linh tính lan tràn ra, lấy tư thái đáp lại khẩn cầu chạm vào từng vòng ánh sáng đang lan tràn ra kia.

Cảnh tượng trước mắt hẳn bỗng nhiên biến hóa, hiện ra một chiếc sofa mơ hồ, ở trên đang nằm một cô gái nhỏ nhắn mặc trang phục kỳ sĩ kiến tập.

Không có sao chép mật mã. . . Đang xem một tờ giấy. . . Klein đột nhiên tỉnh ngộ, biết rõ ràng nguyên do sự việc:

"Cô ta hẳn chính là một trong hai người phi phạm mà tiểu thư 'Chính Nghĩa' đề cập tới cần mình khảo tra. . ."

Trầm ngâm mấy chục giây, Klein không có chân chính đáp lại, tính nửa đêm lại tiến hành một bước này, sau đó từ phản ứng, thái độ cùng thủ pháp xử lý của đối phương mà khảo tra tính cách cùng năng lực của nàng.

Đương nhiên, hẳn tuyệt đối sẽ không bắt buộc người khác gia nhập hội Tarot.

...

"Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này. . ." Vừa niệm xong đoạn tiếng Hermes cổ kia Hugh ngẩn ra mấy giây, lưng bật lên ngồi thẳng dậy.

Cái này tựa như đại khái có thể là tôn danh của vị tồn tại bí ẩn nào đó! Nàng hoảng sợ nhận ra điểm này.

Mà thường thức thần bí học của nàng cùng các loại lời đồn đã nghe được đều nói cho nàng:

Một khi tụng niệm tôn danh đầy đủ vị tồn tại bí ẩn nào đó, vậy thường thường ý nghĩa sẽ dẫn tới đối phương nhìn chăm chú!

Hậu quả loại nhìn chăm chú này đại khái rất có thể sẽ không mấy tốt đẹp, thậm chí có khả năng là thâm hại!

Tồn tại bí ẩn này không ít là hóa thân Tà Thần ác ma!

Hơn nữa mình còn dùng tiếng Hermes cổ không có bảo hộ mà tụng niệm. . . Mình thật khờ, mình vì sao còn dụng tâm hiểu rõ, còn thật sự đọc lên. . . Hugh sợ hãi nhìn quanh bốn phía, rất sợ trong căn phòng đột nhiên xuất hiện quái vật mà ngôn ngữ không thể miêu tả.

Sô pha, bàn trà, tủ bát, bàn ăn, ghế dựa, bức tranh các vật phẩm vân vân nhất nhất đập vào mắt nàng, không có thay đổi gì.

Cảnh giác mấy chục giây, Hugh hơi chút thả lỏng một chút, tự mình an ủi:

"Không cần sợ không cần sợ, mình vừa rồi chỉ niệm tôn danh, không có chú văn cầu nguyện tiếp sau."

"Cái này thuộc về nghi thức không hoàn chỉnh, hẳn sẽ không đưa tới nhìn chăm chú."

"Hơn nữa tôn danh nọ có khả năng không nhỏ là chủ nhân tờ giấy căn cứ phù hiệu đặc thù của Đại đế Russell mà chuyển dịch, vị tất chính xác."

"Nhưng mà, nhưng mà mình nghe nói Tà Thần ác ma nếu sinh ra hứng thú, cho dù nghi thức không hoàn chỉnh, cũng sẽ đáp lại. . . Mình thật khờ, thật sự. . ." Ngẫm nghĩ, Hugh đưa ra gương mặt khóc tang, cảm giác mình đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng.

Lại chờ đợi mấy phút, thấy không có đáp lại rõ ràng, Hugh cử động quai hàm, thông thả thở hắt ra.

Nàng mang tờ giấy trả về trong quyển sách “Quý tộc sử vương quốc Ruen” kia, tâm tình hơi trầm trọng tiến vào phòng tắm, cong lưng cúi đầu, tính dùng nước lạnh thanh tỉnh một chút.

Ào ào ào!

Dòng nước trong suốt chảy xuống, Hugh cúi lưng, đưa hai tay ra hứng.

Nàng đang mang nước lạnh hắt lên trên mặt, dư quang khóe mắt đột nhiên thấy trong kính rửa mặt có thêm một mái tóc dài màu nâu hơi cong.

Mà của nàng là tóc vàng để xõa ngang vai.

Ngay lúc này, tóc gáy Hugh dựng đứng hết cả lên.

Nàng vận sức nơi chân, hai tay chống đỡ, đột nhiên bắn ra phía sau, xoay nửa người, khừ tay đánh tới.

Bốp!

Nàng đụng vào một thân thể ấm áp, đụng cho đối phương phát ra tiếng kêu thảm thiết quen thuộc, té ngã ra đất.

Hugh đình chỉ động tác tiếp sau, nhìn về phía bạn tốt đang ôm bụng, đau đớn quay cuồng, mắt nước mắt lưng tròng.

Góc miệng nàng không tự giác run rẩy một cái nói:

"Furth, cậu trở về khi nào vậy?"

Furth không lập tức trả lời, hoãn một hồi, mới chống vách tường chậm rãi đứng lên, oán giận nói:

"Mình vừa, vừa trở về, Hugh, cậu điên rồi sao? Chưa thấy rõ ràng đã động thủ! Còn ra tay nặng như vậy!"

"Cậu vào từ nơi nào?" Hugh xấu hổ hỏi ngược lại.

"Từ cửa sổ phòng tắm leo vào, thế nào, có vấn đề sao? Làm một 'Học đồ', không mang theo chìa khóa là hành vi bình thường mà." Furth đứng lý hợp tình hồi đáp.

Hugh nhất thời đứng thẳng lưng, đẩy toàn bộ trách nhiệm trở về:

"Vậy cậu vì sao không đi từ cửa? Cậu vừa rồi thật sự là dọa mình!"

Furth trừng mắt nhìn nói:

"Như vậy là phải vòng nửa vòng, quá phiền, mình đã quen đi đường thẳng."

Nàng dừng lại, nghi hoặc nói: "Bất quá, Hugh, phản ứng của cậu sao kịch liệt vậy?"

Hugh ở trong mất mặt cùng bỏ mạng lừng khừng ba giây, thẳng thắn thành khẩn hồi đáp:

"Bởi vì, bởi vì mình phạm vào một sai lầm, sai lầm trí mạng."

"Sai lầm gì?" Furth xoa bụng, vừa mờ mịt vừa thân thiết hỏi.

Hugh mang chuyện mình phát hiện trong bìa sách có chỗ trống, tìm được một tờ giấy cổ xưa, không cẩn thận đã dịch đọc ra tên danh của tồn tại bí ẩn nào đó bằng chú văn tiếng Hermes cổ nói một lần từ đầu chí cuối.

"Cậu, đầu óc của cậu đâu? Hẳn, hẳn là không chuyện gì đâu, nghi thức cũng không đầy đủ, hơn nữa ai biết là thật là giả. . ." Furth đánh giá bốn phía, bất giác cũng có chút lạnh lẽo khó hiểu.

Nàng đi theo Hugh trở lại phòng khách, xem trường giấy ố vàng nọ, thấy mặt trên có phù hiệu đặc thù của Russell cùng đoạn văn Hermes cổ nọ.

Liếc mắt đảo qua một cái, Furth là người nghiên cứu thần bí học chuyên nghiệp nhẹ nhàng vuốt cằm nói:

"Không phải là Tà Thần ác ma cùng tồn tại bí ẩn mà mình biết đến, vấn đề không lớn."

"Hơn nữa đến giờ vẫn chưa có gặp chuyện không may gì, thuyết minh hẳn không có việc gì."

Thấy Hugh trầm tĩnh lại, nàng nghĩ đến cái bụng đang đau, "ác ý" bổ sung:

"Đương nhiên, thật nếu xảy ra chuyện gì, lấy năng lực của chúng ta, cũng vô pháp tự cứu."

Hugh sắc mặt biến trắng bệch, thốt ra:

"Furth, đêm nay chúng ta cùng nhau, bỏ đi, mình tự ngủ. . ."

Furth nhích nhích lông mi, ha ha cười nói: "Được rồi, thật ra không cần lo lắng, cậu nghĩ, mình mỗi khi trăng tròn đều sẽ nghe được những lời vô nghĩa kỳ quái, nhưng không xuất hiện dấu hiệu điên cuồng hoặc không khống chế được."

"Ừm. . . Chúng ta nghiên cứu ba quyển sách kia, nếu có trang giấy cùng chú văn như vậy, thì nói lên rất có thể là trò đùa của Tử tước Glelint."

Hai người vội lấy ra mấy cuốn "Văn chương học", rất tập trung kiểm tra một lần, không có phát hiện gì thêm.

Hugh nhìn Furth, Furth nhìn Hugh, không khí lại trở nên trầm ngưng.

"Hoặc là, đêm nay chúng ta lên vào sảnh Mass Giáo đường St.Samuel ngủ?" Hugh đột nhiên đề nghị.

Đây là tổng bộ giáo khu Backlund giáo hội Nữ Thần Đêm Tối.

"Vì sao không phải giáo đường thánh Hillland? Mình không chắc Nữ Thần Đêm Tối sẽ phù hộ cho mình. . ." Furth theo bản năng trả lời.

Đó là tổng bộ giáo khu Backlund giáo hội thần Hơi nước cùng Máy móc, ở khu St. George, tiếp giáp các nhà xưởng lớn phía đông nam.

Hai cô gái tín ngưỡng khác nhau lại lâm vào trầm mặc, qua một hồi, Furth thở dài nói:

"Rất có thể cái này sẽ làm cho chúng ta bị Kẻ Gác Đêm, hoặc là Quả Tim Máy nhắm vào, điều này có lẽ là mục đích của vị tồn tại bí ẩn nào đó."

"Được rồi, ngủ đi, đợi đến sáng mai sẽ biết đáp án, nếu đến lúc đó còn không có phát sinh chuyện gì, nói lên thật sự không có vấn đề."

...

Vào nửa đêm, vầng trăng tròn màu đỏ trên không trung bị mây đen che đi ánh sáng, bầu trời Backlund đã rất khó có thể thấy được sao lấp lánh.

Klein theo bản năng tỉnh lại, đi xuống giường, tiến nhập phía trên sương mù xám.

Ngồi trên chiếc ghế cao thuộc về Kẻ Khờ, hắn chuẩn bị đáp lại ban của tiểu thư "Chính Nghĩa" kia, để cho tiến vào "lưu trình khảo tra" .

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên có một ý tưởng mới:

Có lẽ có thể thử một lần dưới loại tình huống này có thể kéo người khác vào phía trên sương mù xám hay không!

Vị tiểu thư nọ hắn là đang ngủ, cho dù mình thử thành công, cô ta sau khi tỉnh dậy cũng sẽ nghĩ chỉ là một giấc mộng tương đối rõ ràng. . . Ủm. . . Nếu thành công, thì cắt đứt đúng lúc, không để cho cô ta thấy rõ ràng cảnh tượng xung quanh. . .

Cân nhắc một hồi, Klein đưa tay điểm về phía vòng ánh sáng đang không ngừng đẩy ra gọn sóng kia, để thành lập phương thức liên hệ.

Đột nhiên trong lúc đó, hắn cảm thấy linh tính của mình đang điên cuồng trào ra, làm cho cả không gian thần bí phía trên sương mù xám cũng hơi hơi rung động.

Ngay tại thời điểm Klein nghĩ linh tính của mình sẽ hoàn toàn bị rút khô đi, tất cả đã bình tĩnh xuống, bên cạnh chiếc bàn dài bằng đồng xanh hiện ra một bóng người mơ hồ vẩn vơ.

Hugh khá là buồn ngủ mở mắt ra, thấy sương mù xám vô ngần, thấy một bóng đen ngồi trên chiếc ghế cao xa xưa, đang nhìn xuống mình.

Klein trong lòng vui vẻ, lúc này dựa theo kế hoạch dự định, chặt đứt liên hệ.

Bóng người nhỏ nhắn mờ lung kia biến mất, nhưng trong sương mù xám trắng lại thêm một ngôi sao hư ảo đỏ thẫm.

Klein nhìn một màn này, xác nhận một việc, đó là chỉ cần có người tụng niệm tên mình, hẳn có thể kéo đối phương vào phía trên sương mù xám, mà ngôi sao đỏ thẩm thuộc về biểu tượng đã thành lập củng cố liên hệ.

"Nhưng có hạn chế nhất định, lấy thực lực của mình trước mắt, nhiều lắm chỉ thành lập một cái liên hệ. . . Ừm. . . Căn cứ thể nghiệm vừa rồi, trình độ linh tính của mình hiện tại nhiều lắm có thể kéo vào người phi phạm cao hơn một danh sách so với mình, hơn nữa vị tất có thể, chỉ là phán đoán bước đầu, cùng danh sách hoặc là thấp hơn mình thật ra không có vấn đề. . ." Klein hài lòng thầm nghĩ.

Hắn không cần đưa ra đáp lại khác, vừa rồi thử đã là đủ rồi.

...

Xoát một cái, Hugh đang ngủ mơ ngồi lên.

Nàng vẫn lo lắng tai hoạ ngầm từ việc tụng niệm tôn danh, mới vừa ngủ không bao lâu, kết quả đã mơ thấy một mảng không gian thần bí, mơ thấy bóng người trong sương mù xám trên cao nhìn xuống mình.

Giấc mộng này là rõ ràng như thế, rõ ràng đến mức làm cho Hugh cảm giác sợ hãi.

Nàng nhìn Furth ngủ say bên cạnh, run run suy nghĩ:

"Là sợ hãi gây nên ác mộng, hay là vì tồn tại bí ẩn nhìn chăm chú, có tà linh quần thân?"

"Ừm. . . Đêm mai vừa lúc có một tụ hội người phi phạm, ta trừ bỏ mua phồi phương, còn phải tìm người am hiểu trừ tà tịnh hóa một chút."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 227: Nhà Phát Minh Leipad

Sáng sớm sương mù mênh mông, Klein ngồi ở bàn ăn nhà mình, mang bánh mì yến mạch tìm mua về bẻ cho vào sữa, để thay đổi cách ăn.

Tuy thân thể hắn đã sớm thay đổi, nhưng theo đuổi cùng chấp nhất đối với mỹ thực lại khắc ghi ở trong linh hồn, hoàn toàn không thể thích ứng với phong cách bữa sáng đơn điệu lặp lại của vương quốc Ruen, chỉ có thể tận lực thử nhiều cách khác nhau, không giới hạn ở trong bánh mì nướng, bánh mì, thịt xông khói, Lạp xườn, mỡ bò cùng bơ sữa, cố gắng mở rộng ra, làm phong phú cách ăn, ví dụ như, bánh thịt heo nướng, bánh ngô nướng hoặc cái loại pizza rất thịnh hành ở phía nam.

"Trứng cá muối đế quốc Fossack cũng không tệ, nhưng quá mắc, chỉ thích hợp trong những bữa tiệc. . ." Klein dùng thìa múc bánh mì yến mạch đã được ngâm mềm ra, nhét nó vào trong miệng, chỉ hơi nhai nuốt, đã cảm nhận được hương sữa cùng hương lúa mạch tràn ngập, mà bánh mì lại càng thêm ngọt ngào.

Ăn xong bữa sáng, Klein buông muỗng đĩa, không vội vã thu dọn, cầm lấy mấy tờ báo vừa đưa tới, nhàn nhã mở ra đọc.

Để một lát bói toán, nếu không có chuyện gì, thì sẽ đi phố Saatchi khu St. George gặp Leipad, xem phương tiện giao thông kiểu mới của hắn có giá trị đầu tư hay không. . . Backlund thật đúng là lớn, mỗi một khu đều hầu như cùng cấp với thành phố Tingen, khu đông càng khoa trương hơn nữa, ít nhất vượt qua gấp đôi. . . Phương thức di chuyển nhanh nhất, tiện nhất và tiết kiệm tiền nhất là đi bộ ra tàu điện ngầm hơi nước rồi lại tiếp tục

đi bộ, chỉ là có chút lãng phí thời gian. . . Klein phát tán tư duy không bờ bến.

—— Hệ thống xe ngựa công cộng của Backlund tương tự như Tingen, giá cũng không sai biệt lắm, vấn đề duy nhất là, đại bộ phận của chúng chỉ cực hạn ở một khu duy nhất, nếu muốn từ JoWod đến St. George, trên đường cần đổi xe vài lần, giá tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

Tình trạng như vậy làm cho tiền cảnh phương tiện giao thông kiểu mới trở nên cực kỳ mê người.

Thùng! Thùng! Thùng!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa thật lớn quanh quần lan ra, chui vào tai Klein.

Ai vậy. . . không biết kéo chuông cửa sao. . . Hắn than thở hai câu, kéo cổ áo lên, đi ra cửa, đưa tay kéo ra.

Xuất hiện ở trước mắt hắn là một người quen, là người nam cao nguyên trước đó đuổi theo Ian ở trên tàu điện ngầm hơi nước, một người nam cao nguyên làn da hơi đen, hốc mắt hõm sâu, thân thể thon thả rắn chắc.

Căn cứ kết quả "thông linh" của Klein, hắn gọi là Merso, "Đao phủ" đảng Zmanger, đầu mục vị trí không thấp.

"Xin hỏi, anh tìm ai? Có chuyện muốn ủy thác với tôi?" Klein cố ý biểu hiện ra một chút mê hoặc.

Merso mặc áo khoác màu đen, đầu đội mũ dạ tơ lụa, nhưng tuyệt không giống thân sĩ.

Ánh mắt hần lạnh lùng liếc mắt đánh giá Klein một cái, dùng tiếng Ruen mang theo khẩu âm cao nguyên nồng đậm hỏi ngược lại:

"Mày chính là Sherlock Moriarty?"

"Đúng vậy." Klein hồi đáp ngắn gọn.

Merso cứng ngắt gật đầu nói:

"Tao muốn ủy thác mày tìm một người."

"Tình huống cụ thể là gì mời vào nói sau." Klein không để cho bản thân biểu hiện ra chút gì dị thường.

Merso lãnh đạm lắc lắc đầu:

"Không cần."

Nói xong, ánh mắt hần bỗng nhiên trở nên lợi hại:

"Người tao muốn tìm tên là Ian, Ian Wright, nó có đôi mắt đỏ tươi, đại khái chừng mười lăm mười sáu tuổi, thích mặc áo khoác cũ kỹ màu nâu, mang mũ tròn màu đồng, tao nghĩ mày hẳn nhận ra nó."

Klein nở nụ cười rồi nói:

"Tôi không rõ ràng anh đang nói cái gì."

Merso tựa như không có nghe thấy đối phương phủ nhận: "Nó là một tên trộm, trộm đi một vật phẩm rất quan trọng của tao, chỉ cần mày có thể tìm được nó, là có thể nhận được thù lao ít nhất 10 bảng."

"Anh cung cấp manh mối quá ít." Klein tùy ý tìm cớ.

"30 bảng." Merso đưa ra một cái giá mới.

Klein liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nói:

"Không, cái này là phản lại nguyên tắc giữ bí mật của tôi."

"50 bảng." Merso lạnh như băng đáp lại.

". . . Xin lỗi, ta sẽ không nhận nhiệm vụ này." Klein ngấn ra hai giây, cuối cùng vẫn lựa chọn cự tuyệt.

Merso thông thả nhìn thật sâu hắn mấy giây, ánh mắt dần dần trở nên lãnh khốc cùng hung ác.

Hắn không tiếp tục báo giá cao hơn, cũng không lễ phép cáo từ, mà xoay người, bước nhanh đi về cuối phố.

Đám xã hội đen này năng lực tình báo thực không tệ. . . Thế mà biết Ian từng tìm đến mình. . . Klein âm thầm cảm khái hai câu, cũng không có bởi vậy mà sinh ra bao nhiêu lo lắng cùng sợ hãi.

Mình dù sao cũng là người đã trực diện qua con nổi dòng của Tà Thần, tuy cách một tầng bụng. . . Nghĩ nghĩ, nụ cười của hắn bỗng nhiên sáng lạn, bắt đầu tung tiền xu quyết định hôm nay có cần thiết ra ngoài hay không.

Đáp án là khẳng định.

...

Khu St. George, phố Saatchi.

Klein từ xe ngựa công cộng chuyển tàu điện ngầm hơi nước rồi lại chuyển qua xe ngựa công cộng rồi cuộc đã đến mục tiêu, tổng cộng tiêu phí 11 penny.

Hắn mới vừa đi ra khỏi xe, đã phát hiện bên ngoài đã đổ xuống mưa dầm tí tách, mà hắn lại không có mang theo dù.

"Theo báo cùng tạp chí nói, đây là ngày thường của Backlund, mũ sở dĩ lưu hành là vì nam và nữ không phải lúc nào cũng mang theo dù. . ."
Klein kéo kéo cái mũ dạ tơ lụa cao, nhanh chân vọt tới bên ngoài nhà số 9, mượn dùng mái hiên, che chắn nước mưa.

Hắn phúi những giọt mưa ở trên người, kéo vang chuông cửa.

Nhưng hắn cũng không có nghe được tiếng cú cu cú cu, cũng không phát hiện động tĩnh đinh đinh đang đang.

"Chuông cửa hỏng rồi sao?" Klein đang muốn nâng tay gõ cửa, bỗng nhiên phát hiện có tiếng bước chân từ xa đến gần.

Trong đầu hắn tự nhiên hiện ra bóng dáng người đến, một người cao gầy, tóc đen mắt lam chừng ba mươi tuổi, đối phương mặc trang phục công nhân màu lam xám, nhưng lại có vẻ hào hoa phong nhã.

Kẹt, cửa nhà mở ra, người kia xoa nhẹ hạ thái dương nói:

"Xin hỏi anh tìm ai? Có chuyện gì?"

Klein lấy mũ dạ xuống, hơi hơi cúi người nói:

"Tôi đến tìm ngài Leipad, tôi có chút hứng thú đối với phương tiện giao thông kiểu mới của ông ấy."

Người kia ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời:

"Tôi chính là Leipad, mời vào."

Người kia nghiêng thân, để cho Klein tiến vào, nhưng vị trí sau cửa lại không có bố trí chỗ treo mũ và áo khoác.

Klein chỉ có thể đặt gậy ba toong xuống, không cởi áo khoác theo Leipad đi vào phòng khách.

Không thể không nói, nhà của người này cực kỳ hỗn độn, chỉ trên bàn trà phòng khách đã bày rất nhiều vật phẩm có liên quan đến máy móc, ví dụ như cờ lê, ổ trục cùng đồ vụn vặt.

"Anh muốn đầu tư bao nhiêu? A, đúng rồi, anh muốn uống cà phê, hay là hồng trà, ặc. . . hồng trà giống như không có. . ." Leipad thốt ra.

Người này có chút khờ khờ, tựa như không quá am hiểu cách giao tiếp với người khác. . . Klein xuất hiện ý niệm này trong đầu, cải biến những câu nói dự định trước đó, trực tiếp hồi đáp:

"Tôi muốn xem phương tiện giao thông kiểu mới của anh trước rồi mới có thể đưa ra quyết định."

"Tôi không có biện pháp ở dưới tình huống cái gì cũng không biết mà cho hứa hẹn."

Đồng thời khi nói chuyện, hắn nhìn quanh bốn phía, thấy thánh huy tam giác giắt ở trên tường.

Đây là tượng trưng của thần Hơi nước cùng Máy móc, bên trong hình tam giác vững chắc được thêm vào các loại phù hiệu hơi nước, bánh răng cùng đòn bẩy.

Leipad đối với phương thức đi thẳng vào chủ đề của Klein cũng không phản cảm, lúc này nói:

"Tôi đưa anh đi xem."

Vừa dứt lời, hắn chợt vỗ mạnh đầu: "Thiếu chút nữa thì quên, chúng ta trước ký một cái hợp đồng giữ bí mật, bảo đảm anh không đánh cắp phát

minh của tôi."

Ngài Leipad, trí nhớ của anh cũng không tốt lắm. . . Klein cười cười nói:

"Không thành vấn đề."

Ký xong hợp đồng đơn giản, Leipad dẫn Klein đi vào một căn phòng hư hư thực thực, hẳn mang nơi này nối thông cùng phòng khách cách vách, tầng hầm ngầm, trở nên rộng lớn hơn, trống trải hơn rất nhiều.

Mặt đất hỗn độn bày đầy các loại linh kiện, một cái thùng xe ngựa cao xấp xỉ nửa người xe thô ráp đang đứng ở trung ương.

Mặt khác, dây chuông cửa cũng được nối đến nơi này, tiến hành bố trí xảo diệu, chỉ cần có người kéo sợi dây nọ, trang bị máy móc sẽ bắn ra một viên bi thép, để cho nó lăn dọc theo quỹ đạo đặc thù, va chạm vào vật ở trung ương, sinh ra tiếng vang.

Thanh âm này khẳng định sẽ không quá lớn, nhưng đủ để bừng tỉnh Leipad trầm mê ở trong máy móc.

"Đó là phương tiện giao thông kiểu mới mà anh phát minh?" Klein chỉ vào vật thô ráp ở trung ương nói.

"Đúng vậy, tôi căn cứ tưởng tượng của Đại đế Russell mà phát minh ra!" Leipad ánh mắt cuồng nhiệt hồi đáp.

"Tưởng tượng của Đại đế Russell?" Klein ngạc nhiên hỏi lại.

Leipad dùng vẻ mặt sùng bái giải thích:

"Đại đế Russell để lại một bộ bản thảo, bên trong vẽ các loại trang bị máy móc mà ông ta tưởng tượng đối với tương lai, ông ta thật sự là một thiên tài trác tuyệt, không, đại sư! Bên trong rất nhiều thứ đều đã biến thành

sự thật! Ha ha, bộ bản thảo này bảo tồn ở giáo hội Hơi nước cùng Máy móc, không phải tín đồ trung thành, không có cách nào mượn đọc được."

. . . Đại đế, ông có lưu đường sống cho người khác không vậy. . . Klein khoe miệng nhích động, suýt nữa không thể bảo trì nụ cười.

"Giới thiệu cụ thể một chút đi." Hẳn đời đi đề tài.

Leipad dẫn Klein đi đến trước vật kim loại thô ráp kia, kéo ra cánh cửa:

"Đây là phương tiện giao thông không cần ngựa."

"Xa phu ngồi ở phía trước bên trái, không ngừng khởi động bàn đạp, thông qua đòn bẩy, xích kết nối bốn bánh xe, để cho chúng quay về phía trước, mà ở mặt trên bánh xe, tôi chọn dùng biện pháp thối phòng cao su, cái này sẽ làm cho voeejc chạy trở nên vững vàng."

Cho nên, đây chính là ô tô nhân lực? Klein nhìn không được trào phúng một câu.

Hắn chậm chước nói:

"Khung xe khổng lồ như vậy, ít nhất bốn hành khách, đơn thuần dựa vào sức người chỉ sợ không thể chạy xa được."

"Đây đúng là mục tiêu kế tiếp của tôi, sử dụng đòn bẩy để cạnh nhau để giảm bớt sức nặng theo bội số! Nhưng tài chính tình trạng của tôi đã không quá lạc quan, không thể chống đỡ thêm nhiều lần thử nghiệm nữa." Leipad chờ mong nhìn về phía Klein.

"Vì sao không suy xét phương thức khác? Ví dụ như dùng hơi nước làm động lực?" Klein thông thả tổ chức ngôn ngữ nói.

Leipad lắc lắc đầu: "Cái này đã có người phát minh, nhưng hình thể quá lớn, sẽ xuất hiện tình huống khó khăn để chạy trên rất nhiều con đường."

Klein chờ chính là những lời này:

"Như vậy, anh vì sao không làm một thứ càng thêm đơn giản hơn, ví dụ như, chỉ có hai bánh xe, chỉ có thể chở một người, không cần vỏ ngoài."

"Anh là nói loại hình xe đạp?" Leipad giống như đang tự hỏi mà hỏi ngược lại.

Trên bản thảo Russell cũng có? Klein trầm trọng gật đầu:

"Đúng vậy."

"Những người khác phát minh ra xe đạp này cũng không quá thực dụng. . . Đơn giản hoá cái này. . . Giống như thật sự có thể, quả thật không quá giống. . . Nhưng mà, ai sẽ mua?" Leipad như lẩm bẩm nói.

Klein không chút do dự đưa ra phương hướng:

"Người đưa thư, công nhân có chút để dành, thương nhân không cần thể diện nhiều lắm nhưng có thể bỏ tiền. . . Cái này có rất nhiều ở Backlund."

Leipad suy nghĩ một hồi, khẽ gật đầu nói:

". . . Tôi có thể thử một chút, nhưng tôi không có tiền mua linh kiện. .
."

"Tôi đầu tư cho anh 100 bảng, hơn nữa đề nghị vừa rồi của tôi, tôi sẽ chiếm. . ." Klein do dự là nói 10% cổ phần công ty, hay là 15%, dù sao 100 bảng nghiêm khắc mà nói không tính là nhiều lắm.

"Anh có thể chiếm cứ 35% cổ phần công ty! Nhưng chỉ giới hạn trong hạng mục xe đạp mà anh miêu tả!" Leipad giành trước nói, sợ đối phương đưa ra yêu cầu cao hơn.

"Thành giao!" Klein lúc này cười nói, "Chúng ta trước phác thảo một phần hợp đồng đơn giản, định ra chuyện này, tôi sau này sẽ tìm luật sư sự làm hợp đồng chính thức, tăng thêm một ít điều khoản chi tiết, ví dụ như, nếu lại có người đầu tư, trước hết phải được sự đồng ý của tôi."

"Không thành vấn đề." Leipad khẩn cấp trả lời, chỉ nghĩ nhanh chóng có thể mua linh kiện.

...

Mưa dầm kéo dài đến khi trời tối, Klein về tới phố Minsk khu JoWod.

Hắn tiến vào phòng, đi thẳng đến phòng tắm lâu một, thoải mái giải quyết vấn đề làm cho bụng đang căng phòng lên.

Ào ào.

Trong tiếng nước quanh quẩn, Klein xoay người rửa tay.

Đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một bộ hình ảnh:

Trong kính nhà vệ sinh chiếu rọi hắn đang cúi đầu, hoàn cảnh tối tăm, cùng với một đôi mắt ở bên cạnh.

Một đôi mắt!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 228: Kẻ Sai Khiến

Hầu như là bản năng, Klein cong mạnh đầu gối, xoay eo lưng, phóng về một hướng khác, lăn một vòng về phía cửa nhà vệ sinh.

Vù!

Một mũi tên màu đen cắm ở trên bồn rửa mặt, đầu tên giống như làm bằng xương, lóe lên màu lam, trông rất đẹp mắt.

Nếu Klein vừa rồi xuất hiện do dự, vậy hẳn tất nhiên không đào thoát được tập kích bất ngờ này!

Sau khi thế lăn ngừng lại, Klein lấy tay sờ túi áo, ý đồ rút ra mấy lá bài Tarot.

Nhưng vào lúc này, hắn cảm thấy một trận kinh phong đập vào mặt, dư quang khóe mắt thấy có một bóng người màu đen đang cao tốc áp sát, lấy tư thái siêu việt người thường đến bên cạnh hắn, tung chân ra, từ dưới hướng lên trên, đá ra một cước.

Klein thấy tránh né không được, vội buông tha ý tưởng vừa rồi, khuỷu tay co lại, chẵn về phía công kích.

Bốp một tiếng, hắn cảm thấy cả cánh tay trái tê dại trong nháy mắt, thân thể khó có thể ngăn chặn mà lui về phía sau, tựa như quả banh trong môn bóng tường mà giai cấp tư sản thích chơi nhất cùng qua bóng đá đang cực kỳ lưu hành ở trong công nhân tầng dưới chót.

Lực thật lớn! Klein trong lòng căng thẳng, hoảng mà không loạn giữa không trung điều chỉnh thân thể, thay đổi tư thái, miễn cưỡng bảo trì cân bằng, tựa như đang biểu diễn tạp kỹ vậy.

Bốp! Bốp, bốp. . . Lúc này, đường ống màu vỏ cây vừa lúc rơi xuống nhà vệ sinh, bay ra sau cửa, từ nhanh đến chậm.

Klein vừa muốn giãn ra thân thể, đứng vững lại, ứng đối tập kích đến tiếp sau, trong đầu đột nhiên lại hiện lên một bộ hình ảnh:

Kẻ địch mặc đồ đen tốc độ vượt qua hăn tưởng tượng, đến nhanh hơn so với hăn dự tính, trầm thấp lưng vung cánh tay, một quyền đánh trúng ngực hăn.

Ngay lập tức thân thể Klein một lần nữa co lại, xoay nửa vòng, tựa như một quả cầu không ngừng lăn đi.

Bốp!

Hăn đang đầu dưới chân trên đưa tay ấn về phía mặt đất, hai chân mở ra như kéo, làm cho năm tay của người áo đen đánh đến không trúng mục tiêu nào, xuyên qua khe hở, đánh nổ không khí.

Năm tay nguyên bản lấy ngực làm mục tiêu sau khi Klein lăn xuống xoay người, chỉ có thể đánh về phía hai chân hăn, mà hai chân là có thể mở ra.

Một nhấn một đỡ, hai chân co lại, Klein nhanh nhẹn nhảy về một bên khác, rốt cuộc đứng vững lại.

Bốp!

Hăn còn chưa tới kịp xem kỹ kẻ địch, bóng người màu đen đã nghiêng người áp đến, bám theo tiếng gió mãnh liệt.

Phản ứng thật nhanh! Klein vội đưa ra hai tay chặn ở trước người.

Một tiếng phanh trầm đục, hẫng giống như bị một con gấu đen đung trúng, thật sự khó có thể thừa nhận sức lực cực lớn kia, chỉ có thể lão đảo thối lui ra sau, hai tay suýt nữa mất đi tri giác.

Cùng lúc đó, Klein rốt cuộc nhận ra kẻ tập kích là ai.

Làn da hắc hơi đen, thon thả cường tráng, hốc mắt hõm sâu, đúng là Merso "Đao phủ" đảng Zmanger, sáng sớm đã tìm đến thám tử Moriarty!

Bốp bốp bốp! Merso mắt lộ ra hung quang, đuổi sát đến, hai tay liên tục vung lên, hoặc móc trái, hoặc đâm phải, triển khai công kích như mưa rền gió dữ.

Sức lực của Klein là chênh lệch rõ ràng với đối phương, không thể chống đỡ chính diện, dựa vào nhanh nhẹn cùng dự cảm mới miễn cưỡng tránh thoát một bộ tổ hợp quyền này.

Không được! Phải phát huy ưu thế của mình! Ý niệm này hiện lên trong đầu, Klein không tiến hành thử chiến đấu võ thuật nữa, thân thể rùn xuống, hai chân co lại, lăn sang một bên.

Rắc rắc! Một cái ghế bị Merso tung ra một cước đá trúng vỡ nát.

Klein tay chống đỡ, lưng dùng sức, tiếp tục lăn đi, muốn tìm kiếm cơ hội xuất ra bài Tarot cùng phù chú tự chế.

Thịch! Thịch! Thịch!

Merso bước nhanh đến, hai chân luân phiên đá ra, không thể chậm hơn bao nhiêu so với kẻ địch.

Hẫng giống như là một con gấu có được nhanh nhẹn thiên phú, các phương diện đều không tồn tại điểm yếu, làm cho Klein đang lăn lộn chỉ có

thể trước cổ mà tránh né cùng chống đỡ, căn bản không rảnh tay để rút ra bài cùng phù chú.

Rắc rắc, phanh, phanh!

Ghế dựa vỡ nát, bàn lật, cây treo mũ áo ngã, Klein kéo hơn nửa vòng, tình thế càng lúc càng nguy ngập.

Không thể tiếp tục như vậy! Hắn không ngừng tránh né, liên tục lăn lộn, tìm kiếm tất cả cơ hội xoay chuyển thế cục.

Đột nhiên, dư quang khóe mắt của hắn đảo qua bàn trà trong phòng khách, trong đầu lóe lên ý tưởng.

Phanh! Một tay chặn qua, thuận thế nhảy lùi lại, Klein chịu đựng đau đớn, quay cuồng về phía khu vực phòng khách.

Mà lúc này, cơ bắp hai chân Merso đột nhiên phồng lên, tựa như sung khí vậy.

Thịch! Mặt đất mà hắn giẫm xuống như là có lay động, cả người nhảy bắn ra, như viên đạn bắn tới phụ cận Klein, tiếp theo đá ra một cước.

Klein miễn cưỡng chống đỡ, lại bị đá bay ra ngoài, xoảng xoảng xoảng đụng ngã bàn trà, trà cụ gốm sứ bị đụng bay về phía tủ bát, bút máy, hợp đồng cùng các loại báo chí phân tán bay đầy đất.

Mắt thấy thám tử mặc lễ phục hai đuôi dài màu đen bị đụng cho cả người như nhũn ra, nhất thời khó có thể đứng lên, khó có thể lăn lộn nữa, Merso trong mắt hung quang đại thịnh, trong thanh âm đồ sứ lần lượt vỡ nát, lướt về phía trước, đầu gối đánh ra.

Klein đôi mắt chuyển sâu nhìn một màn này, trong tay đã cầm một phần hợp đồng mẫu.

Hắn trốn về phía phòng khách, không để ý dự cảm cảnh báo mà tiếp tục lẩn về phía bàn trà, vì lấy được một phần hợp đồng mẫu, hoặc là một tờ báo!

Mắt thấy đầu gối Merso hung mãnh thúc đến, cổ tay Klein bỗng nhiên rung lên.

Đúng lúc này, trong đầu hắn lại hiện ra một bộ hình ảnh, hình ảnh cổ Merso ngửa ra sau.

Vù!

Cổ tay Klein dùng sức, tung ra bản hợp đồng mẫu ở trong tay.

Vù!

Hợp đồng này tựa như phi tiêu làm từ sắt thép vậy, bắn về phía yết hầu Merso, lúc này hai người cách nhau không vượt quá 1m, hơn nữa theo đối phương vọt đến, càng ngày càng gần!

Bóng trắng ánh vào mi mắt, Merso theo bản năng liền ngã về phía sau, ý đồ tránh né.

Phốc!

Bản hợp đồng mẫu chuẩn xác cắm vào yết hầu Merso, cắm vào khí quản của hắn.

Từng vệt bọt máu chảy ra, Merso ngã xuống trước người Klein, đầu gối trùng trùng đập lên trên mặt đất.

"Hà, hà, hà. . ." Hắn rút ra tấm hợp đồng mẫu đầy máu nọ, bịt chặt lấy yết hầu.

Nhưng hắn không cách nào ngừng được máu chảy ra từ vết thương, ánh mắt dần dần tan rã.

Đợi đến cuối cùng, thân thể hắn run rẩy vài cái, không còn động tĩnh nữa.

Klein thở một hồi, mới có sức xoay người đứng lên, trong ngón tay cầm theo mấy lá bài Tarot, đề phòng khả năng tồn tại kẻ địch khác vồ đến.

Mở ra linh thị, sau khi xác nhận đối phương tử vong, Klein nhìn bốn phía, không phát hiện màu sắc khí tràng nào khác.

Thẳng đến lúc này, hắn mới đi một chút khăn trương, chú ý tới ghế dựa gãy hai cái, bàn trà đựng vỡ không ít chỗ, đồ sứ đầy đất, toàn bộ phòng khách, nhà ăn cùng cửa là một mảng hỗn độn.

Cúi đầu, hắn thấy tay áo lễ phục đuôi dài bị hao tổn không ít, bên ngoài dính rất nhiều tro bụi.

Bỗng nhiên, Klein nhỏ giọng tự giễu một câu:

"Cái này không có cách nào chi trả. . ."

"Ha ha, ha ha ha, ha ha ha."

Hắn cười lên, như là gặp phải chuyện gì rất vui vẻ vậy, cười đến suýt nữa ngã ra sau, cười đến toàn bộ căn phòng chỉ có tiếng cười của hắn quanh quẩn.

Mấy chục giây sau, Klein thu liễm nụ cười, vẻ mặt trầm ngưng đi tới bên cạnh thi thể Merso.

Hắn muốn làm cho người chết mở miệng nói chuyện!

Sau khi rất quen thuộc nghi thức thông linh cùng bản thân đáp lại, Klein ngửi hương vị thanh u, sử dụng kỹ xảo "bói toán trong mơ" nói nhỏ:

"Kẻ sai sử Merso hành động."

Rất nhanh, đôi mắt hắc biến đen tiến nhập cảnh trong mơ, thấy một mảng xám xịt.

Thế giới xám xịt chợt có quang ảnh biến hóa, ngưng ra một vài hình ảnh cùng cảnh tượng:

Phía trước Merso là một người nam trung niên không đội mũ, áo trong màu trắng của hắn ở cổ áo cùng cổ tay áo có rất nhiều trang sức hình đóa hoa, có vẻ cực kỳ hoa lệ, lại phối với áo ghi lê đen cùng quần ôm dài, trông có vẻ màu mè mà lòe loẹt.

Người nam trung niên này tóc nâu mắt lam, khuôn mặt gầy gò để râu mép lại rất có hương vị, là một người rất dễ coi.

Hắn nhìn Merso, trầm giọng nói:

"Mặc kệ cậu làm như thế nào, nhất định phải tìm ra Ian Wright, tận lực để hắn còn sống, nếu chết, thì ở trong vòng 1 giờ phải đưa tới trước mặt tôi, tốt nhất là 15 phút."

"Vâng, ngài đại sứ." Merso không có che dấu bản thân kiệt ngạo, nhưng vẫn cúi đầu xuống.

Hình ảnh thoát phá, Klein nhú mày:

Ngài đại sứ?

Chuyện này thế mà liên lụy tới quốc gia khác?

Từ phong cách quần áo mà xem, vị đại sứ này rất có thể là đại sứ nước cộng hòa Intis phái trú Backlund. . .

Ian chỉ là một thằng nhóc. . .

Người kia hiểu được thông linh, ít nhất bên cạnh có người hiểu được thông linh. . .

Klein nghĩ nghĩ, lại đưa ra câu nói "bói toán trong mơ":

"Mục đích tìm kiếm Ian Wright."

Cảnh trong mơ hư ảo xám xịt, Klein lại thấy người trung niên vừa rồi.

Hắn nhìn chăm chú vào Merso, trầm thấp mở miệng:

"Cậu không cần biết vì sao, chỉ cần dựa theo mệnh lệnh của tôi đi làm là được rồi."

"Tôi cho cậu ma dược, cho cậu tiền tài, cho cậu có thể trở thành người có tiếng nói phía sau màn đảng Zmanger, không phải để cho cậu tới hỏi, mà là để cho cậu làm việc!"

"Ừm. . . Cậu chỉ cần biết, Ian Wright khả năng liên quan đến một vật phẩm cực kỳ quan trọng."

Theo cảnh này nhạt đi, Klein một lần nữa rời khỏi cảnh trong mơ.

Một vật phẩm cực kỳ quan trọng. . . Thật là nhìn không ra, Ian. . . sẽ là cái gì đây. . . Ma dược. . . Merso thì ra là người phi phạm, khó trách võ thuật chiến đấu của hắn mạnh đến đáng sợ như vậy, hắn hẳn là người phi phạm có sở trường ở phương diện này. . Trong quá trình suy nghĩ, Klein cảm thấy mỗi một, tự mình đáp lại khẩn cầu của bản thân quả thật rất tiêu hao linh tính của hắn.

Nếu muốn khôi phục đến tiêu chuẩn thông linh trước kia, hẳn phải chờ đợi cho đến bản thân trở thành danh sách 7.

Chấm dứt nghi thức, giải trừ đi bức tường linh tính, Klein nhìn về phía thi thể Merso, cẩn thận quan sát hồi lâu.

Rốt cuộc, hẳn thấy vết thương ở yết hầu đối phương có chút hào quang linh tính đang hội tụ, chậm rãi ngưng tụ thành một mảng.

Thật cẩn thận nắm lên, bàn tay Klein xuất hiện một vật phẩm màu đỏ thẫm giống như cầu quả đông lạnh.

"Đây là đặc tính phi phạm Merso di lưu? Không biết sẽ là ma được danh sách nào. . . Để dễ dàng xác định, đi phía trên sương mù xám bói toán một chút là có thể được đáp án. . . Trên lý luận mà nói, đặc tính phi phạm danh sách thấp, cho dù không cần tài liệu phụ trợ, cũng có thể trực tiếp làm cho người ta thu được năng lực đối ứng, chẳng qua sau khi ăn, dễ dàng lập tức điên cuồng cùng không khống chế được. . . Tài liệu phụ trợ ma được danh sách thấp chứa rất ít linh tính. . ." Klein phát tán suy nghĩ, lại mạnh mẽ thu hồi lực chú ý.

Một bộ thi thể đang bày ra ở trước mặt hẳn, làm cho hẳn đối với việc nên xử lý như thế nào cực kỳ đau đầu.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 229: Hai Bên Đều Là Hại Thì Chọn Lấy Cái Nhẹ Hơn

Thi thể Merso nằm ở nơi đó, mắt trợn lên, tựa như còn lưu lại hung quang.

Vết thương cắt đứt nửa yết hầu nguyên bản chỉ là một đường mảnh, nhưng vừa rồi theo đặc tính phi phạm ngưng tụ, đã giãn ra không ít, mơ hồ lớn hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, hiện tượng không khống chế sau tử vong làm cho hạ thân hằn tảo nát ra một cỗ tanh tưởi.

Klein nâng vật phẩm màu đỏ thẫm giống như là một quả đông lạnh kia, đối với tiếp theo nên làm thế nào tràn ngập cảm xúc khó xử.

Từ phương hướng mà nói, hẳn có thể lựa chọn không ngoài ba loại, một là thu thập hiện trường, xử lý vết thương, lấy danh nghĩa phòng vệ lên phổ báo cảnh sát, hai là đợi tới đêm tối, mang thi thể quăng vào cống thoát nước, làm bộ chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, ba là lập tức vứt bỏ thân phận hiện tại, lẩn trốn đi khu khác, lại cải danh đổi họ.

Loại lựa chọn thứ nhất vẫn đề ở chỗ, Klein trước mắt còn thuộc loại không hộ khẩu, có bí mật không thể ra ánh sáng, báo cảnh sát thực dễ dàng để cho bản thân hẳn cũng bị điều tra ra vấn đề, lựa chọn thứ hai trừ bỏ khiến cho hẳn thời khắc lo lắng thi thể bị phát hiện, cảnh sát tìm tới cửa, còn chất chứa nguy hiểm khác:

Vị đại sứ sau lưng Merso sau khi xác nhận thủ hạ mất tích hoặc là tử vong, khẳng định sẽ lại phái người đến số 15 phố Minsk, đến lúc đó, Klein

gặp có lẽ chính là kẻ địch danh sách 7, thậm chí danh sách 6 —— đứng sau lưng thế lực mà hãn đối diện kia có thể là một quốc gia, một quốc gia rất mạnh.

Loại lựa chọn thứ ba nhìn như sáng suốt nhất an toàn nhất, trốn tránh toàn bộ phiêu lưu, nhưng có chỗ không hề tốt, đó là chân dung của Klein rất có khả năng sẽ lên lệnh truy nã, hơn nữa đám người bà Summer cách vách, luật sư Jurgen hàng xóm đã thấy qua hãn lúc chưa ngủy trang, đợi cho báo chí tương ứng được phát hành, cho dù chỉ cực hạn ở địa khu Backlund, Klein rất có khả năng bị đám người Kẻ Gác Đêm Daileynhận ra, vậy vấn đề sẽ biến thành phiền toái lớn.

Bởi vì liên quan đến Ince Zangwill, liên quan đến vật phong ấn "0—08", hãn đại khái rất có khả năng sẽ bị một cường giả chấp sự cao cấp đuổi bắt.

Đương nhiên, loại lựa chọn thứ ba còn có một nhánh, đó là giấu đi thi thể, mang chứng cứ quăng xuống cống thoát nước, sau đi lẩn trốn, nhưng cái này cũng có nguy hiểm bị truy nã, bởi vì ở dưới tình huống tìm đại sứ không thấy người, khả năng không nhỏ là sẽ sai sử thành viên đảng Zmanger báo cảnh sát, mượn dùng thế lực quan phương Backlund truy lùng —— nếu hãn có thể khóa được hành tung của Klein, sự việc sẽ phát triển cùng loại với lựa chọn thứ hai.

Nghĩ tới nghĩ lui, Klein rất nhanh đưa ra quyết định:

Bói toán. . .

Đương nhiên, ở trong lòng hãn thật ra đã có khuynh hướng, đó là hai bên đều là hại thì chọn lấy cái nhẹ hơn, lựa chọn thứ nhất phiêu lưu tương đối nhỏ, bản thân có thể nắm chắc chủ động ở trình độ nhất định, cũng có thể thông qua phương thức ngoài ánh sáng, thông qua việc làm cho thế lực

quan phương chú ý, để hành động tiếp sau của vị đại sứ kia gặp ức chế, không đến mức quá điên cuồng.

Lấy ra tờ giấy, viết ra câu bói toán, Klein cời xuống sợi dây buộc ở cổ tay trái, để cho hạt thạch anh tự nhiên để thông xuống.

"Mình nên báo cảnh sát."

"Mình nên báo cảnh sát."

...

Thầm nói xong, hắn thấy quả lắc chuyển động thuận kim đồng hồ, biên độ không nhỏ, tốc độ khá nhanh.

Cái này thể hiện sự khẳng định ở trình độ tương đương!

Lại theo thứ tự bói toán hai loại lựa chọn khác, đều được đáp án phủ định, Klein không hề do dự, bắt đầu xử lý hiện trường.

Hắn mang bao tay màu đen, lục soát thi thể Merso, tìm ra một cây chủy thủ sắc bén, một xấp tiền mặt không nhiều lắm, một hộp thuốc lá, cùng với một cái bật lửa, một ít tạp vật.

Klein mang đồ vật đều trả lại chỗ cũ, cời bao tay, trực tiếp cầm chủy thủ, đâm nó vào vết thương trên yết hầu Merso, phá hư hình dạng nguyên bản.

Tiếp theo, hắn mang bao tay, để cho Merso cầm lấy chủy thủ.

Làm xong tất cả cái này, Klein mang đặc tính phi phạm của Merso, phù chú tự chế, bài Tarot, hợp đồng dính máu, trang giấy viết câu bói toán cùng các loại tài liệu trên người trong nhà gom lại một chỗ, chứa vào trong giấy túi.

Sau đó, hắn cử hành nghi thức tự mình "Triệu hồi" bản thân, biến thành linh thể đặc thù.

Cầm lên còi đồng Azcot, để cho bản thân trở nên càng chắc chắn càng cường đại, Klein ôm lấy túi giấy kia, chấm dứt triệu hồi, quay trở về phía trên sương mù xám.

Hắn mang vật phẩm thực tế này tạm thời đặt ở phía sau ghế dựa cao của "Kẻ Khờ", cũng để lại còi đồng Azcot, tiếp theo toàn thân thoải mái mô phỏng ra cảm giác rơi xuống, một lần nữa tiến vào trong cơ thể bản thân.

Klein sợ dĩ không mang hợp đồng mẫu dính máu cùng trang giấy viết câu bói toán thiêu hủy, là vì lo lắng sau khi báo cảnh sát, sự tình bị chuyển cho ngành đặc thù, có người phi phạm cường lực lại đây tiến hành bói toán.

Mà một khi có sương mù xám cách trở, cho dù Mặt Trời Vĩnh Hằng tự mình buông xuống, cũng sẽ không được đáp án hữu hiệu.

Cái này cũng là nguyên nhân sau khi tấn thăng danh sách 8, linh tính được đề cao thật lớn, Klein mang sự quan tâm cùng tổng kết hàng tuần đều đặt ở phía trên sương mù xám.

Hắn hiện tại là chịu không nổi hoài nghi trọng đại cùng xâm nhập điều tra!

Giải trừ đi bức tường linh tính, để cho gió đột nhiên thổi lên thổi tan hương vị còn sót lại của tài liệu nghi thức, vật phẩm có liên quan lĩnh vực thần bí cùng siêu phạm trên người Klein cùng toàn bộ trong phòng chỉ còn lại có ngọn nến đang lẳng lặng thiêu đốt trước mặt hắn.

Nhưng lúc này đây, hắn lựa chọn là ngọn nến bình thường, dù sao cũng là tự mình khẩn cầu đến bản thân, tự mình triệu hồi bản thân, không cần thiết phải chú ý như vậy.

Mà trong một gia đình, chuẩn bị nển là chuyện thực hợp lý thực bình thường thực phù hợp đặc sắc của thời đại, chẳng sợ trong nhà chỉ có một đàn ông độc thân.

Tắt nển, sau khi mang nó thả lại chỗ cũ, Klein lấy ra đồng hồ bỏ túi màu vàng, bóp cái mở ra xem thoáng qua, tính một chút Merso chết ở trước đó bao nhiêu phút, rồi cộng thêm ngành cảnh sát phái người thăm dò cũng tầng tầng báo cáo sẽ hao phí bao nhiêu thời gian.

Hắn phải bảo đảm cho dù tiếp sau có người phi phạm đến điều tra, thời gian tử vong Merso cũng trôi qua một giờ.

Ở trong thần bí học, ở lĩnh vực thông linh, đây là một cái tiết điểm thời gian quan trọng, vượt qua nó, có thể được tin tức sẽ tương đương có hạn, sẽ cực kỳ mơ hồ, ví dụ như, có thể thông linh ra người giết chết Merso là "Sherlock Moriarty", nhưng không cách nào được chi tiết tử vong cụ thể.

Về phần tai hoạ ngầm liên quan đến nhân tố siêu phạm hoặc đối phương có khả năng bói toán hay không, Klein tuyệt không lo lắng, bởi vì nhân tố siêu phạm liên quan chủ yếu (hợp đồng mẫu dính máu) đã ở phía trên sương mù xám. . .

Mà tác dụng năng lực dự cảm cùng võ thuật chiến đấu của bản thân hắn cũng sẽ bởi vậy bị lẫn lộn —— đối phương bói toán khẳng định sẽ chỉ hướng về không gian thần bí phía trên sương mù xám, khẳng định sẽ bị quấy nhiễu.

May mắn ta cũng là dân chuyên nghiệp. . . Klein xem kỹ hiện trường một lần nữa, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, bắt đầu nhìn chăm chăm kim đồng hồ của đồng hồ bỏ túi tí tách di chuyển.

Sau khi vượt qua giới hạn đã tính toán, hắn mang mắt kính viền vàng, lại chờ đợi vài phút, rồi mới đẩy cửa đi ra.

Lúc này, bầu trời Backlund đã tối, đèn đường khí than trên đường chiếu sáng lên hoàn cảnh mưa dầm liên miên.

Phố Minsk là khu giai cấp tư sản tụ tập, thường xuyên có cảnh sát tuần tra, Klein chờ đợi một hồi, liền phát hiện mục tiêu, lúc này nghênh đón.

Đó là hai cảnh viên tăng dưới chót quân hàm chỉ có một V, bọn họ khoác súng, mang theo đoản côn, cầm ô che, đang quan sát xung quanh.

"Cảnh quan! Có người tập kích tôi!" Klein rất có kỹ xảo hô lên.

Bộ dáng chật vật của hắn làm cho hai vị cảnh viên kia không dám chậm trễ, đều tự rút ra đoản côn, đề phòng nhìn xung quanh.

"Ai tập kích vậy?" Người cảnh sát mặt tròn mắt nâu trầm giọng hỏi.

Klein chỉ vào nhà mình nói:

"Hắn lên vào nhà của tôi, muốn muốn giết tôi!"

"Ở trong giao đấu, ta không cẩn thận đã đâm chết hắn!"

Đâm chết. . . Hai vị cảnh viên liếc mắt nhìn nhau một cái, như thẩm tra nhìn về phía Klein nói:

"Đưa chúng tôi qua đó."

"Được!" Klein giả ra bộ dáng sống sót sau tai nạn, dẫn hai vị cảnh viên đi vào số 15 phố Minsk, lấy ra chìa khóa, mở cửa lớn.

Hai cảnh viên đầu tiên là thấy cảnh tượng hỗn loạn không chịu nổi, tiếp theo chú ý đến thi thể nằm trên đất, chú ý tới vết thương dữ tợn chỗ yết hầu đối phương, chú ý tới một cây chủy thủ dính máu.

"Cậu bảo hộ hiện trường, tôi về cảnh cục báo cáo trưởng quan." Một cảnh viên nói với đồng nghiệp mặt tròn mắt nâu kia.

"Được." Viên cảnh viên mặt tròn mắt nâu đưa ánh mắt về phía Klein, trên mặt cùng ngôn ngữ thân thể đều để lộ ra đề phòng cùng đề phòng.

Qua một hồi, Cảnh sát trưởng mặc đồng phục đen trắng, quân hàm có ba V dẫn cảnh viên lúc trước cùng hai cấp dưới khác đi đến.

Nhóm cảnh viên kiểm tra hiện trường, sưu tập manh mối, vị Cảnh sát trưởng dưới hàm để chòm râu ngắn màu nâu nhạt kia đưa Klein sang một bên, làm thăm vấn bước đầu:

"Tính danh."

"Sherlock Moriarty, ở đây có giấy tờ thuê nhà của tôi, nửa năm." Klein xuất ra giấy tờ đã sớm chuẩn bị.

Cảnh sát trưởng tùy ý nhìn thoáng qua, tiếp tục hỏi:

"Chức nghiệp gì?"

"Thám tử tư." Klein thản nhiên trả lời.

Cảnh sát trưởng nhíu mày nói: "Anh có nhận ra người chết không? Biết hẳn vì sao lại tập kích anh không?"

"Tôi có biết hẳn, hẳn tên là Merso, Đạo phủ đảng Zmanger." Klein không đợi đối phương hỏi, đã tự nói, "Tôi trước đó tiếp nhận một ủy thác, đến từ Ian Wright, cậu ta nhờ tôi điều tra thám tử Zerell Victor ông chủ của cậu ta lúc trước, chuyện này vừa lúc có liên quan đến đảng Zmanger, cùng Merso."

"Tôi theo dõi đối phương, phát hiện hẳn âm thầm gặp mặt một người rất có địa vị, hẳn xưng hô đối phương là đại sứ tiên sinh." Nói xong câu

này, Klein không có gì bất ngờ khi thấy sắc mặt Cảnh sát trưởng biến ảo vài cái.

"Đại sứ. . . Biết tên của ông ấy không?" Cảnh sát trưởng tự nói một câu, rồi trầm giọng hỏi.

"Không rõ ràng cho lắm, nhưng nếu thấy ảnh chụp, tôi khẳng định có thể nhận ra." Klein nói đều là lời nói thật, "Buổi sáng hôm nay, Merso đến gặp tôi, nhờ tôi tìm kiếm Ian Wright, căn cứ vào đạo đức chức nghiệp thám tử tư, tôi cự tuyệt hẳn, kết quả, vào chạng vạng, tôi vừa về nhà, liền gặp tập kích, thiếu chút nữa bị hẳn giết hại, may mắn là, võ thuật chiến đấu của tôi tiêu chuẩn coi như không tệ, phản ứng cũng đủ nhạy bén."

Cảnh sát trưởng trầm tư một lát, lại hỏi một chút quá trình đánh nhau cụ thể, Klein hầu như là miêu tả từ đầu chí cuối, chỉ có mang dự cảm đối thành phản ứng, đem cuối cùng ném ra bản hợp đồng mẫu đối thành đối phương làm rơi chủy thủ.

"Ừm. . . Anh trước theo chúng tôi về cảnh cục, chờ đợi kết quả khám nghiệm tử thi, kết luận khám tra hiện trường cùng thẩm vấn tương quan." Cảnh sát trưởng tâm tư tựa như đã không ở trên chuyện này, có vẻ có chút có lệ.

Hắn nay chỉ có một ý tưởng:

Cái này là trọng án liên quan đến đại sứ ngoại quốc!

Phải lập tức báo cáo lên trên!

Trong lúc hoảng hốt, hắn đột nhiên nhớ tới một vấn đề, vội vàng hỏi bổ sung:

"Tín ngưỡng của anh là gì?"

"Thần Hơi nước cùng Máy móc." Klein không chút do dự hồi đáp.

Giáo đường Thánh Phong tổng bộ Backlund Giáo hội Gió Lốc ngay tại khu JoWod, cho nên, án liên quan đến phi phạm nơi này thường thường đều sẽ chuyển giao cho bọn họ, bất quá, có một loại tình huống ngoại lệ, đó là người liên quan đến án tín ngưỡng thống nhất không phải là Chúa Tế Của Gió Lốc.

Vì để không gặp Kẻ Gác Đêm, Klein đành phải thực xin lỗi nữ thần.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 230: Thẩm Vấn

Khu Queen, trong một căn phòng không bắt mắt.

Hugh cùng Furth tùy ý tìm vị trí ngồi xuống, xem kỹ điều mục viết ở trên một tấm bảng đen, ngài A che mặt mang trường bào vẫn đang im lặng ngồi, một mình ngồi ở trên chiếc sofa trước nhất, dùng tư thái trên cao nhìn xuống mà quan sát mọi người.

"Phối phương ma được 'Quan trị an' danh sách 8, 450 bảng. . ." Hugh không tiếng động đọc ra nội dung quen thuộc, trong lòng thở ra một hơi thật dài.

Một trong những tình huống nàg sợ nhất chính là thật vất vả kiếm cho đủ tiền, kết quả không có người bán phối phương!

"Mình được chia 400 bảng, cộng thêm 150 bảng tiết kiệm được, vậy là đủ rồi. . . Chỉ là tài liệu chủ yếu sau đó khẳng định còn cần một số tiền lớn. . . A đúng rồi, có lẽ mình có thể đổi nhóm, xem có người phi phạm cảm thấy hứng thú đối với phối phương này hay không. . ." Hugh bỗng nhiên tinh thần rung lên, cảm thấy mình đã tìm được biện pháp phát tài.

Thằng thăn mà nói, nếu không phải nhu cầu cấp bách tiền mua tài liệu, điều chế ma dược tấn thăng, nàg khẳng định sẽ không tiết lộ phối phương ra ngoài, một mặt là vì tuyệt đại bộ phận luôn hy vọng người phi phạm trong danh sách của mình càng ít càng tốt, để đủ đặc thù, một mặt khác là vì người cạnh tranh cùng một con đường nhiều, giá tài liệu tương ứng sẽ bị nâng lên rất nhiều, phối phương tiếp sau sẽ như thế.

Tập trung suy xét một hồi, Hugh từ từ trở nên thấp thỏm, bởi vì một phối phương treo ở đó thật lâu không bán ra được là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa con đường "Người trọng tài" là thuộc về danh sách quân đội vương thất, các phương diện đều bị nghiêm khắc khống chế, bộ phận cơ bản phân tán ra ngoài đều là từ một số quý tộc bại, phối phương của bọn họ rất khó cấu thành ra con đường trung thấp đầy đủ, thường thường chỉ có một hai cái trong đó, hơn nữa tài liệu chủ yếu được quản lý khống chế, khó có thể thu được, người phi phạm nguyên ý lựa chọn danh sách này khá là thừa thớt.

Hugh trà trộn vào trong một số hội thần bí của Backlund cũng đã một đoạn thời gian rất dài, nhưng không có phát hiện một "Người trọng tài" nào từ nòng ra, từ đó một mặt có thể là đối phương che dấu rất tốt, một mặt khác hoặc nhiều hoặc ít cũng thuyết minh ra vấn đề trong đó.

Hô, ngẫm lại Furth, mình cũng đã may mắn, lâu như vậy, nòng cũng không thấy qua phối phương nào tiếp sau của "Học đồ". . . Hugh thấy người hầu của ngài A đến đây, vì thế viết tờ giấy muốn mua phối phương "Quan trị an" đưa cho đối phương.

Không bao lâu sau, nòng được dẫn tới thư phòng lầu một, trước khi vào cửa, từ trên tay người hầu tiếp nhận một cái che mặt cùng trường bào, mang ở trên người.

Người bán ở trong thư phòng cũng là ăn mặc giống như vậy, bọn họ đều không thấy rõ diện mạo đối phương.

"Đây là phối phương ma dược 'Quan trị an', tiền của tôi đâu?" Người bán một tay ấn lên tờ giấy trên bàn, giọng khàn khàn hỏi.

Hugh lấy ra tiền mặt đã đếm qua nhiều lần, giao cho đối phương.

Sau khi kiểm tra thật giả cùng số tiền vài lần, người bán rút cuộc buông lỏng ra bàn tay ấn trên phôi phương.

Hugh lúc này tiến lên một bước, nhanh chóng lấy qua tờ giấy.

Mắt của nàng trực tiếp quét về phía bộ phận tài liệu chủ yếu, đây là trọng điểm của trọng điểm:

"Một đôi mắt ma trùng sợ hãi, tay phải ngân bạch chiến hùng."

Xem qua là biết đều là tài liệu phi phạm chưa thấy ai bán qua. . . Hugh thở hắt ra, hơi phiền muộn rời khỏi thư phòng, bỏ đi trường bào.

Trở lại phòng khách, ngồi ở bên cạnh Furth, nàng đã hoàn thành tâm nguyện dần dần bắt đầu sâu lo về tôn danh không biết lai lịch kia cùng với khả năng bản thân dây dưa với tà linh.

"10, không, 20 bảng, không, 30 bảng, mời người am hiểu trừ tà giúp tôi làm nghi thức tịnh hóa." Hugh hạ quyết định quyết tâm, thấp giọng trao đổi với Furth vài câu, ngoắc gọi người hầu của ngài A.

Đợi cho giai đoạn có thể trao đổi tự do chấm dứt, các nàng thấy các điều mục trên tấm bảng đen đã xuất hiện cái mà mình vừa giao:

"Tà linh hư hư thực thực quẩn thân, thỉnh cầu bằng hữu am hiểu trừ tà hỗ trợ, 30 bảng."

Qua một hồi, người hầu của ngài A đi đến bên cạnh hai người, nhỏ giọng mời các nàng đi tới căn phòng ở lầu một.

Bên trong đang đợi một người nam mang mặt nạ cứng màu trắng, người này nhìn hai người xin giúp đỡ không biết giới tính khoác trường bào rộng thùng thình, nhẹ giọng cười nói:

"Tôi bước đầu tự giới thiệu trước, để tránh hai người hoài nghi năng lực của tôi."

"Không, không cần, chúng tôi tin tưởng ngài A." Hugh mang che mặt mở miệng chiêm trước Furth mà trả lời.

Nàng cố ý đè nặng cổ họng, để tránh thanh âm còn non nớt của mình làm bại lộ thân phận.

Người nam mang mặt nạ cứng màu trắng kia buông tay cười nói:

"Đây là thói quen của tôi, tôi là một tín đồ Mặt Trời, hai người đều biết, ở Backlund, ở toàn bộ vương quốc, cái này cũng không thấy nhiều."

"Cũng chỉ có vào lúc này, tôi mới có thể lấy thân phận chân thật mà sống."

Bởi vì giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng cùng giáo hội Chúc Tế Của Gió Lốc có mâu thuẫn rất lớn, mà cái trước thì đã thu được quyền lợi có thể truyền giáo ở vương quốc Ruen.

"Tín đồ Mặt Trời?" Furth mắt lóe lên, "Đây là lần đầu tiên tôi thấy tín đồ Mặt Trời còn sống! Ặc. . . nhóm quan ngoại giao địa vị cao thì tôi có thể thấy."

"Tôi có phải nên cảm thấy vinh hạnh hay không?" Người nam mang mặt nạ cứng màu trắng mở ra hai tay, hướng lên bên trên, làm ra tư thế ca ngợi Mặt Trời.

Furth không có trả lời vấn đề của hắn, ngược lại cười nói:

"Phương diện trừ tà cùng tịnh hóa, người phục vụ cho Mặt Trời là chuyên nghiệp, chúng tôi rất yên tâm, có thể bắt đầu."

Người nam tự xưng là tín đồ Mặt Trời kia không có dong dài, lấy ra một cái huy chương có phù hiệu "Mặt Trời", đặt nó ở trung ương bàn tròn, tiếp theo lấy nghi thức nhị nguyên điểm hỏa hai ngọn nến.

Sau khi từng bước hoàn thành hạng mục bố trí trước khi làm việc, hắn nói to, cực kỳ thành kính tụng niệm:

"Mặt Trời Vĩnh Hằng; "

"Ngài là ánh sáng bất diệt; "

"Ngài là hóa thân của trật tự."

"Tôi khẩn cầu với ngài; "

"Khẩn cầu ngài ban cho tôi hào quang tịnh hóa; "

"Khẩn cầu ngài xua tan đi linh hồn tà ác."

...

Trong chú văn tiếng Hermes quanh quẩn, Hugh cùng Furth thấy trên huy chương Mặt Trời kia bộc phát ra hào quang sáng ngời tinh thuần ấm áp.

Nó cuộn cuộn không ngừng, hóa thành thủy triều, ủa về phía hai người, bao phủ cả hai.

Mấy chục giây sau, tất cả khôi phục bình thường, Hugh cùng Furth chỉ cảm thấy cả người ấm áp, cực kỳ thoải mái, cực kỳ an tâm, cái này giống như là ngâm suối nước nóng, hoặc là tắm nắng vậy.

...

Khu JoWod, phân cục cảnh sát Royce.

Klein đang cùng một đám ăn trộm ma men chen chúc ở trên một cái ghế dài, cực kỳ không có thể diện.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác vị trí mu bàn tay hình như có ấm áp truyền đến, đêm Backlund lạnh lẽo theo đó bị xua tán đi không ít.

Cúi đầu nhìn, Klein phát hiện bốn điểm đen tượng trưng cho không gian thần bí phía trên sương mù xám cũng không có xuất hiện.

"Ai có lòng tốt như vậy, biết mình đang bị lạnh. . ." Hắn vừa đùa vừa nghi hoặc lăm bắm một câu.

Từng là một cựu thanh tra, hắn nhìn tên trộm bên trái bị khóa vào một đường ống, lại nhìn về đám ma men bên phải bất cứ lúc nào cũng có thể ói ra nhưng vẫn ồn ào muốn đánh người, đối với tình cảnh trước mắt rất là thốn thức, không biết khi nào thì mới có thể thoát khỏi.

"Kế tiếp hắn còn một lần khảo nghiệm, thông qua mới tính là thành công. . . Hy vọng lực chú ý của cảnh sát đều ở trên người đại sứ cùng đảng Zmanger, bỏ qua vấn đề thân phận lai lịch của một thám tử nho nhỏ như mình, trên lý luận mà nói, có hy vọng rất lớn, chỉ cần đám người bà Summer, luật sư Jurgen không nói ra chuyện gì làm cho cảnh sát cảm thấy hứng thú. . . Ừm, bọn họ cũng chỉ mới vừa quen biết với mình, không có khả năng biết quá nhiều. . ."

"Đặc tính phi phạm của Merso đã bị ta lấy đi, giấu ở phía trên sương mù xám, mà bản thân hắn cũng không lưu lại chỗ nào kỳ quái, không ai có thể phát hiện hắn từng là một người phi phạm, cũng sẽ không hoài nghi thực lực của mình. . . Ừm. . . đã hơn 1 giờ. . ."

Klein trong khi trấn an bản thân, thì thấy Cảnh sát trưởng dưới hàm để một chòm râu ngắn màu nâu lúc trước đi tới.

"Sherlock Moriarty, đi theo tôi vào phòng thẩm vấn." Vị Cảnh sát trưởng này không có giải thích gì mà chỉ ra lệnh.

Đến rồi. . . Klein thầm nghĩ một câu, đứng dậy đi theo.

Vòng qua góc, Cảnh sát trưởng đứng ở trước một cánh cửa sắt, ý bảo Klein đi vào.

Klein hít vào một hơi, lại chậm rãi thở ra, đưa tay mở cửa đi vào.

Bên trong là căn phòng nhỏ hẹp, vách tường bốn phía tựa như rất dày, ở giữa đặt một cái bàn nhỏ, hai bên đều có ghế dựa.

Trên tường có đèn khí ga chiếu rọi xuống, Klein thấy rõ ràng quan thẩm vấn đối diện, đó là một người nam mặc một bộ trang phục màu đen.

Hắn không mặc áo ghi lê, khoác một cái áo khoác màu đen, lông mi thưa thớt, mắt lam lạnh lùng, đường cong khuôn mặt giống như là lưỡi dao, cứng nhắc khuyết thiếu sự nhu hòa.

Người nam này chỉ chiếc ghế dựa đối diện, trầm giọng nói:

"Tôi hỏi anh đáp."

Hắn còn chưa dứt lời, Klein đã cảm nhận được lực áp bách khó có thể tưởng tượng, chỉ cảm thấy trong tinh thần của mình giống như có từng đạo điện lưu quét quá, nổi lại thành từng sợi roi, không ngừng quất vào linh hồn.

Loại "hương vị" này vừa đau vừa tê, giống như từ chỗ sâu trong đại não, làm cho người ta không thể chống đỡ, chỉ có thể run rẩy, đầu gối mềm nhũn ra.

Klein suýt nữa té ngã, vội chống lên cái bàn, ngồi xuống, thái dương run rẩy từng đợt.

Cái này. . . Đây là năng lực phi phạm. . . Người thường có lẽ sẽ nghĩ vừa rồi là bản thân khẩn trương cùng uy nghiêm của quan thẩm vấn đối diện hợp lại tạo thành vấn đề tinh thần, nhưng Klein lại rất rõ ràng phân biệt được đây là một loại năng lực phi phạm, năng lực phi phạm công kích trực tiếp vào tinh thần của người khác!

Hắn vội nhớ lại tư liệu trước kia đã xem qua, nhanh chóng xác nhận đối tượng hoài nghi:

Danh sách 7 con đường "Người trọng tài", "Kẻ thẩm vấn" !

Chuyện đã chuyển cho ngành đặc thù quân đội? Klein hơi cảm thấy thả lỏng mà thâm nghĩ.

Chỉ cần không phải Kẻ Gác Đêm, tất cả đều dễ nói.

"Anh phân biệt mấy tấm ảnh chụp này, tìm ra vị đại sứ đã gặp mặt cùng Merso." Người nam đồ đen lạnh lùng căng ngắc mang bảy tám tấm ảnh chụp trắng đen dàn ra trên cái bàn nhỏ.

Klein chỉ cảm thấy roi điện lưu trong tinh thần tựa như đang giơ lên cao, lấy đau đớn cực hạn báo trước làm cho hắn không dám cũng không muốn nói dối.

Đương nhiên, Klein căn bản không cần phải nói dối, hơi phân biệt chút, liền hướng về phía quan thẩm vấn đẩy tới một tấm ảnh chụp, chính là người trung niên quần áo hoa lệ đến lòe loẹt, diện mạo rất dễ coi kia.

Quan thẩm vấn nhìn thoáng qua, không có tỏ vẻ gì, lại hỏi:

"Khẩu cung của anh trước đó toàn bộ là thật phải không?"

Klein tựa như bị mạnh mẽ kéo vào giấc mộng vậy, vẫn duy trì thanh tỉnh cùng lý trí, không có khuất phục bởi "roi" trong tinh thần, thành khẩn

hồi đáp:

"Toàn bộ là chân thật."

Quan thẩm vấn thân thể ngã về phía trước, hai tay chống vào bàn nhỏ nói:

"Lần cuối cùng anh nhìn thấy Ian Wright là khi nào?"

"Ngày hôm qua, sáng sớm ngày hôm qua." Klein khó nhọc nói, trán chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh, "Tôi theo dõi Merso, tìm được thi thể thám tử Zerell, bởi vì không muốn giao tiếp cùng cảnh sát, sau khi dẫn Ian nhận thi thể thì bảo cậu ta đi báo cảnh sát, thi thể Zerell ở góc phải cửa vào cổng thoát nước khu đông phố phố Iron Coal."

Sau trầm mặc ngắn ngủi, quan thẩm vấn rút cuộc gạt đầu, Klein cảm thấy lực áp bách khổng lồ cùng "roi" trong tinh thần đã cùng nhau biến mất không thấy.

"Anh có thể đi ra ngoài." Giọng điệu của người kia vẫn không hề thay đổi mà ra lệnh.

Klein đứng lên, mở cửa đi ra, không có che dấu bước chân phạm pháp của bản thân.

Hắn cảm thấy lần này còn mệt hơn so với đánh nhau cùng Merso, hơi có sai lầm, tâm linh sẽ bị áp cho suy sụp hoàn toàn, đối phương hỏi cái gì, thì thành thành thật thật trả lời cái đó.

Không, nếu không phải linh thể bản thân mình đặc thù, trường kỳ tiếp thu những lời vô nghĩa cùng gào thét khảo nghiệm, có thể ở dưới tình trạng này bảo trì bình tĩnh cùng lý trí, vừa rồi quá nửa đã suy sụp rồi. . . Klein lưng lạnh lẽo trở lại hành lang.

Lúc này, vị Cảnh sát trưởng trước đó đi lại nói:

"Đi cùng tôi làm thủ tục, luật sư Jurgen đang chờ nộp tiền bảo lãnh cho anh."

Hồ. . . Klein âm thầm thở hắt ra, đã hoàn toàn thả lỏng.

Hắn biết nguy hiểm rồi cuộc đã qua.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 231: Chịu Lỗi

Klein ở trong một văn phòng của phân cục cảnh sát Royce gặp Jurgen Cooper, vị luật sư sự vụ cao cấp trẻ tuổi này vẫn ăn mặc cực kỳ nghiêm túc, tựa như thời khắc chuẩn bị đi tham gia tiệc tối xã hội thượng lưu vậy.

Lễ phục hai đuôi dài màu đen, áo trong màu trắng, nơ lớn, giày da sáng màu, làm cho cảnh sát rất khách khí đối với người này.

Jurgen cầm mũ dạ cao tơ lụa, đôi mắt màu lam nhìn về phía Klein nói:

"Thủ tục đều đã xong rồi, anh đi nộp 10 bảng tiền bảo lãnh là có thể rời đi."

"Cảm ơn." Klein không có nói nhiều, đi theo luật sư Jurgen diện mạo không tệ nhưng tạo nên cho người ta cảm giác cũ kỹ đến phòng tài vụ cục cảnh sát, lấy ra bóp da, rút hai tờ 5 bảng.

Hắn lúc này cảm thấy may mắn khi mình mang theo toàn bộ tiền mặt —95 bảng, đều ở trên người, nếu không có khả năng phải mượn từ hàng xóm Jurgen này.

Đương nhiên, nghiêm trọng nhất là, nếu tiền mặt đặt ở nhà, trải qua cảnh sát hiện trường điều tra, cuối cùng còn có thể thừa bao nhiêu, Klein thật sự không có tin tưởng, nhưng hắn lại không thể để vào phía trên sườn mù xám, bởi vì cuối cùng nói không chừng còn phải dựa vào hồi lộ thoát thân.

Các báo chí hiện nay vẫn chửi bới cảnh sát, nhận thức bọn họ khuyết thiếu giám sát, làm việc thô bạo, tham ô thành phong trào, thường xuyên vơ vét tài sản, hung ác độc ác, Klein không dám tin hết, nhưng cũng không dám không tin, dù sao tiền trên người Merso rất có khả năng cũng thuận tiện cho người cảnh cục này.

Giao xong tiền bảo lãnh, Klein đi theo Jurgen rời cục cảnh sát, bị gió lạnh ướt át thổi thẳng vào mặt làm cho cả người run run.

"Chờ sau khi kết án, tiền bảo lãnh của anh sẽ trả lại cho anh, đương nhiên, anh không thể đợi bọn họ chủ động đến thông báo cho anh, ừm. . . Qua một tuần, nếu không có người đến đưa anh về cảnh cục, anh có thể đến nơi đây lấy lại tiền bảo lãnh. Trên lý luận, anh còn có thể nhận được bồi thường tương ứng, từ trong di sản của đối phương, nếu có mà nói." Jurgen đi đến một chiếc xe ngựa đang dừng ở bên cạnh.

Ban ngày mưa dầm liên miên đến đêm rồi cuộc đã dừng, nhưng trăng đỏ vẫn bị mây đen che lấp, trên đường chỉ có ánh sáng của đèn đường khí than.

"Tốt." Klein thiếu chút nữa nghĩ 10 bảng này sẽ không trở lại.

Hắn nhìn không được tính toán ủy thác của Ian, thù lao có 5 bảng, nhưng trong nhà bị đánh hỏng rất nhiều gia cụ cùng trà cụ, mình phải mua mới, hoặc tìm người đến sửa, cộng thêm tài liệu hao phí, chi cho xe ngựa cùng chi tiêu cho tu bổ quần áo, tựa như đại khái là đã lỗ vốn. . .

Nếu 10 bảng tiền bảo lãnh này không trở lại, vậy lỗ lớn rồi! Ừm. . . đặc tính phi phạm của Merso lưu lại thật ra giá trị không ít tiền. . . Klein lên xe ngựa, hơi nhú mày.

Hắn vẫn nghĩ mình đi làm thám tử tư nhiều lắm là không có ủy thác, nhưng sẽ không chịu lỗ, kết quả. . .

Klein nghiêng đầu nhìn luật sư Jorgen đang đoan chính ngồi xuống, thành khẩn mở miệng:

"Cảm ơn, cảm ơn anh đã chủ động đến nộp tiền bảo lãnh cho tôi, tôi nên trả thù lao cho anh bao nhiêu?"

Jorgen rất chính thức gật đầu nói:

"Đơn này miễn phí."

"Tôi nghe Cảnh sát trưởng Fasin nói về chuyện của anh, tin tưởng chúng ta về sau còn rất nhiều cơ hội hợp tác."

Về sau còn rất nhiều cơ hội hợp tác. . . Klein bật cười nói:

"Luật sư Jorgen, tôi cảm thấy anh là đang nguyên rửa tôi."

Jorgen trịnh trọng lắc đầu:

"Không, không phải là ý như anh nghĩ, thám tử tư có một vị luật sư hợp tác cố định là chuyện rất bình thường."

Ngài à, ngài thật là không biết hài hước mà. . . Tuy xem qua khá là trẻ tuổi. . . Klein oán thăm hai câu, mỉm cười nói:

"Vừa vặn tôi muốn tìm một luật sư, giúp tôi viết một phần hợp đồng đầu tư."

"Hợp đồng đầu tư?" Jorgen giọng hơi có vẻ ngạc nhiên hỏi ngược lại.

"Ta biết cái này không phải là lĩnh vực của thám tử tư, nhưng tôi vừa vặn gặp được một cơ hội đầu tư tốt." Klein giải thích đơn giản một câu, "Luật sư Jorgen, dựa theo tiêu chuẩn thu phí của anh, một phần hợp đồng như vậy cần trả bao nhiêu."

"Vậy là căn cứ tổng kim ngạch hợp đồng cùng trình độ khó dễ mà định." Jurgen nghiêm cẩn hồi đáp.

"Tổng kim ngạch 100 bảng, điều khoản cần có. . ." Klein miêu tả chi tiết những gì mình cần, bao gồm quyền ưu tiên nhận đầu tư thêm, quyền phủ định vân vân.

Jurgen tập trung suy nghĩ vài phút rồi nói:

"2 bảng, trưa thứ hai đưa cho anh."

"Tốt." Klein không nói thêm về chuyện này nữa, ngược lại hỏi tin tức tương quan đến án đêm nay mà Jurgen đã nghe được.

Một đường trở lại phố Minsk, Klein chủ động trả 3 saule phí dụng thuê xe ngựa, cáo biệt vị luật sư trẻ tuổi nhưng nghiêm túc kia, đi về căn nhà của mình.

Mở cửa đi vào, thấy cảnh tượng hỗn độn, Klein cảm thấy trong lòng mệt mỏi.

Hắn làm thám tử tư mở cửa làm ăn là đã chịu lỗ rồi.

Ngay lúc Klein cởi áo khoác, cúi người thu dọn, thì chuông cửa được kéo vang.

Hắn nghi hoặc mở cửa, thấy nữ hầu Julian mặc váy đen trắng ở cách vách.

"Ngài khỏe, ngài Moriarty, ông bà Summer muốn mời ngài qua nói về chuyện hôm trước." Julian hơi có vẻ sợ hãi nói.

Đến rồi. . . vấn đề bồi thường. . . Klein lộ ra nụ cười nói:

"Tốt."

Hắn thay đổi một cái áo khoác sạch sẽ, đi theo nữ hầu qua nhà cách vách, Luke Summer cùng phu nhân Starling Summer của ông ta đang ngồi ở khu vực sofa phòng khách chờ đợi.

Luke dáng người khôi ngô, để hai vệt râu mép khá đẹp đứng lên đưa tay, thấp giọng cười nói:

"Chào buổi tối, ngài Moriarty, tôi giờ mới biết anh là thám tử tư, làm một hàng xóm, thật sự là không hợp cách mà."

"Không, là vấn đề của tôi, bởi vì tôi cũng không biết tôi có thích hợp với nghề này hay không, có lẽ khi nào đó phải tìm một nghề khác." Klein bắt tay cùng nam chủ nhân nói, "Chuyện đêm rồi tôi thực có lỗi, ta sẽ đưa ra bồi thường."

"Cái này chỉ là ngoài ý muốn." Luke trấn an một câu.

Starling tóc vàng mắt lam dung mạo xinh đẹp tò mò hỏi một câu:

"Anh thật sự đánh chết một người xâm nhập? A, tôi biết anh thích hồng trà, đúng không?"

Klein gật gật đầu:

"Có lẽ chỉ là một tên trộm."

Hắn không nói về nguyên nhân từ đơn ủy thác mà mình nhận, miễn cho vợ chồng Summer trong lòng có khúc mắc.

Nếu cảnh sát không có nói cho bọn họ, mình cũng không cần thiết phải làm điều thừa. . . Klein yên lặng bồi thêm một câu.

Luke Summer cười nói:

"Anh khẳng định có được năng lực chiến đấu xuất sắc, làm hàng xóm, tôi cũng cảm thấy rất an toàn, có lẽ về sau chúng tôi cũng sẽ có chuyện ủy thác cho anh."

Klein nửa thật nửa giả tự giễu cười nói:

"Thật ra tôi thiếu chút nữa là bị giết rồi."

"Mặc kệ thế nào, cuối cùng người thắng vẫn là anh." Luke nói.

Sau khi hàn huyên vài câu về đề tài này, Starling cầm lên chén trà sứ trắng nạm vàng uống một ngụm rồi nói:

"Tôi rất ngạc nhiên, thám tử tư một tuần có thể có bao nhiêu ủy thác, thu về được bao nhiêu?"

Klein không có giấu diếm, cười ha ha nói:

"Cái này phải xem tình huống, giống như đồng ruộng có lúc thu hoạch cũng có lúc mất mùa vậy, tuần trước tôi thu vào 5 bảng 5 saule, nhưng chuyện tối hôm qua, có lẽ, sẽ phải chịu lỗ."

Starling tựa như không có nghe thấy nửa câu sau của hắn, như tự hỏi mà nói:

"Nếu có thể duy trì thu vào này, mỗi tuần 5 bảng có thể làm cho anh có được cuộc sống tương đương không tệ ở khu JoWod Backlund, không cần phân phòng cho thuê, có thể thuê một nữ hầu làm tạp vụ, mỗi tuần nghe âm nhạc một lần, hoặc là xem hí kịch ca kịch một lần, mỗi tuần đánh tennis hoặc là banh tường một lần, tham gia hội đọc sách một lần, đi nhà hàng không tệ một lần. . . Đương nhiên, nếu anh đã muốn chuẩn bị kết hôn, thì cần tiết kiệm một chút, lương 5 bảng tuần cách thể diện chân chính còn thiếu một ít."

"Vậy thể diện chân chính cần lương tuần là bao nhiêu?" Klein phối hợp hỏi.

"7 bảng, ít nhất 7 bảng." Starling khẽ nâng cằm nói.

Klein nhìn về phía Luke, tùy ý như nói chuyện phiếm:

"Tôi nghe phu nhân của anh nói, anh làm việc ở Cowim công ty, không biết các anh buôn bán chính là cái gì?"

"Than đá cùng than củi." Luke mỉm cười trả lời.

Khó trách anh có thể trở thành thành viên Hiệp Hội Giảm Khói Than. . . Klein trầm ngâm rồi nói: "Ở Backlund, tiền lương cấp quản lí sẽ là bao nhiêu? Ta xem báo cùng tạp chí rất ít nhắc tới điều này."

"Ha ha, cái này phải xem là ngành sản xuất gì công ty gì, cùng với chức vị cụ thể, quản lí ngân hàng Backlund lương một năm là 5.000 bảng, mà tôi tính cả tiền thưởng, cũng chừng 430 đến 440 bảng." Luke thuận miệng nói.

Cũng chính là lương tuần chừng 8 bảng. . . Khó trách. . . Klein còn chưa kịp mở miệng, Starling Summer đã oán giận một câu:

"Thật ra, chúng tôi có thể đến ở ngoại ô, ta sẽ có một hoa viên một thảm cỏ, mà Luke cũng đem được một cái chuồng ngựa, mua xe ngựa mới cùng hai con ngựa mà anh ấy thích từ lâu, bất quá cái này sẽ làm cho anh ấy lãng phí rất nhiều thời gian đi làm, điều này là quý giá hơn."

Một chiếc xe ngựa mới cùng ngựa đại khái 100 bảng. . . lương tuần 8 bảng quả thật rất khá, đáng tiếc lương của mình trước đó không lâu. . . Klein chỉ có thể mỉm cười mà chống đỡ.

Lại hàn huyền vài câu, hăn cáo từ rời đi, trong lòng âm thầm cảm thán một câu:

Ông bà Summer trên bản chất vẫn là người tốt, đối là người cho thuê nhà không tốt chút, ra chuyện đêm nay, đã sớm trả lại tiền, để cho mình rút đi. . .

Về đến nhà, Klein bắt đầu làm việc, không nóng lòng đi phía trên sương mù xám xem lại chuyện dòng nước ấm trên mu bàn tay lúc trước, cũng không nóng lòng làm bói toán, bởi vì lo lắng ngành đặc thù quân đội còn đang âm thầm theo dõi hăn.

Hăn quyết định đêm mai phải đi quán bar mà Ian miêu tả mua súng, để ứng đối với những khả năng tập kích sau này.

Klein thậm chí tính mượn cơ hội này tìm đường thuê vệ sĩ, vệ sĩ người phi phạm, vệ sĩ người phi phạm mạnh mẽ, cái này một là có thể nhân cơ hội không bại lộ bản thân mà tiếp xúc nội bộ người phi phạm, hai là lo lắng vị đại sứ kia lại sẽ đưa đến kẻ tập kích có năng lực giấu diếm được ngành đặc thù quân đội.

Tuy một người phi phạm danh sách 8, một "ác linh báo thù" âm thầm cần tìm vệ sĩ, là một chuyện hơi có vẻ buồn cười, nhưng đối với Klein mà nói, an toàn là quan trọng nhất.

Nếu giá quá mắc, mình sẽ thôi còi đồng tìm ngài Azcot, đương nhiên, cái này có khả năng càng thêm nguy hiểm. . . Ta đối với vật phong ấn "0-08" vẫn không đủ hiểu biết. . . Thu dọn trong phòng, Klein không tiếng động than thở một câu.

. . .

Sau khi nghi thức tịnh hóa kết thúc, người nam mang mặt nạ cứng màu trắng rắn nói với Hugh cùng Furth:

"Mặc kệ tà linh gì, đều đã bị tôi khu trừ, a, nếu nó đạt tới trình độ ác linh, làm cho tôi không thể khu trừ, vậy vừa rồi nó sẽ cho ra phản ứng, nhưng cũng không có."

Khi nói chuyện, hắn mang giọt nước mưa ngưng tụ trên huy chương Mặt Trời rót vào một bình kim loại nhỏ, đưa cho Hugh nói:

"Trở về rải vào trong phòng, tiêu trừ tất cả còn sót lại."

"Cảm ơn." Hugh đau lòng thanh toán tiền, nhưng an tâm hơn không ít.

Cô ta cùng Furth vừa trở lại phòng khách, đã có người hầu truyền đến một tờ giấy:

"Tiểu thư 'Người trọng tài' mua phối phương 'Quan trị an', nguyện ý đến thư phòng một chuyến không? Tôi có khả năng có thứ cô cần."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 232: Quán Bar Brave

Ai? Vì sao biết mình mua phối phương "Quan trị an"? Đồng tử màu xanh đậm của Hugh co rụt lại, ngạc nhiên nhìn bốn phía, nhưng không có phát hiện ai khả nghi nhìn chăm chú.

Căn cứ cách nói của ngài A, ở chỗ của hắn giao dịch hẳn là rất an toàn rất bí mật. . . Đến cuối cùng, Hugh nhin không được nhìn về phía chiếc ghế sofa chỉ có một người ngồi kia, thấy ngài A dùng chiếc mũ trùm che lấp cả ngũ quan vẫn đang im lặng đánh giá mọi người, không có biểu hiện chút khác thường nào.

Nàng lấy khừu tay khẽ huých vào Furth một cái, thấp giọng hỏi:

"Mình có nên đi hay không?"

Furth lấy tờ giấy qua, liếc mắt nhìn một cái, không chút do dự hồi đáp: "Đi, ít nhất hiện tại còn có ngài A quan sát, không ai dám làm gì với cậu, cậu có thể nhân cơ hội biết rõ ràng mục đích của đối phương đến cùng là cái gì, nói không chừng thật có thể thu được tài liệu ma được mà cậu cần thì sao?"

"Có đạo lý. . ." Bản thân Hugh là người rất có lực hành động, lúc này gật đầu với người hầu, rồi đi theo đối phương đến bên ngoài thư phòng, khoác lên cái mũ che trường bào.

Cái mũ này có thể che khuất cả khuôn mặt của mình, muốn nhìn không thấy cả đường phía trước. . . Hugh đội mũ lên, mở cửa đi vào, liền thấy một người nam mặc áo bành tô màu đen ngồi ở sau bàn.

Người nam này trên mặt mang một chiếc mặt nạ giống như là một miếng vàng, lộ ra mắt, lỗ mũi, miệng cùng hai má, làm cho người không thể tưởng tượng bộ dáng nguyên bản của hắn.

Đôi mắt màu nâu nhạt ở sau mặt nạ màu vàng chợt chuyển, người nam kia chỉ vào chiếc ghế dựa ở phía đối diện bàn nói:

"Ngồi."

Thanh âm của hắn cố ý nghèn nghẹn, nhưng không có thêm vào đặc thù.

Hugh trở tay đóng lại cửa thư phòng, ưỡn ngực ngẩng đầu, không thua khí thế ngồi vào vị trí chỉ định, mở miệng hỏi:

"Ngài có tài liệu chủ yếu ma dược 'Quan trị an'?"

Người nam mặt nạ cười nhẹ một tiếng nói:

"Đúng vậy, mắt ma trùng sợ hãi cùng tay phải ngân bạch chiến hùng, tôi đều có."

"Trên thực tế, phối phương ma dược 'Quan trị an' kia chính là tôi tìm người thay mặt bán ra."

Khó trách. . . Hugh tuy thường bị bạn cười nhạo là không có đầu óc, nhưng có thể ở trong giới người phi phạm này, sống sót ở trong khu đông đầy xã hội đen cùng dân nghèo, nàng cũng không phải là người hoàn toàn lỗ mãng, nàng có loại trực giác như là dã thú đối với nguy hiểm.

Nàng trầm giọng hỏi:

"Ngài vì sao phải làm như vậy?"

"Sàng chọn sự giúp đỡ thích hợp." Người nam mặt nạ khế cười nói, "Lấy tình trạng tài chính của cô, rất khó ở ngắn hạn gom đủ tiền để có được hai loại tài liệu phi phạm này, đương nhiên, cô có thể đi tụ hội người phi phạm bán lại phối phương, nhưng xin tin tưởng tôi, cái này sẽ mang đến cho cô nguy hiểm không cần thiết, các hội nhóm chúng ta không nhất định là trùng nhau, nhưng tôi cũng không phải một mình."

Hugh nhíu mày nói: "Ngài đã có tổ chức khổng lồ, có 'Quan trị an' thậm chí có phối phương ma được 'Người trọng tài', vì sao còn phải tìm tôi hỗ trợ?"

"Có những chuyện, chúng tôi cũng không muốn tự mình ra mặt, cái này có rất nhiều nguyên nhân, nhưng tôi không cần thiết phải nói cho cô, mà mỗi một người phi phạm dựa vào bản thân bước vào đường 'Người trọng tài' sau lưng hoặc nhiều hoặc ít đều có chút quan hệ quý tộc, cái này cũng là thứ chúng tôi cần." Người nam mặt nạ giải thích đại khái hai câu.

Xem ra hắn cũng không biết lai lịch của mình, thậm chí không rõ ràng cho lắm thanh danh của mình ở khu đông. . . Hugh hơi chút thả lỏng một chút.

Người nam mặt nạ tiếp tục nói:

"Cô coi như là ủy thác bên ngoài tụ hội người phi phạm, tôi sẽ cho cô một ít nhiệm vụ, sẽ trả cho cô thù lao tương ứng, nếu cô cảm thấy nguy hiểm, có thể cự tuyệt, đây là giao dịch công bình, tự do, đợi cho cô gom đủ tiền, có thể đến chỗ của tôi mua tài liệu."

Cái này. . . Hugh đang phiền não tình trạng tài chính nhất thời tim đập thành thịch, du dự 9 giây rồi nói:

"Chỉ cần tôi có được quyền lợi cự tuyệt nhiệm vụ, tôi có thể suy xét."

"Không thành vấn đề." Người nam mặt nạ cười ha ha nói, "Chúng ta hiện tại có thể ước định địa điểm cùng phương thức gặp mặt trong tương lai, để cho cô yên tâm, quyền chủ đạo giao cho cô."

"Tốt." Hugh tuy trong đầu vẫn đầy mờ mịt, cũng không hiểu đối phương vì sao muốn tìm mình làm việc, nhưng vẫn đáp ứng.

Ít nhất trước mắt nàng nhìn không ra nguy hại rõ ràng.

...

Toàn bộ cả ngày chủ nhật, Klein bận rộn mua ghế dựa mua trà cụ may vá quần áo, tổng cộng tiêu phí 6 bảng 9 saule, để cho phòng khách, nhà ăn cùng bản thân khôi phục nguyên trạng.

"Thật sự là lỗ vốn mà, hy vọng phía cảnh sát có thể từ trong di sản của Merso bồi thường tổn thất của mình, ài, hy vọng không lớn, nhiều lắm là một bộ phận." Klein mang biên lai hóa đơn sắp xếp chỉnh tề, để chờ đợi cơ hội sau cùng này.

Đương nhiên, từ góc độ thu vào thuần túy mà nói, hẳn thật ra buôn bán lời không ít, đặc tính phi phạm của Merso giá trị ít nhất 300 bảng, thậm chí là hơn.

Mà điều kiện tiên quyết của tất cả cái này là, Klein có thể tiếp xúc được với giới người phi phạm.

Sau bữa tối, mặc áo lông thuần sắc cùng áo khoác công nhân màu lam xám, đội mũ lưỡi trai, Klein lại ra ngoài, đối phương tiện hai lần, đi tới phố Iron Gate khu vực cầu Backlund.

Đi chưa được mấy bước, hẳn đã thấy "Quán Bar Brave", thấy cái cửa lớn bằng gỗ đen nhìn qua rất nặng cùng một người lực lưỡng cao chừng 2m đang đứng khoanh tay.

Người lực lưỡng đánh giá Klein, cũng không ngăn cản hắn đẩy cửa đi vào, chỉ là lúc nghe thấy tiếng hoan hô cùng cụng ly bên trong, cổ họng hơi giật giật.

Lúc này đang đúng lúc quán bar làm ăn rất tốt, Klein còn chưa tiến vào, đã cảm giác được sóng nhiệt đập vào mặt, ngửi thấy hương rượu mạch nha đậm đặc, nghe thấy được những thanh âm nhốn nháo rất lớn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hắn nhìn thấy giữa quán bar có hai cái võ đài, một cái đang trình diễn trận đấu chó bắt chuột, một cái thì có hai tuyển thủ quyền anh đang kiên nhẫn chờ đợi, chuẩn bị bắt đầu chiến đấu.

Hương rượu hỗn loạn vị mồ hôi ập đến, Klein nâng lên mắt kính viền vàng, xoa xoa mũi, vừa bảo hộ tài vật trên người, vừa ra sức chen về phía quầy bar.

Không đợi bartender mở miệng, hắn đã giành trước nói:

"Một ly bia Nam xứ Wales."

Đây là bia ngon nhất vương quốc Ruen tự sản xuất.

"5 penny." Bartender rất quen thuộc hồi đáp.

Klein lấy ra một xâu tiền xu, đếm 5 penny đưa cho đối phương, đổi lại một ly lớn bằng gỗ chứa một thứ bia màu vàng đậm, mùi bia nồng đậm mê người.

"Ở trước mặt nó, rất nhiều loại thậm chí không thể xưng là bia, chỉ có thể tính là đồ uống." Bartender cười ha ha nói.

Klein bưng lên uống một ngụm, chỉ cảm thấy mát lạnh ngon miệng, đầu tiên là trong đắng mang hương, tiếp theo hương vị mạch nha chạy chồm ra, hồi vị lại có chút ngọt ngào.

Buông ly, nhìn bọt bia nhẵn nhụi trắng nõn, hấn nhân cơ hội hỏi:

"Caspars Cunningham ở chỗ nào?"

Bartender dừng lại động tác chà lau ly, ngẩng đầu nhìn hấn vài giây, rồi chỉ chỉ bên cạnh:

"Trong phòng billiards số 3."

Klein không muốn lãng phí tinh thần, cầm ly bia đi tới bên ngoài phòng billiards số 3.

Hấn chỉ gõ nhẹ cửa, đã làm cho cửa kẹt một tiếng mở ra.

Hai người nam cầm cơ billiards bên trong ngừng lại, cùng nhìn về phía cửa.

"Tôi tìm Caspars Cunningham." Trong không khí trầm mặc, Klein vội bổ sung một câu, " 'Người cũ' giới thiệu."

Nghe câu này, một người mũi dài to, mặc đồ flax tuổi chừng 50 trầm giọng nói:

"Vào đi."

Trên mặt ông ta có một vết sẹo thật lớn, từ mắt phải kéo đến bên phải miệng, mũi là kiểu mũi hèm rượu điển hình, hầu như hoàn toàn là một màu đỏ.

Klein bưng ly, chậm rãi đi vào, chỉ thấy người đánh billiards cùng Cunningham rất quen thuộc buông cơ, rời khỏi phòng, còn thuận tay đóng cửa lại.

Caspars Cunningham khép khiễng đi lại, mở miệng hỏi:

"Cậu muốn cái gì?"

"Một cây súng ngắn đặc chế uy lực lớn cùng năm mươi viên đạn." Klein lại uống ngụm bia Nam xứ Wales.

"3 bảng 10 saule." Caspars báo giá, "Cái này khẳng định mắc hơn so với cửa hàng vũ khí chính quy, nó bao hàm phiêu lưu mà tôi gánh vác."

"Thành giao." Klein lấy ra từ trong túi quần 5 tờ 1 bảng đã sớm chuẩn bị, đếm 4 tờ đưa cho đối phương.

Caspars tùy tay kiểm tra thật giả, gật gật đầu nói:

"Cậu sáng khoái hơn so với bề ngoài, chờ tôi năm phút."

Hắn mang tiền đặt ở trên bàn billiards, chống gậy đi về phía cửa.

Nhìn theo Caspars đi ra ngoài xong Klein quay đầu nhàm chán liếc mắt nhìn bàn billiards loại đang lưu hành ở trước mặt, phát hiện không khác gì bàn billiards ở địa cầu.

Nhất định là ông rồi, Đại đế Russell. . . Hắn suýt nữa lắc đầu bật cười.

Chờ một hồi, Caspars đẩy cửa vào, cầm trong tay một túi da trâu cùng hai tờ tiền giấy 5 saule.

Klein nhận tiền cùng vật, mở ra tại chỗ, ánh vào trong mắt là một khẩu súng nòng dài màu trắng bạc, tay cầm của nó tựa như làm từ gỗ hồ đào.

Trừ cái đó ra, còn có một chiếc hộp chứa năm mươi viên đạn vàng óng sắp chỉnh tề.

Klein thử súng không, lắp vào năm viên đạn, rồi mang súng nhét vào bao súng đã mang sẵn dưới nách, sau đó thu thập viên đạn còn thừa, ngẩng đầu nhìn về phía Caspars, hơi suy xét rồi nói:

"Nếu tôi muốn thuê một vệ sĩ lợi hại, nên tìm ai?"

"Cái loại cực kỳ lợi hại, siêu việt nhân loại phải không."

Caspars day day cái mũi đỏ to của mình, ánh mắt trở nên có chút lạnh lẽo.

Hắn tập trung quan sát Klein hai phút, dùng thái độ trầm mặc chế tạo cảm giác áp bách làm cho người ta sợ hãi:

"Tôi có thể giúp cậu hỏi một chút, nhưng khó bảo chứng sẽ có người tiếp nhiệm vụ này."

Tựa như biết cũng không chỉ một người phi phạm. . . Klein nhếch khóe miệng lên nói:

"Mặc kệ kết quả là sao, xin cho phép tôi biểu đạt cảm tạ của tôi trước."

Caspars thu hồi tiền trên bàn billiards, lại rời đi, ước chừng mười phút sau, hắn mới quay về phòng, mà Klein cũng đã uống xong ly bia lớn Nam xứ Wales kia.

"Anh ta muốn gặp cậu một lần, sau đó mới quyết định." Caspars trầm giọng nói.

"Không có vấn đề, đổi lại là tôi, cũng phải đánh giá khó khăn của nhiệm vụ trước." Klein mỉm cười vuốt cằm.

Hắn theo sau Caspars đi đường khó khăn, xuyên qua bên đài quyền anh chật chội, tiến vào khu vực gần phòng bếp của quán bar.

Caspars bỗng nhiên dừng bước, khẽ gõ một cánh cửa, sau khi đợi cho phép, dẫn Klein đẩy cửa vào.

Đây là một gian phòng đánh bài, bên trong có mười mấy người đang chơi Texas Poker.

Nhìn thấy Caspars cùng Klein tiến vào, một người nam mặc áo trong trắng ghi lê đen thông thả đứng lên, những người đánh bài khác đều đình chỉ động tác, không một ai phát ra âm thanh.

Liếc mắt đảo qua một cái, Klein hơi nhíu mày khó nhận ra.

Hắn phát hiện trừ người nam đứng lên kia, người chơi bài còn lại đều có loại hương vị quý dị khó có thể nói bằng lời, bọn họ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt giống như dã thú.

Khinh khê gõ răng bên trái hai cái, Klein lặng yên mở ra linh thị.

Cơ bắp của hắn bỗng nhiên căng thẳng, suýt nữa không thể khống chế vẻ mặt của mình, bởi vì màu sắc khí tràng người chơi bài này đều là màu thâm đen!

Cái này thuyết minh trong mười mấy người đánh bài, trừ bỏ người nam đứng dậy kia, còn lại đều là người chết!

Không, không phải là người chết đơn thuần, người chết không có màu sắc khí tràng!

Đây đều là xác sống!

Cảm giác hư thối đập vào mặt, người nam áo trong trắng ghi lê đen kia đi tới trước mặt Klein.

Sắc mặt hắn cũng tái nhợt, trong ánh mắt giống như cất giấu ác ý nồng đậm.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 233: Người Không Thể Xem Tướng Mạo

Một người sống ở trong phòng đánh Poker cùng mấy chục tử thi ở dưới ngọn đèn hôn ám, cảnh tượng như vậy làm cho người ta càng nghĩ càng thấy khủng bố, da đầu phát tê từng chút một.

Klein ngăn chặn sợ hãi đến từ bản năng, nhìn người nam chừng hai mươi tuổi sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắt nâu ẩn chứa ác ý nồng đậm, cả người lộ ra vẻ điên cuồng trước mặt, làm bộ bị khí thế đối phương dọa, lui một bước về phía sau, Caspars thì rời khỏi phòng đánh bài, đóng cửa phòng lại.

Người nam kia trầm thấp hỏi:

"Là anh muốn tìm vệ sĩ?"

". . . Đúng vậy." Klein cố ý nuốt ngụm nước miếng.

Đối phương quỷ dị vừa làm cho hắn sợ hãi, lại mang đến cho hắn cảm xúc an tâm nhất định.

Vệ sĩ càng mạnh càng lợi hại, hắn tự nhiên cũng sẽ càng an toàn!

Người nam ghi lê đen sắc mặt tái nhợt nâng cằm lên nói:

"Vì sao phải tìm vệ sĩ? Anh nguyện ý trả thù lao là bao nhiêu?"

Klein không lập tức trả lời, suy nghĩ mấy chục giây mới nói:

"Tôi nói cho anh tình huống cụ thể của nhiệm vụ trước, anh sau khi đánh giá, cho tôi một cái giá, nếu tôi có thể trả tiền, hoặc có được vật phẩm đồng giá, vậy giao dịch sẽ đạt thành, nếu ngược lại mà nói, ta chỉ có thể bỏ qua, tìm người khác."

Người nam ánh mắt tràn ngập ác ý không có mở miệng, nhẹ nhàng vượt cằm, ý bảo Klein cứ nói.

Klein cố ý nhìn xác sống kia, xem bọn họ là người đánh bài bình thường, dùng ánh mắt hỏi "Trước khi trả lời, có nên đuổi những người này ra khỏi phòng hay không " .

"Không cần." Người nam sắc mặt tái nhợt trầm giọng nói.

Klein suy xét một chút, rồi miêu tả chi tiết:

"Tôi đắc tội với một nhân vật lớn, nhân vật lớn sau lưng khả năng có một quốc gia chống đỡ."

Bên trong phòng đánh bài đột nhiên không một điểm động, hoàn toàn không tiếng động, người nam mắt chứa ác ý hơi có vẻ điên cuồng cứng ngắc ở tại chỗ, tựa như hóa thành pho tượng thạch cao vậy.

Qua gần một phút đồng hồ, hãn thông thả mở miệng nói:

"Nhiệm vụ này không có giá."

"Anh đi ra ngoài đi."

A? Klein vẫn không có phản ứng lại, thẳng đến đối phương xoay người đi về phía bàn đánh bài, hãn mới rõ ràng giao dịch đã thất bại.

Anh lôi kéo một đám xác sống đánh bài ở trong phòng, biểu hiện đẳng cấp cao, thực lực mạnh, kết quả là bị dọa lui như vậy? Anh rõ ràng là có vẻ điên cuồng mà. . . Klein không biết nên khóc hay nên cười bổ sung:

"Nhân vật lớn kia ở Backlund cũng chẳng phải tự do."

Người nam ghi lê đen không để ý tới hắn nữa, ngồi xuống lại, đám xác sống lại bắt đầu chia bài xem bài đặt cược.

Klein thở hắt ra, rời khỏi phòng, thấy Caspars Cunningham mũi hèm rượu cùng vết thương dữ tợn kia đang chờ đợi ở bên ngoài.

"Không có thể đạt thành giao dịch." Klein giang tay nói.

Caspars không hiện ra cảm xúc kinh ngạc, trầm ngâm vài giây rồi nói:

"Anh ta khai giá quá cao?"

"Không, anh ta cảm thấy nhiệm vụ quá khó." Klein không có giấu diếm.

Caspars chân mày khẽ động nói:

"Maric là một trong những người đáng sợ nhất mà tôi biết, anh ta thậm chí còn không sợ đạn, nếu anh ta còn cho rằng nhiệm vụ quá khó, tôi nghĩ tôi cũng không có biện pháp giúp anh liên lạc được người nào khác lợi hại hơn."

"Thật đáng tiếc." Klein thở dài nói.

Caspars nắm chặt nắm tay phải, đánh vào ngực trái nói:

"Nguyễn Phong Bạo cùng tồn tại với cậu."

Tôi sẽ chết đó. . . Klein mua vui trong khổ cười nói:

"Cảm ơn."

"Anh có thể giúp tôi hỏi người nào lợi hại ở chỗ khác thử, ta sẽ trả thù lao nhất định cho anh, ừm. . . Đêm mai tôi lại đến."

Sau khi được trả lời khẳng định, hắn hơi phiền muộn rời khỏi quán Bar Brave, thậm chí không có hứng thú đi chơi một ván billiards.

Mình có phải quá thành thực hay không? Nếu miêu tả ủy thác đơn giản một chút, vừa rồi Maric hẳn sẽ đồng ý. . . Cũng không biết hắn sẽ đòi thù lao là bao nhiêu. . . Ài, để cho người khác ở dưới tình huống bị giấu diếm giúp mình đối mặt với nguy hiểm, cái này không phải phong cách của mình. . . Làm một người phi phạm, nếu luôn vi phạm ý tưởng chân thật trong lòng cùng nguyên tắc của bản thân, chỉ sợ cách không thể khống chế cũng sẽ không xa. . . Klein vừa thốn thức vừa thoải mái đổi xe ngựa, quay về phố Minsk.

. . .

Rửa mặt xong, Klein không lãng phí than củi, trực tiếp tiến vào phòng ngủ, kéo màn lại, để ngăn cách phòng cùng bên ngoài.

Trên đường trở về, hắn cẩn thận suy nghĩ một hồi, phát hiện nguy hiểm có khả năng xuất hiện cũng không phải không thể hóa giải.

Đối với vị đại sứ không biết tên kia, mục đích chính yếu căn bản nhất của hắn là tìm Ian Wright, sở dĩ phái người đối phó mình, là vì muốn thu được manh mối của Ian, sau khi không thể trực tiếp được đáp án, mới suy xét đến giết người thông linh. . . Nếu có thể cho hắn biết mình thật ra cũng không tìm thấy Ian, ở dưới khả năng tồn tại ngành đặc thù quân đội theo dõi, hắn không đáng mạo hiểm vì một tên đánh thuê. . .

Đương nhiên, sự xuất hiện của mình, thực lực của mình vượt quá hắn dự đoán, làm cho hành động của bọn họ bị làm sáng tỏ, gặp suy sụp nghiêm trọng, đối mình là vị đại sứ kia, khẳng định cũng sẽ suy nghĩ một chút chuyện trả thù cho hả giận, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại, không phải là lúc thế cục khẩn trương mạch nước ngầm mãnh liệt như hiện tại. . . Ủm, điều kiện tiên quyết là vị đại sứ đó có đầu óc, không phải là bao cớ thuần

túy dựa vào quan hệ. . . Có thể để cho hăn chủ trì chuyện quan trọng như vậy, thuyết minh hăn hăn có đủ sự tin cậy. . .

Nói cách khác, mấu chốt vấn đề ở chỗ Ian Wright ở nơi nào!

Ừm. . . Còn tồn tại một chút tai hoạ ngầm, vị đại sứ kia sau khi thất bại, sẽ cố ý lộ ra cho ngành đặc thù quân đội chuyện Merso là người phi phạm hay không, để cho bọn họ biết thực lực của mình là đáng hoài nghi, mượn tay bọn họ trả thù mình. . . Cái này chỉ là chuyện thuận tay đẩy thuyền, không chút khó khăn nào, phải đề phòng. . .

Klein phân tích rõ ràng tình cảnh bản thân, bỗng nhiên có xúc động muốn thuê người giết vị đại sứ không biết tên kia.

Nhưng ngẫm lại bên cạnh đối phương có khả năng tồn tại người trong danh sách mạnh, hăn lại uể oải.

"Không biết Đạo Tín sứ có thể ở dưới tình huống không cần ngài Azcot đồng ý, nhận sai phái của mình hay không. . . Hăn là không được. . . Chặt chẽ chú ý chuyện này, tìm cơ hội diệt khẩu? Nếu hăn phái người tới giết mình, mình giết hăn cũng không có chút gánh nặng tâm lý nào. . . Đúng rồi, có thể suy xét ban bố nhiệm vụ này ở hội Tarot, xem tiểu thư 'Chính nghĩa' cùng 'Người Treo Ngược' có biện pháp nào không. . . Có lẽ, có thể dùng tiền mời ngài A kia hoặc là cường giả danh sách ngang nhau. . ." Klein bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới "Hội Tarot" .

Có chủ ý, hăn yên ổn không ít, lấy ra giấy cùng bút, viết xuống câu bói toán:

"Ian Wright ở đâu."

Sau khi xác nhận trong phòng không có người phi phạm ẩn nấp, Klein nhìn bức màn che khuất trong ngoài, vừa nhớ lại diện mạo y phục của Ian, vừa thầm niệm câu bói toán, rồi dựa vào ghế dựa ở phía sau.

Rất nhanh hắn đã tiến vào cảnh trong mơ, trong thiên địa hư ảo mông lung kia thấy một căn phòng tối tăm, nhỏ hẹp, dơ bẩn, bên trong có giường tầng, có chăn, đang có bốn người ngủ.

Ian ở giường phía trên nhất, cuộn thân thể lại, đè cái túi đeo vai cũ kỹ kia, đang ngủ say.

Cảnh trong mơ vỡ tan, Klein mở to mắt, giải độc gợi ý:

"Hoàn cảnh dừng chân như vậy chỉ tồn tại ở khu đông cùng khu vực cầu Backlund, nhưng đây là nơi cực kỳ khổng lồ, cho dù cảnh sát toàn Backlund đều xuất động, cũng không thể chân chính điều tra ra. . ."

"Ian rất cẩn thận, không có để lại vật gì ở chỗ của mình, nếu không mình có thể dùng phương pháp bói gậy để tìm ra cậu ta. . ."

Suy xét vài phút, Klein cầm lấy bút, ở trước sau câu bói toán đều tăng thêm một đoạn nội dung, để cho nó biến thành biện giải như thần thuật:

"Tôi không biết Ian Wright ở đâu, sau khi phát hiện thi thể Zerell, tôi đã không gặp lại cậu ta."

Trang giấy này cứ như vậy được đặt lên trên bàn, bút máy đè lên mép giấy.

Làm xong tất cả cái này, Klein đứng lên, trở lại bên ngủ giường, dùng phương thức búng tiền xu không quá rõ ràng rất nhanh xác nhận có người đang đang quan sát nhất cử nhất động của mình hay không.

Sau khi được đáp án phủ định, hắn rất nhanh đi ngược bốn bước, thăm niệm chú văn, tiến nhập phía trên sương mù xám.

Trong tòa cung điện xa xưa nguy nga nọ, Klein bất chấp xem kỹ tình trạng xung quanh, lập lại một lần bói toán vừa rồi.

Thấy đáp án phủ định không thay đổi, hắn không hề khẩn trương, ngẩng đầu nhìn về bên cạnh, phát hiện vị trí trung tâm ngôi sao đỏ thẫm mới gia tăng kia nhiễm một chút màu vàng như ánh mặt trời.

"Đây là nơi phát ra sự ấm áp mà mình cảm nhận được?" Klein lan tràn linh tính, lấy phương thức hồi ức khẩn cầu cẩn thận đung vào.

Quang ảnh biến ảo, trước mắt hắn nhanh chóng hiện ra một cảnh tượng mơ hồ.

Cô gái nhỏ con bị hắn thử kéo vào phía trên sương mù xám kia cùng một cô gái tóc nâu hơi xoăn, đang đứng ở phía trước "Tế đàn", có một người nam mang mặt nạ cứng màu trắng đang thấp giọng tụng niệm tôn danh tương ứng Mặt Trời Vĩnh Hằng, chế tạo ra hào quang ấm áp, tinh thuần.

Đây là đang tìm người trừ tà? Klein suýt nữa bật cười.

Lúc này, hắn rất cuộc rõ ràng nguyên do tình trạng trước đó, cũng không phải có ai đó xuyên thấu sương mù xám, tập trung vào hắn, loại này tương tự như đám người "Chính nghĩa" tụng niệm tôn danh, tiến hành khẩn cầu, mà sau khi sương mù xám tiếp thu tin tức, sẽ tự nhiên theo bản năng truyền lại cho hắn, chẳng qua bởi vì cũng không phải là khẩn cầu, thanh âm hư ảo trùng điệp đã biến thành một dòng nước ấm.

"Nhắc nhở, cái này thuộc về nhắc nhở, không có thương tổn cùng ảnh hưởng. . ." Klein đưa ra phán đoán rõ ràng.

Cùng lúc đó, hắn cũng đại khái xác định một việc, đó là phương thức thành lập liên hệ của mảng không gian thần phía trên sương mù xám này bí cùng đám người tiểu thư "Chính nghĩa", cũng không phải là quý dị tuyệt đối, không ở trong quy tắc thế giới này, nó vẫn sẽ bị ước thúc nhất định, sẽ bị phương thức riêng nào đó ảnh hưởng ở một mức độ nào đó.

Klein tiếp tục xem hình ảnh trước mắt, nghe thanh âm nói chuyện, ngạc nhiên phát hiện thời gian duy trì cái này so với trước đây là lâu hơn nhiều.

Trước đó, hắn không thể chủ động xem xét mục tiêu đối ứng với ngôi sao đỏ thẫm, trừ khi đối phương tiến hành khẩn cầu, hắn mới có thể tiếp thu được cảnh tượng tương ứng.

Còn có một loại tình huống là, hắn khi hồi đáp lại, có thể nhìn được hình ảnh hiện trường, nghe thấy thanh âm đồng bộ, chỉ khi nào đáp lại chấm dứt, mới không thể thu hoạch thêm tin tức.

Mà hiện nay, hắn tựa như đang xem một đoạn video, một video thực tế khá dài được ghép từ nhiều đoạn.

Hắn thấy cô gái nhỏ nhắn kia nói chuyện với một người nam mang mặt nạ màu vàng ở trong thư phòng, nghe thấy bạn của cô gái gọi cô gái là Hugh, rõ ràng cô gái đang tìm kiếm tài liệu phi phạm tương ứng mà được "Quan trị an". . .

Mãi cho đến hai cô gái kia về nhà, Klein tiếc nuối vì không thấy rõ lắm bảng hiệu nơi hai người ở, "video" mới chấm dứt.

Nhìn màu vàng giống như ánh mặt trời kia dần dần tiêu tán, hắn có chút suy nghĩ gập đầu, mơ hồ rõ ràng vì sao sẽ xuất hiện loại dị thường này.

"Nói cách khác, lực lượng tịnh hóa giúp ta duy trì thông đạo tương ứng? 30 bảng của Hugh cũng có giá trị. . . Không biết khi nào, mình mới có thể duy trì được. . ." Klein lắc đầu cười, lại lấy ra giấy bút, tính ở phía trên sương mù xám tiếp tục bói toán Ian Wright ở đâu.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 234: Đêm Trăng Tròn

Cùng là cảnh trong giấc mộng bói toán, nhưng Klein lúc này đây thấy được nhiều cảnh tượng hơn.

Màn thứ nhất vẫn là căn phòng nhỏ hẹp, tối tăm, dơ bẩn cùng Ian Wright ngủ say ở trên giường tầng kia.

Màn thứ hai lại là hai người cùng đi qua cổng thoát nước kia, Ian ngồi ở trước thi thể không đầy đủ của Zerell, đưa tay sờ vào hai hàm răng trắng ớn, lấy xuống một cái trong đó.

Màn thứ ba là con đường náo nhiệt ồn ào, người qua đường đều là quần áo mộc mạc, thậm chí cũ kỹ hoặc rách nát.

Tâm đường có hoa viên cùng bãi cỏ, từ trong sương mù xung quanh dâng lên những chiếc ống khói thấp bé, Ian mặc áo khoác cũ kỹ đội mũ tròn cảnh giác nhìn xung quanh, tiến vào cục diện báo cách tâm đường không xa, phía xéo đối diện là cửa vào tàu điện ngầm hơi nước.

Hình ảnh nhanh trở thành nhạt, cho đến trong suốt, Klein mở hai mắt, ngón trở gõ nhẹ cạnh bàn dài đồng xanh, làm ra phán đoán bước đầu:

"Từ cái răng cùng điện báo mà xem, Zerell cùng Ian không phải ngẫu nhiên cuốn vào tổ hợp thám tử nguy hiểm này, sau lưng bọn họ có một tổ chức!"

"Hắn có thể xác định cảnh tượng của màn thứ ba đối ứng với nơi nào. .
."

Klein không vội phân tích sâu hơn, bởi vì hắn cũng không muốn ở lâu trên sương mù xám này.

Rời khỏi ghế dựa cao thuộc về "Kẻ Khờ" kia, hắn đi sang một bên, từ trong túi giấy trước đó đặt ở đây lấy ra đặc tính phi phạm của Merso.

Nâng vật phẩm màu đỏ thẫm như quả đông lạnh kia, Klein lại ngồi xuống, viết một câu bói toán mới:

"Tên ma được đối ứng."

Trong khi nói thầm, một tay hắn cầm cục đặc tính phi phạm kia, một tay cầm trang giấy có câu bói toán, mượn dùng minh tưởng, tiến nhập giấc ngủ.

Cảnh trong mơ xám xịt mơ hồ, vị đại sứ quần áo hoa lệ đến lờ lợ, khuôn mặt gầy yếu để râu mép kia lại xuất hiện ở trong mắt Klein.

Hắn cầm một lọ chất lỏng màu đỏ thẫm, nói với Merso:

"Uống xong nó, uống xong bình ma được 'Thợ săn' này, cậu có thể chúa tể đảng Zmanger, đương nhiên, tiền tài sẽ không thiếu, Đại đế Russell từng nói qua, một tay giơ gậy, một tay dư cả rớt."

"Thợ săn? Backlund đều là thành phố. . ." Merso hơi nhú mày, nghi hoặc hỏi lại.

Ở trong nhận thức không được học hành của hắn, thợ săn là thuộc về dã ngoại, thuộc về động vật.

Vị đại sứ trung niên kia cười ha ha nói:

"Đô thị lớn nhất, cũng là cánh rừng tăm tối lớn nhất."

"Ở trong đó, mỗi người đều có hai thân phận, một là con mồi, một là thợ săn."

"Thợ săn có nhỏ yếu thì cũng là thợ săn, cũng có khả năng chạm tới con mồi mạnh mẽ."

"Đi đi, gia nhập vào cuộc săn bắn long trọng này đi."

...

Hình ảnh mở tung ra, hóa thành vô số luồng ánh sáng, Klein cúi đầu về nhìn phía cục đặc tính phi phạm màu đỏ thẫm ở trong tay, lăm lăm không phát ra tiếng:

"Thì ra là ma được 'Thợ săn', khó trách Merso có thể đánh như vậy, còn sử dụng tên thối có bôi độc."

"Khó trách hẳn có thể truy tra đến chỗ của mình. . ."

"Bất quá, hẳn tựa như cũng không có chân chính lý giải tinh túy của thợ săn, không bố trí cạm bẫy, không sử dụng vũ khí, không phát huy tinh thông tương ứng. . . Cái này một mặt là vì hẳn không biết mình cũng là người phi phạm, hơn nữa còn người phi phạm là danh sách 8, cho nên xem thường, một mặt khác thuyết minh hẳn ăn ma được cũng chưa lâu. . ."

"Con đường 'Thợ săn' đồng thời bắt nguồn từ gia tộc Solon từ vương tộc Intis cùng gia tộc Einhorn thống trị đế quốc Fossack, hai ba trăm năm gần đây mới xuất hiện tổ chức bí ẩn 'Hội Chữ Thập Máu Và Sắt' nắm giữ, cộng thêm phong cách quần áo, thân phận vị đại sứ kia hầu như có thể xác định. . . quan ngoại giao cao cấp nước cộng hòa Intis, đại sứ trú tại vương quốc Ruen. . ."

"Không biết vật phẩm quan trọng mà hẳn muốn lấy kia sẽ là cái gì. . ."

Trong khi suy nghĩ quay cuồng, Klein dùng linh tính bao vây bản thân, rơi xuống dưới.

Vừa trở lại phòng, hắn lập tức cảnh giác quan sát bốn phía, không có phát hiện có biến hóa gì dị thường.

Hô, Klein không tiếng động thở hắt ra, đối với buổi chiều ngày mai đúng giờ triệu tập các thành viên hội Tarot lại thêm chút tin tưởng.

Hắn tìm lại bản đồ Backlund mua ở trên xe lửa hơi nước, tìm kiếm cục điện báo dọc tuyến tàu điện ngầm, cục điện báo cách tâm đường không xa.

Backlund trước mắt cũng chỉ có mấy tuyến tàu điện ngầm, Klein rất nhanh xác định ba mục tiêu, một cái ở khu tây, một cái ở khu St. George, một cái ở nơi giao giữa khu đông cùng khu vực cầu Backlund.

Hắn hồi tưởng ăn mặc cùng định vị giai tầng của đại đa số người đi đường cảnh trong mơ, thu được đáp án cuối cùng:

Nơi thứ ba!

Chỗ giao giữa khu đông cùng khu vực cầu Backlund!

Đôi khi, gợi ý giải độc cũng cần tri thức thực tế phong phú cùng năng lực trình thám tương ứng. . . Klein tự giấu một câu, đi đến bàn, ở đoạn trần thuật viết trước đó thêm một câu, làm cho nội dung trên trang giấy trở nên càng thêm phong phú:

"Tôi không biết Ian Wright ở đâu, sau khi phát hiện thi thể Zerell, tôi đã không gặp lại cậu ta. Bất quá, tôi thông qua con đường của mình biết được, Ian Wright từng xuất hiện ở cục điện báo phố White Rum."

Sau khi viết xong, Klein cũng không có gấp lại trang giấy, cũng không có dùng linh tính điểm hỏa nó, mà là tùy ý mở nó ra ở trên bàn học, tùy ý

bày ra nội dung bên trên.

Liếc mắt nhìn thật kỹ một cái, Klein quay trở về giường, cời đồ đi ngủ.

Bên ngoài bức màn kéo kín, trăng đỏ chui ra tầng mây, hào quang sáng tỏ, viên mãn vô khuyết.

...

Khu Hilston, trong một căn phòng.

Furth tách ra không ngủ với Hugh đột nhiên ngồi dậy, vươn hai tay, ôm lấy đầu của chính mình.

Khuôn mặt coi như không tệ của cô ta đã vắn vẹo đến cực điểm, dữ tợn giống như một ác ma.

Furth đè chặt hai bên tai, không ngừng quay cuồng ở trên giường, tựa như đang đối kháng với những lời vô nghĩa hư ảo.

Trên trán của cô ta từng giọt mồ hôi thấm ra, trên tay thì từng sợi gân xanh nổi rõ lên.

Thân thể của cô ta khi thì căng thẳng, khi thì lăn lộn, đôi mắt màu lam nhạt nguyên bản có hương vị treu tức cùng lưỡi nhác nay tràn ngập đau đớn.

Ở chỗ sâu trong đồng tử, tựa như có vô số hình ảnh đang biến hóa đang trùng điệp.

"Không!" Furth rớt cuộc nhẫn không nổi, phát ra tiếng kêu thảm thiết trầm thấp.

Hai tay của nàng cũng không bịt tai nữa, ngược lại giằng xé tóc, tựa như muốn lấy đau đớn đối kháng đau đớn.

Thân thể vận vẹo co rút vài phút, Furth rốt cuộc đã dừng lại.

Nàng buông hai tay ra, nhìn từng sợi tóc quăn màu nâu, suy yếu tự giễu cười nói:

"Mình lừa Hugh, mình nói cho cô ta những lời vô nghĩa mỗi khi trăng tròn cũng không có ảnh hưởng gì xấu đối với mình. . . Ít nhất đối với mái tóc đã là một vấn đề thực nghiêm trọng. . ."

Furth gian nan ngồi lên, nhìn về phía mảnh cửa che khuất cửa sổ, xuyên thấu qua khe hở, thấy vầng trăng tròn đỏ rực như mộng huyền ở bên ngoài.

"Mỗi lần càng thêm nghiêm trọng, tiếp theo có thể sẽ không không khống chế được nữa. . ." Furth nói nhỏ một câu, đã không thể ức chế yếu đuối bình thường chôn sâu ở trong lòng.

Nàng đã thử qua mang sợi dây xích tay có thể làm cho người ta mượn dùng linh giới tiến hành truyền tống kia tách rời khỏi bản thân, nhưng cái này cũng không thể đối lấy lời vô nghĩa khi trăng tròn biến mất.

Nàng thử qua dùng thuốc trấn định, thử qua tụng niệm tôn danh Thần Hơi nước cùng Máy móc, thử qua các nghi thức ma pháp, đều không thể thay đổi hiện trạng dần dần trượt hướng vực sâu của nàng.

"Nếu có thể nghe hiểu lời vô nghĩa nọ đang nói cái gì thì tốt rồi. . . Mình hy vọng chết đi rõ ràng, mà không phải bị hạ táng một cách hồ đồ. . . Có lẽ, có lẽ, sau khi tấn thăng danh sách 8, sẽ nghe được rõ ràng hơn một chút? Nhưng mình chưa bao giờ thấy có người bán phối phương 'Ảo thuật đại sư'." Furth ngẩn ra mà nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt bị ánh trăng nhuộm lên một tầng màu đỏ.

. . .

Sáng sớm thứ hai, Klein ngủ cũng không an ổn sớm tỉnh lại, xoay người xuống giường.

Hắn đi về phía bàn học, chuẩn bị kéo mạnh cửa, mở ra cửa sổ, để cho ánh sáng cùng gió ở bên ngoài đồng thời tiến vào.

Đúng vào lúc này, dư quang khóe mắt của hắn quét đến tờ giấy đang mở ra ở trên bàn.

Nó hương cửa sổ, vẫn bảo trì nguyên trạng.

Nhưng Klein nhớ rất rõ, tối hôm qua trước khi mình ngủ, trang giấy này là hương ghế dựa, hương về giường!

Sau khi có cảm giác, nó đã đổi lại, cải biến hương!

Đồng tử của Klein co rút lại, đưa tay kéo mạnh mạnh cửa, thấy cửa sổ vẫn được nhắm chặt, không để gió thổi vào!

Dưới tình huống không có gió, trang giấy tự mình xoay nửa vòng!

Không, đã có người tiến vào, ở dưới tình huống mình không có phát hiện! Klein cảm thấy một luồng lạnh ngắt dọc theo xương sống ủa lên trên đỉnh đầu.

Hắn trong lúc ngủ mơ, thế mà không hề có phản ứng đối với cái này!

Cái này ý nghĩa hắn lúc ấy hầu như mặc người xâm lược, sống chết quyết định bởi tâm tình cùng ý tưởng của đối phương!

Là thành viên ngành đặc thù quân đội, hay là người phi phạm mạnh do đại sứ phái tới? Từ trang giấy không có khôi phục nguyên dạng, vẫn duy trì đối thế cho thấy, rất có thể là cái sau, để thể hiện cảnh cáo nhất định. . . Có thể vô thanh vô tức lén vào như vậy, quá lợi hại. . . Mình có phải nên cảm tạ hắn thiện lương hay không? Không, chuyện thuận tay vì sao không làm,

khẳng định có nguyên nhân. . . Không muốn kinh động thành viên ngành đặc thù quân đội theo dõi xung quanh? Suy nghĩ của Klein bắt đầu khởi động ở trong đầu, khó có thể ngăn chặn mà suy nghĩ rất nhiều.

Tối hôm qua hẳn viết những lời này, để trang giấy mở ra ở trên bàn, chính là để cho người ta thấy, để cho đại sứ có được chuyện mà người này muốn biết, để cho khả năng trả thù sau khi chuyện này chấm dứt, để cho bản thân hẳn có được thời gian chuẩn bị càng thêm dư dả.

Nhưng mà, Klein nguyên bản dự đoán là, đối phương hẳn thừa dịp mình ra ngoài, thừa cơ hội ngành đặc thù quân đội theo dõi căn nhà sẽ yếu bớt theo mà len vào, ai biết, hẳn thế mà có thể vòng qua những người phi phạm xung quanh, lặng yên không một tiếng động tiến vào phòng ngủ, mà mình vẫn ngủ say.

Loại cảm giác sống chết bị người khác nắm giữ này, cực kỳ khổ sở!

"Người phi phạm quá mạnh, hoặc là năng lực thực quý dị. . ." Klein xoay người, đưa lưng về phía cửa sổ, lấy ra đồng 1 penny.

"Tối hôm qua có người len vào phòng này."

. . .

Hắn đọc thầm câu nói, mượn dùng thân thể che lấp, búng tiền xu lên trên.

Tiền xu quay cuồng bắn lên, không vượt qua bả vai Klein đã rơi xuống, rơi vào lòng bàn tay hẳn đang mở ra.

Lúc này mặt số hướng lên trên.

Cái này thể hiện phủ định!

Chứng tỏ tối hôm qua không có người len vào phòng ngủ của Klein!

Tờ giấy sẽ không vô duyên vô cớ chuyển hướng. . . Chẳng lẽ là mình mộng du? Không, mình ngay cả đội trưởng xâm nhập cảnh trong mơ cũng có thể bảo trì thanh tỉnh. . . Klein nhất thời nhú mày, nghĩ tới hai khả năng:

"Một, kết quả bói toán bị quấy nhiễu bị sai đường."

"Hai, lên vào không phải là người!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 235: Thứ Hai Bận Rộn

Sau khi có suy đoán đại khái, Klein không vội vã đi chứng thực, giả như chưa từng phát sinh chuyện gì, mang tờ giấy xoay lại, đối diện với bản thân.

Tình báo có liên quan Ian Wright mà hắn viết đều tuyệt đối chân thật, chẳng sợ dùng kỹ xảo bói toán để được xác nhận, cũng đã nhận được đáp án khẳng định, cho nên, hắn tin tưởng người của đại sứ bên kia sẽ theo tuyến này mà tra xuống, cũng được thu hoạch nhất định, trong khoảng thời gian ngắn không có rảnh ra để báo thù mình.

Đồng dạng, hắn sẽ tiếp tục để tờ giấy mở ra ở trên bàn, để cho nhân viên theo dõi của ngành đặc thù quân đội nhìn thấy, dẫn đường cho bọn họ thả lỏng chú ý đối với mình, mang trọng tâm dời về phía Ian Wright này, giành giật từng giây cùng vị đại sứ kia mà đi tìm người.

Cứ như vậy, Klein sẽ càng thêm an toàn.

"Cảm giác như đang xiếc đi trên dây, cái này chẳng lẽ chính là thể chất đặc thù của 'Thăng hề'?" Hắn bật cười lắc đầu, mở ra cửa sổ, muốn hít hai hơi không khí mới mẻ sáng sớm, nhưng sương mù nồng đậm, cay xè bên ngoài làm cho hắn lại yên lặng đóng cửa sổ lại.

Dùng bình mực chặn trang giấy tình báo viết về Ian, Klein đến phòng tắm cách vách tắm rửa sơ qua, rồi lấy xuống cái áo vest đuôi tôm cùng mũ dạ tơ lụa cao trên móc áo, rồi đi xuống lầu một.

Hắn đã hẹn với luật sư Jurgen cùng ăn bữa sáng hôm nay.

Rút ra chiếc ba toong đầu bạc màu đen ở giá để ô gậy sau cửa, Klein ở trong sương mù tầm nhìn không vượt qua mười thước, đi dọc theo mép đường đến số 58 phố Minsk, kéo chuông cửa một căn nhà u ám.

Trong tiếng đình đương quanh quẩn, trong đầu hẫ hẫ bỗng nhiên hiện ra một con mèo đen mắt xanh cái đuôi đang vểnh cao.

Còn mèo đen Brody đi thẳng tới phía sau cửa, co người lấy thế hai giây, đột nhiên nhảy lên, vươn chân chộp đến cái tay nắm cửa.

Sau đó, nó không thể không rơi xuống, dựa vào trọng lượng thân thể kéo tay nắm xuống, mở ra cửa nhà.

Kẹt một tiếng, gió sáng sớm thổi vào, cửa lớn chậm rãi lui về phía sau.

Mèo đen Brody cao ngạo liếc mắt nhìn Klein một cái, rồi đi sang một bên.

"Thật sự là một con mèo thông minh." Klein ca ngợi với bà lão Doris đang mang tạp dề màu trắng.

Doris cười đến nếp nhăn nhất nhất giãn ra:

"Cái này phải xem tâm tình của nó, đại bộ phận thời gian nó sẽ giả bộ thật sự ngu xuẩn, tựa như không nghe hiểu cậu đang nói cái gì, úc, tôi chuẩn bị cho cậu súp củ cải đậu tôi sở trường nhất, dùng bánh mì chấm ăn."

Súp củ cải đậu. . . Nghe tên như là công thức hắc ám vậy. . . Klein mỉm cười nói:

"Tôi thực chờ mong."

Khi nói chuyện, luật sư Jurgen đi ra từ nhà vệ sinh, cho dù ở trong nhà của mình, cho dù vừa rời giường không bao lâu, hẫ hẫ vẫn ăn mặc cẩn

thận tỉ mỉ, áo trong màu trắng thẳng tắp, ghi lê nâu nhạt bó sát người, đường cong ống quần tựa như vừa mới ủi qua vậy.

"Hợp đồng mà anh muốn đã xong rồi, anh xem một chút có chỗ nào bỏ sót hay không." Jurgen đảo đôi mắt lam qua, không có chuyện trò gì, mà đi thẳng vào chủ đề.

Mái tóc nâu của anh ta được chải vuốt chỉnh tề, có thể thấy rõ ràng dầu bôi tóc sáng bóng.

"Tốt." Klein gác ba toong, tháo mũ, cởi áo khoác xuống, đi theo Jurgen vào thư phòng lầu một, tiếp nhận một phần hợp đồng dày dặn.

Hắn đứng ở đó, tùy tay lật xem, càng xem càng đau đầu, cuối cùng phải vội vàng đảo qua điều khoản trọng điểm.

Mình hy vọng có đều có, những điều khoản trước đó sơ sẩy cũng có tăng thêm, ví dụ như, không phải trả 100 bảng cho Leipad một lần duy nhất, mà là thiết lập ba mốc thời gian, căn cứ theo tiến độ của người này mà phân ra giai đoạn, kỳ thứ nhất là 50 bảng. . . Không tệ, như vậy mình tạm thời không cần đi ngân hàng Backlund, lấy ra 100 bảng còn lại ở trong tài khoản ký danh của mình, dựa vào tiền trên người là đủ rồi. . . Klein khép văn kiện lại, cười nói với Jurgen:

"Tôi thực hài lòng, chuyên nghiệp của cậu còn tốt hơn so với tôi tưởng tượng."

Hắn vừa nói vừa xuất ra hai tờ 1 bảng đã chuẩn bị sẵn.

Jurgen nhận tiền, mang mấy phần hợp đồng còn lại cũng đưa cho Klein, nghiêm cẩn đứng đắn nói:

"Nếu khi kí tên xuất hiện sai lầm, nơi này có hai phần thêm vào, hợp đồng cuối cùng dư ra nhớ dùng máy hủy giấy xử lý."

Máy hủy giấy hiện nay là máy hủy giấy dạng cầm tay.

Klein đang muốn gật đầu, bà lão Doris trong nhà ăn lại cao giọng hô:

"Hai chàng trai, nên dùng bữa sáng rồi!"

"Thính lực của bà nội tôi cũng hơi kém." Jurgen giải thích một câu, làm ra thủ thế mời.

Klein theo hẳn vào nhà ăn, thấy bà lão Doris từ trong nồi đun màu đen múc ra một muống chất lỏng đậm đặc trong vàng có xanh lá cây, cho vào chén ở trên bàn ăn.

"Đến, nếm thử, súp củ cải đậu, đây là bánh mì của cậu." Doris bà nụ cười đầy mặt chỉ vào thực vật đáng khả nghi kia mà nói.

Klein nhìn Jurgen, thấy vẻ mặt của anh ta càng thêm nghiêm túc so với vừa rồi, trong lòng nhất thời thót lên một cái.

Gượng ngồi xuống, Klein lấy ra một miếng bánh mì, chấm vào chất lỏng đậm đặc trong vàng có xanh lục kia, lấy tinh thần mạo hiểm gia nhét vào trong miệng.

". . ." Hẳn kinh ngạc phát hiện hương vị thế mà khá là không tệ, trong vị mặn nhàn nhạt lộ ra vị ngọt kích thích ăn, vừa vặn dẫn ra hương bánh mì, tầng thứ thực rõ ràng.

"Bà nội của tôi từng là một đầu bếp xuất sắc." Jurgen động tác chậm rãi nhắm nháp bữa sáng, thuận miệng nói một câu.

". . . Vậy cậu vì sao phải đưa ra cái bản mặt như vậy. . . Xem cậu ăn cái gì cũng không có cảm giác muốn ăn. . . Klein oán thầm hai câu, đầu nhập vào trong thả lỏng cùng khoái trá mỹ thực mang đến.

Sau khi rời khỏi nhà Jurgen, hăn đầu tiên là đổi xe đổi xe lại đổi xe đi đến phố Saatchi khu St. George, cùng Leipad chính thức thống nhất hiệp nghị, đưa khoản tiền 50 bảng đầu tiên, mà 30 bảng tiếp theo là ở 2 tuần sau, xem tiến độ của đối phương mà đưa.

Đến tận đây, trên người Klein chỉ còn lại có 21 bảng 8 saule.

Tiếp theo hăn quay về khu JoWod, đến thư viện công cộng lật xem “báo Torquack” một năm qua, tìm kiếm tin tức có liên quan đến đại sứ Intis trú tại vương quốc Ruen.

Thời điểm gần giữa trưa, hăn rốt cuộc thấy được ảnh chụp đen trắng của đối phương, xác nhận chính là vị mà mình nhìn thấy qua bói toán ở cảnh trong mơ kia.

"Bechlangen Madan." Đọc thầm tên của đại sứ nước cộng hòa Intis, Klein rời thư viện, tùy ý tìm một nhà hàng nhỏ giải quyết bữa trưa.

...

2 giờ chiều, Klein giả nghỉ ngơi, mượn bức màn, bước nghịch bốn bước, tiến nhập phía trên sương mù xám.

Đầu tiên hăn bói toán về ngành đặc thù quân đội theo dõi mình có thả lỏng hay không, thu được đáp án khẳng định, tiếp theo mới viết một câu bói toán sáng sớm đã nghĩ ra:

"Kẻ tối hôm qua lén vào."

Dựa vào ghế dựa sau lưng, thầm đọc câu nói, Klein hạ mi mắt xuống, tiến nhập giấc ngủ.

Hư ảo, vụn vỡ, trong thế giới xám xám, phòng ngủ của hăn hiện ra.

Đúng lúc này, Klein thấy ở khe hở dưới cửa phòng có bóng đen mấp máy!

Một con trùng dài nhỏ, màu đen chui vào, vị trí trung ương nhô cao rồi hạ xuống, không ngừng tuần hoàn tiến về phía cái bàn.

Động tác của nó cực kỳ cứng nhắc, tựa như phân thành từng động tác một, có loại hương vị quý dị.

Con trùng màu đen này mấp máy tới trước bàn, đi lên phía trên, trên đường để lại một đường chất nhầy bốc hơi rất nhanh.

Nó dừng ở trước tờ giấy viết tình báo về Ian. Wright, đầu đột nhiên nâng lên, bộ phận trung ương theo đó dựng thẳng lên cao, chỉ còn phần đuôi chống đỡ thân thể.

Giờ khắc này, nó giống như là nhân loại!

Xem một hồi, con trùng màu đen này động làm tờ giấy chuyển hướng, quay về theo đường cũ, biến mất không thấy.

Thì ra là như thế. . . Nói cách khác, tối hôm qua lén vào không phải là không muốn trả thù mình, thuần túy là không có năng lực này. . . Trừ khi con trùng màu đen kia có kịch độc. . . Klein giật mình gật đầu, lại dùng biện pháp bói toán xác nhận người phi phạm thao túng con trùng màu đen kia là từ đại sứ Intis Bechlangen Madan sai khiến.

Làm xong tất cả cái này, hẩn dùng sương mù xám bao phủ hoàn toàn túi giấy, sau đó truyền tin tức cho "Mặt Trời" Dereck.

Đợi cho kim đồng hồ bỏ túi chỉ đúng chỗ, Klein đồng thời kéo "Chính nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời" vào.

"Hội Tarot" tuần này đã đến kỳ!

...

Sương mù xám QUEN thuộc cùng bóng người mờ mờ lung lung đập vào mắt, Audrey tấn thăng thành công thành danh sách 8 hơi đứng dậy, khẽ nhấc váy, thoải mái nói:

"Chào buổi chiều, ngài 'Kẻ Khờ' tiên sinh ~ chào buổi chiều, 'Người Treo Ngược', chào buổi chiều, 'Mặt Trời!'"

Klein sớm mở ra linh thị, mượn dùng đặc thù phía trên sương mù xám, chú ý tới tầng ngoài chỗ sâu trong tinh linh của tiểu thư "Chính nghĩa" lại có biến hóa, thống nhất ánh sáng màu thuần túy hơn không ít, vì thế khẽ cười nói:

"Hoan nghênh cô, tiểu thư 'Kẻ đọc tâm' của chúng ta."

Audrey cười rụt rè, khiêm tốn hai câu, quay đầu nhìn về phía đối diện:

"Ngài 'Người Treo Ngược', anh nên đệ trình trang nhật kí tuần này."

Có lẽ ngài "Kẻ Khờ" sau khi nhìn thấy, lại sẽ liên tưởng đến cái gì, lại nói cho chúng ta biết một chút "Thường thức" . . . góc miệng nàng hơi nhếch lên đầy chờ mong.

Arges gật đầu, bắt đầu ở dưới sự trợ giúp của Klein thể hiện ra 6 trang nhật kí Russell.

Trước đó hẳn nghĩ tới có cần xin chỉ thị "Kẻ Khờ", dùng phương thức hiển tế trực tiếp đệ trình trang nhật kí còn lại hay không, nhưng thấy đối phương tựa như không quá hứng thú, không chủ động đề cập qua, nên đã bỏ qua quyết định này.

Mà cái này rất phù hợp với nhận thức của hắn, nhật kí Russell đối với ngài "Kẻ Khờ" như thần linh có tác dụng nhất định, nhưng không quá lớn,

hắn sẽ sưu tập, nhưng tuyệt không vội vàng.

Sáu trang nhật kí được hoàn thành rất nhanh, Arges đang muốn hiến cho "Kẻ Khờ" ngồi ở phía trên nhất của chiếc bàn dài đồng xanh, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, vội cung kính mở miệng nói:

"Ngài 'Kẻ Khờ', tôi nghe được một tình báo có liên quan đến hội Mật Tu."

Ở trên biển lớn đại dương, tin tức cũng không bế tắc, chỉ là không kịp thời.

Đám hải đạo cũng rất coi trọng tình báo, thường xuyên sẽ phái người đi lên các đảo nhỏ, trao đổi tin tức sưu tập được, Arges là từ con đường này biết được một chuyện về hội Mật Tu.

"Tốt lắm." Klein nhẹ nhàng vuốt cằm, ý bảo "Người Treo Ngược" giảng thuật, không có kiêng kị tiểu thư "Chính Nghĩa" cùng "Mặt Trời" tồn tại.

Cái này đối với người trước có trợ giúp sưu tập tin tức khác về hội Mật Tu, còn người sau thì căn bản nghe cũng không hiểu.

Cùng lúc đó, hắn để cho sáu trang nhật kí nọ thoáng hiện trên lòng bàn tay mình.

"Người Treo Ngược" Arges không nhanh không chậm nói:

"Hội Mật Tu cùng nước cộng hòa Intis tồn tại liên hệ nhất định."

Nước cộng hòa Intis. . . Cũng đúng, Đại đế Russell là người Intis, Charles Latour tìm tới hắn là ở Trier thủ đô Intis. . . Hội Mật Tu sau đó còn tham dự lần chính biến nổi tiếng ở tại Intis. . . Ừm, hội Mật Tu cho tới nay vẫn cùng nước cộng hòa Intis tồn tại liên hệ nhất định cũng không phải là

tình huống làm cho người ta cảm giác quá ngoài ý muốn. . . Klein trước sau xác minh, xác định tin tức "Người Treo Ngược" cung cấp là thật.

A, vừa lúc, mình tiếp theo sẽ đối phó đại sứ nước cộng hòa Intis. . . Klein không vội xem nhật kí Russell, ngẩng đầu nhìn về phía ba vị thành viên.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 236: Ủy Thác Trong Hội

Theo hiểu biết của Klein đối với thần bí học đối với lĩnh vực siêu phàm ngày càng sâu sắc, theo hần dần dần thí nghiệm ra bộ phận năng lực của mảng không gian phía trên sương mù xám này, khi hần đối mặt với "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời", từ từ không hề chột dạ giống như trước nữa, không hề chỉ chăm chăm nghĩ làm thế nào bảo trì hình tượng cao thâm khó lường, miễn cho các thành viên hội Tarot đâm phá lớp nguy trang của hần.

Hần hiện tại biết thần linh thế giới này tuy mạnh mẽ quỷ dị đều có, nhưng cũng không phải toàn trí toàn năng, miêu tả này cũng chỉ có người sáng tạo đã sáng tạo ra tất cả trong truyền thuyết mới có, chỉ có thành Bạc Trắng còn đang tụng niệm.

Thần linh có cực hạn, thần linh cũng có khả năng lâm vào khốn cảnh, đây là một điểm Klein trước mắt có thể xác nhận, vô luận “Sách Gió Bão”, hay là “Đêm Tận Thế”, đều hoặc nhiều hoặc ít đề cập đến nội dung tương ứng.

Cho nên, Klein ở trong tụ hội Tarot gần đây có ý thức tăng thêm "bố trí của con người", muốn từng chút một mang bản thân đáp nện thành cường giả tiếp cận thần linh nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó nên chịu giới hạn không thể tự do hành động.

Cứ như vậy, hần cho dù ngẫu nhiên biểu hiện ra không đủ hiểu biết đối với chuyện nào đó, ngẫu nhiên thỉnh cầu trợ giúp, cũng sẽ không khiến cho các thành viên hội Tarot hoài nghi.

Đương nhiên, tất cả cái này điều kiện tiên quyết là, hắc thông qua vài lần thử trong quá khứ, thông qua "Quyển giả" Azcot bày ra thực lực cực mạnh, hình tượng gần như thần linh là không thể hoài nghi đã xâm nhập vào trong lòng "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời".

Hô, hy vọng loại đắp nặn này có thể thành công, vậy sau này không cần quá lo lắng về tình huống không trả lời được vấn đề của bọn họ. . . Đương nhiên, những thứ thuộc về "thường thức", vẫn phải gồng, không thể rụt rè. . . Klein khẽ gõ ngón tay lên mép chiếc bàn dài cổ xưa, cười nhẹ nói:

"Tôi muốn ban bố một nhiệm vụ."

Nhiệm vụ? "Chính nghĩa" Audrey lỗ tai khẽ nhúc nhích, ánh mắt trợn to, vừa sợ vừa chờ mong lại vừa thấp thỏm.

Nàng tinh tường nhớ rõ, đây là lần đầu tiên ngài "Kẻ Khờ" chính thức ban bố nhiệm vụ!

Tuy hắc trước đó cũng làm chút ủy thác, nhưng đều là loại hình theo kiểu trả thù lao, xem lên như là nhiệm vụ tùy tiện sưu tập một số thứ để phù hợp nguyên tắc trao đổi đồng giá. . . Lần này hắc dùng từ "ban bố" này. . . Làm "Kẻ đọc tâm", Audrey đã cực kỳ am hiểu đọc ra hàm xúc ý tứ che dấu ở dưới những từ ngữ.

Cùng lúc đó, nàng sâu sắc phát hiện, "Người Treo Ngược" nhìn như không có biến hóa gì, thực tế lại dị thường khẩn trương, mà "Mặt Trời" thì tỉnh tỉnh mê mê, xem cái này như là một chuyện thực bình thường.

"Các người có thể lựa chọn tiếp, hoặc là không tiếp." Klein mượn dùng năng lực "Thăng hê", để cho giọng điệu của mình có vẻ thoải mái, "Một vị quyển giả khác của tôi đến Backlund, hắc hy vọng hoàn thành một việc, nhưng không có thuận tiện tự mình ra mặt."

Mặt quyền giả khác. . ."Người Treo Ngược" gật đầu giống như đang tự hỏi, đối với cái này cũng không chút kinh ngạc.

Ở trong mắt hắc, ngài "Kẻ Khờ" loại tồn mạnh mẽ cấp thần linh này, có được nhiều quyền giả đi theo là chuyện thực bình thường.

Không biết vị quyền giả của ngài "Kẻ Khờ" này có danh sách mấy. . . Ô, mình thật ra còn thiếu tiền thưởng của một vị quyền giả. . . Tuy thù lao của ngài Kẻ Khờ là từ "Người Treo Ngược" trả, hắc cũng chướng mắt tiền tài, nhưng mình lúc ấy quả thật là ôm tâm tính cầu nguyện xin giúp đỡ, hơn nữa "Trung tướng Gió Lốc" là vị quyền giả nào đó giết chết. . . Quyền giả của hắc là cần kinh phí hoạt động nhất định. . . "Chính Nghĩa" Audrey hơi có chút chột dạ nghĩ.

Thằng thằn mà nói, ở trong mắt nàng, 3 vạn bảng cùng một cái đồn điền lớn quả thật thuộc về tài phú lớn, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá rõ ràng đối với cuộc sống của nàng.

Có thì tốt, không có cũng không sao cả, ô, vẫn sẽ có chút đau lòng, một chút mà thôi. . . Audrey thành khẩn gật đầu đối với bản thân ở trong lòng.

Làm một cô gái tạm thời còn chưa chân chính trưởng thành, không dễ cập tới đồn điền lớn, cho dù là 3 vạn bảng kia, nàng thật ra cũng không có quyền chủ đạo tuyệt đối, chỉ có thể căn cứ theo an bài của phụ thân bá tước Hall, mua một chút cổ phần của tập đoàn vũ khí Backlund, đầu tư vào một công ty mưu cầu mang bộ phận kỹ thuật tàu chiến bọc thép đưa vào lĩnh vực tàu thuyền thương mại.

Cái này làm cho tiền thưởng mà nàng cuối cùng lấy được, có thể làm tiền tiêu vặt chỉ có 5.000 bảng, bất quá, tiền lời cố định hàng năm của nàng từ nguyên bản tiêu chuẩn 1.5 vạn bảng đến 2.5 vạn bảng, đã tăng lên ít nhất 2.000 bảng.

Thấy đám người "Chính Nghĩa" không nói gì, Klein ban bố ra nhiệm vụ:

"Chuyện hăn muốn hoàn thành là, ám sát đại sứ nước cộng hòa Intis trú tại vương quốc Ruen, Bechlangen Madan."

"Ám sát đại sứ nước cộng hòa Intis?" "Chính Nghĩa" Audrey có chút không thể khống chế được bản thân, ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Đây là hành vi sẽ khiến cho hai nước phân tranh, thậm chí bùng nổ chiến tranh! Làm một tiểu thư quý tộc đủ tư cách, nàng đầu tiên nghĩ đến là quan hệ quốc tế.

Về vấn đề ngài "Kẻ Khờ" không tự mình động thủ, nàng cảm thấy đương nhiên:

Nào có nhân vật nào luôn giúp cấp dưới làm việc?

Vương quốc sau khi chiến tranh thất bại ở bờ biển Đông Byron, cũng không thấy quốc vương bệ hạ tự mình xuất chinh, nhiều lần đổi một tướng quân, một lần nữa phái ra quân đội.

Ô, nghe nói quốc vương bệ hạ thật ra rất muốn tự mình xuất chinh, nhưng bị quý tộc cùng các đại thần ngăn cản trở về. . .

"Người Treo Ngược" Arges đối với nhiệm vụ này chỉ hơi kinh ngạc, điểm chú ý của hăn là ở bộ phận khác.

Ngài "Kẻ Khờ" quả nhiên còn chưa thể xâm nhập can thiệp vào thế giới hiện thực. . . Suy đoán của mình là chính xác. . . Không biết hăn đối với thành lập liên hệ với mình đã có thể ảnh hưởng tới trình độ nào. . . Có thể thoải mái cướp đoạt sinh mệnh? Arges hơi có chút tự đắc dần dần phát tán ra suy nghĩ.

"Mặt Trời" Dereck nghe xong hai mắt mờ mịt:

Nước cộng hòa Intis là cái gì? Đại sứ lại là cái gì? Cái này rất kỳ quái giống như tiếng Người khổng lồ vậy!

Klein nhìn một vòng chung quanh, vẫn duy trì thái độ thoải mái vừa rồi nói:

"Các người ai nguyện ý nhận nhiệm vụ này?"

"Muốn thu được thù lao gì?"

Ặc. . . bảo mình không có nguyên nhân đi giết một người vô tội, mình cũng không thể thuyết phục bản thân. . . Hơn nữa cái này rất có khả năng gây nên một hồi tai nạn, tai nạn gây nên chiến tranh. . . "Chính Nghĩa" Audrey muốn nhắc tay xuất hiện do dự.

Đúng lúc này, "Người Treo Ngược" hăng giọng một tiếng nói:

"Tôi nghe nói vị đại sứ Bechlangen này đồng thời cũng là một đầu sỏ tình báo của nước cộng hòa Intis tại vương quốc, hẳn âm thầm ủng hộ du hành đổ máu, mưu tính một số chuyện phá hư quan hệ giữa quý tộc cùng phú hào, cộng thêm truyền bá lượng lớn lời đồn, kích động dân chúng đối lập cùng chính phủ."

Hắn tựa như nhìn ra "Chính Nghĩa" do dự, miêu tả chi tiết mặt tối của Bechlangen này.

Tiếp theo, hắn bổ sung:

"Tôi không rõ ràng cho lắm vị đại sứ này có phải người phi phạm hay không, nhưng rất nhiều manh mối cho thấy, hẳn rất có thể."

"Bên cạnh hẳn không hề thiếu người phi phạm, người phi phạm cơ quan tình báo lệ thuộc Intis, mà ngành này trường kỳ được gia tộc Solon

nguyên vương tộc ảnh hưởng, nắm giữ bộ phận danh sách phía trước con đường 'Thợ săn'."

"Hơn nữa, hai nước sẽ bùng nổ chiến tranh hay không, chỉ quyết định bởi thượng tầng hai bên có muốn đánh hay không, không quan hệ đến sống chết của một quan ngoại giao."

Ở sau khi Đại đế Russell bị ám sát, Intis trải qua vài lần chấn động lớn, cuối cùng duy trì ở thể chế cộng hòa ổn định, gia tộc Solon bởi vì ở thời kì Russell bị đả kích tàn khốc, thực lực ở các phương diện hạ xuống cực kỳ lợi hại, chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận thực tế này, đổi mục tiêu thành tranh đoạt ghế nghị sĩ, cũng âm thầm ảnh hưởng ngành tình báo quốc gia cùng một số ít quân đội.

Nghe "Người Treo Ngược" cung cấp tin tức xong, do dự trong lòng Audrey biến mất từng chút một, tao nhã gật đầu nói:

"Mấy năm gần đây, đế quốc Fossack khuếch trương rất lợi hại, liên tiếp ở bờ biển Đông Byron, Stars High đánh bại vương quốc cùng nước cộng hòa Intis, sau đó chỉ cần mang vấn đề đẩy cho bọn họ, đối với cao tầng cùng dân chúng nước cộng hòa Intis mà nói, đều là có thể tiếp nhận, cùng nguyện ý tin tưởng."

Audrey hiểu biết đối với chính trị không sâu, nhưng có một phụ thân thừa kế bá tước nghị viên Thượng viện, chung quy vẫn sẽ tai nghe mắt thấy không số chuyện.

Mặc kệ là trốn tránh trách nhiệm, hay là dời đi mâu thuẫn trong nước, mọi rợ phương Bắc luôn không được hoan nghênh là bia ngắm mà các quý tộc, các đại thần thích nhất, dùng cũng thuận tay nhất.

Về phần có phải bọn họ làm hay không, vậy cũng không quan trọng.

Đương nhiên, ở hơn một trăm năm trước, nhân vật này là từ Intis cùng Russell đảm nhiệm.

Trầm ngâm vài giây, "Chính Nghĩa" Audrey có chút thấp thỏm có chút chột dạ nhìn về phía trên nhất của bàn dài đồng xanh:

"Ngài 'Kẻ Khờ', tôi có thể thử hoàn thành nhiệm vụ này, nhưng khó bảo chứng nhất định có thể thành công."

Nàng một mặt tính tìm phụ thân xác nhận đại sứ Bechlangen thực là đầu lĩnh tình báo Intis hay không, một mặt khác căn bản không muốn tự mình đi làm, vô luận "Người quan sát", hay là "Kẻ đọc tâm", cũng không là loại hình am hiểu chiến đấu, nàng chỉ có thể ở xã hội thượng lưu tận lực sưu tập tình báo về đại sứ Bechlangen, sau đó mang nhiệm vụ ủy thác ra ngoài.

Ừm, có thể cho Hugh cùng Furth đi mời ngài A động thủ. . . Hoặc là tìm kẻ chủ trì vài hội phi phạm khác. . . Không thể bại lộ bản thân. . . Chuyện phải bí ẩn, nói không chừng ở trong hội này đã ẩn nấp nhân viên tình báo Intis. . . Không biết phải trả bao nhiêu tiền tài, 5.000 bảng có lẽ không đủ. . . Audrey đã bắt đầu nghĩ tới kế hoạch.

Klein không hy vọng xa vời tiểu thư "Chính Nghĩa" danh sách 8 nhất định có thể thành công, khẽ gật đầu nói:

"Cô hy vọng thu được thù lao gì?"

"Phối phương 'Thầy thuốc Tâm lý'." Audrey thốt ra, tiếp theo, nàng có chút do dự bổ sung, "Cùng với tài liệu phi phạm tương ứng, ừm. . . cái này có thể chờ nhiệm vụ hoàn thành lại thảo luận, nếu không thể thành công, tiêu hao từ mình tôi gánh vác, tôi, tôi còn thiếu, thiếu một phần tiền thưởng cho quyển giả của ngài."

Tiền thưởng? Thì ra tiền thưởng cho tiểu thư "Chính Nghĩa". . . 1 vạn bảng, một nửa là 5.000 bảng. . . Klein bao phủ trong sương mù xám tự hỏi vài giây vấn đề đại sứ Bechlangen đến tột cùng có giá trị bao nhiêu, cuối cùng cho rằng hẳn khẳng định mắc hơn so với "Trung tướng cơn lốc" Zillingers.

"Có thể." Klein giọng điệu bình thường trả lời.

Lúc này, "Người Treo Ngược" Arges mở miệng nói:

"Tôi cũng lĩnh nhiệm vụ này, thù lao có thể chờ sau khi hoàn thành mới xác định."

"Anh không phải đã trở lại trên biển sao?" Audrey kinh ngạc hỏi một câu.

"Tôi không ở Backlund, không thể hiện tôi không có biện pháp ám sát đại sứ Bechlangen." Arges cười cười nói, không có đưa ra giải thích gì thêm.

Ở bên cạnh "Mặt Trời" Dereck vẫn không có thể dung nạp đề tài này.

Klein vuốt cằm đồng ý nói:

"Tốt."

Hắn chợt mang ánh mắt đưa về phía nhật kí Russell trong tay.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 237: Danh Sách 2

"29-10, Charles Latour thủ lĩnh hội Mật Tu lại đến gặp mình, cũng không có nhắc tới chuyện gì cụ thể, chỉ tùy ý hàn huyên về chuyện của hội, mình không thể đoán dụng ý chân thật của hắn, hắn tựa như chỉ muốn tăng mạnh câu thông cùng hiểu biết lẫn nhau?"

"Mình đã thấy qua hai vị cường giả danh sách cao của giáo hội, cảm giác Charles Latour càng thêm mạnh mẽ, càng thêm thần bí so với bọn họ, vì thế không ôm hy vọng gì thuận miệng hỏi một câu, hỏi hắn ở danh sách mấy, kết quả, hắn thế mà trả lời mình!"

"Hắn nói hắn là 'Kỳ tích sư' danh sách 2!"

"Danh sách 2? Ở trong phân chia của giáo hội, cái này là cấp thiên sứ, gần như là thần linh rồi!"

"Quả nhiên là mạnh hơn so với 'Thuật sĩ luyện kim' cùng 'Học giả huyền bí' trước đó mình đã nhìn thấy!"

"Bất quá trực giác của mình cho rằng Charles Latour cũng không có nói ra toàn bộ sự thật, danh sách 2 có lẽ chỉ là vị trí của hắn trước kia, hoặc là, hắn sắp tấn thăng."

"Kỳ tích sư? Đại sư thiện ở sáng tạo kỳ tích? Tên của ma dược này làm cho người ta miên man bất định mà!"

"Đây là danh sách 2 đối ứng 'Nhà bói toán', kỳ tích sư thao túng vận mệnh?"

"Mình thử thăm dò hỏi Charles Latour, cái gọi là kỳ tích có phải là kỳ tích vận mệnh hay không? Con đường 'Nhà bói toán' có phải thuộc về con đường dần dần hiểu biết vận mệnh, nắm giữ vận mệnh, thao túng vận mệnh hay không?"

"Charles Latour hơi lướt qua một vấn đề, hẳn nói cho mình biết, vận mệnh chỉ là một bộ phận con đường 'Nhà bói toán', thậm chí không thuộc về chủ thể, chân chính đại biểu con đường vận mệnh là 'Quái vật' !"

"Hắn cũng đưa ra vài ví dụ, đều là tên ma được danh sách 'Quái vật', danh sách 7 'Kẻ may mắn', danh sách 5 'Người thắng cuộc', danh sách 2 'Tiên tri', cùng với số 1 đỉnh của danh sách này, 'Rắn thủy ngân' ! Cái này còn được gọi là 'Rắn vận mệnh'."

"Đây là danh sách 1 đầu tiên mà mình biết, hoàn toàn đâm trúng mình!"

"Theo mình được biết, con đường 'Quái vật' hẳn là được học phái sinh mệnh nắm giữ, học phái này tựa như còn có bộ phận danh sách con đường 'Được sư', bọn họ chủ trương thế giới lý tính tuyệt đối, thế giới thần linh cùng thế giới vật chất ba tầng phân chia, ừm, khá là ngẫu."

"Charles Latour nói cho mình biết, học phái sinh mệnh am hiểu chiêm tinh, truy tìm dùng được vật, âm nhạc, ánh sáng, rượu cùng hương thơm điều hòa linh hồn, con đường tiêu trừ tình tượng bất lợi vận mệnh bất lợi, cho rằng tai nạn, tật bệnh đều là tầng thứ của con người cùng tự nhiên, tầng thứ của con người cùng tâm linh bản thân mất đi cân bằng mà gây nên."

"Hắn còn ý vị thâm trường bồi thêm một câu, học phái sinh mệnh Sùng Bái Ánh Trăng."

"Vì sao là Sùng Bái Ánh Trăng, mà không phải tiến thêm một bước Nữ Thần Đêm Tối?"

Phần nhật kí này chiếm cứ hai trang, rõ ràng cũng là từ mặt trái phải nguyên bản sao xuống.

"Lượng tin tức rất lớn. . ." Klein tự đáy lòng không tiếng động cảm thán một câu.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn biết tên ma được tăng thứ danh sách 1.

"Rắn thủy ngân" "Rắn vận mệnh" quả thật thực dễ làm cho người ta tâm sinh tình cảm hướng tới!

"Mà cái này cũng là lần đầu tiên mình biết đến danh sách 2, biết danh sách 2 đối ứng 'Nhà bói toán'. . . Cái tên 'Kỳ tích sư' này cũng không tệ lắm, hàm ý phong phú, vị trí không thấp, đương nhiên, so với 'Tiên tri' mà nói, cảm giác thiếu chút. . ."

"Vận mệnh chỉ là một bộ phận con đường 'Nhà bói toán', thậm chí không phải chủ thể, mình phải nhớ kỹ điểm này, thời khắc đối chiếu quan sát bản thân, không thể đi lệch về phía vận mệnh, cái này khả năng sẽ làm cho sấm vai thất bại. . . Trước sau xác minh lời nói của Charles Latour, không có vấn đề gì. . . Con đường 'Quái vật' mới là đường vận mệnh chân chính. . . 'Tiên tri' thì ra là danh sách 2, nghĩ lại, mình trước kia cũng coi như biết một cái danh sách 2. . ."

Ánh mắt của Klein dù chưa dời khỏi mặt giấy, nhưng vẫn đang tập trung suy nghĩ về hệ thống danh sách của bản thân.

Bởi vì thể nghiệm tiêu hóa hai phần ma được "Nhà bói toán" cùng "Thăng hê", bởi vì diễn biến phát triển từ nhìn trộm vận mệnh, kính sợ vận mệnh đến thoáng biết trước vận mệnh, lại vẫn cảm giác bất đắc dĩ đối với vận mệnh, hắn dần dần mang trung tâm tinh túy con đường phi phạm của bản thân tập trung ở xâm nhập vận mệnh, nếu không có trang nhật kí này, hắn rất có khả năng sẽ coi đây là điều kiện tiên quyết đi lý giải cùng sấm vai danh sách sau này.

Về phần vấn đề Charles Latour có nói dối hay không, Klein trước mắt có thể khẳng định một điểm là, con đường "Quái vật" tuyệt đối là danh sách vận mệnh, cái này phù hợp với tư liệu mà hần đọc được từ trong Kẻ Góc Đêm miêu tả, cũng phù hợp tên ma dược "Tiên tri" mà hần đã nghe được từ sớm.

Đã có một danh sách vận mệnh, có khả năng cao là con đường "Nhà bói toán" sẽ không lặp lại với đối phương, cái này sẽ tạo thành sự chông chéo ở trình độ nào đó, cùng các danh sách biểu hiện ra ngoài đều có đặc điểm khác nhau là không nhất trí.

Cho nên, Klein có khuynh hướng tin tưởng lời nói của Charles Latour, có khuynh hướng tin tưởng vận mệnh chỉ là một bộ phận con đường "Nhà bói toán", thậm chí không thuộc về chủ thể.

Giá trị của hai trang nhật kí này đối với mình hiện tại là không thể đo lường. . ."Thuật sĩ luyện kim" cùng "Học giả huyền bí" hần là danh sách cao của con đường "Kẻ thông thức", từ giọng điệu của Russell mà xem, chúng khẳng định không thuộc về danh sách 2 cùng danh sách 1, nói cách khác, một cái danh sách 4, một cái danh sách 3. . . Tạm thời không thể xác định cái nào là danh sách 4, cái nào là danh sách 3. . . Klein thu hồi suy nghĩ, lật nhật kí, nhìn xuống.

Về phần học phái sinh mệnh vì sao chỉ Sùng Bái Ánh Trăng, không tín ngưỡng Nữ Thần Đêm Tối tượng trưng mặt trăng đỏ, hần ngại ở tình báo tương ứng không nhiều lắm, không thể suy nghĩ sâu hơn.

Trang nhật kí thứ ba là lịch trình Russell phát minh máy hơi nước loại hình thực dụng, hần suy xét một chút bị người chen ép, một chút sợ hãi thành quả bị nhân vật lớn cướp lấy, trong những hàng chữ đều lộ ra ý tứ người khác đang gấp gáp hại hần.

Không thể tưởng được Đại đế Russell tự nhận là nhân vật chính của thời đại cũng có một mặt thấp thỏm như vậy, sầu lo như vậy. . . Klein nhích động khóe miệng, lật đến trang nhật kí thứ bốn:

"18-4, Matilda mang thai."

"Đây là chuyện đã đoán trước, mình thậm chí có thể nói rõ ràng nàng là đã mang thai ở trong lần hoan ái nào, bởi vì lúc ấy mình cảm giác được đặc tính phi phạm đã giảm bớt."

"Một khi thụ thai thành công, đặc tính phi phạm của mình sẽ có liên hệ tuần hoàn thần bí, dời đi bộ phận đến chỗ con của mình."

"Sau lần đó, ta cũng đã cân nhắc đi hỏi. Đại chủ giáo Estine nói cho mình biết đây là hiện tượng bình thường, danh sách 7 trở xuống, đặc tính phi phạm có thể sẽ không di truyền cho đời sau, nhưng không phải tuyệt đối, danh sách 6 cùng danh sách 5 sẽ tự nhiên di truyền một bộ phận, nhưng cũng không nhiều, sẽ không quá ảnh hưởng đến thực lực bản thân, mà đứa nhỏ kia là trời sinh đã có năng lực phi phạm nhất định, tiếp cận danh sách 9, nhưng tương ứng, con đường của nó cũng đã cố định lại như vậy."

"Đến danh sách cao, đặc tính phi phạm di truyền là chuyện có thể khống chế, có thể lựa chọn di truyền, hoặc là không di truyền, cũng có thể lựa chọn di truyền một chút, một phần ba, một nửa, hoặc là toàn bộ."

"Nói cách khác, đứa nhỏ của cường giả danh sách cao có khả năng trời sinh chính là người phi phạm, về phần danh sách mấy, là từ phụ thân hoặc là mẫu thân của nó quyết định."

"Không biết hậu duệ thần linh có phải cũng như vậy hay không. . ."

Xem xong trang nhật kí này, Klein trong đầu chỉ có hai nhóm từ: "Định luật đặc tính phi phạm bất diệt" cùng "Định luật đặc tính phi phạm

cố định" .

Đây là quy tắc sinh vật siêu phàm duy trì tồn tại? Khó trách có động vật thần kỳ ở trước khi chết mới sinh sản. . . Khó trách sẽ có hiện tượng sau khi sinh dục sẽ tăng cường giết chóc cùng khát máu, mục tiêu là cùng tộc, thậm chí bạn lữ, đây là ở bổ sung đặc tính phi phàm. . . Căn cứ logic này mà hướng lên trên, đặc tính phi phàm ở lúc ban đầu nhất là đến từ nơi nào? Trống rỗng sinh ra? Hay từ người sáng tạo đã sáng tạo ra tất cả?

Bởi vì tiểu thư "Chính Nghĩa" đã tấn thăng thành "Kẻ độc tâm", Klein không chế xúc động gật đầu, tiếp tục lật xem phía sau.

Trang nhật kí thứ năm là Russell mắng chửi, mắng chửi là ở đây không có ai có thể thưởng thức âm nhạc mà hẩn lưu hành, cho rằng hẩn đang chế tạo tạp âm, cùng với đó, hẩn cảm khái văn học là nhân dân thế giới khác nhau cùng theo đuổi, cuốn “Bá tước Monte Cristo” sao chép rất được hoan nghênh, làm cho báo chí mà hẩn sáng lập có thể phát triển rất mạnh.

. . . Đại đế, còn có cái gì ông chưa có làm? Klein mỉm cười lật đến trang thứ sáu, cũng chính là tờ cuối cùng:

"11-11, mình ở Bạch Phong cung bí mật tiếp kiến đại hải đạo Savigny Solomon, mình hy vọng hẩn ở trên tuyến đường biển mới cướp bóc đối thủ của mình, đả kích thuyền của Fossack, Ruen cùng Feineibote."

"Mà mình nhận lời giúp hẩn tấn thăng danh sách cao."

"Tên ma dục con đường phi phàm 'Hắc hoàng đế' này cùng con đường Ma Nữ kỳ quái như nhau, hủ hóa, hỗn loạn, sa đọa. . . Bất quá, vì hô ứng với 'Hắc hoàng đế', bọn họ tự chủ trương tăng thêm hậu tố, Nam tước hủ hóa, Đạo sư hỗn loạn, Bá tước sa đọa..."

"Vì để cho Savigny tương lai danh xứng với thực, ta quyết định bí mật sắc phong hãn làm bá tước cung đình."

"Savigny có một đứa con, tên là Nast Solomon, trực giác của mình nói cho mình biết, tương lai nó sẽ tung hoành năm biển."

Nast Solomon. . . Nast "Vua năm biển"? Nast tự xưng hậu duệ đế quốc Solomon? Hãn thế mà sinh ra ở thời kì Russell! Klein ngạc nhiên.

Bởi vì Russell nhắc tới từ ngữ "Tuyến đường biển mới" này, Klein thoải mái xác định được niên kỉ tương ứng.

Phát hiện tuyến đường biển mới, tìm được nam đại lục, là chuyện năm 1194, mà Russell bị ám sát là năm 1198, nhật kí này chỉ có thể ở giữa hai mốc thời gian đó.

Nói cách khác, cách hiện nay 151 đến 155 năm.

Nếu "Vua năm biển" Nast thật sự là Nast Solomon mà Russell nhắc tới, vậy hãn phải chừng 160 tuổi rồi. . . Đây bởi vì nguyên nhân khác, hay là người danh sách cao vốn sẽ nhận được kéo dài tuổi thọ nhất định. . . Klein có chút suy nghĩ.

Thu liễm các loại đoán, hãn làm cho nhật kí biến mất khỏi tay, nhìn về phía đám người "Chính nghĩa" nói:

"Mọi người có thể tự do giao dịch hoặc là trao đổi."

Ngài "Kẻ Khờ" hôm nay không có thưởng thức nói cho chúng ta biết. . "Chính Nghĩa" Audrey hơi cảm mất mát, ánh mắt chột chuyển, nhìn "Mặt Trời" ở đối diện nói:

"Tôi có thể từ chỗ của cậu trao đổi tình báo có liên quan đến cự long không?"

Nàng tinh tường nhớ rõ, "Mặt Trời" xưng hô con đường "Người quan sát" là con đường "Cự long", cũng thể hiện khởi nguyên của nó là từ cự long nhất tộc.

"Có thể, tôi muốn được phối phương ma dược danh sách 8 con đường 'Người ca tụng'." Dereck vẫn trầm mặc do dự rồi hồi đáp.

Hắn vốn muốn lấy cái này trao đổi tình huống của thế giới mà "Chính Nghĩa" cùng "Người Treo Ngược" đang sinh sống, miễn cho mỗi lần đều nghe không hiểu, nhưng mắt thấy tiến độ tiêu hóa đã tiếp cận hoàn thành, hắn vẫn mang tấn thăng đặt lên hàng đầu.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 238: Ròng Không Tưởng

Đối với yêu cầu của "Mặt Trời", Audrey cũng không cảm thấy ngoài ý muốn: nếu thành Bạc Trắng thông dụng "cách sắm vai", vậy tính thời gian, đối phương không sai biệt lắm cũng đã tiếp cận kết thúc tiêu hóa, tìm kiếm phối phương ma dược đến tiếp sau khẳng định là một trong những chuyện ưu tiên cấp cao nhất.

Không biết "Người ca tụng" phải sắm vai như thế nào? Mỗi ngày xướng thơ? Gặp chiến đấu, trốn sang một bên, dùng tiếng ca mang đến dũng khí cùng lực lượng cho đồng bạn? Hoặc là chúc phúc bản thân trước, rồi nhắc lên chùy đình trường kiếm, đi trước xung phong? Không biết cái này có thể mang đến tăng lên cho năng lực ca xướng hay không, nếu có thể, vậy tuyệt đối là ca sĩ xuất sắc hoặc là diễn viên ca kịch. . . Audrey hứng thú suy nghĩ, cố ý không vội tỏ thái độ, thể hiện bản thân khó xử, miễn cho "Mặt Trời" lâm thời lại tăng giá.

Cái này không thuộc nội dung nhà nàng dạy dỗ, cũng không phải thứ mà trong tụ hội người phi phạm học được, thuần túy là sau khi nàng tấn thăng "Kẻ đọc tâm", tự mình cân nhắc ra kỹ xảo.

"Tôi sẽ nhanh chóng tìm cho cậu phối phương ma dược danh sách 8 đối ứng con đường 'Người ca tụng', nhưng không phải hôm nay, cậu có thể chấp nhận không?" Audrey châm chước nói, lập tức liếc mắt nhìn phía trên nhất của chiếc bàn dài cổ xưa một cái, "Chúng ta có thể mời ngài 'Kẻ Khờ' làm chứng."

Lúc này, Klein cười cười nói:

"Tiểu thư 'Chính nghĩa', có lẽ tôi có thể thay cô trả phối phương 'Người kỳ quang'."

Audrey nhất thời mắt sáng lên, gật đầu biên độ nhỏ mà nhanh nói:

"Không có vấn đề! Tôi nên lấy cái gì để trao đổi cùng ngài đây?"

Mình tạm thời chưa nghĩ ra. . . Klein khẽ cười nói:

"Cái này không cần sốt ruột, có lẽ nhóm quyền giả của tôi sau này có thể có chuyện cần trợ giúp."

Vấn đề hần suy xét rất đơn giản, nếu để cho tiểu thư "Chính Nghĩa" ở trong những nhóm người phi phạm của nàng được phối phương ma dược "Người kỳ quang ", vậy tri thức mà hần trả giá suýt nữa bị thiêu trụi khi nhìn coi từ chỗ "Mặt Trời Vĩnh Hằng", không phải lãng phí không công sao?

Ít nhất phải sử dụng được ở trong "Hội Tarot"!

"Tốt, tôi sẽ tận năng lực của tôi trợ giúp bọn họ!" Audrey thoải mái hứa hẹn.

Klein đưa tay nhấn một cái, trước mặt xuất hiện một tấm da dê màu nâu vàng, mặt trên là phối phương ma dược "Người kỳ quang ", bao hàm những tài liệu thay thế cùng tên cổ đại, hơn nữa toàn bộ chuyển dịch thành tiếng Người khổng lồ:

"Tài liệu chủ, một viên đá quang huy hoặc là bột phấn hồn sí bạch; máu kính vị hoặc là tim dung nham cự quái; tài liệu phụ trợ, một đóa hoa Mặt Trời viền vàng, ba giọt chất lỏng phụ tử. . ."

Theo hần nhẹ nhàng đẩy ra, tấm da dê nọ xuất hiện ở trước mặt "Mặt Trời".

Tuy biết cho dù hoàn toàn quên đi, cũng có thể thông qua khăn cầu ngài "Kẻ Khờ" để nhớ lại, Dereck vẫn chân thật lắm bầm đọc phối phương, một hồi lâu mới nói:

"Tiểu thư 'Chính nghĩa', chúng ta có thể trao đổi chuyện cự long."

"Ngài 'Kẻ Khờ', tôi thỉnh cầu trao đổi một mình." Audrey rất nhanh đưa tay lên.

Nàng nguyên bản nghĩ là, "Mặt Trời" mang nội dung tương ứng thể hiện lên trên giấy, đưa cho mình, nhưng như vậy không có thuận tiện nàng đưa ra nghi vấn, còn phải viết xuống, một lần nữa giao cho đối phương, trao đổi sẽ trở nên rất phức tạp.

Trao đổi một mình? Chân chính trao đổi một mình, cô chỉ sợ không nghe hiểu "Mặt Trời" đang nói cái gì, "Mặt Trời" cũng như vậy. . . Klein giọng điệu không gọn sóng gập đầu nói:

"Tốt."

Ở trong giới người phi phạm, tiếng Hermes là tri thức phải nắm giữ, tiếng Hermes cổ thuộc về nội dung có thể học được lại có vẻ được hoan nghênh, tiếng Người khổng lồ, tiếng Cự long, tiếng Tinh linh vân vân là tương đối ít ỏi, không mấy người biết.

Lời còn chưa dứt, Klein che chắn "Người Treo Ngược", để cho hăn vừa không nhìn thấy, vừa không nghe thấy.

Arges đối với tình báo cự long có hứng thú nhất định, nhưng không tới bước nguyện ý trả giá đắt đi nghe ké, vì thế bảo trì trầm mặc, im lặng chờ đợi.

Thấy ngài "Kẻ Khờ" làm ra thủ thế có thể bắt đầu trao đổi, "Mặt Trời" Dereck trầm mặc vài giây, tổ chức ngôn ngữ rồi nói:

"Cự long nhất tộc là tử địch vương đình Người khổng lồ, chúng nó đều trông giống như thần lằn phóng đại, cả thân thể bao trùm vảy có màu sắc khác nhau, tứ chi tráng kiện có lực, cánh rộng lớn đủ để kéo thân hình to lớn của chúng phi hành rất nhanh, là kẻ thống trị bầu trời."

"Chúng nó có thể phun lửa, có thể khống chế tia chớp, có thể mang đến ăn mòn, lại có thể chế tạo băng sương, nhưng cái này cũng không là chủ lưu của cự long nhất tộc, cự long số lượng nhiều nhất là rồng tâm linh lấy 'Vua Cự long' Angel Wade làm đại biểu, con đường phi phạm nguyên từ rồng tâm linh chính là 'Người quan sát', ở thành Bạc Trắng, chúng tôi xưng hô nó là con đường 'Cự long'."

Đối với giao dịch cùng loại, Dereck từ sớm đã chuẩn bị tài liệu tương ứng trong giáo trình lịch sử, nhưng sau khi phát hiện tiểu thư "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng bản thân tựa như không ở một "Thế giới", hần dần dần nhận thức được giá trị lịch sử thông thường của thành Bạc Trắng, cho nên, lần này hần chỉ đề cập đến cự long, không nói tình báo tương quan đến người khổng lồ, tinh linh, dị chủng, chim bất tử, quỷ hút máu vân vân...

"Vua Cự long" Angel Wade. . . Cái này cùng điển tịch giáo hội ghi lại nhất trí. . . Audrey nhẹ nhàng vuốt cằm, lễ phép không có cắt ngang lời của "Mặt Trời".

Dereck nhớ lại tài liệu mà nói:

"Lúc ấy mạnh nhất cũng đáng sợ nhất cự long nhất tộc chính là 'Vua Cự long' Angel Wade, nó còn được gọi là 'Rồng Không tưởng', trừ cái đó ra, con của nó, Al Sukhod cũng là cường giả nổi tiếng bao phủ bầu trời, nhìn xuống đại địa cùng hải dương, danh hiệu của nó là 'Rồng Ác mộng'."

"Về 'Rồng Không tưởng' Angel Wade, có truyền thuyết như thế này, vật phẩm mà nó tưởng tượng, chắc chắn sẽ hiện ra, quốc gia mà nó ảo

tưởng, chắc chắn buông xuống thế giới vật chất, tương lai mà nó tuyên bố, chắc chắn trình diễn, trở thành sự thật."

Cái này. . . Klein ở một bên nghề đột nhiên nhú mào, nếu không phải "Chính Nghĩa" Audrey đang hết sức chuyên chú lắng nghe "Mặt Trời" nói, khẳng định có thể phát hiện dị thường của hân, cho dù cách sương mù xám nồng đậm.

Miêu tả vừa rồi làm cho hân nghĩ tới vật phong ấn "0—08" !

Tuyên bố tương lai chắc chắn trình diễn. . . Đặc điểm có chút ăn khớp! Klein dựa vào ghế dựa, nhìn như càng thêm thả lỏng, thực tế càng thêm chuyên chú.

Rồng không tưởng, thực ngẫu nhiên mà. . . Đây là biểu hiện của thần linh rồi! Audrey nghe mà đôi mắt sáng lên, vừa phấn khởi vừa chờ mong.

Dereck tạm dừng vài giây, tiếp tục nói:

"Con của nó, 'Rồng Ác mộng' Al Sukhod cũng đáng sợ, nó có thể chi phối tâm linh mỗi một sinh vật, làm cho bọn họ dựa theo ý chí của mình mà làm việc, nhưng những sinh vật này lại rất khó phát hiện, cho rằng đó là ý tưởng chân thật của bọn họ, nó còn có thể ở trong thực tế bện ra ác mộng chân chính, làm cho rất nhiều sinh linh vô ý thức gia nhập, sau đó lâm vào kết cục tàn khốc nhất kinh sợ nhất."

"Truyền thuyết nó đặc biệt yêu thích đùa dai, nó sẽ để cho vương tử đi hôn làm công chúa tỉnh lại, nhưng công chúa tỉnh lại đã hư thối hơn phân nửa, nó sẽ để cô gái nhà người thường mang giày, khiêu vũ ở trước mặt vương tử, nhưng rốt cuộc không dừng lại được, thẳng đến tử vong, nó sẽ chế tạo đủ loại trùng hợp, làm cho rất nhiều sinh linh vận mệnh chuyển hướng bị kịch."

Đủ loại trùng hợp. . . Nghe lên càng giống vật phong ấn "0—08" . . .
Đương nhiên, mình đối với vật phong ấn kia cũng không có hiểu biết nhiều lắm. . . Klein khắc chế xúc động đưa tay vuốt cằm, để cho bản thân xem qua trầm tĩnh tựa như một cái giếng cổ vậy.

"Thật sự là một cự long ác liệt. . . Bất quá, năng lực của nó rất thú vị."
Audrey vừa là cảm thán vừa là hưng phấn mở miệng nói.

Đây là tương lai của con đường "Người quan sát" sao? Không, mình phải gọi nó là con đường "Cự long"! Mình không muốn chuyển sang danh sách khác! Audrey hận không thể lập tức trở thành "Thầy thuốc tâm lý" danh sách 7, rồi tiếp tục tấn thăng nhanh chóng.

"Mặt Trời" Dereck thành khẩn hồi đáp:

"Cách lịch sử của Cự long nhất tộc cùng vương tộc Người khổng lồ, đã qua hai ba ngàn năm, tôi biết đều xuất phát từ sách giáo khoa, đều đến từ truyền thuyết, khó bảo chứng được chân thật."

"Ít nhất lịch sử của các người không có bị cắt đứt." Audrey tâm tình không tệ trấn an, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó? Người sáng tạo tất cả thức tỉnh, 'Rồng không tưởng' cùng 'Rồng Ác mộng' các cự long nổi tiếng rơi xuống từ bầu trời, mất đi tất cả của chúng, bao gồm sinh mệnh, điều này làm cho ánh mặt trời có bốn mươi chín ngày không có chiếu rọi đại địa, làm cho vô số núi lửa phun trào, làm cho hồng thủy bao phủ toàn bộ mà càn quét, mà Cự long nhất tộc từ đó về sau suy bại, chỉ có thể lùi bước đến những nơi hiểm ác, lại đó, vương đình Người khổng lồ cũng bị phá hủy." Dereck giọng điệu có chút trầm trọng thuật lại.

Cái đó không giống với lịch sử mà mình biết đến. . . Không phải Chúa Tể Của Gió Bão, Mặt Trời Vĩnh Hằng, Thần Tri Thức cùng Trí Tuệ dẫn dắt nhân loại đánh bại cự long, đánh bại Người khổng lồ, phân biệt giết chết

vương giả của chúng nó sao? Audrey mơ hồ, cảm thấy thời không cùng lịch sử có chút sai vị.

Klein đối với cái này cũng tràn ngập nghi hoặc, cảm thấy lịch sử chân thật trải rộng bí ẩn, hơn nữa đây là lịch sử kỷ đệ nhị so với xa xưa còn xa xưa hơn.

Diễn tịch Giáo hội ghi lại thần thoại truyền thuyết hẳn có bộ phận rất lớn là giả, nhưng lịch sử thành Bạc Trắng truyền lưu cũng không thể tin hết. . . Lịch sử chân thật sẽ là bộ dáng gì đây? Hẳn thu liễm suy nghĩ, mỉm cười mở miệng nói:

"Trao đổi xong rồi à?"

"Tôi chỉ biết chừng đó." "Mặt Trời" Dereck hơi cảm kích và xấu hổ hồi đáp.

Hẳn cảm thấy tình báo mà mình cung cấp có chút không xứng với giá trị của phối phương ma được "Người kỳ quang".

Audrey lặng yên hít vào một hơi, khước miệng nhếch lên nói:

"Tôi thực hài lòng."

Mình đã biết phương hướng tương lai. . . Nàng khoái trá bổ sung một câu ở trong lòng.

Sau khi mấy vị thành viên lại trao đổi một hồi, Klein tuyên bố "Hội Tarot" tuần này chấm dứt.

Tiền bước đám người tiểu thư "Chính Nghĩa", hẳn cũng không có lưu lại, mà nhanh chóng quay trở về phòng ngủ, hạ xuống phiêu lưu lại bị người phát hiện.

. . .

Khu Queen, trong biệt thự xa hoa nhà bá tước Hall.

Audrey tâm tình vui vẻ thong thả đi qua đi lại vài bước, tính cướp đồ ăn vặt của con chó Susie kia.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy có người gõ cửa.

Từ tiếng bước chân phía trước cùng tiết tấu tương ứng, nàng phân biệt ra là nữ hầu Annie bên cạnh mình.

"Tiến vào." Audrey mang mắt kính, sửa lại tóc, thẳng lưng.

Annie cầm một tờ giấy tiến vào, mỉm cười nói:

"Tiểu thư, điện báo của ngài, đến từ nam đại lục."

Nam đại lục? Alfred? Audrey đột nhiên nghĩ tới anh mình, vui vẻ tiếp nhận tờ giấy, tập trung xem:

Cái này quả nhiên là điện báo từ anh Alfred Hall của nàng từ bờ biển Đông đế quốc Byron nam đại lục gửi đến, mặt trên viết:

"Đã tìm được thất thái tích long mà em cần, có hai cái, chờ nhận."

Nhưng mà, mình đã không cần nữa. . . Audrey ngẩn ra một chút, chớp chớp mắt nhìn, chợt nghiêng đầu nhìn về phía Susie.

Chó lông vàng phe phẩy đuôi, vẻ mặt ngu ngu.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 239: Điều Tự "Tự Hội"

Tốt rồi, tuy mình đã không cần, nhưng có thể cho Susie, có thể lấy để trao đổi tài liệu phi phạm khác. . . Ô, ma được của Susie còn thiếu dịch tuy sống thỏ Farsman. . . Có những chuyện giao cho Susie đi làm, thuận tiện hơn rất nhiều so với mình. . . Mỗi vị "Đại thám tử" đều là cần một trợ thủ tốt, ừm ừm! Audrey nhanh chóng đưa ra quyết định, đối với nàng mà nói, cái này cũng không phải là chuyện mà bản thân phải đặc biệt chú ý.

Buông điện báo xuống, sự sung sướng của nàng theo đó lắng đọng lại, phiền não thực tế dần dần xuất hiện.

Mình còn thiếu ngài "Kẻ Khờ" tình báo hội Mật Tu, nhiệm vụ ám sát đại sứ Intis, cùng với một yêu cầu từ nhóm quyền giả của hân. . . Mình rốt cuộc đã cảm nhận được cảm giác lưng đeo nợ nần trầm trọng. . . Audrey, không thể lại kéo dài! Bắt đầu hành động đi! Cô gái lặng yên nắm lấy năm tay, tính kiểm giấy bút, viết một phong thư cho Tử tước Glelint, để cho hân mau chóng an bài mình gặp mặt cùng Hugh, Furth, mang việc này ủy thác ra ngoài.

Nhắc lên bút máy, chấm mực, Audrey bỗng nhiên dừng cổ tay lại, không có viết nữa.

Nàng vừa rồi nghĩ tới một vấn đề rất mấu chốt, đó là bản thân hiểu biết đối với Bechlangen đại sứ Intis quá ít, dưới loại tình huống này, rất dễ dàng đưa ra phán đoán sai lầm về độ khó, hoặc là tìm không ra người nguyện ý nhận ủy thác, hoặc là ủy thác cho đối tượng không thích hợp, làm cho nhiệm vụ vừa bắt đầu đã gặp phải thất bại.

Về phần bởi vậy mà trả giá lớn hơn, cũng không phải trọng điểm mà nàng chú ý, nàng tin tưởng thù lao đến từ ngài "Kẻ Khờ" tiên sinh sẽ lớn hơn nhiều, càng có thể có trợ giúp đối với bản thân.

Trầm ngâm một lát, Audrey quay đầu nói với nữ hầu Annie:

"Nói cho bá tước phu nhân Kalia, tôi nhận lời mời, đêm mai sẽ đúng giờ tham gia vũ hội của bà ta."

Kalia là bà của bá tước Wolfe, vũ hội sắp tới của bà là mời đại sứ các quốc gia trú tại Ruen, bao gồm Bechlangen Madan.

Audrey nguyên bản muốn lấy bị bệnh làm cớ từ chối, nhưng hiện tại nàng lại tràn ngập hứng thú đối với vũ hội.

Chờ sau khi quan sát đại sứ Bechlangen, sưu tập đủ nhiều tình báo, sẽ gặp mặt Hugh, Furth! Audrey đột nhiên có loại kích động tham dự đại sự, bắt đầu kiếp sống mạo hiểm vốn tha thiết ước mơ!

...

Thủ phủ quần đảo Roth, Bayam "Thành Khẳng Khái".

Arges Wilson quay về thế giới hiện thực thay đổi bộ quần áo hơi lòe loẹt hoa lệ nước cộng hòa Intis, từ cửa sau khách sạn đi vào ngõ nhỏ, vòng qua mấy con phố.

Hắn đứng ở trước một tòa nhà không có hoa viên cùng thảm cỏ, lấy ra một chiếc mặt nạ cứng màu trắng thông thường mang lên trên mặt.

Ngay sau đó, hắn đưa tay gõ cửa phòng, ba nặng hai nhẹ, khoảng cách hai dài hai ngắn.

Chờ đợi mấy chục giây, cửa phòng kẹt một tiếng mở ra, có người nam mang khăn trùm đầu hải tặc nhô đầu ra, rất nhanh quan sát trái phải.

"Vào đi." Người nam này tránh đường, trầm giọng nói.

Arges không nói gì, im lặng đi vào phòng.

Xoảng xoảng xoảng!

Cửa phòng bỗng nhiên đóng lại.

...

Số 15 phố Minsk, Klein kéo màn ra, ngồi vào bàn.

Tình báo hội Mật Tu của "Người Treo Ngược" làm cho hẳn biết mục tiêu rất khả năng còn tồn tại liên hệ nhất định với nước cộng hòa Intis, cùng lúc đó, hẳn liên tưởng đến miêu tả của "Người Treo Ngược" đối với gia tộc Antigonus trước kia, "Quý đệ" cùng "Đáng sợ" .

Người phi phạm tối hôm qua lợi dụng con trùng màu đen lén vào phòng mình, nhìn lên tin tức cùng lưu lại cảnh cáo biểu hiện quả thật có chút quý đệ. . . Gia tộc Antigonus nắm giữ hệ thống danh sách đúng là con đường "Nhà bói toán" của hội Mật Tu, hai bên có thể cùng cấp. . . Nói cách khác, có thể làm một suy đoán như thế này, người phi phạm tối hôm qua là thành viên hội Mật Tu kiêm chức gián điệp nước cộng hòa Intis? Hoặc không thuộc hội Mật Tu, nhưng mượn dùng liên hệ giữa nước cộng hòa Intis cùng hội Mật Tu, thu được phối phương cùng ma dược tương ứng? Klein bắt đầu lớn mật giả thiết, cẩn thận chứng thực:

"Cái này có thể giải thích vấn đề dự cảm 'Thằng hề' của mình ở khi con trùng quý đệ kia xâm nhập không phát huy tác dụng, cái này nguyên từ người cùng con đường ở danh sách cao áp chế đối với mình. . . Đương nhiên, cũng có nguyên nhân từ con trùng màu đen kia không uy hiếp thực chất đến mình. . ."

"Đồng dạng, cũng có thể giải thích vì sao ta vừa viết tình báo về Ian Wright, đêm đó liền có con trùng màu đen lén vào, hơn nữa còn đi thẳng đến bàn. . . Đối phương có năng lực 'Nhà bói toán' sẽ làm cho sự việc trở nên đủ hợp lý. . ."

Sau khi cân nhắc nhiều lần, Klein cảm thấy suy đoán của mình rất có khả năng tiếp cận chân tướng.

"Nếu quả thật là người danh sách cao con đường 'Nhà bói toán', hẳn sẽ là danh sách mấy, tên ma dược là cái gì? Có thể thao túng con trùng màu đen, chẳng lẽ là đầu sỏ khác của 'Đoàn xiếc thú', 'Thuần thú sư'?" Klein vừa là tự giễu vừa buồn cười không tiếng động lắc đầu.

Có lẽ phối phương ma dược tiếp sau của mình sẽ đến từ chỗ của hắn. . . Đây là ý tứ chân thật của gợi ý mà mình trước đó bói toán thu được? Backlund, thật đúng là "nơi hy vọng" mà. . . Klein tự nói hai câu, bắt đầu suy xét kế tiếp nên làm cái gì:

Nhiệm vụ ám sát Bechlangen đại sứ Intis, hoàn toàn tiêu diệt tai hoạ ngầm, hắn đã ủy thác ra ngoài, bản thân phải tị hiềm, hơn nữa cũng không có năng lực đó.

Sau khi mang hành tung của Ian Wright tiết lộ cho hai bên, hẳn tin tưởng đại sứ Bechlangen trong khoảng thời gian ngắn không rảnh để trả thù mình, cũng sẽ không gia tăng thêm phiền toái.

Tìm ra vật phẩm cực kỳ quan trọng mà hắn đã nói hiển nhiên mới là chuyện hắn chú ý nhất quan tâm nhất.

"Nói cách khác, ở trước khi tìm ra vật phẩm kia, mình là an toàn, không cần phải gấp gáp thuê vệ sĩ người phi phạm mạnh mẽ. . . Ừm, cho dù là trả thù sau này, đại sứ cũng không có khả năng mời cường giả danh sách cao đến đối phó mình, cái này vừa không kinh tế, cũng không cần thiết, dù sao Backlund không phải là sân nhà của hắn. . ."

"Khả năng lớn nhất, vẫn là giao cho người phi phạm tối hôm qua lợi dụng con trùng màu đen lên vào phòng mình kia, hẳn ít nhất danh sách 7, thậm chí có khả năng danh sách 6, danh sách 5, có đủ thực lực lại quen thuộc tình huống. . . Mình đến lúc đó dựa theo tiêu chuẩn này mời vệ sĩ là được. . . Hy vọng ở trước đó, đại sứ đã vĩnh viễn không hạ được mệnh lệnh. . ." Klein nhìn sương mù rồi cuộc đã tiêu tán ở ngoài cửa sổ, giống như đang ngăn người.

Hắn quyết định đêm nay tiếp tục đi "Quán Bar Brave", cái này một là mượn dùng Caspars tiếp xúc với người phi phạm khác, vì đặt nền móng chọn lựa vệ sĩ thích hợp, hai là tìm cơ hội mang đặc tính phi phạm của Merso bán đi, tập hợp chút tài chính, ba là xem có người bán vật phẩm thần kỳ lợi hại hay không, lấy cái này tăng lên thực lực bản thân, đây là kế hoạch vĩnh viễn sẽ không quá hạn.

Sau khi xác định ý tưởng, Klein giả bộ nhàn nhã lật xem báo, đợi cho sắc trời biến đen, mới chậm rãi đứng dậy, tự làm một bát súp cà chua đuôi bò.

Ăn uống no đủ, hẳn theo lệ thường kéo màn phòng ngủ, quyết định đêm nay không mở ra.

Tiếp theo, tự hắn triệu hồi chính mình, tự mình hưởng ứng chính mình, biến thành một linh thể đặc thù, mang còi đồng Azcot, đặc tính phi phạm Merso, phù chú tự chế, các loại tài liệu cùng bài Tarot phía trên sương mù xám dờn về thế giới hiện thực, chỉ để lại hợp đồng mẫu dính máu một chút ít vật phẩm.

Làm xong tất cả cái này, trang bị tốt các thứ, thực lực của Klein một lần nữa trở về đỉnh điểm, lại trở thành nửa chuyên gia thần bí học.

Sửa sang lại quần áo một chút, hẳn lấy mũ cùng gậy ba toong, rời khỏi số 15 phố Minsk.

...

Phố Iron Gate, trong "Quán Bar Brave".

Klein dùng một ly bia đổi lấy tin tức ở trong một phòng đánh bài tìm được Caspars, đối phương đang một bên chơi "Đấu tà ác", một bên đánh cuộc một đấu sĩ quyền anh ở bên ngoài, khá là thoải mái.

Hoàn cảnh quen thuộc này làm cho Klein nghĩ tới lần trước gặp Maric chơi Poker cùng mấy chục xác sống, bỗng nhiên may mắn mình trước đó không mang theo còi đồng Azcot.

Nếu lúc ấy mình cầm theo còi đồng mà ngài Azcot đưa cho, nhằm chừng mấy chục xác sống của Maric sẽ lập tức làm phản, nhiệt tình hiếu khách mà "chiêu đãi" mình. . . Không biết hẳn ta sẽ là về mặt gì. . . Klein đứng ở cạnh cửa, gật đầu chào Caspars Cunningham.

Caspars dừng đánh bài, lớn tiếng vài câu, đứng dậy đi đến cạnh cửa, dè dặt giọng nói:

"Tôi đưa cậu đi một chỗ, người ở đó tuy không bằng Maric, nhưng cũng khá lợi hại, về phần có thể đạt thành giao dịch hay không, không quan hệ đến tôi, bất quá, tôi phải cảnh cáo cậu trước, không thể chọc giận bọn họ, nếu không cậu rất có khả năng không thấy được mặt trời ngày mai, đương nhiên, Backlund ở sau tháng chín, muốn nhìn thấy mặt trời cũng không phải là chuyện dễ dàng."

"Tôi cần trả thù lao cho ông không?" Klein thành khẩn hỏi.

Caspars hài lòng gật đầu:

"2 bảng."

Cái này ở cửa hàng vũ khí, có thể mua một khẩu súng ngắn. . . Tuy giá đề ra của bọn họ là hơn 3 bảng, nhưng cơ bản có thể trả giá đến chừng 2 bảng. . . Klein lăm băm một câu, đưa cho Caspars hai tờ tiền 1 bảng.

Caspars quay đầu nói một tiếng với bạn đánh bài, dẫn Klein, khép khiêng đi về phía phòng bếp quán bar, từ nơi đó tiến vào ngõ nhỏ sau quán, vòng đến trước một căn nhà tối đen không thắp đèn.

Hắn lấy ra một cái mặt nạ sắt chỉ có thể che khuất nửa khuôn mặt, đưa cho Klein, khẽ cười nói:

"Hai bảng của cậu là mua cái này."

Hai bảng tôi có thể mua được thứ tốt hơn nhiều. . . Klein mang mặt nạ sắt, cố làm rối kiểu tóc của mình.

Thấy hắn đã chuẩn bị thỏa đáng, Caspars gõ cửa rất có tiết tấu.

Bảy tám giây sau, tấm ván gỗ nhỏ trên cửa đột nhiên được kéo ra, lộ ra một đôi mắt màu nâu nhạt.

Quan sát kỹ một hồi, Klein rút cuộc thấy cửa lớn rộng mở về phía sau.

Một người nam mang mặt nạ sắt đứng ở nơi đó, đưa cho Klein một bộ trường bào có mũ trùm đầu, giọng khàn khàn nói với Caspars:

"Lần sau nhớ nói cho tôi biết trước, nếu không, hừ!"

Hắn đóng cửa lại, xoay người, dẫn Klein xuyên qua phòng khách tối đen, tiến vào lầu một.

Trên bàn trà nơi đó thắp một ngọn nến, hào quang mờ nhạt mỏng manh chiếu rọi căn phòng lờ mờ.

Sô pha cùng ghế xung quanh bàn trà phân biệt ngồi chừng mười người, đều là đeo mặt nạ sắt mang trường bào có mũ trùm đầu.

Klein cũng đã mang trường bào im lặng tìm một chiếc ghế dựa trong góc ngồi xuống, nghe thấy một người nam khuôn mặt mập mạp oán giận nói:

"Gần đây trong cổng thoát nước có đàn dã thú, cắn đi nhiều dược thảo loại tốt của tôi."

"Chúng nó khá là thông minh, có độc hay không cũng chưa biết, tôi cần người giúp tôi thanh lý một chút, các người cũng biết, cái này tôi cũng không tinh thông, tôi chỉ am hiểu điều phối thuốc, cho chữa bệnh các người."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 240: Đánh Cuộc Vận May?

Am hiểu điều phối thuốc, chữa bệnh cho người ta, còn ở trong cống thoát nước trồng không ít thảo dược. . . Đây là "Dược sư" à? Không biết là thành viên học phái sinh mệnh, hay là tín đồ Đại Địa Mẫu Thần? Đường nhiên, khả năng lớn nhất có thể là tự do. . . Klein có chút suy nghĩ ở một bên quan sát, không có mở miệng lung tung.

Ở vương quốc Ruen, bởi vì giáo hội Gió Bão bài xích Mặt Trời Vĩnh Hằng, Thần Tri Thức cùng Trí Tuệ, giáo hội Nữ Thần Đêm Tối thủy hỏa bất dung cùng giáo hội Chiến Thần, cho nên, tôn giáo ngoại lai chỉ có Đại Địa Mẫu Thần nhận được quyền lợi truyền giáo, nhưng ở dưới tam đại giáo hội ăn ý chèn ép, bọn họ chỉ có vài toà giáo đường lẻ loi, tín đồ ít đến đáng thương, thậm chí không cần phải tổ kiến tiểu đội người phi phạm, mà cho dù thành lập, cũng không được chính phủ tán đồng, không thể hợp tác cùng ngành cảnh sát, thuộc loại "võ trang phi pháp" .

Trong tư liệu Kẻ Gác Đêm ghi lại, giáo hội Đại Địa Mẫu Thần nắm giữ con đường hai danh sách "Kẻ trồng trọt" cùng "Dược sư", bất quá, cái sau tựa như không quá đầy đủ.

Người nam có lẽ là "Dược sư" đội mũ trùm, lộ ra khuôn mặt mang mặt nạ sắt màu đen, nhưng cái mặt nạ này chỉ che khuất vị trí xung quanh mũi, làm cho thịt béo hai bên má của hắn hiện ra rõ ràng, hình như có rung rung.

"Tôi lại lặp lại một lần, tôi cần người giúp tôi thanh lý dã thú mới xuất hiện trong cống thoát nước, chỉ cần ở khu vực cầu Backlund, tôi sẽ trả bốn bình thuốc trân quý làm thù lao, hai bình trong đó có thể có hiệu quả cầm

máu, xúc tiến khép lại vết thương, tin tưởng tôi, cái này là tốt hơn nhiều so với đi phòng khám giải phẫu khâu lại, trong sáu tháng đều có thể phát huy tác dụng." Người nam có lẽ là "Dược sư" nói ra yêu cầu cùng điều kiện tương ứng của bản thân.

Hắn đột nhiên cười nhẹ một tiếng, tiếp tục miêu tả:

"Hai bình khác, một cái có thời hạn hiệu lực nửa tháng, có thể làm cho nam giới một lần nữa tìm về xúc động thời mười bảy mười tám tuổi, biến thành người phi phạm trên giường, hắc hắc, mọi người cũng hiểu ý tứ của tôi chứ, cho dù vượt qua thời hạn có hiệu lực, nó cũng có thể sinh ra hiệu quả, chẳng qua sẽ từ nơi đó mở rộng đến toàn thân, người sử dụng sẽ trở nên dị thường cuồng bạo, lực lượng, tốc độ cùng nhanh nhẹn tăng trưởng trên diện rộng, ặc, nửa giờ sau lâm vào suy yếu."

Sao lại giống như mấy mẫu quảng cáo dán trên cột điện dữ vậy. . . Lại còn không chút nào xấu hổ đẩy mạnh tiêu thụ thuốc quá thời hạn. . . Klein nhìn không được oán thăm hai câu.

Nói xong sau, người nam có lẽ là "Dược sư" kia thấy bên trong phòng một mảng trầm mặc, vẫn không có người mở miệng, đành phải cắn răng nói:

"Ngoài bốn bình thuốc trên quý ra, tôi thêm vào 30 bảng!"

Rốt cuộc, một người nam ngồi ở mép sô pha lên tiếng.

Hắn nhìn quanh một vòng, trầm thấp nói:

"Tôi nhận ủy thác này, anh dự chi hai bình dược tề, mỗi thứ một loại, từ ngài 'Mắt trí tuệ' làm nhân chứng."

"Không có vấn đề." Một người già ngồi ở trên sô pha đơn gập đầu nói.

Hai gò má của người này có những nếp nhăn rất sâu, làn da hơi khô quắt, tiếng nói mang theo hương vị già nua, Klein bởi vậy phán đoán đây là một người có tuổi không nhỏ.

"Tốt." Người nam có lẽ là "Được sư" nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi giao dịch này đạt thành, tụ hội tựa như sinh động hơn một chút, rất nhanh có một người nữ khuôn mặt hoàn toàn bị mũ trùm che khuất nói:

"Tôi muốn bán ra hai món vũ khí."

Vũ khí? Klein điều chỉnh tư thế ngồi, càng thêm chuyên chú.

Hắn tạm thời còn chưa thể tấn thẳng, muốn đề cao thực lực, chỉ có thể dựa vào vật bên ngoài.

"Một món là phù văn cương kiếm, từ giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng chế tạo, có chứa hiệu quả tịnh hóa cùng trừ tà, là khắc tinh của thủy quỷ, oan hồn, xác sống các sinh vật bất tử vân vân, còn có thể sử dụng ba năm, đương nhiên, sắc bén của nó cũng đủ giết người." Người nữ kia thanh âm lúc cao lúc thấp, rõ ràng là đang che dấu đặc thù, "500 bảng, hoặc là phối phương 'Người dã man' danh sách 8, là có thể được nó."

Quá mắc. . . Đối với mình mà nói, không có lý do phải có cho bằng được. . . Thật nếu mình gặp phải sinh vật bất tử trước mắt không thể đối phó, thối lên còi đồng là biện pháp tốt nhất. . . Cho dù không tìm ngài Azcot, chỉ vị tín sứ kia cũng đã có thể kinh sợ rất nhiều sinh vật bất tử. . . Klein âm thầm lắc đầu, nghe người nữ kia giới thiệu món vũ khí thứ hai:

"Cử nhục đao, có được kết cấu máy móc tinh xảo, có thể biến hình, dễ dàng mang theo, đây là lợi khí thực chiến, từ thợ kiệt xuất chế tạo ra, cũng không gặp nhiều, 25 bảng."

Vũ khí có hiệu quả siêu phàm cùng không có hiệu quả ở phương diện này, ở trên định giá, khác biệt thật ghê gớm. . . Klein chỉ ở một bên quan sát, cho đến khi thanh phù văn cương kiếm được một người nam trong góc tối mua đi, mà cứ nhục đao thì được "Mắt trí tuệ" lấy.

Mấy vụ giao dịch sau đó có thành công, có thất bại, Klein tâm động duy nhất là "Phối sức phát tài", vật phẩm siêu phàm có thể làm cho người ta ở trong ba tháng tài vận tăng cao, nhưng cái này không phải mục đích chủ yếu của hắn, giá cũng tương đương không đẹp.

Thấy trường hợp lại quay về trầm mặc, hắn chậm rãi thở hắt ra, đè nặng thanh âm nói:

"Tôi muốn bán một vật phẩm."

Sau khi hấp dẫn đến ánh mắt mọi người, hắn lấy ra một hộp thuốc lá bằng sắt, lấy ra đặc tính phi phàm màu đỏ thẫm giống như quả đông lạnh kia.

Không cần tổ chức ngôn ngữ, hắn đã sớm nghĩ sẵn trong đầu liền giới thiệu:

"Đây là vật tôi lấy được từ trên một thi thể, tôi cũng không rõ ràng cho lắm nó có tác dụng gì, chỉ cảm thấy tựa như thực thần kỳ, có lẽ trong các vị có người nhận ra nó?"

Klein cố ý không đề cập đây là đặc tính phi phàm, cũng không nói "quả đông lạnh" màu đỏ thẫm trong tay có thể thay thế tài liệu chủ ma được "Thợ săn".

Cái này đề cập tới Định luật đặc tính phi phàm bất diệt, hắn cũng không muốn tiện nghi thành viên tụ hội người phi phàm này.

Mặt khác, Klein còn ôm ý thử, xem nơi này là có người biết được Định luật đặc tính phi phạm bất diệt hay không, người như vậy khẳng định mạnh hơn so với những người còn lại, hoặc là cũng có bối cảnh, thích hợp ủy thác nhiệm vụ vệ sĩ.

Cùng lúc đó, hẳn tiếp tục nguy trang thành người thường không đủ hiểu biết ở trong tụ hội phi phạm, tuy các thành viên tụ hội nơi này không thể xuyên thấu mặt nạ sắt, thấy rõ bộ dáng của hẳn, nhưng Caspars Cunningham là biết diện mạo của hẳn, không ít người ở trong căn phòng này hẳn đều quen biết vị thương nhân vũ khí chợ đen này.

"Cẩn thận" cùng "Cẩn thận" là từ mà Klein hôm nay ra ngoài trước sau vẫn tự nhắc nhở đối với bản thân.

Từng đạo ánh mắt quan sát vật màu đỏ thẫm trong tay hẳn, nhưng Klein không phải Người quan sát, không thể nhận ra ý tứ hàm xúc cụ thể.

Mấy chục giây trôi qua, không có người mở miệng, bên trong gian phòng im lặng giống nhau mộ viên.

Đúng lúc này, người già "Mắt trí tuệ" ngồi trên sô pha đơn ho khan nói:

"Tôi đại khái biết nó là cái gì, cũng rõ ràng nó có tác dụng gì, nhưng tri thức là cần trả giá đến trao đổi."

"Tôi ra 400 bảng, tin tưởng tôi, đây là giá tuyệt đối đúng, đương nhiên, cậu có quyền lợi cự tuyệt."

Tài liệu chủ ma được danh sách 9 đại khái ở chừng 150 bảng đến 200 bảng, cộng hai cái lại là chừng 400 bảng. . . báo giá thực hợp lý. . . Người già có danh hiệu "Mắt trí tuệ" này tựa như nhận ra cái này thuộc về danh sách "Thợ săn". . . Không cần bói toán, trực tiếp nhận ra. . . Chẳng lẽ là

"Giám định sư" danh sách 7 con đường "Kẻ thông thức"? Klein suy nghĩ rồi nói:

"Thành giao."

"Bất quá, ngài không cần vội trả tiền, tôi còn có một ủy thác."

"Ủy thác gì?" "Mắt trí tuệ" cất lên thanh âm già nua hỏi.

Klein chậm chước rồi nói:

"Sự tình là như vậy, tôi đặc tội một tên... ừm, dựa theo cách nói của mọi người, hẳn là danh sách 6, có lẽ là danh sách 5, tôi muốn mời một vệ sĩ."

"Danh sách 6, có lẽ danh sách 5? Cậu vì sao không tự mình im lặng mà chết đi? Nếu chúng tôi đạt tới tầng thứ đó, cần gì còn phải tham gia loại tụ hội nhỏ này?" Người nam có lẽ là "Dược sư" thốt ra, bên trong kinh ngạc mang theo vài phần cười nhạo.

Thành viên tụ hội khác tuy không nói gì, nhưng từ không ai nhận nhiệm vụ đến xem, ý tưởng của bọn họ là không khác gì người nam "Dược sư" hừ hừ thực thực kia.

Người lớn tuổi "Mắt trí tuệ" cười một tiếng rồi nói:

"Có lẽ hiểu biết của cậu đối với giới chúng tôi còn chưa đủ nhiều, danh sách 6, hoặc là danh sách 5, là kẻ cực kỳ mạnh cực kỳ đáng sợ, đúng vậy, quả thật đã từng không hề ít chuyện danh sách 8, danh sách 9 giết chết cường giả ở tầng này đã phát sinh, nhưng cái này đều thuộc về loại khó có thể phục chế, tôi nghĩ những người đang ngồi ở đây không ai muốn mạo hiểm phiêu lưu thật lớn mà bảo hộ cậu, ừm. . . Nếu có thể xác định đối phương chỉ có danh sách 6, lại không có vật phẩm thần kỳ tương ứng, có lẽ sẽ có người khiêu chiến nhiệm vụ này."

"Được rồi, tôi không thể xác định. . ." Klein giang tay ta, lại nói, "Tôi chỉ có thể cố gắng tự cứu, 400 bảng có thể mua được thứ gì, ừm, là vật phẩm thần kỳ mà mọi người vừa rồi nói đó?"

"Tin tưởng tôi, vật phẩm thần kỳ mà 400 bảng có thể mua được khẳng định không thể đối phó kẻ địch của cậu, thậm chí còn có thể mang đến nguy hiểm thêm vào cho cậu, tôi đề nghị cậu tìm đối phương xin lỗi, thành khẩn mà xin lỗi, có lẽ 400 bảng có thể mua được sự tha thứ của hắn." Người lớn tuổi "Mắt trí tuệ" chân thành cho lời khuyên.

Thằng thằn mà nói, mình đã suy xét qua, nhưng mình nghĩ bọn họ sẽ không chịu. . . Klein đang định trả lời, người nam trước đó tiếp nhận nhiệm vụ thanh lý dã thú trong cống thoát nước bỗng nhiên cười nói:

"Có lẽ, cậu có thể đánh cuộc vào vận may một lần."

"Chỗ tôi có một món vật phẩm thần kỳ, bán cho cậu với giá 400 bảng."

"Nó có thể làm cho cậu nghe được thanh âm của tồn tại vĩ đại, nếu vận may của cậu không tệ, từ trong đó giải đọc ra tin tức hữu dụng, cậu sẽ trở nên cực kỳ mạnh, bảo hộ bản thân không hề là vấn đề gì khó, ừm, nếu vận may của cậu quá kém, giải đọc ra là nguyên rủa, hoặc không thể giải đọc, cậu sẽ bị thương tổn, thậm chí là tử vong."

"Cậu muốn đánh cuộc một chuyến không?"

Hắn còn chưa dứt lời, người lớn tuổi "Mắt trí tuệ" đã trầm thấp quát lên: "Hắc xì, không cần đề cập tới vật phẩm mang điềm xấu kia của cậu!"

"Hắc xì" ha ha cười nói:

"Tôi không có nói dối, tôi không có vi phạm quy tắc nơi này, tôi mang chỗ ưu việt cùng chỗ xấu đều nói cho hắn, để cho tự hắn lựa chọn, ừm, xác

suất giải độc ra tin tức hữu dụng đại khái, đại khái chỉ có 10%, cậu muốn đánh cuộc không?"

Roulette Nga giới siêu phàm. . . Nghe được thanh âm tồn tại vĩ đại. . . Đây là "Kẻ lắng nghe" hội Cực Quang à? Vật phẩm mà "Kẻ lắng nghe" danh sách 8 đối ứng "Người kỳ bí" sau khi không khống chế được lưu lại? Klein nhìn "Hắc xà" có thể là thành viên hội Cực Quang, liên tưởng đến rất nhiều chuyện.

Có lẽ có thể đánh cuộc một chuyến? Không, không thể kêu đánh cuộc, bởi vì mình có thể màn vật phẩm này lên phía trên sương mù xám mà dùng. . . Mình đã có thể mang vật phẩm thực tế lên phía trên sương mù xám. . . Cứ như vậy, có thể tránh né nguy hại ở trình độ lớn nhất. . . Chẳng qua, cái này chỉ là di vật người phi phạm danh sách 8, thu hoạch đối ứng vị tất sẽ quá tốt. . . 400 bảng cũng không rẻ. . . Suy nghĩ thật nhanh, Klein trịnh trọng gật đầu nói:

"Thành giao."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 241: Lời Ô Uế

Chỉ có một ngọn nến chiếu rọi bên trong căn phòng, không khí lặng im giống như ngưng đọng lại.

Vài giây sau, người nam dường như là "Dược sư" kia mới than thở một câu:

"Cậu vì sao không lưu lại địa chỉ? Như vậy tôi còn có thể lấy được thứ gì đó từ thi thể của cậu."

Nhìn như nguyên rửa, thực ra khuyên nhủ. . . Klein làm bộ không có nghe thấy, nhìn "Hắc xà" nói:

"Không đánh cược, tôi không còn khả năng sống, đánh cược, ít nhất còn có một chút hy vọng như vậy."

"Tôi sẽ không ngồi chờ đợi tử vong buông xuống."

Nghe câu này, người lớn tuổi "Mắt trí tuệ" đang muốn mở miệng đã ngậm miệng lại, bởi vì ông cũng không thể cung cấp hy vọng gì khác.

"Tôi thực thường thức tính cách này của cậu!" "Hắc xà" cười một tiếng.

"Tôi cũng thực thường thức, mấy người bạn của tôi trước đây đều là loại tính cách này, hiện tại tôi hàng năm đều đi đặt một bó hoa trước mộ bia của bọn họ." Người nam dường như là "Dược sư" kia vừa là phụ họa lại ngẫm châm chọc thực ra là khuyên nhủ nói nhỏ.

Hắn không thèm để ý "Hắc xà" có thể đánh hơn mình, muốn nói cái gì thì nói cái đó.

"Dược sư" này khẳng định đã ăn qua nhiệt thiết thời bởi vì tính tình như vậy. . . Klein âm thầm cảm kích một câu.

Hắn mang hộp thuốc lá bằng sắt chứa đặc tính phi phạm "Thợ săn" giao cho người đã đưa hắn vào đây, nhìn đối phương đi đến trước mặt "Mắt trí tuệ".

Người lớn tuổi kia từ túi da bên cạnh đếm ra 400 bảng tiền mặt, rồi đưa cho người này giao cho "Hắc xà" .

"Hắc xà" tùy ý nhìn thoáng qua nói:

"Tôi tin tưởng ngài 'Mắt trí tuệ'."

Hắn lấy ra từ trong lòng một cái hộp gỗ nhỏ, cúi người đặt ở trên đất, dùng sức đẩy, để cho vật phẩm trượt đến trước mặt Klein, không cần thông qua trung gian.

Ngón tay Klein vừa tiếp xúc với mặt ngoài của hộp, bên tai lập tức xuất hiện hiện tượng nghe âm thanh ảo rất nhỏ, sinh ra một loại xóc nảy kịch liệt tạo nên cảm giác mê muội.

Đối với hắn mà nói, cái này cũng không phải là chuyện khó có thể chấp nhận, trình độ thậm chí so ra còn kém thanh âm hư ảo mà đám người "Chính Nghĩa" khẩn cầu mang đến.

Sau khi ngồi thẳng lại, Klein cẩn thận mở ra hộp gỗ, thấy bên trong là một cái "Lỗ tai" !

Cái lỗ tai này giống như là thật, chỉ là màu da hơi đen, có mấy chỗ xanh xanh hư thối.

"Tôi nên sử dụng nó như thế nào?" Klein mở miệng hỏi.

"Hắc xì" không chút để ý trả lời:

"Cậu không mang bao tay cầm lấy nó, chẳng khác nào đang sử dụng nó, a, người tốt nhất về nhà lại thử, khi nào ở một mình thì thử."

Klein không hỏi nhiều nữa, đóng hộp lại, để vào túi áo, cố ý cười khổ nói:

"Cái này làm cho người ta cảm giác đầu choáng váng."

Sau im lặng ngắn ngủi, người nam giống như là "Dược sư" đột nhiên hô lớn:

"Tôi muốn mua tủy chất kết tinh 'Suối tinh linh', ai có?"

Tiếng nói quanh quẩn trong phòng, không ai trả lời.

"Dược sư" nhếch môi, lẩm bẩm nói:

"Thật là, mỗi lần hỏi đều không có."

"Có lẽ cậu có thể mua vé tàu đi đảo Sunia." Người lớn tuổi "Mắt trí tuệ" mỉm cười trêu ghẹo một câu.

"Suối tinh linh" còn được gọi là "Suối Sunia màu vàng", từ tên đã biết nó sản xuất từ nơi nào, chất nước "Suối tinh linh" thông thường, là vật giàu linh tính, tủy chất kết tinh lại thuộc về tài liệu phi phạm, không phải dễ dàng mua được như vậy.

Sau đó, tụ hội lại có mấy vụ giao dịch, người lớn tuổi "Mắt trí tuệ" vỗ tay nói:

"Hôm nay nơi đây là được rồi, dựa theo lệ thường, từng người rời khỏi, cách lần nhau khoảng ba phút."

Từng người một rời khỏi. . . cách lần nhau khoảng ba phút. . . Đây là sợ có người ra khỏi cửa liền theo dõi thậm chí đánh cướp thành viên tụ hội khác? Klein tiếp thu "Mắt trí tuệ" nhả nhỏ, đứng lên, ở dưới người kia dẫn dắt, rời khỏi căn phòng, đi đến cửa lớn.

Hắn cởi trường bào có mũ che, trả lại cho đối phương, sau đó dọc theo đường đi trong trí nhớ, quay trở về cửa sau "Quán Bar Brave", tiếp theo bỏ đi mặt nạ sắt, xuyên qua phòng bếp, ở trong tạp âm chó sủa người rống, thấy Caspars đứng ở bên ngoài phòng đánh bài.

"Cậu có thể trở về, ta cảm thấy thực vui mừng." Ông lão mũi đỏ này rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, vết thương dữ tợn trên mặt hình như có chút run run.

Klein đi qua, trầm giọng nói:

"Sau này còn có tụ hội như vậy không?"

"Xem ra cậu cũng không có được thứ cậu muốn, Gió Bão ở trên, tôi cho rằng cậu không cần thiết phải lãng phí thời gian." Caspars liếc mắt nhìn khách hàng này một cái rồi nói, "Có lẽ vài ngày sau, cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm, xem cậu có thể vượt qua hay không đã."

Klein gật đầu, hỏi ngược lại:

"Maric ở đây sao?"

"Người muốn thử thuyết phục hẳn? Không, cái này chỉ có chộc giận hẳn!" Caspars trầm giọng cảnh cáo, "Hắn ở ngay trong căn phòng đánh bài phía sau cậu."

Không, tôi không tính thuyết phục hẳn, mà là phải tận lực rời xa hẳn, miễn cho xác sống của hẳn tạo phản. . . Klein sờ soạng còi đồng Azcot túi áo rồi nói:

"Ta rõ ràng."

Hắn lúc này rời khỏi quán Bar Brave, đến nơi đông dân cư nhất khu đông đạo qua một vòng rồi mới trở lại phố Minsk.

Mà bên trong phòng đánh bài, Maric có toàn bộ lợi thế của ván Stud poker, tin tưởng tràn đầy mở ra con bài chưa lật.

Hắn có 3 quân K, một đôi 9, xác sống đối diện với hẳn bài đã lật lại là một đôi 6, một quân 8.

Đột nhiên, xác sống chủ động lật lên con bài chưa lật, một đôi 6!

Một ván này, bốn quân 6 thắng!

Maric sắc mặt tái nhợt sừng sờ ở nơi đó, chợt cảm giác ánh mắt toàn bộ xác sống xung quanh đều lạnh lẽo nhìn về phía mình.

Vài phút sau, hẳn bước chân phập phù rời khỏi phòng đánh bài, suýt nữa té ngã ở cửa, mà nhóm cấp dưới thường lui tới vây quanh hẳn ở trong phòng đều đã ngã xuống đất.

"Trước rạng sáng hôm nay, đừng cho ai đi vào." Maric nhìn Caspars đang ngạc nhiên, khàn khàn nói.

Hắn lấy ra khăn tay màu trắng, lau khóe miệng, mặt trên nhanh chóng nhiễm một tầng ánh sáng lam đậm nhiễm đỏ.

Sau khi được Caspars trả lời khẳng định thuyết phục, Maric tùy ý tìm cái ghế dựa ngồi xuống, lấy một ly bia Nam xứ Wales, ánh mắt đăm đăm mà uống, ngân ra hồi lâu.

...

Số 15 phố Minsk, Klein rửa mặt trở về phòng, kéo lại bức màn.

Chờ hơn mười phút, sau khi xác nhận xung quanh quả thật không có điểm sáng linh tính, hắn mới bắt đầu tự triệu hồi bản thân, tự mình đáp lại chính mình, mang lỗ tai màu đen lẫn hộp gỗ cùng nhau đưa vào mảng không gian thần bí phía trên sương mù xám.

Phía dưới ngôi sao đỏ thẩm hư ảo không chút nào lập lòe, Klein ngồi vào phía trên cùng của chiếc bàn dài xa xưa, mở ra hộp gỗ.

Lúc này đây, hắn không thấy xuất hiện thanh âm ảo nữa, cũng không sinh ra mê muội, sương mù xám khôn cùng vô ngần tựa như ngăn cách toàn bộ thanh âm bên ngoài.

Klein nhất thời nhẹ nhàng thở ra, đối với thử thách tiếp tin tưởng hơn không ít, có lòng tin về phương diện an toàn.

Ý niệm của hắn chợt động, che chắn thánh lực bản thân, làm vài lần thực nghiệm để xác nhận hiệu quả.

Không tệ. . . Klein hài lòng gật đầu, đưa tay ra, nắm lên lỗ tai màu đen có dấu vết hư thối kia.

Xúc cảm lạnh lẽo mịm mang nhập não, hắn vẫn chưa nghe thấy thanh âm của tồn tại vĩ đại mà "Hắc xà" miêu tả.

"Bị hoàn toàn ngăn cách? Như vậy không được. . . Chỉ dựa vào sờ nắm mà sử dụng là không được. . ." Klein nghi hoặc tự nói, tự hỏi nên dùng biện pháp nào để kích phát hiệu quả.

Mấy chục giây sau, hắn lấy ra giấy bút, tính bắt chước quá trình trước đó nhìn trộm "Mặt Trời Vĩnh Hằng".

Lần đó mượn dùng là thần huyết, nhìn thẳng Mặt Trời Vĩnh Hằng, lần này dùng chỉ là vật phẩm di lưu của "Kẻ lắng nghe", khẳng định không có nguy hiểm như vậy. . . Klein chắc chắn viết xuống câu bói toán:

"Nguồn gốc của vật phẩm này."

Hắn hít vào một hơi, cầm lấy lỗ tai màu đen, dựa lưng về phía sau, thầm đọc câu bói toán.

Sau bảy lần, đôi mắt hắn chuyển sâu, tiến nhập giấc ngủ.

Mơ hồ, thoát phá, trong thế giới xám xám, Klein thấy một người nam giầy dựa ở trên đất, hắn quay cuồng, kêu thảm, mắt lồi đi ra, thân thể bành trướng thành khí cầu, vô số sợ lông trở nên vừa đen vừa dài.

Ngay sau đó, một thanh âm tà ác tới cực điểm dơ bẩn tới cực điểm truyền vào lỗ tai Klein, nháy mắt làm cho hắn tỉnh giấc.

Khác với những lời vô nghĩa cùng rú rít xuất hiện trước khi tiến vào không gian thần bí phía trên sương mù xám, thanh âm này vừa có tính xuyên thấu, vừa có tính mục đích, vừa có tính chủ động!

Klein phong tỏa tai, ngăn cách những thứ đến tiếp sau, nhưng trong đầu vẫn quanh quẩn thanh âm vừa rồi.

Hắn thấy mạch máu cùng gân xanh của mình lồi ra, tựa như biến thành rắn độc mập mạp, thô to.

Phành!

Mạch máu của hắn nổ tung, gân xanh thoát ly thân thể, lan tràn ra bên ngoài thành từng sợi xúc tu trắng mịn, tràn ngập hoa văn tà ác, lấp lư rất nhỏ trong sương mù xám, làm cho cung điện như là nơi ở của Người khổng lồ xuất hiện một chút dấu hiệu ăn mòn.

Khác với lần Mặt Trời Vĩnh Hằng, Klein còn sót lại lý trí, không quay cuồng đầy đất, hấn nắm chặt tay vịn, đau khổ nhẫn nại.

Qua vài giây, sương mù xám từ rung động khôi phục bình tĩnh, thanh âm tà ác quanh quần trong đầu Klein hoàn toàn bình ổn xuống.

Từng sợi "xúc tu" đã hạ xuống, vết thương của hấn bắt đầu cấp tốc khép lại.

"Giao tiếp cùng thần linh, thật sự là một chuyện nguy hiểm, mặc kệ dùng loại phương thức nào. . . May mà lần này không có trực diện với 'tạo vật chủ chân thật', bằng không điên cuồng cùng không khống chế được cho dù chỉ còn sót lại một chút, cũng sẽ ảnh hưởng đến thân thể ở thế giới hiện thực. . ." Klein suy yếu dựa vào ghế dựa sau lưng, không tiếng động tự giấu.

Quá trình như vậy cơ bản ở trong hấn đoán trước, chính thể vẫn không vượt qua hấn khống chế.

Duy nhất làm cho hấn cảm giác ngoài ý muốn là, "Tạo vật chủ chân thật" tựa như mạnh hơn một ít so với "Mặt Trời Vĩnh Hằng". . .

Ngay tại thời điểm suy nghĩ của Klein sắp phát tán, hấn thấy lỗ tai màu đen trong bàn tay đột nhiên sụp đổ, biến thành một điểm sáng thật nhỏ, lập lòe màu đen.

Trở về đặc tính phi phạm thuần túy? Klein trong nghi hoặc, dư quang khóe mắt đưa đến từng sợi xúc tu có hoa văn tà ác còn đang run rẩy ở trên đất, đó là điên cuồng cùng không khống chế được bóc ra từ trên ngưhấn ời.

Xúc tu này dần dần trong suốt, sắp biến mất.

Klein đột nhiên linh quang chợt lóe, mang điểm sáng màu đen nho nhỏ trong bàn tay đưa về phía những sợi xúc tu trắng mịn kia.

Hắc khí hư ảo bốc lên, hóa thành một mảng bầu trời không ngừng có tia chớp xẹt qua, bối cảnh lại là u ám nồng đậm tới cực điểm.

Tất cả cái này nhanh chóng biến khỏi mắt Klein, trên đất xuất hiện một khối có chứa nhiều phù hiệu tượng trưng, dấu hiệu ma pháp, hoa văn tà dị cùng những phù chú màu đen vắn vẹo.

Klein cúi người nhặt lên, chỉ cảm thấy bên trong tựa như phong ấn kẻ nào đó đang không ngừng điên cuồng rú rít.

Hắn mượn dùng kỹ xảo bói toán, từ trong gợi ý miễn cưỡng giải đọc ra tác dụng của phù chú này, đó là để cho đối thủ lắng nghe thấy tiếng rú rít đáng sợ, cảm nhiễm điên cuồng, về phần cuối cùng sẽ xuất hiện kết quả gì, thì phải xem năng lực chống đỡ của mục tiêu ở phương diện này, mạnh mà nói, có lẽ sẽ thu được ưu việt, trả giá là trở thành tín đồ thành kính của "Tạo vật chủ chân thật", yếu mà nói, sụp đổ tại chỗ, kêu thảm mà tử vong.

"Gọi là, 'Lời ô uế' đi. . ." Klein nói nhỏ một câu, thiết trí chú văn mở ra.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 242: Bechlangen

Sáng sớm thứ ba, Klein ngủ thẳng giấc sau khi dậy tự mình chuẩn bị hai miếng bánh mì nướng, một khối mỡ bò, một phần thịt xông khói cùng một ly cà phê, nhàn nhã vừa xem báo, vừa dùng bữa sáng.

Có lá phù chú đáng sợ "Lời ô uế" này, hăn an tâm không ít, không hề căng thẳng giống như trước nữa.

Xoạt, Klein lật xong “báo bưu điện Backlund, cầm lấy “báo Torquack”, ở trang thứ hai thấy một tin tức:

"2h sáng hôm nay, ngõ Red Brick khu đông đã xảy ra bắn nhau kịch liệt, theo cảnh sát giới thiệu, cái này khả năng liên quan đến xung đột giữa hai băng nhóm xã hội đen, một trong đó là đảng Zmanger tiếng xấu rõ ràng."

Đảng Zmanger. . . ngõ Red Brick khu đông. . . Klein bỗng nhiên sinh ra một ý tưởng, rời khỏi bàn ăn, tìm đến bản đồ Backlund.

Hăn chỉ liếc mắt một cái, đã phát hiện ngõ Red Brick cách phố White Rum cũng không xa, mà Ian Wright từng thường lui tới ở cục điện báo phố White Rum.

Ngõ Red Brick là nơi Ian Wright trốn? Phát sinh xung đột kịch liệt là ngành đặc thù quân đội cùng nhân viên tình báo Intis? Không biết kết quả thế nào. . . Klein đưa lên miếng thịt xông khói cuối cùng, để vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Sáng sớm ngày hôm qua hăn mới mang tình huống bói toán được "nói cho" hai bên, bọn họ đêm đó đã tập trung được vị trí của Ian, hiệu suất không thể nói là không cao.

Uống một ngụm cà phê, Klein buông tờ báo, lâm vào trầm tư.

Đột nhiên, hăn nghe thấy chuông cửa đình đương rung động, không ngừng quanh quẩn.

"Ai?" Klein dùng khăn ăn lau miệng, nghi hoặc đi ra cửa.

Chẳng lẽ là ủy thác mới? Mình mấy ngày nay vì chuyện đại sứ Intis, đều bôn ba ở bên ngoài, không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu ủy thác, bị mất bao nhiêu khách hàng. . . Quả thực lãng phí tiền quảng cáo của mình. . . Cứ tiếp tục như vậy, tình huống tài chính của mình là không ổn. . . Klein vừa đi vừa nghĩ, đưa tay mở cửa.

Bên ngoài đang đứng hai người nữ, một người là bà Summer ăn mặc tương đương nghiêm túc, trên mặt trang điểm khá kỹ, xinh đẹp hơn so với ở nhà, nhìn không ra chút nào là đã chừng ba mươi, mang một cái mũ có lớp che mặt mỏng màu đen, quần áo hơi tối, tương đối lùnh nhùng.

"Thám tử Moriarty, tôi có người bạn hy vọng được anh trợ giúp." Starling Summer lấy xuống mũ che, trong đôi mắt màu lam không có chút ý cười.

"Mời vào." Klein chỉ vào khu vực phòng khách, thừa dịp xoay người, mang nút áo trên cùng cài lại, chỉnh lại ghi lê màu đen.

Starling nhẹ nhàng gật đầu, không nói lời nào, dẫn người phụ nữ cũng đội mũ che tiến vào phòng.

Nàng đối với nơi này rất quen thuộc, không cần Klein nhắc nhở, đã thoải mái tìm được sofa, ngồi xuống.

Klein vốn muốn lập tức đặt câu hỏi, nhưng nghĩ tới phong cách của Starling Summer, nên mỉm cười hỏi một câu:

"Cà phê, hay là hồng trà?"

Bà Summer trong mắt hẳn là một người phụ nữ truy tìm phẩm chất cuộc sống, khắp nơi thể hiện cảm giác ưu việt.

"Không cần." Người phụ nữ kia lấy xuống mũ che mặt.

Ngũ quan của cô ta nhìn một cách đơn thuần là không tệ, nhưng tổ hợp lại thì làm cho người ta thất vọng, mặt khác, xương gò má của người này quá cao, bề ngoài có vẻ lớn hơn không ít so với tuổi thực tế.

Một chút phần nộ, một chút bi thương, một chút bồi hồi, một chút sợ hãi. . . Klein đọc ra cảm xúc của người phụ nữ này.

Đây không phải là hần đột nhiên có năng lực của Người quan sát, mà đối phương biểu hiện rất rõ ràng.

"Đúng vậy, vô luận cà phê, hay là hồng trà, đều không thể giải quyết được sự việc." Starling học tư thế trên tạp chí, cố gắng làm cho bản thân ngồi cũng có khí chất một chút, "Đây là bà Mary Gale, là cổ đông công ty Cowim."

"Bà Gale, bà muốn ủy thác chuyện gì?" Klein ngồi vào sô pha đơn, thân thể hơi ngã về phía trước, hai tay đều đặt ở trên đùi.

"Không cần gọi tôi là bà Gale, trực tiếp gọi tôi là Mary đi." Mary Gale mím môi nói, "Tôi hy vọng anh theo dõi chồng của tôi, xác nhận ông ta có phải là có tình nhân hay không, tốt nhất có thể lấy được chứng cứ thực chất."

Bởi vì giáo hội Nữ Thần Đêm Tối nhiều năm nay tích cực thôi động, vương quốc Ruen ở trên luật hôn nhân cấp tiến hơn so với các quốc gia như Fossack, Intis, Rumberg... quy định người phản bội hôn nhân phải trả giá trên tiền tài, nói cách khác, phương diện phân chia tài sản sẽ lâm vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối.

Nghe nói thám tử tư khác, mười đơn ủy thác ít nhất có bốn là tra chuyện ngoại tình. . . Không nghĩ tới mình cũng gặp. . . Klein suy xét rồi nói:

"Chứng cứ thực chất cũng không dễ lấy."

"Tôi sẽ đưa cho anh mượn một cái máy ảnh cầm tay đời mới nhất." Mary trả lời không chút do dự, "Chỉ cần anh có thể lấy được chứng cứ, tôi sẽ trả thù lao cho anh 10 bảng, nếu chỉ đơn thuần xác nhận có tình nhân hay không, vậy chỉ có thể lấy 3 bảng."

Cô là nói cái máy ảnh cầm tay lớn bằng 2/3 cái đầu của tôi ă? 10 bảng, giá này cũng không thấp. . . Klein gần đây chú ý gây dựng sự nghiệp, đối với máy ảnh đời mới cũng có hiểu biết.

Hắn do dự hai giây rồi nói:

"Được."

"Nhưng cô phải cung cấp tư liệu chi tiết , cùng với quy luật hoạt động của chồng của cô."

". . . Không thành vấn đề!" Mary ngấn người một giây, tiếp theo như lấy sức lực toàn thân mà nói.

"Cảm ơn sự trợ giúp của anh, hy vọng anh không nói chuyện này cho người khác." Starling ở bên cạnh dận dỏ.

Nghe câu này, Klein nhất thời thờ dài nói:

"Tôi là một người rất giữ nguyên tắc bí mật, thường thường vì thế mà gặp phải phiền toái."

. . .

Trong đại sảnh nhà bá tước Wolfe, từng đôi nam nữ đang khiêu vũ trong giai điệu từ đàn violon.

Audrey cầm một ly champagne màu vàng nhạt, "ngẫu nhiên" đụng phải Bechlangen Madan, đại sứ nước cộng hòa Intis trú tại Ruen.

"Cô là tiểu thư mỹ lệ nhất tôi từng gặp." Bechlangen khuôn mặt gầy gò để râu cằm hôn nhẹ mang tính lễ nghi mu bàn tay mang bao tay lụa trắng của Audrey, ánh mắt nhiệt tình mà lớn mật.

Audrey đôi mắt chột chuyển, khẽ cười nói:

"Đây là phong cách nói chuyện Intis sao?"

"Đúng vậy, đối với sự vật xinh đẹp, chúng tôi cũng không keo kiệt ca ngợi." Bechlangen ha ha cười, "Nếu không phải suy xét đến không khí vương quốc Ruen, tôi có lẽ sẽ gọi cô là thiên sứ."

Ồ ô già. . . Audrey vẫn duy trì nụ cười tao nhã nói:

"Người Ruen cùng người Intis quả thật không quá giống nhau."

"A, điều này làm cho tôi nghĩ tới một chuyện cười, xin cho phép tôi mạo muội." Bechlangen hạ ánh mắt nói, "Sau khi có một thời gian tuyệt vời với một cô gái xinh đẹp, đại bộ phận người nam Ruen sẽ nói, ô, em yêu, anh muốn hút một điếu thuốc, mà đại bộ phận người nam Intis sẽ nói. . ."

Hắn cố ý tạm dừng một chút, Audrey hơi nghiêng đầu, chịu đựng ghê tởm, giả bộ ngây thơ hỏi:

"Sẽ nói cái gì?"

"Đại bộ phận người nam Intis sẽ nói, ô, bảo bối, anh phải đi trở về, không thể để vợ của anh phát hiện." Bechlangen nâng chén cười nói.

". . . Những người biết nói đùa luôn có sự quyến rũ." Audrey lễ phép cười nhẹ nói.

Đôi mắt xinh đẹp trong suốt xanh biếc của nàng đột nhiên nhìn về phía sau đại sứ Bechlangen:

"Thật có lỗi, có bạn tìm tôi."

"Nói chuyện với cô là một việc hết sức vui vẻ." Bechlangen hơi hạ người, tránh ra một bên.

Audrey bộ pháp tao nhã đi tới, không quay đầu liếc mắt nhìn một cái.

Ngay tại lúc nàng đang suy xét tìm ai làm đối tượng lấy cớ, một người trẻ tuổi tiến lại, hạ giọng nhắc nhở:

"Audrey, không nên bị đại sứ Bechlangen kia mê hoặc, hắn là một tên già dê! Không biết đã lừa bao nhiêu cô gái lên giường rồi."

Bechlangen tham luyện sắc đẹp? Cái đó cùng mình quan sát là kết quả nhất trí. . . Đây là một nhược điểm. . . Audrey chuyển mắt cười, không che dấu bản thân chán ghét:

"Constance, cậu có hiểu lầm gì với mình à? Nữ thần ơi, mình sao có thể bị đại sứ Bechlangen kia mê hoặc? Hắn xit nước hoa làm cho mình muốn nôn mửa, lời nói của hắn là dơ bẩn như thế, phẩm vị của hắn như là một con công đực vậy."

Constance là con trai của tử tước Lilson, nhà bọn họ cùng nhà Hall giao tình khá tốt.

Theo Audrey hiểu biết, Constance sau khi tốt nghiệp đại học Tingen, thì đã tiến nhập MI9, trở nên thần thần bí bí.

Kế hoạch nguyên bản của nàng là nói chuyện với đại sứ Bechlangen một lần, quan sát cự ly gần, tiếp theo, lấy cớ tức giận đối phương, tìm bạn bè giới tình báo như Constance hỏi thăm thêm tin tức, ai biết, không cần nàng đi tìm, Constance Lilson đã tự mình đến, hơn nữa chủ động mở ra chủ đề tương quan.

"Cảm giác của cậu không có sai." Constance lộ ra nụ cười từ đáy lòng, nhìn quanh một vòng, thấp giọng nói, "Hơn nữa, Bechlangen là một tên cực kỳ nguy hiểm."

"Nguy hiểm đến cỡ nào?" Audrey phối hợp tò mò hỏi lại.

"Cậu có nghe nói qua, người phi phạm chứ? Mình biết cậu đối với phương diện này vẫn cảm thấy rất hứng thú." Constance suy xét rồi nói.

Audrey gật nhẹ đầu:

"Mình hiểu biết không ít, đại bộ phận là Glelint nói cho mình biết."

Constance nhìn một vị phu nhân nói chuyện phiếm cùng Bechlangen, vẻ mặt ngưng trọng nói:

"Hắn là đầu não tình báo của Intis ở vương quốc, phạm không ít chuyện xấu, nhưng chúng ta vẫn chưa có lấy được chứng cứ hữu dụng, bản thân hắn thuộc về danh sách 6, 'Nhà âm mưu' ."

Hắn không nói chi tiết với Audrey thuộc dạng người bên ngoài, không đề cập "Nhà âm mưu" thuộc về con đường "Thợ săn".

Nhưng mà, Audrey sớm có hiểu biết đối với cái này, ra vẻ thiên chân cảm khái:

"Hắn thật lợi hại mà!"

"Hắn ở trong tối còn có trợ thủ, có lẽ đạt tới danh sách 5, mặt khác, toàn bộ nhân viên tình báo của Intis ở vương quốc đều về hắn quản lý, bên trong không hề thiếu người phi phạm, đáng tiếc, chúng ta trước mắt chỉ nắm giữ được như vậy. . ." Constance cân nhắc nói một câu, "Cho dù Bechlangen ca ngợi cậu, cậu cũng không cần cao hứng, cái này không phải ý tưởng chân thật của hắn, hắn chỉ muốn mượn cái này lấy được càng nhiều tình báo."

Những lời này của cậu mình là không thích nghe. . . Audrey nhìn đèn treo hoa lệ ở phía trên, suy nghĩ vài giây rồi nói:

"Bechlangen rất thông minh sao? Các cậu vẫn không có lấy được chứng cứ của hắn. . ."

"Hắn quả thật am hiểu bày ra âm mưu, nhưng hắn cũng có không ít vấn đề, thích tán gái, thích cảm giác lãng mạn, làm việc mạo hiểm, tương đương cấp tiến, nếu không phải thân phận đại sứ làm cho rất nhiều hành động bên mình không thể triển khai, hắn đã sớm bị bắt rồi." Constance nhếch miệng nói, "Bất quá, hắn rất nhanh sẽ bị thay thế, rất nhanh."

"Vì sao?" Audrey kinh ngạc hỏi lại.

"Tiểu thư mỹ lệ thân ái, đây không phải là chuyện cậu nên biết." Constance kiên trì nguyên tắc giữ bí mật.

Đợi cho vũ hội gần kết thúc, Audrey đã sưu tập được không ít tình báo tìm tở tước Glelint, để cho hắn hỗ trợ liên lạc Hugh cùng Furth.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 243: Bắt Gian

Buổi sáng thứ tư, khu JoWod, đối diện công ty Cowim.

Klein ngồi ở trên chiếc ghế dài bằng gỗ ngoài cửa công ty bách hóa Capella, một tay cầm giấy túi, bên trong là bánh nướng Xinji Disi nổi danh nhất vùng, một tay cầm ly trà đá ngọt.

Bên cạnh hẳn, có người lang thang cuộn mình ngủ ở một đầu của ghế dài, nhưng hơn mười phút sau đã bị nhân viên bảo vệ của cửa hàng đuổi đi.

Trên mũi Klein là mắt kính viền vàng không độ, đầu đội mũ dạ cao, không khác gì đại đa số người lui tới ở phụ cận.

Hắn nhàn nhã nhìn công ty Cowim đối diện bên kia đường, nâng tay phải, hung hăng cắn miếng bánh nướng Xinji Disi, cảm thấy mùi thịt nước nồng đậm, miệng đầy dư vị.

Loại bánh nướng đến từ vịnh Disi này sở dĩ có thể nổi tiếng ở trong các loại bánh nướng phía nam, dựa vào là chính là không bỏ thêm dầu, không dùng thịt béo, lại băm thật nhỏ để có thể trộn đều, cho nên không gây ngán.

Chất lỏng mang theo mùi thịt nồng đậm tẩm vào lớp vỏ bên ngoài, trung hoà khô cứng, bù vào khuyết điểm, làm cho hương lúa mì hiện ra tầng thứ rõ ràng, còn thêm vào những miếng táo nhỏ, dùng vị chua ngọt kích thích thêm ăn, hóa giải vị dầu.

Còn có. . . Backlund tuy thời tiết không tốt, ô nhiễm nghiêm trọng, nhưng phương diện khác thật sự là hơn xa Tingen, phong cách mỹ thực ở những địa phương khác nhau đều có thể tìm được, các loại ca kịch cùng hí kịch, chỉ cần không sợ tốn tiền, đều có thể xem được. . . Tuy vị tất sẽ đi ăn, sẽ đi xem, nhưng ít ra có được quyền lợi lựa chọn, đây là đều là chỗ tốt của thành phố lớn. . . Klein bưng lên trà đá ngọt, thoải mái uống một ngụm.

Tầm mắt của hắn thủy chung không rời khỏi cửa lớn công ty Cowim, vì thu vào 10 bảng, hắn 8 giờ đã an vị ở nơi này, bữa sáng là mua ở trên đường.

Đương nhiên, đối với đại bộ phận thám tử tư mà nói, một đơn ủy thác có thể thu vào 10 bảng tuyệt đối là mua bán làm cho người ta hâm mộ, đây là tương đương với tiền lương chừng 3 tuần của người bình thường!

Căn cứ tư liệu Mary Gale cung cấp, chồng của bà ta trước mắt đảm nhiệm quản lý số một công ty Cowim, là thủ trưởng Luke Summer, nhưng cổ phần công ty Cowim mà bọn họ nắm giữ nguyên từ cha của Mary, là di sản mà bà ta kế thừa.

Bà ta hoài nghi chồng mình có tình nhân một trong những nguyên nhân trực tiếp chính là trong công ty có viên chức tiết lộ với bà, Doragu Gale mỗi buổi sáng thứ tư cùng thứ sáu sẽ rời đi một mình, thẳng đến buổi chiều mới trở về, mặt khác, mỗi tuần ông ta sẽ có hai ngày tan tầm sớm, mà Mary chưa từng thấy qua chồng nàng bước qua cửa nhà ở trước bảy giờ.

Dùng xong bữa sáng, Klein lại chờ hơn 1 giờ, rốt cuộc thấy nhân vật mục tiêu đi ra công ty Cowim.

Ông ta đội mũ dạ màu đen, mặc áo khoác buộc chéo, mang nơ tiêu chuẩn, dáng người hơi béo, thái dương vàng nhạt, đôi mắt hơi nâu, mặt hơi dài.

Doragu Gale. . . Klein thầm đọc tên mục tiêu một lần, rồi đứng lên, mang theo ba toong cùng cái máy ảnh cầm tay nặng trịch kia, đi hướng đối diện.

Doragu không có bảo lái xe của mình đến đón, đứng ở ven đường, nhìn xung quanh, tìm kiếm xe ngựa chở thuê.

Nhân cơ hội này, Klein đi qua đường, đi đến bên cạnh ông ta, giả sơ ý, đụng trúng đối phương một cái.

"Thực xin lỗi, tôi đang tìm đường." Klein cúi đầu nói tiếng xin lỗi.

Doragu nhất thời nhú mày, nhưng bảo trì im lặng, khoát tay áo, ý bảo không có gì.

Klein vội hơi cúi người chào, sau đó đi về phía đầu phố.

Hắn vừa rồi đụng Doragu một cái, không phải vì đánh cắp vật phẩm tùy thân của đối phương, mà là dùng "Bói gậy" để thoát mái theo dõi, chứ bám theo bình thường rất dễ bị phát hiện.

Trong nháy mắt va chạm, Klein chỉ làm một việc, đó là mang cái cúc áo vest đuôi tôm đã dùng của mình, mượn dùng sự nhanh nhẹn của "Thăng hề", lặng yên nhét vào trong một cái túi áo mang tính trang sức của mục tiêu.

Vòng qua ngã tư đường, hắn dừng bước chân, quay đầu nhìn lại, vừa lúc thấy Doragu đi lên một chiếc xe ngựa chở thuê.

Klein không có nóng lòng theo dõi, kiên nhẫn chờ đợi vài phút, mới chậm rãi lên một chiếc xe ngựa khác, nói với xa phu:

"Đi theo chỉ thị của tôi, trước đến cuối phố này."

"Được." Xa phu không có hỏi vì sao.

Trong thùng xe, Klein cầm ba toong trong tay, bắt đầu bói toán.

Nhưng mà, câu nói bói toán của hắn không có chỉ về phía Doragu Gale, mà biến thành "Cái cúc áo đã dùng của tôi đang ở đâu" !

"Bói gậy" ban đầu là sử dụng để tìm vật thực tế nhất, chỉ có "Nhà bói toán" mới có thể mượn dùng nó tìm người, Klein lúc này đây để cho nó khôi phục bộ dáng nguyên bản.

Mà tìm vật phẩm thuận tiện nhất cùng dễ dàng nhất là những thứ thuộc sở hữu của chính mình!

Một đường đi tới, Klein không ngừng để xa phu điều chỉnh phương hướng, rốt cuộc đến một căn nhà sát đường ở khu Hilston, khi vừa mới đến đây, hắn chú ý tới phía sau nơi này có hoa viên có bãi cỏ, không giống với những căn khác.

"Bói gậy" nói cho hắn, Doragu Gale ngay ở trong căn nhà này.

Thanh toán 2 saule tiền xe, Klein đi đến cái cửa có pho tượng đá cẩm thạch, thấy nơi đó đang đứng hai người nam mặc đồng phục đen trắng tựa như là bắt chước đồ của cảnh sát.

"Tôi không biết ngài, chứng minh hội viên của ngài đâu?" Một người nam có huyết thống nam đại lục, màu da nâu nhạt trong đó đưa tay ngăn cản Klein.

"Chứng minh hội viên?" Klein mang cái máy ảnh cầm tay nặng trĩu giấu ra phía sau, hơi nhú mày hỏi ngược lại.

Người nam màu da nâu nhạt nhất thời nghiêm mặt:

"Nơi này là câu lạc bộ Craig, chỉ có hội viên của chúng tôi cùng khách mà hội viên dẫn theo mới có thể đi vào, giới hạn một người."

Klein ừm một tiếng:

"Làm thế nào mới có thể gia nhập câu lạc bộ?"

"Chỉ có được hai hội viên đề cử, mới có thể gia nhập." Người nam da nâu không có thô bạo xua đuổi, mà là kiên nhẫn trả lời vấn đề của đối phương.

Hắn không thể cam đoan đối phương sau đó sẽ có thể gia nhập câu lạc bộ hay không.

"Tốt." Klein nhếch môi, quyết định bắt đầu dùng kế hoạch B.

Hắn ở phụ cận câu lạc bộ Craig tìm một khách sạn, thuê một gian phòng ở trong 4 giờ.

Tiếp theo, hắn khóa trái cửa, kéo màn, tiến vào phía trên sương mù xám, để cho trước mặt hiện ra tấm da dê nâu vàng cùng bút máy.

Hít vào một hơi, Klein viết xuống câu bói toán giống như vừa rồi:

"Cái cúc áo đã dùng của tôi đang ở đâu."

Lúc này đây, không là "Bói gậy" nữa, mà là "Bói cảnh trong mơ" !

Sở dĩ không tiến hành ở bên ngoài, là vì Klein cảm thấy cái gọi là câu lạc bộ Craig này xem qua là khá cao, hoài nghi bên trong khả năng có người phi phạm mạnh, vì không lãng phí thời gian nên tập trung làm một lần.

Trong thế giới cảnh trong mơ xám xịt, Klein trước hết thấy cái áo khoác màu đen của Doragu, nó được treo ở trên móc đồ, phía trước là một cái bàn tròn đặt ở trên tấm thảm.

Hình ảnh kéo gần, nam nữ lẫn lộn đập vào mắt Klein, nam đúng là Doragu Gale, nữ tóc vàng sáng lạn, tuổi còn trẻ, nhiều nhất chỉ chừng hai mươi.

Cô gái đang cau mày vẽ mặt thống khổ tương đương quyền rũ. . .
Mình vì sao luôn phải xem loại hình ảnh này. . . Klein che mắt, tỉnh lại.

Chuyện Doragu có tình nhân hẳn có thể xác định. . . Chỉ là làm thế nào để có chứng cứ thực chất. . . Dùng phương thức đáp lại khẩn cầu? Nhưng cái này giới hạn ở bản thân, chỉ có thể phác hoạ, không thể chụp ảnh. . . Mình không lẽ có thể vẽ ra một tấm ảnh chụp? Xem ra hôm nay là không được rồi, để theo dõi cô gái kia, biết rõ ràng địa chỉ cùng tên của cô ta, mình cũng không tin, bọn họ mỗi lần hẹn hò đều ở bên trong câu lạc bộ Craig. . . Thám tử Klein nhanh chóng có suy nghĩ kế tiếp.

Ngay ở lúc hẳn chuẩn bị rời khỏi không gian thần bí phía trên sương mù xám này, đột nhiên nghĩ đến một việc khác.

Đó là có cần thuận tiện làm bói toán, xác nhận con trùng màu đen lên vào phòng mình kia có bị người phi phạm con đường "Nhà bói toán" thao túng hay không.

Trước đó hẳn không làm như vậy, là cảm thấy tin tức tương ứng rất khuyết thiếu, khó có thể từ không thành có, khẳng định sẽ xuất hiện kết quả bói toán thất bại, cho dù ở phía trên sương mù xám cũng như vậy, hơn nữa mấy lần tiến vào trước đó, đều có chuyện quan trọng, thật sự không rảnh bận tâm vấn đề khác, nên vẫn không đi quản, mà hiện tại, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, bói toán một chút cũng sẽ không chết.

Về phần vấn đề liên lạc Azcot có phiêu lưu hay không, hẳn từ sớm đã bói toán, đáp án là khẳng định, có phiêu lưu, còn là không nhỏ, chỉ có thể làm lựa chọn bất đắc dĩ cuối cùng.

Viết câu bói toán đối ứng, Klein cởi xuống dây bạc trong tay áo, để cho hạt thạch anh thả lỏng lơ lửng trên trang giấy.

"Con trùng màu đen trước đó lén vào phòng mình bị người phi phạm con đường 'Nhà bói toán' thao túng."

...

Sau khi đọc thầm bảy lần, Klein mở to mắt, thấy hạt kia chuyển động thuận kim đồng hồ, tốc độ nhanh, biên độ lớn.

Khẳng định. . . Đáp án là khẳng định!

Không phải nên thất bại sao? Klein không nghĩ tới sẽ thu được đáp án như vậy, căn cứ bản năng Nhà bói toán của hắn, bói toán như vậy đại khái là sẽ thất bại.

Vì sao vậy? Hắn cau mày, suy nghĩ một hồi, quyết định đổi phương pháp bói toán, đổi mục tiêu bói toán.

Hắn phải trực tiếp bói toán người thao túng kia, dùng "Bói cảnh trong mơ" !

Lúc này đây, Klein ở trong mộng không thấy được cái gì cả, không thể thu được gợi ý về người phi phạm con đường "Nhà bói toán" kia.

"Lúc này mới đúng. . ." Hắn nói nhỏ một câu, quay đầu xem bói toán trước đó, lâm vào trầm tư.

Với điều kiện khuyết thiếu, bói toán thất bại, là giống như lần sau. . . Chẳng lẽ, chẳng lẽ, mánh không gian thần bí này đã bổ sung điều kiện cần thiết cho mình? Nó ẩn chứa thứ gì đó của con đường "Nhà bói toán"? Klein đột nhiên linh quang chợt lóe, có ý tưởng lớn mật!

Có lẽ, không gian thần bí phía trên sương mù xám này có liên hệ nhất định với con đường "Nhà bói toán"!

Ừm. . . Klein khẽ gõ lên mép cái bàn dài xa xưa kia, nghĩ tới nghĩ lui cũng không cách nào tìm cách chứng minh khác, chỉ có thể tạm thời để xuống chuyện này, chuẩn bị trở về thế giới hiện thực.

"Mặc kệ thế nào, ít nhất xác định một việc, đó là bên cạnh đại sứ có người phi phạm trong danh sách con đường 'Nhà bói toán', mà hẳn có phải thành viên hội Mật Tu hay không cũng không phải là trọng điểm. . . Cái này có lẽ chính là cơ hội để mình có được danh phối phương ma được sách 7, thậm chí danh sách 6!" Klein lan tràn ra linh tính, bao vây bản thân, rơi vào sương mù xám.

. . .

Cùng lúc đó, trong thư phòng nhà tử tước Glelint.

Audrey để cho chủ nhân ở bên ngoài thủ vệ, bản thân nhìn Hugh cùng Furth, trầm ngâm vài giây rồi nói:

"Tôi có nhiệm vụ cần các người hỗ trợ."

"Nhiệm vụ gì?" Hugh mắt sáng lên, tựa như người thấy được mùi mực in trên tờ tiền vậy.

Audrey lộ ra nụ cười mang tính lễ nghi:

"Ám sát Bechlangen Madan, đại sứ Intis trú tại vương quốc,."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 244: Người Tiếp Nhận

"Cái gì?" Furth day day vành tai, hoài nghi mình nghe lầm.

Tiểu thư Audrey xinh đẹp, thiên chân, tò mò, ngây thơ thế mà sẽ cho ra loại nhiệm vụ ám sát này!

Hơn nữa mục tiêu còn là đại sứ cường quốc Intis bắt đại lục!

Hugh đối với cái này có vẻ trì độ, do dự hồi đáp:

"Thực lực của chúng tôi, không, không đủ để hoàn thành nhiệm vụ này."

Nàng cân nhắc trước hết là độ khó của nhiệm vụ!

Audrey xem nhẹ vấn đề của Furth, để cho họ tự suy nghĩ lý do, rồi nói:

"Tôi không phải bảo hai người tự mình nhận ủy thác, mà là hy vọng hai người đi tìm người phi phạm có năng lực hoàn thành, ví dụ như ngài A, tôi sẽ trả thù lao là 4.000 bảng, đương nhiên, đây chỉ là báo giá bước đầu của tôi, cụ thể còn có thể thương lượng."

"Nếu việc cuối cùng có thể thành công, ta sẽ cho hai người 500 bảng phí dụng, cho dù thất bại, cũng có 200 bảng, bởi vì phiêu lưu mà hai người gánh vác."

Kim ngạch mấy năm nay nàng tích lũy còn chưa đầu tư ra cộng thêm thêm tiền thưởng còn lại, là chừng 13.000 bảng, nhưng vận dụng nhiều chút

mà nói, khẳng định sẽ đưa tới bá tước Hall chú ý, thậm chí ngân hàng Bavart cũng sẽ làm điều tra nhất định, trải qua tính toán, nàng cho rằng 5.000 bảng là điểm tới hạn, tốt nhất không cần vượt qua.

4.000 bảng. . . Hugh nghe được tiếng hít thở ồ ồ của bản thân, nhưng nàng rất nhanh đã trở nên uể oải, nàng rất rõ ràng mình không có khả năng tiếp nhận nhiệm vụ này.

Chỉ là dùng danh nghĩa của mình để giữ bí mật với người phi phạm khác, đã có thù lao 500 bảng. . . tiểu thư Audrey là cô nương xinh đẹp nhất khăng khải nhất hào phóng nhất mà mình từng thấy! Hugh nhanh chóng quay lại với thực tế.

Furth sau khi tâm động, lại là đầu đầy nghi hoặc:

Tiểu thư Audrey vì sao lại ủy thác nhiệm vụ như vậy?

Giới quý tộc tử đấu đá?

Khúc nhạc dạo dự mưu khơi mào chiến tranh?

Nhân vật lớn lấy bá tước Hall làm đại biểu hy vọng thế cục trở nên hỗn loạn?

. . .

Hai người thông qua con đường đã định trước, rất nhanh liên lạc với ngài A, 3 giờ chiều, khi ánh dương hiếm thấy xuyên thấu sương mù, chiếu sáng toàn bộ Backlund, đi vào căn phòng đã tham gia tụ hội trước đó, thấy ngài A đầu mang mũ trùm, ngồi vắt chân, làm cho người ta có cảm giác trên cao nhìn xuống.

"Hai người nói tìm tôi có chuyện quan trọng?" Ánh mắt ngài A di động qua lại ở trên người hai cô gái.

Nghe nói có người phi phạm nữ tử chỗ ngài A dùng thân thể đổi lấy nguyên liệu ma dược. . . Hẳn thật sự là một tên ghê tởm biến thái. . . Furth khóe miệng hơi nhếch lên cười nói:

"Có một vụ mua bán lớn, không biết ngài có cảm thấy hứng thú hay không?"

Ngài A đảo qua khuôn mặt Hugh, cười nhẹ một tiếng rồi nói:

"Nói đi, để cho tôi nghe một chút là vụ mua bán lớn gì."

Nhìn xuống xúc động rút ra lê ba cạnh, Hugh dùng cách nói của Người trọng tài:

"Ám sát Bechlangen Madan đại sứ Intis trú tại vương quốc."

Ngài A nhất thời lâm vào trầm mặc, nhưng bởi vì mặt bị đầu mũ trùm che khuất, Hugh cùng Furth không thể đoán hẳn suy nghĩ cái gì.

Qua một hồi, hẳn thông thả dựa ra sau, trầm giọng nói:

"Như vậy, thù lao là cái gì?"

"4.000 bảng, mặt khác, chúng tôi sẽ cung cấp tình báo tương ứng, ví dụ như, đại sứ Bechlangen là 'Âm mưu gia' danh sách 6 con đường 'Thợ săn', có trợ thủ có thể là danh sách 5, ví dụ như, nhược điểm của hẳn là nữ sắc." Hugh kiệt lực để cho ngài A cảm thấy nhiệm vụ này có hi vọng hoàn thành.

Ngài A cười nhẹ nói:

"Tôi có thể tiếp nhiệm vụ này, nhưng thù lao phải đề cao."

"Loại lựa chọn thứ nhất, phối phương ma dược 'Kẻ vô ám', 'Chủ tế tai nạn', 'Người dự ngôn' hoặc là 'Thao túng sư', đương nhiên, giá trị của chúng

đều cao hơn nhiệm vụ này, không cần đầy đủ, có bộ phận là được."

"Loại lựa chọn thứ hai, 10.000 bảng, a, đây là kim ngạch treo thưởng 'Trung tướng gió lốc' Zillingers, thực lực của Bechlangen khẳng định so ra kém, nhưng có trợ thủ lợi hại, hơn nữa, tin tưởng tôi, trên người hãn tuyệt đối có vật phẩm thần kỳ."

Giá hợp lý, nhưng là giá khoa trương. . . Hugh cùng Furth liếc nhìn nhau nói:

"Chúng tôi trở về thương lượng một chút, ngày mai vào giờ này ở đây sẽ cho ngài câu trả lời thuyết phục."

"Có thể." Ngài A làm ra tư thế tiễn khách.

Sau khi được người hầu đưa ra khỏi phòng, Furth nghi hoặc nói nhỏ:

"Đó đều là phối phương danh sách cao?"

"Thằng thăn mà nói, mình rất kỳ quái, mình nghĩ đến ngài A chỉ cần phối phương hoặc là nguyên liệu ma dược, tiền đổi với hãn mà nói, hãn không phải nhu yếu phẩm."

Hugh nghiêng đầu liếc mắt nhìn bạn tốt một cái:

"Furth, cậu quả nhiên chỉ là một bác sĩ cùng tác gia đơn thuần, cậu phải biết rằng ngài A khẳng định có không ít thủ hạ, bọn họ cần phòng ngủ, cần đầy bụng, cần mua quần áo, phát tiết dục vọng, đây đều phải dùng tiền tài đổi lấy, hơn nữa, đối với những quý tộc lợi bại mà nói, chỉ cần có tiền, cái gì mà không thể bán?"

"Ngài A không có thủ hạ tuy vẫn rất đáng sợ, nhưng tin tức của hãn sẽ cực kỳ bế tắc."

"Đây là chuyện mà những băng nhóm xã hội đen nhỏ ở khu đông này đều biết."

Furth khuôn mặt cau lại nói: "Hugh, cậu cũng không cần nói như vậy. . ."

Vào chạng vạng, hai người ở địa điểm đã định trước gặp con chó lông vàng quen thuộc kia, mang câu trả lời của ngài A chuyển giao cho Audrey.

Audrey xem xong tờ giấy, không những không có cảm thấy khó khăn, ngược lại nhẹ nhàng thở ra thật dài.

Có thể sử dụng 10.000 bảng giải quyết chuyện đại sứ, đối với nàng mà nói, quả thực là quá đẹp rồi!

Chỗ của mình tạm thời chỉ có thể sử dụng 5.000 bảng, còn phải cho Hugh cùng Furth 500 bảng thù lao. . . Ừm, trước mượn Glelint, mượn 6.000 bảng, không, 8.000 bảng, chi tiêu hằng ngày của mình không thể bại lộ vấn đề, sau đó chia ra bốn đến năm tháng trả lại cho hắn, lợi tức 1.000 bảng. . . Đến trước năm mới, mình sẽ tương đương tống quẫn, mỗi tháng chỉ có thể dùng 1.000 bảng. . . Audrey nhanh chóng đưa ra quyết định, sau đó thiêu hủy tờ giấy, dùng tờ giấy mới viết:

"Loại lựa chọn thứ hai, dự chi 2.000 bảng, chờ nhiệm vụ hoàn thành, lại đưa 8.000 bảng còn lại."

. . .

Số 15 phố Minsk, Klein vào thời điểm trà trưa lại gặp Mary. Gale.

Hắn chủ động thông qua Bà Starling Summer hẹn đối phương.

"Cô Mary, trải qua theo dõi, tôi phát hiện chồng của cô đi câu lạc bộ Craig, bởi vì tôi không phải là hội viên của họ, nên không thể tiến vào,

nhưng theo tôi quan sát, sau khi chồng của cô rời khỏi chừng nửa giờ, chỉ có một tiểu thư trẻ tuổi đi ra, cô ta tên là Elektra Taylor, ở tại số 126 đường New Year khu Hilston, từng công tác một đoạn thời gian ở công ty Cowim, trước mắt vẫn là trạng thái thất nghiệp, tôi có chụp được tấm ảnh khi cô ta rời khỏi câu lạc bộ Craig."

"Thất nghiệp, còn có thể ở tại khu Hilston. . ." Starling cười lạnh một tiếng.

Mary vẻ mặt tối tăm im lặng vài giây rồi nói:

"Anh phải lấy được chứng cứ thực chất bọn họ thân mật, ừm. . . Là câu lạc bộ Craig, đúng không? Tôi sẽ tìm hai hội viên dẫn tiễn anh nhập hội, nhưng anh phải điền tư liệu của anh là 'đại thám tử nổi danh', không thể để người đưa anh đi vào, bởi về mặt thời gian rất khó có khả năng đúng hạn."

"Tốt." Klein do dự, rồi vẫn phải hỏi, "Hội phí là từ ai đưa?"

"Hội phí ban đầu do tôi phụ trách, đây là đáp tạ đối với sự đề cử, sau này nếu anh hy vọng ở lại trong câu lạc bộ, vậy phí hàng năm phải từ chính anh gánh vác, đại khái là 15 bảng." Mary trong ánh mắt giống nhau có lửa đang thiêu đốt.

Phí hàng năm 15 bảng, vậy hội phí ban đầu ít nhất 50 bảng. . . câu lạc bộ cao cấp vậy. . . Mary này thật sự là rất khăng khái! Klein lúc này gật đầu nói:

"Tôi sẽ nhanh chóng mang chứng cứ đến cho cô."

. . .

Dùng xong bữa tối, Klein lại ra ngoài, tiếp tục đi tới "Quán Bar Brave" khu vực cầu Backlund.

Cái này một là vì ở trước mặt ngành đặc thù quân đội cùng cảnh sát ở trong tối biểu hiện bản thân sợ hãi cùng bất lực, tựa như biện pháp tự cứu gì đều phải thử một chút, hai là lừa gạt thủ hạ vị đại sứ trong danh sách con đường "Nhà bói toán" kia.

Chuyện liên quan đến sương mù xám, Klein tin tưởng người nam hoặc nữ kia khẳng định bói toán không ra được, bao gồm chuyện chết rồi sống lại cùng quá khứ của mình, bao gồm lá phù chú "Lời ô uế" mượn dùng "Chân thật tạo vật chủ" chế tác thành công kia.

Đây là vật phẩm cường lực tuyệt đối có thể ảnh hưởng đến đối phương, Klein phải để cho bản thân bảo trì trạng thái không có cảm giác an toàn, điên cuồng bắt lấy các cọng cỏ, để đối phương sai lầm, đề cao phần thắng.

Trong sắc trời thâm đen, Klein tiến vào quán bar.

Hắn còn chưa kịp đi lấy một ly bia, đã thấy ông lão mũi hèm rượu Caspars kia đang khoanh tay đứng ở trước đài thi đấu "Chó bắt chuột".

"Vừa vặn, Maric tìm cậu." Caspars nhìn thấy Klein, lập tức khập khiễng đi lại.

"Maric tìm tôi?" Klein ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Hắn theo bản năng sờ sờ còi đồng Azcot trong túi áo, suy xét nên lấy cớ gì để cự tuyệt.

Hoặc là nói, dùng linh tính bản thân bao phủ còi đồng, sẽ không khiến cho xác sống dị biến? Ngài Azcot trước kia không phải chưa đi qua mộ viên, cũng không thấy có thi thể tập kích ông ta. . . Klein tinh thần bỗng nhiên căng thẳng.

Không đợi hắn nghĩ được có, đã thấy Maric sắc mặt tái nhợt ánh mắt giống như cất giấu ác ý từ một phía khác đi lại đây, bên cạnh không có xác sống vây quanh.

Xác sống của hắn đâu? Klein nửa nghi hoặc nửa nhẹ nhàng thở ra thầm nghĩ.

Maric chỉ chỉ phòng đánh bài, rồi đi quau trước, Klein xa xa nhìn qua, thấy bên trong không có xác sống, mới đi theo vào.

"Có chuyện gì vậy?" Klein giành trước hỏi.

Maric áo trong trắng ghi lê đen đặt mông ngồi vào bàn đánh bài, nhìn chăm chăm vào mắt Klein nói:

"Ủy thác trước đó của cậu còn hiệu lực không?"

"A?" Klein có chút không kịp phản ứng lại.

"Tôi có người bạn gần đây thiếu tiền, nguyện ý nhận ủy thác này, cô ta còn mạnh hơn so với tôi, hắn có thể bảo hộ được cậu, bất quá, cô ta chỉ bảo hộ cậu 3 ngày, trả giá là 1.000 bảng." Maric trầm thấp hàm hồ nói.

Vì sao sau khi mình có "Lời ô uế" mới xuất hiện người phi phạm nguyện ý nhận ủy thác. . . Bất quá, như vậy cũng tốt, càng thêm có thể mê hoặc người phi phạm của đại sứ bên kia, chờ hắn hao hết tâm tư đánh bại bạn của Maric, xác suất thành công của mình sẽ trở nên cực cao. . . Vấn đề duy nhất là, làm thế nào xác định độ tin cậy bạn của Maric. . . Ủm, đi phía trên sương mù xám bói toán là được. . . Klein trầm ngâm một chút rồi nói:

"Cho tôi thời gian suy nghĩ cùng gom góp tài chính, đây không phải là con số nhỏ."

"Còn nữa, bảo hộ tôi tốt nhất là phải ẩn nấp, không thể để cho người ta biết, về phần là bảo hộ ba ngày nào, cũng từ tôi quyết định, khẳng định là ở trong vòng 2 tuần."

Đương nhiên, "Nhà bói toán" tuyệt đối có thể phát hiện. . . Klein yên lặng bồi thêm một câu.

Về phần vấn đề tiền, hẳn ban đầu cũng đã suy xét qua, nếu bán đặc tính phi phạm của Merso còn chưa đủ, vậy hỏi tiểu thư "Chính Nghĩa", dù sao, hẳn đã sớm trải thảm rồi, trong nhật kí của Russell cũng còn không ít tri thức có thể buôn bán, đương nhiên, nếu giá thật sự không thể thừa nhận, vậy chỉ có thể bỏ qua.

Hiện tại, tuy đặc tính phi phạm của Merso đã biến thành phù chú "Lời ô uế", nhưng tiểu thư "Chính Nghĩa" còn đó, còn thiếu tiền giá trị phối phương "Người kỳ quang" danh sách 8, còn thiếu tình báo hội Mật Tu, hai cái tổng hợp lại, 1.000 bảng xem như đủ!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 245: Xác Nhận

Số 15 phố Minsk, Klein về nhà cũng không nóng lòng đi phía trên sương mù xám bói toán, đi đọc báo giả như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Trong quá trình này, hắn nghe được tiếng khẩn cầu trùng điệp hư ảo, cũng mơ hồ phân biệt ra cái này đến từ phụ nữ.

Sau khi trải qua lời vô nghĩa "Tạo vật chủ chân thật" tàn phá, năng lực của mình ở phương diện này tựa như tăng lên một chút. . . Klein có chút suy nghĩ lặt vặt, vững vàng ngồi dựa vào ghế bành không hề động đậy.

Thẳng đến kim đồng hồ của đồng hồ bỏ túi tới gần 10 giờ, hắn mới bỏ xuống đồ trong tay, đi lầu hai tắm rửa.

Tiến vào phòng ngủ, kéo bức màn lại, Klein thuận thực đi vào phía trên sương mù xám, thấy ngôi sao đỏ thẫm tượng trưng "Chính Nghĩa" đang không ngừng bành trướng cùng co rút, đồng thời bám theo tiếng khẩn cầu quanh quẩn.

Klein lan tràn ra linh tính, tiếp xúc đến, trước mắt hiện lên tiêu thư "Chính Nghĩa" mặc váy ngủ tơ lụa trắng nhạt.

Hình tượng của cô ta vẫn khá mơ hồ, tựa như đang nằm ở trên giường.

Tụng niệm xong tôn danh, Audrey đi thẳng vào chủ đề:

"Đại sứ Bechlangen là 'Âm mưu gia' danh sách 6 con đường 'Thợ săn', có nghi ngờ có trợ thủ danh sách 5. . ."

"Tôi sau khi lấy được tình báo chi tiết, tìm người hỏi ngài A, ông ấy đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ ám sát đại sứ Bechlangen, nhưng điều kiện là 1 vạn bảng, hoặc là một trong số phối phương ma dược 'Kẻ vô âm', 'Chủ tế tai nạn', 'Người dự ngôn' cùng 'Thao túng sư', cái này không cần đầy đủ, một bộ phận là được."

"Tôi lựa chọn cái trước, dự chi 2.000 bảng, ngài 'Kẻ Khờ' tôn kính, quyết định của tôi có chính xác không?"

1 vạn bảng. . . Klein khóe miệng giật giật, bắt buộc bản thân mang ý nghĩ chuyển tới phương hướng khác:

Trợ thủ danh sách 5, hẳn là kẻ lén vào con đường "Nhà bói toán" kia?

Trước tiên phải xem xét địch từ nhiều phương hướng. . .

Ngài A có năng lực đó hay không, sẽ không lấy tiền mà không làm việc chứ. . .

"Chủ tế tai nạn", "Người dự ngôn", "Thao túng sư" cùng "Kẻ vô âm" đặt song song, hẳn đều thuộc danh sách 4, đây là danh sách cao. . .

Ngài A có khả năng rất lớn là một trong hai mươi hai vị thần sứ hội Cực Quang, có thể được phái trú Backlund thuyết minh địa vị của người này gần với năm vị thánh giả cao tầng nhất, là người nổi bật trong thần sứ. .

"Hội Cực Quang" nắm giữ con đường "Người kỳ bí", đây là đường trực tiếp tiếp cận "Tạo vật chủ chân thật", làm thần sứ, người này đại khái có tỷ lệ rất lớn là người phi phạm thuộc hệ thống danh sách này, căn cứ vào địa vị Backlund, có thể phán đoán bước đầu, hẳn có danh sách 5, hẳn là

"Người chăn cừu", đương nhiên, cũng có thể là "giáo chủ Rose" thấp hơn một chút, nhưng ở phương diện khác, ví dụ như đầu não, càng thêm xuất chúng. . .

Phải nhắc nhở tiểu thư "Chính Nghĩa", không thể tiếp xúc quá nhiều với ngài A, người phi phạm con đường "Người kỳ bí" không phải đồ điên cực kỳ muốn biểu hiện, thì cũng là đồ điên che dấu thật sự sâu, hầu như không có ngoại lệ. . . "Kẻ lắng nghe" danh sách 8 con đường này là sẽ thường xuyên nghe được thanh âm "Tạo vật chủ chân thật". . .

Ừm, cũng chỉ có đồ điên mới có thể lớn mật tiếp nhận nhiệm vụ ám sát đại sứ Intis, có dũng khí đi hoàn thành. . .

Ở chỗ mình có bộ phận phối phương ma dược "Kẻ vô ám", cùng với nghi thức tiến cấp tương ứng, cái này có thể tiết kiệm cho tiểu thư "Chính Nghĩa" 1 vạn bảng. . .

Ngài A vì sao chỉ cần phối phương "Kẻ vô ám", "Chủ tế tai nạn", "Người dự ngôn" cùng "Thao túng sư"? Đây là có thể là đường trao đổi ở danh sách cao với con đường "Người kỳ bí"? Cũng có chút nhiều, tính qua có tới năm đường như vậy. . .

"Kẻ vô ám" là Mặt Trời Vĩnh Hằng, "Chủ tế tai nạn" nghe tên như là Chúa Tế Của Gió Bão, hoặc là Nữ Thần Đêm Tối. . . Mình trước đó phán đoán Mặt Trời Vĩnh Hằng, Chúa Tế Của Gió Bão, Thần Tri Thức cùng Trí Tuệ đều những con đường thuộc về danh sách tương tự, cho nên, nên chúng đối địch lẫn nhau, như vậy xem ra, "Chủ tế tai nạn" thuộc về Chúa Tế Của Gió Bão, là danh sách 4 con đường "Thủy thủ", "Người dự ngôn" lại là Thần Tri Thức cùng Trí Tuệ. . .

"Thao túng sư" là con đường nào?

Chúng thế mà có thể có danh sách trao đổi đối ứng với "Tạo vật chủ chân thật", cái này có ý tứ. . .

Ừm. . . Không thể mang phôi phương "Kẻ vô ám" đưa cho ngài A, bộ phận cũng không được, thành viên hội Cực Quang đều là kẻ điên tùy thời tìm cơ hội trả thù thế giới, nguy hại an ninh công cộng, vật phẩm chiến lược không thể giao dịch với bọn chúng. . . Cái này không chỉ là vấn đề điểm mấu chốt, còn liên quan đến an toàn của bản thân mình, đám kẻ điên hội Cực Quang một khi thời cơ thành thực là rất có khả năng hiển tế cả tòa thành thị. . .

Để cho tiểu thư Chính Nghĩa tiêu 1 vạn bảng đi, phương diện này có thù lao nàng dự định đưa cho quyền giả của mình, còn lại mình có thể lấy tri thức bồi thường cho cô ta. . . Klein đưa tay xoa xoa hai gò má.

Hắn tạm thời không đáp lại "Chính Nghĩa", mà lấy ra giấy bút, chuẩn bị bói toán.

Người bạn trong miệng Maric kia, Klein hoàn toàn không biết, chỉ có thể từ đại từ "cô ta" mà phán đoán là nữ, nếu muốn trực tiếp bói toán đối phương đáng tin cậy hay không, thất bại là kết quả không thể tránh khỏi.

Nhưng Klein có thể bói toán gián tiếp, lấy an nguy bản thân mà bói toán gián tiếp, như vậy xác suất thành công sẽ cao hơn rất nhiều.

Về phần có bị quấy nhiễu hay không, kết quả chuẩn xác đến bao nhiêu, bởi vì có sương mù xám cách trở, hẳn tuyệt không lo lắng.

Suy xét mấy chục giây, Klein viết ra:

"Mình cam kết với bạn của Maric làm vệ sĩ ba ngày có phiêu lưu."

Đặt bút máy xuống, cời con lắc ra, Klein thu liễm tinh thần, nhanh chóng làm bói toán.

Đợi hắn mở mắt, đã thấy hạt thạch anh đang chuyển động thuận kim đồng hồ, bất quá biên độ rất nhỏ, tốc độ rất chậm.

Có phiêu lưu nhất định, nhưng tương đối thấp. . . Tin cậy. . . Klein nhẹ nhàng gạt đầu, sửa lại bói toán ngài A.

Tương tự, hẳn không có trực tiếp tiếp xúc với ngài A, toàn bộ hiểu biết đều căn cứ vào kể lại cùng suy đoán, muốn xác nhận người này có năng lực hay không, nguyện ý tuân thủ lời hứa hay không, là rất khó được đáp án, chỉ có thể nhúng tay từ phương diện khác, bói toán gián tiếp.

Làm một "Nhà bói toán" xuất sắc, Klein xác định phương hướng rất nhanh, đó là bói toán đại sứ Bechlangen!

Vị đại sứ này có khá nhiều liên lụy với hẳn, tình báo đối ứng lại tương đối chi tiết, ngay cả đối phương quẩn vào chuyện gì, Klein cũng rất hiểu biết, làm mục tiêu bói toán không thành vấn đề.

Suy nghĩ một hồi, Klein viết:

"Bechlangen Madan sẽ chịu uy hiếp trí mạng đến từ ngài A."

Trong bói toán năm chắc không lớn này, hẳn tận lực làm câu nói mơ hồ, không dự tính ra kết quả xác định, để tránh thất bại.

Lúc này đây, Klein thấy con lắc vẫn chuyển động thuận kim đồng hồ, nhưng tốc độ nhanh hơn, biên độ lớn hơn.

Thuyết minh ngài A sẽ đi hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa khả năng thành công không nhỏ. . . Klein chậm rãi thở hắt ra, bắt đầu đáp lại khẩn cầu của tiểu thư "Chính Nghĩa":

"Có thể."

"Quyết định của cô không có vấn đề."

"Tuyệt đối không cần tự mình ra mặt."

"Quyển giả của tôi hy vọng được 1.000 bản hoạt động kinh phí, vẫn là phương thức trước đó, tốt nhất ngày mai có thể hoàn thành."

"Cái này tính vào phôi phương 'Người kỳ quang', cô cũng không cần đi sưu tập tình báo hội Mật Tu nữa, bất quá, nếu cô có thể thu được tin tức tương ứng, tôi sẽ giao dịch cùng với cô."

Sau khi biết kẻ lên vào là người phi phạm con đường "Nhà bói toán", Klein đối với tình báo có liên quan hội Mật Tu nhu cầu tất nhiên không mấy bức thiết.

Hắn nguyên muốn số tiền nhiều hơn 1.000 bản, nhưng lo lắng đến chuyện tiểu thư "Chính Nghĩa" trả 1 vạn bản để ám sát đại sứ, tình trạng kinh tế khẳng định sẽ trở nên khó khăn, vì thế chỉ có thể đưa ra điểm mấu chốt.

Làm xong tất cả cái này, Klein không lưu lại nhiều, lúc này quay trở về thế giới hiện thực.

. . .

Audrey đang cầm một quyển nhạc phổ, đang hát khê giai điệu, ngoài cửa sổ trắng đỏ như ẩn như hiện.

Bỗng nhiên, trước mắt nàng xuất hiện sương mù xám nồng đậm, có một bóng người cao cao ở trên ghế dựa xưa cũ, nhìn xuống phía dưới, trầm thấp mở miệng.

Nghe xong ngài "Kẻ Khờ" đáp lại, Audrey nhất thời nhẹ nhàng thở ra, không hề thấp thỏm nữa.

1.000 bản. . . nợ nần của mình với ngài "Kẻ Khờ" là sạch sẽ. . . Cảm giác thoải mái hơn nhiều. . . Audrey ôm nhạc phổ vào trong ngực suy nghĩ.

Tuy một đoạn thời gian rất dài về sau tiền tiêu vặt của nàng chỉ có 1.000 bảng mỗi tháng, rất là quần bách, nhưng khế căn môi, lấy ra 1.000 bảng vẫn không thành vấn đề.

Mượn Glelint nhiều một chút, chia kỳ ra trả nhiều hơn một ít. . . Audrey ở phương diện này có gia giáo không tệ, dù sao phía sau phụ thân của nàng là cả một hệ thống ngân hàng lớn.

. . .

Vào giữa trưa thứ năm, Klein lại nghe thấy được tiếng khẩn cầu hư ảo, xác nhận tiểu thư "Chính Nghĩa" đã mang tiền gửi vào tài khoản không ký danh kia.

Mà ngân hàng trong phạm vi Backlund đối với ghi nợ cùng thanh toán, có thể hoàn thành trong ngày, nói cách khác, Klein bắt đầu từ thứ sáu, có thể ở trong các chi nhánh nhỏ của ngân hàng Backlund rút ra số tiền này.

Dùng xong bữa trưa, Klein lại gặp Mary Gale, bà ta đưa hắn đi đến bên ngoài câu lạc bộ Craig, có hai hội viên đang chờ ở nơi đó.

Một vị là thầy thuốc ngoại khoa nổi danh Alan Chris, một vị là giáo sư cười ngựa quý tộc Talim Dumont.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, thầy thuốc Alan mang mắt kính viền vàng, vóc dáng cao gầy, tương đối lãnh đạm tiến vào câu lạc bộ trước, mà giáo sư cười ngựa có một bộ tóc quấn ngắn màu nâu Talim thì vừa đi vừa cười nói:

"Nếu không phải Mary nhắc tới cậu, tôi cũng không biết Backlund có thêm một vị thám tử xuất sắc, về sau nếu có chuyện gì cần ủy thác, tôi sẽ tìm đến cậu."

"Tôi ở đây xin phép cảm ơn ngài trước." Klein cười đáp lại.

Căn cứ Mary giới thiệu ở trên xe, hẳn biết Talim nguyên bản là đệ tử quý tộc, tổ tiên có tước vị tử tước, đáng tiếc là, gia sản của hẳn đều bị tổ phụ xài hết, vì thế, phụ thân hẳn có gần mười anh em, cùng với hơn sáu chị em, mà làm quý tộc thổ địa, sau khi thổ địa có được hạ xuống mức tiêu chuẩn, tước vị thừa kế là sẽ bị hạ xuống, bất quá, cũng phải xem tâm tình của quốc vương.

Talim không giống đệ tử quý tộc khác, sau khi thành niên được một số tiền xa xỉ để buôn bán, bởi vì thanh danh tổ phụ, không có con đường tiến vào làm nhân viên tạm thời của chính phủ, hoặc là đi gia đình quý tộc khác đảm nhiệm quản gia, chỉ có thể phát huy sở trường, trở thành giáo sư cưỡi ngựa cho không ít quý tộc, thu vào coi như khá, hàng năm chừng bốn trăm bảng.

"Ài, ly hôn thật sự là một chuyện làm cho người ta bần cùng mà." Talim không biết là đang ám chỉ chuyện của Mary Gale, hay là đang nghĩ tới vị tổ phụ rất giống người Intis kia của hẳn.

Klein không có cách nào tiếp lời, chỉ có thể đi theo đối phương tiến vào câu lạc bộ Craig, thấy được một cái đại sảnh rộng mở sáng ngời.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 246: Dự Triệu Kỳ Quái

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 247: Dự Triệu Kỳ Quái

Alan cùng Talim sau khi điền đơn đề cử, liền rời khỏi câu lạc bộ Craig, hôm nay không phải cuối tuần, buổi chiều bọn họ một người còn có hai ca giải phẫu, một người còn dạy cưỡi ngựa cho con của tử tước Conrad, yêu cầu đối phương vừa thành niên ở trong buổi xã giao Backlund sáu tháng cuối năm sẽ không bị mất mặt.

Klein nhìn người giúp việc nam mặc ghi lê đỏ cùng người hầu gái quần áo xinh đẹp tới tới lui lui vài lần, rốt cuộc đợi được chứng minh hội viên cùng một chiếc huy chương khắc phù hiệu chòm sao bạch sương thuộc về mình.

"Phí nhập hội 50 bảng, năm nay còn ba tháng rưỡi, phí năm 4 bảng." Người giúp việc nam mặc ghi lê đỏ mang hai thứ đó đặt ở trước mặt Klein.

Klein lấy ra 57 bảng mà Mary Gale đưa, đếm 54 bảng đưa cho đối phương.

Kim ngạch ngoài hội phí cùng phí năm, là thù lao mà Mary cho thêm, nàng đối với việc Klein biết được tình nhân của Doragu Gale là ai cùng có được ảnh chụp rất nhanh, là hết sức hài lòng.

50 bảng hội phí. . . phu nhân Mary thật sự là một người phụ nữ khẳng khái mà! Klein vừa nhìn người giúp việc nam cùng hầu gái nghiệm chứng tiền thật giả, xác nhận số lượng cụ thể, vừa nghĩ tới Starling Summer giới thiệu:

Cha của Mary là đồng sáng lập công ty Cowim, chiếm 20% cổ phần công ty, nguyên bản cái đây chỉ là một công ty nhỏ, miễn cưỡng có thể kiếm một chút tiền, nhưng theo tình trạng ô nhiễm Backlund tăng lên, nhu cầu than đá cùng than củi biến nhiều, công ty Cowim nhanh chóng bành trướng lớn mạnh, trở thành công ty lớn có thể xếp vào mười hạng đầu trong ngành sản xuất ở thủ đô, gia tài của Mary cũng tăng vọt theo.

Vấn đề duy nhất là, khi bà gả cho Doragu Gale, công ty còn ở giai đoạn chưa có danh tiếng gì, cha của bà khi mang cổ phần công ty làm quà cưới cũng không quá để ý, không có tiến hành "tặng cùng bảo hộ tài sản", mà là chọn dùng phương thức "quà tặng theo di chúc" đang lưu hành.

Cái trước là chỉ quà cưới độc lập, tài sản riêng của nhà gái, quyền sở hữu không thuộc về nhà trai, ngay cả quyền sử dụng, cũng phải xem tâm tình nhà gái, còn cái sau là quà cưới thuộc sở hữu cả gia đình, nhưng nhà trai phải lập ra di chúc hữu hiệu, hứa hẹn nếu như bản thân chết trước, lúc phân chia tài sản để lại, ưu tiên quyền lợi chia cho vợ tương đương hai đến bốn lần quà cưới, sau đó án theo luật pháp kế thừa bình thường mà tiến hành, cái này là để cam đoan cuộc sống cho người vợ góa.

Nếu Mary chưa có lấy được chứng cứ Doragu phản bội hôn nhân đã khởi tố ly hôn, vậy cổ phần công ty Cowim sẽ chia đều cho hai bên.

Klein nhớ rõ lúc ấy Starling rất là cực kỳ hâm mộ nói:

"Chỉ với số cổ phần công ty này, trước mắt giá trị đã tiếp cận 20.000 bảng, công thêm một ít tài sản khác, Mary là phụ nữ chân chính giàu có, một khi ly hôn, tuyệt đối sẽ trở thành đối tượng rất nhiều nam giới Backlund theo đuổi, trong đó thậm chí sẽ bao gồm cả quý tộc."

Số tiền này gần đủ tiểu thư "Chính Nghĩa" ám sát đại sứ Bechlangen hai lần. . . Klein đột nhiên liên tưởng đến, nhìn thấy người giúp việc nam ghi lê đỏ cùng hầu gái dung mạo không tệ cúi chào với mình:

"Ngài Moriarty, hoan nghênh ngài gia nhập câu lạc bộ Craig."

Nghe câu này, Klein mới cầm lấy chứng minh hội viên cùng huy chương Bạch Sương trước mặt.

Cái trước là tờ giấy cứng co dãn rất tốt chế thành, giống như một tấm thẻ, mặt trên viết tên cùng ngày nhập hội của Klein.

Sau khi ấn lên ngón trỏ, tấm chứng minh hội viên này sẽ chính thức có thể sử dụng.

Cái sau là huy chương độc đáo của câu lạc bộ Craig, nhân vì được thành lập ở đầu tháng 11 nên lấy đó làm tên, đối ứng với chòm sao Bạch Sương, chính diện là phù hiệu tượng trưng cùng con số "192", mặt sau có khắc chữ "Sherlock Moriarty".

"Câu lạc bộ hiện tại có 192 vị hội viên?" Klein thuận miệng hỏi một câu.

"Đúng vậy, câu lạc bộ chúng tôi không tiếp thụ người không có đề cử." Người giúp việc nam ghi lê đỏ nụ cười đầy mặt giới thiệu, "Lầu một có sảnh tiệc đứng, quán bar, thư viện, phòng banh tường, phòng hội nghị, phòng đánh bài, ngài đều có thể sử dụng miễn phí, thực vật cùng rượu cũng có thể dùng miễn phí, lầu hai có 16 phòng nghỉ, hai phòng hội nghị nhỏ, đều miễn phí, chỉ cần có trống là có thể sử dụng."

Nữ hầu dung mạo không tệ chỉ ra phía sau nói:

"Sân cỏ có hai sân tennis, hoàn toàn miễn phí, dưới lòng đất có hai phòng luyện tập bắn súng, ngài chỉ cần dựa theo giá thuê thiết bị mà trả tiền."

"Nếu ngài đối với tiệc đứng đơn giản không hài lòng, có thể tự đến nhà hàng, chúng tôi có đầu bếp chuyên nghiệp, ngài chỉ cần trả phí vật

liệu."

Bao ăn, bao ở, bao chơi. . . Không hồ là câu lạc bộ cấp cao. . . Klein tự đáy lòng cảm tạ Mary một câu.

Hắn ôn hòa cười nói:

"Đề nghị phái một người đưa tôi đi một vòng, làm quen hoàn cảnh, sau đó cho tôi một gian phòng để ngủ trưa."

"Tốt." Người giúp việc nam ghi lê đỏ đưa ra tư thế mời.

Sau khi làm quen hoàn cảnh câu lạc bộ Craig, Klein tiến vào phòng nghỉ, cẩn thận nghiên cứu bố cục nơi này, phát hiện phòng khách sạn rất giống với đời sau, nghe nói là phong cách Intis.

Suy xét chuyện ngày mai sẽ tìm chứng cứ Doragu ngoại tình như thế nào, cái máy ảnh đèn lóe lên như thế quả thực không thể che dấu. . . Nói cách khác, chỉ có cơ hội chụp một tấm ảnh. . . Hơn nữa làm như vậy, khẳng định sẽ bị đuổi khỏi câu lạc bộ. . . phải suy xét biện pháp ổn thỏa. . . Trong khi suy xét thì lật xem báo, tranh thủ có thể từ trong tin tức phán đoán ra tiến triển của sự kiện Ian, từ đó xác định nên bảo hộ ba ngày nào. . . Klein đi qua đi lại, lâm vào suy nghĩ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên tim đập nhanh, cả người trở nên căng thẳng.

Đây là dự cảm "Thăng hê"? Nhưng trong đầu vẫn chưa có hình thành cái gì cả. . . Klein chỉ cảm thấy không khí bốn phía trở nên trầm ngưng, có gió lốc đang tích tụ.

Rất nhanh, loại cảm giác này liền biến mất không thấy, giống như chưa từng phát sinh cái gì vậy.

Chẳng lẽ là có nguy hiểm sắp xảy ra? Nhưng mà, mình trước đó lúc bị Merso tập kích, không xuất hiện tình trạng cùng loại. . . Klein nghi hoặc khó hiểu lấy ra đồng tiền, bói xem bản thân những ngày gần đây có gặp phải tập kích hay không.

Đáp án là phủ định.

Suy nghĩ vài giây, Klein kéo bức màn, giả làm ngủ trưa, đi ngược bốn bước, tiến nhập phía trên sương mù xám.

Hắn ngồi xuống, suy xét hồi lâu, thấp giọng đọc thầm:

"Mấy ngày gần đây mình sẽ có nguy hiểm rất lớn."

. . .

Lặp lại tụng niệm, hắn lại búng tiền xu, thấy vật lóe lên ánh đồng thau nọ sau khi quay cuồng thì rơi xuống, rơi vào lòng bàn tay mà hắn đang mở ra.

Lúc này đây, hình đầu quốc vương hướng lên trên!

Cái này thể hiện khẳng định!

Phản ứng của mình vừa rồi thật là dự triệu nguy hiểm sắp xảy ra. . . Klein híp mắt lại, dựa lưng vào ghế dựa phía sau.

Hắn đối với chuyện này tương đương khó hiểu.

Vô luận "Nhà bói toán", hay là "Thằng hề", trước đó chưa bao giờ biểu hiện ra năng lực giống như vậy, cho dù có thể biết trước nguy hiểm, cũng bởi vì mục tiêu ngay ở trước mặt, ngay ở bên cạnh!

Phụ cận mình không có người nào cả. . . Từ kết quả bói toán của mình bị quấy nhiễu bị làm đường mà xem, chuyện này khẳng định có liên quan

đến người danh sách cao, khả năng rất lớn là trợ thủ của Bechlangen. . . Kết quả, ngược lại kích phát dự báo trước của mình? Cái này không khoa học, ặc, cái này không thần bí học. . . Phương diện này khẳng định còn cất giấu nhân tố gì khác, chỉ là mình trước mắt còn chưa thể hiểu rõ ràng. . . Klein nhìn bốn phía, chỉ thấy sương mù xám vô ngần, đỏ thắm yên tĩnh, cung điện sừng sững như mãi mãi không thay đổi.

Hắn thu liễm nghi hoặc, tạm thời không lo lắng cái gì nữa, mang lực chú ý tập trung vào tập kích sắp phát sinh.

Lại bói toán vài lần, Klein phát hiện mình chỉ có thể xác nhận mấy ngày gần đây sẽ có nguy hiểm rất lớn, không thể thu lại trong vòng 3 ngày, 2 ngày, hoặc là vài giờ.

Nói cách khác, hắn chỉ có thể được gợi ý tương đối mơ hồ.

Mà bói toán cảnh trong mơ, hắn thấy Ian, mặc áo khoác cũ kỹ, đứng ở trên đường, sau lưng là đèn đường khí than thanh lịch cùng trăng đỏ mơ hồ.

Trừ bỏ khung cảnh này, không còn cái gì khác nữa.

"Cái này đến cùng là nên giải độc như thế nào đây?" Klein suy nghĩ một hồi, chỉ có thể cho rằng đây là khúc nhạc dạo của nguy hiểm.

Hắn không trì hoãn nữa, lập tức quay về thế giới hiện thực, rời khỏi câu lạc bộ Craig, đi đến chi nhánh ngân hàng Hilston tại Backlund ở phụ cận lấy ra hết 100 bảng còn lại —— 1.000 bảng mà "Chính Nghĩa" đưa còn chưa thông qua thanh toán cùng đối chiếu, tin tức tương ứng còn chưa có phát xuống, tình huống tài khoản có thể đồng bộ hay chưa, trên lý luận mà nói, cái này có lỗ hổng, đó là Klein có thể sau khi lấy 100 bảng, đổi chi nhánh ngân hàng khác mà lấy nữa, sẽ bắt được thời gian không đồng bộ của tài khoản thanh toán.

Nhưng cái này chỉ là trên lý luận, vì tránh né hành vi cùng loại, các ngân hàng đối với tài khoản không ký danh không hề thiếu quy định, một là tăng mạnh truyền tải tin tức giữa các thành phố, hai là hạn chế mức rút ra trong một lần, cao nhất không vượt qua 500 bảng, ba là hồ sơ rút tiền không phải ở bản địa, phải điện báo để hỏi, Klein hôm nay là gặp loại tình huống thứ ba.

Thu xong tiền mặt, hắn cưỡi xe ngựa đi đến khu vực cầu Backlund, vào quán Bar Brave.

Ở dưới Caspars dẫn dắt, hắn thấy Maric ngồi ở trong phòng chơi bài, bên cạnh đối phương vẫn là trống rỗng, không có xác sống vây quanh.

Klein thu hồi ý tưởng dùng linh tính bao phủ còi đồng Azcot, mang 100 bảng đặt lên trên bàn, nói với Maric sắc mặt tái nhợt:

"Tôi đồng ý giao dịch."

"Tôi sẽ dự chi 100 bảng, sau mỗi một ngày bảo hộ, tôi lại trả 300 bảng."

"Bảo hộ bắt đầu từ bây giờ!"

Ánh mắt Maric lướt qua hắn, nhìn về phía sau, khẽ gật đầu nói:

"Tốt, cô ta đáp ứng rồi."

A? Klein ngạc nhiên nhìn lại, chỉ nhìn thấy ván cửa, thấy không khí.

Hắn lặng yên không một tiếng động mở ra linh thị, nhưng vẫn không có phát hiện ra cái gì cả.

Maric mang 100 bảng nợ thu vào trong túi, hờ hững nói:

"Cậu có thể trở về, cô ta đã bắt đầu bảo hộ cậu, lấy phương thức ăn nấp."

Nếu mình không có bói toán trước, khẳng định sẽ nghĩ đám người này là lừa gạt. . . Klein nhìn trái phải một vòng, làm ra bộ dáng cẩn răng mà rời khỏi.

Một đường đi tới, hắn khi thì mở ra linh thị, khi thì đóng lại linh thị, không ngừng quan sát cửa kính xe, nhưng vẫn không thể tìm được cái gọi là vệ sĩ kia.

Trở lại số 15 phố Minsk, Klein đóng cửa phòng, tiến vào phòng tắm, mở vòi nước nóng, rửa hai tay.

Tiếng rào rào biến mất, hắn rảy nước, dùng khăn lau bàn tay, rồi ngẩng đầu nhìn về phía kính rửa mặt, quan sát bộ dáng của mình hiện tại.

Đúng lúc này, hắn thấy bản thân trong kính bỗng nhiên lắc lư, biến hóa thành một cô gái mặc váy dài cung đình màu đen.

Cô gái này tóc vàng nhạt, đôi mắt xanh thẳm, dung mạo tương đương tinh xảo, nhưng sắc mặt rất là tái nhợt.

Đầu cô ta mang mũ trùm màu đen, hơi nhấc váy lên, hạ thấp người, làm tư thế chào đối với Klein.

Cái này. . . Klein không có che dấu kinh ngạc, cố ý lui lại mấy bước, dựa vào vách tường.

Hắn vừa rồi đã tỉnh ngộ, đây có thể là vệ sĩ mà hắn dùng 1.000 bảng để thuê về.

Hình ảnh trong kính nhanh chóng ảm đạm, Klein lại thấy bản thân, tất cả khôi phục bình thường.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 248: Ngọn Nguồn Mọi Việc

Bóng người trong kính rõ ràng, lại không thấy cô gái mặc váy dài cung đình màu đen vừa rồi nữa, cô ta tựa như chưa từng xuất hiện vậy.

Klein lặng yên mở ra linh thị, nhưng vẫn không thấy được bất cứ thứ gì.

Không phải là mình đã mời một nữ quỷ làm vệ sĩ đó chứ? So với nữ quỷ còn quỷ dị hơn. . . Ít nhất linh thị còn có thể thấy được quỷ hồn. . . Klein có chút suy nghĩ sờ soạng còi đồng Azcot trong túi áo, chỉ cảm thấy vẫn lạnh lẽo như trước, không có biến hóa gì thêm.

Chưa chịu ảnh hưởng của còi đồng. . . xem ra không phải chỉ thuộc về tử linh. . . Bất quá, cũng không thể khẳng định, lúc trước còi đồng hạ táng theo mình, nhưng người chết ở xung quanh cũng không có xuất hiện dị thường. . . Bởi vì mai táng ở mộ viên, đã trải qua mục sư cùng giáo chủ an hồn? Nó đến cùng là có tác dụng vào lúc nào, lúc nào thì không có tác dụng. . . Chờ chuyện đại sứ kết thúc, nếu mình còn sống, phải đi mộ viên làm thí nghiệm, tranh thủ biết rõ phạm vi cùng hạn chế, không thể giống như mang theo một quả bom hẹn giờ như vậy. . . Klein rửa mặt, xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Hắn mới vừa ở phòng khách lấy tờ báo, chuẩn bị đi phòng khách hoặc là phòng ngủ xem, bỗng nhiên nghe thấy chuông cửa được kéo vang.

Trong tiếng đình đình đang đang, tinh thần của Klein đột nhiên căng thẳng, dị thường để phòng mặc vào áo khoác có các loại tài liệu, bước về

phía cửa.

Hắn nhớ rất rõ, trong những ngày gần đây sẽ có nguy hiểm buông xuống!

Đứng ở phía sau cửa, chờ đợi một chút, trong đầu Klein tự nhiên hiện ra cảnh tượng bên ngoài.

Trên bầu trời trắng đỏ như ẩn như hiện, hai bên đường đèn đường khí than thanh lịch chiếu sáng con đường ướt át, cậu nhóc mặc áo khoác cũ kỹ đứng ở nơi đó, đôi mắt đỏ tươi trong thâm trầm mang theo một chút mê mang.

Ian Wright? Hắn sao lại xuất hiện? Đây không phải là hình ảnh khi mình bói toán cảnh trong mơ đã nhìn thấy sao? Đây là điềm báo nguy hiểm đột kích? Klein kéo ra cửa phòng, cảnh giác lui về phía sau hai bước.

"Thám tử Moriarty." Ian lấy xuống cái mũ tròn màu nâu, hơi hạ thấp người nói, "Tôi là đến để nói lời xin lỗi với ngài, rất là xin lỗi, để cho ngài quần vào chuyện nguy hiểm như vậy."

Klein hơi nhú mày nói:

"Cậu nên làm nhất là đi cục cảnh sát."

Ian nhìn quanh bốn phía, hơi cúi đầu nói:

"Tôi mới đi ra từ MI9."

A? Đây là tên của ngành đặc thù quân đội? Klein tránh đường, chỉ vào phòng khách nói:

"Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện một chút."

Tôi ít nhất phải biết tôi vì sao lại rơi vào cục diện bị động như vậy. . .
Hắn ở trong lòng thờ dài mà nói một câu.

Ian không có khách khí, đi theo Klein vào phòng khách, ngồi xuống vị trí lần trước.

Hắn đang muốn mở miệng, Klein đột nhiên bổ sung:

"Nếu cậu muốn nói chuyện này sẽ làm cho tôi lâm vào nguy cơ lớn hơn nữa, vậy không cần nói."

"Có thể sẽ không, tất cả đã sắp kết thúc rồi." Ian trầm ổn không phù hợp lứa tuổi.

Klein nhẹ nhàng thở ra, nghi hoặc hỏi:

"Như vậy, đến tột cùng đã xảy ra cái gì?"

Lời hắn còn chưa dứt, đột nhiên thấy trên cửa sổ thủy tinh phía đối diện của phòng khách hiện ra một bóng người: váy dài cung đình màu đen, tóc dài màu vàng nhạt, đôi mắt xanh thẳm, dung mạo tinh xảo, sắc mặt tái nhợt, đúng là cô gái đã chào hỏi với Klein ở trên kính rửa mặt trước đó.

Cô gái này tựa như tìm một cái ghế dựa hư ảo mà ngồi xuống, tay trái chống khuỷu tay phải, tay phải nâng hai má, bày ra bộ dáng tập trung lắng nghe.

. . . Klein nhất thời cũng không biết nên làm ra phản ứng gì.

Lúc này, Ian im lặng vài giây rồi thấp giọng nói:

"Thật ra, thám tử Zerell là gián điệp đế quốc Fossack, ông ấy nhận nuôi vài đứa nhỏ lưu lạc, dạy cho chúng kỹ xảo sưu tập tình báo, phương diện này bao gồm cả tôi."

Thì ra là như thế. . . Minh bị cuốn vào là đại án gián điệp. . . Klein giật mình.

Ian mắt nhìn bàn trà, tiếp tục nói:

"Chúng tôi có ưu thế nhỏ tuổi, thường thường không bị người khác để ý, có thể sưu tập được rất nhiều tình báo hữu dụng, hai tuần trước, tôi ngẫu nhiên phát hiện manh mối bản thảo Hermosiuin."

"Hermosiuin?" Klein cảm thấy cái tên này có chút quen tai.

Ian ngừng đầu nhìn hẳn, giải thích:

"Turani Von Hermosiuin, khoa học gia, toán học gia, cơ giới học gia vĩ đại nhất sau Đại đế Russell, cha đẻ của Difference Engine đời thứ hai."

Thì ra là ông ta! Klein nhất thời nhớ lại giới thiệu tương quan:

Đây không chỉ là khoa học gia vĩ đại, còn là khoa học gia điên cuồng, ông ta nhìn nhận chỗ thiếu hụt trên bản chất để nhân loại tồn tại, chỉ có thể mượn dùng máy móc để đến được chân lý cuối cùng, ông ta rất thích ăn đường, tựa như mang cái này xem là nguồn năng lượng của bản thân, vào thời điểm nghiên cứu Difference Engine đời thứ ba đã mất tích thần bí, là một nhân vật quan trọng các quốc gia cố gắng tìm kiếm.

"Bản chép tay? Bản thảo liên quan đến Difference Engine đời thứ ba?" Klein hỏi lại.

Difference Engine là một loại trang bị máy móc dùng để tính toán, có thể đề cao hiệu suất nghiên cứu khoa học cùng các loại công trình rất hiệu quả, ở Klein thấy, đây là một loại computer thời đại hơi nước, đương nhiên, trước mắt chỉ có năng lực tính toán.

Ian lắc đầu nói:

"Tôi không rõ ràng cho lắm, tôi cũng không có nhìn thấy thực tế, có lẽ có một chút tư liệu tương quan."

Hắn dừng một chút, rồi nói tới sự việc:

"Tôi mang chuyện này báo cho thám tử Zerell, ông ta rất là cao hứng, để tôi đi theo manh mối này mà tiếp tục điều tra, ông ta thì lập tức báo cáo với thủ trưởng."

"Tôi tiêu phí một ít thời gian, rốt cuộc xác định bản chép tay nọ ở đâu, nhưng tôi e ngại nguy hiểm, không có trực tiếp đi trộm, quyết định quay về chỗ thám tử Zerell, sau đó, chính là chuyện tôi đã nói cho ngài biết, nhà thám tử Zerell có người lên vào, rất nhiều cơ quan nhỏ không có phục hồi như cũ, ông ta cũng không đáp lại thỉnh cầu liên lạc của tôi, người của đảng Zmanger ý đồ bắt tôi. . ."

"Thông qua trợ giúp của ngài, tôi xác nhận thám tử Zerell tử vong, từ trên thi thể của ông ta lấy đi một cái răng giả, ừm, đó là sau khi chúng ta chia tay rồi đi."

"Thám tử Zerell có nói với tôi, bên sườn cái răng giả kia có khắc phương thức liên lạc khẩn cấp với thủ trưởng của ông ta, phương thức mà ngay cả chính ông ta cũng không biết, chỉ có phát sinh ngoài ý muốn, mới có thể lấy ra."

Klein nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Cho nên cậu đã điện báo đi?"

Ian hiện lên vẻ ngạc nhiên hiếm thấy nói:

"Người MI9 nói cho ngài?"

"Không, tôi có một người bạn vừa lúc nhìn thấy cậu ở phố White Rum." Klein thuận miệng nói một lý do.

"Ừm." Ian uể oải gật đầu nói, "Tôi thông qua điện báo, liên lạc với thủ trưởng của thám tử Zerell ở Backlund, đồng thời sử dụng mật văn ước định thời gian, địa điểm cùng phương thức gặp mặt, nhưng rất nhanh, tôi đã bị đảng Zmanger tìm thấy, không, chính xác ra là nhân viên tình báo Intis, đây là người MI9 nói cho tôi biết."

"May mắn là, người MI9 đúng lúc đuổi tới, hai bên lâm vào hỗn chiến, tôi nhân cơ hội chạy thoát."

"Nhưng mà, buổi chiều hôm đó thời điểm tôi gặp mặt cùng thủ trưởng thám tử Zerell, lại gặp nhân viên tình báo Intis mai phục, bất hạnh bị bọn họ bắt lấy, tôi, tôi rất sợ chết, nên mang mọi chuyện biết được đều nói cho bọn họ, nhưng bọn họ không có tuân thủ lời hứa, vẫn muốn giết tôi, lúc này, MI9 rốt cuộc tìm đến."

Lúc này, cậu mới giống một cậu nhóc mười lăm mười sáu tuổi. . . Klein mới có cảm khái, đột nhiên từ trong lời nói của Ian nghĩ tới một vấn đề:

Trước đó phát hiện vật phẩm lưu lại trên thi thể Zerell tựa như rất quan trọng, nhưng khi được Ian thuận lợi lấy đi, hẳn cho rằng người phi phạm bên kia trình độ không cao, thực lực không mạnh, hiệu quả "thông linh" không tốt, không được bao nhiêu tin tức hữu dụng, từ đó xuất hiện sơ sót.

Nhưng mà, sau khi xác nhận thủ hạ đại sứ có người trong danh sách con đường "Nhà bói toán", chuyện này đã trở nên cực kỳ kỳ quái, dưới "thông linh" đủ mạnh, cái rằng giả kia không thể không bị phát hiện.

Mà thi thể để ở nơi hẻo lánh khó tìm như vậy, cũng không giống như là bố trí cạm bẫy.

Lại kết hợp miêu tả vừa rồi của Ian, đáp án có thể nói là rõ ràng.

Klein gật đầu nói:

"Cậu có nghĩ tới, bên cạnh thủ trưởng Zerell có kẻ phản bội, đã gia nhập cơ quan tình báo Intis hay không?"

"Đây là nguyên nhân Zerell bại lộ cùng tử vong sau khi được đến manh mối bản thảo, cũng là nguyên nhân cậu bị mai phục."

Nguyên nhân vì phía đại sứ Intis nắm giữ tình huống thủ trưởng Zerell, cho nên mới không mấy để ý đối với phương thức liên lạc khẩn cấp khắc ở bên sườn răng giả kia!

Zerell báo cáo lên trên, đã trực tiếp làm cho hấn gặp chuyện không may!

Ian nghe vậy ngậy người một chút, hồi lâu mới ảo não xiết năm tay, cố gắng bảo trì bình tĩnh nói:

"Tôi thế mà thật không nghĩ tới điểm ấy, ngài thật sự là một vị tử ưu tú. . ."

Hấn lặng yên thở hắt ra, lại tiếp tục nói:

"Tôi cũng mang chuyện bản viết tay nói cho MI9, còn có toàn bộ những chuyện khác, bọn họ thuận miệng nói ra những gì mà ngài gặp phải, a, bọn họ thế mà không có hoài nghi tôi nói dối, cũng không phái người trông coi tôi, toàn bộ đi cướp đoạt bản thảo, bất quá, ở dưới loại áp lực đó, không có ai có thể nói dối."

Nói tới đây, Ian đứng lên, cúi đầu thật sâu nói:

"Xin cho phép tôi nói lời xin lỗi."

"Thực xin lỗi, đã để cho ngài quẩn vào loại chuyện này, thật ra, ngài không cần thiết phải giấu diếm cái gì cho tôi."

Klein đã rõ ràng nguyên nhân trước sau cười cười nói:

"Không, ở chuyện này, chủ yếu là tự tôi phạm vào sai lầm, mới rơi vào tình cảnh hiện tại."

Hắn vừa rồi vừa nghe, vừa căn cứ Ian miêu tả cùng mấy ngày nay xem xét lại toàn bộ câu chuyện, xác nhận bản thân đã phạm vào hai sai lầm:

"Phát hiện chuyện của Ian nước hơi sâu, nhưng vẫn tiếp nhận ủy thác, cái này không có vấn đề, lúc ấy chỉ cảm giác sẽ liên quan đến xã hội đen, nhiều lắm chỉ có một hai người phi phạm ở trong tối không dám bước ra ánh sáng, mà bói toán khuyết thiếu tin tức, kết quả là thất bại. . . Cái này bản thân nó vẫn ở trong phạm trù có thể giải quyết được, bình thường mà nói, không có phiền toái gì, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội tiếp xúc với người phi phạm tại Backlund."

"Tìm được thi thể Zerell, sau khi xác định nước rất sâu, suy xét đến thân phận miễn cảm của bản thân, lập tức quyết đoán rời khỏi, để cho Ian tự mình xử lý kế tiếp, cái này càng không có vấn đề, lựa chọn tương đương cẩn thận."

"Một trong những sai lầm mà mình phạm phải là, thời điểm Merso tới cửa không có quyết đoán rút lui, rút khỏi chuyện liên quan đến Ian, nhưng lúc ấy chỉ nghĩ đối diện là xã hội đen, là vài người phi phạm sau lưng xã hội đen, ai biết sẽ liên quan đến nhân vật như đại sứ Intis, càng thật không ngờ là, Merso thế mà cứng đến như vậy, sau khi ủy thác không thành, thế mà không có uy hiếp cùng đe dọa, không làm cái gì khác, mà trực tiếp tới cửa giết người thông linh, căn bản không cho cơ hội để mình đổi ý, tình cảnh của mình bởi vậy mà chuyển biến xấu."

"Cho nên, đây không phải một sai lầm quá chủ quan quá nghiêm trọng."

"Sai lầm chân chính làm cho mình bị động như thế, là một cái sai lầm nhỏ ban đầu, thời điểm lấy danh nghĩa Sherlock Moriarty thuê nhà cùng nhận ủy thác, không có nguy trang!"

"Cái này làm cho sau khi thân phận người phi phạm bại lộ với đại sứ, thì không dám chạy trốn, cho dù biểu hiện sợ hãi cùng bối rối, làm cho MI9 cùng cảnh sát cho rằng mình chạy trốn là chương thuận lý thành chương, cũng không dám chạy trốn, sợ đại sứ tìm không thấy đối tượng trả thù, sẽ đề cập một câu với quan chức chính phủ, mà căn cứ kinh nghiệm của mình khi làm Kẻ Gác Đêm, đại bộ phận 'Người chấp pháp' đều có địch ý với người phi phạm không chịu khống chế, khẳng định sẽ không bởi vì danh sách thấp mà bỏ qua mình, tất nhiên sẽ triển khai điều tra."

"Đến lúc đó, diện mạo của mình chính là chứng cứ rõ ràng, sẽ bởi vì liên quan đến vật phong ấn cấp 0 cùng chết mà sống lại sẽ bị cường giả danh sách cao giáo hội Nữ Thần đuổi bắt."

"Loại chuyện này không có khả năng ký thác vào đối phương sẽ đột nhiên quên đi, hoặc là không đặt ở trong lòng, phải trước tiên đưa ra tính toán xấu nhất, nếu đợi cho đại sứ bên kia áp dụng hành động gì thì mới ứng đối, khẳng định đã không kịp rồi, mặc kệ là ám sát, hay là tìm vệ sĩ, mua vật phẩm, đều cần đủ thời gian."

"Chỉ có đại sứ chết đi, trợ thủ của hắn cũng chết đi theo, hoặc là mang lực chú ý dời tới điều tra người muốn đại sứ chết, mình mới có thể giải quyết tai họa ngầm này, trợ thủ của hắn không có thân phận nhân viên chính phủ, không thể trực tiếp tiếp xúc với nhân viên chính phủ, vì một danh sách 9 nho nhỏ, nhiều nhất là danh sách 8, còn là tên không biết tung tích, khẳng định không có khả năng phí nhiều rắc rối như vậy mà đi báo cáo."

"Đương nhiên, hấn chết đi là kết quả tốt nhất, đó sẽ không còn tai hoạ ngầm."

"So sánh với tìm ngài Azcot hỗ trợ, một lần nữa bị '0—08' nhét vào tầm mắt, hoặc bị cường giả cao danh sách đuổi bắt, ám sát đại sứ là lựa chọn tương đối đơn giản nhất. . . Nếu thất bại, chỉ có thể thừa nhận một trong hai kết quả này. . ."

"Ài, tất cả đều từ một sơ sẩy nhỏ ban đầu, ta chỉ nghĩ thành phố lớn cả vạn người như vậy, thành phố lớn như vậy không có ai quen biết với mình, chỉ cần tránh đi Kẻ Gác Đêm, không cần thiết mỗi ngày đều nguy trang, cái này ngược lại sẽ dễ dàng bị người nhìn ra vấn đề, kết quả, vì một sai lầm nhỏ như vậy, cuối cùng phải trả giá hơn 1 vạn bảng, hơn nữa vị tất có thể giải quyết. . ."

"Thật giống một thằng hề, phạm một sai lầm, gây nên phản ứng dây chuyền, tiếp theo kiệt lực giãy dụa, cố gắng cân bằng, để lấy lòng Người quan sát. . ."

"Đây là một kinh nghiệm ăn không ít thiệt thòi, mình hai lần chết cộng lại vẫn là lần đầu tiên làm 'tội phạm chạy trốn' ."

"Chờ hoàn toàn giải quyết chuyện này, có bại lộ thân phận người phi phạm, sẽ không nguy hiểm nữa, bọn họ sẽ cho rằng mình ở trong quá trình gần đây tìm vệ sĩ mà thu được ma dược, mà không phải hoài nghi vấn đề lai lịch của mình, đương nhiên, sau này phải siêng mang mắt kính, để râu, làm cho người xung quanh dần dần quen hình tượng mới của mình, chờ về sau hỏi đến mình, chỉ có thể nghĩ đến hình tượng như vậy."

Nghĩ rõ ràng cả câu chuyện, Klein cười càng thêm rõ ràng, cười đến Ian cảm thấy quái quái.

"Tôi phải đi, tôi phải biến mất một thời gian, nếu không tôi rất có khả năng bị đưa vào ngục giam." Ian đội mũ, cáo từ rời khỏi.

Klein không có ngăn cản cậu ta, nhìn cậu ta biến mất ở trong ánh trắng đỏ rực, mà cô gái ở trên cửa sổ kia không biết từ lúc nào đã biến mất.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 249: Hai Bên Chờ Đợi

Hai bên đều đã biết bản thảo Hermosiuin ở đâu, chuyện này đêm nay sẽ xuất hiện kết cục. . . Đại sứ cũng có thể rảnh tay, có thừa lực tiến hành hành động trả thù. . . Đây là nguyên nhân nguy hiểm sắp bùng nổ? Klein đại khái rõ ràng kết quả bói toán cùng dự triệu khó hiểu trước đó.

Nếu không có phù chú "Lời ô uế", không có vệ sĩ cường lực 1.000 bảng ba ngày, hẳn hiện tại quá nửa sẽ mất dày mày dạn đi cục cảnh sát, đi giáo đường thánh Hillland tổng bộ Backlund giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc "ở tạm", tránh đi khả năng tập kích, chờ đợi đại sứ bị ám sát —— về phần hành động ám sát có thành công hay không, Klein cũng không có nắm chắc, dù sao hẳn đã suy xét qua kết quả tệ nhất, cũng có dự án nhất định.

Nhưng hiện nay, đã có hai tầng chuẩn bị, hẳn không hề nghi ngờ sẽ không áp dụng sách lược tránh né, vẫn đợi ở trong nhà, giả như không biết cái gì cả.

Ở trong lòng hẳn, thậm chí còn chờ mong kẻ tập kích tới cửa.

Merso "Thợ săn" danh sách 9 bị mình giết chết, lại phái người đến, ít nhất sẽ là một danh sách 7, thậm chí khả năng danh sách 6, danh sách 5, hoặc là số lượng gấp đôi, mặc kệ thế nào, chỉ cần giải quyết bọn họ, mình sẽ thu được phối phương, thu được đặc tính phi phạm, vẫn hồi một ít tồn thất. . . Ừm, mình sẽ nói cho tiểu thư vệ sĩ của mình biết, vận may của mình không tệ, có được ưu việt từ chỗ "lỗ tai màu đen" mua được, trở thành người phi phạm, dù sao chiến đấu kịch liệt mà nói, mình căn bản không thể

giấu diếm điều đó, hơn nữa mình hầu như là nói thật, mình quả thật từ chỗ "lỗ tai màu đen" kia thu được lợi ích không nhỏ. . . Klein suy tư về chuyện kế tiếp, hầu như theo bản năng vẽ ở trước ngực một vòng trắng đỏ tực.

Nguyên nữ thần phù hộ, đến là người phi phạm con đường "Nhà bói toán" kia! Hẳn yên lặng cầu nguyện một câu.

Nghĩ đến đây, hẳn nhìn xung quanh, muốn tìm kiếm vệ sĩ của mình, lo lắng đối phương sau khi nghe được ngọn nguồn sự việc, lặng yên không một tiếng động chạy mất.

Trong nhà ăn phòng khách đèn đuốc ấm áp, chiếu sáng bàn trà, sofa cùng ghế dựa, trừ cái đó ra, không có người khác.

Ngay tại lúc Klein dần dần thấp thỏm hẳn lên, hẳn bỗng nhiên thấy nắp chụp thủy tinh của đèn khí ga khu vực phòng khách hiện ra một gương mặt, tóc màu vàng nhạt, dung mạo tinh xảo, khuôn mặt tái nhợt.

Cô gái này rất tự tin đối với thực lực của bản thân. . . Klein tâm linh yên ổn một chút, thấp giọng giống như tự nói:

"Tôi cũng là người phi phạm."

"Tôi thông qua Caspars tham gia tụ hội, mua một vật phẩm đánh cuộc may mắn, thu được chỗ tốt nhất định, đương nhiên, chỉ là chỗ tốt đối với người như tôi."

Hai câu này của hẳn nói là nói thật, vô luận đối mặt phương pháp gì, đều thông qua được khảo nghiệm.

Nhưng hai câu này đặt cùng một chỗ, sẽ làm cho người ta nghĩ đến, chỗ tốt làm cho hẳn trở thành người phi phạm.

Trên chụp thủy tinh đèn khí ga hiện ra khuôn mặt khế gặt đầu, nhanh chóng biến mất, không có phản ứng gì khác.

Klein bề ngoài nhìn như không thay đổi, trong lòng lại lặng yên thờ hắt ra.

Hắn trở lại khu vực sofa, không cởi áo khoác, cầm lấy một tờ báo, tùy tay lật xem.

Qua một hồi, thanh âm đinh đing đang đang lại quanh quẩn, lại có người kéo chuông cửa.

Ai? Klein tinh thần lập tức căng thẳng, hai tay đưa vào túi áo, phân biệt va chạm vào bài Tarot cùng phù chú "Lời ô uế".

Hắn chậm rãi đi tới chỗ cửa lớn, mượn dùng năng lực Thăng hê, dự cảm ra cảnh tượng sau khi mở cửa sắp sửa nhìn thấy:

Văng trắng đỏ rực vẫn như ẩn như hiện, đèn đường khí than thanh lịch không có thay đổi, một vị Cảnh sát trưởng mặc đồng phục đen trắng, quân hàm có ba chữ V không kiên nhẫn chờ đợi ở bên cửa.

Dưới cằm ông ta để chòm râu nâu nhạt, đúng là người Cảnh sát trưởng lúc trước đã xử lý "án phòng vệ của Sherlock Moriarty".

Jurgen hình như có đề cập qua tên của người này, Cảnh sát trưởng Fasin? Ừm, mai mình có thể đi lấy về 10 bảng tiền bảo lãnh kia. . . Ông ta tới làm cái gì? MI9 phái ông ta tìm Ian Wright? Hoặc là cho mình biết đi nơi nào tạm lánh nguy hiểm? Trong nghi hoặc, Klein cầm lấy tay nắm.

...

Ở trong đại sứ quán Intis khu tây Backlund, đèn đuốc sáng trưng, các loại hương nước hoa cùng rượu và giai điệu du dương, đang khuếch tán ra

từng góc một.

Nơi này đang cử hành vũ hội.

Trong những năm Bechlangen đảm nhiệm đại sứ, thường xuyên cử hành vũ hội ở sứ quán, mời chủ ngân hàng, chủ xưởng lớn, nhà từ thiện lớn, cùng với phú hào nổi danh và luật sư lớn vương quốc Ruen tham dự, thỉnh thoảng cũng tạo cơ hội cho thương nhân.

Trong bầu không khí như vậy, hẳn sẽ nói cho các vị khách phồn hoa cùng rộng mở của Trier, nói nước cộng hòa Intis đã muốn không còn là quý tộc chủ đạo, đám người chủ ngân hàng, chủ xưởng lớn, luật sư... mới là chủ nhân của quốc gia, bọn họ trực tiếp cùng gián tiếp nhận đại bộ phận ghế nghị sĩ, quyết định chính sách hướng đi quốc gia, hưởng thụ tự do chân chính, có được địa vị cao thượng.

Hôm nay Bechlangen đã làm những chuyện tương tự, bưng ly rượu, không ngừng xuất hiện ở trước mặt các vị khách, tựa như muốn lấy cái này chứng minh hẳn lúc này đang ở yến hội, không có ra ngoài.

Hẳn là đã muốn lấy đến bản thảo đi. . . sau khi từ chỗ vị thám tử sợ hãi đến không ngừng phát run kia biết Ian Wright xuất hiện ở cục điện báo phố White Rum, mình đã bố trí tất cả, hiện tại là lúc thu hoạch. . . Bechlangen khuôn mặt gầy yếu nhưng rất có nét uống ngụm rượu nho Olmir như máu, bước về phía ban công, tính đón một chút gió lạnh ban đêm.

Sau khi biết Ian phát đi điện báo, làm "Âm mưu gia" có thâm niên cùng nhân viên tình báo chuyên nghiệp, Bechlangen nhạy cảm nghĩ đến đối phương là đang liên lạc với thủ trưởng của thủ trưởng, vì thế nhanh để cho tổ gián điệp hai mặt Backlund cơ quan tình báo ẩn núp ở đế quốc Fossack điều tra, thu được thời gian, địa điểm cùng phương thức Ian hẹn gặp mặt với "Tổ trưởng".

Sau đó, hắn làm bộ như không để ý tới việc này, tiếp tục phái người ở phụ cận phố White Rum tìm kiếm Ian, thành công phát hiện đối phương, cũng dẫn tới MI9 ngăn chặn.

Dựa theo hắn bố trí, nhân viên tình báo ở hiện trường cố ý thả Ian chạy, lấy cái này khiến MI9 cho rằng hai bên đang xuất phát cùng nhau.

Sau khi đánh lạc hướng chú ý của đối thủ, hắn điều động nhân viên tình báo chưa bại lộ khác, mai phục Ian cùng vị "Tổ trưởng" đế quốc Fossack kia, muốn ở dưới tình huống MI9 chưa có phát hiện, tìm được bản thảo, đưa ra khỏi vương quốc Ruen.

Sự việc tiến triển nguyên bản thuận lợi giống như hắn dự tính trước vậy, nhưng vào chạng vạng đã truyền lại tin tức làm cho tâm tình của hắn trở nên dị thường trầm trọng.

Người MI9 thế mà xuất hiện!

Bọn họ vốn đã bị lừa đi thế mà lại xuất hiện!

Có Rosago ở đây, khẳng định không phải nhân tố bói toán, hơn nữa MI9 căn bản không am hiểu bói toán. . . Cái này thuyết minh trong chúng ta có sâu mọt. . . Hy vọng Rosago có thể chiếm trước một bước, lấy được bản thảo, giao cho "Bóng ma" mang đi. . . Bechlangen vì tị hiềm, cố ý tổ chức vũ hội, nên cũng không thể lại can thiệp sự tình tiến triển, chỉ có thể cầu cho cấp dưới đắc lực.

Căn cứ hắn an bài, Rosago sau khi đắc thủ, sẽ lập tức mang vật phẩm chuyển cho một nhân viên tình báo khác, nhân viên tình báo trước đó chưa từng vận dụng qua, sau đó, Rosago sẽ dẫn dắt người MI9 rời đi, thông qua đó cũng gây rối, liên tục quấy nhiễu "tâm mắt", hấp dẫn chú ý cho đồng bạn, trong quá trình này, Bechlangen yêu cầu Rosago thuận tay xử lý thám tử kia.

Nếu không phải hãn, sự việc căn bản sẽ không bị người MI9 biết, tất cả sẽ hết sức thuận lợi. . . Chuyện mình có liên quan với đảng Zmanger cũng sẽ không bại lộ, cũng sẽ không bị triệu hồi về nước. . . Hãn thế mà không có chạy trốn, nghĩ người MI9 sẽ vẫn bảo hộ hãn, lưu ở nhà càng an toàn hơn so với chạy trốn? Bechlangen xoa nhẹ gương mặt.

Hãn đã thu được mệnh lệnh, sau khi hành động bản thảo chấm dứt, thì mang các thông tin tình báo tương ứng giao lại đó, chờ đợi đại sứ mới nhận chức giao tiếp.

Bechlangen tương đương luyện tiếc nơi này, Backlund tuy thời tiết kém, ô nhiễm nặng, nhưng là đô thị phồn hoa nhất trên thế giới, không đâu sánh bằng.

Hơn nữa tiểu thư cùng phu nhân nơi này đều tương đối bảo thủ, không phải dân phụ như trong nước, chậm rãi câu dẫn họ lên giường, lột bỏ từng chút một bảo thủ của các họ, là cảm giác cực kỳ thành tựu là chuyện cực kỳ làm cho người ta mê luyện, đáng tiếc, mình phải cáo biệt cái nơi xinh đẹp này. . . Bechlangen hơi cảm thấy buồn bực thầm nghĩ, càng thêm oán hận vị thám tử dám phản kháng kia.

Về phần vấn đề an nguy của Rosago, Bechlangen tuyệt không lo lắng, hãn tin tưởng đối phương chỉ cần nguyện ý, chỉ cần không bị cường giả danh sách cao nhắm vào, muốn chạy trốn là có thể lập tức chạy trốn, cái này là vì Rosago có năng lực phi phàm đặc biệt.

Đang ngẫm nghĩ, mắt Bechlangen bỗng nhiên sáng lên, thấy một cô gái trẻ tuổi mặc váy dài đỏ thắm đang cầm ly rượu, đứng ở bên ban công.

Cô gái có khuôn mặt tú lệ và văn nhã khí chất, tóc đen phiêu dật bóng loáng, đôi mắt nâu nhạt giống như cất giấu rất nhiều lời muốn nói.

Bechlangen lúc này đi qua, rất quen địa bắt chuyện cùng đối phương, hiểu biết cô gái này là con gái của một thương nhân buôn gỗ, tên là Irene,

cha của cô ta không tính là rất có tiền, đang kiệt lực luôn cúi với thượng tầng.

Mượn dùng thân phận đại sứ Intis, Bechlangen rất nhanh thu được ánh mắt hâm mộ của Irene.

Sau khi cùng nhảy hai lượt, động tác giữa hai người cũng trở nên thân mật hẳn lên.

"Tiểu thư mỹ lệ, tôi muốn mời nàng đến phòng của tôi thưởng thức rượu nho Olmir, năm 1286." Bechlangen ám chỉ nói.

Irene hầu như không có do dự liền trả lời:

"Được."

Hai người rời khỏi đại sảnh vũ hội, lặng lẽ đi lên lầu hai, tiến vào phòng của Bechlangen, cũng bảo thủ vệ rời xa, không cần quấy rầy.

Cái gọi là rượu nho Olmir năm 1286 còn chưa có xuất hiện, Bechlangen đã nhiệt tình mang Irene đưa lên trên giường.

Trong lúc quay cuồng đó, cái váy không tính là phức tạp của Irene đã rơi xuống, đôi tay trắng nõn của cô ta ôm lấy đối phương.

Hai tay của cô ta cầm lấy vai của Bechlangen, móng tay cùng tĩnh mạch bỗng nhiên mọc ra "chân nhện" màu đen, tinh tế, đầy lông!

Phành!

Mắt Irene đột nhiên lồi ra, miệng sùi bọt mép.

Bechlangen thu hồi nắm tay đánh trúng bụng đối phương, đứng lên khỏi giường, không có biểu hiện vội vã như vừa rồi nữa, vẻ mặt lạnh lẽo.

"Ai phái cô tới?" Bechlangen trầm thấp hỏi.

Irene muốn đứng lên, lại đau đớn khó có thể thành công, ánh mắt vừa sợ lại vừa ngạc nhiên.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô nương xinh đẹp này, Bechlangen cười cười nói:

"Tôi quả thật thực mê luyện những cô gái xinh đẹp, nhưng bản thân tôi cũng biết vấn đề này, cho nên, mỗi lần đối mặt với những cô gái xinh đẹp, tôi đều đặc biệt cẩn thận."

"Nói đi, là ai phái cô tới?"

"Không cần lì lợm, tôi cực kỳ am hiểu dùng lửa."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 250: Âm Sát

Irene ngậm chặt miệng, trong phần nộ mang theo sợ hãi nhìn khuôn mặt gầy gò nụ cười ấm áp của ngài đại sứ.

Bechlangen vươn tay phải, mặt trên bao trùm một tầng lửa hồng, ngọn lửa lạnh lẽo nhảy nhót.

Hắn tiến lên hai bước, làm ra tư thái mang bàn tay ấn lên trên da của Irene.

Điều này làm cho Irene nghĩ tới quan thẩm vấn tàn nhẫn sẽ dùng khối sắt được đốt đỏ hồng áp lên thân thể mục tiêu, mang đến thể nghiệm cực độ đau đớn mà trong rất nhiều tiểu thuyết miêu tả.

"Không, đối với tiểu thư mỹ lệ không thể thô bạo như vậy." Bechlangen bỗng nhiên dừng bàn tay lại, cười khẽ một tiếng.

Hắn vung mạnh lên, mang ngọn lửa hồng nọ biến thành một cây roi màu đỏ.

Cây roi này tỏa ra sức nóng, có từng khớp gai ngược.

Bốp!

Bechlangen quất ra roi lửa, quất lên trên người Irene, quất đến y phục bị đốt cháy đi, trên da xuất hiện một dấu vết màu thâm đen, quất đến mặt nàng vắn vẹo, kêu thảm thiết ra tiếng.

"Là ai phái cô tới?" Bechlangen dùng thanh âm ôn nhu lại hỏi.

Môi Irene ngập ngừng vài cái, rồi cuộc mở ra:

"Là. . ."

Ngay ở lúc Bechlangen theo bản năng lắng nghe đáp án, trong mắt hắn đột nhiên chiếu ra một mảng màu máu.

Không tốt! Bechlangen ngã mạnh về phía sau, lăn vòng trên mặt đất.

Mà ở vị trí hắn trước đó đứng, có ngọn lửa bốc lên, tạo thành một bức tường hùng hực thiêu đốt.

Phốc phốc phốc! Máu cùng thịt vãi ra như mưa, đánh lên trên bức tường lửa, tạo thành những tiếng xèo xèo.

Có một bộ phận trong chúng xuyên thấu qua tầng lửa, trải ở trên mặt đất thành một con đường màu máu.

Cuối con đường này chính là Bechlangen đại sứ Intis đang đứng lên.

Hắn thấy bụng Irene bị xé rách ra, thấy bên trong vờn hai cánh tay dính đầy chất lỏng dẻo quẹo.

Hai cánh tay này đột nhiên chống một cái, một bóng người chui ra từ trong bụng tiểu thư Irene xinh đẹp, cả thân thể "nó" bao trùm chất lỏng màu máu dính dính không ngừng nhỏ xuống đất, lượn chùng một người nam trưởng thành bình thường.

Rất khó tưởng tượng, Irene là một phụ nữ bình thường bụng không có nhô ra, trong cơ thể lại có thể ẩn giấu một thứ như vậy!

Làm sao mà chứa được cơ chứ!

Phàn! Phàn!

Thân thể Irene từ đầu trở xuống nổ tung hoàn toàn, hóa thành huyết nhục thuần túy, ủa đến trên thân của thứ hình người kia, cùng chất lỏng đang không ngừng nhỏ xuống kia hỗn hợp thành một cái trường bào quái dị màu đỏ.

Bóng người lộ ra gương mặt của bản thân, gương mặt xinh đẹp yêu dị giống như phái nữ, mà trường bào màu máu trên người "nó", ở ánh lửa chiếu rọi, giống như là một đóa hoa tươi nở rộ.

"Giáo chủ Rose!" Làm nhân viên tình báo có thâm niên, Bechlangen lập tức liên tưởng đến tên của danh sách đối ứng.

Danh sách 6 con đường "Người kỳ bí", "Giáo chủ Rose "

Mỗi một vị "Giáo chủ Rose" đều là chuyên gia ma pháp huyết nhục!

Người phi phạm danh sách này có thể quý dị trốn vào trong cơ thể người khác, để tránh né các loại điều tra.

Nhưng thời điểm hãn chui ra, kí chủ sẽ bởi vậy mà mất đi sinh mệnh.

"Vì chủ!" Cái đầu còn sót lại của Irene thấp kêu một tiếng, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

"Giáo chủ Rose" vươn tay phải, điểm bốn lần ở ngực, dựa theo trình tự dưới trên phải trái.

Đôi mắt ánh lên màu máu cùng ánh lửa của hãn lập tức nhìn về phía Bechlangen, chân phải bỗng nhiên tiến một bước, xuyên qua bức tường lửa kia, không nhận một chút thương tích vì bỏng nào, chỉ là có chất lỏng màu đỏ sậm đang không ngừng nhỏ xuống.

Bechlangen lại về phía sau, đột nhiên cất cao tiếng nói:

"Người đâu!"

"Hỗ trợ!"

Tuy trợ thủ đắc lực nhất của hắn là Rosago cùng mấy nhân viên tình báo đã bị phái đi ra ngoài, nhưng trong đại sứ quán vẫn không khuyết thiếu người phi phạm, đó là nhóm võ quan được vương quốc Ruen cho phép, là lực lượng bảo hộ nơi này!

Một người danh sách 5, một người danh sách 6, ba người danh sách 7, cùng với chừng mười người danh sách 8 cùng danh sách 9.

Thanh âm của Bechlangen không ngừng quanh quẩn ở trong phòng, lại không thể truyền ra ngoài được, âm nhạc bên ngoài không thay đổi, vũ hội không dừng.

Nơi này tựa như trở thành một thế giới độc lập ngăn cách!

"Cái này. . ." Bechlangen lý trí đình chỉ hô lên, nhắm mắt lại, nhìn kỹ bốn phía.

Vị "Giáo chủ Rose" kia không nóng lòng động thủ, cười nhẹ một tiếng nói:

"Đây là ý nguyện của chính mày, quy tắc tự mình chế định."

"Trước đó mày nói cho thủ vệ, không được quấy rầy, không được tới gần, không cho người khác lại đây."

"Ừm. . . Tao phóng đại ý nguyện của mày quy tắc của mày, hơi làm vắn vẹo chút, mày muốn phá đi loại ngăn cách không gian này, phải chiến thắng chính mình."

Sắc mặt Bechlangen khẽ biến, từ loại đặc điểm nhìn như tuân thủ quy tắc này, thực tế lại tiến hành vắn vẹo, không ngừng hấp thu lực lượng trật tự để phục vụ cho bản thân, nghĩ tới một cái tên danh sách khác.

"Nam tước hủ hóa!" Bechlangen gầm nhẹ một tiếng.

Đây là con đường "Luật sư", cũng chính là danh sách 6 con đường "Hắc hoàng đế".

Lời còn chưa dứt, Bechlangen sắc mặt bỗng nhiên trở nên cực độ âm trầm, lại bồi thêm một câu:

"Người chặn cừu! Mày là Người chặn cừu!"

"Mày là ai của hội Cực Quang? Ngài A?"

"Tụi mày vì sao muốn ám sát tao?"

Vị "Giáo chủ Rose" kia, không, "Người chặn cừu" cười ha ha:

"Mày không cần biết tao là ai."

"Nhận chủ chiếu cổ đi. . ."

Lời của hắn còn chưa dứt, thân thể đột nhiên cứng đờ, các khớp xương giống như mọc đầy rỉ sắt, cả người cứng ngắc, tựa như biến thành rối gỗ.

Bechlangen cười lên, vẻ âm trầm vừa rồi nháy mắt biến mất không thấy, hắn rút ra khăn tay màu trắng trong túi trên ngực trái, lau khóe miệng nói:

"Thật cao hứng mày có thể nói chuyện với tao nhiều như vậy, cho tao đủ thời gian."

Khăn tay màu trắng bị lấy đi, chỗ túi ngực trái lộ ra một cái đầu lớn chừng ngón tay cái, đây là một cái đầu rối gỗ mắt đen thui!

"Người chặn cừu" kia hé miệng, muốn nói chuyện, lại chỉ nghe thấy tiếng nói giống như từ xa xa truyền đến:

"Mày. . ."

Dừng một chút, thân thể hắc bỗng nhiên bành trướng, da trở nên đen thui, trên đầu mọc ra hai cái sừng sơn dương gấp khúc có hoa văn tà dị, sau lưng mọc ra đôi cánh tràn ngập hương vị lưu huỳnh.

"Người chặn cừu" đã tiếp cận ba mét, biến thành một sinh vật ác ma hóa.

Nhưng cho dù là như vậy, hắc vẫn giống như bị người chặt chẽ găm ở mỗi một khớp xương, động tác cứng nhắc mà chậm chạp, suy nghĩ cũng bắt đầu mơ hồ.

"Mày còn có năng lực 'Ác ma'? Không hổ là 'Người chặn cừu', để tao đưa mày đi gặp chủ của mày." Bechlangen không nói lời thừa nữa, trong tay bên phải ngưng tụ ra một thanh trường thương lửa, mũi trường thương phủ lên ngọn lửa trắng.

Hắc xoay người vung cánh tay, muốn ném thanh trường thương ra, đóng đinh "Người chặn cừu" kia lên trên tường, rồi đốt thành tro bụi.

Danh sách 7 đối ứng "Âm mưu gia" gọi là "Kẻ phóng hỏa", cổ đại tên là "Hỏa pháp sư" !

Khụ! Khụ khụ khụ!

Đúng lúc này, Bechlangen ho khan kịch liệt, ho giống như muốn phun ra cả tim cùng phổi ra vậy, ho đến cây trường thương lửa mất đi không chế, dần dần tiêu tán, ho đến sắc mặt đỏ bừng, trán nóng lên.

Vật phẩm thần kỳ mà hắc mượn dùng để tạo ảnh hưởng đối với kẻ địch cũng theo đó bị giải trừ, "Người chặn cừu" kia thoát khỏi đình trệ, khôi phục bình thường.

"Mày nghĩ tao vì sao phải nói chuyện với mày nhiều như vậy? Cảm giác viêm phổi nghiêm trọng cùng ho không ngừng được thế nào?" Khuôn mặt như ác ma kia nhếch miệng hỏi.

Vừa nghe như thế, Bechlangen bỗng nhiên nghĩ đến bộ dáng phụ nữ xinh đẹp yêu dị khi kẻ địch vừa mới xuất hiện, hối hận nói:

"Khụ khụ, tật bệnh!"

"Mày, khụ khụ, giết một, khụ khụ khụ, ma nữ thống khổ!"

"Người chặn cừu" giải trừ ác ma hóa, thân thể trở nên lơ mờ, tầng tầng lớp lớp.

Hắn ừm một tiếng rồi nói:

"Không, tao chỉ tiếp nhận U Âm Thánh Giả trao tặng."

"Tao biết 'Âm mưu gia' luôn luôn có nhiều loại biện pháp, cho nên, kế tiếp tao phải dùng năng lực mạnh nhất của tao, không để cho mày ôm hy vọng không cần thiết gì đó."

Trước mặt hắn hiện ra một quyển sách, quyển sách trong suốt mơ hồ.

Cuốn sách xa xưa này nhanh lật ra, đồng thời thấp giọng ngâm xướng:

"Tôi đi đến, tôi thấy được, tôi ghi lại."

"Chỉ cần tao ghi lại được, tao có thể sử dụng một lần, đây là năng lực mà U Âm Thánh Giả cố ý thể hiện với tao, tuy chỉ có thể có một nửa hiệu quả nguyên bản, nhưng vậy là đủ rồi." Thanh âm "Người chặn cừu" trở nên không linh, thân thể bị hắc ám dâng lên từ cuốn sách bao vây.

Hắn rất nhanh biến thành một Người khổng lồ chừng hai thước ba, cả thân thể bao trùm khôi giáp màu đen, lạnh như băng, chỉ có vị trí mắt, lóe

ra hai luồng hào quang đỏ thẫm.

Kỵ sĩ hắc ám này giơ lên đại kiếm nặng nề thẳng tắp trong tay, bước ra một bước về phía trước, bổ mạnh một cái.

"Không!"

"Vì sao?"

Bechlangen kêu thảm thiết, từng từng lửa trào ra trong cơ thể hắn bị chém tan, các loại hào quang không ngừng bùng nổ cũng bị chém tan, thân thể hắn đã bị chém thành hai nửa.

Thịch thịch! Bechlangen ngã ra trên đất, mặt cắt không có chút máu tràn ra, ngay cả linh hồn của hắn, tựa như cũng bị trường kiếm nặng nề hắc ám u giống như không tồn tại kia ăn mòn mất.

Oành ùng! Oành ùng! Oành ùng!

Những luồng lửa dâng lên từ trong cơ thể Bechlangen mất đi khổng lồ, nổ tung làm cho phòng có dấu hiệu sụp đổ, chấn đến thủy tinh xoảng xoảng xoảng rung động, mà lúc này, bởi vì cách ly từ ý nguyện bản thân hắn sinh ra đã theo hắn tử vong mà biến mất không thấy.

"Người chặn cừu" kia không có dừng lại, cũng không chờ đợi đặc tính phi phạm phân ra, khôi phục bộ dáng lơ mơ vừa rồi, bắt lấy cơ hội nhóm võ quan đại sứ quán còn chưa tới, xuyên qua tầng tầng vách tường, đi vào trong bóng tối bên ngoài.

...

Số 15 phố Minsk, Klein tay phải đưa lên tay nắm cửa tạm dừng một chút.

Hắn quyết định ở trước khi mở cửa, vẫn tung đồng xu để bảo hiểm.

Nếu Ian đã đến, hình ảnh gợi ý nhìn thấy từ bói toán cảnh trong mơ đã xuất hiện, vậy nguy hiểm có khả năng bùng xuống bất cứ lúc nào!

Thầm đọc lời nói "khách ở bên ngoài sẽ mang đến nguy hiểm", Klein tung lên đồng tiền xu một phần tư penny, rồi nhìn nó rơi vào lòng bàn tay, con số hướng lên trên.

Phủ định. . . Klein tự nói một câu, đưa tay ra xoay tay nắm cửa.

Nhưng hắn cũng không bởi vậy mà bùng lỏng cảnh giác, hắn biết người bên cạnh đại sứ kia là người trong danh sách cùng con đường có thể làm nhiều bói toán của mình.

Nếu là đối phương, được đáp án sai lầm là rất bình thường!

Đáng tiếc, không có thời gian cũng như không có cơ hội đi phía trên sương mù xám xịt nhận. . . Klein dùng linh thị cách ván gỗ nhìn ra ngoài một hồi, không phát hiện vấn đề gì, lúc này mới kéo ra cửa phòng, lui về phía sau hai bước.

Cảnh sát trưởng Fasin mặc đồng phục đen trắng đứng ở bên ngoài lấy mũ xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Phía trên phái tôi đến nói cho cậu, đêm nay cùng ngày mai chú ý an toàn, cẩn thận người lạ."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 251: Kinh Nghiệm Tìm Đường Chết Phong Phú

"Tốt." Klein trình trọng gật đầu.

Cảnh sát trưởng Fasin vuốt vuốt mái tóc ngắn của mình nói:

"Còn có một số sắp xếp khác, tôi sẽ giải thích chi tiết cho cậu, tự cậu đưa ra quyết định."

Ông ta đưa mắt nhìn về phía khu vực phòng khách.

Klein không thể không đưa ra tư thế mời, nhìn Cảnh sát trưởng Fasin đi qua cửa đến chỗ sofa ngồi xuống.

"Có sắp xếp gì vậy?" Klein không cởi áo khoác, hai tay vẫn cầm ở trong túi áo.

Fasin hơi ngã về phía trước, hai tay nắm vào nhau nói:

"Cậu hẳn rất rõ ràng, vị đại sứ mà cậu chọc tới kia, đêm nay hoặc là mai chính là giai đoạn mà cậu nguy hiểm nhất."

"Người ở trên cho cậu ba lựa chọn, một là đi giáo đường thánh phong đợi hai ngày, tôi biết cậu là tín đồ Thần Hơi nước cùng Máy móc, nhưng giáo đường thánh Hillland quá xa, trên đường đi rất dễ ra vấn đề."

Klein hơi gật đầu nhẹ, chờ đợi đối phương đưa ra lựa chọn thứ hai.

Bỗng nhiên, mắt hắn chợt hoa lên, đầu tê tê, chỉ cảm thấy bốn phía như thêm một tầng thủy tinh thật dày.

Hắn thấy miệng của Cảnh sát trưởng Fasin đóng mở trở nên thông thả, phát hiện suy nghĩ bản thân dần dần chậm đi.

Loại cảm giác này là quen thuộc như thế, Klein chợt nghĩ tới rồi gõ gia tộc Antigonus lúc trước, vật phong ấn "2—049" !

Lúc ấy, hắn liên tiếp bị ảnh hưởng cùng loại, nhưng được đám người đội trưởng Dunn Smith gọi tỉnh, vì để cho người khác đúng lúc phát hiện dị trạng, bọn họ liên tục làm động tác co duỗi cánh tay!

Gia tộc Antigonus nắm giữ con đường "Nhà bói toán". . . năng lực người này tương tự với rồi gõ gia tộc Antigonus. . . người này là người thuộc danh sách con đường "Nhà bói toán" kia. . . Quả nhiên là hắn. . . Klein tỉnh ngộ trong nháy mắt, nhưng lúc này đã không có Dunn Smith đến gọi tỉnh.

Khuôn mặt Cảnh sát trưởng Fasin cơ thịt bắt đầu mấp máy quỷ dị, rất nhanh biến thành một người tóc đen mắt lam, có khuôn mặt anh tuấn cùng dấu vết râu quai nón nhàn nhạt.

Hắn dùng vẻ mặt mỉm cười nói:

"Chỉ cần cho tôi thời gian, đây là một trong những năng lực khó đối phó nhất dưới danh sách cao."

Đồng thời khi người này nói chuyện, Klein thấy trên cửa sổ thủy tinh hiện ra cô gái mặc váy dài cung đình màu đen kia.

Cô ta cứng ngắc chậm chạp, từng chút một đi ra thủy tinh, tóc vàng nhạt, dung nhan tinh xảo cùng sắc mặt tái nhợt làm cho cô ta không giống người sống, càng giống rồi gõ hơn.

"Tôi không nghĩ tới cậu có thể mời đến vệ sĩ lợi hại như vậy, nếu không phải tôi bói toán sẽ ra vấn đề trước, có lẽ tôi sẽ chết ở chỗ này, cậu

đến cùng là cho ra thù lao gì vậy? Đúng rồi, tôi gọi là Rosago." Rosago không có quay đầu, cười nhìn về phía Klein, nhưng không hy vọng xa vời đối phương bị mình khống chế được có thể thoải mái mở miệng trả lời.

Lúc này, hăn đột nhiên cảm giác nơi cổ có gió lạnh buốt thổi tới, thổi đến tóc gáy hăn dựng đứng lên, nổi cả da gà.

Sau lưng hăn tựa như có một kẻ vô hình đang thổi vào cổ hăn vậy!

Rosago cười một tiếng, nâng tay trái lên, búng ngón tay một cái.

Bốp!

Sau lưng hăn bỗng nhiên bốc lên ngọn lửa, một đạo u ảnh trong suốt hừng hực thiêu đốt lên, rất nhanh hóa thành tro bụi.

Trong tầm mắt Klein, động tác này được phân giải thành từng hình ảnh một.

Cái này cũng không phải là đối phương trở nên thông thả, mà là suy nghĩ của hăn càng lúc càng chậm đi.

Hăn đã khống chế được mình. . . Vì sao không trực tiếp. . . xử lý mình. . . Nhân vật phản diện đều thích nói chuyện mà. . . Không, hăn không phải là kẻ ngu xuẩn. . . Hăn đang lấy nói chuyện để che dấu cái gì đó. . . Klein kiệt lực tự hỏi, tìm kiếm vấn đề, nhưng ý niệm trong đầu đang trở nên chậm lại không thể ngăn chặn.

Hăn chuyên chú nhìn Rosago, quan sát mỗi một vi trí rất nhỏ của đối phương.

Rốt cuộc, hăn thấy bên trong hai mắt của Rosago đều hiện lên một bóng người, bóng người tạo thành từ tóc vàng nhạt, mắt xanh thẳm, sắc mặt tái nhợt cùng váy dài cung đình kiểu Gothic đen!

Mà lúc này, cô gái kia còn ở sau lưng Rosago, còn đang ở vị trí cửa sổ, đi về bên này từng chút một, giống như rối gỗ bị người thao túng vậy.

Hắn còn chưa chân chính khống chế được cô ta. . . Cô ta còn đang cố gắng phản kháng cùng giấy dựa. . . Bọn họ đang không ngừng giằng co ở lĩnh vực thần bí. . . Mình cần làm chuyện gì đó. . . Để cho cán cân thay đổi. . . Klein mang lực chú ý chuyển qua phù chú "Lời ô uế" đang nằm ở tay trái, cảm giác lạnh lẽo trắng mịn tràn đầy tà dị.

Hắn rất may mắn, bản thân vẫn không có thả lỏng cảnh giác, vẫn duy trì trạng thái có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

Chỉ có thể hại mình rồi mới hại người! Klein cố lấy sức lực, giấy dựa nói chuyện.

Dây thanh quản của hắn tựa như đã muốn hư thối, yết hầu của hắn nhích động là gian nan như thế.

Hắn khàn khàn có gián đoạn tụng niệm ra từ Hermes cổ kia:

"Ô uế!"

Trong thanh âm quanh quẩn, lòng bàn tay trái của Klein cảm nhận được ăn mòn như đau đớn, bên tai nghe được lời vô nghĩa hư ảo trùng điệp làm cho người ta điên cuồng.

Đây là trạng thái mà hắn quen thuộc, không ảnh hưởng đến thử nghiệm kế tiếp của hắn.

Thử nghiệm nọ chính là mang tuyệt đại bộ phận linh tính nhập vào lá phù chú "Lời ô uế" kia, cái này không cần động tác tứ chi phối hợp.

Ba giây sau, thanh âm "Tạo vật chủ chân thật" đã buông xuống thế giới vật chất, chui vào trong lỗ tai sinh linh gần hắn nhất!

"3!"

Như khúc nhạc dạo, lời vô nghĩa ồn ào, hư ảo, tà ác nháy mắt khuếch tán, da đầu Klein phát tê, trong đầu vang lên ông ông, chỉ cảm thấy mạch máu đang không ngừng nhảy lên, suy nghĩ rối cuộc khó có thể tập trung.

Rosago chỉ cách hắt một cái bàn trà về mặt chột hoảng hốt, da mặt trướng lên, bóng dáng cô gái trong mắt đột nhiên rõ ràng.

"2!"

Cô gái váy dài cung đình màu đen sau lưng hắt động tác nhanh hơn một chút, nhưng chột nhú mày, lộ ra thần sắc đau đớn.

Giờ này khắc này, Klein như ý nguyện đã cảm nhận được ảnh hưởng yếu đi, suy nghĩ đã thông thuận, phát hiện trong các khớp xương một lần nữa đã chứa đầy "Dầu bôi trơn" !

Hắn đã nhận qua lời vô nghĩa khảo nghiệm chịu đựng điên cuồng, chịu đựng đau đớn, lập tức mang phù chú "Lời ô uế" trong bàn tay trái ném ra ngoài, hướng về phía Rosago đối diện.

"1!"

Miếng phù chú màu đen đã được dung hòa các phù hiệu tượng trưng cùng hoa văn tà dị, Rosago vừa tìm lại trạng thái, ý đồ né sang một bên, đã thấy u ám nồng đậm, nghe được một lời vô nghĩa ẩn chứa các loại tri thức cùng điên cuồng đến cực hạn.

Không có nhân loại nào có thể miêu tả cụ thể ra thanh âm này, toàn bộ mạch máu trên đầu Rosago nổi lên, giống như muốn nổ tung.

Hắn quay cuồng ngã xuống đất, vặn vẹo giãy dụa, da đang rách ra từng chút một, lộ ra máu thịt bên trong.

Cùng lúc đó, Klein không trực tiếp nghe được thanh âm "Tạo vật chủ chân thật" cùng cô gái tóc vàng nhạt đôi mắt xanh thẳm kia cũng khó có thể thừa nhận mà ngã quỵ, đều tự phát ra tiếng kêu thảm thiết, đau đớn giống như là bị người dùng cây sắt đóng vào huyết Thái Dương vậy.

Mắt họ bỗng nhiên sung huyết, mũi chảy ra chất lỏng đỏ tươi, vừa nhìn không thấy thứ gì, vừa cảm thụ không được thế giới bên ngoài.

Klein có kinh nghiệm phong phú những thứ cùng loại khôi phục lại trước nhất, loạng choạng giãy dụa đứng lên, thấy Rosago xé nát quần áo trên người, da lột cả ra, lộ ra toàn bộ máu thịt cùng kinh mạch.

Hắn tựa như quái vật màu đỏ bị lột da trong truyền thuyết, không ngừng quay cuồng kêu rên, tựa như sắp không khống chế được.

Klein không đợi xuất hiện kết quả, bởi vì hắn thừa nhận không nổi khả năng đối phương thu được ưu việt, biến thành tín đồ thành kính của "Tạo vật chủ chân thật".

Hắn tin tưởng vị Tà Thần kia khẳng định cũng tràn ngập lửa giận đối với mình.

Rút ra súng ngắn, mở khóa an toàn, Klein bước tới hai bước, vòng qua bàn trà, mang hòng súng kề ở trên đầu Rosago.

Phành! Phành! Phành! Phành! Phành!

Hắn mặc vest đuôi tôm màu đen nhìn thẳng vào kẻ địch, bắn liên tục năm phát, nhìn đầu đối phương bành trướng cũng ngửa ra sau, nhìn đầu đối phương nổ tung, đỏ, trắng, đen văng đầy đất.

Đội trưởng, cảm ơn anh trước đây đã làm mẫu. . . Klein hạ súng ngắn xuống, há mồm thở dốc, mặt xuất hiện nụ cười.

Trước mặt hắn, thi thể không đầu của Rosago lảo đảo một cái, sau đó ngã xuống bên cạnh sô pha.

Thẳng đến lúc này, cô gái mặc váy dài cung đình kiểu Gothic màu đen kia mới chậm rãi đình chỉ kêu thảm thiết, động tác quay cuồng giãy dụa cũng chậm lại, nhưng da của cô ta tựa như trong suốt không ít.

Thấy máu thịt trên thi thể của Rosago còn đang mấp máy, Klein không chút do dự sử dụng "Phù chú an hồn" tự chế.

Trong cảm giác bình tĩnh an hòa, cổ thi thể nọ rốt cuộc lặng yên xuống.

Thấy cảnh tượng như vậy, Klein chợt có ý tưởng, lại lấy ra lá phù chú, thấp giọng tụng niệm:

"Đồ rợ!"

Sau đó, hắn quán chú một chút linh tính, mang lá phù chú này ném về phía vệ sĩ của mình, chính là cô gái tóc vàng nhạt khuôn mặt tái nhợt kia.

Lực lượng làm cho người ta ngủ say lan tràn ra, cô gái còn chưa thoát khỏi ảnh hưởng dư âm đang lâm vào trạng thái suy yếu đã trở nên an tĩnh xuống, ngủ thiếp đi.

Klein còn chưa yên tâm mà lại tiếp thêm một lá "Phù chú ngủ say" nữa, sợ đối phương quấy rầy thử nghiệm kế tiếp của mình.

Số 15 phố Minsk lại khôi phục an bình về đêm, lần này không có thứ gì bị đánh nhau phá hư, chỉ có mặt đất bị ô nhiễm, bởi vì ba phía so đấu quỷ dị mà bí ẩn.

Nhìn thi thể Rosago, lại nhìn vệ sĩ đang ngủ say, Klein tự giấu cười nói:

"Thường xuyên tìm đường chết cũng có ưu việt, ít nhất có thể thu được lực miễn dịch nhất định."

Hắn không có lập tức làm nghi thức thông linh thử nghiệm, bởi vì lúc này Rosago đã bị "Tạo vật chủ chân thật" ô nhiễm, trực tiếp thông linh tương đương với tự sát.

Nhưng cái này không có nghĩa là Klein không có cách nào, hắn tính mang theo Rosago đi phía trên sương mù xám thông linh,!

Lấy tiêu chuẩn linh thể của hắn hiện tại, cho dù có còi đồng Azcot gia cố, cũng không thể di chuyển một cái máy chụp ảnh, càng miễn bàn đến thi thể nặng hơn nhiều, nhưng thông linh không phải thông thi thể, thông là linh tính còn sót lại của đối phương!

Klein lấy ra ngọn nến, rất nhanh bố trí nghi thức, tự mình triệu hồi bản thân, tự mình hưởng ứng chính mình, hóa thành linh thể đặc thù.

Sau khi biến thành linh thể, hắn thấy được linh tính mơ mơ hồ hồ còn sót lại của Rosago, phát hiện tiểu thư vệ sĩ của mình trạng thái thân thể có chút kỳ quái, cùng hắn hiện giờ là tương đương tiếp cận, nhưng lại có khác nhau rất lớn.

Klein không lãng phí thời gian suy nghĩ, mang theo còi đồng Azcot, bao vây lấy linh tính còn sót lại của Rosago, tiến nhập phía trên sương mù xám.

Lấy ra vật phẩm nghi thức tương ứng, sau khi bố trí tế đàn đơn giản, Klein nhanh tiến hành nghi thức thông linh.

Trong quá trình này, hắn ngạc nhiên phát hiện, mình không cần khẩn cầu ai, đã trực tiếp có thể thông linh, tựa như "Người thông linh" chân chính vậy!

Hồ. . . Đây là quyền hạn đặc thù của mình ở không gian thần bí phía trên sương mù xám? Klein chợt suy nghĩ, tụng niệm ra câu bói toán:

"Phối phương ma được con đường 'Nhà bói toán'."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 252: Thu Hoạch

"Phối phương ma được con đường 'Nhà bói toán'."

...

Klein dựa vào ghế dựa, lấy kỹ xảo "bói toán cảnh trong mơ" thử thông linh.

Trong thế giới xám xám hư ảo không đủ chân thật, một ngọn đèn khí ga bỗng nhiên sáng lên, chiếu ra mặt đất trải phiến đá, chiếu ra chiếc bàn đang đặt một quyển sách da dê.

Sau khi phối phương "Nhà bói toán" cùng "Thăng hề" lần lượt thoáng hiện, Rosago mặc áo trong cổ tay áo xoắn tung, đứng ở bên cạnh, nghe thanh âm không biết từ nơi nào truyền đến:

"Trước khi tấn thăng, tôi phải nhắc nhở cậu một điểm, cậu gần đây quá ỷ lại bói toán."

"Bói toán là gợi ý, là kết quả, không thể nói cho chúng ta biết quá trình, ví dụ như, cậu bói toán cổ phiếu đường sắt có thể kiếm tiền hay không, được đáp án là khẳng định, vì thế liền đầu nhập toàn bộ tài chính, nhưng trên thực tế, gợi ý nọ chân chính hàm nghĩa là, từ trường kỳ mà thấy, sau ba mươi năm, cổ phiếu đường sắt này mới kiếm được tiền, mà trước đó, mất nhiều hơn được. Vận mệnh không phải dễ nắm giữ như vậy, rất nhiều thời điểm không có biện pháp định tính định lượng, bói toán không phải vận năng."

"Mặt khác, bói toán cũng sẽ bị quấy nhiễu, bị làm đường, trên thế giới này tồn tại nhiều sự vật không thể lý giải, nếu cậu hoàn toàn ỷ lại bói toán, vậy tương lai cậu sẽ bởi vậy mà tử vong."

"Bói toán là gợi ý, phải phối hợp bản thân cẩn thận, cẩn thận cùng khắc chế."

Rosago là vì "Lời ô uế" liên quan đến không gian thần bí phía trên sương mù xám này, không thể bói toán ra nguy hiểm tương ứng, cho nên mới chết ở trên tay của mình, bằng không lấy năng lực quỷ dị của hắn, mình cùng tiểu thư vệ sĩ hôm nay rất khó may mắn thoát khỏi. . . Cái này cũng là nhắc nhở đối với mình, cho dù mình có sương mù xám ngăn cách quấy nhiễu, cũng không thể sơ ý, hành động có chắc chắn cũng muốn chừa chút đường lui. . . Từ những lời này mà xem, bọn họ lúc ấy tựa như còn không biết "phương pháp sắm vai", bằng không có một số lời nói có thể trực tiếp khái quát thành kính sợ vận mệnh. . . Trong khi suy nghĩ, Klein nghe được Rosago đưa ra trả lời, mở ra tấm da dê:

"Danh sách 7, 'Ma thuật sư': "

"Tài liệu chủ yếu: một miếng rễ cây chân thật thụ nhân sương mù, toàn bộ dịch tuỷ sống tà văn hắc báo."

"Tài liệu phụ trợ: 60ml nước cất, 30ml chất lỏng thụ nhân sương mù, 3g bột phấn bảo thạch hình nước, 4 giọt tinh dầu cỏ mê huyền."

"Ma thuật sư" . . . Cái này cũng là đoàn xiếc, có thể cùng Nhà bói toán, Thăng hề tạo thành ba đầu sỏ của đoàn xiếc. . . Klein đầu tiên là nói nhảm một câu, tiện đà nhớ tới thăng hề áo bành tô trước đó đã gặp qua:

Hắn xem ra chính là "Ma thuật sư", năng lực giống như là búng ngón tay phát ra đạn không khí, ngọn lửa nhảy múa, rút giấy thành binh. . . Cũng không tệ. . . Chỉ với điểm có thể thi pháp rất nhanh, đã có thể tăng lên chiến lực của mình rất nhiều. . .

Ý niệm chợt lóe trong đầu, Klein thấy cảnh tượng đã xảy ra biến hóa:

Lúc này là căn phòng trắng lệt, xung quanh có các loại điêu khắc cùng trang sức màu vàng.

Cũng là thanh âm trước đó, cũng là nhắc nhở nhất định:

"Căn cứ kinh nghiệm của tôi, sau khi sử dụng phần ma được 'Người không mặt' này, cậu phải nhớ kỹ một điểm, cậu có thể giả trang thành bất luận kẻ nào, nhưng cậu chỉ có thể là chính cậu."

Người không mặt? danh sách 6 con đường "Nhà bói toán" là "Người không mặt" ? Đây chính là loại năng lực phi phạm để cho Rosago có thể biến hóa thành Cảnh sát trưởng Fasin. . . Như vậy xem ra, giả thám tử Zerell cũng là hân. . .

"Mấp máy đôi mắt" làm cho Zillingers có thể biến hóa thành dung mạo người khác, cùng với năng lực phi phạm này là rất ăn khớp, xem ra là có "Người không mặt" chết ở trên tay hân. . . Loại năng lực này có thể sẽ không tăng lên trình độ chiến đấu trực diện, nhưng ở rất nhiều trường hợp, hữu dụng hơn so với 90% năng lực phi phạm. . . Khó trách Rosago dám lại đây giết người, không sợ rơi vào cạm bẫy. . . Năng lực này đối với mình ý nghĩa trọng đại!

Nghĩ đến đây, Klein theo bản năng mở to hai mắt, thấy Rosago cầm lấy một trang sách hoàng kim mỏng manh, mặt trên viết chữ Hermes:

"Danh sách 6, 'Người không mặt' : "

"Tài liệu chủ yếu: não kẻ săn bắn thiên diện thú dị biến, đặc tính u ảnh da người."

"Tài liệu phụ trợ: 80ml máu kẻ săn bắn thiên diện thú, 5 giọt chất lỏng cà độc màu đen, 10g bột phấn cỏ long nha, 3 sợi tóc Naga biển sâu."

Kẻ săn bắn thiên diện thú? Cái này hình như là một loại cự long, không phải loại hình đặc biệt lợi hại. . . Hãn không phải là cự long hệ tâm linh, nhưng cực kỳ hi hữu, tiếp cận tuyệt chủng. . . Klein lập tức nhớ lại tri thức thần bí học đối ứng.

Lúc này, cảnh tượng trước mắt hãn không thay đổi, cách ăn mặc cùng vị trí của Rosago lại thay đổi.

Hãn đội tóc giả màu trắng, mặc áo bành tô đen, trên mặt để râu rậm.

"Lần này tấn thăng không hề đơn giản giống như trước, khi uống ma dược phải phối hợp nghi thức, một khi thành công, cậu sẽ thu được một trong những năng lực phi phạm khó bị khắc chế nhất dưới danh sách cao." Người nói chuyện đã thay đổi, tiếng nói càng thêm già nua.

Rosago có đoán trước liền hỏi:

"Nghi thức gì."

"Đi trên biển, tìm một mỹ nhân ngư, uống ma dược ở trong tiếng ca của nàng." Ông lão nói chuyện mở ra một quyển sách có vô số phù hiệu thần bí xa xưa.

Mặt ngoài quyển sách này chợt có hào quang nhảy lên, giữa không trung xuất hiện từng hàng tiếng Hermes cổ:

"Danh sách 5, Bí Ngẫu Đại Sư: "

Vừa xem đến đây, Klein bỗng nhiên đau đầu, đây là biểu hiện linh tính tiếp cận khô kiệt.

Ở trong chiến đấu trước đó, chỉ phù chú "Lời ô uế" đã tiêu hao đại bộ phận linh tính của hãn, sau đó hãn không chỉ dùng ba tấm phù chú lĩnh vực Nữ Thần Đêm Tối, còn tự mình triệu hồi bản thân, tự mình hưởng ứng

chính mình, có thể chống đỡ đến giờ, đã thuyết minh hẳn có tiến bộ nhảy vọt so với quá khứ, có tiến bộ nhảy vọt ở trên tiêu hóa ma dược "Thăng hê".

Ở lúc hình ảnh lập lòe lay động sắp sửa thoát phá, Klein mạnh mẽ chống đỡ, mang nội dung còn lại của phổi phương thu vào mắt:

"Tài liệu chủ yếu: bụi oán linh xa xưa, kết tinh hạch tâm thạch tượng quý sáu cánh."

"Tài liệu phụ trợ: 80ml nước suối màu vàng đảo Sunia, 10g vỏ cây long văn thụ, linh tính còn sót lại oán linh xa xưa, một đôi mắt thạch tượng quý sáu cánh."

"Nghỉ thức tấn thăng: uống ma dược ở trong tiếng ca mỹ nhân ngư."

Răng rắc, Klein không có chống đỡ nữa, để cho cảnh trong mơ hóa thành vô số điểm sáng hư ảo biến mất.

Hắn day trán, hầu như muốn hôn mê đi, đồng thời với linh tính còn sót lại của Rosago cùng một chút cảm giác điên cuồng nhất tề mất đi, bị lực lượng vô hình cuốn trở về thế giới hiện thực.

Mặt đất dính đầy máu, óc, tóc cùng các loại mảnh vỡ đập vào mắt Klein, hẳn xoay người nôn khan hai cái, hơi tỉnh táo lại một chút.

Không còn linh tính sẽ trực tiếp rời khỏi không gian thần bí trên sương mù xám. . . Klein nhìn bốn phía, phát hiện tiểu thư vệ sĩ còn đang ngủ say.

Hắn vội vàng tắt ngọn nến, thu thập vật liên quan đến nghỉ thức, sau đó thở hỗn hển, nghỉ ngơi một lát, rồi cuộc để cho linh tính khôi phục một chút.

Đúng lúc này, một trận gió lạnh thổi đến trên cổ hăn, thổi làm cho hăn lạnh run, tư duy xơ cứng.

Klein quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ, thấy tiểu thư vệ sĩ mặc váy dài cung đình màu đen kiểu Gothic đã thức tỉnh, trôi nổi lên.

Mái tóc vàng nhạt cùng sắc mặt tái nhợt của cô ta tựa như ảm đạm đi một ít, cả người càng thêm hư ảo, làn da mơ hồ có chút trong suốt.

Klein dựa theo lí do đã sớm nghĩ ra, cuống quýt giải thích:

"Tôi sau khi bắn nổ đầu hăn, phát hiện thân thể hăn còn cử động, bởi vì sợ hãi thi biến, liền dùng toàn bộ phù chú trên người, tôi, tôi lúc ấy rất khẩn trương, rất bối rối, cho nên đã lan đến cô."

Cái này đại khái chính là phiêu lưu trong bói toán trước đó đã thể hiện ra. . . Nếu cô ta không hài lòng, cho rằng mình tập kích cô ta, mình sẽ tiêu. . . Klein hơi có chút thấp thỏm thăm nghĩ.

Tâm tình chân thật này làm cho biểu hiện của hăn càng thêm hoàn mỹ.

Tiểu thư vệ sĩ cúi đầu nhìn, giọng điệu mơ hồ không có phập phồng gì:

"Ban đầu là phù chú gì?"

"Tôi ở tụ hội mua một cái lỗ tai màu đen, 400 bảng, nói là có thể nghe được thanh âm tồn tại vĩ đại, nếu có đủ may mắn, có thể thu được không ít ưu việt, nếu xui xẻo, sẽ tử vong tại chỗ, tôi lúc ấy không thể mời được vệ sĩ, lại có nguy hiểm như vậy, đành phải đánh cược một chuyến, kết quả cũng không tệ lắm." Klein dùng sự thật tuyệt đối để trả lời, "Tôi sau khi nghe được thanh âm tồn tại vĩ đại, lỗ tai màu đen nọ liền vỡ ra, biến thành một lá phù chú như vậy."

Đôi mắt xanh thăm của tiểu thư vệ sĩ thông thả quét qua hăn, trong phòng một mảng im lặng, có loại không khí như ngưng đọng lại.

Rốt cuộc, cô gái mặc váy dài cung đình màu đen này gật đầu:

"Anh tốt nhất tìm một bác sĩ tâm lý."

Ý tứ là, mình đã có tiềm năng trở thành kẻ điên? Ủm, cô ta đoán được là di vật "Kẻ lắng nghe", cũng rõ ràng linh tính của Rosago khẳng định bị "Tạo vật chủ chân thật" ô nhiễm, nhưng sẽ không hoài nghi mình cố ý để cho cô ta ngủ say, nhân cơ hội thông linh. . . Cái này cũng có thể giải thích mình vì sao thoát khỏi lời vô nghĩa ảnh hưởng nhanh hơn so với cô ta, dù sao mình có tiềm năng trở thành kẻ điên do "Tạo vật chủ chân thật" chế tạo. . . Klein nhếch khóe miệng.

"Chúng ta phải nhanh thu thập hiện trường, có lẽ người MI9 sẽ đi qua quan sát một cái." Hăn chỉ vào thi thể không đầu của Rosago nói.

Trong khi nói chuyện, Klein mang bao tay, đi qua ngòi xuống, rất nhanh tìm kiếm di vật.

Hăn rất nhanh tìm ra mấy chục bảng tiền mặt, một ít tinh dầu cùng bột phấn thảo dược, hai bộ người giấy cắt thô sơ, cùng với một tờ giấy kỳ quái.

Tờ giấy nọ màu da cam, mặt trên dùng phù hiệu tượng trưng đối ứng Mặt Trời, dùng ký hiệu ma pháp vòng ra một chỗ trống hình chữ nhật, chỉ nằm trong tay, đã khiến cho người ta cảm giác thực ấm áp thực an ổn.

"Đây là cái gì?" Klein không có che dấu nghi hoặc của bản thân.

Tiểu thư vệ sĩ không biết khi nào đã bay tới sau lưng hăn, đơn giản hỏi đáp:

"Vật phẩm thần kỳ đối ứng Công chứng viên."

"Công chứng viên?" Klein đầu tiên là ngạc nhiên, chợt nghĩ Rosago là nhân viên tình báo nước cộng hòa Intis, bên kia tín ngưỡng Mặt Trời Vĩnh Hằng, Thần Hơi nước cùng Máy móc, mà Mặt Trời Vĩnh Hằng đồng thời cũng là thần khế ước.

Đây là danh sách 6, hay là danh sách 5 con đường "Người ca tụng"?

"Công chứng hữu hiệu, năng lực phi phạm tăng lên đoạn ngắn, công chứng không hiệu quả, năng lực phi phạm bị mạnh mẽ xua tan." Tiểu thư vệ sĩ không giải thích nhiều, thô sơ giản lược miêu tả tác dụng.

Klein đang muốn nói chuyện, đột nhiên thấy trong thân thể không đầu cùng huyết dịch não tương của Rosago có từng điểm hào quang âm u phân ra, hấp dẫn lẫn nhau ngưng tụ thành một đoàn, hóa thành một con mắt đen không có đồng tử.

"Cái này, là cái gì? Klein ra vẻ vô tri hỏi lại.

"Vật không có giá trị." Tiểu thư vệ sĩ vẫn duy trì phương thức nói chuyện của riêng mình.

"Không có giá trị?" Klein nhú mày hỏi lại.

Hắn thật ra rõ ràng ý tứ của tiểu thư vệ sĩ, bình thường mà nói, nếu Rosago cuối cùng mất khống chế, sẽ lưu lại vật phong ấn quý dị đáng sợ, nếu không có, đặc tính phi phạm của hắn có thể làm tài liệu chủ ma được danh sách 5 "Bí Ngẫu Đại Sư", tóm lại sẽ có giá trị rất cao.

Nhưng vấn đề ở chỗ, hắn vừa không có mất khống chế, lại bị Tạo vật chủ chân thật ô nhiễm, vì thế trở thành tài liệu chủ ma được có dấu ấn của Tà Thần, dùng nó để điều phối "Bí Ngẫu Đại Sư", Klein tin tưởng đó là uổng thuốc độc tự sát.

Vệ sĩ tiểu thư nhìn con mắt màu đen nọ, nhỏ giọng nói:

"Bị Tà Thần ô nhiễm, không có giá trị."

Thực mà có giá trị, hơn nữa giá trị rất cao mà nói, mình còn phải lo lắng ngại đây sẽ thuận tay giải quyết mình hay không nữa. . . Klein chỉ vào di vật của Rosago nói:

"Đây là chiến lợi phẩm chung của chúng ta, mỗi người chọn một cái, cô trước."

Tiểu thư vệ sĩ nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, không nói cái gì cả, đi qua cầm tấm "Công chứng thư" kia.

Giống như mình nghĩ. . . Về sau tìm kiếm cùng học tập tri thức lĩnh vực thần bí trừ đi Tà Thần ô nhiễm. . . Klein lấy ra hộp thuốc lá bằng sắt, cúi người nhặt lên con mắt màu đen kia.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 253: Kết Thúc

Ngón tay Klein vừa va chạm vào con mắt màu đen nọ, trong tai liền xuất hiện những âm thanh ảo, đầu co rút đau đớn từng trận.

Nhưng cùng lúc đó, tầm nhìn của hắn lại thêm chút gì đó kỳ quái.

Đó là dây nhỏ hư ảo màu đen không đếm được, từ vệ sĩ tiểu thư cùng trên người chính hắn, từ mỗi một bộ vị trên cơ thể, lan tràn ra, xuyên thấu hư không, đi đến xa xa vô cùng.

Đây là một hình ảnh có thể làm cho những người có chứng sợ hãi những vật chi chít ngất đi vì kinh sợ.

Klein đột nhiên nhe răng, rốt cuộc không chịu nổi cảm giác như bị ăn mòn bị ô nhiễm, mang con mắt màu đen nọ bỏ vào trong hộp thuốc lá sắt.

Tất cả khôi phục bình thường, trạng thái xấu của hắn đã được giảm xuống.

Thẳng đến lúc này, Klein mới có dư lực đi phán đoán:

Đó là bản chất năng lực phi phạm của Bí Ngẫu Đại Sư?

Có thể thấy cùng khống chế những sợi dây trên thân cùng linh hồn mỗi một người?

Đáng tiếc đã bị ô nhiễm, tác dụng phụ quá lớn, không có cách nào trở thành vật phẩm thần kỳ. . .

Tạm thời không suy xét đi phía trên sương mù xám thử tịnh hóa, cái này là lần thứ hai ở đó trên chốc "Tạo vật chủ chân thật", rất có khả năng sẽ chuẩn bị sẵn sàng việc bị tìm đến. . . Đến lúc đó, nhằm chừng sống lại cũng không thể sống lại. . . Trước học tập cùng nắm giữ tri thức về phương diện này rồi mới quyết định. . .

Hô, hắt phun ra một ngụm trọc khí, sau khi vệ sĩ tiểu thư chọn những tài liệu tương ứng, thì cúi người nhặt lên 13 bảng 5 saule 8 penny nọ.

Sau đó, hắt nhìn về phía thi thể không đầu của Rosago cùng máu me đầy đất, cảm thấy đau đầu nói:

"Chúng ta thanh lý hiện trường đi."

Vệ sĩ tiểu thư tóc vàng nhạt sắc mặt tái nhợt trôi nổi ở bên cạnh, giọng điệu bình thản nói:

"Để tôi."

Để cô? Klein vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc dừng lại động tác, nghiêng đầu nhìn.

Vệ sĩ tiểu thư nửa lướt nửa đi đến bên cạnh Rosago, ngồi xuống, nằm lên trên thi thể.

Cô ta chậm rãi trầm vào, cùng thi thể hợp hai thành một!

Thi thể Rosago ngón tay động đậy hai cái, máu, óc cùng mảnh vỡ xung quanh đều đảo lộn, một lần nữa hội tụ thành một cái đầu ở trên cổ.

Nhưng mà, cái đầu này giăng kín vô số khe hở, giống như là một món đồ chơi ghê tởm từ những mảnh nhỏ hợp thành.

Nó giống như thủy tinh bị đánh nứt nhưng chưa có lập tức vỡ tung ra, bên trong vẫn có máu cùng óc đang chảy, vẫn có đầu đạn súng ngắn phản

xạ hào quang.

Klein nhin không được rút lui một bước, cảm thấy cái này có thể trở thành hình tượng kinh sợ hàng đầu trong toàn bộ những chuyện quỷ quái xưa nay.

Thi thể Rosago đứng lên, cầm lên cái mũ cảnh sát, che khuất nửa gương mặt, mà hiện trường giết người xung quanh đã sạch sẽ, không còn chút dấu vết nào.

Chuyên nghiệp không gì sánh kịp! Klein ở trong lòng tán thưởng một câu.

Hắn nhìn vệ sĩ tiểu thư không chế thi thể, đội mũ che bộ mặt, bộ pháp trầm ổn đi ra cửa, theo bản năng dặn dò một câu:

"Đừng ngồi xe ngựa, đừng đi những nơi đèn đường quá sáng."

Cái này sẽ dọa vỡ mật xa phu, dọa chết khiếp người đi đường!

Vệ sĩ tiểu thư không có tạm dừng, hoàn toàn không để ý lời nói của hắn.

Đột nhiên, Klein nghĩ đến một việc, nghĩ đến một điểm sơ hở trước đây, vội bổ sung:

"Khi cô trở về, đi phân cục cảnh sát Royce, nhà Cảnh sát trưởng Fasin, hoặc là xung quanh phố Minsk tìm quần áo nguyên bản của Rosago."

Rosago mặc đồng phục cảnh sát đến đây, mà năng lực của "Người không mặt" rất hiển nhiên chỉ liên quan đến bản thân, cho nên, quần áo của hắn trước đó ở nơi nào? Hắn không có khả năng vẫn luôn mặc đồng phục cảnh sát! Nếu như bị MI9 cùng cảnh sát tìm được quần áo của Rosago ở phụ cận, mà mình không chịu tổn thương gì, sự việc sẽ có chút phiền toái. .

. Vệ sĩ tiểu thư cũng không phải lệ thuộc tiểu đội người phi phạm hợp pháp, một thám tử bình thường có thể xuất ra 1.000 bằng mời vệ sĩ cũng đủ dẫn đến người ta hoài nghi. . . Klein không ngừng suy tư, phải ngăn chặn toàn bộ lỗ hổng từ sớm.

Ngay tại lúc hăn tính lấy năng lực bói toán giúp vệ sĩ tiểu thư tìm kiếm quần áo của Rosago, gồm cả đưa trở về đồng phục cảnh sát bị mất, thi thể Rosago tạm dừng lại, dùng tiếng nói như rỉ sắt ma sát hồi đáp:

"Tôi biết."

Ồ, bộ dáng rất có lòng tin. . . Đúng rồi, trạng thái vệ sĩ tiểu thư là đan xen giữa thân thể cùng linh thể, mà nguyên lý bói toán chính là tinh linh thể ngao du linh giới. . . Cho nên, cô ta cũng biết bói toán hoàn toàn bằng bản năng. . . Klein có chút giật mình, không nói gì thêm, mang vỏ đạn súng ngắn cũng đưa cho đối phương, sau đó nhìn theo thi thể Rosago tự mình mở cửa, tự mình đi xa, cùng rất nhẹ rất lễ phép đóng lại cửa lớn.

Mình chọn lựa chiến lợi phẩm là đặc tính phi phạm bị "Tạo vật chủ chân thật" ô nhiễm, tin tưởng không có ai có thể bói toán ra, cho dù có, cũng sẽ cảm nhận được nguy hiểm mà không dám bói toán. . . Klein đi trở về sô pha, ngồi xuống, cảm thấy nghĩ mà sợ.

Trận chiến đấu vừa rồi, trước sau không vượt qua một phút đồng hồ, cũng không có kịch liệt đến mức phá hư cái gì, nhưng dấu diếm mãnh liệt cùng nguy hiểm lại gần với lúc hăn đối mặt với Megoos cùng đứa nhỏ trong bụng cô ta.

Cho dù có vệ sĩ tiểu thư rất lợi hại, cho dù có "Lời ô uế", hăn thiếu chút đã bị Rosago khống chế, không có sức phản kháng mà bị giết chết.

Năng lực "Bí Ngẫu Đại Sư" thật sự rất quý dị, rất mạnh! Căn cứ Định luật đặc tính phi phạm cố định, đặc tính phi phạm Rosago lưu lại hăn bao hàm toàn bộ tài liệu chủ ma được danh sách 5, danh sách 6, danh sách 7,

danh sách 8 cùng danh sách 9, nếu không phải có Tà Thần ô nhiễm, nó phối hợp cùng tài liệu phụ trợ, có thể làm cho một người bình thường trực tiếp trở thành người phi phạm danh sách 5, đương nhiên, phương pháp tấn thăng dựa vào may mắn này đã sớm bị lịch sử từ bỏ, đây là phương pháp nguyên thủy nhất nguy hiểm nhất. . .

Dựa theo danh sách từng bước một tấn thăng là biện pháp tốt nhất vô số tiền bối dùng sinh mệnh nghiêm chứng ra. . . Nếu tương lai có thể trừ đi "Tạo vật chủ chân thật" ô nhiễm, mình cũng chỉ có thể ở thời điểm danh sách 6 thăng danh sách 5 dùng đặc tính phi phạm Rosago lưu lại, mà bộ phận đặc tính còn lại thì có thể làm cho mình mạnh thêm, tựa như đội trưởng vậy. . .

Klein hồi tưởng chuyện trước đây, nâng tay day day trán, suy nghĩ đến phương diện càng quan trọng hơn:

Rosago xuất hiện, thuyết minh tranh đoạt bản thảo Hermosiuin đã chấm dứt. . . Trên người hắn không có phù chú, là vì đã dùng ở chiến đấu trước đó? Thời điểm quan trọng như vậy lại đến đây, hắn là có ý tưởng dời đi tầm mắt. . . A, người MI9 không chừng là không ngờ hắn sẽ ở dưới tình huống như vậy mà lớn mật đi báo thù, cũng không phải người theo dõi, chỉ có thể bị động chờ đợi "tín hiệu" từ Rosago. . .

Rosago là trợ thủ của Bechlangen, hắn hành động hắn là chịu Bechlangen chỉ huy, sau khi hắn chết, chỉ cần Bechlangen cũng chết theo, vậy cả câu chuyện đã không còn một chút tai họa ngầm nào. . . Không biết ám sát có triển khai hay không, có thành công hay không. . .

Ừm. . . Tối hôm nay, bởi vì tranh đoạt bản thảo Hermosiuin, lực lượng bảo hộ bên cạnh Bechlangen đang lâm vào trạng thái yếu ớt nhất, nếu là mình, khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội này, Bechlangen khẳng định không ngờ, sẽ có người đến ám sát hắn!

Klein nhàn rồi không có chuyện gì lấy ra đồng xu, thấp giọng thì thầm:

"Bechlangen đã chết."

...

Keng!

Đồng 1 penny quay cuồn nhảy lên, khi hạ xuống, rơi vào lòng bàn tay Klein, đầu người hướng lên trên.

Cái này thể hiện khẳng định!

Bechlangen đã chết? Bên kia thành công? Klein trong lòng vui vẻ, trạng thái căng thẳng bỗng nhiên thả lỏng xuống.

Không có Rosago quấy nhiễu, hẳn tin tưởng kết quả này là chính xác!

Chuyện này rất cuộc, rất cuộc đã kết thúc. . . Klein hít vào một hơi, chậm rãi phun ra.

Hắn chậm rãi tựa lưng vào sofa, vừa mệt mỏi vừa thoải mái nhìn về vầng trăng đỏ rực như ẩn như hiện phía ngoài cửa sổ.

...

Trong đại sứ quán nước cộng hòa Intis, hai võ quan đang ngồi xồm bên cạnh thi thể Bechlangen, kiểm tra trạng thái tử vong.

Đồng bạn của bọn họ, thủ trưởng của bọn họ đã đuổi theo, ý đồ bắt lấy thích khách kia, nhưng mọi người đều rõ ràng, đã chậm rồi, không có hy vọng gì.

"Phối có tổn thương nghiêm trọng, nghi ngờ tật bệnh. . . Một kích trí mạng cực kỳ mạnh, mạnh hơn so với công kích của toàn bộ người phi phạm danh sách 5 tôi đã thấy qua. . ." Một võ quan trong đó thấp giọng nói.

"Tật bệnh? Mặt đất cùng trên giường có dấu vết máu thịt ma pháp rõ ràng, nhưng trên tường không có, mà thanh âm cùng động tĩnh đánh nhau cũng không thể truyền ra, cộng thêm đặc điểm ăn mòn cùng phân rã của một kích trí mạng, ít nhất có bốn loại năng lực phi phạm không quá liên quan đến nhau. . ." Một võ quan khác đứng lên, lẩm bẩm như miêu tả tình trạng hiện trường.

Hắn bỗng nhiên tạm dừng, liếc mắt nhìn vị võ quan kia một cái, đồng thời mở miệng nói:

"Người chặn cừ!"

Im lặng vài giây, võ quan đang ngồi nhú mày nói:

"Có lẽ là một đội, ít nhất bốn người phi phạm khác nhau. . ."

"Vậy chúng ta chờ bị thẩm phán đi! Một mình Giáo chủ Rose thông qua bí pháp lên đến bên cạnh đại sứ, chúng ta không có phát hiện là rất bình thường, vậy ba người kia là vào như thế nào? Đây là chuyện không có khả năng!" Võ quan đứng phủ định suy đoán này, chần chờ nói, "Nhưng tôi nghe nói một loại danh sách khác cũng có thể chế tạo hiệu quả cùng loại, hình như, hình như gọi là 'Ký lục quan', tôi không biết là con đường nào, cũng không biết thuộc về tổ chức nào."

Võ quan ngồi gật gật đầu nói:

" 'Người chặn cừ' hiềm nghi lớn nhất, hội Cực Quang đều là những kẻ điên, làm ra chuyện gì cũng không kỳ quái! Chúng ta điều tra từ thân phận cô gái dụ dỗ đại sứ kia, đáng chết, vương quốc Ruen khẳng định sẽ không để cho chúng ta điều tra!"

"Đám chết tiệt Hội Cực Quang kia, thật là đám điên đầu bị lừa đá!" Võ quan đứng ảo não lắc đầu.

Đại sứ bị ám sát, bọn họ tất nhiên sẽ bị trừng phạt nhất định.

. . .

Số 15 phố Minsk, Klein giả như không có phát sinh chuyện gì cả, chịu đựng mỗi một, lật xem báo.

Qua chừng hơn hai mươi phút, hăn đột nhiên thấy trên cửa sổ hiện ra vệ sĩ tiểu thư mặc váy dài cung đình màu đen, tóc dài vàng nhạt.

"Làm ổn rồi chứ?" Klein theo bản năng hỏi một câu.

Vệ sĩ tiểu thư nhẹ nhàng gật đầu, không có mở miệng.

Hô. . . Klein nghĩ nghĩ nói:

"Cảm ơn sự bảo hộ của cô, chuyện này đến đây là chấm dứt."

"900 bảng còn lại, tôi sẽ phân làm hai ngày trả cho cô, cô cũng biết, rút tiền cũng có hạn ngạch.",

"Hay là giao cho Maric?"

Cô gái sắc mặt tái nhợt kia đóng mở miệng, thanh âm giống như xuyên thấu hư ảo mà đến, mơ hồ quanh quẩn:

"Trực tiếp đưa cho tôi."

"Tôi hứa hẹn bảo hộ cho anh ba ngày, mà không phải một lần."

Cô à, cô thực sự có tinh thần khế ước mà. . . Nhưng làm như vậy tôi cũng rất không thuận tiện đó. . . Chẳng lẽ ngày mai cô theo tôi đi bắt gian?

Ba ngày, hôm nay là thứ năm, đến trưa chủ nhật mới chấm dứt, ừm, không ảnh hưởng Tarot tụ hội, hoàn hảo. . . Klein xoa nhẹ thái dương nói:

"Được rồi, tôi nên xưng hô cô như thế nào đây?"

"Anh không cần biết." Vệ sĩ tiểu thư hạ váy dài cung đình kiểu Gothic xuống, làm ra động tác chào, rồi biến mất khỏi kính cửa sổ.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 254: Đêm Khuya Suy Nghĩ

Thật sự là. . . rất phong cách! Đối mặt với trả lời của tiểu thư vệ sĩ, Klein nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười rõ ràng.

Ừm, có thể ngăn ngui chống lại Rosago vị "Bí Ngẫu Đại Sư" này, thậm chí hình thành giằng co ở trình độ nhất định, cô ta quá nửa cũng là cường giả danh sách 5, không biết là danh sách nào, ma được tên là gì, trạng thái tương đương kỳ lạ. . . Nếu không có cô ta, mình căn bản ngay cả cơ hội sử dụng "Lời ô uế" cũng không có. . . Klein tùy tay cầm lấy tờ báo bên cạnh, giả lật xem, thực ra là suy nghĩ.

Bất quá hẳn rất nhanh đã mang trọng điểm dời trở về chuyện bản thân còn có lỗ hổng hay không, ví dụ như, đặc tính phi phạm bị ô nhiễm mà Rosago lưu lại có linh tính chiếu sáng mãnh liệt, chỉ dựa vào hộp thuốc lá bằng sắt cách trở, rất có khả năng không che lấp được, sẽ ở dưới người khác dùng linh thị xem xét mà trực tiếp bại lộ.

Klein lặng yên mở ra linh thị, cúi đầu nhìn về phía túi áo, thấy bên trong hộp thuốc lá sắt có sắc thái loáng thoáng lộ ra, nhưng cũng không rõ ràng, tương đương loãng.

Cái này cùng màu sắc khí tràng bản thân hẳn hỗn tạp ở một chỗ, khó có thể nhận ra, khó có thể phát hiện.

"Không tệ, ít nhất cường giả danh sách cao mới có thể cách hai tầng quấy nhiễu nhìn ra. . . Khó trách bột phấn thảo dược cùng tinh dầu thuần lộ tương ứng các loại tài liệu này, đều phải dùng bình kim loại nhỏ, mà không

phải lộ gỗ, bởi vì bên trong chúng có bộ phận ẩn chứa linh tính, mà linh thị trình độ cao mà nói, là có thể xuyên gỗ, thấy màu sắc khí tràng. . ." Klein bỗng nhiên rõ ràng một ít hạng mục chú ý lĩnh vực thần bí học.

Hắn trước kia là cứ thế mà làm việc, không đi lo lắng cái gì, hiện tại đã rõ ràng hàm nghĩa chân thật sau lưng những quy tắc này.

Nhiều lần xác nhận không có sai lầm, Klein buông tờ báo, đi lên lầu hai.

Hắn nguyên vốn định thay đồ tắm rửa, hoàn toàn thả lỏng một chút, nhưng nghĩ trong nhà không biết khi nào và ở nơi nào tiểu thư vệ sĩ sẽ xuất hiện, lại cảm thấy có chút không được tự nhiên, nên chỉ rửa mặt đánh răng, dùng nước ấm ngâm chân.

Trở lại phòng ngủ, cởi áo khoác, cất đi vật phẩm, Klein ngã xuống giường, bởi vì quá mệt mỏi nhưng lại phải cố gắng chống đỡ một hồi, tinh thần của hắn có chút căng thẳng, ngược lại không thể lập tức đi vào giấc ngủ.

Trợn mắt nhìn ánh trăng đỏ rực trên trần nhà, Klein không cố ý dùng phương thức minh tưởng ngủ say tầng sâu, mà là triển khai suy nghĩ không mục, tựa như cưỡi ngựa không kéo dây cương vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, bởi vì ở thành phố Tingen tao ngộ nhiều trùng hợp, hơn nữa sau khi rõ ràng cái này cùng vật phong ấn "0—08" có quan hệ rất sâu, cho nên hắn nhanh chóng chú ý tới một vấn đề:

"Án thứ hai sau khi mình đến Backlund khiến cho mình liên tiếp thu được phối phương ma dược ba danh sách, cái này sẽ không quá trùng hợp vậy chứ?"

"Tuy cái này phù hợp với gợi ý mà mình bói toán được—— "Hy vọng ở nên mạnh mẽ ở Backlund", nhưng quá nhanh quá đơn giản rồi?"

"Đơn giản không phải chỉ độ khó, mà là chỉ trình độ trắc trở của sự việc, chuyện này rất khó khăn rất nguy hiểm, nhưng cũng không phức tạp, có vẻ đơn giản."

"Dựa theo mong muốn của mình, hẳn là thông qua tiểu thư 'Chính Nghĩa', 'Người Treo Ngược', tiểu thư Hugh cùng bạn của cô ta sưu tập tình báo đối với hội Mật Tu, từng chút một nắm lấy cái đuôi của tổ chức xa xưa này, trải qua nhiều lần khúc chiết, rốt cuộc mới thu được phối phương, cái này ít nhất cần ba tháng, ai biết, cái này còn chưa đủ ba tuần đã thành công. . ."

"Sẽ không bị ai đó sắp xếp một cách rõ ràng vậy chứ?"

"Ừm. . . Dừng lại từ đầu một lần, chuyện hội Mật Tu cùng nước cộng hòa Intis có quan hệ nhất định đều không phải là ngẫu nhiên, nhật kí Đại đế Russell đã chứng thực điểm này."

"Năng lực 'Nhà bói toán' cùng 'Người không mặt' rất thích hợp tổ chức tình báo, người trong danh sách con đường cùng loại trở thành trợ thủ đầu lĩnh tình báo Bechlangen này là chuyện không thể hợp lý hơn, không tồn tại trùng hợp."

"Đại sứ phái người trả thù mình, hẳn có ý tưởng dời đi tầm mắt, để cho Rosago dễ dàng hoàn thành nhất cũng dễ dàng chạy trốn nhất đến đây, là lựa chọn hạ thấp phiêu lưu hữu hiệu, cũng không làm cho người ta ngoài ý muốn."

"Ian sau khi các thám tử quen biết đều không tiếp nhận nhiệm vụ theo dõi Zerell, từ trên báo tìm thám tử mới là ý tưởng bình thường, lúc ấy thám tử làm quảng cáo cũng không nhiều, thậm chí có khả năng chỉ một mình mình, ừm, trên "báo bưu điện Backlund" chỉ có một mình mình. . ."

"Tựa như tổng kết trước đó, vấn đề là Merso quá mạnh, là mình hằng ngày không nguy trang tốt, ngược lại dễ dàng dẫn đến người khác chú ý,

không che lấp dung mạo, hai điểm này tuy đều tồn tại khả năng bị ảnh hưởng, nhất là cái trước, nhưng phù hợp tính cách tương ứng, tâm tính cùng lai lịch xuất thân."

"Hơn nữa, cái này không phải trọng điểm, cái này không thể giải thích vấn đề mình gặp phải án thứ hai liên quan đến người trong danh sách con đường 'Nhà bói toán'."

"Trong mệnh đã định? Cảm giác không đúng."

"Lại suy nghĩ về phía trước một chút, mình sau khi xuyên qua đến đây, cuốn vào án thứ nhất án thứ hai cũng đều có liên quan đến con đường 'Nhà bói toán', đương nhiên, cái này có thể sử dụng '0—08' an bài để giải thích."

"Đúng rồi, bút ký gia tộc Antigonus còn ô nhiễm 'Con rối vận rủi', mang phù hiệu phức tạp con mắt dựng thẳng liên quan đến bảo tàng gia tộc Antigonus kia triển lãm cho mình xem, mình lúc ấy nghĩ lý do là, ở sau khi huyết thống gia tộc Antigonus tuyệt chủng, nó xem mình cũng là 'Nhà bói toán' còn sống tiếp xúc với nó là đối tượng truyền thừa."

"Hiện tại ngẫm lại, lý do này rất là buồn cười, vạn nhất mình là tín đồ trung thành của Nữ Thần Đêm Tối thì sao? Bất quá lúc ấy mình cũng chỉ là suy đoán, chưa đi đến khẳng định."

"Bảo tàng gia tộc Antigonus rõ ràng là liên quan đến con đường 'Nhà bói toán'."

"Lại nghĩ sâu hơn một chút, vì sao mình lại xuyên qua đến đây, vì sao mình vừa vận nhập ở trên người Klein, mà không phải người nào khác. . . Thời điểm đó, Klein vừa lúc tiến hành bói toán đen, bị bút ký gia tộc Antigonus khống chế tự sát, mà bản bút ký nọ rất hiển nhiên có liên quan đến con đường 'Nhà bói toán'."

"Mặt khác, mình lần đầu tiên nhìn thấy nhật kí Russell, là có nội dung hồi hận không tuyển học đồ, Kẻ trộm đạo cùng Nhà bói toán, cái này rất trùng hợp."

"Xem xét lại từ đầu đến đuôi, trừ bỏ bộ phận liên quan đến 0—08, việc này có vẻ thực hỗn độn, không giống như an bài có ý thức, càng tiếp cận với một loại, một loại hấp dẫn bị động, hấp dẫn lẫn nhau, hấp dẫn có gián đoạn."

"Mình hấp dẫn với chuyện cùng vật có liên quan đến con đường 'Nhà bói toán', đồng thời cũng bị chúng hấp dẫn?"

"Ngẫm lại cũng quý dị, loại hấp dẫn này thậm chí có thể gián tiếp ảnh hưởng vận mệnh, làm cho ngài Azcot cũng không nhìn ra?"

"Trên người mình có đặc tính kỳ quái gì sao?"

"Loại đặc tính này làm cho mình có thể chết mà sống lại có hạn?"

Nghĩ đến đây, Klein nhất thời có xúc động đi phía trên sương mù xám bói toán để xác nhận.

Nhưng hắn rất nhanh phủ định ý niệm này, không chỉ vì tiểu thư vệ sĩ có lẽ đang quan sát ở trong kính, còn bởi vì hắn cho rằng đặc tính lớn nhất của mình chính là có được không gian thần bí phía trên sương mù xám kia!

Cho nên, dùng nó để bói toán bản thân nó, hiển nhiên không có khả năng sẽ có đáp án.

Ít nhất trước mắt đến xem, không có dấu vết thao túng rõ ràng, đơn thuần chỉ là hấp dẫn mà nói, còn có thể chấp nhận. . . Hơn nữa mình đã chọn con đường phi phạm, trước danh sách 4 là không thể sửa đổi, tạm thời đi một bước xem một bước mà thôi. . . Ừm, trước kiên định không đi sơn mạch Honakis tìm bảo tàng gia tộc Antigonus. . . Ha ha, mình có loại dự

cảm, tương lai của mình có thể nói khá là ổn. . . Klein không tiếng tự giễu một câu, cảm giác mỗi một dần dần xông lên, làm cho mí mắt của hắn không ngăn được mà khép lại.

Ý tưởng cuối cùng của hắn trước khi ngủ là:

Tham gia nhiều các loại tụ hội phi phạm, cùng với thông qua tiểu thư "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời" sưu tập tài liệu phi phạm đối ứng "Ma thuật sư", có "Người không mặt" cũng không cự tuyệt, mặt khác, tận lực tìm một món vật phẩm thần kỳ có hiệu ứng xấu không nghiêm trọng, ở trước khi hoàn thành tiêu hóa, tăng lên thực lực, thêm nhiều chút lực tự bảo vệ bản thân. . . Trừ cái đó ra, đầu tư, tiếp ủy thác, kiếm tiền, cùng tìm kiếm Ranus, dùng hắn để khởi đầu báo thù, coi như là luyện tập. . .

Đây là tính toán về sau của Klein.

7 giờ sáng, hắn tự nhiên tỉnh lại, bên ngoài vẫn âm u như cũ, sương mù mênh mông.

Klein đứng dậy đi ra cửa, khi đi ngang qua tấm gương, thấy tiểu thư vệ sĩ đột nhiên hiện lên đi ra.

Nàng vẫn đội mũ che mặt màu đen, sắc mặt tái nhợt trước sau như một, thanh âm xuyên thấu thủy tinh, hư ảo mơ hồ chui vào tai Klein:

"Tối hôm qua, người MI9 có đến."

Ặc. . . "Cảnh sát" mà mình đã nói quả nhiên đến muộn, vẫn phải cảm tạ bọn họ đến muộn. . . Klein mỉm cười hỏi:

"Bọn họ có phát hiện cái gì không?"

Đối với đáp án, hẳn cực kỳ chắc chắn, nếu MI9 thực có phát hiện gì, hẳn sao có thể ngủ thẳng giấc.

"Không có." Tiểu thư vệ sĩ bóng người trở thành nhạt, biến mất ở tổng gương.

Loại năng lực này của cô ta rất lợi hại a. . . Dùng linh thị cũng không phát hiện được. . . Có lẽ, có thể dùng đặc tính phi phạm mà Rosago lưu lại nhìn ra? Phát hiện sợi tơ bí ẩn này, từ đó tìm được tiểu thư vệ sĩ? Klein trong lòng chợt động, trở lại bên giường, từ dưới gối lấy ra cái hộp thuốc lá bằng sắt kia.

Hắn vừa mới cầm vào tay, còn chưa kịp mở ra, chỗ sau cổ chợt có cảm giác lạnh thấu xương ập đến, cả người nháy mắt lông tóc dựng lên, cả người phát run.

Bốp!

Hắn nhẹ buông tay, hộp thuốc lá bằng sắt rơi lên trên đất.

Đây là tiểu thư vệ sĩ cảnh cáo. . . Klein cười gượng hai tiếng, giả như không có phát sinh chuyện gì mang hộp thuốc lá bằng sắt nhét vào trong túi quần.

Rửa mặt xong, mặc quần áo, hắn đi xuống lầu một, từ hộp báo ngoài cửa lấy ra mấy tờ báo đã đặt.

Mở ra “báo Torquack”, Klein thấy ngay đầu đề bắt mắt:

"Đại sứ Bechlangen Intis ngộ hại, tổ chức khủng bố 'Hội Cực Quang' tuyên bố phụ trách đối với cái này!"

Kết quả nhanh như vậy? Hơn nữa "Hội Cực Quang" rõ ràng chỉ nhận ủy thác, vì sao phải tuyên bố phụ trách? Ủm. . . Tổ chức khủng bố cũng

phải làm cho ngẫu, phải tạo hình tượng, như vậy mới có thể hấp dẫn đủ nhiều những dòng máu mới, cái này cùng bí mật truyền giáo là hỗ trợ lẫn nhau. . . Ngài A rất lợi hại, hẳn là "Người chặn cừu" . . . Klein đứng ở ngay cửa, đọc tin tức chi tiết.

Căn cứ tin tức miêu tả, hiện trường có chứng cứ "Hội Cực Quang" tập kích đại sứ Bechlangen, rồi sau đó tiếp tục truy tra, cũng tìm được thư "Hội Cực Quang" cố ý lưu lại, tuyên bố phụ trách.

Ở cuối tin tức, phóng viên đại khái giới thiệu "Hội Cực Quang", liệt kê một ít sự kiện trái pháp luật bọn họ đã làm, để cho danh khí của bọn họ nháy mắt vượt qua tuyệt đại bộ phận tổ chức bí ẩn.

Mặc kệ thế nào, sự việc đã hoàn toàn kết thúc. . . Klein thở hắt ra, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thấy sương mù mỏng manh tràn ngập, mưa dầm thưa thớt rơi xuống.

"Loại thời điểm này, không phải nên có cảnh tượng ánh mặt trời sáng lạn, thời tiết sáng sủa sao?" Klein tự giễu bật cười.

Mà kể tiếp, hẳn đi ra ngoài bắt gian.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 255: Các Phương

Khu Queen, trong xa hoa biệt thự bá tước Hall.

Audrey trải khăn ăn màu trắng, nhìn nữ hầu dùng cơm đang cắt thịt xông khói cho mình, bày lên trứng đã chín mặt, phết mức hoa quả lên bánh mì xốp, thêm nước sốt vào món nấm nướng.

Trong gia đình quý tộc chân chính, nữ hầu chia ra rất nhiều chủng loại, trừ bỏ thị nữ bên người, còn có nữ hầu phòng ngủ, nữ hầu phòng sách, nữ hầu phòng ngủ, nữ hầu khách phòng, nữ hầu trang phục, nữ hầu giày, nữ hầu châu báu, nữ hầu dùng cơm, nữ hầu giặt tẩy, nữ hầu nhà bếp... các loại khác nhau, yêu cầu nghiêm khắc đối với từng loại, chỉ chuyên chú là việc đó mà thôi.

Tuy cái này lãng phí nhân lực rất lớn, nhưng đối với quý tộc mà nói, thể diện chính là tất cả, không đến bước nợ nần quá nhiều, thì sẽ không hạ xuống yêu cầu về phương diện này.

Audrey uống ngụm hồng trà màu nâu đỏ, để cho hương mạch nha cùng hương hoa hồng nhàn nhạt quanh quẩn ở trong miệng.

Lúc này, nàng nghe thấy phụ thân của mình, bá tước Hall nghị viên thượng viện vương quốc, chủ ngân hàng lớn đang than thở về tờ báo trong tay:

"Hội Cực Quang thật sự là điên cuồng mà."

Hội Cực Quang? Audrey chớp chớp mắt, tò mò hỏi:

"Bọn họ làm chuyện gì à?"

"Ừm, con yêu, con sẽ không muốn biết đâu, bọn họ thế mà ám sát Bechlangen đại sứ Intis, cái này không có ưu việt gì đối với bọn họ." Bá tước Hall vừa lật tờ báo vừa lắc đầu.

Đại ca Audrey, con trai trưởng của bá tước, Hibbert. Hall nuốt xuống nắm nướng trong miệng, phát biểu ý kiến:

"Có lẽ bọn họ muốn phá hư quan hệ giữa vương quốc cùng Intis, để cho chiến tranh từ thuộc địa lan tràn đến bắc đại lục."

Vị đệ tử quý tộc này có khuôn mặt anh tuấn cùng mái tóc vàng sáng lạn, mặc kệ là nhìn người này từ góc độ nào, đều có loại mỹ cảm cổ điển như điêu khắc thành.

"Không, nếu là như thế, bọn họ sẽ không sẽ lưu lại nhiều chứng cứ rõ ràng như vậy, hơn nữa vương quốc gần đây có nhiều chính sách mới sẽ tiến vào giai đoạn thực thi, cần có một đoạn thời gian ổn định, chúng ta sẽ không tùy tiện mở ra chiến tranh, chuyện mới xảy ra tối hôm qua, sáng nay đã thấy trên báo, hơn nữa còn có tình tiết chi tiết cùng hung thủ cụ thể, đủ để thuyết minh ý tưởng của quốc vương bệ hạ cùng các đại thần." Bá tước Hall chỉ điểm con mình.

Audrey kinh ngạc nghe phụ thân cùng anh trai thảo luận vấn đề này, một hồi lâu mới phản ứng lại:

Bechlangen bị ám sát rồi?

Ngài A thành công?

Hắn quả nhiên là hội Cực Quang?

Hắn cố ý bại lộ là hội Cực Quang làm, để chứng minh chuyện này là do hắn hoàn thành, chứ không phải là lừa gạt lấy tiền?

Cái hiệu suất này quá nhanh quá hữu hiệu đi, mình buổi chiều ngày hôm qua mới trả khoản tiền đầu tiên, sáng nay đã nghe được kết quả, một cái kết quả tốt!

Audrey ngoài kinh ngạc ra, là vui sướng khó có thể ngăn chặn, mà ngoài vui sướng ra, là sợ hãi theo bản năng.

Vị quyền giả kia của ngài "Kẻ Khờ" ủy thác nhiệm vụ nhẹ nhàng như vậy đơn giản như vậy đã hoàn thành, tuyệt đối là chuyện đáng vui vẻ, nhưng ngài A cùng hội Cực Quang sau lưng hắn bày ra thực lực cùng lực hành động, làm cho Audrey cảm giác sợ hãi theo bản năng.

Ô, may mà mình ngày hôm qua đã nói chuyện với Glelint, thỏa thuận mượn tiền xong, làm một tử tước, hắn đã ở dưới tình huống không làm cho người ta chú ý gom góp thành công. . . Hai ngày nữa sẽ giao khoản cuối cho ngài A, thông qua Hugh cùng Furth, mình tuyệt đối không thể tự ra mặt. . . Trong hai tháng này cũng không thể đi tham gia tụ hội của ngài A, may mà mình vẫn còn những hội nhóm khác. . . Audrey rụt rè cắn miếng bánh mì xốp phết hoa quả.

Đợi cho bữa sáng gần kết thúc, có bơ, anh đào cùng bánh ngọt ô mai đưa đến bàn ăn của nàng, nàng lúc này đã bình tĩnh trở lại bỗng nhiên có chút tự đắc

"Người Treo Ngược" cũng muốn tham dự nhiệm vụ này, nhưng người này khả năng hiện tại chỉ mới hoàn thành ủy thác bước đầu. . . thì việc đã xong. . . Ai bảo hắn ở trên biển làm chi ~ Audrey tâm tình khoái trá, mặt mày chứa cười nhấm nháp món bánh ngọt.

. . .

Khu Hilston, Hugh cùng Furth xem tờ báo trước mặt, hồi lâu không có động tác gì.

". . . Đây là ngài A làm à?" Hugh vừa khiếp sợ vừa nghi hoặc nhìn bạn mình.

Furth xoay chuyển cổ tay đang mang bộ xích tay bằng đá, cũng mờ mịt lắc đầu:

"Có lẽ."

"Mình biết hội Cực Quang, nhưng mình không biết ngài A có phải thành viên hội Cực Quang hay không."

"Hẳn là đúng, dù sao chúng ta hôm qua mới đưa cho hắn 2.000 bảng, hắn không phải có người khác cũng muốn ám sát đại sứ Bechlangen kia chứ. . ." Hugh không quá xác định nói.

Furth im lặng vài giây, bỗng nhiên thở dài nói:

"Mặc kệ có phải ngài A làm hay không, chúng ta cũng phải mang 8.000 bảng còn lại đưa cho hắn, trước mắt không ai có thể chứng minh không phải hắn làm, nếu chúng ta còn muốn lăn lộn ở trong quần thể này, thì không thể quyết nợ!"

"Dù sao không phải chúng ta bỏ tiền. . . Hơn nữa chúng ta còn có thù lao 500 bảng!" Nói xong, Hugh có chút cao hứng hẳn lên.

"Vấn đề là, mình vẫn cảm thấy lại đi tìm ngài A sẽ rất nguy hiểm. . ." Furth trầm ngâm nói, "Thời điểm giao khoản cuối, mình sẽ tự đi, đối với chúng ta như vậy là tốt nhất."

"Nhưng mà. . ." Hugh theo bản năng có chút lo lắng.

"Cậu đi theo sẽ ảnh hưởng mình chạy trốn." Furth lắc lắc xích tay nơi cổ tay, dùng giọng điệu chê bai nói.

"Được rồi." Hugh chà chà mái tóc ngắn màu vàng của mình, bất đắc dĩ hồi đáp.

Ngay tại thời điểm hai người thấp thỏm vì chuyện này, tin tức mới của ngài A đã từ con đường liên lạc bí ẩn truyền đến họ, người này bảo họ không cần đi tìm hãn, mang khoản tiền còn lại phân biệt chuyển vào mấy tài khoản ngân hàng không ký danh khác nhau là được rồi.

Hô. . . Hugh cùng Furth đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Mà ở trong một cái tầng hầm giống như thần điện rộng rãi, ngài A mang trường bào có mũ trùm, ngồi ở trong bóng tối, thành kính nói nhỏ cái gì đó.

Trước mặt hãn có một pho tượng cao chừng 3m, đó là một người treo ngược hai chân bị xích cột lại, treo ngược lên trên.

Người treo ngược này có con mắt dựng thẳng độc đáo mà Người khổng lồ mới có, hai tay giang ngang, hình thành chữ thập.

Lúc này, có một người nam áo bào đen trùm lấy thân thể tiến vào, khiêm tốn bẩm báo:

"Ngài A, tôi đã mang tin tức truyền đi rồi."

"Tốt lắm." Ngài A không có quay đầu nói.

Người nam áo bào đen trùm lấy thân thể kia nghi hoặc hỏi một câu:

"Vì sao không để chúng tôi điều tra là ai ủy thác nhiệm vụ này?"

Ngài A nghiêng đầu, giọng điệu lạnh nhạt mở miệng nói:

"Không cần."

"Các người phải nhớ kỹ, đây là một thời kì mấu chốt."

"Chúng ta muốn làm cho đại lục hỗn loạn, chúng ta phải tận lực hấp dẫn ánh mắt người khác, lấy cái này nghênh đón chủ trở về!"

"Ha ha ha, khụ khụ khụ. . ."

Ngài A bỗng nhiên cười lên, tiếp theo ho khan kịch liệt, ho đến cả người phủ phục ở trên đất.

"Khụ khụ!"

Hắn ho ra một đám mảnh vụn màu máu, mà mảnh vụn này sau khi rơi xuống đất còn đang nhúc nhích, giống như vật còn sống vậy.

Người nam áo bào đen trùm lấy thân thể nam lúc này cúi đầu, giả như không có nhìn thấy cái gì cả.

Qua hồi lâu, ngài A rốt cuộc bình tĩnh xuống.

Hắn phủ phục xuống, miệng dán mặt đất, mang những mảnh vụn màu máu vừa rồi đã ho ra liếm trở về toàn bộ.

. . .

Số 126 đường New Year khu Hilston.

Klein ăn mặc đơn giản lần này không đi theo Doragu Gale, mà lựa tình nhân của ông ta là Elektra Taylor làm mục tiêu, dù sao yêu đương vụng trộm cũng cần hai người.

Cô gái xinh đẹp tóc vàng kia trang điểm kỹ, đã ngồi xe ngựa đến câu lạc bộ Craig từ sớm, Klein mang theo cái rương da có chứa máy chụp ảnh

cùng các vật ngự trang, đi theo vào.

"Còn phòng nghỉ không?" Hãn mang trên ngực huy chương bạch sương của câu lạc bộ hỏi người phục vụ nữ thanh tú phụ trách tiếp đãi hôm nay.

Người phục vụ nữ mặc váy đen trắng lễ phép cười nói:

"Có, ngài đi theo người phục vụ này lên lầu là được."

Klein nhẹ nhàng gật đầu, ở dưới người phục vụ nam ghi lê đỏ dẫn dắt, đi dọc theo cầu thang lên lầu hai, vừa lúc thấy Elektra Taylor tiến vào một phòng nghỉ gần đường đi.

"Người muốn ở gần đường đi, hay là mặt sau sân tennis?" Người phục vụ nam ghi lê đỏ ân cần hỏi một câu.

"Gần đường đi." Klein ra vẻ tùy ý hồi đáp.

Ở dưới người phục vụ nam ghi lê đỏ sắp xếp, hãn cách hai căn phòng với phòng của Elektra Taylor, đều có thể thấy con đường ở ngoài cửa lớn của câu lạc bộ.

Làm thế nào mới có thể chụp ảnh được đây? Tìm cơ hội lén vào, nấp ở trong phòng, hay là leo cửa sổ đi ống dẫn ở bên ngoài? Hai biện pháp này đều không thể che dấu lóe sáng rất rõ ràng kia, nhưng cái sau có thể ngự trang thành người chụp ảnh đèn từ bên ngoài, không làm cho người ta hoài nghi mình, trực xuất mình. . . Bất quá, cái này sẽ dễ dàng bị Doragu cùng Elektra phát hiện. . . Dùng phù chú để cho bọn hãn ngủ say? Không được, cái này sẽ làm cho ảnh chụp khuyết thiếu lực thuyết phục, phải là hình ảnh trong quá trình. . .

Chỉ có cơ hội chụp một tấm, phải chụp đủ tốt. . . Cái này không phải là lĩnh vực mà mình am hiểu, mình cũng không phải là đại sư nghệ thuật. . .

Đổi lại là Neil, khẳng định sẽ tạo thành một nghi thức ma pháp mới, nghi thức ma pháp, chuyên môn dùng để che dấu máy ảnh lóe sáng, đương nhiên, nữ thần vị tất sẽ hưởng ứng hẳn. . .

Trong quá trình Klein cân nhắc hành động kế tiếp, thấy trên một tấm kính trong phòng hiện ra tiểu thư vệ sĩ.

Cô ta vẫn mặc váy dài cung đình màu đen kiểu Gothic như trước, đầu mang mũ che màu đồng, tóc vàng nhạt, khuôn mặt tái nhợt, dung mạo tinh xảo.

"Cô có biện pháp che dấu máy chụp hình lóe sáng không?" Klein thuận miệng hỏi một câu.

Hắn còn chưa dứt lời, đã thấy mặt ngoài kính bạc đã xuất hiện gợn sóng, một bàn tay hơi trong suốt bỗng nhiên vươn ra.

Tiểu thư vệ sĩ như nữ quý chui ra từ trong kính, đi đến trước mặt Klein, khẽ gật đầu nói:

"Có thể."

Nàng hạ thân thể xuống, đi lại gần, cứ như vậy mà từng chút một dung nhập vào trong màn ảnh máy chụp ảnh!

Klein miệng khẽ nhếch lên nhìn hình ảnh đáng kinh sợ này, hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, cầm lấy máy chụp ảnh cầm tay kia, ở trong phòng nghỉ thử một tấm.

Hiệu quả ra ngoài hẳn dự đoán, lóe sáng cực hạn ở phụ cận màn ảnh, hiệu quả tạo thành cũng tương đương không tệ.

Có lẽ hiện tại nó nên gọi là "máy ảnh thần quái " mới đúng. . . Klein lăm băm một câu, cầm lấy máy chụp ảnh, đi đến bên cửa sổ, kiên nhẫn chờ

đợi.

Không bao lâu, hắn đã thấy Doragu Gale đi xe ngựa đến.

Mà Elektra Taylor ở bên kia cũng thấy được tình nhân, vội rời khỏi phòng nghỉ, đi lâu một nghênh đón.

Klein bắt lấy cơ hội, dùng bài Tarot mở cửa phòng đối phương, thật cẩn thận trốn vào tủ đựng chăn màn.

Xung quanh tối đen làm cho hắn nhớ tới đêm hôm qua, nhớ tới vị Rosago "Bí Ngẫu Đại Sư" vừa quý dị vừa đáng sợ kia.

Tối hôm qua nguy hiểm trùng trùng, hôm nay lại chạy tới đây bắt gian, cuộc đời thật sự là kỳ diệu mà. . . Klein đồng thời chế giễu bản thân, thì nghe thấy thanh âm mở cửa.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 256: Chuyên Gia Chụp Ảnh

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 257: Chuyên Gia Chụp Ảnh

Cuộn mình ở trong tủ, Klein lặng yên mở ra linh thị, thấy có hai luồng khí tràng màu sắc xen lẫn vào nhau tiến vào.

"Elektra, anh có mang quà cho em nè." Một giọng nói dày nặng vang lên sau khi cửa phòng đóng lại.

Quả nhiên là thân sĩ vương quốc Ruen, cho dù yêu đương vụng trộm, cũng có vẻ có chút cũ kỹ, đối lại là nam của Intis, khẳng định đã hô loạn bảo bối, thiên sứ của anh vân vân rồi. . . Klein nhìn không được ở trong lòng chế nhạo một câu.

Đương nhiên, đây đều là căn cứ vào ấn tượng của nội dung tương quan ở trên báo chí, tạp chí cùng tiểu thuyết.

Elektra Taylor giọng mang theo bất ngờ hỏi:

"Để cho em đoán một cái. . . Là, là kem dưỡng mắt, kem dưỡng mặt Fasman, hay là tinh hoa? Hoặc là Lacini?"

Cái này là cái gì vậy. . . Klein nghe mà có chút mộng.

Rất hiển nhiên, Doragu Gale cũng không có thể phản ứng lập tức, bảy tám giây sau mới nói:

". . . Không phải, là tất chân."

Ở thế giới này, bởi vì còn chưa có phát hiện dầu mỏ, không có sản phẩm hóa chất giá rẻ tương ứng, tất chân là vật phẩm sa hoa chân chính.

"Cũng không tệ, em nhìn xem." Elektra cũng không có giảm bớt đi vui vẻ.

"Anh hôm qua mua ở cửa hàng bách hóa Philip, một đôi 30 saule, tổng cộng 5 đôi." Doragu hơi có vẻ khoe khoang nói.

"Thực mắc."

Quá mắc!

Elektra cùng Klein cùng lên tiếng, một là thăm than, biểu đạt là ý tứ như nhau.

Benson công tác nhiều năm như vậy, lương tuần cũng chỉ 1 bảng 10 saule, cũng chính là 30 saule, gần tương đương với một đôi tất chân, mà anh ấy phải dựa vào tiền lương như vậy, để cho em trai cùng em gái có được đến giáo dục, ăn coi như ăn no, ngủ coi như có chỗ. . . Có một số công nhân kỹ thuật bình thường, lương tuần bất quá chừng 20 saule. . . Klein lú lút cả lưỡi.

"Không, không mắc, tất chân giá cũng chỉ có vậy thôi, anh còn cho thêm 5 saule kia." Doragu đồng thời khi nói chuyện, màu sắc khí tràng bản thân tươi sáng thêm vài phần, Klein phỏng đoán hẳn đã cởi áo khoác.

"Để em thử một lần." Elektra Taylor mềm mại đáng yêu nói.

Lại có loại cảm giác xem phim cấm ba rồi. . . còn là trực tiếp tại hiện trường. . . Hơn nữa, tiểu thư vệ sĩ cũng ở trong này. . . Klein khóe miệng hơi co rút, thấy màu đỏ đang trườn ở trên màu đỏ, thấy hào quang cảm xúc hai bên rất nhanh trở nên đỏ như lửa.

Màu tím tiếp cận màu đỏ, vẫn hướng lên trên. . . Màu đỏ bao vây màu xanh lục, bao vây màu đỏ hồng. . . Klein một bên nghe tiếng thở dốc cùng

cười nhẹ, một bên từ vị trí biến hóa màu sắc khí tràng phán đoán động tác cùng tư thế cơ thể hai người bên ngoài.

Khi cảm thấy không sai biệt lắm, Klein không tiếng động đẩy ra cửa tủ, nhìn về phía giường ngủ.

Doragu cùng Elektra đã quần vào cùng nhau, quần áo đã cởi, động tác kịch liệt.

Klein nâng lên "máy ảnh thần quái", nhắm vào đôi nam nữ nhiệt tình như lửa kia, chờ đợi cảnh tượng có thể đồng thời thấy gương mặt của cả hai bên.

Khi Doragu cùng Elektra ôm nhau ngã lên trên giường ngủ, Klein rất cuộc bắt giữ được hình ảnh thích hợp nhất, ấn xuống nút chụp.

Thanh âm răng rắc cũng không rõ ràng, lóe sáng mãnh liệt cùng dị tượng khác bị cực hạn ở trong phạm vi rất nhỏ, không có kinh động đôi nam nữ nọ.

Bởi vì không có tin tưởng đối với kỹ thuật chụp ảnh của chính mình, Klein lại bấm thêm vào tấm, tính sau này còn có thể chọn lựa.

—— hắn chỉ đưa cho người thuê một tấm ảnh chụp, bởi vì nhiều ảnh chụp mà nói sẽ làm cho luật sư nghi ngờ đối phương vì sao không thể phát hiện có người chụp ảnh.

Nội y nhẹ nhàng rơi xuống đất, tiếng thở dốc đột nhiên tăng lên, Klein ôm lấy máy ảnh, rất quen thuộc lăn ra khỏi tủ, đồng thời thuận tay đóng lại cánh cửa.

Hắn liên tục căn đi, mãi cho đến cửa phòng nghỉ, lúc này mới lặng yên kéo cửa ra, trở lại hành lang.

Đã xong! Klein nhẹ nhàng thở ra, lễ phép không tiếng động khép cửa lớn lại, tiếp theo lấy tay ấn lên ngực, hạ thấp thân thể hướng về phía giường ngủ.

Không hề trì hoãn, hần về lại phòng nghỉ của bản thân.

7 bảng cuối kia rất nhanh có thể lấy được. . . Hơn nữa còn buôn bán lời chứng minh hội viên câu lạc bộ Craig giá trị hơn năm mươi bảng, bao ăn bao ở bao chơi, không, cái này đắt hơn 50 bảng, không có người giới thiệu, không có quen biết, cầm 100 bảng cũng không gia nhập được câu lạc bộ này. . . Nhiệm vụ này thật không tệ, vừa đơn giản vừa an toàn, thu vào lại nhiều. . . Klein đặt máy ảnh cầm tay xuống, từ đáy lòng cảm khái đôi câu.

Đúng lúc này, trong màn ảnh của máy ảnh bỗng nhiên vờn một bàn tay.

Tiểu thư vệ sĩ mặc váy dài cung đình màu đen chậm rãi chui ra, một lần nữa trôi nổi ở giữa không trung, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

Nghĩ đến việc dẫn theo đối phương đi xem chuyện như vậy, Klein có chút xấu hổ nói sang chuyện khác:

"Tôi tính đi sảnh tiệc đứng ăn một chút, cô có muốn đi cùng không?"

Mỗi hội viên có thể dẫn theo một người khách.

Về phần giải thích vấn đề khách đột nhiên xuất hiện như thế nào, kế hoạch của Klein là, trước đi ra ngoài một vòng rồi trở về.

Tiểu thư vệ sĩ giọng điệu không có phập phồng gì hồi đáp:

"Tôi có thể không ăn gì trong hai tuần."

Đồng thời khi nói chuyện, cô ta quay người đi, đưa lưng về phía Klein, lướt về phía gương, nháy mắt biến mất.

Cô ta đến cùng là danh sách gì. . . Klein cảm thấy tò mò suy nghĩ, đồng thời mang máy ảnh bỏ lại trong chiếc rương da.

Làm xong tất cả cái này, hắn đi phòng tắm, giải quyết vấn đề cá nhân.

Rửa tay, lau mặt, Klein nhìn qua gương, xem lại bộ dáng bản thân trước mắt:

Ngoài miệng cùng dưới cằm bởi vì sáng nay không cạo râu, nên thêm chút râu ria màu đen, tóc rẽ sang hai bên theo tỷ lệ 3/7, trên mặt mang mắt kính viền vàng, nhã nhặn, phong độ có vài phần thành thực của người trí thức.

Có khác biệt nhất định đối với trước đó, nhưng cẩn thận quan sát thì vẫn có thể nhận ra, chờ râu ra đến trình độ nhất định, sẽ không cần quá lo lắng nữa. . . Về sau tấn thẳng tới "Người không mặt" danh sách 6, thì càng không cần sợ cái gì. . . Klein lấy ra đồng hồ bỏ túi màu vàng, mở ra nhìn thoáng qua, đi ra phòng tắm, mang theo rương da, đi xuống sảnh tiệc đứng lầu một.

Lúc này vừa qua 9 giờ, còn thuộc về bữa sáng, Klein lấy một cái trứng trắng nửa mặt, một cái bánh mì trắng, một miếng bơ, một cái bánh nướng Disi, một phần thịt xông khói, cùng với một ly trà đen với những lát chanh.

Khi tìm kiếm chỗ ngồi, hắn đột nhiên thấy người quen, đó là bác sĩ ngoại khoa Alan Chris đã đề cử hắn gia nhập câu lạc bộ.

Quý ngài vóc dáng cao gầy này đang ngồi một mình ở trong góc, đã dùng xong bữa sáng, đang vừa đọc báo vừa uống cà phê.

"Chào buổi sáng, bác sĩ Chris." Klein đi qua, lên tiếng chào hỏi Alan tính tình có chút lạnh nhạt.

Bác sĩ ngoại khoa này đẩy gọng kính trên mũi nói:

"Gọi tôi Alan là được rồi, thám tử Moriarty."

"Căn cứ nguyên tắc ngang hàng, anh phải gọi tôi là Sherlock." Klein thuận thế ngồi xuống, "Hôm nay có tin tức gì không? Tôi đi quá vội vàng, còn chưa có xem báo."

"Đại sứ Intis bị ám sát, một tổ chức khủng bố tên là 'Hội Cực Quang' tuyên bố phụ trách, ài, thế giới hiện tại càng ngày càng loạn, sớm hay muộn sẽ có một hồi chiến tranh toàn diện lan đến cả nam bắc đại lục." Alan cảm khái nói.

"Ngài à, chiến tranh chưa bao giờ đình chỉ, bất quá chúng ta có thể hưởng thụ hòa bình mà thôi." Klein ăn lòng đỏ trứng, cười đáp lại, "Thật sự là tiếc nuối, án quan trọng như thế này không có khả năng mời thám tử tư chúng tôi hỗ trợ."

Alan lẩm nhẩm đọc báo:

"Tin tức này quan hệ không lớn với chúng ta, chuyện quan trọng chân chính là, hôm nay hoặc là ngày mai, thượng hạ nghị viện trải qua tranh chấp lâu dài, rốt cuộc đã thông qua một việc, một là "Dự luật thi thống nhất cho nhân viên chính phủ", cùng với chương trình cùng kế hoạch thực thi tương ứng, hai là thành lập 'ủy ban điều tra không khí ô nhiễm', ba là thiết lập một hệ thống kiểm tra riêng, đây đều là để ứng đối với ô nhiễm, thần ơi, bọn họ rốt cuộc đã bắt đầu coi trọng vấn đề này, bệnh nhân trong bệnh viện, số lượng bệnh tật có liên quan đến phổi đang tăng lên liên tục."

Cuối cùng đã thông qua sao? Không biết Benson đã chuẩn bị thế nào. . . Sẽ không bị cái chết của mình ảnh hưởng chứ. . . Klein nụ cười bỗng

nhiên sáng lạn nói:

"Đây là chuyện tốt."

"Đối với Mary mà nói, cái này là chuyện cực kỳ tốt, cô ta muốn bản thân, hoặc là Doragu chồng của cô ta, trở thành một thành viên của 'ủy ban điều tra khí ô nhiễm của Vương quốc', hy vọng của cô ta là rất lớn, cô ta không có đảm nhiệm chức vị ở công ty, hơn nữa là tín đồ Nữ Thần, mà mặc kệ cơ cấu nào, luôn cần cân bằng." Alan nhắc tới người thuê Klein, "Tôi đề nghị cô ta gần đây thường đến câu lạc bộ, nơi này có vài vị nghị viên hạ viện."

Ở vương quốc Ruen, nghị viên hạ viện cấu thành bởi những phú hào có tiền cùng các nhà quý tộc làm chủ, nhưng đồng thời cũng có không ít nhân sĩ chuyên nghiệp, ví dụ như bác sĩ, luật sư, mục sư, giáo sư, khoa học gia, kế toán viên cao cấp.

Câu lạc bộ Craig đúng là lấy những người chuyên nghiệp trong tầng lớp này làm đối tượng mục tiêu, không phân chia đảng phái.

Klein đối với phương diện này không phải quá hiểu biết, thuận miệng chuyện trò vài câu:

"Alan, hôm nay là thứ sáu, anh không cần về bệnh viện sao?"

"Không, tôi đã xin phép, gần đây thật sự là quá tệ mà." Alan đột nhiên nhíu mày nói.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Klein uống ngụm hồng trà nói.

Bởi vì Bechlangen vừa bị ám sát, thi thể Rosago bị ném vào cống thoát nước phương xa, không biết khi nào thì bị phát hiện, Klein cố kị dư âm cùng bản thân nguy trang chưa hoàn thiện, gần đây không tính nhận

nhiệm gì quá khó khăn dễ bại lộ bản thân, cho nên, hăn đối với những chuyện đơn giản, thù lao lại dày thì mới cảm thấy hứng thú.

Alan buông tờ báo thở dài:

"Tôi gần đây quá xui xẻo, liên tục mấy ca giải phẫu xuất hiện sai lầm, may mà không tạo thành hậu quả quá nghiêm trọng, nếu không tôi có khả năng đã bị thu về và huỷ giấy phép."

Tuy ở thời đại hiện tại, bác sĩ ngoại khoa làm phẫu thuật bị chết người là không phải tin tức gì lớn, thuộc về chuyện thông thường, nhưng nếu bởi vì bản thân sai lầm tạo thành hậu quả nghiêm trọng, xử phạt là tương đương nghiêm khắc.

Được rồi, mình không thể giúp cái gì. . . Ừm, thật ra, mình biết một nghi thức đổi vận, chẳng qua hiệu quả của nó là đưa đến người ta lên phía trên sương mù xám. . . Klein cúi đầu, cắn bánh mì.

Dùng xong bữa sáng, hăn cáo biệt Alan, trước phải đi lấy 500 bảng tiền mặt, đưa cho tiểu thư vệ sĩ 300 bảng, tiếp theo về nhà, một bên chờ rửa ảnh, một bên hy vọng có ủy thác đơn giản gì đó tới cửa, đáng tiếc, tạm thời không gặp được.

Khi đêm đến, Klein chuẩn bị một lần nữa ra ngoài, mục tiêu "Quán Bar Brave" .

Thừa dịp có tiểu thư vệ sĩ ở đây, hăn hy vọng tiếp xúc càng nhiều hội nhóm người phi phạm.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 258: Gặp Lại Được Sư

Vừa ra đến cửa, Klein tùy tay tung đồng xu, hỏi hôm nay đi "Quán Bar Brave" có bất lợi hay không.

Sau khi được đáp phủ định án, hắn nhìn quanh một vòng, thấp giọng nói với không khí:

"Hôm nay có người theo dõi tôi không?"

Im lặng vài giây, thanh âm hư ảo mơ hồ của tiểu thư vệ sĩ đột nhiên truyền đến từ sau lưng hắn:

"Không có."

Klein theo bản năng quay đầu nhìn lại, vẫn không thể phát hiện bóng dáng tiểu thư vệ sĩ.

Lực chú ý của hắn nhanh chóng dời đến đáp án, nhin không được ở trong lòng lăm lăm một tiếng:

MI9 căn bản không đặt mình vào danh sách hiềm nghi!

Sau khi xác nhận Rosago chưa từng đi tìm mình, liền hoàn toàn quảng mình sang một bên.

Mình nên cảm giác vinh hạnh, hay là cho rằng đang bị vũ nhục đây?

Cũng đúng, một thám tử chỉ lo đi tìm mèo bắt gian, thế nào cũng không thể liên hệ cùng với sự việc ám sát đại sứ một quốc gia, xử lý cường

giả danh sách 5. . .

Hơn nữa MI9 hoặc nhiều hoặc ít cũng đã theo dõi mình một hồi, bối rối của mình, bất lực của mình, cố gắng giãy dụa tự cứu của mình, bọn họ đều thấy hết, rõ ràng không thể tạo thành thương tổn mang tính thực chất đối với đại sứ. . .

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Klein đội lên mũ dạ cao, cầm gậy ba toong đầu bạc, đi ra số 15 phố Minsk, tiêu phí 2 saule, đi xe ngựa đến "Quán Bar Brave" phố Iron Gate khu vực cầu Backlund.

Hắn quen thuộc đi vào, xuyên qua đám khách hô hào vây quanh đài quyền anh, đi đến trước quầy bar, gõ gõ bàn:

"Một ly nia Nam xứ Wales."

Bartender ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lăm lăm nói:

"Caspars ở phòng đánh bài số 3."

Klein mỉm cười, lấy ra 5 đồng 1 penny, đưa cho đối phương.

Tiếp theo, hắn bưng lên ly gỗ, uống bia Nam xứ Wales bọt trắng nõn nhẵn nhụi, vòng qua hai đài thi đấu chật chội nhất náo nhiệt nhất cũng nhiều mùi mồ hôi nhất, gõ cửa phòng đánh bài số 3.

Caspars đang cùng một đám người chơi Poker texas không giới hạn, tiền giấy thành một xấp dày ở trước mặt, tiền xu vàng óng hoa cả mắt.

Chú ý tới ánh mắt của Klein, lão buôn bán vũ khí chợ đen trên mặt có vết sẹo thật lớn này nhúc nhích cái mũi to đỏ ửng, thuận miệng nói:

"Tôi không thích dùng thẻ đặt cược, thứ đó làm cho tôi cảm thấy không thực tế, cảm xúc của tiền mặt cùng sức nặng của tiền xu vẫn làm cho người ta say mê, thích thú giống như là phụ nữ vậy!"

Than thở xong những lời này, Caspars hơi hơi nhú mào:

"Cậu đến đây làm cái gì?"

Klein không trực tiếp trả lời, nhếch môi ý bảo ra bên ngoài nói.

"Đáng chết! Một cây nữa là tôi quét sạch đám này rồi! Cút chó, tôi không theo!" Caspars mang hai lá bài trước mặt ném ra giữa, tiếp theo khập khiễng đi đến cửa, nói với Klein, "Cậu tốt nhất là có đủ lý do!"

Ra khỏi phòng đánh bài, đi vào góc, Klein dè dặt giọng nói:

"Tôi muốn biết tụ hội gần nhất là vào lúc nào, loại giống như lần trước đó."

Caspars hồ nghi nhìn hắt: "Maric không phải đã nói với cậu rồi sao?"

"Không phải chuyện mời vệ, là tôi đối với loại chuyện này, ha ha, ông cũng biết, rất là hứng thú." Klein nói đều là lời nói thật.

Caspars do dự rồi nói:

"Đêm nay sẽ có một tụ hội, người tổ chức vẫn là vị lần trước, nhưng cậu cần chờ chừng nửa giờ, tôi phải thông báo trước với bọn họ, cậu lần trước đã thể hiện ra đủ sự tin tưởng, tôi nghĩ vấn đề không lớn."

"Không thành vấn đề, tôi sẽ trả thù lao cho ông." Klein sờ soạng túi tiền dưới áo.

"Lần này chỉ cần 1 bảng." Caspars một bộ dáng thực khảng khái.

"Rất đáng giá." Klein hai bên khóe miệng đồng thời nhếch lên nói.

Sau khi trả xong thù lao, hắt tìm một chỗ ngồi xuống, vừa uống bia Nam xứ Wales nồng đậm hương lúa mạch, vừa thưởng thức quyền anh trên

đài.

"Mình có thể đồng thời đánh gục cả hai người bọn họ. . ." Klein nhanh chóng ra một kết luận như vậy.

Qua hơn mười phút, Caspars trở lại quán bar, nhìn quanh một vòng, đề thấp giọng nói:

"Bên kia đáp ứng rồi."

"Chúng ta nửa giờ sau đi qua, Gió Bão tại thượng, hy vọng cậu không có quên tấm mặt nạ kia."

Đối với cái này, Klein đưa ra trả lời khẳng định thuyết phục.

Hắn hạ tốc độ uống bia xuống, uống từng ngụm nhỏ một, mất nửa giờ mới uống xong ly lớn 500 ml bia Nam xứ Wales.

Vẫn là đường lần trước, vẫn là gian phòng không có đèn chiếu sáng kia, Klein đeo vào cái mặt nạ sắt che lấp cả nửa khuôn mặt, nhìn Caspars có tiết tấu gõ lên cửa lớn.

Không giống với lần trước, tiếng đập cửa luôn luôn biến hóa. . . Klein cẩn thận nghe một hồi, thấy tấm ván gỗ nhỏ trên cửa mở ra, có con mắt nhìn ra ngoài.

Không có vấn đề gì khác, hắn khoác thêm trường bào mũ trùm, mang toàn bộ khuôn mặt đều giấu ở dưới bóng che.

Vẫn là gian phòng nọ, vẫn là một ngọn nến tỏa ánh sáng lờ mờ lay động bất định, Klein tùy ý tìm chỗ, im lặng ngồi xuống.

Nhưng khác với trước, hắn lần này không hề áp lực, không hề căng thẳng, ngược lại nhàn nhã nhìn chung quanh một vòng.

— gió lạnh thổi đến sau cổ làm cho hăn xác định tiểu thư vệ sĩ cũng đi theo vào, không bị ai phát hiện.

Thành viên tụ hội nơi này quả nhiên không có cường giả danh sách 5, thậm chí khả năng ngay cả danh sách 6 cũng không có. . . Klein thầm nghĩ.

Ngồi quan sát một trận, hăn nhìn thấy vị "Dược sư" khuôn mặt tròn trịa kia cải biến tư thế ngồi, tựa như muốn lên tiếng.

Quả nhiên, dược sư lộ ra nửa khuôn mặt mập mạp rất nhanh đưa tay nói:

" 'Hắc xà' hình như chết ở trong cống thoát nước. . ."

"Dã thú kia còn đang hoành hành."

"Hắc xà" đã chết? Nghe được tin tức này, Klein cảm thấy ngạc nhiên.

"Hắc xà" là người đã bán cho hăn di vật của "Kẻ lắng nghe", làm cho hăn "thành công" chế tạo ra "Lời ô uế", nghi ngờ là thành viên hội Cực Quang.

Thực lực của hăn cũng không thấp, thế mà chết ở trong nhiệm vụ thanh lý dã thú trong cống thoát nước đơn giản này. . . Klein nghi hoặc nhíu mày, đột nhiên nhớ tới một việc:

Đó là khi hăn phát hiện thi thể Zerell, nghe được ở chỗ sâu trong cống thoát nước có động tĩnh thùng thùng thùng.

Chờ hăn dẫn Ian đi qua, thi thể Zerell đã bị dã thú kỳ quái cắn đi một bộ phận.

Đó là dưới lòng đất phố Iron Coal ở khu đông, cách khu vực cầu Backlund tương đương xa, không biết có liên hệ hay không. . . Klein hoàn toàn không có xúc động đi nghiệm chứng chuyện này.

Tin tức "Hắc xà" đã chết ở trong căn phòng tối tăm nhanh chóng đưa tới không ít người khe khẽ nói nhỏ, thể hiện ra vài phần sợ hãi theo.

Vị Dược sư kia vỗ tay nói:

"Vì vậy, tôi nên làm thế nào đây?"

Những tiếng nói nhỏ đột nhiên biến mất, trong phòng im lặng như ngừng đọng lại.

Bởi vì Dược sư lần trước không sợ đắc tội với người mà khuyên ngủ, Klein nghĩ nghĩ, chủ động mở miệng:

"Nếu tôi là anh, tôi nghĩ tôi sẽ bỏ qua chỗ thảo dược còn lại, không có đi vào trong đó nữa."

"Vì sao? Chúng nó đã sắp chín rồi, đã thú tránh ở chỗ sâu trong cống thoát nước này, có thể sẽ không đi ra." Dược sư có chút do dự hỏi ngược lại.

Klein cố ý khàn khàn giọng nói:

"Sau lưng 'Hắc xà' hẳn là có tổ chức, hẳn tử vong tất nhiên sẽ dẫn tới điều tra, tôi nghĩ anh hẳn không muốn giao tiếp cùng bọn họ chứ?"

Có được di vật "Kẻ lắng nghe" không có nghĩa "Hắc xà" nhất định là thành viên hội Cực Quang, nhưng từ mặt hẳn xưng hô "Tạo vật chủ chân thật" là tồn tại vĩ đại đã chứng thực điểm ấy.

Hơn nữa, loại chuyện này tình nguyện tin tưởng là đúng, cũng không thể ôm tâm tính may mắn.

"Ừm." Dược sư khẽ gật đầu, tựa như đã đưa ra quyết định.

Klein lại bổ sung một câu:

"Nếu là tôi, tôi còn sẽ nặc danh mang chuyện này thông báo cho cảnh sát."

"Cái gì?" Không ít thành viên tụ hội kinh ngạc ra tiếng.

Klein giọng điệu không thay đổi giải thích:

"Nếu dã thú cố gắng thoát nước có thể làm cho 'Hắc xà' tử vong, vậy đã nói lên chúng có tính nguy hiểm rất cao, mà mọi người đều ở tại Backlund, nếu thực vì vậy mà tạo thành tai nạn lớn gì đó, rất khó cam đoan không dao động đến bản thân."

"Cho nên, lựa chọn tốt nhất là, để cho cảnh sát chú ý, để cho chính phủ xử lý chuyện này."

"Chúng ta không cần mạo hiểm mà có thể hưởng thụ kết quả tốt, không phải rất tuyệt sao?"

Hắn vừa dứt lời, người cao tuổi "Mắt trí tuệ" liền vỗ tay nói:

"Ý tưởng rất tốt! Chúng ta sợ hãi người phi phạm chính phủ, nhưng cũng có thể lợi dụng bọn họ, không cần chuyện gì cũng phải tự mình xử lý."

Cái này là vì mình xuất thân là người phi phạm chính phủ, ý nghĩ khẳng định không giống với loại hoàn toàn hoang dại như các người. . . Klein mỉm cười nói thầm một câu.

Sau khi lên tiếng, hắn trở về thái độ bàng quan, nghe người khác chào hàng hoặc cầu mua vật phẩm, tài liệu, nhìn từng cuộc giao dịch hoặc thành công hoặc thất bại, trong đó không có thứ hắn cảm thấy hứng thú.

Hắn tạm thời không có mang tài liệu phi phạm mà mình cần ra hỏi, tính lại quan sát nơi này vài lần nữa đã.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, người cao tuổi "Mắt trí tuệ" bắt đầu sắp xếp mọi người rời đi, ba phút một người.

Klein lần trước là đi ra ngoài đầu tiên, không biết chuyện sau đó, nay mới chú ý tới nơi này có ít nhất năm cửa ra, người giúp việc của "Mắt trí tuệ" sẽ đưa những người khác nhau nhân đi lối ra khác nhau, tận lực chuyển hướng, kéo dài thời gian.

Chừng sau nửa giờ, bên trong phòng còn lại ba thành viên tụ hội, trừ bỏ người cao tuổi "Mắt trí tuệ", hai người khác phân biệt là Klein cùng người nam nghi ngờ là Dược sư.

"Mắt trí tuệ" nhìn Klein, cất tiếng già nua cười nói:

"Xem ra vận may của cậu không tệ."

Ông ta nhận ra mình là người lần trước mua vật phẩm mang điềm xấu của "Hắc xà"... Klein cười cười nói: "Đúng vậy, tôi đã đánh cuộc thắng."

Nghe hai người đối đáp, Dược sư trừng to mắt, nhìn kỹ Klein, hồi lâu mới nói:

"Chẳng lẽ cậu còn có vật phẩm thần kỳ loại may mắn khác? Tôi trước đó đã xem cậu thành người chết rồi."

Ông nói chuyện với người ta cũng thật trực tiếp đó. . . Klein uyển chuyển đưa ra trả lời: "Có lẽ bản thân tôi đã đủ may mắn."

Thật ra, hắn cũng rất muốn có loại vật phẩm giống như vậy.

"Mắt trí tuệ" thở dài nói: "Cậu nhóc, không cần luôn đánh cuộc vận may, hơn nữa ở loại chuyện này, cho dù trước cậu thắng rất nhiều lần, nhưng chỉ cần thua một ván, cũng sẽ không có cơ hội lật bàn."

"Tôi biết, cho nên tôi mới tới tham gia lần tụ hội này, xem có thể mua được vật phẩm hữu dụng hay không, a, tôi cùng mọi người xem như đồng loại." Klein giống như thuận miệng nói một câu.

"Đồng loại?" Dược sư khoa trường thở dài nói, "Tôi lúc trước nên nghe lời từ thầy của tôi!"

Thầy. . . bản thân hẳn nghi ngờ là "Dược sư" . . . con đường "Dược sư" phân biệt bị Đại Địa Mẫu Thần giáo hội cùng Học phái sinh mệnh nắm giữ. . . Học phái sinh mệnh phương thức truyền thừa là chế độ thầy trò. . . Klein trong lòng chợt động, tò mò hỏi:

"Vì sao nói như vậy?"

Dược sư cảm thán nói: "Thầy của tôi bảo con đường mà tôi lựa chọn có thể làm cho người ta trở nên đủ may mắn, nhưng tôi cuối cùng sẽ trở thành một người điều phối thuốc, kết quả, cả hai năm tôi vẫn không có đủ tài liệu chủ ma dược của danh sách, may mắn của cậu làm cho tôi ghen tị."

Làm cho người ta trở nên đủ may mắn. . . Cái này rất giống con đường danh sách "Quái vật" kia. . . Thật sự là người của Học phái sinh mệnh mà. . . Klein cười cười nói:

"Lý do mà anh lựa chọn là gì?"

Dược sư đột nhiên thẳng lưng nói:

"Cái này là lựa chọn của đàn ông!"

"Sau khi biết có thể điều phối ra thuốc tăng lên năng lực ở phương diện đó, tôi là không chút do dự lựa chọn con đường này!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 259: "2—081"

. . . Lý do như thần vậy. . . Nghe được Dược sư trả lời, Klein thân là "Thằng hề" cũng không thể khống chế vẻ mặt bản thân biến hóa, may mắn là, trên mặt hắn còn có một cái mặt nạ bằng sắt.

Dược sư không chú ý phản ứng của Klein cùng người cao tuổi "Mắt trí tuệ", cứ thế tự nói:

"Cho nên, tôi rất thích Backlund, nơi này có rất nhiều cô gái đứng ở ngoài đường, họ thường lui tới ở bên ngoài sân khấu âm nhạc, sân khấu kịch, chờ đợi ở trong ngõ nhỏ phố lớn, các nàng có khi là chức nghiệp, có khi là kiêm chức, nguyên bản là nữ công nữ hầu, có phong vị rất khác, nghe nói một số chỗ ở khu tây, ngẫu nhiên còn xuất hiện tiểu thư quý tộc phá sản, thật sự là làm cho người ta hướng tới mà."

". . ." Klein đẩy cái mặt nạ sắt che khuất nửa khuôn mặt, nhanh dõng đi đề tài, "Thầy của anh đối với lựa chọn này có ý kiến gì không?"

Dược sư hơi lắc đầu nói:

"Không có, thầy sau khi dạy xong tri thức lĩnh vực thảo dược, chỉ một cước đá tôi ra khỏi cửa, để cho tôi du lịch đại lục, thể nghiệm cuộc sống, chết tiệt, thầy còn chưa nói cho tôi biết nguyên liệu ma dược tiếp sau là đi nơi nào tìm!"

Nói tới đây, Dược sư nhìn về phía Klein, bồi thêm một câu:

"Nếu cậu biết nơi nào có kết tinh tủy chất 'Suối tinh linh', làm ơn nói cho tôi biết, ta sẽ báo đáp cậu, đương nhiên, cậu cũng có thể mua rồi tăng giá bán lại cho tôi, cậu là một tên may mắn, nói không chừng có thể hỗ trợ tôi hoàn thành nguyện vọng."

"Tốt." Klein thuận miệng đáp ứng, lại có chút suy nghĩ hỏi, "Đến lúc đó, tôi có thể sử dụng nó để trao đổi phối phương ma dược 'Dược sư' không?"

Ở hẳn xem, "Dược sư" là chức nghiệp phụ trợ cực kỳ hữu dụng, có thể lấy đến bồi dưỡng trợ thủ.

Dược sư không tính quá béo chỉ hơi tròn trịa lập tức lắc đầu nói:

"Không được!"

"Tôi chỉ có thể dạy cho đệ tử của tôi."

Đây là quy củ của Học phái sinh mệnh? Nói không chừng còn lấy tồn tại bí ẩn nào đó chứng kiến, lập ra lời thề. . . Klein cũng không ngoài ý muốn thâm nghĩ.

Đúng lúc này, Dược sư nọ hắc một tiếng:

"Nhưng tôi có thể nói cho cậu đi nơi nào có thể lấy được phối phương Dược sư, ngay tại Backlund."

"Rất tốt." Klein đối với cái này cảm thấy bất ngờ.

Phát hiện người cao tuổi "Mắt trí tuệ" muốn mở miệng tiễn khách, hẳn vội hỏi:

"Dược sư, anh có thuốc trị liệu vấn đề tinh thần cuồng loạn không?"

Klein đây là biểu diễn cho tiểu thư vệ sĩ xem, để cho cô ta càng thêm chắc chắn hẳn đã bị "Tạo vật chủ chân thật" ảnh hưởng một chút, biến thành có khả năng phát điên, đang cố gắng tìm kiếm trị liệu.

"Có, thuốc an thần, 10 saule một mũi, tụ hội lần sau tôi mang cho cậu 4 mũi, tin tưởng tôi, cái này tuyệt đối hữu dụng hơn rất nhiều so với loại trong bệnh viện, tôi có tặng thêm một ít tài liệu linh tính." Được sự không chút do dự trả lời.

Thực mắc mà. . . giao dịch chợ đen tại Tingen, thuốc an thần nguyên từ bệnh viện là 1 đến 2 saule một mũi, thứ từ tiểu đội Kẻ Gác Đêm, tiểu đội Kẻ Trường Phạt, tiểu đội Quả Tim Máy đi ra là 4 đến 5 saule một mũi. . . Trong khi ý niệm lóe ra trong đầu, Klein tiếp tục diễn nhìn về phía "Mắt trí tuệ" nói:

"Thưa ngài, tôi có thể tham gia tụ hội lần sau không?"

"Có thể, hai lần biểu hiện của cậu đã chứng minh thiện ý của cậu, cậu nhóc, lưu tâm “báo sớm Backlund” mỗi ngày, mỗi thứ năm xuất hiện quảng cáo cửa hàng Ernst thu mua hàng hóa, sẽ cho thấy tám giờ buổi tối ngày hôm sau ở đây có tụ hội, gõ cửa nặng nhẹ cùng khoảng cách căn cứ báo giá, chữ số đầu tiên là số lần gõ nặng, số thứ hai là nhẹ, thứ ba là khoảng cách dài, thứ tư là khoảng cách ngắn, sau đó không có ý nghĩa." Người cao tuổi "Mắt trí tuệ" gật đầu nói.

Miêu tả xong tin tức, hẳn thở dài nói:

"Tổ chức người phi phạm không thuộc loại chính phủ cho phép, cũng không có tốt đẹp như cậu tưởng tượng đâu, một mặt phải che dấu bí mật, tránh né chính phủ, tùy thời bảo trì trạng thái cẩn thận cùng cẩn thận, một mặt khác sẽ đối kháng không thể khống chế, đối kháng điên cuồng, chúng ta có rất nhiều đồng loại chết ở trên hai chuyện này."

"Cho dù thuận lợi tránh khỏi chính phủ chú ý, tránh thoát không thể khống chế cùng điên cuồng, chúng ta cũng sẽ lâm vào khuyết thiếu tài liệu, tìm không thấy vật phẩm cần, lâm vào khốn cảnh không thu đủ tri thức, tôi tổ chức tụ hội như vậy, là để cho mọi người hỗ trợ lẫn nhau."

"Đáng tiếc là, hiện tại thuộc về thời đại thiếu thốn thần bí, rất nhiều tài liệu phi phạm đã xuất hiện rất ít."

Đúng vậy, nhưng tôi có biết tọa độ đảo nhỏ nguyên thủy của "Người Treo Ngược", có thành Bạc Trắng của "Mặt Trời" thời khắc đối kháng các loại quái vật ở chỗ sâu trong đêm đen, bộ phận tài liệu phi phạm có thể dựa vào bọn họ. . . Klein lễ phép đứng dậy, cúi chào đối với "Mắt trí tuệ":

"Phẩm cách của ngài làm cho người ta kính nể."

Sau khi ngồi xuống lại, Klein bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, lại suy xét hỏi:

"Hai vị có vật phẩm thần kỳ không? Giống như loại 'Hắc xà' bán cho tôi vậy, nhưng không cần có vấn đề xấu quá nghiêm trọng, tôi muốn có chút năng lực tự bảo hộ bản thân."

Hắn tính là trước tìm vật cảm thấy hứng thú, biết rõ ràng giá cả, rồi mới xác định mục tiêu.

Tuy mình hiện tại không có tiền, nhưng không có nghĩa tương lai không có. . . Không có tiền thì không thể hỏi giá sao? Klein yên lặng bồi thêm một câu ở trong lòng.

Dược sư giang tay, ý bảo mình không có hoặc có cũng sẽ không bán, người cao tuổi "Mắt trí tuệ" thì cười ha ha nói:

"Tôi thật ra có một chút, không biết cậu hy vọng mua dạng gì? Cho tôi một cái phạm vi đại khái."

Có một chút. . . người này quá nửa chính là người phi phạm con đường "Kẻ thông thức" dựa vào ngoại vật. . . Klein không che dấu cảm xúc cực kỳ hâm mộ nói:

"Phải mạnh hơn so với tôi, không phải tiêu chuẩn tăng lên khả năng đánh nhau, tốt nhất có năng lực thần kỳ."

Hắn không nói ra quá chi tiết, để duy trì hình tượng mới tiếp xúc của mình.

"Mắt trí tuệ" cười nói:

"Tôi có một vật phẩm cực kỳ thích hợp với yêu cầu của cậu, nó từng có số hiệu là '2—081' ."

"2—081?" Klein nghi hoặc hỏi ngược lại.

Hắn nghi hoặc chỉ là nguy trang mặt ngoài, trong lòng càng nhiều là kinh ngạc.

Đây là vật phong ấn từ cửa sau giáo hội Nữ Thần, từ Chanis đi ra? Klein không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp danh hiệu kiểu số quen thuộc.

"Mắt trí tuệ" thuận miệng giải thích mấy câu:

"Rất nhiều vật phẩm thần kỳ đều có tai hoạ ngầm tương đối rõ ràng, sẽ tạo thành nguy hại nhất định, cho nên, bảy vị thần linh giáo hội chính thống đều đang sưu tập cùng phong ấn chúng, gọi chúng nó là 'Phong ấn vật', cùng sử dụng con số để phân chia."

"Trải qua tranh chấp cùng trao đổi lâu dài, bảy thần giáo sẽ hình thành cách đặt tên thống nhất, lấy '0', '1', '2', '3' để đánh dấu cấp bậc nguy hiểm khác nhau, trong đó, cấp '0' nguy hiểm nhất, nghe nói là một ít vật phẩm đáng sợ có thể hủy diệt quốc gia thậm chí thế giới."

"Bảy vị thần linh giáo hội chính thống ở vật phong ấn cấp '0' cùng cấp '1' sẽ thông báo lẫn nhau, nói cho đối phương mình có được cái nào, cho nên, số hiệu cấp '0' cùng cấp '1' là sẽ không lặp lại, cấp '2' cùng cấp '3' thì đều tự sắp xếp, giáo hội khác nhau có khả năng có cùng số hiệu."

Klein đã sớm ở trong Kẻ Gác Đêm biết được tình huống đại khái, nhưng đối với một vấn đề trong đó lại cực kỳ khó hiểu:

"Thông báo lẫn nhau số hiệu vật phong ấn '0' cấp cùng cấp '1'?"

Cái này không phải tiết lộ bản thân sao? Sẽ để cho giáo hội khác biết mình có bao nhiêu con bài chưa lật!

Đương nhiên, cái này cũng có thể xem là một loại uy hiếp chiến lược, tránh cho bảy thần giáo sẽ sinh ra xung đột trực tiếp lẫn nhau. . . Klein tự nghĩ lý do có khả năng.

"Đúng vậy, tuy tôi không thể lý giải lý do, nhưng nó quả thật đã xảy ra, nghe nói là cuối kỷ đệ tứ đầu kỷ đệ ngũ, bảy giáo hội lớn đạt thành hiệp nghị." Người cao tuổi "Mắt trí tuệ" tốc độ nói không nhanh không chậm, " '2—081' của tôi xuất từ giáo hội Thần Trí Thức cùng Trí Tuệ, nó có thể giúp cho cậu biết rất nhiều, hiểu rất nhiều, cho dù năng lực phi phạm của kẻ địch, cậu cũng có thể nhanh chóng phân tích ra tình huống cụ thể, rõ ràng chỗ am hiểu cùng chỗ thiếu hụt, cũng có tỷ lệ nhất định có thể tiến hành bắt chước, đối thủ càng mạnh, khả năng thất bại càng cao, đương nhiên, cho dù thành công, khẳng định cũng có chênh lệch rất lớn so với nguyên bản."

Nghe lên rất mạnh. . . thực chứng tri thức tương đương với sức mạnh? Phát triển đến cuối cùng, có phải sẽ xuất hiện tình huống hiểu biết tương đương toàn năng hay không? Ừm. . . Mình thu hồi phán đoán trước đó, "Mắt trí tuệ" vị tất là "Giám định sư", nhận biết của người này đối với vật phẩm có lẽ dựa vào vật phong ấn "2—081" . . . Klein âm thầm lú lờ, cảm thấy khá là hứng thú hỏi:

"Nếu vậy, tôi phải trả giá cái gì để mua được nó?"

"Nó có chỗ thiếu hụt gì?"

"Nó sẽ làm cho đầu của cậu thủy chung ở trong trạng thái vận chuyển cao tốc, một khi vượt qua thời gian hạn định, cậu sẽ biến thành ngu ngốc." "Mắt trí tuệ" hồi đáp rất đơn giản, nội dung miêu tả không quá chi tiết.

Lúc này, Dược sư ở bên cạnh than thở một câu:

"Có lẽ đầu của ông đã bị làm cho hỏng rồi, luôn nói về vật mà ông sưu tầm, sớm hay muộn sẽ có người cướp bóc ông, xử lý ông!"

Ngài à, ngài khuyên người ta lúc nào cũng không êm tai như vậy sao. . Klein nhin không được thăm mắng một câu.

"Mắt trí tuệ" thì cười ha ha nói:

"Cậu sao biết tôi không phải là cố ý nói, cố ý chờ đợi cậu tham lam động thủ?"

"Ừm, tựa như Đại đế Russell từng miêu tả về người thả câu vậy."

Sau khi tiếng cười đình chỉ, lão vỗ tay vịn sô pha, thở dài nói: "Làm một người thích sưu tầm, không thể khoe ra với người khác về đồ đang có là một chuyện cực kỳ đau đớn."

Hắn nhìn về phía Klein:

"Thực có lỗi, tôi sẽ không bán '2—081', nó là vật sưu tầm tốt nhất của tôi, lúc trước tiêu phí 6.800 bảng mới mua được, vật phong ấn cấp bậc này, 4.000 đến 20.000 bảng không chừng, xem tác dụng cụ thể cùng tai hoạ ngầm mà định, bất quá, tuyệt đại bộ phận là có tiền cũng không mua được."

Vậy ông nói nhiều như vậy để làm cái gì. . . Klein không chế khóe miệng co rúm.

Người cao tuổi "Mắt trí tuệ" tựa như đã nhận ra phản ứng của hân, cười ha ha nói:

"Tôi chân chính muốn đề cử là hai món vật phẩm, một món là ghim cài, có thể giúp cậu trừ tà, tịnh hóa, cùng với năng lực sử dụng bộ phận pháp thuật lĩnh vực Mặt Trời, chỗ thiếu hụt là chỉ cần cậu đeo nó, cậu vĩnh viễn sẽ không cảm thụ được tư vị mát mẻ, vĩnh viễn ở trong mùa hạ nóng bức phía nam, một món có thể biến hóa thành dạng mũ, mang nó lên, cậu có thể tự do hoạt động ở dưới nước, ít nhất nửa giờ, cùng vận dụng một ít pháp thuật lĩnh vực nước cùng gió, chỗ thiếu hụt là, cậu sẽ rất cần nước, một khi đi lại ở trên đại địa, sẽ càng ngày càng suy yếu."

"Vật phẩm cùng loại giá ở chừng 1.500 đến 3.500 bảng, tương tự, đôi khi, cho dù cậu đưa ra giá gấp mấy lần, cũng không nhất định có thể mua được, bởi vì chúng nó rất ít xuất hiện, tôi bỏ ra hơn ba mươi năm, mới sưu tập được mấy món."

Klein nhẹ nhàng gật đầu:

"Tôi suy xét một chút, tụ hội sau sẽ quyết định."

Nói đến đây, hân cố ý cười nói:

"Hơn nữa tôi hiện tại cũng không có nhiều tiền như vậy."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 260: Án Giết Người

Đường làm từ đất bùn đã trở nên rất dơ bẩn sau mưa dầm đáng kể, đèn đường khí than hai bên đường cao chừng người nam trưởng thành bởi vì chụp thủy tinh bị ướt, tản ra ánh sáng rục rờ.

Một chiếc xe ngựa chạy ở trong bóng đêm, người đi đường xung quanh hoặc trùm đầu hoặc bung dù.

Klein dựa vào vách xe, nhàn rỗi không có việc gì thưởng thức đường ở Backlund buổi tối.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác trong thùng xe nhiệt độ hạ xuống không ít, gió lạnh thổi qua lại.

Klein đột nhiên quay đầu, thấy tiểu thư vệ sĩ mặc váy dài cung đình kiểu Gothic màu đen không biết khi nào đã ngồi ở đối diện.

Tiếng nói của cô ta hư ảo mà mơ hồ:

" 'Mắt trí tuệ' kia có phát hiện tồn tại của tôi."

Quả nhiên. . . Klein cũng không ngoài ý gật đầu: "Hắn có vài thần kỳ vật phẩm, có lẽ là dựa vào mấy thứ này mới phát hiện, tôi thậm chí hoài nghi, sau lưng hắn có tổ chức."

Nếu không chỉ dựa vào bản thân "Mắt trí tuệ", cho dù tiêu phí thời gian hơn ba mươi năm, cũng không có khả năng sưu tập được những vật phẩm thần kỳ tương đối mạnh như vậy, "Trung tướng gió lốc " Zillingers

trước đó, làm một trong những thất đại hải đạo, cũng chỉ có một cái "Mấp máy đôi khát", đương nhiên, người này có khả năng là ánh mắt cao, chướng mắt vật phẩm thần kỳ khác, dù sao dựa vào "Mấp máy đôi khát" là đã có thể làm rất toàn diện không có nhược điểm gì.

Ừm, Mắt trí tuệ bản thân rất có tiền cũng là giải thích hợp lý, tổ chức nhiều tụ hội như vậy, phát hiện vật phẩm thần kỳ thích hợp sẽ bất kể trả giá để có được, hơn ba mươi năm qua, có vài món cũng là chuyện không tính là quá không thể tưởng tượng. . . Ài, đây là tiết tấu trong nhà có mỏ, hoặc là mở ngân hàng đây mà. . . Klein lầm bầm ở trong lòng.

Hắn không đề cập cụ thể mình thật ra đoán "Mắt trí tuệ" là người của giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc, hoặc là giáo hội Thần Trí Thức cùng Trí Tuệ, sợ ở trước mặt tiểu thư vệ sĩ bại lộ sự thật không phải vừa mới trở thành người phi phạm.

Tiểu thư vệ sĩ tóc vàng nhạt nhẹ nhàng gật đầu, tựa như đang đồng ý hoài nghi của Klein.

Bỗng nhiên, cô ta nhú mày, nhìn phía cửa kính đối diện nói:

"Mùi máu tươi thật đậm."

Mùi máu tươi thật đậm. . . Klein nghi hoặc quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong cơn mưa thưa thớt, nơi đó có một ngõ nhỏ yên lặng.

Ở gần vị trí đầu ngõ, có một cô gái mặc váy dài diêm lệ đang nằm.

Lúc này, có người đi đường đi ngang qua, liếc mắt nhìn một cái, đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai.

Trong tiếng thét chói tai, ngựa bị giật mình sợ hãi một chút, xa phu vội vàng ghì chặt dây cương, tốc độ chạy của xe ngựa chậm lại theo.

Nguồn ánh sáng của đèn đường khí than, Klein thấy cô gái nằm ở đầu ngõ kia sắc mặt xanh trắng, bụng có một lỗ hổng thật sâu, nội tạng bên trong tựa như bị moi sạch.

Trên mặt đất bốn phía máu đang chậm rãi chảy xuôi, đỏ sẫm mà đậm đặc.

Cái này. . . trước đây đã làm một Kẻ Gác Đêm đủ tư cách, hẩn nhanh chóng liên tưởng đến rất nhiều án có thủ pháp cùng loại.

Án này thường thường đều có liên quan đến sùng bái ác ma!

Mà nhắc tới sùng bái ác ma, rất khó vòng qua một tổ chức xa xưa, sớm xuất hiện từ kỷ đệ tứ - "Bái Huyết giáo" !

Căn cứ tư liệu ghi lại, đây là một liên minh rời rạc hình thành từ những kẻ sùng bái ác ma, bên trong có vài gia tộc ác ma, ví dụ như gia tộc North, Andrelade cùng Bellia, không có quan hệ lẫn nhau.

Bọn họ đi khắp nơi truyền bá tín ngưỡng ác ma, chế tạo rất nhiều huyết án, kế toán viên cao cấp Oriana tiểu đội Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen cũng là một trong những người bị hại, nhưng may mắn được cứu.

Đương nhiên, cũng không phải toàn bộ án tương tự đều là bọn chúng làm, không ít người cảm thấy việc này rất ngẫu, bắt đầu bắt chước phạm tội.

"Rất giống Bái Huyết giáo làm." Tiểu thư vệ sĩ nói nhỏ một câu, bóng người nhanh trong suốt rồi biến mất, không đi quản Klein nghe hay không nghe, hiểu hay không hiểu.

Lúc này, xe ngựa đã lướt qua nơi phát hiện án, Klein cũng phát hiện có cảnh sát tuần tra đi tới, vì thế ngăn chặn ý tưởng xuống xe quan sát, xem mình là một thị dân bình thường đi ngang qua mà thôi.

Ừm, thị dân Moriarty. . .

Bái Huyết giáo nắm giữ con đường "Tội phạm", còn xưng con đường Ác Ma, nghe nói sau ở danh sách 7, người phi phạm tương ứng sẽ dần dần ác ma hóa, nhưng chỉ ở trường hợp riêng tình huống riêng mới biểu hiện ra. . .

Danh sách 9, "Tội phạm", có thân thể cường tráng, trực giác sâu sắc cùng các loại năng lực phạm tội, nhưng lương tri còn chưa mất đi. . . Danh sách 8, cổ xưng "Kẻ máu lạnh", hiện đại tên là "Thiên sứ gãy cánh", ý tứ là từ đó mất đi lương tri, đi cùng với ác đức, thân thể sẽ càng thêm không thuộc về bản thân, cũng có thể được chút năng lực pháp thuật ác ma. . . Danh sách 7, "Sát thủ liên hoàn", nắm giữ các tri thức cùng nghi thức sùng bái ác ma, thích dùng đặc thù án giết người liên hoàn để lấy lòng ác ma. . .

Danh sách về sau nữa, mình cũng không biết là cái gì. . .

Tri thức về Bái Huyết giáo, về con đường ác ma nhất nhất hiện lên ở trong đầu Klein, bên ngoài mưa phùn tựa như lớn một chút, mưa hội tụ ở trên cửa kính xe chảy xuống, toàn bộ thế giới vì vậy mà trở nên im lặng, trở nên không quá rõ ràng.

"Mình nghĩ nhiều như vậy làm cái gì, loại chuyện này khẳng định sẽ có tiểu đội người phi phạm tiếp nhận, có lẽ là Kẻ Trừng Phạt, có lẽ là Kẻ Gác Đêm, không cần mình quan tâm." Klein lắc đầu bật cười, ở trong lòng lẩm bẩm một câu.

Khi trở lại số 15 phố Minsk, hắn đã mang án vừa rồi quăng ra sau đầu, đầu tiên là gõ cửa lớn nhà Summer cách vách, mời bà Starling chuyển lời

cho Mary, để cho cô ta buổi chiều ngày mai tới lấy chứng cứ, tiếp theo rửa mặt đọc báo, hiểu biết thế cục trước mặt cùng các loại tin tức ở Backlund.

Ngày hôm sau, cũng chính là buổi sáng thứ bảy, Klein chậm rãi dùng bữa sáng, ra ngoài lấy ảnh chụp đã rửa xong, chọn lựa một tấm có thể thấy rõ ràng khuôn mặt Doragu Gale cùng Elektra Taylor nhất, có thể thể hiện nhiệt tình như lửa của bọn họ nhất.

Lấy xong ảnh chụp, hắn ở trước khi bà Mary tới cửa, lại đi phân cục cảnh sát Royce một chuyến, thuận lợi lấy về 10 bảng tiền bảo lãnh kia.

Trong quá trình này, hắn còn ở đó thấy được Cảnh sát trưởng Fasin chân chính, có chút không được tự nhiên.

Sau khi lấy ra 500 bảng còn lại trong tài khoản, Klein bận rộn suốt cả một buổi sáng rồi cuộc đã không còn việc gì.

Trước khi chuẩn bị bữa trưa, hắn một hơi mang 600 bảng còn lại đưa cho tiểu thư vệ sĩ, trên người tổng cộng còn lại 146 bảng 8 saule 5 penny, đây là toàn bộ tài sản mà hắn hiện tại có thể vận dụng.

Trừ bỏ ở chỗ tiểu thư "Chính Nghĩa", đã không còn nợ nần gì. . . Klein thả lỏng tự chiên một miếng bò bít tết, ăn kèm với sốt tiêu đen.

Đang lúc hắn tâm tình không tệ nhắm nháp phần thịt bò bảy phần chín, chuông cửa đột nhiên bị người kéo vang, tiếng đình đình đang đang quanh quẩn liên miên.

"Bà Mary? Sớm vậy?" Klein nghi hoặc buông dao nĩa, đi ra cửa.

Hắn tạm dừng hai giây, trong đầu tự nhiên hiện ra hình tượng khách ngoài cửa.

Đó là một người mặc áo khoác màu xám nhạt, đội mũ dạ cao, cầm gậy ba toong màu đen nạm vàng khá lỗi thời, người này có đôi mắt lam lợi hại, thái dương đã có hoa râm, những nếp nhăn khắc thật sâu ở trên khuôn mặt, làm cho cơ bắp trên mặt có vẻ rủ xuống.

"Xin hỏi, ngài tìm ai?" Klein mở cửa hỏi.

Người đàn ông có vẻ lạc hậu này dùng khẩu âm nặng nề của bờ biển đông nói:

"Cậu là thám tử Sherlock Moriarty?"

"Ngài có chuyện muốn ủy thác?" Klein gật đầu, tránh đường, dẫn người này đi vào phòng khách.

Hắn do dự hai giây, rồi lên tiếng hỏi:

"Ngài thích cà phê, hay là hồng trà?"

"Một ly nước ấm, cảm ơn." Người đàn ông có vẻ lạc hậu kia đã gỡ mũ, ngồi xuống.

Tốt lắm, cái này rất đơn giản. . . Có lẽ mình phải suy xét mời một trợ thủ, chuyên môn thêm trà châm nước, quét tước phòng ở. . . Klein phát tán suy nghĩ, quay đầu đi vào bếp tráng ly tách.

Sau khi hắn mang nước ấm đặt ở trước mặt người nọ, thì đi tới sofa đơn, hai tay giao nhau ngồi xuống nói:

"Tôi nên xưng hô ngài như thế nào?"

"Miller Carter." Người nọ ngôn ngữ ngắn gọn hồi đáp.

"Ngài Carter, ngài có chuyện gì muốn ủy thác?" Klein không có nói gì khác, trực tiếp đưa ra câu hỏi.

Đồng thời khi nói chuyện, hần lạng yên mở ra linh thị, quan sát đối diện.

Thân thể người này coi như khỏe mạnh, các khớp xương chân trái màu sắc khí tràng có chút vấn đề, đại khái là viêm khớp. . . Cảm xúc lấy màu lam bình tĩnh tự suy nghĩ làm chủ, mang theo chút lo âu. . . Klein chỉ liếc mắt một cái, đã đại khái đưa ra kết luận.

Miller Carter cầm lên cái ly sứ trắng nõn, vuốt ve bên ngoài ly nói:

"Việc là như thế này, tôi mua một căn nhà ở phố Williams, a, tôi đến từ vùng giáp biển, bởi vì làm ăn, về sau định cư ở Backlund."

Phố Williams. . . Ở nơi nào? Klein đến Backlund còn chưa đến một tháng, ra ngoài hoặc là tra bản đồ hoặc là dựa vào trực giác cố gắng để cho bản thân biểu hiện trầm ổn tin cậy.

Miller Carter nhìn hần một cái, sau khi thấy hần đưa mắt ra hiệu, tiếp tục nói:

"Căn nhà nọ nghe nói nguyên bản là của một vị tử tước phá sản, cái này đại khái là chuyện từ hai ba mươi năm trước, trải qua vài lần sang tay, cuối cùng là tôi mua nó."

"Ta tính làm một chút cải tạo phù hợp phong cách hiện đại, kết quả phát hiện tầng hầm ngầm có một cánh cửa ngầm giấu kín, thông đến một mảng kiến trúc rất lớn trong lòng đất, tôi lo lắng bên trong có khả năng không an toàn, tạm thời đình chỉ thi công, không để công nhân cùng người hầu tùy tiện thăm dò, tôi hy vọng anh có thể hỗ trợ xác nhận tình trạng của kiến trúc trong lòng đất kia."

Kiến trúc trong lòng đất. . . Di tích cổ đại? Bảo tàng bí mật? Klein nghĩ nghĩ rồi nói:

"Ngài vì sao không báo cảnh sát?"

"Cảnh sát có thể điều động tài nguyên so với một thám tử tư như tôi là nhiều hơn mấy chục lần, hiệu quả thăm dò khẳng định sẽ tốt hơn, cũng càng an toàn hơn."

Miller Carter day day vị trí giữa hai mắt:

"Tôi không hy vọng nhiều người biết được chuyện này, nhất là chính phủ."

"Nếu xác nhận bên trong kiến trúc trong lòng đất kia không có nguy hiểm gì, tôi tính xem nó là một bộ phận của căn nhà, từ đó quy hoạch sử dụng."

"Tôi biết, cái này đối với anh mà nói, có phiêu lưu khá cao, tôi nguyện ý trả 50 bảng, nhưng anh tìm trợ thủ không thể vượt qua ba người, sau căn cứ tình huống cụ thể, tôi còn có thể đưa ra bồi thường nhất định."

50 bảng, ra giá thật sự cao. . . Nếu mình là thám tử bình thường, cái này đã tương đương với thu vào trong hai ba tháng của mình. . . Hẳn mới tới Backlund, không biết thám tử khác, chỉ có thể đọc báo mướn người, cho nên tìm tới mình. . . Klein suy nghĩ vài giây rồi nói:

"Tôi suy nghĩ một chút."

Hắn đột nhiên lộ ra nụ cười xin lỗi, chỉ chỉ ra phía sau nói: "Tôi đi nhà vệ sinh."

Miller Carter hơi gật đầu không thể nhận ra, uống ngụm nước ấm.

Tiến vào phòng tắm, đóng lại cửa gỗ, Klein nhìn tấm kính rửa mặt, lấy ra một đồng nửa penny.

Bởi vì có tiểu thư vệ sĩ ở đây, hẳn không có cách nào đi phía trên sương mù xám xịt nhận, đành phải chỉ dựa vào trình độ bói toán của bản thân.

"Tôi nên tiếp nhận đơn ủy thác này."

...

Klein đọc thầm bảy lần, búng đồng tiền ra, đôi mắt chuyển sâu nhìn nó quay cuồng rơi xuống.

Bốp!

Đồng tiền rơi vào lòng bàn tay hẳn, hình đầu quốc vương hướng lên, tỏ vẻ khẳng định.

Klein hơi hơi gật đầu, nói nhỏ một câu đối với không khí:

"Trực giác của cô thì sao?"

Trong gương nhanh chóng hiện ra bóng dáng tiểu thư vệ sĩ, cô ta vẫn không có vẻ mặt gì hồi đáp:

"Có nguy hiểm nhất định, nhưng không lớn."

Tốt lắm. . . Klein thu hồi đồng tiền, rửa sạch tay, xoay người rời khỏi phòng tắm, tiến vào phòng khách.

Hắn nhìn về phía Miller Carter, cười cười nói:

"Tôi nhận ủy thác này."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 261: Kiến Trúc Trong Lòng Đất

Sau khi ký kết hợp đồng cùng thu 10 bảng dự chi với Miller Carter, Klein cũng không có nóng lòng đi phố Williams, mà hẹn 4 giờ chiều.

Đối với cái này, Miller rất lý giải, ở hẳn thấy, thám tử Sherlock Moriarty đơn độc khẳng định muốn gọi thêm người mới có thể triển khai thăm dò.

Đợi cho vị ăn mặc có phần cổ lỗ này rời khỏi, Klein lập tức trở lại bàn ăn, ăn cho xong miếng thịt bò đã nguội lạnh.

Thật là, người này không cần ăn trưa sao? Sao lại chọn giờ này tới cửa. . . Miễn cưỡng lấp đầy bụng, Klein mới bắt đầu thu thập.

2 giờ chiều, bà Mary dựa theo lời hẹn đi đến, mắt hơi có sưng đỏ, nhưng sắc mặt càng thêm âm trầm, bà Starling Summer đi theo không thể không bảo trì im lặng.

Klein mang tấm ảnh đã tỉ mỉ chọn lựa ra đặt ở trong phong thư đưa qua:

"Thưa bà, bà xác nhận một chút."

Mary ngập ngừng hai giây, chậm rãi hít vào một hơi, mới tiếp nhận phong thư, rút ra tấm ảnh, cẩn thận xem kỹ.

". . . Tốt lắm, cực kỳ tốt, anh là thám tử tôi thấy làm việc có hiệu suất nhất có trách nhiệm nhất, tôi thực vinh hạnh đã giới thiệu anh làm thành

viên câu lạc bộ Craig. . . Đây là 7 bảng cuối, đây là anh nên được." Mary từ trong túi xách bằng da lấy ra bóp tiền, đếm một tờ 5 bảng hai tờ 1 bảng.

Tiếp theo, bà ta không đợi Klein đáp lại, mang ảnh chụp nhét vào trong phong thư, để vào trong túi xách, đột nhiên đứng dậy rời khỏi.

Thịch thịch thịch, tiếng giày da không cúc gài của bà ta vang lên dồn dập, Starling Summer cố gắng đuổi theo, mới miễn cưỡng có thể kịp.

Thời điểm mở cửa đi ra ngoài, Mary bỗng nhiên vấp một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, may mắn là Starling vừa lúc đỡ lấy.

Có khúc hoãn lại này, Mary động tác rõ ràng chậm lại, tựa như đã trở nên trầm tĩnh.

Thưa bà, bà quên lấy máy chụp ảnh cầm tay rồi. . . Tôi sẽ đưa cho bà Summer, để chuyển cho bà sau vậy. . . Klein yên lặng nhìn cảnh tượng như vậy, thoáng lắc đầu, không nói cái gì cả.

Hắn quay về lầu hai, làm giấc ngủ trưa, ở trong tiếng chuông giáo đường phụ cận đúng giờ vang lên thoải mái tỉnh lại.

Klein trước đó đã xem qua bản đồ, xác nhận phố Williams ở giao giới khu tây cùng khu Queen, thuộc về trung tâm Backlund.

Một căn nhà không tệ ở khu tây cùng khu Hilston được chào giá chừng 2.500 bảng, nhà Miller Carter gần khu Queen, trước đây lại là sản nghiệp tử tước, diện tích khẳng định không nhỏ, chính thể mua ít nhất cũng phải hơn 3.500 bảng, thậm chí khả năng đạt tới 5.000 bảng, cái này đã có thể đổi lấy một món vật phẩm thần kỳ tương đương tốt. . . Hắn lại đây gặp mình, thế mà không mang theo quản gia, không có người hầu, là vì mới tới Backlund, các phương diện đều còn chưa có đi vào quỹ đạo? Klein mặc vào vest đuôi tôm, đội mũ, cầm gậy ba toong, ra cửa đi vào phố Minsk.

Lúc này, đèn đường khí than chưa thắp sáng, con đường thế mà âm trầm hơn so với chạng vạng, nhưng không khí coi như tạm ổn, không phía có mùi khó ngửi như ở khu đông.

Ngồi xe ngựa, một đường đi đến phố Williams, Klein ở bên ngoài tòa nhà số 8 thấy người giúp việc nam đang chờ đợi.

Người giúp việc nam này mặc ghi lê màu đỏ quần dài màu nhạt, cung kính cúi chào với khách:

"Chào buổi chiều, xin hỏi có phải là thám tử Moriarty?"

"Đúng vậy, tôi có hẹn với ngài Carter." Klein nhẹ nhàng gật đầu, đi theo người giúp việc nam đi vào ngôi nhà phía trước có thảm cỏ bên hông có hoa viên.

Căn nhà này tổng cộng có hai tầng, lầu một tương đương hỗn độn, bày không ít vật liệu kiến trúc, có công nhân đang lui tới cải tạo.

Miller Carter không đội mũ dạ, bịt mũi đi đến:

"Thật có lỗi, nơi này quá hỗn loạn, nhưng tôi hy vọng trước khi người nhà của tôi đến Backlund, tất cả sẽ có thể hoàn thiện tốt đẹp, nên chỉ có thể thúc giục bọn họ làm việc không ngừng."

Nói xong, người này nhìn người giúp việc nam ra lệnh:

"Cậu tiếp tục trông coi bọn họ."

Khó trách trước đó không dẫn theo người hầu, người hầu đã thành người giám sát. . . Klein cười cười nói:

"Tôi quen với không ít bác sĩ, bọn họ nói cho tôi biết, nhà vừa mới cải tạo xong không thích hợp vào ở lập tức, ít nhất chờ ba tháng thông gió, nếu không người già cũng trẻ nhỏ thân thể không đủ mạnh rất dễ sinh bệnh."

"Thật sao?" Miller biên dẫn Klein đi về phía tầng hầm ngầm, nghi hoặc hỏi ngược lại.

"Tôi chưa có nghiệm chứng qua, nhưng tôi lựa chọn tin tưởng, nghe nói, đây là lời của Đại đế Russell lưu truyền lại đến nay." Klein thuận miệng biên soạn.

Miller gật đầu, rồi quay người nhìn về phía cửa, nhin không được nhúu mày hỏi:

"Thám tử, ngài không mang theo trợ thủ?"

"Bên trong kiến trúc kia có lẽ ẩn chứa nguy hiểm không nhỏ."

Tôi có trợ thủ mà, chỉ là ông không nhìn thấy thôi. . . Klein lẩm bẩm một câu, rồi nghiêm túc nói:

"Đây là lần thăm dò đầu tiên, tôi sẽ đi rất cẩn thận, có vấn đề gì sẽ lập tức lui lại."

"Ở phương diện này, tôi có kinh nghiệm phong phú, sẽ không để cho bản thân lâm vào tình cảnh nguy hiểm, mà trợ thủ phối hợp không đủ thuần thực, ngược lại dễ dàng làm cho hành động của tôi không đủ linh hoạt không đủ quyết đoán."

Miller ngẩn ra:

"Anh thực chuyên nghiệp."

Lừa dối chuyên nghiệp thì có. . . Klein yên lặng bồi thêm một câu.

Miller không hề hoài nghi gì nữa, dẫn thám tử Moriarty, xuyên qua phòng khách hỗn độn, dọc theo cầu thang đi xuống dưới, tiến vào một tầng ngầm khá là rộng rãi.

Nơi này không có ống dẫn khí than, nhưng trên tường có gắn bốn đế nền kim loại, ánh sáng mờ nhạt lay động bất định.

Đi ở trên mặt đất lát phiến đá, Klein nhìn không được cảm khái một câu ở trong lòng:

Không hổ là bất động sản quý tộc, ngay cả tầng ngầm cũng được "cải tạo" qua, hơn nữa còn lớn như phòng khách của mình hiện tại. . .

Lúc này, Miller chỉ vào phía trước nói:

"Nơi đó có một cánh cửa ẩn, công nhân khi cải tạo đã phát hiện."

Klein ngưng mắt nhìn lại, mượn dùng ánh nền không tính là quá sáng, thấy góc sáng có một cánh cửa đá màu xám trắng, nó nguyên bản hẳn hình thành chĩnh thể với vách tường, nhưng hiện tại đã bại lộ ra.

"Kế tiếp giao cho anh, chú ý an toàn." Miller ăn mặc lạc hậu thấp cho Klein một ngọn đèn bão, rồi dặn dò một câu.

"Trước đó đã thông gió hay chưa?" Klein cẩn thận hỏi.

Miller hơi lắc đầu nói:

"Không khí bên trong cũng không tính là đặc biệt nặng nề, nhưng tôi không để cho công nhân đi quá xa."

"Tốt." Klein kiểm tra vật phẩm tùy thân, mang vào một cái bao tay màu đen cái, ở trong ánh mắt của Miller, không nhanh không chậm cầm theo đèn bão, tới gần cánh cửa đá nọ, cầm gậy ba toong đẩy ra.

Trong tiếng ken két khá là trầm trọng, hẳn thông qua ánh sáng thấy một con đường trải đá màu đen.

Hai bên đường cùng phía cuối phân biệt có mấy cánh cửa gỗ, chúng nó đã xuất hiện dấu vết mục nát, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể sử dụng.

Không tính là quá xưa cũ. . . Bất quá phong cách cửa lòe loẹt cùng phiến đá thâm trầm rất nặng không quá hợp. . . Gia tộc tử tước trước kia đã đổi mới qua? Klein lặng yên mở ra linh thị, nắm chặt gậy ba toong, cầm theo đèn bão, đi tới từng bước một.

Ánh sáng xua tan đi bóng tối, khi đi ngang qua những căn phòng hai bên lối đi, bởi vì công nhân mà Miller thuê chưa từng xâm nhập thăm dò, hẳn có thể thông qua cửa lớn rộng mở, thấy cảnh tượng khá là trống rỗng ở bên trong, thấy một cái bàn dài phong cách tương đương nhất trí với cửa.

Không có linh quang gì lóe ra. . . Klein chỉ hơi kiểm tra, không có tạm dừng mà tiếp tục đi về phía trước, đi đến trước cánh cửa đá màu đen ở cuối lối đi.

Đưa ra hai tay mang bao tay, hẳn kẹp gậy ba toong, chậm rãi dùng sức, đẩy cánh cửa ra.

Tiếng ken két ma sát làm cho người ta ê răng bắt đầu quanh quẩn, cửa đá dần dần hé ra rồi một khe hở, trong mắt Klein đột nhiên hiện lên nhiều điểm linh quang, chiếu rọi ra vô số màu sắc khí tràng liên tục quần lấy nhau.

Hắn trong lòng căng thẳng, đột nhiên phát lực đẩy cửa, tiếp theo lui về phía sau mấy bước.

Khe hở cửa đá nhanh chóng mở rộng, một sinh vật màu đen linh hoạt đột nhiên từ phía trên rớt xuống.

Đó là một con rắn đầu tam giác, có hoa văn màu đỏ!

Nó dựng lên nửa thân trên, lè lưỡi, dùng đôi mắt nâu nhạt lạnh như băng nhìn Klein.

Bộp bộp bộp, từng con rắn một từ trên cửa rơi xuống, chống chọi ở tại vị trí cửa vào.

Lướt qua chúng, Klein thấy bên trong là một đại sảnh, trung ương đại sảnh có rắn đủ loại màu sắc không đếm được đang quấn lấy nhau, hình thành từng ổ rắn dài rộng cả mười thước, cảm giác nhung nhúc ghê tởm đập vào mặt.

Klein da đầu nhất thời phát tê, nhin không được lại lui hai bước, thậm chí muốn dời đi ánh mắt, không dám nhìn thẳng.

Tuy hăn là đàn ông, nhưng hăn vẫn sợ rắn, động vật sợ nhất chính là rắn.

Cái này nguyên từ bóng ma tâm lý của hăn, khi hăn còn là một đứa nhỏ, vào giờ ngủ hăn thường thích vụng trộm hé ra cửa phòng, xuyên qua khe hở, xem lén phim mà cha mẹ đang xem.

Thực bất hạnh, cha mẹ của hăn có một lần xem phim thảm họa về rắn, bên trong có một cảnh tượng là dỡ bỏ kiến trúc, kết quả đào ra một ổ rắn lớn, cái cảnh tượng rậm rạp nhung nhúc đó đến nay vẫn khắc sâu ở trong đầu hăn.

Dùng "Phù chú ngủ say" có thể ảnh hưởng đến nhiều rắn như vậy không? Klein gian nan nuốt ngụm nước miếng, nói với không khí:

"Cô có biện pháp gì không?"

Bóng dáng tiểu thư vệ sĩ mặc váy dài Gothic màu đen nhanh chóng hiện lên ở bên cạnh hăn, nhếch miệng, không nói cái gì cả.

Klein nhìn cô ta một cái, nàng liếc mắt nhìn Klein một cái, không có ai mở miệng cả.

Đợi cho có rãnh thông thả bò ra bên ngoài, Klein rớt cuộc ho một tiếng, lặp lại câu hỏi:

"Cô có biện pháp không?"

Tiểu thư vệ sĩ không có trả lời, trôi nổi lên, trong lối đi đột nhiên bốc lên một cơn gió lạnh.

Ô!

Tiếng gió kích động, thổi vào đại sảnh, nhiệt độ nơi này nhanh chóng hạ xuống, lan ra bên ngoài

Ô!

Đám rãnh rậm rạp ở trung ương đại sảnh đột nhiên tản ra, chạy về bốn phương tám hướng, tìm kiếm nơi ấm áp hơn thích hợp sinh tồn hơn.

Hai ba phút sau, trên tường đại sảnh cùng lối đi kết ra một tầng băng sương mỏng manh, số rãnh không đếm được kia không biết đã chui đi nơi nào rồi.

Ô!

Tiếng gió còn chưa có dừng lại, Klein rùng mình nói:

"Được, được rồi đó."

Gió lạnh đã chậm lại, nhưng cảm giác lạnh lẽo vẫn không có yếu bớt, bóng dáng tiểu thư vệ sĩ đã biến mất ở trong không trung.

Klein kẹp gậy ba toong ở bên tay phải, bịt miệng cùng mũi hắt xì, tiếp theo đưa cao đèn bão, thật cẩn thận xuyên qua cửa đá, tiến vào đại sảnh rộng lớn kia.

Nơi này phong cách nhất trí với lối đi bên ngoài, lấy phiến đá màu đen làm chủ, có tám cây trụ tròn màu đồng.

Ở nóc trên cao có từng cây kim loại tròn hướng xuống dưới, dưới cùng của nó là một đế nền điêu khắc thành hình sinh vật khác nhau.

Đế nền đảo ngược. . . Là sinh viên hệ lịch sử, có thể miễn cưỡng gọi là tinh anh ở lĩnh vực này, Klein thông qua bố trí độc đáo này đưa ra phán đoán bước đầu:

"Kiến trúc kỳ đệ tứ?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 262: Pho Tượng Quái Dị

Trong giới lịch sử các quốc gia Bắc đại lục, đều công nhận kỷ đệ tứ bao phủ lớp sương mù nồng đậm, làm cho người ta thấy không rõ bộ dáng chân thật.

Các phương diện ghi lại đoạn lịch sử này có nhiều khuyết thiếu cùng hàm hồ, khai quật lăng mộ, thành cổ và văn hiến đã ít lại càng ít, không thể hình thành xác minh hữu hiệu.

Nhưng cái này cũng không thể hiện không có người đi làm các nghiên cứu tương quan, ít lại càng ít thì chung quy vẫn có chút di tích cùng tư liệu.

Nguyên bản Klein là một người có đam mê cuồng nhiệt với lịch sử kỷ đệ tứ, xem qua rất nhiều luận văn cùng sách báo, nay hẳn còn nhớ không ít nội dung:

Mặc kệ là đế quốc Solomon, hay là vương triều Tudor, đế quốc Trensost, đều có phong cách kiến trúc tiếp cận, lấy vi phạm lẽ thường, hỗn độn không đối xứng, yêu thích màu đen làm đặc điểm phong cách kiến trúc.

Trong đó, có tính đại biểu nhất chính là, đế nền hạ xuống từ trần nhà cùng chạm khắc hoa văn ở trên vách tường màu đen.

Chính vì như thế, Klein giờ lên đèn bão, thấy các cây kim loại tròn hạ xuống từ trần nhà cùng chân nền được khảm ở cuối của chúng, phản ứng đầu tiên chính là kiến trúc trong lòng đất này thuộc về kỷ đệ tứ, thuộc về

đoạn thời gian xa xưa bao phủ sương mù rất dày, làm cho các học giả lịch sử các nhà khảo cổ học tiếc hận cùng tiếc nuối.

"Có mấy thiên luận văn nhắc đến, trong kiến trúc khác nhau, số lượng đế nền là không giống nhau, ba đế quốc kia tuy tôn trọng vẻ đẹp không đối xứng, nhưng tựa như ở các phương diện đều có quy định nghiêm khắc cẩn thận. . . Trái 3 phải 2 là quy cách tối cao dân chúng bình thường có thể hưởng thụ, đây là phán đoán từ bố cục kiến trúc cùng phòng ốc để lại. . ." Klein nâng cánh tay, đưa đèn bão lên cao, vừa thông thả đi về phía trước, vừa đếm số đế nền hai bên.

Tòa đại sảnh này rộng lớn hơn nhiều so với hăn dự tính, hăn đi ít nhất trăm mét, mới nhìn thấy cái bực cao hơn mặt đất chừng nửa thước ở phía trước, mới nhìn thấy vách tường trông khá dày nặng ở phía cuối cùng.

"Bên trái 41 đế nền chống ngược, bên phải 40, cái này, cái này có chút khoa trương rồi, nơi này thuộc về giai tầng nào? Đại quý tộc? Hic, gia tộc Antigonus, gia tộc Charles Latour đều là quý tộc kỷ đệ tứ. . . Bọn họ đồng thời cũng là gia tộc người phi phạm mạnh mẽ đáng sợ, đại quý tộc khác hăn cũng không kém. . ." Klein giơ lên đèn bão, tiếp tục đi về phía trước, thấy cầu thang ở bên cạnh cái bực kia, thấy dấu vết chạm khắc như đao tước búa khảm ở gạch đá trên màu đen mặt ngoài của nó.

Thật sự là di tích kỷ đệ tứ? Klein trong khi ý niệm lóe lên trong đầu, dựa vào thị lực sắc bén, dựa vào ánh sáng đèn bão, phát hiện ở trên cái bực cao hơn mặt đất chừng nửa thước kia có đặt hai cái ghế ngồi màu đen, ghế ngồi thật lớn, ghế ngồi xa xưa, ghế ngồi nhìn xuống phía dưới.

Đến hai cái!

Hai cái? Vì sao lại có hai cái? Dựa theo bố cục, ghế ngồi nơi này hăn thuộc về vị có vị trí cao nhất quyền lực lớn nhất kia, thế mà có hai cái? Đại

quý tộc đặt song song? Hai bá tước, hai công tước, hai vương tử? Klein chậm rãi cảm thấy tri thức lịch sử của mình bắt đầu không đủ dùng.

Hắn tinh tường nhớ rõ, rất nhiều luận văn nhắc tới, trong ba đế quốc lớn Solomon, Tudor cùng Trensost có phân chia cấp bậc nghiêm khắc, giai tầng rõ ràng, không thể vượt qua, xuất phát từ lý luận này, ở trong một thế lực, không nên tồn tại thủ lĩnh đặt song song.

"Kỳ quái. . ." Klein lẩm bẩm một câu, xem như nói cho tiểu thư vệ sĩ nghe.

"Có gì kỳ quái?" Sau lưng hắn đột nhiên vang lên thanh âm hư ảo mơ hồ, ở trong đại sảnh xa xưa tối tăm rộng lớn, trống không yên tĩnh, cái này có vẻ hết sức dọa người.

Klein khước miệng co rút một cái, mang hình dạng và đặc điểm cấu tạo, tri thức lịch sử tương ứng, cùng chỗ nghi hoặc mà mình quan sát được, nói chi tiết cho đối phương, cuối cùng bổ sung:

"Nơi này thông gió thực tốt, không biết còn có cửa vào khác hay không."

Tiểu thư vệ sĩ nửa dung nhập vào trong bóng tối im lặng không tiếng động lắng nghe, liếc mắt nhìn Klein một cái thật sâu rồi nói:

"Anh vì sao lại biết nhiều như vậy?"

Bởi vì tôi là sinh viên hệ lịch sử. . . Klein lẩm bẩm một câu ở trong lòng, cười cười nói:

"Nếu không lựa chọn làm thám tử, có lẽ tôi sẽ trở thành một học giả lịch sử thanh niên có lương tâm."

Tiểu thư vệ sĩ không có đáp lại, cũng không biến mất, đi trước bay lên cái bục cao cao kia.

Klein cầm theo đèn bão, theo sát ở sau, phát hiện cái bục này rất là rộng, ngang gần bốn mươi thước, rộng chừng mười thước.

"Phong cách kiến trúc rộng cùng lớn, cũng là một trong những đặc điểm kỷ đệ tứ." Hắc thuận miệng nói một câu, cẩn thận đi đến phía trước hai cái ghế ngồi lớn màu đen kia, đưa lên đèn bão, quan sát thật kỹ.

"Giống như là ghế của người khổng lồ cao ba bốn thước. . . trên lưng ghế có đồ án như huy chương, bên này là vương miện màu đen. . . Bên này là một bàn tay nắm quyền trượng. . . Không biết là phân biệt tượng trưng cho cái gì. . ." Klein lẩm bẩm nói, cũng không có hy vọng xa vời tiểu thư vệ sĩ trả lời.

Nhưng mà, cô gái hai chân trôi nổi cách mặt đất kia lại đột nhiên mở miệng nói:

"Đây là huy chương gia tộc Tudor."

"A?" Klein ngạc nhiên nhìn lại, phát hiện tiểu thư vệ sĩ là chỉ bàn tay nắm quyền trượng kia.

Gia tộc Tudor? Đây là di tích vương triều Tudor kỷ đệ tứ? Đây là cung điện thành viên vị hoàng tộc nào? Klein hơi nhú mày nói:

"Cái huy chương kia cô nhận ra không?"

Thế mà có thể đặt song song cùng thành viên gia tộc Tudor!

Tiểu thư vệ sĩ lắc đầu, không nói gì.

Thấy tình trạng như vậy, Klein đành phải tạm thời bỏ qua ý tưởng nghiên cứu, chuyển qua nói:

"Gia tộc Tudor cùng Trensoest sau khi phân biệt thành lập đế quốc, đều vẫn duy trì phong cách nguyên bản từ đế quốc Solomon, ví dụ như đế nền chống ngược, chạm khắc bổ chém, đợi một chút, đợi một chút, cái này không phù hợp với tri thức bình thường, nếu tôi là hoàng đế, cho dù có rất nhiều thứ phải kế thừa, cũng sẽ làm thay đổi nhất định, để đánh dấu đặc thù của bản thân."

"Đây là ý nghĩa ba đế quốc lớn có liên hệ tiềm tàng, không thay đổi?"

Hắn đoán gia tộc Solomon, Tudor cùng Trensoest đều nắm giữ "Hắc hoàng đế", cũng chính là con đường "Luật sư", phong cách cùng loại là cần sắm vai!

Tiểu thư vệ sĩ im lặng vài giây, nói ra vài từ:

"Chỉ có hoàng đế mới có thể được xưng là hoàng đế."

Đây là chứng thực ý nghĩ của mình? Klein không hỏi nhiều, cầm theo đèn bão, dạo qua một vòng quanh hai cái ghế lớn màu đen kia, không có phát hiện gì thêm.

"Chúng ta lại đi phía trước nhìn một cái." Klein đề nghị.

Hắn lờ còn chưa dứt, tiểu thư vệ sĩ đã tự lướt về phía cuối cái bọc, lạnh lẽo cùng băng hàn xung quanh lại không có thay đổi.

Đi về phía trước vài thước, Klein mượn dùng ánh sáng đèn bão, thấy trên vách tường phía cuối đại sảnh có bảy cánh cửa đá màu đen cao lớn trầm trọng, chúng nó sắp xếp theo thứ tự, bên trái hai cánh, trung gian một cánh, bên phải bốn cánh, hoàn mỹ phù hợp theo đuổi không đối xứng ở kỷ đệ tứ.

Klein giao gậy ba toong cho cánh tay cầm đèn, tùy ý tung tiền xu, thấp giọng thầm nói:

"Nên bắt đầu từ bên trái."

Keng!

Đồng penny quay cuồng rơi xuống, rơi vào lòng bàn tay hắn, hình người hướng lên trên.

"Chúng ta đi bên trái." Klein cất bước đi trước.

Tiểu thư vệ sĩ im lặng đi theo, thẳng đến cánh cửa gần nhất bên trái kia, mới mơ hồ nói:

"Từ bên phải cũng giống như vậy."

Nói cách khác, bói hay không bói là không ảnh hưởng gì cả. . . Klein nhếch khóe miệng, đưa cao đèn bão, xem kỹ phù hiệu cùng đồ án ở trên cánh cửa kia:

Màu đen làm nền, viền lấp lánh, vây quanh mặt trời đỏ rực bị che khuất một nửa.

Cái này. . . Klein đồng tử đột nhiên co rút lại.

Đây là thánh huy hắc ám! Đây là tượng trưng Nữ Thần Đêm Tối!

Ở thời điểm kỷ đệ tứ, giáo hội Nữ Thần ủng hộ là vương triều Tudor? Hắn có chút suy nghĩ đưa tay đặt ở trên cửa đá.

Kẹt!

Trong tiếng ma sát trúc trắc trầm trọng, cửa đá màu đen chậm rãi rộng mở về phía sau.

Ánh sáng đèn bão chiếu vào, cảnh tượng bên trong hiện lên trong mắt Klein từng chút một:

Trước hết là khoảng không dài rộng chừng mấy thước, cũng trải phiến đá đen, tiếp theo là một cái bục cao chừng một thước.

Klein cẩn thận đi về phía trước, đưa lên cao đèn bão, để cho nó chiếu ra sự vật ở phía trên cái bục.

Vài giây sau, một pho tượng thật lớn hiện ra trong ánh lửa, nó cao chừng bốn năm thước, hầu như chiếm cả phần sau của căn phòng.

Đó là một cô gái khuôn mặt mỏng lung mà xinh đẹp dị thường, đầu phía bên tay phải, nằm ở phía trên cái bục, mặc quần áo cổ điển màu đen xếp tầng nhưng không rắc rối, phía dưới đầu có một vòng tròn với những tia sáng phát ra.

Ở trên quần áo của cô gái này, lấp lờ những điểm sáng, đó là những mảnh vỡ bảo thạch trong vắt lấp lánh.

Liếc mắt nhìn một cái, Klein giống như là thấy đêm tối, thấy sao.

Ở trong sự bố trí như vậy, hình tròn dưới đầu cô gái kia giống như là một vầng trăng tròn vậy.

Cái này. . . suy nghĩ của Klein giống như bị đông lại, nhưng bên trong có một suy đoán đang điên cuồng va chạm, sắp xông ra.

"Nữ Thần Đêm Tối?" Tiểu thư vệ sĩ trong giọng nói mang theo nghi hoặc hiềm thấy.

Mặc kệ từ ý nghĩa tượng trưng, hay là biểu hiện thực tế mà thấy, đây tựa như là pho tượng nữ thần! Suy đoán của Klein rốt cuộc thành hình, quanh quẩn vang dội ở trong đầu của hắn.

Hắn nhớ rõ mình từng hỏi qua đội trưởng Dunn Smith, hỏi khác nhau ở giữa Tà Thần cùng Chính Thần, đó là cái trước có hình tượng giống như

sinh linh trí tuệ, mà cái sau là từ thánh huy phù hiệu tượng trưng tạo thành!

Mà hôm nay, giờ này khắc này, hấn ở trong kiến trúc trong lòng đất xa xưa, quý dị, thấy một pho tượng nghi ngờ là pho tượng Nữ Thần Đêm Tối, pho tượng hoàn hoàn toàn toàn là hình người!

Cái này đại biểu cho cái gì, chỉ ngấm lại, đã khiến cho Klein không rét mà run.

Chẳng lẽ nữ thần từng là Tà Thần?

Không. . . Có lẽ là Tà Thần lĩnh vực đêm tối khác. . . Nhưng thánh huy hắc ám không có khác so với hiện tại. . .

Hoặc là nói, hình tượng sinh vật có trí tuệ cũng không phải là tiêu chuẩn phân chia Chính Thần cùng Tà Thần? Đội trưởng dù sao tầng thứ không đủ, hiểu biết không đủ chuẩn xác.

Còn có khả năng là người gia tộc Tudor cố ý báng bổ nữ thần!

Ừm, cũng có thể là bố trí nghi thức quý dị gì đó!

Một đám ý tưởng xông lên ở trong lòng Klein, làm cho hấn vừa nghi hoặc, thấp thỏm, căng thẳng, lại cảm thấy nơi này có loại cảm giác quái dị không thể miêu tả rõ ràng.

"Chúng ta lại đi mấy cánh cửa kia xem một cái." Klein nhìn chung quanh một vòng, không có phát hiện gì khác hít vào một hơi, chủ động mở miệng.

Không biết sáu cánh cửa còn lại sẽ phân biệt đối ứng cái gì đây, có cũng là tà dị cùng cổ quái hay không. . . Hấn suy nghĩ hết sức nghiêm túc.

Tiểu thư vệ sĩ thông thả gật đầu.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 263: Trong Căn Phòng Cuối Cùng

Ra phòng, Klein cẩn thận mang gậy ba toong cùng đèn bão cầm chung một tay, tay trái trống, để khi có tình huống đột phát, có thể lập tức lấy dùng vật phẩm trong túi áo.

Nơi đó có phù chú, có còi đồng Azcot, có bộ phận bài Tarot, trừ bỏ "Mắt toàn màu đen" còn lưu lại đặc tính của Rosago, thì đó là toàn bộ thủ đoạn ứng đối của hắn.

Klein cùng tiểu thư vệ sĩ đi từng bước một, ánh sáng đèn bão chiếu sáng huy chương ở trên cửa lớn, đó là từ phù hiệu lúa mì, phù hiệu hoa tươi cùng phù hiệu suối nước vây quanh một cái núm vú trẻ con.

"Thánh huy Đại Địa Mẫu Thần. . ." Klein ngưng trọng mà trầm thấp nói.

Từng là Kẻ Gác Đêm, nhận ra phù hiệu tượng trưng cho các giáo hội, là một trong những việc cơ bản.

Tiểu thư vệ sĩ hơi gật đầu không thể nhận ra, tựa như đang thể hiện khẳng định.

Váy dài cung đình kiểu Gothic màu đen của cô ta ở trong hoàn cảnh cùng bầu không khí này, càng thêm có vẻ âm trầm cùng khủng bố, khuôn mặt tái nhợt được ánh lửa đèn bão chiếu giống như oan hồn vậy.

Nếu có nhà mạo hiểm khác đến đến nơi đây, thấy một màn này, khẳng định sẽ bị dọa đến nghiêng ngã lão đảo chật vật chạy trốn.

Klein ngừng thở, vươn tay trái, dùng sức đẩy cửa đá ra, rồi đưa đèn bão lên cao.

Hắn phát hiện bố cục nơi này là cực kỳ nhất trí so với gian trước đó, như là phòng cầu nguyện loại nhỏ dung hợp hoàn mỹ với pho tượng to lớn.

Lướt qua khoảng trống được lát những phiến đá màu lúa mì, Klein dùng đèn bão chiếu sáng ba bậc thềm phía trước.

Phía trên bậc thềm có một pho tượng đá trắng nõn cao bốn năm thước, nó là một phụ nữ ôn nhu đầy đặn, dưới chân sinh trường lúa mì, nước suối vờn quanh, quần áo tung bay, cầm các loại hoa cùng thảo dược, cùng miêu tả hình tượng động vật khác nhau.

Phụ nữ này ngực gồ cao lên, hai tay ôm một đứa trẻ đáng yêu quần trong tã lót, chỉnh thể thánh khiết mà đoan trang.

"Sẽ không là pho tượng Đại Địa Mẫu Thần chứ?" Klein khước miệng hơi nhếch lên thấp giọng nói.

Tiểu thư vệ sĩ chưa trả lời, cũng không có phủ định.

Kiểm tra một vòng, hai người rời khỏi phòng này, rồi mở ra cánh cửa thứ ba.

Sau cánh cửa là một lối đi có thể đi song song bốn người, phía trước tối đen sâu thẳm, thần bí quỷ dị, không biết đi thông về nơi nào.

"Chúng ta xác nhận tình huống phía sau cánh cửa thứ tư bên phải là cái gì trước." Klein đề nghị.

Hắn không dám tùy tiện xâm nhập.

Tiểu thư vệ sĩ phiêu về phía sau, lấy hành động để trả lời thuyết phục.

Hai người theo thứ tự mở ra bốn cánh cửa đá bên phải, phân biệt thấy phù hiệu cuồng phong cùng sóng biển cấu thành "thánh huy Gió Bão", kế tiếp "thánh huy Mặt Trời" đường cong vây quanh, phù hiệu hoàng hôn cùng dấu hiệu hình kiếm tổ hợp ra "huy chương Chiến Thần", cùng với dùng một quyển sách mở ra cùng một con mắt thể hiện sự hiểu biết tượng trưng cho "thánh huy Tri thức cùng Trí tuệ" .

Đối ứng với nó, trong phòng là bốn pho tượng nghi ngờ là thần linh:

Có người trung niên uy nghiêm thân mặc khôi giáp màu đen, chân đạp sóng biển, thân vòng quanh gió lớn, cười tia chớp, cầm trong tay tam xoa kích;

Có người trẻ tuổi mặc trường bào thuần trắng, một tay nắm sách khế ước, một tay nâng kim cầu như mặt trời, trông anh tuấn mà tinh thần phấn chấn;

Có chiến sĩ cao trên vương tọa, mang trường kiếm đưa ở trước mặt, khuôn mặt nấp ở sau giáp mặt, khôi giáp toàn thân có loại cảm giác rách nát khó có thể diễn tả bằng lời;

Có người già cầm sách cùng thiên nhãn (Eye of Providence), mang mũ trùm, chỉ lộ ra miệng, nếp nhăn cùng chòm râu trắng thật dài.

Trừ bỏ Thần Hơi nước cùng Máy móc, sáu vị thần linh chính thống đều có phòng cầu nguyện ở trong đại sảnh quý dị này, có pho tượng hình người!

Suy xét đến giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc địa vị có phần yếu thế ở trước khi Russell xuất hiện, vấn đề này tựa như có sự giải thích.

"Thật là tà dị. . ." Klein vừa là nhin không được vừa là muốn thử phản ứng của tiểu thư vệ sĩ mà cảm thán nói.

Trong một tòa đại điện rộng lớn ở độ sâu cả trăm mét như vậy lại tụ tập đủ sáu vị thần linh chính thống.

Cái này ở thời đại hiện tại là chuyện không thể tưởng tượng!

Giáo hội của sáu vị chân thần sao có khả năng để cho chủ của mình ở chung trong một tòa kiến trúc cùng với thần linh khác!

Đây là phong tục kỷ đệ tứ xa xưa mới có? Còn nữa, pho tượng hình người kia là chuyện gì, tuy xem qua đều thực bình thường, không giống tượng thần tà dị như "Nguyên sơ ma nữ", "Tạo vật chủ chân thật", nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác là lạ. . . Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, làm cho hình tượng sáu vị thần linh diễn biến tới phù hiệu trừu tượng trước mắt. . . Không, có lẽ bản thân nó là vậy, bất quá chủ nhân nơi này, nghi ngờ là đại quý tộc thành viên gia tộc Tudor, xuất phát mục đích nào đó, cố ý tạo ra pho tượng hình người của sáu vị thần linh. . . Hìc, ta nghĩ tới một vật phẩm trong tiểu thuyết đời trước, Lục hồn phiên. . . Đồng thời khi chờ đợi tiểu thư vệ sĩ trả lời, Klein phát tán suy nghĩ. không bờ bến

Tiểu thư vệ sĩ không có đáp lại ở vấn đề này, mơ hồ bình thản mở miệng nói:

"Còn một cánh cửa."

Đúng vậy. . . Klein đột nhiên có chút sợ hãi.

Ở hẳn xem, cánh cửa đặt ở trung ương thường thường đều có hàm nghĩa đặc biệt, có lẽ là khu vực trung tâm nhất của kiến trúc xa xưa này.

Đương nhiên, cái này quá nửa cũng có ý nghĩa nguy hiểm nhất.

"Cô có trực giác gì đối với nơi đó không?" Klein do dự hai giây, trực tiếp mở miệng hỏi.

Ở dưới tình huống không dùng sương mù xám bài trừ quấy nhiễu, hẳn cảm thấy linh cảm cùng linh tính trực giác của tiểu thư vệ sĩ, so với tiêu chuẩn bói toán của bản thân trước mắt là đáng tin cậy hơn, dù sao trạng thái của đối phương là rất đặc thù, tiếp cận linh thể, có thể không chứng ngại câu thông linh giới, được gợi ý.

Tiểu thư vệ sĩ nhắm chặt mắt, qua vài giây mới hồi đáp:

"Rất nguy hiểm."

"Nhưng nguy hiểm này bị ước thúc."

"Sau khi xâm nhập, không được tùy tiện động vào vật phẩm nào."

Nguy hiểm bị ước thúc. . . Cái này có phải cùng cấp với bên trong đang phong ấn cái gì đó hay không? Klein đưa ra suy đoán, cùng tiểu thư vệ sĩ đi đến cánh cửa đá trung ương kia, bước trên mặt đất màu đen.

Ánh lửa đèn bão tựa như mỏng manh một chút, cực kỳ gian nan khu trục bóng tối ở phía trước, Klein đã đưa tay trái vào túi áo, nắm lấy còi đồng Azcot cùng mấy tấm phù chú.

Đi đại khái ba mươi bước, tiểu thư vệ sĩ đột nhiên tạm dừng lại.

Klein đưa cao đèn bão ở tay phải, phát hiện phía trước bị đá lớn cùng bùn đất ngăn chặn.

Hai bên trái phải phân biệt có một cánh cửa đá hình dạng và cấu tạo giống như ở đại sảnh, cửa bên phải đã mở ra một nửa, bên trong bị đất đá lấp đầy.

"Có lẽ lúc trước kiến trúc này là trên mặt đất, sau đó không biết vì sao lại chìm vào lòng đất, nên có chút sụp đổ." Klein lăm bẫm một câu, "Phương hướng mà chúng ta có thể lựa chọn chỉ còn một cái. . ."

Hắn lờ còn chưa dứt, đã thấy tiểu thư vệ sĩ phiêu về phía trước, áp lên trên những tảng đá, dung nhập vào, biến mất không thấy.

Klein khóe miệng co rút một chút, bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Qua vài phút, tiểu thư vệ sĩ chui ra từ trong bùn đất phía bên phải, trên người không dính một chút bụi bặm nào.

"Đã hoàn toàn sụp đổ." Cô ta vẽ mặt bình thản đưa ra kết luận.

Klein nhất thời cũng không biết nói gì, chỉ có thể cười cười.

Tiếp theo, hai người đồng thời nhìn vào cánh cửa đá phía bên trái còn chưa có hoàn toàn khép lại, đang lộ ra một khe hở kia.

Klein đi tới gần, thật cẩn thận xuyên thấu qua khe hở chừng 3cm kia, nhìn vào bên trong.

Linh thị lúc trước bị cửa đá cách trở nhất thời có phát hiện:

Bên trong lóe ra ít nhất bốn đạo ánh sáng linh tính mãnh liệt, chói mắt, có hai luồng tiếp cận ánh sáng vàng đậm, có hai luồng màu xanh lam như biển.

Sau linh thị, trong thị giác bình thường của Klein hiện ra một bộ cảnh tượng "nhỏ hẹp":

Ánh lửa lọt vào phòng chiếu rọi ra phiến đá màu đen, phía trên phiến đá có từng bộ xương trắng quần áo đã mục nát, mấy bộ trong đó lộ ra ra ánh sáng vàng sậm cùng lam đậm.

Ngưng tụ đặc tính phi phạm? Vật phẩm thần kỳ? Trong khi suy nghĩ chợt lóe trong đầu, Klein đã nhìn đến cuối phòng.

Trên vách tường màu đen nơi đó có một cửa lớn đang mở ra.

Cánh cửa lớn đang mở ra có máu chảy đầm đìa!

Trên cạm cửa tựa như còn lưu lại máu tươi, chúng phản chiếu ánh lửa, đang không ngừng chảy xuống.

Klein nguyên định bảo tiểu thư vệ sĩ dò đường, đột nhiên cảm giác còi đồng Azcot đang nằm trong bàn tay xuất hiện biến hóa!

Xúc cảm nguyên bản lạnh một cách nhu hòa chợt thành lạnh thấu xương, thâm trầm mà tĩnh mịch!

Cái này. . . Klein nheo mắt, theo bản năng lui một bước ra sau.

Ngay sau đó, hắn phát hiện cánh tay phải của mình vừa tê vừa ngứa, bắt đầu phồng lên.

Trong đầu chợt có hình ảnh chợt lóe, Klein lúc này dùng tay trái lấy ra một lá bài Tarot, cắt ra một vết thương trên cánh tay phải.

Trong vết thương nọ trào ra không phải là máu, mà là những con trùng đen thật nhỏ đang chuyển động!

Tư!

Con trùng đen này rơi trên mặt đất, ăn mòn ra từng điểm sương khói.

Chúng giãy dụa, quần lấy nhau, nhưng cuối cùng vẫn tan rã ở trong ánh lửa của ngọn đèn bão.

Qua vài giây, con trùng đen cuối cùng ở trong vết thương của Klein rốt cuộc đã ra hết, bắt đầu có màu đỏ tràn ra.

Cơ nhục của hắn vận vẹo, khống chế vết thương không lớn này, không để cho máu chảy ra ngoài.

Tiểu thư vệ sĩ lẳng lặng nhìn một màn này, đôi chân mày dễ coi cau lên hiểm thấy.

Klein vừa định nói chuyện, lại phát hiện rét lạnh cùng tĩnh mịch của còi đồng Azcot vẫn chưa yếu bớt.

Cùng lúc đó, ánh mắt hắt quét đến cái bóng của tiểu thư vệ sĩ.

Cô ta nguyên bản là không có bóng!

"Chạy!" Klein hô thấp một câu, lúc này chạy về vị trí đại sảnh.

Tiểu thư vệ sĩ nhanh chóng lướt lên, hai người thấy ánh lửa của ngọn đèn bão trước người dần dần bị một bóng đen nuốt hết.

Thịch thịch thịch!

Klein phát lực chạy như điên, ở trong ánh sáng bốn phía càng ngày càng âm đạm, chạy trốn như một cơn lốc.

Thịch thịch thịch!

Bóng đen càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, càng ngày càng đậm, ánh lửa sắp bị cắn nuốt hoàn toàn, mà lúc này, cửa lớn còn vài thước.

Đúng lúc này, Klein căn cứ bản năng, xông mạnh về phía trước, rồi lăn một vòng lướt qua cửa đá.

Ánh lửa đột nhiên sáng ngời, cảm giác bất an trong lòng hắt tiêu tán trong nháy mắt, còi đồng Azcot trong lòng bàn tay cũng khôi phục cảm xúc lạnh lẽo nhu hòa.

Tiểu thư vệ sĩ lơ lửng ở bên cạnh hắt, quay người nhìn lối đi đã lại lâm vào thâm trầm cùng tăm tối, trong giọng nói mang theo ý tứ không quá xác định:

"Ác linh. . ."

Ác linh? Klein nghe được suýt nữa hít vào ngụm khí lạnh, may mà thằng hề rất giỏi về không chế vẻ mặt cùng phản ứng bản thân.

Ở lĩnh vực thần bí học, ác linh là quái vật cực kỳ khủng bố cực kỳ đáng sợ, nổi bật trong đó thậm chí có thể sánh vai cùng cường giả danh sách cao!

Ác linh bồi hồi ở trong kiến trúc xa xưa? Ác linh xuất phát từ nguyên nhân nào đó bị ước thúc hoặc là bị trói buộc ở trong căn phòng kia? Ủm. . . Như quả thật là ác linh, có thể giải thích còi đồng Azcot ngài vì sao có phản ứng, ác linh cũng coi như một loại sinh vật bất tử. . . Klein đứng thẳng người, cũng nhìn về phía lối đi bị u ám bao phủ kia, chỉ cảm thấy bên trong tựa như có một đôi mắt lạnh như băng đang nhìn chăm chăm vào mình!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 264: Mộng

Trong đại sảnh âm hàn lạnh lẽo, Klein đột nhiên rung mình một cái, thu hồi tầm mắt, nói với tiểu thư vệ sĩ:

"Về thôi."

Lấy biểu hiện còi đồng Azcot vừa rồi mà xem, trong căn phòng tận cùng bên trong kia quá nửa có ác linh khủng bố tồn tại, trình độ nguy hiểm rất lớn có khả năng trên cả "Bí Ngẫu Đại Sư" Rosago cùng "Cơn lốc trung tướng" Zillingers. . . Nó bồi hồi có lẽ đã cả ngàn năm, có lẽ đã tương đương với cường giả danh sách cao, nếu không phải nó khó lòng vượt ra khỏi căn phòng kia, thì mình hiện tại đã là một người chết. . . Cho dù tiểu thư vệ sĩ thuộc loại người nổi bật trong danh sách 5, mình cùng cô ta hầu như không có hy vọng lật bàn nào. . . Làm người phải có tự hiểu bản thân, không thể bị "bảo tàng" nghi ngờ là đặc tính người phi phạm cùng thần kỳ vật phẩm lưu lại dụ hoặc. . . Tham lam thường thường dẫn đến cái chết. . . Klein yên lặng tìm lý do, thuyết phục bản thân.

Tiểu thư vệ sĩ nghiêng đầu nhìn hẩn một cái, ánh mắt không có cảm xúc gì hỏi:

"Sau đó thì sao?"

Sau đó? Klein lặng yên suy nghĩ, tổ chức ngôn ngữ rồi nói:

"Để cho Miller Carter báo cảnh sát, ai biết ác linh nọ khi nào thì có thể thoát vây, có thể nhanh chóng giải quyết thì nhanh chóng giải quyết nó, không, không được, Carter không hiểu biết nhiều lắm, lấy phương thức như

vậy báo cảnh sát, cảnh sát sẽ không coi trọng, nhóm đầu tiên đến thăm dò kiểm tra sẽ chết thảm trọng, thậm chí có khả năng gián tiếp giúp ác linh thoát khỏi trói buộc, còn nữa, thấy pho tượng như vậy, thám tử như tôi có lẽ sẽ bị diệt khẩu. . . ặc. . . cô có thấy xương trắng cùng ánh sáng linh tính trong phòng không?"

Tiểu thư vệ sĩ một lần nữa đưa ánh mắt hướng về lối đi u ám sau cánh cửa đá kia, gật đầu biên độ rất nhỏ.

Klein suy nghĩ thật nhanh rồi nói:

"Ta đoán đây đều là thi thể của những người thăm dò trước đó, bọn họ bị ác linh kia giết chết ở trong căn phòng, trong đó có vật phẩm thần kỳ người phi phạm lưu lại, cái này khả năng có liên quan với gia tộc tử tước nguyên bản ở bên ngoài kia, tôi tính hỏi rõ ràng dòng họ bọn họ, đi thư viện tìm kiếm tư liệu, thăm dò hậu duệ bọn họ, xem có thu được manh mối hữu dụng hay không."

"Chờ bước đầu xác định rõ tình trạng, tôi sẽ dựa vào trình độ nghiêm trọng mà đưa ra lựa chọn, khả năng sẽ kiểm soát nổ hủy cánh cửa này đi, không cho những người khác tiến vào, cũng có khả năng đưa thư nặc danh cho cảnh sát, miêu tả chi tiết ác linh tồn tại, bất quá, cái này phải tính toán kỹ trước, tránh né phiêu lưu."

"Dù sao cũng không phải là chuyện gì gấp gáp, có thể từ từ làm."

Tiểu thư vệ sĩ im lặng nghe xong, mắt nhìn về phía trước, giọng điệu mơ hồ nói:

"Anh không suy xét tổ chức người tịnh hóa ác linh kia sao?"

"Cho dù không có vật phẩm thần kỳ lưu lại, chỉ là bộ phận còn sót lại sau khi ác linh tiêu tán cũng đủ trân quý rồi."

Lần đầu tiên tôi thấy cô nói nhiều như vậy. . . Đại khái. . . Klein không chút do dự trả lời: "Phiêu lưu quá cao, tôi cho rằng sinh mệnh cùng sức khỏe của tôi là quan trọng hơn."

Hắn tổ chức ngôn ngữ, bổ sung:

"Người lợi hại nhất mà tôi biết chính là cô, mà từ biểu hiện vừa rồi cho thấy, cô tựa như cũng không phải là đối thủ của ác linh kia, tôi không nghĩ ra ngoài báo cảnh sát, còn có biện pháp nào giải quyết được nó."

Tiểu thư vệ sĩ xoay người đi, khuôn mặt tái nhợt hơi hiển trong suốt.

"Anh vẫn còn lý trí." Cô ta bình tĩnh lạnh nhạt đánh giá một câu, tiếp theo phiêu về phía cửa ra đại sảnh xa xưa.

Trừ bỏ nghi ngờ bị "Tạo vật chủ chân thật" ảnh hưởng, tôi nào giống kẻ điên? Klein lầm bầm một câu, cầm theo đèn bão cùng gậy ba toong, đi sát ở phía sau tiểu thư vệ sĩ, toàn bộ quá trình, hắn luôn cảm thấy mình bị ánh mắt lạnh như băng trong lối đi u ám kia nhìn chăm chú.

Mãi cho đến khi đi ra khỏi cánh cửa lớn bằng đá mang đậm nét viễn cổ kia, loại cảm giác này mới bỗng nhiên tiêu tán.

Klein xoay người lại, đóng cửa lớn, mang đế nện chống ngược, những vết chạm như đao bổ cùng sáu pho tượng thần tà dị đều phong bế ở bên trong, để cho chúng tiếp tục "ngủ say" ở trong tăm tối cùng yên tĩnh không thay đổi hơn một ngàn năm qua.

Phủi bụi bặm trên quần áo, hắn đổi đèn bão sang tay khác, sau đó bước nhanh quay về tầng ngầm nhà Miller Carter, mà tiểu thư vệ sĩ theo thói quen biến mất ở trong không khí.

Miller Carter đang bước đi thông thả ở trong tầng ngầm, thấy Klein đi ra, vội mở miệng hỏi:

"Thế nào? Bên trong là tình trạng gì?"

Klein sớm đã chuẩn bị, lộ ra vẻ mặt nghĩ mà sợ nói:

"Cực kỳ không ổn, có rất nhiều rắc, không ít chỗ còn xuất hiện tình trạng sụp đổ, ta tính sưu tập chút tư liệu, tìm người, chuẩn bị sẵn sàng, mới lại thăm dò lần thứ hai, trong khoảng thời gian này, ngài tốt nhất không phái người đi vào, tin tưởng tôi, rắc độc nhiều đến vượt xa tưởng tượng của ngài."

Carter khẽ hít vào một hơi, hơi kinh sợ hỏi:

"Chúng nó có bò qua đây không?"

"Ngài có biết ai đối phó với rắc chuyên nghiệp không?"

Klein lúc này gật đầu nói: "Tôi sẽ tìm người hợp tác, tận lực xử lý tốt chuyện này, hiện tại đã là mùa thu rét lạnh, rắc sẽ không muốn nhúc nhích, chỉ cần ngài không phái người đi vào quấy nhiễu chúng nó, thì sẽ không có chuyện gì."

"Tốt, xin nhanh chóng, trong khoảng thời gian này tôi sẽ đóng lại nơi này, không cho bất luận ai đi vào." Carter nghe vậy, hơi chút thả lỏng một chút.

Klein thấy lời nói nửa thật nửa giả đã dọa được người này, liền buông đèn bão, đẩy mắt kính viền vàng nói:

"Kế tiếp, tôi sẽ sưu tập chút tư liệu, bước đầu hiểu biết rõ ràng bố cục của kiến trúc trong lòng đất này rồi mới lại thăm dò."

"Cái này cần ngài nói cho tôi biết về vị tử tước nguyên bản là chủ nhân căn nhà này."

Carter đúng là hướng về danh tiếng sản nghiệp quý tộc nên mới mua tòa kiến trúc này, lúc này hồi đáp:

"Tử tước Pound."

"Đối với ông ta cùng gia tộc của ông ta, ngài có biết chuyện gì không?" Klein bày ra tư thái chuyên nghiệp truy hỏi.

Carter suy nghĩ rồi nói:

"Tôi hiểu biết không nhiều lắm, chỉ biết là bọn họ là ở trong 'Trận chiến lời thề' thu được tước vị, từng có thời gian hiển hách, nhưng mấy chục năm trước không biết vì sao đột nhiên suy tàn, liên tục mất đi người thừa kế, chỉ có thể tìm thân thích chi nhánh để giữ lại tước vị, mà tân Tử tước Pound là một trong đó, ha ha, tóm lại, ông ta tiêu xài hết đại bộ phận gia sản, bị quốc vương hạ xuống còn Nam tước, ông ta trước mắt hẳn còn ở Backlund, nhưng bất cứ lúc nào cũng có khả năng phá sản."

Trận chiến lời thề? Trận chiến lời thề bắt đầu từ năm 738 kỷ đệ ngũ? Klein vốn là sinh viên hệ lịch sử theo phản xạ có điều kiện nhớ lại tri thức tương ứng.

Trận chiến tranh hơn sáu trăm năm trước kia, là một trận chiến tranh liên quan đến tôn giáo, vương quốc Feineibote phía nam nguyên bản đồng thời tín ngưỡng vào Đại Địa Mẫu Thần cùng Thần Tri Thức cùng Trí Tuệ, nhưng ở dưới nhiều nhân tố ảnh hưởng, hai giáo hội lớn xuất hiện đối lập nghiêm trọng, các tín đồ cũng thường xuyên xung đột.

Hai vị hàng xóm phương bắc của nó, vương quốc Ruen cùng vương quốc Intis lúc đó bắt lấy cơ hội này, lấy cơ bảo tự do tín ngưỡng, mở ra chiến tranh, hậu kỳ đế quốc Fossack gia nhập, ý đồ phá hư mưu đồ của Ruen cùng Intis, nhưng vẫn không có thể xoay thế cục, gặp phải thất bại.

Kết quả chiến tranh là, các nước Rumberg, Temasek, Sehgal phân biệt ở giao giới Ruen cùng Feineibote, giao giới Intis cùng Feineibote độc lập lấy tín ngưỡng Thần Tri Thức cùng Trí Tuệ làm chủ, trong vương quốc Feineibote chỉ còn lại có giáo hội Đại Địa Mẫu Thần.

Bởi vì hai bên của chiến tranh đều chỉ trích đối thủ ruồng bỏ “Lời thề thần thánh” cuối kỷ đệ tứ, cho nên, trận xung đột giằng co năm năm này được xưng là "Trận chiến lời thề" .

Ở sau đó, bắc đại lục có thời đại vượt qua 300 năm hòa bình, cái này không phải nói giữa các nước không tồn tại xung đột, mà chỉ là không hề có chiến tranh quy mô lớn như vậy, tất cả cái này kéo dài đến Russell phát minh máy hơi nước, cải tiến thuyền buồm cùng hỏa pháo.

Đây là nội dung ghi lại trên sách giáo khoa lịch sử. . . Hiện tại ngẫm lại, nếu liên quan đến tín ngưỡng, nhất định có người phi phạm giáo hội cuốn vào, ngẫm khẳng định bạo phát một hồi chiến tranh siêu phạm kịch liệt. . . Bất quá, thời điểm đó nghe nói đã là niên đại siêu phạm rất thừa thớt, số lượng người phi phạm cũng không nhiều. . . Chiến đấu dạng tiểu đội? Gia tộc Pound mấy chục năm trước đột nhiên suy tàn, liên tục mất đi người thừa kế, không lẽ là có liên quan đến phát hiện kiến trúc xa xưa ở trong lòng đất kia? Klein có chút suy nghĩ hồi:

"Vậy ngài có biết Nam tước Pound trước mắt đang ở nơi nào không?"

"Thật có lỗi, tôi không rõ ràng cho lắm." Carter khẽ lắc đầu.

Klein lại hỏi vài câu, thấy không thể thu được thêm nhiều tình báo, vì thế cáo từ rời khỏi, quay trở về số 15 phố Minsk.

Lúc này, đã gần 5 giờ rưỡi, sắc trời âm trầm hôn ám, giống như đêm vậy, Klein nghĩ các thư viện công cộng hẳn đã đóng cửa, vì thế tạm thời đặt xuống chuyện kiến trúc trong lòng đất, tự mình chuẩn bị bữa tối.

Hắn nguyên bản muốn căn cứ thực đơn trên báo, học làm mì Feineibote, kết quả làm ra một món mì với thịt và rau, hương vị không tệ ngoài ý muốn.

Ăn uống no đủ, Klein tùy tay tung đồng xu, bói toán trước mắt có nên báo cảnh sát hay không, thu được đáp án không nên.

...

Ban đêm Backlund yên tĩnh giống như những thành thị khác, ít nhất khu JoWod là như vậy.

Klein đang ngủ thật sự say, mơ hồ đang bồi hồi ở trong cảnh trong mơ, đột nhiên, hắn chợt giật mình, sâu sắc ý thức được mình đang nằm mơ.

Có người xâm nhập cảnh trong mơ của mình? Klein khắc chế xúc động nhú mày, làm bộ mơ hồ quan sát bốn phía.

Hắn phát hiện mình đang ở trong một mảng sa mạc màu vàng nóng bỏng.

Bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng rống, một quái vật to lớn trong đen có vàng đang cao cao bay đến.

Quái vật này có thân hình tráng kiện như thần lùn, sau lưng mọc một đôi cánh da rộng lớn, nó bay càng ngày càng thấp, che khuất cả mặt trời trên bầu trời.

Một cự long (rồng khổng lồ)! Cự long cực mạnh! Klein thấy được những cái vảy như chiếc đĩa, thấy được cái miệng khổng lồ đang bốc lên hào quang tinh thuần, thấy được hai con người dựng thẳng màu vàng sẫm.

Rống!

Cự long này học ra hào quang, hào quang như vô biên vô hạn bao trùm tất cả, mông lớn sa mạc theo đó mất đi.

Bên trong hào quang, một bóng người nhảy lên giữa không trung.

Hắn cao chừng ba bốn thước, nhưng không có con mắt dựng thẳng độc đáo của người khổng lồ, hắn có khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn, trên người mặc khôi giáp toàn thân màu đen dính đầy máu tươi.

Vị kỵ sĩ như người khổng lồ này từ dưới hướng lên trên chém ra kiếm báng to, vô số ngọn lửa màu xanh trắng theo đó ngưng tụ thành trường thương, rậm rạp bắn về phía cự long kia, hắn tựa như có cả một quân đoàn người phi phạm hư ảo đang phối hợp tác chiến!

Trong mưa lửa như sao băng kia, kỵ sĩ cao lớn nọ nhảy lên đỉnh đầu cự long, làm ra động tác bổ chém xuống.

Từng đạo tàn ảnh mà hắn đã kéo ra trước đó nháy mắt nhập lại, kiếm quang biến thành những tia chớp giao nhau.

Bốp!

Đại địa điên cuồng lay động, cự long rơi xuống, máu màu vàng sậm.

Lúc này, hình ảnh đột nhiên thay đổi, thể hiện ra một cánh cửa lớn máu chảy đầm, đúng là cánh cửa lớn màu máu tận cùng bên trong kiến trúc xa xưa mà Klein chiều nay đã nhìn thấy kia.

Kẹt một tiếng, cánh cửa lớn máu chảy đầm đìa kia mở ra một khe hở, làm cho người ta mơ hồ có thể thấy được một cái ghế dựa cao màu đen.

Trên ghế dựa đang ngồi một người nam bình thường, hắn cúi thấp đầu, im lặng mà tĩnh mịch.

Thị giác càng ngày càng gần, Klein thấy rõ ràng y phục của người nam này, hẳn tựa như đúng là vị kỵ sĩ đánh chết cự long vừa rồi, hẳn vẫn mặc khôi giáp màu đen như dính máu!

Khác biệt duy nhất là, hẳn không có cao ba bốn thước.

Đúng lúc này, người nam kia đột nhiên ngẩng đầu lên, phía trên khuôn mặt anh tuần trẻ tuổi có từng dấu vết hư thối thấu xương đáng sợ, ánh mắt lạnh như băng mà vô tình.

Klein bị dọa giật mình, bỗng nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, mở to mắt thấy ánh trăng đỏ rực xuyên thấu qua bức màn.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 265: Linh Cảm Cùng Thử

Trong ánh trăng đỏ rực朦胧 lung âm đạm, Klein xốc chần lên ngồi dậy.

Đối với một Nhà bói toán mà nói, coi trọng cảnh trong mơ là rèn luyện cơ bản nhất, mà giấc mộng vừa rồi tuyệt đối không thể dùng ác mộng đơn thuần để giải thích.

Hắn mặc đồ thoải mái, đi đến trước tấm kính lớn, thấp giọng nói:

"Tôi nằm mơ thấy cánh cửa nhiễm máu ở trong căn phòng kia."

Bóng dáng tiểu thư vệ sĩ thông thả hiện lên trong gương, không có vẻ mặt gì hồi đáp:

"Khí tức ác linh ảnh hưởng."

"Cái này sẽ dần dần yếu bớt, cho đến khi biến mất."

Như vậy à. . . Klein khẽ gật đầu, trở lại giường, cầm lấy đồng hồ bỏ túi, ấn mở nhìn thoáng qua.

Thấy thời gian còn sớm, hắn đi ngủ lại, lúc này đây, cảnh trong mơ đã không còn, không thấy gì nữa.

Ngày hôm sau, cũng chính là sáng sớm chủ nhật, Klein thần thanh khí爽 làm trứng ốp la phối hợp cùng bánh mì bơ.

Ở vương quốc Ruen, hoặc là nói, ở các quốc gia bắc đại lục, xem báo bữa sáng là việc các quý ông phải làm, Klein cũng không ngoại lệ, mở ra “báo Torquack báo”, “báo bưu điện Backlund” cùng “báo sớm Backlund” đã đặt.

"Dự luật thống nhất cuộc thi nhân viên chính phủ tạm thời - chính thức được thượng viện thông qua, đợt thi lần đầu đem tiến hành ở đầu tháng mười hai, đợt thi thứ hai tháng một ở sang năm, hai tuần sau là phỏng vấn cuối cùng. . . Trong một tuần, chính phủ sẽ công bố chức vị cùng yêu cầu liên quan đến cuộc thi lần này, bắt đầu tiến hành công tác báo danh. . . Phóng viên dự đoán, đại bộ phận đều sẽ ở Backlund. . ." Klein đảo qua nội dung, bưng chén lên, uống ngụm hồng trà.

Hắn khó có thể tránh liên tưởng đến Benson, lăm băm ở trong lòng:

"Cuối tháng chín thông qua dự luật, thượng tuần tháng mười công bố chức vị, đầu tháng mười một hoàn thành báo danh, đầu tháng mười hai bắt đầu thi. . . Thời gian an bài thật sự chặt chẽ, thực không hợp lý, đủ để nhìn ra Quốc vương cùng Thủ tướng cấp bách."

"Nhưng cái này đối với Benson rất có lợi, anh ấy chuẩn bị nhiều hơn hai tháng so với những người khác, cho dù so ra kém tinh anh tốt nghiệp đại học, khẳng định cũng có thể thắng được tuyệt đại bộ phận người khác, mà tinh anh này mưu cầu chức vị có lẽ sẽ không trùng hợp với anh ấy."

"Hắn không có vấn đề. . ."

Klein vốn định đưa tay lên ngực, vẽ một vòng trăng đỏ rực, nói một tiếng nguyện nữ thần phù hộ, nhưng nghĩ đến tiểu thư vệ sĩ ngay ở phụ cận, lại cố nén đi xúc động, dù sao hắn tuyên bố tín ngưỡng là Thần Hơi nước cùng Máy móc.

Ăn xong một miếng bánh mì cuối cùng, hắn tiếp tục xem báo:

"Hai viện thượng hạ thông qua thiết lập chương trình nghị sự 'Ủy ban điều tra khí ô nhiễm của Vương quốc', cho phép chính phủ xây dựng cơ cấu này. . . Một tháng tới chính là thời kì mấu chốt khắp nơi tranh đoạt tư cách uỷ viên. . ."

". . . Chức vị kiểm sát trường đơn độc đối với những ngành tạo kiềm được phê chuẩn, mục tiêu là nhà xưởng sản xuất a xít cùng kiềm, để hạ xuống lớn nhất mức ô nhiễm của chúng."

". . . Trang thứ năm không có quảng cáo thu mua hàng hóa của cửa hàng Ernst, đêm mai không cần lo lắng chuyện tham gia tụ hội người phi phạm. . ."

. . .

Thành phố Tingen, số 2 phố Daffodil.

Benson đọc đi đọc lại tin tức trên tờ báo, hoàn toàn quên đi bánh mì trên bàn ăn.

"Dự luật cuộc thi thống nhất đã thông qua?" Melissa mặc váy dài màu đen, nghiêng đầu nhìn về phía người anh đang biểu hiện dị thường.

Mấy hôm trước báo chí đã lục tục nói về việc thông qua chương trình nghị sự lần này.

Benson rút cuộc buông tờ báo, vuốt vuốt mái tóc màu đen, chậm rãi nói:

"Đúng vậy."

Lúc này, hai người đột nhiên lâm vào trầm mặc, trong phòng im lặng, ngay cả thanh âm dao nĩa va chạm trên bàn ăn cũng không có.

Không khí khó có thể diễn tả bằng lời bị nữ hầu đi ra từ phòng bếp đánh vỡ, Benson cười cười nói:

"Đây là chuyện có thể đoán trước, thật ra, càng quan trọng là một tin tức trước đó."

"Hả?" Melissa vẻ mặt rất là trầm tĩnh.

Benson cắn miếng bánh mì, mỉm cười nói:

"Tin tức học viện kỹ thuật Backlund cải tổ thành đại học."

"Nó sẽ chính thức tuyển học sinh vào sang năm, không thi ngữ pháp cùng văn học cổ, lấy nội dung phương diện kỹ thuật làm chủ, rất thích hợp với sinh viên đã tốt nghiệp và sinh viên trong các trường kỹ thuật ở khắp nơi."

"Melissa, anh cho rằng em có thể thử một chút."

"Nhưng mà. . ." Melissa theo bản năng phản bác.

Benson cắt ngang lời của cô ta, mỉm cười nói:

"Học phí của nó rẻ hơn một nửa so các đại học Tingen, Perth, Hoy, Backlund, cùng cấp với đại học công nghiệp Conston, hơn nữa có nhiều cơ hội được học bổng, Melissa, em không phải thích máy móc, thích hơi nước, thích nội dung phương diện này sao? Đây là cơ hội tốt nhất để em tiếp xúc với tri thức càng tiên tiến càng sâu hơn."

"Thử một chút, thế nào? Không cần lo lắng lãng phí tiền, số tiền đó tuy có thể làm cho chúng ta không cần làm gì cũng có thể duy trì cuộc sống hiện tại, nhưng chúng ta còn trẻ, không thể cứ định nghĩa cuộc đời của chúng ta như vậy, định nghĩa cuộc đời của chúng ta, em xem, so với mấy tháng trước, trình độ ngữ pháp của anh đã đề cao lên rất nhiều."

"Ừm. . . Đổi hoàn cảnh, có lẽ sẽ tốt hơn."

"Anh biết em luyện tiệc Tingen, luyện tiệc nơi này, ừm, chúng ta chung quy sẽ trở về, nhưng không phải thời điểm tuổi trẻ."

Melissa nghiêng đầu nhìn các loại linh kiện trên bàn trà, môi mấp máy vài cái rồi nói:

"Vậy Bella thì sao. . ."

Sau khi Klein mất, nàng nguyên bản không muốn thuê thêm nữ hầu, nhưng nghĩ đến Bella sau khi thất nghiệp khả năng cuộc sống sẽ rất thảm, nên cũng bỏ qua quyết định này, dù sao chi tiêu thêm vào mỗi tuần 5 saule, đối với nhà Moretti mỗi năm thu vào ít nhất có thể tới 300 bảng mà nói, không tính là cái gì.

Đối với cái này, Benson lắc đầu cười nói:

"Vẫn còn mấy tháng nữa, có thể để Bella đi tìm công việc mới, trước đó, chúng ta sẽ tiếp tục trả tiền cho cô ta, cho cô ta phòng ngủ, hơn nữa, khả năng nấu nướng của cô ta tốt hơn rất nhiều so với trước kia, hoàn toàn có thể đi làm nữ đầu bếp gia đình, đáng tiếc. . . Ha ha, đương nhiên, tất cả điều kiện tiên quyết là, em có thể thông qua cuộc thi nhập học đại học kỹ thuật Backlund."

Hắn vốn định nói đáng tiếc Bella không có thể học nấu nướng thời gian nhiều hơn, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt ủ dột của Melissa, lại mạnh mẽ cải biến đề tài.

Không đợi Melissa nói, Benson cười vuốt vuốt tóc mình:

"Anh tính ngày mai sẽ từ chức, chuyên tâm chuẩn bị cuộc thi, chức vị lần này nghe nói đại đa số đều ở Backlund, đây đúng là mục tiêu của anh, hy vọng chúng ta có thể cùng đi nơi đó."

Melissa im lặng một lát, rồi cuộc chậm rãi gặt đầu.

Cùng lúc đó, nàng đặt dao nĩa xuống, cầm lấy khăn ăn lau miệng nói:

"Em đi phòng tắm."

"Ừ." Benson nhìn theo em mình đứng dậy rời khỏi bàn ăn, nụ cười vẫn ở trên mặt nhanh chóng biến mất.

Hắn lấy ra cái đồng hồ bỏ túi màu bạc có hoa văn nhỏ kia, cẩn thận nhìn một hồi, thở dài cực kỳ nhỏ.

...

Cả ngày chủ nhật, Klein bận rộn bôn ba ở mấy thư viện công cộng khu JoWod, muốn tìm kiếm tư liệu liên quan đến Tử tước Pound, nhưng mà, gia tộc tử tước này cũng không có ghi chép gì, cũng không có gì để học giả lịch sử nào đó hứng thú tiến hành nghiên cứu chuyên môn.

Bọn họ phân tán ở những góc khác nhau trong tư liệu lịch sử, Klein không có sử dụng công năng "Tìm kiếm" đối mặt với sách báo cùng tập luận văn phong phú như vậy, chỉ cảm thấy đầu đang co rút đau đớn từng cơn một.

Hắn tiêu cả sáu giờ, lật xem các loại tư liệu, vẫn không thể thu được tin tức hữu dụng.

"Phải tìm một người có nghiên cứu rộng khắp đối với lịch sử quý tộc hỗ trợ, hoặc là, hối lộ người trong ngành cảnh sát, lấy được địa chỉ chỗ ở hiện tại của Pound đã là Nam tước, hẳn là quý tộc, cảnh sát khẳng định có ghi chép tương ứng, số lượng quý tộc cũng không nhiều." Klein về nhà, đứng ở trước kính rửa mặt, nói chuyện đối với không khí.

Trong gương nhanh chóng xuất hiện bóng dáng tiểu thư vệ sĩ mặc váy dài cung đình kiểu Gothic cùng mũ trùm màu đen trên đầu.

Cô ta hơi gật đầu không thể nhận ra, tựa như tỏ vẻ đồng ý đối với ý tưởng của Klein.

Ngay sau đó, thanh âm hư ảo mơ hồ của cô ta truyền ra:

"Thuê đã chấm dứt."

Tôi biết, đủ ba ngày. . . Klein nghĩ nghĩ rồi nói:

"Nếu tôi có thể ở trên chuyện gia tộc Pound thu hoạch manh mối gì, cô có muốn biết hay không?"

Tiểu thư vệ sĩ không có trả lời, nhưng nhẹ nhàng gật đầu.

"Ừm. . . chuyển lời thông qua Maric?" Klein hỏi.

Sau khi lại gật đầu, tiểu thư vệ sĩ hơi hạ người, nhắc váy lên chào.

Bóng dáng của cô ta nhanh chóng biến mất, trong kính đã không còn gì đặc thù nữa.

Klein nhìn quanh một vòng, vẫn chưa thả lỏng, từng bước chuẩn bị bữa tối, no bụng cái đã.

Đợi cho đêm dài người tĩnh, trở lại phòng ngủ, kéo màn lại, hẳn mới lấy ra cái hộp thuốc lá bằng sắt, đưa tay chạm vào "Mắt toàn màu đen" mà Rosago lưu lại kia .

Từng đợt rú rít hư ảo hoành hành trong đầu hẳn, tựa như muốn xé rách tinh thần, phá hủy suy nghĩ của hẳn.

Klein gian nan chống lại loại đau đớn như đầu sắp nổ tung này, lại một lần thấy ở trên những bộ vị khác nhau trên người mình lan tràn ra ngoài những dây nhỏ màu đen.

Chúng nó rậm rạp, hư ảo đáng sợ, kéo dài đến xa xa vô cùng.

Klein nhìn bốn phía, không tìm được dây nhỏ màu đen khác, rốt cuộc xác nhận tiểu thư vệ sĩ đã rời khỏi.

Hắn vội vàng buông tay, thoát khỏi ảnh hưởng xấu, hoãn mấy chục giây, mới hoàn toàn khôi phục bình thường.

"Hô, cuối cùng có thể đi phía trên sương mù xám, đi nghiệm chứng linh cảm sinh ra trước đó rồi. . ." Klein lẩm bẩm tự nói, nhanh bố trí nghi thức, tự mình triệu hồi bản thân, tự mình hưởng ứng chính mình.

Sau đó, hắn ở trạng thái linh thể mang theo còi đồng Azcot, ôm cái hộp thuốc lá bằng sắt kia, trở lại phía trên sương mù xám.

Klein ngồi ở đầu của bàn dài xa xưa, lấy ngón tay chà xát ra lửa linh tính, thiêu hủy các vật phẩm không cần thiết nữa như văn kiện dính máu.

Làm xong tất cả cái này, hắn mở ra hộp thuốc lá bằng sắt, không có gì bất ngờ phát hiện "Mắt toàn màu đen" nọ đã trở nên trầm tĩnh, không thời khắc lộ ra điên cuồng nữa, nhưng mà, cái loại ảnh hưởng cái loại ô nhiễm kia vẫn lắng đọng ở bên trong, gần như không hề hoạt động, giống như ngủ đông vậy.

"Quả nhiên không có cách nào trực tiếp phân ly. . ." Klein nói nhỏ một câu, chợt ở trên chiếc ghế đối diện cách cái bàn dài xa xưa xuất hiện ra một người nam mặc trường bào có mũ trùm.

Cũng giống như trước đó chế tạo phân thân vậy, người nam này khá là cứng nhắc, vừa thấy đã biết không phải người thật, không có cách nào lừa

bịp các thành viên hội Tarot.

Bất quá, Klein đối với cái này đã có linh cảm.

Hắn đưa tay cầm "Mắt toàn màu đen" kia, bên tai yên tĩnh, không xuất hiện tiếng rú rít khủng bố nữa.

Mượn dùng đặc tính phi phạm tụ tập này, hắn thấy trên thân người giả đối diện cũng có những sợi dây nhỏ màu đen phiêu đảng ra bên ngoài.

Ngay sau đó, Klein thật cẩn thận để cho linh tính thông qua "Mắt toàn màu đen" lan tràn ra ngoài, chạm vào những sợi dây huyền ảo kia.

Bỗng nhiên trong lúc đó, hắn sinh ra cảm giác nắm giữ.

Chính là cái này, hắn vừa động suy nghĩ trong đầu, người giả kia đã nâng cánh tay.

Quả nhiên có thể! Mình có thể mượn dùng năng lực "Bí Ngẫu Đại Sư" chế tạo ra một thành viên hội Tarot giả! Chỉ là, cái này tiêu hao quá lớn, mình không cách nào duy trì cái thứ hai. . . Ừm, phù hiệu tượng trưng ở lưng ghế dựa sẽ không phát sinh thay đổi đối ứng, nhưng đám người tiểu thư "Chính Nghĩa" lại không nhìn thấy. . . Klein vui vẻ bắt đầu luyện tập, thậm chí nắm giữ kỹ xảo thao túng yết hầu cùng miệng đối phương như thế nào, để cho nó nói chuyện.

Đợi cho linh tính tiếp cận khô kiệt, hắn mỉm cười nhìn về phía người giả đối diện nói:

"Hoan nghênh cậu, thành viên mới, cậu muốn rút lá bài Tarot nào?"

Nói xong, hắn ngậm miệng lại, người giả đối diện đưa tay sờ sờ cằm, khàn khàn cười nói:

"Thế Giới!"

"Tôi chọn lá bài 'Thế Giới'."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 266: Tụ Hội Năm Người

Nếu nói "Kẻ Khờ" là bắt đầu của bài Tarot, vậy "Thế Giới" chính là chấm dứt, thể hiện viên mãn cùng thăng hoa, Klein đặt tên clone của mình là "Thế Giới" chính là hy vọng có một ngụ ý đầu đuôi tốt đẹp.

Về sau rất nhiều việc mình không có tiện nói ra cùng yêu cầu, đều có thể để cho "Thế Giới" làm, cái này sẽ hạ xuống rất lớn khả năng "Kẻ Khờ" bị sụp đổ hình tượng, có clone cuộc đời mới là cuộc đời đầy đủ! Klein tâm tình thoải mái thầm khen một tiếng, phát tay để cho "Thế Giới" biến mất.

Tiếp theo, hắn lan ra linh tính, bao vây bản thân, rơi vào sương mù xám, về lại thế giới hiện thực.

—— Hắn mang "Mắt toàn màu đen" mà Rosago lưu ở trên sương mù xám, dù sao hắn bình thường cũng không có cách nào sử dụng "vật phẩm" này, còn phải thời khắc lo lắng bị người phát hiện hoặc mất đi.

Thu thập tài liệu nghi thức triệu hồi, Klein ngẩng đầu nhìn ánh trăng đỏ rực lộ ra phía sau bức màn, tràn ngập chờ mong đối với tụ hội ngày mai.

Luận hiểu biết đối với quý tộc, hắn tin tưởng tiểu thư "Chính Nghĩa" tuyệt đối có thể thắng được 99% người Ruen.

Mà hắn có clone "Thế Giới", có thể trực tiếp hỏi đối phương chuyện về gia tộc Pound, không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của "Kẻ Khờ"!

Đương nhiên, cái này cũng phải uyển chuyển một chút, dù sao thám tử Sherlock. Moriarty cũng đang tìm tư liệu gia tộc Pound, mà có đủ tin tức, mới có thể lên phía trên sương mù xám bói toán.

Hồ. . . Klein suy nghĩ một hồi, rồi thả lỏng ngã đầu ngủ.

Sau khi đi qua phía trên sương mù xám, ảnh hưởng khí tức còn sót lại của ác linh tựa như hoàn toàn biến mất không thấy, Klein ngủ thẳng đến hừng đông, bất quá chưa thấy Mặt Trời, bởi vì bên ngoài tràn ngập sương mù loãng.

Hắn dựa theo kế hoạch đã dự định, tiếp tục đến những thư viện công cộng còn lại của Backlund, nhưng không hề hỏi quản lý viên, không hề đề cập đến "gia tộc Pound", chỉ tự lật xem tư liệu liên quan đến quý tộc này.

2 giờ 40 chiều, Klein đi vào không gian thần bí phía trên sương mù xám.

Trong cung điện rộng lớn xa xưa, hắn ngồi vào vị trí thuộc về "Kẻ Khờ", ở vị trí đối diện bàn dài đồng xanh loang lổ cho hiện ra người già "Thế Giới", làm quen với cảm giác thao tác.

Qua vài phút, Klein nhìn thoáng qua đồng hồ bỏ túi, truyền đi ý niệm chuẩn bị tụ hội cho ngôi sao đỏ thẩm tượng trưng "Mặt Trời".

Trong khi chờ đợi, hắn thường thức "Mắt toàn màu đen" kia, "ngụy trang" cho nó một sợi dây bạc, sau đó quấn quanh cổ tay phải, dùng tay áo che lấp đi.

3 giờ chiều, từng đạo hào quang dựng lên ở trong cung điện như chỗ ở của Người khổng lồ này, "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời" phân biệt chiếu ra bóng người mơ hồ nhiễm đỏ.

"Chào buổi chiều, ngài Kẻ Khờ ~ chào. . ." Audrey đang muốn chào hỏi đến các thành viên hội Tarot, tầm mắt đột nhiên quét đến bóng người ngồi ở phía cuối cùng.

Đó là một người xa lạ khoác áo bào đen có mũ trùm, hắn cũng hư ảo mà mờ lung.

"Vị này là?" Audrey có chút nghi hoặc lại có chút vui vẻ nhìn về phía ngài "Kẻ Khờ".

Hội Tarot lại phát triển à?

Là Furth, hay là Hugh, không, thân cao không hợp, hay là người nào khác?

Trong khi Audrey suy nghĩ, Klein nhàn nhã dựa ra sau nói:

"Đây là thành viên mới, ngài 'Thế Giới'."

Cùng lúc đó, hắn thông qua linh thị sương mù xám thêm vào, phát hiện màu sắc tầng ngoài tinh linh thể của "Mặt Trời" càng thêm thuần túy một chút, nhưng lại chưa đạt tới trình độ danh sách 8, bước đầu phán đoán đối phương hắn là đã hoàn toàn tiêu hóa ma được "Người ca tụng".

"Ngài khỏe." Audrey "Chính Nghĩa" lễ phép chào hỏi, tò mò quan sát kỹ thành viên mới kia.

Cô rất nhanh đã từ một chút chi tiết lộ ra trong sương mù xám mờ lung "đọc" được tin tức tương ứng.

Ngài "Thế Giới" là một người cảm xúc nội liễm, rất ít có động tác tứ chi, luôn cau mày. . . Không biết ông ta đến từ nơi nào, Ruen, Intis? Hay là địa phương thần bí giống như thành Bạc Trắng? Audrey có chút suy nghĩ gập đầu.

—— Trải qua nhiều lần tụ hội, nàng từ hiện tượng khẩu hình không giống lời nói của "Mặt Trời" phán đoán ra một việc, đó là đối phương nói rất có khả năng không phải tiếng Ruen, nội dung mà đám người mình nghe vào tai đại khái là đến từ ngài "Kẻ Khờ" chuyển dịch.

Sau khi "Người Treo Ngược" Arges, "Mặt Trời" Dereck phân biệt cùng "Thế Giới" chào hỏi, rồi thành viên mới kia tương đương lãnh đạm đáp lại, Klein nhìn về phía "Chính Nghĩa" nói:

"Hai người mà cô đề nghị, còn ở trong khảo tra."

"Tôi cho cô một nhiệm vụ đơn giản, cô lấy danh nghĩa của cô ủy thác cho bọn họ, đây là một bộ phận khảo tra."

Nên nghiêm khắc như vậy. . . Audrey không có cảm thấy thất vọng, ngược lại cho rằng đương nhiên.

Thành viên Hội Tarot phải trải qua nghiêm khắc chọn lựa, không phải ai cũng có thể gia nhập! Nàng kiêu ngạo thầm nghĩ, chợt có chút chột dạ yên lặng bởi thêm một câu: mà mình có thể vào lúc ban đầu được ngài "Kẻ Khờ" kéo vào, thuyết minh mình cũng đủ may mắn, may mắn cũng là một trong những tính chất đặc biệt!

"Tốt, mời ngài ban bố nhiệm vụ." Audrey đưa ra trả lời khẳng định thuyết phục.

Tay phải Klein đưa ra, ấn lên trên bàn, hiện ra một tấm đồ họa miêu tả diện mạo cùng y phục của Ranus.

"Tìm hiểu tin tức người trên bức họa, hẩn ngay tại Backlund." Klein để cho tấm chân dung nọ thoáng hiện trước mặt tiểu thư "Chính Nghĩa".

Audrey ngưng mắt nhìn, thấy sau một bộ tóc đen chỉnh tề, lộ ra một người nam trẻ tuổi vầng trán no đủ, mang mắt kính tròn.

Đây là một bức họa màu sắc rực rỡ, đôi mắt màu nâu tràn ngập ý trào phúng cực kỳ bắt mắt, phía dưới còn có ghi chú "từng dùng tên Ranus".

Một nhiệm vụ đơn giản, cái này thuyết minh mục tiêu cũng không mạnh. . . Bất quá, có thể để cho ngài "Kẻ Khờ" biết được hãn tồn tại, hãn khẳng định cũng có chỗ đặc thù. . . Tuy là nhiệm vụ đơn giản, nhưng sau lưng có lẽ còn cất giấu mục đích càng sâu hơn của ngài "Kẻ Khờ". . . Hãn là loại nhân vật lớn nào, hãn sẽ không chỉ là khảo tra. . . Audrey nhất thời lại miên man bất định, qua vài giây mới nói:

"Tôi sẽ ủy thác cho họ."

Ừm. . . Hai tiểu thư nọ ở Backlund tựa như có rất nhiều mạng lưới quan hệ, cái này đối với tìm kiếm Ranus là trợ giúp rất lớn. . . Klein sau khi xác nhận đối tượng báo thù thì khôi phục im lặng, cố ý để cho clone biểu diễn.

"Thế Giới" nhìn quanh một vòng, khàn khàn nói:

"Ngài 'Kẻ Khờ' nói cho tôi biết, có thể ban bố nhiệm vụ cùng sưu tập tài liệu ở trong này, phải không?"

"Đúng vậy." Audrey "Chính nghĩa" tao nhã gật đầu, "Nhưng anh phải kiên nhẫn chờ đợi, thời gian kế tiếp thuộc về ngài 'Kẻ Khờ' duyệt đọc."

Tôi hoàn thành nhiệm vụ "Ám sát Bechlangen đại sứ Intis ", cũng không giành trước đưa ra, chiếm cứ khoảng thời gian này. . . Nàng khẽ nâng cằm thầm nghĩ ở trong lòng.

Tiểu thư "Chính Nghĩa", cô rất có tinh thần sở hữu đó. . . Đợi tôi phải trả giá tri thức nhất định, để cho nhiệm vụ ám sát Bechlangen chân chính kết thúc. . . Klein buồn cười thu hồi ánh mắt, nhìn về phía "Người Treo Ngược" .

"Người Treo Ngược" Arges Wilson bởi vì có một thành viên mới, không mở miệng mù quáng, vẫn duy trì im lặng, âm thầm tiến hành quan sát.

Lúc này, thấy ngài "Kẻ Khờ" nhìn lại, hần khiêm tốn nói:

"Lần này là trang thứ sáu, một tờ cuối cùng sẽ đưa cho ngài vào lần sau."

"Có thể." Klein nhẹ nhàng gật đầu nói.

"Người Treo Ngược" vội kiểm chế tinh thần, nhớ lại nội dung, biểu đạt ra ý niệm mãnh liệt.

Hắn rất nhanh "viết" xong trang nhật kí thứ sáu, thấy chúng bỗng nhiên biến mất, xuất hiện ở trong tay Klein.

Klein cúi đầu xem, đảo qua nội dung mặt đầu tiên:

"9-2, mình có đứa con thứ ba, mình đặt tên cho nó là Bonova."

"Con gái lớn của mình Bernarde may mắn là, mình của mẹ của nó lúc ấy đều chỉ là người phi phạm thấp danh sách, nó có thể tự do lựa chọn con đường mà nó muốn đi."

"Con trai trưởng Charles của mình là bất hạnh nhất, nó được truyền rất ít đặc tính phi phạm, lại không thể không lặp lại con đường của mình, có lẽ, nó có thể ở thời điểm danh sách 4 đưa ra thay đổi, nhưng danh sách cao vĩnh viễn không dễ thành tựu như vậy."

"Con thứ Bonova này là xen ở giữa Bernarde cùng Charles, mình cho nó đặc tính tương đương với người phi phạm danh sách 5, điều này làm cho mình giảm bớt gánh nặng, có thể tiêu hóa ma được nhanh hơn, gia tốc tấn

thăng, mà nó mới sinh ra đã có thể biểu hiện ra các loại đặc dị của "Tinh thuật sư" ."

"Charles Latour âm thầm đến chúc mừng mình, khen Bonova là một thiên sứ đáng yêu, mình hỏi vị đại sư bói toán này, Bonova tương lai sẽ có thành tựu gì, hắn chỉ cười cười, không trả lời mình."

"Mình lại hỏi tương lai của Charles, hắn rớt cuộc mở miệng, nói cho mình biết, tử vong là kết cục không thể tránh khỏi, nhưng cái này có lẽ là chuyện tốt."

"Thật là, lời nói Nhà bói toán vĩnh viễn đều là hàm hồ như vậy, làm cho người ta muốn nhảy tới mà banh hòng của hắn ra."

"Mình cuối cùng hỏi tương lai của Bernarde, hắn bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, hắn nói, nàng sẽ oán hận mình, chán ghét mình, ruồng bỏ mình, nàng đem trở thành một đại nhân vật của thế giới thần bí."

"Đôi khi, thật sự không nên hỏi kết quả bói toán. Mình rất khó tin tưởng, Bernarde đáng yêu, thiện lương, trân trọng em, sùng bái ba, thương mẹ sẽ oán hận mình, chán ghét mình, ruồng bỏ mình, cái này đến cùng là vì sao, mình đã làm chuyện gì quá phạm? Có lẽ nó có đối tượng yêu thương mà mình không hài lòng, một tên xấu xa bị mình giết chết?"

"Không, Charles Latour cũng không phải tiên tri, kết quả bói toán cũng có khả năng là sai lầm! Quên chuyện này đi, Russell!"

Mình giống như người thấy được hương vị vở kịch gia đình cầu huyết. .
. Xem xong trang nhật kí đầu tiên Klein nhin không được lắm bấm một câu.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn tự nhiên hiện ra miêu tả của Charles Latour đối với Bernarde trong tương lai:

Một đại nhân vật thế giới thần bí.

Đây là chỉ thế giới của người siêu phàm sao? Đến cùng là tăng thứ gì mới có thể được xưng là đại nhân vật. . . Klein có chút suy nghĩ lật trang sau của nhật kí:

"22-5, Florent gia tộc Solon thế mà muốn mình làm thủ hạ của hắn!"

"Ta xem qua giống như là người sẽ làm chó cho người khác sao? Thái độ của hắn quả thực làm cho người ta không thể chấp nhận."

"Mình thề, tương lai nhất định sẽ làm cho hắn trả giá đắt vì sự ngạo mạn hôm nay."

"Bất quá, hắn nhắc tới một việc thật ra rất có ý tứ, rất đáng cân nhắc."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 267: Thẻ Báng Bố

"Florent nói lịch sử gia tộc Solon vượt qua hai ngàn năm, còn dài lâu hơn so với giáo hội Thần thợ thủ công, bọn họ chứng kiến toàn bộ hợp tác cùng phân tranh, ánh sáng cùng bóng tối kỷ đệ tứ, và vẫn tồn tại đến giờ, trừ bỏ gia tộc Augustus Ruen, gia tộc Einhorn Fossack, gia tộc Castilla Feineibote, những gia tộc mạnh mẽ ngang ngửa với họ còn lại, ví dụ như gia tộc Antigonos cùng gia tộc Charles Latour, hoặc là đã biến thành bụi bặm lịch sử, hoặc là trở thành chuột trong cống thoát nước, trốn trốn tránh tránh, không thể thấy ánh sáng."

"Hắn nói, để mình làm thủ hạ của hắn, làm thủ hạ gia tộc Solon xa xưa mà vinh quang, là ban ân đối với mình."

"Mình lúc ấy chỉ muốn đcm tám đời tổ tông nhà hắn."

"Bất quá chuyện gia tộc Solon có lịch sử vượt qua hai ngàn năm thực làm cho người ta ngoài ý muốn, kỷ đệ tứ được xưng 'kỷ nguyên chúng thần', mặc kệ là trước mặt bảy vị thần linh chính thống, hay là Tử thần, Nguyên sơ ma nữ, Mặt tối vũ trụ, Tạo vật chủ chân thật, đều còn hoạt động ở thế giới hiện thực, nghe nói thường xuyên bày ra thần tích, gia tộc Solon có thể tồn tại đến nay, còn chiếm cứ địa vị cao, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng."

"Lịch sử lâu dài cho bọn họ tuyệt không chỉ có ngạo mạn, bọn họ khẳng định cất giấu không ít bí mật, có lẽ còn có vật phong ấn khủng bố cực đoan."

"Cái này thật sự là một quái vật lớn đứng vững ở trên đại địa, làm cho người ta không dám nhìn thẳng."

Xem đến đây, Klein có chút ý tưởng:

Russell cuối cùng có thể phủ định gia tộc Solon thống trị, nhận chức quan chấp chính cùng người bảo hộ, tất nhiên đã trải qua đấu tranh kinh tâm động phách thảm thiết đáng sợ, gia tộc Solon cho dù không có vật phong ấn cấp "0", cấp "1" khẳng định sẽ không thiếu, hơn nữa có khả năng tồn tại cường giả danh sách cao, cho dù giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc toàn lực chống đỡ Russell, cũng chưa chắc sẽ có kết quả tốt. . . Chẳng lẽ trước đó, gia tộc Solon đã suy bại cùng suy yếu, Intis nào động đúng là biểu hiện ra bên ngoài của loại trạng thái này?

Đoạn thời gian đó, bọn họ đã trải qua cái gì?

Vật phong ấn bị mất? Cường giả danh sách cao tử vong? Vì thế dẫn tới những kẻ có dã tâm chú ý?

Ừm. . . Từ trang nhật kí này cho thấy, gia tộc Augustus Ruen đối với Antigonus cùng Charles Latour có thể sẽ không cảm thấy xa lạ, bên trong bọn họ hẳn sẽ có ghi lại tương ứng.

"Mặt Trời" có nhắc tới, thành Bạc Trắng ở "thời đại thâm ám " kiên trì hơn hai ngàn năm trăm, căn cứ phán đoán bước đầu của mình, đây đúng là số năm từ đại tai biến đến nay, gia tộc Solon ở gần hai trăm năm trước, đã được xưng có lịch sử vượt qua hai ngàn năm, không biết có thể kéo dài tới trước đại tai biến hay không. . . Để tìm cơ hội cố ý nhắc tới gia tộc Solon, xem phản ứng của "Mặt Trời", nếu "Mặt Trời" vẻ mặt vẫn ngơ ngác, vậy gián tiếp thuyết minh gia tộc Solon quật khởi ở sau đại tai biến, có lẽ bọn họ đúng là từ trong đại tai biến cướp được chỗ tốt thật lớn, mới có thể trở thành quý tộc kỹ đệ tứ, vương tộc kỹ đệ ngũ. . .

Ặc, cho dù "Mặt Trời" không biết, cũng không thể hoàn toàn chứng minh, có lẽ hẳn học lịch sử không giỏi.

Klein lật đến trang thứ ba, phát hiện nội dung ghi ở mặt trên hẳn là viết ở sơ kỳ Russell đảm nhiệm quan chấp chính nước cộng hòa Intis.

Từ nhật kí rên một tờ này có thể thấy được, Russell chế định cùng ban bố "Luật Dân sự" mới, cổ vũ phát minh, bảo hộ mậu dịch, ủng hộ cách mạng công nghiệp, cũng không chỉ là thỏa mãn sở thích tự sướng vai Napoleon cùng dã tâm thay đổi thế giới, hẳn đang thông qua phương thức này, hòa giải cùng giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng.

Mặt Trời Vĩnh Hằng đồng thời cũng là Thần khế ước, người thủ hộ buôn bán, "Luật dân sự" càng hoàn thiện càng gần sát với thời đại cùng mậu dịch càng thêm phồn vinh là phù hợp với nhu cầu giáo hội của hẳn.

"Từ bộ phận nhật kí này đến xem, quan hệ giữa Russell cùng giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng ở dần dần tan băng, bắt đầu chuyển tốt, hẳn ở mười mấy năm sau ngang nhiên xưng đế, tự hiệu Caesar, hẳn là đồng thời thu được thư xác nhận của hai giáo hội lớn, nếu không sẽ quá mạo hiểm, như vậy, hẳn đến tột cùng là vì sao mà bị ám sát?" Klein hơi cảm thấy nghi hoặc đưa ánh mắt hướng về phía trang giấy thứ tư.

"11-8, Florent ngu ngốc này lại đang khoe khoang."

"Hẳn nói hẳn là người có hi vọng thành tựu danh sách cao nhất trong thế hệ gia tộc Solon này, bởi vì hẳn rất giống ông tổ của mình."

"Cái này có liên hệ gì chắc chắn sao? Mình nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải, đều nhìn không ra người này nơi nào có thiên phú."

"Hơn nữa, ở lĩnh vực phi phạm, thiên phú rất quan trọng sao?Ặc, am hiểu lĩnh ngộ tinh túy sướng vai xem như thiên phú trung tâm nhất, nhưng cái này cũng không phải tất phải có, chỉ cần hiểu được cách sướng vai, không

ngu đến lĩnh ngộ sai ý tứ, không đi làm chuyện dễ dẫn đến không khống chế được, thì có hi vọng tiêu hóa hoàn toàn ma dược, cũng chỉ dùng nhiều chút thời gian mà thôi, sinh thời, trở thành cường giả danh sách cao không phải là không thể."

"Chương ngại đi thông danh sách cao chủ yếu là, thu thập tài liệu phi phạm khó khăn cùng nghi thức đối ứng phiền toái, đương nhiên, phải thừa nhận, cái loại người phi phạm có thiên phú này sẽ có càng nhiều thời gian hơn để chuẩn bị."

"Ông tổ nào đó của Florent từng là cường giả danh sách cao? Giống nhau thì ý nghĩa có thiên phú?"

Nhìn ra được, thời điểm viết trang nhật kí này, Russell còn khá là ngây ngô, cũng không hiểu được hai đại định luật bất diệt cùng bảo toàn của đặc tính phi phạm. . . Klein hơi gật đầu không thể nhận ra.

Lấy kiến thức của hắn hiện tại, đại khái có thể rõ ràng ý tứ ẩn trong lời nói của Florent Solon:

Đặc tính phi phạm cường giả danh sách cao lưu lại có dấu ấn tinh thần của bản thân họ tồn tại, cái này cũng chính là một trong những nguyên nhân xem đây là tài liệu điều phối ma dược sẽ dễ dàng làm cho người ta mất khống chế.

Mà người rất giống chủ nhân ban đầu này, có thể giảm thiểu đi lớn nhất những tác động xấu này, xác suất tấn thăng thành công cao hơn không ít so với người bình thường, vì thế được xưng là có thiên phú, "Thánh vật" nhận chủ cũng thuộc về tình huống cùng loại.

Cái đó cùng cách sắm vai có hiệu quả như nhau, chỉ là không mấy thông dụng. . . Đợi cho tấn thăng thành công, cũng còn phải dựa theo tên ma dược mà sắm vai, hoàn toàn tiêu hóa đặc tính đi. . . Klein có chút suy nghĩ đọc sang mặt sau tờ nhật kí này, phát hiện Đại đế Russell cực kỳ thích

phong tục thoải mái của Intis, nhưng lại rất sầu lo vợ của mình trong tương lai cũng sẽ thoải mái như vậy.

Trong tiếng xẹt rất nhỏ, Klein mang trang giấy thứ năm đặt ở phía trên nhất:

"20-4, mình lại một lần nữa tham gia cái tụ hội bí ẩn của tổ chức xa xưa kia, các thành viên vẫn làm cho mình rung động, rất khó tin được, bọn họ thế mà đều là người của tổ chức này."

"Lúc này đây, mình đã biết bộ phận lý niệm tổ chức xa xưa này, bọn họ cho rằng con người luôn đang mất đi bản thân từng chút một, thẳng đến 'Ngủ đi', bởi vậy phải cố gắng quan sát bản thân, nhớ rõ bản thân, dựa vào cái này cùng các loại tri thức thu được tịnh hóa, để ứng đối tận thế cuối cùng."

"Bọn họ bảo thủ cùng bí mật truyền thừa mấy ngàn vạn năm, cho rằng hoàng hôn tất nhiên sẽ đến, tận thế không thể tránh khỏi."

"Tín ngưỡng lúc ban đầu của bọn họ là vị Tạo vật chủ kia, cho rằng hắc cũng không có chân chính tử vong, đợi cho hoàng hôn, đợi cho chung kết tất cả xuất hiện, hắc sẽ tỉnh lại từ trong ngủ say, để cho mọi thứ đều quay về với chính nó, cùng khai sáng thế giới mới, lịch sử mới."

"Toàn bộ hành vi tổ chức này đều căn cứ vào lý niệm này mà đến, từ đó có thể thấy được, bọn họ thực đối địch với 'Tạo vật chủ chân thật', không chút nào keo kiệt dùng các loại từ ngữ biểu hiện sa đọa cùng tà ác miêu tả hắc."

"Bọn họ nắm giữ Phiến đá báng bổ thứ hai, nắm giữ hai mươi hai Con đường của thần, nhưng quy định thành viên chỉ có thể lựa chọn mấy cái trong đó, ngoại trừ khi gia nhập đã là người phi phạm."

"Những con đường này có bí mật gì sao?"

"Mình trước ghi lại, về sau sẽ phân tích, mấy con đường này là, 'Người ca tụng', 'Thủ thủ', 'Độc giả' cùng 'Người quan sát'."

"Ha ha, mình về sau thay đổi thói quen xưng hô đối với con đường danh sách, cách gọi này ở trong tổ chức xa xưa kia có vẻ rất là LOW."

Cái đó mình từ trong yêu cầu của ngài A phân tích ra, con đường "Người ca tụng", "Thủ thủ", "Độc giả" cùng "Người kỳ bí" có thể trao đổi rất gần ở danh sách 4. . ."Người thao túng" là danh sách cao con đường "Người quan sát"? Vì sao rất nhiều tổ chức bí ẩn đều tuyên bố tận thế chắc chắn tiến đến, ví dụ như giáo phái Ma Nữ, ví dụ như tổ chức xa xưa này, mà bản thân bọn họ lại không dựa vào cái này truyền giáo, là cần thiết để tẩy não, hay là thật sự sẽ có cái gọi là hoàng hôn? Klein liên tưởng đến rất nhiều, lại ngại ở tư liệu không đủ, không thể được đáp án khẳng định.

Cùng lúc đó, hắn vẫn nhin không được oán thăm một câu:

Russell, ông không thể viết ra cái tên của tổ chức đó sao?

Khắc chế vẽ mặt biến hóa cùng động tác tứ chi, Klein lướt qua nội dung còn lại trên trang giấy, nhìn về phía một tờ cuối cùng:

"1-1, đây là đầu năm, mình vừa lúc hoàn thành chế tác tấm 'Thẻ báng bổ' đầu tiên của mình."

"Mình sẽ mang bí mật chung cực mà hai mươi hai Con đường của thần chất chứa giấu ở trong 'Thẻ báng bổ' khác nhau này, rồi mang chúng phân tán đến các nơi, nếu việc thất bại, cái này chính là chỗ dựa vào lớn nhất của mấy đứa con của mình."

"Ha ha, ta sẽ mang trật tự mà họ muốn phá đi tất cả, đem huyền bí của thần truyền bá ra ngoài!"

" 'Thẻ báng bố' này sẽ có được đặc tính phản bói toán phản lời tiên đoán, trừ bỏ bộ phận lưu cho con của mình, thì còn có cho người có duyên!"

"Mình vẫn hướng đến có oán báo oán, có cừu báo cừu, sau khi mình chết, sẽ có hồng thủy ngập trời! Ủm, những lời này không phải mình sáng tạo."

"Tóm lại, thế giới thần bí bố cục càng hỗn loạn càng tốt!"

"Mình phải suy xét đặt tên cho tất cả 'Thẻ báng bố' này như thế nào, Con đường của thần có hai mươi hai cái, chủ bài Tarot cũng có hai mươi hai lá, vừa lúc có thể đối ứng, bất quá, bộ phận tên cũng chưa đủ yêu cầu, mình phải làm ra thay đổi nhất định, lấy tên ma được phù hợp nguyên bản."

"Tổ chức xa xưa kia cũng là chỗ dựa vào lớn nhất cuối cùng của mình, không biết bọn họ có thể sẽ ủng hộ mình hay không, và lấy dạng phương thức nào đi ủng hộ mình."

"Ta đến giờ vẫn nhớ rõ rung động khi lần đầu tiên thấy Phiến đá báng bố."

"Thì ra con đường phi phạm thật là 'Con đường của thần', thì ra 'Phiến đá báng bố' thật sự là đang báng bố thần linh."

"Ở phía trên danh sách 1 của mỗi con đường, còn có một danh sách 0! Còn có phối phương ma được cùng nghi thức tương ứng!"

"Mỗi con đường chỉ có thể có một danh sách 0!"

"Mà danh sách 0 chính là danh sách chân thần!"

"Ví dụ như, danh sách 0, 'Mặt Trời' !"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 268: Ủy Thác Của "Thế Giới"

Danh sách 0?

Trên danh sách 1 còn có cái danh sách 0?

Danh sách 0 tương đương Chân Thần?

Mỗi con đường chỉ có thể có một danh sách 0? Đây là hàm nghĩa chân thật của Con đường của thần?

Chỉ cần uống ma dược đối ứng, cử hành nghi thức, đồng thời nắm giữ phương pháp sắm vai đi tiêu hóa đặc tính phi phạm, người thường cũng có thể từng bước một thành thần?

Cái này thật đúng là báng bố mà. . .

Có lẽ nào đến cuối cùng, tài liệu chủ ma dược chính là thần tính, thần huyết cùng thân thể "Mặt Trời Vĩnh Hằng" hay không?

. . .

Một tờ nhật kí cuối cùng lượng tin tức quá lớn, chấn động đến Klein thiếu chút nữa không thể suy nghĩ, suýt nữa có động tác tay chân thêm vào.

Hai mươi hai Con đường của thần đối ứng hai mươi hai danh sách 0. .
. Danh sách 0, "Mặt Trời", nghe lên bộ dáng rất lợi hại. . . Có lẽ, còn có danh sách 0, "Tử Thần" ? Không biết danh sách 0 đối ứng Nữ Thần cùng Chúa Tể Của Gió Bão tên là gì. . . Dựa theo Đại đế Russell miêu tả, cái này có bộ phận giống như chủ bài Tarot, nhưng có một bộ phận lại không

giống, hẳn chế tác "Thẻ báng bổ" lấy tên ma được làm chuẩn. . . Cái này đã không thể kêu là ma được. . .

Đại đế hồi hận không tuyến con đường "Nhà bói toán", "Học đồ", "Kẻ ăn trộm", là vì danh sách 0 đối ứng của chúng còn chưa có sinh ra?

Vậy "Hiền giả ẩn nấp" thần linh trên ý nghĩa tượng trưng đột nhiên nhân cách hoá là vì sao?

Russell cuối cùng đang mưu tính đại sự gì? Làm cho người ta có một loại cảm giác cả thế giới là địch, tựa như chỉ có thể dựa vào tổ chức thần bí mà xa xưa kia. . .

"Nguyên Sơ Ma Nữ" chính là danh hiệu danh sách 0 con đường Ma Nữ?

Klein dần dần tìm về suy nghĩ, ước thúc cuồng phong cùng sóng to ở trong lòng.

Hắn biết mình không thể đắm chìm vào chuyện này, phải nhanh chóng khôi phục bình thường, nếu không "Chính Nghĩa" cùng "Người Treo Ngược" các thành viên sẽ phát hiện vấn đề, cảm thấy cổ quái:

Ngài "Kẻ Khờ" xem một tờ nhật kí kia rất lâu!

Thật muốn được một tấm "Thẻ báng bổ" mà Đại đế Russell chế tác, nhìn xem trừ bỏ chất chứa thành thần phối phương ma được, nghi thức tương ứng bên trong, còn có cái gì. . . Klein ngăn chặn tâm tình kinh hãi nghi hoặc vân vân, để cho nhật kí Russell biến khỏi bàn tay.

Hắn gõ lên mép bàn dài đồng xanh một cái, nhìn sang bên nói:

" Tiểu thư 'Chính nghĩa', cô làm rất tốt, không đến một tuần đã giải quyết Bechlangen."

"Dựa theo ước định, cô hy vọng được dạng thù lao gì?"

Bechlangen đã chết? Nhanh như vậy? "Người Treo Ngược" Arges mấy ngày gần đây rời xa đảo, còn chưa có thu được tình báo tương ứng, nhất thời cũng có chút kinh ngạc, điều này làm cho "Chính Nghĩa" Audrey âm thầm quan sát cảm thấy vui sướng.

—— cho dù Arges ở "Thành Khẳng Khái" Bayam thủ phủ quần đảo Roth, cũng không nhất định có thể đúng lúc biết được, bởi vì điện báo hữu tuyến có thể truyền đi tin tức là có hạn, không phải nội dung đặc biệt khẩn cấp đặc biệt quan trọng, luôn sẽ lùi mấy ngày mới đánh điện báo, có thời điểm, nhóm thực dân quần đảo Roth thậm chí cần một hai tháng mới có thể biết được tình trạng "mới nhất" của bắc đại lục.

Thu liễm các loại ý tưởng, "Người Treo Ngược" nhìn về phía ngài "Kẻ Khờ" trong sương mù xám nồng đậm, cung kính ẩn hàm khiêm tốn nói:

"Thực có lỗi, tôi mới liên lạc được người, không có thể giúp đỡ."

"Đây là ủy thác, không phải hỗ trợ, không cần để ý." Klein khẽ cười một tiếng, đưa ánh mắt về phía tiểu thư "Chính nghĩa", chờ đợi cô ta nói ra thù lao mong muốn.

Nguyên nữ thần phù hộ, yêu cầu của tiểu thư "Chính Nghĩa" sẽ không quá khó giải quyết, tốt nhất có thể sử dụng tri thức để hoàn lại. . . Minh từ trong nhật kí Russell biết được rất nhiều chuyện bí mật. . . Klein yên lặng hướng nữ thần khẩn cầu một câu.

Đương nhiên, hẳn biết rõ, có sương mù xám ngăn cách, Nữ Thần Đêm Tối khẳng định không nghe được hẳn cầu nguyện.

Audrey xoay chuyển con mắt, suy nghĩ vài giây.

Làm người phải thành thực, không thể có lòng tham, Audrey, mà phải kiên trì nguyên tắc của bản thân! Nàng nhoèn miệng cười nói:

"Không, tôi vẫn còn thiếu ngài mà, không, thiếu thù lao cho quyền giả của ngài."

" 'Trung tướng gió lốc' Zillingers treo thưởng tổng cộng là 30.000 bảng, tôi nên phân cho quyền giả của ngài 15.000 bảng, trong đó, ám sát Bechlangen tiêu phí 10.000 bảng, ta còn cần thêm vào 5.000 bảng, bất quá, bởi vì chuyện Bechlangen, tình trạng tài chính của tôi gần đây không quá tốt, số thù lao này cần chờ mấy tháng, ngài Kẻ Khờ, có thể chứ?"

Nói xong sau, Audrey lặng lẽ thở hắt ra, cảm thấy hòn đá nhỏ đè nặng trong lòng rốt cuộc đã không còn.

Tuy ở trước mặt ngài Kẻ Khờ thảo luận tiền tài, tính toán thù lao, là hành vi không quá thích hợp, nhưng mình không thể đi thu hoạch quyền giả của ngài. . . Audrey thở dài một hơi không tiếng động.

Về phần đồn điền to lớn giá trị vượt qua 8.000 kia, bởi vì là cảm kích đến từ Công tước Hunigan, thuộc về tạ lễ tư nhân, không tính là giải thưởng.

5.000 bảng? Mình còn có thể lấy 5.000 bảng? Zillingers tổng giải thưởng thế mà tới 30.000 bảng! Klein nghe thấy hơi ngẩn ra một chút.

Đột nhiên, hấn lâm vào đấu tranh tâm lý kịch liệt.

Dựa theo lẽ thường mà nói, mình nên mang thù lao đưa cho ngài Azcot, nhưng mình trong một đoạn thời gian rất dài không có thể liên lạc với ông ta. . . Lấy tiền bạc làm ra vẻ đẩy qua đẩy lại, thuộc loại hành vi lãng phí. . . Còn không bằng dùng số tiền này, tận lực tăng lên bản thân, đến lúc đó còn có thể hỗ trợ ngược. . . Klein sau ba giây đưa ra quyết định, nhẹ nhàng gạt đầu đối với tiểu thư "Chính Nghĩa":

"Có thể."

Nghe ngài "Kẻ Khờ" trả lời, Audrey tư thế ngồi tao nhã không thay đổi, trong lòng lại hoàn toàn thả lỏng xuống.

Lúc này, Klein dựa vào ghế dựa không cần nhiều lời nữa, lấy thái độ trên cao nhìn xuống âm thầm thao túng clone.

"Thế Giới" ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Tôi hiện tại có thể nói chưa?"

"Chính Nghĩa" Audrey nhìn ngài Kẻ Khờ, thấy hắn không tỏ vẻ gì, thì hơi hơi gật đầu nói:

"Có thể."

Cùng lúc đó, nàng lại lần nữa đọc tín tức, làm ra phán đoán đối với thành viên mới "Thế Giới" này.

Vừa rồi khi nhắc tới việc ám sát đại sứ Bechlangen nguyên từ mình nhận ủy thác, hắn không có biểu hiện ra kinh ngạc cùng ngoài ý muốn gì. . . Hắn hoặc là không biết tầm quan trọng của chuyện này, không rõ ràng sức nặng của một vị đại sứ, hoặc là cực kỳ trầm tĩnh, thiện che dấu cảm xúc bản thân cùng động tác tay chân. . . Khẩu hình cùng lời hắn nói không có phối hợp, hắn cũng trải qua ngài "Kẻ Khờ" chuyển dịch, điều này làm cho mình không thể thu được tin tức từ lời nói nguyên gốc của hắn, cũng khó biết được bình thường hắn sử dụng loại ngôn ngữ nào. . . Một đám ý tưởng lóe ra trong đầu Audrey, cùng lúc đó "Thế Giới" khàn khàn lên tiếng nói:

"Tôi hy vọng được rễ cây chân thật của sương mù thụ nhân, ít nhất 60 ml chất lỏng tương ứng, cùng với kết tinh tủy chất Suối tinh linh, toàn bộ tủy sống tà văn hắc báo."

"Các người ai có thể cung cấp, hoặc là có manh mối tương ứng?"

"Các người hy vọng tôi dùng vật gì đến trao đổi?"

Klein mang tài liệu phi phạm mà Được sư cần gia nhập vào ủy thác của mình, miễn cho bị các thành viên hội Tarot đoán ra phối phương chủ thể.

Ở trước khi "Chính Nghĩa" cùng "Người Treo Ngược" phản ứng lại, "Mặt Trời" vẫn trầm mặc mở miệng nói:

"Tôi biết nơi nào có sương mù thụ nhân, cũng có thể thu hoạch tài liệu giúp ông, bất quá, phải chờ tôi hoàn thành tấn thăng, có đủ thực lực, mới gia nhập vào tiểu đội tuần tra tương ứng."

Hắn gần đây luôn luôn cố gắng tích góp từng chút một công huân cùng thù lao, để từ quan phương thành Bạc Trắng, từ thị trường giao dịch tư nhân đổi lấy tài liệu chủ yếu "Người kỳ quang", trước mắt lỗ hổng còn khá lớn.

Không hổ là thành Bạc Trắng quái vật rất nhiều, hoàn cảnh hiểm ác. . . Klein thầm khen một tiếng, để cho "Thế Giới" hỏi:

"Vậy cậu hy vọng được cái gì?"

"Mặt Trời" Dereck không chút do dự trả lời:

"Một món vũ khí thích hợp với tôi, có thể tăng lên năng lực chiến đấu của tôi."

Hắn không đưa ra tài liệu đối ứng "Người kỳ quang", là vì thành Bạc Trắng đều có, thông qua bản thân cố gắng là có thể có được.

Mà nghe dạng yêu cầu này, Klein nháy mắt nghĩ tới phù văn cương kiếm đã xuất hiện ở trong tụ hội người phi phạm mà người cao tuổi "Mắt trí

tuệ" tổ chức kia.

Nó cũng đủ sắc bén, cũng có hiệu quả trừ tà cùng tịnh hóa, còn có thể sử dụng ba năm, giá trị 500 bảng, hoàn mỹ phù hợp với miêu tả của "Mặt Trời".

Sao lại không nói sớm. . . Đã bị người mua đi rồi. . . Klein im lặng nhìn chăm chú mấy vị thành viên, mà "Thế Giới" thì gật đầu nói:

"Tôi sẽ nhanh chóng tìm vũ khí phù hợp với yêu cầu của cậu, giao dịch này từ ngài 'Kẻ Khờ' chứng kiến?"

Klein hơi hơi gật đầu, thể hiện đồng ý.

Lúc này, "Chính Nghĩa" Audrey nhìn "Mặt Trời", nhắc nhở một câu:

"Trừ bỏ chất lỏng sương mù thụ nhân, tài liệu ngài 'Thế giới' yêu cầu đều là phi phạm đối ứng danh sách 7, đại khái giá trị chừng 500 đến 700 bảng."

Nàng đây là cảm thấy "Mặt Trời" đơn thuần, lo lắng hẳn bị "Thế Giới" vẫn luôn thâm trầm kia đưa cho vũ khí giá trị không cao.

Tuy ngài Kẻ Khờ là công chính, đề xướng trao đổi đồng giá, nhưng nếu hai bên đều đồng ý, hẳn cũng không tiện ngăn cản, dù sao có một số vật phẩm thuộc loại giá trị không cao nhưng có người cần gấp, nên đánh giá cao hơn giá thực là rất bình thường. . . Audrey âm thầm thầm nghĩ.

"Phối phương danh sách 7 ở chừng 800 bảng." "Người Treo Ngược" Arges bổ sung.

Hắn đối với thành viên mới có bài xích theo bản năng.

Klein cực kỳ cố hết sức phiên dịch, bởi vì hắn không biết bảng đơn vị tiền này đối ứng thành Bạc Trắng là cái gì, chỉ có thể lấy phối phương ma

được danh sách 9 để so sánh.

"Tôi đã biết." "Mặt Trời" Dereck khẽ gật đầu nói, tiếp theo nhỏ giọng bồi thêm một câu, "... Cảm ơn."

"Thế Giới" vẫn duy trì phong cách âm trầm, đối với chuyện vừa rồi không phát biểu ý kiến, hắn ngược lại nhìn về phía "Chính Nghĩa" cùng "Người Treo Ngược", chờ đợi bọn họ trả lời.

Audrey suy nghĩ vài giây rồi nói:

"Phối phương ma được 'Bác sĩ tâm lý', tài liệu phi phạm tương ứng, ừm. . . Đây là danh sách 7 con đường 'Người quan sát'."

"Ông có thể sưu tập tư liệu trước, không cần phải gấp gáp, chờ tôi có manh mối tà văn hắc báo, kết tinh túy chất Suối tinh linh rồi mới hành động, ừm. . . Nếu ông nguyện ý lấy cái này đổi lấy tiền, thì có thể mua bất cứ lúc nào."

Tuy gần đây mình không có tiền, nhưng thật cần sử dụng gấp, vẫn có thể kiếm được không ít. . . Audrey ở trong lòng an ủi bản thân.

"Người Treo Ngược" Arges trầm ngâm nói:

"Phối phương ma được 'Phong quyền giả' danh sách 6 'Thủy thủ con đường', cái này mắc hơn so với tài liệu phi phạm ông cần cộng lại."

"Nếu ông có thể tìm được, có thể nói trước tôi cần phải bồi thường thêm cái gì."

"Tôi cũng không chắc chắn nhất định có thể giúp cậu sưu tập được tài liệu này, chẳng sợ là một trong số đó, cậu cũng không cần phải hao phí cái gì trước."

Ồ, "Người Treo Ngược" cùng giáo hội Chúa Tể Của Gió Bão hẳn là có quan hệ rất mật thiết mới đúng. . . Hẳn bình thường có thể lấy được phối phương "Phong quyền giả" chứ? Hẳn đây là muốn giấu diếm chuyện bản thân đã sắp tiêu hóa ma được "Hàng hải gia"? Klein nghe được cũng ngần ra một chút.

"Tốt." "Thế Giới" trầm thấp trả lời, rồi nói thêm, "Tôi còn có một ủy thác."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 269: Kẻ Xưởng Người Hoa

"Thế Giới" nhìn quanh một vòng nói:

"Tôi hy vọng được toàn bộ tư liệu quý tộc lui bại vương quốc Ruen, bao gồm địa chỉ hiện tại của bọn họ, càng chi tiết càng tốt."

Hắn không trực tiếp đề cập tới Nam tước Pound, là vì thám tử Sherlock Moriarty đang tiếp nhận án điều tra kiến trúc trong lòng đất có liên quan đến gia tộc Pound.

Klein không hy vọng "Chính Nghĩa" từ đây sẽ biết được thân phận của "Thế Giới".

Không thể bỏ qua mỗi một chi tiết! Hắn lại đối với bản thân cường điệu một lần.

"Chính Nghĩa" Audrey nghe thấy ngẩn ra một chút, lại nhìn kỹ vị thành viên ở phía cuối bàn dài đồng xanh kia, dò hỏi:

"Ông muốn làm cái gì?"

"Thế Giới" khàn khàn cười nói: "Cô không cần lo lắng, ta chỉ đang tìm một vài thứ, sẽ không tạo thành thương tổn đối với bọn họ, điểm này, tôi có thể thề, từ ngài 'Kẻ Khờ' chứng kiến."

"Thế Giới" thật sự rất có thể khắc chế ngôn ngữ thân thể. . . Chức nghiệp của hắn là khắc tinh "Người quan sát" cùng "Kẻ đọc tâm"? Audrey có chút suy nghĩ gật đầu nói:

"Tư liệu quý tộc lại bại, tôi biết một ít, nhưng không đủ chi tiết, không đủ cụ thể, không đủ toàn diện, tôi cần thời gian nhất định để hoàn thiện, đại khái ba bốn ngày, có thể chứ?"

Làm quý tộc, đối với nhân sĩ cùng tầng thứ có hiểu biết là bắt buộc, mà khi tham gia các loại vũ hội, yến hội, thẩm mỹ, Audrey luôn có thể nghe được những chuyện thú vị, bất quá cái này đều ở trạng thái vụn vặt, khó có thể hình thành chỉnh thể, dù sao nàng không phải chuyên gia nghiên cứu nội dung phương diện này, còn cần đọc sách, hỏi thăm cùng tra tư liệu để bổ sung chi tiết, để không quên một vị quý tộc lại bại nào.

"Không có vấn đề." "Thế Giới" trầm thấp cười nói, "Vậy cô hy vọng được thù lao gì, ta trước mắt có thể lập tức trả là: một ít lịch sử bí ẩn kỳ đệ tứ, tri thức một số con đường phi phạm, cùng với mấy phần phối phương, bất quá thẳng thắn mà nói, tôi cũng không cho rằng chuyện quý tộc lại bại này có thể đồng giá với phối phương ma dược danh sách 8, danh sách 7, a, nếu cô đưa ra yêu cầu khác, tôi sẽ thử đi hoàn thành."

Không đồng giá với phối phương ma dược danh sách 8, danh sách 7, nói cách khác, mình không thể đưa ra yêu cầu tương ứng "Bác sĩ tâm lý"... "Chính Nghĩa" Audrey tập trung suy nghĩ.

Trong quá trình này, nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn ngài "Kẻ Khờ" ngồi ở trên nhất của cái bàn dài xa xưa kia một cái, hy vọng có thể được một chút ám chỉ, kết quả, nàng phát hiện ngài "Kẻ Khờ" bao phủ sương mù xám, không có phản ứng gì cả, tựa như thần linh đang nhìn chăm chú đại địa vậy.

Được rồi... Audrey rốt cuộc đưa ra quyết định, cười nhẹ nói:

"Ta muốn nghe tri thức về một số con đường phi phạm, nhưng điều kiện tiên quyết là tôi cũng không biết chúng."

"Ngài 'Kẻ Khờ' tôn kính, ngài có thể đưa ra đánh giá không?"

"Có thể." Klein bình thản hồi đáp.

"Chúng ta là trao đổi riêng." Audrey nhìn về phía "Thế Giới" .

Lúc này, Klein khẽ gõ cái bàn, ngăn cách tầm mắt cùng thính giác "Mặt Trời" cùng "Người Treo Ngược".

Hắn cố ý gật gật đầu đối với clone, ý bảo hiện tại đã là trạng thái trao đổi riêng.

"Thế Giới" nhìn tiểu thư "Chính Nghĩa", dùng thanh âm khàn khàn nhất quán nói:

"Cô đối với giáo phái Ma Nữ có hiểu biết gì?"

Audrey nhớ lại tư liệu lần trước tiêu phí 1.000 bảng mua được từ chỗ "Người Treo Ngược" Arges, có chút đề phòng trả lời ngắn gọn:

"Tôi biết họ thờ phụng cái gì, khởi nguyên ở niên đại nào, nắm giữ con đường phi phạm gì, cùng với cao tầng có khuynh hướng gì."

"Thế giới" khàn khàn cười nói:

"Tôi rõ ràng, cô hiểu biết cũng không nhiều."

"Giáo phái Ma Nữ nắm giữ con đường 'Thích Khách', danh sách 8 là 'Kẻ xúi giục' ."

"Cái này tôi rõ ràng." Audrey nửa là nhắc nhở nửa là chờ mong nói.

"Thế Giới" nâng tay lên, sờ sờ cằm nói:

"Vậy cô có biết danh sách 7 đối ứng là gì không?"

Audrey lắc lắc đầu biên độ rất nhỏ: "Ta rất thích nghe ông nói về cái này."

"Danh sách 7 con đường 'Thích khách' tên là 'Vu nữ' ." "Thế Giới" nói ngắn gọn.

"Vu Nữ?" Audrey bị từ này dọa giật mình, trong đầu tự nhiên có liên tưởng tương ứng, "Nếu, nếu là nam uống phần ma dược này, vậy phải sắm vai như thế nào?"

Mặc váy xinh đẹp, trang điểm tinh xảo, nhất cử nhất động đều bắt chước phụ nữ? Nàng vừa có chút ghê tởm vừa cảm thấy thú vị không hiểu nói nhỏ ở trong lòng.

"Không, tiểu thư 'Chính nghĩa', để nam uống vào phần ma dược này, hẳn sẽ không thể gọi là nam nữa, hẳn đã trở thành nữ chân chính." Klein chịu đựng xúc động tặc lưỡi thao túng "Thế Giới" trả lời.

"Nữ thần ơi, ma dược 'Vu nữ' có thể thay đổi giới tính con người?" Audrey thốt ra.

Cái này, cái này thật sự là làm cho người ta tưởng tượng không ra được! Ngài "Kẻ Khờ" không có phủ định, thuyết minh là thật! Cái này quả thực là kỳ tích! Đây là thế giới thần bí cùng siêu phàm, đây là thế giới tràn ngập những chuyện không thể tưởng tượng! Đây là thế giới mà mình hướng tới! Mình, mình vì sao lại có chút hưng phấn. . . Sau khi hơi bình tĩnh một chút, Audrey rất nhanh mà chợt dạ liếc mắt nhìn ngài "Kẻ Khờ" một cái, vì mình thế mà ở trước mặt hắn tụng niệm danh hiệu Nữ Thần Đêm Tối sấm hối nho nhỏ.

"Thế Giới" khàn khàn nói:

"Đúng vậy, nhưng chỉ có thể làm cho nam biến thành nữ, nữ thì sẽ đề cao sức quyến rũ của bản thân, vô luận diện mạo dung mạo, hay là trạng thái làn da, đều sẽ ở cơ sở nguyên bản trở nên tốt lên một cách rõ rệt, đây là nguyên nhân cao tăng giáo phái Ma Nữ đều là nữ tính."

"Vậy nó có khuyết điểm gì?" Audrey bỗng nhiên tâm động.

"Thế Giới" tốc độ nói không nhanh không chậm hồi đáp:

"Yêu cầu sắm vai là, trở thành kẻ tà ác mang đến tai họa, tật bệnh cùng đau đớn."

Audrey thở hắt ra nho nhỏ, hơi cảm thất vọng.

Nàng suy nghĩ xoay chuyển rất nhanh, lập tức lại có nghi hoặc mới:

"Nếu, tôi là nói nếu, có động vật uống ma dược 'Vu nữ' mà không chết hoặc mất khống chế, vậy sức quyến rũ của nó đề cao là biến thành nhân loại, hay là gia tăng lực hấp dẫn của chủng tộc nó? Ví dụ như, một con mèo mẹ làm cho toàn bộ mèo đực đều điên cuồng?"

"Thế Giới" nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, qua vài giây mới nói:

"Tôi chưa có nghiên cứu loại chuyện này."

Không đợi Audrey hỏi lại, hần bổ sung:

"Danh sách 6 đối ứng 'Vu nữ' là 'Vui vẻ', còn gọi là Ma Nữ Vui Vẻ, yêu cầu sắm vai là để cho nam cùng nữ đi vui vẻ, chủ yếu là phương diện kia, cũng lấy cái này khống chế hoặc là ảnh hưởng bọn họ, ma nữ danh sách này rất am hiểu sử dụng tư nhận kỳ lạ."

Audrey mở miệng, rồi lại yên lặng khép lại, đối với bản thân vừa rồi có sự hướng tới cảm giác hối hận sâu sắc.

"Biết được tri thức này, tương lai cô có thể nhận ra ma nữ hữu hiệu, ha ha, cô đối với phần thù lao này có hài lòng không?" "Thế Giới" mở miệng hỏi.

Audrey nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Cái này đối với tôi rất có trợ giúp, ừm. . . Giao dịch đạt thành, tôi sẽ nhanh chóng giúp ông sưu tập tư liệu quý tộc lại bại, tụ hội lần sau sẽ đưa cho ông?"

"Thế Giới" trầm ngâm rồi nói:

"Có thể nhanh hơn không?"

"Tôi hoàn thành sưu tập sẽ đưa cho ngài 'Kẻ Khờ', để hẳn giao cho ông, ngài 'Kẻ Khờ', có thể chứ?" Audrey nghiêng đầu hỏi.

Klein trong sương mù xám nồng đậm gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Cùng lúc đó, hẳn lập tức thao túng "Thế Giới" nói nhỏ:

"Hẳn?"

Đây là vấn đề về đại từ nhân xưng khác nhau.

Nhận thấy "Thế Giới" kinh ngạc, Audrey khước miệng nhếch lên, đôi mắt xoay chuyển, cố ý không đưa ra giải thích.

Klein gõ bàn dài đồng xanh, tỏ vẻ trao đổi riêng đã chấm dứt.

Tiếp theo, hẳn lại thao túng "Thế Giới" nói:

"Ta còn một vấn đề."

Người mới quả nhiên tích góp rất nhiều nhu cầu. . . Audrey cũng không ngoài ý muốn nhìn qua.

"Người Treo Ngược" Arges cùng "Mặt Trời" Dereck cũng phân biệt có khuynh hướng chú ý tới ngôn ngữ của cơ thể.

"Thế Giới" trầm trầm nói:

"Tôi muốn biết gia tộc Solon Intis còn có cường giả danh sách cao hay không."

Đồng thời khi "Thế Giới" nói chuyện, Klein hơi đảo mắt qua "Mặt Trời", phát hiện thiếu niên này cũng không có phản ứng gì khác.

Xem ra thành Bạc Trắng đại khái không có ghi lại về gia tộc Solon. . . Gia tộc này quá nửa quật khởi ở sau đại tai biến. . . Klein có chút suy nghĩ nhìn quanh một vòng, phát hiện "Chính Nghĩa" cùng "Người Treo Ngược" liếc mắt nhìn nhau một cái, rõ ràng không biết đáp án, mà "Mặt Trời" không hề nghi ngờ vừa mờ mịt vừa trầm mặc.

Vì thế, hẳn lại khẽ gõ bàn nói:

"Vấn đề này, tôi có trả lời, cậu có thể trả thù lao cái gì?"

Lời còn chưa dứt, Klein vội vàng thao túng "Thế Giới" mở miệng:

"Một phần phối phương, một phần phối phương danh sách 7."

"Có thể, thành giao." Klein chế tạo ra hoàn cảnh trao đổi riêng, cùng clone của mình yên lặng nhìn nhau vài giây.

"Chính Nghĩa" Audrey cùng "Người Treo Ngược" Arges bị che chắn lại cảm thấy ngại "Kẻ Khờ" sâu không lường được, bọn họ đều đối với đáp án có chút tò mò, nhưng lại cảm thấy cái này không có tác dụng gì đối với bản thân, không đáng dùng phối phương ma dược danh sách 7 làm vật đồng giá đi trao đổi.

Sau khi trao đổi riêng chấm dứt, Klein cố ý để cho "Thế Giới" cúi chào, khàn khàn nói:

"Ngài 'Kẻ Khờ' tôn kính, cảm tạ giải đáp của ngài, cái này đối với ta rất có trợ giúp."

"Đây là trao đổi đồng giá, không cần cảm tạ." Klein chịu đựng da gà đột nhiên nổi lên, giọng điệu lạnh nhạt hồi đáp.

Sau khi trao đổi tự do duy trì không đến mười phút, hắn tuyên bố hội Tarot lần này đến đây chấm dứt, lập tức cắt đứt liên hệ với các ngôi sao đỏ thắm kia.

Đợi cho bóng dáng "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời" hóa thành lưu quang tiêu tán, Klein nhìn về phía "Thế Giới" đối diện, cười khẽ một tiếng:

"Có clone, rất nhiều chuyện quả thật thuận tiện hơn không ít."

"Chẳng qua, Mắt toàn màu đen không có cách nào khác sử dụng ở ngoài sương mù xám, đáng tiếc."

Đồng thời khi nói chuyện, hắn thao túng "Thế Giới" đứng dậy chào, sau đó để cho nó tan rã ở trong cung điện nguy nga to lớn.

Bởi vì trước đó phải phân tâm thao túng clone, linh tính của Klein tiêu hao rất lớn, hắn không có tiếp tục dừng ở trong cái không gian này nữa, lấy xuống "Mắt toàn màu đen", sau khi mang nó đặt ở trên cái bàn dài đồng xanh, thì lập tức quay trở về thế giới hiện thực.

Lúc này, bên ngoài bức màn đóng chặt có ánh mặt trời tiết thu đông hiếm thấy ở Backlund.

Klein không đi thưởng thức, ngã đầu ngủ nửa giờ, khôi phục bộ phận tinh lực.

Sau khi tỉnh ngủ, bởi vì có tiểu thư "Chính Nghĩa" hứa hẹn, hơn nữa chuyện cũng không gấp, hẳn không tính lại đi thư viện tra tìm tư liệu nữa, quyết định ở trước khi trời tối đi một trong những nghĩa trang ở ngoại ô Backlund.

Klein là muốn đi thí nghiệm ảnh hưởng của còi đồng Azcot, để biết rõ ràng phạm vi cùng hạn chế!

Đương nhiên, thực nghiệm là sau khi trời tối mới tiến hành, sở dĩ hiện tại phải đi, là vì chàng vạng mới gọi xe ngựa đi nghĩa trang là có vẻ rất cổ quái, cực kỳ làm cho người ta để ý.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 270: Nghĩa Trang Cùng Bệnh Viện

Sau khi ngồi tàu điện ngầm hơi nước đến bờ nam sông Torquack, Klein thuê xe ngựa, đi tới nghĩa trang Allston ngoại ô khu nam, nơi đó thuộc giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc quản lý.

Trong chạng vạng hôn ám, bốn phía nghĩa trang cây cối giương nanh múa vuốt, che đầy ánh sáng, giống như trong đêm tối tiềm tàng những con quái vật.

Xa phu sau khi nhận 4 saule tiền xe Klein trả, liếc mắt nhìn nghĩa trang một cái, ngậm ngừng hỏi:

"Có cần ở chỗ này chờ anh không?"

"Không, không cần, tôi đến gặp một người bạn." Klein thuận miệng đưa ra lý do, chợt phát hiện xa phu sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Nơi này là nghĩa trang. . . Đến gặp một người bạn. . . Trời đã tối. . . Xa phu nghe được thanh âm trái tim mình thịch thịch thịch thịch nhảy lên.

Klein lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cười bồi thêm một câu:

"Ông ấy là người thủ mộ nơi này."

Xa phu nhất thời nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng không dám dừng lại, vội giục ngựa, nhanh chóng rời đi.

Klein thì vòng quanh nghĩa trang hơn nửa vòng, thẳng đến bóng đêm chân chính buông xuống.

Sau khi trời tối, lượng khói bụi đã giảm bớt rất nhiều, cộng thêm gió lạnh thấu xương, sương mù ở trong không trung loãng đi không ít, tuy vẫn không nhìn thấy được bao nhiêu vì sao, nhưng ánh trăng đỏ rực lại mơ hồ lộ ra, mang ánh sáng như lụa mỏng bao trùm mặt đất.

Klein ở ngược điểm bốn cái thuận kim đồng hồ, vẽ ra vòng trắng đỏ rực, sau đó mang bao tay, nhấn một cái đã bay qua hàng rào sắt, tiến vào nghĩa trang.

Hắn đề phòng cao độ nhìn quanh một vòng, tùy ý tìm một góc yên lặng, lấy ra còi đồng Azcot, nắm ở bàn tay.

Cách không xa ở trước mặt hắn, có một tấm mộ bia, ảnh chụp ở trên đã mờ hẳn, chữ khắc trên mộ ở dưới ánh trăng cũng có vẻ cực kỳ mơ hồ, Klein cẩn thận phân biệt vài giây, mới biết được đến tột cùng là viết cái gì:

"Bạn bè đi ngang qua, xin kéo tôi một cái, cảm ơn!"

Thực hài hước. . . là người này đi! Klein dừng bước chân, lưng tựa cây ở phụ cận che mặt trời cùng mưa cho mộ huyết, ở trong ban đêm lạnh lẽo kiên nhẫn chờ đợi.

Hắn quăng lên còi đồng Azcot, lại vững vàng tiếp lấy, lại quăng lên, lại tiếp lấy, cứ như vậy giết thời gian, cứ như vậy hai mươi phút.

Không có dấu hiệu thi biến. . . Klein khép lại đồng hồ bỏ túi, quan sát bốn phía, xác nhận kết quả.

"Qua hai ngày lại đến nơi này xem có biến hóa gì hay không, nếu quả thật không có, vậy nói lên còi đồng ngài Azcot không thể ảnh hưởng đến thi thể đã tiếp nhận nghi thức an hồn của các mục sư thần phụ." Klein không tiếng động tự nói một câu, mang cái còi đồng xa xưa mà tinh xảo kia bỏ trở về túi áo.

Ở vương quốc Ruen, hạ táng chia làm ba loại, loại thứ nhất là có quan tài có thi thể, thích hợp giai tầng trung thượng cuộc sống tương đối dư dả, loại thứ hai không có thi thể, trực tiếp hoả táng, chứa vào hủ tro cốt hạ táng, đây là có tiền trả phí dụng hoả táng nhưng hạ tầng giai cấp trung sản cùng công nhân kỹ thuật cảm thấy quan tài quá lãng phí lựa chọn, nhưng đôi khi, tồn tại nhân tố tôn giáo cùng chính phủ ảnh hưởng, ví dụ như tín đồ Mặt Trời Vĩnh Hằng, hoả táng chiếm đa số, ví dụ như bần dân nhận chính phủ trợ giúp, toàn bộ hoả táng, chỉ lấy chút ít phí dụng.

Loại thứ ba thuộc về nhóm bần dân, vừa không mua nổi quan tài, lại không muốn hoả táng, thì tùy tiện kiếm chỗ mà hạ táng.

Mà Klein từ mộ bia, hình dạng và cấu tạo mộ huyệt vừa rồi đã phán đoán ra đối tượng mà mình thực nghiệm là loại có quan tài có thi thể.

Nếu còi đồng Azcot thật có thể làm cho đối phương thi biến, cho dù mục tiêu khả năng đã sớm hư thối thành xương trắng, cũng sẽ không thể không có phản ứng, cho dù không hất ra được đất đá cùng nắm quan tài đè nặng, ít nhất có thể chế tạo ra thanh âm thùng thùng nặng nề.

Sải bước chân, đi hướng rào chắn, Klein bỗng nhiên nghĩ tới một chỗ chưa chặt chẽ trong thực nghiệm vừa rồi:

"Ừm, phải phân loại, đây là thi thể mai táng đã lâu, còn phải tìm một mục tiêu vừa hạ táng."

"Chỉ có như vậy, mới có thể làm ra phán đoán chuẩn xác nhất."

Sau đó, Klein tìm hiểu từ người thủ mộ, tìm một phần mộ ban ngày mới hoàn thành nghi thức hạ táng.

Lúc này đây, hẵn chờ đợi nửa giờ, vẫn không có phát hiện hiện tượng dị thường nào.

"Hô, cơ bản có thể phán đoán còi đồng ngài Azcot không thể ảnh hưởng thi thể đã nhận nghi thức an hồn, cái này cũng hơi yếu, không, không đúng, cái còi đồng này bản thân không phải lấy để chế tạo thi biến, tác dụng của nó là triệu hồi tín sứ, ảnh hưởng đến thi thể thuộc về hiệu ứng xấu!" Klein giữ đuôi áo vét, đi về phía hàng rào.

Hắn tính về nhà đổi quần áo, tiến hành thực nghiệm thứ hai.

Mục tiêu thứ hai là thi thể chưa nhận nghi thức an hồn, tử vong không bao lâu.

Mục tiêu như vậy thường thường tồn tại ở nhà xác bệnh viện!

Nhảy qua rào chắn, Klein ở trong bóng đêm thâm trầm lạnh lẽo bước từng bước một quay về khu nam, xung quanh tĩnh mịch mà an bình, chỉ có những cây xanh quanh năm phủ bụi, nhẹ nhàng lay động.

Cái này làm cho hắn nhớ tới đêm mà mình chết rồi sống lại, lúc ấy cũng là từ nghĩa trang đi vào thành phố.

Ài. . . Klein thở dài, đột nhiên bắt đầu chạy đi, tựa như muốn mang loại phiền muộn này bỏ lại phía sau.

Chừng nửa giờ sau, hắn ở khu nam thuê chiếc xe ngựa, mục đích là trạm tàu điện ngầm hơi nước gần nhất.

Còn chừng một giờ nữa, tàu điện ngầm hơi nước mới có thể hết chuyến, cái này có thể tiết kiệm cho hắn không ít tiền.

. . .

Thời điểm rạng sáng, Klein thay đổi trang phục công nhân màu lam xám, đội mũ lưỡi trai, bỏ gần cầu xa đi đến bệnh viện thánh Estine khu vực cầu Backlund.

Đây là bệnh viện từ thiện thuộc về giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc.

Không ít bần dân tầng dưới chót bệnh chết ở chỗ này, trong nhà lại không chỗ đặt thi thể, đành phải gởi lại ở trong nhà xác bệnh viện, chờ đợi chính phủ hoả táng hoặc là quyên tặng cho viện y học, loại hiện tượng này ở mùa hè càng phổ biến, tiết thu đông mát mẻ thì không nhiều.

Bất quá, ở thời đại chưa có trang bị điều hòa không khí để giữ nhiệt độ thấp, nhà xác bệnh viện cũng sẽ không để thi thể lâu, nguyện ý quyên tặng thì nhanh tiến hành xử lý chống phân huỷ, muốn hạ táng thì cách ngày sẽ thanh lý một lần, đương nhiên, đây là quy củ mùa hè, mùa thu đông tương đối thoải mái hơn không ít, cho nên, trong khoảng thời gian này, trong nhà xác mỗi đêm không hề thiếu thi thể.

Nhà xác bệnh viện Thánh Estine ở một tầng trong lòng đất, cho dù mùa hè, nơi này cũng tương đương mát mẻ, mùa thu đông lại âm lãnh thấu xương.

Klein căn cứ tri thức học được ở tiểu đội Kẻ Gác Đêm, dựa vào linh hoạt cùng bình hành của Thăng Hề, rất quen thuộc lên vào, tránh đi các bác sĩ cùng hộ sĩ, tiến vào tầng trong lòng đất.

Còn chưa tới gần nhà xác, hắn đã cảm giác phụ cận lạnh buốt âm trầm.

Rất nhanh né qua phòng của người coi cửa, Klein lấy ra que sắt, nhẹ mở ra khóa cửa nhà xác.

Đây là một trong những kỹ xảo lên vào cùng theo dõi!

Hắn dùng tay phải mang bao tay màu đen thông thả mà không tiếng động đẩy ra cửa lớn nhà xác, cùng lúc đó, hắn lan tràn ra linh tính, bao vây còi đồng Azcot, muốn xác nhận phương thức này có thể tiêu trừ ảnh hưởng xấu hay không.

Trong nhà xác nhiệt độ tựa như còn thấp hơn so với hành lang, người chết nơi này đại bộ phận đều chứa ở trong túi đựng xác, đặt ở trong tủ sắt bốn phía, chỉ có một số đặt ở trên bàn dài chỗ khoảng trống trung tâm, giống như đang chờ đợi kiểm tra.

Thân là "Thằng hề" danh sách 8, Klein đối với loại cảnh tượng này đã không có bao nhiêu sợ hãi, chỉ là cảm giác không khoẻ theo bản năng.

Hắn vẫn duy trì cẩn thận, cẩn thận đóng lại cửa lớn, vòng mấy vòng quanh mấy cái bàn dài kia.

Qua hơn mười phần, Klein thở ra khí lạnh, xác nhận thi thể chưa sinh dị biến.

Cũng được rồi. . . Hắn lấy ra đồng hồ bỏ túi, mở ra nhìn thoáng qua.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Klein thu hồi linh tính, không hề dùng nó bao vây còi đồng Azcot nữa.

Không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, hắn đột nhiên cảm thấy xung quanh trở nên càng thêm yên lặng.

Làm Nhà bói toán, hắn rất tin tưởng vào cảm giác, đành chỉ di động qua lại, thối lui về phía sau đến gần cửa lớn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Klein thấy đại khái chừng hai phút.

Đúng lúc này, một thi thể trên bàn dài đột nhiên ngồi bật lên!

Phành! Phành! Phành!

Trong một đám tủ sắt xung quanh lập tức truyền ra tiếng va chạm dày đặc, tựa như có thứ gì đó muốn đi ra vậy!

Phành! Phành! Phành! Klein nghe động tĩnh như vậy, nhìn từng thi thể ngời dậy, đột nhiên trầm thấp mở miệng:

"Đỏ rực!"

Ngay sau đó, hắn mang linh tính đưa vào "Phù chú an hồn", ném ra ngoài.

Ngọn lửa màu băng lam lẳng lẳng thiêu đốt, màu đen an bình nhu hòa lan tràn ra, từng thi thể một lần nữa nằm xuống, tiếng va chạm truyền ra từ trong tủ sắt đã im bật.

Klein đã trải qua cảnh tượng cùng loại cũng không có lơ lửng, lại sử dụng một lá "Phù chú an hồn" .

Bởi vì nơi này thi thể khá nhiều, hắn vì bảo hiểm, lại dùng lá thứ ba, dùng hết còn lưu trữ trên người.

"Không tệ. . . Quả nhiên là chỉ ảnh hưởng đến thi thể chưa nhận nghi thức an hồn, vừa mới chết không bao lâu, xác sống cũng bao gồm ở trong, dùng linh tính bao trùm là có thể che chắn loại hiệu quả này." Klein mặt lộ nụ cười ngẫm.

Hắn thấy thi thể không phản ứng dị thường nữa, chuẩn bị kéo cửa rời khỏi.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, thấy có ánh sáng mỏng manh hướng lại đây.

Ông lão trông cửa bị thanh âm vang ra từ trong nhà xác hấp dẫn, mang theo đèn bão, đi lại đây!

Klein nhìn quanh một vòng, tay ấn lên cửa lớn, linh hoạt leo lên, treo ở vị trí giữa cửa cùng trần nhà.

Ngón tay bám vào chỗ lồi cùng khe hở, hấn bảo trì cân bằng cực kỳ tốt.

Kẹt!

Ông lão trông cửa dùng chìa khóa mở ra cửa lớn, tiến vào nhà xác.

Ông ta bước vào vài bước, đưa cao đèn bão, xem kỹ tủ sắt cùng bàn dài, xem kỹ từng thi thể.

Mà sau lưng ông ta, Klein nhẹ nhàng nhảy xuống, không tiếng động rơi xuống đất.

Bắt lấy cơ hội, Klein chạy nhanh ra khỏi nhà xác, trước mượn dùng gian phòng người trông cửa ẩn nấp vài giây, sau đó mới thật cẩn thận quay về tầng trên.

Ông lão trông cửa kiểm tra một lần, không phát hiện gì dị thường, ông ta có chút sợ hãi lăm bắm một câu, nhanh rời khỏi, khóa lại cửa lớn, không hề lưu lại nữa.

Trở lại phòng trông cửa, ông ta đắp lên cái mền mỏng, dùng vài phút mới bình phục tim đập dồn dập, thấp giọng tự giễu hai câu:

"Mấy lão già kia luôn nói với mình nhà xác đã từng phát sinh dị thường, muốn làm mình sợ mà, thanh âm kỳ quái vừa rồi có thể là điều đó, nhưng chỉ vậy mà thôi, thi thể này cũng không có sống lại!"

"Phì, nào có mấy thứ xác sống cùng oan hồn này!"

Cùng lúc đó, Klein đang thoải mái đi ở trên con đường im lặng thâm trầm, vui vẻ vì đã giải quyết được một tai họa ngầm.

Hắn nhìn đèn đường khí than thanh lịch hai bên đường, hết sức chờ mong tụ hội người phi phạm lần sau

Chỉ cần có thể được một món vũ khí có hiệu quả đặc thù, hẳn có thể thu được một trong những tài liệu chủ "Ma thuật sư"!

Ừm. . . Mình tuy trước mắt không có bao nhiêu tiền, nhưng vẫn không hề thiếu tài sản có thể dùng để trao đổi, ví dụ như, phối phương ma dược "Kẻ đọc tâm", ví dụ như phối phương "Người ca tụng", "Người kỳ quang", mà tiến độ tiêu hóa ma dược "Thăng hê" của mình, bởi vì liên tục gặp chuyện cùng sắm vai lĩnh ngộ tinh túy, là nhanh hơn rất nhiều so với dự tính, tiếp cận hoàn thành. . . Trong bóng đêm trên con đường Backlund, Klein phát tán suy nghĩ không bờ bến.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 271: Mạnh Mỗi Hội Tâm Lý Luyện Kim

Ngoại ô khu Queen, trong một sân đua ngựa chiếm đất rộng lớn nhưng không có ai xem.

Audrey Hall dẫn một con ngựa cái nhỏ màu đỏ thẫm, cố ý tiến vào góc, làm bộ thương lượng cùng Tử tước Glelint.

Nàng mặc quần dài màu trắng cùng boots đen cao đến đầu gối, nửa thân trên là y phục cưỡi ngựa của nữ gồm áo trong chít eo đơn giản màu trắng cùng áo khoác đen, cộng thêm mũ bảo hộ màu đồng, toàn thân trông rất khỏe mạnh, khác với vẻ đẹp thường ngày, mà chó lông vàng Susie thì nhu thuận ngồi xổm bên chân nàng, trên lưng mang một túi nhỏ bằng da.

Hugh ngụy trang thành người hầu Tử tước Glelint cực kỳ hâm mộ ngẫm cặp chân vừa dài vừa thẳng của Audrey, không tự giác di di mũi chân.

"Thuật cưỡi ngựa đơn thuần không có ý nghĩa gì, chỉ có kết hợp cùng một chỗ với săn bắn, nó mới có thể có sinh mệnh lực, đương nhiên, tôi là chỉ nam cưỡi ngựa, tiểu thư mỹ lệ cưỡi ngựa mặc kệ làm cái gì cũng đều là cảnh đẹp." Glelint liếc mắt đánh giá Audrey một cái rồi nói, nửa cảm khái nửa đùa giỡn.

Audrey cười nhẹ đáp lại:

"Cách lần săn bắn tiếp theo cũng phải mấy tháng."

Tháng sáu đến năm mới hàng năm, các quý tộc vương quốc Ruen sẽ dựa theo truyền thống, tiến đến Backlund, tham gia các loại yến hội, vũ hội cùng làm đẹp, đây là hoạt động cực kỳ quan trọng đối với bọn họ, rất nhiều chuyện đều sẽ định ra ở trong mấy tháng này, theo mỗi một năm trôi qua, loại truyền thống này dần dần có tên cố định, tên là "quý xã giao Backlund"

Mà sau năm mới, các quý tộc thổ địa sẽ lục tục quay về đất phong, quay về lâu đài, trang viên nông thôn, đồn điền của mình, sống qua thời gian nhàn nhã tốt đẹp, trong thời gian như vậy, trò chơi được hoan nghênh nhất chính là săn bắn.

Các quý tộc sẽ mời khách có thân phận tương đương, cùng hưởng thụ lạc thú cưỡi ngựa chạy truy đuổi con mồi, chỉ cần tình trạng tài chính cho phép, bọn họ luôn thích mua chó săn.

Loài chó săn nổi tiếng nhất là chó săn cáo.

"Tôi đã rất tưởng niệm cuộc sống như vậy, Backlund là một nơi làm cho người ta cảm giác câu thúc, không khí của nó bất ổn đến khó diễn tả bằng lời, đương nhiên, phần hoa của nó xa hoa lãng phí của nó vẫn làm cho tôi yêu thích." Tử tước Glelint mang bao tay, sau đó lui một bước, để thuận tiện Audrey nói chuyện cùng Hugh, Furth.

"Tiểu thư Audrey tôn kính, cô lần này tìm chúng tôi đến là có chuyện gì?" Hugh thu hồi ánh mắt, chủ động hỏi.

Nàng gần đây thu vào đều đến từ Audrey, đối phương thành thực thủ tín, khẳng khái hào phóng, là khách hàng hiếm thấy.

Mình tựa như lại nghĩ thấy mùi mực in tiền. . . Hy vọng không phải nhiệm vụ quá khó khăn. . . tiểu thư Audrey cái gì cũng đều hoàn mỹ, chỉ có một điểm không tốt, mỗi lần đưa ra nhiệm vụ đều làm cho người ta ngoài ý muốn, cực kỳ nguy hiểm. . . Hugh vừa chờ mong vừa thấp thỏm suy nghĩ,

nhìn không được nghiêng đầu liếc mắt nhìn Furth một cái, phát hiện người bạn đang nguy trang thành thị nữ cũng vừa lúc nhìn về phía mình.

Mà trong con người của hai bên chiếu rọi ra vẻ mặt là giống nhau như thế.

Audrey cầm bao tay, rụt rè mà tao nhã cười nói:

"Lần này là một ủy thác đơn giản."

Đồng thời khi nói chuyện, nàng dùng ánh mắt ý bảo Hugh cùng Furth đi mở túi da ở trên người Susie.

Hugh vẫn có tiếng là có lực hành động mạnh mẽ lúc này tiến lên hai bước, cúi người đưa tay.

Trong quá trình ngăn ngại này, nàng nguyên bản muốn vuốt ve đầu Susie, để biểu hiện thiện ý bản thân, kết quả tay phải vừa mới đưa ra, Susie đã xoay đầu đi, xoay nửa thân thể, đưa túi nhỏ bằng da kia đến trước mặt nàng.

Mình bình thường rất được động vật hoan nghênh. . . Ví dụ như, muỗi. . . Hugh duy trì vẻ mặt không thay đổi, kéo xuống khóa kéo, từ trong túi nhỏ bằng da lấy ra một xấp giấy.

Nàng đứng thẳng người, mở ra xem, phát hiện mặt trên miêu tả là một người nam trẻ tuổi khuôn mặt bình thường, đầu tóc chỉnh tề, mắt kính tròn, đôi mắt nâu mang ý cười trào phúng, đều làm cho nàng cảm thấy cực kỳ quen mắt.

Mình khẳng định đã thấy qua ở nơi nào rồi! Hugh dời ánh mắt xuống, thấy văn tự miêu tả tương ứng:

"Từng dùng tên, Ranus, tội phạm lừa đảo bị truy nã."

Mình biết đã thấy qua ở nơi nào rồi! Hugh nhất thời tỉnh ngộ, suýt nữa làm ra động tác vỗ trán bất nhã.

Ở trước khi quen biết Audrey, một trong những nguồn thu vào chủ yếu của nàng chính là lật xem báo chí, nghiên cứu lệnh truy nã, mượn dùng quan hệ với không ít xã hội đen ở khu đông, truy tìm tội phạm có giá trị cao.

Mình đã từng nghĩ tới tìm Ranus này, tiền thưởng của hắn là 100 bảng, hơn nữa hắn cuỗm đi tiền mặt vượt qua 10.000 bảng! Bất quá sau đó bận rộn tiểu thư Audrey ủy thác, đã quên mất chuyện này. . . Hugh sau khi liếc nhau với Furth, thẳng thắn mở miệng nói:

"Kim ngạch ủy thác là bao nhiêu?"

Kim ngạch ủy thác? Audrey ngần ra một chút.

Nàng hoàn toàn quên mất chuyện phải trả thù lao, bởi vì ở nàng xem, đây là khảo tra của ngài "Kẻ Khờ".

Khảo tra nào có cho ngược lại đối phương tiền?

"Ừm. . . 100 bảng?" Audrey suy nghĩ rồi đưa ra con số.

"Thành giao!" Hugh cùng Furth đồng thời đáp lại.

Nếu có thể bắt Ranus, không những lấy được 100 bảng thù lao của tiểu thư Audrey, còn có thể lĩnh mức treo thưởng tương tự. . . Thật sự là một nhiệm vụ không tệ! Hugh ánh mắt tỏa sáng thuận miệng hỏi:

"Cô vì sao muốn tìm tội phạm lừa đảo này? Hắn lừa gạt tiền của cô sao?"

Mình thậm chí còn không biết thằng cha này là ai. . . Quả nhiên là ủy thác đơn giản, 100 bảng đã thành giao. . . Chuyện này không cần thiết nói

lại với ngài "Kẻ Khờ". . . Chỉ 100 bảng. . . Audrey mang theo nụ cười lễ phép, bỏ qua vấn đề của Hugh, mà đề cập tới cái khác:

"Tôi thu được tin tức, hẳn ở ngay tại Backlund."

"A đúng rồi, ở đây có mấy chục tấm chân dung khác nhau, tôi nghĩ đến Ranus khẳng định sẽ nguy trang, cho nên phân biệt vẽ hẳn không mang mắt kính, để râu, cải biến kiểu tóc vân vân, ừm. . . là những bức họa suy đoán."

Mình cũng rất am hiểu phác họa cùng vẽ tranh! Audrey khẽ nhếch cằm.

Hugh nhất thời quên nghi hoặc vừa rồi, vui vẻ nói:

"Cái này thật sự là một tin tức cực kỳ tốt!"

Nàng tựa như đã thấy 200 bảng tiền thưởng kia đang vẫy gọi nàng.

—— Người thần bí trước đó quen biết ở trong tụ hội của ngài A kia, vẫn chưa có thành lập liên hệ với nàng, nàng chỉ có thể tiếp tục tự thân vận động mà kiếm tiền.

Audrey hơi gật đầu không thể nhận ra, trầm ngâm nói:

"Chuyện Hội Tâm lý luyện kim có manh mối không?"

Furth vuốt mái tóc quăn dài của mình, liếc mắt nhìn Tử tước Glelint ở bên cạnh một cái rồi nói:

"Tôi gần đây gia nhập một tụ hội người phi phạm mới, nghe nói bên trong từng xuất hiện qua phối phương ma dược 'Người quan sát' cùng 'Kẻ đọc tâm', tôi hoài nghi trong thành viên tụ hội kia có người Hội Tâm lý luyện kim."

"Đợi lần sau lại có tụ hội, tôi sẽ đưa ra yêu cầu, để dẫn cô cùng đi."

"Tốt." Audrey cố ý không che dấu vui vẻ của bản thân.

Nàng vừa rời từ màu sắc khí tràng, động tác tứ chi, vẻ mặt rất nhỏ của Hugh cùng Furth, đọc ra trạng thái chân thật trong lòng họ, từ đó phán đoán họ nhiệt tình đối với nhiệm vụ, ở chuyện Hội Tâm lý luyện kim cũng không có nói dối.

Tử tước Glelint thì than thở nói:

"Chuyện của Audrey sắp thành công, phối phương 'Được sư' của tôi đâu?"

"Cái này thật sự tạm thời chưa có manh mối, con đường 'Được sư' đa phần là ở phía nam, ở vương quốc Feineibote." Furth làm ra động tác thể hiện sự tiếc nuối.

"Được rồi, tôi còn trẻ, tôi chỉ mới 20, tôi còn có thời gian chờ đợi." Glelint hài hước đáp lại.

"Tốt rồi, cảm tạ trợ giúp của hai người, chúng ta lần sau gặp." Audrey tao nhã cúi chào, mang vào bao tay, xoay người lên ngựa, dọc theo đường đua mà đi về phía trước.

Susie vui vẻ theo ở phía sau, tựa như tìm được phương thức chơi đùa.

...

Bởi vì thức đêm làm "Thực nghiệm", thời điểm Klein tỉnh ngủ đã là 9 giờ 34 buổi sáng thứ ba.

Hắn ăn miếng bánh mì bơ, mặc vào áo khoác, đội mũ, vội vàng đi ra cửa lớn, ở bên cạnh dây kéo chuông giắt tờ giấy viết lời nhắn lại:

"Chủ nhân ra ngoài, sau 5 giờ chiều trở về."

Thật ra, hắn cũng không có chuyện gì cần đi làm, thuận túy là vì phòng bị Miller Carter kia đột nhiên đến mà thôi.

Đối phương nếu phát hiện thám tử mà mình chỉ ra ước chừng 50 bảng để mời không có bận rộn tìm kiếm tư liệu, tổ chức người, xác nhận bố cục kiến trúc, mà là nhàn nhã ở nhà uống trà xem báo đọc tiểu thuyết, khẳng định sẽ huỷ bỏ ủy thác, không trả 40 bảng còn lại kia nữa!

Mình thật sự không có gì để làm, chỉ có chờ tư liệu của tiểu thư "Chính Nghĩa". . . Klein đứng ở bên đường, nhìn không trung âm u, bất đắc dĩ tự nói một câu trong lòng.

Tối hôm qua hắn đã sắp xếp thời gian hôm nay nên đi nơi nào:

Buổi sáng đến câu lạc bộ Craig luyện bắn súng, đọc báo, thuận tiện ăn bữa trưa miễn phí, buổi chiều ngủ một chút, thông qua các loại vận động như bóng tường để rèn luyện thân thể, đợi cho quán bar "Brave heart" mở cửa, thì ngồi xe qua đó, xem có từ chỗ Caspars biết được thêm tụ hội người phi phạm hay không.

Klein không tính tìm Maric, tuy đối phương khẳng định không chỉ có một hội nhóm người phi phạm, nhưng hắn sợ tiểu thư vệ sĩ cũng thuộc về hội nhóm này.

Cái này không thuận tiện hắn buôn bán phối phương ma dược, sẽ tạo nên hoài nghi cao độ.

"Tạo vật chủ chân thật" nếu cho người năng lực bói toán cùng thân thể cường tráng, chẳng lẽ còn ban cho người phối phương ma dược mà bản thân không dùng được? Ngẫm lại cũng không có khả năng! Klein suy nghĩ một chút, đi lên xe ngựa công cộng đến khu Hilston.

Chừng nửa giờ sau, hắn đến câu lạc bộ Craig, thấy một người quen.

Đó là Talim Dumont giáo sư thuật cưỡi ngựa đã đề cử hắn gia nhập câu lạc bộ, bạn của Mary Gale.

Talim mặc áo khoác màu đen, để tóc quăn ngắn màu nâu đi đến chào hỏi, quan sát kỹ Klein, ý cười cổ quái nói:

"Chào buổi sáng, Mary đang hiệp nghị ly hôn với Doragu."

Đây là hoài nghi mục đích mình gia nhập câu lạc bộ? Klein dựa vào năng lực "Thăng hê", thoải mái làm ra vẻ mặt kinh ngạc:

"Phải không? Cái này thật làm cho người ta ngạc nhiên mà!"

Talim hồ nghi nhìn hắn một cái thật sâu, bỗng nhiên cười nói:

"Tôi có người bạn gần đây đang có chuyện gây phiền não, tôi muốn biết tiêu chuẩn bắn súng cùng võ thuật chiến đấu của anh như thế nào."

Một cái ủy thác? Chỉ hỏi bắn súng cùng võ thuật chiến đấu, không đề cập đến thám tử, đây là ủy thác liên quan đến bạo lực à. . . Klein cười cười nói:

"Ta vừa lúc tính đi bãi bắn bia luyện bắn súng, anh có thể đi theo nhìn một cái, nhưng võ thuật chiến đấu là cần đối thủ mới có thể nhìn ra tiêu chuẩn."

"Tôi có học qua võ thuật chiến đấu." Talim nóng lòng muốn thử.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 272: Phóng Viên

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Klein một tay cầm súng ngắn thuê từ câu lạc bộ Craig, liên tục bấm cò súng, chuẩn xác ngắm trúng bia mục tiêu, kém nhất cũng là ở vòng số 8.

Trải qua nhiều lần tập luyện, cộng thêm sau khi trở thành "Thăng hề" năng lực khống chế đối với thân thể là vượt xa người thường, kỹ thuật bắn súng của hắn đã tương đương không tệ.

Tiếp tục luyện như vậy mấy tháng, mình có thể xưng là tay súng thiện xạ. . . Klein hài lòng mở ra vòng xoay, để vỏ đạn rơi ra, ở trong tiếng đình đình đang đang vỏ đạn rơi xuống đất nghiêng đầu nhìn Talim Dumont, mỉm cười hỏi:

"Hài lòng chứ?"

"Rất tốt." Giáo sư dạy cưỡi ngựa Talim đã cởi áo khoác màu đen cùng áo lông màu xám nhạt, bày ra tư thế quyền anh nói, "Đến đây đi, để cho tôi biết một chút tiêu chuẩn võ thuật của cậu, tôi có thể thẳng thắn nói với cậu, tôi từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện kỵ sĩ kiến tập, sau đó vẫn không có hoang phế."

Thân là người phi phạm, nếu ngay cả một người chỉ tiếp nhận luyện tập bình thường cũng đánh không lại, như vậy, mình cũng không cần làm người nữa! Klein lăm lăm bấm một câu, không cởi vest đuôi tôm, đặt xuống súng ngắn, bước tới hai bước, làm tư thế có thể lập tức bắt đầu đối với Talim.

Hắn vốn định ngoắc ngoắc ngón tay, làm ra chút không khí, nhưng nghĩ đến thực lực của đối phương, lại lười lãng phí tinh thần.

Talim đối với cái này rất có hứng phấn, nhảy tại chỗ vài cái, chột bước nhanh về phía trước, đánh ra quyền bên phải.

Klein tay trái chộp lấy, thuận thế hạ người chuyển eo, đưa ra tay phải, thoải mái làm một đòn quật lưng.

Thịch, Talim bay ra ngoài, lưng đập đất —— Klein cuối cùng không có phát lực, chỉ lấy quán tính quăng thân thể đối phương đi.

"Lợi hại!" Talim nhanh chóng đứng lên, dựng thẳng ngón cái, "Không hổ là đại thám tử nổi danh, thuật bắn súng cùng võ thuật của cậu đều cực kỳ xuất sắc."

Chỉ đánh bại một người yếu nhà gà mà thôi, ông từ nơi nào nhìn ra tiêu chuẩn võ thuật của tôi rất cao? Klein lại lẩm bẩm một câu, cười cười hỏi:

"Nếu đã hiểu rõ, anh có thể nói cho tôi biết bạn của anh muốn ủy thác cái gì à?"

"Ha ha, anh ta đã đến câu lạc bộ, mọi người có thể tự nói chuyện." Talim trở tay day day mạn sườn, "Cụ thể là ủy thác gì, tôi cũng không biết, đúng rồi, anh ta là một phóng viên, Mike Joseph phóng viên tin tức “Bảo Quan sát hàng ngày”, đại khái là hy vọng được bảo hộ ngắn hạn."

"Tốt." Klein không hề hỏi nhiều, tiếp tục luyện súng, nhưng không chỉ là súng ngắn, còn bao gồm súng săn, súng trường một phát, súng trường liên phát, để tương lai khi gặp phải tình huống, xung quanh có súng ống gì cũng đều có thể nhanh chóng sử dụng.

Thời điểm tiếp cận 12 giờ, hăn trở lại lầu một, tiến vào sảnh tiệc đứng, lấy một phần gà nướng cùng bò bít tết, cùng với tôm hùm sốt kem phô mai số lượng có hạn trong câu lạc bộ hôm nay.

Lấy xong mấy thứ này, Klein lại lấy cơm hải sản Feineibote, salad trái cây, canh hào cùng hồng trà.

Đối mặt với bữa trưa phong phú, hăn nhìn không được nuốt ngụm nước miếng, ở trong lòng ca ngợi câu nữ thần.

Nếu ở bên ngoài ăn, bữa này chỉ sợ phải tốn 3 saule. . . Klein luân phiên sử dụng dao nĩa cùng thìa bằng bạc, ăn cực kỳ thỏa mãn.

Khi hăn sắp giải quyết hết thực vật trên bàn, Talim Dumont dẫn đến một người nam mặc áo khoác rất nặng, đội mũ dạ cao.

"Thám tử Moriarty, đây là người bạn tôi đã nói, Mike Joseph, Mike, vị này là đại thám tử nổi danh, Sherlock Moriarty." Talim mỉm cười giới thiệu hai bên với nhau.

"Thật cao hứng được quen biết với anh." Mike lấy mũ xuống chào.

Tuổi bề ngoài của người này tiếp cận ba mươi, lông mi tương đối thưa thớt, làn da khá là thô ráp, lỗ chân lông rất rõ ràng.

Bất quá, ngũ quan người này coi như không tệ, ánh mắt xanh thẳm khá là mê người, cộng thêm hai bên ria mép trông đẹp mắt, trông đầy vẻ nam tính lão luyện.

Klein nhìn không được sờ sờ hàng ria mép đang ra lún phén quanh môi mình, đứng dậy mời đối phương ngồi xuống, rồi mỉm cười nói:

"Hôm nay tôm hùm với kem phô mai cũng không tệ lắm, hai người có thể thử một lần."

"Tốt." Mike Joseph cũng không chối từ, cầm lấy đĩa ăn, đi một vòng, lấy rất nhiều thực vật.

"Anh ta vội lại đây, còn chưa có ăn trưa." Talim cười thay bạn giải thích một câu, rồi mang xấp báo đặt lên trên bàn.

"Nhìn ra được." Klein gác dao nĩa, dùng khăn ăn lau miệng, nhàn nhã uống hồng trà.

Bữa tiệc này hẳn ăn cực kỳ thỏa mãn.

Lúc này, Mike Joseph bưng hai đĩa thực vật đi trở về, ăn mấy miếng thử vị, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Klein:

"Thám tử Moriarty, anh có nghe nói về án giết người liên hoàn gần đây không?"

"Lấy đi nội tạng?" Klein trong lòng chợt động, gián lược hỏi lại.

Talim ở bên cạnh gật đầu, cảm khái nói:

"Quả nhiên, mỗi một vị thám tử đều đang chú ý tới án giết người liên hoàn này."

Mike lấy ra một tờ báo, giao cho Klein: "Đây là tin mới nhất."

Klein tiếp nhận xem qua, phát hiện đúng là "Báo Quan sát hàng ngày" mà Mike đang làm việc, ở ngay tờ đầu có viết:

"11! Lại một phụ nữ gặp hại! Khu Civilas bó tay vô sách!"

—— Tổng bộ cảnh sát Backlund ở phố Civilas biên giới khu Queen, cho nên, bọn họ được gọi thật mật là "Khu Civilas" .

11? Án thứ 11? Klein nhìn xuống xúc động nhúu mày, nghi hoặc đọc xuống, phát hiện quả nhiên giống như mình đã gặp, mục tiêu là nữ, đều mặc váy dài diễm lệ, cũng bị mổ bụng lấy đi nội tạng.

Đây là án có dấu vết sùng bái ác ma rõ ràng, khu Civilas khẳng định đã chuyển giao cho tiểu đội Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt hoặc là Quả Tim Máy, bọn họ muốn bói toán có bói toán, muốn thông linh có thông linh, còn có các loại thủ đoạn phi phạm kỳ lạ hữu hiệu, sao lại đến giờ còn chưa có phá án, chưa có bắt được tội phạm? Tên kia có năng lực "phản điều tra", phá hủy linh hồn người chết phong phú? Hoặc là nói, linh hồn người chết tính cả nội tạng đều bị mang đi, thuộc loại cần cho nghi thức ác ma? Ừm, hẳn khẳng định có thể làm nhiều bói toán. . . Cũng đúng, người phi phạm con đường "Ác ma" nếu không có năng lực như vậy, nào dám giết người liên hoàn. . . Klein có chút suy nghĩ nói với Mike Joseph:

"Anh muốn làm điều tra tư nhân?"

"Thực có lỗi, tôi không thể tiếp nhận, không có cảnh sát mời, tôi không thể tiếp nhận, tôi phải duy trì quan hệ tốt đẹp với bọn họ."

Cái gọi là quan hệ tốt đẹp, chính là quan hệ mời mình đi cụng cảnh sát uống trà. . . Klein tự mình nói nhảm một câu.

Nguyên nhân chân chính mà hẳn cự tuyệt là, nhúng vào cái án điều tra giết người liên hoàn này rất dễ đụng tới người phi phạm chính phủ, trong đó có lẽ có cả nhóm Kẻ Gác Đêm giáo hội Nữ Thần giáo khu Backlund.

"Không, không phải điều tra, không, miêu tả chuẩn xác mà nói, cũng không phải là điều tra tìm kiếm hung thủ, tôi chỉ muốn hoàn thành đưa tin của bản thân tôi." Mike Joseph nuốt xong thịt tôm, giải thích một câu.

"Đưa tin?" Klein buông chén trà sứ màu trắng xuống, hai tay giao nhau, tư thái nhàn nhã hỏi.

Mike Joseph nói:

"Nếu anh ngày mai hoặc là hôm sau nữa mua “Báo Quan sát hàng ngày”, sẽ nhìn thấy tôi đưa tin chiều sâu đối với án giết người liên hoàn án này, một bộ phận quan trọng nhất trong đó chính là công bố điểm giống nhau của những người bị hại, nhắc nhở những người tương tự chú ý."

"Ừm, có điểm giống nhau gì?" Klein tò mò hỏi.

Mike uống ngụm cà phê nói: "Trừ bỏ là nữ cùng mặc váy dài sắc thái điểm lệ ra, còn có một điểm giống nhau rất quan trọng. Tôi xâm nhập điều tra đối với nghề nghiệp của người bị hại, phát hiện một chuyện thú vị."

"Bọn họ có là nữ hầu, có là nữ công xưởng dệt, có là may vá, có là nữ giáo sư, xem ở mặt ngoài, không có chỗ nào trùng hợp, nhưng trên thực tế, bọn họ đều đã từng làm gái đứng đường."

"Gái đứng đường? Nữ giáo sư?" Klein hơi có vẻ ngạc nhiên hỏi lại.

Ở vương quốc Ruen, giáo sư thuộc về bộ phận giai cấp trung sản, đãi ngộ thấp nhất cũng là lương tuần 2 bảng, đủ để cho một phụ nữ sinh sống cũng không tệ, cô ta hoàn toàn không cần thiết đi làm gái đứng đường.

Mike nhếch khóe miệng, thờ dãi nói:

"Là đã từng, bọn họ ở trước khi tìm được công việc có thể nuôi sống bản thân, đều có những thời khắc cực kỳ gian nan."

"Tôi trước đó đã làm một điều tra, ở Backlund, trong giới nữ từ 15 đến 55 tuổi, có 1/6 số đó đang làm hoặc đã từng làm gái đứng đường, hừ, đây chính là quốc gia của chúng ta, những người nước ngoài đến nơi đây, đều sẽ cảm giác kinh ngạc, một quốc gia thực bảo thủ, một đô thị lớn phồn hoa, thế mà nơi nơi đều là gái đứng đường." (1)

Cái này, số liệu này có chút khoa trương mà. . . Nếu là thật, chỉ có thể nói thực tế càng khoa trương hơn so với tiểu thuyết. . . Cái thể đạo chết tiệt này. . . Klein lú lút cả lưỡi, nghĩ nghĩ, cố ý nói:

"Một vấn đề là, hung thủ làm sao biết người bị hại đã từng làm gái đứng đường? Trên người bọn họ cũng không có dán nhãn, anh cũng cần điều tra chiều sâu mới có thể phát hiện."

"Không hổ là đại thám tử, cái này có lẽ chính là manh mối." Mike Joseph cũng không ngoài ý muốn trả lời.

Không, nếu là người phi phạm con đường "Ác ma", vậy tiêu chuẩn mà hãn chọn lựa có lẽ chính là loại hình xem qua thì rất sa đọa nhưng lại không quá sa đọa, mà bọn họ đối với sa đọa hãn có trực giác sâu sắc, nói không chừng có thể trực tiếp nhìn thấy "màu sắc" tương ứng, hơn nữa váy dài sắc thái diễm lệ này quá bắt mắt, mục tiêu cơ bản đã bị khóa. . . Klein ở trong lòng tự trả lời, rồi hỏi ngược lại:

"Như vậy, anh còn muốn điều tra cái gì?"

Mike gật gật đầu nói:

"Án thứ 11 này, có 10 người từng đã làm gái đứng đường, nhưng có một người không phải, cô ta hiện tại là kỹ nữ, ừm, chính là Hibel tuổi nhỏ nhất, chỉ 16 tuổi, cái này có vẻ rất kỳ quái, rất kỳ quái, tôi muốn đi 'Golden Rose', cũng chính là, ừm, nơi cô ta làm để xâm nhập điều tra, xem có phát hiện ra cái gì hay không."

"Tôi lo lắng hỏi sẽ chọc giận người nơi đó, cho nên tính mời anh bảo hộ tôi thời gian ngắn, anh không cần dạy dỗ bọn họ, chỉ dùng ở thời khắc mấu chốt nhất bảo hộ tôi chạy trốn."

"Nếu không phát sinh điều gì, tôi cho anh thù lao 1 bảng, nếu có đánh nhau, vậy tăng lên 5 bảng, ý kiến của anh thế nào?"

Klein cười cười nói:

"Tôi đi rửa tay một chút rồi sẽ trả lời thuyết phục."

Hắn lễ phép cúi người, chậm rãi đi tới phòng tắm, sau đó tung tiền xu, nhận được đáp án khẳng định.

(1): đây là số liệu thống kê về London hậu kì thời Victoria.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 273: Golden Rose

Khu JoWod, số 19 đường Hope.

Nơi này gần sông Torquack xuyên qua Backlund, người đi đường có thể xuyên thấu qua khe giữa các gian nhà, thấy được mặt nước hơi đục ngầu lại cực kỳ rộng lớn.

Phóng viên Mike Joseph “Báo Quan sát hàng ngày” đi xuống xe ngựa, chỉ vào tòa kiến trúc ba tầng màu lam xám ở phía trước, nói với Klein mặc áo vest đuôi tôm màu đen, đội mũ dạ cao cùng mắt kính viền vàng ở bên cạnh:

"Đó là Golden Rose, kỹ viện hợp pháp tốt nhất khu JoWod cùng khu vực cầu Backlund, 3 giờ chiều mở cửa, buôn bán đến 2 giờ sáng."

Kỹ viện hợp pháp tốt nhất khu JoWod cùng khu vực cầu Backlund? Nói cách khác, hai khu này có chỗ tốt hơn nó nhưng không hợp pháp? Klein không tiếng động lăm bẫm một câu, thấy trên cửa tòa kiến trúc kia có một đóa hoa hồng màu vàng, không có treo biển hiệu nào.

"Loại này hẳn không tính là gái đứng đường chứ?" Hãn thuận miệng đáp lại một câu.

"Đương nhiên, cấp bậc cao hơn nhiều." Mike ngựa quen đường cũ dẫn Klein đi đến phía trước tòa kiến trúc kia, đẩy cửa vào.

Vừa đi vào, Klein đã ngửi thấy mùi hỗn tạp khó chịu xộc vào mũi, nghe thấy được giai điệu thư giãn nhưng ái muội.

Hắn theo bản năng nhìn quanh một vòng, phát hiện hai bên cửa vào cùng các góc đại sảnh đều có đứng bảo vệ mặc áo khoác màu đen mang mũ dạ cao, làm một nơi kinh doanh hợp pháp, những người này hiển nhiên là dùng để đối phó ma men cùng côn đồ.

Bốn phía đại sảnh màu vàng bày các loại sofa cùng ghế dựa, thậm chí còn có một cây đàn dương cầm, ở giữa có chừa ra nơi để khiêu vũ.

Lúc này, từng cô gái màu tóc hoặc vàng hoặc nâu hoặc vàng nhạt hoặc đen, quần áo hoặc phiền phức hoặc đơn giản hoặc điểm lệ đang ngồi ở những vị trí khác nhau, các nàng có phong vận thành thực, có ngượng ngùng non nớt, có thanh xuân động lòng người, có cực kỳ xinh đẹp.

Những cô gái này hoặc chống má thường thức giai điệu, hoặc cười nói với nhau, hoặc im lặng lật xem tạp chí, hoặc cùng người nam khiêu vũ.

Bởi vì mới ba giờ rưỡi chiều, khách cũng không nhiều, chỉ có ít ỏi mấy người như vậy, liếc mắt nhìn một cái, nơi này càng giống vũ hội chính quy, mà không phải cảnh tượng bên trong kỹ viện.

"Nếu đến vào sau tám giờ tối, anh có thể nhìn thấy một vài biểu diễn thú vị, ha ha, nếu nhìn trúng cô gái nào, thì đi mời cô ta khiêu vũ, ở trong giai điệu hỏi giá của cô ta, nếu hai bên có thể đạt thành nhất trí, hai người có thể đi các căn phòng ở lầu hai hoặc lầu ba để trải nghiệm một đoạn thời gian tuyệt vời, hắc, chỉ cần chịu bỏ tiền, anh có thể ngủ qua đêm ở trong này." Mike quay trái quay phải, đột nhiên không còn trầm ổn cùng lịch sự trước đây nữa, mà trở nên có vẻ lỗ mãng.

Người này cười cười đi vào đại sảnh, tới gần một cô gái tuổi không lớn, nhiều nhất là mười lăm mười sáu tuổi.

Cái này, là hiện ra bản tính, hay là biểu diễn chuyên nghiệp? Klein nhìn thấy có chút ghen hòng nhìn trần trối, theo bản năng theo ở phía sau Mike Joseph.

"Người bị hại Hibel chỉ có 16 tuổi, trên lý luận mà nói, cô gái tuổi xấp xỉ với cô ta có khả năng là bạn bè, sẽ biết được nhiều điều." Lúc này, Mike dè thấp giọng, giải thích một câu.

Hắn chột nhướng lên đôi chân mày hơi thừa thớt, khôi phục âm lượng bình thường nói:

"Cậu xem trúng cô nào chưa?"

"Tôi chỉ là vệ sĩ của anh." Klein dựa theo logic bình thường đáp lại.

Mike hơi gật đầu không thể nhận ra, bỗng nhiên cười nói:

"Tôi ở thời điểm làm mấy chuyện này, không quen có người bên cạnh."

"Ta sẽ ở ngoài cửa." Klein rõ ràng ý tứ của Mike, bày ra tư thái nghiêm cẩn mà chuyên nghiệp.

Mike không nói gì nữa, đi đến trước mặt cô gái còn khá trẻ kia, cúi người đưa tay, mời khiêu vũ.

Ở cái tuổi này đã thành kỹ nữ, Backlund thật sự là vừa sạch sẽ lại vừa dơ bẩn. . . Hắc, thế mà có cả một vị trung niên khí chất không tệ đến nơi này, hai mái của ông ta cũng đã hoa râu rồi. . . Klein thả lỏng hai tay, đứng thẳng, mắt nhìn Mike cùng cô gái kia đang thông thả khiêu vũ ở khoảng trống chính giữa.

Qua vài phút, Mike đi trở về, hơi có vẻ ảo não nói với Klein:

"Quá mắc."

Sau khi hai người đi gần nhau, hắn lại thấp giọng bồi thêm một câu:

"Cô gái này biết Hibbel, nhưng Lopez chủ nơi này cấm họ trao đổi chuyện này với người khác, nếu không bắt gặp sẽ nghiêm khắc trừng phạt, thần ơi, thời điểm nhắc tới trừng phạt, cô gái đáng thương kia thậm chí phát run theo bản năng, tôi có thể tưởng tượng nó khủng bố đến bao nhiêu."

Klein thở dài đồng tình lại không có cách nào khác, đề thấp tiếng hỏi ngược lại: "Như vậy, anh tính làm thế nào?"

"Tôi không muốn để cô gái này gặp phải chuyện bất hạnh, tôi tính trực tiếp đi tìm bà Lopez này." Mike vỗ bả vai Klein nói, "Bảo vệ tôi!"

Klein nghiêng thân thể đi, trịnh trọng dặn dò một câu:

"Nếu gặp tình huống nguy hiểm, anh phải nghe tôi."

"Rõ ràng chưa? Nghe tôi!"

"Tốt, tốt." Mike mang hai tay giơ lên vị trí bả vai, liên tiếp gập đầu.

Trong khi nói chuyện, người này đi về phía một chiếc sofa đơn trong góc, nơi đó ngồi một người phụ nữ dung mạo quyến rũ, quần áo diêm lệ, trang điểm đậm.

"Nếu cậu không muốn sau khi khiêu vũ mới lựa chọn bỏ qua, làm cho cô gái kia mất mặt, tôi đề nghị cậu tìm bà Lopez nói chuyện trước, biết rõ giá của các cô gái." Mike đề cao thanh âm.

Người phụ nữ kia nghe được hai người trao đổi, nghiêng đầu nhìn lại, cũng chậm rãi đứng dậy, lộ ra nụ cười:

"Chào buổi chiều, hai ngài, tôi chính là Lopez, hai ngài đã nhìn trúng cô gái nào à?"

"Có." Mike bỗng nhiên cao thấp đánh giá đối phương, khẽ cười một tiếng rồi nói, "Ta rất thưởng thức cô."

Tôi cũng thực thường thức cậu đó. . . Ở nơi như thế này biểu hiện giống như là về nhà vậy. . . Klein khóe miệng co rút một cái.

Lopez vẻ mặt đại ra một giây, chợt giả cười nói:

"Thực xin lỗi, tôi hôm nay thân thể không khỏe, anh hẳn biết, phụ nữ mỗi tháng đều có thời điểm không được khỏe."

Thấy không có biện pháp kéo Lopez vào phòng để trao đổi, Mike im lặng vài giây, đột nhiên trở nên nghiêm túc:

"Bà Lopez, tôi là một phóng viên, tôi muốn tìm hiểu chuyện Hibel từ chỗ của bà, đây là giấy chứng nhận của tôi."

Lopez sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm, không kiên nhẫn hồi đáp:

"Tôi biết đều đã nói cho cảnh sát, anh nên đi tìm họ mới đúng!"

"Hibel là một cô nhi lưu lạc, được tôi thu dưỡng, buổi tối hôm đó, cô ta tiếp lời mời của một vị khách, đi nhà đối phương qua đêm, chết ở sáng sớm trên đường trở về."

"Tốt rồi, mời anh rời khỏi đây! Hoặc là đi mời cô gái nào đó khiêu vũ."

Trong khi nói chuyện, Lopez phất tay gọi hai bảo vệ ở bên cạnh đến.

Klein bước tới một bước, chặn ở trước người Mike Joseph, che chở người này quay về đại sảnh, hai bảo vệ thấy thế, không lỗ mãng trực tiếp xua đuổi.

Đi vài bước, Klein đề thấp giọng nói:

"Cô ta đang nói dối."

"Hả?" Mike ngạc nhiên nghiêng đầu.

"Thời điểm cô ta nói chuyện tầm mắt rất dao động, không dám nhìn thẳng vào anh, nhưng lại lén lút đánh giá anh, cái này thuyết minh cô ta đang nói dối đồng thời quan sát phản ứng của anh, mặt khác, tư thế đứng của cô ta là loại có tính phòng bị cực kỳ cao, hơn nữa có vẻ rất nôn nóng." Klein điềm nhiên đưa ra phân tích.

Mike há miệng ra, qua vài giây mới cảm thán:

"Anh quả nhiên là vị đại thám tử, chỉ có năng lực thám tử kiệt xuất cùng sức quan sát sâu sắc, mới có thể phát hiện ra chi tiết hữu dụng này."

Cái này chỉ vì mình mở linh thị, quan sát được màu sắc cảm xúc của Lopez không thích hợp. . . Cái khác đều là lý do viện ra thôi. . . Klein cười cười nói:

"Cảm ơn sự khích lệ của anh, chúng ta cần phải đi."

Mike Joseph quay đầu nhìn về phía Lopez, phát hiện cô ta đang đi về phía cửa hông đại sảnh, tựa như muốn đi về phòng nghỉ của mình, mà cánh cửa hông nọ là ở trong góc, phụ cận cực kỳ vắng vẻ, ở đại sảnh rất nhiều vị trí nhìn không thấy nơi đó, phía ngoài cũng có hai bảo vệ đứng canh.

"Có lẽ, chúng ta nên đi theo Lopez, quan sát phản ứng của cô ta, có lẽ vừa rồi sẽ làm cho cô ta lo lắng mà làm ra cái gì đó. . ." Mike bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn Klein, "Anh có thể giải quyết nhanh hai tên bảo vệ kia không?"

"Ngài à, tôi chỉ phụ trách bảo hộ ngài, hơn nữa đây là trái pháp luật." Klein mỉm cười đáp lại.

"Tôi thêm tiền! Dựa theo có đánh nhau, tính là 5 bảng! Nếu thời điểm chúng ta thoát đi, còn đánh nhau nữa, thì 10 bảng!" Mike Joseph cắn chặt

răng nói.

"Thành giao!" Klein chủ động đưa tay, bắt tay đối phương.

Tiếp theo, hai người đi một vòng, tránh đi hai người bảo vệ trước đó, lặng yên đi đến phụ cận cửa hông.

"Khách dừng bước, mời rời khỏi nơi này." Một bảo vệ trong đó tiến lên một bước, ngăn cản Klein cùng Mike Joseph.

"Thực xin lỗi, chúng tôi lập tức. . ." Klein thực lễ phép cúi người xin lỗi.

Đúng lúc này, nắm tay phải của hắn đột ngột đánh ra, đâm vào bụng người bảo vệ trước mặt.

Người bảo vệ kia theo bản năng ôm bụng, thân thể cong gập xuống, mà Klein đã đứng thẳng lại thì dựng thẳng tay trái, thuận thế bổ vào sau đầu đối phương.

Bốp!

Người bảo vệ nọ trực tiếp ngã xuống đất, ngất đi, mà người còn lại rõ ràng không ngờ sẽ xuất hiện tình huống như vậy, ngẩn ra mà nhìn, chưa kịp đưa ra phản ứng hữu hiệu.

Klein lúc này lướt tới một bước, tay phải đưa ra bịt miệng, tay trái ra quyền đâm vào bụng.

Phành!

Người bảo vệ đột nhiên cúi gập người, nôn ra thực vật còn chưa tiêu hóa, mà Klein đúng lúc rút tay phải về, dựng thẳng tay bổ xuống.

Cùng lúc đó, tay trái của hắn đỡ đối phương, để cho người này chậm rãi ngã xuống đất, không phát ra tiếng động.

Sau khi liếc nhìn xung quanh, Klein xoay tay nắm, đẩy cửa hông ra, lén vào, Mike Joseph thì cúi người, bước nhanh theo.

Người này vì sao lại thuần thục như vậy. . . cậu chỉ là một phóng viên mà! Klein lăm bắm trong bụng, bước chân nhẹ nhàng nhưng tần suất nhanh lướt qua hành lang.

Bỗng nhiên, bọn họ nghe thấy tiếng của Lopez:

"Nói cho Carpin, gần đây không cần đưa người qua đây!"

Carpin? Đưa người? Klein nhìn về phía Mike bên cạnh, phát hiện hắn cũng đang rất nghi hoặc.

Lúc này, bọn họ lại nghe thấy tiếng bước chân của Lopez đi hướng hành lang.

"Đi!" Klein kéo đem Mike, không quay đầu lại mà đi thẳng tới cửa vào, chạy ra ngoài.

Trong quá trình này, hắn đóng cửa hông lại, thuận tay làm hỏng khóa, để cho người ở bên trong nhất thời không ra ngoài được.

Tiếp theo, hai người giả như không có gì phát sinh bước nhanh xuyên qua đại sảnh, tới gần cửa ra, ở trong thanh âm phần nộ loáng thoáng vang lên mà nghênh ngang đi.

Đi ra bên ngoài, Mike nhẹ nhàng thở ra, tán thưởng từ đáy lòng nói:

"Tôi trải qua không ít sự việc tương tự, nhưng chưa lần nào đơn giản cùng thoải mái giống như hôm nay."

"Cảm tạ anh, tôi phải trở về tìm hiểu Carpin là ai."

Đồng thời khi nói chuyện, hắn lấy ra túi tiền, chọn tờ 5 bảng, than thở nói:

"Nhưng thằng thằn mà nói, giá của anh thật sự thực mắc, đây là tương đương với tiền lương nửa tuần của tôi đó."

"Nhưng anh có thể chi trả, không phải sao?" Klein khloe miệng nhếch lên đáp lại, chợt có chút lo lắng hỏi, "Anh không sợ Lopez căn cứ giấy chứng nhận của anh tìm đến tòa soạn, báo cảnh sát bắt anh?"

"Đó là giấy chứng nhận giả mà." Mike Joseph giang hai tay ra một cách đầy quen thuộc.

". . ." Klein chỉ có thể cực kỳ bội phục.

Sau khi nhìn theo Mike lên xe rời khỏi, hắn đi về phía đối diện, chờ đợi xe ngựa công cộng, cũng chặt chẽ chú ý có người đuổi theo hay không.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa thông thả chạy lại đây, dừng ở trước mặt hắn.

Một người trung niên mặc áo khoác màu đen đi ra khỏi thùng xe, gật đầu chào Klein.

Người này mắt lam mặt gầy, hai mái hoa râu, đúng là người trung niên mà Klein đã thấy ở trong Golden Rose.

Người này không phải khách của Golden Rose. . . cũng giống như mình. . . Klein đột nhiên hiểu ra.

"Ngài khỏe, tôi là thám tử Isengard Stanton hiệp trợ cảnh sát xử lý án này, chúng ta có thể nói chuyện được không?" Người trung niên kia chỉ vào xe ngựa nói.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 274: Quan Sát Lẫn Nhau

Thám tử? Đồng nghiệp à. . . Bất quá, ông ta có thể hiệp trợ ngành cảnh sát xử lý án nghiêm trọng như vậy, thuyết minh là đại thám tử nổi danh chân chính, ít nhất là cực kỳ nổi danh ở trong khu Civilas. . . Ấc, án giết người liên hoàn liên quan đến sùng bái ác ma, không phải nên chuyển giao cho Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt hoặc là Quả Tim Máy sao? Ngành cảnh sát ra chút trợ thủ là được, vì sao còn phải mời thám tử tư hỗ trợ?

Ừm, liên tục 11 án giết người khẳng định đã gây nên náo động, khu Civilas lưng đeo áp lực rất lớn, không muốn dầy vò chờ đợi như vậy?

Klein nháy mắt lướt qua các ý tưởng, ngoài mặt thì cười nói:

"Tốt."

Hắn đi lên xe ngựa mà Isengard Stanton thuê, thấy bên trong còn có một người trẻ tuổi tóc nâu khí chất già dặn.

"Đây là trợ thủ của tôi." Isengard khuôn mặt gầy gò góc cạnh rõ ràng giới thiệu một câu, "Mời ngồi."

Người này không có đóng cửa thùng xe, cũng không bảo xa phu đánh ngựa đi tới, để thể hiện mình không có ác ý.

Klein cố ý rụt rè ngồi xuống, có chút bất an hỏi:

"Ngài Stanton, ngài muốn nói gì với tôi?"

Isengard lấy ra một cái tẩu màu sậm nói: "Tôi muốn biết thu hoạch từ việc theo dõi Lopez của các cậu, các cậu nghe được, hoặc là phát hiện được cái gì?"

"Cái này. . . tôi cũng là một thám tử, ngài hẳn là biết chúng ta có thỏa thuận giữ bí mật chứ." Klein ra vẻ khó xử trả lời.

"Tôi là đại biểu khu Civilas hỏi cậu, cái đó cùng thỏa thuận giữ bí mật không có quan hệ." Isengard dùng ngón cái vuốt ve cái tẩu nói, "1 bảng, ừm. . . 2 bảng thế nào?"

Có giáo huấn từ sự kiện Merso trước đó, hơn nữa quả thật không cần thiết phải giữ bí mật, Klein nhất thời không chút do dự hồi đáp:

"Có thể."

"Tốt." Isengard mỉm cười lấy từ trong túi áo ra hai tờ 1 bảng.

Klein làm ra bộ dáng nhớ lại, thản nhiên nói: "Chúng tôi chỉ nghe thấy một câu, Lopez ý đồ phái thuộc hạ nói cho Carpin, để cho hẳn ta gần đây không đưa người đến nữa."

"Carpin?" Isengard hơi có vẻ giật mình gật đầu, "Tôi đã biết."

"Ngài biết Carpin?" Klein không che dấu bản thân ngạc nhiên.

Isengard đưa tiền mặt qua, nụ cười thực nhạt nói:

"Ông ta là một phú hào có rất nhiều điều tiếng ở khu JoWod."

"Ở Backlund, thường xuyên sẽ có những cô gái thiên chân mất tích ở những con đường yên lặng không người, mà sau một đoạn thời gian rất dài, họ có lẽ sẽ ngẫu nhiên bị phát hiện ở các kỹ viện hoặc hợp pháp hoặc phi pháp, lượng lớn lời đồn chỉ hướng Carpin, cho rằng hẳn là thủ lĩnh tội

phạm tay dsinh đầy máu cả người dơ bẩn, nhưng bởi vì không đủ chứng cứ, hẳn đến nay vẫn tự do, hơn nữa quen biết không ít nhân vật lớn."

Nếu là thật, người này đáng chết một vạn lần. . . Klein gật đầu, thở dài nói:

"Đây là Ruen, đây là Backlund, ngài Stanton, tôi nên cáo từ."

"Cảm ơn sự phối hợp của cậu." Isengard lễ phép nhồm dậy đưa tiễn, "Đúng rồi, tiêu chuẩn võ thuật của cậu rất xuất sắc, có lẽ chúng ta về sau sẽ có cơ hội hợp tác, tôi nên gọi cậu thế nào đây?"

"Sherlock Moriarty." Klein trả lời ngắn gọn, đi xuống xe ngựa.

Đợi cho hẳn đi lên xe ngựa công cộng vừa đến, Isengard Stanton mới để cho trợ thủ đóng cửa lại, rồi bảo xa phu đi khu Hilston.

Nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, người trung niên hai mái hoa râu này đặt xuống cái túi màu sẫm, từ trong túi áo lấy ra một vật trang sức bằng đồng thau, nằm ở trong tay chậm rãi vuốt phẳng.

Vật trang sức bằng đồng thau nọ là một quyển sách bỏ túi, ở giữa có một con mắt dựng thẳng.

"Vị Moriarty vừa rồi bộ dáng cùng ăn mặc có chút không phối hợp, hẳn mang mắt kính viền vàng thực nhã nhặn, lại cố ý để râu ở quanh miệng, có vẻ thô tục cùng dã man, cái này không quá phù hợp ý tưởng bình thường, thời đại hiện nay, người nguyện ý mang mắt kính viền vàng thường thường đều rất để ý đến hình tượng bản thân, hình tượng có tri thức có khí chất, có lẽ, hẳn, đang cố ý che dấu cái gì đó. . . Đường nhiên, cũng có khả năng hẳn chính là một người có thẩm mỹ khác với người thường. . ." Isengard giống như lẩm bẩm, lại giống như đang dạy dỗ trợ thủ.

Giờ này khắc này, Klein ở trên xe ngựa công cộng lưng tựa vách xe, không tiếng động nói thầm:

"Thám tử Isengard Stanton kia có chút vấn đề, từ khi mình mở linh thị, hẳn vẫn duy trì màu lam suy nghĩ lý trí cùng xa cách lạnh nhạt, màu tím linh tính chiếm cứ vị trí chủ đạo, rất ít có màu sắc cảm xúc khác hiện lên."

"Đối với người bình thường mà nói, trừ khi đang hết sức chuyên chú nghiên cứu vấn đề khó khăn nào đó, nếu không rất khó bảo trì loại trạng thái này trong thời gian dài, tất sẽ có màu sắc cảm xúc khác xuất hiện, khác biệt ở chỗ dừng lại ở vấn đề đó bao lâu."

"Ừm. . . Hoặc là thám tử Isengard Stanton chính là kỳ tài thời khắc quan sát cùng suy luận như vậy, dạng người thiên phú dị bẩm, hoặc là, hẳn, là người phi phạm?"

Xe ngựa công cộng chia làm hai tầng cao thấp, chở hơn bốn mươi hành khách đi về phía khu vực cầu Backlund, Klein dần dần thu hồi suy nghĩ, đưa ánh mắt về phía ngoài cửa sổ, thưởng thức các kiểu kiến trúc hai đến ba tầng ở đối diện.

Ngẫu nhiên hẳn còn có thể thấy những căn nhà màu nâu năm đến sáu tầng, cái này thể hiện xu hướng mới nhất của Backlund cùng kỹ thuật kiến trúc tiên tiến nhất vương quốc.

Đổi thừa một lần sau, Klein đến phố Iron Gate, ở quán Bar Brave đối diện đi xuống xe ngựa.

Bởi vì còn chưa tới thời điểm quán bar náo nhiệt nhất, hẳn vừa đi vào, liền thấy Caspars uống rượu ngồi ở vị trí quầy bar.

Ông lão mũi hèm rượu này đang cầm ly rượu mạnh, thưởng thức mùi mạch nha cùng nóng bỏng kích thích yết hầu, thỏa mãn nheo mắt lại.

Klein đi qua, gõ quầy bar, mỉm cười hỏi:

"Maric có ở đây không?"

Cùng lúc đó, hắn đưa một tay vào túi, cầm còi đồng Azcot, dùng linh tính che chắn ảnh hưởng xấu của nó.

Mà hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm giác có ánh mắt đảo qua mình, tràn ngập ý tứ dò xét.

Đợi cho hắn hỏi xong, tầm mắt nọ lại dời đi, tựa như nhìn về phía Caspars.

Ông lão trên mặt có vết sẹo thật lớn trợn mắt nhìn thấy là Klein thì nói:

"Hắn không có tới, ngày hôm qua cũng không có tới."

Không có tới. . . Klein nhất thời nhẹ nhàng thở ra, không dùng linh tính bao phủ còi đồng Azcot nữa.

Vừa rồi khi mình nhắc tới Maric, có người đang nhìn mình. . . Chờ nghe rõ mình là đang hỏi Maric ở đâu, ánh mắt nọ lại dời đi. . . Đây là có người đang tìm Maric. . . Klein nhin xuống xúc động quay đầu quan sát, ở trong lòng phân tích dị thường trước đó.

Lại kết hợp một cái nghi hoặc của hắn trước đó, hắn cảm thấy vấn đề tựa như có đáp án đại khái.

Mình tuần trước còn rất hoang mang, tiểu thư vệ sĩ hắn là có tiêu chuẩn danh sách 5 vì sao lại tiếp nhiệm vụ 1.000 bảng bảo hộ 3 ngày, cái này không phải nói giá quá thấp, mà là đến tầng thứ này đã có thể tính là cường giả, ở trong giáo hội Nữ Thần, đủ để đảm nhiệm chấp sự Kẻ Gác

Đêm hoặc là giáo chủ giáo khu, nếu còn có thể thu được "Thánh vật" ưu ái, thậm chí có thể cạnh tranh ghế đại chủ giáo cùng cấp sự cao cấp. . .

Trong các tổ chức bí ẩn cùng cơ quan tình báo, danh sách 5 cũng ý nghĩa người phụ trách khu vực lớn hoặc nhân vật thân phận thứ hai thứ ba khu vực, cho dù là người phi phạm hoang đại không tổ chức, cường giả có thực lực như vậy cũng đủ để thành lập tổ chức nhỏ thuộc về mình. . .

Mặc kệ là nói từ góc độ nào, tiểu thư vệ sĩ đều có thể hưởng thụ thuộc hạ cung phụng, không cần thiết phải tự mình "Tiếp đơn" . . .

Mình lúc ấy cảm thấy có khả năng nhất là mời đến một vị danh sách 6, "nhân viên bảo an" có thể chống đỡ một hồi với cường giả do Bechlangen phái tới, sáng tạo cơ hội cho mình, ai biết, tiểu thư vệ sĩ mạnh đến dọa người. . .

Từ chuyện hôm nay đến xem, tiểu thư vệ sĩ, Maric có lẽ cũng không khác gì mình, thân phận miễn cảm, phải trốn đông né tây, ừm, tình cảnh của bọn họ thậm chí khả năng càng tệ hơn, phải thời khắc lo lắng đuổi bắt. . . Ừm, có thể đuổi bắt tiểu thư vệ sĩ, tổ chức kia cho dù không có cường giả danh sách cao, cũng khẳng định có "Thánh vật", hoặc là nhiều vị danh sách 5. . .

Đương nhiên, đây đều là suy đoán của mình, có lẽ bởi vì thân phận người phi phạm của Maric đã sáng tỏ, bị tiểu đội Quả Tim Máy theo dõi. . .

Trong khi suy nghĩ thay đổi, Klein tiếc nuối nói:

"Như vậy sao, tôi còn muốn tìm hắc đánh bài chứ."

Nghe lời nói rõ ràng không phù hợp với phong cách của đối phương như thế, Caspars cảnh giác một chút, cũng không đi quan sát bốn phía, mà cười ha ha nói:

"Buổi tối nay tôi sẽ tổ chức một bàn Poker, cậu muốn tham gia không?"

"Không, giờ tôi chỉ muốn đi ăn tối, ài, tôi nên thành thật về nhà cho rồi." Klein thở dài, rượu cũng không uống mà rời khỏi "Quán Bar Brave" .

Hắn nguyên bản là tính hỏi Caspars về tình báo tụ hội người phi phạm khác, nhưng sau khi có tình huống như vậy, hắn cần thận bỏ qua ý tưởng này.

Thật ra, hắn hoàn toàn có thể đi những nơi kín đáo như phòng đánh bài để trao đổi với Caspars, nhưng vì bảo hiểm, hắn quyết định để lần sau nói.

Klein cũng không vội về nhà, mà đi căn phòng đã thuê ở khu đông kia, đi phía trên sương mù xám tiến hành bói toán, xác nhận không ai theo dõi mình.

Sau khi yên tâm, hắn ở trước khi trời tối đến phố Minsk, phát hiện thùng báo nhét đầy các loại báo chí.

"Hôm nay vội ra ngoài, còn chưa kịp xem, ở câu lạc bộ Craig, luyện súng xong thì ăn trưa, rồi ngủ một chút, lại bị Talim lôi kéo đánh mấy trận tennis, a, kỹ thuật không đủ, tố chất thân thể có thể bù lại. . ." Klein lẩm bẩm không tiếng động, mở cửa vào nhà, mở ra cửa lò sưởi than.

Hắn cầm mấy tờ báo kia, tiến vào phòng khách, ngồi ở sofa, chiêm đèn tường, tùy ý lật xem.

Klein xem trước nhất là “báo sớm Backlund”, trực tiếp lật đến tờ thứ năm, thấy một quảng cáo, quảng cáo cửa hàng Ernst thu mua hàng hóa!

Báo giá phân biệt là bột mì 7 penny /đấu, mỡ bò 1 saule /cân, mỡ heo 6 penny /cân, bơ 1 saule 3 penny /cân, lá hồng trà 8 saule /cân. . .

Nói cách khác, tám giờ đêm mai ở chỗ cũ có tụ hội người phi phạm, ám hiệu mở cửa là gõ mạnh 7 cái, gõ nhẹ 1 cái, còn lại là 6 dài 1 ngắn, tiến hành theo thứ tự. . . phía sau là không có ý nghĩa. . . Klein giải đọc nội dung, sau này tựa lưng vào sofa, bắt đầu chờ mong tụ hội đêm mai.

Hắn muốn bán ra bộ phận phối phương, xem có mua được tài liệu hoặc vật phẩm tương ứng hay không!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 275: Phối Phương Rời Tay

Buổi tối thứ tư, 7 giờ 55, ngõ sau quán bar Brave.

Klein căn cứ ký ức, đi một vòng, rốt cuộc tìm được căn nhà đèn đuốc tối tăm kia.

Hắn hôm nay làm ngục trang nhất định, mặc đồng phục công nhân màu lam xám, đội mũ lưỡi trai, dưới cằm để râu, để cho người khác không thể mang hắn cùng người trước đó mua vật phẩm đánh cuộc vận may của "Hắc xà" liên hệ cùng một chỗ.

Tốt nhất ông lão "Mắt trí tuệ" cùng tên "Dược sư" kia cũng không nhận ra mình, nếu không một người vừa mới dựa vào may mắn trở thành người phi phạm, chỉ một tuần đã có thể xuất ra mấy loại phối phương ma dược, luôn có thể làm cho người ta liên tưởng rất nhiều, không thể không hoài nghi. . . Klein hai tay đều cắm vào túi áo, đựng vào còi đồng Azcot, bài Tarot bình thường cùng phù chú đã được bổ sung trở lại.

Đồng phục công nhân của hắn cũng đã được may riêng để cải tiến lại, không hề thiếu túi nhỏ để chứa bình nhỏ kim loại, bên trong phân biệt là bột phấn thảo dược, tinh hoa thuần lộ các vật linh tinh.

Sau khi hít vào một hơi, lại chậm rãi thở ra, Klein từ trong người lấy ra cái mặt nạ sắt chỉ có thể che khuất nửa khuôn mặt kia, bước đầu hoàn thành ngục trang.

Ngay sau đó, hắn mượn dùng "năng lực Thăng hê", khống chế các động tác nhỏ của vẻ mặt cùng thân thể bản thân, cải biến tư thái đi đường,

thay đổi bộ mặt, để khác với chính mình trước đây.

Bất quá, mình cũng không rõ ràng lắm ông lão "Mắt trí tuệ" kia là dựa vào cái gì để nhận ra người khác, nên chỉ có thể làm đến mức này, ai, nếu mình đã là "Người không mặt" thì tốt rồi. . . Nhưng nếu là như thế, mình cũng không cần thiết tới tham gia loại tụ hội người phi phạm cấp thấp này. . . Klein đứng ở bên ngoài, bình tĩnh vài giây, nâng tay phải lên, thùng thùng thùng gõ cửa lớn, 7 nặng 1 nhẹ, 6 dài 1 ngắn.

Hầu như không có chờ đợi gì, tấm ván gỗ trên cửa đã không tiếng động kéo ra, một con mắt hiện ra ở phía sau, cao thấp đánh giá người đến.

Hai ba giây sau, cửa lớn kẹt một tiếng mở ra, người phục vụ của "Mắt trí tuệ" đưa một cái màu trường bào đen có mũ trùm cho Klein.

Klein vẫn duy trì trạng thái không có biểu hiện gì, nhanh khoác trường bào, kéo thấp mũ trùm, để cho bóng của cái mũ trùm che đi gương mặt.

Trên đường đi đến căn phòng, hẳn cố ý chọn dùng biên độ bước đi không như tự nhiên, cũng cố gắng tiêu trừ cảm giác không được tự nhiên.

Chỉ có một ngọn nến ánh sáng nhẹ nhàng lay động trong căn phòng hôn ám thâm trầm, thành viên tụ hội đã đến không ít, Klein không chọn vị trí ở góc giống như trước, mà là thoải mái ngồi xuống một cái ghế ở gần khu chính giữa.

Tóm lại, tất cả biểu hiện bên ngoài của hắn đều khác với hai lần trước!

Mà đây đúng là lĩnh vực mà năng lực "Thăng hê" có thể ở trong đầu chiếu rọi bản thân cùng bước đầu không chế am hiểu.

Bên trong căn phòng im lặng trầm mặc đến không khí gần như ngưng đọng lại, thời gian từng giây từng phút trôi qua, rốt cuộc, ông lão "Mắt trí tuệ" nhìn nhìn đồng hồ treo tường trên tường, rồi mở miệng nói:

"Đã đến giờ, chúng ta bắt đầu đi, không cần chờ những người đi muộn."

Hắn vừa dứt lời, Klein lúc này trầm trầm lên tiếng nói:

"Ta muốn bán phối phương ma được."

"Danh sách 9 'Người ca tụng' cùng danh sách 8 'Người kỳ quang' giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng."

"Cái trước 220 bảng, cái sau 450 bảng."

Đây là phương án thích hợp nhất mà hắn đã suy xét qua, "Người quan sát" cùng "Kẻ đọc tâm" liên quan đến Hội Tâm lý luyện kim ở vương quốc Ruen ở Backlund coi như tổ chức bí ẩn hoạt động rất tốt, tùy tiện xuất ra, nói không chừng sẽ dẫn đến bọn họ chú ý, mà giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng bị giáo hội Chúa Tế Của Gió Bão chặn ở bên ngoài vương quốc Ruen, người phi phạm tương ứng rất ít xuất hiện ở Backlund, hầu như không có cách nào làm chuyện gì, là lựa chọn cực kỳ an toàn.

Ma được con đường "Nhà bói toán" thì liên quan đến bản thân Klein, hắn đương nhiên không muốn bại lộ đặc điểm bản thân như vậy.

—— Sau nhiều lần tự mình trải qua cùng xem người phi phạm chiến đấu như vậy, hắn dần dần có những kiến thức nhất định, đó là ở dưới danh sách cao, người phi phạm con đường khác nhau đều có đặc điểm, có thể sẽ không giống nhau, nói cách khác, đều có am hiểu, cũng đều có khuyết điểm, hơn nữa am hiểu cùng khuyết điểm đều rất rõ ràng, mạnh thì có mạnh, nhưng yếu cũng rất yếu.

Ví dụ như con đường "Người quan sát", khuyết thiếu năng lực giao đấu chính diện, nhưng nếu bỏ qua bọn họ, bất giác sẽ bị dẫn đường, vậy cho dù tiêu chuẩn võ thuật cùng kỹ năng siêu phạm có mạnh, cũng khả năng xuất hiện tình huống chết cũng không biết vì sao mà chết, một ví dụ

tươi sáng chính là, "Trung tướng gió lốc" Zillingers, rõ ràng có được vật phẩm thần kỳ "Mặt máy đói khát", tổng hợp chiến lực đạt tới danh sách 5, nhưng cuối cùng vẫn chết một cách khó hiểu, phương diện này đại bộ phận công lao thuộc về Azcot mạnh mẽ, nhưng cũng không thể xem nhẹ "Người quan sát" phát huy tác dụng ở trong đó.

Nguyên nhân vì ở dưới danh sách cao, tuyệt đại đa số chức nghiệp phi phạm đặc điểm rõ ràng khuyết điểm cũng rõ ràng, thân thể lại yếu ớt, cho nên, nếu có thể giấu điếm am hiểu bản thân, biết rõ ràng tình huống kẻ địch trước, tiến hành bố trí hữu hiệu nhằm vào khuyết điểm, vậy lấy yếu thắng mạnh cũng không phải là chuyện không có khả năng, dưới tình huống cực kỳ cực đoan, danh sách 9 giết chết danh sách 5 cũng có phát sinh xác suất rất nhỏ.

Đương nhiên, ví dụ này thuộc về giả thiết hoàn mỹ, thực tế hầu như không thể phát sinh, danh sách 5 đã có thể được xưng là cường giả, năng lực phi phạm tương ứng đã đủ để xưng là thần kỳ, "am hiểu" có thể che khuất hữu hiệu "khuyết điểm", không đến danh sách 6, rất khó sinh ra ảnh hưởng đối với bọn họ.

Một mặt khác, rất nhiều người phi phạm dưới danh sách cao đều rất sợ bị vây công, chẳng sợ toàn bộ đối thủ là danh sách thấp hơn mình, bởi vì một khi tay chân luống cuống, được cái này mất cái khác, khuyết điểm sẽ biến thành nhân tố trí mạng.

Mấy vấn đề này cũng chính là nguyên nhân "Người chặn cừu" có thể xếp ở hàng đầu dưới danh sách cao, bọn họ rất toàn diện, năng lực phi phạm nếu tổ hợp cùng phối hợp tốt, hầu như sẽ không tồn tại khuyết điểm!

Chờ mình tấn thăng danh sách 7, có các năng lực phi phạm loại ma thuật, như vậy cho dù gặp gỡ danh sách 6, cũng có thể chính diện đối kháng một trận, thậm chí có khả năng chiến thắng. . . Gặp phải danh sách 5, cũng

có cơ hội chạy trốn. . . Trong khi suy nghĩ, Klein nhìn quanh một vòng, chờ mong có người mở miệng.

Nếu "Người ca tụng" cùng "Người kỳ quang" bán không được, vậy chỉ có thể lui mà chờ, suy xét "Người quan sát" cùng "Kẻ độc tâm", suy xét tri thức đặc tính phi phạm bất diệt cùng bảo tồn. . . Phối phương con đường của mình là tuyệt đối không thể bán, con đường "Ma nữ" cũng không được, sẽ tạo thành rất nhiều thảm án, mặc kệ "Kẻ xúi giục", hay là "Vu nữ", đều là loại hình làm ác chủ động. . . Klein trong lòng hơi có chút thấp thỏm, nhưng trên mặt lại vẫn không có thể hiện gì.

"Thật ra tôi có thể suy xét mua nó." Lúc này, Được sư khuôn mặt mập mạp nở nụ cười lên tiếng, "Tôi có thể thu một học đồ, cho hẳn hai phần phối phương này, để cho hẳn chuyên môn khẩn cầu ánh mặt trời chiếu sáng thảo dược của tôi, hoàn mỹ! Xa xỉ!"

Lời của hẳn đánh vỡ trầm ngưng ngăn ngủi trong phòng, một người nam ở góc sáng đầu kéo mũ trùm thật sự thấp rõ ràng là cố ý thay đổi giọng nói lên tiếng:

"Có lẽ tôi có thể mua cho con của tôi, ít nhất danh sách cũng mạnh hơn so với tôi."

"Danh sách 9, 200 bảng, danh sách 8, 400 bảng, nếu đồng ý thì thành giao."

Có thể một hơi xuất ra 600 bảng, cũng là có tiền, cái này đã có thể mua một căn nhà ở nội thành Tingen. . . Klein làm bộ suy nghĩ, nhìn về phía các thành viên tụ hội khác, quan sát phản ứng của bọn họ.

Thấy không ai có xúc động nâng giá, mà đối phương báo giá cũng đạt tới điểm mấu chốt trên tâm lý của mình, Klein châm chước nói:

"Phụ gia một yêu cầu, anh không thể bán hai loại phổi phương này tại đây, chỗ khác thì tùy ý anh."

Người nam nọ bèn nhón nói:

"Tốt, ngài 'Mắt trí tuệ' làm chứng."

Klein không biết làm thế nào chứng minh phổi phương là thật, lại không muốn mở miệng hỏi, bại lộ thực tế bản thân chỉ mới tham gia vài lần tụ hội, chỉ có thể trầm mặc kéo trường bào, lấy ra hai phần phổi phương ma được đã sớm viết ra, giao cho phục vụ bên cạnh.

Phục vụ nọ không đi vào góc, mà là đi vào sô pha đơn ở chính giữa, mang xấp giấy giao cho "Mắt trí tuệ" .

Ông lão này mở trang giấy ra, nhưng không có liếc mắt nhìn, mà mang nó đặt ở trên cái bàn tròn nhỏ ở bên cạnh.

Tiếp theo, ông ta móc ra khăn tay, chà chà tay phải, từ trong túi áo dạm lấy ra một chiếc nhẫn giống như được khảm các vụn nhỏ kim cương.

Chiếc nhẫn này tạo hình rắc rối mà tinh mỹ, ở giữa là một viên bảo thạch xanh biếc giống như con mắt, chỉ ở xa xa nhìn một chút, Klein đã có cảm giác đầu óc phình to thân thể không khỏe, giống như ở trước kia thấy đề thi toán học vậy.

Ông lão "Mắt trí tuệ" trịnh trọng mang cái nhẫn nọ mang ở ngón giữa tay phải, sau đó nhắm mắt lại, giống như đang ấp ủ cái gì đó.

Đột nhiên, bảo thạch xanh biếc ở trên cái nhẫn đó nở rộ ra màu vàng sáng lạn, màu vàng như ánh mặt trời.

Ông lão "Mắt trí tuệ" nhanh chóng đưa ra tay phải, để cho viên bảo thạch kia chạm vào phổi phương ma được mà Klein viết.

Từng đạo kim mang càng ngày càng thuần túy, cuối cùng diễn hóa thành một hình chiếu như là con dấu.

"Chân thật, hữu hiệu!" Ông lão "Mắt trí tuệ" trầm giọng tuyên bố, rồi lấy cái nhẫn xuống, không dám đeo thêm một giây này.

Cái này, rất giống công chứng viên. . . Cái nhẫn này chính là vật sưu tầm tốt nhất của "Mắt trí tuệ", vật phong ấn "2—081" sao? Nó mô phỏng ra năng lực "Công chứng viên"? Klein có chút suy nghĩ quan sát, có chút mất thêm.

Trải qua "Công chứng", giao dịch nhanh chóng đạt thành, Klein nhận lấy một xấp tiền thật dày, tất cả đều là tờ 10 bảng.

Sau khi đếm kỹ, hắn không mang tiền này nhét vào túi áo, cứ nắm ở trong lòng bàn tay như vậy, chờ đợi cơ hội tiêu đi.

—— hắn tính trước quan sát một hồi, xác nhận không có vật phẩm mình cần thì mới mở miệng hỏi.

Lúc này, "Dược sư" nhìn trái nhìn phải nói:

"Tôi mang đến mấy viên thuốc an thần."

Thực mang đến? Mình đã quên chuyện này. . . Vì khác với trước đây, Klein chỉ có thể làm bộ không ở đây.

Hô vài tiếng, thấy không có ai đáp lại, Dược sư than thở:

"Tên kia lần này không có tới?"

"Có lẽ hắn chết ở tại nơi nào rồi."

Cảm ơn "chúc phúc" của ông. . . Bất quá ông không thể nhận ra tôi mới là chuyện làm người ta cao hứng. . . Klein hơi chút nhẹ nhàng thở ra.

Được sự lại theo thói quen một lần nữa hỏi "Tủi chất kết tinh tuổi tinh linh", nhưng vẫn không có thu hoạch.

Đợi cho hẵn tạm thời ngậm miệng, một phụ nữ cả khuôn mặt đều giấu ở dưới cái bóng của mũ trùm, bên chân đặt hai cái hộp mở miệng nói:

"Tôi có hai món vũ khí có hiệu quả phi phàm."

Đây là người phụ nữ lần trước bán phù văn cương kiếm kia sao? Linh tính trực giác Nhà bói toán nói cho mình biết. . . Cô ta lại có hai món vũ khí cùng loại? Sau lưng cô ta là tập đoàn vũ khí quân sự người siêu phàm sao. . . Ừm, có lẽ sau lưng cô ta có một người "Thợ thủ công", còn được gọi là "Chuyên gia máy móc " "Thợ thủ công" danh sách 6 con đường "Kẻ thông thức". . . Klein có chút chờ mong nhìn qua.

Hắn đáp ứng là cho "Mặt Trời" một món vũ khí phi phàm giá trị 500 đến 700 bảng, có thể có hiệu quả đề cao chiến lực đối phương, cũng không có hứa hẹn loại hình cùng đặc điểm cụ thể, cho nên, đợi lát nữa chỉ cần không có quá nhiều khác biệt, là có thể thông qua mà sử dụng, là có thể mua lấy, dù sao "Mặt Trời" cũng sẽ không kén chọn.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 276: Vũ Khí Phi Phàm

Người phụ nữ khuôn mặt bị cái bóng của mũ trùm che khuất nhìn quanh một vòng rồi nói:

"Hai món vũ khí lần này đều là loại hình mang theo người."

"Một món là 'Roi thông thả', nó phỏng chế một vật phẩm thần kỳ, có thể không ngừng chế tạo trói buộc vô hình, ảnh hưởng từng chút một đến đối thủ, làm cho động tác của hã dần dần trở nên chậm chạp, chiến đấu kéo dài càng lâu, hiệu quả của nó càng rõ ràng."

"Nó còn có thể sử dụng hai năm, 450 bảng, hoặc là phối phương ma được 'Người dã man'."

Roi này nghe qua cũng không tệ, cảm giác phương diện năng lực có chút tiếp cận tư nhận của "Ma nữ vui vẻ". . . Bất quá, "Mặt Trời" dùng trường tiên không biết có cảm thấy kỳ quái hay không? Klein giọng trầm trầm, mở miệng hỏi:

"Loại trói buộc vô hình này có thể ảnh hưởng sinh vật loại linh thể không? Ví dụ như, oan hồn."

Người phụ nữ kia chậm rãi lắc đầu: "Không được."

Không đợi người khác hỏi lại, bà ta tiếp tục giới thiệu: "Món vũ khí thứ hai kêu 'Rìu gió lốc', nó có thể đề cao tần suất động tác cùng tốc độ chạy của người sử dụng, cũng có 15% tỷ lệ sinh ra hiệu quả tê liệt nhất định đối với kẻ địch, có 5% tỷ lệ chế tạo ra một đạo điện xẹt, nếu sử dụng ở

trong mưa to có sấm sét, xác suất xuất hiện tia chớp cao nhất có thể tăng lên tới 50%."

"Đây đều là đã làm thực nghiệm, tổng kết ra từ lượng lớn số liệu."

"Hiệu quả vũ khí này còn có thể duy trì không quá 1 năm, 520 bảng, hoặc là phối phương ma được 'Người dã man'."

Cái này mạnh hơn không ít so với "Roi thông thả", nếu không phải hiệu quả phi phạm chỉ có 1 năm, chỉ sợ không có giá này. . . Đúng rồi, căn cứ cảnh tượng "Mặt Trời" miêu tả cùng mình mơ hồ thấy, không trung giữa thành Bạc Trắng cùng khu vực xung quanh, bất cứ lúc nào cũng có tia chớp xẹt qua, giai đoạn tần suất cao là ban ngày, thời điểm tần suất thấp là buổi tối, cái đó rất gần với cái gọi là hoàn cảnh mưa to có sấm sét. . .

Nếu thật sự hữu hiệu, vậy thành "Rìu gió lốc" này ở trong tay "Mặt Trời" xem như vật phẩm thần kỳ chân chính, mỗi một rìu đều có xác suất 50% bổ ra tia chớp, tuyệt đối lợi hại!

Cho dù không được như vậy, chỉ xem hiệu quả phi phạm cơ bản nhất của "Rìu gió lốc", nó cũng thuộc loại binh khí không tệ rồi, rất phù hợp với nhu cầu của "Mặt Trời". . . Về vấn đề chỉ có thể dùng 1 năm, càng dễ dàng giải quyết, đợi sau 1 năm, lấy tiến độ tiêu hóa của "Mặt Trời" cùng tài nguyên phi phạm của thành Bạc Trắng, chỉ cần đủ phối phương ma được, hẳn thế nào cũng phải đến danh sách 6 rồi, đến lúc đó, vũ khí khẳng định phải đổi mới theo!

Suy nghĩ thật nhanh, Klein cơ bản xác định muốn mua "Rìu gió lốc" .

Lúc này, "Dược sư" than thở một câu: "Thanh rìu này dễ dàng mang theo? Tôi cảm giác đang nghe một chuyện cười, tôi cảm thấy làm thành thanh cờ lê khả năng càng thích hợp hơn, tôi nói, các người vì sao không thể bán súng ngắn có hiệu quả phi phạm?"

"Tôi sẽ tận lực sưu tập vật phẩm cùng loại." Người phụ nữ kia ở trên từ "sưu tập" này phát âm nhấn mạnh, "Tốt rồi, bằng hữu nguyện ý mua một trong hai món vũ khí này mời ra giá."

Klein còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe một người nam ngồi trên sofa dài nói:

"Rìu gió lốc, 520 bảng."

Người phụ nữ kia chờ đợi vài giây, lại hỏi: "Còn có ai muốn ra giá không?"

"530 bảng." Klein bỏ thêm 10 bảng.

Người nam vừa rồi kia lập tức đáp lại: "550 bảng."

. . . Cái này. . . "Mặt Trời" à, nếu người nọ nâng đến trên 600 bảng, tôi sẽ không mua, đổi roi cho cậu thôi! Sau khi xác định sách lược, Klein cực kỳ bình tĩnh hô:

"560 bảng."

Hắn cố gắng biểu hiện ra tư thái mặc kệ đối phương báo giá thế nào, đều sẽ thêm vào 10 bảng.

Mà vừa rồi hắn thu vào 600 bảng vừa lúc có thể tạo áp lực vô hình cho đối phương.

Nghe được báo giá mới nhất, người nam ngồi ở sofa dài kia im lặng vài giây, nhún vai nói:

"Được rồi, nó thuộc loại cậu."

Hô. . . Klein âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

"Còn có bằng hữu muốn ra giá 'Rìu gió lốc' không?" Người phụ nữ khuôn mặt hoàn toàn bị cái bóng của mũ trùm che lấp kia hỏi lại một lần, nhưng bên trong căn phòng đã là một mảng im lặng.

"Thành giao!" Người phụ nữ kia không hề do dự, mang cái hộp bên cạnh chân phải đẩy về phía người phục vụ.

Người phục vụ trước để cho ông lão "Mắt trí tuệ" giám định, sau đó mới đưa đến trước mặt Klein, một tay trao tiền một tay đưa hàng.

Thu hồi 4 tờ 10 bảng còn lại, Klein mở hộp ra, thấy một cây rìu có dây đeo có thể mang ở sau lưng.

Toàn thân nó là màu đen, dày dặn chắc chắn, phần lưỡi sắc bén, ở trong linh thị có màu sắc khí tràng rõ ràng, từ đó có thể thấy được, người chế tác sử dụng lượng lớn tài liệu có linh tính.

Ở tầng ngoài thanh rìu này còn có các con dấu tượng trưng phù hiệu cùng ma pháp, chúng nó khảm vào bên trong, biến thành hoa văn như tia chớp cùng cơn lốc, Klein đưa tay đụng vào, mơ hồ có chút cảm giác đau đớn.

Hắn gật đầu, mang cái hộp đặt ở trên đầu gối của mình.

Nó có thể đổi lấy rẽ cây cùng chất lỏng sương mù thụ nhân, "Ma thuật sư" của mình chỉ thiếu dịch tuỷ sống tà văn hắc báo. . . Minh gần đây vài lần ủy thác buôn bán lời không ít, cộng thêm tích tụ nguyên bản cùng vừa rồi còn thừa, trên người tổng cộng có 209 bảng 5 saule 5 penny. . . tài liệu phi phạm đối ứng danh sách 7 giá trị ở 500 đến 700 bảng. . . A, còn phải bán phối phương hoặc là tri thức. . . Ủm, tuần này phải đi thăm Leipad, xác nhận tiến độ phát minh xe đạp của hắn. . . Klein không kêu giá nữa, im lặng quan sát.

Đến tiếp sau, có người lấy giá 480 bảng mua "Roi thông thả", mà một món tài liệu phi phạm tên là "Tim vũ nhân" bởi vì chào giá cao tới 1.600 bảng, không người hỏi tới, giao dịch thất bại.

Căn cứ tri thức thần bí học năm giữ, Klein biết tài liệu phi phạm này được phân chia cấp bậc ở danh sách 6.

Giao dịch kế tiếp có thành công, có thất bại, cái trước ít, người sau nhiều, dù sao đại bộ phận người phi phạm tới tham gia tụ hội đều có mục đích rõ ràng, nên sẽ không tùy ý lãng phí tiền tài cùng tài nguyên, không giống như Klein, chỉ cần vũ khí có hiệu quả phi phạm coi như không tệ thì cái nào cũng không cự tuyệt.

"Tôi muốn bán phối phương ma dược, danh sách 9, 'Người nhật xác', 230 bảng." Gần kết thúc, một người nam im lặng ngồi ở ghế trong góc bình tĩnh lên tiếng.

"Người nhật xác" ? Mình nhớ rõ phối phương ma dược này chỉ ở trong giáo hội Nữ Thần, giáo hội Chiến Thần cùng Linh giáo đoàn mới có. . . Đây sẽ là nằm vùng trong Kê Gác Đêm, hay là thành viên Linh giáo đoàn ý đồ sống lại tử thần? Đương nhiên, phối phương danh sách thấp lọt ra bên ngoài cũng không phải là chuyện gì quá kỳ quái, đây cũng không phải là nội dung quá bí mật. . . Mình nhớ rõ lão Neil có đề cập qua, trong phối phương "Người nhật xác" có Ếch đốm đen sầy khô. . . Klein không chế bản thân không lộ ra nụ cười tập trung nhìn về phía trước, phát hiện phần phối phương ma dược "Người nhật xác" kia đã bán ra ngoài rất nhanh.

Phối phương ma dược danh sách 9 thật dễ bán. . . Trước đó có một phối phương danh sách 8 "Dân nổi giận" vài lần cũng không thể thành giao, mà mình đưa ra phối phương danh sách 9 "Người ca tụng" "Người kỳ quang" cũng tương đối thoải mái. . .

Cũng đúng, người phi phạm nếu có tiền nhàn rỗi, khẳng định sẽ sưu tập chút phối phương danh sách 9, để con cùng học sinh của mình có càng nhiều cơ hội lựa chọn, để cho bọn họ có thể đi con đường mà mình am hiểu nhất thích nhất, ở dưới điều kiện tiên quyết này, phối phương danh sách 8 nếu không có trụ cột danh sách 9, cũng chỉ có thể chờ người phi phạm đối ứng ý đồ tấn thăng, mà cái này nói không chừng một hai năm cũng chưa chắc đã có một người, dù sao hội nhóm người phi phạm rất phân tán, tuyệt đại bộ phận lại không hiểu cách sắm vai. . .

Ừm, bọn họ còn chưa biết đặc tính phi phạm bất diệt cùng định luật bảo toàn. . .

Klein yên lặng suy nghĩ, không có mở miệng.

Lại qua mười lăm mười sáu phút, mắt thấy tụ hội sắp chấm dứt, hần thử thăm dò một câu:

"Ai có toàn bộ dịch tủy sống tà văn hắc báo?"

Im lặng, không tiếng động, trong phòng không có ai mở miệng.

Klein nghĩ nghĩ, lại bổ sung:

"Ta sẽ đưa ra thù lao đối với người phi phạm mà nói là không thể cự tuyệt."

Ví dụ như đặc tính phi phạm bất diệt cùng định luật bảo toàn. . . Đáng tiếc, mình đã thề đối với nữ thần, không thể truyền ra ngoài "Cách sắm vai" . . .Ặc, mình đã chết một lần, không biết lời thề kia có giải trừ hay không. . . Klein mạnh mẽ thu hồi suy nghĩ phát tán kia, lại vẫn không có nghe thấy ai lên tiếng.

"Được rồi, vị tiếp theo." Hần cố ý làm ra động tác nhún vai bình thường sẽ không làm.

Dược sư ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Tôi mang theo không ít thuốc, mọi người nhìn xem có gì cần không, giá cũng không mắc, cũng chỉ mấy bảng, thậm chí mấy saule."

Người phụ nữ bán vũ khí phi phàm kia nghe vậy, nghi hoặc mở miệng nói:

"Tôi muốn biết dã thú nguy hiểm trong cống thoát nước đã bị thanh trừ hay chưa?"

Dược sư nhất thời hừ một tiếng:

"Cô hỏi đúng người rồi!"

Nói xong, hắn giang tay ra:

"Tôi cũng không biết."

"Sau khi tìm người thông báo cho cảnh sát, tôi cũng không có đi xuống cống thoát nước."

Anh trai à, anh thật là chọc đánh mà. . . Anh có thể sống khỏe mạnh như vậy, khẳng định thực không dễ dàng. . . Xem ra, anh tuyển chức nghiệp "Dược sư" là cực kỳ sáng suốt! Klein nhin không được lắm bấm vài câu ở trong lòng.

Người phụ nữ kia hít vào một hơi, chậm rãi thở ra, không nói lời nào.

Đợi cho Dược sư mang các loại thuốc men cổ quái kia bán cũng tạm, ông lão "Mắt trí tuệ" tuyên bố lần tụ hội này đến đây chấm dứt.

Hắn đưa Klein an bài ở lượt rời khỏi thứ năm, từ lối đi bí mật dưới tầng hầm.

Xem ra "Mắt trí tuệ" cũng không nhận ra mình. . . Klein hơi cảm thayad vui vẻ cõi trường bào có mũ trùm ra, đưa nó cho người phục vụ, bản thân thì đi ra mật đạo, thuần thực vòng quanh mấy vòng.

Chờ xác nhận không có người đi theo, hẩn lấy mặt nạ sắt xuống, rời khỏi con đường yên tĩnh, cầm cái hộp chứa "Rìu gió lốc", một đường đi đến khu đông.

. . .

Phố Black Palm khu đông, phụ cận không có đèn đường khí than, sau khi trời tối thì giống như vực sâu vậy.

Bên trong một căn nhà trọ nơi này, Klein dùng tường linh tính phong tỏa gian nhà, sau đó tự mình triệu hồi bản thân, mang "Rìu gió lốc" đặt ở trên sương mù xám.

Nếu nó nặng thêm một chút, mình cho dù có còi đồng ngài Azcot gia cố linh thể, cũng không có cách nào mang theo, chỉ có thể đổi dùng nghi thức hiến tế. . . Klein lẩm bẩm một câu, hướng ngôi sao hư ảo "Mặt Trời" đối ứng truyền đi ý niệm:

" 'Thế Giới' đã mang vũ khí hiến tế cho tôi, cậu có thể chuẩn bị nghi thức thỉnh cầu ban cho."

Thành Bạc Trắng.

Sau khi thấy sương mù xám, nghe được ngài "Kẻ Khờ" phân phó, Dereck Berg nhất thời xoay người ngồi dậy, bận rộn chuẩn bị.

Trước khi cử hành nghi thức thỉnh cầu ban cho, hẩn im lặng lấy ra kiểm ký sĩ của bản thân, làm vài động tác bổ chém, lấy cái này làm dụ đi cảm xúc chờ mong ở trong lòng.

Không biết sẽ là kiếm thẳng, kiếm bảng to, hay là kiếm cỡ lớn? Dereck bất giác dừng động tác lại, khó có thể ngăn chặn mà thầm nghĩ, theo bản năng nghĩ ra bộ dáng của mình khi sử dụng món vũ khí cường lực nọ.

Sau một lúc lâu, bên trong nghi thức, hắn thấy được món vũ khí phi phàm thuộc về mình.

Đó là một cây rìu.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 277: Gia Tộc Pound

"Ngài Kẻ Khờ tôn kính, xin báo với 'Thế Giới', ta sẽ nhanh chóng sưu tập rế cùng chất lỏng 'Sương mù thụ nhân' cho ông ta."

Sau khi thu được "Mặt Trời" đáp lại, Klein hơi gật đầu không thể nhận ra, lăm băm không tiếng động:

"Xem ra hẳn coi như hài lòng đối với vũ khí."

"Cho dù không có hoàn cảnh thêm thành, 'Rìu gió lốc' cũng tương đương không tệ."

Hắn vừa rồi đã mang đặc điểm cùng hạn chế của món vũ khí phi phạm nọ dùng phương thức hiện chữ rõ ràng truyền cho "Mặt Trời", không miêu tả trực tiếp, là để không nói nhiều, duy trì hình tượng bản thân.

Làm xong tất cả cái này, Klein không dừng lại nhiều, liền quay về thế giới hiện thực, đổi quần áo, rời khỏi phố Black Palm.

...

Khu đông, phố Daravi, một quán rượu chật chội nhưng náo nhiệt.

Hugh Dilcha bịt mũi cùng miệng, chen vào, đối với nàng mà nói, nơi này không chỉ có tràn ngập mùi rượu cùng mồ hôi, còn rất dễ dàng đụng phải những người vóc dáng cao hơn rất nhiều so với nàng, làm cho nàng không thể không đụng vào dưới nách đối phương, mà hương vị nồng đậm nơi đó quả thực có thể hun ngất người bình thường.

Mất rất nhiều sức lực, thậm chí dùng tới năng lực "Người trọng tài", Hugh rút cuộc chen đến vị trí quầy bar, thấy người mình muốn tìm.

Đó là thanh niên chừng hai mươi tuổi, mặt gầy dài như ngựa, chân mày mọc loạn hung ác, ngũ quan lại tương đối nhu hòa.

Hắn đang uống rượu, thỉnh thoảng cao giọng đùa giỡn cùng khách xung quanh.

"Williams, tôi có việc tìm cậu." Hugh gõ gõ mặt quầy bar bằng gỗ.

Động tác thô lỗ này nhất thời đưa tới từng đạo ánh mắt tức giận, nhưng chúng nó rất nhanh ở dưới cái nhìn nghiêm khắc của "Người trọng tài", yên lặng lùi bước.

"Ô, Hugh, đã nhiều ngày không gặp cô, tôi nghĩ cũng phải một tuần rồi, không, ít nhất ba tuần, muốn một ly không? 'Một nửa một nửa' ?" Người trẻ tuổi tên là Williams kia nửa say chuyển choáng nửa kinh ngạc nói.

"Một nửa một nửa" là một loại đồ uống men rượu lưu hành nhất ở khu đông, từ bia mạch nha cùng rượu nho tăng mạnh độ cồn điều chế mà thành, bởi vì có hai thành phần, tỉ lệ cũng tương đương, cho nên thường được gọi là "Một nửa một nửa" .

"Cậu thật sự muốn cho tôi uống rượu?" Hugh nhướng mày.

"Không, hắn không muốn!" Ông chủ đang chà lau ly rượu trong quầy bar cuống quít thay Williams trả lời.

Hắn nhớ rất rõ cô gái đối diện sau khi uống rượu sẽ có lực sát thương cỡ nào, cô ta sẽ dùng năm tay khuyên bảo khách nơi này kiêng rượu, bao gồm cả bọn họ.

Williams nhếch khóe miệng, giang tay ra nói:

"Nói đi, cô tìm tôi có chuyện gì?"

Hắn là một trong những người thông thạo tin tức khu đông, có liên hệ nhiều với xã hội đen.

Hugh nhú nhú mày nói:

"Williams, cậu không thể kiêng rượu sao? Lo mà kiếm tiền, cưới một cô gái tốt, mỗi ngày về nhà đều có nước ấm, thức ăn cùng thăm hỏi ấm áp, cậu có thể chia sẻ với cô ta những gì mà cậu nhìn thấy, cô ta nói cho cậu những gì phát sinh ở nhà, còn có những đứa nhỏ đáng yêu vây quanh cậu chơi đùa, ấm áp như vậy không tốt sao?"

Khi nàng mới tới Backlund, có thể nhanh chóng dừng chân ở khu đông, đã phần là nhờ Williams hỗ trợ, cho nên, nàng vẫn hy vọng đối phương có thể sống tốt.

"Ấm áp?" Williams cười nhạt một tiếng, "Đó là thành lập ở trên tiền tôi mang về, tôi đã sớm nhìn thấu, nếu mỗi tuần tôi có thể mang về nhà 20 saule, tôi khẳng định nhà của tôi sẽ ấm áp, là như cô miêu tả vậy, còn nếu không được, trời ạ, phụ nữ thì la hét cùng nhục mạ, đứa nhỏ khóc nháo cùng hô hét, sẽ làm cho tôi phát điên!"

"Mẹ tôi chính là một tấm gương, ông già nhà tôi mỗi lần về nhà đều đánh chửi cùng tranh cãi ầm ĩ, nếu như vậy, không bằng tôi dùng saule cùng penny trên người đổi rượu uống, ở trong này không có người quản tôi kiếm được bao nhiêu, mọi người uống rượu nói chuyện phiếm, không khí cực kỳ vui vẻ, nếu muốn phụ nữ, bên ngoài có gái đứng đường đáng yêu, họ sẽ không tranh cãi ầm ĩ với tôi."

Hugh khóe miệng co rút nói:

"Cậu thật sự là một tín đồ Chúa Tể Của Gió Bão bất trị, một ngày nào đó cậu sẽ chết ở cồn cùng bệnh tật kỳ quái nào đó."

"Ít nhất tôi cũng đã hưởng thụ qua." Williams không chút quan tâm trả lời, "Tôi đã ba ngày không có mối nào, tôi sẽ không chiết khấu cho cô."

Hugh không hề khuyên bảo nữa, vuốt vuốt mái tóc ngắn màu vàng hỏn độn, đẩy tranh chân dung của Ranus do Audrey đưa cho qua:

"Giúp tôi lưu ý người này, nhanh chóng tìm hẩn."

"Ở đây còn có những hình ảnh khác nhau của hẩn."

Williams say khướt mở ra trang giấy, nhìn vài lần, chặc chặc nói: "Bộ dạng của hẩn rất bình thường, người khu đông lại nhiều như vậy, bất cứ lúc nào cũng có người chết, có người rời đi, có người tiến vào, có người trở thành kẻ lưu lạc, rất khó tìm thấy."

"Tóm lại, cậu lưu ý giúp tôi, phát hiện có người tương tự lập tức cho tôi biết." Hugh lấy ra tờ 5 saule đưa cho đối phương, "Đây là tiền thưởng, nếu có thể tìm được người trên bức họa, tôi, ừm, lại cho cậu 10 bảng."

"10 bảng?" Williams huýt sáo một tiếng, "Hugh, cô khi nào thì hào phóng như vậy? Hay là nói người này giá trị càng nhiều hơn?"

"Treo thưởng của hẩn là như thế, cung cấp manh mối 10 bảng." Hugh giả bộ quan sát hoàn cảnh trong quán rồi hồi đáp, "Cậu không được quên chuyện này, cách vài ngày tôi sẽ lại tới tìm cậu."

Nàng đã đi non nửa khu đông, ban bố nhiệm vụ tới các thủ lĩnh xã hội đen cùng những người tin tức linh thông, dự chi ra cũng mấy bảng.

Chỉ cần có một người thành công, mình có thể kiếm trở về, kiếm rất nhiều! Hugh yên lặng tự cổ vũ cho bản thân, bịt lại miệng mũi, xoay người

đi ra khỏi quán rượu.

Mà lúc này, có mấy ma men khắc khẩu biến thành xung đột, trường hợp dần dần hỗn loạn.

Hugh bất đắc dĩ liếc mắt nhìn qua một cái, cất cao thanh âm:

"Đình chỉ!"

Cảm giác uy nghiêm quanh quẩn ở trong tửu quán, đám ma men tựa như gặp khắc tinh, không ngừng ngồi xuống, có người thậm chí ôm đầu ngồi xuống đất.

Hô, không biết khi nào mới có thể tắt thở "Quan trị an" . . . Hugh vừa hài lòng vừa chờ mong cảm thán một tiếng.

. . .

Buổi sáng thứ tư, Klein khu St. George xa xôi giống như ở một thành phố khác vậy, quan sát vụ đầu tư đầu tiên của mình.

Có nhắc nhở của hần lần trước cùng gợi ý từ bản thảo Russell, Leipad ở trên hạng mục xe tự hành tiến độ cực kỳ nhanh, đã chế tạo ra một mô hình thô ráp.

Cái đó cùng xe đạp trong ấn tượng của Klein là cực kỳ nhất trí.

Sau khi cười thử, Klein lại cung cấp vài ý kiến cải tiến, tỏ vẻ cuối tuần sẽ trả bộ phận đầu tư thứ hai, đồng thời hy vọng có thể sớm ngày dẫn vào người đầu tư mới, để cho hạng mục này nhanh chóng tiến vào giai đoạn gia công.

Vấn đề duy nhất là, Leipad cho rằng mình là người phát minh, có quyền đặt tên sản phẩm.

Hắn không hài lòng đối với cách gọi "Xe tự hành" này, tính chọn dùng "Xe đạp" càng thông tục hơn.

Klein đối với cái này cũng không thêm để ý.

Vào giữa trưa, sau khi trở lại số 15 phố Minsk, hắn còn chưa kịp lấy mũ xuống, đã nghe được tiếng khẩn cầu hư ảo trùng điệp.

Tiểu thư "Chính Nghĩa"? Nhanh như vậy đã sưu tập được tư liệu quý tộc lại bại? Klein có chút suy nghĩ tiến vào phòng khách, đi lên lầu hai.

Đúng lúc này, hắn lại nghe thấy tiếng chuông cửa, vội đi ra mở cửa, thấy là nữ hầu Julian nhà Summer cách vách.

"Ngài Moriarty, bà Summer muốn mời ngài chủ nhật này đi tham gia tiệc trưa, lúc đó sẽ có không ít hàng xóm." Nữ hầu này nói như là ngâm nga.

Klein tối hôm qua khi trở về, đã mang máy ảnh đưa cho bà Summer, trao đổi cùng đối phương vài câu, nhưng không thấy nói gì đến tiệc trưa.

Cũng đúng, trên tạp chí nói, giai cấp trung sản mời người dự tiệc sẽ không giáp mặt nói, đều sẽ thực chính thức phái người hầu hoặc là nữ hầu tới cửa mời. . . Cái này rất phù hợp với kiểu cách của bà Summer. . . Klein đầu tiên là nghi hoặc, chợt hiểu ra, đáp ứng chủ nhật sẽ đến đúng giờ.

Có cơm trưa miễn phí, ai mà không thích? Hơn nữa ông bà Summer cũng không phải là người quá khó ở chung, chỉ cần có thể không để ý đến sự khoe khoang của bọn họ. . . Klein ở trong lòng lặng yên bồi thêm một câu.

Nhìn theo nữ hầu Julian rời khỏi, hắn đóng cửa lớn lại, đi lên thang lầu, trên đường tầm mắt đảo qua phòng khách, nhà ăn cùng phòng bếp hơi có vẻ hỗn độn.

Đã mấy ngày không có làm tổng vệ sinh. . . Minh là một đàn ông độc thân, có thể duy trì loại sạch sẽ như thế này đã là rất không tệ. . . Minh có nhiều bí mật, nói không chừng còn có thể gặp phải tập kích, mời một nữ hầu ở trong nhà cũng không phải chuyện tốt, ừm. . . Không bằng chủ nhật thương lượng cùng bà Summer một chút, để cho bà ta mỗi tuần phái nữ hầu qua đây dọn dẹp hai lần, mình sẽ trả thù lao tương ứng. . . Rất nhiều khách thuê đều có cách làm tương tự. . . Klein bước chân trầm ổn, không nhanh không chậm tiến vào phòng ngủ lầu hai, kéo lại bức màn.

Sau khi tiến vào phía trên sương mù xám, hần phát hiện khẩn cầu nọ quả nhiên đến từ tiểu thư "Chính Nghĩa".

Cô gái quý tộc này đang ngồi ở trước đàn dương cầm, hai tay ấn phím đàn, nhưng không có đàn, mà là thấp giọng tụng niệm tôn danh "Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này":

". . . Tôi đã sưu tập đủ tư liệu quý tộc nghèo túng, xin cầu cử hành nghi thức hiến tế, xin ngài chuyển giao cho 'Thế Giới'."

Thật nhanh. . . không hổ là "chuyên nghiệp". . . Klein lập tức đưa ra đáp lại.

Audrey mới từ chỗ quan viên văn chương vương thất cùng chuyên gia nghiên cứu phương diện này trở về hoàn thành nghi thức hiến tế đơn giản, mang xấp bản thảo thật dày đưa vào cánh cửa lớn hư ảo kia.

"Tôi sẽ chuyển giao cho 'Thế Giới'." Klein giọng điệu lạnh nhạt cắt đứt liên hệ.

Lúc này đây, hần không nóng lòng quay về thế giới hiện thực, mà là đọc bản thảo ngay tại chỗ, tìm thấy bộ phận đối ứng với gia tộc Pound.

Tước vị tử tước nhà Pound quả thật đến từ "Trận chiến lời thề", bọn họ đi theo những người trung thành ủng hộ vương thất, ở quân đội cùng đất

phong của mình có thể lực không nhỏ.

Nhưng ba mươi hai năm trước, gia tộc này liên tục có hai người thừa kế bị bệnh nặng mà chết, lúc đó lão tử tước chỉ có thể để một đứa nhỏ ở chi phụ tiếp nhận gia tộc.

Không bao lâu sau, lão tử tước qua đời, đứa nhỏ kia bởi vì tuổi không lớn, ở dưới người hầu dụ hoặc cùng xúi giục, đổi mới quản gia, biến thành tên ăn chơi.

Chỉ bảy tám năm, hắn đã tiêu hết đại bộ phận tài sản, bị hạ xuống thành Nam tước, ngay cả căn nhà của gia tộc ở Backlund cũng bán đi.

Mấy năm sau, tước vị của hắn lại bị hạ xuống chỉ còn tòng Nam tước.

"Bị bệnh nặng mà chết? Chỉ sợ ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, đều nằm lại căn phòng trong cùng của kiến trúc trong lòng đất, ở ngoài cánh cửa lớn máu chảy đầm đìa kia. . . Lão tử tước khẳng định là có ý che giấu chuyện này, không để cho vương thất, quân đội cùng giáo hội điều tra. . . Như vậy xem ra, gia tộc Pound cũng là hơn ba mươi năm trước mới ngẫu nhiên phát hiện kiến trúc kỳ diệu trong lòng đất kia, có lẽ, có lẽ cửa bí mật trong tầng ngầm là do bọn họ xây. . . Nhưng, thi thể ở trong căn phòng trong cùng kia không chỉ có hai bộ. . . Ở niên đại xa xưa, đã có người đi vào, thăm dò qua?

Ừm, tìm Pound tòng Nam tước tâm sự, lấy phương thức không bại lộ thân phận. . .

Klein dừng suy nghĩ, nhìn về phía cuối thấy được nội dung cần:

"Pound tòng Nam tước, hiện thuê ở tại số 29 phố Civilas khu Queen."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 278: Raft Pound

Quận Civilas ở phía tây vương quốc Ruen, cách sơn mạch Honakis với nước cộng hòa Intis, mà ở Backlund, thì có một con đường lấy nó làm tên, ở rìa khu Queen, là tổng bộ sở cảnh sát thủ đô.

Không ít người lựa chọn định cư ở con đường này, vì chính là an tâm, Raft Pound cũng là một trong số đó.

Trong một căn nhà số 29 sát đường, vị tông Nam tước này khoác áo ngủ nhung, ở trong căn phòng ấm áp dễ chịu, đứng ở bên cửa sổ đóng chặt, nhìn về khu Civilas đối diện.

Hắn chừng bốn mươi tuổi, nhưng hai mái đã hoa râu, túi mắt phù thũng, nếp nhăn rõ ràng, trên người bất cứ chỗ nào cũng tựa như đang tản ra mùi rượu.

Tren sàn sau lưng Raft có một ít nội y phụ nữ bị xé rách, xa xa ở đối diện là lò sưởi trong tường ngọn lửa đang thiêu đốt.

Vị tông Nam tước này nâng lên ly rượu trong tay, một hơi uống cạn chất lỏng còn thừa, rồi chậm rãi đi ra cửa, muốn về phòng ngủ.

Bởi vì không có ống dẫn truyền nhiệt lượng từ lò sưởi thêm vào trong tường, hắn vừa rời khỏi phòng, liền cảm nhận được cái lạnh như xộc vào cốt tủy vào cuối thu.

"Chết tiệt!" Raft Pound thấp giọng mắng một câu, lão đảo đi đến cửa phòng ngủ, xoay tay nắm.

Trong phòng ngủ khá tối tăm, chỉ có ánh sáng đỏ rực mỏng manh chiếu vào.

Raft đang muốn đóng cửa phòng, chợt nhìn về phía giường, ánh mắt bỗng nhiên ngưng đọng lại.

Trên chiếc ghế bên cạnh bức màn, có một bóng người đang im lặng ngồi ở đó!

Bóng người này mặc quần áo màu xám, đầu đội mũ lưỡi trai sậm, cả người giấu ở trong bóng tối.

Nhận thấy Pound từ Nam tước nhìn chăm chú, người này chậm rãi ngẩng lên, nhìn lại.

Trên mặt hắn có các vết sáng đủ loại màu sắc, tựa như một thằng hề buồn cười nhất!

Raft đang muốn lớn tiếng kêu lên, quay đầu chạy trốn, lại thấy một cây súng ngắn nhắm thẳng vào mình, nghe được thanh âm trầm trầm nghẹn nghẹn nói:

"Tôi đề nghị anh không cần làm chuyện không sáng suốt."

"Nếu phối hợp tốt, ta có thể sẽ không thương tổn, cũng sẽ không lấy đi đồ của anh, nếu anh còn mà nói."

Raft Pound sắc mặt biến ảo vài cái, cực kỳ thành thật đóng cửa phòng ngủ lại, sau đó giơ hai tay lên, ngồi ở bên giường.

"Mày, mày muốn tao làm cái gì?" Hắn nắc một cái, thân thể khẽ run nhắc nhở, "Đối diện chính là khu Civilas!"

"Tôi biết, nhưng tôi nghĩ, tôi ở gần anh hơn so với khu Civilas." Klein đang ngụy trang thằng hề thay đổi giọng nói cùng làn điệu, cảnh cáo một

câu, "Mà mục đích của tôi chỉ là hỏi anh một số vấn đề."

—— Trước khi đến phố Civilas, hăn ở trong không gian thần bí phía trên sương mù xám kia đã bói toán việc này có nguy hiểm hay không, nhận được đáp án thực an toàn.

"Vấn đề?" Raft môi mấp máy một hồi, cay đắng cười nói, "Lại tới nữa. . . tôi vĩnh viễn trốn không thoát cơn ác mộng này sao?"

"Đã có rất nhiều người đến hỏi qua?" Klein theo lời của hăn mà hỏi lại.

"Không, không chỉ là hỏi qua! Bác của tôi, sau khi lão tử tước được người tôn kính qua đời, bên cạnh tôi đã xảy ra rất nhiều chuyện, lão quản gia hòa ái không có duyên cớ mà từ chức, không biết đi nơi nào, người hầu cùng nữ hầu không hề dấu hiệu thay đổi từng người một, trở nên xa lạ mà lạnh lùng, bọn họ đang tìm kiếm cái gì đó, đúng, tìm kiếm cái gì đó, tôi lúc ấy còn chưa đến 10 tuổi, chỉ có thể nhìn như vậy, không dám nói cho người khác, tôi sợ hãi tôi rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại!" Raft có chút sụp đổ hồi đáp.

Tìm cái gì đó? Là tìm kiếm kiến trúc trong lòng đất kia, hay là bảo tàng, gia tộc Pound ví dụ như, đặc tính phi phạm cùng vật phẩm thần kỳ mai táng ở phụ cận ác linh kia? Vương thất cùng giáo hội không nên không có phát hiện, cao tầng khẳng định biết đặc tính phi phạm bất diệt cùng định luật bảo toàn! Nếu gia tộc Pound rách nát, những thứ đó hăn sẽ bị thu hồi? Trừ khi, lão tử tước đã trả giá rất lớn, mua đặc tính phi phạm cùng vật phẩm thần kỳ cùng danh sách, để mang chuyện kiến trúc trong lòng đất tình che giấu đi. . . Klein bình tĩnh nghe xong, sinh ra không ít phán đoán.

Hăn nhìn như thả lỏng, thực ra có thể động thủ bất cứ lúc nào, lại hỏi:

"Những ngày như vậy đã bao lâu rồi?"

"Tôi không biết, tôi không biết, xung quanh đều là những gương mặt tôi không biết, tôi làm sao xác nhận những người còn lại có phải đồng lõa hay không? Ha ha, ta làm bộ không biết cái gì cả, run rẩy rất nhiều năm, sau đó ở bọn họ hướng dẫn, say rượu, chơi phụ nữ, đánh bạc, hít ma túy, làm đủ các chuyện để cho bản thân như là một phế vật!" Raft Pound hơi có chút thần kinh cười nói, "Bọn họ rất cuộc yên tâm, không hề nhìn chăm chăm vào tôi nữa, đợi cho tôi ngay cả tòa nhà kia cũng bán đi, bọn họ, hô, rời khỏi, không biết đi nơi nào, không, bọn họ khẳng định còn đang âm thầm giám thị tôi, không cho tôi báo cảnh sát, đúng, không cho tôi báo cảnh sát!"

Người này có bệnh về mặt tinh thần rồi. . . Cũng không biết hẳn nói là thật là giả, màu sắc cảm xúc biến hóa thực phù hợp logic, nhưng vạn nhất, hẳn chỉ cảm thấy thẹn với lão tử tước, vì thế ảo tưởng ra một màn hí kịch như vậy, tìm kiếm lý do cho bản thân sa đọa, sau đó không nùng tự mình ám chỉ để tin tưởng hoàn toàn. . . Klein đời trước làm một cường giả bàn phím đủ tư cách, cái gì cũng biết một chút đã xem qua án lệ cùng loại.

Hắn suy nghĩ hai giây rồi nói:

"Những người này hỏi anh cái gì?"

"Bọn họ hỏi hai đứa con của lão tử tước là chết như thế nào, hỏi lão tử tước mấy năm đó có biểu hiện gì dị thường, lúc ấy tôi còn chưa đến 10 tuổi, căn bản không biết cái gì cả!" Raft huy động cánh tay, kìm không được gầm nhẹ lên.

"Bình tĩnh, thỉnh bình tĩnh." Klein tay trái ép xuống, hỏi thêm một số chuyện khác, ý đồ từ nhiều góc độ xác nhận Pound tông Nam tước có biết kiến trúc trong lòng đất kia hay không.

Trong khi một hỏi một đáp, thời gian nhanh trôi qua, Klein nghiền ngẫm nói:

"Anh xem qua quả thật không biết cái gì cả."

"Thực có lỗi, đã quấy rầy anh, tôi nên cáo từ."

Hắn đứng lên, hơi hơi cúi đầu chào, có vẻ cực kỳ có giáo dưỡng.

Mà hầu như đồng thời lúc đó, cảm xúc sục sôi cùng kích động trên mặt Raft Pound nháy mắt biến mất, đôi mắt màu lam nhạt trở nên cực kỳ thâm thúy, như là đang quan sát kỹ.

Mắt thấy người ăn mặc xâm nhập kiểu thẳng hể kia sắp đứng thẳng dậy, hắn lập tức lại khôi phục biểu hiện vừa rồi, bi phẫn, điên cuồng, cay đắng, tố chất thần kinh.

Đúng lúc này, bên tai hắn đột nhiên vang lên một thanh âm tràn ngập cảm giác thần bí.

"Đỏ rực!"

Klein mang linh tính quán chú vào "Phù chú ngủ say", dùng tay trái không cầm súng ném nó về phía Raft.

Trong tiếng thiêu đốt nhỏ vun, an bình nồng đậm mà mãnh liệt lan tràn ra, bao phủ vị tông Nam tước kia, làm cho mắt hắn không ngăn được mà nhắm lại, rồi thân thể hắn mềm nhũn ngã xuống giường.

"Thực xin lỗi, vừa rồi hỏi chỉ là vì tiến hành đối chiếu sau đó, kế tiếp còn có cấp bậc 'Đi vào giấc mộng' cùng 'Thông linh' nữa." Klein vỗ vỗ áo ngủ đối phương, lấy tay ấn ngực mà chào.

Tiếp theo, hắn sử dụng "Phù chú cảnh trong mơ", giống như ác mộng tiến vào trong giấc mộng của đối phương.

Trong thế giới xam xám, từng đoạn ngắn, không ngừng thoáng hiện, Klein thanh tỉnh mà lý trí đi ở bên cạnh Raft, nhìn hắn gặp một đám người

làm cùng nữ hầu khuôn mặt trống rỗng, ngũ quan trống không, làm cho người ta cảm thấy dị thường kinh sợ, nhìn hăn luôn ở lúc quay đầu sang bên, thấy một gương mặt già nua không tiếng động đang nhìn chăm chú vào hăn, nhìn hăn cuộn mình trong góc, run rẩy, nhìn hăn bị bóng đen bao phủ từng chút từng chút một.

Cái này cùng với hăn vừa rồi miêu tả là nhất trí. . . Klein thử tiến hành dẫn đường, để biết rõ ràng ngọn nguồn sự việc, nhưng Pound tông Nam tước tựa như đối với chuyện này có bóng ma tâm lý cực kỳ nghiêm trọng, hơi có kích thích, sẽ ở trong mộng hồ hết như thần kinh, rồi điên cuồng bỏ chạy.

Điều này làm cho Klein căn bản không có cách nào thu được càng nhiều tin tức.

Vì thế, hăn rời khỏi cảnh trong mơ, lại thêm một tấm "Phù chú ngủ say" cho Raft Pound, sau đó xuất ra tài liệu "Amanda" thuần lộ, chuẩn bị nghi thức thông linh.

Sau khi tự mình hưởng ứng chính mình, linh tính của Klein xuyên qua gió lốc tư duy, thấy bóng dáng hư ảo đối phương, bóng dáng hư ảo căn cứ vào thể tâm trí.

"Lão tử tước ở trước khi chết, có nói cái gì với người?" Klein suy xét rồi mở miệng hỏi.

Raft Pound dần dần hồi đáp:

"Ông ấy bảo tôi duy trì gia tộc."

"Còn cái gì nữa?" Klein cố ý dùng giọng điệu khẳng định hỏi lại.

"Bảo tôi nhớ kỹ vinh quang tổ tiên." Raft mờ mịt đáp lại.

Klein nhẹ nhàng gật đầu, lại hỏi:

"Những người đó đang tìm cái gì?"

"Tôi không biết." Raft vẫn là đáp án như vừa rồi.

Klein tiếp tục đặt câu hỏi, tiến hành đối chiếu với trước đó, ra kết luận Pound tông Nam tước không có nói dối, lời nói vừa rồi đều đủ chân thật.

Đến tình trạng này, hẳn không dừng lại nữa, xuyên thấu gió lốc tư duy đối phương, để cho linh tính lan tràn ra ngoài về lại thân thể của mình.

Ngay sau đó, Klein thu thập hiện trường đầu vào đây, rồi lấy ra còi đồng Azcot tung vài cái, lợi dụng nó để quấy nhiễu bói toán điều tra có khả năng tồn tại sau đó.

"Thực cảm ơn sự phối hợp của anh, tông Nam tước." Làm xong tất cả cái này, Klein ăn mặc như thẳng hề lại lần nữa cúi chào.

Sau đó, hẳn xoay người mở cửa sổ, nhảy ra con đường, biến mất ở trong bóng đêm mờ mịt.

Sau một lúc lâu, Raft Pound đột nhiên mở mắt.

Bốn phía đôi mắt màu lam nhạt nọ, có một vòng mạch máu li ti nổ tung ra!

Hắn chợt xoay người ngồi dậy, nhìn về phía cửa sổ đang rộng mở.

...

Sau khi đi một vòng lớn ở khu đông, Klein tẩy đi ngụy trang, thay quần áo bình thường, như chưa từng phát sinh chuyện gì quay về số 15 phố Minsk khu JoWod.

Hắn không có lập tức nghỉ ngơi, cũng không tự hỏi kế tiếp nên xử lý kiến trúc trong lòng đất như thế nào, mà lại tiến vào phía trên sương mù xám.

Ở phía trên cùng bàn dài xa xưa kia, Klein chậm rãi mở ra bàn tay, lộ ra mấy cọng tóc nâu, đó là tóc của Raft Pound, hắn trước khi "đi vào giấc mộng" của đối phương đã sưu tập những cọng tóc này.

Còn có một cấp bậc cuối cùng, bói toán xác nhận ở phía trên sương mù xám. . . Klein không tiếng động tự nói một câu, lấy ra giấy bút, viết xuống nội dung đã chuẩn bị trước đó:

"Tương lai của Raft Pound."

Mình muốn xem xem tương lai của người này sẽ phát sinh chuyện gì, lấy cái này để xác minh quá khứ! Klein dựa vào lưng ghế, thầm đọc câu bói toán.

Bởi vì kiến trúc xa xưa kia liên quan đến sáu vị thần linh chính thống, hắn sợ trực tiếp bói toán nội dung có liên quan sẽ xuất hiện vấn đề, cho nên, thay đổi ý nghĩ, hỏi về tương lai của Raft Pound!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 279: Xác Định Phương Án

"Tương lai của Raft Pound."

Klein nắm lấy tóc vị tòng Nam trước kia, nhắm mắt lại, mượn dùng minh tưởng, tiến nhập ngủ say.

Trong trời đất xám xịt, hắn thấy một cửa động nhỏ hẹp, bất quy tắc, Raft Pound hai mái hoa râm túi mắt phù thùng khuỷu tay chống đất, phủ phục như loài bò sát mà đi tới, chui ra ngoài.

Ngay sau đó, hình ảnh chợt lóe, hắn không biết từ nơi nào cầm một cái huy chương bằng sắt đen, đeo ở trên ngực.

Phía trên cái huy chương kia điêu khắc một cây quyền trượng, cùng với một bàn tay nắm chặt quyền trượng!

"Tudor!" Klein đột nhiên tỉnh lại từ cảnh trong mơ, ngồi thẳng lên.

Căn cứ tiểu thư vệ sĩ giới thiệu, điêu khắc ở trên cái huy chương bằng sắt đen kia là văn chương hoàng thất đế quốc Tudor kỷ đệ tứ!

Cái này cùng những gì mà hắn nhìn thấy ở trong kiến trúc xa xưa kia là giống nhau như đúc!

"Raft Pound tuyệt đối không đơn giản giống như biểu hiện lâu nay. . ."
Klein xoa nhẹ trán, thấp giọng lầm bầm.

Làm một "Nhà bói toán", hắn đối với gợi ý nhìn thấy từ cảnh trong mơ vừa rồi có giải độc riêng mình, một mặt, hắn biết đó là hành vi mà Raft

Pound sẽ làm trong tương lai, một mặt khác, hẳn cho rằng điều này thuyết minh bản thân Raft Pound có liên hệ rất sâu cùng gia tộc Tudor!

Thông qua hỏi đáp trực tiếp, "Đi vào giấc mộng" tra xét, "Thông linh" trao đổi ba tầng khảo nghiệm này, Raft Pound đều không lộ ra vấn đề gì, cũng không để cho mình nhận thấy dị thường nào, nếu không phải mình còn để lại một cửa, chỉ sợ đã bị hẳn lừa gạt rồi, ừm. . . Có lẽ, có lẽ hẳn hiện tại thật sự không biết cái gì cả, vừa rồi là diễn xuất theo bản năng, đợi đến tương lai, mới ngẫu nhiên gặp cơ hội, sinh ra liên hệ cùng gia tộc Tudor. . .

Nhưng khả năng càng lớn hơn là, hẳn đã từ chỗ lão tử tước biết được không ít chuyện, ở trước khi không có nắm chắc, cố ý sa đoạ, giả ngây giả dại, mà có thể giấu diếm được "Đi vào giấc mộng" cùng "Thông linh" của mình, lại là năng lực phi phàm nào đó đang phát huy tác dụng, ừm. . . Hẳn lúc ấy hẳn không phải biểu diễn, thật sự lâm vào trạng thái đần độn, nếu không đã sớm ở trước mặt mình có kinh nghiệm rất phong phú về thể loại này để lộ ra dấu vết rồi. . .

Sẽ là năng lực phi phàm gì đây?

Hẳn có danh sách mấy?

Hoặc là trời sinh đã có năng lực phi phàm nhất định về loại này?

Klein cứ suy nghĩ như vậy, cảm giác mình tiến nhập ngõ cụt, liền đi ra, thay đổi góc độ, lăm bằm không tiếng động:

"Raft Pound có liên hệ rất sâu cùng gia tộc Tudor. . ."

"Có thể làm giả thiết lớn mật, hẳn thật ra chính là hậu duệ gia tộc Tudor?"

"Nếu hẳn có quan hệ huyết thống cùng lão tử tước là thật, chuyện này thú vị đây."

"Toàn bộ gia tộc Pound là một nhánh gia tộc Tudor cải danh để họ trốn tránh đũa giết?"

"Bọn họ thành lập công huân, thu được tước vị, từng bước một trở về trung tâm quyền lợi, cùng lúc đó, bọn họ âm thầm đang tìm kiếm di tích bí mật năm đó của đế quốc Tudor ở Backlund."

"Không biết qua bao nhiêu năm, bọn họ rốt cuộc có thu hoạch, vì thế mua lấy căn nhà trước mắt thuộc về Miller Carter, đồng thời xây dựng tầng hầm kia, để thăm dò khu vực xung quanh."

"Ba bốn mươi năm trước, bọn họ tìm được di tích, xây một đường ngầm bí mật đi thông nơi đó."

"Nhưng mà, ở trong quá trình thăm dò di tích, xuất hiện ngoài ý muốn, ác linh kia căn bản không tiếp thu cái gọi là hậu duệ gia tộc Tudor, hai người thừa kế của lão tử tước trước sau chết ở trong căn phòng cuối cùng kia, ngay cả đặc tính phi phạm cùng vật phẩm thần kỳ cũng không thể lấy ra."

"Tuy lão tử tước tiêu phí rất lớn để mua đặc tính phi phạm tương tự, làm cho hai người thừa kế tử vong có vẻ tương đối bình thường, nhưng liên tục chết bất đắc kỳ tử ở trong mắt vương thất cùng giáo hội là có chút khả nghi, cho nên, ở sau lão tử tước chết, Raft Pound đã cố ý mang điều tra âm thầm năm đó khuyếch đại cũng vắn vẹo, để cho bản thân bị 'dọa' ra tâm lý có vấn đề, bắt đầu phóng túng ở trong tửu sắc cùng đánh bạc, lấy cái này trốn tránh chú ý."

"Cái này có thể giải thích một chuyện mình trước đó rất nghi hoặc, đường đường gia tộc Tử tước, thế mà bị những người thần bí không biết từ nơi nào đến khống chế, không lẽ vương thất cùng giáo hội là mù sao? Cho dù khống chế, cũng sẽ dùng phương thức càng nhu hòa càng không dễ phát hiện hơn, ví dụ như, con đường danh sách 6 'Người không mặt'."

"Một đứa nhỏ cũng có thể phát hiện dị thường, huống chi cường giả vương thất cùng ba giáo hội lớn?"

"Bọn họ sở dĩ 'không biết', giải thích duy nhất chính là những người đó do bọn hắc phái đi."

"Ừm. . . Minh lúc ấy đoán gia tộc Tudor, gia tộc Trensoest nắm giữ cùng là con đường 'Hắc hoàng đế', cho nên, căn cứ vào cần thiết để sắm vai, vương triều bọn họ thành lập mới có thể giữ lại phong cách cùng đặc sắc đế quốc Solomon, điểm này, tiểu thư vệ sĩ tựa như đã chứng thực."

"Con đường 'Hắc hoàng đế' danh sách 9 là 'Luật sư', là một chức nghiệp phi phạm cực kỳ am hiểu lợi dụng trật tự, ừm. . . năng lực lừa gạt 'Đi vào giấc mộng' cùng 'Thông linh' của Raft Pound đúng là phát ra từ đây, hoặc là càng tiến một bước? Hắc phối hợp đầy đủ với mình, nhưng ở cảnh trong mơ cùng trạng thái dần dần, vẫn theo bản năng lợi dụng lỗ hổng trật tự, để cho kết quả phát triển theo hướng hắc hy vọng."

"Cẩn thận ngẫm lại, trong quá trình 'Thông linh', Raft Pound giống như thật sự không có nói láo, chẳng qua đó chỉ là một bộ phận. . . Duy trì gia tộc, nhớ kỹ vinh quang, có thể chỉ gia tộc Pound, cũng có thể chỉ gia tộc Tudor. . ."

Klein ý nghĩ từng chút một trở nên rõ ràng, đối với sự việc đã có một phán đoán chính xác:

Từ Raft thái độ trước mắt của Pound mà xem, dưới tình huống không có giúp đỡ từ bên ngoài, ác linh nọ hẳn không có cách nào thoát vây, nếu không vị tông Nam tước này đã sớm nghĩ biện pháp tự cứu, mặc kệ ác linh sẽ tìm đến hắc hay không, chỉ cần đối phương thoát đi phong ấn, chế tạo ra tai nạn, vậy chuyện di tích trong lòng đất sẽ không thể gạt được vương thất cùng giáo hội, đến lúc đó, Raft tất nhiên sẽ bị liên lụy. . . Phía ngoài căn phòng bị sụp đổ, nhưng không có ảnh hưởng lực lượng trói buộc ác linh,

cái này thuyết minh chỉ cần không trực tiếp phá hủy phía bên kia của căn phòng, ác linh là không thể thoát vậy. . .

Ừm. . . Kế hoạch thực rõ ràng, tìm Caspars mua chút thuốc nổ, đánh sập cửa vào, để cho không ai có thể vào được, để cho ác linh kia vĩnh viễn chôn vùi trong lòng đất, a, chờ mình có đủ thực lực, có thể suy xét đi giải quyết nó, giúp thị dân Backlund trừ bỏ hoàn toàn tai hoạ ngầm này, thuận tiện thu hoạch chút vật phẩm có giá trị. . .

Bất quá, nên nổ như thế nào mới an toàn nhất? Mình một chút cũng không hiểu a. . . Có lẽ, Caspars có quen biết với chuyên gia thuốc nổ nào đó? Dù sao ông ta cũng là thương nhân vũ khí chợ đen.

Klein nhanh chóng xác định phương án, quyết định chạng vạng ngày mai lại đi tìm Caspars, tranh thủ trong tuần này sẽ hoàn toàn giải quyết chuyện di tích trong lòng đất.

Về phần quan hệ chân thật giữa gia tộc Pound cùng gia tộc Tudor, về phần Raft Pound dị thường, hẳn căn bản không muốn miệt mài theo đuổi.

"Liên quan gì đến mình!" Klein than thở một câu, nhanh chóng rơi vào trong sương mù xám, quay trở về thế giới hiện thực.

. . .

Buổi sáng thứ sáu, Klein ra ngoài sớm, giả cực kỳ bận rộn.

Mà tình huống thực tế là, hẳn lại đi đến câu lạc bộ Craig, luyện tập bắn súng, đọc báo, qua ngày khá là thoải mái.

Thời gian trà chiều, hẳn đã ở trong này cả ngày chuẩn bị rời khỏi, nhưng lại ngoài ý muốn thấy khách hàng trước đó là Mary Gale cùng giáo sư cưỡi ngựa Talim Dumont đồng thời tiến vào câu lạc bộ.

Đi cùng bọn họ còn có rất nhiều người nam mặc vest đuôi tôm cùng phụ nữ quần áo xinh đẹp trang điểm tinh xảo, trong đó còn có phóng viên “Báo Quan sát hàng ngày”, Mike Joseph.

"Ô, thám tử Moriarty, thật sự là trùng hợp." Mike có đôi mắt mê người nhưng làn da tương đối thô ráp chủ động chào hỏi.

Klein cười cười đáp lại:

"Ngài phóng viên, điều tra tin tức của ngài đã hoàn thành à?"

"Hoàn thành rồi, ít nhiều cũng có sự trợ giúp của anh! Tôi giới thiệu cho mọi người, đây là đại thám tử nổi danh, ngài Sherlock Moriarty, bạn tốt của Talim." Mike đưa cánh tay nói.

Sau hai bên chào hỏi, Mike tiếp tục nói:

"Tôi đại khái biết rõ Carpin là ai, có rảnh tôi sẽ nói chi tiết cho anh, tóm lại, tôi đã có lý do để tin tưởng, Hibel tử vong nguyên từ tội phạm bắt chước, cũng không phải sát thủ liên hoàn nào đó làm, ha ha, ngày mai, ngày mai anh có thể đọc ở trên báo tin tức điều tra của tôi."

"Cũng tương tự như tôi dự đoán." Klein mỉm cười đáp lại.

Lúc này, Mike tựa như nhớ tới cái gì, nghiêng đầu nói với Mary Gale:

"Tôi cùng cô hẹn lịch phỏng vấn đi, về tình huống cùng phương án giải quyết không khí ô nhiễm ở Backlund, bất quá, cô phải đánh tiếng với tổng biên tập tòa soạn báo chúng ta một chút, xác định trang báo cùng thời gian."

Mary nhất thời mắt sáng lên nói:

"Tốt."

"Rất cảm tạ! Mike, tôi cũng không nghĩ đến phương pháp tốt như vậy!"

Đây là đang tuyên truyền cùng tạo thế để tiến vào "Ủy ban điều tra không khí ô nhiễm vương quốc"? Mike vị phóng viên này kinh nghiệm thực phong phú. . . "Báo Quan sát hàng ngày" tuy không phải là tờ báo lớn nhất, nhưng lượng phát hành cũng tương đối lớn. . . Mary hôm nay đột nhiên đến nơi đây, là vì mấy vị nghị viên hạ viện tham gia câu lạc bộ này mà đến? Loại hình thức câu lạc bộ tư nhân này, thật sự rất thích hợp với chính trị cùng buôn bán a. . . Klein có chút giật mình đưa ra cáo từ.

Ở trước khi trở thành "Người không mặt", hắn không muốn nhúng tay là loại sự việc tiếp cận cao tầng này.

. . .

Thời điểm chạng vạng, trong một nhà trọ khu đông.

Williams bận rộn một ngày tiến vào căn phòng thuê nhỏ hẹp, tính đổi cái áo khoác, lấy chút tiền mặt, đi quán rượu uống một chút, đồng thời thuận tiện giải quyết bữa tối ở nơi đó.

Trong hoàn cảnh âm trầm tối tăm, động tác mặc áo khoác của hắn bỗng nhiên khựng lại.

Hắn thấy bên cạnh cửa sổ đang đứng một bóng đen, khuôn mặt bị cái bóng của mũ trùm hoàn toàn che lấp.

"Ai bảo mày tìm kiếm Ranus?" Bóng đen nọ\trầm thấp thông thả hỏi.

Williams nhanh mặc vào áo khoác, nuốt ngụm nước miếng nói:

"Một người bạn của tôi, thợ săn tiền thưởng."

Thợ săn tiền thưởng chính là những người mạo hiểm lấy các loại treo thưởng làm nguồn thu chủ yếu, ở khu đông, ở Backlund, không hề thiếu.

"Hắn vì sao đột nhiên bắt đầu tìm kiếm Ranus? Đây là treo thưởng đã rất lâu rồi." Bóng đen nọ cực kỳ cao, từng bước một bước tới trước người Williams.

"Tôi không biết, có lẽ, cô ta chỉ là thử một lần." Williams lui về phía sau biên độ rất nhỏ.

Bóng đen nọ trầm trầm truy hỏi:

"Cô ta là ai?"

Williams nhất thời lâm vào giây dựa, qua vài giây mới run run trả lời:

"Hugh, Hugh Dilcha, tôi không biết cô ta ở nơi nào."

"Tốt lắm, rất thành thực." Bóng đen nọ đưa tay vỗ vào người Williams, không hỏi gì nữa, đi về phía cửa.

Williams lặng yên nhẹ nhàng thở ra, cho rằng kinh nghiệm xã hội đen phong phú đã giúp cho bản thân.

Thời điểm không nên cậy mạnh thì không cần cậy mạnh!

Đúng lúc này, hắn thấy bóng đen nọ búng ngón tay một cái.

Bốp!

Williams suy nghĩ ngưng đọng, thân thể hắn nháy mắt xẻ tung ra, phần tán ra bốn phương tám hướng, biến thành máu thịt trên đất cùng trên tường.

Ngay sau đó, bóng đen nọ cắt đứt ống dẫn khí than nơi này.

Trong thanh âm tư tư tư, hần cầm lấy ngọn nến trên bàn Williams, vuốt phẳng tim nến.

Bóng đen lập tức rời khỏi, vài phút sau, ngọn nến nọ đột nhiên tự thắp sáng!

Oành ùng!

Tiếng nổ bao phủ tất cả.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 280: Miễn Phí?

Sau bữa tối, quán bar Brave, trong phòng đánh billiards.

Klein mặc một cái áo khoác màu đen đơn giản khá tương xứng với phong cách nơi đây, đầu đội mũ lưỡi trai sậm màu, cầm ly bia Nam xứ Wales, tùy tay đóng cửa phòng, đi đến đối diện Caspars đang cúi xuống thăm dò đánh trái bi.

Trước khi hần mỉm cười mở miệng chào hỏi, Caspars đã dừng động tác, đứng thẳng dậy, liếc mắt nhìn hần một cái:

"Maric không ở đây."

"Không có tụ hội nào giống loại mà cậu muốn nữa."

"Trừ bỏ vũ khí, tôi không có cái gì khác."

. . . Lộ số rất quen thuộc. . . may mà mục đích của mình hôm nay là khác. . . Klein khẽ động khóe miệng nói:

"Tôi là đến mua vũ khí."

Maric lại không ở đây. . . Xem ra là nơi này đã bị phát hiện nên cừu gia đã nhắm vào, phải dời đi nơi khác rồi. . . Mình cũng không thể liên lạc được tiểu thư vệ sĩ rồi. . . Hơn nữa sự trợ giúp mà mình tính dùng để xử lý việc của Miller Carter chính là xác sống của Maric. . . Vừa giữ bí mật lại vừa không sợ hãi tử vong, ừm, điều kiện tiên quyết là phải dùng linh tính

che chắn ảnh hưởng của còi đồng Azcot. . . Đồng thời khi nói chuyện, trong đầu Klein hiện lên một loạt ý tưởng.

Caspars hơi có chút kinh ngạc, hồ nghi chống cây cơ, day day cái mũi hèm rượu của mình nói:

"Cậu muốn mua vũ khí gì? Đạn trước đó đã bắn hết? Luyện tập thật sự nhiều đó."

Không, tôi dùng luyện tập đều là đạn mua ở câu lạc bộ Craig. . . Klein cười nói:

"Tôi nghĩ mua thuốc nổ, cái loại sử dụng rộng rãi trong hầm mỏ."

"Cậu muốn làm cái gì?" Caspars bật thốt ra, vẻ mặt theo đó trở nên trầm ngưng cùng nghiêm túc, "Tôi cảnh cáo cậu, không nên thử làm đại sự chết tiệt gì đó! Tôi sẽ không cho phép khách hàng của tôi khiêu khích khu Civilas! Đương nhiên, cậu có thể không mua vũ khí từ chỗ của tôi."

Có thể làm thương nhân vũ khí chợ đen, còn sống đến giờ, từ trình độ nào đó mà nói, là rất giữ quy củ, ít nhất sẽ không bán những thứ này cho những tên điên cuồng. . . Klein theo thói quen lấy lập trường Kẻ Gác Đêm để đánh giá, đồng thời cười cười nói: "Ông hình như hiểu lầm cái gì đó, tôi cũng không phải đi nổ két ngân hàng, cũng không tính chế tạo tin tức rung động gì, tôi chỉ giúp người ta dỡ bỏ kiến trúc, thuận tiện tiến hành cải tạo luôn."

"Vậy người đó vì sao không tìm công ty kiến trúc chính quy?" Caspars không có thả lỏng cảnh giác.

"Ha ha, đó là một mật thất, người nọ không muốn bị người ngoài biết." Klein hỏi ngược lại, "Ông có biết chuyên gia thuốc nổ đáng tin cậy không? Ta cũng không am hiểu loại chuyện này, tôi sợ làm sập cả tòa nhà."

Caspars thấy đối phương còn lo lắng bảo trì phòng ốc, nghi hoặc trong lòng nhất thời tiêu tán không ít.

Ngay ở trước khi ông ta tính trả lời, trong phòng đột nhiên vang lên một thanh âm hư ảo mơ hồ:

"Không cần."

Cảm giác quen thuộc chợt xuất hiện, Klein quay đầu nhìn lại, phát hiện tiểu thư vệ sĩ không biết khi nào đã ngồi ở trên ghế trong góc.

Cô ta vẫn mặc váy dài cung đình kiểu Gothic màu đen, đội mũ trùm màu đồng, khuôn mặt vẫn là tái nhợt, tóc vàng nhạt cùng dung mạo tinh xảo làm nổi bật ra ưu điểm của đối phương.

"Chào cô buổi tối." Klein hơi hơi cúi người chào.

"Chào buổi tối, cô Sharon." Caspars làm ra động tác tương tự.

Thì ra tên của cô ta là Sharon. . . Klein có chút suy nghĩ chờ đợi đối phương mở miệng.

Tiểu thư vệ sĩ gọi là Sharon lại nhìn về phía Caspars nói:

"Maric sau này sẽ không đến nơi đây nữa."

"Nếu ông có việc muốn tìm anh ta, thì nhắn lại theo loại biện pháp thứ ba đã giao hẹn trước."

"Được, cô Sharon." Caspars rõ ràng đã thấy qua sóng gió này tựa như sợ hãi theo bản năng đối với tiểu thư vệ sĩ.

Nghe đến đó, Klein nói xen vào:

"Nếu như, tôi nói là nếu, tôi muốn tìm Maric hỗ trợ, nên liên lạc như thế nào?"

"Tìm Caspars." Sharon trả lời cực kỳ ngắn gọn.

"Được rồi." Klein giang tay rồi nói, "Cô vừa rồi nói không cần chuyên gia thuốc nổ là có ý gì?"

Đôi mắt xanh thẳm của Sharon không chút dao động:

"Tôi đây."

Là cô? Cô chính là chuyên gia thuốc nổ? Đợi một chút, cô không phải là người phi phạm có năng lực đặc thù, đại khái là danh sách 5 sao? Sao lại còn kiêm chức chuyên gia thuốc nổ. . . Klein ngẩn ra một chút, cũng không biết nên nói tiếp như thế nào.

Cuối cùng, hắn lựa chọn tin tưởng tiểu thư vệ sĩ, suy nghĩ rồi nói:

"Ta đi gặp. . ."

Lời của hắn còn chưa dứt, đã lấy ánh mắt quét về phía Caspars, ý tứ là lời nói kế tiếp không thích hợp đối với người thường này.

Từ bản chất thân thể mà nói, thương nhân vũ khí chợ đen quả thật chỉ có thể tính là người thường. . . Klein yên lặng bồi thêm một câu.

Sharon nghiêng đầu nhìn về phía Caspars nói:

"Ông đi chuẩn bị thuốc nổ."

"Hai bảng."

"Hắn trả."

"Được, cô Sharon." Caspars liếc mắt nhìn Klein một cái, khập khiễng rời khỏi phòng đánh billiards, hơn nữa không quên tiện tay đóng cửa lại.

Thấy tiểu thư vệ sĩ cứ như vậy mà nhìn mình không nói lời nào, Klein có loại cảm giác bị nữ quý nhìn chăm chăm, vội tổ chức ngôn ngữ nói:

"Tôi tìm được địa chỉ của Pound tông Nam tước, nửa đêm đi gặp người này. . ."

Sau khi mang lời nói của Raft Pound thuật lại từ đầu chí cuối một lần, Klein bắt đầu suy luận, từ kết quả đảo ngược quá trình suy luận:

"Tôi cho rằng người này có rất nhiều chỗ nói dối, một gia tộc Tử tước không có khả năng bị người âm thầm khống chế dễ dàng như vậy."

"Ngay cả một đứa nhỏ cũng có thể phát hiện dị thường, vương thất cùng giáo hội sao mà không hề phát hiện?"

"Sau khi Raft Pound sa đọa, có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với người ngoài cùng quý tộc khác, chỉ cần hãn hơi chút có chút dừng khí, là có thể giải quyết vấn đề rất nhẹ nhàng."

"Cho nên, tôi cho rằng người này khẳng định che giấu việc gì đó, mà việc này đại khái có tỷ lệ rất lớn là có liên quan đến kiến trúc trong lòng đất kia."

"Từ trạng thái của người này mà xem, ác linh kia trong thời gian rất lâu cũng không thể thoát vây, cho nên tôi tính kiểm chút thuốc nổ, phá hỏng cửa vào đi, không cho người khác có cơ hội đi vào, ừm, tôi sợ bọn họ thả lăm ác linh."

"Ừm." Tiểu thư vệ sĩ Sharon không khẳng định ý tưởng của Klein, nhưng cũng không có phủ định.

Lúc này, Klein do dự rồi hỏi:

"Tôi không rành thuốc nổ, cho nên chuẩn bị vẽ bản đồ bố cục, mời chuyên gia thuốc nổ đưa ra vị trí cùng phân lượng sắp đặt thuốc nổ, nếu, nếu, để cô hỗ trợ, tôi cần trả thù lao là bao nhiêu?"

Quá đắt mà nói, tôi đi tìm chuyên gia thuốc nổ có vẻ tốt hơn, dù sao đơn này của tôi chỉ có 50 bảng, mà tiêu thụ vệ sĩ 3 ngày 1.000 bảng. . . Klein sớm có tính toán.

"Miễn phí." Sharon trả lời vẫn là phong cách ngắn gọn như vậy.

Miễn phí? Klein nhất thời bị dọa giật mình.

Ở trong thường thức của hắn, miễn phí mới là mắc nhất!

Sharon im lặng ngồi ở nơi đó, qua vài giây mới chậm rãi giải thích hai câu:

"Sau khi nổ sập cửa vào, có thể ra vào nơi đó chỉ còn một mình tôi."

"Cái này bản thân nó chính là chuyện tôi hy vọng xảy ra."

Nói cách khác, cô tính sau khi có đủ nắm chắc, đi trừ bỏ ác linh, thu hoạch vật phẩm bên trong? Nổ sập cửa thật ra là đang giúp cô bài trừ khả năng có quấy nhiễu, dù sao người phi phạm danh sách khác không có cách nào giống như linh thể mà xuyên qua đá cùng bùn đất. . . Ừm, ngoại trừ con đường "Học đồ", nhưng bọn họ không biết kiến trúc trong lòng đất này. . . Klein có chút giật mình gật đầu nói:

"Thành giao!"

Sau khi nói xong, hắn lại bồi thêm một câu:

"Ừm. . . cô từ chỗ Maric mượn mấy thủ hạ, loại kín miệng, đây là triển lãm là có người trợ giúp với Miller Carter."

"Tốt." Sharon không có cự tuyệt.

Klein cố ý không đề cập đến trọng điểm là trả thù lao như thế nào, lộ ra nụ cười nói:

"Vậy mười giờ sáng ngày mai."

"Chúng ta trước thăm dò địa hình xung quanh, không thể để vụ nổ tạo thành phá hoại rõ ràng."

Sharon nhẹ nhàng gật đầu, bóng người dần dần trở nên nhạt, biến mất không thấy.

. . .

Buổi sáng thứ bảy, Hugh Dilcha lại ngồi xe ngựa công cộng đến khu đông, để xác nhận ủy thác của mình có thu hoạch hay không.

Trong khi đợi chuyển, nàng đột nhiên có xúc động muốn mua một tờ báo xem một cái.

Nàng lấy ra xu 1 penny, từ trong tay đưa nhỏ bán báo bên cạnh mua tờ "báo bưu điện Backlund", nhanh lật ra xem.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng ngưng đọng lại, bởi vì tờ thứ ba có một tin tức:

"Tin tức, 7 giờ 10 tối hôm qua, ở nhà trọ số 1 phố Daravi khu đông đã xảy ra vụ nổ nghiêm trọng, nghi ngờ là do rò rỉ khí gas, vụ nổ phát sinh từ phòng số 6 lầu 3, khách thuê tử vong tại chỗ, thậm chí không có lưu lại thi thể đầy đủ, đến nửa đêm, vụ nổ này tổng cộng có ba người tử vong, 16 người bị thương. . ."

Số 1 phố Daravi. . . phòng 6 lầu 3 nhà trọ. . . Cái này, cái này không phải là nơi Williams thuê ở sao? Hẳn đã chết? Chết vì rò khí gas tạo thành vụ nổ? Không, không! Tuyệt đối không phải như thế! Hẳn căn bản sẽ không xa xỉ mà dùng khí gas, cho dù nơi đó có trang bị! Hẳn vừa tiếp nhận ủy thác của mình, chẳng lẽ là vì vậy? Nhưng mà, Ranus bản thân chính là tội phạm truy nã, phát hiện có người đang tìm hăng, đổi nơi ở là được, căn bản không cần thiết phải giết người để giữ bí mật, cái này ngược lại dễ dàng bại lộ vấn đề. . .

Chuyện này rất kỳ quái rất triệt để, như là kẻ điên làm vậy. . .

Rõ ràng chỉ là một tội phạm lừa đảo. . .

Williams đáng thương. . .

Mình, mình nhất định sẽ báo thù cho người này!

Nhất định sẽ tra ra chân tướng!

Hugh bi thương mà ngưng trọng nhìn xe ngựa công cộng dừng ở trước mặt, không có đi lên.

Nàng biết, hiện tại đi khu đông sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Nàng tính lập tức trở về nói cho Furth, để cho cô ta lâm thời dời đến căn phòng đã thuê kia, bản thân thì cải trang lén vào khu đông, tìm người quen hỏi, bước đầu tìm hiểu rõ ràng ngọn nguồn sự việc, bắt lấy dấu vết hung thủ lưu lại.

Ài, ủy thác của tiểu thư Audrey quả nhiên không thể không có nguy hiểm. . . Là mình cảm thấy tội phạm lừa đảo đã bị truy nã, chỉ cần không ngăn hăng, không cho hăng chạy trốn, hăng sẽ không phản kích hung ác. . . Là mình sơ sẩy sơ ý, là mình hại chết Williams. . . Ừm, cũng không bài trừ khả

năng hấn đồng thời còn đang sưu tầm tin tức gì khác, từ đó rước lấy tai hoạ.
. . Hugh nhắm mắt lại, xuyên qua đường cái, đi đến điểm chờ đối diện.

. . .

10 giờ 14, Klein cùng tiểu thư vệ sĩ Sharon xác nhận tình trạng bề mặt đối ứng của kiến trúc kỷ đệ tứ kia, đi đến bên ngoài căn nhà số 8 phố Williams kia.

Sharon đã biến mất không thấy, Miller Carter thấy thám tử Sherlock Moriarty mặc đồng phục công nhân màu lam xám, đội mũ lưỡi trai cùng ba trợ thủ trầm mặc ít lời cao lớn vạm vỡ.

"Như vậy để thuận tiện thăm dò." Klein giải thích một câu.

Miller Carter ánh mắt đảo qua ba vị trợ thủ vừa thấy đã biết có thể đánh đấm tốt kia, hài lòng gật đầu:

"Công tác chuẩn bị của anh còn nhanh hơn so với dự tính của tôi, trong bọn họ có chuyên gia đuổi rắn?"

"Đúng vậy, bọn họ đều cực kỳ am hiểu đuổi rắn." Klein không chút do dự đưa ra trả lời khẳng định.

Xác sống sao có khả năng sợ bị rắn cắn?

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 281: Vui Quá Hóa Buồn

Trong kiến trúc trong lòng đất thâm trầm u ám, Klein cầm theo đèn bão, đi một vòng quanh đại sảnh, tỉ mỉ kiểm tra có cửa vào khác hay không, đương nhiên, hắn không dám đi vào lối đi thông với căn phòng cuối cùng kia, mà đàn rắn sau khi tụ tập lại thì một lần bị gió lạnh thấu xương thổi chạy.

Sau khi được đến đáp án khẳng định, hắn chủ động lui tới bên cửa lớn, cùng ba xác sống kia cùng nhau nhìn tiểu thư vệ sĩ Sharon sắp đặt thuốc nổ ở vị trí khác nhau.

"Bộ dáng thực chuyên nghiệp." Klein thấp giọng cảm khái một câu.

Mà ba xác sống kia không hề nghi ngờ sẽ không đáp lại hắn.

Bất quá, cái này cũng có lý do, hắn thủy chung dùng linh tính che chắn ảnh hưởng của còi đồng Azcot, nếu không, hắn sẽ gặp được "phụ họa" cực kỳ nhiệt tình.

Hắn nguyên bản không tính mang cái còi đồng xa xưa mà tinh xảo này theo, nhưng lo lắng phải đề phòng ác linh âm thầm quấy phá, đành phải hy sinh một ít linh tính.

"Tiểu thư vệ sĩ, không, tiểu thư Sharon nói cô ta là chuyên gia thuốc nổ, thật đúng là không phải nói phét. . ."

"Cô ta nguyên bản là làm trong ngành này? Hoặc là, danh sách nào đó trong con đường phi phạm của cô ta giúp cho cô ta am hiểu lĩnh vực cùng

loại? Căn cứ tư liệu mà mình đã xem qua ở tiểu đội Kẻ Gác Đêm, cái này đại khái có danh sách 9 'Tội phạm', 'Tù phạm', 'Chiến sĩ' cùng 'Thợ săn', danh sách 8 'Quan trị an', danh sách 7 'Đại sư vũ khí' cùng 'Kẻ nắm giữ kiến thức', a, cái sau có cách gọi thật mật là 'Thám tử', thuộc về giáo hội Thần Tri Thức cùng Trí Tuệ. . . Cái khác mình không rõ ràng cho lắm. . ."

"Không biết tiểu thư Sharon là con đường nào, xem qua cũng không quá giống, cô ta lần này còn biểu hiện ra năng lực chỉ huy xác sống. . ."

Trong khi Klein đưa ra các loại liên tưởng không bờ bến, Sharon đã hoàn thành bố trí, thuận tay điểm hỏa dây dẫn.

Thuận tay? Điểm hỏa? Đây đây đây! Sao lại không nhắc một tiếng! Klein lúc này mới hoàn hồn, bị dọa giật mình, cuống quýt rời khỏi đại sảnh, tiến vào hành lang phía ngoài.

Mà ba xác sống kia thì không chút hoang mang theo ở phía sau hắn.

"Nơi này rất an toàn." Sharon đột nhiên hiện lên ở bên cạnh hắn.

Klein hơi nhẹ nhàng thở ra, hỏi ngược lại: "Nơi này có tro bụi bị chấn động rơi xuống không?"

"Có." Sharon dùng một từ đơn đưa ra trả lời khẳng định thuyết phục.

"Vậy là tốt rồi." Đồng thời khi nói chuyện, Klein lại lui một bước.

Tê tê tê, thanh âm dây dẫn thiêu đốt truyền vào tai hắn, làm cho hắn có chút bức bối.

Loại cảm xúc này không phải là hấn sợ hãi vụ nổ, mà là từ chiếc giày thủy chung không có hạ xuống đất.

"1." Sharon đột nhiên mở miệng nói một tiếng.

"A?" Klein không rõ đối phương có ý gì.

Oành ùng ùng!

Mặt đất kịch liệt rung rung lên, khói bụi từ phía trên bỗng nhiên rơi xuống, lỗ tai Klein là một mảng ông ông, trong thời gian ngắn không nghe thấy thanh âm gì khác.

Nếu không phải hẳn là "Thằng hề", lúc này đã mất đi cân bằng ngã ở trên đất rồi.

Khụ khụ khụ! Hẳn ho khan rồi thấy phía trước đã có đá lớn cùng bùn đất đang rơi xuống, nháy mắt đã bịt lại cửa vào.

Trong chấn động còn sót lại, Klein nắm chặt còi đồng của ngài Azcot, quan sát phản ứng của nó.

Tuy trước đó hẳn đã bói toán qua, thu được kết quả việc này không có nguy hiểm gì, nhưng nơi này dù sao liên quan đến pho tượng hình người sáu vị thần linh chính thống, cho dù là ở phía trên sương mù xám thu được gợi ý, hẳn cũng không dám tin hoàn toàn, hơn nữa bản thân đọc hiểu cũng có khả năng ra lỗi, cho nên, hẳn cần thận lấy còi đồng Azcot phán đoán ác linh có bởi vậy mà thoát vây hay không.

Mặt ngoài còi đồng lạnh lẽo mà nhu hòa, vẫn không có biến hóa gì khác thường, Klein hoàn toàn an tâm, nhìn xác sống bên cạnh, từ đôi mắt bọn họ xác nhận một việc, đó là mình hiện tại là cực kỳ mặt xám mày tro.

Cái này tốt, rất phù hợp sau đó mình giải thích với Miller Carter kia. . . Không có lãng phí mình cố ý thay đổi bộ quần áo mới. . . Hẳn đi về phía cửa vào, xác nhận nơi đó đã bị phá hỏng hoàn toàn.

Ở dưới tình huống không làm ra động tĩnh lớn, tương lai quả thật chỉ có con đường "Học đồ" cùng người phi phạm kiểu như tiểu thư Sharon mới

có thể đi vào, cô ta đã bài trừ rất nhiều đối thủ cạnh tranh tiềm tàng, khó trách miễn phí. . . Klein ngóng nhìn đá cùng bùn đất, âm thầm cảm thán một câu.

Đương nhiên, mình cũng có thể, mình có trạng thái linh thể cùng loại! Hần mỉm cười yên lặng ở trong lòng bởi thêm một câu, nhưng mặt ngoài lại bất động thanh sắc.

"Kết thúc rồi." Klein búng ngón tay một cái, dẫn ba xác sống vội vàng quay về tầng ngầm, mà Sharon không biết khi nào đã biến mất không thấy.

Trong tầng ngầm rộng rãi, Miller Carter đang khẩn trương lo lắng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cánh cửa bí mật kia.

Sau khi nhìn thấy thám tử Moriarty cùng trợ thủ đẩy đủ chính tề đi ra, người này nhất thời thở hắt ra thật dài, gấp giọng hỏi:

"Bên trong đã xảy ra chuyện gì?"

Klein cố ý thở gấp nói:

"Kiến trúc trong lòng đất này quá, quá cổ xưa, đã rất lâu không có sửa chữa, chúng tôi nguyên bản đang đuổi răn, động tác chỉ hơi chút lớn một chút, đã dẫn phát sụp đổ kịch liệt, sụp đổ khắp nơi, may mà chúng tôi ở gần cửa, kịp thời trốn thoát."

"Gió bão tại thượng! Kiến trúc kia nguy hiểm như vậy sao?" Miller Carter nắm tay đập vào ngực trái.

"Đúng vậy, kiến trúc cổ đại bảo tồn hoàn hảo vĩnh viễn chỉ có một ít như vậy, còn lại đều sụp đổ ở trong sông dài lịch sử." Klein đáp lại, "Tôi đưa ngài đi vào nhìn một cái, xác nhận tình huống bên dưới."

"Còn suy đồ không?" Miller cẩn thận hỏi một câu.

"Không có, bên này có vẻ chắc chắn." Klein cố ý phủi tro bụi trên người, ho khan hai tiếng, sau đó dẫn người này đi vào dạo qua một vòng, dừng ở cửa vào đã hoàn toàn bị ngăn chặn, mà vách tường ở đại sảnh cũng đã sụp đổ, mặt sau đều là đá cùng bùn đất.

"Ngài có thể sử dụng một bộ phận này." Hãn chỉ chỉ khu vực hành lang.

Miller im lặng vài giây, cảm thán nói:

"May mắn tôi không có tùy tiện cho người đi vào thăm dò, mà là tìm người chuyên nghiệp như anh, nếu không trên lưng tôi có thể đã mang mấy mạng người rồi."

"Tốt, lần ủy thác này đến đây chấm dứt, để tôi mang thù lao còn lại đưa cho anh."

Đồng thời khi nói chuyện, Miller Carter đã lấy ra ví tiền, đếm một chút, có chút xấu hổ phát hiện chỉ có chừng ba chục bảng tiền mặt.

"May mà tôi còn tiền khác, nếu không phải đi ngân hàng một chuyến rồi." Miller than thở một câu, ngẩng đầu nhìn về phía Klein nói, "Anh có thu đồng vàng không?"

"Không, tôi không ngại hình thức tiền nào." Klein cười cười nói.

Tiền vương quốc Ruen, trừ bỏ tiền mặt, còn có đồng vàng, đây cũng là để cam đoan giá trị tiền giấy.

Bất quá, từ sau Đại đế Russell hơn một trăm năm này, dân chúng bắt đại lục càng ngày càng quen với tiền giấy, thậm chí có nghị viên muốn đồng penny cũng có tiền giấy đối ứng.

Đồng bảng vàng trên ý nghĩa chân chính đã rất ít lưu thông ở chợ, chỉ có một số người theo kiểu cũ sẽ ở trên dây đồng hồ bỏ túi của mình thêm một cái hộp nhỏ, bên trong để một số đồng vàng phòng bị trường hợp ngoài ý muốn.

Cái này là an tâm, cũng là thói quen.

Miller gật đầu, theo dây đồng hồ màu vàng trên áo, lấy ra khỏi túi một cái hộp nhỏ ánh vàng lấp lóe.

Bốp, hần mở hộp, lấy ra năm đồng vàng, cùng số tiền mặt kia, đưa cho vị thám tử trước mặt.

Klein không có kiêng kị gì, sau khi đếm một lần, bỗng nhiên tung lên trên một đồng vàng, rồi thoải mái mở bàn tay tiếp lấy nó.

"Cảm ơn sự khăng khải của ngài." Hần thấy mặt người hướng lên trên, lộ ra ý cười từ đáy lòng, sau đó lấy tay ấn ngực, cúi chào đối với Miller Carter.

Ừm, nếu là thám tử khác, cho dù lúc này nổ sập cửa vào cùng lối đi, sau khi trở về, khẳng định sẽ xuất hiện ác mộng, phòng ở có tiếng vang khác thường, tinh thần trở nên suy yếu, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có người đang nhìn chăm chăm mình các loại vấn đề, đây là khí tức ác linh xâm nhiễm, phải một đoạn thời gian rất dài mới có thể biến mất, nhưng chúng ta thì khác, tiểu thư Sharon bản thân đã giống như nữ quỷ vậy, mình đi phía trên sương mù xám một chuyến là hoàn toàn không có việc gì, về phần ba xác sống kia, ngay cả chết còn không sợ, thì sợ cái gì? Klein tâm tình không tệ chế nhạo vài câu, rồi từ biệt Miller Carter, xoay người rời khỏi phòng.

Đi ở trên đường, ba xác sống ở dưới tình huống không chào hỏi gì hần, đã tự đi về một phía khác.

Tiểu thư Sharon đi rồi. . . Thật sự không thu phí thuê xác sống. . . Klein mỉm cười nâng cánh tay, phất phất tay đối với bóng lưng ba xác sống kia.

Sau đó, hắn về nhà thay quần áo bình thường, đi tới câu lạc bộ Craig luyện bắn súng.

Thuận tiện ăn bữa tối xem như ăn mừng nhiệm vụ chấm dứt viên mãn, Klein cười xe ngựa công cộng, quay về phố Minsk.

Hoàn cảnh hôn ám âm trầm bị những ngọn đèn đường khí gas chiếu sáng, hắn cầm ba toong, nhàn nhã bước chậm trên đường.

Đột nhiên, hắn có loại dự cảm không được tốt cho lắm nhưng không tính là quá xấu.

Tình huống gì đây? Klein ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện hai vị cảnh viên đang dắt một con cảnh khuyến đi lại đây, tựa như đang làm kiểm tra dọc đường.

Kiểm tra? Mang theo cảnh khuyến kiểm tra? Án giết người liên hoàn đã tạo thành ảnh hưởng? Hiện trường để lại hương vị đình hương cùng cây mận gai chua, cho nên phải thêm cảnh khuyến? Klein nhin không được lắm bầm một câu.

Lịch sử cảnh khuyến sớm nhất là ngược dòng về thời kì Russell, nhưng số lượng vẫn không nhiều lắm.

Lo lắng đến trên người mình có rất nhiều vật phẩm, lo lắng đến dự cảm vừa rồi, Klein tính đi đường vòng, đi về phía khác.

Nhưng đúng lúc này, hai cảnh viên kia nhìn thấy hắn, ý bảo hắn dừng bước.

Klein khóe miệng co rút một chút, nụ cười đầy mặt chờ đợi ở tại chỗ.

"Điều tra theo lệ tôi." Sau khi tới gần, một vị cảnh viên trong đó đưa ra giấy chứng nhận của mình.

"Tốt. . ." Klein còn chưa dứt lời, cảnh khuyển kia đột nhiên rút gào lên, không ngừng sửa đổi với hắn.

Cái này, là người thấy mùi thuốc súng trên người mình? Mùi thuốc súng do buổi chiều luyện bắn súng lưu lại? Klein nháy mắt hiểu ra, liếc mắt nhìn về mặt đề phòng của hai cảnh viên một cái, lập tức có kế hoạch, nụ cười dễ gần nói:

"Là như vậy, tôi nhặt được một khẩu súng ngắn ở trên đường, còn có túi súng mang ở dưới nách cùng đạn, đang muốn giao cho hai anh."

Hắn động tác thông thả lấy ra súng ngắn của mình, rồi đưa hai tay tới vị trí bả vai, cười thực chân thật bổ sung:

"Cảnh quan, tôi thật sự không phải mang súng phi pháp."

Một cảnh viên đề phòng độ cao, một cảnh viên tiếp nhận súng ngắn, ngừng trọng nói:

"Anh phải theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến."

"Tốt." Klein vẫn tươi cười sáng lạn, "Nhưng tôi có một yêu cầu, xin báo cho luật sư Jurgen Cooper của tôi, chỉ có ở dưới anh ấy chứng kiến, tôi mới có thể nhận soát người."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 282: Bước Đầu Tiên

Khu đông, trong một ngõ ngách.

Jean uống say khướt mặt hướng vào vách tường, tụt quần, thoải mái tắm bồ rêu xanh.

Đợi cho hân giải quyết xong vấn đề, bả vai đột nhiên bị người vỗ một cái.

Jean nhin không được rùng mình, vội kéo quần, nửa xoay người nhìn lại, thấy một cậu nhóc mặc áo khoác vải bố đội mũ lưỡi trai.

"Cậu nhóc" kia ngẩng đầu lên, lại lộ ra một khuôn mặt tuy dơ bẩn không chịu nổi nhưng lại nhu hòa tinh xảo.

"Hugh? Cô sao lại thành ra thế này?" Jean ngạc nhiên bật thốt lên.

Hugh dựng thẳng ngón trỏ, để ở trước môi, ý bảo đối phương không lên tiếng.

Ngay sau đó, nàng ép cổ họng nói:

"Tôi hỏi cậu đáp, nhỏ giọng chút."

Bị uy nghiêm đè ép, Jean chỉ có thể gật đầu.

"Trong những người mà Williams quen biết, hai ngày gần đây có ai chết không?" Hugh trầm giọng hỏi.

Jean dùng cái đầu bị cồn làm tê liệt cẩn thận nhớ lại rồi nói:

"Gavin! Gavin sáng nay bị phát hiện chết đuối ở dưới sông Torquack!"

"Hắn có lẽ là ngã xuống tối hôm qua, tên đáng thương này hoàn toàn không biết bơi, còn thích sau khi uống rượu về, đi bờ sông hóng gió."

Hugh mắt bỗng nhiên trở nên lợi hại, không cần nghĩ ngợi liền truy hỏi:

"Gavin có tiếp nhận ủy thác của Williams, ủy thác tìm kiếm tội phạm truy nã Ranus hay không?"

"Đương nhiên, chúng tôi đều nhận được ủy thác này từ chỗ Williams, dù sao, dù sao cũng không phải là chuyện phiến toái gì, chỉ cần mang bức họa đưa cho mọi người nhìn một cái, để cho bọn họ chú ý có tên nào giống như vậy hay không là được, là được rồi, ô, Williams, hắn còn nói, còn nói, nếu có manh mối, mời tôi uống rượu ba ngày, ăn thịt ba ngày! Tên đáng thương này, thế mà chết ở trong vụ nổ khí gas, cho nên, cho nên ta kiên quyết không cho chủ nhà trọ lắp ống dẫn khí gas! A. . . đây đã là chuyện mấy tháng trước, tôi giờ chỉ ở được phòng trọ giá rẻ nhất." Jean thao thao bất tuyệt.

"Gavin phụ trách khu vực nào? Hắn có đề cập với cậu cái gì không?" Hugh nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, mím môi lại, chột nhìn chăm chăm vào mặt Jean hỏi.

"Hắn, hắn đi phụ cận bến tàu Byron khu đông, chạng vạng ngày hôm qua hắn còn gặp tôi, nói là đi vào quán bar liên minh công nhân ở trong đó mang tin tức tìm kiếm Ranus truyền bá ra, hơn nữa để cho những người ở đó xem chân dung của Ranus." Jean nắc một cái nói.

Backlund có rất nhiều cảng, đại bộ phận chúng phân vào khu cảng, được đặt tên thành cái loại "Bến tàu" .

"Sau đó thì sao? Gavin có nói sau đó hẳn muốn làm cái gì không?" Hugh nghi hoặc nhíu mày, lại hỏi.

"Đương nhiên, đương nhiên là uống rượu! Hẳn tính uống một chút, sau đó tìm một chỗ ngủ! Ô, cái tên đáng thương này nhất định là uống đến nóng người, muốn đi ra sông tắm một cái, kết quả quên mình là không biết bơi, hơn nữa lúc này đã sắp sang đông rồi!" Jean lại lần nữa phát ra tha thở tiếc hận.

Như vậy. . . Gavin chưa tra được cái gì cả, chỉ đi quán bar liên minh công nhân bến tàu Byron khu đông phát "truyền đơn" tìm kiếm Ranus, kết quả bị hại, còn liên lụy đến Williams. . . Hung thủ này phản ứng đã không thể dùng quá khích để hình dung, quả thực chính là kẻ điên. . .

Đối lại mình là Ranus, lựa chọn tốt nhất đơn giản nhất chính là lập tức đổi chỗ, tránh đi tìm kiếm, trừ khi, trừ khi hẳn đang mắc chuyện gì đó, trong thời gian dài không thể rời khỏi. . . Nhưng mà, tìm hẳn cũng không chỉ có mình, còn có rất nhiều thợ săn tiền thưởng, hẳn giết được Williams, giết được nhiều người như vậy sao? Hẳn có bản lãnh thì giết sạch sẽ khu Civilas đã ban bố lệnh truy nã này đi!

Hugh cảm thấy mình hoàn toàn không thể lý giải chuyện này, tựa như nàng khó có thể chấp nhận Williams tử vong vậy.

Cuối cùng, nàng quyết định trước báo cáo với tiểu thư Audrey về vấn đề gặp phải, rồi cải trang đi quán bar liên minh công nhân bến tàu Byron khu đông, không hỏi, chỉ quan sát, xem có kẻ nào khả nghi hay không.

. . .

Khu JoWod, phân cục cảnh sát Royce.

Klein lại một lần nữa ngồi cùng đám trộm cắp ma men trên một cái ghế dài có dựa lưng.

Thật sự là xui xẻo mà. . . đúng lúc gặp cảnh sát kiểm tra, lại không thể kịp thời đổi đường đi, đều do sát thủ liên hoàn chết tiệt kia! Klein một bên nguyên rửa tên kia, một bên tự hỏi làm thế nào mang phù chú trên người cùng bột phấn thảo dược không cách nào khác giấu đi, tránh khỏi soát người.

Hắn ý đồ mang mấy thứ này giấu ở trong cái bao tay màu đen, sau đó tìm cơ hội nhét vào một nơi kín đáo tại phân cục cảnh sát này, chờ khi rời khỏi thì thu hồi.

Đúng lúc này, mắt hắn sáng lên, thấy luật sư trẻ tuổi Jurgen Cooper tóc vuốt chỉnh tề, ăn mặc như đi tham gia yến hội đang đi cùng một vị cảnh viên tiến tới.

"Anh đi ký tên một cái là có thể đi rồi." Jurgen dùng vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn nhất quán nói.

"Như vậy là được à?" Klein kinh ngạc hỏi lại.

Jurgen khẽ gật đầu nói:

"Đúng vậy, bọn họ biết anh là một thám tử nổi danh."

Đây là lý do gì? Klein không dám hỏi nhiều, lập tức đứng dậy, đi theo sau Jurgen mặc vest đuôi dài đen, không nhanh không chậm ký tên rồi ra khỏi cửa.

Thời tiết khác với lần trước hắn được đối phương bảo lãnh ra khỏi cục cảnh sát, lúc này không có mưa dầm, chỉ có mây mù thật dày che cả trăng đỏ cùng những ngôi sao, đèn đường khí ở hai bên đường đều đã thấp sáng lên.

"Thật sự là rất cảm tạ! Lại lần nữa phiền toái anh!" Klein đi tới hai bước, đến bên cạnh Jurgen.

Jurgen không thích nói cười nghiêng đầu nhìn về phía hắn rồi nói:

"Không cần cảm tạ, đây là chức nghiệp của tôi."

"2 bảng."

". . ." Klein liếc mắt đánh giá đối phương một cái, rồi cười nói, "Được."

Gần đây túi tiền của hắn cũng khá là trống, lúc này lấy ra hai tờ 1 bảng.

Jurgen không có khách khí, tiếp nhận thù lao nói:

"Nếu anh nguyện ý thành lập quan hệ hợp tác chính thức, vậy sau này mỗi lần đến cục cảnh sát, tôi chỉ thu 1 bảng, đương nhiên, cái này không bao gồm loại án nghiêm trọng, anh phải rõ ràng, phí dụng tôi thu cũng phải giao một bộ phận cho văn phòng."

Nói như là mình về sau sẽ thường xuyên được mời đến cục cảnh sát uống trà vậy. . . Phì, bọn họ căn bản là không cho trà, ngay cả nước cũng không có một ly! Klein còn chưa kịp trả lời, chợt nghe luật sư Jurgen bổ sung:

"Đối với một thám tử tư mà nói, ra vào cục cảnh sát là tình cách đoạn thời gian sẽ gặp được, thuộc loại đặc điểm chức nghiệp."

"Ừm, tôi rất rõ ràng, mỗi một vị thám tử tư đều tồn tại vấn đề mang súng phi pháp, xâm nhập nơi ở người khác phi pháp vân vân."

"Anh lần này ứng đối rất tốt, cảnh sát tìm không ra đủ chứng cứ chứng minh anh mang súng phi pháp, mà trên người anh có phản ứng của thuốc nổ giải thích tương đương đầy đủ, cái tên câu lạc bộ Craig này đủ để cho họ tin tưởng, nếu không anh rất có khả năng sẽ đi toà án trị an một chuyến."

"Cho nên, anh cũng không phải người bị tình nghi, mà là thị dân tốt, thị dân tốt sau khi nhặt được súng chủ động nộp lên, không cần soát người kiểm tra."

Tốt rồi. . . Nhưng tôi thiết một cây súng ngắn cùng đạn tương ứng, mấy băng đó, còn phí luật sư nữa. . . Klein gượng cười nói:

"Tôi rõ ràng, luật sư Jurgen, chúng ta thành lập quan hệ hợp tác chính thức đi."

Jurgen khê động khóe miệng, dùng nụ cười cực kỳ chức nghiệp đưa tay nói:

"Hợp tác vui vẻ."

"Tôi từ đáy lòng hy vọng có thể rất ít khi gặp anh ở cảnh cục."

Cái này không phải tôi có thể quyết định. . . Klein cười tự giễu.

. . .

Trở lại số 15 phố Minsk, Klein dùng phương thức ngâm nước nóng để cho bản thân dịu xuống.

Nhưng đúng lúc này, hần lại nghe thấy tiếng khẩn cầu hư ảo trùng điệp, vẫn đến từ giọng nữ.

Tiểu thư "Chính Nghĩa"? Lần này là chuyện Ranus có manh mối? Klein đột nhiên từ trong bồn tắm bật lên, lau khô thân thể rất nhanh, khoác thêm quần áo, cứ như vậy tiến nhập phía trên sương mù xám.

Nhìn ngôi sao đỏ thắm đang không ngừng bành trướng cùng co rút lại kia, hần lan tràn ra linh tính, lựa chọn lắng nghe:

"Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này. . ."

"Ngài Kẻ Khờ tôn kính, điều tra Ranus xuất hiện vấn đề. . ."

"Chính Nghĩa" không biết vì sao mặc áo dài trắng mang chuyện vụ nổ phố Daravi khu đông cùng Gavin trượt chân chết chìm nói từ đầu chí cuối một lần.

Làm một "Kẻ đọc tâm" nhập môn, nàng không có thêm vào suy đoán bản thân, để tránh ảnh hưởng phán đoán của ngài "Kẻ Khờ".

Sau khi tập trung lắng nghe, Klein nhú mày, cảm giác hung thủ phản ứng quá khích đến mức khó mà tưởng tượng.

Cái đó khác với "Trung tướng gió lốc" Zillingers, Ranus là một gã tội phạm lừa đảo, phát hiện gió thổi cỏ lay, lập tức dời đi mới là bản năng chức nghiệp, hắn không lý do để điều tra ngược cùng sát hại người tìm kiếm hắn.

Dựa theo tiêu chuẩn như vậy, thợ săn tiền thưởng khu đông sẽ chết đi 80%, lập tức dẫn theo náo động, làm cho án bị tiểu đội Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt hoặc là Quả Tim Máy tiếp quản!

Ừm. . . Ranus ở trong nghi thức khẩn cầu "Tạo vật chủ chân thật" hạ xuống đưa con kia thu được chỗ tốt, làm cho hắn phát điên rồi? Cái này rất phù hợp phong cách "Tạo vật chủ chân thật". . . Nhưng vấn đề ở chỗ, một kẻ điên rất khó che dấu bản thân, ngoại trừ tồn tại. . . Klein lâm vào suy nghĩ, không vội đáp lại tiểu thư "Chính Nghĩa".

Hắn đọc qua báo, biết vụ nổ kia, vì thế dùng phương thức cảnh trong mơ bói toán, nhớ lại nội dung cụ thể.

Ngay sau đó, hắn viết xuống câu bói toán mới:

"Manh mối án nổ phố Daravi."

Trong khi đọc thầm, hắn dựa vào ghế dựa, tiến vào cảnh trong mơ, thấy một tòa nhà trọ ba tầng màu xám lam.

Lầu ba nhà trọ nọ có căn phòng mất đi cửa sổ, cùng vách tường sụp đổ, vết nứt nẻ do vụ nổ giăng khắp nơi.

Hình ảnh nhanh chóng vỡ vụn, Klein tỉnh lại, ngón tay khê gõ cạnh bàn dài, lăm băm không tiếng động:

"Manh mối có ở nơi xảy ra vụ án?"

". . . Ý tứ của gợi ý này cũng có thể là hung thủ còn đang nhìn chăm chăm vào nơi xảy ra vụ án, muốn giải quyết người đến tra xét chuyện này."

"Ừm. . . Như vậy hắn có cơ hội tìm được kẻ gần đây ban bố treo thưởng Ranus."

"Mình cải trang đi qua đó một chuyến, không tiến vào nơi xảy ra án, đi xung quanh một vòng, xem có phát hiện hung thủ hay không, hắn cho dù không phải Ranus, tất nhiên cũng có liên hệ nhất định, có thể từ đó tìm được Ranus."

"Nhưng hắn khẳng định nắp rất kín, mình nên làm thế nào mà ở dưới tình huống không làm cho hắn chú ý mà tìm được hắn đây?"

Trong khi suy nghĩ lướt qua trong đầu, ánh mắt Klein nhìn về phía con Mắt toàn màu đen trên bàn dài đồng xanh kia, đây là đặc tính phi phạm "Bí Ngẫu Đại Sư" Rosago lưu lại.

Ở trong thế giới hiện thực, mình không có cách nào dùng vật phẩm này thao túng những sợi tơ kỳ quái, bởi vì có tinh thần Tạo vật chủ chân thật còn sót lại ô nhiễm, tiếp xúc vượt qua hạn độ nhất định sẽ mang đến thương tổn không thể nghịch chuyển, nhưng nếu chỉ là sử dụng ngăn ngừa, thông qua sợi tơ tìm được người ẩn nấp, mình vẫn có thể thừa nhận, tựa

như trước đó dùng để xác nhận tiểu thư vệ sĩ đi hay chưa vậy. . . Klein hít mắt lại, tháo con lắc xuống, bói toán cho chuyện nguy hiểm này.

Đáp án là khẳng định, nhưng biên độ xoay tròn không lớn, tốc độ không nhanh.

"Có thể chấp nhận. . ." Klein im lặng vài giây, quay trở về thế giới hiện thực.

Tiếp theo, hắn dùng phương thức tự mình triệu hồi bản thân, mang Mắt toàn màu đen kia chứa vào hộp thuốc lá bằng sắt, mang về phòng ngủ.

Thay đổi quần áo, dán râu lên, Klein làm đủ chuẩn bị đi đến trước gương, quan sát kỹ bản thân hiện tại.

Vẻ trí thức nhè nhẹ kia đã bị chòm râu trên mặt hoàn toàn che khuất, mắt nâu giống như đầm nước xa xưa, tựa như cái gì đó đang ẩn sâu cùng phong ấn.

So sánh với khi ở thành phố Tingen, Klein suýt nữa thì nhận không ra bản thân.

Duỗi ngón tay ra, lại nắm chặt thành nắm đấm, hắn nhìn gương, trầm thấp khàn khàn nói:

"Đội trưởng, đây là bước đầu tiên mà tôi báo thù cho anh."

Lời còn chưa dứt, hắn thấy bản thân ở trong kính nhếch môi, lộ ra nụ cười sáng lạn.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 283: Manh Mối

Ngoại ô phía tây khu bắc, trong một tòa nhà ba tầng gần như bị bỏ hoang.

Nơi này nguyên bản thuộc về Viện y học Backlund, nhưng nó đã dời vị trí càng tốt hơn càng thích hợp hơn, chỉ để lại một số ít nhân viên dạy học cùng một số học sinh không thể tốt nghiệp "trông coi" nơi này.

Audrey khoác áo khoác màu trắng, mặt bịt khẩu trang màu đồng, tóc vàng trơn bóng cũng bị cuốn vào một cái mũ giải phẫu màu sắc lạnh lẽo.

Nàng chuyển mắt, nhìn về phía Furth cũng ăn mặc tương tự, vẫn thấy đối phương có loại khí chất đặc biệt, tựa như càng thích hợp với trang phục như vậy hơn mình.

Ặc. . . Chính là cái loại khí chất bất cứ lúc nào cũng có thể cầm giải phẫu đao xẻ bụng bệnh nhân ra. . . Audrey không nói gì, tụt sau nửa bước ở bên cạnh Furth tiến vào phòng học phía trước.

Sau khi từ chỗ Furth được tình báo do Hugh đưa tới, nàng cũng bị dọa giật mình, bởi vì ngài "Kẻ Khờ" có nói qua, đó là một nhiệm vụ đơn giản.

Suy xét đến đơn giản có lẽ chỉ là so với bản thân ngài "Kẻ Khờ" mà nói, Audrey thừa cơ hội ở một mình, tụng niệm tôn danh, nhỏ giọng cầu nguyện, mang sự việc báo cáo lên từ đầu chí cuối.

Bất quá, cho đến giờ, nàng vẫn chưa có được đáp lại.

Xuyên qua cửa lớn, tiến vào phòng, Audrey theo bản năng trước hết nhìn quanh một vòng, phát hiện nơi này không phải phòng học bình thường, thế mà bày bốn bộ xương tiêu bản cùng bốn bộ quan tài làm từ thủy tinh, trong quan tài chứa đầy chất bảo quản, ngâm bốn thi thể màu da đã tái nhợt.

Ở phía trên cùng của căn phòng, còn dựng một trụ thủy tinh trong suốt, bên trong cũng chứa đầy chất lỏng, lơ lửng một thi thể nam mặc trang phục màu đen.

Thi thể này quần áo dính sát lên trên người, làm cho người ta cảm giác rất nặng rất trầm, thi thể cũng không có mềm nhũn, mà dựng thẳng chìm nổi ở giữa trụ thủy tinh.

Như là còn sống chết chìm ở bên trong, mà không phải sau khi chết mới bỏ vào. . . Audrey lấy thái độ Người quan sát, đưa ra phán đoán bước đầu.

Mặt khác, nàng thấy xung quanh những cái bàn dài trong phòng thừa thớt ngồi những người mặc áo khoác trắng bịt khẩu trang, bọn họ đều không nói lời nào, giống như thi thể cùng xương trắng xung quanh vậy.

Nhìn thấy ánh trắng đỏ rực rỡ cuộc cũng lộ ra một góc cùng bóng đêm âm u tăm bên ngoài tối, Audrey lại quay đầu nhìn cảnh tượng trong phòng, nhất thời nhin không được có chút run run, đây là sợ hãi đến từ bản năng.

Nhưng đồng thời, nàng lại cảm giác hưng phấn cùng kích động.

Đây mới là cuộc sống của một người phi phạm nên có. . . Audrey không tiếng động nói thầm một câu, đi theo Furth tìm vị trí ở góc mà ngồi xuống.

Lại chờ đợi một hồi, trong trụ thủy tinh dựng thẳng ở phía trên cùng của phòng học, thi thể nam mặc y phục màu đen đang trôi nổi đột nhiên mở mắt, để cho thanh âm xuyên thấu qua chương ngại trùng trùng mà truyền ra:

"Bắt đầu đi."

...

Khu đông, phố Daravi.

Klein mặc đồng phục công nhân màu lam xám dính bụi, đầu đội mũ lưỡi trai, đi ở trên con đường tối tăm chỉ còn lại vài ngọn đèn đường khí gas còn phát huy tác dụng.

Trong các nhà trọ hai bên đường, có chút ánh sáng nhen hắt ra, cái này cùng ánh trăng đỏ rực gian nan xuyên thấu mây mù đan vào cùng một chỗ, miễn cưỡng hiện ra hình dáng người đi trên đường.

Klein thấy một đám người qua đường quần áo cũ kỹ mà rách nát, vẻ mặt trong chết lặng lộ ra tuyệt vọng, bọn họ là những kẻ lang thang bị cảnh sát xua đuổi.

Bọn họ không có chỗ ngủ, chỉ có thể không mục đích đi lại ở trên đường, ngẫu nhiên có thể đợi được cơ hội, tìm một góc không ai chú ý hoặc lối đi trong công viên nghỉ ngơi một hồi, nhưng rất nhanh sẽ bị đuổi đi.

Trong bóng đêm lạnh lẽo thâm trầm, Klein cảm thấy bọn họ so với xác sống mà mình thấy qua còng giống xác sống hơn, mà toàn bộ khu đông so với vực sâu trong thần thoại truyền thuyết, càng giống vực sâu hơn.

Hắn dồn dập hít vào một hơi, kết quả yết hầu bị kích thích, nhẹn không được ho khan hai tiếng, vội thu liễm suy nghĩ, dùng khước mắt quan sát dãy nhà trọ đầu phố, có nhà trọ dấu vết bị nổ rõ ràng còn chưa sửa chữa.

"Nếu muốn theo dõi nơi phát hiện án, vị trí ẩn nấp tốt nhất chính là dãy nhà trọ đối diện kia, tầng ba, tầng bốn cùng mái nhà đều phù hợp yêu cầu. . ." Klein lấy tri thức mà mình học được ở tiểu đội Kẻ Gác Đêm phân tích tình huống.

Toàn bộ quá trình, hắn không có chậm bước chân lại, miễn cho bị người hoài nghi.

Đi đến đầu phố, Klein thuận lợi lướt qua nhà trọ có biển hiệu là số 1, tiến vào tòa kiến trúc đối diện với nơi phát hiện án.

Nơi giống như vậy, hắn cũng không xa lạ, căn nhà trọ mà hắn thuê ở khu đông kia cũng xấp xỉ chỗ này, mà thời điểm trước đó ở thành phố Tingen, hắn cùng Benson và Melissa, cũng đã ở khá lâu tại nhà trọ cấp bậc chỉ cao hơn đây một chút—— cái này là tự Klein thể nghiệm, phát ra từ mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ.

Trong lúc suy nghĩ, Klein kéo thấp mũ lưỡi trai, cúi đầu, không nhanh không chậm giẫm lên thang lầu ken két rung động, một đường đi vào lầu ba.

Bởi vì xui xẻo gặp phải khi chạng vạng, hắn hiện tại không có súng ngắn, chỉ có thể một tay cầm vào túi áo, dùng khe hở kẹp lấy mấy lá bài Tarot.

Không có đèn, chỉ có một chút ánh trăng trong lộ trình qua lầu ba, Klein không vội vã đi tới, mà tập trung quan sát bố cục bên dưới.

Nơi phát hiện án là bên trái đối diện, tầm nhìn theo dõi tốt nhất hắn là phòng thứ ba nơi này. . . Klein bắt đầu thật cẩn thận chậm rãi đi tới.

Sau khi đi qua hai gian phòng, tay phải của hắn cũng cầm vào trong túi, nhẹ mở ra hộp thuốc lá bằng sắt.

Ngay lập tức, khi ngón tay hần chạm vào "Mắt toàn màu đen" kia, bên tai đã vang lên lời vô nghĩa như muốn xé rách tinh thần nổ tung đầu óc.

Mà cùng lúc đó, mượn dùng vật phẩm bị ô nhiễm này, Klein thấy những đường dây nhỏ màu đen quý dị.

Dây nhỏ này phiêu đảng ở trong hư không, mặc dù có giao nhau cùng một chút quanh nhất định, nhưng đi tìm nguồn gốc là vẫn có thể nhận ra thuộc về ai.

Bóng người tương ứng ánh vào trong bộ não sắp bị nấu chín của Klein, có nam nữ cùng trẻ con ngủ ở trên giường cao thấp, có vài vị khách thuê nằm ở trên đất.

Trừ cái đó ra, cũng không có chỗ nào đặc thù, cũng không tồn tại người ẩn nấp.

Klein rút tay về, không trực tiếp chạm vào "Mắt toàn màu đen" kia nữa, ảo giác cùng lời hư ảo bên tai mà hần nghe trước đó lúc này mới chậm rãi mất đi.

Hần chịu đựng đau đớn, tiếp tục đi tới, hơi có giảm bớt, lại lập tức quan sát gian phòng khác.

Đáng tiếc là, hần "điều tra" hết những chỗ dễ dàng quan sát nơi phát hiện án đối diện ở trong nhà trọ này, cũng không có chút thu hoạch nào.

Hô, hô. . . Klein lui đến góc sáng ban công, hai tay chống đầu gối, thở mạnh kịch liệt.

Khóe mắt hần đang không ngừng rơi lệ, nước mũi chảy ra, tựa như đột nhiên phát bệnh vậy.

Đây là hậu quả thường xuyên tiếp xúc với "Mắt toàn màu đen" kia trong khoảng thời gian ngắn, lấy kháng tính của Klein ở phương diện này, cũng không thể hoàn toàn miễn dịch.

Duy nhất làm cho hấn hài lòng là, cái này chỉ là kích thích, mà không phải ô nhiễm, nếu không hấn đã sớm bỏ qua rồi, không dám thử nữa, đó sẽ trực tiếp tạo nên điên cuồng.

Nghỉ ngơi một hồi, Klein rút cuộc bình phục phản ứng, thay đổi gian nhà trọ tầm nhìn không tốt bằng nơi này, nhưng vẫn không có thu hoạch.

Chẳng lẽ suy luận của mình là sai lầm? Manh mối tại nơi phát hiện án? Klein trở lại đường, nghi hoặc dùng khước mắt quan sát nhà trọ có dấu vết vụ nổ kia.

Ôm tùy tâm tính thử một lần, hấn lại đưa tay cắm vào trong túi, chạm vào trong hộp thuốc lá bằng sắt.

Hấn muốn xem xét khu nhà trọ nơi phát hiện án kia, có ẩn giấu người hay không.

Ông một tiếng, đầu Klein nhất thời tựa như bị đập một cái, thân thể cũng có chút lảo đảo.

Hấn giống như một tên ma men, lảo đảo đi về phía trước, nhìn về phía nhà trọ vẫn còn dấu vết của vụ nổ kia.

Bởi vì cách quá xa, hấn không thể "thấy rõ ràng" dây nhỏ màu đen, cũng không thể quan sát đi tìm nguồn gốc nó là từ đâu, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra nơi nào có dây nhỏ tụ tập, mà nơi như vậy là cho thấy có người.

Không có, không có, không có. . . Klein đảo qua rất nhanh, thô sơ giản lược phán đoán.

Bỗng nhiên, hắc phát hiện ở lầu ba nơi phát hiện án có dây nhỏ màu đen phiêu dang đi ra, dung nhập vào không trung!

Cái này. . . Klein đồng tử co rút lại, đưa ra xác nhận, tiếp theo rất nhanh rút tay ra, không tiếp xúc Mắt toàn màu đen kia nữa.

Trong căn phòng bị nổ kia thế mà có người!

Hung thủ kia thế mà điên cuồng đến tại hiện trường chờ đợi người tra xét?

Hắc sẽ không sợ có người phi phạm chính phủ thuận tiện tra án này sao?

Mình vừa rồi phán đoán có sai lầm, vẫn không tìm được hắc, vì ta cùng kẻ điên logic là hoàn toàn khác nhau. . .

Một đám ý tưởng thoáng hiện, Klein chậm rãi thở hắt ra, giả làm một kẻ rảnh rồi không có việc gì đi một vòng, vòng đến cửa vào căn nhà trọ kia.

Lúc này, phản ứng của hắc toàn bộ vẫn bình ổn.

Khống chế vẻ mặt khuôn mặt cùng ngôn ngữ tứ chi, Klein tựa như về nhà đi vào lầu ba, bước chân rất nhanh lộ ra một chút mệt mỏi trầm trọng.

Trong hành lang tắm tối, hắc liếc mắt một cái là thấy gian phòng không có cửa, đã sập hơn phân nửa vách tường kia, sau đó "không chút để ý" đi về phía phòng tắm công cộng.

Thời điểm sắp tiếp cận gian phòng kia, tay vẫn cầm ở trong túi của hắc đụng vào "Mắt toàn màu đen" .

Lại là những lời vô nghĩa làm cho đầu người ta như phân liệt, lại là các loại ảo giác mơ hồ chớp lên, Klein dùng khước mắt nhìn thấy từng dây nhỏ hư ảo màu đen từ nơi phát hiện án lan tràn ra.

Đi tìm nguồn gốc, hắn phát hiện một người nam hoàn toàn dung nhập trong bóng đêm, màu sắc khí tràng cũng như thế.

Người nam này cực kỳ cao, tiếp cận hai thước, khoe miệng thoáng rú xuống, có vẻ tương đương quái gở.

Ánh mắt của hắn giống như dã thú, trong lạnh lùng là hung ác che dấu không được.

Không phải Ranus. . . Klein lui ngón tay về, thả lỏng thân thể căng thẳng, biểu hiện ra bình thường như không biết có ai nhìn chăm chú, không dừng bước đi tới cuối lối đi, tiến vào phòng tắm công cộng, không có kinh động người nam kia.

Phòng tắm công cộng không cùng phía với nơi phát hiện án, hắn lau mồ hôi lạnh, sau khi hơi chút bình phục ảnh hưởng xấu, trực tiếp nhảy ra cửa sổ, thuần thục leo xuống, sau đó bước nhanh rời khỏi, không hề dừng lại.

Hắn biết, tiếp qua vài phút, người nam kia sẽ phát hiện người nào đó đi phòng tắm không có trở về, từ đó cảnh giác đuổi theo, cho nên, phải nhanh chóng rời xa phố Daravi.

Klein không phải không muốn quay về đường cũ, nhưng hắn không biết mình có thể đi vào chỗ nào, vậy cũng sẽ bại lộ vấn đề.

"Thằng hề" chạy nhanh, sau khi đi một vòng lớn, tiến vào căn phòng mà hắn thuê ở khu đông kia, rồi đi vào phía trên sương mù xám, xác nhận không có nguy hiểm bị đuổi theo.

Tên kia hắn có liên hệ rất sâu với Ranus. . . Klein hơi trầm ngâm, thể hiện ra bức họa người nam vừa rời, dùng ý niệm truyền cho ngôi sao đỏ thẩm tượng trưng tiểu thư "Chính Nghĩa".

Ngay sau đó, hần uy nghiêm mà trầm thấp nói:

"Đây là manh mối."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 284: Đây Là Khu Đông

Trong căn phòng của Viện y học đã muốn bỏ hoang, tụ hội đã chấm dứt, Audrey đang vòng vèo rời đột nhiên hoảng hốt một chút, thấy sương mù xám nồng đậm quen thuộc cùng bóng người mơ hồ cao cao ở giữa sương mù xám trung ương kia.

"Đây là manh mối."

Cùng với giọng nói trầm thấp của ngài "Kẻ Khờ" là cảnh tượng như một tấm ảnh chụp, hơn nữa là ảnh chụp có sắc thái!

Một người nam không tính cường tráng cao chừng hai thước mặc y phục giáo sĩ màu đen đứng ở trong bóng đen, tóc vàng nhạt mềm mại hơi xoắn, đôi mắt màu nâu sậm trong lạnh lùng cất giấu hung ác, khóe miệng hơi hơi rủ xuống, giống như một con sói hung ác quái gở.

Manh mối? Manh mối cho vụ nổ ở phố Daravi khu đông cùng sự kiện Gavin trượt chân chết đuối? Đây là hung thủ? Audrey giật mình, chợt có chút hiểu ra.

Ngài "Kẻ Khờ" là có manh mối. . . Hẳn thật lợi hại, không, không gì làm không được. . . Sau khi âm thầm cảm khái một câu, nàng quay đầu nhìn về phía Furth bên cạnh.

Furth vừa kéo xuống khẩu trang, lấy đi mũ phẫu thuật, ngồi vào trong xe ngựa, liền nhận thấy ánh mắt hơi có vẻ kỳ quái của tiểu thư Audrey, lúc này nghi hoặc hỏi:

"Trên mặt tôi có cái gì à?"

"Không có." Audrey thu hồi tầm mắt, ngồi xuống theo, bỏ đi ngay trang.

Furth hồi tưởng lại tụ hội trước đó, có chút tò mò hỏi:

"Tiểu thư Audrey, cô vì sao không yêu cầu mua phôi phương 'Người quan sát'? Như vậy cô mới có thể thành lập liên hệ với Hội Tâm lý luyện kim."

Nàng nhớ rõ tiểu thư Audrey khẳng khái hào phóng hầu như cả thời gian đều duy trì im lặng, đa số như là muốn lắng nghe, chỉ bán ra một ít tài liệu có linh tính, cùng mua một số thứ giống như vậy.

Audrey cười nhẹ nói:

"Đây là tụ hội đầu tiên mà tôi tham gia, tôi cho rằng quan sát cùng chờ đợi là quan trọng hơn."

"Tôi thực chờ mong phôi phương ma dược, càng thêm chờ mong vật phẩm thần kỳ, nhưng tôi nói cho bản thân, không cần thiết phải gấp như vậy, trước làm quen rồi mới hành động là sách lược tốt nhất."

Cái này cũng là "thói quen nghề nghiệp" con đường "Người quan sát", hơn nữa cũng không xuất hiện tài liệu phi phạm tuỷ sống tà văn hắc báo, chất kết tinh tinh linh tuyến tủy vân vân mà ngài "Thế Giới" muốn. . . Audrey yên lặng bồi thêm một câu.

Furth nhìn cô gái còn chưa đủ mười tám tuổi, bỗng nhiên thấy đối phương trưởng thành hơn bất cứ thời điểm nào trước đây.

Nàng bỗng nhiên tự giấu cười nói:

"Nếu tôi lúc trước có thể giống như cô, sẽ sẽ không lãng phí cơ hội quý giá."

Audrey rụt rè mỉm cười để đáp lại, rồi nói:

"Sáng mai tôi sẽ đi hỏi một số bằng hữu đặc thù, xem bọn họ có manh mối vụ nổ phố Daravi hay không, cô cùng Hugh ở chỗ cũ chờ đợi tin tức."

"Được." Furth không có hoài nghi gật gật đầu.

...

Klein không thừa dịp ban đêm quay về phố Minsk, trực tiếp ngủ lại ở trong căn phòng thuê tại phố Black Palm khu đông.

Hắn sợ người nam mặc y phục giáo sĩ màu đen nghi ngờ là hung thủ kia còn có đồng đảng, lúc này đang đầy đường đi tìm kiếm mình.

Tuy xác suất gặp gỡ không cao, mà hẳn trước đó cũng có nguy trang, đối phương quá nửa không nhận ra được, nhưng nếu kết quả bói toán thể hiện có khả năng nhất định, vậy Klein sẽ cẩn thận là trên hết, ở lại khu đông ngủ một đêm.

Trời vừa tờ mờ sáng, hẳn thay một bộ đồng phục công nhân màu lam sậm khác, đội mũ lưỡi trai màu nâu nhạt, rời phòng trọ, đi xuống thang lầu, đi ra đường.

Lúc này, sương mù trắng nhạt ngả vàng tràn ngập bốn phía, bóng người lui tới mơ mơ hồ hồ, lạnh lẽo sáng sớm thấm vào quần áo.

Klein cúi thấp đầu, vội vàng chạy đi, giống hệt những người đi đường sáng sớm đi làm ở xung quanh.

Trong lúc đi lại, hẳn thấy ở phía trước có một người nam trung niên chừng bốn năm mươi tuổi, hai mái hoa râu, mặc jacket dày không ngừng

run run giẫm chận tại chỗ, đang run rẩy lấy ra từ trong túi áo một điều thuốc lá cùng một hộp diêm đã muốn trống không.

Ông ta vừa mở ra hộp diêm, tay phải bỗng nhiên run lên, điều thuốc nhả nheo nọ liền rơi trên đất, lăn đến trước người Klein.

Klein dừng bước chân, thuận tay nhặt lên, đưa cho đối phương.

"Cảm ơn, cảm ơn! Đây là ông bạn già của tôi, không còn mấy cây." Người nam trung niên kia thành khẩn nói lời cảm tạ, tiếp nhận điều thuốc.

Ông ta sắc mặt xanh trắng, chòm râu như đã lâu không có chải qua, sự mỏi mệt từ đuôi chân mày khóe mắt không hề giữ lại mà thể hiện ra, thở dài bồi thêm một câu:

"Lại một đêm không ngủ, tôi không biết còn có thể kiên trì mấy ngày, hy vọng Chúa phù hộ tôi, để cho tôi hôm nay có thể tiến vào viện tế bần."

Đây là người vô gia cư bị xua đuổi. . . Klein thuận miệng hỏi:

"Quốc vương cùng các đại thần vì sao không cho phép các người ngủ ở công viên?"

"Ai mà biết được? Bất quá thời tiết như vậy, ngủ ở bên ngoài, rất khả năng sẽ không thể tỉnh lại, ban ngày vẫn tốt hơn, có thể tìm chỗ ấm áp điểm chút, ài, như vậy sẽ không có thời gian không có thể lực đi tìm việc." Người nam trung niên kia châm điều thuốc, thỏa mãn rít một hơi.

Ông ta tựa như nhờ đó mà khôi phục một chút sức lực, sóng vai đi với Klein, bước về phía không biết là cuối sương mù hay là chỗ sâu trong sương mù kia.

Klein không có ý tưởng nói chuyện, tính gia tốc rời đi, nhưng đúng lúc này, hăn đột nhiên thấy người nam trung niên lời nói rõ ràng kia cúi lưng,

nhặt lên từ trên đất một thứ gì đó đen đen.

Cái này tựa như là một hạt táo bị cắn thật sạch sẽ.

Người nam trung niên kia nuốt ngụm nước miếng, đưa hạt táo dơ bẩn đầy bùn đất ở trong tay nhét vào trong miệng, rộp rấp cắn nát, sau đó thuận thực nuốt xuống, không chút lưu lại.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Klein, ông ta lau miệng, nhún vai, cay đắng cười nói:

"Tôi đã ba ngày không ăn gì."

Những lời này bỗng nhiên đánh trúng tâm linh của Klein, làm cho hắn có xúc động khó có thể diễn tả bằng lời.

Hắn thở dài không tiếng động, mỉm cười nói:

"Thật xấu hổ, vừa rồi không có tự giới thiệu, tôi là một phóng viên, đang đưa tin về người vô gia cư, tôi có thể phỏng vấn ông không? Chúng ta đi vào quán cà phê phía trước."

Người nam trung niên kia ngẩn ra một chút, chột cười nói:

"Không có vấn đề, bên trong ấm áp hơn nhiều so với ngoài đường."

"Nếu anh có thể sau khi phỏng vấn xong, ở lại một chút, để cho tôi có thể ngủ ở trong đó nửa giờ, không, mười lăm phút, vậy thì càng tốt."

Klein há miệng thở dốc, cũng không biết nên trả lời như thế nào, cứ im lặng như vậy dẫn "đối tượng phỏng vấn" tiến vào quán cà phê giá rẻ ở đầu phố.

Quán cà phê bàn đầy dầu mỡ, bên trong bởi vì có vách tường cùng cửa sổ, khách cũng không thiếu, nhiệt độ bình quân quả thật cao hơn ngoài

đường rất nhiều.

Người nam trung niên kia đưa tay lên yết hầu, che dấu hầu kết của mình bởi vì hương vị mà liên tục lên xuống.

Klein ý bảo ông ta ngồi xuống, bản thân đi vào nơi gọi đồ ăn, kêu hai ly trà lớn, một đĩa thịt cừu hầm đậu hà lan, hai miếng bánh mì, hai miếng bánh mì nướng, một miếng bơ kém chất lượng, một phần kem tự làm, tổng cộng 17.5 penny.

"Ăn đi, ăn no mới có thể phỏng vấn." Đợi cho thực vật có đủ, Klein mang trở về cái bàn của mình.

"Cho tôi?" Người nam trung niên kia vừa chờ mong vừa e ngại hỏi.

"Trừ bỏ một miếng bánh mì nướng cùng một ly trà, còn lại đều là của ông." Klein mỉm cười đáp lại.

Người nam trung niên kia dụi dụi mắt, hơi ghen ngào nói:

". . . Cậu, cậu thật sự là một người tốt."

"Dưới tình huống đói bụng đã lâu, không cần ăn quá nhanh." Klein dặn dò.

"Ta biết, tôi có một ông bạn già đã chết như thế." Người nam trung niên cố gắng kéo chậm tốc độ ăn, thỉnh thoảng cầm lên ly trà, ừng ực uống một ngụm.

Klein đơn giản giải quyết bánh mì nướng, cứ như vậy im lặng nhìn, chờ đợi đối phương ăn xong.

"Hô, tôi đã ba tháng, không, nửa năm chưa ăn no như vậy, ở trong viện tế bần, thực vật vừa đủ mà thôi." Qua một hồi, người nam trung niên kia buông thìa xuống, trước mặt là bàn ăn trống trơn.

Klein làm bộ bản thân là phóng viên, thuận miệng hỏi:

"Ông đã trở thành người vô gia cư như thế nào?"

"Đây là một chuyện xui xẻo, tôi nguyên bản là một công nhân coi như không tệ, có vợ, có hai đứa nhỏ đáng yêu, một nam một nữ, nhưng mấy năm trước, một hồi bệnh tật truyền nhiễm đã cướp đi họ, tôi cũng ở bệnh viện khá lâu, mất đi công việc, mất đi tiền bạc, mất đi gia đình, bắt đầu từ đó, tôi thường xuyên không tìm được công việc, không có tiền thuê phòng, không có tiền ăn cái gì cả, chỉ có thể lưu lạc ở những con đường khác nhau cùng các công viên, điều này làm cho tôi trở nên càng thêm yếu, cũng càng khó tìm được công việc. . ." Người nam trung niên trong chết lặng mang theo một chút nhớ lại cùng bi thương nói.

Ông ta uống ngụm trà, thở dài lại mở miệng:

"Tôi chỉ có thể chờ đợi cơ hội tiến vào viện tế bần, nhưng cậu có biết, mỗi một viện tế bần đều có hạn chế số lượng, may mắn mà nói, xếp hàng đúng lúc, tôi có thể ở đó vài ngày, hơi khôi phục chút thể lực, sau đó tìm được một công việc lâm thời, ừm, lâm thời, rất nhanh, tôi sẽ lại thất nghiệp, lại lặp quá trình trước đó, ta không biết tôi còn có thể kiên trì như vậy bao lâu."

"Tôi vốn là một công nhân giỏi."

Klein nghĩ nghĩ rồi nói: "Ông còn mấy điều thuốc?"

"Không bao nhiêu." Người nam trung niên cay đắng cười nói, "Đây là tài sản cuối cùng của tôi, là thứ còn sót lại khi tôi bị chủ cho thuê nhà đuổi ra, a, vào viện tế bần là không thể mang theo chúng, tôi vụng trộm giấu chúng ở khe quần áo. Chỉ có thời điểm gian nan nhất, tôi mới lấy ra hút một điếu, để cho bản thân có hi vọng, tôi không biết tôi còn có thể kiên trì bao lâu, tôi nói cho cậu, tôi lúc trước cũng là công nhân giỏi."

Klein không phải phóng viên chuyên nghiệp, cũng không biết nên hỏi cái gì.

Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy từng gương mặt mang theo sắc thái đói khát rõ ràng.

Có coi như thanh tỉnh, đây là cư dân khu đông, có chết lặng mỗi một không giống nhân loại, đây là người vô gia cư.

Hai bên cũng không có khoảng cách rõ ràng, người trước thực dễ dàng biến thành người sau, ví dụ như người trước mắt mình đây. . . Klein quay đầu, phát hiện người nam trung niên kia đang ngủ, cuộn mình ngủ ở trên ghế.

Im lặng vài phút, Klein mới đi qua đánh thức đối phương, cho ông ta một đồng penny:

"Đây là phí phòng vấn."

"Tốt, tốt, cảm ơn, cảm ơn!" Người nam trung niên nhất thời chưa có phục hồi tinh thần lại, chờ Klein đi tới cửa, hắn mới cất cao thanh âm nói, "Tôi sẽ đi khách sạn giá rẻ tắm rửa một cái, ngủ một giấc, sau đó tìm công việc."

...

Vào giữa trưa, Klein tham gia yến hội ở nhà Summer, khách tổng cộng mười vị.

Có rượu táo với bít tết, gà nướng, cá chiên, xúc xích, súp kem, khá nhiều món ngon cùng hai chai sâm banh, một chai vang đỏ.

Hắn ở trên đường từ nhà vệ sinh trở về, thấy bà Starling Summer, liền cảm ơn một câu:

"Bữa trưa thực phong phú, cảm tạ mọi người chiêu đãi."

"Tổng cộng mất 4 bảng 8 saule, mắc nhất là ba chai rượu kia, bất quá đây đều là Luke sưu tầm, ông ấy có một kho rượu." Bà Starling dung nhan coi như xinh đẹp mỉm cười đáp lại.

Không đợi Klein mở miệng, cô ta lại nói: "Chỉ chuyện Mary, anh đã thu vào 10 bảng, nếu có thể duy trì vận may như vậy, anh rất nhanh là có thể cử hành yến hội giống như vậy, đối với giai tầng chúng ta mà nói, mỗi tháng đều phải mời bằng hữu một lần, cùng với được bằng hữu mời."

Klein sớm đã quen phong cách của đối phương, khách sáo khen tặng một câu:

"Ừm, bất quá chờ tôi mỗi năm thu vào ổn định 400 bảng, mới có thể giống như mọi người."

Starling nhất thời khẽ nhếch cằm, cố gắng để cho nụ cười có vẻ nhạt đi:

"430 bảng, chừng 430 bảng."

...

Khu cảng, bến tàu đông Byron, quán bar Liên minh công nhân.

Hugh mang giày lốt đế cao, dán lên chòm râu rậm, làm cho bản thân giống một người nam vóc dáng thấp bé.

Nàng nhớ lại chân dung nhìn thấy từ chỗ tiểu thư Audrey, cố gắng mang bộ dáng người nam nghi ngờ là hung thủ kia chặt chẽ khắc ở trong đầu.

Nếu Gavin cũng là hủn giết, vậy hẳn rất có khả năng thường xuyên lui tới ở quán bar này. . . Gọi một cốc bia lúa mạch đen cùng bữa trưa, lui ở

trong góc, chậm rãi ăn, thỉnh thoảng lén đánh giá bốn phía, tìm kiếm mục tiêu.

Qua một hồi, cửa lớn quán bar lại bị đẩy ra, Hugh phản xạ có điều kiện nhìn qua.

Lúc này vừa nhìn, đồng tử của nàng co rút lại như đầu kim, cả người suýt nữa biến thành tượng đá.

Người khách vừa vào kia thân cao tiếp cận hai thước!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 285: Công Hội Bến Tàu

Hugh đã lặn lộn một đoạn thời gian rất dài ở công việc thợ săn tiền thưởng này, rất nhiều chuyện không cần dùng đầu óc, trực tiếp có thể ứng đối theo bản năng.

Vừa nhìn thấy vị khách thân cao tiếp cận hai thước kia đi vào, nàng theo bản năng cúi đầu xuống, tiếp tục ăn xúc xích thịt lợn và khoai tây chiên như không có gì xảy ra.

Thực vật tiến vào miệng, Hugh lại nếm không ra hương vị gì, nàng đau khổ nhăn nải mấy chục giây, mới chậm rãi ngẩng đầu, làm bộ tùy ý nhìn xung quanh một vòng.

Rất nhanh, nàng thấy vị khách vừa vào kia an vị ở trước quầy bar, đang đợi rượu cùng bữa trưa.

Tóc vàng nhạt mềm mại hơi xoắn, đôi mắt màu nâu sậm như dã thú, khóe miệng hơi rủ xuống, khí chất quái gở hung ác. . . Mỗi một chi tiết ánh vào đồng tử Hugh, cùng hình tượng ở trong đầu nàng dần dần trùng lặp.

Là hắn!

Chính là kẻ nghi ngờ là hung thủ kia!

Hung thủ sát hại Williams!

Hugh lại lần nữa cúi thấp đầu, mang thực vật còn lại thông thả nhét vào trong miệng.

Vài phút sau, nàng mang đĩa ăn tính cả ly bia, đặt ở trên quầy bar, tiếp theo không nhìn đâu cả, cũng không quay đầu mà rời khỏi quán bar Liên minh công nhân.

— bởi vì giày độn khá dày, nàng đã che lấp hữu hiệu những đặc thù rõ ràng nhất.

Ra đến bên ngoài, Hugh thả chậm bước chân, tìm vị trí yên tĩnh gần đó, quan sát những người ra vào quán bar.

Chờ đợi một hồi, nàng rút cuộc phát hiện một người quen, Burton công nhân kỹ thuật công tác ở bến tàu đông Byron khu đông.

Người trẻ tuổi này thích ở giữa trưa hoặc là buổi chiều làm một ly bia lúa mạch đen chất lượng thấp, tiền lương của anh ta cũng chỉ có thể mua loại bia này, còn không thể uống mỗi ngày.

Hugh động tác nhanh nhẹn đi qua, vỗ bả vai Burton, dè thấp giọng nói:

"Là tôi, Hugh."

"Hugh?" Burton nhìn từ trên xuống dưới người nam ở phía sau, thiếu chút nữa không nhận ra đây là Hugh Dilcha có tiếng là "Người trọng tài" ở các con đường khu đông.

"Tôi có chuyện muốn hỏi cậu." Hugh chỉ chỉ góc bên cạnh.

Burton nghi hoặc đi theo, đến chỗ khuất mới giật mình hỏi:

"Cô là đang làm nhiệm vụ treo thưởng?"

Hắn nghe nói Hugh đồng thời cũng là thợ săn tiền thưởng.

"Ừm." Hugh gật đầu có lệ, lấy ra 5 đồng 1 penny, tung tung nói, "Cậu có biết người nam rất cao trong quán bar kia không?"

"Cô là nói cái tên cao như vậy, tóc vàng nhạt, rất hung kia à?" Burton đưa tay mô tả.

"Đúng vậy." Hugh lấy bức chân dung, mở ra nói, "Cậu phải hoàn toàn xác nhận."

"Hắn, hắn hai ba tháng gần đây thường xuyên đến quán bar này, trước kia không thấy qua, hắn rất hung, căn bản không nói đạo lý, đánh nhau cực kỳ lợi hại, cô tốt nhất không cần chọc hắn." Burton cẩn thận nhìn bức họa vài lần, thành khẩn khuyên nhủ một câu.

Ừm, mình vừa mới nhìn thấy người kia, tựa như trước đây gặp mãnh thú vậy, có loại cảm giác rất nguy hiểm, không là đối thủ, phải lập tức tránh đi. . . Hugh âm thầm thở hắt ra, dò hỏi:

"Cậu có biết hắn liên hệ chặt chẽ với người nào không?"

"Không biết, hắn thực không hợp đàn, rất ít nói chuyện, thậm chí không ai rõ ràng hắn nói là gì, chúng tôi tự đặt cho hắn một danh hiệu, là 'Người khổng lồ' ." Burton bữu môi lắc đầu.

Hugh nghĩ nghĩ lại hỏi:

"Trừ bỏ quán bar, cậu có còn gặp hắn ở nơi nào không?"

"Cậu có thể đi hỏi băng hữu của cậu về vấn đề này, nhớ kỹ, phải là băng hữu đủ tin cậy."

Burton nhớ lại rồi nói:

"Khi tôi đi công hội bến tàu làm việc, ừm, công hội bến tàu ngay tại bến tàu đông Byron, ngẫu nhiên nhìn thấy hắn xuất hiện ở quanh đó, Hugh,

cô vì sao không phải người công hội? Cô là công chính như thế, mà đám người kia không chỉ mỗi tuần thu của chúng tôi 1.5 saule hội phí, gặp thời điểm bến tàu khác bãi công mà chúng tôi không thể không nuôi gia đình, còn có thể cho chúng tôi một nửa tiền lương!"

"Chúa ơi, cái này bỏ đi, vì cuộc sống tốt, chúng tôi phải hỗ trợ, nhưng mà, bọn họ vừa tổ chức bãi công, quay đầu đã cùng luật sư của những kẻ có tiền phái ra đạt thành nhất trí, tình cảnh của chúng tôi căn bản không có biến chuyển tốt!"

"Đình, đình chỉ." Hugh dè dặt tay phải xuống nói, "Trừ cái đó ra, cậu không ở nơi nào khác thấy qua 'Người khổng lồ' kia?"

"Không có, đám bạn bè của tôi hẳn cũng không có, dù sao chúng tôi cũng thường xuyên lên thảo luận về hẳn." Burton dùng giọng điệu thực khẳng định trả lời.

Hugh không nói gì nữa, mang năm đồng penny kia đưa cho đối phương:

"Mời cậu uống rượu."

"Chuyện tôi hỏi vừa rồi, cậu không được nói cho bất luận kẻ nào, cái này sẽ cực kỳ nguy hiểm."

Lời còn chưa dứt, nàng đã xoay người đi ra, bước về phía công hội bến tàu bến tàu đông Byron.

Sau chừng mười phút, Hugh thấy tòa nhà nhỏ màu vàng hai tầng kia.

Nàng mang áo khoác vải bố trên người lộn ngược lại, lộ ra mụn vá bên trong, để cho bản thân nháy mắt từ một công nhân thấp bé biến thành người vô gia cư.

Nhìn thấy vài người vô gia cư cuộn mình ở góc đường, Hugh bịt mũi, đi qua ngồi cùng với bọn họ, tầm mắt thì không ngừng đảo qua công hội bến tàu đối diện—— những lúc ở nơi đó có người ra vào.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hugh nhẫn nại gió lạnh, nhẫn nại hoàn cảnh ác liệt, kiên trì không ngừng quan sát tình huống công hội bến tàu cùng khu vực xung quanh.

Nàng nhớ rõ Williams cứ khăng khăng uống rượu, càng nhớ rõ tâm trạng ngày đó xem báo.

Loại tâm trạng này làm cho nàng có thể nhẫn nại hơn nhiều so với dĩ vãng.

Lúc này, công hội bến tàu đi ra bảy tám người, bọn họ cùng nhau đi tới quán cà phê đối diện, chuẩn đung bữa trưa.

Hugh nheo mắt lại, tỉ mỉ đảo qua mỗi một người đi ngang qua, xác nhận diện mạo bọn họ.

Không có ai khả nghi. . . Hugh chuẩn bị thu hồi tầm mắt, chờ đợi đám người tiếp theo.

Kẹt, cửa quán cà phê được kéo ra, hơi nóng bên trong đột nhiên trào ra bên ngoài, một người nam nhin không được lấy mắt kính viền vàng của mình xuống, dùng cổ tay áo chà lau sương mù.

Hugh tùy ý liếc mắt nhìn một cái, ánh mắt bỗng nhiên ngưng đọng lại:

Ánh mắt kia!

Cái khóe miệng kia!

Hình tượng thủy chung như có ý cười trào phúng!

Ranus? Hugh đột nhiên quay đầu, không dám nhìn nữa.

Người nam vừa rời tóc ngắn da màu đồng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, bộ dáng khác nhau rất lớn với chân dung, chỉ có ánh mắt cùng khóe miệng nọ cho nàng cảm giác quen thuộc.

Cảm giác trào phúng với mọi người!

Là Ranus sao? Sẽ là Ranus sao? Hugh nghiêng đầu, ngó nhìn phiến đá trên đường.

. . .

Trong nhà Summer.

Sau bữa trưa phong phú, chủ nhân cùng khách tụ tập nói chuyện phiếm, cùng hẹn hò cùng nhau chơi Poker.

Một ít lời đồn thú vị cùng những câu chuyện hài hước qua lại, Klein vẫn duy trì nụ cười, thường thường xen mồm vài câu, cũng thấy hai đứa nhỏ nhà Summer hoạt bát ra ra vào vào.

Mà Jurgen Cooper bên cạnh hẳn vẫn là vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn, ngẫu nhiên thảo luận cung cấp ý kiến pháp luật với mọi người.

Klein cười cười, hơi nghiêng người, dè thấp giọng hỏi:

"Cậu không cảm thấy nhàm chán sao?"

"Sẽ không, chủ đề của bọn họ rất thú vị." Jurgen chân thật gật đầu.

Klein nhất thời ngạc nhiên, bật thốt lên hỏi lại:

"Vậy cậu vì sao không cười?"

Jurgen hơi nhú mày, nghi hoặc nhìn hẳn nói:

"Vì sao phải cười?"

". . ." Klein khóe miệng giật giật, cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Hắn vốn định nói đùa một câu, nói đối phương rất giống con mèo Brody trong nhà, vĩnh viễn vẫn nghiêm túc như vậy, bên tai bất chợt vang lên tiếng khẩn cầu hư ảo trùng điệp.

Là nữ. . . tiểu thư "Chính nghĩa" nhanh như vậy đã căn cứ mạnh mẽ mà mình cung cấp tìm được tư liệu hữu dụng rồi sao? Klein đứng lên, hơi hạ thấp người nói:

"Tôi đi nhà vệ sinh."

Vào nhà vệ sinh, Klein khóa trái cửa, đi nghịch bốn bước, tiến nhập phía trên sương mù xám.

Hắn phán đoán cực kỳ chuẩn xác, tiếng khẩn cầu đến từ tiểu thư "Chính Nghĩa".

Klein bỗng nhiên có chút căng thẳng, vừa là chờ mong vừa là ngưng trọng lan tràn ra linh tính, lắng nghe lời nói của đối phương.

Sau tôn danh như lệ thường, "Chính Nghĩa" miêu tả chi tiết:

"Bon họ ở quán bar Liên minh công nhân bến tàu đông Byron khu cảng phát hiện mạnh mẽ ngài cung cấp, danh hiệu đối phương là 'Người khổng lồ'."

"Theo dõi quy luật lui tới của 'Người khổng lồ', họ lại phát hiện người nghi ngờ là Ranus ở công hội bến tàu bến tàu đông Byron, nhưng không thể xác định."

"Bọn họ tạm thời không dám tiếp xúc Ranus, bởi vì 'Người khổng lồ' rất mạnh rất nguy hiểm, chỉ có thể tiếp tục chờ cơ hội."

"Họ đồng thời hỏi, sau khi xác nhận là Ranus, họ có thể thông báo cảnh sát, linh treo thưởng hay không?"

Ranus có sự trợ giúp rất mạnh rất nguy hiểm. . . Hắn còn có trợ giúp nào khác hay không? Sau lưng hắn tồn tại thế lực nào hay không? Vì sao lại giết người quá khích như vậy, hắn ở công hội bến tàu mưu tính cái gì? Nghi vấn liên tiếp thoáng hiện ở trong đầu Klein, làm cho hắn cảm thấy sự việc phức tạp hơn rất nhiều so với dự đoán, tràn ngập sương mù.

Về phần một yêu cầu cuối cùng, đáp án của hắn không hề nghi ngờ là đồng ý, thậm chí còn đề nghị đối phương trực tiếp thông báo cho giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, bởi vì phía cảnh sát tồn tại khả năng để lộ bí mật.

Để cho Kẻ Gác Đêm giáo hội Nữ Thần giết chết Ranus, cũng xem như là báo thù! Klein không tiếng động tự nói một câu, có xúc động mãnh liệt muốn lập tức đi xác nhận người kia có phải là Ranus hay không, miễn cho chờ đợi quá dài, xuất hiện biến số.

Hắn hít vào một hơi, kiềm chế cảm xúc, cời xuống con lắc trong tay áo.

"Chuyện đi công hội bến tàu xác nhận Ranus có nguy hiểm."

Sau khi nhắm mắt đọc thầm bảy lần, Klein mở to mắt, nhìn về phía hạt thạch anh kia, phát hiện nó vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn yên lặng.

Bói toán thất bại? Klein nhất thời nhú mày.

Hắn thay đổi câu nói khác, thay đổi phương thức bói toán, nhưng kết quả vẫn là thất bại.

Cẩn thận suy tư một hồi, hẳn tìm được ba nguyên nhân, một là tin tức không đủ, không thể bói toán, hai là công hội bến tàu căn bản không có Ranus, bói toán khó có thể thành lập, ba là Ranus giống như Ince Zangwill vậy, có vật phẩm có thể che chắn bói toán.

Vật phẩm bói toán che chắn. . . Hẳn từ trong nghi thức thần tử kia thu được chỗ tốt? Một chút thần tính "Tạo vật chủ chân thật"? Klein trầm ngâm vài giây, quyết định mặc kệ thế nào, mình cũng phải đi công hội bến tàu một chuyến.

Có những chuyện, biết rõ nguy hiểm, vẫn phải làm!

Hai cô gái kia có thể âm thầm quan sát, không bị phát hiện, mình cũng có thể. . . Mình chỉ cần nhìn qua Ranus một lần, có thể mượn dùng bói toán xác nhận. . .

Đương nhiên, cái này cũng không thể lỗ mãng, ta phải chuẩn bị sẵn sàng trước, ví dụ như, mang "Mắt toàn màu đen" đưa đến phía trên sương mù xám, không theo mang theo người, miễn cho "Tạo vật chủ chân thật" ô nhiễm tinh thần cùng thần tính của hẳn sinh ra cộng minh, ví dụ như, làm cho bản thân cao lên, để cho "Người khổng lồ" kia không thể từ dáng người nhận ra mình chính là tên tối hôm qua "đi ngang qua", ví dụ như, tìm một lý do thích hợp không khiến cho người ta hoài nghi, ừm, có thể giả phóng viên đi phỏng vấn, trước đi tìm Mike Joseph mượn thẻ phóng viên giả của người này. . .

Klein khóe miệng chậm rãi nhếch lên, lấy linh tính bao trùm bản thân, rơi trở về thế giới hiện thực.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 286: Run Rẩy Theo Bản Năng

3 giờ chiều, bến tàu đông Byron, hiệp hội công nhân bến tàu.

Klein mặc áo lông dày, áo jacket nâu nhạt, đầu đội mũ mềm đơn giản, để cho hình tượng bản thân càng gần sát với phóng viên điều tra thông thường, mà không phải loại thường xuyên tham gia yến hội cùng phỏng vấn đối tượng có thân phận có địa vị—— trang phục như vậy làm tiêu phí của hắn 1 bảng 10 saule.

Lúc này, hắn mang mắt kính viền vàng, tóc chải chỉnh tề vuốt dầu sáng bóng, trên mặt đã không còn râu ria xồm xoàm, chỉ để một vòng quanh miệng, thân cao hơn so với trước ít nhất 5cm, có khác rõ ràng với hình tượng công nhân tối hôm qua, làm cho không phải là người đặc biệt quen thuộc thì căn bản không thể sinh ra liên tưởng.

Mà quần áo cùng trong túi của hắn, đã không có "Mắt toàn màu đen", đã không có các loại phù chú cùng tinh dầu thảo dược, chỉ có một bộ bài Tarot, một xấp ghi chép, một cây bút máy, một cái bóp da, một xâu tiền lẻ, một xâu chìa khóa, cùng với một giấy chứng nhận phóng viên giả.

—— hắn không biết trạng thái trước mắt của Ranus, cũng không rõ ràng người phi phạm cường lực xung quanh đối phương là đến từ nơi nào, cho nên, cẩn thận là trên hết, không mang theo vật phẩm nào dễ gây nên hoài nghi.

Nhìn tòa lầu nhỏ hai tầng phía trước, Klein xuyên qua đường, không ý lại trực giác "Thằng hề" làm bộ không phát hiện có vài ánh mắt đang nhìn

chăm chú vào mình.

Hắn đẩy cửa lớn, phát hiện công hội bến tàu bố cục tương đương đơn sơ, không có nữ phụ trách tiếp đãi, cũng không có đại sảnh rộng rãi, thang lầu đi thông tầng hai ở giữa, hai bên là hành lang đầy đặc văn phòng, trên đất không trải ván gỗ, cànng miến bàn đến thảm, thuần túy chỉ là lát xi măng một lần.

Klein nghiêng đầu nhìn người nam canh ở cạnh cửa, đi qua nói:

"Tôi là phóng viên "Nhật báo Backlund", tôi muốn phỏng vấn nhân viên công tác hiệp hội các anh, hiểu biết nhu cầu cùng khát vọng của các anh."

Người nam này mặc áo khoác sợi bông không hề thiếu mụn vá, ở mép áo thậm chí còn có vết bẩn, bên trong chỉ có một cái áo trong Flax.

Sau khi nghe được từ phóng viên này, hắn nhất thời trở nên cảnh giác, ngập ngừng trả lời:

"Không có! Chúng tôi gần đây không có tổ chức bãi công, không có!"

"Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi là người đồng tình với các anh, tôi tính làm một phần đưa tin chuyên đề, miêu tả những chuyện xảy ra khi công hội trợ giúp công nhân cùng khó khăn gặp trong thực tế, tin tưởng tôi." Klein mượn dùng năng lực phi phạm "Thăng hề", để cho ánh mắt của mình có vẻ cực kỳ thành khẩn.

"Như vậy đi. . . anh đi tìm ngài Rand, ông ấy là uỷ viên phụ trách tuyên truyền của chúng tôi, rẽ phải, văn phòng thứ hai bên tay phải." Người nam nọ do dự vài giây rồi nói.

"Cảm ơn." Klein làm bộ thở phào cúi chào, cảm giác được ánh mắt ở trong góc đang nhìn chăm chú vào mình đã biến mất.

Lưng hần hơi có chút mồ hôi lạnh rã sang bên phải, gõ vào cánh cửa đối ứng.

Kẹt, cửa phòng mở ra, một người nam trung niên tóc tai thưa thớt nghi hoặc nhìn hần nói:

"Xin hỏi anh là?"

"Là ngài Rand à? Tôi là phóng viên Statham “Nhật báo Backlund”, đây là chứng nhận phóng viên của tôi, tôi muốn lấy công hội làm chủ đề đưa tin kỳ này, giúp các anh thu được nhiều sự chú ý hơn." Klein hầu như đã tin tưởng mình chính là một phóng viên.

"Tôi chính là Rand." Người nam trung niên nọ nhìn chứng nhận phóng viên, rõ ràng không quá vui vẻ do dự nói, "Tôi khó mà tin phóng viên các người là tới giúp chúng tôi."

"Tôi sinh ra ở khu đông, tôi biết cuộc sống công nhân bi thảm đến cỡ nào, nếu anh không tin ý đồ của tôi, anh có thể đi theo tôi, giám sát mỗi một vấn đề của tôi." Klein bỗng nhiên cười cười bổ sung, "Tôi có tư liệu phỏng vấn thực tế để đưa tin, vẫn tốt hơn so với không có cái gì cả, toàn bằng tưởng tượng mà viết tin tức, ít nhất các anh có thể trình bày quan điểm của các anh, mang sự việc dẫn theo hướng muốn phát triển."

Rand xoa xoa cái đầu, chần chờ hồi đáp:

"Được rồi."

"Ta sẽ đi theo anh."

"Cảm ơn!" Klein suýt nữa không thể khống chế cảm xúc bản thân.

Sau đó, hần ở dưới Rand dẫn dắt, tiến vào các văn phòng lầu một, dựa theo vấn đề đưa ra trước đó, phỏng vấn nhân viên hiệp hội công nhân.

Phía bên phải hành lang, không có thu hoạch, bên trái hành lang, không có thu hoạch. . . Klein vẽ mặt như thường bước trên cầu thang gỗ, đi lên lầu hai.

Lần này, Rand dẫn hăn tiến vào văn phòng đối diện cầu thang, giới thiệu với người ở trong:

"Đây là phóng viên "Nhật báo Backlund", ngài Statham."

"Anh ta muốn làm một ít phỏng vấn đối với các cậu, bất quá tôi phải nhắc nhở với các cậu trước, có một số vấn đề, các cậu có quyền không đáp."

Klein cười cười, tiến lên hai bước, làm ra tư thái bắt tay với nhân viên văn phòng này.

Ngay ở lúc này, hăn thấy một bóng người hơi có cảm giác quen thuộc.

Tuy da của đối phương đã biến thành màu đồng, gương mặt tròn trịa bình thường trở nên góc cạnh rõ ràng, mắt kính cũng từ tròn đổi thành dài viền vàng, nhưng Klein vẫn băng vào linh tính trực giác "Nhà bói toán", phát hiện một tia quen thuộc không hiểu.

Ngay sau đó, thân thể hăn hơi run run, nụ cười trên mặt thiếu chút nữa mất không chế.

"Thật, thật thật xấu hổ, tôi bỗng nhiên, bỗng nhiên đau bụng, xin hỏi, xin hỏi nhà vệ sinh ở nơi nào?" Klein dùng tay không cầm bút máy cùng sổ ghi chép ôm bụng, xấu hổ cười hỏi.

Rand cùng nhân viên trong văn phòng đều không có hoài nghi, đều chỉ ra ngoài cửa nói:

"Đi ra ngoài, quẹo trái, đi đến cuối, là có thể thấy dấu hiệu."

Klein cười lui về phía sau, ra khỏi cửa phòng, bước chân nhanh thẳng đến nahf vệ sinh.

Sau khi đi vào, hăn chọn nhà xí gần cửa sổ nhất, ngồi lên trên bồn cầu, khóa trái cửa gỗ.

Hăn cong thắt lưng, khóe miệng nhếch lên, cười không tiếng động, cười đến tựa như thẳng không nổi lưng, cười đến có từng giọt chất lỏng trong suốt rơi xuống đất.

Klein đã xác nhận, đó chính là Ranus!

Cái này cũng không phải căn cứ vào cảm giác quen thuộc ít ỏi kia, mà là hăn ở trên người đối phương đã nhận ra một loại khí tức rất khác, khí tức làm cho hăn ấn tượng khắc sâu tới cực điểm!

Mà cái này cũng là nguyên nhân chủ yếu hăn vừa rồi thiếu chút nữa mất khống chế tại chỗ.

Thân thể hăn run rẩy phát ra từ bản năng cùng sợ hãi!

Cảm xúc của hăn sụp đổ phát ra từ kinh sợ cùng bi thương sâu ở trong ký ức!

Đó là,

Đó là. . .

Đó là khí tức "Tạo vật chủ chân thật"!

. . .

Klein rửa mặt, như chưa từng phát sinh chuyện gì tiếp tục phỏng vấn, chẳng sợ đối mặt với Ranus không biết vì cái gì mà thay đổi lớn như vậy, hăn cũng từng bước đưa ra vấn đề, ghi lại đáp án.

Làm xong tất cả cái này, hắn cáo từ rời khỏi hiệp hội công nhân bến tàu, đi ra khỏi tòa nhà lấy ánh sáng không tốt hơi có vẻ tăm tối.

Bên ngoài u ám trùng điệp, sương mù tràn ngập, tựa như đã tiến vào chạng vạng.

Khí tức "Tạo vật chủ chân thật" chỉ có thể phát ra từ chính bản thân nó, từ con nổi dòng, cùng với từ những thứ kéo dài ra từ trên cơ sở của nó, ví dụ như, vật phẩm nó ban cho, ví dụ như, thần tính của nó. . . Cái này rất phù hợp lời nói của Ranus với Hood Eugen, cùng với một tia cảm giác quen thuộc không hiểu kia, mình không cần đi phía trên sương mù xám bói toán, cũng có thể xác nhận là hắn. . . Nếu không phải mình đã cùng "Tạo vật chủ chân thật" qua lại vài lần, cũng thường xuyên tiếp xúc tinh thần ô nhiễm của nó, căn bản không cách nào phân biệt ra khí tức không ẩn chứa lực lượng cùng tính cách thuộc về hắn. . . Klein tâm tình cực kỳ ngưng trọng, nhưng bề ngoài lại thực nhẹ nhàng.

Hắn đứng ở trên đường, cố ý sửa sang lại ghi chép phỏng vấn.

Trong quá trình này, hắn nhìn thấy trong đám người vô gia cư đối diện có bóng người cảm thấy hơi quen thuộc.

Hugh à? Klein kết hợp toàn bộ sự việc, nháy mắt đưa ra suy đoán.

Hắn không có dừng lại, cất sổ ghi chép, đi về phía trạm xe ngựa công cộng.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa đột nhiên dừng ở trước mặt hắn.

"Chúng ta lại gặp mặt." Ngồi ở trong xe ngựa là một người trung niên gầy yếu nhưng nho nhã, hai mái hoa râu thật sự có khí chất, đúng là đại thám tử Isengard Stanton có thể hiệp trợ cảnh sát tra án.

Mà bộ dáng Klein lúc này, khác nhiều cho lắm so với bình thường, chỉ cao hơn một chút, thay đổi quần áo mà thôi.

"Thực trùng hợp, tôi đang suy nghĩ chuyện ngài nói lần trước." Klein cố ý trả lời như vậy.

Isengard lĩnh ngộ một chút, cười chuyển hướng đề tài:

"Tôi là đến đây tra án, án Hibel tử vong bị loại bỏ, chủ yếu từ tôi phụ trách, mà địa điểm tử vong của cô ta rất gần với bến tàu đông Byron."

"Quả nhiên là mô phỏng phạm tội sao?" Klein làm bộ mình mới biết được.

Sau khi hàn huyên vài câu, hắn ngồi lên xe ngựa công cộng, không trực tiếp về nhà, đổi xe đi tới câu lạc bộ Craig khu Hilston.

Trong phòng nghỉ câu lạc bộ, hắn rất nhanh đi phía trên sương mù xám, xác nhận không ai theo dõi mình.

Đến một bước này, Klein mới hoàn toàn trầm tĩnh lại, cảm giác thấy nghĩ mà sợ.

Khí tức "Tạo vật chủ chân thật" tựa như ác mộng vậy, quanh quẩn ở trong đầu hắn, làm cho quần áo trên người hắn ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt.

Klein vì bảo đảm vạn nhất, để trước mặt hiện ra một tấm da dê màu nâu vàng cùng một cây bút máy màu đỏ thẫm, sau đó quen thuộc viết xuống câu bói toán đã sớm suy nghĩ từ trước:

"Nơi phát ra cảm giác quen thuộc không hiểu trước đó."

Buông bút máy, tựa vào ghế dựa, hắn vừa đọc thầm vừa tiến vào cảnh trong mơ.

Ở trong thiên địa xám xịt hư ảo kia, hắn thấy một bóng người.

Bóng người này ngũ quan bình thường, mang mắt kính tròn, thủy chung là ý cười nhìn xuống cùng trào phúng, đúng là Ranus!

Cuối cùng đã tìm được người! Klein không hề dùng năng lực "Thăng hê" khống chế vẻ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi tự nói một câu.

Chợt hắn ngồi thẳng thân thể, chuẩn bị đáp lại tiểu thư "Chính Nghĩa" cầu nguyện.

Klein đã khống chế lại tâm tình, trầm thấp mà lạnh nhạt mở miệng nói:

"Không cần xác nhận."

"Đó chính là Ranus."

"Có thể thông báo cho giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, nói cho bọn họ, trên người Ranus có thần tính 'Đọa lạc tạo vật chủ'."

...

Audrey đang cùng Susie nhìn phụ thân luyện tập chó săn sau khi nghe được ngài "Kẻ Khờ" đáp lại, ngẩn ra tại chỗ.

"Đọa lạc tạo vật chủ" . . . Cái này không phải "Tạo vật chủ chân thật" sao? Trên người tội phạm lừa đảo kia thế mà có thần tính "Tạo vật chủ chân thật"? Cái này, cái này, một nhiệm vụ đơn giản thế mà liên lụy đến thần tính "Tạo vật chủ chân thật"! Quả nhiên, mình đã nói ngài "Kẻ Khờ" có dấu mục đích càng sâu hơn khác. . . Hắn là nhằm vào "Tạo vật chủ chân thật" . . . Không hổ là ngài "Kẻ Khờ"! Audrey nháy mắt xuất hiện các ý tưởng.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 287: Góc Chuông Đêm Khuya

Audrey đã giao hẹn phương thức liên lạc khẩn cấp cùng Hugh, Furth, rất nhanh đã thông qua chó lông vàng Susie, mang tình báo mà ngài "Kẻ Khờ" nhắc nhở với mình chuyển cho hai cô gái.

Góc sáng ở một tòa cựu giáo đường, Hugh vừa suy tư nên xác nhận thân phận Ranus như thế nào, nên chế tạo hỗn loạn như thế nào, bắt lấy cơ hội báo thù cho Williams, vừa mở ra cuộn giấy.

. . . Không cần xác nhận, đó chính là Ranus? Hugh mắt bỗng nhiên trợn to, vội vàng đảo qua nội dung kế tiếp, chỉ thấy trên trang giấy rành mạch viết:

"Chỉ có thể thông báo cho giáo hội Nữ Thần Đêm Tối."

"Nhắc nhở bọn họ, trên người Ranus có thần tính 'Tạo vật chủ chân thật'."

"Thần tính? Thần tính 'Tạo vật chủ chân thật'?" Hugh thốt ra, ngạc nhiên nhìn về phía chó lông vàng phụ trách truyền tin trước mặt, phát hiện đối phương vẻ mặt cũng ngơ ngác.

"Cái gì?" Furth nghe thấy, bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, vội chớp lấy trang giấy, đọc nhanh.

Sau một lúc lâu, nàng mấp má môi, không biết nên cười hay là nên tức giận nói:

"Đây. . . đây là nói đùa à?"

"Chúng ta sao lại nhúng vào chuyện có liên quan đến Tà Thần có liên quan đến thần tính?"

Cái này chỉ là bắt một tội phạm lừa đảo láu cá trị giá 200 bảng mà thôi!

Đối với vấn đề của Furth, Susie chỉ có thể dùng ánh mắt vô tội đến biểu đạt tôi chỉ là một con chó, tôi cũng không biết chuyện này là có nghĩa gì.

Furth cũng không chờ mong một con chó có thể giải đáp nghi hoặc của mình, nàng nghiêng đầu nói với Hugh:

"Tiểu thư Audrey chỉ sợ không có thiên chân cùng đơn thuần như chúng ta tưởng tượng, cô ta có không ít bí mật."

"Cái này có lẽ là quý tộc cùng giáo hội, tổ chức đánh cờ cùng tà giáo."

"Bất quá, có thể rõ ràng thấy được, cô ta trước đó cũng không biết chuyện thần tính này, cô ta cũng bị người lợi dụng, ừm. . . người lợi dụng của cô ta có lẽ chính là phụ thân của cô ta, bá tước Hall."

"Đáng mừng là, sự việc dừng ở đây, cậu không cần mạo hiểm, sau khi tìm người thông báo, cậu là có thể an tâm lĩnh thưởng."

Hugh giật mình:

"Đúng vậy. . ."

"Hy vọng, hy vọng Kẻ Gác Đêm có thể giúp Williams báo thù, bọn họ mạnh như vậy, khẳng định có thể, khẳng định có thể. . ."

Lời còn chưa dứt, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn về bên cạnh, giống như lẩm bẩm nói:

"Mình vẫn quá yếu."

"Quá yếu. . ."

Hugh chợt nâng tay, bịt kín miệng cùng mũi của mình.

. . .

Mình vẫn quá yếu. . . Nếu không mình sẽ lựa chọn tự tay báo thù, nhưng hiện tại chỉ có thể lui mà chờ tiến. . . Không nói tới "Người khổng lồ" cùng trợ giúp ẩn ở bên cạnh Ranus, chỉ với hãn chiếm được "Thần tính", mình đã không có cách nào đối phó. . . Chỉ cần thu được tình báo, lấy tốc độ phản ứng của Kẻ Gác Đêm, đêm nay hãn sẽ động thủ, giáo khu Backlund là nơi gần với tổng bộ giáo hội, có rất nhiều vật phong ấn, có rất nhiều cường giả, không cần đợi trợ giúp. . . Klein làm xong mọi việc trở lại thế giới hiện thực, dán thêm râu, thay đổi kiểu tóc, nhìn gương ngẩn ra vài phút.

Hãn có chút chờ mong, có chút kích động, cũng có chút phiền muộn cùng vô lực.

Trước chạng vạng, hãn rời khỏi câu lạc bộ Craig, quay về phố Minsk, trên đường đi ghé chợ tạp hóa, tùy ý tìm một quầy hàng làm ăn tốt, mua mấy tấm mặt nạ, trong đó bao hàm một tấm thẳng hề.

Hãn quyết định đêm nay đi quan sát hành động vây bắt Ranus!

Hãn muốn tận mắt thấy đối phương trả giá trước khi lâm vào điên cuồng!

Đương nhiên, lấy thực lực của hắn, khẳng định chỉ có thể ở rất xa rất xa mà nhìn, ngay cả quyền lợi tới gần cũng không có.

Đợi đến 11 giờ, đợi cho rất nhiều người đã tiến vào giấc mơ, Klein thay đồng phục công nhân màu lam xám, tiến hành ngụy trang giống tối hôm qua, tiếp theo hắn đội mũ lưỡi trai, vòng ra mấy con phố, ngồi xe ngựa, đi đến khu vực cầu Backlund.

Đến nơi đó, hắn đổi thành đi bộ, một đường đến bến tàu đông Byron.

Trong những vấn đề hắn hôm qua phỏng vấn, bao hàm một số vấn đề như "Hiện tại sống ở nơi nào", "Hoàn cảnh xung quanh thế nào", cho nên, hắn biết rõ Ranus đêm sẽ ở trong ký túc xá hiệp hội công nhân bến tàu cung cấp.

Bất quá, Klein cũng không có tới gần nơi đó, cẩn thận vòng ra, mục tiêu thành gác chuông bến tàu đông Byron.

—— ở Backlund, trừ bỏ giáo đường cỡ lớn sẽ có gác chuông cao ngất mang tính dấu hiệu, rất nhiều kiến trúc chính phủ cũng sẽ thêm vào một cái, không nhất định phải quá cao, không nhất định phải lớn, không nhất định phải hoa lệ, lấy thực dụng làm chủ, ví dụ như bến tàu đông Byron này.

So sánh với kiến trúc ba tầng cao nhất quanh đó, nó tựa như người khổng lồ vậy, lẫn vào đêm sắc, nhìn xuống khu vực này.

Klein thoải mái lên vào bên trong gác chuông, dọc theo cầu thang xoay quanh hướng lên trên không thấy cuối, đi nhanh ở trong bóng tối.

Rốt cuộc, hắn đi tới mục tiêu, đi tới phía trên cái đồng hồ treo tường thật lớn kia, bốn phía là rào chắn màu vàng sẫm, đỉnh đầu là mũi nhọn đưa tay có thể chạm vào.

Tiến lên vài bước, Klein ẩn vào trong bóng đêm, phân biệt vị trí, nhìn ra ký túc xá công hội bến tàu xa xa.

Đó là một tòa kiến trúc ngói đỏ hai tầng, người đi đường ngẫu nhiên đi ngang qua ở trong mắt Klein đã tiếp cận với điểm đen.

Hắn chăm chú nhìn vài giây, lui ra phía sau một bước, càng thêm dung nhập bóng tối.

Cùng lúc đó, hắn lấy ra cái mặt nạ mới mua, mang ở trên mặt.

Đây là một thằng hề khoe miệng nhếch cao lên, mũi màu đỏ lấp lánh.

Thằng hề vui vẻ.

...

Klein mang vào mặt nạ thằng hề, đứng ở trong bóng đêm nồng đậm, kiên nhẫn chờ đợi màn diễn.

Lần chờ đợi này cũng khoảng hai giờ.

Sau khi kim đồng hồ của cái đồng hồ cỡ lớn trên tường kia lướt qua 1 giờ, hắn bỗng nhiên thấy xa xa bay tới một vật gì đó.

Đó là một chiếc khinh khí cầu khổng lồ với màu sơn đen.

Nếu không có ánh trăng mỏng manh chiếu rọi, nó sẽ lẫn nhau khó mà phân biệt cùng bóng đêm, nó không giống như báo chí cùng tạp chí miêu tả, sẽ phát ra tiếng gầm rú máy móc khoa trương, nó giống như một chiếc lá lặng yên xoay tròn, thân thể im lặng giống như một con kèn kèn phát hiện con mồi nhưng còn chưa tìm được cơ hội.

Khung hợp kim chắc chắn mà nhẹ nhàng như vải bông, phía dưới là những họng súng, cửa pháo cùng họng pháo thành một thể, vừa thấy là tràn

ngập lực uy hiếp.

Không có thanh âm. . . Đây là dùng thủ đoạn siêu phàm tiến hành xử lý lâm thời? Klein mang mặt nạ trắng hề nhìn khinh khí cầu thông thả hạ xuống, trong lòng có suy đoán nhất định.

Giờ này khắc này, khó hiểu lớn nhất của hắn là, khu vực thành thị dân cư dày đặc chiến đấu phi phạm quy mô nhỏ thế mà phái ra khinh khí cầu!

Không sợ ngộ thương diện tích lớn thị dân xung quanh sao? Không sợ tạo thành khủng hoảng sao?

Rất nhanh, khinh khí cầu lơ lửng ở giữa không trung chừng 10 thước, cứ như vậy, Klein càng thêm không cần lo lắng mình sẽ bị phát hiện, vị trí của hắn là cao hơn rất nhiều!

Quan sát tình huống phía dưới, hắn bỗng nhiên có suy đoán, đó chính là khinh khí cầu quá nửa sẽ không đầu nhập chiến đấu, mà là lấy phương thức khống chế không trung theo dõi hiện trường, cung cấp thị giác tốt cho nhân viên hành động, phòng bị phát sinh ngoài ý muốn cùng khả năng mục tiêu chạy trốn.

Lúc này, nọ\ấy hai tầng chuyên màu đỏ tiểu lâu tiền lặng yên xuất hiện ba đạo mặc màu đen áo gió bóng người.

Người cầm đầu không trùm mũ, có một mái tóc màu nâu vàng thật sự ngắn, đôi mắt xanh thăm thâm trầm giống như hồ nước không gió không ánh sáng.

Hắn mặc áo sơ mi cùng áo gió cổ áo dựng thẳng, hai tay mang bao tay đỏ tươi như máu!

Mà một cái vali xách tay kim loại trắng bạc thông qua xích màu đồng quấn quanh tay trái hắn.

Đây đúng là Creste Cecil một trong chín vị chấp sự cao cấp đội ngũ Kẻ Gác Đêm giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, hẳn đồng thời cũng là một trong ba đầu sỏ đội ngũ "Bao tay đỏ", trong khoảng thời gian này vừa lúc ở Backlund.

Cecil liếc mắt nhìn về phía trước một cái, nghiêng đầu nói với thủ hạ bên trái:

"Sử dụng vật phong ấn '1—63'."

"Rõ, ngài Cecil." Kẻ Gác Đêm kia ngồi xổm xuống, giúp Cecil cởi ra xích tay quấn quanh vali trắng bạc.

Toàn bộ quá trình, Creste Cecil cơ bắp đều cực kỳ căng thẳng, tựa như đang đối kháng cái gì đó.

Kẻ Gác Đêm bên trái không tiếng động hít vào một hơi, nhấn mạnh xuống một cái, để cho mặt ngoài vali trắng bạc kia có sóng gợn hư ảo vỡ ra.

Bốn phía hào quang bỗng nhiên biến mất, tựa như tất cả đều bị hút vào trong rương, một thanh cốt kiếm không đến một thước tản ra hào quang trơn bóng, thuần trắng, từ từ trôi nổi lên.

Thân kiếm nâng một tấm gương mạ bạc phong cách cổ xưa.

Trong gương chiếu rọi ra cảnh tượng, một tầng lại một tầng, không ngừng chồng chất, không có điểm cuối.

Kẻ Gác Đêm bên trái cầm lấy tấm gương đó, mang nó nhắm vào tòa lâu nhỏ ngói đỏ.

Tòa lâu nhỏ rõ ràng chiếu rọi vào trong đó, tất cả đều tựa như không có thay đổi.

Cecil lại chậm rãi thở hắt ra, vươn tay trái, cầm lấy thanh cốt kiếm không đến một thước kia.

Ánh sáng xung quanh theo đó khôi phục một ít.

"Chúng ta đi vào thôi." Hắc hải bước chân, đi về phía cửa vào tòa lầu ngồi đỏ.

Ba Kẻ Gác Đêm mở ra cửa lớn, tiến vào căn nhà âm trầm hôn ám, mục tiêu thẳng chỉ hướng cầu thang lầu hai.

Đúng lúc này, một bóng người cao lớn nhưng gầy gò hiện lên ở trong bóng tối nơi góc, hắc mặc một thân y phục giáo sĩ màu đen, có mái tóc xoăn vàng nhạt cùng đôi mắt màu nâu sậm như dã thú.

"Mày chính là Kiếm nữ thần?" "Người khổng lồ" tiếp cận hai thước trầm thấp mở miệng.

Cùng lúc đó, tay phải hắc đột nhiên nắm chặt.

Phành! Phành! Phành!

Nhân viên công hội đang ngủ trong tòa lầu nhỏ ngồi đỏ này từng người một nổ tung, ngay cả kẻ thăm cũng không kịp phát ra.

Thân thể bọn họ nổ tung, hóa thành huyết nhục dính dính nồng đậm, một nửa ủa hướng "Người khổng lồ", tạo thành một cái áo choàng có thể chống đỡ giảm bớt thương tổn pháp thuật, một nửa ngưng tụ thành một tấm thảm lớn, bao trùm hướng ba Kẻ Gác Đêm.

Creste Cecil chỉ lặng lẽ nhìn, không có làm cái gì cả.

Trong vô thanh vô tức, huyết nhục này tiêu tán, sụp đổ, rơi xuống giống như mưa, nhưng không có nhiễm đỏ mặt đất.

Mà trong các phòng, từng bóng người một lần nữa hiện lên, vẫn đang ngủ say như cũ.

"Đây là thế giới trong kính, thế giới trong kính chỉ nhằm vào người phi phạm, bom huyết nhục mà người bố trí trong cơ thể người thường ở trong này đều là hư ảo." Cecil chuyển thanh cốt kiếm thánh vật sang tay phải, vung lên, bốn phía đã hoàn toàn không còn ánh sáng.

"Hừ!" "Người khổng lồ" đột nhiên dùng tay phải bắt lấy vai trái, mạnh mẽ mang cả cánh tay xé xuống, sau đó mang cả xương lẫn máu quăng về phía trước!

Oành ùng!

Cánh tay của hắn nổ tung như bom, hóa thành mưa máu đầy trời quét về phía ba Kẻ Gác Đêm.

Cùng lúc đó, chỗ rách vỡ ở vai trái hắn, huyết nhục bắt đầu điên cuồng mấp máy, thông thả mọc ra một cánh tay mới, cánh tay máu chảy đầm đìa tạm thời còn chưa có da.

Bộp bộp bộp!

Tư tư tư!

Hạt mưa màu máu này chuẩn xác tránh đi đám người Cecil, rơi xuống mặt đất, ăn mòn ra từng vết vừa sâu vừa đen.

Nhưng mặc kệ chúng cố gắng như thế nào, luôn sai một ly đối với ba Kẻ Gác Đêm, tựa như trong mệnh đã định vậy.

"Kẻ địch của ta, thường thường cũng không đủ may mắn." Cecil khóe miệng hơi nhếch lên, bước chân lướt tới, nháy mắt đã thoáng hiện ở trước người "Người khổng lồ".

"Người khổng lồ" ánh mắt ngưng lại, thân thể bỗng nhiên hòa tan như ngọn nến, hóa thành huyết nhục dinh dính, nhanh thối xuống mặt đất.

Cecil thuận thế quỳ một gối xuống đất, mang cốt kiếm thánh vật trong tay cắm nhập mặt đất.

"Không!"

Trong bóng tối nồng đậm, một tiếng rống giận ầm chứa đau đớn cùng cảm giác sợ hãi bùng nổ trong khoảnh khắc, chợt bị an bình cùng trầm tĩnh hoàn toàn nuốt hết.

Cecil đứng thẳng người, rút cốt kiếm ra, thấy mũi nhọn của nó có một giọt máu đỏ sậm chậm rãi rơi xuống, mà phía trên mặt đất, huyết nhục thối ra, đọng lại thành một gương mặt tuyệt vọng, đúng là "Người khổng lồ" khoe miệng hơi hơi rũ xuống.

Bốp! Bốp! Bốp!

Bên cạnh Cecil liên tục có ba cái bóng hiện lên, nhưng toàn bộ chúng té ngã khó hiểu, bị rất nhiều đồ vật vô hình mạnh mẽ kéo ngã!

Phành! Phành! Phành! Một Kẻ Gác Đêm nổ súng, viên đạn trắng bạc mặt ngoài tựa như có khắc thánh huy đêm tối.

Ba kẻ tập kích trốn ở trong cái bóng muốn ám sát hiện ra thân hình, run rẩy mất đi khí tức.

" 'Giáo chủ Rose', 'Ẩn tu sĩ' . . . người Hội Cực Quang." Cecil nhíu nhíu mày, không quay đầu trầm thấp mở miệng, "Chuyện này có chút không đúng, rất kỳ quái, các người phải cẩn thận."

Hắn còn chưa dứt lời, đã nghe được tiếng bước chân thịch thịch thịch, tiếng bước chân quanh quẩn ở trong an bình cùng yên tĩnh.

Bất chợt, hắn thấy Ranus mặc áo trong Flax, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng dọc theo thang lầu tằm tối đi xuống dưới, vẻ mặt lạnh nhạt mà bình tĩnh, không có một chút sợ hãi nào.

"Tao thực nghi hoặc, đối với hội Cực Quang mà nói, mày hẳn là Kẻ báng bố mới đúng, bọn họ vì sao sẽ phái người bảo hộ mày?" Cecil tựa như không nhận thấy dị thường thuận miệng hỏi một câu.

Ranus lộ ra nụ cười trào phúng mang tính dấu hiệu nói:

"Cái này rất đơn giản."

"Bởi vì tao không còn là Ranus thuần túy nữa."

Hắn dừng một chút, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo tàn nhẫn:

"Tao hiện tại là, 'Tạo vật chủ chân thật' !"

Hắn chợt rút ra áo trong Flax, lộ ra bộ phận huyết nhục đỏ thẫm không có da ở phần ngực bụng.

Huyết nhục này cùng gồ lên, cấu thành một bóng người treo ngược!

Trong tiếng ầm ầm, thủy tinh hư không bốn phía như thoát phá, toàn bộ cảnh tượng sụp đổ tan rã.

Đây là khí tức thần linh.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 288: Nụ Cười Trào Phúng

Trên gác chuông bên tàu đông Byron, Klein mang mặt nạ thẳng hề, nấp trong bóng tối thâm trầm luôn im lặng ngóng nhìn ký túc xá hiệp hội công nhân bến tàu, ngóng nhìn khinh khí cầu lơ lửng ở phía trên nó.

Hắn không nhìn thấy quá trình chiến đấu cụ thể, càng không thể biết được hành động trong tòa lâu nhỏ ngói đỏ tiến triển đến một bước nào, chỉ có thể mạnh mẽ nhẫn nại, từ cảnh tượng biến hóa xung quanh, từ điểm nhỏ màu đen ngẫu nhiên đi ngang qua, để phán đoán tình huống là tốt là xấu.

Đúng lúc này, hắn thấy từng đèn đường khí gas ở khu vực nọ bỗng nhiên phụt tắt.

Toàn bộ phụt tắt!

Nơi đó trở nên một mảng tối đen!

Ngay sau đó, một loại cảm giác làm cho hắn ấn tượng khắc sâu tới cực điểm từ trong tòa lâu nhỏ ngói đỏ bùng nổ ra ngoài, chẳng sợ cách một khoảng rất xa, Klein cũng nhin không được cả người run rẩy, hai chân như nhũn ra, lưng cong xuống.

Đó là từ cảm giác nhìn xuống, nghiền áp sinh linh từ trên bản chất.

Đó là cảm giác không thể chống lại không thể đối mặt!

Không, không thể nhìn thẳng thần. . . Trong hoảng hốt, Klein giống như về lại lúc trước, về tới đại sảnh công ty bảo an Black Thorns, tựa như

mình đang mở ra linh thị, muốn xem xét trạng thái tinh thần của Megoos, xem xét đứa trẻ trong bụng nàng.

Cái loại cảm giác này giống y chang hiện tại!

Không, hiện tại càng cực đoan, càng đáng sợ hơn!

Tại sao có thể như vậy? Ranus không phải chỉ có một chút thần tính "Tạo vật chủ chân thật" ban ân sao? Nhiều lắm thì thêm một hai món vật phẩm tương ứng! Sao lại dẫn ra hương vị Tà Thần đang buông xuống?

Klein còn chưa kịp thoát khỏi thân thể run rẩy cùng suy nghĩ cứng ngắc, lại đột nhiên cảm giác được một mảng bóng đen thâm trầm, yên tĩnh, sâu thẳm nuốt sống hương vị không thể nhìn thẳng không thể xem xét không thể đối kháng kia.

Hai cái đồng thời mất đi, xung quanh từng ngọn đèn đường khí gas lần lượt lại bốc lên ánh lửa xem như sáng rõ, khinh khí cầu vừa rồi đang không ngừng hạ xuống kia một lần nữa bay lên.

Toàn bộ mọi thứ, đều khôi phục trạng thái ban đầu, tựa như không có chút thay đổi nào.

Nhưng Klein không cho rằng như vậy, hẳn dùng lực đứng thẳng người, rõ ràng trong tòa lâu nhỏ ngói đỏ đã xảy ra chuyện cực kỳ quan trọng.

Không hề có loại cảm giác mà bản chất cùng tầng thứ đều vượt xa người phi phạm nữa, không hề có hương vị Tà Thần buông xuống, cái này thuyết minh "Tạo vật chủ chân thật", hoặc là mưu tính của Ranus đã thất bại. . . Nhưng phía Kẻ Gác Đêm hẳn cũng tao ngộ đả kích nghiêm trọng, vị tất còn có dư lực. . . Lúc này, trong lòng Klein chợt động, vội cúi xuống con lắc ở trong cổ tay áo, một tay nắm, trầm thấp lên tiếng:

"Ranus trước mắt không hề có tính nguy hiểm."

Rất nhanh sau khi lập lại bảy lần, hắn mở to mắt, thấy con lắc thạch anh đang xoay tròn nghịch kim đồng hồ, nhưng tốc độ không nhanh, biên độ không lớn.

Cái này cho thấy Ranus hiện tại vẫn là nhân vật nguy hiểm, nhưng trình độ đã tương đương thấp.

Klein càng chú ý là một điểm khác:

Bói toán không có thất bại nữa!

Cái này thuyết minh Ranus đã cùng thần tính "Tạo vật chủ chân thật" ban cho chia lìa, chia lìa trên bản chất!

Gió lạnh thấu tận xương tủy thổi qua, Klein chợt rung mình một cái, cảm thấy tựa như có dòng điện nháy mắt từ lòng bàn chân hắn chui vào trong đầu hắn.

Có lẽ, mình có thể làm chút gì đó! Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một ý niệm như vậy, không hề do dự, ở trong bóng tối của đỉnh gác chuông đi nghịch bốn bước, tiến nhập phía trên sương mù xám.

Hắn không lãng phí thời gian, trực tiếp ngồi xuống, lấy ra một tấm tấm da dê nâu vàng, viết ra một câu bói toán:

"Con đường Ranus chạy trốn."

Klein dựa về phía sau, nhanh đọc thầm, tiến nhập cảnh trong mơ thâm trầm.

Trong thế giới hư ảo, rời rạc, sương mù kia, hắn thấy khe rãnh chảy nước đen, thấy lối đi tăm tối dơ bẩn, cùng với từng cây ống dẫn kim loại có chút rỉ sét.

Nơi đó chật chội, phong bế.

Nơi đó là cổng thoát nước!

Klein thức tỉnh, lúc này dùng linh tính bao trùm bản thân, rơi vào trong sương mù xám.

Hắn vừa quay về thế giới hiện thực, lập tức lui về phía sau vài bước, đi về phía quay lưng với khinh khí cầu của gác chuông.

Klein không đi thang lầu xoay quanh, trực tiếp nhảy ra rào chắn màu vàng sẫm, mượn dùng kiến trúc tầng ngoài, những chỗ trang trí nhô lên, nhảy xuống từng tầng một, thân thể cân bằng tựa như đi ở trên mặt đất.

Chỉ dùng thời gian rất ngắn, hai chân hắn đã dẫm ở trên phiến đá mặt đường.

...

Trong tòa lầu nhỏ ngói đỏ, hai Kẻ Gác Đêm mang Bao tay đỏ ngã xuống cạnh cửa, hôn mê bất tỉnh, cái gương mạ bạc phong cách cổ xưa lăn đến góc, nhưng không hề có chút đặc thù gì, hoàn toàn nhìn không ra đó là vật phong ấn cấp "1".

Nhưng có thể rõ ràng cảm giác được, nó đang khôi phục từng chút một.

Creste Cecil quỳ một gối xuống ở cửa, hai bên khóe mắt đều có một hàng chất lỏng giống như máu đang chảy xuống.

Mái tóc ngắn màu nâu vàng của hắn vô lực cúi xuống, cổ áo gió cùng áo sơ mi dựng thẳng đã trở nên rách tung toé, lộ ra cái cằm nhọn cùng đôi môi mỏng mà kiên cường của hắn.

Trong khi không ngừng thở dốc, trên mỗi chiếc răng của hắn đều hiện ra một khuôn mặt vặn vẹo nửa hư ảo nửa trong suốt.

Tay trái mang Bao tay đỏ của Cecil chống xuống đất, đang gian nan thẳng cổ lên, nhìn về phía trước.

Ngay phía trước hắn là cầu thang đi thông lầu hai, phía trên cầu thang là Ranus đang đứng với áo trong Flax hoàn toàn mở tung ra.

Ranus đứng thẳng ở nơi đó, ở ngực bụng cảm thanh cốt kiếm thánh vật thuần trắng, trơn bóng kia.

Phần máu thịt không có da, thể hiện hình ảnh Người Treo Ngược kia, lúc này đã biến mất toàn bộ, để lại một mảng trống rỗng.

Trong mơ hồ, thậm chí có thể thông qua mảng trống rỗng này, từ trước người Ranus nhìn đến sau lưng hắn.

Ranus cử động cực kỳ khó khăn, đột nhiên lớn tiếng cười, điên cuồng cười nói:

"Ha ha, ha ha, cảm ơ tội mày!"

"Tao thật sự phải cảm ơn tội mày!"

"Thật sự, xem ánh mắt thành khẩn của tao, tao quả thật phải cảm ơn tội mày!"

"Nếu không phải tội mày đúng lúc phát hiện cùng đuổi tới, mấy tháng nữa, tao sẽ chân chính trở thành vật dẫn 'Tạo vật chủ chân thật' buông xuống, khi đó, trạng thái của tao cùng chết đi có gì khác biệt?"

Cecil nghe thấy rõ ràng sự sống, không thể tin được cái tên bị mình ra sức phá đi chỗ dựa lớn nhất lúc này lại cao hứng như vậy.

Hắn lúc này muốn đứng lên, lại đứng không lên, muốn phản kháng, lại vô lực phản kháng.

Ranus nhìn ra nghi hoặc của hắn, ho khan cười nói:

"Mày biết không? Đối với người như tao mà nói, sau khi làm một đại sự thực đáng tự hào, không chia sẻ cùng ai là khó khăn nhất."

"Khụ, thời điểm tao ở thành phố Tingen, bị 'Tạo vật chủ chân thật' lừa, hắn không chỉ thông qua chế tạo con nõi dòng để qua lại, còn lén trồng 'Cây giống' ở trong cơ thể tao."

"Không, tao thậm chí cho rằng, đứa nhỏ của Megoos chỉ là nguy trang, hắn thậm chí không có yêu cầu thành viên hội Cực Quang đi bảo hộ cô ta, để dẫn dắt đi sự chú ý, hắn tựa như ngay từ đầu đã biết chuyện này sẽ thất bại."

"Chân chính buông xuống của hắn bố trí ở trên người tao, thần tính mà hắn ban cho tao sau khi tao đến Backlund, đột nhiên kết hợp cùng 'Cây giống' trong cơ thể tao, ha ha, mày có thể tưởng tượng được không? Tao đang bị thay thế từng chút một, bị hắn thay thế từng chút một! Đợi cho cuối cùng, tao sẽ trở thành 'Tạo vật chủ chân thật'."

"Ta còn chưa nghĩ ra biện pháp, đã bị người hội Cực Quang căn cứ cảm ứng thần tính tìm được, may mắn, bọn chúng đều là đám điên đầu óc đơn giản, ha ha, người ngu xuẩn luôn nhiều như vậy."

Khụ khụ khụ! Ranus ói ra ngụm máu, tựa như khôi phục một chút lực hành động.

Hắn gian nan đi về phía trước một bước, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng không biết vì sao đột nhu hòa hơn rất nhiều, càng giống với trước đây.

Ranus vươn tay nắm lấy tay vịn thang lầu, tràn ngập ý trào phúng cười nói:

"May mắn, Tào vật chủ chân thật muốn hoàn toàn buông xuống, phải hoàn toàn thay thế tao, cần lượng lớn bi quan, tuyệt vọng, chết lặng, phần hận cùng ác nguyên thủy, chỉ có Backlund, chỉ có khu đông, khu nhà xưởng cùng khu cảng, mới có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, cái này đã cho tao cơ hội, cho tao cơ hội tiếp xúc cùng với những người khác."

"Tao biết, đơn thuần thông qua người tiếp xúc báo cảnh sát là không thực tế, bởi vì người mà tao tiếp xúc rất có khả năng cũng là thành viên hội Cực Quang."

"Tao ban đầu muốn kích động bãi công, để cho cảnh sát chú ý tới tao, kết quả bị người hội Cực Quang cảnh cáo, tra tấn một chút, chỉ có thể vội vàng chấm dứt."

"Tao giả như có chút mất khống chế, chiếm được cơ hội đi cống thoát nước phát tiết, ở trong quá trình này, tao lén dùng máu ô nhiễm một ít sinh vật ở nơi đó, để cho chúng biến thành quái vật biến dị hung ác, đáng tiếc là, ở trước khi tụi mày tra ngược được, chuyện này lại bị hội Cực Quang phát hiện, giống như có thành viên của bọn chúng chết ở quái vật biến dị, ài, tao hiện tại đã không còn thần tính, đã không còn 'Cây giống', máu không còn hiệu quả như vậy nữa."

"Sau đó, tao bị khống chế càng thêm nghiêm khắc, nhưng tao vẫn tìm được một cơ hội, tao giết một kỹ nữ, dùng biện pháp tàn nhẫn nhất, muốn khiến cho cảnh sát chú ý, ai biết người hội Cực Quang thế mà mang án này ngụy trang thành một bộ phận án giết người liên hoàn, tao vẫn không thể đợi được giải cứu."

"Ta không có cơ hội kiểu như vậy, chỉ có thể đổi biện pháp càng xảo diệu, tao chủ động yêu cầu thành viên hung ác nhất điên cuồng nhất cấp

tiến nhất của hội Cực Quang đến quản lý tao, mà cái này lại phù hợp với ý tưởng của chúng, hắc hắc, bọn chúng không thể dùng đầu óc suy nghĩ một chút sao? Loại đồ điên này bất cứ lúc nào cũng có thể gặp chuyện, quả nhiên, các người đã đến đây!"

Hô. . . Lúc này, Ranus thở hắt ra, hoạt động thân thể, tựa như rốt cuộc đã thoát khỏi ảnh hưởng còn sót lại.

Hắn rút ra thanh thánh cốt kiếm cắm ở trên ngực, tiếc hận nói:

"Thật sự là tiếc nuối mà, không thể mang nó đi, nếu không tao rất nhanh sẽ bị tụi mày tập trung tìm được."

Sau khi thanh cốt kiếm thuần trắng nọ hoàn toàn rời khỏi thân thể hắn, vết thương khoa trương đã không còn lưu lại một giọt máu nào, bộ phận biến mất tựa như cũng không thuộc về Ranus.

Tay phải Ranus ấn ngực, cúi chào đối với đám người Creste Cecil:

"Người trên khinh khí cầu bên ngoài hắn đã sắp khôi phục, tao không thể tiếp tục ở đây."

"Cảm ở tụi mày, cảm ở từ đáy lòng."

"Tuy tụi mày thực ngu xuẩn, nhưng chung quy đã đến giúp tao."

"Đối với đám ngu xuẩn như tụi mày mà nói, đây là vinh hạnh của tụi mày."

Nói tới đây, hắn đứng thẳng người, dùng nụ cười tràn đầy ý trào phúng nói:

"Gặp lại, đám Kẻ Gác Đêm ngu xuẩn."

"Dùng sinh mệnh của tụi mày tiễn đưa tao đi."

Hắn nắm thanh cốt kiếm thánh vật này, tiến lên vài bước, ý đồ đâm về phía Creste Cecil.

Nhưng lúc này, mí mắt hắn lại bắt đầu biến trầm biến trọng, cả người chỉ muốn ngã xuống ngủ.

"Thì ra mày còn có chút sức lực, cái này phiền rồi. . ." Ranus khẽ cắn đầu lưỡi, đột nhiên cầm thanh cốt kiếm trong tay ném ra ngoài, hướng về Kẻ Gác Đêm hôn mê ở cạnh cửa!

"Không!"

Cecil dùng sức lực thật vất vả tích tụ được phát tay, để cho sự vật vô hình dẫn lệch đi cốt kiếm thánh vật.

Ranus bắt lấy cơ hội này, thích thích thích chạy sang một bên, từ vị trí cửa sổ nhà vệ sinh cuối hành lang, nhảy ra khỏi tòa lầu nhỏ ngói đỏ.

Ngay sau đó, hắn mở ra nắp cống bên đường, leo xuống, đi vào trong cống thoát nước.

Ranus đối với nơi này tựa như cực kỳ quen thuộc, chẳng sợ xung quanh tối đen một mảng, hắn cũng có thể chạy, nhảy, rẽ, nhanh trốn về chỗ sâu trong cống thoát nước giống như mê cung.

Đột nhiên, hắn theo bản năng dừng bước, hạ thân thể ngã ra sau.

Phốc!

Một lá bài cắm thật sâu vào ngực phải hắn, mép nhanh chóng có máu chảy ra.

Ranus giương mắt lên nhìn, mượn dùng thị giác bóng tối của mình nhìn kẻ tập kích.

Đó là một người nam dáng người trung đẳng mặc đồng phục công nhân, trên mặt đeo mặt nạ khóe miệng nhếch cao mũi đỏ bừng.

Đó là một thằng hề vui vẻ.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 289: Tử Chiến

Trong khoảnh khắc tầm mắt liếc qua, Ranus đột nhiên cúi người, lăn về phía trước.

Xoảng!

Một lá bài Tarot mặt thiên sứ cùng kèn giống như phi đao, sắc bén cắm ở trên vách tường cổng thoát nước, mà vị trí độ cao của nó vừa ngay cổ của Ranus lúc trước.

Xoảng! Xoảng! Xoảng!

Ranus hoặc lăn tròn, hoặc nhảy sang bên, hoặc xông tới trước, động tác cực kỳ nhanh nhẹn tránh được ba lá bài liên tiếp bay tới, để cho chúng va chạm kịch liệt cùng tường, cùng phiến đá, cùng bùn đất, phát ra tiếng vang kim loại va chạm.

Cùng lúc đó, hăn dùng khước mắt nhìn thấy người nam mang mặt nạ thẳng hề kia thân hình không chậm hơn bao nhiêu so với mình theo sát sau, một tay cầm xấp bài thật dày, một tay rất quen chia bài phát bài.

Hình mặt trời ngũ quan đầy đủ trên mặt giấy đập vào mi mắt, Ranus tay trái chống ở trên tường, cả người nhảy lên không, biến hướng trên diện rộng.

Đúng lúc này, hăn nghe được một tiếng vù, mắt cá chân đột nhiên đau đớn!

Phát ra hai lá bài? Một tấm hơi tụt về sau, vừa lúc nhắm ngay phương hướng tránh né của mình? Hẳn có thể biết trước động tác của mình? Ranus trong lòng chợt lạnh, vừa rơi xuống đất đã chịu đựng đau đớn lại lăn tròn.

Xoảng!

Vị trí vừa rồi của hắn, lại cắm một lá bài Tarot, đang không ngừng rung rung.

Thẳng đến lúc này, Ranus mới nhìn được chỗ mắt cá chân phải của mình, đang bị một lá bài cắm thật sâu, mặt trên miêu tả ngôi sao, bình nước cùng thánh thủy đã nhiễm đỏ tươi.

Vù! Vù! Vù!

Ranus căn bản không có cơ hội suy nghĩ cùng xử lý thương thế, từng lá bài Tarot hóa thân thành phi đao sắc bén, bắn về phía bộ vị khác nhau trên thân thể hắn.

Rất nhanh, thương thế chân phải cùng ngực trái, ảnh hưởng còn sót lại ở chỗ trống nơi ngực bụng kia, va chạm ít nhất cấp bán thần lúc trước, làm cho hắn là danh sách 9 "Kẻ ăn trộm", lấy tốc độ nhanh nhẹn nhảy bén nổi danh đã bắt đầu trở nên chậm chạp.

Bộp! Một lá bài bị hắn đánh bay ra ngoài, nhưng cổ tay hắn lại bị cắt ra vết thương thật sâu, không ngừng chảy máu.

Kẻ Gác Đêm cùng nhân viên quân đội rất nhanh sẽ đuổi lại đây, không thể trì hoãn nữa! Giờ này khắc này, Ranus đầu óc cực kỳ thanh tỉnh.

Đột nhiên, hắn đứng ở tại chỗ, không né tránh, một lá bài mặt ngoài miêu tả "Ác ma" chuẩn xác bắn trúng cổ hắn.

Hầu như là nháy mắt, lá bài cắm ở trên người hắn bị đẩy lùi ra ngoài, vết thương ở cổ, ngực phải, cổ tay, mắt cá chân của hắn đang điên cuồng mấp máy, mọc ra từng cái răng thịt, răng thịt hình dạng ghê tởm!

Trên da Ranus, khoảnh khắc nổi lên từng nốt nhỏ rậm rạp, chúng nó màu sắc như sắt thép, tựa như kết thành một bộ khô giáp toàn thân.

Xoảng! Một lá bài Tarot phóng tới, bị những nốt nhỏ dày đặc này trực tiếp hất văng ra.

Ranus đôi mắt nhiễm màu đỏ thấy thẳng hề đối diện dừng lại động tác, thu hồi bài, nửa cười nửa châm chọc nói:

"Mặc kệ thế nào, sau khi bị thần linh ép buộc một lần như vậy, cũng phải có chút thu hoạch."

Lời còn chưa dứt, chân trái hắn giẫm một cái, phóng qua dòng nước dơ bẩn, đánh về phía kẻ địch đối diện.

Klein mang mặt nạ "Thẳng hề" như sớm có đoán trước né qua một bước, tay trái theo đó rút khỏi túi áo, nắm thành nắm tay, như đạn pháo đánh về phía huyết thái dương Ranus.

Phành!

Ranus nghiêng người vung khữu tay, dựng lên cánh tay, chuẩn xác đánh trúng nắm tay đối thủ.

Luồng sức mạnh cuồng bạo bất ngờ đánh úp lại như thác trút xuống, Klein như bị chất động cả thân thể, bước chân xuất hiện lão đảo.

Bốp! Bốp! Bốp!

Từng tiếng nổ vang thanh thúy nổ tung ở bên tai Klein, từng nắm tay không ngừng nhanh hơn mạnh hơn liên tục đập vào mắt hắn.

Hắn tựa như quên bảo trì cân bằng, theo bước chân lão đảo, chột ngã về phía bên hông đối phương, sau đó mượn dùng khừ tay trái chống đỡ, biến hướng lăn lộn.

Bốp bốp bốp! Phành phành phành!

Ranus quyền đâm cước đá, vừa nhanh vừa mạnh, Klein vài lần suýt nữa bị đánh trúng, nhưng luôn có thể dựa vào năng lực cân bằng khoa trương lấy động tác vi phạm lẽ thường may mắn né tránh, hắn khi thì ở trên tường, khi thì trên mặt đất, tựa như đang biểu diễn tạp kỹ vậy.

Hắn biểu hiện cực kỳ trầm ổn, tuyệt không vội vàng xao động, giống như đã định chủ ý, muốn tận lực kéo dài chiến đấu, chờ Kẻ Gác Đêm cùng nhân viên quân đội đuổi tới.

Chỉ khi nào Ranus xuất hiện dấu hiệu cướp đường mà chạy, hắn sẽ quần chặt lên, không cho cơ hội.

Bốp!

Ranus đánh một quyền bức cho Klein mượn dùng vách tường bắn ngược bay về phía không trung, bản thân thì không chút do dự chuyển hướng, chạy về phía một lối đi khác.

Klein mũi chân điểm một cái, thân thể giống như đạn pháo bay vụt ra ngoài, lao thẳng tới ngực Ranus.

Trong tích tắc, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một bộ hình ảnh:

"Ranus như là không có xương cốt, mạnh mẽ để cho nửa thân trên xoay lại, đánh một quyền lên trên người hắn."

Đây là trực giác dự cảm thuộc về "Thằng hề"!

Không có chần chờ, không có do dự, Klein chủ động giảm bớt sức lực đến tiếp sau.

Trong một tiếng bốp, hăn vẫn xông ra ngoài, nhưng so với dự tính thì lực đã giảm bớt không ít.

Răng rắc!

Trong tiếng ma sát làm cho người ta ê răng, Ranus hai chân không động, nửa thân trên bỗng nhiên xoay trở về, mặt quay ra sau, mũi chân hướng về phía trước.

Trong hình ảnh kinh sợ như vậy, một quyền của Ranus vọt về phía trước, đánh về phía đầu Klein, sức lực mãnh liệt đến không khí cũng phát ra tiếng vang như nổ tung.

Oành!

Nắm tay của hăn đánh trúng hư không, cách mặt Klein chừng hai mươi ba mươi cm.

Gió mạnh bốc lên thổi quét tóc của Klein, nhưng hăn không mượn cơ hội này công kích kẻ địch, ngược lại trầm thấp khàn khàn tụng niệm ra một tiếng Hermes cổ:

"Đỏ rực!"

Phù chú? Thái dương Ranus nhảy dựng, lúc này dạt sang một bên, ý đồ tránh né.

Nhưng lúc này, Klein lại không có ném ra phù chú, mà là nắm chặt quyền trái, lướt theo Ranus.

Hăn cũng dạt sang một bên, cũng lăn tròn theo, khoảng cách hai bên chỉ hơi kéo giãn ra một chút.

Hắn đang lừa gạt mình? Trong đầu Ranus vừa hiện lên một ý niệm như vậy, trong đôi mắt đã hiện rõ ảnh ngược cái khóe miệng cao cao nhếch lên của thằng hề kia, cùng với ngọn lửa đỏ sậm không biết từ khi nào đã bốc lên ở trong nắm tay trái của hắn.

Cái này. . . mắt Ranus nhất thời ngừng động lại.

Tiếng bùm bùm rất nhỏ lập tức truyền vào tai hắn, thâm cảm giác trầm yên tĩnh nháy mắt tràn ngập, đồng thời bao phủ Klein và hắn.

Hắn muốn làm cái gì? Hắn muốn cho hai người. . . đồng thời bị ảnh hưởng. . . để cho. . . Kẻ Gác Đêm cùng nhân viên quân đội đến tiếp sau. . . đuổi tới. . . Ranus mí mắt trầm trọng sụp xuống, mỗi một cùng suy yếu mà hắn trước đó cường chế xuống đang điên cuồng phản kháng.

Hắn kiệt lực chống đỡ không cho mình ngủ đi, muốn dựa vào thân thể đặc thù hiện tại mạnh mẽ vượt qua giai đoạn hiệu quả ngủ say mạnh nhất.

Mà Klein thì không chút đề kháng, nhanh chóng tiến nhập ngủ say.

Nhưng mà, khi hắn ngủ không tự nhiên, hắn sẽ tỉnh lại theo bản năng!

Đây là chỗ đặc thù khi hắn đối kháng "Thông linh" cùng "Đi vào giấc mộng"!

Đây là chỗ dựa vào hắn lúc trước may mắn tránh được một mạng từ trên tay phu nhân Sharon!

Trong chiến đấu vừa rồi, sau khi hắn thấy bài phi đao không có hiệu quả, lập tức lấy ra "Phù chú ngủ say", nắm chặt ở lòng bàn tay, chờ đợi cơ hội sử dụng, chờ đợi cơ hội ảnh hưởng bản thân cùng ảnh hưởng kẻ địch!

Chỉ một khoảnh khắc, hắn cực kỳ lý trí mạnh mẽ giây thoát khỏi giấc mộng, trong hai mắt rõ ràng chiếu rọi ra Ranus đang lao đảo.

Hô! Klein cả người bỗng nhiên trở nên cực kỳ bình tĩnh, tựa như trước mặt chỉ là một cái bia ngắm.

Hắn hít mạnh vào một hơi, chuyển động eo lưng, co rút bả vai, co nắm tay lại, dùng hết toàn lực đánh năm tay ra!

Phành! Răng rắc!

Năm tay hắn hung hăng đánh vào vị trí cổ họng Ranus, đánh ra tiếng xương gãy vụn, đánh ra hiệu quả máu thịt bắn ra.

Ranus rút lui hai bước, dán sát vào vách tường.

Đau đớn kịch liệt rồi cuộc làm cho hắn thoát khỏi ảnh hưởng ngủ say, nhưng mà, những nốt nhỏ dày đặc trên người hắn đã rút đi toàn bộ.

Mà Klein sau khi một quyền trúng mục tiêu, tay trái đã đưa vào túi, rút ra hai lá bài.

Vù! Vù!

Hai lá bài Tarot đều cắm vào một mắt của Ranus, chất lỏng màu máu nháy mắt chảy xuống.

Ranus thế mà nhịn xuống loại đau đớn này, không phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, hắn đột nhiên xông về phía trước, làm ra giấy dựa mạnh nhất!

Klein không có thuận thế công kích, như sớm có đoán trước nghiêng thân thể đi, lui một bước.

Ngay sau đó, thừa dịp Ranus bổ nhào vào chỗ trống, hắn bước về phía sau đối phương, hai tay đưa ra, quần lấy cổ kẻ địch.

Răng rắc!

Klein hai tay phát lực, đột nhiên xoay người, vặn gãy cổ Ranus!

Làm xong tất cả cái này, hắn lui ra phía sau hai bước, nhìn đối phương

Ranus hai mắt nhắm lá bài không thể nhìn thấy gì, thân thể chậm rãi mềm nhũn xuống, cùng lúc đó, hắn cực kỳ nghi hoặc đứt quãng hỏi:

"Vì sao. . ."

"lại. . . giết. . . tao. . ."

Klein mang mặt nạ thẳng hề nhìn chăm chú vào cừu địch trước mắt, tương đương lạnh nhạt hồi đáp:

"Không vì sao cả."

"Không. . ." Ranus hai mắt trợn lên, khó có thể tin ngã xuống mặt đất cống thoát nước, hơi thở rối cuộc tán đi.

Đúng lúc này, Klein tựa như cực kỳ bình tĩnh đột nhiên tiến lên một bước, đùi phải căng lên, dùng hết sức lực toàn thân đá ra một cước, đá vào đầu Ranus.

Phành!

Cái cổ vốn xương đã gãy máu thịt đã nhầy nhụa không thể thừa nhận loại áp lực này, đầu Ranus như bóng cao su bay ra ngoài, trùng trùng đánh vào trên tường, va chạm ra một mảng trắng đỏ!

Klein nhìn một màn này, đột nhiên cúi gập người xuống.

"Ha ha ha, ha ha ha."

"Ha ha ha ha ha ha."

Hắn điên cuồng thấp giọng cười, mặt nạ "Thằng hề" trên mặt là vui vẻ đến như thế.

Cái khoe miệng nhếch cao, cái mũi đỏ tươi, khuôn mặt trắng bệch, là vui vẻ đến như thế.

"Ha ha, ha ha. . . Ha ha ha. . ." Klein cười đến thở không nổi, cười đến còn muốn khó nghe hơn so với khóc.

Qua vài giây, hắn rút cuộc bình ổn lại, chậm rãi đứng thẳng dậy lên, mắt trái liếc nhìn góc tối trong cổng thoát nước nội, sau đó, hắn nhếch khoe miệng, không tiếng động lẩm bẩm:

"Đội trưởng. . ."

"Anh xem, chúng ta lại một lần cứu Ruen. . ."

Từng giọt chất lỏng lặng yên lướt qua, rơi ở trên áo hắn.

Giờ khắc này, hắn cảm giác được ma dục "Thằng hề" của mình đã hoàn toàn tiêu hóa.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 290: Hiện Trường Trần Ngập Ý Nghĩa Tượng Trưng

Trong cổng thoát nước không có ánh sáng, Klein xoa cổ, mang lực chú ý chuyển qua cái đầu vỡ nát cùng thi thể không đầu của Ranus, chuyển qua hai lá bài Tarot cắm ở trên hai mắt đối phương.

Hắn nguyên bản thu hồi toàn bộ "phi đao" đã phóng ra, quét đi mạnh mỗi tương ứng, nhưng phát hiện một vấn đề cực kỳ thực tế cực kỳ nghiêm túc.

Đó chính là hắn không có thị giác bóng tối.

Hắn có thể chạy điên cuồng ở trong cổng thoát nước một mảng tối đen, cũng chiến đấu kịch liệt cùng Ranus, dựa vào là linh thị!

Hắn có thể thấy màu sắc khí tràng của Ranus, có thể thấy ánh sáng linh tính các loại sinh vật, cũng mơ hồ nắm được nơi mà chúng "chiếu sáng", từ đó phân rõ đường lối.

Đáng tiếc là, bộ bài Tarot mà hắn đang dùng không phải là bộ xuất phát từ tiểu đội Kẻ Gác Đêm kia, không có ngân văn linh tính, bình bình thường thường, không hề có đặc điểm.

Dưới hoàn cảnh như vậy, Klein có thể mượn dùng màu sắc khí tràng bản thân cùng ánh sáng linh tính phân biệt hình dáng sự vật bốn phía trong phạm vi nhỏ, lại không có biện pháp ở dưới tình huống cách một đoạn ngắn, thấy được các bài cắm ở trên tường, phân tán khắp các nơi—— vừa rồi hắn một đường kịch chiến cùng Ranus, cũng không có cực hạn ở một nơi nào.

Đương nhiên, hãn tin tưởng, chỉ cần cho hãn đủ thời gian, tìm về những lá bài Tarot đã phóng ra cũng không phải là chuyện gì quá gian nan, nhưng vấn đề trọng điểm ở chỗ, Kẻ Gác Đêm cùng nhân viên quân đội ở trên khinh khí cầu đuổi bắt Ranus, chừng một phút nữa là có lẽ sẽ đuổi tới!

Không thể sơ ý ở phương diện này. . . Mình vẫn mang bao tay. . . bộ bài Tarot kia là mua trước khi đến Backlund, thuộc loại phổ biến trên cả nước. . . Mình bình thường cơ bản không sử dụng nó. . . Cho dù tùy thân mang theo, đại bộ phận vẫn đặt cùng một chỗ với còi đồng ngài Azcot. . . Mặc kệ dùng biện pháp gì, cũng rất khó thông qua chúng định vị đến mình, nhiều lắm mượn cái này xem lại một bộ phận cảnh tượng chiến đấu, mà trên mặt mình có mặt nạ, giày có độn đế. . . Các loại ý tưởng nháy mắt thoáng hiện, Klein nhanh chóng đã có quyết định.

Hãn chuyển sang thi thể không đầu của Ranus, ngồi xuống, đưa ra tay phải mang bao tay màu đen, nhanh tìm kiếm vật phẩm lưu lại trên người đối phương.

—— Klein không có ý tưởng tiến hành nghi thức thông linh, một là cảm giác trước đó Tà Thần buông xuống như, làm cho hãn ấn tượng khắc sâu, không dám mù quáng thông linh Ranus, trừ khi mang đi phía trên sương mù xám, hai là dưới tình huống Kẻ Gác Đêm cùng nhân viên quân đội bất cứ lúc nào cũng có khả năng đuổi tới, hãn không biết có đủ thời gian có thể bố trí nghi thức, tự mình triệu hồi bản thân, tự mình hưởng ứng chính mình, sau đó đến phía trên sương mù xám thông linh hay không.

Nên bỏ qua thì phải bỏ qua. . . Klein không tiếng động tự nói một câu, thu tay khỏi người Ranus.

Tên tội phạm lừa đảo điên cuồng này chạy trốn tựa như cực kỳ vội vàng, không mang tiền mặt, không mang tài liệu, không mang phù chú, chỉ mang ở trên người một cái huy chương lớn chừng con mắt, mặt trên có ánh sáng linh tính vừa nhẹ vừa mỏng đang lẳng lẳng lấp lánh.

Klein không sợ hãi vật phẩm này có thể bị định vị, bởi vì hắn tính đặt ở phía trên sương mù xám chậm rãi nghiên cứu, vì thế vừa đứng thẳng người, vừa mang huy chương đặt vào túi áo.

Hắn liếc mắt nhìn thi thể Ranus một cái, không chờ đợi đặc tính phi phạm phân ra, dùng tay trái mang bao tay màu đen, lấy ra lá bài Tarot còn lại.

Ngay sau đó, hắn duỗi thẳng tay trái, để bàn tay ở phía trên thi thể Ranus.

Đột nhiên, Klein buông lỏng bàn tay, tùy ý để những lá bài Tarot rào rào rơi xuống, như lá cây bao trùm lên trên xác chết không đầu, chúng nó có mặt ngoài lên trên, có hình vẽ cùng chữ số, có mặt lưng đỏ sẫm, hoa văn ẩn hiện.

Làm xong tất cả cái này, Klein lại lấy ra còi đồng Azcot tung vài cái, sau đó mới không quay đầu mà chạy về phía chỗ sâu trong cống thoát nước.

Qua chừng hai phút, từng bóng người rớt cuộc đã tìm tới nơi đây, bọn họ có mặc áo gió màu đen, có mặc quân phục với đường cắt được thiết kế rất tốt.

Người cầm đầu là Creste Cecil mang theo cốt kiếm thuần trắng, bao tay màu đỏ của hắn dính đầy bụi bặm, trên khuôn mặt kiên nghị lộ ra mệt mỏi cùng suy yếu rõ ràng.

Bọn họ đứng ở nơi cách thi thể mấy thước, mượn dùng thị giác bóng tối thấy thi thể Ranus cùng đầu ở góc tường.

Trên cái đầu có cắm hai lá bài Tarot, một tấm là "Hoàng đế", một tấm là "Bánh xe vận mệnh" .

Mặt ngoài thì thể không đầu thì bao trùm rất nhiều lá bài, trên đó có thể phân biệt ra "Kẻ thắng cuộc khổng chế chiến xa", "Ẩn sĩ khoác trường bào, cầm theo đèn ", "Tử thần cười bạch mã, mặc khôi giáp ", cùng với nhiều lá bài chén thánh chữ số, quyền trượng vân vân...

Trên tường cùng mặt đất xung quanh, cũng hoặc cầm hoặc rơi các lá bài Tarot như "Ác ma" "Mặt Trời" "Thẩm phán"...

Tất cả cái này xem lên giống như là hiện trường nghi thức quỷ dị nào đó, Ranus thuộc về tế phẩm bị hy sinh kia.

Creste Cecil không tiếng động hít vào một hơi, chân mày cau lại mặt nhăn lên, nhóm người phi phạm xung quanh hắn thì bị hoàn cảnh trong bóng tối này làm cho kinh sợ, bị hình ảnh thần bí này làm cho không có thể hoàn hồn trong khoảng thời gian ngắn.

...

Sau khi rời xa hiện trường Ranus tử vong, Klein nhanh chóng tìm cửa ra rời đi, lấy xuống mặt nạ thẳng hề, ở dưới cái bóng của đèn đường khí gas, bước nhanh đi về phía khu đông.

Mà trước đó, hắn đã xử lý qua vết bẩn dưới giày.

Mãi cho đến khi tiến vào khu đông, đến phố Black Palm, hắn mới hơi chút nhẹ nhàng thở ra, sau đó thuê một căn phòng, rất nhanh cử hành nghi thức tự mình triệu hồi bản thân, tự mình hưởng ứng chính mình.

Klein trạng thái linh thể mang bộ quần áo mặc đêm nay, phù chú còn lại, thảo dược, tinh dầu, tính cả huy chương lấy được từ chỗ Ranus cùng nhau đặt ở phía trên sương mù xám, dùng lửa linh tính thiêu hủy mạnh mỗi tương ứng.

Hồ. . . Hẳn thở hắt ra, rốt cuộc mới có thời gian xem cái huy chương của Ranus bộ dáng như thế nào.

Cái huy chương này chỉ lớn chừng con mắt, chính diện có khắc phù hiệu tượng trưng vận mệnh cùng ẩn nấp, sau lưng lại khắc một vòng chữ thật nhỏ tiếng Hermes cổ:

"Giữ vật này, có thể gia nhập."

Có ý gì? Ranus còn là thành viên tổ chức bí ẩn nào đó? Klein day day thái dương, dưới tình huống cả người lẫn tinh thần đều cực kỳ mệt mỏi cùng không thích hợp, quyết đoán bỏ qua nghiên cứu, tính chờ sau Tarot tụ hội thì lại cân nhắc.

Hắn nhanh chóng rời khỏi không gian thần bí phía trên sương mù xám này, thay một bộ quần áo khác, bỏ đi ngực trang trước đó.

Bất quá, hẳn không vội quay về phố Minsk, tính ngủ thẳng đến buổi sáng hôm sau mới đi, chứ đi vào lúc sáng sớm thế này là rất dễ dẫn tới điều tra, huống chi vừa rồi mới xảy ra sự kiện như vậy.

Nằm ở trên giường, Klein nhìn ánh trăng thu liễm trong bóng đêm ngoài cửa sổ, tâm linh dần dần trầm tĩnh.

Sau khi hoàn thành bước báo thù đầu tiên, hẳn cảm thấy bản thân đã bỏ gánh nặng rất lớn, vứt bỏ rất nhiều áp lực, so với một đoạn thời gian trước đó, trạng thái tinh thần rõ ràng tốt hơn không ít.

"Ince Zangwill cùng phong ấn vật '0—08', cũng không phải mình trước mắt có thể ứng phó, hơn nữa chênh lệch cực kỳ lớn, chỉ có trở thành cường giả danh sách cao, trở thành tồn tại nửa thần nửa người, mới có tư cách nhúng vào chuyện này. . . Trước khi tấn thăng danh sách 4, mình sẽ xem như bọn họ không có tồn tại. . ."

"Ừm, mục tiêu chính trong một đoạn thời gian dài của mình ở tương lai là cố gắng tăng lên bản thân, mình hiện tại đã tiêu hóa hoàn toàn ma dược 'Thăng hê', chờ thu đủ tài liệu phi phạm, có thể tấn thăng thành 'Ma thuật sư'."

"Sau đó còn có 'Người không mặt', 'Bí Ngẫu Đại Sư', cùng với danh sách 4 đối ứng mà mình còn chưa biết tên."

"Trừ cái đó ra, làm một thám tử bình thường."

Klein tâm cảnh an hòa, suy nghĩ phát tán an bài một đoạn thời gian trong tương lai, không hề vội vàng xao động, không hề áp lực nữa.

Nghĩ nghĩ, góc miệng hần hơi hơi nhếch lên, lẩm bẩm không tiếng động:

"Đội trưởng, Benson, Melissa, mọi người hẳn càng thích nhìn thấy bộ dáng của tôi hiện tại. . ."

. . .

Trời vừa tờ mờ sáng, cửa ký túc xá hiệp hội công nhân bến tàu đã đến một đám người ăn mặc y phục bác sĩ đội mũ giải phẫu cùng khẩu trang trắng.

Người cầm đầu là một ông lão xem qua rất có kinh nghiệm nói với những người ở đó đang mơ hồ không rõ chuyện gì xảy ra:

"Căn nhà của mọi người phát hiện ra bệnh tật mang tính truyền nhiễm, đã có một người tên là Kevin qua đời vì chuyện đó."

"Chúng tôi sẽ cung cấp trị liệu miễn phí. Loại bệnh tật mang tính truyền nhiễm này có thuốc đặc hiệu, chỉ cần mọi người sử dụng đúng lúc, thì sẽ không có việc gì."

"Kevin?" Một người ở đó kinh ngạc ra tiếng, nhìn chung quanh tìm kiếm đồng nghiệp tên là Kevin kia, nhưng không có phát hiện gì.

Đó là tên giả mà Ranus dùng.

Thấy tổ chức chữa bệnh từ thiện này có cảnh sát đi cùng, những người ở đây không hề hoài nghi, bắt đầu thấp thỏm xếp hàng lĩnh thuốc.

Người đầu tiên là một người nam trung niên râu ria xồm xoàm, ông ta cực kỳ khẩn trương hỏi đông hỏi tây, sợ một chai thuốc không thể đối kháng loại bệnh truyền nhiễm này.

Thằng đến bác sĩ biểu hiện ra cảm xúc không kiên nhẫn, ông ta mới ngửa đầu uống cạn chai thuốc đặc hiệu màu xanh thẫm kia.

Tiếp theo, ông ta được đỡ sang một bên, đưa phần miệng đặt vào một cái lỗ cùng kích cỡ.

Ọc! Ọc! Ọc!

Người nam này đột nhiên buồn nôn, nôn mửa kịch liệt, nôn ra một đám gì đó có mùi máu lại vừa chua vừa thối.

Hắn đang muốn chống người lên di động tầm mắt để nhìn một cái mình nôn ra cái gì, lại bị hai vị hộ sĩ mạnh mẽ ngăn lại.

Cái lỗ lớn bằng cái miệng kia nằm trên một cái thùng kim loại màu đen, đáy thùng tối thui, hầu như không có ánh sáng.

Mà ở nơi đó, lằng lằng nằm một bãi chất lỏng màu xanh lục cùng màu vàng, ở giữa đám chất lỏng là một miếng thịt nhỏ màu máu, trên thịt mọc đầy lông đen chi chít!

Ọc! Ọc! Ọc!

Từng người khách ở đây uống thuốc, rồi đến trước những thùng kim loại khác nhau đau đớn nôn mửa.

. . .

Khu Queen, trong biệt thự xa hoa nhà bá tước Hall.

"Cậu sao lại đột nhiên đến tìm gặp sớm như vậy?" Audrey nhìn sắc trời bên ngoài, lại nhìn Tử tước Glelint trước mặt nói.

Glelint nhìn quanh một vòng, chỉ phát hiện một con chó lông vàng ngồi ở bên cạnh, vì thế đề thấp giọng nói:

"Tôi vốn tính đi săn đua ngựa, kết quả trên đường gặp Constance, hẳn nói cho tôi một chuyện rất thú vị, thật sự rất thú vị, tôi vừa lúc đi ngang qua nơi này, nên ghé qua chia sẻ với cô."

"Chuyện gì?" Audrey hứng thú hỏi.

Glelint không có sắp xếp từ ngữ mà trả lời ngay:

"Cô hẳn có nghe nói qua hội Cực Quang chứ? Chính là hội Cực Quang ám sát đại sứ Intis kia, bọn họ bị bắt, cùng chết vài thành viên quan trọng, một âm mưu cực kỳ lớn bởi vậy mà thất bại."

Mình còn tưởng rằng là đề cập đến chuyện thần tính "Tạo vật chủ chân thật" chứ, mấy người Hugh chạng vạng ngày hôm qua tìm người thông báo rồi, ban đêm vừa lúc hành động. . . Đợi một chút, hội Cực Quang sùng bái hình như chính là "Tạo vật chủ chân thật" ! Audrey mắt sáng lên, rụt rè truy hỏi:

"Là mưu đồ gì?"

"Tôi không biết, Constance không chịu nói, hẳn chỉ nói cho tôi, phụ trách mưu đồ này là một tội phạm lừa đảo bị truy nã trước đây, tội phạm

lừa đảo tên là Ranus." Glelint mở rộng tay phải ra.

Quả nhiên. . . Audrey hơi gật đầu khó có thể nhận ra, không có che dấu bản thân tò mò hỏi:

"Hắn bị bắt chưa?"

"Hắn đã chết, nhưng không phải chết ở trong tay người của chúng ta." Glelint dừng một chút rồi nói, "Đây là chỗ mà tôi nói rất có ý tứ, thời điểm thi thể của hắn bị phát hiện, bao trùm rất nhiều lá bài Tarot, xung quanh đều có, cô tưởng tượng một chút cảnh tượng này. . ."

Bài Tarot? Thi thể bao trùm rất nhiều bài Tarot? Audrey đầu tiên là ngần người, chợt "hiểu ra" :

Cái này là "Hội Tarot" chúng ta làm!

Đây là quyển giả ngài "Kẻ Khờ" làm!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 291: Suy Đoán Cùng Điều Tra

Audrey cho rằng bản thân đã biết chân tướng khó có thể ngăn chặn tướng tượng cảnh tượng mà Tử tước Glelint miêu tả:

Ranus gục xuống trong bóng đêm, trong bùn đất, trên người bao trùm những lá bài Tarot, có "Kẻ Khờ", có "Chính nghĩa", có "Người Treo Ngược", có "Mặt Trời", có "Thế Giới", có những lá bài chủ cùng số khác nhau, chúng nó có nghịch vị, có chính vị, có chưa mở ra, chỉ lộ mặt trái, tựa như đang tiến hành một hồi bói toán Tarot quỷ dị hoành tráng.

Hình ảnh như vậy khẳng định cực kỳ rung động!

Không biết lá bài "Chính Nghĩa" này sẽ rơi ở vị trí nào. . .

MI9 cùng người phi phạm giáo hội sẽ có cái nhìn đối với chuyện này như thế nào? Có thể sẽ cảm thấy có tổ chức bí ẩn mới xuất hiện hay không?

Ranus trên người mang thần tính "Tạo vật chủ chân thật", chuyện mà hắn cùng hội Cực Quang mưu đồ khẳng định sẽ không nhỏ, nếu thành công, tất nhiên sẽ mang đến cho Backlund, sẽ mang đến cho vương quốc tai nạn đáng sợ, mà mưu đồ như vậy cứ nhẹ nhàng bình thản như thế bị bỏ dở, bị nhiệm vụ một đơn giản ngài "Kẻ Khờ" ban bố mà bỏ dở!

Đây là thần linh đấu trí?

Ngài "Kẻ Khờ" thuộc về tử địch cùng "Tạo vật chủ chân thật"?

Khó trách hắn xưng hô đối phương là "Đọa lạc tạo vật chủ" . . .

...

Một đám ý tưởng nhanh chóng thoáng hiện, Audrey thân thể mơ hồ có chút run rẩy khó có thể phát hiện.

"Cô đang suy nghĩ cái gì vậy?" Từ trước Glelint ngồi ở đối diện rất cuộc không chịu nổi, nghi hoặc mở miệng.

Audrey đột nhiên hoàn hồn, hơi nghiêng đầu cười nói:

"Không phải cậu bảo tôi tưởng tượng cảnh thi thể bị bài Tarot bao trùm sao?"

"Ha ha." Glelint cười xấu hổ, cảm thán nói, "Cũng không biết là thành viên tổ chức bí ẩn nào giết Ranus, thật sự là rất phù hợp với tưởng tượng của tôi đối với những chuyện như vậy, quá, quá ngẫu mà!"

Là hội Tarot chúng tôi! Audrey không tiếng động trả lời một câu, cười nhẹ nói:

"Có khi nào không có tổ chức, một người phi phạm cường lực hành động thì sao?"

"Mặc kệ thế nào, tôi thích loại phong cách này! Cô thúc giục Hugh cùng Furth một chút, hỏi họ phối phương 'Dược sư' của tôi khi nào mới có thể tìm được?" Glelint tương đương hưng phấn nói.

Audrey hơi hơi mở to mắt, nhìn quanh một vòng, đè thấp giọng nói:

"Im lặng, nhỏ giọng."

"Cậu sao có thể nói chuyện phối phương ma dược ở trong này?"

Glelint không để ý cho lắm cười nói: "Yên tâm, cái này không sao, tôi vừa rồi đã xác nhận, nơi này trừ cô với tôi, chỉ có một con chó."

Chó lông vàng Susie bất giác đổi tư thế ngồi.

...

Khu bắc Backlund, một căn phòng dưới lòng đất của giáo đường St.Samuel.

Dailey mặc màu đen trường bào có mũ trùm màu đen, mắt màu lam cùng má hồng, hiện ra một loại mỹ cảm lạnh lùng yêu dị tùy ý tìm vị trí ngồi xuống, cầm lấy văn kiện trên bàn.

Nàng liếc mắt qua một cái, ánh mắt đột nhiên ngưng đọng lại, chột cau mày, như áp lực cái gì hỏi:

"Ranus?"

"Vì sao tôi không biết chuyện này?"

"Vì sao hành động tối hôm qua không có cho tôi biết?"

Creste Cecil ngồi trên chủ vị, một lần nữa mang cằm cùng môi ấn vào trong cổ áo dựng thẳng trầm thấp mở miệng nói:

"Tôi lo lắng cô không thể khống chế cảm xúc bản thân, sẽ mang đến cho hành động tai họa ngầm không cần thiết, cho nên không cho người nói với cô."

"Tôi thực lý giải cảm tình của cô, tiểu đội Tingen có Kẻ Gác Đêm đang ở thánh đường tiếp nhận chỉ đạo cùng luyện tập, chuẩn bị gia nhập 'Bao tay đỏ', hẳn biểu hiện không khác gì cô, nhưng làm người phụ trách hành động, làm chấp sự cao cấp Kẻ Gác Đêm, tôi phải mang nhân tố không ổn định bài trừ ra ngoài."

Dailey nhìn đội trưởng cùng chấp sự tiểu đội Kẻ Gác Đêm bị triệu tập tới, a một tiếng nói:

"Anh vì sao cảm thấy tôi sẽ không thể khống chế cảm xúc bản thân? Tôi rất bình tĩnh, tôi sẽ không xúc động!"

"Phần nộ của tôi sẽ chỉ bùng nổ sau khi Ranus bị bắt! Đây là một Kẻ Gác Đêm có thâm niên, một chấp sự chuyên nghiệp phải có!"

"Nếu tôi bắt được Ranus, tôi sẽ để cho hắn rõ ràng đàn ông cũng thực yếu ớt! Tôi sẽ để sau lưng hắn một khối thi thể hư thối lạnh lẽo nhưng toàn thân cứng ngắc, ta sẽ để phía trước thân thể hắn một khối xương trắng trẻo ngập gai ngược cùng tanh tưởi, ta sẽ để cho tiểu tử âm lãnh kia ra vào mỗi một chỗ có thể ra vào trên người hắn!"

"Đáng chết! Các người để cho hắn chết rớt như vậy à!"

Creste Cecil bình tĩnh nhìn Dailey, yên lặng nghe lời của cô ta nói, sau đó mới thở dài nói:

"Cô đã nhẫn nại bao lâu?"

Dailey ngấn ra một chút, đột nhiên giống như bóng cao su thoát khí uest nói nhỏ:

"Một đoạn thời gian rất dài. . ."

Cecil thu hồi tầm mắt, nhìn về phía chấp sự cùng đội trưởng tiểu đội bên kia:

"Có thu hoạch gì?"

"Chúng ta bước đầu xác nhận, người giết chết Ranus là thành viên hội Mật Tu, đẳng cấp là danh sách 8, tên ma được là Thăng hề, am hiểu dùng bài làm phi đao." Một vị chấp sự báo cáo chi tiết, "Bất quá, chúng tôi không thể khẳng định suy đoán này, bài Tarot cắm lên trên thi thể không giống như đang che dấu cái gì, dù sao người phi phạm kia không có đồng

thời xử lý bài cấm ở trên tường cùng đầu Ranus, chúng ta đều cho rằng cảnh tượng cuối cùng càng tiếp cận một loại nghi thức hoặc là tượng trưng nào đó, cho nên, chúng tôi hoài nghi người phi phạm kia có lẽ thuộc về một tổ chức chúng ta còn chưa biết, đương nhiên, cảnh tượng nọ cũng có thể là thói quen đặc thù của cá nhân hẳn."

Cecil khẽ gật đầu nói:

"Có thể vào tay từ phương diện này, tiến hành điều tra tiếp sau."

"Ayr, điều tra đối với người tố cáo có phát hiện gì?"

Người trung niên Ayr Harson phất phất tờ giấy trong tay nói:

"Chúng tôi điều tra người tố cáo kia, phát hiện hành động của hẳn nguyên từ một thợ săn tiền thưởng sai sử."

"Trong quá trình truy tìm tội phạm truy nã Ranus, bạn của thợ săn tiền thưởng kia thành viên bị hội Cực Quang sát hại, cô ta vì báo thù, âm thầm tiến hành điều tra, cuối cùng ở quán bar Liên minh công nhân bến tàu đông Byron xác định được mục tiêu, cũng căn cứ quỹ tích mục tiêu hoạt động, phát hiện Ranus."

"Hành động của cô ta cơ bản đều có người làm chứng, cũng không có chỗ nào kỳ quái, chúng tôi đồng thời dùng thủ đoạn siêu phạm xác nhận, cô ta cùng người giết chết Ranus khuyết thiếu liên hệ."

"Cô ta hiện tại đã trốn mất, rất khó tìm thấy."

Cecil giống như đang tự hỏi lại như đang bổ sung nói:

"Cái này rất phù hợp với miêu tả của Ranus, thành viên hội Cực Quang cấp tiến điên cuồng đối với hẳn thoát vây là một loại trợ lực."

"Phóng viên buổi chiều hôm đó đi hiệp hội công nhân phóng vấn kia có vấn đề hay không?"

Một đội trưởng tiểu đội Kẻ Gác Đêm khác báo cáo:

"Anh ta là một phóng viên giả, từ tin tức cảnh sát truyền qua thể hiện, anh ta thật ra là một thám tử tư, trước đó trợ giúp Mike Joseph phóng viên "Báo Quan sát hàng ngày" điều tra án Hibel bị giết, chúng tôi suy đoán, anh ta thu được điều manh mối, tra được công hội bến tàu, vì thế cải trang tiếp xúc với người nghi ngờ là hung thủ."

"Suy đoán này đã được Isengard Stanton chứng thực."

Cecil ừm một tiếng, chuyển hỏi sang những người khác gần đây có tiếp xúc với Ranus, lần lượt nhận được trả lời không có vấn đề.

Tới gần kết thúc, hần suy xét nói:

"Sự kiện Ranus bị giết khuyết thiếu động cơ, làm cho tôi cực kỳ mê hoặc, hung thủ thần bí kia đáng để chú ý, các cậu tiếp tục theo đuổi chuyện này."

"Mặt khác, căn cứ thường thức, hội Cực Quang ở đô thị như Backlund khẳng định sẽ không chỉ có người phi phạm tăng 'Giáo chủ Rose' 'Ẩn tu sĩ' này, ít nhất sẽ có một vị Thần sứ, thậm chí có thể là Thánh giả."

"Bọn chúng mưu tính ngêngh đón 'Tạo vật chủ chân thật' buông xuống thất bại, lấy đặc điểm điên cuồng không lý trí của bọn chúng, tôi lo lắng bọn chúng sẽ làm ra một loạt hành vi trả thù, gần đây mọi người phải đề phòng cao độ, tôi cũng sẽ ở lại Backlund."

"Rõ, ngài Cecil." Các vị chấp sự cùng đội trưởng tiểu đội nghiêm túc đáp lại.

Creste Cecil tạm dừng vài giây, bổ sung:

"Sự kiện Tingen Megoos cùng sự kiện Ranus tối hôm qua, đều lộ ra một vấn đề, khu nhà xưởng, khu cảng cùng khu đông đã trở thành đất ẩm để Tà Thần buông xuống cùng dựng dục, mọi người phân công nhân viên tiến hành điều tra, sưu tập tình huống chân thật nhất."

"Nếu quả thật giống như Ranus miêu tả, tôi sẽ ở hội nghị chức vụ quan trọng đề cập đến chuyện này, chính thức gây áp lực đối với vương quốc cùng chính phủ, thôi động mau chóng thực hiện những thay đổi tương ứng."

...

Klein ngủ khá trưa mới rời giường, nhưng bên ngoài vẫn không đủ ánh sáng, vẫn giăng đầy sương mù nhàn nhạt, âm u mà lạnh lẽo ẩm ướt.

Cái này không phù hợp với tâm tình có chút sáng lạn của mình. . . Hẳn than thở một câu, thay đổi quần áo, lấy chìa khóa, một đường không bị chú ý gì quay trở về phố Minsk.

Chờ mang đồng phục công nhân đổi thành áo lông trong nhà, cũng xác nhận không có ai đến điều tra một thám tử tư như hẳn, hẳn hoàn toàn yên tâm, nhàn nhã đi ra cửa hàng thịt cửa hàng lương thực mua thực vật, chuẩn bị một bữa trưa phong phú.

Backlund sau giữa trưa có chút ánh mặt trời, Klein phơi dưới ánh mặt Trời, trong khoảng thời gian ngắn tựa như không muốn làm cái gì cả.

Đợi cho 2 giờ 45, hẳn mới lấy ra đồng hồ bỏ túi nhìn thoáng qua, trở lại phòng ngủ, tiến vào phía trên sương mù xám.

Hiện ra người giả "Thế Giới", một lần nữa quen thuộc kỹ xảo thao tác, hẳn ngồi ngay ngắn ở ghế dựa trên nhất, phát ra nhắc nhở với "Mặt Trời"

chuẩn bị tham gia tụ hội.

Backlund 3 giờ chiều, từng đạo hào quang đỏ thẫm bốc lên ở trong cung điện xa xưa mà rộng lớn, tụ thành những bóng người mơ hồ khác nhau.

"Chính Nghĩa" Audrey trực tiếp nhìn về phía trên cùng, nhẹ nhàng mở miệng nói:

"Chào buổi chiều, ngài Kẻ Khờ."

"Nhiệm vụ 'đơn giản' mà ngài ủy thác kia đã hoàn thành."

Nàng cố ý thêm trọng âm ở từ "đơn giản" này, chính là muốn từ chỗ ngài "Kẻ Khờ" xác nhận Ranus có phải bị quyến rũ của hắn trừ đi hay không, cảnh tượng tử vong phủ kín bài Tarot kia có phải dấu hiệu mang tính tượng trưng của hội Tarot hay không.

Klein ra vẻ bình thản cười cười nói:

"Ta đã biết."

Nói xong câu này, hắn thản nhiên thở dài nói:

"Thời đại như vậy, Backlund như vậy, khu đông như vậy, khu cảng cùng khu nhà xưởng, thật sự là đất ấm để Tà Thần buông xuống."

Cái gì? "Người Treo Ngược" Arges nghe được ngẩn ra một chút, hoài nghi tai mình ra vấn đề.

Một cái nhiệm vụ đơn giản vì sao sẽ kéo đến chuyện đất ấm Tà Thần buông xuống?

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 292: Ở Một Bên Thúc Đẩy

Mình nhớ ngài "Kẻ Khờ" đưa ra nhiệm vụ đơn giản chỉ là vì khảo tra hai người có khả năng gia nhập tụ hội, nội dung đại khái là tìm người trên bức họa, mà người kia xác định ở Backlund. . . Arges Wilson cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra ở lần tụ hội trước, càng thêm không thể lý giải cái đó cùng đất ẩm Tà Thần buông xuống có quan hệ gì.

Không phải là tìm người sao?

Hơn nữa hay là loại trình độ nguy hiểm không cao. . .

Sau lưng nhiệm vụ đơn giản của ngài "Kẻ Khờ" cất dấu mục đích sâu hơn? Đây là một lần so đấu không tiếng động giữa các thần linh?

"Người Treo Ngược" nháy mắt nghĩ tới rất nhiều, suýt nữa bật thốt lên hỏi "Chính Nghĩa", ý đồ trả phí để biết cụ thể sự việc trải qua.

Nhưng làm một người phi phạm có thâm niên quan phương, "Hàng hải gia" khổng chế một thuyền u linh cổ đại, hấn kinh nghiệm phong phú, lòng dạ cực sâu, mạnh mẽ nhìn lại xúc động, tính trước thông qua con đường trong giáo hội Gió Bão, hỏi thử Backlund gần đây đã xảy ra đại sự gì.

Mà Audrey "Chính Nghĩa" cảm thán đối với ngài "Kẻ Khờ" cũng nghe là biết, nháy mắt nghĩ rõ ràng chuyện của Ranus.

Thì ra Ranus có được chút thần tính này là căn cứ bước đầu để "Tạo vật chủ chân thật" buông xuống thế giới hiện thực. . . Mà tình huống ác liệt khu đông, bến tàu khu, khu nhà xưởng, lại là đất ẩm để căn cứ này nhanh

dựng dục cũng lớn mạnh. . . ngài "Kẻ Khờ" dùng một nhiệm vụ đơn giản đã ngăn trở âm mưu to lớn của "Tạo vật chủ chân thật", cứu toàn bộ Backlund! đôi mắt Audrey nhìn về phía trên cùng của bàn dài đồng xanh ánh sáng lập lờ, bất giác tràn ngập sắc thái sùng bái.

Lúc này, "Thế Giới" âm trầm nội liễm cười nhẹ lên tiếng:

"Đúng vậy, mỗi khi tôi thấy cùng nghe nói đến lao động trẻ em mười mấy tuổi đã chết non rất nhiều, đại bộ phận công nhân bởi vì mệt nhọc cực độ cùng hoàn cảnh ác liệt rất ít người sống quá ba mươi tuổi, người cao tuổi miễn cưỡng chống đỡ qua được khảo nghiệm trước đó lại bởi vì tuổi già mà thất nghiệp, khuyết thiếu bảo đảm, chỉ có thể lưu lạc ở trên đường, chết đi ở trong đói khổ lạnh lẽo, tôi tuyệt không hoài nghi Tà Thần tồn tại, là ngay ở đó, ngay tại khu đông, khu bến tàu cùng khu nhà xưởng."

"A, thậm chí có điều tra báo cáo đã nhắc tới, công nhân các nhà xưởng rất khó sống quá năm năm."

"Mà ở khu đông Backlund, truyền lưu một loại cách nói như vậy: cư dân sống ở nơi đó, ông của họ khẳng định là người bên ngoài đến, không có ngoại lệ."

"Những lời này ý tứ chân thật là, người nơi đó không có đời thứ ba, không có cách nào có được con cháu."

"Bàn cùng, đói khát, làm cho con cái của bọn họ cực kỳ gầy yếu, rất khó thích ứng công việc vất vả, nhanh chóng sẽ điêu linh ở Backlund, càng miễn bàn tới kết hôn cùng có được thế hệ tiếp theo."

Lần đầu tiên nghe thấy "Thế Giới" nói nhiều như vậy, Audrey nhất thời lâm vào trong rung động cùng mê mang thật sâu.

Mình sao lại chưa từng biết chút nào chuyện như vậy. . . Mình xem báo cùng tạp chí chỉ đề cập qua khu đông cư dân sống thật sự vất vả. . . Cái

này đâu chỉ là vất vả. . . ánh mắt Audrey rõ ràng mất đi tiêu điểm trong nháy mắt, nàng cảm giác nhận thức của mình đối với vương quốc đối với thế giới tựa như hoàn toàn bị đảo điên.

Đột nhiên trong lúc đó, nàng khắc sâu rõ ràng ngài "Kẻ Khờ" vì sao phải phát ra cảm thán như vậy, vì sao nhắc tới dạng thời đại như vậy, Backlund như vậy, khu đông như vậy, khu khu bến tàu cùng nhà xưởng như vậy, là đất ẩm Tà Thần buông xuống.

Không thể cứ tiếp tục như vậy! Nếu không một ngày nào đó Backlund sẽ do đó mà hủy diệt! Audrey "Chính Nghĩa" trong mắt chợt xuất hiện xúc động mãnh liệt, muốn trở về tìm hiểu nhiều hơn, muốn nhắc nhở phụ thân bá tước Hall, muốn dùng năng lực "Người quan sát" cùng "Kẻ đọc tâm" âm thầm dẫn đường dự luật cùng thi hành chính sách có thể cải thiện tình trạng cuộc sống của những kẻ đáng thương khu đông, khu bến tàu, khu nhà xưởng này.

"Kẻ Khờ" Klein ngồi ở trên nhất của bàn dài đồng xanh lẳng lẳng quan sát phản ứng của tiểu thư "Chính Nghĩa".

Hắn vừa rồi cố ý cảm thán một câu như vậy, cùng sử dụng clone "Thế Giới" giảng giải chi tiết, nhằm làm cho tiểu thư "Chính Nghĩa" thân là quý tộc, vẫn còn đơn thuần nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, thông qua nàng mà ở một bên thúc đẩy vương quốc cải cách.

Ở trước khi trở thành "Người không mặt", mình phải tinh tường nhớ kỹ, mình không thể tự tay nhúng vào loại chuyện này. . . Hắn im lặng tự mình thiết lập một cái giới tuyến như vậy.

"Cảm ơn ngài, ngài Kẻ Khờ, cảm ơn ngài cứu Backlund, ngài cảm thán cũng làm cho tôi rõ ràng căn nguyên vấn đề, cảm ơn ngài, 'Thế Giới', ngài làm cho tôi biết rất nhiều chuyện trước kia không biết." Audrey thu

liềm cảm xúc, thành khẩn nói lời cảm tạ về phía hai người phân ra phía trên cùng phía cuối của chiếc bài dài.

Cứu Backlund? "Người Treo Ngược" Arges đối với tình trạng khu đông, khu nhà xưởng cùng khu bến tàu cũng không xa lạ, đa phần là kinh ngạc miêu tả từ miệng tiểu thư "Chính Nghĩa".

Cái này đến cùng là ra chuyện gì vậy? Hẳn cực kỳ mê hoặc nhú mày thâm nghĩ.

"Mặt Trời" Dereck thì tương đương tập trung nghe, tuy hẳn nghe không hiểu toàn bộ, nhưng vẫn tập trung nghe, muốn từ cái này hiểu biết nhiều hơn tình huống khu vực của "Người Treo Ngược", tiểu thư "Chính Nghĩa" cùng "Thế Giới".

Đối với tiểu thư "Chính Nghĩa" cảm tạ, Klein chỉ cười cười, không có đáp lại gì, ngược lại đưa tầm mắt hướng về "Người Treo Ngược" .

Arges nhất thời rõ ràng ý tứ của hẳn, nhanh chóng mang một tờ nhật kí Russell hứa hẹn cuối cùng hiện ra.

Klein cách không tiếp qua, tùy ý liếc mắt xem qua:

"14-1, mình phát hiện một vấn đề, vật phẩm danh sách cao vô ý thức nếu không bị phong ấn, sẽ bất giác hấp dẫn những người danh sách thấp con đường tương tự đi đến phụ cận, xuất hiện cùng nhau. Nguyên bản danh sách càng cao, loại tình huống này càng dễ phát sinh."

"Bất quá, loại tình huống này tựa như không phải luôn tồn tại, mà là mang tính gián đoạn."

Tờ nhật kí này nhất thời làm cho Klein trở nên tập trung hơn, bởi vì hẳn trước đó từng có phán đoán cùng loại.

Sau khi hấn đến Backlund, phát hiện bản thân rất nhanh đã cùng hội Mật Tu, cùng người phi phạm con đường "Nhà bói toán" có xuất hiện cùng nhau, từ đó lâm vào tình cảnh bị động cực đoan nguy hiểm cực đoan, nhưng từ đó thu được phối phương ma dược danh sách 7, danh sách 6 cùng danh sách 5 đối ứng.

Lúc ấy, hấn đoán bản thân xuyên qua cất dấu bí mật, làm cho bản thân có năng lực sống lại nhất định, sẽ hấp dẫn người cùng vật có liên quan đến con đường "Nhà bói toán" mang tính gián đoạn, ví dụ như nhật kí gia tộc Antigonus, ví dụ như thành viên hội Mật Tu.

Mà sau khi đọc trang nhật kí của Đại đế Russell này, Klein nhất thời có ý tưởng mới.

Hấn dùng khước mắt đảo qua sương mù màu xám nồng đậm cùng ngôi sao đỏ thẫm hư ảo phía dưới, âm thầm lẩm bẩm:

"Chẳng lẽ chế tạo loại hấp dẫn này không phải mình, mà là mảng sương mù xám này, mà là không gian phía trên sương mù xám?" thần bí

"Cái này coi như là bí mật ẩn giấu trong chuyện mình bị xuyên qua này. . ."

Klein không có nhiều manh mối cùng tình báo rất nhanh thu liễm suy nghĩ, đọc tờ nhật kí thứ hai:

"16-1, tư vị ma nữ thật không tệ."

. . . Klein khước miệng hơi co rút, quả thực không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt.

Đại đế, tôi quá xem thường ông rồi. . . Ông thật sự là không gì không thể. . . Ông không cần nghĩ đến giới tính trước kia của đối phương sao? Không quan tâm đến cô ta đã trải qua giai đoạn "vui vẻ" sao?

Ngăn chặn xúc động muốn chậm rãi thở ra, Klein nhìn về tờ nhật kí cuối cùng trong tay:

"20-1, mình đã làm xong Thẻ báng bổ thứ hai."

"Để cho mình nghĩ đã, để cho mình nghĩ đã, mình nên giấu nó ở nơi nào?"

"Ừm, mình tính đem nó ngụy trang thành thẻ dấu trang, kẹp ở trong một quyển sách rất có giá trị, người lấy được nếu không phải là có duyên, sẽ rất khó tưởng tượng được, trong cuốn sách giá trị cao này, có giá trị nhất thật ra là cái thẻ dấu trang không bắt mắt kia!"

"Không tệ, ý tưởng này không tệ!"

. . . Đại đế, ông sao không nói rõ ràng? "Thẻ dấu trang" kia cụ thể kẹp ở trong quyển sách nào vậy? Trước khi xem xong, tôi còn tràn đầy vui mừng tôi có thể được một tấm "Thẻ báng bổ" ẩn chứa huyền bí thần linh chứ. . . Klein có chút thất vọng khi ánh mắt dừng lại ở những dòng cuối cùng.

Hy vọng những tờ nhật kí của đại đế sau này, sẽ có tin tức cụ thể. . . Hãn an ủ bản thân một câu, sau đó dựa ra sau, khẽ cười nói:

"Mọi người có thể tự do trao đổi."

Lúc này, "Mặt Trời" Dereck học tiểu thư "Chính Nghĩa", đưa tay nói:

"Ngài 'Thế Giới', món vũ khí phi phàm mà ngài đưa tốt vượt quá tôi dự tính, tôi đã thu đủ công huân, đổi được tài liệu, tấn thăng danh sách 8, hai ngày nữa tôi sẽ dùng công huân còn thừa thuê người giúp đỡ, đi thu hoạch rễ cây cùng chất lỏng sương mù thụ nhân, tôi rất nhanh sẽ có thể hoàn thành giao dịch."

Hắn nói cực kỳ chi tiết, lo lắng hình tượng thủ tín của mình bị hoài nghi, bị phá phá hư.

Đương nhiên, toàn bộ lời nói của hắn đều là lời thật, thanh rìu này tuy không phù hợp chờ mong của hắn đối với vũ khí phi phàm, nhưng nó mạnh mẽ làm cho hắn khiếp sợ.

Thanh rìu này hầu như hai ba lần va chạm là có thể chế tạo ra một đạo tia chớp tính sát thương rất mạnh, hơn nữa năng lực "Người ca tụng" tăng lên lâm thời đối với bản thân, mình hoàn toàn có thể đối kháng cùng quái vật tầng danh sách 7, loại hình cận chiến, nếu gặp loại sợ hãi tia chớp, mình thậm chí có thể giải quyết thoải mái. . . Mình hiện tại đã là "Người kỳ quang", có được pháp thuật nhất định, thực lực của mình thu được tăng lên theo bản chất, có thể đối kháng với quái vật càng nhiều chủng loại càng mạnh mẽ hơn. . . Dereck Berg cảm thấy mình đã thích món vũ khí phi phàm này.

Ở thành Bạc Trắng, cường lực chính là lý do để thích! Bóng tối nồng đậm xung quanh cùng quái vật chỗ sâu trong bóng tối bức bách bọn họ từng thế hệ một tuân thủ quy tắc này.

"Tốt." "Thế Giới" âm trầm ở dưới Klein thao túng nhẹ nhàng gật đầu nói.

Hắn chợt nhìn quanh một vòng, lại hỏi:

"Các vị, mọi người có manh mối dịch tủy sống tà văn hắc báo cùng tủy chất kết tinh suối tinh linh không?"

Audrey "Chính Nghĩa" không do dự lắc đầu, "Người Treo Ngược" Arges sau khi trầm ngâm vài giây, đột nhiên nói:

"Ở trên biển Sunia, sắp tới sẽ có một lần tụ hội long trọng của hải tặc, đội tàu bốn vị Vua Hải Tặc cùng sáu tướng quân hải tặc đều có khả năng

tham dự, a, hẳn là 'bảy' tướng quân hải tặc, lại có người gia nhập hàng ngũ này."

"Ở sự kiện như vậy, tất nhiên có giao dịch tài liệu phi phạm, xác suất rất lớn xuất hiện dịch tuỷ sống tà văn hắc báo cùng tủy chất kết tinh sôi tinh linh không tính là hiếm thấy."

"Tôi có cơ hội tham dự sự kiện này, nhưng ông có thể trả giá cái gì để trao đổi?"

"Tôi nghĩ ông hiện tại khẳng định không có phối phương ma dược 'Phong quyển giả', sau này cũng khó mà được."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 293: Người Bán Cũng Là Người Công Chứng

Xác suất xuất hiện rất lớn. . . Klein thao túng "Thế Giới", âm thầm cười nhẹ nói:

"Đúng vậy, tôi quả thật còn chưa có phối phương ma dược 'Phong quyển giả', trong khoảng thời gian ngắn cũng tìm không ra biện pháp có được."

"Bất quá trên tay tôi có một phần phối phương ma dược không trọn vẹn danh sách 4."

"Tuy là không trọn vẹn, nhưng tôi nghĩ cậu hẳn rất rõ ràng giá trị của nó, nó ít nhất có thể đổi lấy 10.000 bảng, hơn nữa đa số thời điểm, có tiền cũng không mua được, cái này là một bước mẫu chốt nhân loại phát sinh chất biến."

"Thế nào, có hứng thú không? Dịch tuỷ sống tà văn hắc báo giá trị từng 500 đến 700 bảng, tủy chất kết tinh tuổi tinh linh 300 đến 400 bảng, tôi nghĩ cậu còn cần chuẩn bị thêm vào 9.000 bảng tiền mặt hoặc là vật phẩm có giá trị."

Klein đã suy đoán từ rất sớm, "Kẻ vô ám" danh sách 4 con đường "Mặt Trời", có thể trao đổi danh sách ngang nhau cùng con đường "Thủy thủ", con đường "Độc giả", mà suy đoán này là từ yêu cầu của ngài A cùng thu được từ nhật kí Russell chứng thực, thậm chí kéo dài ra con đường "Người kỳ bí" cùng "Người quan sát" hoài nghi cũng có thể gia nhập hàng ngũ này.

Cho nên, hẳn tin tưởng phối phương không trọn vẹn "Kẻ vô ám" đối với "Người Treo Ngược" con đường "Thủy thủ" mà nói, là một phần dự hoặc khó có thể cự tuyệt.

Nhất thời lấy không ra vật giá trị 9.000 bảng không quan hệ, có thể ở ngài "Kẻ Khờ" chứng kiến chia ra mà trả, từ từ là đủ. . . Klein ở trong lòng yên lặng bồi thêm một câu.

Hắn trước mắt thiếu dịch tuỷ sống tà văn hắc báo, cho nên không ngại để đối phương trả từ từ, dù sao không cần lo lắng loại chuyện sẽ xuất hiện chạy nợ này.

Ặc, cũng có tai hoạ ngầm, nếu "Người Treo Ngược" đột nhiên chết, mình sẽ thiệt thòi lớn. . . Đối mặt với giao dịch lớn như thế, Klein nhìn không được vẫn có chút thấp thỏm.

Phối phương ma được không trọn vẹn danh sách 4? Phối phương không trọn vẹn đường đi thông nửa thần nửa người? Cái này là cầm tiền cũng không mua được! Audrey "Chính Nghĩa" mắt sáng lên, cướp ở trước "Người Treo Ngược", khó nén tò mò hỏi:

"Ngài 'Thế Giới', ta có thể hỏi một câu không? Là thế phối phương danh sách 4 con đường nào? Nếu không tiện trả lời, coi như tôi chưa nói gì."

Ngài "Thế Giới" thế mà có được một phần phối phương ma được danh sách 4, cho dù không trọn vẹn, cũng cực kỳ kinh người. . . Khó trách ngài "Kẻ Khờ" sẽ kéo hẳn vào hội Tarot! Hẳn không phải một người phi phạm đơn giản. . . Ặc, nhiệm vụ khảo tra của Hugh cùng Furth đã xong, ngài "Kẻ Khờ" cũng không đề cập đến chuyện có cho họ gia nhập hay không, ừm. . . hẳn hẳn định còn có suy tính khác, có lẽ còn muốn quan sát một đoạn thời gian, mình không thể chủ động hỏi, cái này có vẻ không đủ lễ phép. . . Trong khoảng thời gian ngắn, Audrey suy nghĩ rất nhiều.

Vấn đề của tiểu thư "Chính Nghĩa" phù hợp với nhu cầu của Klein, hẳn để cho "Thế Giới" khàn khàn hồi đáp:

"Tôi vốn chuẩn bị nói ra."

"Đó là phối phương ma dược 'Kẻ vô ám' danh sách 4 con đường 'Mặt Trời'."

Con đường "Mặt Trời"? Dereck chớp mắt nhìn về phía ngài "Thế Giới" ngồi ở phía dưới cùng bàn dài đồng xanh kia, trong con người nháy mắt phát ra nóng bỏng cùng khát vọng.

Bất quá, hẳn vẫn bảo trì im lặng, bởi vì hẳn biết mình cách cánh cửa nửa thần nửa người đó còn xa, tài nguyên có hạn đầu tiên phải dùng để bản thân mạnh lên cái đã.

Chỉ lo trước mắt là phong cách hành sự của thành Bạc Trắng, bởi vì đối với cư dân bọn họ mà nói, bất cứ lúc nào đều có khả năng không có tương lai.

"Kẻ vô ám. . ." Audrey "Chính Nghĩa" tao nhã gật đầu, vui vẻ mở miệng nói, "Cảm ơn ngài đã trả lời, ngài 'Thế giới'."

Nàng cảm giác mình lại biết một tin tức rất quan trọng.

"Kẻ vô ám. . ." "Người Treo Ngược" Arges thấp giọng lẩm bẩm một lần, bình tĩnh đáp lại, "Thực có lỗi, tôi không cần."

Không cần? Klein ngẩn ra một chút.

Phản ứng này cùng kịch bản dự tính mà hẳn tưởng tượng, là hoàn toàn khác nhau!

Hắn sững sốt gián tiếp để cho "Thế Giới" biểu hiện ngẩn ra không thể tin, qua vài giây mới nói:

"Cậu có thể trước thiếu một phần, có ngài Kẻ Khờ chứng kiến, tôi tin tưởng cậu khẳng định sẽ trả đủ."

"Không, tôi quả thật không cần." "Người Treo Ngược" Arges lắc lắc đầu.

Không cần. . . Thật sự không cần. . . Hẳn thực có lòng tin tưởng lai nhất định có thể được giáo hội Gió Bão ưu ái cùng coi trọng, trực tiếp ban cho ma được đối ứng? Hoặc là nói, hẳn thật ra đã có phối phương ma được danh sách 4 con đường "Thủy thủ"? Tên là "Chủ tế tai nạn"? Klein nhanh chóng nghĩ tới hai khả năng.

Vậy phải làm sao giờ? Chẳng lẽ lấy phối phương "Vu nữ" hoặc là nói "Ma nữ vui vẻ" đối với hẳn? Klein không tiếng động tự giấu một câu, cố ý để cho "Thế Giới" im lặng vài giây mới nói:

"Phối phương ma được khác, hoặc là một ít bí mật tôi biết được?"

"Ví dụ như. . . bí mật danh sách đỉnh tầng."

"Người Treo Ngược" Arges hơi cải biến tư thế ngồi của bản thân, suy xét rồi trả lời:

"Bản thân tôi cũng biết một ít bí mật danh sách đỉnh tầng, ông làm thế nào bảo đảm hai cái không có trùng hợp, làm thế nào xác định bí mật ông nói có giá trị tương đương với dịch tuỷ sống tà văn hắc báo cùng tủy chất kết tinh tuổi tinh linh?"

"Chúng ta phân biệt mang bí mật danh sách đỉnh tầng biết được đưa cho ngài Kẻ Khờ, từ hẳn xem xét có trùng hay không, cùng xác nhận giá trị. Ngài Kẻ Khờ, có thể chứ?" Klein thao túng "Thế Giới", tự mình hỏi mình một câu.

Đồng thời, hẳn dùng tư thái nhìn xuống nói:

"Có thể."

Arges chậm rãi gật đầu nói: "Tôi không có vấn đề, bắt đầu đi."

Thật muốn biết bí mật danh sách đỉnh tầng. . . Nhưng mình gần đây không có thu nhập gì thêm để mua. . . Audrey "Chính Nghĩa" cực kỳ hâm mộ nhìn "Thế Giới" cùng "Người Treo Ngược" phân biệt hiện ra một tấm da dê.

Nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng phát sầu vì tiền, rốt cuộc cảm nhận được tư vị "bần cùng".

Rất nhanh, Klein thu được nội dung hai thành viên viết.

Hắn xem trước không hề nghi ngờ là tấm da dê thuộc về "Người Treo Ngược", phát hiện nội dung trên đó cực kỳ đơn giản, chỉ có một câu:

"Danh sách đỉnh tầng cất giấu đường thành thần."

Hô. . . Hoàn hảo, bằng không phải đối tri thức khác. . . Klein tập trung xem kỹ tấm da dê của "Thế Giới" vài lần, cười nhẹ nói:

"Không có trùng nhau."

"Đối với đại bộ phận người phi phạm mà nói, bí mật ngài 'Thế giới' cung cấp cũng không có giá trị gì, nhưng ở trong mắt một số người, nó cực kỳ quan trọng, không phải tiền tài có thể cân nhắc."

Nghe kết luận như thế, "Người Treo Ngược" Arges lâm vào trong cảm xúc khó xử.

Đối với hắn mà nói, đồng thời lấy hai tài liệu phi phạm, cũng là gánh nặng không nhỏ, phải bán đi rất nhiều vật phẩm đáng giá mới có thể đổi lấy.

Trả giá lớn như vậy, chỉ vì nghe một bí mật có khả năng không có tác dụng gì đối với bản thân? Arges tự hỏi mấy chục giây rồi nói:

"Ngài Kẻ Khờ, có thể nhắc nhở thêm một chút không? Tôi hiện tại không thể lựa chọn."

Không thể lựa chọn? Klein khóe miệng khẽ nhúc nhích, rõ ràng lời nói duy trì hình tượng của mình vừa rồi có hiệu quả ngược, phát huy tác dụng không tốt, vội xuy xét một chút, khẽ cười nói:

"Nội dung hãn miêu tả, là bổ sung tường tận đối với bí mật mà cậu biết."

Bổ sung tường tận? Bổ sung tường tận đường thành thần? "Người Treo Ngược" Arges không còn chút do dự nào, quay đầu nhìn về phía "Thế Giới", ngắn gọn có lực nói:

"Thành giao."

Hắn chọt bổ sung:

"Tôi sẽ ở trong một tuần, đổi lấy cho ông dịch tủy sống tà văn hắc báo cùng tủy chất kết tinh tuổi tinh linh."

"Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trên sự kiện hải tặc xuất hiện chúng, tuy xác suất rất cao, nhưng chúng ta vẫn phải tin tưởng, sự tình gì đều có khả năng phát sinh, nếu như vậy có lẽ sẽ chậm lại đến tuần sau, tuần sau nữa, thậm chí là tháng sau, xin ông yên tâm, tôi khẳng định sẽ thực hiện lời hứa."

"Không có vấn đề, có ngài Kẻ Khờ chứng kiến, ta không có gì lo lắng." "Thế Giới" khàn khàn trả lời.

Chờ bọn họ xác nhận giao dịch, Klein mang tấm da dê đưa tới trước mặt "Người Treo Ngược".

Arges khẩn cấp cúi đầu, giống như đói khát đọc mỗi một từ trên đó:

"Phía trên danh sách 1 còn có danh sách 0!"

"Danh sách 0 chính là danh sách Chân thần!"

"Cái này cũng có thể thông qua ma được cùng nghi thức đối ứng để tấn thăng."

Danh sách 0? Danh sách Chân thần! "Người Treo Ngược" Arges đầu tiên là kinh ngạc, khiếp sợ, chợt thoải mái vui vẻ không tiếng động lẩm bẩm:

"Thì ra là như thế. . ."

"Mình rõ ràng, mình rõ ràng ý của nó!"

Hắn lặng yên hít vào một hơi, sau đó dựa vào ghế dựa, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Bí mật này khẳng định thực kinh người. . ."Người Treo Ngược" còn có điểm thất thố. . . Audrey "Chính Nghĩa" lưu luyến dời đi tầm mắt, nhìn về phía "Mặt Trời" đối diện nói:

" 'Mặt Trời', tôi nhớ cậu có nói, thành Bạc Trắng có phối phương ma được danh sách 9, danh sách 8 cùng danh sách 7 con đường Cự long?"

"Đúng vậy." "Mặt Trời" Dereck thành thật gật đầu, "Ma được danh sách 7 tên là 'Tinh thần phân tích sư' ."

"Nếu tôi muốn có được, cần trả giá cái gì?" Audrey rụt rè hỏi một câu.

"Phối phương ma được danh sách 7 con đường 'Mặt Trời'." Dereck không cần nghĩ ngợi trả lời.

Audrey "Chính Nghĩa" nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Tôi tận lực sưu tập."

Ừm. . . Hugh cùng Furth có đề cập qua, trong tụ hội ngài A, có một người phi phạm con đường "Mặt Trời", ít nhất danh sách 7, am hiểu tình hóa cùng trừ tà, chờ những chuyện gần đây trôi qua, có thể thử nhúng tay từ nơi này. . . Mặt khác, tham gia nhiều tụ hội kia ở tòa lầu Viện y học bỏ hoang kia, nghĩ biện pháp tiếp xúc thành viên Hội Tâm lý luyện kim. . . Đi hai chân khẳng định vững chắc hơn so với một chân. . . Một đám ý niệm hiện lên ở trong đầu Audrey, nhưng nàng bỗng nhiên phát hiện cho dù có mạnh mỗi phối phương, mình cũng không lấy được.

Bởi vì nàng mấy tháng này bị vây ở trong khủng hoảng tài chính, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Phối phương danh sách 7 giá trị chừng 800 bảng, gom đâu ra được đây, ừm. . . Đã là tháng 10, sắp đến năm mới, đến lúc đó mình sẽ chính thức trưởng thành, có thể tiền bạc tự do chi phối sẽ nhiều hơn không ít. . . Hoặc là, dùng tri thức ngài "Kẻ Khờ" dạy đi trao đổi? Không biết hẳn đối với loại hành vi này sẽ có thái độ gì. . . Audrey suy nghĩ dần dần phát tán ra.

Nàng quyết định chờ sau khi chuyện phối phương có hi vọng, lại hỏi ngài "Kẻ Khờ".

Bộ phận giao dịch đến đây chấm dứt, Klein vốn định dùng tri thức có được đổi một món vật phẩm thần kỳ tai họa ngầm không lớn, nhưng sau khi phát hiện "Người Treo Ngược" đau lòng, biết đối phương vì hai món tài liệu phi phạm kia trả giá không nhỏ, nhằm chừng sẽ phải thêm vào thứ gì đó, đành tiếc nuối bỏ qua.

Tự do trao đổi bắt đầu, "Người Treo Ngược" Arges chủ động nói:

"Đội tàu 'Trung tướng gió lốc' Zillingers đã bị thu phục, một vị tướng quân hải tặc mới đã sinh ra."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 294: Trao Đổi Tin Tức

Audrey "Chính Nghĩa" đối với chuyện tướng quân hải tặc cảm thấy khá là hứng thú, phối hợp hỏi:

"Hắn gọi là gì? Danh hiệu hiện tại là gì? Backlund còn chưa có truyền lưu tin tức cùng loại."

"Người Treo Ngược" Arges thông thả gật đầu nói:

"Người này là nữ, trước kia là hải tặc rất có tiếng, 'Cô gái bệnh tật' Tracy, cô hẳn có nghe nói qua?"

"Không có, tôi đối với phương diện này hiểu biết không nhiều lắm." Audrey thành thực lắc lắc đầu.

Tôi cũng vậy. . . "Kẻ Khờ" Klein ngồi trên cùng phụ họa ở trong lòng một câu.

Arges im lặng hai giây, không lãng phí thời gian giải thích, nói thẳng:

"Tóm lại, cô ta ở tháng trước thu phục đội tàu Zillingers, dùng hành động thực tế chứng minh bản thân có được thực lực tướng quân hải tặc, cô ta mang tàu của Zillingers đổi tên thành 'Cái chết đen', tự xưng 'Trung tướng bệnh tật'."

"Cô ta quá khứ lấy độc hành làm chủ, am hiểu sử dụng nguyên rửa, lửa đen, băng sương, kẻ đối địch với cô ta luôn sẽ đột phát bệnh tật, đủ loại

bệnh tật, trước mắt không có ai biết cô ta thuộc con đường nào, nhưng đều xác định cô ta ở tầng danh sách 5 này."

Audrey "Chính Nghĩa" nghe chăm chú, chớp chớp mắt, tò mò thỉnh cầu nói:

" 'Người Treo Ngược', anh có thể giới thiệu chi tiết một chút tình huống bốn vị Vua Hải Tặc cùng sáu tướng quân hải tặc khác không? Ta chỉ nghe nói qua tên cùng ngoại hiệu của bọn họ, không rõ ràng lắm năng lực phi phàm mà bọn họ có là gì."

Arges nhìn quanh một vòng, thấy "Mặt Trời" cùng "Thế Giới" đều bày ra một bộ tư thái lắng nghe, vì thế nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Không thành vấn đề."

"Vua Hải Tặc mạnh nhất là 'Vua năm biển' Nast, hắn tự xưng hậu duệ đế quốc Solomon kỷ đệ tứ, không chỉ bản thân là cường giả danh sách cao, còn có được thuyền u linh khủng bố 'Hoàng đế đen' đế quốc lưu lại, hắn am hiểu lợi dụng trật tự, có thể mang kẻ địch kéo đến lĩnh vực mà mình am hiểu nhất để chiến đấu, cũng chế tạo đủ loại hiệu quả không thể tưởng tượng. . ."

"Đồng thời hắn cũng là hải tặc lớn tuổi nhất, nghe nói ở hơn một trăm năm trước, ở thời đại Russell đã tung hoành năm biển, không có ai biết hắn cụ thể đã bao nhiêu tuổi."

"Đương nhiên, so với một vị vương giả trong hải tặc khác, tin tức truyền lưu về hắn cũng đủ nhiều, đối với chủ nhân 'Ánh bình minh', chúng tôi chỉ biết là cô ta là một phụ nữ xinh đẹp, từng là Vu sư, hiện tại cũng đã tiến nhập lĩnh vực nửa thần nửa người, danh hiệu của cô ta là 'Nữ vương thần bí' ."

. . .

Giới thiệu xong "Tứ vương", "Người Treo Ngược" Arges mang đề tài chuyển sang sáu vị tướng quân hải tặc:

"Chủ nhân 'Hoa Tulip đen' Ludwell từng là cấp dưới 'Vua năm biển', sau đó độc lập đi ra, tự xưng 'Thượng tướng địa ngục', lời đồn cùng Linh Giáo Đoàn thành lập liên hệ trình độ nào đó, hẳn là Người thông linh cực mạnh, có thể sử dụng các loại sinh vật linh giới, vừa khủng bố vừa quý dị, nghe nói còn có được một chiếc nhẫn tử thần cổ đại lưu lại."

" 'Thượng tướng ngôi sao' Capella từng đi theo 'Nữ vương thần bí', nhưng hai bên ở thật lâu trước đó đã phân ra, nguyên nhân đối với chuyện này, trên biển đồn đãi là, cô ta gia nhập tổ chức bí ẩn nào đó, chộc giận 'Nữ vương thần bí', mà căn cứ tin tức tôi thu được, tổ chức bí ẩn này là 'Hội khổ tu Morse' ."

Hội khổ tu Morse. . . con đường "Kẻ nhìn trộm bí mật". . . Hiền giả ẩn nấp. . . Klein bỗng nhiên nghĩ tới lão Neil mất không chế, nghĩ tới vị Tà Thần sẽ ở bên tai người phi phạm danh sách thấp cùng con đường nói nhỏ dụ hoặc kia.

Đây là lần đầu tiên hẳn ở thực tế, mà không phải trên sách vở, biết được tin tức Hội khổ tu Morse!

Tiếp theo, "Người Treo Ngược" Arges lại giới thiệu "Thượng tướng máu" Senol nghi ngờ là ác linh chứ không phải là nhân loại, "Trung tướng biển sâu" Hal Constantine có được bộ phận huyết mạch hải quái, Edwina Edwards tự xưng "Trung tướng núi băng" cùng Bratov Ivan "Trung tướng hoàng hôn".

"Thực cảm tạ ngài chia sẻ, tôi nghe mà đã bắt đầu hướng tới biển lớn." Audrey "Chính Nghĩa" tràn đầy chờ mong nói, "Không biết tới khi nào, tôi mới có thể chân chính ra ngoài du lịch."

"Không, tiểu thư 'Chính Nghĩa', cái này tuyệt đối không có tốt đẹp như cô tưởng tượng đâu, theo ý tôi, đây là đẫm máu, hỗn loạn, giết chóc, đục vọng, sợ hãi kết hợp lại với nhau." Arges trầm tĩnh hắt bát nước lạnh.

Audrey gật đầu, lại nói:

"Backlund gần đây đã xảy ra một án giết người liên hoàn, tổng cộng 11 vụ, nhưng trong đó cũng có chứng thực là bắt chước mà làm ra, án giết người liên hoàn này đặc điểm là nhằm vào phụ nữ đã từng làm gái đứng đường nhưng trước mắt có nghề nghiệp chính quy, hung thủ sẽ xé bụng họ ra, lấy đi toàn bộ nội tạng."

"Cái này nghe qua hẳn có liên quan với sùng bái ác ma, người Bái huyết giáo làm?" "Người Treo Ngược" Arges nháy mắt đưa ra suy đoán.

"Tôi không biết, trước mắt còn chưa có phát hiện hung thủ." Audrey hận không thể hóa thân thám tử, dẫn theo Susie, bắt cái tên đáng giận kia ra.

Đúng lúc này, "Mặt Trời" Dereck chợt bật thốt lên:

"Tôi biết loại nghi thức này."

Hắn biết? Cũng đúng, ở thời điểm trước đại tai biến, còn là kỷ nguyên thứ hai, ác ma là sống ở thế giới hiện thực, qua lại trên mặt đất, là đối tượng mà hai thế lực lớn Người khổng lồ, Cự long đều oán hận, thành Bạc Trắng có ghi lại tương ứng là thực bình thường. . . Lịch sử của bọn họ cũng không có bị che dấu bị bóp méo, cũng không xuất hiện tuyệt tự. . . Klein có chút suy nghĩ nhìn về phía "Mặt Trời", chờ đợi hắn nói ra nội dung phía sau.

"Cậu biết?" Audrey "Chính Nghĩa" vui mừng hỏi lại.

Dereck gật gật đầu:

"Trong sách giáo khoa 'Ác ma học' của chúng tôi có nhắc qua, nó khá là xa xưa, là nghi thức mà ác ma dùng để phụ trợ bản thân tấn thăng, thường thường xuất hiện ở danh sách 6 thăng danh sách 5."

"Không phải nghi thức lấy lòng ác ma, là nghi thức ác ma dùng để phụ trợ bản thân tấn thăng?" Audrey có chút kinh ngạc hỏi.

Dereck cực kỳ chân thật trả lời:

"Đúng, danh sách 6 con đường 'Vực sâu' gọi là 'Ác ma', đây cũng là nơi phát ra tên của tộc này."

Con đường "Vực sâu"? Ở trước đại tai biến con đường, "Ác ma" được xưng là con đường "Vực sâu", "Ác ma" chỉ là tên của danh sách 6. . . Chẳng lẽ. . . Danh sách 0, Vực sâu? Klein lại phát hiện giá trị của "Mặt Trời".

Rất nhiều tri thức cùng bí ẩn đã tiêu tán ở trong sông dài lịch sử, thành Bạc Trắng lại vẫn còn!

"Như vậy. . ." Audrey hơi gật đầu không thể nhận ra, " 'Mặt Trời', cậu có biết nội dung cụ thể nghi thức này không?"

Dereck gật đầu nói:

"Hạn độ thấp nhất là 13 người, cao nhất là 49, nghi thức càng đầy đủ, càng có hi vọng tấn thăng."

"Giữa hai lần giết người, cách nhau ít nhất ba ngày, nếu không rất dễ mất khống chế, nhưng khoảng cách cũng không thể vượt qua chín ngày, nếu không sẽ phải làm lại nghi thức."

"Sau mỗi một lần giết người, mỗi một bộ phận nghi thức, ác ma đều sẽ ăn luôn nội tạng người bị hại, bắt đầu từ cái này, hẳn sẽ bị vây ở trong trạng

thái nóng nảy khát máu, muốn thương tổn hại người khác, thẳng đến loại dục vọng này được thỏa mãn."

"Thật sự là đáng sợ. . ." Audrey tự đáy lòng cảm thán một câu, cảm thấy mình thậm chí không đành lòng nghĩ đến nó.

Klein ngồi ở trong nòng đậm sương mù xám, yên lặng nghe, ghi tạc trong lòng.

Sau khi thảo luận hoàn án giết người liên hoàn, Audrey "Chính Nghĩa" nhìn về phía Arges, tổ chức ngôn ngữ nói:

" 'Người Treo Ngược', có chuyện, tôi vẫn có chút nghi hoặc."

"Tôi tham gia vài lần tụ hội người phi phạm, phát hiện rất ít người bán phối phương ma dược, cho dù có, cũng rất khó thành giao, vì sao vậy?"

"Người Treo Ngược" Arges cười nhẹ một tiếng nói:

"Bởi vì phối phương ma dược rất dễ dàng tạo giả, mà tụ hội người phi phạm lại tương đối ẩn nấp, không lực ước thúc quá lớn, cho nên, không có ai dám lấy sinh mệnh của mình đi mạo hiểm, chẳng lẽ cô còn có thể chuẩn bị hai phần tài liệu phi phạm, trước dùng động vật làm một lần thực nghiệm? Cái này trả giá quá cao."

". . ." Audrey đột nhiên có chút chột dạ.

"Hơn nữa, phí tổn thêm vào còn không chỉ có cái này, động vật sau khi uống ma dược, càng dễ mất khống chế hơn so với nhân loại, cô phải mời vài người phi phạm bảo hộ mình, miễn chết ở trong thực nghiệm, cho nên, đối với đại bộ phận người phi phạm mà nói, cho dù có phối phương xuất hiện, cũng không dám mua." Arges bổ sung.

". . ." Audrey càng thêm chột dạ.

"Người Treo Ngược" Arges không chú ý tới phản ứng của nàng, tiếp tục nói:

"Chính bởi vì cái này, trừ khi chủ nhân tụ hội hoặc một số thành viên có năng lực phân biệt phối phương ma dược thật giả, bản mình lại được đại bộ phận thành viên tin cậy, nếu không giao dịch phối phương rất khó tiến hành."

Ừm, ông lão "Mắt trí tuệ" là có thể. . . Ngài A là Người chặn cừu, hẳn cũng biết. . . Klein dựa vào ghế dựa, không tiếng động tự nói.

Audrey "Chính nghĩa" ý niệm chợt lóe trong đầu, lại hỏi:

"Không thể thông qua phương thức ký kết lời thề để hoàn thành sao?"

"Tiểu thư tôn kính, đây là tụ hội bí mật, lấy danh nghĩa bảy vị thần linh chính thống ký kết lời thề, cô cảm thấy thích hợp không? Cái này không phải lời thề đơn thuần là có thể giải quyết, phải có nghi thức đối ứng." "Người Treo Ngược" Arges cười nhẹ một tiếng nói, "Về phần 'Hiền giả ẩn nấp', 'Tạo vật chủ chân thật' các ác ma Tà Thần cùng tồn tại bí ẩn, không phải nhóm tín đồ của họ, ai dám lấy danh nghĩa của họ mà thề, ngại bản thân bị chết không đủ nhanh sao?"

Nói tới đây, hẳn đột nhiên thờ dài:

"Hơn nữa dưới tình huống không hiểu 'cách sắm vai', ma dược dễ dàng tạo thành mất khống chế, dễ dàng làm cho người ta biến thành quái vật, mà tài liệu tương ứng rất khó thu được, lại đắt đỏ, cho nên, chỉ cần bảy đại giáo hội không cho giao dịch cùng loại thu được chính phủ chứng thực, không cần cố ý khống chế thì phối phương ma dược cũng không thể truyền lưu quy mô lớn, càng miễn bàn tới thông dụng."

"Thì ra là như thế. . ." Audrey thấp giọng tự nói, giải khai nghi hoặc lớn trong lòng.

Khó trách. . . Klein cũng giật mình.

Bảy vị thần linh chính thống? "Mặt Trời" Dereck rất muốn hỏi một câu đến tột cùng là bảy vị nào, nhưng cuối cùng vẫn cẩn thận nhin xuống.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

"Thành Bạc Trắng gần đây tổ chức một lần thăm dò đối với chỗ sâu trong bóng tối, phát hiện một tòa thần miếu nửa hủy diệt, bên trong cung phụng thần tượng là một người nam bị đóng đinh đảo ngược ở trên giá chữ thập, mặt ngoài thân thể còn vết loét không ít vết máu."

"Mọi người biết đây là thần linh nào không?"

Đây là. . ."Tạo vật chủ chân thật" ! Nơi thần khí (thần vút bỏ) thể mà có thần miếu "Tạo vật chủ chân thật"! Hơn nữa xem ý tứ "Mặt Trời", ở trước đại tai biến, hẳn không tồn tại "Tạo vật chủ chân thật", nếu không, thành Bạc Trắng không có khả năng không nhận ra! Klein dùng năng lực "Thăng hê" khống chế vẻ mặt, không để cho kinh ngạc lộ ra ngoài.

Audrey "Chính Nghĩa" cùng "Người Treo Ngược", "Thế Giới" đều tự liếc nhau, đều lắc lắc đầu nói:

"Chúng tôi không biết."

Bọn họ vừa dứt lời, chợt nghe thấy ngài "Kẻ Khờ" trong sương mù xám trầm thấp mở miệng nói:

"Đây là 'Đọa lạc tạo vật chủ' ."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 295: Dereck Lo Lắng

"Đọa lạc tạo vật chủ" ? "Mặt Trời" Dereck nhất thời nhú mày.

Cư dân thành Bạc Trắng thủy chung tín ngưỡng "Sáng tạo tất cả chủ, toàn trí toàn năng thần", sau khi nghe được danh hiệu cùng loại có liên quan tới từ "Đọa lạc" này, khó tránh khỏi bài xích cùng không thích ứng phát ra từ bản năng.

"Đọa lạc tạo vật chủ" . . . Đây là xưng hô của ngài "Kẻ Khờ" đối với "Tạo vật chủ chân thật". . . Thì ra vị Tà Thần này còn có loại hình tượng như vậy. . . Nhưng vì sao tượng thần cùng thần miếu của hắn lại xuất hiện ở trong phạm vi thăm dò của thành Bạc Trắng? Nơi đó nghi ngờ là nơi thần khí! Hoặc là nói, ở trước khi bị chúng thần vứt bỏ, nơi đó đã có tín ngưỡng "Tạo vật chủ chân thật". . . Thánh sở mà hội Cực Quang vẫn tuyên bố chẳng lẽ thực ở nơi thần khí? "Người Treo Ngược" Arges nghĩ tới rất nhiều chuyện, lại không thể đưa ra phán đoán xác thực, bởi vì lịch sử trước đại tai biến sớm diễn biến thành thần thoại cùng truyền thuyết, cái này không thể đơn thuần dùng sương mù bao phủ để hình dung.

Hắn trầm ngâm hai giây, cố ý nói:

"Chúng tôi đối với 'Đọa lạc tạo vật chủ' còn có một loại xưng hô khác, 'Tạo vật chủ chân thật' ."

"Thế lực tín ngưỡng hắn nắm giữ con đường phi phạm như 'Người kỳ bí' 'Kẻ lắng nghe' 'Ẩn tu sĩ', đến tiếp sau có 'Người chặn cừu' mà cậu đã nhắc qua."

"Người chặn cừu" ? "Mặt Trời" Dereck đang im lặng bỗng nhiên ngồi thẳng, trong ánh mắt tràn đầy sắc thái kinh hãi.

Hắn đối với con đường phi phạm mà "Người Treo Ngược" đề cập cũng không xa lạ, chỉ là ở trên danh sách này, thành Bạc Trắng dùng là những từ gần giống, ví dụ như "Kẻ thì thầm" cùng "Kẻ lắng nghe" .

Thì ra tượng thần tà dị cổ quái kia đại biểu cho con đường "Người kỳ bí". . . Trưởng lão Lovya đã là "Người chặn cừu" . . . Bà ta biểu hiện càng ngày càng không thích hợp. . . Dereck bỗng nhiên lo lắng tới vị trưởng lão mới của nghị sự đoàn sáu người kia, lo lắng tới an toàn của thành Bạc Trắng.

Dĩ vãng đối với thăm dò khu vực xung quanh, thành Bạc Trắng từng phát hiện vài toà thành thị thật sự hoàn toàn hủy diệt, ở những nơi đó, chỉ có sau lưng một số đá vụn khắc một vài từ ngữ chứng minh ở đó từng có một văn minh như vậy.

Những từ này đều thuộc về tiếng Cự long, tiếng Người khổng lồ, tiếng Tinh linh biến chủng, tuyệt đại bộ phận lặp lại miêu tả một loại tồn tại.

Loại tồn tại này tên là:

"Tà Thần" !

Cư dân thành Bạc Trắng tham dự hành động này đều suy đoán, những thành này là bị Tà Thần phá hủy, cho nên, sau khi phát hiện con đường của trưởng lão Lovya nghi ngờ bị một vị Tà Thần nắm trong tay, "Mặt Trời" Dereck sao không khiếp sợ, không lo lắng, không sợ hãi?

Hắn khôi phục trạng thái trầm lặng ít lời, để cho Audrey "Chính Nghĩa" vẫn đợi nghe chuyện về thành Bạc Trắng có chút thất vọng.

—— trải qua nhiều lần tụ hội như vậy, trải qua lần trước mua tình báo Cự long tộc, nàng đối với thành Bạc Trắng hứng thú càng ngày càng sâu đậm.

Cậu ta phản ứng có chút không giống với mình tưởng tượng. . ."Người Treo Ngược" Arges bình tĩnh quan sát một hồi, nhưng không có thu hoạch gì nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn tìm không thấy lời để dẫn dắt đề tài, mà nếu hỏi trực tiếp, hắn hoài nghi "Mặt Trời" sẽ yêu cầu trả thù lao, cái này đối với hắn lưng đang mang nợ hai món tài liệu phi phạm mà nói, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Ngay ở lúc này, bọn họ đồng thời nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Klein trong sương mù xám nồng đậm che dấu mọi mặt, nhẹ giọng cười nói:

"Tụ hội lần này chấm dứt thôi."

"Ý chí của ngài là ý nguyện của chúng tôi." Audrey "Chính Nghĩa" đứng dậy, khẽ nhắc váy chào, "Người Treo Ngược", "Mặt Trời" cùng "Thế Giới" lần lượt dùng ngôn ngữ cùng loại đáp lại.

Klein huy tay, cắt đứt liên hệ, im lặng nhìn bóng dáng mờ hồ của đám người tiểu thư "Chính Nghĩa" hóa ánh sáng mà tán đi.

Tiếp theo, hắn để cho clone "Thế Giới" biến mất, bản thân thì cầm lấy chiếc huy chương loại nhỏ của Ranus nghiên cứu.

"Giữ vật này, có thể gia nhập." Klein tụng niệm ra từ sau lưng huy chương, nhưng phát hiện vật phẩm trong tay không có biến hóa gì.

Hắn nghĩ nghĩ, cẩn thận đưa linh tính vào.

Một tầng ánh sáng nhẹ nhẹ nở rộ ra, nhanh ngửng tụ thành chùm tia sáng, vọt về phía ngoài sương mù xám.

Nhưng nó lại bị sương mù xám không bờ bến kia bắn ngược trở về.

Ánh sáng nọ bỗng nhiên tản ra, hóa làm tấm da dê hư ảo lớn chừng bàn tay, mặt trên viết một hàng tiếng Fossack cổ:

"Ngày 4 tháng 1 năm 1350 tám giờ chạng vạng, lòng chảo Babur."

Trang bị thông tin đơn giản lĩnh vực thần bí học? Phóng ra tin tức, thỉnh cầu đồng bộ, được thời gian cùng địa điểm tụ hội mới nhất? Klein nhớ lại hình ảnh vừa rồi, đối với tác dụng của huy chương có phán đoán bước đầu.

"Năm 1350, cũng chính là sang năm. . . lòng chảo Babur là khu vực ở sông Torquack trước khi tiến vào Backlund. . . Thời gian rất rõ ràng, nhưng địa điểm rất mơ hồ, Đó là lòng chảo gần trăm km. . . Có lẽ, đến nơi đó, cái huy chương này còn có thể làm công cụ định vị. . ." Klein có hứng thú cầm huy chương trong tay lăn qua lộn lại, muốn nghiên cứu rõ ràng phù hiệu, chú văn cùng đánh dấu tương ứng, xem có thể bản thân cũng phỏng chế một cái hay không.

Đáng tiếc là, bởi vì thoát ly đội ngũ Kẻ Gác Đêm, tri thức thần bí học của hắn ần giậm chân tại chỗ, còn chưa thu được cơ hội học tập nhiều hơn.

Cho nên, sau khi nghiên cứu vài phút, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua.

Về phần những lời "Giữ vật này, có thể gia nhập", Klein tạm thời không suy nghĩ đến.

Nếu trong năm nay mình có thể trở thành "Người không mặt", vậy có thể ngủ yên đi xem một cái, nếu không được. . . Klein không tiếng động tự nói một câu, mang lực chú ý chuyển tới chuyện tấn thăng "Ma thuật sư".

Rễ cây cùng chất lỏng sương mù thụ nhân ở chỗ "Mặt Trời" hẳn là ổn. . . Vận may không tính quá kém mà nói, dịch tuỷ sống tà văn hắc báo cái trong tuần này cũng có thể vào tay, danh sách 7, danh sách trung, đã thấy được. . . Ủm. . . "Ma thuật sư" nên sắm vai như thế nào đây? Nghĩ nghĩ, Klein bắt đầu suy xét đến vấn đề cụ thể.

Bởi vì trước sau gặp phải cùng trải qua chết mà sống lại, hẳn đã lĩnh ngộ chân lý "Thăng hê" một chút, cho nên, trong hơn một tháng này, hẳn chỉ cần ở trong cuộc sống hằng ngày không ngừng sắm vai, là có thể dần dần tiêu hóa, cũng không cần có tổng kết gì khác, lại căn cứ điều chỉnh lặp đi lặp lại, đợi cho giết chết Ranus, hoàn thành bước đầu báo thù, một khắc trong cười mang lệ nợ, ma được "Thăng hê" tự nhiên đã tiêu hóa hoàn toàn.

Cái đó cùng quá trình cụ thể Klein tiêu hóa ma được "Nhà bói toán" trước đó cũng không giống nhau, tình huống xem như có vẻ đặc thù, mà hiện tại, sắm vai "Ma thuật sư" sẽ trở về cái loại đầu tiên này.

"Chân lý Ma thuật sư, lấy giả loạn thật? Ủm, dựa theo cách nói của Charles Latour trong nhật kí Đại đế, tuy con đường này chủ lưu không phải vận mệnh, nhưng chung quy vẫn có một bộ phận thuộc về nó, cho nên, ở trong này, cũng phải có nội dung tương ứng? Ví dụ như, xem lên có thể có thay đổi vận mệnh ở trình độ nhất định, nhưng cuối cùng phát hiện đó chỉ là ảo giác, chỉ là ma thuật, chỉ là lừa gạt?" Klein day day thái dương, dùng linh tính còn sót lại bao vây bản thân, rơi vào trong sương mù xám.

. . .

Khu St. George, một gian nhà hai phòng.

"May mà mình có chuẩn bị thêm một chỗ như vậy, nếu không cũng không biết nên trốn đi nơi nào." Furth vừa nhìn chăm chăm vào gương, vừa chải tóc.

"Đúng vậy. . ." Hugh nằm ở trên giường, hữu khí vô lực trả lời.

"Mình vừa rồi xem trên báo nói, Ranus đã chết, bất quá, chuyện này liên quan đến thần tính, khẳng định không chấm dứt nhanh như vậy, chúng ta còn phải trốn một hồi, ừm, không đúng, là cậu phải trốn, không phải mình, mình là bác sĩ chính trực, tác giả tiểu thuyết ăn khách!" Furth nhìn gương, làm hoá trang đơn giản.

Hugh nhất thời không có ngôn ngữ ứng đối, chậm rãi ngồi dậy nói:

"May mà mình cũng đủ thông minh, có kinh nghiệm phong phú, thời điểm tìm người thông báo, không nói thẳng liên quan đến thần tính 'Tạo vật chủ chân thật', chỉ miêu tả tựa như rất nguy hiểm, mục tiêu biến hóa rất lớn, có cảm giác khẩn cầu Tà Thần, vân vân, bằng không, mình cũng không dám ở lại Backlund, cuốn vào đấu tranh cao tầng thật sự là rất vất vả, rất nguy hiểm, mình không bao giờ muốn tiếp nhiệm vụ của tiểu thư Audrey nữa!"

"Phải không?" Furth đầu cũng không quay hỏi ngược lại.

"Ặc. . ." Hugh im lặng vài giây, lại nói, "Thật ra, chúng ta cũng không cần thiết đề cập tới chuyện thần tính này, nếu tiểu thư Audrey bên kia có thể điều tra ra, giáo hội Nữ Thần khẳng định cũng có thể. . . Bọn họ hẳn đã giết chết 'Người khổng lồ' kia?"

"Mình cũng không có biện pháp xác nhận." Furth tuyệt không uyển chuyển trả lời.

Hugh ngẩn ra, chậm rãi thở dài thật dài.

Furth ngừng động tác trên tay, nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái rồi nói:

"Nhiệm vụ lần này cơ bản đều là cậu hoàn thành, mình sẽ không chia sẻ tiền thưởng với cậu, tổng cộng 200 bảng, cộng thêm 70 bảng để dành, cho dù khấu trừ đi bớt, loại tài liệu phi phạm thứ nhất của ma được 'Quan trị an' cũng đã rất gần rồi!"

"Nhưng mà, 100 bảng chỗ cảnh sát không thể lấy được nhanh như vậy." Hugh mím môi nói.

Cái này không phải nói cảnh sát cho tiền thưởng không sáng khoái, mà là nàng không có cách nào đi lấy trực tiếp, phải thông qua người bạn giúp nàng kết nối —— đó mới là người được chính phủ chấp nhận trả thưởng.

Bởi vì nàng tin tưởng chuyện này khẳng định huyền não rất lớn, cho nên, trong khoảng thời gian ngắn là không có gan đi tìm người bạn kia.

Về phần vấn đề người bạn kia có thể nuốt vào số tiền thưởng này hay không, nàng vẫn có lòng tin, đối phương đã giúp nhiều thợ săn tiền thưởng không thể ra ánh sáng những chuyện tương tự, khấu trừ thì khấu trừ hoa hồng thì hoa hồng, nếu dám trực tiếp nuốt riêng, sớm sẽ không biết chết ở trong ngõ nhỏ âm u nào đó.

"Nhưng cái này cuối cùng sẽ thuộc về cậu." Furth dừng hai giây, chân thật hỏi, "Chờ gom đủ tiền, cậu sẽ liên hệ người nam mang mặt nạ kia, giúp hắn làm việc, từ chỗ của hắn mua tài liệu tương ứng?"

"Không, trừ khi những nơi khác hoàn toàn không thể tìm được, không có hi vọng." Hugh đưa ra câu trả lời.

...

Khu Queen, trong biệt thự xa hoa bá tước Hall.

Audrey còn nghĩ về lần tụ hội hôm nay, bỗng nhiên thấy nữ hầu Annie cầm một tờ giấy đi lại đây.

"Tiểu thư, điện báo của cô." Annie mỉm cười nói, "Đến từ bờ biển Đông Byron."

Alfred? Audrey vui vẻ tiếp nhận, tập trung đọc:

"Em gái thân yêu, thất thái tích long em muốn tối hôm qua đã đưa tới càng Pulitzer, anh dặn dò bọn họ là, đưa đến trang viên ngoại ô của em."

Tối hôm qua đến? Vậy sớm nhất hôm nay, chậm nhất ngày mai, hẳn có thể đưa đến trang viên của mình. . . Audrey nghiêng đầu nhìn về phía Susie đang giao đầu cùng đồ ăn vặt, cười nhẹ nói:

"Susie, lễ vật ta chuẩn bị cho người sắp đến rồi."

"Uông?" Susie mê mang nhìn về phía nữ chủ nhân.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 296: Thượng Tướng Ngôi Sao

Đình đương!

Klein cười xe đạp Leipad vừa hoàn thành, đi vài vòng ở bãi cỏ phía sau nhà của hắn.

"Cũng không tệ lắm, giống như tôi dự đoán, bất quá, không cần thiết làm một cái chuông riêng như vậy, khi gặp phải tình huống, người cười xe rất khó rảnh tay, hoàn toàn có thể mang chuông kết hợp cùng tay lái, như vậy càng thuận tiện càng gọn gàng càng phù hợp với quy luật phát triển." Klein tay phải xiết thẳng, để cho xe đạp nhanh chóng chậm rồi ngừng lại.

Cùng lúc đó, hắn mang tay trái đang ở vị trí chuông đưa về vị trí cũ.

Leipad trầm tư vài giây rồi nói:

"Đúng, quả thật nên như vậy, tôi chỉ đơn thuần bắt chước chuông trên xe ngựa, quên đây là phương tiện giao thông hoàn toàn mới."

Nói tới đây, hắn hơi nghi hoặc nhìn Klein thuần thục xuống xe, gạt chân chống:

"Anh cho tôi cảm giác, anh đã từng cười qua phương tiện giao thông cùng loại, hơn nữa cười rất tốt. . . Tôi tin tưởng xe đạp khác ở trên chợ đều tồn tại chỗ thiếu hụt rất lớn, có khác nhau rất rõ với xe của tôi."

Hiểu biết một chút cùng loại mà thôi. . . Làm "Thằng hề", tôi thật ra nên cười xe một bánh. . . Klein lẩm bẩm không tiếng động, khẽ cười nói:

"Cái đó không có vấn đề gì với kinh nghiệm, năng lực cân bằng xuất sắc cùng năng lực vận động mới là mấu chốt.

Hắn chợt chuyển hướng đề tài: "Nhưng nghe anh vừa rồi giới thiệu, phí tổn tương đương cao, mâu thuẫn không nhỏ với sản phẩm mà chúng ta định vị, anh phải nhanh chóng đưa ra phương án, hạ giá thành, anh phải biết rằng, quý tộc, phú hào những người có thân phận ở xã hội thượng lưu khẳng định sẽ không lựa chọn tự mình đi xe, cái này có mất thể diện, giai cấp trung sản hàng năm thu nhập 300 bảng trở lên cũng như vậy."

"Mục tiêu của chúng ta là viên chức nho nhỏ, là người phát thư, là công nhân quý tộc, là giai tầng hàng năm thu nhập chừng 70 đến 300 bảng."

"Cái này chỉ là 'nguyên hình', ừm, từ ngữ Đại đế Russell phát minh, phí tổn cao là rất bình thường, khâu nhà xưởng sau đó nếu thuận lợi, tôi cho rằng hạ đến dưới 6 bảng là không thành vấn đề, nếu có thể tìm được tài liệu rẻ hơn có thể thay thế cao su thiên nhiên, vậy càng tốt, đây là một bộ phận đắt đỏ nhất." Leipad sớm có suy nghĩ hồi đáp.

Đáng tiếc, thế giới này còn chưa có phát hiện dầu mỏ. . . Cũng không biết đến cùng là có hay không. . . Tinh luyện dầu hắc có thể phát huy tác dụng thay thế nó ở phương diện nào đó không? Mình hoàn toàn không hiểu, ta cũng không có học về cái này, cũng không phải là Kẻ thông thức. . . Klein ngẫm nghĩ rồi nói:

"Phí tổn nếu có thể khống chế ở 4 bảng trở xuống, chúng ta sẽ phát tài, về phần có tài liệu thay thế rẻ hơn cao su thiên nhiên hay không, anh có thể đi xem bản thảo Russell, có lẽ ông ta có ghi lại ý tưởng nhất định."

Leipad nhẹ nhàng "ừm" một tiếng, đột nhiên mở miệng nói:

"Nói lên chuyện này, tôi mới nghĩ đến cuối tuần có một triển lãm kỷ niệm Đại đế Russell, ngay ở nhà bảo tàng vương quốc! Từ chủ sự giáo hội

Hơi nước cùng Máy móc, nghe nói sẽ có nguyên cáo phát minh cùng các loại di vật của Đại đế Russell."

Nguyên cáo phát minh cùng các loại di vật? Klein nghe được tim đập thình thịch, liền truy hỏi:

"Cụ thể ở lúc nào? Tôi cảm thấy rất hứng thú."

"Từ thứ ba đến thứ sáu, mỗi ngày 9 giờ sáng đến 6 giờ chiều, tuy Đại đế Russell từng là kẻ địch của vương quốc, nhưng sức quyến rũ từ cuộc đời truyền kỳ của ông ta sẽ không bởi vậy mà bớt đi chút nào."

"Tôi sẽ tranh thủ đi xem triển lãm này." Klein lấy ra túi tiền, đưa hai tờ 10 bảng hai tờ 5 bảng, "Đây là khoản thanh toán thứ hai, anh dùng nó để nghiên cứu làm thế nào để giảm giá thành, cũng đến cục độc quyền làm thủ tục hoàn thiện, nếu anh không có luật sư quen, tôi có thể giới thiệu một vị, 20 bảng cuối cùng cuối tuần này sẽ đưa cho anh, dùng để tìm kiếm người đầu tư mới, hoàn thành gia công sản phẩm, đương nhiên, tôi cũng sẽ hỗ trợ tiếp xúc với người có hứng thú."

Hắn không muốn độc chiếm lợi nhuận xe đạp, đầu tiên là khuyết thiếu tiền đầu tư quy mô lớn, tiếp theo là hắn cho rằng bản thân ở ba bộ phận nhà xưởng, mở rộng cùng tiêu thụ đều không đủ nhân mạch, miễn cưỡng tự mình làm hoặc mượn người làm, tốn thời gian tốn sức còn chưa chắc đã thành công, thậm chí có khả năng lỗ vốn, nếu đã như vậy, không bằng dẫn vào người đầu tư mới có tài nguyên cùng con đường cùng loại, chuyện chuyên nghiệp để cho người chuyên nghiệp làm.

Mặt khác, một điểm càng quan trọng là, từ đó, hắn có cơ hội lấy một bộ phận cổ phần nhất định trước, cần tích góp một bộ phận tiền mặt dành cho tài nguyên tấn thăng "Người không mặt", miễn cho gập mà không có tiền mua.

Hơn nữa mình cũng không muốn làm ông chủ xe đạp, thân phận của mình miễn cảm, trước khi trở thành "Người không mặt", phải rời xa những chuyện có khả năng biến thành tiêu điểm của xã hội. . . Mình sắm vai là "Ma thuật sư", mà không phải là "Thương nhân" cùng "Chủ nhà xưởng" . . . Klein cảm thán ở trong lòng.

"Tôi có quen với vài luật sư chuyên lo việc này." Leipad than thở một câu, tiếp nhận kỳ đầu tư thứ hai, "Vì sao không đi ngân hàng xin cho vay? Chờ lấy được độc quyền, tôi tin tưởng khẳng định có ngân hàng sẽ cho chúng ta vay tiền, ví dụ như ngân hàng Backlund, ví dụ như ngân hàng Bavart."

"Chúng ta cần không chỉ là đầu tư, còn có con đường, quan hệ cùng năng lực, hiểu chưa?" Klein cười giải thích một câu, tiếp theo đội mũ nói, "Chờ xin được độc quyền, gửi một phong thư cho tôi, anh biết địa chỉ của tôi mà."

. . .

Trên biển Sunia, một đảo nhỏ có ngọn núi lửa đã chết.

Từng chiếc thuyền cột buồm dựng thẳng, giăng buồm lục tục cập bờ, chật ních cả bến tàu không tính là nhỏ.

Tiếng ca, tiếng hô, tiếng cười, tiếng tức giận mắng, tiếng hoan hô của đám hải đạo, không dứt bên tai, làm cho nơi này tựa như biến thành hải dương cuồng hoan.

"Người Treo Ngược" Arges Wilson đi xuống "Kẻ báo thù u lam", đi lên vách đá cách đó không xa, im lặng ngắm nhìn tất cả cái này.

"Trừ bỏ bốn vị vương giả cùng bảy đại tướng quân, hải tặc khác đều là một tuần trước mới được tin tức sự kiện lần này, đại bộ phận căn bản đến không kịp, cái này cũng là phòng bị hải quân các quốc gia cùng cường giả

các giáo hội lớn đánh bất ngờ." Arges tinh thần cũng không tập trung nhìn đám hải tặc này lẫn ra từng thùng rượu lớn.

Hắn biết vương quốc Ruen đã có tàu chiến bọc thép vượt thời đại, nhưng cũng không lo lắng gặp gỡ ở chỗ này, bởi vì mới trôi qua bốn tháng, mà hạm đội vô địch vẫn tuyên truyền còn cần càng nhiều tàu chiến bọc thép, cần thuyền loại hình khác nhau phối hợp, cần huấn luyện quan quân, thủy thủ cùng pháo thủ, không có một năm trở lên, căn bản không hình thành được chiến lực chân chính.

Ngay ở khi Arges suy nghĩ phân tán, hải tặc trên thuyền cùng bến tàu này đột nhiên phát ra từng tiếng kinh hô, có chạy vô chỗ sâu trong đảo nhỏ, có vội vàng không chế thuyền, rời xa bến tàu, tựa như đang tránh né ác ma cùng ôn dịch.

Chỉ vài phút, cảnh tượng náo nhiệt ồn ào rầm rĩ trước đó chỉ còn lại có một đồng hồ hỗn loạn cùng im lặng.

Arges quay đầu nhìn về phía biển, thấy một chiếc tàu toàn thân là một màu đen, trên cột buồm của nó tung bay một lá cờ màu trắng thật lớn có hình đầu lâu.

Đầu lâu nọ lấy đen làm nền, trong hốc mắt thiêu đốt lửa màu u lam.

"Cái chết đen. . ." Arges nói nhỏ một câu.

Hắn rõ ràng trước đó đám hải tặc kia vì sao phải tránh né.

Nơi "Trung tướng bệnh tật" Tracy đi qua, luôn sẽ có người sinh bệnh khó hiểu!

"Cái chết đen" chậm rãi cập bờ, một bóng người mặc áo trong Flax màu trắng, khoác áo khoác đỏ sậm xuất hiện ở đầu thuyền.

Đây là một cô gái tương đương xinh đẹp, đồng thời cũng là một cô gái anh khí bừng bừng.

Mái tóc đen của cô ta được búi cao lên, quần khăn trùm đầu màu trắng, chân mặc quần dài vàng nhạt vừa người, dáng người thon dài, cũng không thiếu hút mắt.

Mà hấp dẫn ánh mắt người ta nhất của cô gái là chân mày vừa dài vừa thẳng cùng ánh mắt xanh thăm sâu sắc bén.

Trong lúc cô ta nhìn quanh, con người ngẫu nhiên sẽ mất đi tiêu cự, có vẻ mơ mơ màng màng, hết sức mê người.

Một thi nhân trà trộn ở trong hải tặc không biết khi nào đã đi tới mép vách đá, dùng thanh âm êm rí nói:

"Nàng vĩnh viễn luôn là cô gái."

"Nàng quả nhiên mang đến bệnh tật, ô, tôi sinh bệnh, trong đầu tôi đều là nàng."

Bộ phận hải tặc rời khỏi lần nữa tụ lại, si mê nhìn "Cô gái bệnh tật" Tracy.

Arges chịu đựng cảm xúc khinh bỉ, liếc mắt nhìn hải tặc này một cái, đáy lòng cười nhạo:

"Thật sự là một đám không có tiền đồ không có ý chí, vừa rồi còn biết tránh né, hiện tại đã bị sắc đẹp mê hoặc."

"Tuy cô gái 'bệnh tật' quả thật rất mỹ lệ, nhưng không mức như bọn họ biểu hiện ra như vậy, ừm. . . năng lực phi phạm phương diện mê hoặc?"

Trong khi suy nghĩ của hắn chuyển động, "Trung tướng bệnh tật" Tracy rời khỏi "Cái chết đen", đi về phía tòa cung điện tối đen chỗ sâu

trong đảo nhỏ.

Lúc này, trên mặt biển lại xuất hiện một chiếc thuyền buồm thật lớn, cờ là con mắt có mười ngôi sao vờn quanh, con mắt không có lông mi.

" 'Thượng tướng ngôi sao' Capella. . ." Arges nhẹ nhàng gật đầu, tự nói không tiếng động.

Bởi vì trên bến tàu đã ngừng "Cái chết đen" cùng thuyền khác, thuyền buồm thật lớn nọ không có cập bờ, ngược lại vòng đến vị trí vách đá tránh gió hạ neo.

Theo sát sau, bầu trời âm trầm bỗng nhiên tỏa sáng, từng điểm ánh sáng sao lấp lánh rơi xuống, giữa không trung ngưng tụ ra một cây cầu dài trong suốt, từ thuyền buồm thật lớn đi thông cung điện ở chỗ sâu trong đảo.

Một cô gái đi lên cầu, cứ như vậy bước chậm đi ở giữa không trung.

Cô ta mặc trường bào cổ điển màu đen, mặt trên có rất nhiều phù hiệu tượng trưng cùng đánh dấu ma pháp, rõ ràng nhất lại là một con mắt thần bí, con mắt không có lông mi.

Bên hông cô gái này đeo mô hình thiên văn, quyền trượng ngăn các vật phẩm linh tinh, tựa như vu sư trong truyền thuyết sống ở kỷ đệ tứ.

Arges ngửa đầu nhìn một hồi, đột nhiên khẽ nhíu mày, ở trong lòng nghi hoặc lẫn bấn:

"Cái mô hình thiên văn kia, cho mình cảm giác rất quen thuộc. . ."

"Giống như là, giống như là. . . Mình trước đó được cái bình thủy tinh cổ quái không biết tác dụng gì kia, bình thủy tinh cổ quái sau khi mình bị ngài Kẻ Khờ kéo vào tụ hội thì vỡ tan kia. . ."

. . .

Ngoại ô bắc khu Queen, Audrey dẫn theo nhóm nữ hầu, dẫn chó lông vàng Susie, tiến vào trang viên thuộc về mình.

"Tiểu thư, hàng hóa đưa tới từ cảng En Mate ngay ở phía trước." Quản gia phụ trách trang viên này tất cung tất kính nói.

"Tốt." Audrey nhẹ nhàng gật đầu, như nói giỡn nói đùa với chó lông vàng bên cạnh, "Susie, đây là lễ vật của người."

Trong khi nói chuyện, các nàng đi vòng qua, thấy cái gọi là lễ vật.

Đó là da của tích long rất lớn sẽ theo ánh sáng chiếu vào mà biến hóa ánh sáng màu khác nhau, dài tới ba thước, cho dù nằm úp sấp, độ cao cũng ngang với đầu gối của Audrey.

Đó là hai quái vật lớn, quái vật lớn đủ để dọa khóc đứa nhỏ!

"Uông?" Susie mê hoặc ngạc nhiên kêu một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía chủ nhân, phát hiện vẻ mặt của nàng cũng y chang mình, hiển nhiên cũng không dự đoán được lễ vật sẽ khoa trương như thế.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 297: Tài Liệu Đủ

Ở trong lòng Audrey, vẫn tồn tại một nhận thức như vậy, thất thái tích long = não thất thái tích long = lớn chừng bàn tay, tài liệu phi phạm mặt ngoài mềm mại có cảm cồm cộm, không ngừng biến hóa màu sắc.

Cho nên, cái đó cùng quái vật trước mặt dài đến ba thước, cao gần đầu gối có quan hệ gì?

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng có chút phát mộng, chờ nghe thấy tiếng sữa của Susie mới thanh tỉnh lại, ra vẻ hài lòng nói với quản gia:

"Đây đúng là tiêu bản động vật tôi cần."

"Ừm. . . Chỉ là lớn hơn một chút so với tôi tưởng tượng, một chút mà thôi."

"Người dắt người hầu dời nó đến kho hàng, khi rảnh tôi sẽ đến nghiên cứu."

"Vâng, tiểu thư!" Quản gia lúc này phân phó nhóm người giúp việc nam đang ở xung quanh nhìn lên chủ nhân đi làm việc.

Audrey nhìn quanh một vòng, không cần phải nhiều lời nữa, dẫn Susie đi vào thư phòng trong trang viên, lấy cơ phải chuyên tâm viết thư trả lời cho anh, lưu toàn bộ nhóm nữ hầu mà nàng dẫn đến ở bên ngoài.

Chờ giải phẫu ra, chính là hai phần não thất thái tích long. . . Một phần dùng để đổi dịch tuỷ sống thỏ Farsman, vừa lúc có thể điều phối thành một

lọ ma được "Kẻ đọc tâm". . . Audrey dần dần thoát khỏi kinh ngạc cùng mờ mịt vừa rồi, bắt đầu suy nghĩ nên vấn đề để cho Susie tấn thăng như thế nào.

Lúc này, nàng mới nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng.

Đó chính là nàng không biết Susie đến tột cùng đã tiêu hóa hết ma được hay chưa!

Nếu còn chưa có hoàn toàn tiêu hóa, vậy uống ma được "Kẻ đọc tâm" rất dễ dàng tạo thành mất khống chế. . . Nó không thể so với nhân loại, có thể chống đỡ qua được, đợi một chút, lần đầu tiên chính nó tự chống đỡ qua được! Hơn nữa chỉ số thông minh của nó hiện tại sẽ không kém hơn so với đứa nhóc chừng mười tuổi, nó, nó còn đang học tiếng Ruen, nó nói nó muốn xem báo tạp chí, muốn đọc sách. . . Audrey im lặng vài giây, liếc mắt nhìn chó lông vàng ngồi ở bên cạnh, không rõ chuyện gì một cái:

"Susie, mày đã hoàn toàn tiêu hóa ma được chưa?"

"Tiêu hóa?" Susie rõ ràng nghi hoặc hỏi lại.

Audrey đã nói qua với nó, nó trước đó uống là ma được, cũng dặn dò nó không được nói với người khác, cùng với đừng sửa đừng meo meo với động vật có trí lực nhất định.

Audrey chậm rãi gật đầu:

"Đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu rất độc đáo, trong cơ thể tựa như có cái gì đó hư ảo thoát phá, cùng tinh thần của chính mình hòa hợp một thể, người mơ hồ có thể thấy từng ngôi sao hư ảo, mà bản thân người thuộc về một trong số đó, ngôi sao này hấp dẫn lẫn nhau, tựa như muốn tự hợp làm một thể."

Susie im lặng nghe, rồi nhẹ nhàng hồi đáp:

"Tôi hẳn đã hoàn toàn tiêu hóa, tôi có cảm giác giống như vậy."

A? Susie đã hoàn toàn tiêu hóa ma được "Người quan sát"? Nhưng mà, nhưng mà, không có ai dạy nó cách sắm vai mà! Mình nhiều lắm là ngẫu nhiên nhắc nhở nó, phải quan sát nhiều hơn, phải thả lỏng tâm tính. . . Audrey ngạc nhiên hỏi:

"Mày tiêu hóa lúc nào vậy?"

"Tháng trước, hoặc tháng trước nữa, hoặc sớm hơn. . ." Susie cố gắng nhớ lại một hồi, thấy chủ nhân vẻ mặt càng ngày càng cổ quái, vội vẩy đuôi, sợ hãi bồi thêm một câu, "Tôi không nhớ rõ. . . Tôi chỉ là một con chó, tôi sẽ không cố ý đi nhớ việc này, uông."

Chỉ là một con chó. . . nhưng tiến độ tiêu hóa của mày chỉ chậm hơn so với tao một chút như vậy. . . Chẳng lẽ về sau khi trao đổi cùng người phi phạm khác, tao phải nói, ở trên chuyện tiêu hóa ma được này, tôi mạnh hơn chó một chút. . . Phì, Audrey mày đang nghĩ cái gì vậy! Audrey vẫn duy trì nụ cười tao nhã, mang tính lễ nghi ca ngợi một câu:

"Tốt lắm, tao là nói, ở trên chuyện tiêu hóa ma được này, mày làm rất tốt."

. . .

Sau khi từ chỗ Leipad trở về, Klein nhàn nhã đi ngủ trưa.

Nhưng không bao lâu, hẳn đã bị tiếng khẩn cầu hư ảo trùng điệp khiến người ta lo lắng đánh thức.

Là nam? "Người Treo Ngược" hay là "Mặt Trời" ? Tài liệu chủ ma được của mình rốt cuộc đã tới sao? Klein cẩn thận phân biệt vài giây, nhanh chóng quên phần nộ bị quấy rầy, nhanh rời giường, đi nghịch bốn bước, tiến vào phía trên sương mù xám.

Hắn phát hiện ngôi sao đỏ thẩm tượng trưng "Người Treo Ngược" đang co rút cùng bành trướng, vì thế duỗi tay tràn ra linh tính, đi đụng vào.

Sau tôn danh Kẻ Khờ theo lệ thường, "Người Treo Ngược" khẩn cầu:

". . . Tôi đã sưu tập được dịch tuỷ sống tà văn hắc báo cùng tuỷ chất kết tinh suối tinh linh, xin cho phép tôi cử hành nghi thức hiến tế, xin ngài chuyển giao cho ngài 'Thế Giới'."

Tiến độ thật nhanh. . ."Người Treo Ngược" nói gần đây sẽ có một sự kiện giữa các hải tặc, xem ra cũng không phải là gần nhất, mà là hiện tại. . . Hắn nói chuyện luôn có chút dấu dẫu đứt đứt, không quá thật. . . Klein hơi gật đầu khó có thể nhận ra nói:

"Có thể."

Sau một hồi nghi thức hiến tế đơn giản, Arges nhin xuống xúc động trong lòng, không có hỏi ngài "Kẻ Khờ" về mô hình thiên văn bên người "Thượng tướng ngôi sao" Capella có liên quan đến hắn hay không.

Mà lúc này, Klein đã mang hắn quăng ra sau đầu, đang thưởng thức hai tài liệu phi phạm bày ở trên bàn dài đồng xanh.

Dịch tuỷ sống tà văn hắc báo là một ống chất lỏng nhìn như trong suốt, nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện độ sáng của nó cũng phân tầng thứ, càng đi xuống dưới, càng trong suốt, từng khúc từng khúc, hoàn mỹ phân cách, đáp ứng đầy đủ ý tưởng của bệnh nhân mắc chứng rối loạn ám ảnh cường chế.

Tuỷ chất kết tinh suối tinh linh thì cùng loại với trứng gà phai màu, vỏ ngoài tựa như rất mỏng, chạm cái là có khả năng vỡ ra, không cần lay động cũng có thể nghe được bên trong có tiếng nước chảy rào rào.

"Hắn có thể từ chỗ Được sư đổi lấy ba trăm bảng tiền mặt cùng manh mối phối phương. . . 'Ma thuật sư' của mình chỉ thiếu rễ cây cùng chất lỏng sương mù thụ nhân, không biết 'Mặt Trời' khi nào thì có thể hoàn thành nhiệm vụ. . ." Klein tràn đầy chờ mong suy nghĩ.

Về phần tài liệu phụ trợ khác, hắn đã sớm ở những cửa hàng khác nhau mua đủ, ví dụ như, bảo thạch hình nước cần đi cửa hàng châu báu mua, mài thành bột phấn, một viên 5 g đại khái bán 2 bảng.

"Mặt Trời" Dereck cũng không để cho Klein chờ đợi lâu, vào chàng vạng thứ tư, hắn đã nhỏ giọng cầu nguyện, nói cho ngài "Kẻ Khờ" mình đã chuẩn bị xong rễ cây cùng chất lỏng sương mù thụ nhân, cùng xin đổi phương chuyển giao cho "Thế giới" .

Rễ cây sương mù thụ nhân hình tim, nâu, lớn chừng bàn tay, chính diện có nhiều nếp nhăn, giống như da người già vậy, sau lưng thì bóng loáng nhẵn nhụi, giống như bảo thạch, nó đang bành trướng cùng co rút lại rất nhẹ, tựa như có sinh mệnh lực nhất định.

Chất lỏng của nó hơi có màu xanh lục trong suốt, vừa nhìn bộ dáng đã thấy rất dễ uống.

Klein cứ như vậy mà nhìn chúng nó, có chút thoả thuê mãn nguyện.

Ở đương đại, danh sách 7 chính là cửa danh sách trung.

Cái này ý nghĩa, người phi phạm rốt cuộc cáo biệt một ít trạng thái chỉ mạnh hơn so với người bình thường, sẽ có được năng lực siêu phạm tương đối phong phú!

Hồ. . . Klein chậm rãi thở hắt ra, trở lại phòng ngủ, lấy phương thức tự mình triệu hồi bản thân, mang tài liệu phi phạm vào thế giới hiện thực.

Hắn không có lập tức đi chuẩn bị dụng cụ, mà cọ rửa mấy cái nồi sắt trong phòng bếp vài lần, rồi mới bắt đầu dựa theo trình tự trước phụ trợ sau chủ thể điều phối ma được.

Lấy lực khống chế của "Thăng hề" đối với thân thể, hắn rất nhanh hoàn thành khúc nhạc dạo, lực tục mang dịch tuỷ sống tà văn hắc báo cùng rế sương mù thụ nhân thả vào.

Tư!

Trong thanh âm làm cho người ta ê rằng, một trận sương mù màu trắng nhạt bỗng nhiên bốc lên, lại bị lực vô hình mạnh mẽ kéo vào trong nồi sắt.

Đợi cho tất cả bình tĩnh xuống, Klein mang chất lỏng bên trong nồi đổ ra, không thừa một giọt nào rót vào trong bình thủy tinh trong suốt đã chuẩn bị từ sớm.

Chất lỏng nọ khá là đặc thù, tựa như vẫn có khói lửa nở rộ ra ở bên trong, đỏ cam vàng lục các màu sắc không ngừng lan tràn ra ngoài, không ngừng biến mất, lại không ngừng xuất hiện.

Đây là ma được "Ma thuật sư"!

Klein mang đồng 1 bảng bằng vàng kẹp ở giữa ngón cái cùng ngón trỏ tay trái, keng cái búng lên trên, rồi mở bàn tay tiếp lấy.

Hắn là đang dùng biện pháp bói toán xác nhận phần ma được mà mình điều phối này có thành công hay không!

Bốp!

Đồng vàng rơi xuống, mặt người hướng lên trên, tỏ vẻ khẳng định!

Klein không do dự nữa, thu hồi đồng vàng, cầm lấy ma dược, đi ra khỏi nhà bếp.

Lúc này, sắc trời đã tối, đèn khí ga trong phòng chưa được bật sáng, bốn phía một mảng tối đen, chỉ ở chỗ gần cửa sổ mới có chút ánh sáng nhè nhẹ từ bên ngoài chế tạo ra cảnh tượng dần dần tăm tối.

Klein ngồi vào sô pha, dùng phương thức minh tưởng bình phục rung động trong lòng, để cho toàn bộ cảm xúc ngăn ngừi rời xa khỏi bản thân,

Làm xong tất cả cái này, hắn đưa bình thủy tinh lên cao, ngửa cổ, mang ma dược "Ma thuật sư" uống xuống.

Ừc! ực!

Ma dược lạnh như băng một đường dọc theo yết hầu đi xuống, thời khắc luôn có vô số bọt khí bùng nổ ra.

Klein đang cảm nhận loại kích thích này, trong đầu bỗng nhiên có luồng tin tức khổng lồ ủa vào, hóa thành từng đóa pháo hoa nổ rộ ra.

Gân xanh trên trán hắn phình lớn nổi lên, đầu tựa như sắp bị nổ tung, chống đỡ không nổi!

Bất quá, cái này đối với Klein mà nói, không tính là trạng thái gì quá khó khăn để chống đỡ, lời vô nghĩa khủng bố cùng với rống giận tà ác của "Tạo vật chủ chân thật" còn đáng sợ hơn so với cái này.

"Honakis. . . Freguera. . . Honakis. . . Freguera. . . Honakis. . . Freguera. . ."

Dụ hoặc mơ hồ hư ảo lại quanh quẩn một lần nữa, đầu Klein bành trướng co rút, co rút lại bành trướng, dần dần chìm về suy nghĩ, bắt đầu có

thể có ý thức ước thúc suy nghĩ, từng chút một tiếp cận tới trạng thái minh tưởng.

Không biết qua bao lâu, tầm mắt hẳn khôi phục, đồng thời cảm giác toàn thân đều ngứa ngáy, trong đó hai bàn tay là ngứa nhất.

Klein xắn lên ống tay áo, ngạc nhiên thấy da một cánh tay mình vừa thâm vừa nhẵn, giống như ông lão trăm tuổi vậy, một cánh tay khác thì mất đi màu sắc, trở nên trong suốt, có thể trực tiếp thấy mạch máu, cơ bắp cùng gân xanh bên trong.

Cái này. . . Chẳng lẽ là có chút mất khống chế? Không, hẳn là không, đây là ảnh hưởng còn sót lại. . . Klein ngồi ở trong bóng tối, ngồi ở trên sô pha, hơi ngã thân thể về phía trước, cảnh giác nhìn chăm chú dị thường ở hai tay, tựa như nơi đó đang dự định quai vật vậy.

Hắn nghe thấy thanh âm có người đi ngang qua trên con đường ở bên ngoài, nghe thấy bà Starling đang đón chồng về muộn nửa giờ, nghe thấy ngài Summer đang oán giận xe ngựa trên phố quá nhiều, mặt đường quá hẹp, tạo thành kẹt xe.

Mà tất cả cái này, đều không quan hệ với Klein, hắn im lặng ngồi ở trên sô pha sâu trong bóng tối, nhìn cánh tay làn da nhẵn nheo cùng trạng thái trong suốt đang khôi phục lại từng chút một.

Năm sáu phút sau, tất cả rốt cuộc bình thường, Klein thở dài không tiếng động:

"May mà lúc này không có ai đến gõ cửa kéo chuông. . . Mình hoàn toàn tiêu hóa ma dược danh sách 8 mới lựa chọn tấn thăng, vẫn có ảnh hưởng còn sót lại nghiêm trọng như vậy, người phi phạm dựa vào thời gian mài dũa, nếu muốn vượt qua một cửa này, khẳng định khá là khó khăn."

"Khó trách đội trưởng dùng tới chín năm. . ."

"Khó trách ông chủ quán bar Evil Dragon, đội trưởng Sweein trước đây của Kẻ Trùng Phạt, cũng không dám uống ma dược danh sách 7 'Hàng hải gia'. . ."

Lại tĩnh tọa mấy chục giây, Klein chậm rãi đứng lên.

Giờ này khắc này, hẳn đã là người phi phạm danh sách trung.

Giờ này khắc này, hẳn đã là "Ma thuật sư" .

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 298: Ma Thuật Sư

Đi tới hai bước, lướt qua bàn trà, Klein hoạt động thân thể, rung lên cổ tay, chưa phát hiện gì dị thường.

Hắn nhìn đèn đường khí gas chiếu sáng bóng tối cùng âm trầm ngoài cửa sổ, có chút suy nghĩ tự nói một câu:

"Hai tay càng linh hoạt, động tác càng nhanh nhẹn, cho dù không có năng lực phi phạm, chỉ cần dụng tâm nghiên cứu, mình cũng có thể trở thành Ma thuật sư đỉnh cấp."

Đây là ấn tượng đầu tiên của hắn đối với biến hóa của bản thân.

Mà giống như tư liệu ghi lại trong Kẻ Gác Đêm, nếu ma được cung cấp năng lực pháp thuật nhất định, sau khi uống vào, bản thân người phi phạm sẽ có phát hiện, nắm chắc cụ thể có nào, tựa như tri thức đối ứng thông qua phương thức thần bí đưa vào trong đầu, ghi tạc ở trong tinh thần.

"Vừa rồi thiếu chút nữa là đã nổ tung đầu của mình rồi. . ." Klein mỉm cười lắc đầu, cẩn thận nhớ lại cảm thụ lúc trước cùng pháp thuật tương ứng.

Không thể không nói, "Ma thuật sư" quả thật có thể xem là danh sách 7 cường lực, có được không ít năng lực thần kỳ, hơn nữa đều có thể thi triển rất nhanh.

Trong đó, Klein có ba loại coi trọng nhất thích nhất.

Xếp ở đầu là, "Dời đi thương tổn" !

Chỉ cần không có trực tiếp tử vong, chỉ cần hai tay còn có thể động, hẳn có thể mang vết thương ở chỗ hiểm dờ đi tới những chỗ không quá quan trọng như cánh tay, hóa vết thương trí mệnh thành vết thương nhẹ, đây là năng lực siêu phàm bảo mệnh cực kỳ hữu dụng trong thực chiến.

Vấn đề duy nhất là, ở giai đoạn danh sách 7 này, vết thương chỉ có thể dờ đi ở trên người chính mình, hơn nữa chỉ có một lần cơ hội, có lẽ theo danh sách tăng lên, sẽ có thể chuyển dờ lên vật phẩm lên trên người người khác. . . Thật sự có loại cảm giác như ma thuật vậy. . . Klein tưởng tượng một chút về tương lai.

Loại pháp thuật thứ hai là "Lửa nhảy nhót", trong phạm vi ba mươi thước, hẳn có thể thoáng hiện qua lại ở trong mỗi lửa mà bản thân lưu lại hoặc lửa nguyên bản sẵn có, cùng loại với thuần di, cái này tựa như có mượn dùng đặc thù của linh giới.

Ừm, có thể dùng để biểu diễn ma thuật rất tốt. . . Klein ở trong lòng cực kỳ hài lòng tự giễu một câu.

Quan trọng hơn là, theo tiêu hóa của hắn đối với ma dược, theo danh sách của hắn tăng lên, phạm vi "Lửa nhảy nhót" có thể lớn lên rất rõ ràng.

Loại năng lực siêu phàm pháp thuật thứ chính là "Đạn không khí" mà Klein từng thấy qua chỗ Thăng hề mặc áo bành tô ở hội Mật Tu kia.

"Ma thuật sư" có thể thông qua biện pháp búng ngón tay, mô phỏng thanh âm, chế tạo ra đạn không khí uy lực cùng tốc độ không kém hơn so với đạn bắn ra từ súng ngắn đặc chế, hơn nữa, hiệu quả của nó cũng sẽ theo tiến độ tiêu hóa ma dược cùng danh sách bản thân mà phát triển tăng lên, Klein hoài nghi, đến giai đoạn danh sách 5, hoặc là danh sách 4, mình có thể búng tay ra đạn pháo.

"Cứ như vậy, mình sẽ không cần thiết mua súng ngắn cùng đạn, không, vẫn phải mua một cây, rất nhiều chuyện, hoàn toàn không cần bại lộ

mình có năng lực phi phạm, vấn đề có thể dùng súng giải quyết thì không tính là vấn đề." Klein hơi gật đầu không thể nhận ra, ngược lại xem kỹ pháp thuật cùng năng lực pháp thuật khác.

Loại thứ bốn là "Người giấy thể thân", thời khắc mấu chốt, Ma thuật sư có thể phút chốc dùng người giấy mang theo biến thành bản thân, đổi vị trí với bản thân, đây là một loại pháp thuật thể thân tương đối đơn giản, trừ bỏ có thể ngăn một kích trí mạng, còn có thể hữu hiệu suy yếu thương tổn nguyên rủa.

Thì ra đây là tác dụng người giấy mà "Bí Ngẫu Đại Sư" Rosago mang theo. . . Hẳn khẳng định thật tiếc nuối, bởi vì hẳn là bị "Tạo vật chủ chân thật" ô nhiễm, căn bản không có biện pháp không cơ hội dùng thể thân. . . Pháp thuật này vấn đề lớn nhất là, cần chuẩn bị tài liệu trước, chính là cắt người giấy tương đối tinh xảo, ở thời điểm kỷ đệ ngũ, người phi phạm mang theo vật phẩm cùng loại không hề nghi ngờ sẽ bị coi là hắc vu sư, hiện tại nếu là phát hiện, quá nửa cũng sẽ bị hoài nghi. . . Klein cẩn thận suy nghĩ về tác dụng cùng hạn chế của "Người giấy thể thân".

Loại thứ năm là năng lực pháp thuật, tên là "Thao túng lửa", tên như ý nghĩa, chính là có thể thông qua một động tác đơn giản, thao túng lửa trong phạm vi ba mươi thước xung quanh, cũng có thể trực tiếp điểm hỏa vật phẩm trong phạm vi này, chờ ma được hoàn toàn tiêu hóa hoặc danh sách được tấn thăng, còn có thể trống rỗng "triệu hồi" ra luồng lửa.

Loại thứ sáu là "Chế tạo ảo giác", thông qua ảnh hưởng hoàn cảnh xung quanh, xây dựng ra sắc thái, thanh âm cùng khí vị đã chuẩn bị, ảo giác gần như chân thật, đạt tới hiệu quả lấy giả loạn thật, lừa gạt kẻ địch.

Cái này xem như bản lĩnh giữ nhà của Ma thuật sư. . . Klein cười nhẹ một tiếng, đi đến trước cửa sổ, mãn nguyện thưởng thức cảnh đêm ngoài đường.

Loại thứ bảy là "Hô hấp dưới nước" giả dối, nguyên lý của nó là chế tạo một ống thở vô hình nhìn không thấy, để cho Ma thuật sư bị vây ở đáy nước có thể mượn cái này mà tự do hô hấp, xem qua tựa như biến thành người cá vậy.

Vấn đề của nó là, ống thở có hạn chế chiều dài, giai đoạn trước mắt Klein nhiều lắm có thể duy trì trạng thái chừng năm thước, nói cách khác, một khi nước sâu vượt qua năm thước, hẳn sẽ có khả năng chết đuối.

Đương nhiên, tiêu hóa ma dược cùng tăng lên danh sách, đều sẽ mang đến tăng trưởng thực chất cho ống thở này.

Loại thứ tám là năng lực pháp thuật "Mềm hóa xương cốt", cái này có thể hỗ trợ "Ma thuật sư" giãy khỏi còng tay, dây thừng, cùng với trói gô lại.

Cũng là bản lĩnh giữ nhà đây mà! Klein tâm tình không tệ thâm nghĩ.

Loại thứ chín là năng lực lấy giấy làm phi đao của Thăng hê tiến hóa lên, tên là "Rút giấy thành binh", nó không những có thể lấy giấy hóa thành vật phẩm sắc bén, còn có thể ngăn ngại biến thành côn bống, gạch... các loại vũ khí.

Đây là chín loại pháp thuật hoặc năng lực pháp thuật chủ yếu của "Ma thuật sư", tuy không có loại hình công kích cùng phòng ngự đặc biệt cường lực, cũng khuyết thiếu chủng loại đủ quý dị, nhưng thăng ở thần kỳ cùng đa dạng, làm cho thực lực của Klein tăng lên không chỉ một bậc, bảo mệnh cùng chạy trốn càng thêm am hiểu.

Hơn nữa, "Ma thuật sư" là kỹ xảo thi pháp cực nhanh, người phi phạm danh sách này không cần niệm chú, không cần đưa vào linh tính, chỉ dùng một động tác đơn giản, là có thể thi triển pháp thuật hoặc năng lực pháp thuật đối ứng.

Trừ cái đó ra, ma được còn làm cho Klein thu được một ít ảo thuật nho nhỏ, nhưng chúng đều không có tính thực dụng quá lớn.

"Miễn cưỡng có thể tính là một người phi phạm không tệ lắm. . ."
Klein không tiếng động cảm thán một câu.

Ngay ở lúc hẩn tính ra ngoài đi bộ, thuận tiện đi quán Bar Brave một chuyến, bổ sung súng ngắn cùng đạn, đột nhiên ánh sáng đèn đường khí gas ngoài cửa sổ bị ánh trăng nhuộm đậm màu đỏ rực đột nhiên đậm hẳn lên!

Klein ngạc nhiên ngẩng đầu, phát hiện u ám cùng đám sương ở không trung đã tán đi, vầng trăng đỏ đã rõ ràng lộ ra hơn nửa vòng tròn một ít.

Hình dáng của nó đã sắp đầy đặn, gần gần một hai giây, đã biến thành trăng tròn, một vầng trăng tròn đỏ đậm như máu!

Mà lúc này cách lần trăng tròn trước chỉ mới qua hơn hai tuần!

Dựa theo lịch bình thường, dựa theo nội dung thiên văn học, trăng tròn tiếp theo còn chừng mười ngày nữa!

Đây là "Huyết Nguyệt" ? Klein môi khẽ nhúc nhích, có chút thoải mái tự nói một câu.

—— ở thế giới này, ánh trăng biến hóa là quy luật, cũng là không quy luật.

Thời điểm bình thường, nó giống như đúc với những gì mà Klein trải qua ở kiếp trước, nhưng hàng năm luôn luôn có vài lần như vậy, nó sẽ đột nhiên biến tròn, đỏ sẫm như máu, tình huống cùng loại không hề logic, có khi, một năm chỉ có một lần, có khi, một năm sẽ phát sinh bốn năm lần.

Mặc kệ thiên văn học gia, hay là thần bí học giả, đều không thể giải thích loại hiện tượng này, căn bản không tổng kết ra quy luật, chỉ có thể

tạm thời xem nhẹ vấn đề này, coi là một trong những vấn đề không thể lý giải, cũng hay nói đùa, có lẽ chỉ là nữ thần đột nhiên tâm tình không tốt, mà phụ nữ cảm xúc biến hóa không hề nghi ngờ là không có quy luật.

Đương nhiên, không biết nguyên nhân, không làm rõ được thực chất, không có nghĩa là không có tổng kết hiện tượng tương ứng, ở trong thần bí học, gọi loại tình huống này là "Huyết Nguyệt", cho rằng nó sẽ kéo lên cùng bùng nổ cho những cảm xúc xấu, cho rằng nó sẽ làm cho lực lượng Minh giới, Linh giới mạnh lên, người chết cho dù không tỉnh lại, cũng có khả năng đi ra phần mộ.

"Đây là lần thứ hai năm nay rồi?" Klein đứng ở bên cửa sổ, thường thức bầu trời sáng tỏ sạch sẽ, thường thức vầng trăng tròn, đỏ tươi ướm át, cảm thấy trạng thái bản thân khá là tốt.

...

Trong một căn phòng khu JoWod.

Furth đêm nay tham gia tụ hội, không kịp quay về khu St. George ở trong căn phòng hai gian kia đang ngồi xếp bằng trên sofa phòng khách, vừa cắn bánh mì kẹp thịt rau kiệu mới, vừa tóc tai bù xù nghĩ bản tiểu thuyết kịch tình tiếp theo.

Đột nhiên, nàng nhú mày, vứt đi thực vật cùng bút máy trong tay.

Ánh trăng chiếu vào từ ngoài cửa sổ càng ngày càng đậm, càng ngày càng đỏ, Furth vẻ mặt càng ngày càng đau đớn.

Mỗi khi trăng tròn, nàng đều sẽ nghe thấy lời vô nghĩa làm cho người ta điên cuồng kia!

Rầm!

Nàng ngã xuống sô pha, thân thể vụn vụn giã dựa ở đó.

Qua một hồi, nàng túm xuống một nắm lớn tóc, nhưng dạng đau đớn này không có giảm bớt bệnh trạng làm cho đầu sắp nổ tung của nàng, không có bình phục xao động khiến cho nàng muốn một đao chấm dứt sinh mệnh của chính mình.

"Lại tới nữa. . ." Furth đau đớn nói nhỏ, hai chân run rẩy căng thẳng.

Nàng cực kỳ gian nan tụng niệm ra tôn danh vị thần linh bản thân tín ngưỡng, muốn được cứu:

"Thần, hơi nước, cùng máy móc, vĩ đại. . ."

"Ngài là bản chất, hóa thân. . ."

"Ngài là thợ thủ công, người bảo vệ. . ."

"Ngài là hào quang kỹ thuật, hào quang. . ."

Sau nhiều lần tụng niệm, đau đớn của Furth thủy chung vẫn không có yếu bớt, ngược lại ngày càng mãnh liệt.

Phành!

Trong khi nàng kịch liệt quay cuồng, không cẩn thận đụng ngã bàn trà, sách vở ở trên bởi vậy mà phân tán ở trên mặt đất.

Furth rốt cuộc khó có thể nhẫn nại điên cuồng dùng móng tay cào lên chân gỗ của bàn trà, cào ra từng vết sâu hoắm, cào ra từng tiếng ken két làm cho người ta nghe mà ê răng.

Bộp!

Móng tay của nàng bị gãy!

Tóc của nàng đang biến dài một cách quỷ dị!

Giờ này khắc này, Furth cảm giác mình đêm nay sẽ mất khống chế, sẽ biến thành quái vật, nàng vừa rồi đã tụng niệm tôn danh mấy vị thần linh, nhưng vẫn không được cứu.

"Sắp chết. . . mình sắp chết. . ." Nàng vận vẹo quay cuồng, bỗng nhiên thấy một tờ giấy viết tiếng Hermes cổ.

Đó là chú văn thần bí mà Hugh phát hiện từ trong “Lịch sử quý tộc vương quốc Ruen”!

Nàng đọc lên thậm chí đã trêu chọc đến tồn tại nghi ngờ là tà linh!

Chẳng sợ, tà linh. . . Chỉ cần có thể, giúp mình. . . mình đều nguyện ý, chấp nhận. . . Furth đầu óc đã không bình tĩnh hiện lên một ý tưởng như vậy.

Nàng giãy dựa nhìn qua, dùng hết sức lực toàn thân nhỏ giọng thì thầm:

"Không thuộc về, thời đại này, Kẻ Khờ. . ."

"Phía trên sương mù xám, chúa tể thần bí. . ."

"Chấp chương, vận may, vua vàng đen. . ."

"Cứu cứu tôi, cứu cứu tôi. . ."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 299: Lời Vô Nghĩa Khi Trăng Tròn

Klein vừa khoác thêm vest đuôi tôm, cầm lấy mũ dạ tơ lụa, đi ra cửa, bỗng nhiên nghe thấy được tiếng khẩn cầu hư ảo tầng tầng quanh quẩn.

Ai? Hẳn hơi nhúu mày, nghiêng tai lắng nghe một chút, nhưng chỉ có thể xác nhận người khẩn cầu là nữ, hơn nữa tiếng nói đứt quãng, tựa như ẩn chứa đau đớn thật lớn.

Nghĩ cũng không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, Klein mới thành "Ma thuật sư" tùy tay hát lên, để cho mũ dạ tơ lụa chuẩn xác không lầm móc lên trên giá treo mũ, bản thân thì quay về phòng ngủ, đi nghịch bốn bước, tiến vào nguy nga cung điện hùng vĩ.

Lúc này đây, hẳn không có thấy ngôi sao hư ảo hào quang đỏ thẫm nào đang bành trướng cùng co rút lại, nhưng ở cuối bàn dài đồng xanh xa xưa mà loang lổ, phía bên sườn của ghế ngồi Kẻ Khờ, có hào quang sáng lên đang vòng vòng đẩy ra.

"Thành viên không phải hội Tarot khẩn cầu. . . Hugh, hay là cô gái tóc nâu hơi xoắn kia?" Klein có chút suy đoán ngời xuống vị trí thuộc về mình.

Bởi vì hẳn đã lấy sạch tiên trong tài khoản không ký danh kia, cho nên, hẳn không hoài nghi có ai đang ý đồ đánh cắp tài phú của hẳn.

Sau khi dựa ra sau, Klein tay trái điểm một cái, lan tràn ra linh tính, đập vào vòng ánh sáng đang tạo nên từng trận gợn sóng về phía kia.

Cảnh tượng bốn phía bỗng nhiên biến hóa, hẳn thấy bàn trà bị đổ, sô pha nghiêng, sách cùng giấy đầy đất, cùng với một cô gái tóc nâu đang giãy dụa.

Cùng lúc đó, Klein nghe rõ đối phương khẩn cầu:

"Không thuộc về, thời đại này, Kẻ Khờ. . ."

"Phía trên sương mù xám, chúa tể thần bí. . ."

"Chấp chương, vận may, vua vàng đen. . ."

"Cứu cứu tôi, cứu cứu tôi. . ."

"Cứu cứu tôi" ? Xem bộ dáng của cô ta, có chút giống mất khống chế, tóc đang biến dài với tốc độ mắt thường có thể thấy được, da đã giăng kín một tầng ánh sáng trắng tà dị, mình sao có khả năng cứu được. . . Klein cẩn thận quan sát vài giây, tương đương khó xử tự nói một câu.

Đúng lúc này, hẳn từ trong tiếng khẩn cầu bao hàm đau đớn của cô gái kia nhận ra một chút lời vô nghĩa mỏng manh hư ảo không rõ ràng.

Đúng, lời vô nghĩa!

Loại lời vô nghĩa khủng bố trước khi tiến vào phía trên sương mù xám, nhưng cảm giác lại tuyệt không điên cuồng, tuyệt không tà ác, hơn nữa không ẩn chứa ác ý rõ ràng.

"Xem ra cô gái này tiếp cận trạng thái mất khống chế là vì nghe thấy lời vô nghĩa kia mà tạo thành. . . Nếu không nghe nữa, có phải có thể bình phục cùng biến chuyển tốt lên hay không?" Klein có chút suy nghĩ đưa tay hướng về phía vòng ánh sáng đang không ngừng lan tràn ra gọn sóng kia.

Ngay sau đó, hẳn tùy ý để linh tính của mình điên cuồng ủa ra ngoài, thành lập củng cố liên hệ thần bí.

— Sau khi tấn thăng thành "Ma thuật sư", linh tính của hắn đã đầy đủ hơn rất nhiều, gánh nặng phương diện này tương ứng cũng nhỏ đi không ít.

...

Furth càng lúc càng mơ hồ, cảm giác suy nghĩ của mình tựa như nước đang sôi lên vậy, không ngừng bốc lên bọt khí, muốn bùng ra trời buộc của đầu.

"Mình sắp chết sao. . . Ta không thể, không thể, biến thành quái vật. . ." Trong đầu nàng vừa bị ai hiện lên chút suy nghĩ như vậy, đau đớn như thủy triều đã bao phủ lấy.

Đột nhiên, nàng thanh tỉnh lại, đau đớn, bức bối, điên cuồng cùng tuyệt vọng sâu tận xương tủy trước đó, tựa như căn bản không tồn tại, chỉ là một hồi ảo giác.

Hôm nay đã chống đỡ qua được nhanh như vậy? Thời điểm Huyết Nguyệt, không phải đều kéo dài sao? Furth nghi hoặc mở ra đôi mắt vừa rồi bất giác nhắm lại, thấy phía dưới mình là sương mù xám trắng vô biên vô hạn, trước người có một chiếc bàn dài đồng xanh xa xưa loang lổ.

Đây là nơi nào? Nàng ngạc nhiên nhìn chung quanh, thấy từng cây cột đá cao ngất, thấy cột đá đang chống đỡ cung điện nguy nga.

Ngay sau đó, nàng phát hiện phía trên nhất của bàn dài đồng xanh, có một bóng người cực kỳ thần bí bị sương mù xám dày đặc bao vây lấy tựa như đang nhìn xuống tất cả.

Đây là nơi nào? Hắn là ai vậy? Furth cảnh giác đề phòng trong lòng phát ra nghi vấn.

Bất chợt, nàng nhớ tới việc mà mình vừa rồi đã làm!

Nàng ở dưới đau đớn cực độ, tụng niệm đoạn chú văn thần bí mà Hugh tìm ra từ trong “Lịch sử quý tộc vương quốc Ruen” kia, chú văn thần bí nghi ngờ chỉ hướng tà linh nào đó!

Không, không chỉ là tà linh! Hẳn thế mà có thể làm cho mình tạm thời thoát khỏi lời vô nghĩa đáng sợ nọ xâm hại. . . Hơn nữa còn kéo mình vào thế giới kỳ quái này. . . Cái này. . . Furth cố nén sợ hãi trong lòng, nhồm dậy cúi chào nói:

"Xin hỏi ngài là. . ."

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên nhớ lại nội dung cụ thể của chú văn, thốt ra nói:

"Người là Kẻ Khờ! Ặc, ngài."

"Ngài là Kẻ Khờ?"

Klein mỉm cười gật đầu nói:

"Trực tiếp xưng hô ta là ngài Kẻ Khờ là được rồi."

Đồng thời khi nói chuyện, hẳn phát hiện sau ghế dựa chỗ Furth ngồi, những ngôi sao lấp lánh cấu thành từ phù hiệu tượng trưng cùng hoa văn thần bí đang nhanh chóng biến hóa.

Ngắn ngủn trong một hai giây, nơi đó đã vòng quanh thành một cánh cửa bên trong có tầng tầng lớp lớp cửa, từ vô số hư ảo cùng loại trùng hợp mà thành!

"Gate" ? Klein vừa thấy phù hiệu tượng trưng này, nháy mắt đã liên tưởng đến ngài "Gate" trong nhật kí Russell đã đề cập qua.

Đối phương sẽ ở thời điểm trăng tròn, tới gần thế giới hiện thực, phát ra tiếng hô cầu cứu!

Chẳng lẽ lời vô nghĩa vừa rồi có liên quan cùng ngài "Gate"? Ủm. . . Hôm nay là đêm Huyết Nguyệt, thuộc về bản tăng mạnh của trăng tròn. . . Cô gái này đối ứng là "Cửa", sau lưng chỗ ngồi của cô gái tên Hugh trước kia phù hiệu tượng trưng cùng loại với "Kiểm thẩm phán" . . . Klein hơi gật đầu không thể nhận ra.

Hắn xác nhận tình huống một chút, đó chính là một khi thành lập liên hệ củng cố, mà đối phương lại thuộc về người phi phạm, phù hiệu tượng trưng sau lưng chỗ ngồi tương ứng sẽ theo tình huống thực tế của đối phương xuất hiện biến hóa, mà không phải nhất định phải gia nhập hội Tarot, định kỳ đi vào phía trên sương mù xám mới có được.

Lúc này, trong lòng Furth lại nhắc lên sóng triều tận trời:

Kẻ Khờ. . . Quả nhiên là Kẻ Khờ. . . Đoạn tôn danh nọ quả nhiên chỉ hướng về một vị tồn tại cường đại!

Hắn muốn làm cái gì? Sẽ không để mình dùng linh hồn tiến hành giao dịch chứ?

A, ít nhất, ít nhất cái này so với mất khống chế ở trong lời vô nghĩa đáng sợ kia vẫn tốt hơn. . . Ta xem như đã kiểm về một mạng, sau mặc kệ thế nào cũng tương đương với kiểm lời rồi. . .

Nàng trong lúc suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy ngài "Kẻ Khờ" kia có ý cười mà hỏi:

"Mỗi lần trăng tròn, cô đều nghe thấy lời vô nghĩa không biết đến từ nơi nào?"

Hắn làm sao biết? Furth ngạc nhiên nhìn lại, ngẩn ra mà hồi đáp:

"Đúng vậy."

Lời còn chưa dứt, nàng đột nhiên nghĩ tới một khả năng, bật thốt lên truy hỏi:

"Người, ngài, biết lai lịch lời vô nghĩa nọ? Ngài biết là ai đang xâm hại tôi? Ngài biết làm thế nào có thể giải quyết hoàn toàn vấn đề này sao?"

Đó là một kẻ đáng thương bị lạc ở trong bóng tối, vấp ở trong gió bão. . . Klein vốn định dùng cách nói rất có thể đắp nặn hình tượng tự thân này mà trả lời, nhưng sau khi nghĩ lại, cảm thấy mình không thể khẳng định lời vô nghĩa mà cô gái trước mắt nghe thấy quả thật đến từ ngài "Gate".

Vì không ra sai lầm, vì tương lai không mất mặt, hăn hơi lướt qua vấn đề của đối phương, hàm hồ cười nói:

"Hăn vị tất muốn tổn hại người, có lẽ, hăn chỉ là ở cầu cứu với người."

Cho nên, lời vô nghĩa mới không chứa ác ý, không điên cuồng, không tà ác.

"Cầu cứu với ta? Nhưng mà, lời vô nghĩa nọ làm cho tôi càng ngày càng tiếp cận mất khống chế, nếu không phải ngài giúp tôi, tôi hiện tại có lẽ đã biến thành quái vật." Furth khó có thể tin hỏi ngược lại.

Klein cười cười nói:

"Đó là bởi vì cô quá yếu."

"Tôi quá yếu?" Furth vừa kinh ngạc vừa mờ mịt.

Klein hơi hơi giải thích một câu:

"Tầng sinh mệnh của cô cùng kém quá xa đối phương, có lẽ, hăn chỉ là hô hấp bình thường, gió bão bám theo là có thể xé cô thành mảnh nhỏ, có lẽ, hăn chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, cô sẽ chết đi tại chỗ."

"Đương nhiên, hẳn nếu cố ý khống chế lực lượng bản thân, cũng không phải là không thể trao đổi cùng người bình thường, bất quá, thanh âm của hẳn có lẽ xuyên qua tầng tầng trở ngại mới có thể tới tai của cô, kêu cứu cố ý khống chế theo ý nghĩa bình thường thất bại, ha ha, tôi là nói, giả thiết hẳn đang kêu cứu."

Tầng sinh mệnh kém quá xa. . . liếc mắt nhìn mình một cái, mình sẽ tử vong tại chỗ. . . Furth nghe mà ngẩn ra, hồi lâu mới bật cười nói:

"Điều này làm cho tôi nghĩ đến một câu."

"Không thể nhìn thẳng thần. . ."

Klein mỉm cười nhìn nàng, không có trả lời cụ thể.

Chẳng lẽ lời vô nghĩa đáng sợ nọ thực là đến từ tồn tại tiếp cận thần linh? Ngài "Kẻ Khờ" có thể giúp mình bài trừ ảnh hưởng đối phương mang đến, hơn nữa thủy chung ở lấy một loại cách nói tương đương bình thản đàm luận chuyện này. . . Đây là ý nghĩa hẳn cùng vị tồn tại kia là cùng cấp tầng sinh mệnh? Furth càng nghĩ càng khiếp sợ, thân thể xuất hiện run run không ngăn được.

Klein chờ đợi vài giây, chuyển hỏi:

"Mỗi lần trăng tròn, lời vô nghĩa nọ sẽ duy trì bao lâu?"

"Ba đến năm phút, nếu là đêm Huyết Nguyệt, sẽ vượt qua bảy phút." Furth thu liễm suy nghĩ, thành thành thật thật trả lời.

Nghe đến đó, Klein càng ngày càng cảm thấy chủ nhân lời vô nghĩa nọ chính là ngài "Gate".

Hắn tạm thời đặt xuống chuyện này, mỉm cười nói:

"Tiếp qua vài phút, người có thể đi trở về."

"Phương án giải quyết vấn đề chỉ có một, đó chính là tăng lên tầng sinh mệnh của bản thân."

Furth do dự rồi nói:

"Mỗi khi gặp trăng tròn, tôi có thể tụng niệm tên ngài hay không?"

"Tôi, tôi sẽ làm tín đồ thành kính của ngài!"

"Không, không cần." Klein mỉm cười lắc đầu, "Bất quá ta không ngại thuận tay giúp đỡ."

"Thật sự là rất cảm tạ ngài!" Furth tuy hoài nghi mình là đang giao dịch cùng Tà Thần, nhưng nàng không bao giờ muốn trải qua loại đau đớn như "ác mộng" trước đây nữa.

Xác định xong chuyện này, nàng thả lỏng rất nhiều, chú ý tới xung quanh bàn dài đồng xanh còn có rất nhiều chỗ ngồi, vì thế dò hỏi:

"Ngài Kẻ Khờ, chỗ của ngài tựa như còn có những người khác lui tới?"

Không, có lẽ không nhất định là người. . . Furth yên lặng bồi thêm một câu.

Klein thái độ thoải mái cười nói:

"Là những người không khác gì cô, căn cứ nhiều loại nguyên nhân bị ta kéo vào nơi này."

"Bọn họ hy vọng ta có thể định kỳ mời tụ hội, tiến hành giao dịch phối phương, mua bán tài liệu, trao đổi tin tức, cùng ủy thác nhiệm vụ."

"Ta đáp ứng bọn họ."

Furth nghe được tim đập thành thịch, nghĩ bản thân đã muốn bước vào, vì thế lớn mật hỏi:

" Ngài Kẻ Khờ, tôi có thể gia nhập tụ hội này không?"

"Có thể, mỗi thứ hai, ba giờ chiều, bài trừ đi quấy nhiễu." Klein mỉm cười chỉ xuống những lá bài đột nhiên hiện ra ở trên mặt ngoài bàn dài đồng xanh nói, "Bọn họ quyết định lấy tên bài Tarot làm danh hiệu bản thân, cô có thể tự chọn một lá, những lá đó đã có chủ nhân, không thể chọn. . ."

Furth gật đầu, vừa hưng phấn xóc bài xào bài, vừa lẩm bẩm một câu:

"Để cho vận mệnh đến an bài danh hiệu của mình đi. . ."

Rất nhanh, nàng rút ra một lá bài, nhìn qua rồi nói:

"Ma thuật sư!"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 300: Lại Có Mối

Furth nằm ở trên đất tại phòng khách lông mi nhích động vài cái, mắt chậm rãi mở ra, thấy vầng trăng treo cao ngoài cửa sổ, giống như một vòng tròn toàn đỏ, tầng vải mỏng mỏng lung đỏ rực trước đây, đều đã biến thành ánh sáng đỏ máu nồng đậm.

Mình không chết, không mất khống chế. . . Không phải vừa rồi là nằm mơ chứ. . . Thực sự có một ngài "Kẻ Khờ" thần bí mạnh mẽ đã cứu mình. . . Furth xoay người ngồi dậy, kiểm tra bản thân, phát hiện trừ bỏ tóc trở nên dài hơn dày hơn một ít, bộ vị còn lại cũng không tồn tại dị thường.

"Nhưng so sánh với phía đó, cuộc đời của mình đã hoàn toàn khác. . . Cũng không biết là tốt, là xấu. . ." Trong khi tự nói không tiếng động, Furth cứ như vậy ôm gối ngồi ở trên đất, suy nghĩ xuất thần, khi thì bàng hoàng, khi thì thấp thỏm, khi thì chua xót, khi thì mờ mịt.

. . .

Ở trên sương mù xám, Klein nhìn ghế dựa phía sau có phù hiệu tượng trưng "Cánh cửa tầng tầng chồng chất", có chút suy nghĩ nói nhỏ:

"Không biết lời vô nghĩa nọ đến cùng ẩn chứa tin tức gì. . ."

"Chờ cô ta có danh sách 7, hoặc là danh sách 6, hẳn là có thể chống lại ảnh hưởng xấu, nghe rõ nội dung lời vô nghĩa."

"Nếu cô ta còn chưa có năm giữ 'cách sắm vai', để cho tiểu thư 'Chính Nghĩa' giúp mình chỉ dạy, mình lấy thánh vật làm căn cứ, từng thề với nữ

thần, không thể ở trước mặt người không hiểu 'cách sắm vai' mà làm những chuyện như vậy."

". . . Chờ mình tấn thăng danh sách 5, trở thành 'Bí Ngẫu Đại Sư', có lẽ có thể mượn dùng tương ứng nghi thức cùng đặc thù của không gian thần bí này, thao túng cô ta từ xa, trực tiếp thấy được cảnh tượng mà cô ta thấy, nghe được thanh âm mà cô ta nghe."

"Như vậy có thể xác nhận có phải ngài 'Gate' hay không. . ."

"Đây là một vị chứng kiến lịch sử kỳ đệ tứ, tuổi rất có khả năng còn lớn hơn so với ngài Azcot đã sống rất nhiều đời."

"Cũng không biết thực lực cùng tầng của hãn tương đương với danh sách mấy, 2? Thậm chí 1?"

Suy nghĩ một hồi, hãn cảm giác được linh tính không ổn, vội rơi vào trong sương mù xám, trở lại thế giới hiện thực.

Đây là hiện tượng bình thường vừa tấn thăng không lâu, nên Klein bỏ qua ý định ra ngoài, kiên nhẫn ở nhà làm minh tướng, kiểm chế linh tính lan ra ngoài.

. . .

Vào sáng sớm, Furth đi tàu điện ngầm hơi nước chuyển sớm nhất, quay về khu St. George, sau đó đổi xe ngựa xe công cộng, đến gian phòng hai gian mà nàng cùng Hugh đang ở.

Vừa mở cửa vào, nàng ngạc nhiên phát hiện Hugh thường sẽ ngủ thẳng đến trưa đang ở đó nướng bánh mì.

"Tối hôm qua đột nhiên có Huyết Nguyệt, thành ra mình ngủ cũng không ngon, tỉnh dậy rất sớm, Furth, cậu không sao chứ? Lời vô nghĩa kỳ

quái kia có mạnh lên không?" Hugh ngẩng đầu lên, thân thiết hỏi một câu.

Furth tầm mắt đột nhiên mơ hồ, nàng quay đầu nhìn về bên cạnh, gượng ra nụ cười, dùng giọng điệu đả kích đối phương như trước đây nói:

"Đầu óc của cậu đâu? Ta không phải đã nói sao? Thời điểm Huyết Nguyệt, lời vô nghĩa khẳng định sẽ mạnh lên!"

"Nhưng cái này không có ảnh hưởng gì với mình, ừm, không có ảnh hưởng gì, cậu xem mình, hiện tại tinh thần cỡ nào!"

"Ôi chao, nướng cho mình một lát bánh mì với!"

"Cậu không phải không thích kiểu ăn này sao?" Hugh cúi đầu xuống, nhỏ giọng lầm bầm một câu.

...

Klein hoàn thành bước báo thù đầu tiên, cũng thu được tấn thăng ngũ thăng đến bình minh, nhàn nhã ra ngoài mua mì Feineibote làm bữa sáng, kèm theo bánh nướng Disi cùng một ly trà đá ngọt.

Thỏa mãn hưởng dụng mỹ thực xong, hẩn buông dao nĩa, cầm báo lên, tâm tình cực kỳ thả lỏng bắt đầu đọc.

Liếc mắt qua một cái, hẩn phát hiện trang đầu “báo Torquack” viết:

"Đêm Huyết Nguyệt, ma giết người tái hiện!"

Lại tới nữa? Klein vội lật những tờ báo khác, thấy không ít tiêu đề cùng loại:

"Án thứ 11 chân chính! Cảnh sát bó tay không có cách nào!"

"Ma giết người máu lạnh lại làm ra khiêu khích đối với cảnh sát!"

"Không khí khủng hoảng đang tràn ngập Backlund!"

Cái này. . . nhóm Kẻ Gác Đêm cùng Kẻ Trường Phạt khẳng định đều rất đau đầu? Klein ở trong lòng cảm khái một câu.

Thành thật mà nói, hắn rất có xúc động bắt hung thủ kia.

Thời điểm ở địa cầu, hắn không có năng lực gì, thường xuyên cũng sẽ ảo tưởng một chút cảnh tượng bản thân chủ trì chính nghĩa, trừng phạt tà ác, mà nay, thân là người phi phạm danh sách 7, Klein cảm thấy không làm siêu cấp anh hùng, quả thực có lỗi với quá khứ.

Ài, đáng tiếc, án này đã được chú ý cao độ, mình mà nhúng vào, không phải chờ bại lộ thân phận sao? Làm người là phải có lý trí. . . Hơn nữa, dựa theo cách nói của "Mặt Trời", hung thủ rất khả năng đang đứng ở giai đoạn danh sách 6 thăng danh sách 5, mình thu được nhiều pháp thuật cùng năng lực pháp thuật như vậy tuy sẽ không sợ hắn, nhưng vị tất có thể bắt được hắn, phiêu lưu khá cao. . . Nghĩ trước nghĩ sau, Klein vẫn lựa chọn làm theo ý tưởng mạnh nhất trong lòng, làm một thị dân bình thường.

Hắn tin tưởng lấy thực lực mấy giáo hội lớn, hung thủ nếu lại tiếp tục gây án, khả năng không nhỏ là sẽ bị bắt!

Xem xong tin tức, Klein lại xem “báo sớm Backlund”, phát hiện tờ thứ năm lại xuất hiện quảng cáo thu mua hàng hóa của cửa hàng Ernst.

"Tám giờ đêm mai có tụ hội, vừa lúc, có thể mang tùy chất kết tinh suối tinh linh bán cho Được sư. . ." Klein vừa nói thầm, vừa ghi nhớ toàn bộ bốn con số phía trên cùng của báo giá.

Chừng nửa giờ sau, hắn xem xong xấp báo thật dày trước mặt, tập trung suy nghĩ kế hoạch trong tương lai của bản thân:

"Kế hoạch trường kỳ là tấn thăng danh sách cao, trở thành cường giả nửa thần nửa người, đồng thời mưu tính chuyện báo thù Ince Zangwill."

"Kế hoạch trung kỳ là, tìm phương pháp sắm vai 'Ma thuật sư', dần dần tổng kết ra thủ tục tương ứng, tiêu hóa ma được. Trong quá trình này, sưu tập 'Người không mặt' cần da người đặc tính u ảnh, tóc Naga biến sâu, não cùng máu dị biến kẻ săn bắn thiên diện thú, cùng với biện pháp trừ đi tinh thần Tà Thần ô nhiễm trong vật phẩm."

"Ừm. . . tài liệu phi phạm tăng danh sách 6, mỗi món ở chừng 1.500 bảng, thực mắc!"

"Mặt khác, có được một vật phẩm thần kỳ thiên về công kích hoặc khống chế, 'Ma thuật sư' tuy rất mạnh, nhưng năng lực phi phạm đa phần là tập trung ở bảo mệnh, chạy trốn, thích ứng hoàn cảnh, công kích mạnh nhất cũng chỉ tương đương với súng ngắn đặc chế, chỉ thăng ở xuất kỳ bất ý, hơn nữa khuyết thiếu thủ đoạn khống chế kẻ địch."

"Kế hoạch ngắn hạn, kế hoạch ngắn hạn. . . A, đợi một chút lấy giấy cắt thành hình 'người', chuẩn bị sẵn sàng phát huy năng lực này, buổi chiều đi đoàn xiếc một chút, vừa để thả lỏng cùng giải trí, lại thông qua quan sát Ma thuật sư bình thường biểu diễn tìm kiếm linh cảm sắm vai, ừm, mình thấy trên báo nói, Backlund có vài đoàn xiếc cố định. . ."

Sau khi làm rõ ý nghĩ, Klein lúc này thu thập bàn ăn, rửa dao nĩa, tập trung vào công tác chuẩn bị bận rộn.

Tới gần giữa trưa, hăn buông kéo, nhìn ba người người giấy tương đối thô kệch trước mặt, thở dài, nhỏ giọng than thở:

"Cái này đại khái là lần đầu tiên mình tập trung làm đồ thủ công sau hai lần chết đi sống lại. . ."

"May chỉ là cắt người giấy, không phải cắt cửa sổ, không phải thêu, ra hình người là được rồi!"

"Ài, nếu không phải hai tay đã trở nên linh hoạt, hôm nay mình chỉ sợ sẽ thất bại. . ."

—— Klein vừa rồi đã dùng thử qua năng lực người giấy, xác nhận không có lầm.

Mang người giấy gấp lại, giấu vào trong xấp giấy ghi chép, Klein thu hồi chúng để vào túi áo.

Ngay ở lúc hắn chuẩn bị đi ra ngoài tìm nhà hàng hưởng thụ mỹ thực, sau đó đến rạp xiếc gần nhất quan sát biểu diễn, chuông cửa đột nhiên được kéo vang, tiếng đình đương đình đương dễ nghe quanh quẩn.

"Ủy thác? Quảng cáo mà mình đăng hắn đã bị hạ xuống rồi. . ." Klein mặc áo trong cổ áo thẳng cùng áo lông mỏng, đi ra cửa, cầm lấy năm tay.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn tự nhiên hiện ra hình ảnh khách đến:

Đó là một người nam chừng bốn mươi tuổi, thân thể khá là mập mạp, đứng ở đó cũng có chút cổ hết sức.

Mắt hắn bị thịt trên mặt ép lại thật nhỏ, da thô ráp nhưng rất trắng, trong tay cầm một cây ba toong, trên đầu đội mũ dạ cực kỳ lớn.

Tuy tháng mười Backlund đã khá là rét lạnh, nhưng người nam này trán lại rõ ràng có mồ hôi đang chảy xuống.

Bên cạnh hắn còn có hai người hầu mặc áo khoác đỏ tươi, đang một trái một phải đỡ lấy hắn.

Không quen. . . Klein nói thầm một câu, ở dưới tình huống linh cảm của bản thân không có phản ứng, mở cửa lớn ra.

"Chào buổi trưa, hôm nay trời cũng thật nóng." Người trung niên mập mạp lấy ra khăn tay, lau lau mồ hôi trên trán.

Đồng thời khi hắn nói chuyện, một cơn gió lạnh thổi qua, thổi làm cho hai người hầu bên cạnh hắn run mình vài cái.

"Chào buổi trưa, xin hỏi ngài có chuyện gì?" Klein lễ phép hỏi.

"Cậu là thám tử Sherlock Moriarty? Tôi có chuyện muốn ủy thác." Người trung niên nọ miễn cưỡng cười nói, "Quên tự giới thiệu, tôi là Logo Kalouman, một thương nhân châu báu."

"Mời vào." Klein cười cười tránh đường.

Logo Kalouman bước chân trầm trọng đi vào, đặt mông ngồi xuống sô pha, để cho chiếc sô pha đã có tuổi kia phát ra tiếng rên rỉ kháng cự.

"Cụ thể là chuyện gì?" Klein lấy ra một đồng penny, thuần thục để cho nó quay cuồng cùng xoay tròn ở đầu ngón tay.

Logo thở dài nói:

"Tôi muốn mời anh bảo hộ con trai của tôi đến buổi chiều ngày mai, nó chọc phải mấy tên điên."

"Thằng đến buổi chiều ngày mai? Ông tìm được biện pháp giải quyết? Vì sao không báo cảnh sát?" Klein tốc độ nói không nhanh không chậm hỏi.

Logo im lặng hai giây rồi nói:

"Adol quen với mấy người bạn hư hỏng, bị bọn họ dẫn dắt làm một số chuyện không tốt, ừm, không tính quá nghiêm trọng, nhưng vẫn là loại sẽ vào ngục giam, nếu không phải thật sự không có biện pháp gì khác, tôi không muốn báo cảnh sát."

"Nó gần đây cùng bạn bè quậy phá, bản thân lại đột nhiên suy sụp, luôn nói những người đó muốn tới giết hẳn."

"Tôi rất lo lắng, cho nên, tìm công ty bảo an mời sáu nhân viên bảo an có thâm niên làm cảnh giới bên ngoài, sau đó lại thuê bốn thám tử tư, thay phiên đi theo Adol, chẳng sợ ngủ cũng trông coi ở bên cạnh."

"Nhưng có thám tử trong đó ở nhà đột nhiên xảy ra chuyện, cần buổi chiều ngày mai mới có thể quay về, tôi đành phải lâm thời lại mời thêm một người."

"Thực có lỗi, chỉ có thể thuê anh một ngày."

"Ừm. . . Thù lao 10 bảng, nếu gặp nguy hiểm, tôi sẽ thêm vào, tuyệt đối sẽ làm cho anh hài lòng."

Như vậy. . . 1 ngày 10 bảng, tương đương với tiền lương một tuần của ngài Summer cách vách. . . Klein từ trong màu sắc cảm xúc đối phương bước đầu xác nhận hẳn không có nói dối.

Phòng khách im lặng ngán ngùi, đồng penny không ngừng lăn qua lại trên ngón tay đột nhiên bắn lên, lại keng một tiếng rơi vào trong lòng bàn tay.

Klein liếc mắt nhìn một cái, nắm năm ngón tay lại, khẽ cười nói:

"Thành giao."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 301: Búng Ngón Tay

Khu tây, phố công viên Green.

Klein xung quanh miệng đã có một vòng râu nhạt, mang mắt kính viền vàng, cầm mũ dạ cao cùng ba toong màu đen, đi theo bên cạnh Logo Kalouman, tiến vào phòng khách rộng rãi mà sáng ngời.

Trần nhà nơi này treo một ngọn đèn thủy tinh thật lớn, trên tường, góc nhà, mặt bàn đều trang trí các loại phù điêu màu vàng cùng vật phẩm trang sức, toàn bộ thể hiện hoa lệ, tinh xảo, xa xỉ.

"Không hổ là thương nhân châu báu, thương nhân châu báu ở tại khu tây. . ." Klein đảo qua mấy bức tranh bên cạnh, âm thầm cảm thán một câu.

Mỗi một bước đi của Logo, thịt béo trên người đều rung rung một chút, làm cho người ta luôn có suy đoán ác ý, áo cùng quần của hắn khi nào thì bung ra.

Nhưng rất hiển nhiên, làm một thương nhân châu báu, hắn có đủ tiền tài mua quần áo chất lượng tốt nhất.

"Thám tử Moriarty, đây là Adol con của tôi." Logo đứng ở mép thảm, chỉ vào một cậu con trai chừng mười lăm mười sáu tuổi ngồi ở một cái sofa đơn.

Bởi vì các lò sưởi trong phòng đều đã được đốt lên, lại có ống dẫn kim loại truyền nhiệt lượng, cho nên, phòng khách tương đương ấm áp, cho nên Klein muốn cởi chỉ còn một cái áo trong cùng một cái quần dài, nhưng mà,

cậu con trai nọ lại bọc áo khoác da lông thật dày, trên đùi còn có cái một cái thảm lông nhìn qua là đã thấy nóng.

Giờ này khắc này, cậu ta đang cúi thấp đầu, đang co rút người lại, không ngừng run rẩy, mái tóc màu lam sẫm tựa như cũng mất đi ánh sáng.

Logo sâu lo nhìn thoáng qua, thấp giọng gọi:

"Adol, đây là thám tử Moriarty hai ngày này sẽ phụ trách bảo vệ con."

Nghe như thế, Adol ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tái nhợt, môi tái xanh, cùng hai mắt không có tiêu điểm.

"Bảo hộ con, bảo hộ con. . . Bọn họ muốn giết con! Bọn họ muốn giết con!" Thanh âm của cậu ta càng ngày càng the thé, đến cuối cùng, lại dùng hai tay bịt lấy lỗ tai, lớn tiếng hét lên.

Vài giây sau, cậu ta mới dần dần bình phục xuống.

Mà trong quá trình này, Klein đã khẽ gõ răng, lặng yên mở ra linh thị.

Ồ. . . Hẳn nhìn xuống kính ngạc đã nhảy lên đến bên miệng, lại tỉ mỉ quan sát.

Hắn thấy màu sắc khí tràng Adol nhiễm lên màu xanh lục ngả đen!

Đây là thể hiện có oan hồn u ám ảnh hưởng, thậm chí đã chiếm được!

Đám bạn xấu của Adol là muốn trả thù cậu ta. . . Hoặc căn bản là không có cái gọi là bạn xấu ở đây, hẳn gặp oan hồn, xuất hiện ảo giác. . . Klein lặng yên đưa tay, cầm còi đồng của ngài Azcot, lan tràn ra linh tính, sau đó, hẳn có chút suy nghĩ dời đi tầm mắt, nhìn về những người khác trong phòng khách.

Ở vị trí gần cửa sổ, có người nam mặc áo khoác màu đen đang đứng, người này khôi ngô cao lớn, không thích nói cười, bên hông phình ra, tựa như đang giấu một khẩu súng.

Đây chính là một trong sáu nhân viên bảo an. . . Klein vừa muốn đánh giá những người khác, Logo Kalouman đã giới thiệu:

"Thám tử Cassanna, Lydia trợ thủ của cô ta."

"Thám tử Stuart."

Nói tới đây, Logo nửa xoay người, chỉ vào Klein nói:

"Vị này là thám tử Sherlock Moriarty."

Cassanna, chừng ba mươi tuổi, tóc đen mắt lam, lông mày đậm, thời trẻ tựa như cũng là mỹ nhân không tệ, nhưng hiện tại bởi vì cơ thịt ở hai má đã rũ xuống, xem qua cũng không dễ ở chung.

Lydia trợ thủ của cô ta lại là một cô gái tóc đỏ, chừng hai mươi tuổi, đáng người vô cùng tốt, diện mạo thật ra cũng ổn.

Hai người nữ này đều mặc quần áo cưỡi ngựa loại quý tộc, áo trắng chít eo với quần dài bó sát dễ dàng cho hành động, chỉ ở cổ tay áo có tạo hình xếp li khác với đồ của nam.

Mặt khác, họ không chút che dấu mang hai khẩu súng ngắn ở bên hông.

Điều này làm cho Klein nghĩ tới một câu của luật sư Jorgen, đó chính là đối với thám tử tư mà nói, cầm súng phi pháp là vấn đề tra là dính——để thể hiện độ khó của việc có giấy phép sử dụng súng, không phải quý tộc, không phải nghị viên, không phải nhân viên cao cấp chính phủ, rất khó xin được.

Stuart ngồi ở đối diện Cassanna cùng Lydia, khuôn mặt không có thịt, lại để mảng lớn râu, cặp mắt màu xanh lục cực kỳ có thần.

Người này độ tuổi sàng sàng với Lydia, thân cao tiếp cận Klein, chừng 1m7, nặng chừng 140 pound (chừng 64kg).

Stuart có bao súng dưới nách, bên trong rõ ràng là súng ngắn đặc chế.

Sau khi hơi chào hỏi lẫn nhau, Klein cởi áo khoác, lấy mũ xuống, đưa cho nữ hầu bên cạnh rồi nói:

"Đặt ở nơi tôi có thể lấy nhanh được, bên trong có chút vật phẩm quan trọng."

Thật ra, hắn sớm đã đem người giấy, ghi chép, phù chú, hộp diêm vân vân chuyển dời vào túi quần, bên trong áo khoác chỉ có bột phấn thảo dược, tinh hoa thuần lộ cùng chìa khóa túi tiền, cùng với 206 bảng tiền giấy trong túi tiền.

Stuart ngồi ở nơi đó, nghiêng đầu đánh giá Klein vài lần, ha ha cười nói:

"Anh không mang súng?"

"Súng? Đây là súng của tôi." Klein cười giơ lên ba toong trong tay.

Cùng lúc đó, hắn phồng bang, mô phỏng phát âm.

Phành!

Một tiếng súng bỗng nhiên truyền ra, Stuart không hề nghĩ ngợi liền lăn xuống đất, Cassanna cùng Lydia thì nhanh chóng rời khỏi sô pha, đều tự tìm chỗ tránh né.

Logo cùng người hầu bên cạnh vừa sợ vừa mờ mịt, không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, Adol thì vẫn cúi đầu run rẩy như trước.

Chờ thấy rõ ràng trong tay Klein chỉ lấy một cây ba toong màu đen, rõ ràng không có chuyện gì phát sinh, đám người Cassanna mới khôi phục trấn định, đồng thời nhú mày hỏi:

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

"Từ khi tôi phải nộp đi súng, tôi đã học tập kỹ xảo mô phỏng âm thanh, xem qua hiệu quả cũng không tệ lắm." Klein giỡn giỡn trả lời.

"Cái này không phải là chuyện gì thú vị, thám tử Moriarty." Cassanna trầm giọng nói một câu.

Tôi chỉ muốn biểu diễn ma thuật với các người mà. . . Klein nắm bắt một câu, đưa ba toong giao cho nữ hầu, trình trọng gật đầu nói:

"Tôi sẽ chú ý."

Stuart vừa rồi chột vật nhất lại không có biểu hiện tức giận gì, có hưng thú vỗ vỗ quần áo, đứng dậy hỏi:

"Ngày Moriarty, tôi sao lại chưa nghe nói qua về anh? Ý của tôi là, tôi cũng quen biết không ít thám tử, nhưng trước kia lại không biết đến anh."

"Tôi vào đầu tháng 9 mới đến Backlund." Klein giải thích một câu.

"Thì ra là vậy. . ." Stuart cười nói, "Đêm nay chúng ta hai người một tổ, phụ trách từ rạng sáng đến sáng ngày mai, không thành vấn đề chứ?"

"Không có." Klein cũng cười đáp lại.

"Tốt, chờ dùng xong bữa tối, hai người phải đi nghỉ ngơi, sau đó rạng sáng thay ca." Cassanna ở bên cạnh bổ sung một câu.

Klein liếc mắt nhìn Adol đang vùi đầu run run một cái, rồi gật đầu.

...

Cả buổi chiều đều không có chuyện gì phát sinh, chủ nhà đã chuẩn bị bữa tối phong phú cho mấy người thám tử cùng nhân viên bảo an, nhưng không có đồ uống chứa cồn.

Ăn uống no đủ, Klein cùng Stuart trên mặt để râu quai nón đi về phòng khách dành cho bọn họ ở lầu hai.

Mắt thấy bốn bề vắng lặng, Stuart lắc đầu, mở miệng nói:

"Sherlock, anh hẳn đã thấy, vấn đề của Adol là không có ai muốn trả thù cậu ta."

Người anh em, cậu thực biết làm thân mà. . . Klein vẻ mặt không biến hóa hỏi ngược lại:

"Sao lại nói như vậy?"

"Bộ dáng của cậu ta tựa như tinh thần xảy ra vấn đề, hoặc là, hoặc là, dựa theo cách nói nông thôn, bị quỷ hồn tà linh quẩn lên, thẳng thắn mà nói, tôi thực sợ cái này." Stuart thở dài nói, "Ngài Kalouman nên dẫn cậu ta đi gặp bác sĩ tâm lý, nếu không có tác dụng, tìm giáo sĩ Chúa Tế Của Gió Bão, để cho bọn họ rải thánh thủy, làm nghi thức!"

"Cậu có thể đưa ra đề nghị này với ông ta." Klein nói thẳng trọng tâm.

"Qua hai ngày, nếu Adol còn chưa có chuyển tốt, ta sẽ suy xét." Stuart nghiêng đầu liếc mắt nhìn Klein một cái.

Klein cười cười nói:

"Cái này là chuyện của cậu, tôi ngày mai là đã chấm dứt ủy thác."

Lúc này, hai người đã tới nơi, phân biệt tiến vào phòng của mình.

...

1 giờ sáng, trong phòng ngủ Adol.

Klein ngồi ở trên xích đu, cầm còi đồng Azcot, im lặng nhìn người được bảo vệ, Stuart thì ngồi ở bàn uống cà phê.

Hai người không nói gì, sợ Adol tỉnh giấc đã rất vất vả mới ngủ được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng bỗng nhiên có một cơ lạnh lạnh cuốn qua.

Adol đột nhiên ngồi dậy, mở hai mắt.

"Sao vậy?" Stuart hơi có chút khẩn trương hỏi.

"Đi, vệ sinh. . ." Adol thanh âm trầm thấp mà mơ hồ trả lời.

Sắc mặt hẩn tựa như càn tái nhợt, môi càng thêm xanh tím.

Stuart vừa muốn nói, đã thấy Sherlock Moriarty đứng lên, gật đầu nói:

"Tôi đi theo cậu ta."

"Tốt." Stuart âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Klein hai tay dứt túi, tụt một bước đi ở bên cạnh Adol, đi theo hẩn vào nhà vệ sinh bên ngoài phòng.

Adol vừa muốn đưa tay đóng cửa, bỗng nhiên thấy một bóng người tiến vào.

"Tôi không thể để cho cậu thoát ly khỏi tầm mắt của tôi. A, cậu muốn làm cái gì thì cứ làm, xem như tôi không tồn tại." Klein cười dựa vào góc

tường.

Adol vẫn duy trì im lặng, ánh mắt như không có tiêu cự đảo qua, nhìn về phía kính rửa mặt.

Hắn cúi đầu, tùy ý để nước rào rào chảy xuống.

Lúc này, Klein lấy ra hộp diêm, điểm hỏa một cây, tựa như muốn hút thuốc.

Nhưng hắn không có làm như vậy, mà thổi nhẹ một hơi, để cho diêm chuyển sang trạng thái tắt.

Bốp!

Klein tùy ý đưa que diêm đến trước người, lại lấy ra một vật phẩm.

Adol quay lưng về phía hắn đột nhiên thẳng người, bóng người trong kính tái nhợt giống như tử thi.

Ô! Trong nhà vệ sinh, âm phong gào thét, Adol lưng bất động chân không dời, trực tiếp cứ như vậy mà quay lại, mắt nhìn chăm chăm vào tay trái Klein, nhìn chăm chăm vào cái còi đồng tinh xảo không ngừng bị tung lên tung xuống.

Ô!

Một trận gió lạnh đột nhiên thổi về phía mặt Klein.

Nét cười của hắn không thay đổi, bốp một cái búng vang ngón tay.

Đùng một cái, một luồng lửa từ trên đất bốc lên, điểm hỏa bóng người vô hình.

Bóng người nọ chỉ lảo đảo hai cái liên hoàn toàn tiêu tán, lửa theo đó tắt đi.

Klein thu hồi còi đồng Azcot trong tay, bình thản nhìn về phía Adol ánh mắt dần dần có tiêu cự.

Adol tựa như trong một cơn ác mộng lâu dài, lúc này rốt cuộc đã tỉnh lại.

Cậu ta mờ mịt nhìn người nam trẻ tuổi mặc áo trong màu trắng quần dài màu sẫm, mang mắt kính viền vàng đứng cách vài bước, nhìn thấy đối phương đang dựa vào vách tường, hơi mỉm cười.

Sau đó, hắn nghe thấy một thanh âm ôn hòa:

"Cậu đến cùng là đã gặp chuyện gì?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 302: Linh Vũ

"Đến cùng là đã gặp chuyện gì?"

Adol thấp giọng lẩm bẩm vấn đề này, nhưng lại nhớ không nổi mấy ngày gần đây mình đã làm cái gì.

Hắn như mộng du nhìn quanh một vòng, sợ hãi, khủng hoảng, mê mang hỏi:

"Anh là ai?"

"Đây là nơi nào?"

"Đây là phòng vệ sinh nhà cậu, chẳng lẽ cậu không nhận ra được sao? Tôi là thám tử tư phụ trách bảo vệ cho cậu." Klein nhìn cậu trai trẻ còn chưa biết rõ tình huống đối diện, cười nhẹ một tiếng rồi nói.

"Nhà của tôi. . . thám tử bảo vệ tôi. . . Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì. . ." Adol ngạc nhiên nhìn xung quanh, lẩm bẩm tự nói.

Đột nhiên, cậu ta tạm dừng xuống, sắc mặt vốn đã tái nhợt vẫn khó có thể che dấu sợ hãi:

"Có lẽ, có lẽ trên thế giới này thật sự có quỷ hồn! Thật sự có quỷ hồn!"

Thanh âm của cậu ta có chút run run, nhưng Klein lại nghe ra sợ hãi, hưng phấn hai loại hoàn toàn cảm giác khác nhau, mà cái đó cùng màu sắc cảm xúc hiện ra hoàn toàn ăn khớp.

Hưng phấn? Đây là một cậu nhóc vì tìm kiếm kích thích mà cố ý trêu chọc oan hồn? Thật sự là trẻ tuổi gan lớn không sợ chết mà. . . Klein bước đầu đưa ra một suy đoán, mặt ngoài lại mê hoặc hỏi ngược lại:

"Quý hồn?"

Sau khi trở thành "Ma thuật sư", linh thị của hắn hơi có tăng lên, nhưng biên độ không lớn, vẫn không thể thấy chỗ sâu trong tinh linh thể, không thể từ cái này mà phán đoán mục tiêu có phải người phi phạm hay không.

Adol sắc mặt tái nhợt bỗng nhiên có chút đỏ lên:

"Đúng vậy, quý hồn!"

Hắn vung cánh tay, bổ sung:

"Ở ngoài cảm quan của chúng ta, còn có thế giới rộng lớn hơn! Thật sự, tử vong cũng không phải là điểm cuối cùng của tất cả!"

Cái lời kịch này. . . Quả nhiên là thời kỳ thiếu niên trưởng thành. . . Nhưng lời nói cùng loại, mình hình như đã thấy qua ở nơi nào đó. . . Klein cười cười nói: "Tôi càng tin tưởng một câu khác, ở trước mặt thời gian so với xa xưa càng xa xưa hơn, cho dù bản thân tử vong, cũng sẽ trôi đi."

Không đợi Adol nói gì, hắn lấy ra đồng hồ bỏ túi, mở ra nhìn thoáng qua rồi nói:

"Cho nên, cậu đến cùng là làm thế nào mà biến bản thân thành bộ dáng như thế này? Tựa như một người bị chứng tinh thần sụp đổ."

"Tôi. . ." Adol nghiêng đầu suy tư vài giây rồi nói, "Tôi gia nhập một xã đoàn, cái này không phải xã đoàn bình thường! Chúng tôi đều tin tưởng tử vong không phải điểm cuối, lợi dụng mật kế thậm chí có thể trực quan

cảm ngộ được tử vong, rõ ràng tất cả đều có thể đảo ngược, đúng vậy, chúng tôi cho rằng người chết là có thể sống lại!"

Klein mới từ phần mộ đi ra chừng hơn một tháng cười gượng hai tiếng rồi nói:

"Các cậu đang thử hồi sinh người chết?"

Tử vong không phải điểm cuối. . . ở ngoài thế giới cảm quan. . . Tất cả đều có thể xoay chuyển. . . cảm ngộ mật kế. . . Cái này không phải là giáo lí Linh Giáo Đoàn sao? Đây đều là sáng tạo ra vì sống lại Tử thần. . . Hẳn có chút giật mình tự nói vài câu ở trong lòng.

"Ừm!" Adol ánh mắt tỏa sáng lại khó nén sợ hãi gật đầu.

"Thì thế là các người lấy ra từ nơi nào?" Klein truy hỏi.

"Chúng tôi, chúng tôi sẽ, vụng trộm đào mộ, vừa chôn chưa bao lâu, hoặc là mua từ bệnh viện. . ." Adol nhớ lại.

Quả nhiên là tội sẽ bị đưa vào ngục giam. . . Khó trách Logo Kalouman không muốn báo cảnh sát. . . chơi cũng thật lớn mật mà. . . Klein vẫn duy trì nụ cười ôn hòa, chuyển hỏi:

"Vậy các cậu có thành công không?"

"Còn chưa có. . . ở lần tụ hội đó, bọn họ thấy ánh mắt của tôi, tựa như, tựa như đang nhìn một tử thi, tựa như suy nghĩ vị trí người nào có thể sắp đặt mật kế đối ứng. . . Tiếp theo, chúng tôi nhảy linh vũ, câu thông thế giới ở ngoài cảm quan, sau đó, sau đó tôi đã không có ký ức. . ." Adol không khống chế được thân thể mà run run lên.

Linh vũ? Thật sự là Linh Giáo Đoàn. . . Người này thành thí nghiệm phẩm của đám bạn? Klein hơi nhú mày hỏi:

"Sau đó, ký ức của cậu là hiện tại?"

Căn cứ tư liệu bên trong Kê Gác Đêm ghi lại, "Linh vũ" phát ra từ vũ đạo hiến tế xa xưa, lưu hành ở nam đại lục, là phương pháp nghi thức Tử thần thích nhất.

"Linh vũ" chỉ dùng tiết tấu, vận luật, động tác để điều hòa linh tính, làm cho nó cùng hoàn cảnh tự nhiên, cùng đối tượng khẩn cầu sinh ra liên hệ lẫn nhau nhất định, lại kết hợp bố trí tế đàn đơn giản cùng tôn danh tương ứng, đạt tới hiệu quả tạp nghi thức ma pháp tương đối phức.

"Ừm." Adol cúi đầu đáp lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, "Hôm nay là thứ mấy? Hiện tại là mấy giờ?"

"1 giờ 12 phút rạng sáng thứ sáu." Klein dựa vào ký ức trả lời.

Adol theo bản năng hít vào một hơi nói:

"Tôi đã bỏ qua một lần tụ hội. . ."

"Bọn họ vào 3 giờ rạng sáng thứ sáu mỗi tuần, sẽ ở bên ngoài nghĩa trang Green cử hành nghi thức sống lại."

Nghĩa trang Green do cách không xa phố Green công viên nên được đặt tên như vậy.

"Cậu còn muốn đi? Cậu quên những gì gặp phải trong khoảng thời gian này sao? Ô, người quả thật không nhớ, nhưng cậu nên hỏi cha, mẹ cùng người hầu của cậu." Klein nhắc nhở thiếu niên trước mắt một câu.

Hơn nữa tôi vị tất còn có thể hỗ trợ cho cậu. . . Hẳn ở trong lòng yên lặng bổ sung.

Trải qua chuyện lần này, hẳn lại phát hiện một điểm yếu của Ma thuật sư, đó chính là khuyết thiếu năng lực đối phó loại sinh vật oan hồn u ám,

chỉ có thao túng lửa là có thể, sau khi đối phương phụ thân nhân loại, khu trừ cùng tịnh hóa lại trở thành vấn đề khó khăn, trừ khi xử lý luôn cả người lẫn quỷ.

Đương nhiên, Klein ở phương diện này cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp, hẳn có thể bố trí nghi thức ma pháp để hoàn thành chuyện cùng loại, nhưng cái này sẽ cực kỳ phiền toái, rất dễ bại lộ bản thân, không thích hợp thực chiến.

Trải qua suy nghĩ, hẳn cuối cùng lựa chọn dùng còi đồng Azcot dụ oan hồn ra, sau đó thao túng lửa, hoàn thành tịnh hóa.

Nhưng loại trình độ thương tổn này cũng không cao, nếu gặp gỡ oan hồn lợi hại chút, có lẽ sẽ giải quyết không xong.

Mình còn thiếu vật phẩm hoặc phù chú đối phó loại sinh vật tử linh, nếu có vật phong ấn "3—0782" "Thánh huy mặt trời biến dị" kia thì tốt rồi. . . Klein suy nghĩ có chút phát tán ngăn ngủi.

Adol cố gắng nhớ lại ký ức thiếu đi kia, sắc mặt lại tái nhợt xuống, run rẩy hồi đáp:

"Không, tôi không muốn đi! Tôi không bao giờ muốn đi nữa!"

"Tốt lắm." Klein mỉm cười tán dương một câu.

Adol nhìn khuôn mặt không có chút sợ hãi nào của hẳn, theo bản năng hỏi một câu:

"Tôi nói nhiều như vậy, anh cũng không sợ sao?"

Klein không dựa vào vách tường nữa, chậm rãi đứng thẳng thân thể, giọng điệu thoải mái hồi đáp:

"Đối với một thám tử mà nói, trừ khi có chứng cứ xác thực, nếu không sẽ tình nguyện không tin."

Nói xong, hắn mở cửa đi ra bên ngoài, nghĩ có nên tiếp xúc Linh Giáo Đoàn hay không, dù sao cái này có khả năng liên quan đến thân thể của ngài Azcot.

Adol ngẩn ra nhìn bóng lưng thám tử tư trước mắt, một hồi lâu mới phát hiện nhà vệ sinh trừ bỏ mình, đã không có bóng người nào, mà bên ngoài ánh trăng hôn ám, chiếu vào phòng thờ mờ, như có sự vật vô hình đang ẩn nấp, đang nhìn chăm chú.

Hắn rung mình một cái, vội hô một tiếng:

"Đợi tôi một chút!"

Trong khi nói chuyện, Adol bước chân nhanh hơn, chạy ra khỏi phòng tắm, đi theo sát ở phía sau Klein.

Biết nghĩ mà sợ, biết sợ hãi, còn có thể cứu. . . Klein lăm bắm một câu, hai tay đưa vào túi quần.

Sau khi quay về phòng ngủ, Stuart vẫn chưa phát hiện Adol đã chuyển tốt, vẫn bị chuyện quỷ mà mình tưởng tượng làm cho sợ hãi vẻ mặt ngưng trọng, không dám đi loạn.

Đợi cho Adol ngủ lại, Klein lấy ra một đồng penny, để cho nó xoay tròn ở giữa các ngón tay.

Lúc ấy đã gần 2 giờ 50, hắn tung lên đồng xu, rồi vững vàng tiếp lấy, sau đó đứng lên, nói khẽ với Stuart:

"Tôi đi ban công hút điếu thuốc."

"Nhanh một chút." Stuart có chút căng thẳng dặn dò một câu.

Klein mặc vest vào, chậm rãi ra cửa, đi vào ban công cuối hành lang, ẩn vào trong bóng đêm.

Sau đó, hắn lấy ra một người giấy cắt tương đối thô sơ.

Bốp!

Klein vùng mạnh cổ tay, làm tờ giấy phát ra tiếng vang, mang nó nhanh chóng bành trướng, hóa thân thành người.

Người giả này cao thấp, ngũ quan hoàn toàn nhất trí cùng Klein, quần áo cũng không có khác, xa xa nhìn lại, tựa như một pho tượng sáp tinh tế điêu khắc mô phỏng người thật.

Đây là một loại ứng dụng trong thuật "Người giấy thể thân".

Theo sát sau đó, Klein ngưng tụ tinh thần, tay phải nắm lại, khẽ gõ một cái ở trên người.

Trong vô thanh vô tức, người giả nọ đã có cảm giác như người sống, ngoài miệng còn có một miếng thuốc lá đầu đang đỏ lên, mùi thuốc lá tràn ngập ra.

"Lấy người giả làm căn cứ, cái huyền cảnh này có thể duy trì nửa giờ. . . Thật sự là Ma thuật sư mà!" Klein mang bao tay, nhấn một cái lấy đà, ẩn nấp nhảy xuống ban công, tránh khỏi nhân viên bảo an đang tuần tra.

...

Bên ngoài nghĩa trang Green, trong một rừng cây yên lặng.

Klein đứng ở dưới tán cây, ngắm nhìn một nơi tương đối trống trải bằng phẳng cách đó không xa.

Bên cạnh hẳn là lá cây màu xanh cùng nhánh cây màu nâu, nhưng mặt ngoài chúng đều phủ lên một lớp bụi xám trắng.

Nơi tầm mắt Klein có thể đến, có bảy tám thiếu niên nam nữ mặc trường bào màu đen đang vây quanh một thi thể mà nhảy một vũ đạo kỳ quái hơi chút run rẩy, hơi chút điên cuồng.

Vũ đạo nọ tiết tấu mười phần cảm giác, tựa như mang theo hương vị thần bí nào đó.

Người nữ hất lên mái tóc dài, người nam đưa tay quỳ xuống đất, một màn này cùng hoàn cảnh xung quanh mơ hồ có liên hệ vi diệu.

Đó là vận luật tự nhiên.

Bọn họ nhảy chừng ba bốn phút, trong phạm vi chừng mười thước xung quanh tất cả sự vật đều nhiễm khí chất phóng đảng mê loạn, bầu không khí dần dần tà dị, cũng hỗn loạn vài phần thần thánh.

Quả thật là "Linh vũ" . . . nghi thức ma pháp cho dù người thường cũng có thể tham dự. . . Klein dời tầm mắt, nhìn về phía người nam áo bào đen đang ngay ngắn cúi đầu tụng niệm chú văn bên cạnh thi thể.

Vừa rồi người này là chỉ đạo những nam nữ kia nhảy "Linh vũ" như thế nào.

Hẳn là thành viên Linh Giáo Đoàn, đại khái có tỷ lệ là người phi phạm. . . Klein hơi gật đầu không thể nhận ra, tính trước quan sát xem đối phương cử hành nghi thức sống lại như thế nào.

Lúc này, vũ đạo tiến nhập cao trào, người nam áo bào đen kia ngẩng đầu lên, lấy xuống tóc giả, lộ ra mấy hình xăm quỷ dị khắc ở trên đầu trọc.

Hắn giơ hai tay lên, hô to:

"Tử thần!"

"Tử thần tôn kính!"

"Hãy trở về!"

Sau khi hấn hô xong, vũ đạo đình chỉ, bảy tám thiếu niên nam nữ kia đứng ở xung quanh, vẻ mặt vừa mê ly, vừa chờ mong, vừa phấn khởi, vừa e ngại.

Ngay sau đó, người nam áo bào đen cúi lưng, mở ra cái lồng sắt dưới chân, ôm ra từ bên trong một vật gì đó màu đen.

Klein ngưng thần nhìn lại, phát hiện đó là một con mèo đen mắt xanh.

Cái này, cái này cũng biết? Hấn rõ ràng ngấn ra một chút, bỗng nhiên nghĩ tới đủ loại truyền thuyết dân tộc có liên quan đến mèo đen, ví dụ như, mèo đen tượng trưng tà dị tượng trưng sứ giả địa ngục sau khi nhảy qua thi thể, tử thi nọ sẽ tỉnh lại.

Đây là lần đầu tiên Klein thấy có người sử dụng phương pháp như vậy ở trong nghi thức.

Người nam áo bào đen tiến lên một bước, giữ chặt con mèo đen đang kiệt lực giãy dụa ở trong lòng, ném nó về phía thi thể.

Meo ô!

Con mèo cả thân thể đen thui kia bộ lông dựng lên, lớn tiếng kêu to, phóng qua tử thi.

Giờ khắc này, Klein cảm thấy mình nghe hiểu tiếng mèo của đối phương, hấn tin tưởng đối phương khẳng định đang nói ba chữ:

"Con mẹ mày!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 303: Thức Tỉnh

"Meo ô!"

Tiếng kêu của con mèo đen quanh quẩn ở trong khoảng đất trống bị rừng cây yên lặng tĩnh vây quanh, vô luận là người nam áo bào đen trưởng thành, hay là nhóm thiếu niên nam nữ chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi, đồng loạt đưa ánh mắt hướng về phía tử thi đang nằm ở giữa kia.

Một trận gió lạnh thổi qua, mèo đen rơi xuống mặt đất, nhìn chăm chăm nhân loại vào vờ quăng nó ra, không ngừng quét ngang cái đuôi.

Đột nhiên bộ lông của nó lại một lần dựng đứng lên, sau đó hai chân dùng sức búng lên, chạy nhanh về một phía khác.

Đáng tiếc, tất cả những gì nó làm không dẫn tới sự chú ý nào, ánh mắt nhân loại ở đây đều chuyên chú nhìn thi thể vẫn không nhúc nhích kia.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tử thi nọ cũng không có phát sinh biến hóa gì đáng giá chờ mong.

"Lại thất bại sao?" Một thiếu niên đi qua, ngồi xuống, lấy tay chọc chọc da tử thi.

"Không có phản ứng." Hắn nửa xoay người, nói với người nam áo bào đen cùng những người bạn của mình.

Ngay ở lúc này, hắn cảm giác một trận gió hướng từ dưới lên thổi vào mặt mình.

Xoát một cái, tử thi nọ ngồi lên!

Thiếu niên bị dọa giật mình, chợt bất ngờ hoan hô:

"Thành công! Thành công. . ."

Hắn còn chưa dứt lời, tử thi nọ đột nhiên bắt lấy vai của hắn, mang hắn kéo vào trong lòng, sau đó mở miệng cắn xuống, cắn nghe phập một tiếng, cắn ra máu tươi giàn giụa.

"A! Cứu mạng!" Thiếu niên hoảng sợ kêu thảm thiết, dùng hết sức lực toàn thân vùng ra, nhưng không cách nào giãy thoát.

Tử thi ngẩng đầu lên, lộ ra hàm răng trắng ớn, cùng với thịt nát giắt ở kẽ răng gian và máu thuận miệng chảy xuôi xuống.

Người nam áo bào đen đầu tiên là ngăn người, chợt lấy ra một cái còi bằng đồng thau, ngậm ở miệng, thổi một cái.

Tiếp theo, người này dùng tiếng Hermes nói:

"Ta lấy danh nghĩa Tử thần mệnh lệnh ngươi!"

Trong thanh âm quanh quẩn, tử thi đình chỉ cắn xé, ngăn ngủi cứng ngắc tại tại chỗ.

Thiếu niên cố cùng bả vai bị cắn máu thịt nát bấy đã xụi lơ ở tại chỗ, tựa như mất đi linh hồn, bùn đất ở hạ thân là một mảng ướt át.

"Thật sự có thể. . ." Người nam áo bào đen bất ngờ nói nhỏ, chỉ vào tử thi, lại dùng tiếng Hermes nói, "Đứng dậy!"

Tử thi đột nhiên đứng lên, sau đó vung cánh tay, thịch thịch thịch chạy về chỗ sâu trong rừng cây yên tĩnh.

"Trở về!" Người nam áo bào đen kinh ngạc hô to, lại phát hiện tử thi không có dấu hiệu tạm dừng.

Hắn vội thối còi, uy nghiêm hô lớn:

"Ta lấy danh nghĩa Tử thần mệnh lệnh người trở về!"

Cùng với lời nói của hắn, bóng lưng của tử thi biến mất ở trong cây cối thấp thoáng.

"Ta bảo người trở về. . ." Người nam áo bào đen sững sờ ở tại chỗ, ngây ngốc tự nói.

Trong rừng cây, Klein một tay nắm còi đồng Azcot cùng hộp diêm, một tay không ngừng điểm hỏa diêm, lại vung tung dập tắt, quăng ở trên đất.

Trong quá trình này, hắn lấy phương thức vòng hình cung, lui về phía sau.

Thịch thịch thịch!

Tử thi sắc mặt xanh trắng, phát tán tanh tưởi vọt lại đây, ánh mắt không có thần sắc nhìn chăm chăm vào cái còi đồng tinh xảo mà xa xưa kia.

Klein vừa lui về phía sau, vừa phồng má, nhắm vào tử thi, mô phỏng ra tiếng:

"Phành!"

Tử thi bỗng nhiên lão đảo một cái, vị trí ngực xuất hiện một vết đạn xuyên thủng.

"Phành!"

Klein lại phòng má bật hơi, đánh ra một viên đạn không khí.

Phốc! Đầu tử thi bể ra non nửa, bên trong có chất lỏng hư thối không ngừng nhỏ xuống.

Nhưng cái này đối với nó mà nói, đều không phải là vết thương trí mệnh, thích thích thích chạy tới chỉ hơi ngừng lại, rồi lại tiếp tục.

Thấy tình trạng như vậy, Klein lui ra phía sau một bước, búng ngón tay.

Bốp!

Một ánh lửa sáng ngời từ mặt đất bốc lên, vừa lúc bao trùm tử thi kia, điểm hỏa áo khoác của nó.

Thích thích thích!

Tử thi xông qua lửa, tiếp tục đi tới, giống như trâu điên.

Bốp! Bốp! Bốp! Klein liên tục búng ngón tay, để cho mặt đất bốc lên từng ngọn lửa màu đỏ.

Tử thi không có đau đớn cảm giác xông qua lửa này, thân thể dần dần bắt đầu bị thiêu đốt, càng ngày càng kịch liệt, làm cho người ta có một loại cảm thụ quỷ dị như ngọn nến đang hòa tan.

Rốt cuộc, tử thi biến thành ngọn đuốc đã vọt tới trước người Klein, đưa tay chụp tới đối phương.

Cùng lúc đó, một ngọn lửa bốc lên, đồng thời bao vây cả nó cùng Klein.

Tử thi bắt được bả vai Klein, nhưng chỉ bắn ra hỏa tinh tán loạn.

Bóng dáng Klein tiêu tán ở trong ánh lửa đỏ đậm, xuất hiện ở vị trí đồng lửa xa nhất.

Mà tử thi tựa như rốt cuộc đã dùng hết toàn bộ sức lực, không còn giãy dựa nữa, nhanh chóng tan rã ở trong ngọn lửa nhiễm một chút xanh lục đậm, biến thành tro tàn cùng sáp dầu.

"Nó mạnh hơn tất cả những xác sống cùng oan hồn mà mình đã gặp gỡ trước đó, ừm, không bằng hậu duệ ngài Azcot. . . Nếu không có mình, bọn họ hôm nay đều phải chết ở chỗ này." Klein lắc lắc đầu, xuyên qua rừng cây, đi về phía gò đất kia.

Lúc này, người nam áo bào đen kia đã sớm nhận thấy biến hóa trong rừng cây, không chút do dự xoay người chạy trốn, mà bảy tám thiếu niên nam nữ kia đầu tiên là lập tức giải tán, nhưng chạy một hồi, sau khi phát hiện xung quanh chỉ có một mình mình, lại khiếp đảm dừng lại, quay về tụ lại cùng một chỗ.

Bọn họ vừa trải qua sự kiện tử thi tỉnh lại, căn xé máu thịt, thật sự không dám một mình chạy ở trong bóng đêm thâm trầm.

Điều này sẽ làm cho bọn họ cảm thấy lạnh lẽo sau gáy.

Bọn họ nhìn nhau, nhưng lại không ai dám tới đỡ thiếu niên mà cổ cùng bả vai đang máu thịt nhầy nhụa kia lên, sợ đối phương sẽ biến thành xác sống bất cứ lúc nào.

Trong Im LẶNG ngăn ngủ làm cho người ta tim đập giống như vô trống, bọn họ ngạc nhiên thấy trong rừng cây đi tới một thẳng hẻm mặc y phục lòe loẹt, lấp lánh ánh sáng đỏ vàng trắng đủ màu.

Đây là Klein trực tiếp chế tạo ảo giác.

Hắn nhìn quanh một vòng, không đuổi theo đuổi người nam áo bào đen, khàn khàn hỏi:

"Chủ trì nghi thức vừa rồi là ai?"

Ai? Đám thiếu niên nam nữ giống như còn chưa có phục hồi tinh thần lại, sau vài giây mới có một cậu con trai run rẩy trả lời:

"Anh ta, anh ta là giáo viên tiếng Fossack cổ của chúng tôi Copsti Reid. . ."

"Anh ta tự xưng có nghiên cứu rất sâu đối với tử vong, muốn dẫn lĩnh chúng tôi tìm kiếm huyền bí vĩnh sinh."

Thì ra là thầy giáo trong trường học. . . huyền bí vĩnh sinh? Thật sự là chém gió không cần nộp thuế mà. . . Từ biểu hiện vừa rồi mà xem, người này có thể không phải là "Thông linh giả", nhiều lắm là "Người quật mộ", thậm chí khả năng chỉ có danh sách 9, chỉ là Người nhật xác. . . Đường nhiên, hắn có lẽ không phải con đường Tử thần, chỉ bởi vì sùng bái mà gia nhập Linh Giáo Đoàn. . . Klein sau khi hỏi rõ ràng chỗ ở của Copsti, nghĩ nghĩ rồi nói:

"Mọi người trở về đi, không cần lại tham dự loại chuyện này, không cần tiết lộ ra ngoài."

"Nếu không, tất cả các người đều sẽ chết."

Tiếp theo, hắn lại cường điệu một lần:

"Tất cả đều sẽ chết."

Nhóm thiếu niên nam nữ đã bị chuyện vừa rồi dọa vỡ mật điên cuồng gật đầu, túm tụm lẫn nhau chuẩn bị rời khỏi.

Lúc này, một cô gái có mái tóc mượt mà chỉ vào người bạn đang đau đớn rên rỉ trên mặt đất nói:

"Cậu ta, cậu ta không sao chứ?"

"Tạm thời không chết được, nhưng phải đưa đi bác sĩ, đã nói là bị linh cầu thường ăn thịt thối căn." Klein không để ý tới bọn họ nữa, quay về rừng cây.

Thiếu niên nam nữ liếc mắt nhìn nhau một cái, có người bật thốt lên hỏi:

"Xin hỏi, xin hỏi, ngài, nên xưng hô như thế nào?"

Klein cười cười, cố ý dẫn sai đường đối phương mà trầm thấp hồi đáp:

"Ta chỉ là một Người trông cửa Địa ngục."

Đồng thời khi hắn nói chuyện, có sương mù đột nhiên lan tràn ra, bóng dáng theo đó biến mất.

Đương nhiên, đây đều là ảo giác.

"Người trông cửa Địa ngục?" Thiếu niên nam nữ thấp giọng lặp lại từ này, nhất thời đều có tâm tư.

Nhưng một trận gió lạnh thấu tận xương tủy thổi qua, bọn họ lại run rẩy, nâng người bạn lên, đầu cũng không dám quay lại mà rời khỏi nơi này.

...

Đây là thành viên Linh Giáo Đoàn? Thật sự là làm cho người ta thất vọng mà. . . Nếu hắn không có bỏ qua thân phận hiện tại, ta có nên nửa đêm đi gặp hắn một chút, xem hắn biết được chuyện gì, ừm, cho hắn một bài học, để cho hắn không dám gây họa cho học sinh nữa, "Linh vũ" cùng

"nghỉ thức sống lại " là có thể chơi loạn sao? Klein theo thói quen lấy tư duy Kẻ Gác Đêm đưa ra đánh giá.

Rất nhanh, hắn về lại bên ngoài căn nhà của Logo Kalouman, kiên nhẫn chờ đợi nhân viên bảo an di động.

Vừa tìm thấy cơ hội, hắn lập tức nhảy qua rào chắn, dọc theo bóng đèn rất nhanh tiếp cận căn nhà, lặng yên leo lên ban công.

Lúc này, người giả ngụy trang thành hắn còn đang hút thuốc.

Bốp! Klein búng nhẹ ngón tay.

Bóng người trước mắt hắn lập tức biến thành một tờ giấy mỏng manh, bay vào lòng bàn tay hắn.

Tờ giấy này so sánh với trước đó, đã giăng kín những vết đỏ, đã không thể dùng lại.

Klein không dám vứt loạn, gấp lại nhét vào túi áo.

Làm xong tất cả cái này, hắn nhàn nhã đi vào hành lang, trở lại phòng ngủ Adol.

"Sao đi lâu như vậy?" Stuart giọng khẽ run hỏi.

Hắn vừa rồi đi ra cửa thăm dò, phát hiện Sherlock Moriarty vẫn đang hút thuốc, nhưng có chức trách, hắn không dám rời khỏi phòng ngủ.

Klein cười cười nói:

"Nghỉ ngơi một chút, thả lỏng một chút, cậu cũng có thể, tôi không ngại."

"Tôi. . ." Stuart đang muốn đáp ứng, bỗng nhiên nghĩ lại, làm như vậy, trên ban công cũng chỉ có một mình hắn, xung quanh là bóng đêm thâm trầm, là không có ánh sáng, là gió lạnh lẽo, là hoàn cảnh sẽ làm cho người ta nhớ tới chuyện quỷ quái.

Vì thế, hắn gượng cười nói:

"Không sao, tôi không cần."

Klein cười không nói gì, lại ngồi xuống, để cho ghế dựa ở trong đêm tối nhẹ nhàng mà chậm rãi lay động.

Cứ lay động như vậy lat đến bình minh, cũng không có chuyện gì phát sinh.

Adol tỉnh lại, ngồi ở trên giường, suy nghĩ xuất thần.

Klein không nói gì cả, trao đổi vị trí cùng Cassanna và nữ trợ thủ của cô ta, chậm rãi đi về phòng khách ngủ bù.

Khi hắn đang mơ mơ màng màng ngủ, nghe thấy Logo Kalouman vừa mừng vừa sợ cao giọng hô:

"Ô, đứa nhỏ của tôi, con khỏe rồi?"

"Gió bão ở trên, tôi muốn quyên tặng 300 bảng cho giáo hội!"

"Con, con nói, họ sẽ không tới giết con? Là con hiểu lầm?"

300 bảng? Thật xa xỉ mà. . . Klein trở người, kéo lại cái chăn mềm ấm áp, than thở một câu.

Sau đó, hắn tiếp tục ngủ say.

Vào giữa trưa, Klein xuống lầu dùng cơm, Cassanna ngồi ở đối diện hẳn, hơi nhú mào hỏi:

"Tối hôm qua có phát sinh chuyện gì không?"

"Không có." Klein trả lời ngắn gọn, chợt cười nói, "Adol tỉnh lại đi nhà vệ sinh có tính không?"

Bên cạnh Stuart chậm lại động tác, gật đầu phụ họa.

Cassanna ánh mắt đảo qua bọn họ gương mặt thu trở về, trầm giọng hỏi đáp:

"Không tính."

Klein khóe miệng nhếch lên, thuần thực cắn miếng thịt bò.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 304: Mạnh Mỗi

Không bao lâu sau khi đám người Klein dùng bữa trưa xong, vị thám tử xin nghỉ phép kia đã quay trở về phố công viên Green, cái này ý nghĩa, ủy thác mà hẳn nhận đến đây chấm dứt.

Bởi vì tình huống Adol xuất hiện chuyển tốt rõ ràng, Logo Kalouman ở khi kết toán thù lao cho hẳn tương đương khẳng khái, cho thêm 50% ở trên 10 bảng cơ sở này.

"Không hổ là thương nhân châu báu, ra tay thật sự là hào phóng, bất quá, so với những người khác ở khu tây, khu Queen mà nói, hẳn cũng không tính là có tiền như vậy, phố công viên Green gần ngoại thành, thậm chí cách nghĩa trang không xa, mình chạy toàn lực mười phút là có thể đến. . . Ấc, tiểu thư vệ sĩ, không, tiểu thư Sharon, đại khái có khả năng là cường giả danh sách 5, tiêu chuẩn thu phí là ba ngày 1.000 bảng, mà mình làm người phi phạm danh sách 7, một ngày chỉ 15 bảng, chênh lệch có chút lớn. . ."

"Đương nhiên, nếu mỗi ngày đều có thể có nhiệm vụ như vậy, thu vào hàng năm của mình sẽ vượt qua 5.400 bảng, thuộc về đỉnh tầng giai cấp trung sản, quản lí số một của ngân hàng Backlund mỗi năm cũng chỉ 5.000 bảng. . . Ha ha, đây chỉ là ảo tưởng đơn thuần, đối với đại bộ phận thám tử mà nói, thật là một tuần không có đơn, có đơn ăn một tuần. . . Mà tài liệu phi phạm danh sách 6 mà mình cần để tấn thăng cộng lại tuyệt đối không chỉ 3.000 bảng, ngấm lại cũng khiến cho người ta đau đầu, đối với người thường mà nói, đây là một số tài phú lớn, có thể duy trì cuộc sống không tẻ cả đời!"

"Tin tức tốt là, cho dù nắm giữ cách sắm vai, tiêu hóa ma được danh sách 7 cũng phải sáu tháng đến ba năm, cho dù mình có thể tổng kết ra quy tắc 'Ma thuật sư' rất nhanh, nhiều lần cũng chỉ rút ngắn đi được chừng một hai tháng, mình có đủ thời gian để kiếm tiền, sưu tập manh mối tài liệu. . ."

"Đợi một chút, tiểu thư 'Chính Nghĩa' hình như còn thiếu mình, Ặc, quyển giả của mình 5.000 bảng. . ."

"Bất quá cô ta gần đây tình huống tài chính không quá tốt, trong mấy tháng rất khó lấy ra số tiền lớn như vậy. . ."

Klein cầm lấy ba tờ 5 bảng, suy nghĩ cực kỳ phát tán rời khỏi khu tây.

Sau khi quay về phố Minsk, hắn nhanh thiêu hủy người giấy đã dùng, lại bổ sung thêm hai tấm.

Đợi đến chạng vạng, hắn cưỡi tàu điện ngầm hơi nước đi vào khu vực cầu Backlund, dựa theo con số được cung cấp trên báo, gõ cửa lớn căn nhà tụ hội.

Cũng giống như mấy lần trước đó, hắn mang mặt nạ sắt chỉ có thể che khuất nửa khuôn mặt, khoác lên trường bào màu đen có mũ trùm, ở dưới người phục vụ dẫn dắt, tiến vào căn phòng chỉ có một ngọn nến đang lẳng lặng thiêu đốt.

Liếc mắt nhìn một cái, Klein phát hiện người phi phạm ở lần tụ hội này ít hơn gần một nửa so với dĩ vãng.

Mình là đến đúng thời gian, những người khác là đến muộn sao? Klein lần này không thay đổi tư thế đi lại cùng động tác thói quen của bản thân, chọn vị trí góc, chậm rãi ngồi xuống.

Qua vài phút, ông lão "Mắt trí tuệ" hăng hăng yết hầu nói:

"Bắt đầu tụ hội đi, những người khác hẳn sẽ không đến đây."

Nói tới đây, hẳn hơi giải thích một chút:

"Bởi vì án giết người liên hoàn kia vẫn chưa thể tìm được hung thủ, đại bộ phận người phi phạm Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt, Quả Tim Máy cùng MI9 đều bị phái ra, đang làm kiểm tra cùng lực soát quy mô lớn."

"Dưới loại thế cục này, bọn họ không muốn ra ngoài, không muốn tham dự tụ hội, là chuyện rất bình thường có thể lý giải."

"Thằng thăn mà nói, người hôm nay đến còn nhiều hơn so với tôi tưởng tượng."

Quả nhiên, cộng đồng người phi phạm không phải cô lập, cũng sẽ chịu ảnh hưởng của thời sự. . . Klein nhìn quanh một vòng, thấy Dược sư mập cũng không có vắng, trong lòng nhất thời thả lỏng không ít.

Dược sư đẩy lên mặt nạ sắt trên mặt, không ôm hy vọng gì hô một câu:

"Cầu mua Tủy chất kết tinh tuổi tinh linh, giá có thể thương lượng."

"Tôi có." Klein không chút do dự mở miệng.

Hẳn lo lắng người khác cũng tìm được loại tài liệu phi phạm này, do đó làm cho hàng hóa của mình ứ đọng lại.

—— Tuy tài liệu phi phạm khan hiếm, trong một tụ hội rất ít xuất hiện tình huống lặp lại, nhưng loại chuyện này không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

"Cầu mua Tủy chất kết tinh tuổi tinh linh. . ." Dược sư tựa như không nghe thấy có người đang đáp lại.

Nói đến một nửa, hần đột nhiên ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Klein, ánh mắt nóng cháy bật thốt lên hỏi:

"Cậu có?"

"Đúng vậy." Klein có chút không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của đối phương.

Hần vừa trả lời khẳng định, vừa cuộn lên trường bào màu đen, lấy ra một cái hộp thuốc lá bằng sắt.

Bộp! Klein mở hộp thuốc lá, để cho Tủy chất kết tinh suốt tinh linh giống như quả trứng màu nhạt ở bên trong lộ ra.

"Anh nếu lo lắng, có thể để cho 'Mắt trí tuệ' giám định." Klein trầm giọng bồi thêm một câu.

Cái này thật ra không quá cần thiết, bởi vì có phải tài liệu phi phạm hay không vừa xem là biết ngay, mà sau khi lấy vào tay, có bị ô nhiễm hay không cũng có thể phát hiện rất nhanh.

Bất quá, nếu tri thức thần bí học không đủ phong phú, người phi phạm cũng rất dễ dàng lẫn lộn với tài liệu tương tự, loại thời điểm này, sẽ cần giám định.

Dược sư tựa như đang nhìn một cô gái xinh đẹp thèm nhỏ dãi đã lâu, si mê nhìn tài liệu phi phạm trong tay Klein, vài giây sau mới lắc đầu nói:

"Không, không cần!"

"Chính là nó!"

"Chính là nó!"

Klein hơi nhếch khóe miệng, đưa ra giá:

"300 bảng, cùng với manh mối phối phương Dược sư."

"Manh mối phối phương Dược sư. . . Là cậu!" Dược sư ngấn ra một chút, rõ rệt người đối diện là ai.

Là cái tên làm cho hắn mang theo thuốc an thần chạy không một chuyến!

Bất chợt, hắn đau lòng đến cực điểm, hối hận đến cực điểm cảm thán:

"Cậu quả nhiên là một người may mắn!"

"Tôi lúc trước vì sao không chọn đường may mắn kia. . ."

Dù sao tôi là vua vàng đen chấp chương vận may. . . Klein tự mình lẩm bẩm một câu.

Dược sư thở dài thở ngắn một hồi, thay đổi tư thế ngồi nói:

"Cái này quá mắc, 200 bảng thêm manh mối phối phương."

"Manh mối phối phương chỉ là thêm vào, bởi vì tôi không thể xác nhận nó thật giả, cho nên, 300 bảng, một penny cũng không thể thiếu, tôi nghĩ nơi khác hắn cũng có người cần." Klein cười cười nói, "Giá này thật ra đã là ổn lắm rồi, đổi lại người khác, có lẽ sẽ ra giá 400, thậm chí 500 bảng, mà anh nói không chừng cũng sẽ chấp nhận."

"Tôi sẽ không ngu xuẩn như vậy, tôi còn có thể chờ đợi. . ." Dược sư than thở rồi nói, "Manh mối có thể để cho ông lão, ặc, ngài 'Mắt trí tuệ' giám định."

"Phải là sự vật tồn tại khách quan, chi tiết tường tận, tôi mới có thể giám định, manh mối đơn thuần không ở hàng ngũ này." Ông lão "Mắt trí tuệ" lập tức nhắc nhở một câu.

Mà bói toán có thể phán định đại khái manh mối hữu hiệu hay không, ở dưới tình huống không liên quan đến lực lượng cao hơn so với bản thân hai ba tầng. . . Klein không tiếng động tự nói một câu.

Nhưng hẳn sẽ không ở tụ hội người phi phạm bại lộ chuyện mình am hiểu bói toán.

"Được rồi. . . 300 bảng thêm manh mối, cậu buôn bán lời rồi!" Được sư hít vào một hơi, sờ sờ lấy ra một xấp tiền mặt thật dày, đếm ra số tiền đối ứng, sau đó bảo người phục vụ mang tới giấy bút, vùi đầu viết.

Xoát xoát xoát, hẳn ghi ra manh mối, mang tờ giấy gấp lại, cùng với tiền mặt và vài vật phẩm khác đều đưa cho người phục vụ.

Chờ người phục vụ đi lại đây, Klein liếc mắt nhìn một cái, bỗng nhiên có chút ngẩn ra.

Bởi vì trừ bỏ tiền mặt cùng manh mối, còn thêm vào bốn ống thủy tinh, bên trong nhìn như chất lỏng tinh thuần.

"Đây là cái gì?" Klein nghi hoặc hỏi.

"Cậu quên sao? Thuốc an thần mà cậu muốn, thuốc an thần do tôi đặc chế, mỗi ống 10 saule, bốn ống hai bảng, cho nên, tiền mặt là 298 bảng." Được sư hồi đáp, "Nếu cậu lo lắng đối với thuốc an thần của tôi, có thể xin giám định."

Mình thực đã quên. . . mình là vì giữ lời với tiểu thư Sharon, mà hiện tại cô ta lại không ở trong này, ừm, cũng tốt, thuốc an thần nói không chừng có thể ứng đối tình huống ngoài ý muốn nào đó. . . Klein không hề mở miệng, lấy ra Túi chất kết tinh suốt tinh linh, tiếp nhận đồ đặc, đếm tiền ở trước mặt mọi người, đồng thời ở dưới ánh nến mỏng manh phân rõ thật giả.

Tổng cộng 298 bảng. . . đúng rồi. . . Thấy túi tiền đã không thể nhét thêm quá nhiều, Klein đành phải cuộn lại xấp tiền, nhét chúng vào túi áo.

Sau khi thu hồi thuốc an thần, hắn mở ra tờ giấy, xem manh mối:

"Khu South Bridge, phố Rose, giáo đường Harvest, tìm Giám mục Utravsky. Chỉ cần cần có thể giúp ông ta hoàn thành một nhiệm vụ, sẽ có khả năng được phối phương Dược sư."

Giáo đường Harvest, đây là giáo đường giáo hội Đại Địa Mẫu Thần không nhiều lắm ở vương quốc, mà giáo hội này nắm giữ hai con đường phi phạm "Người trồng trọt" cùng "Dược sư". . . Manh mối thực ăn khớp. . . Klein có chút suy nghĩ gấp lại tờ giấy.

Tụ hội tiếp tục, người phi phạm nữ sau lưng có "Thợ thủ công" kia không biết là không có tham gia, hay là chưa lấy được siêu phạm vũ khí mới, thủy chung không có lên tiếng, làm cho Klein chờ mong hụt —— hắn hiện tại có 509 bảng tiền mặt, có thể suy nghĩ tìm chút trang bị.

Sau rất nhiều giao dịch không thể thành công, có người nam ngồi ở trên một chiếc ghế nhỏ trầm thấp mở miệng:

"Tôi có một người bạn ở trong lần kiểm tra này bất hạnh bị phát hiện, bị Kẻ Trừng Phạt nhốt ở trong lòng đất của một tòa giáo đường Gió Bão, tôi muốn mời vài vị giúp đỡ cùng nghĩ cách cứu hắn ra."

Ông lão "Mắt trí tuệ" lúc này đáp lại:

" 'Dã cầu', bỏ qua tính toán này đi! Một tòa giáo đường Gió Bão, Kẻ Trừng Phạt cùng vật phong ấn, đủ để hủy diệt toàn bộ người ở chỗ này."

"Bạn của cậu kết cục đã định, cậu đừng để cho bản thân lâm vào tuyệt cảnh như vậy."

"Dã cầu" nhìn quanh một vòng, phát hiện không có ai đáp lại mình, nhìn không được trùng trùng đập xuống đùi, găm nhẹ nói:

"Nhưng mà, hắn đến cùng làm sai cái gì?"

"Hắn là bác sĩ nội khoa ưu tú, hắn cứu rất nhiều bệnh nhân, hắn chưa từng thương tổn ai! Chỉ bởi vì uống ma dược, trở thành người phi phạm, đã bị giam giữ ở nơi vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời, thậm chí làm vật thí nghiệm của Kẻ Trường Phạt?"

"Vì sao?"

"Vì sao. . ."

Tiếng đau đớn tuyệt vọng chất vấn của "Dã cầu" quanh quẩn ở trong phòng, ngay cả Dược sư luôn không quản được miệng cũng bảo trì im lặng.

Ài. . . Klein từng là người phi phạm chính phủ chỉ có thể thờ dài ở trong lòng.

Ở dưới tình huống không công bố "Cách sắm vai", người phi phạm hoang dại đều thuộc về dạng bom hẹn giờ. . .

Nhưng nếu thông dụng "Cách sắm vai", vậy thế cục có khả năng càng thêm hỗn loạn, càng thêm đẫm máu. . . Dù sao đặc tính phi phạm bất diệt cùng bảo toàn. . .

Trong không khí áp lực này, tụ hội tiến nhập kết thúc, Klein không có thu hoạch gì khác mở miệng:

"Ai có đạn súng ngắn phụ gia hiệu quả siêu phạm khác nhau?"

"Ví dụ như, hiệu quả tịnh hóa, hiệu quả săn ma, vân vân và vân vân."

Hắn không yêu cầu đường kính viên đạn cụ thể, bởi vì hắn hiện tại chưa có súng, hoàn toàn có thể chờ sau khi mua được đạn thì mới phối chế.

Trong một mảng im lặng, một người phi phạm nữ cũng ngồi ở góc trầm thấp đáp lại:

"Tôi có thể hỏi giúp cậu, tụ hội lần sau cho cậu đáp án."

Tựa như là người nữ sau lưng có "Thợ thủ công". . . Klein thở hắt ra nói:

"Tốt."

Đợi cho tụ hội chấm dứt, hắn cũng không có trực tiếp quay về phố Minsk, mà là đi khu đông, thay đổi áo liền quần, trước tới giao giới khu bắc cùng khu Hilston.

Đó là nơi mà Copsti Reid, người nghi ngờ là thành viên Linh Giáo Đoàn thuê ở.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 305: Tay Mơ

Khu bắc, phố Alca.

Copsti Reid đang ngồi ở ghế bành trong nhà suy nghĩ xuất thần, chếch phía trước là lò sưởi trong tường than củi đang thiêu đốt.

Làm giáo viên trường công có thâm niên, tiền lương mỗi tuần của hắn chừng 4 bảng trở lên, đây đủ để hắn sống độc thân khá là không tệ, nhưng đồ ở nhà của hắn vừa cũ lại không hề thiếu mụn vá, chén trà trên bàn cũng là loại cực kỳ đơn giản.

Ở dưới tình huống chưa lấy đi tóc giả, Copsti hấp dẫn người ta chú ý nhất là xương gò má cao ngất cùng xương ngực có vẻ khá hẹp — đây là một loại trạng thái xương ngực dị dạng nhô ra về phía trước.

Trên đầu gối hắn đặt một quyển thơ ca bằng tiếng Fossack cổ, nhưng đã lâu cũng không lật qua tờ nào.

Copsti ánh mắt không có tiêu cự thất thần, bỗng nhiên nghe thấy bên tai có người cười khẽ một tiếng:

"Tôi thực nghi hoặc, anh thế mà không có chạy trốn, còn ở nhà, anh chẳng lẽ không sợ cảnh sát tới cửa sao?"

Thanh âm này trầm thấp khàn khàn, tựa như một cậu con trai đang ở thời kỳ dậy thì vậy.

Copsti cả người giật một cái, suýt nữa từ ghế bành nhảy dựng lên.

Hắn nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở chỗ cách sofa vài bước, không biết khi nào đã ngồi một bóng người!

Bóng người nọ mặc áo trong Flax mùa hè cùng quần dài mỏng, khuôn mặt mông mông lung lung, làm cho người ta không thấy rõ.

"Anh, anh là ai? Anh tới làm cái gì?" Copsti nắm chặt tay vịn, liên thanh hỏi.

Klein sử dụng năng lực ảo giác dựa ra sau, hai tay giao nhau, nhàn nhả mở miệng nói:

"Tối hôm qua, a, hắn là rạng sáng hôm nay, tôi vừa cứu các người."

"Cứu chúng tôi?" Copsti thấy đối phương tựa như không có ác ý quá lớn, hơi chút thả lỏng một chút, "Anh, anh là người trong rừng cây? Anh đã giải quyết tử thi mà chúng tôi đã gọi tình?"

Khi nói chuyện, hắn có chút co quắp giật giật, biểu hiện ra sợ hãi rõ ràng.

Hắn có thể ở dưới tình huống mình tỉnh táo lại không hề có phát hiện mà lên vào, mình khẳng định không phản kháng được. . . Copsti trong lòng nhanh hiện lên ý tưởng cùng loại.

"Các người cũng đủ may mắn, tôi vừa vắn đi ngang qua, nếu không nơi đó sẽ là thi thể đầy đất, thi thể bị cắn xé thành từng mảnh." Klein cười cười nói, "Trở lại vấn đề vừa rồi của chúng ta, tôi rất ngạc nhiên, anh thế mà còn dám lưu ở nhà, anh có rõ ràng mình đã phạm tội gì không?"

Hắn từ biểu hiện trước sau của Copsti khi cử hành "Nghỉ thức sống lại" xác nhận đối phương chính là một tay mơ, không có khả năng có được kỹ xảo che dấu màu sắc cảm xúc chân thật của bản thân, cho nên, tính chỉ

dùng phương pháp "Linh thị" để rõ ràng ngọn nguồn, nhiều lần cuối cùng dùng bói toán xác minh một chút.

"Tôi, tôi biết, một mình mua thi thể, lén đào phần mộ người khác, đây đều là tội có thể làm cho tôi vào ngục giam mười năm trở lên, hơn nữa, hơn nữa, tôi khẳng định còn có thể bị giáo hội trừng phạt." Copsti bề ngoài tuổi không đến 30 hít vào một hơi, cay đắng cười nói, "Bất quá, chỉ cần không làm ra vấn đề quá lớn, đứa nhỏ này cùng tộc trưởng của họ sẽ không đi tố giác tôi, bởi vì bọn họ cũng làm chuyện như vậy, cho dù lập công giảm hình, tự thú giảm hình, cuối cùng cũng sẽ vào nhà giam một đoạn thời gian."

"A." Copsti tự giấu cười, "Đã có đứa nhỏ mang thân phận của tôi nói cho tộc trưởng, bọn họ tìm xã hội đen đến cảnh cáo tôi, bảo tôi trong vòng một tuần phải từ chức, rời khỏi trường học, tôi đã đáp ứng rồi."

Klein nhẹ nhàng gật đầu:

"Đổi hoàn cảnh là chuyện tốt, đương nhiên, không cần lại làm chuyện giống như vậy, mê hoặc đứa nhỏ vô tri là tội ác rất lớn."

"Sẽ không, không bao giờ nữa, tôi thật ra không nghĩ tới sẽ nguy hiểm như vậy, ta chỉ xem bọn họ là có đam mê giống như tôi, mới nghĩ đến dạy bọn họ, dẫn dắt bọn họ tìm kiếm huyền bí vĩnh sinh, về phần chuyện đào mộ này, thật lâu trước kia, rất nhiều bác sĩ cũng đã làm qua." Copsti có chút nghĩ mà sợ thờ dài nói.

Màu sắc cảm xúc của hắc phù hợp trạng thái của hắc hiện tại. . . Nghe lên, hắc không giống như là thành viên Linh Giáo Đoàn. . . Klein nghĩ nghĩ, trực tiếp hỏi:

"Anh là học được 'Linh vũ' từ nơi nào?"

"Linh vũ? A, tôi gọi nó là vũ đạo tử vong." Copsti đầu tiên là ngần ra, rồi chợt hiểu, "Đây là một ông lão dạy cho tôi."

"Một ông lão?" Klein truy hỏi.

Copsti nhớ lại mà ngần người một chút:

"Ông ta là một người vô gia cư, bởi vì bị bệnh nghiêm trọng, ngất ngã ở cửa nhà tôi."

"Tôi lúc ấy không biết ông ta sinh bệnh, nghĩ chỉ là té xỉu đơn thuần, liền đỡ ông ấy vào nhà, cho ông ấy khăn nóng, xức chút dầu cho ông ấy."

"Sau khi ông ta tỉnh lại, bảo tôi không cần đưa ông ta đi bệnh viện hoặc là phòng khám, cũng nhắc tới tử vong không phải là điểm cuối."

"Tôi đã trải cha mẹ cùng vài người thân tử vong, đối với chuyện như vậy cảm thấy rất hứng thú, cho nên, đã nói chuyện với ông ấy, phát hiện ông ấy ở phương diện này có được tri thức uyên bác cùng triết học làm cho người ta tán thưởng, ông ấy đối với tò mò của tôi tựa như cũng rất hài lòng, cuối cùng thậm chí biểu diễn đánh chết một con muỗi, lại như kỳ tích gọi nó tỉnh lại."

Cái mở đầu này. . . mình đời trước xem qua ít nhất mười bản tiểu thuyết cùng loại, đều là có lòng tốt đưa một người già sắp chết về nhà, sau đó được kỳ ngộ. . . Klein khóe miệng co rút một cái rồi nói:

"Cho nên, anh lưu ông ấy lại trong nhà?"

Copsti trịnh trọng gật đầu nói:

"Đúng vậy, nếu không phải thời gian không đủ, tôi thậm chí muốn trở thành học sinh của ông ấy."

"Trong mấy ngày qua, ông ấy dạy tôi vũ đạo tử vong, dạy tôi rất nhiều tri thức, đáng tiếc, chỉ một thời gian ngắn, ta vừa mới tiến nhập trạng thái, ông ấy đã tử vong, chỉ để lại một cái còi đồng."

Lời còn chưa dứt, Copsti đã lấy ra một cái còi đồng cũ kỹ làm rất tinh xảo:

"Chính là cái này."

Mình cũng có một cái. . . Đại khái là tổ tiên cho. . . Klein lăm băm một câu, có chút suy nghĩ hỏi:

"Đây là chuyện bao lâu trước đây? Ông ấy trông thế nào? Anh chôn ông ấy ở nơi nào?"

"Nửa năm trước, đặc thù rõ ràng nhất của ông ấy là tóc hoa râm có bột đỏ một bên mặt, ông ấy bảo tôi chôn ông ấy ở trong hoa viên phía sau." Copsti ngẫm nghĩ rồi nói.

Không phải ngài Azcot, nhưng đại khái có thể là thành viên Linh Giáo Đoàn, danh sách có lẽ không thấp. . . Klein chuyển hỏi:

"Trừ bỏ 'Linh vũ', anh còn học 'Nghĩ thức sống lại' kia?"

"Cái nghĩ thức kia, tôi vừa học một nửa, chỉ có thể căn cứ tri thức rải rác cùng truyền thuyết dân tộc tra được hoàn thiện từng bước, lần lượt cải tiến." Copsti cực kỳ thành thật hồi đáp.

Căn cứ truyền thuyết dân tộc để hoàn thiện? Ừm, vậy mới mang theo mèo đen, nguyện nữ thần phù hộ cho người này. . . Klein nhìn xuống xúc động ở vẽ một vầng trăng đỏ trước ngực.

"Trừ cái đó ra thì ra?" Hẳn truy hỏi một câu.

"Ừm, còn có cái còi đồng này, tôi cảm thấy nó là mấu chốt câu thông cảm quan ở ngoài thế giới." Copsti nâng tay thổi một cái, cảm khái nói, "Mỗi lần tôi thổi nó, đều có thể cảm giác xung quanh trở nên lạnh lẽo, cảm giác có người đang nhìn chăm chú tôi, cảm giác có ai đang lôi kéo tôi. . ."

Đồng thời khi hắn nói chuyện, trong mắt Klein đã mở ra "Linh thị", mặt đất có hoa văn như nước gợn lan ra, khí tức lạnh lẽo theo đó tràn ngập, lò lửa cùng ngọn đèn cũng âm ỉ đi một ít.

Ngay sau đó, nơi đó lộ ra một cái đầu của một con cá chết ba mắt, xung quanh đầu có những sợi xúc tu màu đen giống như của bạch tuộc quần loạn xung quanh.

Một cái xúc tu đưa ra, khi thì đụng vào chân Copsti, khi thì kéo quần áo hắn, có vẻ có chút vội vàng xao động, nhưng mà Copsti lại hoàn toàn không có đáp lại, tựa như căn bản không có phát hiện.

Đây là tín sứ mà? Còi đồng là triệu hồi tín sứ đối ứng. . . Anh triệu hồi nó ra, lại không đưa thư cho nó là có ý gì? Klein nhìn có chút ngây người.

Lúc này, Copsti thực hưng phấn mà nhìn về phía hắn:

"Cảm giác được không? Xung quanh trở nên lạnh lẽo! Đèn khí ga cũng trở nên tối đi!"

"Thật sự, có người đang nhìn chăm chú tôi, đang lôi kéo tôi!"

Tín sứ diện mạo dễ sợ cố gắng đụng vào Copsti, hết lần này đến lần khác, nhưng cuối cùng vẫn không có nhận được thư, bất đắc dĩ chui trở về "lòng đất" .

Klein khóe miệng thoáng run rẩy nhìn, trong lòng yên lặng lắm lắm:

"Ta thu hồi lời nói vừa rồi, hắn không phải là tay mơ, hắn là một con gà mờ chính hiệu."

"Hắn căn bản không phải người phi phạm!"

"Ta trước đó còn tưởng rằng hắn là loại mới nhập môn thần bí học, hiện tại xem ra, hắn ngay cả cửa ở đâu còn chưa có tìm được. . ."

"Danh sách 9 'Người nhật xác' con đường 'Tử thần', đều có thể trực tiếp thấy quỷ hồn cùng linh thể. . ."

Kết hợp với biểu hiện của Copsti sử dụng còi đồng này mệnh lệnh xác sống sau nghi thức, Klein hoàn toàn tin tưởng hắn không có nói dối, không khỏi thở dài không tiếng động.

Chợt hắn nghĩ tới một vấn đề:

"Nếu viết thư đưa cho tín sứ vừa rồi, nó sẽ đưa đến đâu?"

"Thành viên Linh Giáo Đoàn chân chính? Thành viên có thâm niên?"

Kiểm chế ý tưởng này, Klein gật đầu nói:

"Quả thật trở nên lạnh."

Đáp xong, hắn nhanh chóng chuyển đề tài: "Từ khi người già kia tử vong đến giờ, anh có cảm giác thấy gì dị thường không?"

"Ừm. . . Trước đó không có, nhưng hai tuần gần đây, tôi ngẫu nhiên sẽ cảm thấy người xung quanh giống như thi thể, là cái loại có thể gọi tỉnh." Copsti vừa sợ hãi vừa nghi hoặc hỏi, "Đây là ảo giác à?"

Ăn khớp với cách nói của Adol, hắn không có nói dối. . . Klein nhìn màu sắc khí tràng của Copsti, thật tình nhắc nhở:

"Tôi đề nghị anh ở trong hai tháng sau này, mỗi tuần đi giáo đường ít nhất ba lần, tham dự thánh lễ, nghe cầu nguyện."

"Nếu không làm như vậy, anh có thể dự tính một cái mộ huyệt cho bản thân đi."

"Được rồi. . ." Copsti hơi cảm thấy thất vọng đáp lại.

Hắn còn tưởng rằng đó là biểu hiện bản thân có tiến bộ!

Klein suy xét một chút, dùng giọng ra lệnh nói:

"Đưa tôi đi xem thi thể ông lão kia."

"A? Được rồi." Copsti vốn định cự tuyệt, nhưng nháy mắt đã nhận rõ sự thật.

Hắn lấy công cụ, dẫn Klein từ cửa sau nhà bếp đi ra ngoài, tiến vào hoa viên cỏ cây khô héo, đứng ở trước một gốc cây nghiêng lệch.

Klein đứng ở bên cạnh, nhìn Copsti thuần thực xúc lên bùn đất, từng chút một lộ ra phiến đá phía dưới.

Xử lý xong phần trên, Copsti mượn dùng công cụ, dùng sức mở ra phiến đá.

Phốc!

Ở trên bùn đất phía dưới phiến đá, có một mộ huyệt không tính sâu hiện ra dưới ánh trăng đỏ rực mơ hồ xuyên thấu qua tầng mây.

Copsti theo bản năng nhìn vào, đột nhiên kêu thảm một tiếng, thụt lui lại mấy bước, ngã ngồi ở trên đất.

Bên trong huyết, không có thi thể hư thối, cũng không có xương trắng, phía dưới chỉ là một mảng lông chim màu trắng hỗn loạn, lông chim màu trắng nhiễm màu vàng nhạt!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 306: Lòng Chim

Lòng chim màu trắng?

Klein nhìn mộ huyết không có thi cốt, bỗng nhiên nghĩ tới một từ:

"Thiên sứ!"

Ở trong điển tịch bảy giáo hội lớn, tràn ngập truyền thuyết thiên sứ cùng thánh giả, mà cái trước là một trong những đặc thù, chính là sau lưng mọc ra một đôi, hai đôi, ba đôi, thậm chí sáu đôi cánh chim màu trắng thuần khiết.

Bất quá, trong giây lát, Klein lại nhớ lại một đoạn chuyện cũ:

Ngài Azcot từng miêu tả cảnh trong mơ của mình với hẳn, miêu tả cảnh trong mơ giống như là ở một kiếp nào đó.

Một cảnh tượng trong đó là ở trong lăng tẩm tẩm tối, bên cạnh có rất nhiều quan tài rộng lớn xa xưa, trong quan tài tắc nằm từng thi thể sau lưng mọc lông chim màu trắng!

Đây là biểu hiện đặc thù con đường "Tử thần", hay là hiện tượng quý dị Linh Giáo Đoàn làm ra? Klein không có mở miệng, thu liễm các loại cảm xúc, bình tĩnh nhìn lông chim màu trắng lây nhiễm màu vàng nhạt dưới đáy mộ huyết.

Hắn bước đầu phán đoán ông lão kia sẽ không là thiên sứ, bởi vì người phi phạm danh sách 2 thậm chí danh sách 1 khủng bố sau khi chết khẳng

định sẽ sinh ra ảnh hưởng mãnh liệt đối với xung quanh, ví dụ như, "Tro cốt Thánh giả" thành phố Tingen Chanis sẽ kéo dài ra dây nhỏ lạnh lẽo màu đen gần như vô hình, lấy cái này phong ấn người cùng vật xung quanh.

Đương nhiên, cũng có khả năng người này không có chân chính tử vong. . . Tựa như ngài Azcot vậy? Klein cúi lưng, dùng tay phải mang bao tay màu đen nhặt lên ba cây lông chim màu trắng.

—— Hẳn tính sau khi về nhà, đi phía trên sương mù xám bói toán.

Lúc này, Copsti bình phục lại, bò đến bên cạnh Klein, ẩn hàm sợ hãi nhìn về phía mộ huyết nói:

"Thi thể đâu?"

Klein nghiêng đầu nhìn hẳn một cái, trầm thấp mở miệng nói:

"Có lẽ, chính ông ta đã đi rồi."

"Tự mình đi rồi. . ." Copsti hoảng sợ lập lại một lần, hoàn toàn nhận thức được người chết thức tỉnh là một chuyện đáng sợ cỡ nào.

Hai chân hẳn phát run, như lấm bầm nói:

"Nhưng mà, nhưng mà, tôi không có sử dụng nghi thức sống lại đối với ông ta, đối với ông ta."

Klein xoay người lại, nhìn chăm chú hẳn vài giây rồi nói:

"Tử vong không phải điểm cuối cùng."

"Tử vong không phải điểm cuối cùng. . . Tử vong không phải điểm cuối cùng. . ." Copsti bị lý niệm mà mình thờ phụng dọa sợ không nhẹ, bật thốt lên hỏi, "Ông ấy, ông ấy sẽ trở về sao?"

Ừm, cái còi đồng nọ triệu hồi ra tín sứ, xác suất rất cao là của ông lão kia, nói cách khác, gửi thư cho tín sứ chẳng khác nào là gửi thư cho ông lão kia, gửi thư cho một người đã chết gần nửa năm. . . A, không biết ông ta hiện tại đi nơi nào, đang ở trạng thái gì. . . Đối với vấn đề của Copsti, Klein nhẹ nhàng băng quơ đề điểm một câu:

"Không cần thối cái còi đồng đó nữa."

"Ngài là nói, còi đồng sẽ hấp dẫn ông ta trở về?" Copsti kinh sợ hỏi lại.

Không đợi Klein trả lời, hắn lại tự thỉnh cầu:

"Ngài, ngài có thể giúp tôi mang cái còi đồng này ném vào sông Torquack không?"

"Nếu không được, vậy, tôi tự đi."

Trước đó anh không phải cảm thấy rất hứng thú đối với tử vong đối với triết học tương ứng sao? Klein lăm bắm một câu, đưa tay tiếp nhận cái còi đồng của Copsti.

Hắn tính ở dưới tình huống điều kiện thích hợp, thử phong thư cho người chết, nhìn xem sẽ phát sinh chuyện gì.

Đương nhiên, tất cả cái này điều kiện tiên quyết là, hắn xác định nguy hiểm không quá lớn.

Sau khi dặn dò Copsti lấp lại mộ huyết, Klein cùng hắn trao đổi về "Linh vũ" cùng tri thức thần bí học tương ứng, phong phú hiểu biết bản thân, hơn nữa hỏi rõ ràng Copsti khi hạ táng ông lão kia, có dựa theo di chúc đối phương, để cho thi thể mặt úp xuống phía dưới.

Dưới tình huống đặc thù, dùng "Linh vũ" thay thế bộ phận nghi thức ma pháp bố trí rườm rà sẽ càng thêm hữu hiệu, càng thêm giản tiện. . . Mắt thấy mục đích đã đạt thành, Klein lại cảnh cáo Copsti một câu, để cho hắn không chơi loạn cái gọi là nghi thức sống lại nữa.

Tiếp theo, hắn từ hoa viên rời khỏi con đường này, vòng ra chỗ xa ngồi xe ngựa tới khu đông.

Sau khi thay quần áo, hắn quay về phố Minsk, tiến vào phòng ngủ, trải qua một loạt thao tác, mang ba cây lông chim màu trắng cùng còi đồng Copsti đưa lên phía trên sương mù xám.

Ngồi vào chiếc ghế dựa thuộc về Kẻ Khờ, Klein hiện ra giấy bút, viết xuống câu bói toán đã sớm nghĩ ra:

"Lai lịch của nó."

Ngay sau đó, hắn cầm ba cây lông chim màu trắng nọ, dựa vào ghế dựa sau lưng.

Trong đọc thầm, Klein tiến vào cảnh trong mơ, bốn phía sương mù mông lung, xám trắng nồng đậm.

Trong thiên địa như vậy, có một mảng bóng tối nồng đậm không ánh sáng, bỗng nhiên, bóng tối nhiễm lên sắc thái đỏ rực, một bàn tay xương tái nhợt nhô lên bùn đất nâu vàng.

Một bóng người chậm rãi đi lên, hắn cũng không có xốc lên phiến đá, hất lên bùn đất, mà cứ như vậy xuyên thấu ra ngoài.

Dưới ánh trắng đỏ rực, y phục sau lưng bóng người này rách tung toé, mọc ra từng cây lông chim màu trắng.

Bóng người này tóc hoa râm hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra khuôn mặt có vết bớt đỏ rõ ràng, cùng với ánh mắt đờ đẫn, ngây ngốc, không có tình cảm gì.

Nó bước chân ra, gian nan xuyên thấu rào chắn, bước về chỗ sâu trong bóng đêm, càng chạy càng xa, cho đến khi biến mất.

Cảnh trong mơ vỡ nát theo, Klein tỉnh lại.

Sau lưng thi thể thật sự mọc ra lông chim màu trắng. . . Trạng thái của nó rất giống tiểu thư Sharon, nhưng mà, lại có khác nhau rõ ràng, làm cho người ta có cảm giác rất trầm trọng rất thực không giả. . . Nó tựa như có thể chuyển biến nửa tự nhiên không hoàn chỉnh giữa cơ thể người cùng linh thể? Sứ giả câu thông thể giới hiện thực cùng linh giới mình giới? Klein đưa tay khẽ gõ cạnh bàn, trầm tư một hồi.

Ngay sau đó, hần lại bói toán hiện tại sử dụng còi đồng của Copsti gợi ý thư có tồn tại nguy hiểm hay không, chiếm được đáp án khẳng định, hơn nữa còn lắc chuyển động biên độ rất lớn, tốc độ rất nhanh.

"Đáng tiếc, không có cách nào ở trên sương mù xám trực tiếp sử dụng còi đồng, tín sứ căn bản không vào được, nếu không sẽ không có nguy hiểm gì. . ." Klein tự nói một câu, rồi rơi vào trong sương mù xám, quay trở về thể giới hiện thực.

. . .

Vào sáng sớm, trong rừng cây tương đối tươi mát ở khu Queen.

Dược sư khuôn mặt tròn trịa, chừng ba mươi tuổi xuất hiện ở góc sáng tĩnh lặng, mang thảo dược bí mật trồng thu vào trong túi da mang theo bên người.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, hắc thẳng lưng, hoạt động thân thể, thực thỏa mãn lắm lắm không tiếng động:

"Quả nhiên, tố chất thân thể được đề cao, không hề giống như trước, chỉ có kháng tính đối với độc tố là có vẻ mạnh."

"Bất quá. . . Vì sao danh sách 8 của mình là 'Thuần thú sư' ? Cái đó có quan hệ gì với 'Dược sư'?"

"Ừm, Dược sư là thuần hóa cũng sử dụng thực vật cùng bộ phận mất đi sinh mệnh của động vật, Thuần thú sư là thuần hóa cùng sử dụng động vật còn sống, bao gồm sinh vật siêu phàm?"

"Danh sách 7 của mình là có thể thuần hóa cũng sử dụng nhân loại?"

"Ông lão cũng không nói cho mình biết tên của danh sách 7, cũng không đưa cho mình phối phương, chờ mình ổn định xuống, thử liên hệ với ông ta."

Dược sư quyền đâm cước đá, thích ứng với thân thể đã mạnh lên, mãi cho đến mệt mới dừng lại động tác.

Hô. . . Trong khi thở dốc, hắc bắt đầu tự hỏi một vấn đề nghiêm túc:

Đó chính là Thuần thú sư nên sắm vai như thế nào?

"Thuần thú sư. . . Nên làm như thế nào đây? Tìm động vật thuần hóa?"
Dược sư trong khi nói thầm, bỗng nhiên có cảm ứng, nhìn về phía hồ nhân tạo.

Nơi đó có một con chó lông vàng đang vui vẻ chạy.

Tựa như đã nhận ra tầm mắt của hắc, chó lông vàng bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn lại.

Tầm mắt va chạm ở giữa không trung, chó lông vàng nọ ngẩn ra một chút, chột nhay bèn xoay người, nhanh như chớp chạy trốn không thấy bóng dáng.

...

Trong biệt thự xa hoa nhà Bá tước Hall.

Susie trở lại phòng đánh đàn, ngồi ở bên chân Audrey, lè lưỡi thở gấp.

Đợi cho cô gái tóc vàng đàn xong một khúc, nó mới nghĩ mà sợ nói:

"Audrey, tôi gặp một tên đáng sợ."

"Ánh mắt hắc thực đáng sợ!"

"Phải không? Hắc muốn làm cái gì với người?" Audrey tò mò mà thân thiết hỏi.

Susie tâm trung nghĩ nghĩ nói: "Tôi cũng không biết, tóm lại, hắc rất nguy hiểm, cái này là trực giác của tôi."

"Bộ dáng của hắc là gì?" Audrey suy xét có cần để cho thủ vệ cùng người hầu trong nhà đi cảnh cáo người nam kia hay không.

"Không thấy rõ, tôi cảm giác, cảm giác hắc là thiên địch của tôi!" Susie nghiêm trang trả lời.

Thiên địch của người? Khắc tinh của chó? Audrey lộ ra nụ cười:

"Susie, người gần đây không cần đi chỗ rừng cây đó nữa."

"Ông, Audrey, cô vừa rồi tâm tình không được tốt? Tôi nghe ra được từ trong tiếng đàn của cô." Susie hỏi ngược lại.

Audrey nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Ừm. . . Tôi vừa rời từ chỗ Glelint thu được tin tức, Furth cùng Hugh nói cho tôi biết, tụ hội đêm nay hủy bỏ. Tôi vốn đang tính đổi lấy tài liệu phi phạm cho người."

Hơn nữa thử tiếp xúc với người Hội Tâm lý luyện kim. . . Nàng yên lặng bồi thêm một câu ở trong lòng.

"Vì sao?" Susie nghi hoặc hỏi.

Audrey suy tư rồi trả lời:

"Nghe nói là án giết người liên hoàn kia tạo thành ảnh hưởng."

. . .

Sáng sớm thứ bảy, không khí Backlund cũng không có gì khác so với bình thường.

Klein đang thử làm một loại mì ống trước đây thích ăn, vì thế, hắn mua bột mì phẩm chất tốt, thêm nước thêm đường, tạo thành một chậu "hồ dán" loãng.

Tiếp theo, hắn đổ dầu vào, thấm ướt mặt ngoài.

Sau khi làm nóng nồi, hắn dùng thìa múc một ít dung dịch mì này, mang chúng đổ vào nồi, tạo thành một lớp mỏng.

Trong xèo xèo, hắn trải vài lớp nữa, mùi bột mì dần dần lan tràn ra.

Đợi cho vừa đủ, hắn mang những lớp mỏng này cuộn lại, đặt vào trong đĩa, rồi thêm nước vào chỗ còn lại tạo thành bột nhão.

Mang mì cùng "cháo" này trở lại phòng ăn, Klein khẩn cấp lấy một miếng nhét vào trong miệng.

Phần mì mỏng có hương lúa mạch nồng đậm cùng vị ngọt kích thích thêm ăn, đơn thuần, mộc mạc, lại dị thường mỹ vị.

Là hương vị trong trí nhớ. . . Klein ăn nhanh, thỉnh thoảng lại ăn một miếng bột nhào.

Ngay ở lúc hăn ăn gần hết, bắt đầu chậm tốc độ xuống, chuông cửa bỗng nhiên được kéo vang, tiếng ding ding đang đang không ngừng quanh quẩn.

Ủy thác mới? Klein lấy xuống khăn ăn, lau tay, đứng dậy đi về phía cửa.

Hăn còn chưa cầm vào tay nắm, trong đầu đã tự nhiên hiện ra hình ảnh khách đến.

Đó là một người trung niên thái dương hoa râu, khuôn mặt gầy gò, khí chất xuất chúng.

Đó là thám tử tư Isengard Stanton có thể được cảnh sát mời!

Ông ta tới tìm mình làm cái gì? Klein nghi hoặc mở cửa, mỉm cười hỏi:

"Chào buổi sáng, ngài Stanton, có chuyện gì sao?"

Isengard tháo xuống mũ dạ tơ lụa, cười cười nói:

"Chào buổi sáng, ngài Moriarty, tôi muốn tìm anh để hợp tác, tôi cho rằng anh là một thám tử ưu tú, trước đó thuần túy dựa vào cá nhân đã tra được bến tàu đông Byron, tra được công hội bến tàu."

"Hợp tác?" Klein không có che dấu bản thân ngạc nhiên.

Isengard gõ gõ cây ba toong màu đen, trầm giọng hỏi đáp:

"Tìm ra hung thủ án giết người liên hoàn gần đây."

"Cảnh sát đã treo thưởng, 2000 bảng."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 307: Lòng Chim

Lòng chim màu trắng?

Klein nhìn mộ huyết không có thi cốt, bỗng nhiên nghĩ tới một từ:

"Thiên sứ!"

Ở trong điển tịch bảy giáo hội lớn, tràn ngập truyền thuyết thiên sứ cùng thánh giả, mà cái trước là một trong những đặc thù, chính là sau lưng mọc ra một đôi, hai đôi, ba đôi, thậm chí sáu đôi cánh chim màu trắng thuần khiết.

Bất quá, trong giây lát, Klein lại nhớ lại một đoạn chuyện cũ:

Ngài Azcot từng miêu tả cảnh trong mơ của mình với hẳn, miêu tả cảnh trong mơ giống như là ở một kiếp nào đó.

Một cảnh tượng trong đó là ở trong lăng tẩm tẩm tối, bên cạnh có rất nhiều quan tài rộng lớn xa xưa, trong quan tài tắc nằm từng thi thể sau lưng mọc lông chim màu trắng!

Đây là biểu hiện đặc thù con đường "Tử thần", hay là hiện tượng quý dị Linh Giáo Đoàn làm ra? Klein không có mở miệng, thu liễm các loại cảm xúc, bình tĩnh nhìn lông chim màu trắng lây nhiễm màu vàng nhạt dưới đáy mộ huyết.

Hắn bước đầu phán đoán ông lão kia sẽ không là thiên sứ, bởi vì người phi phạm danh sách 2 thậm chí danh sách 1 khủng bố sau khi chết khẳng

định sẽ sinh ra ảnh hưởng mãnh liệt đối với xung quanh, ví dụ như, "Tro cốt Thánh giả" thành phố Tingen Chanis sẽ kéo dài ra dây nhỏ lạnh lẽo màu đen gần như vô hình, lấy cái này phong ấn người cùng vật xung quanh.

Đương nhiên, cũng có khả năng người này không có chân chính tử vong. . . Tựa như ngài Azcot vậy? Klein cúi lưng, dùng tay phải mang bao tay màu đen nhặt lên ba cây lông chim màu trắng.

—— Hẳn tính sau khi về nhà, đi phía trên sương mù xám bóỉ toán.

Lúc này, Copsti bình phục lại, bò đến bên cạnh Klein, ẩn hàm sợ hãi nhìn về phía mộ huyết nói:

"Thi thể đâu?"

Klein nghiêng đầu nhìn hẳn một cái, trầm thấp mở miệng nói:

"Có lẽ, chính ông ta đã đi rồi."

"Tự mình đi rồi. . ." Copsti hoảng sợ lập lại một lần, hoàn toàn nhận thức được người chết thức tỉnh là một chuyện đáng sợ cỡ nào.

Hai chân hẳn phát run, như lấm bầm nói:

"Nhưng mà, nhưng mà, tôi không có sử dụng nghi thức sống lại đối với ông ta, đối với ông ta."

Klein xoay người lại, nhìn chăm chú hẳn vài giây rồi nói:

"Tử vong không phải điểm cuối cùng."

"Tử vong không phải điểm cuối cùng. . . Tử vong không phải điểm cuối cùng. . ." Copsti bị lý niệm mà mình thờ phụng dọa sợ không nhẹ, bật thốt lên hỏi, "Ông ấy, ông ấy sẽ trở về sao?"

Ừm, cái còi đồng nọ triệu hồi ra tín sứ, xác suất rất cao là của ông lão kia, nói cách khác, gửi thư cho tín sứ chẳng khác nào là gửi thư cho ông lão kia, gửi thư cho một người đã chết gần nửa năm. . . A, không biết ông ta hiện tại đi nơi nào, đang ở trạng thái gì. . . Đối với vấn đề của Copsti, Klein nhẹ nhàng băng quơ đề điểm một câu:

"Không cần thối cái còi đồng đó nữa."

"Ngài là nói, còi đồng sẽ hấp dẫn ông ta trở về?" Copsti kinh sợ hỏi lại.

Không đợi Klein trả lời, hắn lại tự thỉnh cầu:

"Ngài, ngài có thể giúp tôi mang cái còi đồng này ném vào sông Torquack không?"

"Nếu không được, vậy, tôi tự đi."

Trước đó anh không phải cảm thấy rất hứng thú đối với tử vong đối với triết học tương ứng sao? Klein lăm bắm một câu, đưa tay tiếp nhận cái còi đồng của Copsti.

Hắn tính ở dưới tình huống điều kiện thích hợp, thử phong thư cho người chết, nhìn xem sẽ phát sinh chuyện gì.

Đương nhiên, tất cả cái này điều kiện tiên quyết là, hắn xác định nguy hiểm không quá lớn.

Sau khi dặn dò Copsti lấp lại mộ huyết, Klein cùng hắn trao đổi về "Linh vũ" cùng tri thức thần bí học tương ứng, phong phú hiểu biết bản thân, hơn nữa hỏi rõ ràng Copsti khi hạ táng ông lão kia, có dựa theo di chúc đối phương, để cho thi thể mặt úp xuống phía dưới.

Dưới tình huống đặc thù, dùng "Linh vũ" thay thế bộ phận nghi thức ma pháp bố trí rườm rà sẽ càng thêm hữu hiệu, càng thêm giản tiện. . . Mắt thấy mục đích đã đạt thành, Klein lại cảnh cáo Copsti một câu, để cho hắn không chơi loạn cái gọi là nghi thức sống lại nữa.

Tiếp theo, hắn từ hoa viên rời khỏi con đường này, vòng ra chỗ xa ngồi xe ngựa tới khu đông.

Sau khi thay quần áo, hắn quay về phố Minsk, tiến vào phòng ngủ, trải qua một loạt thao tác, mang ba cây lông chim màu trắng cùng còi đồng Copsti đưa lên phía trên sương mù xám.

Ngồi vào chiếc ghế dựa thuộc về Kẻ Khờ, Klein hiện ra giấy bút, viết xuống câu bói toán đã sớm nghĩ ra:

"Lai lịch của nó."

Ngay sau đó, hắn cầm ba cây lông chim màu trắng nọ, dựa vào ghế dựa sau lưng.

Trong đọc thầm, Klein tiến vào cảnh trong mơ, bốn phía sương mù mông lung, xám trắng nồng đậm.

Trong thiên địa như vậy, có một mảng bóng tối nồng đậm không ánh sáng, bỗng nhiên, bóng tối nhiễm lên sắc thái đỏ rực, một bàn tay xương tái nhợt nhô lên bùn đất nâu vàng.

Một bóng người chậm rãi đi lên, hắn cũng không có xốc lên phiến đá, hất lên bùn đất, mà cứ như vậy xuyên thấu ra ngoài.

Dưới ánh trắng đỏ rực, y phục sau lưng bóng người này rách tung toé, mọc ra từng cây lông chim màu trắng.

Bóng người này tóc hoa râm hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra khuôn mặt có vết bớt đỏ rõ ràng, cùng với ánh mắt đờ đẫn, ngây ngốc, không có tình cảm gì.

Nó bước chân ra, gian nan xuyên thấu rào chắn, bước về chỗ sâu trong bóng đêm, càng chạy càng xa, cho đến khi biến mất.

Cảnh trong mơ vỡ nát theo, Klein tỉnh lại.

Sau lưng thi thể thật sự mọc ra lông chim màu trắng. . . Trạng thái của nó rất giống tiểu thư Sharon, nhưng mà, lại có khác nhau rõ ràng, làm cho người ta có cảm giác rất trầm trọng rất thực không giả. . . Nó tựa như có thể chuyển biến nửa tự nhiên không hoàn chỉnh giữa cơ thể người cùng linh thể? Sứ giả câu thông thế giới hiện thực cùng linh giới mình giới? Klein đưa tay khẽ gõ cạnh bàn, trầm tư một hồi.

Ngay sau đó, hần lại bói toán hiện tại sử dụng còi đồng của Copsti gợi ý thư có tồn tại nguy hiểm hay không, chiếm được đáp án khẳng định, hơn nữa còn lắc chuyển động biên độ rất lớn, tốc độ rất nhanh.

"Đáng tiếc, không có cách nào ở trên sương mù xám trực tiếp sử dụng còi đồng, tín sứ căn bản không vào được, nếu không sẽ không có nguy hiểm gì. . ." Klein tự nói một câu, rồi rơi vào trong sương mù xám, quay trở về thế giới hiện thực.

. . .

Vào sáng sớm, trong rừng cây tương đối tươi mát ở khu Queen.

Dược sư khuôn mặt tròn trịa, chừng ba mươi tuổi xuất hiện ở góc sáng tĩnh lặng, mang thảo dược bí mật trồng thu vào trong túi da mang theo bên người.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, hắc thẳng lưng, hoạt động thân thể, thực thỏa mãn lắm lắm không tiếng động:

"Quả nhiên, tố chất thân thể được đề cao, không hề giống như trước, chỉ có kháng tính đối với độc tố là có vẻ mạnh."

"Bất quá. . . Vì sao danh sách 8 của mình là 'Thuần thú sư' ? Cái đó có quan hệ gì với 'Dược sư'?"

"Ừm, Dược sư là thuần hóa cũng sử dụng thực vật cùng bộ phận mất đi sinh mệnh của động vật, Thuần thú sư là thuần hóa cùng sử dụng động vật còn sống, bao gồm sinh vật siêu phàm?"

"Danh sách 7 của mình là có thể thuần hóa cũng sử dụng nhân loại?"

"Ông lão cũng không nói cho mình biết tên của danh sách 7, cũng không đưa cho mình phối phương, chờ mình ổn định xuống, thử liên hệ với ông ta."

Dược sư quyền đâm cước đá, thích ứng với thân thể đã mạnh lên, mãi cho đến mệt mới dừng lại động tác.

Hô. . . Trong khi thở dốc, hắc bắt đầu tự hỏi một vấn đề nghiêm túc:

Đó chính là Thuần thú sư nên sắm vai như thế nào?

"Thuần thú sư. . . Nên làm như thế nào đây? Tìm động vật thuần hóa?"
Dược sư trong khi nói thầm, bỗng nhiên có cảm ứng, nhìn về phía hồ nhân tạo.

Nơi đó có một con chó lông vàng đang vui vẻ chạy.

Tựa như đã nhận ra tầm mắt của hắc, chó lông vàng bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn lại.

Tầm mắt va chạm ở giữa không trung, chó lông vàng nọ ngẩn ra một chút, chột nhay bèn xoay người, nhanh như chớp chạy trốn không thấy bóng dáng.

...

Trong biệt thự xa hoa nhà Bá tước Hall.

Susie trở lại phòng đánh đàn, ngồi ở bên chân Audrey, lè lưỡi thở gấp.

Đợi cho cô gái tóc vàng đàn xong một khúc, nó mới nghĩ mà sợ nói:

"Audrey, tôi gặp một tên đáng sợ."

"Ánh mắt hắn thực đáng sợ!"

"Phải không? Hắn muốn làm cái gì với người?" Audrey tò mò mà thân thiết hỏi.

Susie tâm trung nghĩ nghĩ nói: "Tôi cũng không biết, tóm lại, hắn rất nguy hiểm, cái này là trực giác của tôi."

"Bộ dáng của hắn là gì?" Audrey suy xét có cần để cho thủ vệ cùng người hầu trong nhà đi cảnh cáo người nam kia hay không.

"Không thấy rõ, tôi cảm giác, cảm giác hắn là thiên địch của tôi!" Susie nghiêm trang trả lời.

Thiên địch của người? Khắc tinh của chó? Audrey lộ ra nụ cười:

"Susie, người gần đây không cần đi chỗ rừng cây đó nữa."

"Ông, Audrey, cô vừa rồi tâm tình không được tốt? Tôi nghe ra được từ trong tiếng đàn của cô." Susie hỏi ngược lại.

Audrey nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Ừm. . . Tôi vừa rời từ chỗ Glelint thu được tin tức, Furth cùng Hugh nói cho tôi biết, tụ hội đêm nay hủy bỏ. Tôi vốn đang tính đổi lấy tài liệu phi phạm cho người."

Hơn nữa thử tiếp xúc với người Hội Tâm lý luyện kim. . . Nàng yên lặng bồi thêm một câu ở trong lòng.

"Vì sao?" Susie nghi hoặc hỏi.

Audrey suy tư rồi trả lời:

"Nghe nói là án giết người liên hoàn kia tạo thành ảnh hưởng."

. . .

Sáng sớm thứ bảy, không khí Backlund cũng không có gì khác so với bình thường.

Klein đang thử làm một loại mì ống trước đây thích ăn, vì thế, hắn mua bột mì phẩm chất tốt, thêm nước thêm đường, tạo thành một chầu "hồ dán" loãng.

Tiếp theo, hắn đổ dầu vào, thấm ướt mặt ngoài.

Sau khi làm nóng nồi, hắn dùng thìa múc một ít dung dịch mì này, mang chúng đổ vào nồi, tạo thành một lớp mỏng.

Trong xèo xèo, hắn trải vài lớp nữa, mùi bột mì dần dần lan tràn ra.

Đợi cho vừa đủ, hắn mang những lớp mỏng này cuộn lại, đặt vào trong đĩa, rồi thêm nước vào chỗ còn lại tạo thành bột nhão.

Mang mì cùng "cháo" này trở lại phòng ăn, Klein khẩn cấp lấy một miếng nhét vào trong miệng.

Phần mì mỏng có hương lúa mạch nồng đậm cùng vị ngọt kích thích thêm ăn, đơn thuần, mộc mạc, lại dị thường mỹ vị.

Là hương vị trong trí nhớ. . . Klein ăn nhanh, thỉnh thoảng lại ăn một miếng bột nhào.

Ngay ở lúc hăn ăn gần hết, bắt đầu chậm tốc độ xuống, chuông cửa bỗng nhiên được kéo vang, tiếng ding ding đang đang không ngừng quanh quẩn.

Ủy thác mới? Klein lấy xuống khăn ăn, lau tay, đứng dậy đi về phía cửa.

Hăn còn chưa cầm vào tay nắm, trong đầu đã tự nhiên hiện ra hình ảnh khách đến.

Đó là một người trung niên thái dương hoa râm, khuôn mặt gầy gò, khí chất xuất chúng.

Đó là thám tử tư Isengard Stanton có thể được cảnh sát mời!

Ông ta tới tìm mình làm cái gì? Klein nghi hoặc mở cửa, mỉm cười hỏi:

"Chào buổi sáng, ngài Stanton, có chuyện gì sao?"

Isengard tháo xuống mũ dạ tơ lụa, cười cười nói:

"Chào buổi sáng, ngài Moriarty, tôi muốn tìm anh để hợp tác, tôi cho rằng anh là một thám tử ưu tú, trước đó thuần túy dựa vào cá nhân đã tra được bến tàu đông Byron, tra được công hội bến tàu."

"Hợp tác?" Klein không có che dấu bản thân ngạc nhiên.

Isengard gõ gõ cây ba toong màu đen, trầm giọng hỏi đáp:

"Tìm ra hung thủ án giết người liên hoàn gần đây."

"Cảnh sát đã treo thưởng, 2000 bảng."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 308: Lòng Chim

Lòng chim màu trắng?

Klein nhìn mộ huyết không có thi cốt, bỗng nhiên nghĩ tới một từ:

"Thiên sứ!"

Ở trong điển tịch bảy giáo hội lớn, tràn ngập truyền thuyết thiên sứ cùng thánh giả, mà cái trước là một trong những đặc thù, chính là sau lưng mọc ra một đôi, hai đôi, ba đôi, thậm chí sáu đôi cánh chim màu trắng thuần khiết.

Bất quá, trong giây lát, Klein lại nhớ lại một đoạn chuyện cũ:

Ngài Azcot từng miêu tả cảnh trong mơ của mình với hẳn, miêu tả cảnh trong mơ giống như là ở một kiếp nào đó.

Một cảnh tượng trong đó là ở trong lăng tẩm tẩm tối, bên cạnh có rất nhiều quan tài rộng lớn xa xưa, trong quan tài tắc nằm từng thi thể sau lưng mọc lông chim màu trắng!

Đây là biểu hiện đặc thù con đường "Tử thần", hay là hiện tượng quý dị Linh Giáo Đoàn làm ra? Klein không có mở miệng, thu liễm các loại cảm xúc, bình tĩnh nhìn lông chim màu trắng lây nhiễm màu vàng nhạt dưới đáy mộ huyết.

Hắn bước đầu phán đoán ông lão kia sẽ không là thiên sứ, bởi vì người phi phạm danh sách 2 thậm chí danh sách 1 khủng bố sau khi chết khẳng

định sẽ sinh ra ảnh hưởng mãnh liệt đối với xung quanh, ví dụ như, "Tro cốt Thánh giả" thành phố Tingen Chanis sẽ kéo dài ra dây nhỏ lạnh lẽo màu đen gần như vô hình, lấy cái này phong ấn người cùng vật xung quanh.

Đương nhiên, cũng có khả năng người này không có chân chính tử vong. . . Tựa như ngài Azcot vậy? Klein cúi lưng, dùng tay phải mang bao tay màu đen nhặt lên ba cây lông chim màu trắng.

—— Hẳn tính sau khi về nhà, đi phía trên sương mù xám bói toán.

Lúc này, Copsti bình phục lại, bò đến bên cạnh Klein, ẩn hàm sợ hãi nhìn về phía mộ huyết nói:

"Thi thể đâu?"

Klein nghiêng đầu nhìn hẳn một cái, trầm thấp mở miệng nói:

"Có lẽ, chính ông ta đã đi rồi."

"Tự mình đi rồi. . ." Copsti hoảng sợ lập lại một lần, hoàn toàn nhận thức được người chết thức tỉnh là một chuyện đáng sợ cỡ nào.

Hai chân hẳn phát run, như lấm bầm nói:

"Nhưng mà, nhưng mà, tôi không có sử dụng nghi thức sống lại đối với ông ta, đối với ông ta."

Klein xoay người lại, nhìn chăm chú hẳn vài giây rồi nói:

"Tử vong không phải điểm cuối cùng."

"Tử vong không phải điểm cuối cùng. . . Tử vong không phải điểm cuối cùng. . ." Copsti bị lý niệm mà mình thờ phụng dọa sợ không nhẹ, bật thốt lên hỏi, "Ông ấy, ông ấy sẽ trở về sao?"

Ừm, cái còi đồng nọ triệu hồi ra tín sứ, xác suất rất cao là của ông lão kia, nói cách khác, gửi thư cho tín sứ chẳng khác nào là gửi thư cho ông lão kia, gửi thư cho một người đã chết gần nửa năm. . . A, không biết ông ta hiện tại đi nơi nào, đang ở trạng thái gì. . . Đối với vấn đề của Copsti, Klein nhẹ nhàng băng quơ đề điểm một câu:

"Không cần thối cái còi đồng đó nữa."

"Ngài là nói, còi đồng sẽ hấp dẫn ông ta trở về?" Copsti kinh sợ hỏi lại.

Không đợi Klein trả lời, hắn lại tự thỉnh cầu:

"Ngài, ngài có thể giúp tôi mang cái còi đồng này ném vào sông Torquack không?"

"Nếu không được, vậy, tôi tự đi."

Trước đó anh không phải cảm thấy rất hứng thú đối với tử vong đối với triết học tương ứng sao? Klein lăm bắm một câu, đưa tay tiếp nhận cái còi đồng của Copsti.

Hắn tính ở dưới tình huống điều kiện thích hợp, thử phong thư cho người chết, nhìn xem sẽ phát sinh chuyện gì.

Đương nhiên, tất cả cái này điều kiện tiên quyết là, hắn xác định nguy hiểm không quá lớn.

Sau khi dặn dò Copsti lấp lại mộ huyết, Klein cùng hắn trao đổi về "Linh vũ" cùng tri thức thần bí học tương ứng, phong phú hiểu biết bản thân, hơn nữa hỏi rõ ràng Copsti khi hạ táng ông lão kia, có dựa theo di chúc đối phương, để cho thi thể mặt úp xuống phía dưới.

Dưới tình huống đặc thù, dùng "Linh vũ" thay thế bộ phận nghi thức ma pháp bố trí rườm rà sẽ càng thêm hữu hiệu, càng thêm giản tiện. . . Mắt thấy mục đích đã đạt thành, Klein lại cảnh cáo Copsti một câu, để cho hắn không chơi loạn cái gọi là nghi thức sống lại nữa.

Tiếp theo, hắn từ hoa viên rời khỏi con đường này, vòng ra chỗ xa ngồi xe ngựa tới khu đông.

Sau khi thay quần áo, hắn quay về phố Minsk, tiến vào phòng ngủ, trải qua một loạt thao tác, mang ba cây lông chim màu trắng cùng còi đồng Copsti đưa lên phía trên sương mù xám.

Ngồi vào chiếc ghế dựa thuộc về Kẻ Khờ, Klein hiện ra giấy bút, viết xuống câu bói toán đã sớm nghĩ ra:

"Lai lịch của nó."

Ngay sau đó, hắn cầm ba cây lông chim màu trắng nọ, dựa vào ghế dựa sau lưng.

Trong đọc thầm, Klein tiến vào cảnh trong mơ, bốn phía sương mù mông lung, xám trắng nồng đậm.

Trong thiên địa như vậy, có một mảng bóng tối nồng đậm không ánh sáng, bỗng nhiên, bóng tối nhiễm lên sắc thái đỏ rực, một bàn tay xương tái nhợt nhô lên bùn đất nâu vàng.

Một bóng người chậm rãi đi lên, hắn cũng không có xốc lên phiến đá, hất lên bùn đất, mà cứ như vậy xuyên thấu ra ngoài.

Dưới ánh trắng đỏ rực, y phục sau lưng bóng người này rách tung toé, mọc ra từng cây lông chim màu trắng.

Bóng người này tóc hoa râm hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra khuôn mặt có vết bớt đỏ rõ ràng, cùng với ánh mắt đờ đẫn, ngây ngốc, không có tình cảm gì.

Nó bước chân ra, gian nan xuyên thấu rào chắn, bước về chỗ sâu trong bóng đêm, càng chạy càng xa, cho đến khi biến mất.

Cảnh trong mơ vỡ nát theo, Klein tỉnh lại.

Sau lưng thi thể thật sự mọc ra lông chim màu trắng. . . Trạng thái của nó rất giống tiểu thư Sharon, nhưng mà, lại có khác nhau rõ ràng, làm cho người ta có cảm giác rất trầm trọng rất thực không giả. . . Nó tựa như có thể chuyển biến nửa tự nhiên không hoàn chỉnh giữa cơ thể người cùng linh thể? Sứ giả câu thông thế giới hiện thực cùng linh giới mình giới? Klein đưa tay khẽ gõ cạnh bàn, trầm tư một hồi.

Ngay sau đó, hần lại bói toán hiện tại sử dụng còi đồng của Copsti gợi ý thư có tồn tại nguy hiểm hay không, chiếm được đáp án khẳng định, hơn nữa còn lắc chuyển động biên độ rất lớn, tốc độ rất nhanh.

"Đáng tiếc, không có cách nào ở trên sương mù xám trực tiếp sử dụng còi đồng, tín sứ căn bản không vào được, nếu không sẽ không có nguy hiểm gì. . ." Klein tự nói một câu, rồi rơi vào trong sương mù xám, quay trở về thế giới hiện thực.

. . .

Vào sáng sớm, trong rừng cây tương đối tươi mát ở khu Queen.

Dược sư khuôn mặt tròn trịa, chừng ba mươi tuổi xuất hiện ở góc sáng tĩnh lặng, mang thảo dược bí mật trồng thu vào trong túi da mang theo bên người.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, hắc thẳng lưng, hoạt động thân thể, thực thỏa mãn lắm lắm không tiếng động:

"Quả nhiên, tố chất thân thể được đề cao, không hề giống như trước, chỉ có kháng tính đối với độc tố là có vẻ mạnh."

"Bất quá. . . Vì sao danh sách 8 của mình là 'Thuần thú sư' ? Cái đó có quan hệ gì với 'Dược sư'?"

"Ừm, Dược sư là thuần hóa cũng sử dụng thực vật cùng bộ phận mất đi sinh mệnh của động vật, Thuần thú sư là thuần hóa cùng sử dụng động vật còn sống, bao gồm sinh vật siêu phàm?"

"Danh sách 7 của mình là có thể thuần hóa cũng sử dụng nhân loại?"

"Ông lão cũng không nói cho mình biết tên của danh sách 7, cũng không đưa cho mình phối phương, chờ mình ổn định xuống, thử liên hệ với ông ta."

Dược sư quyền đâm cước đá, thích ứng với thân thể đã mạnh lên, mãi cho đến mệt mới dừng lại động tác.

Hô. . . Trong khi thở dốc, hắc bắt đầu tự hỏi một vấn đề nghiêm túc:

Đó chính là Thuần thú sư nên sắm vai như thế nào?

"Thuần thú sư. . . Nên làm như thế nào đây? Tìm động vật thuần hóa?"
Dược sư trong khi nói thầm, bỗng nhiên có cảm ứng, nhìn về phía hồ nhân tạo.

Nơi đó có một con chó lông vàng đang vui vẻ chạy.

Tựa như đã nhận ra tầm mắt của hắc, chó lông vàng bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn lại.

Tầm mắt va chạm ở giữa không trung, chó lông vàng nọ ngẩn ra một chút, chột nhay bèn xoay người, nhanh như chớp chạy trốn không thấy bóng dáng.

...

Trong biệt thự xa hoa nhà Bá tước Hall.

Susie trở lại phòng đánh đàn, ngồi ở bên chân Audrey, lè lưỡi thở gấp.

Đợi cho cô gái tóc vàng đàn xong một khúc, nó mới nghĩ mà sợ nói:

"Audrey, tôi gặp một tên đáng sợ."

"Ánh mắt hắn thực đáng sợ!"

"Phải không? Hắn muốn làm cái gì với người?" Audrey tò mò mà thân thiết hỏi.

Susie tâm trung nghĩ nghĩ nói: "Tôi cũng không biết, tóm lại, hắn rất nguy hiểm, cái này là trực giác của tôi."

"Bộ dáng của hắn là gì?" Audrey suy xét có cần để cho thủ vệ cùng người hầu trong nhà đi cảnh cáo người nam kia hay không.

"Không thấy rõ, tôi cảm giác, cảm giác hắn là thiên địch của tôi!" Susie nghiêm trang trả lời.

Thiên địch của người? Khắc tinh của chó? Audrey lộ ra nụ cười:

"Susie, người gần đây không cần đi chỗ rừng cây đó nữa."

"Ôông, Audrey, cô vừa rồi tâm tình không được tốt? Tôi nghe ra được từ trong tiếng đàn của cô." Susie hỏi ngược lại.

Audrey nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Ừm. . . Tôi vừa rời từ chỗ Glelint thu được tin tức, Furth cùng Hugh nói cho tôi biết, tụ hội đêm nay hủy bỏ. Tôi vốn đang tính đổi lấy tài liệu phi phạm cho người."

Hơn nữa thử tiếp xúc với người Hội Tâm lý luyện kim. . . Nàng yên lặng bồi thêm một câu ở trong lòng.

"Vì sao?" Susie nghi hoặc hỏi.

Audrey suy tư rồi trả lời:

"Nghe nói là án giết người liên hoàn kia tạo thành ảnh hưởng."

. . .

Sáng sớm thứ bảy, không khí Backlund cũng không có gì khác so với bình thường.

Klein đang thử làm một loại mì ống trước đây thích ăn, vì thế, hắn mua bột mì phẩm chất tốt, thêm nước thêm đường, tạo thành một chậu "hồ dán" loãng.

Tiếp theo, hắn đổ dầu vào, thấm ướt mặt ngoài.

Sau khi làm nóng nồi, hắn dùng thìa múc một ít dung dịch mì này, mang chúng đổ vào nồi, tạo thành một lớp mỏng.

Trong xèo xèo, hắn trải vài lớp nữa, mùi bột mì dần dần lan tràn ra.

Đợi cho vừa đủ, hắn mang những lớp mỏng này cuộn lại, đặt vào trong đĩa, rồi thêm nước vào chỗ còn lại tạo thành bột nhão.

Mang mì cùng "cháo" này trở lại phòng ăn, Klein khẩn cấp lấy một miếng nhét vào trong miệng.

Phần mì mỏng có hương lúa mạch nồng đậm cùng vị ngọt kích thích thêm ăn, đơn thuần, mộc mạc, lại dị thường mỹ vị.

Là hương vị trong trí nhớ. . . Klein ăn nhanh, thỉnh thoảng lại ăn một miếng bột nhào.

Ngay ở lúc hăn ăn gần hết, bắt đầu chậm tốc độ xuống, chuông cửa bỗng nhiên được kéo vang, tiếng đinh đinh đang đang không ngừng quanh quẩn.

Ủy thác mới? Klein lấy xuống khăn ăn, lau tay, đứng dậy đi về phía cửa.

Hăn còn chưa cầm vào tay nắm, trong đầu đã tự nhiên hiện ra hình ảnh khách đến.

Đó là một người trung niên thái dương hoa râu, khuôn mặt gầy gò, khí chất xuất chúng.

Đó là thám tử tư Isengard Stanton có thể được cảnh sát mời!

Ông ta tới tìm mình làm cái gì? Klein nghi hoặc mở cửa, mỉm cười hỏi:

"Chào buổi sáng, ngài Stanton, có chuyện gì sao?"

Isengard tháo xuống mũ dạ tơ lụa, cười cười nói:

"Chào buổi sáng, ngài Moriarty, tôi muốn tìm anh để hợp tác, tôi cho rằng anh là một thám tử ưu tú, trước đó thuần túy dựa vào cá nhân đã tra được bến tàu đông Byron, tra được công hội bến tàu."

"Hợp tác?" Klein không có che dấu bản thân ngạc nhiên.

Isengard gõ gõ cây ba toong màu đen, trầm giọng hỏi đáp:

"Tìm ra hung thủ án giết người liên hoàn gần đây."

"Cảnh sát đã treo thưởng, 2000 bảng."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 309: Hội Giao Lưu Thám Tử

2.000 bảng? Cái tiền thưởng này đủ để cho toàn bộ thợ săn cùng thám tử tư Backlund điên cuồng! Cái này không thể so với "Trung tướng gió lốc" Zillingers trường kỳ ở trên biển, thuộc hạ một đồng, mà là loại hình đưa tay là có thể chạm đến đến. . .

Ừm, một đại hải đạo chiến lực bằng với danh sách 5, giá trị 10.000 bảng, hung phạm danh sách 6 thế nào cũng phải khai giá ba bốn ngàn bảng mới hợp lý. . . Chẳng lẽ Kẻ Gác Đêm Kẻ Trừng Phạt đối với hung phạm giết người "sát thủ liên hoàn" kia phán đoán là danh sách 7, mà không phải là cường giả đang muốn tấn thăng danh sách 5, cho nên, 2.000 bảng xem như đã là không ít. . .

Rất có khả năng, nghi thức tương đương xa xưa mà "Mặt Trời" nói kia, có lẽ sau đại tai biến, nó đã rất ít khi xuất hiện, mấy giáo hội lớn cùng quân đội đều không có tư liệu cùng loại. . . Phương diện này tồn tại vấn đề, giáo hội Nữ Thần, giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc, cùng với gia tộc vương thất Augustus, còn có thể nói quật khởi ở đại tai biến, không biết quá khứ, giáo hội Gió Bão vẫn khẳng khái bản thân là một trong những xa xưa nhất. . . Chẳng lẽ xa xưa nhất của bọn họ vẫn là ở trước khi ác ma lui về vực sâu?

Nghe lời Isengard Stanton nói, Klein trong lòng hiện lên trước tiên chính là đánh giá đối với kim ngạch treo thưởng, tiếp theo phát tán suy nghĩ, liên tưởng đến rất nhiều chuyện.

"Ý kiến của cậu là gì?" Isengard thấy Sherlock Moriarty tựa như có chút thất thần, liền hỏi một câu.

Ý kiến của tôi? Klein nhất thời có chút khó xử.

Thám tử tư bình thường khẳng định sẽ đáp ứng, cái này vừa là do giải thưởng lớn, cũng có quan hệ đến đối diện là đại thám tử nổi danh——thành lập liên hệ tốt với Isengard, ở trong giới cũng thu được chỗ tốt rất lớn.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Klein không phải là thám tử tư bình thường, hẳn lo lắng thời điểm điều tra manh mối, gặp phải Kẻ Gác Đêm phụ trách việc này.

Tuy mình hiện tại để râu, đeo mắt kính, cải biến kiểu tóc, Kẻ Gác Đêm chỉ gặp qua vài lần khẳng định nhận không ra mình, nhưng vạn nhất gặp là Dailey thì sao? Không đáp ứng cũng không đúng, có vẻ quá cổ quái, quá chọc người hoài nghi. . . Hơn nữa, mình cũng hy vọng sớm chút bắt được ác ma kia, nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu cô gái vô tội gặp hại. . . Klein suy xét vài giây, mỉm cười nói:

"Tôi gần đây vừa tiếp nhận một án cũng khá phiền toái, chỉ sợ không có thời gian trống nhiều."

Không đợi Isengard Stanton mở miệng, hẳn lại bổ sung:

"Tôi có thể tham dự thảo luận, hỗ trợ xem tư liệu, phân tích manh mối, nhưng có thể sẽ không đi điều tra cụ thể."

Để đợi bói toán, nếu quả thật có vấn đề, vậy thời điểm thảo luận sẽ ít phát ngôn đi, làm người quan sát thuần túy. . . Khi nói chuyện, Klein nhanh chóng hình thành ý tưởng.

Isengard cầm ba toong màu đen trầm ngâm một chút rồi nói:

"Không thành vấn đề."

"Lần này tôi triệu tập hơn mười thám tử, có đủ nhân thủ để điều tra, mà tôi tán thưởng nhất về cậu chính là suy luận trác tuyệt cùng năng lực phân tích, ở dưới tình huống không có nhiều tài nguyên như tôi, thế mà tìm đến bến tàu đông Byron, tìm đến công hội bến tàu."

"Nếu có thể bắt được tội phạm, lấy được tiền thưởng, tôi sẽ căn cứ cống hiến mỗi người, phân phối thù lao hợp lý, tin tưởng tôi, tôi ở vấn đề này cũng có chút danh dự."

"Tốt, hợp tác vui vẻ." Klein chủ động đưa tay phải, bắt tay với đối phương, cũng cảm giác được bàn tay Isengard khô ráo cùng ấm áp.

Đối với một người trung niên bốn năm mươi tuổi mà nói, ở cuối mùa thu Backlund còn có thể bảo trì cảm giác như vậy, tương đương không dễ, Klein lúc này càng thêm hoài nghi Isengard là người phi phạm.

"Hợp tác vui vẻ." Isengard mỉm cười gật đầu.

Lúc này, Klein mới phát hiện mình có chút thất lễ, vội cười nói:

"Thật có lỗi, quên mời ngài đi vào, chúng ta uống cà phê cùng hồng trà một chút?"

"Không cần khách khí, tôi hẹn các thám tử chín giờ sáng đến nhà của tôi thảo luận vụ án, trợ thủ của tôi đang ở đó chờ bọn họ." Isengard lấy ra một cái đồng hồ màu bạc bỏ túi hoa văn trang trí phức tạp, rất mỹ cảm cơ giới, ấn mở nhìn thoáng qua nói, "Chúng ta đi qua đó gặp họ, không có vấn đề chứ?"

"Không có vấn đề, ta đi nhà vệ sinh rồi thay đồ là đi được." Giờ này khắc này, Klein đột nhiên tìm về cảm giác đã kích tội ác, duy trì trật tự, bảo hộ dân chúng khi làm Kẻ Gác Đêm.

Trong nhà vệ sinh, Klein đi phía trên sương mù xám, dùng biện pháp bói toán thu được đáp án có thể thừa nhận, vì thế hắn nhanh quay về thế giới hiện thực, khoác thêm áo khoác, đội mũ, lấy ba toong, đi theo Isengard lên một chiếc xe ngựa phân trái phải mà ngồi.

Isengard nhìn hắn một cái, giống như đang tự hỏi:

"Tôi rất ngạc nhiên, cậu làm thế nào phát hiện án Hibel bị giết có liên quan cùng bến tàu đông Byron, cùng hiệp hội công nhân bến tàu?"

Tôi vốn không có phát hiện. . . Đó là một sự hiểu lầm. . . Klein tập trung suy nghĩ làm thế nào để đưa ra lời nói dối giải thích vấn đề này.

Hắn cười cười, có chút hàm hồ hồi đáp:

"Chủ yếu là ở trước đó có phán đoán Hibel tử vong là từ tội phạm bắt chước, điểm này cũng từ phóng viên Mike Joseph trợ giúp, xác nhận chuyện này, lại căn cứ con đường Hibel quay về 'Golden Rose', cùng với một ít manh mối khác, tôi có suy đoán tương ứng, vì thế giả trang phóng viên đi điều tra."

Isengard khẽ gật đầu, cũng không lãng phí thời gian ở trên đề tài này, ngược lại giới thiệu chi tiết tình huống án giết người liên hoàn, cái này càng thêm tường tận hơn so với báo chí miêu tả, hơn nữa còn là thông tin mới nhất.

Thời gian ở trong thảo luận cùng trao đổi nhanh trôi qua, xe ngựa đến một tòa kiến trúc hơi có vẻ cổ xưa khu Hilston.

Căn nhà này lấy ánh sáng không phải quá tốt, cho dù hôm nay Backlund không có sương mù gì, nó cũng có vẻ hơi âm u, Isengard Stanton dẫn Klein, xuyên qua phòng khách coi như rộng rãi, tiến vào một căn phòng lò sưởi trong tường đã được điểm hỏa.

Klein nhìn quanh một vòng, thấy mười lăm mười sáu vị thám tử, bọn họ ngồi ở những chỗ có thể ngồi khắp trong căn phòng.

"Sherlock?" Một thanh âm bất ngờ vang lên, tựa như rất quen thuộc với Klein.

Ai? Klein hơi cảm thấy ngạc nhiên nhìn qua, phát hiện thám tử Stuart hôm qua mới gặp cũng xuất hiện ở nơi này.

Hắn cẩn thận nhìn quanh, lại phân biệt ra thám tử Cassanna cùng Lydia trợ thủ của bà ta trước đó cùng phụ trách bảo hộ Adol.

"Thật sự là trùng hợp." Klein nhếch khóe miệng, mỉm cười tới gần Stuart.

Stuart ép sang bên cạnh, nhường ra nửa chỗ ngồi, vỗ vỗ nói:

"Có lẽ không phải trùng hợp, tôi trước đó xem một tạp chí có đề cập qua, trong tâm lý học có một loại hiện tượng kêu là tính đồng bộ, nghĩ đến là sẽ phát sinh, ha ha, là nói đùa thôi."

Lúc này, Isengard giới thiệu đối với các thám tử ở đây:

"Vị này là ngài Sherlock Moriarty, một vị thám tử xuất sắc."

Có hẳn xác nhận, đám người Cassanna trong ánh mắt nhìn về phía Klein rõ ràng hơn vài phần tín nhiệm, nhìn nhận hẳn quả thật là một thám tử tư ưu tú.

Klein sau khi gật đầu đáp lại, ngồi bên cạnh Stuart, thuận miệng hỏi:

"Ủy thác của các cậu đã kết thúc rồi?"

"Đúng vậy, tình huống Adol chuyển tốt, bạn bè hư hỏng này tựa như cũng xảy ra vấn đề, không có khả năng uy hiếp đến cậu ta, cho nên, chúng

tôi liền thất nghiệp." Stuart ha ha cười nói, "Tôi vốn muốn nghỉ ngơi vài ngày, kết quả gặp ngài Stanton triệu tập, vì thế lại đây xem một chút, thật ra, như vậy cũng tốt, tôi thực không thích những án mang chút quỹ dì, có chút dọa người, ừm, tôi là chỉ cái loại chuyện quỹ dọa người này, so sánh mà nói, ta càng nguyện ý tiếp nhận án giết người!"

Chờ sau khi trợ thủ mang cho mỗi người tách cà phê hoặc hồng trà, phát tư liệu, Isengard ngồi vào ghế bành, lấy cái tẩu ra, chậm rãi nói:

"Tôi nghĩ mọi người cũng sẽ không thấy xa lạ đối với án giết người liên hoàn gần đây này, có ý tưởng gì không? Nói ra mọi người thảo luận một chút."

Stuart khuôn mặt gầy gò, để râu quai nón nhấc tay, giành trước nói:

"Tôi vừa rồi lật xem tư liệu, phát hiện cảnh sát thế mà không điều tra từ thân phận của người chết."

"Tôi nghĩ tội phạm không có khả năng chỉ dựa vào mắt là có thể nhận ra người bị hại từng là gái đứng đường, hẳn khẳng định từng có tiếp xúc với họ, đây là phương hướng rất quan trọng, cảnh sát thế mà quên! Thần ơi, cái này quả thực không thể tưởng tượng!"

Tội phạm kia đại khái chính là dựa vào mắt để nhận ra. . . Klein yên lặng tự nói một câu.

Đối với nghi ngờ của Stuart, đại bộ phận thám tử tư đều phụ họa, chỉ có hai ba người Cassanna, Isengard vẫn duy trì im lặng, không có mở miệng.

"Đây là một phương hướng rất quan trọng, Stuart, cậu tìm mấy người bạn hỗ trợ, cẩn thận tra xuống." Đợi cho nghị luận bình ổn, Isengard mới vững vàng đưa ra một câu đánh giá.

Thời gian kế tiếp, các thám tử mỗi người phát biểu ý kiến của mình, khi thì khắc khẩu, cao giọng phản bác, khi thì đứng lên bước đi thông thả, sửa sang lại suy nghĩ, Klein vẫn im lặng nghe, không phát biểu ý kiến gì.

Đợi cho trao đổi tiếp cận kết thúc, hãn bỗng nhiên đưa tay nói:

"Ta muốn tư liệu án giết người liên hoàn chưa phá được tại Backlund, thậm chí toàn bộ vương quốc trong hai mươi năm gần đây."

Trong phòng đột nhiên im lặng vài giây, đại bộ phận thám tử tư nhất thời không thể rõ ràng dụng ý cùng ý tưởng của Klein.

Isengard cầm cái tẩu lên, rút vào một hơi vị, suy xét mở miệng nói:

"Cậu cho rằng, hung thủ không phải lần đầu gây án?"

"Cậu hoài nghi hãn trước đó từng có phạm tội cùng loại, ngay cả thủ pháp gây án cũng không giống nhau?"

Không phải hoài nghi, là hầu như khẳng định. . . Klein ở trong lòng trả lời một câu.

Đây là hãn căn cứ tin tức mà "Mặt Trời" cung cấp đưa ra suy luận:

Nếu hung thủ là đang "cố gắng" từ danh sách 6 tấn thẳng danh sách 5, như vậy, hãn ở giai đoạn "sát thủ liên hoàn" danh sách 7 sẽ làm cái gì đây?

Nếu hãn không có tiến hành phạm tội tương tự, vậy hãn rất khó tiêu hóa ma dược, cho dù có thời gian tích lũy, danh sách 7 thẳng danh sách 6 cũng có xác suất không nhỏ mất khống chế, mà người phi phạm con đường "Vực sâu" là có nguy cơ rất cao về phương diện này.

Cho nên, Klein phán đoán, mặc kệ đối phương hiểu "cách sắm vai" hay không, hãn ở giai đoạn danh sách 7 hãn là xuất phát từ các loại nguyên nhân mà hoàn thành án giết người liên hoàn.

Cứ như vậy, đối phương tiêu hóa ma được danh sách 7 cũng mất mấy năm, cho dù thêm danh sách 6, phạm vi hai mươi năm cũng là hạn chế đủ hợp lý, bởi vì nếu tuổi quá lớn, mặc kệ ma được có tiêu hóa hay không, tấn thăng đều sẽ tương đương nguy hiểm, cả người sẽ theo nghi thức xâm nhập, càng ngày càng điên cuồng, lưu lại manh mối rõ ràng.

Ở giai đoạn hiện tại, hung thủ gây án bình tĩnh, có được năng lực quấy nhiễu bói toán cùng truy tung, ít tồn tại lỗ hổng, nhưng hẳn lúc "ngây ngô" ban đầu vị tất như thế!

Khi hẳn lần đầu hoàn thành án giết người liên hoàn, đại khái sẽ không cẩn thận như vậy!

Đây là manh mối tốt nhất có thể truy tra!

Các ý tưởng chợt lóe qua, Klein gật đầu đáp lại:

"Tội phạm này thủ pháp gây án không giống như tay mơ."

"Tôi có lý do tin tưởng hẳn trước kia đã làm ra chuyện cùng loại!"

"Kết hợp quá khứ cùng hiện tại, chúng ta càng có hi vọng bắt lấy mẫu chốt vấn đề."

Nghe được hẳn trả lời, các thám tử châu đầu ghé tai, nghị luận lên, Isengard sau khi im lặng ngắn ngủi, lên tiếng tán thưởng từ đáy lòng:

"Suy nghĩ thật tuyệt!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 310: Giám Mục "Người Khổng Lồ"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 311: Giám Mục "Người Khổng Lồ"

Vào chạng vạng, Klein ngồi vào ghế bành trong phòng, cùng với lò sưởi trong tường ấm áp, cầm lấy tư liệu mà trợ thủ Isengard vừa đưa tới.

Sau khi ý nghĩ của hắn ở buổi sáng được vị đại thám tử kia tán dương, Cassanna lập tức tỏ vẻ mình cũng cần một phần tư liệu cùng loại, Stuart thì thấp giọng cảm thán, nói mình trước đó đã từ trần định cùng thông dong của Klein khi đối mặt với Adol trong vụ kia, đã tin tưởng hắn là một vị thám tử ưu tú, nhưng không nghĩ tới, hắn sẽ xuất sắc như thế.

Cùng lúc đó, hắn nói với Klein, nếu cần người, cần hỗ trợ, có thể đi tìm hắn, hắn ở trong giới thám tử Backlund quen biết không ít bạn bè.

Isengard Stanton cũng hứa hẹn sẽ lập tức liên lạc với cảnh sát, tranh thủ trước khi trời tối, mang tư liệu tương ứng cung cấp cho những thám tử cần.

Ông ta quả nhiên cực kỳ giữ lời.

Ở hội Tarot lần sau, mình phải để cho "Thế giới" hỏi "Mặt Trời", hỏi rõ ràng đặc điểm "Ác ma" danh sách 6, hỏi rõ ràng người phi phạm danh sách này có năng lực gì. . . Phía trước không muốn nhúng vào, nên quên sưu tập tình báo tương ứng, hiện tại nếu đã quyết định hỗ trợ, vậy phải lo trước khỏi họa, để tránh gặp phải nguy hiểm mà không biết là gì. . . Klein trầm ngâm vài giây, cúi đầu thấp, ở dưới ánh đèn khí gas, lật xem án giết người liên hoàn hai mươi năm đổ lại trong toàn bộ vương quốc Ruen mà chưa được phá.

Mà cái này ít hơn nhiều so với hẳn dự đoán.

Backlund có bốn vụ, thành thị khác tổng cộng năm vụ, cộng lại chỉ có chín vụ!

"Ừm, tuy thế giới này còn chưa có xuất hiện khái niệm xét nghiệm DNA, càng khuyết thiếu rất nhiều kỹ thuật loại hình điều tra, nhưng ở dưới Đại đế thôi động, đã có 'Vân tay học' có vẻ thành hình, hơn nữa nơi này còn có thông linh, bói toán, đi vào giấc mộng các thủ đoạn siêu phàm! Án giết người đơn độc, dưới tình huống không liên quan đến quý tộc, phú hào, quan viên, cảnh sát thường thường sẽ không nhờ tiểu đội phi phạm giáo hội lớn giúp đỡ, nhưng sự kiện giết người liên hoàn ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, dễ dàng tạo thành khủng hoảng, bọn họ tất nhiên sẽ làm ra lựa chọn sáng suốt nhất. . . Cứ như vậy, án giết người liên hoàn chưa được phá trong vòng hai mươi năm chỉ có mấy cái thế này là phù hợp đạo lý cùng logic." Klein nhanh chóng nghĩ rõ nguyên do.

Hắn thu liễm suy nghĩ, lật xem từng án một.

Ở dưới tình huống tin tức không đủ không thể bói toán, hẳn bước đầu chọn lựa ra hai án giết người liên hoàn có khả năng có liên quan đến sự kiện hiện tại, tính lấy cái này làm điểm bắt vào đầu tiên.

Một án phát sinh ở bốn năm trước, tổng cộng có năm người bị hại, đều là kỹ nữ độc thân mang theo một đứa nhỏ, trước khi chết có bị ngược đãi, nhưng khuyết thiếu dấu vết phát sinh quan hệ.

Cảnh sát phụ trách lúc ấy cho rằng, hung thủ khẳng định quen biết kỹ nữ này, nếu không thì không có khả năng tinh chuẩn chọn lựa ra loại hình độc thân mang theo một đứa nhỏ này, bọn họ từ những người xung quanh nơi ở cùng vài khách quen với kỹ nữ bắt tay điều tra, xác định một ít người hiềm nghi, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được tội phạm giết người chân chính.

Tuy trên hồ sơ chỉ nói thoáng qua một câu như vậy, nhưng Klein rõ ràng nhìn ra được, bọn họ mời người phi phạm ba giáo hội lớn hỗ trợ, đáng tiếc là, vẫn không thể phá án.

Bằng vào năng lực phi phạm con đường "Vực sâu", nhìn ra người nữ từng có dấu vết đọa lạc, cũng không vi phạm thần bí học, nhìn ra đối phương là kỹ nữ cũng thế, cũng không đạo lý nhìn ra được đối phương trước mắt là độc thân, chỉ có một đứa nhỏ. . . Cảnh sát ý nghĩ là đúng, vậy vấn đề là ở nơi nào đây? Hung thủ chân chính là giống như mình, có thể đối kháng đi vào giấc mộng, bói toán, thông linh, trốn tránh khỏi Kẻ Gác Đêm hoặc Kẻ Trừng Phạt danh sách thập điều tra?

Có khả năng, tuy mấy giáo hội lớn không thiếu khuyết hiểu biết đối với "Sát thủ liên hoàn", nhưng đối phương có lẽ có kỳ ngộ khác! Klein xuất phát từ góc độ bản thân, lấy ra một ít vấn đề.

Mình đây là lấy phương thức "đồng loại" phân tích bọn họ. . . Không có phụ cái họ Moriarty này. . . Hẳn tự giấu một câu, quyết định mục tiêu ưu tiên vẫn là bốn kẻ hiềm nghi kia.

"Ừm, để cho ngài Stanton thông qua cảnh sát xác định địa chỉ cùng trạng thái hiện tại của những người hiềm nghi kia, mời Stuart tìm người phụ trợ, mình sẽ không trực tiếp ra mặt, miễn cho gặp gỡ người phi phạm chính phủ, chờ biết rõ tình huống, mới sưu tập vật phẩm tùy thân người hiềm nghi, đến phía trên sương mù xám tiến hành suy luận huyền học." Klein nhanh chóng định ra kế hoạch.

Án thứ hai phát sinh ở mười một năm trước, lúc ấy lục tục xuất hiện bốn án bầm thây, nguyên bản, mấy án này không được nhập lại với nhau, thẳng đến cảnh sát từ thủ pháp xử lý thi thể có hoài nghi, mới xác nhận là án giết người liên hoàn, người bị hại là những người công tác đến khuya mới về nhà, có nam, có nữ, không có lấy tiền, không có quan hệ chung lẫn nhau.

Bởi vì trì hoãn thời gian quý giá nhất, án này vẫn cũng không có thể tìm được manh mối người hiềm nghi.

"Đây là sai lầm tạo thành vấn đề, nếu nhanh chóng mời 'Kẻ thông linh' hỗ trợ, vậy oan hồn người chết thậm chí sẽ tụ tập xung quanh hung thủ. . . Đường nhiên, cũng có khả năng hung thủ ngay cả linh hồn cũng 'giết' đi, tựa như hiện tại vậy. . ." Thi thể người chết hãn chỉ còn tro cốt, rất khó nhúng tay. . ." Klein day day thái dương, thấy sắc trời đã tối, tạm thời không đi suy nghĩ về vụ án nữa, đứng dậy khỏi ghế bành, rời khỏi phố Minsk.

Đêm nay hãn còn có chuyện phải làm!

Hãn muốn đi khu South Bridge, đi giáo đường Harvest phố Rose, tìm Giám mục Utravsky, tranh thủ lấy phối phương "Dược sư"— chuyện này, hãn đã bói toán có nguy hiểm hay không.

Đối với Klein mà nói, nếu có một vị "Dược sư" vào tay, vậy sẽ có trợ giúp cực kỳ lớn.

Hãn sẽ bị thương, sẽ sinh bệnh, sẽ gặp kẻ địch có thể tạo thành thương tổn đối với hãn, một "Dược sư" bất cứ lúc nào cũng có thể tìm đến chính là hậu thuẫn kiên cường của hãn.

Sau khi đến khu đông đi một vòng, Klein đổi cách ăn mặc cưỡi tàu điện ngầm hơi nước, xuyên qua sông Torquack, đến khu South Bridge.

Trên đường đi, dọc tuyến tàu điện ngầm tắm tối cùng đèn khí gas cầu thành cảnh tượng làm cho người ta ấn tượng khắc sâu.

Đổi sang ngồi xe ngựa công cộng, Klein đi vào phố Rose, không cần phân biệt đã phát hiện tòa giáo đường Harvest nhỏ hẹp nọ.

Tòa giáo đường màu vàng này có đỉnh nhọn tương đối bắt mắt cùng bên ngoài tường có khắc thánh huy sinh mệnh, đó là từ các phù hiệu lúa mạch, hoa tươi cùng nước suối vây quanh một đĩa trẻ đơn giản, cái này hoàn toàn khác với kiến trúc xung quanh.

Giờ này khắc này, trong giáo đường đèn đuốc tắt tối, tựa như không có tín chúng nào.

Klein từ bên cạnh lên vào, cẩn thận khuôn mặt vẽ loạn những vết sáng, mà không phải chỉ đơn thuần ý lại năng lực chế tạo ảo giác.

Trong đại sảnh giáo đường, từng hàng ghế ngồi được sắp chỉnh tề, phía trên nhất là thánh huy sinh mệnh thật lớn, hai bên là những ngọn nến đã được châm lửa.

Ở hàng ghế trước nhất, có một người nam cao lớn mặc y phục giáo sĩ màu nâu chừng bốn năm mươi tuổi.

Hắn chỉ ngồi ở nơi đó, đã giống như một toà núi nhỏ, làm cho người ta có cảm giác áp bách thật lớn.

Người nam này đội mũ mềm Giám mục, chân mày nhạt nhẽo mà thưa thớt, khóe mắt, hai má, bên miệng có nếp nhăn rõ ràng, lúc này, hắn đang nhắm chặt mắt lại, hai tay nắm vào nhau, để ở dưới cằm, tựa như đang sám hối thành tín nhất.

Bỗng nhiên, hắn mở hai mắt, lộ ra một mảng xanh lam.

"Giáo hội Mẫu Thần sẽ không cự tuyệt bất luận kẻ nào, cậu vì sao không đi cửa chính?" Người nam bốn năm mươi tuổi này không có ngẩng đầu, trầm thấp nhu hòa mở miệng nói.

"Ông chính là Giám mục Utravsky?" Klein từ góc tối đi ra.

Vị Giám mục cao lớn mặc y phục màu nâu này giọng điệu ôn hòa hỏi đáp:

"Tôi càng thích người khác gọi tôi là thần phụ."

"Utravsky thần phụ."

"Tốt, ngài Giám mục." Klein cố ý nở nụ cười, "Tên của ông cùng chiều cao của ông nói cho tôi biết, ông là người Fossack, vì sao sẽ tín ngưỡng Đại Địa Mẫu Thần?"

Giám mục Utravsky chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào thánh huy sinh mệnh phía trước, bao hàm cảm tình nói:

"Tôi sinh ra ở Indo ven bờ Between Sea, là một người cuồng nhiệt chiến đấu cùng giết chóc."

Indo? Ông ta quả thật là người đế quốc Fossack. . . Klein hơi gật đầu không thể nhận ra.

Between Sea đường ranh giới thiên nhiên giữa Ruen, Intis cùng Fossack, bờ đông thuộc về Ruen, đại bộ phận bờ tây thuộc sở hữu Intis, hướng bắc lại là vài thành phố nổi danh của đế quốc Fossack, ví dụ như, Indo.

Mặt khác, Between Sea còn lan tràn về phía đông bắc, rồi xuyên thấu lãnh thổ đế quốc Fossack, thông với Bắc Hải, bộ phận hải vực nọ có rất nhiều đảo nhỏ, là nơi mà gấu trắng cùng hải báo các loại động vật này sinh sống.

Săn gấu trắng cùng hải báo, đúng vậy tiết mục truyền thống dân chúng địa phương Fossack.

Thời điểm suy nghĩ của hắn hơi có phát tán, Giám mục Utravsky tiếp tục nhìn về phía trước nói:

"Tôi phạm tội nghiêm trọng, chạy trốn tới biển Sunia, trở thành một gã hải tặc hung tàn."

"Ở trước khi tôi chân chính rơi vào địa ngục tâm linh, tôi may mắn gặp gỡ truyền giáo sĩ Mẫu Thần."

"Sau ngày đó, tôi rõ ràng sinh mệnh đáng quý, rõ ràng sức quyến rũ của vạn vật sinh trưởng, thu được vui vẻ thuần túy từ bản thân sinh mệnh, tôi ở dưới thánh huy Mẫu Thần lập lời thề, phải mang tín ngưỡng truyền bá đến quốc gia khác, coi đây là sám hối cho những hành động đẫm máu trong quá khứ."

"Cho nên, tôi đến đây, tôi đi tới nơi này."

Trong thanh âm bình thản lại tràn ngập cảm tình, Giám mục Utravsky đứng lên, hắn thân cao vượt qua 2m2, thể trạng cường tráng, y phục giáo sĩ căng lên, tựa như Người khổng lồ trong truyền thuyết một lần nữa xuất hiện ở tại bắc đại lục.

Người khổng lồ chân chính 3-5m, mắt đơn dựng thẳng. . . dân chúng đế quốc Fossack cao lớn phổ biến. . . Khó trách bọn họ vẫn tự xưng di dân Người khổng lồ, tin tưởng bản thân có huyết mạch Người khổng lồ. . . Klein không thể không ngửa cổ ra sau, nhìn về gương mặt vị "Thần phụ" kia.

"Cậu đến đây để làm gì?" Giám mục Utravsky thấp đầu dò hỏi.

"Nghe nói ông có chuyện muốn ủy thác, thù lao là phối phương 'Dược sư'?" Klein đang ngụy trang trực tiếp hỏi.

Giám mục Utravsky im lặng vài giây rồi nói:

"Đúng vậy."

"Tuy tôi không biết cậu nghe được từ nơi nào, nhưng quả thật có chuyện này."

"Như vậy, là nhiệm vụ gì?" Klein cười cười hỏi.

Utravsky nhìn hắn một hồi rồi nói:

"Tôi nghĩ cậu không có cách nào hoàn thành ủy thác của tôi."

"Có lẽ có thể thì sao? Biết được nội dung cụ thể, tôi mới có thể đưa ra đánh giá." Klein hơi nhú mào nói.

Utravsky giống như một cây trụ lớn như đứng vững ở đó, vài giây sau mới nói:

"Ủy thác của tôi là. . ."

Nói tới đây, hắn nhắm mắt lại:

"Giết tôi."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 312: Kỵ Sĩ Bình Minh

Giết ông? Klein lần đầu tiên nghe thấy loại yêu cầu này, gặp được loại nhiệm vụ này, trong thời gian ngắn cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, chuyện này sẽ có âm mưu lớn gì không.

Giám mục Utravsky mở hai mắt, nhìn xuống Klein nói:

"Giết chết quá khứ của tôi."

. . . Ngài thần phụ à, nói chuyện không cần thờ lớn mà. . . Klein khoe miệng thoáng co rúm, nghi hoặc hỏi:

"Cho dù ở trong thần thoại truyền thuyết, cũng không có ai có thể trở lại quá khứ, ủy thác này của ông, chỉ sợ chỉ có bảy vị thần linh mới có thể hoàn thành."

"Không, ý của tôi là, giết chết quá khứ còn giấu ở sâu trong nội tâm của tôi, chưa bao giờ chân chính chết đi." Giám mục Utravsky thấy Klein vẫn có chút khó hiểu, hơi cúi xuống nói, "Tôi trước kia yêu thích giết chóc, cuồng nhiệt chiến đấu, cũng không có theo sát hồi phát ra từ trong lòng của tôi mà hoàn toàn chết đi, tôi có thể rõ ràng cảm giác được, hắn còn sống ở trong cơ thể của tôi, luôn nghĩ đoạt lại quyền khống chế tất cả mọi chuyện, ta mỗi thời mỗi khắc đều đang áp chế hắn, hy vọng dùng thánh lễ, dùng khổ hạnh, dùng truyền giáo đến cảm hóa hắn, để cho hắn cũng chân chính thờ phụng giáo lí Mẫu Thần, một lần nữa quy về một thể với tôi."

Đơn giản mà nói, ẩn ký quá khứ quá sâu, xung đột kịch liệt cùng cuộc sống hiện tại, vì thế sinh ra phân liệt phương diện nhân cách. . . Klein Moretti vốn là nhà tâm lý học giả nhưng lại là cường giả bàn phím chân chính đưa ra đánh giá bước đầu, suy xét rồi nói:

"Đây là vấn đề phương diện tâm lý, tôi cho rằng ông cần nhất là đi gặp bác sĩ tâm lý."

"Tôi đã thử qua, cậu có lẽ không quá rõ ràng, trong con đường phi phạm mà Mẫu Thần nắm giữ, có danh sách 'Y sư', cũng chính là 'Mục sư trị liệu' cổ đại, bọn họ đã nghiên cứu vấn đề của tôi, cho rằng đây không phải là bệnh về tâm lý đơn giản, còn hỗn loạn khuynh hướng mất khống chế, nếu, tôi quá khứ cuối cùng chiến thắng tôi hiện tại, tôi không hề nghi ngờ sẽ mất khống chế, sẽ biến thành quái vật." Utravsky thờ dài nói.

Vậy ông cần là danh sách 7 con đường "Người quan sát", "Bác sĩ tâm lý" . . . Klein nghĩ nghĩ rồi nói:

"Lời nói của ông làm cho tôi tin tưởng, ông đã tìm được biện pháp giải quyết, chỉ khuyết thiếu một người chấp hành thích hợp, đúng không?"

"Đúng vậy, trong mấy năm nay, tôi trừ bỏ truyền giáo, vẫn tìm kiếm người cùng vật có thể hỗ trợ tôi, cuối cùng, ở dưới Mẫu Thần phù hộ, tôi có được một vật phẩm cực kỳ thần kỳ, nghe nói là di vật cự long nào đó ở niên đại xa xưa." Utravsky thấy Klein cũng không có bị dọa, mang theo vài phần hy vọng hồi đáp, "Nó có thể làm cho người nắm giữ tiến vào chỗ sâu nhất trong tâm linh mục tiêu, hoặc là nói, tầng dưới chót của cảnh trong mơ, gồm thực chất hóa cảnh tượng tương ứng, như vậy, cậu có thể trực tiếp thấy tôi quá khứ, sau đó thông qua chiến đấu, tiêu diệt hẳn, ở dưới loại trạng thái đặc thù này, hẳn một khi chân chính tử vong, sẽ không sẽ xuất hiện nữa."

Không hổ là thế giới thần bí, còn có thể lấy phương thức này trị liệu nhân cách phân liệt. . . Klein âm thầm cảm khái một câu, cẩn thận hỏi:

"Cái này có hạn chế gì, hoặc là nói, sẽ tạo thành thương tổn gì đối với người nắm giữ? Ông vì sao cho rằng tôi không thể hoàn thành ủy thác này?"

Giám mục Utravsky cúi đầu nhìn Klein rồi nói:

"Một khi sử dụng vật phẩm thần kỳ nọ, người nắm giữ bản thân tuy sẽ bảo trì thanh tỉnh, nhưng tâm linh hoặc là nói cảnh trong mơ có rất nhiều tầng, tôi quá khứ có thể đẩy đủ lợi dụng điểm này lừa gạt cậu, thậm chí còn sẵn giết ngược lại cậu, mà sau khi vượt qua thời gian dự định, ừm, năm phút, vậy vật phẩm thần kỳ sẽ làm cho cậu hoàn toàn bị lạc, tinh thần cũng không thể trở lại cơ thể, trở thành tế phẩm của nó."

"Như vậy, người sẽ biến thành người thực vật."

"Mặt khác, bởi vì thực chất hóa cảnh tượng, nếu như cậu ở chỗ sâu nhất trong tâm linh, hoặc là nói tầng dưới chót cảnh trong mơ bị giết chết, cũng sẽ xuất hiện di chứng cùng loại, cùng cấp với chân chính tử vong."

"Tin tưởng tôi, tôi quá khứ mạnh hơn nhiều so với cậu dự đoán."

Như vậy à. . . Nhưng mà, vấn đề của ông đối với tôi mà nói căn bản không là vấn đề, tôi là người có thể ở thông linh cùng cảnh trong mơ tự chủ bảo trì thanh tỉnh cùng lý trí, cho dù vật phẩm thần kỳ nọ muốn cho tôi hoàn toàn bị lạc, cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần còn có đường sống giây dựa, tôi có thể đi nghịch bốn bước cũng tụng niệm tôn danh, trực tiếp đi phía trên sương mù xám. . . Vấn đề là, Giám mục Utravsky quá khứ mạnh đến cỡ nào, mình nắm chắc đánh bại ông ta đến cỡ nào? Chiến đấu ở thế giới tâm linh thực chất hóa, lại có hạn chế cùng cấm kỵ gì? Klein tự hỏi mọi hồi rồi nói:

"Utravsky thần phụ, ông quá khứ đến cùng là mạnh đến cỡ nào? Tôi cũng không cho rằng tôi nhất định sẽ thua."

Giám mục Utravsky ánh mắt hoảng hốt một chút:

"Tôi là một chiến sĩ."

"Tôi đã đến danh sách 6 con đường phi phạm này, trở thành một 'Kỵ sĩ bình minh'."

Thì ra không phải người phi phạm con đường "Người trồng trọt"... Chính hắn cũng nói, sau khi phạm tội trở thành hải tặc, mới bị giáo hội Đại Địa Mẫu Thần cảm hóa... Danh sách 6, ừm, mình không phải không có cách nào thắng, "Ma thuật sư" là loại chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng trước, sẽ có rất nhiều loại hình cường lực, hơn nữa, căn cứ vào đặc thù của mình, sâu trong tâm linh hoặc tầng dưới chót cảnh trong mơ, đều xem như là sân nhà của mình... Klein trầm ngâm vài giây rồi nói:

"Vật phẩm thần kỳ có làm suy yếu hắn không?"

"Có, nhưng đây dù sao cũng là khu vực chủ yếu mà hắn hoạt động, loại suy yếu này sẽ không quá lớn, nhiều lắm giống như là hắn đã qua một hồi chiến đấu tương đối kịch liệt." Utravsky nhớ lại thử nghiệm trước đó.

Mình năm chắc sẽ lớn hơn nữa... Klein tiếp tục hỏi:

"Chiến đấu ở trong hoàn cảnh đặc thù kia, có cái gì cần phải chú ý?"

"Cũng giống như chiến đấu chân thật vậy, tiến công hữu hiệu thủy chung hữu hiệu, ảo giác vẫn là ảo giác, bất quá, phải chú ý một điểm, hắn bất cứ lúc nào cũng có khả năng mang theo cậu tiến vào tầng cảnh trong mơ khác, từ đó chế tạo ra tình huống khó có thể phân biệt thật giả." Giám mục Utravsky cường điệu một câu, "Cho nên, cậu ít nhất là danh sách 6, hoặc là danh sách 7 đặc thù, mới có khả năng hoàn thành ủy thác này, hơn nữa phiêu lưu không nhỏ, a, nếu không phải tôi từng lấy thánh vật Mẫu Thần làm căn cứ để thề, trước khi truyền giáo có thành tựu, không thỉnh cầu trợ giúp đối với giáo hội, sự việc sẽ không khó khăn như vậy."

Như vậy. . . Mình thật ra không sợ tình huống cảnh trong mơ chồng cảnh trong mơ. . . Klein nhếch khóe miệng nói:

"Một vấn đề cuối cùng, 'Kỵ sĩ bình minh' có đặc điểm chiến đấu nào?"

Giám mục Utravsky khẽ động da mặt có không ít nếp nhăn, thốn thức nói:

"Cái này đối với người phi phạm mà nói, là chuyện cần tuyệt đối giữ bí mật."

"Bất quá, chỉ cần tham dự chiến đấu đủ nhiều, người khác thường thường cũng có thể tổng kết ra, hơn nữa, cậu biết càng nhiều chi tiết, khả năng thành công cũng càng cao, đúng không?"

"Đúng vậy." Klein thản nhiên gật đầu.

Giám mục Utravsky dùng một loại nhớ lại nói:

"Kỵ sĩ bình minh có được lực lượng như Người khổng lồ, có thể làm cho phạm vi bốn năm mươi thước xung quanh giăng kín ánh bình minh, ánh bình minh này vừa có thể bài trừ ảo giác, cũng có một chút đặc thù xua tan oan hồn u ám, thậm chí có thể suy yếu ác linh."

"Hắn có thể ngưng tụ ở bên ngoài thân 'Khải giáp bình minh', cái này tương đương với khôi giáp toàn thân tinh luyện, nhưng không có sức nặng rõ ràng, có thể không ảnh hưởng hành động, nếu bị phá hủy, cần thời gian nhất định để khôi phục."

"Hắn còn có thể ngưng tụ vũ khí khác nhau, mạnh nhất là một kiếm lớn hai tay, nó thường thường được gọi là 'Kiếm bình minh', sắc bén, chắc chắn, mỗi một kích đều có hiệu quả tịnh hóa."

"Trừ cái đó ra, Kỵ sĩ bình minh còn có một loại năng lực phi phạm, đó chính là chế tạo 'Lỗ xoáy ánh sáng', nó có thể trực tiếp phá hủy cơ thể con người, tiêu diệt oan hồn, tổn thương ác linh."

Năng lực siêu phạm không tính nhiều, nhưng đều rất khắc chế mình, thuộc về loại hình lực công kích mạnh phòng ngự cao lại không sợ ảo giác, chỗ tốt nhất là, trừ bỏ đối mặt oan hồn u ảnh, "Kỵ sĩ bình minh" độ thần bí rất thấp. . . Klein vừa nghe vừa thôi diễn chiến cuộc ở trong đầu, tìm kiếm phương thức có nắm chắc nhất.

Độ thần bí trong lòng hắn là chỉ trình độ quý dị, cổ quái, không thể tưởng tượng, khó có thể lý giải.

Giám mục Ultravsky lẳng lặng nhìn hắn, không có thúc giục, không có xua đuổi.

Sau khi dần dần có ý tưởng, Klein ngẩng đầu nhìn lên nói:

"Có lẽ tôi có thể thử một lần, nhưng điều kiện tiên quyết là, tôi phải rời khỏi vài phút, xác nhận ông có nói dối hay không."

Giám mục Ultravsky hơi ngạc nhiên đáp lại:

"Không có vấn đề."

"Bất quá, tôi phải nhắc nhở cậu, tuy không biết tin tưởng của cậu là đến từ nơi nào, nhưng tuyệt đối không cần xem thường tôi quá khứ, hắn cực kỳ am hiểu chiến đấu."

"Tôi sẽ không lấy sinh mệnh của mình ra đùa giỡn." Klein lấy tay ấn ngực cúi chào, tiếp theo rời khỏi giáo đường Harvest, tìm một nơi yên lặng không người gần đây, rất nhanh đi phía trên sương mù xám làm bói toán.

Sau khi được đáp án có nguy hiểm nhất định nhưng coi như có thể thừa nhận, hắn lập tức quay trở về thế giới hiện thực, trước sau tính toán, ở phía trên sương mù xám cũng chỉ trì hoãn mấy chục giây.

Ngay sau đó, Klein một lần nữa tiến vào giáo đường Harvest, nói với Giám mục Ultravsky từng từng ở tại chỗ:

"Tôi nhận ủy thác này."

Giám mục Ultravsky nhìn hắn một hồi, chậm rãi mở miệng nói:

"Nếu thành công, ta không chỉ sẽ cho cậu phối phương 'Được sư', còn sẽ tặng cậu một món vật phẩm thần kỳ có ảnh hưởng xấu không quá lớn."

Klein đầu tiên là ngẩn ra một chút, rồi tán thưởng từ đáy lòng:

"Thần phụ ngài thật sự là một người khẳng khái!"

Giám mục Ultravsky không nói gì thêm nữa, từ trong túi y phục giáo sĩ màu nâu lấy ra một cây nến kỳ dị.

Tầng ngoài cây nến còn non nửa kia như là bọc một tầng da người, thỉnh thoảng lại xuất hiện vài hạt nhỏ.

Thân nến chỉ còn cao chừng ngón tay, toàn thân đen thui, phân ra hoa văn dạng vảy rất nhỏ mà dày đặc.

"Cậu dùng linh tính điểm hỏa nó." Ultravsky mang ngọn nến kỳ dị nọ đưa cho Klein.

Klein cũng không có lập tức làm theo lời nói của người này, ngược lại lấy ra hộp diêm, rút ra mấy cây, để ở trong túi quần, đồng thời châm lửa rồi thổi tắt mấy cây, để ở những góc khác nhau trong giáo đường, sau đó, hắn điều chỉnh vị trí người giấy, sổ ghi chép, giấy, còi đồng Azcot cùng các loại phù chú.

Đây là căn cứ tình cảnh ác liệt nhất mà hắn dự đoán mà làm chuẩn bị.

Sau khi hoàn thành tất cả cái này, Klein búng ngón tay, để cho đầu ngón tay xuất ra ngọn lửa linh tính màu lam nhạt.

Tư!

Hắn đưa ngọn lửa tiến đến đỉnh ngọn nến còn non nửa kia, nhìn thân nến đen tui sáng lên.

Bốn phía tựa như không có thay đổi gì, nhưng Klein lại thanh tỉnh nhận thức mình đã tiến vào thế giới tâm linh.

Hắn thấy Giám mục Utravsky ở phía trước vẫn đứng ở tại chỗ, thân thể trắng cực vượt qua 2m2 mang đến áp bách cảm giác.

Vị Giám mục sám hối này nhìn xuống đối diện, cơ bắp khuôn mặt vạm vỡ từng chút một, vẻ mặt theo đó trở nên cực kỳ hung ác.

Ngay sau đó, Klein phát hiện bốn phía ánh sáng nhanh biến ảo, cảm giác bản thân đang trải qua một trận chiến đấu kịch liệt cực kỳ chân thật.

Bốp!

Cuối trận chiến, Giám mục Utravsky trùng trùng ngã xuống đất, máu tươi giàn giụa, đã không có hơi thở.

Klein thanh tỉnh mà lý trí chờ dẫn nhìn một màn này, khóe miệng run rẩy một chút, không tiếng động bình luận:

"Biểu diễn thật sự chuyên nghiệp."

"Nhưng mình biết, đây là mộng trong mộng."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 313: "Ma Thuật Sư" Có Chuẩn Bị

Klein lúc này lại cúi đầu, đã không nhìn thấy ngọn nến kỳ dị giống như bọc da người trong tay nữa, nhưng mũi lại vẫn quanh quẩn vị ngọt hơi nhạt.

Hắn không nhìn Giám mục Utravsky ngã trong vũng máu, lấy ra hộp diêm, điểm hỏa một cây.

Theo một đóa hoa lửa sáng lên, máu trên mặt đất nhanh chóng biến mất, đại sảnh giáo đường hỗn độn một lần nữa trở nên chỉnh tề.

Utravsky như người khổng lồ thông thả đứng lên, nhìn xuống Klein, khuôn mặt vặn vẹo nói:

"Thế mà không có hiệu quả. . ."

"Khó trách người dám tiếp ủy thác này."

"Bất quá, đây là bất hạnh của người, ta vốn không muốn giết chết người."

Trong khi hắn nói chuyện, những cây nến hai bên sườn giáo đường hào quang xuất hiện rõ ràng lay động, toàn bộ đại sảnh đột nhiên sáng lên, nhưng nhu hòa không chói mắt, tựa như khi bóng đêm vừa tận ánh bình minh chiếu vào.

Thời gian nhìn không thấy đang nhanh trôi đi, Klein không có nói lời thừa, vút que diêm, má phồng lên, mô phỏng ra tiếng động:

"Phành!"

Đạn không khí vô hình bắn nhanh ra, trùng trùng đánh vào ngực Giám mục Utravsky, đánh ra tiếng vang tươi sáng quanh quần, nhưng mà, Giám mục "Người khổng lồ" kia không biết khi nào đã mặc vào một bộ khôi giáp màu trắng bạc che kín toàn thân, có che tay, giáp ngực, mũ giáp, không một chỗ hở.

Giờ này khắc này, "kim loại" trắng bạc vị trí ngực hắn bị đánh ra vết rạn như mạng nhện, nhưng không có hoàn toàn vỡ ra, thậm chí còn đang thông thả phục hồi như cũ.

"Phành!" "Phành!"

Klein liên tục phát ra tiếng, chế tạo hai viên đạn không khí đầu đuôi nối nhau, để cho chúng vẫn đánh về phía ngực kẻ địch, ý đồ dựa vào đả kích không ngừng, hoàn toàn đánh tan phòng ngự nơi đó!

Nhưng hắn lại thấy trong tay Giám mục Utravsky có một cây kiếm lớn trầm trọng dày rộng, giống nhau hào quang ngưng tụ thành, sử dụng nó linh hoạt đón đỡ hai quả đạn không khí, trong tiếng đương đương khó phân trước sau, gần như hòa hợp một thể.

Xoảng xoảng xoảng!

Utravsky chỉ nhảy tới một bước, đã giảm giáo đường như lay động cả lên, cùng lúc đó, hắn mang thanh kiếm lớn hai tay, từ trên xuống dưới, lấy tư thái như bổ nát cả kiến trúc bổ về phía Klein.

Kiếm còn chưa tới, kinh phong bám theo đã thổi cho Klein thiếu chút nữa không có thể bảo trì cân bằng.

Lực lượng khủng bố! Thời điểm trong đầu hiện lên một cái suy nghĩ như vậy, Klein đã thuận thực nhảy sang bên cạnh, rồi cúi người co thân,

chuẩn bị cho động tác lăn tròn ngay tại chỗ.

Phành!

Kiểm lớn hai tay của Utravsky bổ lên trên mặt đất, phá nát phiến đá, vết rạn nhanh lan tràn về bốn phía.

Xoạt! Hăn kéo thanh kiếm lớn, ma sát lên mặt đất, đổi bổ thẳng thành quét ngang, kéo theo một luồng đốm lửa.

Một chiêu này đúng là chuẩn bị cho đối thủ yêu thích lăn tròn!

Klein vừa muốn lăn ra đất, trong đầu nháy mắt lại hiện ra hình ảnh mình bị kiếm lớn hai tay quét ngang đánh trúng, vội mở bàn tay nhẹ nhấc một cái lên đất, lại nhảy lên trên không.

Phành! Kinh phong thổi tan bụi bậm trên mặt đất, thanh kiếm lớn đáng sợ quét bằng ghế dựa phụ cận.

Mà Klein còn chưa kịp phản công, công kích của Giám mục "Người khổng lồ" lại theo đuôi tới, không hề tạm dừng.

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm. . . Năm kiếm, sáu kiếm, bảy kiếm. . . Utravsky tựa như có được thể lực dư thừa tới cực điểm, không có gián đoạn, công kích như mưa rền gió dữ đã duy trì mấy chục giây.

Bổ thẳng, chém xéo, quét ngang, đâm thẳng, đập tới, hăn dùng đơn kiếm thuật giản nhất diễn giải ra cái gọi là hữu hiệu nhất, hợp lý nhất, mà phạm vi thương tổn kiếm lớn hai tay lại đạt tới trình độ khủng bố.

Klein khi thì nhảy lên, khi thì lăn tròn, khi thì chạy trốn, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thi triển năng lực, có vẻ chật vật không chịu nổi, nguy cơ trùng trùng, nếu không phải hăn trước đó đã ở những góc khác nhau của giáo đường đặt những que diêm, hai bên cũng còn một số ngọn

nến chưa tắt, có thể sử dụng "Thoáng hiện", hẳn chỉ sợ đã muốn bị đối phương trảm ở dưới kiếm.

Không hổ là chức nghiệp phi phạm lấy am hiểu chiến đấu nổi danh. . . Không có một chút sai lầm, không có điểm yếu. . . Klein vẫn không vì vậy mà bối rối, trong khi quay cuồng né tránh, thủy chung vẫn tìm kẽ hở của kẻ địch, chờ đợi công kích của đối phương tiến vào giai đoạn dụ đi.

Rốt cuộc, hẳn phát hiện một vấn đề của kiếm thuật Utravsky.

Đó chính là kiếm lớn hai tay quá dài quá lớn, ở chiến đấu gần người tồn tại chỗ thiếu hụt rõ ràng!

Ý tưởng chợt lóe, Klein thừa cơ hội thanh kiếm lớn bổ thẳng đến, đầu tiên là lăn tròn sang trái, tiếp theo bàn tay chống xuống, nhanh lăn về phía giữa hai chân Utravsky.

Làm một "Nửa người khổng lồ" thân cao vượt qua 2m2, Utravsky chỉ đứng thẳng bình thường, hai chân cũng phân ra một góc lớn, giáp háng màu trắng bạc rõ ràng có thể thấy được.

Vừa lăn tròn tới đó, tay trái Klein đã đưa vào túi áo, muốn rút ra một tờ giấy dài, mang nó biến thành cây gậy cứng rắn sắc bén, đâm vào khe hở của giáp háng kẻ địch ở bên trên, cắm vào trong cơ thể Giám mục "Người khổng lồ"!

Cái này chính là một kích trí mạng!

Nhưng ngay ở lúc này, hẳn trong lòng rung mình, trong đầu hiện ra hình ảnh thanh kiếm lớn cắm xuống, phát ra hào quang vô cùng cùng hình thành gió bão khủng bố nuốt đi bản thân.

Cạm bẫy! Cạm bẫy của Utravsky! Klein không có do dự, tay phải nhấn một cái, nhảy về phía trước, xuyên qua khe hở giữa hai chân Giám

mục "Người khổng lồ", nhảy tới sau lưng hắn.

Ngay tại thời điểm hắn làm ra động tác này, Utravsky đã hai tay cầm chuôi kiếm, cúi lưng mang thanh kiếm lớn đâm thẳng vào phiến đá trước người.

Trong thanh âm răng rắc, phía trên thân kiếm có từng mảng ánh sáng như ánh bình minh trào ra, hóa thành cơn lốc, quét ngang xung quanh.

Trong vô thanh vô tức, chỗ của Klein trước đó, phiến đá biến mất không thấy, bùn đất phía dưới bị quét đi chừng 10cm, hai chân cùng khôi giáp trắng bạc ở phía dưới thân Utravsky cũng đã bị thương tổn, tắc tắc thoát phá, lộ ra cả da.

Cạm bẫy của hắn, lấy bản thân bị thương, đổi lấy kẻ địch diệt vong.

Lúc này, Klein nhảy đến phía sau Giám mục Utravsky rút cuộc tìm được cơ hội phản công, hắn ở giữa không trung mạnh mẽ xoay người, phòng má mô phỏng tiếng súng hướng về phía ót kẻ địch:

"Phành!"

"Phành!"

Hai viên đạn không khí lần lượt trúng gáy Utravsky, đầu tiên là đánh nứt vị trí kim loại màu trắng bạc kia, tiếp theo làm cho nó vỡ ra, bại lộ vị trí mà nó phòng hộ.

Klein đang muốn cho một kích trí mạng, Utravsky đột nhiên đứng thẳng dậy, chuyển động thắt lưng, cuồn bạo quét ngang kiếm lớn hai tay ra sau.

Tốc độ là nhanh như vậy, công kích là mạnh như thế, Klein tựa như đã khó có thể tránh né, nhưng mà, hắn lại từ trong túi áo rút ra một tờ giấy,

đúng lúc chặn trước người.

Xoảng!

Thanh kiếm lớn va chạm cùng tờ giấy, nhưng lại phát ra thanh âm kim loại va chạm, tiếng vang đinh tai nhức óc, vang vọng cả tòa giáo đường.

Klein tựa như một quả banh tennis bị đánh bay ra ngoài, tờ giấy trong tay vỡ tung, chỉ còn một chút kẹt ở trong ngón tay.

Đang ở giữa không trung, hắn lập tức lại đối mặt với truy kích cuồng bạo mau lẹ không có tạm dừng của Utravsky, tình thế nguy cơ trùng trùng.

Bất quá, hắn vẫn không chút bối rối, chỉ trung lên cổ tay.

Mảnh giấy còn lại trong tay chợt bốc cháy, ánh lửa nhanh bành trướng, hoàn toàn bao phủ Klein.

Ô! Thanh kiếm lớn chặt đứt đám lửa này, cũng không có sinh ra thương tổn gì, chỉ chế tạo ra một đám tia lửa.

Vị trí một ngọn nến phía bên phải giáo đường, khói lửa mờ nhạt chợt khuếch tán, xoay quanh một bóng người mặt đầy những vết sáng.

Klein một lần nữa hiện ra, lại rút ra từ trong túi áo một tờ giấy dài.

Bốp!

Cổ tay hắn rung lên, tờ giấy biến thành một sợi roi, ngoài sợi roi còn có lửa đỏ đậm đang thiêu đốt.

Bốp! Bốp! Bốp!

Klein xa xa vung roi, quất đánh Giám mục "Người khổng lồ".

Nhưng vũ khí của hắn ở dưới kiếm lớn hai tay giăng kín ánh sáng đón đỡ cùng công kích, nhanh chóng vỡ nát.

Mà đây đúng là mục đích của Klein!

Bốp, bốp, bốp! Hắn liên tục búng ngón tay, để cho mặt đất bốc lên từng luồng lửa, lấy cái này ngăn trở Utravsky, cùng đốt cháy hai chân đối phương đã không có hộ giáp.

Khải giáp ánh bình minh khôi phục là tương đương thông thả!

Trong khi ngọn lửa phun ra nuốt vào, hai chân Utravsky bị thiêu ra dấu vết cháy đen, cũng có vết đỏ đậm đang hướng lên trên.

Nhưng mà, cái này không có ảnh hưởng đến sự nhanh nhẹn của Giám mục "Người khổng lồ", hắn đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, tựa như một đầu xe lửa hơi nước rút cuộc gia tốc đến điểm tối cao vậy, vừa nhanh vừa nặng vừa mạnh đánh vỡ ngọn lửa trùng trùng, vọt tới trước mặt Klein.

Tốc độ này nhanh đến không thể tưởng tượng!

Ngay sau đó, kiếm lớn hai tay của Utravsky sụp đổ, hóa thành một mảng những điểm sáng, quét ngang bốn phía.

Hầu như là nháy mắt, Klein đã lâm vào tình cảnh hắn phải chết.

Những que diêm còn lại trên người hắn lập tức bị đốt lên, ngọn lửa mãnh liệt hoàn toàn bao vây lấy hắn.

Nhưng mà, cái này không có tốc độ nhanh như "Lốc xoáy ánh sáng" thổi quét, màu đỏ đậm vừa hiện ra, đã lập tức bị nuốt hết!

Thân thể Klein theo đó mà vỡ nát, tiêu đi từng chút một, bất quá, chúng lại mất đi độ dày, biến thành giấy vụn.

Phía sau Utravsky, một luồng lửa đỏ đậm bốc lên, Klein đi ra từ bên trong.

Hắn lấy ra một hộp diêm khác từ trong túi áo, quăng về phía kẻ địch, tựa như muốn một lần dẫn cháy toàn bộ diêm, đồng thời thông qua không gian nhỏ hẹp trói buộc, chế tạo vụ nổ ở trình độ nào đó.

Mà hộp diêm này nhằm vào đúng là vị trí thân dưới không còn bảo hộ của Utravsky!

Klein nâng tay phải lên, búng ngón tay.

Cùng lúc đó, Giám mục Utravsky co người nhảy lên, đồng thời co đầu gối, thu hai chân lại.

Bốp!

Cùng với tiếng búng ngón tay là hộp diêm không có biến hóa, là một tiếng phành, là một viên đạn không khí chuẩn xác bắn vào vị trí ót khuyết thiếu bảo hộ của Giám mục Utravsky, là một viên đạn trí mạng đã sớm có chuẩn bị!

Đầu vỡ ra, máu tươi cùng vết trắng bắn ra, Utravsky gian nan quay đầu, mờ mịt mở miệng:

"Người. . ."

Lạch cạch, hộp diêm rơi xuống mặt đất bị "Lốc xoáy ánh sáng" biến thành gỗ ghè, nhưng vẫn không bị điểm hỏa.

Klein cười cười nói:

"Tôi cho tới giờ cũng không có nói, búng ngón tay chỉ có thể dùng để thao túng lửa, không thể phóng ra đạn không khí."

"Ông xem."

Bốp, bốp, bốp!

Hắn liên tục búng ngón tay, để cho từng viên đạn không khí bắn trúng đầu Utravsky, đánh nát giáp đầu của hắn, đánh vỡ đầu hắn.

Bùm!

Utravsky mất đi hơi thở, trùng trùng ngã xuống đất, đại sảnh giáo đường cũng bị rung lên nho nhỏ.

Bốp!

Klein xoay người, lại búng ngón tay.

Hộp diêm trên mặt đất lập tức nổ tung, hóa thành ngọn lửa đỏ đậm, mai táng thi thể to lớn của Utravsky.

Klein không có cảm ứng ngọn nến kỳ dị tồn tại, trực tiếp dựa vào thanh tỉnh cùng lý trí của bản thân, mạnh mẽ đi ra khỏi tầng dưới chót của tâm linh.

Phía sau hắn, thi thể bao phủ ngọn lửa đỏ đậm, hùng hực thiêu đốt, thế giới tan rã từng chút một.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 314: Hai Chọn Một

Cảm giác hư ảo nào đó mất đi, Klein lại thấy trong tay đang cầm ngọn nến kỳ dị kia, thấy thân nền đen thui cùng ngọn lửa tái nhợt của nó.

Mặt đất vừa rồi bị Kỵ sĩ bình minh đánh nát, ghế dựa bị phá hư cùng những ngọn nến bị chặt đứt đã khôi phục trạng thái trước khi chiến đấu, nhìn không ra nơi nào đã gặp tổn hại.

Giám mục Utravsky nguyên bản đứng sừng sững ở đối diện không biết khi nào đã ngồi xuống hàng ghế đầu tiên, đang cong lưng phục xuống phía trước, cúi đầu, dùng hai tay ôm chặt hai bên thái dương.

Tí tách!

Tí tách!

Mồ hôi chảy từ khuôn mặt hắc xuống, tụ tập ở bên chân, mặt đất nơi đó đã ướt một mảng lớn.

Cảm nhận được ngọn nến kỳ dị đã bị Klein tắt đi, Utravsky chột cả người run run, ở trong đối phương nhìn chăm chú ngẩng đầu lên.

Ánh mắt hơi đục ngầu của hắc đã giăng kín nước mắt, trên khuôn mặt có nhiều nếp nhăn có dấu vết đã khóc.

Nhưng mắt hắc là cảm hoài, là vui sướng, là sáng tỏ.

Nếu nói vị Giám mục "Người khổng lồ" này trước đó có vẻ cao lớn mà trầm trọng, như vậy hiện tại, hắc chỉ còn lại có sức nặng của thân thể,

không còn sức nặng của tinh thần nữa.

Giờ khắc này, Klein giống như thấy một đứa trẻ con mới sinh ra.

Nước mắt nọ là chứng minh cho sự sản sinh này.

Utravsky thần phụ khoe miệng nhếch lên từng chút một, hiền hoà cười nói:

"Cậu lợi hại hơn rất nhiều so với tôi dự đoán."

"Không, cái này chỉ là vì tôi trước có có đủ hiểu biết, làm tốt chuẩn bị tương ứng, mà ông quá khứ không chỉ không rõ ràng đối thủ am hiểu cái gì, còn bị suy yếu không ít. Nếu ở thế giới hiện thực chiến đấu như vậy với ông, vấn đề mà tôi lo lắng là nên chạy trốn như thế nào." Klein thần nhiên hồi đáp.

"Ma thuật sư" có chuẩn bị cùng "Ma thuật sư" không chuẩn bị, là khái niệm hoàn toàn khác nhau. . . Hẳn ở trong lòng yên lặng bồi thêm một câu.

Giám mục Utravsky không lảng nhãng ở vấn đề này, toàn thân đều lộ ra thoải mái nói:

"Cảm tạ cậu, người bạn của tôi."

"Dựa theo ước định, ta sẽ mang phôi phương 'Được sư' cho cậu, mặt khác còn có một vật phẩm thần kỳ."

Khi nói chuyện, hẳn trong túi áo y phục giáo sĩ màu nâu lấy ra một vật phẩm giống như kim tiêm, ống mềm, cùng lọ chứa kết hợp lại.

"Cậu có hai lựa chọn, đây là một trong số đó, lúc tôi có được nó, cũng không biết tên của nó, sau cũng không có nghĩ tới đặt tên cho nó, cậu có thể sử dụng nó rút ra một ống máu, máu của chính mình, đợi cho thời khắc máu chốt, lại chuyển trở vào, như vậy, mọi mệt của cậu sẽ biến mất, bệnh

tật cùng thương thể của cậu sẽ giảm bớt, sức lực, tốc độ, cân bằng tố chất các phương diện của cậu sẽ được tăng lên rất lớn trong thời ngắn." Giám mục Utravsky chỉ vào vật phẩm trong tay nói.

"Như vậy, hạn chế cùng tai hoạ ngầm của nó thì sao?" Klein lý trí hỏi ngược lại.

Utravsky thần phụ nhìn kim tiêm cùng ống mềm có hoa văn thần bí, giới thiệu chi tiết:

"Sau khi rút ra một ống máu, cậu sẽ suy yếu mười hai giờ, trong mười hai giờ này chuyển trở về sẽ không sinh ra hiệu quả gì, đương nhiên, thời gian hạn chế cụ thể cũng không có tinh chuẩn như vậy, căn cứ thể chất cùng trạng thái cá nhân mà có tăng giảm, mặt khác, tốt nhất không cần sử dụng thường xuyên, một tuần không cần vượt qua một lần, nếu không máu tươi chuyển trở về trừ bỏ mang đến sức lực, còn có thể làm cho cậu mất đi lý trí ngăn ngủi, mà khoảng cách rút máu quá ngắn, cũng sẽ mang suy yếu trở thành đặc điểm của cậu."

"Trừ bỏ cái này, nó còn có một vấn đề, một khi mang theo bên người vượt qua nửa giờ, cậu sẽ trở nên có chút thần kinh."

May mắn, Giám mục Utravsky trước đó không có rút máu, bằng không, hẳn quá khứ có thể lấy cái này chuyển trở về, hy vọng thắng của mình sẽ trở nên rất thấp rất thấp. . . Klein trước hết hiện lên một ý tưởng như vậy.

Chợt hần hơi nhúu mày, đối với ảnh hưởng xấu của vật phẩm thần kỳ này có chút lo lắng.

Mặc kệ là mất đi lý trí ngăn ngủi, hay là suy yếu mười hai mấy giờ, cùng với trở nên có chút thần kinh, đều là tai hoạ ngầm xem qua vấn đề không quá lớn, nhưng Klein đã thấy qua người mất khống chế, nghe qua lời vô nghĩa của Tà Thần cho rằng, tinh thần trạng thái của người phi phạm rất

quan trọng, nó nếu trường kỳ vận hành ở dưới đáy, hoặc thường xuyên xuất hiện dị thường, đều tương đương dễ dàng làm cho hiện tượng mất khống chế phát sinh, cho dù là người phi phạm nắm giữ Cách sắm vai, cũng giống như vậy!

"Lựa chọn thứ hai thì sao?" Klein im lặng hai giây rồi nói.

Giám mục Utravsky từ trong một túi áo khác lấy ra một cái chìa khóa đồng thau hình dạng và cấu tạo phong cách cổ xưa, mỉm cười nói:

"Nó gọi là 'Chìa khóa vạn năng', có thể hỗ trợ cậu mở ra toàn bộ khóa không chứa lực lượng thần bí, cùng với bộ phận nhỏ khóa phụ gia hiệu quả siêu phạm, mà ở những nơi không có khóa hoặc là không có cửa, nó vẫn có thể mở ra một thông đạo không thuộc về hiện thực, ha ha, điều kiện tiên quyết là, không có lực lượng phi phạm hạn chế, chương ngại cũng không tính là dày."

"Linh tính của nó hoàn toàn nội liễm, thời điểm không sử dụng, người phi phạm rất khó nhìn ra nó cùng với chìa khóa thường có gì khác nhau."

Utravsky thần phụ lại đứng lên, để cho Klein có thể nhìn mà lựa chọn.

Vị Giám mục "Người không lồ" này sai chân, đi đến phía trước một bên vách tường đại sảnh giáo đường, mang "Chìa khóa vạn năng" kia để ở trên gạch đá.

Hắn nhẹ nhàng xoay, cả người nhất thời tựa như tiến nhập vào trong nước, sau đó đẩy ra gợn sóng, xuyên thấu vách tường, ra đến bên ngoài.

Ngay sau đó, Giám mục Utravsky lại dùng phương thức đồng dạng quay trở về đại sảnh giáo đường, quay trở về trong tầm mắt Klein.

"Cậu muốn chọn vật phẩm thần kỳ nào?" Vị thần phụ cao lớn này cúi đầu hỏi.

"Ừm, 'Chìa khóa vạn năng' tai hoạ ngầm là gì?" Klein suy xét hỏi một câu.

Giám mục Utravsky ôn hòa cười nói:

"Người mang theo nó, ngẫu nhiên sẽ lạc đường."

"Căn cứ cách nói của người khác, hẳn là có thể lạc đường bất cứ lúc nào."

Lạc đường? Ta là Nhà bói toán, có được linh tính trực giác. . . Klein nói thầm một câu, trong lòng dần dần có quyết định.

Qua vài giây, hắn mở miệng nói:

"Tôi muốn 'Chìa khóa vạn năng' ."

Hắn cũng không muốn tinh thần trạng thái xuất hiện vấn đề, tích lũy phiêu lưu mất khống chế.

Đáng tiếc, ta rất muốn ngọn nến kỳ dị kia. . . Cái loại chỗ sâu nhất trong tâm linh, tầng dưới chót cảnh trong mơ kia, tương đương với sân nhà của mình. . . Hắn ở trong lòng cảm thán một câu.

"Tốt." Giám mục Utravsky mang cái chìa khóa đồng thau phong cách cổ xưa kia đưa cho Klein, đổi trở về ngọn nến kỳ dị như bọc da người.

Thời điểm Klein xem kỹ vật phẩm thần kỳ, hắn chỉ chỉ phía sau nói:

"Phối phương Được sư ở trong phòng, tôi đi lấy, cậu ở chỗ này chờ một chút."

Klein gật đầu đáp lại, thừa dịp bóng dáng Giám mục Utravsky biến mất khỏi đại sảnh, lấy ra đồng 1 penny, bói toán đối phương có ở chuyện "Chìa khóa vạn năng" nói dối gì hay không.

Sau khi được đáp án khẳng định, hắn đi đến bên vách tường đang bày những hàng nến ở phía trước, mang chìa khóa đồng thau xa xưa kia để ở trên vách tường cứng rắn.

Đưa vào linh tính, xoay chìa khóa, Klein trước mắt đột nhiên hoa lên, chợt trở nên rõ ràng.

Lúc này, trong tầm mắt hắn đã không còn ngọn nến thiêu đốt nữa, không còn ghế ngồi chính tề cùng vách tường thẳng tắp nữa, chỉ là mặt đất đầy cỏ khô cùng một chút rác rưởi, ở một bên, đang sừng sững một ngọn đèn đường khí gas.

"Thật sự đi ra rồi." Klein mỉm cười gật đầu, xoay người, lại một lần sử dụng "Chìa khóa vạn năng", thành công về lại đại sảnh giáo đường.

Lại chờ đợi mấy chục giây, Utravsky bước chân trầm trọng tiến vào, cầm trong tay một tấm da dê màu nâu vàng.

"Bạn có thể đi kiểm người giám định, nếu có vấn đề, tôi thủy chung ở giáo đường Harvest." Giám mục "Người khổng lồ" mang phối phương "Dược sư" đưa cho Klein.

Tài liệu chủ yếu: sừng độc giác phi mã trưởng thành, kết tinh nọc độc sứa vương miện 3 g. . . Klein mở ra xem lướt qua, mỉm cười đáp lại:

"Tôi sẽ đi xác nhận thật giả."

Ví dụ như, đến phía trên sương mù xám bói toán. . . Hắn bổ sung ở trong lòng.

Giám mục Utravsky nhẹ nhàng gật đầu, không hề nói gì nữa, xoay người đi tới phía trước "Thánh huy sinh mệnh" Đại Địa Mẫu Thần.

Hắn giang hai tay, trầm thấp tụng niệm:

"Cảm tạ người, nguồn suối sinh mệnh!"

"Ca ngợi người, mẫu thân vạn vật!"

...

Klein thu hồi "Chìa khóa vạn năng" cùng phối phương "Dược sư", sau khi Utravsky đình chỉ, nửa đùa nói một câu:

"Chẳng lẽ tôi đến đây là Đại Địa Mẫu Thần an bài?"

Bằng không ông cảm tạ hẳn làm cái gì? Klein ngụy tín đồ Nữ Thần Đêm Tối ở trong lòng chặc chặc nói.

"Đúng vậy, tất cả cái này đều là mẫu thần an bài, bằng không, chuyện tôi tìm người hỗ trợ sẽ không truyền đến tai của cậu, tôi cũng sẽ không đi đến Backlund, sẽ không thu hoạch 'Ngọn nến tâm yếm' kia." Giám mục Utravsky ôn hòa cười nói, không có chút phần nộ nào.

Logic tín đồ đầy đủ mà trước sau như một, nhưng. . . Klein đột nhiên cảm thấy không thể trao đổi cùng đối phương, lấy thủ ấn ngực cúi chào nói:

"Cảm tạ khăng khái của ngài, tôi nên cáo từ."

Hắn đứng thẳng dậy, nhanh lui về phía sau, nhanh chóng biến mất khỏi đại sảnh giáo đường, biến mất khỏi phố Rose.

Mười phút sau, hắn từ một phía khác lại thấy tường ngoài màu vàng của giáo đường Harvest, khóe miệng nhin không được run rẩy một chút.

"Không bói toán mình sẽ không trở về được sao?" Hắn tự nói không tiếng động, rất muốn quật cường dựa vào bản thân chiến thắng chuyện lạc đường này.

Nhưng tay hắn nhanh hơn so với giọng của hắn, đã bẻ một cành cây từ hàng cây bên đường, làm thành bóí gậy lâm thời.

"Bóí gậy" vừa có thể tìm người, cũng có thể tìm vật cùng tìm đường!

Lúc này đây, Klein rút cuộc thuận lợi quay về nhà, đến phía trên sương mù xám xác nhận phối phương thật giả cùng tai hoạ ngầm của "Chìa khóa vạn năng" lớn nhỏ thế nào.

...

Ngày hôm sau, cũng chính là sáng sớm Chủ nhật.

Klein tỉnh ngủ dùng bữa sáng, lấy ra giấy bút, viết phong thư cho Isengard Stanton, mời hắn tìm cảnh sát hỗ trợ, xác nhận tình hình gần đây của người hiềm nghi của án giết người liên hoàn bốn năm trước—— mục tiêu là kỹ nữ độc thân có mang theo một đứa nhỏ.

Viết xong thư, sau khi mang nó nhét vào phong thư, Klein dán lên lá tem màu đen 1 penny, mặc quần áo, cầm mũ cùng ba toong, đi ra khỏi nhà, chuẩn bị đi hòm thư cuối phố.

Lúc này, hắn thấy bà Starling Summer cách vách đang cùng chồng Luke, trang phục chỉnh tề đi ra.

Cửa của nhà họ, đã ngừng một chiếc xe ngựa.

"Chào buổi sáng, dự tiệc sớm như vậy?" Klein hơi cảm thấy kinh ngạc hỏi một câu.

Luke ha ha cười nói:

"Không xem như dự tiệc, đa phần là đi hỗ trợ."

Bà Starling khẽ nhếch cằm, bổ sung:

"Mary thành công tiến nhập Ủy ban điều tra khí ô nhiễm vương quốc, đêm nay sẽ có một vũ hội long trọng, chúng tôi là đi hỗ trợ."

Hy vọng của bà Mary đã đạt thành? Lợi hại. . . Klein cảm khái một câu, mỉm cười mở miệng nói:

"Hai vị, thay tôi chúc mừng bà Mary."

Luke Summer gật đầu nói:

"Anh còn chưa có xem báo sáng nay à? Đã muốn đăng ra toàn bộ thành viên Ủy ban điều tra khí ô nhiễm."

"Chủ tịch uỷ ban là Dess Shaw, Tổng thư ký là ngài Hibbert Hall."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 315: Ủy Ban Điều Tra Khí Ô Nhiễm

Dess Shaw? Ngài Hibbert Hall? Đây là ai với ai vậy, hoàn toàn không biết. . . Klein làm bộ mình không có nghi vấn, nửa đùa nói:

"Hy vọng bọn họ có thể mang đến cho Backlund mây xanh cùng ánh mặt trời."

"Đúng vậy, tuy ở lò sưởi nhà mình đốt cái gì là tự do mỗi người, là quyền lợi pháp luật giao cho, nhưng mây xanh cùng ánh mặt trời là chuyện càng đáng để hướng tới." Luke Summer vị thành viên Hiệp hội giảm khói than này phụ họa cảm khái một câu, chỉ chỉ xe ngựa đã đến nói, "Chúng ta nên đi rồi, Mary bức thiết cần một ít giúp đỡ."

Starling Summer ra vẻ rụt rè bổ sung:

"Có lẽ sẽ có nghị viên, đại khu Backlund, hoặc là, vương quốc đến dự tiệc."

"Có thể tưởng tượng yến hội này long trọng." Klein lễ phép khen tặng một câu, nhìn theo vợ chồng Summer lên xe rời khỏi.

Ngay ở lúc hăn xoay người, chuẩn bị đi đến hòm thư cuối phố, một người phát thư mặc đồng phục màu xanh lục đi xe ngựa đến, bỏ vào hộp thư báo ở cửa nhà hăn một phong thư.

Thư của mình? Klein lấy ra một xâu chìa khóa, tùy tay lựa chọn ra chiếc hình dạng và cấu tạo phong cách cổ xưa gần như có màu đồng thau.

Răng rắc!

"Chìa khóa vạn năng" thoải mái mở ra hộp thư báo.

Về sau có thể chỉ mang một chiếc chìa khóa này ra ngoài. . . Klein lăm băm một câu, lấy ra báo đã đặt cùng lá thư vừa rồi.

Phong thư này đến từ Isengard Stanton.

Ngày hôm qua hắn cũng lật xem án giết người liên hoàn chưa phá trước đây, lấy ra mấy vụ đáng hoài nghi nhất trong đó, cũng thông qua cảnh sát, bước đầu xác nhận tình huống trước mắt người bị tình nghi tương ứng, vì thế viết thư cho Klein cùng Cassanna các thám tử tư để ý phương hướng này, chia xẻ thu hoạch của mình.

Phương diện này vừa lúc bao gồm hai án mà Klein trọng điểm chú ý.

Đại thám tử nổi danh ý kiến cũng giống nhau mà. . . Mình vừa rồi cũng là viết không rồi. . . Klein tự mình trêu chọc một câu, rồi quay về phòng khách.

Căn cứ Isengard miêu tả, án sát hại những người đi về muộn tra xét rất nhiều người, nhưng thủy chung không thể tập trung được kẻ hiềm nghi, khi đã cách nhiều năm, còn muốn một lần nữa tìm kiếm manh mối, đã là chuyện cực kỳ khó khăn hầu như không có hy vọng gì.

Mà bốn người hiềm nghi trong án đó, một là thiếu niên, mẹ hắn cũng là người bị hại, kỹ nữ, độc thân, chỉ có một đứa con là hắn, hắn chịu đủ ngược đãi, quái gở ác độc đến từ mẹ, là đối tượng thứ nhất cảnh sát hoài nghi, nhưng sau khi án kia xảy ra không đến nửa năm, hắn đã trọng thương trong một vụ xô hội đen xử nhau ở khu đông, tử vong ở tại phòng giải phẫu ngoại khoa bệnh viện từ thiện.

Thi thể của hắn ở dưới chứng kiến, bị đốt thành tro cốt, mai táng ở nghĩa trang.

Như vậy, hắn đã không thể có liên quan cùng án giết người liên hoàn hiện tại.

Nếu không có hoả táng, mình khẳng định sẽ đi đào mộ xác nhận một chút. . . Klein chết rồi sống lại thật sự lo lắng tới khả năng đối phương cũng là như vậy.

Ba người hiềm nghi còn lại, một ở trong những năm sau đó liên tiếp chuyển nhà, cảnh sát đã mất đi nắm chắc tình huống của hắn, cần nhiều thời gian hơn để truy tìm, một đã trải qua phá sản, từ khu bắc tiến nhập đông khu, một vẫn duy trì nguyên dạng, còn đang kinh doanh tạp hoá ở con đường lúc trước.

Klein một lần nữa lấy ra giấy viết thư, trước đem miêu tả tình huống tương ứng, tiếp theo xin người nhận thư âm thầm quan sát hai người bị tình nghi có địa chỉ cụ thể, hắn cường điệu nói:

"Hung thủ án giết người liên hoàn đều là tàn nhẫn, hung ác, có tính công kích mãnh liệt, xin hãy cẩn thận, không cần tới gần bọn họ quá mức, tựa như bản thân chỉ là hàng xóm bình thường mà tiến hành quan sát."

"Tôi cần tin tức là trạng thái tinh thần của bọn họ gần đây, ví dụ như, có nóng nảy hay không, có thích nhốt mình ở trong phòng, rất ít trao đổi cùng người khác hay không, có đánh nhau với người khác hay không."

Cái này cũng là tin tức hắn có được từ chỗ "Mặt Trời", sau mỗi một lần giết người, "Ác ma" đều sẽ dựa theo nghi thức yêu cầu, ăn nội tạng người bị hại, đồng thời cũng bị trong trạng thái vậy khát máu nóng nảy muốn thương tổn người khác, cho đến khi người bị hại mới xuất hiện.

Sau khi lại cường điệu một lần phải chú ý an toàn bản thân, Klein gấp lại lá thư, mang nó nhét vào phong thư mới, ở mặt ngoài dán lên lá tem màu đen.

Tiếp theo, hắn viết tên của người nhận thư:

"Thám tử Stuart."

...

Khu Queen, trong biệt thự xa hoa nhà bá tước Hall.

Susie ghé vào góc sáng thư phòng, nhìn như nhàm chán quan sát bốn phía.

Bá tước Hall bụng đã có chút phình ra rút tẩu thuốc, nói với con trai cả đứng ở đối diện:

"Hibbert, con có biết cha vì sao nhất định để cho con tiến vào Ủy ban điều tra khí ô nhiễm không?"

Hibbert Hall sớm có suy nghĩ liền hồi đáp:

"Cha hy vọng có thể ảnh hưởng đến chế định pháp luật cùng chính sách tương quan?"

"Không, tuy cha là đại cổ đông thứ hai Liên hiệp Than đá và Sắt thép Coston, nhưng cha cũng không quá để ý vấn đề này, cha đã sớm đốc thúc bọn họ làm ra điều chỉnh tương ứng. Kiểm soát khí ô nhiễm là thủy triều tương lai, đối với điểm này, cha không chút nghi ngờ."

"Hibbert, tuy nhà chúng ta có ghế nghị sĩ thượng viện cố định, con sớm hay muộn cũng sẽ trở thành nghị viên thượng viện, nhưng mà, trừ bỏ những người có thân phận đặc thù như nghị trưởng, vì sao đều là nghị viên thượng viện, có quý tộc sẽ có được lực ảnh hưởng lớn hơn?"

Hibbert suy tư rồi nói:

"Tước vị, tài phú, địa vị buôn bán, cùng với quan hệ ở trong chính phủ cùng quân đội?"

"Cái này chỉ là một bộ phận trong đó, mặt khác còn có năng lực xử lý sự vụ của bản thân, con người sẽ luôn tin đồng loại có được kinh nghiệm phong phú, đã tham dự không ít chuyện, con tương lai nếu muốn làm việc ở trên chính đàn, trừ bỏ kế thừa ghế nghị sĩ, còn phải tận lực tham dự các loại sự vụ, biểu hiện ra năng lực tương ứng, từng bước thể hiện ở trong tầm mắt các vị nghị viên các vị đại thần, để cho bọn họ chậm rãi cảm thấy con đáng tin cậy, đây là nơi phát ra lực ảnh hưởng của bản thân con."

"Hibbert, nhìn nước cộng hòa Intis một cái, nhìn tình cảnh trước mắt của quý tộc bọn họ một cái, con nên rõ ràng, theo thời gian trôi qua cùng xã hội phát triển, đặc quyền bên ngoài sẽ bị suy yếu, tước vị sẽ càng ngày càng không quan trọng, chỉ là một danh hiệu mang tính danh dự, địa vị lĩnh vực buôn bán cùng lực ảnh hưởng của bản thân mới là chuyện con nên chú ý." Bá tước Hall giảng giải chi tiết.

"Nếu gặp chuyện không am hiểu thì sao?" Hibbert trầm ngâm nói.

"Vậy ngụy trang ra con có thể xử lý. Không cần để ý sẽ lãng phí tiền tài hay không, xây dựng đoàn đội chuyên nghiệp, nghe ý kiến bọn họ, từ đó đưa ra quyết định. Mỗi người đều có rất nhiều lĩnh vực không am hiểu, chỉ có tiền tài là toàn năng." Bá tước Hall điểm một câu.

Hibbert có chút giật mình hồi đáp:

"Con rõ ràng, thưa cha."

Lúc này, Susie ở bên cạnh nhàm chán ngáp một cái.

Đợi cho tất cả chấm dứt, nó tiến vào phòng vẽ tranh của Audrey, mang những gì nghe thấy lặp lại một lần, cuối cùng than thở:

"Tôi hoàn toàn không rõ ràng bọn họ đang nói cái gì. . ."

Audrey có chút suy nghĩ nghe xong rồi cười nhẹ nói:

"Đây là chuyện tốt cho người không cần phải nghĩ những thứ khó nghĩ."

"Phải không?" Susie cái hiểu cái không hỏi ngược lại.

Audrey không có trả lời nó, ngược lại nghĩ tới một việc khác.

Nàng nguyên vốn định lặng yên dẫn đường các nghị viên chú ý tới tình huống ác liệt của khu đông, nhà xưởng khu cùng khu cảng, nhưng trong hai lần tụ hội xã giao gần đây, nàng phát hiện mình thế mà tìm không ra cơ hội.

Quý tộc này, nghị viên này, nhân viên cao cấp chính phủ này, căn bản sẽ không nói đến chủ đề cùng loại, muốn dẫn đường cũng không thể nào dẫn đường!

. . .

Lại đã đến buổi chiều thứ hai, Klein nhàn nhã từ câu lạc bộ Craig quay trở về số 15 phố Minsk.

Bởi vì Stuart bên kia còn chưa có đưa ra kết quả bước đầu điều tra, hân tậm thời lại tìm không thấy đối tượng có thể bồi dưỡng thành Dực sư, cho nên, ngày hôm qua cùng hôm nay đều không có việc gì, rõ ràng đi câu lạc bộ Craig luyện súng, đọc sách, cùng với ăn uống.

Trong quá trình này, hân lại quen biết với nhiều hội viên câu lạc bộ.

Đây là nguồn của nghiệp vụ sau này. . . Klein cảm khái một câu, đi nghịch bốn bước, tiến nhập phía trên sương mù xám.

Hắn làm từng bước tiến hành các loại chuẩn bị, đầu tiên là hiện ra người giả "Thế giới", quen thuộc kỹ xảo thao túng "Mắt toàn màu đen", tiếp theo phát đi cho "Mặt Trời" tin tức tụ hội Tarot sắp bắt đầu.

Hoàn thành tất cả cái này, Klein đợi đến 3 giờ, sau đó đưa tay đụng vào các ngôi sao đỏ thăm đối ứng các vị thành viên—— thành lập liên hệ củng cố, "Ma thuật sư" cũng có ngôi sao hư ảo thuộc về mình.

Furth Wall tìm cơ chuyên tâm sáng tác, đuổi đi Hugh, lúc này, trước mắt nàng nhoáng lên một cái, nháy mắt thấy trào ra sương mù xám trắng.

Trong nháy mắt, nàng phát hiện mình đã ở trong sương mù xám thần bí sâu thẳm kia, ở trong cung điện nguy nga hùng vĩ kia, trước mặt là bàn dài đồng xanh loang lỗ xa xưa, xung quanh có từng bóng người sương mù che chắn mờ hồ khó có thể thấy rõ.

Từng bóng người? Từng bóng người! Đây là thành viên tụ hội mà ngài "Kẻ Khờ" nói? Furth cẩn thận đề phòng nhìn tất cả cái này, cảm giác thành viên tham gia tụ hội bí ẩn này đều là người phi phạm cực kỳ cực kỳ mạnh.

Trừ bỏ mình. . . Nàng chợt dạ vừa sợ e ngại thầm nghĩ.

Bất quá, đối góc độ suy xét, mình là danh sách 9 cũng có thể gia nhập, thành viên khác cũng không nhất định quá lợi hại, tụ hội này yêu cầu rõ ràng không phải thực lực mạnh mẽ, mà là nguyên nhân nào đó thành lập liên hệ với ngài "Kẻ Khờ". . . Furth nhanh chóng phủ định phán đoán trước đó, hơi chút thả lỏng một chút.

Cùng lúc đó, "Chính Nghĩa" Audrey cũng phát hiện tụ hội hôm nay có một người mới.

Là nữ. . . Hugh, hay là Furth? Thông qua khảo tra? Hay là người khác? Audrey thiếu chút nữa quên hẳn anh "Kẻ Khờ", chỉ nghĩ tỉ mỉ quan sát đặc điểm thành viên mới.

Cho dù bóng dáng đối phương có mơ hồ, cũng có thể nhìn ra được màu tóc cùng hình dáng, nghe được cách phát âm cùng với những lời quen thuộc!

Ừm. . . Mình cũng phải chú ý, "Người Treo Ngược" từ sớm đã từ một ít phát âm đặc thù, cùng với thói quen sử dụng từ ngữ đặc thù của mình, xác nhận mình là một quý tộc. . . Audrey đứng lên, hơi nhấc váy, đối với Klein ngồi phía trên nhất của bàn dài đồng xanh nói:

"Chào buổi chiều, ngài Kẻ Khờ."

Ân cần thăm hỏi xong, nàng không có che dấu bản thân tò mò, liếc mắt nhìn thành viên mới ngồi cùng một hàng với mình một cái, cười cười hỏi:

"Vị này là?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 316: Quan Sát Lẫn Nhau

Klein tư thái nhàn nhã ngồi ở vị trí thuộc về "Kẻ Khờ", nhìn quanh một vòng nói:

"Vị này là tiểu thư 'Ma thuật sư', thành viên mới của chúng ta."

Tiếp theo, hắn nhìn về phía Furth, nhất nhất giới thiệu:

"Vị này là tiểu thư 'Chính Nghĩa', vị này là 'Người Treo Ngược' . . ."

Furth một bên gật đầu thăm hỏi với danh hiệu cùng người đối ứng, một bên quan sát mấy vị thành viên nọ:

Tiểu thư "Chính nghĩa" là một người nữ tóc vàng, tựa như khá là trẻ tuổi, tư thế ngồi tương đương tao nhã; "Người Treo Ngược" tóc lam sậm, hỗn độn như rong biển, dáng người không tính to lớn, tuy không thích nói chuyện, nhưng thời điểm bị hắn nhìn chăm chú, sẽ có loại cảm giác bất an, hắc hắc là thủ lĩnh thế lực nào đó. . ."Mặt Trời" giống như chỉ là một thiếu niên, thực im lặng, thực nội liễm, trừ cái đó ra, không nhìn ra cái gì khác, có lẽ, cậu ta cũng nhỏ yếu giống như mình; "Thế Giới" ánh mắt rất lạnh, tương đương âm trầm, vừa thấy đã biết không dễ chọc. . . Tiểu thư tác giả viết sách tận tình phát huy tinh thông của bản thân.

Thời điểm nàng quan sát các thành viên khác, những thành viên này cũng đang quan sát, trong đó, "Chính Nghĩa" Audrey nhìn là cẩn thận nhất.

"Từ dáng người có thể bài trừ Hugh, tóc nâu, hơi xoắn, đây là Furth à? Tạm thời không thể bài trừ khả năng ngài Kẻ Khờ lôi kéo người khác, ừm,

phát âm cùng khẩu hình nhất trí, là Backlund, chi tiết khí tràng cùng màu sắc cảm xúc cũng thực ăn khớp. . . ngài Kẻ Khờ hẳn không có khả năng chuyên môn giả tạo hình tượng cho thành viên? Hẳn không cần phải giấu diếm cái gì. . ." Chỉ vài giây đánh giá, Audrey đã hầu như mang bóng người mơ hồ kia cùng hình tượng Furth trong đầu chồng lại cùng một chỗ.

Lại từ phương diện khác tìm thêm, là cơ bản có thể khẳng định. . . Nàng hưng phấn chờ đợi nghiệm chứng năng lực phi phạm của bản thân.

Cùng lúc đó, nàng cảm thấy mình không cần thiết phải bại lộ thân phận với Furth.

Lưu lại một chút bí mật vẫn tốt hơn, ừm. . . Xem cô ta khi nào thì có thể phát hiện! "Chính nghĩa" Audrey thu hồi tầm mắt, cười nhè nhẹ, im lặng bàng quan.

Lúc này, bởi vì không có nhật kí Russell mới, Klein thao túng "Thế Giới" mở miệng nói:

"Tôi muốn biết tình báo hai danh sách 'Ác ma' cùng 'Người thủ hộ'."

Hắn khẳng định "Mặt Trời" biết tình huống chi tiết "Ác ma" danh sách 6, bởi vì đối phương lần trước nhắc tới "Ác ma học", để không bại lộ bản thân đang điều tra án giết người liên hoàn, hắn cố ý bỏ thêm "Người thủ hộ" danh sách 5 con đường "Chiến thần"—con đường này còn được gọi là con đường "Người khổng lồ", đúng là đường chủ lưu người phi phạm thành Bạc Trắng, "Mặt Trời" không có khả năng không rõ ràng.

Trong đó "Chiến sĩ" danh sách 9, "Chuyên gia chiến đấu" danh sách 8 cùng "Đại sư vũ khí" danh sách 7, Klein đã sớm từ trong tư liệu Kẻ Gác Đêm nắm giữ đặc điểm tường tận, mà tình báo "Kỵ sĩ bình minh" danh sách 6, hẳn mới từ chỗ Utravsky thần phụ biết được, cho nên, có thể hỏi, có thể được giá tốt, có thể không lãng phí, chỉ còn lại có "Người thủ hộ" danh sách 5.

Mặt khác, hẳn không có hỏi trực tiếp "Mặt Trời", mà là tuyên bố ủy thác này đối với mọi người, bởi vì dựa theo "Giả định", "Thế Giới" gia nhập hội Tarot không bao lâu không có khả năng biết thành Bạc Trắng nắm giữ con đường "Người khổng lồ".

"Đơn thuần chỉ là danh sách 'Ác ma' mà nói, tôi hiểu biết một ít tình huống." "Người Treo Ngược" Arges ở giáo hội Gió Bão có địa vị nhất định nói xen vào.

"Mặt Trời" Dereck Berg nhìn hẳn một cái, không hề suy nghĩ, thẳng lưng nói:

"Hai danh sách này, tôi đều rất rõ ràng."

"Tôi muốn thù lao là, tình báo tương quan 'Đọa lạc tạo vật chủ'."

"Hai phần tình báo đồng giá hay không, từ ngài Kẻ Khờ xác định."

Nói tới đây, hẳn mới nhớ mình chưa có trưng cầu "Ngài "Kẻ Khờ" đồng ý hay không, vội quay đầu về nhìn phía trên, tôn kính thỉnh cầu một câu.

"Mặt Trời" đây là không thể trách tôi, đây là chính cậu yêu cầu. . . Klein khóe miệng khẽ nhúc nhích, cười nhẹ một tiếng nói:

"Có thể."

Hơn nữa luận hiểu biết đối với "Tạo vật chủ chân thật", nam nữ đang ngồi ở đây, cũng không bằng mình. . . Hẳn đúng lý hợp tình ở trong lòng bồi thêm một câu.

Thời điểm bọn họ trao đổi, "Ma thuật sư" Furth ở bên cạnh nghe mà sửng sốt:

"Danh sách 'Ác ma' là con đường 'Ác ma'? Danh sách mấy?"

" 'Người thủ hộ' lại là con đường nào? Danh sách mấy?"

"Mình sao lại chưa nghe nói qua. . ."

"Thần ơi, bọn họ thế mà muốn trao đổi tình báo 'Tạo vật chủ chân thật'!"

"Vị kia được xưng là tồn tại xa xưa nhất mạnh nhất trong thần linh."

"Mình gia nhập đến cùng là tổ chức gì vậy?"

Thu được "Kẻ Khờ" trả lời khẳng định, "Thế giới" không chút do dự nói:

"Thành giao!"

"Tôi xin trao đổi riêng."

Thật muốn nghe mà. . . Nhưng gần đây phải tiết kiệm, cách năm mới còn hơn hai tháng nữa, nhịn xuống, Audrey! "Chính nghĩa" Audrey chớp chớp mắt, lưu luyến từ chỗ "Mặt Trời" thu hồi tầm mắt.

Bọn họ chợt bị Klein che chắn thị giác, thính giác cùng trực giác linh tính.

"Thế Giới" nhanh chóng cúi đầu, ở trên trang giấy hiện ra "viết" hiểu biết của bản thân đối với "Tạo vật chủ chân thật", bao gồm "Người khổng lồ treo ngược" cùng "Con mắt đằng sau tấm màn" các hình tượng chính thống, bao gồm tin tức như thành viên hội Cực Quang cho rằng vị Tà Thần này chính là Chúa sáng tạo tất cả lúc ban đầu.

Đến cuối cùng, Klein còn phụ gia khí tức cảm ứng thần linh ở lần trước mình tiếp xúc với con của Tà Thần, ấn tượng trực quan sau khi nghe thanh âm của "Tạo vật chủ chân thật":

"Đọa lạc, vắn vẹo, đẫm máu, điên cuồng, tà dị."

Ngay sau đó, hần để ngài "Kẻ Khờ" đưa ra đánh giá:

"Phần tình báo này giá trị hơi cao hơn so với tin tức hai danh sách 'Ác ma' 'Người thủ hộ', nhưng kém không lớn."

"Cảm tạ ngài, ngài Kẻ Khờ." "Mặt Trời" Dereck thành khẩn tiếp nhận tấm da dê kia, từ đầu tới đuôi, tỉ mỉ xem mấy lần.

Mà một điểm trong đó hần chú ý nhất chính là, "Tạo vật chủ chân thật" được xưng là Chúa sáng tạo tất cả lúc ban đầu!

Vắn vẹo, đọa lạc, điên cuồng. . . Dereck đọc thầm những từ này, trong mơ hồ tựa như thấy được bi kịch màu đen bao phủ trên những người ở thành Bạc Trắng hơn hai ngàn năm.

Chẳng lẽ Chúa cũng không có vứt bỏ chúng ta? Chỉ là, hần điên rồi. .
."Mặt Trời" Dereck phát hiện mình thế mà đã không hề kháng cự dùng ý tưởng bóng tối này đánh giá "Chúa sáng tạo tất cả, thần toàn trí toàn năng" mà thành Bạc Trắng sùng bái.

"Cậu nên đáp lại vấn đề của tôi." "Thế giới" khàn khàn thúc giục một câu.

Dereck thu liễm suy nghĩ sôi trào mà bi ai, im lặng hai giây rồi nói:

"Sinh vật chủng tộc khác nhau sau khi uống vào 'Ác ma', sinh ra biến dị cũng không giống nhau, đều có đặc điểm nhất định, anh muốn biết là loại ác ma nào?"

Thế mà còn có loại khác nhau? Klein hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Hần chợt phát hiện một việc, đó chính là ý tưởng của mình trước đó tồn tại điểm mù của tư duy!

Nếu, nếu như hung thủ án giết người liên hoàn, không phải nhân loại, mà là động vật thì sao?

Uống vào ma được đối ứng, biến dị thành động vật "Ác ma"!

Nó từng bước một, từng danh sách một biến thành "Ác ma" !

Tuy xác suất này rất thấp, động vật mất khống chế phiêu lưu xa xa cao hơn nhân loại, nhưng "vạn nhất" loại chuyện này xảy ra thì sao. . . Phải điều tra điểm này. . . Nhưng cái này vẫn đề lại càng nhiều, động vật biến dị "Ác ma" là từ nơi nào có được thuốc cùng tài liệu phi phạm? Nó hẳn không thể nào gia nhập những nhóm người phi phạm nhân loại. . . Klein bảo trì im lặng, thao túng "Thế Giới" nói:

"Tôi muốn biết là đặc điểm chung của toàn bộ chủng loại ác ma."

"Mặt Trời" Dereck nhớ lại cùng sửa sang lại tri thức rồi nói:

"Một điểm làm cho người ta sợ hãi của Ác ma là, nếu anh có thể ở trong thời gian rất ngắn tạo thành nguy hại trí mạng đối với hắn, cùng áp dụng nó vào trong hành động thực tế, vậy hắn có thể cảm ứng được, nhận thấy được, bao gồm nơi phát ra nguy hiểm là từ đâu, phát ra từ ai, từ đó suy xét bóp chết hoặc trả thù."

"Điểm này, chừng từ vài phút đến một ngày, ác ma khác nhau có trực giác khác nhau."

Năng lực này có chút dọa người mà. . . Nhưng cùng trực giác dự cảm "Thằng hề" không phải một loại, tựa như không thể dùng vào trong chiến đấu, mà là phát hiện nơi phát ra nguy hiểm trước, đúng lúc đưa ra ứng đối, càng tiếp cận với, ừm, năng lực "Tâm huyết dâng trào" trong tiên hiệp đời trước đã xem. . . Không biết mình có không gian thần bí phía trên sương mù xám này, có thể quấy nhiễu thậm chí che chắn loại "Trực giác" này hay

không? Stuart sẽ có nguy hiểm hay không. . . Klein dựa ra sau, tựa như đối với chủ đề mà "Mặt Trời" cùng "Thế Giới" thảo luận không có hứng thú.

Dereck thấy "Thế Giới" không có biểu hiện kinh ngạc, tiếp tục nói:

"Bọn họ đều có được năng lực hóa lớn thân thể, từ đó giã vỡ trời buộc, tăng lên lực lượng cùng tốc độ trong thời gian ngắn; da của bọn họ xuất hiện biến dị, tương đương với khoác lên một tầng khô giáp cứng rắn, máu cùng thịt cũng có thể cản trở vật phẩm, giảm bớt thương tổn; bọn họ miễn dịch tuyệt đại bộ phận độc tố, không sợ hãi nguyên rửa cùng lửa trình độ nhất định; bọn họ có thiên phú pháp thuật lửa cùng ô uế; bọn họ máu lạnh, không kinh hoảng, không sợ hãi, có năng lực chiến đấu rất mạnh, thiện sử dụng các loại vật phẩm tạo thành thương tổn."

"Nhược điểm lớn nhất của bọn họ là dễ mất khống chế, cho dù không có, cũng sẽ thường xuyên biểu hiện ra máu lạnh cùng tàn nhẫn mà điên cuồng sẽ có, dễ dàng bị các loại dục vọng như khát máu cùng giết chóc làm khống chế."

Thật sự rất mạnh, không hổ là "Ác ma" danh sách 6, chẳng lẽ ở trong hai mươi hai con đường phi phạm, ở danh sách cao trở xuống, danh sách 6 hoặc danh sách 7 là cửa chất biến, trên điểm này, danh sách khác nhau có khác nhau, bởi vậy, chúng nó mới có thể phân biệt thành ranh giới của con đường danh sách trung cổ đại cùng hiện đại. . . Klein thao túng "Thế Giới" nói:

"Tôi rất hài lòng với tình báo của cậu."

Dereck không có khiêm tốn, gật đầu, lại nói:

" 'Người thủ hộ' rất ít bị thương tổn, một khi bọn họ chuyển nhập trạng thái thủ hộ, bỏ qua công kích, danh sách cao trở xuống rất ít ai có thể đánh vỡ phòng ngự của bọn họ, các loại hình thương tổn đều như vậy. Thời điểm

bọn họ công kích, phòng ngự tương ứng sẽ hạ xuống không ít, nhưng vẫn mạnh hơn xa khỏi giáp toàn thân tinh luyện."

" 'Kiếm ánh bình minh' của bọn họ, 'Lốc xoáy ánh sang' của bọn họ, cùng với năng lực phi phàm khác, làm cho bọn họ đối với loại hình quái vật nào cũng có thể tạo thành thương tổn."

"Bọn họ không bị ảo giác mê hoặc, bọn họ có thể giúp bạn bè gánh vác thương tổn trong phạm vi nhất định, thủ hộ đối phương."

...

Theo "Mặt Trời" Dereck miêu tả, Klein nhin không được cảm thán một câu ở trong lòng:

"Kỵ sĩ bình minh" phòng ngự so sánh với "Người thủ hộ", tựa như đứa nhỏ so với thể trạng cùng sức lực với người lớn vậy, "Người thủ hộ" chỉ sợ có thể cứng rắn kháng cả đạn. . . Trong chiến tranh thời đại này, không bị pháo tập trung bắn, hẳn quá nửa không chết được.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 317: Ngụy Trang Không Thành Công

Đợi cho "Mặt Trời" Dereck nói xong, Klein thao túng "Thế Giới" gật đầu nói:

"Chi tiết hơn so với tôi tưởng tượng."

"Giao dịch hoàn thành."

"Thế Giới" lời còn chưa dứt, Klein đã muốn thao tác đồng bộ giải trừ che chắn đối với "Chính nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Ma thuật sư".

Trường hợp im lặng ngắn ngủi vài giây, "Thế Giới" nhìn quanh một vòng, âm trầm cười nói:

"Tôi tạm thời không có nhu cầu gì khác."

Furth đại khái thăm dò được lưu trình cùng đặc điểm nhất thời nóng lòng muốn thử, muốn cầu "Ảo thuật đại sư" danh sách 8 đối ứng "Học đồ".

Nàng tinh tường nhớ rõ, ngài "Kẻ Khờ" có nói qua, mình sở dĩ chịu lời vô nghĩa lúc trăng tròn làm khó, là vì tăng sinh mệnh còn chưa đủ cao, loại đau đớn này sẽ theo danh sách bản thân tăng lên mà hạ xuống.

Điều này làm cho Furth khẩn cấp muốn thu hoạch phối phương đến tiếp sau.

Bất quá, cái này sẽ bại lộ con đường phi phạm của mình. . . Chờ mọi người trở nên quen thuộc, biết được càng nhiều của nhau, bại lộ thì bại lộ, cũng không tính là chuyện gì quá nghiêm trọng, nhưng vài lần tự hột gần

đây, vẫn che dấu một chút, miễn cho bị thành viên tụ hội này tập trung vào mình ở thực tế. . . Furth coi như bình tĩnh suy nghĩ một chút rồi nói:

"Tôi muốn phối phương 'Dược sư' cùng 'Ảo thuật đại sư', dùng tiền giao dịch."

Nàng cố ý ở nhu cầu chân thật của mình tăng thêm phối phương "Dược sư", lấy cái này quấy nhiễu phán đoán người khác, nếu có thành viên nào thực sự có phần phối phương này, nàng sẽ cứ theo lẽ thường mà lấy vào, sau tăng giá bán cho Tử tước Glelint khát vọng phối phương này đã lâu, dù sao nàng khẳng định sẽ không chịu thiệt, nói không chừng còn có thể kiếm một số lớn.

Về phần tiền, Furth tạm thời cũng không thiếu, không chỉ bản thân nàng có tiền nhuận bút vẫn liên tục tiến vào tài khoản của nàng, tích tiểu thành đại, cộng thêm những khoản thu ngoài của nàng, ví dụ như ở trong hai sự kiện Zillingers cùng Bechlangen đại sứ Intis, từ chỗ tiểu thư Audrey thu được thù lao 650 bảng.

Đáng thương cho Hugh, bản thân bỏ tiền trợ người nhà của hai người đã chết trong sự kiện Ranus, chỉ hơn hai trăm bảng, không biết chờ cho sự việc trôi qua, tiểu thư Audrey sẽ chi trả cho cô ta hay không. . . Tờ giấy viết tôn danh ngài "Kẻ Khờ" là phát hiện từ trong bìa cuốn sách nhà Tử tước Glelint, chẳng lẽ vị tổ tông nào đó của người này đã từng là thành viên tụ hội? Đây là một cái tụ hội đã triển khai cả trăm năm? Furth suy nghĩ đột nhiên có chút phát tán.

"Chính Nghĩa" Audrey chỉ cách nàng hai cái ghế sau khi nghe thấy đối phương muốn mua phối phương "Dược sư" cùng "Ảo thuật đại sư", chỉ hơi ngần ra, đã chuẩn xác bắt lấy tâm tư đối phương.

"Cô ta chính là Furth!" Ảo thuật đại sư là cho bản thân, 'Dược sư' là cho Glelint lấy tiền lời, cũng lấy cái này lẫn lộn tầm mắt, che dấu người

khác. . ." Audrey hơi gật đầu không thể nhận ra, đã chắc chắn đối với thân phận "Ma thuật sư".

Danh sách bản thân có thể không cao, nhiều lắm 8, khả năng rất lớn chỉ có 9, cũng không biết ngài "Kẻ Khờ" từ nơi nào kéo đến, có chỗ nào đặc thù. . . Khẩu âm mang theo đặc sắc của Backlund, nhưng vị tất ở Backlund. . . "Người Treo Ngược" Arges cũng đang quan sát thành viên mới, bước đầu xác nhận đối phương sẽ không tạo thành uy hiếp đối với bản thân.

"Mặt Trời" Dereck thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ phỏng đoán tiểu thư "Ma thuật sư" thuộc về khu vực thành Bạc Trắng, hay là thế giới của đám người tiểu thư "Chính Nghĩa" kia.

Klein thì thương hại liếc mắt nhìn tiểu thư "Ma thuật sư" một cái, đối với cố gắng che giấu tung tích của cô ta không ôm hy vọng gì.

Khi cô gặp một "Kẻ đọc tâm" rất quen thuộc đối với cô, cho dù biết được năng lực đối phương từ trước, cùng làm đề phòng tương ứng, cũng không thể che dấu được ý tưởng chân thật, huống cô cái gì cũng không rõ. . . "Kẻ Khờ" Klein ở trong lòng thở dài thay tiểu thư "Ma thuật sư".

Cùng lúc đó, hân thảo túng "Thế Giới", khàn khàn nói:

"Tôi có phối phương 'Dược sư', 230 bảng."

"Về phần phối phương 'Áo thuật đại sư', tôi sẽ cố gắng tìm kiếm cho cô, nhưng không chắc có thể thành công."

Dùng phối phương "Dược sư" đổi lấy tiền cùng mang nó bồi dưỡng một sự trợ giúp hữu dụng là không có gì mâu thuẫn, là có thể tiến hành đồng thời, cho nên, Klein để cho "Thế Giới" mở miệng trước, miễn cho bị "Người Treo Ngược" cùng "Mặt Trời" chặn đường.

Về phần phối phương "Ảo thuật đại sư", hẳn chỉ có một chút ý tưởng.

Ở hẳn xem, vật phẩm thần kỳ "Chìa khóa vạn năng" này đại khái có liên quan đến đối ứng "Học đồ" danh sách 9 "Ảo thuật đại sư", ở phía trên sương mù xám bói toán ngọn nguồn của nó, nói không chừng có thể phát hiện chút manh mối.

Ừm, thật ra biện pháp thuận tiện nhất là hỏi tồn tại nghi ngờ là ngài "Gate" kia, hẳn không ngừng mà ở lúc trăng tròn lằm bằm, trừ bỏ cầu cứu, nhằm chừng còn có dạy phối phương cùng Cách sắm vai, để cho mục tiêu mạnh lên, hoàn thành được nhiệm vụ có yêu cầu cao, nhưng đáng tiếc là, trước khi mục tiêu mạnh lên, căn bản không có cách nào lắng nghe lời vô nghĩa của hẳn, vừa nghe đã sụp đổ, xuất hiện dấu hiệu mất khống chế, cái này hình thành vòng tuần hoàn chết. . . Klein thần nhiên cảm khái một câu.

Furth không vội vã đáp lại lời nói của ngài "Thế Giới", ngược lại nhìn quanh một vòng, nhưng phát hiện "Người Treo Ngược", "Chính nghĩa" cùng "Mặt Trời" đều không có ý tứ mở miệng.

Rất hiển nhiên, bọn họ cũng không biết phối phương "Dược sư" cùng "Ảo thuật đại sư" cụ thể là cái gì.

"Ngài 'Thế Giới', hy vọng ngài có thể nhanh chóng tìm được phối phương ma dược 'Ảo thuật đại sư'." Furth im lặng vài giây rồi nói, "Mà phối phương 'Dược sư', tôi hiện tại có thể mua được, tôi nên trả thù lao như thế nào?"

Đối phương xem ra cũng là người Ruen, nguyện ý nhận đồng bảng. . . Bất quá, đồng bảng so với các loại tiền khác vẫn được ưa chuộng nhất. . . Trong khi nói chuyện, Furth cũng phán đoán lai lịch "Thế Giới".

"Thế Giới" hoàn toàn không để ý đến đánh giá của cô ta, trầm thấp nói:

"Cô sau khi trở về, mang tiền hiến tế cho ngài Kẻ Khờ, như vậy giao dịch xem như hoàn thành."

"Lưu trình hiến tế cụ thể là. . ."

Hiến tế? Ngài "Kẻ Khờ" còn có thể nhận hiến tế? Tăng sinh mệnh của hắc đật tới loại trình độ này? Khó trách hắc dùng kiểu lời nói đó miêu tả chủ nhân lời vô nghĩa khi trắng tròn. . . Furth vừa sợ vừa kinh ngạc lại cảm thấy đương nhiên mà lắng nghe, ghi nhớ.

Giảng thuật xong, Klein ở trước mặt "Thế Giới" hiện ra phối phương "Dược sư", để cho người giả kia đưa cho tiểu thư "Ma thuật sư":

"Giao dịch từ ngài Kẻ Khờ chứng kiến, cô không cần lo lắng là giả."

"Tôi tin tưởng ngài Kẻ Khờ." Furth lúc này gật đầu, mở ra phối phương, tập trung ghi nhớ.

Lúc này, "Chính Nghĩa" Audrey không đành lòng để người quen vất vả như vậy để điểm một câu:

"Cô có thể ở lúc hiến tế đồng thời xin ngài Kẻ Khờ giúp cô hồi tưởng, không cần đặc biệt ghi nhớ, gặp vấn đề, cũng có thể thông qua tụng niệm phương thức tôn danh mà khẩn cầu với hắc."

Hắc? "Chính nghĩa" tiểu thư thế mà dùng đại từ nhân xưng đại biểu thần linh xưng hô ngài "Kẻ Khờ"! Hắc, hắc. . . Chẳng lẽ, thật sự là 'Hắc' ? Nhưng mà, hắc vì sao lại nguyện ý hỗ trợ làm việc nhỏ này. . . Cũng không đúng, chỉ cần nghi thức ma pháp thỏa đáng, bảy vị thần linh chính thống cũng thường xuyên đáp lại tín đồ, hoàn thành thỉnh cầu của bọn họ. . . Furth nghiêng đầu nói với "Chính nghĩa":

"Cảm ơn nhắc nhở của cô, danh hiệu của cô chính là phẩm cách của cô."

. . . Audrey bỗng nhiên có chút chột dạ.

Nàng chợt nghĩ tới một vấn đề, vội mở miệng nói:

"Tiểu thư 'Ma thuật sư', cô có biết 'Cách sắm vai' không?"

"Cách sắm vai?" Furth mê hoặc nhìn về phía đối phương.

Nàng rất nhanh phát hiện các thành viên "Mặt Trời" cùng "Người Treo Ngược" đối với danh từ này đều không có phản ứng gì, hiển nhiên rất rõ ràng nó đại biểu cho cái gì.

Tụ hội hôm nay làm cho mình cảm giác mình tựa như cô nương nông thôn vừa tới Backlund vậy. . . Mình tốt xấu cũng tham gia nhiều tụ hội người phi phạm như vậy mà! Furth nửa là bi ai nửa là vui sướng nghĩ.

Nàng không khỏi muốn lấy phần cảm xúc này phần cảm giác này viết một quyển tiểu thuyết, tên là "Du ký trong mơ của tiểu thư Wall".

"Cô tựa như cũng không rõ ràng cho lắm." Audrey căn cứ phản ứng cùng biểu hiện của đối phương đưa ra phán đoán khẳng định.

Nàng xoay người, nhìn phía trên cùng của bàn dài xa xưa, đối với bóng người bao phủ sương mù xám nồng đậm nói:

" 'Ngài Kẻ Khờ, có thể mang 'Cách sắm vai' nói cho tiểu thư 'Ma thuật sư' không?"

"Nếu có thể, cô ta cần trả giá cái gì?"

Audrey vốn tính trực tiếp hỏi có giống như trước đây hay không, là dùng tờ nhật kí Russell mới đổi lấy cái này, nhưng chợt nghĩ nhóm người phi phạm mà Furth giao lưu cũng trùng với mình khá nhiều, như vậy, mình sẽ mất đi rất nhiều cơ hội được nhật kí Russell.

Cái này không phải vấn đề quá quan trọng, Furth sớm hay muộn sẽ biết ngài "Kẻ Khờ" cần nhật kí Russell, mà mình khẳng định cũng sẽ tham gia những nhóm người phi phạm khác, nhưng mà, cô ta biết mình có vài tờ nhật kí Russell, nếu muốn sưu tập, tìm đầu tiên khẳng định là mình, nhưng nhật kí này của mình, ngài "Kẻ Khờ" đều đã xem qua. . . Sau lần tụ hội này, mình phải tìm cơ hội nói cho Furth, nói nhật kí Russell này đã vô ý đánh mất. . ."Chính Nghĩa" Audrey thôi diễn ra phản ứng dây chuyền, dùng ngôn ngữ thân thể kiệt lực mang lo lắng của bản thân thể hiện với ngài "Kẻ Khờ".

Tiểu thư "Chính Nghĩa" là ám chỉ cái gì? Ủm, cô ta quen biết với Furth, nhưng không muốn bại lộ thân phận, nói cách khác, cô ta không hy vọng thù lao mà mình đưa ra sẽ tạo thành phức tạp phương diện này. . . Klein có chút suy nghĩ cười khẽ một tiếng:

"Cô cứ quyết định, cô tới giảng giải, tôi không muốn lặp lại vấn đề tương tự."

Đây là tôn trọng đối với nữ thần. . . Hẩn ở trong lòng bồi thêm một câu.

Ca ngợi ngài "Kẻ Khờ"! "Chính Nghĩa" Audrey trong lòng bỗng nhiên nháy nhót.

Nàng thẳng lưng, khẽ nâng cằm, cố gắng không quá giống như bình thường nhìn "Ma thuật sư" Furth nói:

" 'Cách sắm vai' là phương pháp nắm giữ ma được nhanh hơn, hạ xuống trình độ lớn nhất phiêu lưu mất khống chế."

"Cô muốn biết không?"

Còn có loại phương pháp này? Thật hay giả? Ngài "Kẻ Khờ" là đại nhân vật tăng cao như vậy, khẳng định sẽ không ở loại việc nhỏ này gạt

người! Furth tròn to đôi mắt, mấp máy môi nói:

"Muốn!"

Chỉ cần là người phi phạm, vốn không có ai không muốn biết phương pháp như vậy! Furth đột nhiên có chút kích động.

Audrey chân thật nói tiếp:

"Hai yêu cầu, một là không được ngài Kẻ Khờ cho phép, không thể nói 'Cách sắm vai' cho người khác."

"Hai là trả thù lao 200 bảng."

Nàng lúc ban đầu tính chỉ dùng nhật kí Russell quy ra tiền, lúc trước nàng cùng "Người Treo Ngược" dùng bao nhiêu trang nhật kí để hoàn lại, thì đưa ra giá thành tương ứng, nhưng trên thực tế, nhật kí Russell bởi vì không thể phá giải, bán thật sự rẻ, hơn nữa rất nhiều thời điểm, thật giả không thể xác định, đổi ra tổng giá trị là có chút có lỗi với "Cách sắm vai", vì thế, nàng ở trên đó đã thêm vào một ít.

Ừm. . . Nếu người của "Ngài Kẻ Khờ" không thiếu tiền, vậy từ mình nhận lấy 200 bảng này, sau tìm kiếm nhật kí trả lại cho "Ngài Kẻ Khờ". . . Audrey đã nghĩ xong những giao dịch sau đó.

200 bảng? Phương pháp hạ thấp phiếu lưu mất khống chế chỉ 200 bảng? Cái này quá, quá rẻ đi? Furth vừa mừng vừa sợ lo đối phương đổi ý, không chút do dự liền mở miệng:

"Thành giao!"

Sau khi nói xong, cô ta mới có chút đau lòng, cảm thấy tiền gửi trong ngân hàng của mình đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được hạ xuống.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 318: Thần Linh Xa Xưa

"Chính Nghĩa" Audrey đang muốn xin trao đổi một mình, bỗng nhiên phát hiện một việc, đó chính là "Thế Giới" ngồi ở dưới cùng của bàn dài đồng xanh hoàn toàn không có biểu hiện hứng thú đối với "Cách sắm vai", ngay cả xúc động hỏi cũng không có.

Hắn nguyên bản đã nắm giữ "Cách sắm vai", hoặc là lén hỏi qua "Ngài Kẻ Khờ"? Audrey lăm bắm một câu, vẫn cẩn thận làm đầu thỉnh cầu hoàn cảnh trao đổi một mình.

Tiếp theo, nàng nhìn về phía Furth, chăm chú cách dùng từ cùng phát âm mà nói:

"Thái độ của chúng ta đối với ma được không nên là nắm giữ, mà là tiêu hóa."

"Mấu chốt tiêu hóa là sắm vai, chìa khóa sắm vai lại là tên của ma được."

"Vì sao?" Furth bật thốt lên hỏi.

Nàng hơi suy xét, lại bổ sung một vấn đề:

"Vậy nên sắm vai như thế nào đây?"

Audrey nhớ lại tư thái cùng ví dụ của "Ngài Kẻ Khờ" lúc trước, lập lại tòa thành, thủ vệ, thiệp mời, giả trang một loạt miêu tả này, cuối cùng nói:

"Tóm lại, mục đích sắm vai là điều hòa thân, tâm, linh, vòng qua ngoan cố đề kháng tinh thần còn sót lại của ma dược, đánh nát cùng tiêu hóa nó."

Thân là một tác giả tiểu thuyết, Furth có sức tưởng tượng rất mạnh, đồng thời khi "Chính Nghĩa" nói xong, ở trong đầu nàng cũng đã xuất hiện hình ảnh cùng cảnh tượng tương ứng, cơ bản lý giải ý tứ đối phương muốn biểu đạt.

"Như vậy. . ."

"Thì ra còn có thể tiêu trừ ảnh hưởng tinh thần còn sót lại trong ma dược như vậy, hạ xuống phiêu lưu mất khống chế."

"Càng nghĩ, mình càng cảm thấy cái này có khả năng thực hiện!"

. . .

Furth nghi hoặc dần dần giảm bớt, cảm giác vui mừng chậm rãi lấp đầy tâm linh của nàng.

Cuối cùng, nàng xác nhận một câu như hỏi:

"Đây là ngài Kẻ Khờ dạy?"

"Đúng vậy, nếu không có ngài Kẻ Khờ, chúng tôi có lẽ đã mất khống chế, chúng tôi còn tồn tại chứng minh 'Cách sắm vai' hữu hiệu." "Chính Nghĩa" Audrey ca ngợi từ đáy lòng nói.

Hồ. . . Furth lặng yên thờ hắt ra, chỉ cảm thấy tương lai của mình tràn ngập hào quang hy vọng.

Cái này chẳng lẽ chính là kỳ ngộ mà trong các loại tiểu thuyết miêu tả? Cảm giác thật sự là tốt đẹp! Bất quá, vẫn không thể sơ ý, "Ngài Kẻ

Khờ” có lẽ là một Tà Thần không có ý tốt, che dấu thật sự sâu. . . Furth ở trong lòng nhắc nhở bản thân một câu.

Chợt nàng bắt đầu suy nghĩ vấn đề càng thêm quan trọng, đó chính là nên sắm vai "Học đồ" như thế nào.

Đơn thuần từ ý tứ mà nói, "Học đồ" là thể hiện kỹ nghệ ở các phương diện còn chưa thành thực, vẫn phải nhận dạy dỗ, cần chuyên tâm học tập? Không thể cậy mạnh, không thể kiêu ngạo, phải hiểu được sức lực bản thân nhỏ bé? Furth nhanh chóng phát tán tư duy, cũng không có nhận thấy hoàn cảnh trao đổi riêng đã bị đình chỉ.

Lúc này, "Mặt Trời" Dereck im lặng nhìn chung quanh một vòng, căn rắng nói:

"Tôi muốn biết bảy thần trong miệng mọi người phân biệt là bảy vị thần linh nào, cùng với tình huống đại khái của họ."

Hắn rốt cuộc nhin không được hỏi ra vấn đề đã nằm ở trong lòng từ lâu.

. . . Cái này tôi biết! "Chính Nghĩa" Audrey ban đầu suýt nữa không có thể phản ứng lại, nhưng nàng rất nhanh đã biết rõ "Mặt Trời" là đang hỏi cái gì, vì thế đưa tay phải lên.

Cùng lúc đó, "Người Treo Ngược" cùng "Thế Giới" cũng thể hiện bản thân có thể trả lời.

". . . Bọn họ đang làm cái gì?" Furth mờ mịt nhìn, cố gắng nhớ lại vừa rồi đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, nàng nhớ lại vấn đề của "Mặt Trời", cùng nghiệm ra ý tứ ẩn hàm trong lời nói đối phương.

Không thể nào? Cậu ta thế mà không biết bảy thần? Cậu ta là ở nơi đâu vậy? Furth ngạc nhiên nhìn về phía "Mặt Trời" có vẻ chỉ là một thiếu niên.

Ở bậc đại lục, trừ bỏ đứa nhỏ còn không hiểu chuyện, không ai không biết bảy vị thần linh chính thống!

Ngay cả bần dân cùng người vô gia cư gian nan sinh sống cũng không ngoại lệ!

Đối với bọn họ mà nói, giáo đường ngẫu nhiên phát ra thực vật miễn phí là mê người như thế, viện tế bần mở ra là một ánh nến trong tuyệt vọng.

Người nam đại lục? Nhưng mà, hử vì sao phải ở trong này hỏi vấn đề đơn giản như thế, hoàn toàn không cần thiết! Trực tiếp tìm một tòa giáo đường, xin mục sư hoặc là thần phụ nói cho, là có thể biết rõ ràng nội dung tương quan! "Mặt Trời" đến cùng là sống ở nơi nào? Thật sự là một quái thai mà! Furth nói thầm đồng thời nhìn trái nhìn phải, lại phát hiện tiểu thư "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Thế Giới" đối với cái này cũng không kinh ngạc.

Lúc này, "Kẻ Khờ" Klein bao phủ ở trong sương mù thấy có ba người muốn đáp, cười cười nói:

" 'Mặt Trời' cậu muốn giao dịch cùng ai?"

"Cậu nguyện ý trả thù lao gì?"

"Mặt Trời" Dereck mím môi, suy nghĩ vài giây rồi nói:

"Tôi giao dịch với mỗi một người bọn họ."

Như vậy mới có thể thu được tình báo toàn diện nhất. . . Dereck ở trong hoàn cảnh ác liệt của thành Bạc Trắng, ở trong vài lần tuần tra cùng

hành động thanh trừ trước đó, đã trưởng thành một ít.

Cậu ta dừng một chút rồi nói:

"Thù lao là có thể hỏi tôi một vấn đề, loại mà tôi có thể trả lời."

"Tôi đáp ứng, tôi đối với thành Bạc Trắng cảm thấy rất hứng thú."
"Chính Nghĩa" Audrey không chút do dự cười nhẹ nói.

Thành Bạc Trắng? Đây là nơi nào? Mình sao chưa từng nghe nói qua?
Furth mờ mịt nhìn xung quanh, cảm thấy mình hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Audrey liếc mắt nhìn cô ta một cái, có lòng tốt giải thích một câu:

" 'Mặt Trời' không ở nam bắc đại lục, cũng không ở đảo nhỏ nào trên đại dương, thành Bạc Trắng là ở ngoài tri thức hoặc là cực hạn thăm dò của chúng ta."

Gạt người à? Furth theo bản năng trong đầu xuất hiện một ý niệm như vậy.

Bất quá, biểu hiện của "Mặt Trời" cùng mọi người không có khả năng liên hợp lại lừa gạt suy nghĩ của mình, làm cho cô ta nhanh chóng tiếp nhận giải thích của Audrey.

Tụ hội bí ẩn này càng thêm không thể tưởng tượng so với mình tưởng tượng. . . "Ngài Kẻ Khờ" càng thêm lợi hại so với mình tưởng tượng. . . Furth âm thầm thở ra, cảm khái hai câu.

Audrey mơ hồ đọc ra ý tưởng của cô ta hiện tại, nhất thời rất muốn khoe ra hạ "Trung tướng gió lốc" Zillingers, Bechlangen đại sứ Intis cùng "Tội phạm lừa đảo" Ranus tử vong đều là vì chuyện hội Tarot làm.

Đáng tiếc, ba chuyện này nếu như để Furth biết, cô ta lập tức có thể liên tưởng ra Audrey là "Chính nghĩa", giữ bí mật, giữ bí mật. . . Thực vất vả cũng phải giữ bí mật! "Chính Nghĩa" Audrey bỗng nhiên hít sâu một hơi.

Bởi vì không biết thành Bạc Trắng, không biết nên hỏi cái gì, Furth không có nhúng vào giao dịch này, lựa chọn bàng quan.

Mà "Người Treo Ngược" cùng "Thế Giới" lần lượt đáp ứng thỉnh cầu của "Mặt Trời" Dereck.

Vui vẻ nhất lại là Klein, đối với hắc mà nói, cái này ý nghĩa thu hoạch từ một biến thành ba.

—— Khi trao đổi nội dung riêng, "Kẻ Khờ" là có thể nghe được! Mà Klein hiển nhiên không tính che giấu bản thân.

" 'Mặt Trời' thật sự là chất phác mà!" Hắc ở trong lòng cười một tiếng.

Bởi vì tin tức tương quan đến bảy thần rất nhiều, "Chính Nghĩa", "Người Treo Ngược" cùng "Thế Giới" chỉ có thể mang những gì mà bản thân cho rằng là trọng điểm "viết ra", qua một hồi, bọn họ phân biệt mang miêu tả của bản thân truyền đưa cho "Mặt Trời" .

Dereck nhanh xem qua một lần, ánh mắt dừng lại ở những từ:

"Ngoài Chúa sáng tạo tất cả, thần linh xa xưa nhất là Mặt Trời Vĩnh Hằng, Chúa Tể Của Gió Bão, Thần Tri Thức cùng Trí Tuệ, giáo hội của họ cũng là giáo hội xa xưa nhất."

Mình vì sao chưa nghe nói qua. . . Thần linh này, mình chưa nghe nói qua một ai cả. . . Mình cảm giác phương diện này cất giấu một số chuyện rất qua trọng. . . "Mặt Trời" Dereck biết tụ hội Tarot thời gian có hạn, vì thế

vội vàng đọc xong đã, tính sau khi trở về lại khẩn cầu “Ngài Kẻ Khờ”, xin hẳn hỗ trợ nhắc lại ký ức.

Ngay sau đó, đầu tiên đưa ra vấn đề là "Chính Nghĩa" Audrey.

Bởi vì án giết người liên hoàn, nàng cảm thấy rất hứng thú đối với danh sách "Ác ma" này, vì thế bắt chước "Thế Giới", hỏi vấn đề tương ứng.

Dereck thuần thục trả lời, cùng bổ sung một câu:

"Người phi phạm con đường 'Vực sâu' ở danh sách 7 đối ứng, có thể tiến hành quấy nhiễu hữu hiệu đối với bói toán cùng thông linh."

Năng lực "Ác ma" thật sự là đáng sợ, không biết "Bác sĩ tâm lý" danh sách 7 của ta mình có thể mang đến chất biến hay không. . . Hoặc là, phải tới danh sách 6? Audrey nghe mà có chút sợ hãi.

Vấn đề thứ hai đến từ chính "Người Treo Ngược" Arges.

Người này tựa như đã suy xét từ lâu, nhìn "Mặt Trời", trầm giọng mở miệng nói:

"Tôi muốn hiểu biết thần thoại sáng thế thành Bạc Trắng."

Dereck hơi tỏ ra căng thẳng thả lỏng một chút rồi nói:

"Tất cả thần sáng tạo toàn trí toàn năng, tiến nhập ngủ say."

"Người khổng lồ vương Olmir, 'Rồng Không tưởng' Angel Wade, Tinh linh vương Sunia Solem, Thủy tổ quỷ hút máu Lilith, Ác ma quân vương Fábauti, Thủy tổ chim bất tử Gregory, Dị chủng vương Kwahitun, Vua Ma Lang Freguera, chia cắt quyền chủ di lưu, trở thành Chúa tể Bầu trời, Đại địa cùng Hải dương, Chúa tể Hiện thực, Linh giới cùng Tinh giới, Chúa tể thần linh các chủng tộc, thần linh chân chính, thần linh xa xưa."

Freguera? Klein ở một bên lắng nghe bỗng nhiên chú ý tới một từ quen thuộc.

Mỗi khi hắn thu được tấn thắng, thời điểm trạng thái không ổn định, hoặc thời điểm tiếp xúc ảnh hưởng lưu lại từ bút ký gia tộc Antigonus, bên tai luôn sẽ quanh quẩn lời vô nghĩa hư ảo không biết đến từ nơi nào:

"Honakis. . . Freguera. . . Honakis. . . Freguera. . . Honakis. . . Freguera. . ."

Klein từ sớm đã biết Honakis chỉ tòa sơn mạch di tích quốc gia bóng đêm kia, nhưng thủy chung không rõ ràng cho lắm từ Freguera này đại biểu cho cái gì.

Mà hiện tại, hắn lần đầu tiên ở trong miệng người khác nghe thấy được "Freguera" !

Vua Ma Lang, một vị thần linh xa xưa!

Nhưng mà, hắn vì sao lại liên lụy một chỗ với sơn mạch Honakis? Klein vẫn duy trì tư thế không thay đổi, im lặng nghe "Mặt Trời" Dereck tiếp tục giảng thuật:

"Bọn họ có ngã xuống ở trong tranh đấu lẫn nhau, có sau khi Chúa sáng tạo tất cả, thần toàn trí toàn năng thức tỉnh, bị tước đoạt quyền hành."

"Trước đó là Sáng Thế thần nói, mặt sau lại là lịch sử chân thật trải qua của thành Bạc Trắng."

"Người Treo Ngược" Arges nghe được ý vẫn chưa hết, rất muốn hiểu biết thêm một bước, nhưng lại ngại ở "Mặt Trời" không muốn nhiều lời, chỉ có thể ngừng đúng lúc, chuyển sang tự suy nghĩ.

Vua Ma Lang Freguera ở kỷ đệ nhị, cũng chính là kỷ nguyên bóng tối trước đại tai biến rất lâu, đả đời khỏi sâu khấu lịch sử? Klein vừa suy tư, vừa thao túng "Thế Giới" đặt vấn đề.

Hắn nguyên vốn muốn hỏi, người phi phạm danh sách nào có thể tự do chuyển hoá giữa thân thể cùng linh thể, tựa như tiểu thư Sharon vậy —— nếu "Mặt Trời" không biết tri thức phương diện này, thì mới chuyển sang vấn đề khác.

Nhưng hiện tại, hắn đã có chuyện càng quan trọng càng muốn hiểu biết hơn, vì thế âm trầm khàn khàn mở miệng nói:

"Tất cả về Vua Ma Lang Freguera."

"Mặt Trời" Dereck hơi ngạc nhiên liếc mắt nhìn "Thế Giới" một cái, hơi nhú mày nói:

"Đối với vị thần linh xa xưa này, tôi biết cũng không nhiều."

"Hắn được xưng hô là 'Hủy Diệt Ma Lang' cùng 'Hắc Dạ Ma Lang'."

"Hắc Dạ Ma Lang. . . Hắc Dạ?" Klein hơi hơi nheo mắt lại.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 319: Khả Năng

Quốc gia bóng đêm ở ngọn núi cao nhất sơn mạch Honakis tín ngưỡng "Chúa tể bóng đêm, mẫu thân của trời" . . . Cái đó cùng "Hắc Dạ Ma Lang" Freguera tồn tại quan hệ nhất định? Cho nên, ta nghe lời vô nghĩa hư ảo mới là "Honakis. . . Freguera" ?

"Hắc Dạ Ma Lang" Freguera vị cổ thần này lại có liên hệ gì cùng nữ thần? Dựa theo cách nói của Russell, danh sách 0 tương đương Chân Thần, mỗi một danh sách chỉ có một danh sách 0. . . Nữ thần kế thừa đúng là quyền lực của "Hắc Dạ Ma Lang"? Đều không phải là thần linh xa xưa nhất, đều không phải là tự xưng Tạo vật chủ một mắt?

Ừm, manh mối phụ như thế cũng không có tính chứng minh, người Học phái sinh mệnh Sùng Bái Ánh Trăng, sùng bái Tạo vật chủ một mắt diễn hóa mà thành vàng trắng đỏ rực, nhưng không tín ngưỡng Nữ Thần Đêm Tối. . .

Klein liên tưởng đến rất nhiều sự việc, thao túng "Thế Giới" cân nhắc mở miệng:

"Không có nội dung khác à?"

"Không có, chuyện Vua Ma Lang Freguera ở thành Bạc Trắng cũng thuộc về thần thoại truyền thuyết." "Mặt Trời" Dereck cho rằng mình trả lời gần như là không có, có chút xấu hổ đề nghị, "Ngài 'Thế Giới', ngài có thể đổi vấn đề khác."

Đổi vấn đề khác? "Mặt Trời" cậu rất ngay thẳng. . . Tôi sẽ không khách khí! Klein để cho "Thế Giới" khàn khàn nói:

"Sự thành thật cùng thủ tín của cậu làm cho người ta ấn tượng khắc sâu."

"Tôi trước đó gặp một người phi phạm, hẳn có thể tự do chuyển hoá giữa thể xác cùng linh thể, cùng có thể sai khiến xác sống, cậu có biết cái này thuộc về con đường nào danh sách nào không?"

Tuy "Mặt Trời" ở nơi thần khí, ở thành Bạc Trắng, không có khả năng sinh ra liên hệ cùng thủ đô Backlund vương quốc Ruen, nhưng Klein cẩn thận là trên hết, vẫn thay tiểu thư Sharon từ "nàng" đổi thành "hắn" .

"Đúng rồi, hẳn cũng không phải là cường giả danh sách cao." "Thế Giới" trầm thấp bồi thêm một câu.

"Mặt Trời" Dereck tập trung nhớ lại nội dung đã học:

"Nếu không phải cường giả danh sách cao, vậy là có thể bài trừ con đường 'Chim bắt tử'."

"Con đường Chim bắt tử?" Klein cố ý để cho "Thế Giới" biểu hiện ra kinh ngạc nhất định.

Tham gia nhiều lần tụ hội như vậy, "Mặt Trời" Dereck đã cực kỳ rõ ràng, ở trên con đường danh sách, xưng hô mà thành Bạc Trắng quen thuộc có sai biệt nhất định với miêu tả của đám người tiểu thư "Chính Nghĩa", cho nên cũng không kỳ quái mà giải thích:

"Chính là Chúa tế tử vong, bộ phận con đường phi phạm nằm trong tay Linh giới."

"Danh sách 9 của nó là 'Người nhật xác' ."

Thì ra là con đường "Tử thần". . . Như vậy xem ra, Thuỷ tổ Chim bắt tử Gregory chính là viễn cổ tử thần. . . Klein tư thế không thay đổi ngồi ở trên nhất của bàn dài đồng xanh, thao túng "Thế Giới" gật đầu nói:

"Tôi rõ ràng, cậu tiếp tục."

"Mặt Trời" Dereck lúc này hồi đáp:

"Tôi có thể nghĩ đến chỉ có hai khả năng, một là 'Ác ma' đặc thù, giống như trước đó tôi đã nói, chủng tộc khác nhau diễn biến ra ác ma có khác nhau, trong đó tồn tại loại hình thân thể cùng linh thể có thể tự do chuyển hoá, nhưng cái này khá là thừa thớt, hơn nữa vị tất có thể sai khiến xác sống."

"Nhân loại có thể chứ?" "Thế Giới" hỏi ngược lại.

"Không được, ít nhất tôi không biết có ví dụ nào tương tự." "Mặt Trời" Dereck thành thực nói.

"Vậy khả năng thứ hai là gì?" Klein hồi tưởng biểu hiện của tiểu thư Sharon lúc bình thường cùng trong chiến đấu, mà "Thế Giới" cũng theo đó cải biến tư thế ngồi.

Dereck nghiêm túc hồi đáp:

"Dị chủng."

"Dị chủng? Cái này không phải chỉ quái vật sao?" "Thế Giới" khàn khàn hỏi ngược lại.

Klein tinh tường nhớ rõ, ngài Azcot từng đề cập qua, "Dị chủng" là chỉ nhân loại gọi chung chịu nguyên rủa, bởi vì nguyên rủa khác nhau, nhóm dị chủng hình thành chủng tộc khác nhau.

Bọn họ bình thường giống như nhân loại, nhưng trong lòng thủy chung tiềm tàng dục vọng vụn vặt bị đè nén xuống, đợi cho môi trường riêng xuất hiện, hoặc là bị sự vật gì đó kích thích, sẽ bùng nổ, sẽ biến thành quái vật, tùy ý khát vọng thỏa mãn giết chóc, khát máu vân vân.

Mỗi một lần bọn họ bùng nổ, sẽ lạnh lùng một chút, cuối cùng hoàn toàn mất đi tình cảm của nhân loại.

Trong đó mang tính đại biểu nhất chính là "Người sói" .

"Mặt Trời" Dereck thân nhiên gật đầu nói:

"Đúng vậy, Dị Chủng chính là đặc tính phi phạm nào đó mang đến ảnh hưởng xấu, mà từ trong nhân loại phân hoá đi ra các loại quái vật."

Không phải nguyên rủa, mà là đặc tính phi phạm nào đó mang đến ảnh hưởng xấu? "Kẻ Khờ" Klein ngồi ngay ngắn trong sương mù xám nồng đậm phát hiện cái đó cùng ngài Azcot miêu tả có khác nhau.

Đây là nhận thức đối với Dị chủng trước đại tai biến? Thường thức mỗi người đều biết của thành Bạc Trắng, đối với người phi phạm nam bắc đại lục mà nói, đều tương đương quý giá. . . Klein càng thêm nhận thức được chỗ đặc thù của "Nơi thần khí".

Lúc này, Dereck tiếp tục nói:

"Đặc tính mà 'Dị chủng' có vừa lúc hình thành một con đường phi phạm, cho nên, nhân loại bình thường thông qua uống ma dược, cũng có thể biến thành Dị chủng."

"Con đường Dị chủng? Đây là chỉ con đường nào? Đối ứng danh sách 9 gọi là gì?" Klein cảm thấy tò mò để cho "Thế Giới" hỏi.

"Mặt Trời" Dereck cũng không để ý đây là vấn đề thứ mấy của đối phương, xem nó là tất yếu mà bổ sung:

"Ở thành Bạc Trắng, danh sách 9 đối ứng tên là 'Tù phạm'."

"Tâm là tù phạm của thân, thân là tù phạm của thế giới, cái này chỉ điên cuồng bị trói buộc cùng dục vọng bị áp lực."

"Tù phạm" ? Con đường này nắm giữ ở trên tay "Hoa hồng học phái", bọn họ lấy hiến tế đẫm máu mà thành danh, sùng bái cái gọi là "Thần bị trói" . . . Tiểu thư Sharon xem qua cũng không giống người lạnh lùng như thế lắm sát như thế. . . Đợi một chút, Maric hình như là bị thế lực nào đó truy đuổi, hẳn cùng tiểu thư Sharon là kẻ phản bội "Học phái Hoa Hồng"? Vì không muốn biến thành tà giáo đồ điên cuồng mà phản bội? Klein có chút suy đoán rồi để cho "Thế Giới" nói:

"Tôi thực hài lòng với trả lời của cậu giao dịch hoàn thành."

Kế tiếp, mấy thành viên chia sẻ hiểu biết cùng tin tức.

Klein thì ở trước khi linh tính tiêu hao hầu như không còn, kịp thời kết thúc lần tụ hội Tarot này.

Đợi cho phía trên sương mù xám quay về bình tĩnh, ngay cả người già cũng không còn, hẳn bắt đầu qua lại giữa không gian thần bí cùng thế giới hiện thực, mang "Chìa khóa vạn năng" đưa vào trong cung điện xa xưa.

Tuy mình từ nhật kí Russell suy đoán con đường "Học đồ" này đại khái không có danh sách 0, nhưng vẫn không thể lỗ mãng, danh sách 1 cùng danh sách 2 nói không chừng đều có thể tiến hành cách không phản kích hữu hiệu. . . Hơn nữa, vạn nhất thực sự có danh sách 0 thì sao? Không thể lấy sinh mệnh đi đánh cược. . . Klein thư giãn một hồi, viết ra câu bói toán:

"Nguồn gốc của nó."

Ngay sau đó, hắn cầm "Chìa khóa vạn năng", để tránh cách gọi "nó" này chỉ hướng sai lầm.

Sau đó tựa lưng vào ghế dựa, Klein thầm đọc câu bói toán, dần dần tiến vào ngủ say.

Trong thiên địa xám xịt hư ảo vỡ thành từng mảnh nhỏ, hắn thấy một cái chân nền đồng xanh với nhiều ngọn nến.

Bốn phía của ngọn đèn, tựa như là một mật thất, không có ánh sáng từ bên ngoài vào, có đặt một cái bàn dài, ở trên có những thứ như nồi sắt màu đen, bình thủy tinh, bút ký màu nâu vân vân.

Một người nam trẻ tuổi mặc trường bào cổ điển màu đen đứng ở phía trước bàn dài, đang ngẩn ra mà nhìn bình thuốc trong tay.

"Các tổ tiên, con muốn bước trên đường siêu phàm, con nhất định có thể tái hiện vinh quang gia tộc Abraham!" Hắn thì thào tự nói, uống cạn bình thuốc kia.

Cơ thịt khuôn MẶT HẮN vận vẹo, lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Bỗng nhiên trong lúc đó, hắn kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất, không ngừng giãy dụa, không ngừng bóp lấy cổ của chính mình.

Ngắn ngủn vài giây, hắn xé nát quần áo, kéo rách da da, biến thành một quái vật toàn thân máu chảy đầm đìa.

Phành!

Huyết nhục nổ tung, mỗi một mảnh tựa như đều có sinh mệnh lực, không ngừng hướng leo lên bốn phía, để lại dấu vết ăn mòn.

Cuối cùng, chúng nó không có thể rời khỏi mật thất, chậm rãi quy về trầm tĩnh.

Từng điểm ánh sáng tụ tập, kết hợp cùng một ngon tay gãy, hóa thành một cái chìa khóa bằng đồng thau hình dạng và cấu tạo phong cách cổ xưa.

Cùng lúc đó, Klein nhìn thấy trong những mảnh quần áo rách nát có một cái đồng hồ bỏ túi màu bạc được khảm kim cương.

Cảnh trong mơ theo đó chấm dứt, hắn nhìn về phía trước, thở dài nói:

"Thật là, nói muốn khôi phục vinh quang gia tộc Abraham, kết quả bước đầu tiên đã thất bại. . . Trở thành danh sách 9 cũng có phiêu lưu nhất định. . ."

—— Gia tộc Abraham là đại quý tộc vương triều Tudor kỷ đệ tứ, nghe nói nắm giữ đường phi phạm "Học đồ" này, nhưng rất có khả năng không hoàn chỉnh.

Klein nhớ lại hình ảnh vừa thấy, ngón tay khẽ gõ mép bàn dài, như lẩm bẩm nói:

"Nói là tiếng Ruen, nghe không ra là khẩu âm nơi nào."

"Khảm ở trên đồng hồ là kim cương thuần túy mà không phụ gia bảo thạch khác, là chuyện mười năm gần đây."

"Rảnh rồi lại đi giáo đường Harvest, hỏi Utravsky thần phụ một chút từ nơi nào có được Chìa khóa vạn năng. . . Có lẽ có thể tìm được chút manh mối."

Ngay ở lúc Klein chuẩn bị rời khỏi phía trên sương mù xám, ngôi sao hư ảo tượng trưng "Ma thuật sư" có bành trướng cùng co rút, đây là Furth đang thỉnh cầu cử hành hiến tế nghi thức.

Furth nguyên bản sẽ không mang nhiều tiền mặt như vậy ở trên người, nhưng cô ta trước đó đã chuẩn bị tham gia tụ hội người phi phạm, cho nên, chuyên môn để lại 500 bảng, xem có mua được vật phẩm mà mình muốn hay không, ai ngờ, tụ hội tương ứng lại bởi vì vấn đề thế cục bị hủy bỏ, cho nên vừa lúc có tiền để trả cho phối phương "Dược sư" cùng thù lao "Cách sắm vai", tổng cộng 430 bảng.

Thấy màn ánh sáng xuất hiện, thấy tiền đưa vào đã biến mất, Furth ngẩn ra vài giây mới phản ứng lại, thành tâm thành ý cảm tạ "Ngài "Kẻ Khờ".

Phối phương "Dược sư" bán cho Tử tước Glelint 300 bảng là tốt rồi, không thể quá tham, cái này sẽ phá hư quan hệ hợp tác lâu dài. . . Chỗ tiểu thư Audrey, tạm thời không đi quản, cô ta có hi vọng tiếp xúc Hội Tâm lý luyện kim, trực tiếp thu được phối phương đối ứng, nếu quả thật không được, ta lại đến tụ hội Tarot cầu mua. . . Ôi chao, quan sát "Cách sắm vai" có hữu hiệu hay không, nếu có, thì suy xét vấn đề khẩn cầu ngài "Kẻ Khờ" như thế nào, ô. . . Hugh ngu ngốc này, bình thường luôn làm "Người trọng tài", bất tri bất giác phù hợp yêu cầu của "Cách sắm vai". . . Furth nghĩ ngợi về tương lai.

Đồng thời khi nhận 430 bảng thanh toán, Klein cũng thu được tiểu thư "Chính Nghĩa" khẩn cầu, cô ta nói, nếu quyến giả ngài "Kẻ Khờ" không cần tiền mặt, cô ta có thể dùng nhật kí Russell sưu tầm được đổi lấy 200 bảng tiền mặt kia, chắc chắn sẽ làm cho ngài "Kẻ Khờ" hài lòng.

Mình đã rất hài lòng, chỉ thiếu mấy chục bảng, mình đã có 1.000 bảng! Klein uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của tiểu thư "Chính Nghĩa".

Tiếp theo, hẩn lại bận rộn giúp "Mặt Trời" "gọi lại" tư liệu đã ghi nhớ.

Làm xong tất cả cái này, Klein mệt mỏi trở lại thế giới hiện thực, kéo màn ra, một lần nữa lật xem hồ sơ án giết người liên hoàn, tìm kiếm động

vật có thể tồn tại kia.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 320: Trở Về Giáo Đường Harvest

Thành Bạc Trắng, trong căn phòng chật chội.

"Mặt Trời" Dereck Berg ngồi ở bên giường, im lặng hồi tưởng tư liệu bảy thần hôm nay thu được.

Đó là tên thần linh hoàn toàn chưa nghe nói qua, đó giống như là thần thoại viễn cổ, đều cho hắn thấy rõ một thế giới mới vị trí khu vực hoàn toàn khác với thành Bạc Trắng.

"Đó là một mảng đại địa không bị thần vớt bỏ? Hoặc là nói, đại địa được tân thần phù hộ?" Dereck không có động tác gì ngồi ở trong bóng tối, ngoài cửa sổ thường thường liên xẹt qua tia chớp, mang đến hào quang mãnh liệt.

Hắn chậm rãi mang suy nghĩ tập trung vào quyền lực mà bảy thần phân biệt nắm trong tay, tiến hành đối chiếu so sánh cùng "Rồng Không tưởng" Angel Wade các thần linh xa xưa:

"Cái gọi là 'Chiến thần', thực tiếp cận Người khổng lồ vương Olmir, 'Chúa Tể Của Gió Bão' quyền lực cùng loại với Tinh linh vương Sunia Solem, 'Nữ Thần Đêm Tối' thì tựa như là Vua Ma Lang Freguera cùng Thuỷ tổ quỷ hút máu Lilith kết hợp, Mặt Trời Vĩnh Hằng, Đại Địa Mẫu Thần, Thần Tri Thức cùng Trí Tuệ, Thần Hơi nước cùng Máy móc đều tìm không thấy chỗ tương tự. . ."

"Về thần thoại truyền thuyết, mình khi đi học nghe không đủ cẩn thận, quên rất nhiều chỗ. . ."

"Hô, trong khoảng thời gian này thừa dịp không có nhiệm vụ tuần tra, đi thư viện xem lại tư liệu."

Dereck bỗng nhiên đứng lên, nghĩ là làm.

Vấn đề của hắn cũng là vấn đề của tuyệt đại đa số cư dân thành Bạc Trắng, thời điểm tiếp nhận giáo dục, trọng tâm đều ở trên "Ác ma học" "Phân loại quái vật học" "Phù chú học" "Siêu phàm cơ sở" các chương trình học thực dụng, đều ở trên tri thức có thể sử dụng để đối phó quái vật chỗ sâu trong bóng tối cùng gia tăng sản lượng thực vật có thể ăn được, mà khi nghe "Thần thoại học" các môn phụ trợ này, thường thường không đủ chuyên tâm.

Nếu không phải lịch sử thành Bạc Trắng có thể làm cho cư dân càng thêm đoàn kết, đề cao cảm giác vinh dự cùng cảm giác sứ mệnh của mọi người, "Nghị sự đoàn sáu người" ở phương diện này làm thật sự nghiêm, Dereck tin tưởng mình nhiều lắm chỉ có thể nhớ chuyện đã xảy ra trong hai ba mươi năm gần đây.

Mang theo "Rìu gió lốc", Dereck đi ra khỏi nhà, dọc theo con đường lát đá sạch sẽ mọc mọc mà xa xưa loang lổ, đi tới Song tử tháp ở phía bắc thành.

Song tử tháp có một tòa nóc nhọn là một thư viện công cộng, nơi đổi điểm công huân cùng phát vật tư sinh hoạt ở thành Bạc Trắng, một tòa mái vòm, thuộc về "Nghị sự đoàn sáu người", thuộc về vật phẩm thần kỳ, thuộc về kho phối phương cùng tài liệu trong lời đồn đã chống đỡ thành Bạc Trắng hơn hai ngàn năm.

Vào tháp mũi nhọn, Dereck đi thẳng đến lầu ba, căn cứ ấn tượng, tìm đến giá sách đặt tư liệu thần thoại cùng sách cổ tương ứng.

Hắn vừa nhìn trúng một quyển điển tịch đề cập tới thần thoại sáng thế, đang định rút ra, lại phát hiện một bàn tay năm ngón tay thon dài, làn da

trắng nõn, hình thái đẹp mắt chiếm trước một bước, cầm đi cuốn sách nợ.

Dereck theo cánh tay nhìn lại, chỉ nhìn thoáng qua, đã cúi thấp đầu, lấy tay ấn ngực, trầm giọng thăm hỏi:

"Ngài khỏe, trưởng lão Lovya."

Lấy đi bản diễn tịch nợ là thành viên "Nghị sự đoàn sáu người", "Người chặn cừu" Lovya.

Lovya mặc trường bào màu đen có thêu các đường vân tím thần bí, tóc màu xám bạc rậm rạp nhưng hơi xoăn.

Mặt bà ta bóng loáng trắng nõn, mặt mày diễm lệ, xem qua cũng chỉ chừng ba mươi, một đôi mắt màu xám nhạt giống như có thể xuyên thủng linh hồn.

"Ừm." Đối mặt Dereck vẫn an, Lovya nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì, im lặng cầm bản diễn tịch nợ rời đi khỏi hai hàng giá sách.

Trưởng lão Lovya tựa như biến bình thường, không giống trước đây, luôn ở trong trạng thái khác nhau qua lại không có quy luật, có khi khóc, có khi cười lạnh, có khi tức giận hầm hừ, có khi hờ hững. . . Dereck theo bản năng trong đầu hiện lên ý niệm như vậy.

Đột nhiên, hẳn không hiểu có chút sợ hãi.

Bởi vì trưởng lão Lovya bình thường. . .

Bình thường. . .

...

Lật xem hết bộ hồ sơ, Klein cũng không có tìm được ghi chép lại về động vật.

Rõ ràng nhìn ra được, lúc trước điều tra đã xem nhẹ vấn đề này.

"Ừm, nhớ kỹ ý tưởng trước đó, không thể lơ đãng tự điều tra, trước không đề cập tới mình cũng không đủ đặc thù tránh né cùng nắm chắc dự cảm của 'Ác ma' đối với nguy hiểm, chỉ có khả năng gặp gỡ Kẻ Gác Đêm phụ trách, đã là chuyện cực kỳ phiến toái, mục tiêu của mình vẫn là phụ trợ, phân tích vụ án, đưa ra suy đoán, phán đoán manh mối thật giả. . ."
Klein tự hỏi vấn đề mình nên làm như thế nào.

Sau khi hiểu biết năng lực của "Ác ma", hẳn tạm thời không dám mang chuyện điều tra những người hiểm nghi trước đó có súng vật hay không giao cho Stuart, cái này có khả năng không nhỏ hại chết đối phương.

"Hiện tại chỉ là điều tra bước đầu không có tính chỉ hướng, Stuart hẳn có thể sẽ không gặp phải chuyện gì, 'Ác ma' không phải đám điên hội Cực Quang kia, sẽ không chủ động bại lộ bản thân, mai hoặc kia, Stuart khẳng định có thể đệ trình báo cáo, có lẽ bên trong có cất giấu manh mối người khác không thể phát hiện." Klein đứng lên, hai tay dứt túi đi qua đi lại ở trong phòng.

Hẳn hiện tại vấn đề khó xử là làm thế nào để cho nhóm điều tra án chủ lực cũng mang động vật nhét vào tầm mắt.

Trực tiếp đề cập, khẳng định không được, sẽ đưa tới hoài nghi, âm thầm dẫn đường quá rõ ràng cũng giống như vậy. . . Ài, mình không phải "Người quan sát", không có năng lực phi phạm phương diện này. . . Klein cẩn thận tự hỏi, thật sự cân nhắc, rốt cuộc xác định phương án.

Hắn rút ra giấy viết thư, cầm bút máy viết:

"Ngài Stanton tôn kính: "

"Tôi nghĩ tới một vấn đề, thời điểm nhóm thám tử thảo luận trước đó, đều cho rằng hung thủ giết người động tác thực thành thạo, nhìn không ra

dấu vết trúc trắc, cực kỳ lão luyện, tin tưởng điều đó không có khả năng là trời sinh, tất nhiên có kinh nghiệm phong phú làm cơ sở, ví dụ như học sinh ngoại khoa Viện y học, ví dụ như đồ tể quán thịt."

"Tôi lúc ấy thử suy đoán hắn trước kia có lẽ đã gây ra án cùng loại, đây là một phương hướng điều tra, cũng là trọng điểm tôi hiện tại chú ý."

"Nhưng trải qua hai ngày này suy nghĩ đi suy nghĩ lại, tôi cho rằng đây vẫn chưa đầy đủ, có lẽ, hắn không phải dựa vào giết người để thu hoạch kinh nghiệm."

"Có một loại khả năng, hắn dùng động vật nào đó để luyện tập hay không? Động vật còn sống, chủng loại khác nhau."

"Mỗi ngày động vật ở Backlund chết đi không thể thống kê, biến mất ở chỗ sâu trong cống thoát nước lại không có ai biết được, đây là đối tượng luyện tập rất tốt."

"Đây là một chút cái nhìn chưa đầy đủ của tôi, hy vọng trao đổi cùng ông."

"Sherlock Moriarty."

Klein không có trực tiếp đề cập tới hung thủ có thể là động vật ác ma hóa, mặt khác tìm lý do luyện tập, hy vọng Isengard Stanton sẽ chú ý tới "thế giới động vật" đã bị bỏ qua, từ đó nhắc nhở người phi phạm chính phủ phụ trách.

Viết xong, chính hắn bỗng nhiên cảm thấy đây cũng là một phương hướng.

"Ác ma" kia sở dĩ vẫn không bị bắt, là vì đại bộ phận thời gian của nó là săn giết động vật.

Mà động vật săn giết động vật, cũng không phải là chuyện gì đáng chú ý.

Cứ như vậy đi, hy vọng có thể mang đến linh cảm cho bọn họ. . . Klein gấp lại giấy viết thư, ăn mặc chỉnh tề đi hòm thư cuối phố.

Mười lăm phút sau, luật sư Jurgen nhìn thám tử Sherlock cứ đi qua đi lại ở ngoài cửa sổ, rốt cuộc nhin không được mở ra cửa lớn, lễ phép dò hỏi:

"Ngài Moriarty, anh quên mang chìa khóa à?"

"Ặc, xem như vậy đi." Klein gượng cười nói.

"Không bằng đến nhà của tôi làm khách? Chờ dùng xong bữa tối, sau khi trời tối, anh lại trở về, tôi biết được, thám tử tư các anh cực kỳ giỏi leo trèo." Jurgen vẻ mặt nghiêm túc mời.

Cái này cũng biết? Klein ngẩn ra một giây, thiết tình thành ý cười nói:

"Cái này là vinh hạnh của tôi."

Bà nội luật sư Jurgen là đầu bếp có tiêu chuẩn!

Lại có thể thuận tiện chọc con mèo!

...

Sau khi sắc trời tối đen, Klein ăn uống no đủ ở nhà nghỉ ngơi một hồi, cầm ba toong, rời khỏi phố Minsk.

Hắn tính lại đi phố Rose khu South Bridge một chuyến, tìm Giám mục Utravsky hỏi rõ ràng lai lịch "Chìa khóa vạn năng".

Mượn dùng "Bói gậy", hắn thuận lợi ở thời điểm đêm dài người tỉnh đến giáo đường Harvest, dựa theo lộ tuyến lần trước lên vào.

Nhưng mà, Giám mục Utravsky đêm nay cũng không có sám hối ở trong đại sảnh giáo đường, trong im lặng cùng tăm tối chỉ có từng hàng ghế ngay ngắn.

"Nghỉ ngơi?" Klein hơi cảm thấy nghi hoặc bước vào khu vực sinh hoạt phía sau đại sảnh.

Vừa vòng qua góc, hăn đột nhiên phát hiện Giám mục Utravsky cao lớn giống như người khổng lồ đang dọc theo cầu thang tầng hầm ngẫm đi lên trên, cửa đá trầm trọng nơi đó bị người vỗ ầm ầm rung động.

Ông ta là giám ai ở trong tầng hầm ngầm? Klein nháy mắt liên tưởng đến một loạt tin tức không quá tốt.

Giám mục Utravsky ngẩng đầu nhìn thấy Klein cũng làm ngụy trang giống như lần trước, cảm thấy kinh ngạc, ngần ra rồi hỏi:

"Cậu còn chưa tìm được đường về nhà?"

. . . Tôi nhìn qua giống người lạc đường lâu như vậy sao? Klein kéo ra nụ cười nói:

"Thần phụ, tôi không có lạc đường."

"Người cho rằng phần phối phương nọ là giả? Không có khả năng. . ."
Giám mục Utravsky nhíu mày, đứng ở giữa cầu thang.

Cho dù như vậy, ông ta vẫn cao tương đương với Klein.

"Không, đó là thật." Klein thành thực trả lời.

Đúng lúc này, cửa đá tầng hầm ngầm lại bị vỗ vang, càng ngày càng kịch liệt, cùng với giọng nam "Thả tôi đi ra ngoài".

"Đây là?" Klein nhin không được hỏi một câu.

Giám mục Utravsky cười ôn hòa nói:

"Một vị quý hút máu."

Ông ta vừa dứt lời, người nam trong tầng hầm ngẫm đã cao giọng hô:

"Quý hút máu thì làm sao? Quý hút máu nên bị ông nhốt ở trong này? Nên mỗi ngày nghe ông lải nhải, nghe ông tụng niệm kinh? Phì, tôi là Huyết tộc cao quý, không cần dùng xưng hô thô bỉ như vậy miêu tả tôi!"

"Tôi nói cho ông, tôi sùng bái ánh trăng, tuyệt đối sẽ không đổi sang Đại Địa Mẫu Thần! Bỏ qua đi, thần phụ đáng ghét này!"

Klein là lần đầu tiên gặp quý hút máu chân thật, nhin không được hỏi một câu:

"Thần phụ, ông là bắt được hắc tử đâu vậy?"

Giám mục Utravsky vẻ mặt có chút cổ quái liếc mắt nhìn Klein một cái nói:

"Hắc tử là nguyên chủ nhân của 'Chìa khóa vạn năng'."

"Có một ngày, hắc tử lạc đường vào tòa giáo đường này."

. . . Klein là thật sự tự hỏi vấn đề về sau có nên tùy thân mang theo "Chìa khóa vạn năng" hay không.

May mắn mình biết bói toán. . . Hắc tử may mắn lắm ghê.

"Vừa vặn, hắc tử lúc ấy tiến nhập trạng thái khát vọng máu tươi, bị tôi phát hiện dị thường." Giám mục Utravsky mỉm cười bổ sung.

"Phì, đừng đề cập tới máu tươi với tôi! Tôi cần là máu tươi của những cô gái xinh đẹp, không phải máu già dơ bẩn như ông!" Quý hút máu trong

tầng hầm ngầm đột nhiên nóng nẩy.

Giám mục Utravsky tuyệt không tức giận giải thích:

"Thời điểm hãn khát vọng máu tươi, tôi đã cho hãn ít máu của tôi."

Klein gật gật đầu, cẩn thận nhìn lại, phát hiện trên cửa đá trầm trọng tầng hầm ngầm có khắc "Thánh huy sinh mệnh" cùng các phù hiệu thần bí, hình thành phong ấn đầy đủ.

Đến ban ngày, người cầu nguyện nhiều lên, chỉ sợ ngay cả thanh âm cũng không truyền được. . . Klein đưa ra phán đoán bước đầu.

"Tôi có gì có thể giúp của cậu sao?" Lúc này, Giám mục Utravsky mở miệng dò hỏi.

Klein thản nhiên trả lời:

"Tôi muốn biết 'Chìa khóa vạn năng' sớm nhất đến từ nơi nào."

"Vậy cậu phải hỏi hãn." Giám mục Utravsky chỉ chỉ tầng hầm ngầm.

Quỷ hút máu bên trong đột nhiên im lặng, chợt thản nhiên cười nói:

"Bạn à, tôi có thể trả lời vấn đề của cậu."

"Nhưng điều kiện tiên quyết là, cậu phải giải cứu tôi ra ngoài trước đã."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 321: Không Biểu Diễn Mà Không Có Chuẩn Bị

Cái này thật đúng là dám ra giá mà. . . Nghe được yêu cầu của quỳ hút máu, Klein quả thực vừa bực mình vừa buồn cười.

Hắn liếc mắt nhìn Giám mục Ultravsky phía trước một cái, suy tư hỏi:

"Thần phụ, tôi có thể mượn ngọn nến của ông một chút không? Chính là cây lần trước, tôi quên tên của nó là gì rồi."

Giám mục Ultravsky còn chưa kịp trả lời, quỳ hút máu trong hàm ngậm đã ngạc nhiên lên tiếng:

"Cậu muốn làm cái gì? Cậu muốn làm cái gì?"

Lúc này, Giám mục Ultravsky ôn hòa mở miệng:

"Nó gọi là ngọn nến ác mộng, cậu mượn nó làm cái gì?"

Thần phụ, người rất phối hợp, còn biết hỏi tác dụng. . . Klein khoe miệng nhếch lên nói:

"Tôi tính lợi dụng nó, trực tiếp đi vào trong chỗ sâu nhất trong tâm linh người bạn kia hỏi."

"Cậu có biết, tôi ở phương diện này có chút thiên phú đặc thù, rất am hiểu làm những chuyện như vậy. . ."

Hắn còn chưa dứt lời, quỳ hút máu trong tầng hàm ngậm đã cao giọng hô:

"Khốn kiếp, bỏ qua suy nghĩ này đi!"

"Cái này đối với Huyết tộc cao quý là phải chịu nguyên rủa!"

"Này này, này này này! Tôi nói, tôi nói, tôi nói cho cậu nguồn gốc của 'Chìa khóa vạn năng'!"

Klein nhất thời cười khẽ một tiếng:

"Thực cảm tạ sự phối hợp của cậu."

"Hừ! Bạn bè của tên già dơ bẩn kia quả nhiên cũng không phải người tốt! Làm một Huyết tộc, tôi chỉ đi bệnh viện trộm máu trong bình thử máu để uống, đã là cực kỳ khắc chế, vì sao cũng bị nhốt ở trong này, mỗi ngày còn nghe “Thánh kinh sinh mệnh” dong dài như ruồi bọ kia!" Quỷ hút máu trong hầm ngầm phần nộ oán giận một câu.

Thằng thăn mà nói, nếu chân tướng thực như cậu vừa miêu tả, hơn nữa gặp phải tôi, tôi nhiều nhất là cảnh cáo cậu vài câu, đáng tiếc, thời điểm cậu lạc đường tiến vào tòa giáo đường này, đối diện là vị thần phụ từng giết người như ma đam mê chiến đấu, hiện tại thành kính ăn năn cuồng nhiệt với tín ngưỡng này, chỉ có thể nói cậu là quá xui xẻo thôi. . . Bất quá, bệnh tình Giám mục Ultravsky đã muốn khỏi hẳn, hẳn có thể sẽ không chân chính thương tổn đến cậu, nhiều lắm giam cầm cậu ở bên cạnh. . . Klein không tiếng động đáp lại vài câu.

Quỷ hút máu trong hầm ngầm dừng vài giây rồi nói:

"Hơn một tháng trước, ta đi bệnh viện khu nam trộm bình máu để uống, kết quả gặp một tên trộm."

"Hắn nguyên bản muốn tiến vào phòng tài vụ bệnh viện, ai biết lạc đường, mở ra cửa kho máu, bị tôi bắt lấy tại chỗ."

"Hắn dùng chính là cái 'Chìa khóa vạn năng' này, hắn nói cho tôi biết, đây là trước đó trong quá trình hắn lén vào một tòa nhà ăn cắp đã phát hiện, đồng thời còn được có một cái được đồng hồ bỏ túi khám kim cương, ừm, ở trong hầm ngầm."

"Hắn ban đầu nghĩ cái chìa khóa kia đối ứng với căn phòng hoặc là kết sắt nào đó, nhất nhất thử qua, kết quả phát hiện toàn bộ đều có thể mở ra, cái này đối với một kẻ trộm mà nói, quả thực là bất ngờ không thể tưởng tượng, sau đó, hắn liên tiếp thành công, cho đến khi bị tôi bắt lấy, tịch thu chìa khóa."

"Đáng giận, tôi lúc ấy thế mà không nghĩ tới cái chìa khóa này sẽ làm cho người ta lạc đường!"

Thực phù hợp hình ảnh mà mình bói toán thấy. . . Bất quá, cái "Chìa khóa vạn năng" này có phải bị nguyên rủa hay không, chủ nhân trước đây bởi vì lạc đường mà bị bắt, chủ nhân trước đó nữa cũng bởi vì lạc đường mà bị người ta bắt tại chỗ. . . Có lẽ, mình thật sự phải mang nó lên phía trên sương mù xám, thời điểm cần mới lấy ra, bất quá như vậy sẽ phiền toái hơn rất nhiều, có lẽ sẽ chậm trễ sự việc. . . Klein không chế vẻ mặt biến hóa, không vội không chậm hỏi:

"Vậy kẻ trộm kia có nói hắn trộm được ở nơi nào không?"

Quý hút máu trong hầm ngầm nội than thở nói:

"Cậu đang hoài nghi trí tuệ của tôi đó, tôi sao có khả năng không hỏi chuyện này."

"Hắn nói là ở số 48 đại lộ bên sông chỗ cầu lớn khu nam, tôi nguyên định rảnh thì đi tra xét một chút, kết quả. . . Đáng chết!"

"Tốt rồi, tôi trả lời xong rồi, không cần quấy rầy tôi nữa."

Klein cũng không có rời đi ngay, mà là chậm rãi lấy ra một xu trị giá nửa penny, thấp giọng nói:

"Hắn đang nói dối."

...

Sau bảy lần, Klein đôi mắt chuyển sâu búng lên đồng xu, nhìn nó quay cuồng xoay tròn, rơi xuống lòng bàn tay.

Lúc này đây, đầu người hướng lên, tỏ vẻ khẳng định.

Nói cách khác, quỷ hút máu đang nói dối!

Nội dung về tên trộm cùng hình ảnh mà mình bói toán thấy có rất nhiều chỗ ăn khớp, xác minh lẫn nhau, hẳn là không phải giả. . . Quỷ hút máu khẳng định là nói dối ở địa chỉ cụ thể! Klein nhìn về phía Giám mục Utravsky, cười nhẹ nói:

"Hắn nói dối."

"Để cho tôi suy nghĩ, hẳn vì sao phải nói dối."

"Giận chó đánh mèo cùng trả thù với người không có quan hệ gì như tôi, là hành động cực kỳ không sáng suốt, cũng rất bất lợi cho tình cảnh của hắn."

"Cho nên, tôi cho rằng, hắn thật ra là đang thông qua phương thức này cầu cứu, địa chỉ kia rất có khả năng thuộc về bạn bè nào đó của hắn, thân phụ, ông có tính đi xem qua không?"

Trong hầm ngầm nhất thời hoàn toàn không tiếng động, qua vài giây, quỷ hút máu kia ha ha cười nói:

"Tôi chỉ là đơn thuần không muốn nói cho cậu một cách đơn giản như vậy, cậu vừa rồi uy hiếp tôi, tôi nói dối trả thù cậu, không phải rất bình thường sao?"

Mình nghe ra cảm giác đang gượng trấn định. . . Klein cười cười nói:

"Như vậy, đáp án chân thật đâu? Lại nói dối mà nói, tôi không ngại mang địa chỉ này đưa cho ba giáo hội lớn, nói có liên quan đến án giết người liên hoàn gần đây."

". . . Nhân loại thật sự là ác độc mà. . ." Quỷ hút máu kia như nghiêng rằng nghiêng lợi thở dài một tiếng, "Số 32 phố Wildy cầu lớn khu nam."

Klein lại tung tiền xu, nhận được đáp án đối phương không có nói dối.

Xem ra quỷ hút máu không có năng lực quấy nhiễu bói toán. . . Ủm, quay đầu lại đi phía trên sương mù xám xịt nhận một chút. . . Klein lấy tay ấn ngực, đối với cửa đá trầm trọng hàm ngâm, cúi người chào:

"Cảm tạ sự phối hợp của cậu."

"Hừ." Quỷ hút máu trong hàm ngâm kia tức giận hừ một tiếng.

Ngay tại thời điểm Klein xoay người chuẩn bị rời đi, hần bỗng nhiên lại cao giọng hô:

"Nhớ kỹ, tôi gọi là Emlyn White, nhớ kỹ, tôi gọi là Emlyn White!"

Nhớ kỹ tên của cậu làm cái gì? Tôi cũng không tính cứu cậu, không có chuẩn bị, không có ưu thế sân nhà, tôi là đánh không lại thần phụ Utravsky, hơn nữa ông ta còn có vật phẩm thần kỳ chuyển máu tươi trở về. . . Ủm, chẳng lẽ bạn bè của quỷ hút máu này sẽ treo thưởng tìm người, hẳn hy vọng mình bán tình báo này? Klein ngẩn ra một chút, không nói cái gì cả đi ra giáo đường Harvest.

Tùy ý tìm một chỗ yên lặng không người, hắn cỡi xuống con lắc ở cổ tay trái, bói toán về chuyện hiện tại đi thăm dò số 32 phố Wildy.

Hắn được đáp án là, có nguy hiểm nhất định, nhưng không tính quá cao.

Có nguy hiểm nhất định. . . Nguy hiểm ở nơi nào? Sẽ là loại hình nguy hiểm gì? Klein tập trung phân tích, hoài nghi học đồ mất khống chế mà chết kia, bởi vì oán niệm mãnh liệt, biến thành quái vật loại quỷ hồn, hơn nữa còn là loại có vẻ khá là mạnh.

Cũng không đúng, tên trộm kia rõ ràng không gặp phải chuyện gì đã lấy được cái "Chìa khóa vạn năng" kia, chẳng lẽ nguy hiểm địa điểm bí ẩn khác ở trong phòng? Klein cẩn thận suy tư một chút, cảm thấy mình tốt nhất làm đủ chuẩn bị rồi mới đi vào trong đó, miễn cho gặp phải kẻ địch mà năng lực phi phàm trước mắt khó có thể đối phó lại tìm không ra biện pháp.

Ít nhất, ít nhất chờ mình mua được viên đạn có thể tịnh hóa oan hồn u ám cái đã. . . Hắn hơi hơi gật đầu.

Có quá trình suy xét như vậy, lại kết hợp trải qua đánh nhau với "Kỵ sĩ bình minh" Giám mục Utravsky lần trước, Klein bỗng nhiên cảm thấy mình mơ hồ có thể tổng kết ra quy tắc đầu tiên của "Ma thuật sư":

"Không được biểu diễn ở thời điểm chưa có chuẩn bị!"

Đã có một dẫn lối đại khái như vậy. . . Klein yên lặng bồi thêm một câu.

...

Sáng sớm thứ ba, Klein chuẩn bị bờ, sau khi nướng hai lát bánh mì, không vội dùng bữa, mà mở cửa lấy từ hộp thư báo ra báo chí hôm nay.

Ồ, có phong thư. . . Hẳn rút ra lá thư kẹp ở trong tờ báo, vừa quay về phòng ăn, vừa xem bên ngoài.

"Chữ ký của Stuart. . . Xem ra cậu ta đã hoàn thành điều tra bước đầu." Klein hơi hơi gật đầu, xé phong thư, lấy ra tờ giấy, một bên đọc, một bên ngồi xuống bàn ăn.

Stuart nói hai người hiềm nghi kia không có biểu hiện gì dị thường, một làm quán tạp hoá cùng vợ con, không khí trầm lặng mà qua ngày, một bận rộn các loại công tác lâm thời, vì duy trì cuộc sống mà bên ba mặt nhọc, bọn họ không nóng nảy, không xúc động đánh nhau, cũng không tồn tại loại chuyện tự nhốt mình ở trong phòng.

Cuối thử, Stuart cảm khái vài câu tình huống ác liệt của khu đông, thế phải ráng tiền, không để khi lớn tuổi lưu lạc tới đó.

"Cảm tạ sự trợ giúp của anh, sau này nếu có manh mối khác, tôi sẽ chia sẻ cùng anh." Thấy đối phương không thể phát hiện dấu vết hữu dụng, Klein chỉ đơn giản gọi lại phong thư, không để người này liên lụy càng sâu hơn vào án này, miễn cho bị "Ác ma" nhận thấy được nguy hiểm, trước tiên bóp chết tai hoạ ngầm.

Cất đi giấy bút, Klein cầm miếng bánh mì đã phết bơ, cùng hồng trà và báo, nhàn nhã sử dụng thời gian bữa sáng.

Trong quá trình này, một điểm hẳn có vẻ tiếc nuối là, tụ hội người phi phạm của ông lão "Mắt trí tuệ" kia vẫn chưa có dấu hiệu cử hành.

"Ài, 'Ác ma' này tồn tại đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống người phi phạm Backlund, hy vọng ngài Isengard Stanton có thể dựa vào nhắc nhở của mình mà có thu hoạch, ừm, ông ta hẳn là người phi phạm được chính phủ 'Công nhận'. . ." Klein buông tờ báo, cầm lấy khăn ăn lau miệng, thu thập chuẩn bị ra ngoài.

Hôm nay hẳn là thực hiện kế hoạch đã chuẩn bị từ tuần trước:

Đi nhà bảo tàng vương quốc tham dự "Triển lãm kỷ niệm Russell " !

...

Khu Queen, trong biệt thự xa hoa nhà bá tước Hall.

Audrey mặc một chiếc váy dài trắng viền ren, khoác áo lông trắng như tuyết, bên cạnh có nữ hầu Annie giúp nàng đội chiếc mũ mềm khảm trân châu, buông xuống một tầng lụa mỏng.

Bên cạnh nàng, Susie ngồi ở nơi đó, trên cổ mang một chiếc nơ con bướm tơ lụa.

"Công chúa nhỏ xinh đẹp của ba, con là chuẩn bị đi nơi nào đó?" Bá tước Hall từ thang lầu đi xuống, vuốt hai bên ria mép của mình hỏi.

Audrey đôi mắt sáng ngời hồi đáp:

"Ba ba, con tính đi xem Triển lãm kỷ niệm Russell."

Xem nhật kí nguyên bản của Đại đế Russell một cái, tìm cơ hội lấy một ít cho ngài "Kẻ Khờ"... Nàng ở trong lòng bổ sung một câu.

Bá tước Hall trầm ngâm rồi nói:

"Vì sao phải đi hôm nay? Sẽ rất nhiều người, trường hợp sẽ rất loạn."

"Ừm, ba tìm người phối hợp một chút với giáo hội Hơi Nước, sau khi triển lãm chính thức kết thúc, để cho con cùng bạn ở lại thêm nửa ngày, như vậy, con sẽ có thể im lặng không bị quấy rầy mà tham quan."

"Nếu con muốn thưởng thức vật vào đó ở cự ly gần, có thể trực tiếp thương lượng cùng bọn họ."

Như vậy, tựa như quá tốt rồi, mình có thể trực tiếp lật xem nhật kí trong lần triển lãm này. . . Audrey khẽ nhắc váy chào:

"Cảm tạ ba, bá tước Hall anh tuần ~ "

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 322: Triển Lãm Kỷ Niệm Russell

Khu tây, số 2 đại lộ quốc vương, nhà bảo tàng vương quốc.

Tuy lúc này không phải cuối tuần, nhưng thời điểm Klein đến, cửa đã sắp một hàng dài.

Căn cứ báo chí cùng tạp chí miêu tả, hẳn biết, thế giới này giai cấp trung sản phương thức giải trí khá ít, ngoài xem báo, đọc tiểu thuyết, nghe ca kịch âm nhạc, chơi tennis cùng banh tường, thưởng thức các loại kịch, cử hành hoặc tham gia yến hội vũ hội ra, thì chỉ còn lại có đi công viên, xem triển lãm cùng đi chơi ra ba hạng mục này, mà bởi vì ảnh hưởng của Đại đế Russell, nghỉ đông đã là hiện tượng tương đối phổ biến tại giai tầng này.

Chín giờ đúng, Klein đội mũ dạ tơ lụa, cầm ba toong màu đen, mặc vest hai đuôi cầm vé vào cửa, đi theo hàng người, từng bước một tiến vào nhà bảo tàng.

Nơi này có một phần luồng khác, người hướng dẫn khác nhau đều tự dẫn một bộ phận người tham quan đi vào những lối khác nhau.

Klein cùng mấy chục người đi theo một cô gái dung mạo khá tốt, nghe cô ta giới thiệu cuộc đời Russell.

Cái này đối với Klein thân là nửa học giả lịch sử mà nói, không có ý nghĩa gì, cho nên hẳn nhàm chán xác nhận vị trí túi tiền.

—— bởi vì tài phú tăng vọt, đạt tới 952 bảng, cách 1000 bảng chỉ có một bước, cho nên, ví da của hắn đã chưa không được nhiều tiền mặt như

vậy, chỉ có thể lựa chọn mang theo một bộ phận trong đó, số còn lại, Klein lo lắng chúng không được bảo hộ khi để ở nhà, vì thế mang toàn bộ đặt ở phía trên sương mù xám.

Đi tới đi tới, bọn họ tiến nhập gian triển lãm đầu tiên, người hướng dẫn nữ kia giọng điệu hưng phấn nói:

"Các vị, nơi này đều là vật phẩm sinh hoạt hằng ngày của Đại đế Russell."

"Mọi người xem, đó là chăn nhung thiên nga của ông ta, đó là dụng cụ thủy tinh nạm vàng ông ta dùng để uống rượu nho."

"Đó là bồn cầu tự hoại ông ta đã dùng qua, bồn cầu tự hoại đầu tiên trên ý nghĩa."

...

Ngay cả bồn cầu đã dùng qua cũng bị lấy đến triển lãm? Klein bỗng nhiên có chút đồng tình với Russell.

Sau đó, hắn nhìn cái bồn cầu tự hoại mặt sau tường thủy tinh kia, phát hiện nó đang lóe ra hào quang màu vàng, mặt ngoài tựa như có một tầng vàng lá cùng điêu khắc nhiều hoa văn phức tạp khá là có cảm giác nghệ thuật.

Thật sự là xa xỉ mà. . . Klein không hề đồng tình với Russell.

Chỉ cách một tầng thủy tinh với bồn cầu tự hoại là trang phục hằng ngày của Russell, bao gồm cổ tay áo, áo trong cổ áo có trang trí viền ren.

Nhìn ra được, người hướng dẫn nữa kia khá là tán thưởng đối với văn hóa trang phục Intis.

Sau "Phòng triển lãm vật dụng hàng ngày", là nguyên cáo văn kiện quan trọng Russell đã ban bố, bao gồm văn vật lịch sử có giá trị rất lớn như "Luật dân sự".

Ngay ở lúc này, người hướng dẫn nữ kia chỉ vào một cái tủ trưng bày nói:

"Đây là một quyển bút ký mà Đại đế Russell lưu lại, mặt trên sử dụng là phù hiệu độc đáo thần bí mà ông ta sáng tạo ra đến nay vẫn chưa có ai phá giải, các học giả lịch sử cùng các nhà khảo cổ học đều cho rằng, bút ký này ghi lại hẳn là bí mật mà Đại đế Russell không muốn cho ai biết nhất."

"Làm một người lãng mạn, tôi cũng có suy đoán của bản thân, có lẽ đây là phù hiệu mà Đại đế Russell ước định cùng người phụ nữ mà ông ta yêu nhất, bọn họ gọi qua lại lẫn nhau, những vĩnh viễn không có cách nào chân chính cùng một chỗ."

Cô rất thích hợp đi viết tiểu thuyết. . . Klein khóe miệng có rút một cái, tầm mắt theo đó chuyển hướng bản bút ký đang mở ra trong tủ trưng bày, mặt trên là tiếng Trung giản thể hẳn quen thuộc tới cực điểm:

"6-3, con mẹ nó, mình thật muốn táo bón khi ăn đồ ăn nơi này!"

"17-3, các phu nhân Intis đều thoải mái như vậy sao? Đến cùng là mình chơi họ, hay là họ chơi mình? Cảm giác luôn có chút là lạ."

"22-3, đến lúc chọn lựa tín ngưỡng, một bên là giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng, một bên là giáo hội Thợ thủ công."

"Lựa chọn của mình không hề nghi ngờ, ca ngợi người, thần Vạn Cơ!"

"Một ngày nào đó, mình muốn làm cho giáo hội Thợ thủ công đổi tên thành Cơ giới thần giáo."

. . . Quả nhiên thực lãng mạn. . . Lãng mạn đến táo bón. . . Đây là nhật kí lúc ban đầu Đại đế Russell xuyên qua, không một chút tin tức có giá trị nào. . . ông ta còn xấu hơn so với mình. . . Klein thu hồi ánh mắt, chặc chặc vài câu.

Đương nhiên, hẳn chỉ thấy hai trang mở ra kia, còn lại có nội dung gì, thì không thể biết.

Không biết bố trí canh gác nơi này như thế nào, có cơ hội vụng trộm ẩn vào lật xem một lần hay không. . . Klein nhìn quanh bốn phía, phát hiện nhân viên bảo an bên ngoài là khá nhiều.

Có lẽ còn có người phi phạm giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc. . . Hẳn nói thầm một câu, đi theo người hướng dẫn nữ kia, xen lẫn trong đám người, tiến vào gian triển lãm sau, nơi đó tên là "Russell âm áp" .

"Đây là bức thư tình đầu tiên Đại đế Russell viết, đây là bài thơ tình đầu tiên ông ta sáng tác, 'Khi em già đi' . . ." Người hướng dẫn nữ ánh mắt tỏa sáng chỉ vào bản thảo trong tủ trưng bày nói.

Vô sỉ! William Butler Yeats chắc cũng không nằm yên trong quan tài được! Klein không khỏi oán thầm ở trong lòng.

"Đây là dây xích tay chính ông ta chế tác. . . Đây là nguyên cáo tiểu thuyết ông ta viết. . ." Người hướng dẫn nữ kia tính dùng giọng điệu cực kỳ sùng bái giới thiệu.

. . . Klein cố gắng không để cho vẻ mặt mình có biến hóa gì.

Đương nhiên, hẳn cũng tin tưởng Đại đế Russell trong chức nghiệp phi phạm có con đường "Thợ thủ công" khẳng định là có năng lực về mặt này rất mạnh.

"Đây là sách giáo khoa giáo dục cơ sở mà ông ấy cải tiến để giáo dục giới nữ, mỗi một từ đều có đồ họa đối ứng. . . Đây là trò chơi nhỏ mà ông ta phát minh cho con mình, cùng loại với cờ vua Intis, nhưng không biết vì sao lại không có truyền lưu ra. . . Đây là đồ chơi xếp gỗ ông ấy phát minh, cũng là cho con mình. . ." Người hướng dẫn nữ bất tri bất giác giọng nói mang theo vài phần ôn nhu.

Cái này con mẹ nó không phải là cờ vua sao. . . Hơn nữa, Lego còn phải tìm ông thu phí bản quyền! Klein chỉ có thể nhếch lên khóe miệng, lấy cái này che dấu cảm xúc.

Hắn liếc mắt đảo qua một cái, phát hiện một cô gái cao chừng 1m7 đang đứng phía trước tủ trưng bày này.

Cô gái này có một mái tóc màu nâu dài đến hông, dáng người tỉ lệ rất tốt, vừa không béo, cũng không gầy.

Cô ta mặc váy màu vàng đầy nữ tính, lại đội mũ mềm màu đen khá già, thả xuống một lớp voan mỏng, che khuất khuôn mặt của cô ta.

Cô ta đứng ở trước tủ trưng bày kia, vẫn nhìn vật phẩm bên trong, đã lâu không có rời khỏi.

Đợi cho đám người Klein đi theo người hướng dẫn đến gian triển lãm sau, cô ta vẫn chưa thay đổi tư thế.

Lại qua vài gian triển lãm, người hướng dẫn nữ kia chỉ về phía trước nói:

"Kế tiếp mọi người sẽ thấy, là thư phòng Đại đế Russell đã phục hồi nguyên trạng."

"Đương nhiên, chỉ là một bộ phận trong đó."

Trong khi nói chuyện, đám người Klein tiến vào gian triển lãm, trước mắt bỗng nhiên trống trải.

Nơi này hầu như biến thành một thư viện, bốn phía là từng hàng giá sách, giá sách cao tới lầu hai, phía dưới chúng nó có thang, có lối đi thông ở giữa, hình thành một thiên đường sách lập thể.

"Có thể tưởng tượng, chủ nhân nơi này từng đọc theo thang lên xuống, tìm kiếm quyển sách muốn đọc. . ." Người hướng dẫn miêu tả một bộ hình ảnh sinh động.

Không, Russell khẳng định sẽ để người hầu đi tìm, mà không phải bản thân. . . Klein yên lặng phản bác một câu.

Ở giữa các giá sách kia có một cái bàn, ghế dựa, đèn đồng thau một số đồ vật, chúng nó đều được lồng thủy tinh chụp lại, không phát sinh tiếp xúc với bên ngoài.

Klein liếc mắt nhìn một cái, đã phát hiện một xấp bản thảo, bản thảo trang giấy đã ố vàng.

Xấp bản thảo nọ cũng không có mở ra, làm cho người ta chỉ có thể nhìn thấy nội dung trang đầu.

Mặt trên miêu tả một vật phẩm hình chữ nhật, có thuyết minh chi tiết:

"Đây là ứng dụng thu nhỏ di động của máy điện báo, có thể thông qua nó kết nối đến người đang giữ vật phẩm tương tự, thu phát tin tức muốn trao đổi lẫn nhau, thậm chí trò chuyện trực tiếp."

"Cái này cần định vị rất tốt, tôi nhận thấy chúng ta có thể lớn mật đưa ánh mắt hướng về bầu trời, nơi đó không có trở ngại, có thể truyền bá tín hiệu rất tốt."

...

Đại đế, ông ngay cả điện thoại di động cũng không buông tha. . . Klein nhìn không được đưa tay che gương mặt.

Lúc này, người hướng dẫn giới thiệu đến xấp bản thảo nọ:

". . . Chúng nó ghi lại là kỳ tư diệu tưởng của Đại đế Russell, ghi lại là phát minh còn chưa kịp hiện thực hóa của ông ta, ghi lại là hào quang văn minh nhân loại chúng ta!"

Klein không đi nghe lời nói thối phồng này, tùy ý xem xét những sự vật khác.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện trong một cuốn sách bìa cứng ở trên bàn có một thẻ dấu trang.

Bộ phận thẻ dấu trang lộ ra bên ngoài, miêu tả hình vẽ như là một đĩa nhỏ tiện tay vẽ loạn.

Đại đế Russell cũng không am hiểu hội họa. . . Klein vừa cười nhạo một câu ở trong lòng, đột nhiên nhớ tới một việc:

Russell từng mang một tấm "Thẻ báng bố" ngụy trang thành thẻ dấu trang, kẹp vào trong một cuốn sách nào đó!

Sẽ là tấm này sao? Klein không dấu vết cẩn thận quan sát vài giây, nhưng không có phát hiện manh mối gì.

Cũng đúng, Đại đế nói "Thẻ báng bố" phản bói toán phản lời tiên đoán, dưới tình huống bình thường căn bản không phát hiện được đặc thù của nó. . . Nếu có thể phân biệt ra đơn giản như vậy, giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc khẳng định đã lấy đi từ sớm. . . Klein dời tầm mắt, đánh giá những cuốn sách khác, phát hiện không hề thiếu sách mang theo

một tấm thẻ dấu trang, mà thẻ dấu trang này hình dạng cùng cấu tạo đều không giống nhau.

Hắn trầm ngâm một chút, dùng năng lực "Thăng hê" khống chế cơ bắp trên mặt, tò mò hỏi:

"Đây đều là sách mà Đại đế Russell đã xem qua sao?"

"Thật có lỗi, ý tứ của tôi là, đây đều là sách nguyên bản sao?"

Người hướng dẫn nữ gật đầu khẳng định nói:

"Đúng vậy, đây đều là vật phẩm trong thư phòng Đại đế Russell lúc trước, bao gồm sách báo, bản thảo, thẻ dấu trang, đèn, bình mực vân vân. . . Bất quá, rất nhiều thứ đã bị hủy ở trong vài lần xung đột."

Klein nhẹ nhàng gật đầu, lại xem kỹ thẻ dấu trang này.

Russell đề cập qua ở trong nhật kí, hắn sẽ mang "Thẻ bán gỗ" kia kẹp ở trong một quyển sách rất có giá trị, để cho mọi người không thể tưởng được thứ có giá trị nhất trong quyển sách kia thật ra là một tấm thẻ dấu trang không bắt mắt. . . Ủm, sách nào mới là rất có giá trị đây? Klein nhớ lại chi tiết trong nhật kí, lấy cái này tiến hành bài trừ.

"Thời đại huy hoàng", không giống. . .

"Lịch sử vương quốc Intis", không giống. . .

"Địa lý bắc đại lục", cái này có khả năng nhất định, nhưng không cao. . .

"Nguyên lý cải tiến máy hơi nước giới", giống như cái trên. . .

Klein nhất nhất đảo qua, ánh mắt bỗng nhiên dừng ở trên xấp bản thảo đã nhìn qua sớm nhất.

Nơi đó ghi lại các vật phẩm địa cầu mà Russell muốn phát minh lại không có điều kiện để phát minh.

Nơi đó cũng có một tấm thẻ dấu trang, mặt trên miêu tả bộ dáng Russell mặc phục sức hoàng đế.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 323: Phương Pháp Nghiệm Chứng

Bản thảo đạo văn, không, bản thảo sáng ý, hẳn xem như là bộ sách rất có giá trị. . . Tấm này sẽ là "Thẻ bán bỏ" sao? Klein trong lòng chột động, khẽ gõ răng, lặng yên mở ra linh thị.

Nhưng hẳn cũng không có phát hiện gì dị thường.

Hắn lập tức đảo qua thẻ dấu trang khác, thu được vẫn là đáp án như cũ.

Cũng đúng, nếu có thể phát hiện dễ dàng như vậy, cũng không tới phiên mình có ý tưởng như vậy. . . Klein đóng linh thị lại, một lần nữa dùng những chi tiết hiểu biết từ nhật ký Russell cùng tính cách của vị đại đế kia để tiến hành loại trừ.

Căn cứ hiểu biết của hắn, nếu Russell nói sáng mang theo "Thẻ bán bỏ" rất có giá trị, vậy nó sẽ không quá bình thường, nếu không sẽ không thể thỏa mãn cái loại tính cách chơi ác mãnh liệt này—— dùng rất nhiều tri thức có giá trị cao đến phụ trợ thẻ dấu trang không bắt mắt này, để cho người thu được gặp phải trêu đùa trong vô hình.

Cho nên, bộ sách có giá trị nhưng không cao có thể không cần quan tâm đến, như vậy. . . Klein nhìn quanh bốn phía, cẩn thận phân rõ, hoàn toàn không nghe người hướng dẫn đang nói cái gì.

"Tổng hợp phán đoán, cả gian 'Thư phòng' này, phù hợp điều kiện giống như chỉ có xấp bản thảo sáng ý kia, cái khác giá trị cũng chỉ thường thường, lấy tính cách của Russell, khẳng định sẽ không lựa chọn chúng,

ừm, Russell là cái loại người 'Ta muốn mang bí mật giấu ở nơi dễ thấy nhất, nhưng các người vẫn không thể phát hiện được' này. . ." Klein vừa nghĩ vừa biên cho đại đế một bộ mặt đại khái.

Đương nhiên, hẳn không có khả năng khẳng định thẻ dấu trang kia là "Thẻ báng bổ" ngục trang, bởi vì bộ sách của Russell mà có giá trị cao hiển nhiên còn bao gồm cả các sáng tác lĩnh vực thần bí học, mà bộ phận sách này, giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc khẳng định không có khả năng lấy ra để triển lãm!

Ừm, trước hết phải xác nhận có phải 'Thẻ báng bổ' hay không, mới suy xét vấn đề có hành động hay không. . . Đáng tiếc, 20-1 này không thể dùng để loại trừ, không ai biết mỗi tấm thẻ dấu trang là được kẹp vào sách vào ngày nào. . . Klein không tiếng động tự nói một câu, rồi nhìn về phía người hướng dẫn đang dừng lại, mỉm cười hỏi:

"Ở trên giá sách này có những đồ vật kẹp thêm vào sách hay không?"

"Ví dụ như, thư mà vị phu nhân quý tộc nào đó viết cho Russell."

Vấn đề này làm cho không ít người nam phát ra tiếng cười hiểu ý, người hướng dẫn nữ kia lắc đầu nói:

"Không, không có, những đồ vật kẹp thêm vào sách, đều được lấy ra đặt ở nơi này, để cho mọi người dễ dàng quan sát."

"Cái này chỉ là phục hồi nguyên dạng thư phòng của Đại đế Russell, mà không phải phục hồi nguyên dạng thư phòng vào một điểm thời gian nào đó, không cần duy trì trạng thái nhất định không thay đổi."

Klein nhất thời cười cười nói:

"Rõ ràng rồi, cái này thật sự làm cho người ta thất vọng mà. . ."

Cái này quả thực quá tốt rồi! Toàn bộ phòng triển lãm chỉ có một lá thẻ dấu trang cần nghiệm chứng, khó khăn hạ xuống rất lớn. . . Hẳn vui vẻ ở trong lòng bồi thêm một câu.

Khi người hướng dẫn giới thiệu "sách mà Russell thích đọc nhất", Klein lại một lần nhìn quanh bốn phía, quan sát bố cục chính thể phòng triển lãm này.

Vì phục hồi gian phòng hơn một trăm năm trước, bốn phía gian triển lãm này không có đèn khí ga.

Chiếu sáng chủ yếu dựa vào cửa sổ nhô ra có lưới sắt ở ngoài mấy thước cùng đèn thủy tinh thật lớn treo ở trên trần nhà.

Về phần ngọn đèn đồng thau trên bàn, không có đặt ngọn nến, thuần túy chỉ là bài trí.

Klein nhìn cửa sổ nhô ra xa xa, thấy bên ngoài mà mặt cỏ khô vàng cùng một cây cột đèn màu đen thẳng tắp.

Hắn nhớ vị trí, một lần nữa đưa tầm mắt về phía người hướng dẫn nữ đang giới thiệu sách kia, trong đầu bắt đầu phân tích kế hoạch đánh cắp mang tính khả thi.

"Một điều kiện tiên quyết là, căn cứ ý của Russell, các giáo hội lớn cùng các gia tộc xa xưa thân là vương thất, đều không muốn nhìn thấy ông ta phát tán 'Thẻ báng bố', phá hư trật tự củng cố hơn một ngàn năm qua."

"Cho nên, nếu mình là Đại Giám mục phụ trách xử lý chuyện này, mình sẽ trực tiếp phóng hỏa thiêu đi toàn bộ vật phẩm Russell để lại, nếu 'Thẻ báng bố' có thể bị hoàn toàn phá hủy đi, vậy kết quả hoàn mỹ phù hợp ý tưởng của thần linh, nếu 'Thẻ báng bố' khó có thể bị phá hư, sau khi thiêu xong, nó tất nhiên sẽ bại lộ ra dị thường."

"Nếu vật phẩm Russell lưu lại đều còn, vậy nói lên, ông ta đã dùng phương thức nào đó để cho mọi người, bao gồm thần linh, đều tin tưởng ông ta đã mang toàn bộ 'Thẻ báng bố' đưa đi ra ngoài, không lưu lại một tấm nào."

"Đương nhiên, không bài trừ giáo hội nào đó hoặc gia tộc xa xưa nào đó ý đồ dựa vào 'Thẻ báng bố' đến bổ sung con đường phi phạm mà họ cần, nhưng khả năng này cực kỳ nhỏ, bởi vì cái này sẽ cho Russell cơ hội hợp tung liên hoành thống nhất chiến tuyến, căn bản không cần thiết đi đến một bước phát tán 'Thẻ báng bố' phá hư trật tự này."

"Nói vậy, nhật kí của ông ta sẽ thể hiện ra lòng tin nhất định cùng lo lắng tương ứng, tuyệt đối không có khả năng chỉ còn bị quan, chỉ nghĩ dựa vào tổ chức bí ẩn xa xưa kia."

"Hơn một trăm năm trôi qua, giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc bảo quản vật phẩm lưu lại này đã tìm kiếm không biết bao nhiêu lần, cho nên, sẽ ít ai còn tin tưởng 'Thẻ báng bố' giấu ở chỗ này."

"Nói cách khác, cấp bậc bảo an của triển lãm này sẽ không quá cao."

"Hơn nữa, một điểm rất quan trọng là, toàn bộ Backlund đều bị 'Ác ma' giết người liên hoàn kia biến thành khắp nơi lo lắng, người phi phạm ba giáo hội lớn đang điều tra cùng tìm kiếm toàn thành phố, đội ngũ 'Quả Tim Máy' có thể phân phối nhân viên đến triển lãm không quan trọng này khẳng định cực kỳ có hạn."

"Ừm, nơi này đáng giá bảo hộ nhất là nhật kí Russell, rất nhiều người phi phạm hoang đại rất sùng bái Đại đế, cho rằng 'phù hiệu sáng tạo độc đáo' này có tầng thần bí sâu hơn, có động cơ cùng năng lực đánh cắp, cho nên, người trông coi trọng tâm khẳng định là ở phòng triển lãm bên kia."

"Trở về phía trên sương mù xám bói toán một chút, xác minh với phân tích của mình."

"Bất quá, nghiệm chứng có phải 'Thẻ báng bố' hay không trước đã, bằng không mạo hiểm như vậy, mất nhiều sức lực như vậy, kết quả lại trộm về một thẻ dấu trang bình thường, mình còn không bằng quay về trong mộ cho rồi! Ủm, nên nghiệm chứng như thế nào đây? Không có khả năng chờ thời điểm mình lại lên trở vào mới làm, mà hiện tại cũng không có cơ hội. . . tìm người khác hỗ trợ thôi. . . Cần phải cẩn thận!" Klein vẽ mặt chuyên chú theo ở sau người hướng dẫn, tựa như nghe cực kỳ tập trung.

Tiểu thư "Ma thuật sư", cô ta là "Học đồ", có thể xuyên tường vượt cửa, không khác gì nắm giữ "Chìa khóa vạn năng", là một lựa chọn không tệ. . . Nhưng cô ta mới danh sách 9, nhiệm vụ lên vào nghiệm chứng này đối với cô ta mà nói là quá nguy hiểm. . .

Tiểu thư Hugh? Không được, cô ta căn bản là không phải dạng này. . . Để cho cô ta tìm kẻ trộm hỗ trợ? Không, không được, nơi này có người phi phạm trông coi, kẻ trộm đại khái sẽ bị bắt giữ ngay tại chỗ, từ đó bại lộ ra chuyện có người đang chú ý tới thẻ dấu trang của Russell. . .

Tiểu thư Sharon? Thực lực của cô ta cũng đủ, trạng thái cũng thích hợp loại nhiệm vụ này, nhưng vấn đề ở chỗ, "Thẻ báng bố" là thần vật đủ để cho tuyệt đại bộ phận người phi phạm chém giết lẫn nhau, mình hiện tại còn chưa tin tưởng được cô ta. . .

. . .

Klein suy nghĩ xoay chuyển, phân tích những sự trợ giúp mà mình có thể tìm.

Dần dần, hẳn tập trung một đối tượng:

Tiểu thư "Chính Nghĩa"!

Gia thế cô ta bất phạm, thuộc về quý tộc, có khả năng lợi dụng tiền tài cùng quyền thế, lấy cơ cảm thấy hứng thú, để chạm vào tấm thẻ dấu trang

kia hay không? Ủm, cơ hội không nhỏ, hơn nữa biện pháp này sẽ không kinh động đến ai, có lợi cho mình sau đó lên vào đánh cắp. . . Klein càng nghĩ càng cảm thấy tính có thể rất cao.

Về phần vấn đề nghiệm chứng như thế nào, bởi vì "Thẻ báng bố" phản bói toán phản lời tiên đoán, hẳn tạm thời chỉ có thể nghĩ đến một biện pháp:

Đó chính là thử phá hư thẻ dấu trang kia một chút!

—— phản bói toán phản lời tiên đoán không phải là nói sử dụng thủ đoạn tương tự đối với vật phẩm cất giấu "Thẻ báng bố", sẽ nhận lấy kết quả thất bại hoặc bị quấy nhiễu, như vậy không phải tương đương với chưa đánh đã khai sao?

Cái này ý tứ chân chính là, cho dù lấy được "Thẻ báng bố", bói toán đối với nó cũng tương đương với bói toán một đồ vật bình thường, tương đương với bói toán đồ vật bình thường mà nó ngụy trang.

Dù sao mình đoán không ra đại đế sẽ bố trí "mật mã mở ra" gì, chỉ có thể dùng phương pháp đơn giản thô bạo như vậy xác nhận, nếu "Thẻ báng bố" quả thật có thể bị phá hư, vậy chỉ có thể nói, ta với nó tạm thời còn chưa có duyên phận. . . Ủm, lấy yêu thích của đại đế, có lẽ mình có thể thử một cái chú văn để mở ra. . .

Ông ta từng ở trong nhật kí đùa giỡn, nói "Muốn tài bảo của ta sao? Vậy đến cuối biển sương mù mà tìm đi", mà "Thẻ báng bố" đúng là một loại bảo tàng!

Chú văn mở ra đặt ra là tiếng Hermes cổ đối ứng "One piece"? Không đúng, nếu như vậy, sẽ không tồn tại người nào có thể có được nó, trừ khi xuất hiện người xuyên qua thứ hai, cái này không phù hợp ý tưởng chế tạo hỗn loạn phá hư trật tự của đại đế, cho nên, là từ Hermes hoặc tiếng Hermes cổ đối ứng với "Vua Hải Tặc"?

Klein chậm rãi xác định ý tưởng, càng thêm chú ý bố cục của phòng triển lãm.

Ở dưới người hướng dẫn nữ kia dẫn dắt, bọn họ rời khỏi thư phòng phục hồi nguyên dạng, tiến nhập vào gian triển lãm khác.

Đợi cho tất cả chấm dứt, có thể tự do hoạt động, Klein hơi xấu hổ hỏi một câu:

"Thật có lỗi, tôi muốn biết nhà vệ sinh ở nơi nào? Trên lầu sao?"

"Không, trên lầu là khu văn phòng, anh đi thẳng dọc theo con đường này, sau đó rẽ trái, là có thể thấy." Người hướng dẫn nữ lễ phép chỉ phương hướng.

Thừa cơ hội này, Klein thăm dò vị trí nhà vệ sinh cùng mấy gian triển lãm lớn, ở trong đầu đã thể hiện ra một bản đồ bố cục bước đầu.

Vào giữa trưa, hắn không làm cái gì cả mà rời khỏi nhà bảo tàng vương quốc, quay trở về số 15 phố Minsk.

Klein nguyên bản muốn trực tiếp lấy "Kẻ Khờ" phân phó tiểu thư "Chính Nghĩa", nói cho nàng, "Quyển giả" của mình cần hỗ trợ, nhưng sau khi cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy cái này có chút phá hư hình tượng của ngài "Kẻ Khờ".

Làm một đại nhân vật cao thâm khó lường, phải biểu hiện lạnh nhạt một chút, không thể luôn thỉnh cầu trợ giúp thay cho "Quyển giả", ít nhất không thể lần nào cũng chính miệng đề cập tới chuyện này. . . Klein suy nghĩ một hồi, nhanh chóng có biện pháp.

Hắn quyết định mang thanh âm "Quyển giả" khẩn cầu trợ giúp ghi lại, trực tiếp truyền cho tiểu thư "Chính Nghĩa".

Trong quá trình này, ngài "Kẻ Khờ" không nói cái gì cả!

Hô, Klein thở hắt ra, kéo bức màn, xoa nhẹ hai má, bắt đầu khẩn cầu với bản thân:

"Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này; "

"Chúa tể thần bí phía trên sương mù xám; "

"Vua vàng đen chấp chương vận may."

"Tôi khẩn cầu trợ giúp nhất định; "

"Khẩn cầu có người trợ giúp tôi tiếp xúc thẻ dấu trang trong bản thảo sáng ý của Russell; "

"Trợ giúp tôi làm phá hư rất nhỏ khó bị phát hiện đối với nó, đồng thời nói cho tôi biết có phản ứng gì, trong quá trình đó có thể đọc thầm từ Hermes hoặc tiếng Hermes cổ đối ứng 'Vua Hải Tặc'."

"Mặc kệ là ai cung cấp hỗ trợ, cho dù không xuất hiện phản ứng gì cả, tôi cũng nguyện ý trả 500 bảng làm thù lao, cái này khấu trừ vào 5.000 bảng còn chưa thanh toán."

"Nếu có phản ứng, tôi nguyện ý trả nhiều hơn."

...

Làm xong tất cả cái này, Klein đợi một lát mới tiến vào phía trên sương mù xám, thể hiện ra hình ảnh bản thân khẩn cầu.

Sau khi bói toán ra "Đêm vào nhà bảo tàng vương quốc đánh cắp thẻ dấu trang " có nguy hiểm nhất định nhưng không tính là quá cao, hắn lấy ra tin tức khẩn cầu này, mang "gói" này thêm vào giọng nói đã hơi điều chỉnh

sai lệch đi, tiếp theo ném vào ngôi sao hư ảo tượng trưng tiêu thư "Chính Nghĩa".

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 324: Audrey "Mạo Hiểm"

Khu Queen, trong biệt thự xa hoa bá tước Hall.

Lúc này vốn nên là thời gian luyện tập đàn dương cầm, Audrey lại vẫn ngồi ở trước bàn trang điểm, nghĩ về chuyện chiều nay sẽ lật xem cùng ghi nhớ nhật ký Russell như thế nào.

Đột nhiên, xung quanh nàng mông lung một chút, trào ra sương mù xám trắng vô biên vô hạn.

Ở giữa sương mù xám kia, bóng dáng "Kẻ Khờ" trên cao, hẳn đang nghe một người nam mơ hồ căn bản thấy không rõ khẩn cầu:

". . . Khẩn cầu trợ giúp nhất định; "

"Khẩn cầu có người trợ giúp tôi tiếp xúc thẻ dấu trang kẹp trong bản thảo sáng ý của Russell; "

. . .

Ngài "Kẻ Khờ" làm sao biết mình hôm nay sau khi đóng cửa sẽ đi thăm triển lãm kỷ niệm Russell, cùng có cơ hội tiếp xúc đến các sự vật trong đó. . . Audrey kinh ngạc nghe, tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không thấy kỳ quái:

Lấy vị cách cùng năng lực của ngài "Kẻ Khờ", nếu muốn nắm giữ một chuyện nhỏ như vậy vẫn rất dễ dàng!

Về phần cụ thể là nắm giữ như thế nào, người danh sách bình thường không cần thiết phải lý giải.

Audrey đang muốn đáp lại, chợt nghe thấy "Kẻ Khờ" trầm thấp bình thản mở miệng:

"Người có thể lựa chọn nhận ủy thác này, hoặc là không nhận."

Ặc. . . Audrey trầm ngâm hai giây rồi nói:

"Ngài Kẻ Khờ tôn kính, tôi có thể thử một lần, nhưng không chắc có thể thành công."

Nàng đối với hạn ngạch thù lao thấp nhất chỉ có 500 bảng này thật ra không cảm thấy hứng thú, nàng sở dĩ nhận nhiệm vụ này, là tò mò thẻ dấu trang mà Đại đế Russell lưu lại kia đến cùng có chỗ nào đặc thù, thế mà để cho quyển giả của ngài "Kẻ Khờ" coi trọng như thế, từ đó đưa ra cái giá có thể tăng lên như vậy.

Dù sao mình hôm nay vốn muốn đi lật xem nhật kí Russell, vừa lúc thuận tiện. . . Audrey thầm nghĩ.

Bên trong sương mù xám "Kẻ Khờ" Klein nhẹ nhàng gật đầu, trả lại một chữ:

"Tốt."

Đợi cho ảo giác kia hoàn toàn biến mất, Audrey đưa tầm mắt hướng về kính trang điểm, nhìn như đang thật sự soi bản thân ở bên trong.

Nàng vừa cảm thấy khẩn trương bất an, lại hưng trí bừng bừng đưa ra kế hoạch hành động chiều tối nay:

"Không thể bị phát giác dị thường."

"Sau chuyện nếu quyền giả ngài Kẻ Khờ có hành động gì, mình không thể trở thành đối tượng bị trọng điểm hoài nghi."

"Chỉ tiếp xúc tấm thẻ dấu trang kia khẳng định không được, một khi mất đi, toàn bộ ánh mắt đều sẽ tập trung lên trên người mình."

"Ừm. . . Cho nên, mình phải biểu hiện ra tư thái hứng thú như nhau đối với toàn bộ vật phẩm, không thể để cho người khác nhìn ra mục đích chủ yếu của mình là tấm thẻ dấu trang kia, toàn bộ quá trình nhu hòa, không đột ngột, phù hợp đạo lý cùng logic."

"Làm thế nào để tạo thành phá hư nhỏ bé không dẫn người chú ý đây?"

"Đó chỉ là một tấm thẻ dấu trang. . ."

Audrey ánh mắt như không có tiêu cự đảo qua đồ vật đang bày ở trên bàn trang điểm, đột nhiên ngừng lại ở trên hộp trang sức đang mở rộng, ngừng lại ở trên một đôi bông tai bảo thạch có mũi kim làm trang trí.

Góc miệng nàng nhếch lên từng chút một, chân mày thoáng cong lại, lăm lăm như tự nói:

"Cộng thêm Susie trợ giúp, hẳn là đủ rồi. . ."

. . .

Sáu giờ chiều, Backlund hiện tại rất khó thấy mặt trời đã sập tối, đèn đường khí gas lần lượt sáng lên.

Nhà bảo tàng vương quốc tiễn đi những người tham quan bình thường cuối cùng, lại nghênh đón đoàn khách tạo thành từ những người có thân phận cao quý từ các tiểu thư nhà bá tước, trẻ em nhà công tước, những người trẻ tuổi nhà tử tước...

Bởi vì biết con em nhà quý tộc này là dạng thường xuyên gây tai họa, cho nên, đội trưởng Max Livermore tiểu đội "Quả Tim Máu" khu tây phụ trách trông coi triển lãm kỷ niệm không thể không nguy trang thành nhân viên bảo an, thủy chung ở bên cạnh, phòng bị ngoài ý muốn.

Hắn đầu tóc chỉnh tề, mang mắt kính đơn, hào hoa phong nhã như là một vị giáo sư đại học.

Mắt kính đơn nọ thật ra là một vật phong ấn, danh hiệu "3—1328", gọi thật mật là "Mắt thủy tinh", thông qua nó, Max Livermore có thể trực tiếp thấy linh thể, thấy quỷ hồn, thấy u ảnh, không hề sợ hãi người phi phạm sử dụng sự vật bình thường khó có thể phát hiện này đến quấy rối hoặc trộm cướp.

Đương nhiên, vật phong ấn này cũng có chỗ xấu rõ rệt, đó chính là dễ dàng hấp dẫn oan hồn u ảnh các quái vật này đến phụ cận, đeo trường kỳ mà nói, thị lực có thể tụt xuống không thể nghịch chuyển.

"Ở trong Backlund âm trầm, nàng tựa như ánh nắng mặt trời. . ." Lúc này, Max đang tán thưởng nhìn một cô gái tóc vàng mắt xanh ở phía bên sườn.

Audrey có hứng trí nhìn cái bồn cầu được khảm lá vàng cùng điêu khắc hoa văn rắc rối kia, hỏi người hướng dẫn bên cạnh nói:

"Đây là bồn cầu tự hoại hiện đại đầu tiên trên ý nghĩa?"

"Đúng vậy, cá nhân tôi cho rằng, đây là một trong những cống hiến trác tuyệt mà Russell làm ra đối với văn minh nhân loại, nó cùng nguyên bộ công trình thoát nước của nó, cải biến hiện tượng đầy đường, ồm, đầy đường dơ bẩn." Người hướng dẫn vốn muốn nói từ "phân" này, nhưng nhìn nhìn cô gái trước mặt, lại cảm thấy không thể mất đi tư thái văn nhã.

Audrey cân nhắc hỏi lại:

"Tôi có thể đụng vào một chút không?"

"Nó còn có thể sử dụng bình thường không?"

Tử tước Glelint ở bên cạnh cười nói:

"Cô vì sao lại tò mò đối với cái này như thế? Mặc kệ nó xa xưa đến cỡ nào, nó thủy chung chỉ là một cái bồn cầu tự hoại."

Con em quý tộc còn lại giao tình không tệ với bọn họ đều cười ra tiếng.

"Không, Glelint, mọi người không rõ ràng, cái này là hào quang văn minh nhân loại." Audrey cười nehj đáp lại, ở trong lòng làm vẻ mặt nôn mửa.

Nếu không phải vì hoàn thành ủy thác của quyển giả ngài "Kẻ Khờ", mình cũng không muốn như vậy. . . Nàng bất đắc dĩ thở dài.

Người hướng dẫn phụ họa nói:

"Tiểu thư Hall nói rất đúng, hào quang văn minh nhân loại không chỉ có thể hiện ở trên hình thức vũ khí súng pháo cải biến chiến tranh, còn lóe sáng ở mỗi một chi tiết trong cuộc sống chúng ta."

"Tiểu thư tôn kính, tôi cũng không biết nó còn có thể sử dụng bình thường hay không, bởi vì không có ai đi sử dụng nó."

Người hướng dẫn vừa nói vừa nhìn Max Livermore, sau khi được gạt đầu khẳng định, mới tiếp tục nói:

"Cô có thể đụng vào một chút, thậm chí mở ra két nước, nhìn kết cấu máy móc bên trong một cái, nhưng làm ơn cẩn thận."

"Cảm ơn." Audrey nhìn nhân viên bảo an mở ra tường thủy tinh, bước lên phía trước hai bước, vươn tay phải mang bao tay sa mỏng màu trắng, cẩn thận sờ soạng cái nút bơm nước.

Tiếp theo, nàng chậm rãi lui ra phía sau, mỉm cười nói:

"Tốt rồi, như vậy đi, tôi thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi, không thể lại chạm vào nó."

Nàng thời khắc nhớ rõ phải thể hiện ở trước mặt mọi người, là cô gái thiên chân tò mò.

Xem xong nơi này, bọn họ tiến vào phòng triển lãm có nhật ký Russell.

Sau khi đi nửa vòng giới thiệu, Audrey lại hỏi:

"Tôi có thể lật xem bản bút ký này không? Chúng tôi đều cảm thấy rất hứng thú đối với loại phù hiệu kỳ quái này."

"Ừm. . . tôi nghe nói giấy vượt qua niên hạn nhất định, chỉ cần tiếp xúc không khí thì sẽ bị tổn hại, càng miễn bàn tới trực tiếp đụng vào, hẳn là không được?"

Nàng chớp mắt nhìn, để cho con người xinh đẹp tựa như bảo thạch của mình biểu hiện ra cảm xúc thành khẩn, khát vọng, lại hơi có chút mất mát.

Người hướng dẫn lại liếc mắt nhìn Max Livermore một cái, đợi cho đối phương trả lời mới cười nói:

"Giáo hội chọn dùng biện pháp bảo tồn đặc thù, để cho tờ giấy có thể giống như lúc mới được sản xuất ra, hơn nữa, cho dù không có loại biện pháp này, yêu cầu mà mọi người đưa ra, chúng tôi đều sẽ tận lực thỏa mãn,

chẳng qua khả năng cần đổi hoàn cảnh đổi quần áo, cùng trải qua lưu trình tương đối nghiêm khắc."

"Cô có thể lật xem, nhưng đừng quá lâu, đừng dùng sức."

Audrey đôi mắt nhất thời tỏa sáng, nhìn không dời mắt.

Sau khi thành khẩn nói lời cảm ơn, nàng cùng Tử tước Glelint những người thích thần bí học mở ra lồng thủy tinh, cẩn thận lật bản bút ký kia.

Audrey cố gắng ghi nhớ, nhưng bởi vì phù hiệu này phức tạp quá mức, trong khoảng thời gian ngắn có thể nhớ được là tương đương có hạn.

"Nội dung cộng lại là chừng hai trang, không biết có biện pháp nào ghi nhớ thêm được. . ." Nàng suy nghĩ phát tán ra, nhường vị trí cho người khác.

Cứ như vậy, mỗi một gian trưng bày nàng đều đưa ra thỉnh cầu cần thận trọng thức sự vật, hơn nữa cơ bản nhận được thỏa mãn.

Đi đi dừng dừng, bọn họ đi tới thư phòng phục hồi nguyên bản kia.

Audrey vẫn duy trì loại trạng thái lúc trước, thường thường đưa ra một số vấn đề, biểu hiện ra đầy đủ lòng hiếu kỳ của bản thân.

Đợi thời điểm người hướng dẫn giới thiệu "Bản thảo sáng ý", nàng mắt sáng lên mở miệng:

"Tôi có thể lật một lần không? Tôi muốn xem một cái bản thảo nhà đại phát minh Russell bộ dáng cụ thể là gì, bao hàm kỳ tư diệu tưởng trong đó."

"Không có vấn đề, tiểu thư Hall xinh đẹp, Tử tước Glelint tôn kính, mọi người đều có thể lật xem, a, nếu trong mọi người có tín đồ thành kính

của giáo hội, thậm chí còn có thể lấy một bản in." Người hướng dẫn căn cứ Max ám chỉ hồi đáp.

Thân là tín đồ nữ thần, Audrey chỉ có thể lấy cười nhẹ để đáp lại, không có thuận tiện mở miệng nói chuyện.

Cùng lúc đó, nàng giả vuốt tóc, đưa tay sờ sờ tai phải, lặng yên lấy xuống cái bông tai.

Ngay sau đó, thủy tinh bao phủ cái bàn được mở ra, Audrey tiến lên một bước, chạm vào bản thảo, ra vẻ lơ đãng rút ra tấm thẻ dấu trang kia, rồi tùy ý lật một tờ.

Đúng lúc này, Susie được nàng ám chỉ đột nhiên sửa lên mấy tiếng ở một phương hướng khác:

"Uông! Uông! Uông!"

Ánh mắt mọi người lúc này bị hấp dẫn đi, Audrey để cánh tay xuống, dùng cái bông tai ở trong lòng bàn tay, đâm vào thẻ dấu trang đang cầm, cùng với ở trong lòng đọc thầm "Vua Hải Tặc", một lần bằng tiếng Hermes, một lần bằng tiếng Hermes cổ.

Mũi châm trang sức bén nhọn chạm vào mặt ngoài thẻ dấu trang, nó vừa muốn xâm nhập vào, xuyên thấu qua một mặt khác, Audrey nhất thời cảm nhận được lực cản mãnh liệt mà hư ảo.

Lực cản không bình thường!

Lực cản này chợt lóe rồi biến mất, "mũi châm" đâm ra một vết nhỏ, suýt nữa đâm thủng qua.

"Thật sự có phản ứng! Thật sự có cổ quái!" Audrey mắt ngưng lại, không dám thử nữa, đưa tay lên, mang thẻ dấu trang đặt lên trên mặt bàn.

Tiếp theo, nàng nhìn về phía Susie, trấn định phân phó nữ hầu Annie:

"Ừm. . . Người đưa nó đi nhà vệ sinh."

"Vâng, tiểu thư." Annie vội dẫn Susie rời khỏi gian triển lãm.

Khi!

Nhân cơ hội này, Audrey mang bông tai ở trong tay thả xuống đất, lập tức nghiêng đầu nhìn lại nói:

"Thật xấu hổ, bông tai của tôi bị rớt."

Một nữ hầu khác vội đi lại, nhặt bông tai lên, giúp nàng đeo lại.

Khúc nhạc đệm này giây lát là biến mất, lực chú ý của mọi người lại trở về bản ghi chép, đợi cho bọn họ đại khái lật xem một lần, "nhân viên bảo an" Max Livermore mang thẻ dấu trang kẹp vào trong, khép lại lồng thủy tinh.

Vài gian triển lãm kế tiếp, Audrey vẫn rất là hứng thú, giống y như trước đó, không biểu hiện ra dị thường gì.

Đợi cho rời khỏi nhà bảo tàng, về trong nhà, nàng mới tìm cơ hội tụng niệm ra tôn danh "Kẻ Khờ", báo cáo kết quả sự việc:

". . . Tôi dựa theo yêu cầu quyến giả của ngài, tổn thương tẩm thẻ dấu trang kia một chút."

"Nó, nó có phản ứng không bình thường."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 325: Hành Động

Có phản ứng không bình thường? Xem ra thật là "Thẻ báng bổ" !
Được trả lời, Klein tiến vào phía trên sương mù xám đầu tiên là vui vẻ,
chợt than thở:

"Tiểu thư 'Chính nghĩa' hiệu suất thật sự là quá cao?"

"Buổi chiều mình mới ủy thác nhiệm vụ, cô ta chạng vạng đã nghiệm
chứng xong. . ."

"Hơn nữa, lúc này rõ ràng đã qua thời gian nhà bảo tàng vương quốc
đóng cửa!"

" 'Kẻ độc tâm' khẳng định cũng không có năng lực phi phạm loại lên
vào!"

"Hic, quyền thế nhà cô ta chỉ sợ còn lớn hơn so với mình tưởng tượng.
. . ."

"Hoàn hảo nghiệm chứng không có hiện tượng kỳ quái, bằng không
chỉ có thể để tiểu thư 'Chính nghĩa' giả vô tội, mang lá bài này nộp lên, mà
cái này thuyết minh mình vô duyên cùng bảo vật. . . Không có chuyện gì là
có năm chắc trăm phần trăm. . ."

Trong khi suy nghĩ chớp động, Klein lại nghe thấy vấn đề tiếp sau của
tiểu thư "Chính Nghĩa":

"Ngài Kẻ Khờ, tấm thẻ dấu trang kia đến cùng cất giấu bí mật gì?"

"Ô, nếu quyền giả của ngài không muốn cho đáp án, coi như tôi không hỏi."

Đương nhiên là cất giấu một tấm "Thẻ báng bổ bí mật" ! Klein vui vẻ không tiếng động cảm khái một câu.

Cẩn thận suy nghĩ, hắn quyết định chờ "Thẻ báng bổ" tới tay rồi mới đáp lại tiểu thư "Chính Nghĩa", miễn cho nàng quá mức khiếp sợ, biểu hiện ra dị thường, làm cho hành động của mình sẽ bị ảnh hưởng không tốt.

Klein không vội vã quay về thế giới hiện thực, cứ như vậy ngồi ở trong cung điện xa xưa yên tĩnh trống trải, tự hỏi vấn đề khi nào thì hành động cùng hành động như thế nào.

Tiểu thư "Chính Nghĩa" tạo thành một điểm tổn thương đối với tấm thẻ dấu trang, không biết tiếp sau sẽ bị người phát hiện hay không. . . Hoặc là, tấm thẻ dấu trang kia bởi vậy mà từ từ biểu hiện ra chỗ bất thường, hấp dẫn ánh mắt chú ý. . . Cho nên, không thể kéo dài, không thể chờ đợi, tốt nhất đêm nay ra tay! Sau một lúc các loại ý tưởng quay cuồng sôi trào, Klein dần dần có quyết định.

Ngay sau đó, hắn căn cứ kết quả quan sát buổi sáng, thể hiện ra hoàn cảnh đại khái bản đồ bố cục lầu một nhà bảo tàng vương quốc cùng xung quanh.

Nhìn bản vẽ này, Klein thôi diễn phương án hành động khác nhau, rất nhanh xác lập một kế hoạch tương đối ổn thỏa.

Cuối cùng, hắn lại làm bói toán, xác nhận trình độ nguy hiểm.

Sau khi thấy không có biến hóa gì, hắn trở lại thế giới hiện thực, bắt đầu các loại chuẩn bị.

Klein nguyên bản muốn là lấy phương thức tự mình đáp lại chính mình, "vẽ" ra đồ án trong trí nhớ, giả tạo một tấm thẻ dấu trang tương tự, chờ sau khi lên vào, tiến hành thay thế, bảo đảm việc này trong một đoạn thời gian rất dài không có người phát hiện, không có người biết được, đợi cho phát hiện, sẽ hoàn toàn không có biện pháp ngược dòng đến hần.

Nhưng mà, trải qua hần lặp lại cân nhắc, cảm thấy cái này ngược lại không tốt, chỉ cần thẻ dấu trang giả tạo bị người phát hiện, vậy đáng hoài nghi nhất chính là tiểu thư "Chính Nghĩa" hôm nay đã đục vào thẻ dấu trang nguyên bản.

Không thể vì bảo vật, đưa tiểu thư "Chính Nghĩa" vào trong phiêu lưu quá cao, cô ta là vì trợ giúp mình mới làm như vậy! Klein cuối cùng nghĩ biện pháp làm thế nào để không có ai hoài nghi đến tiểu thư "Chính Nghĩa".

Đó chính là, không chỉ đánh cắp tấm thẻ dấu trang kia, bộ phận xung quanh đều lấy đi, bao gồm sách báo ở xung quanh đó!

Hồ. . . Klein đã chuẩn bị sẵn sàng lấy ra đồng hồ bỏ túi vỏ vàng, mở ra nhìn thoáng qua, kiên nhẫn đợi 9 giờ, đoạn thời gian trước rạng sáng.

Quá sớm, dân chúng xung quanh còn chưa ngủ, không thể thỏa mãn nhu cầu kế hoạch hành động của hần, quá muộn, trên đường hầu như không có người đi đường nào, lúc này đi ở trên đường, sẽ dễ dàng bị hoài nghi, mà trong khoảng thời gian này, bởi vì án giết người liên hoàn, toàn bộ Backlund đều ở trong trạng thái giới nghiêm căng thẳng.

Cái này đối với hành động của Klein có lợi, cũng tồn tại bất lợi!

Tí tách, tí tách, kim đồng hồ không ngừng di chuyển, theo bóng đêm càng sâu, trăng đỏ nhảy ra, chúng rốt cuộc vượt qua 9 giờ.

Klein cầm "Chìa khóa vạn năng", lấy ba toong, đầu tiên là đi khu đông đối trang phục, tiếp theo phần mấy lần ngồi xe ngựa, đến nơi cách đại lộ quốc vương khu tây một đoạn không ngắn.

Mà lúc này, thời gian đã trôi qua một giờ ba phút.

Kế hoạch ban đầu của hắn thật ra không như thế này, hắn muốn dùng phương thức tự mình triệu hồi chính mình, tự mình đáp lại chính mình, biến thành trạng thái linh thể, dựa vào tốc độ cực nhanh bay qua lộ trình từ khu JoWod đến khu tây, sau đó lên vào nhà bảo tàng vương quốc, mượn dùng cái loại đặc thù này, để cho người ta không thể phát hiện mà thành công.

Bất quá, hắn cuối cùng bỏ qua phương án này, bởi vì tồn tại phiêu lưu rất cao.

Backlund là có cường giả danh sách cao tồn tại, hơn nữa không chỉ một người!

Ở dưới tình huống án giết người liên hoàn làm cho lòng người hoảng sợ, lại đã lâu chưa phá, nói không chừng có cường giả danh sách cao đang có ý thức lợi dụng thân năng lực phi phạm bản thân hoặc vật phẩm phong ấn tương ứng theo dõi địa vực nào đó, mà lộ trình khu JoWod đến khu tây nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, một linh thể đặc thù như vậy phi hành qua, xác suất bị phát hiện là không thấp.

Cái này không thể bởi vì kết quả bói toán "nói có nguy hiểm nhất định nhưng không cao lắm" mà hoàn toàn xem nhẹ đi, bởi vì bói toán được cơ bản không phải là đáp án trực quan, mà là gợi ý cần suy luận.

Nói cách khác, kết quả "có nguy hiểm nhất định nhưng không cao lắm" cần điều kiện tiên quyết, đó chính là bản thân làm ra lựa chọn xem như tốt nhất.

Cho nên, Klein cẩn thận là trên hết, sửa chữa kế hoạch lúc đầu, nhưng bảo lưu lại ý tứ trung tâm.

...

Số 2 đại lộ quốc vương, nhà bảo tàng vương quốc.

Phía trên nóc nhà hình tứ giác, phân biệt đứng bốn nhân viên an bảo mặc áo khoác len, bọn họ chịu đựng gió lạnh đêm cuối thu, tập trung quán sát phương hướng cầu mình, một khi có người tới gần nhà bảo tàng, chẳng sợ mượn dùng cây cối cùng bóng phòng ốc che khuất, cũng rất khó giấu diếm được ánh mắt bọn họ.

Chỉ từ bố trí này, có thể nhìn ra được đến, công ty bảo an tiếp nhận ủy thác lần này cực kỳ chuyên nghiệp.

"Còn nửa giờ nữa mới có thể thay phiên. . ." Một nhân viên bảo an nhìn về phía đồng nghiệp đang tuần tra bốn phía tòa nhà ở dưới, thân thể run rẩy.

Mà trong nhà bảo tàng, nhân viên bảo an còn lại chia làm bốn nhóm, dựa theo lộ tuyến khác nhau, có khoảng cách mà tuần tra các gian triển lãm.

Trong gian triển lãm để nhật kí Russell, đội trưởng tiểu đội "Quả Tim Máy" Max Livermore mang mắt kính một mắt có thể trực tiếp thấy oan hồn u ảnh các quái vật loại linh thể, cầm theo đèn bão, qua lại kiểm tra, thỉnh thoảng đi ra ngoài, đến chỗ khác xác nhận tình huống.

Hai cấp dưới của hắn thì luôn ở trong gian phòng nhỏ, ở bên cạnh nhật kí Russell.

Ở phía trên tủ kính triển lãm, còn đặt một vật phẩm đặc biệt.

Đó là một đồng gỗ xếp màu sắc sặc sỡ, chúng nó xếp thành khung cảnh thu nhỏ của lầu một nhà bảo tàng.

Cái này cũng là một vật phẩm phong ấn, chỉ cần gỗ xếp này có thể biến hình thành kiến trúc đối ứng, là có thể thành lập liên hệ cùng sự vật chân thật, một khi có người xâm nhập, lập tức sẽ có phản ứng thu nhỏ vào trong đó.

Đương nhiên, loại đối ứng này không hề thiếu hạn chế, cách quá xa không được, số lượng gỗ xếp của nó không đủ thì cũng không được.

Mà người cùng vật ở trong đó, không có trợ giúp bên ngoài, hầu như không thể rời khỏi.

"Đội trưởng, anh nói thật sẽ có người đến trộm bản bút ký này sao? Hoàn toàn xem không hiểu mà!" Một đội viên thấy Max cầm đèn bão trở về, nhàn rỗi nhàm chán hỏi một câu.

Max cười cười nói:

"Có một số người cực kỳ cuồng nhiệt sùng bái đối với Russell, không phải cậu có thể lý giải."

"Bọn họ có người cho rằng họ có thể phá giải, chỉ cần tham khảo nhiều hơn, có người tin tưởng phù hiệu này bản thân ẩn chứa lực lượng thần bí, chỉ cần tìm ra phương thức tổ hợp chính xác, bọn họ sẽ thu được lực phi phạm."

"Trong triển lãm trước kia, thường thường sẽ bắt được tội phạm như vậy."

"Cho nên, chúng ta mới không thu nhật kí này đi, để ở chỗ phong ấn, đây là chờ đợi có tên nào đến 'tự thú' phải không?" Một đội viên khác vị hơi giật mình hỏi.

Max gật đầu nói:

"Công huân đưa đến trước mặt, ai mà không muốn?"

...

Số 18 đại lộ quốc vương, bên ngoài một tòa nhà gần ngã tư đường.

Klein dọc theo cái bóng cùng những chỗ khuất, thường thường sử dụng "chìa khóa vạn năng" đi thẳng qua, rốt cuộc đến nơi này.

Hắn lại lấy ra cái chìa khóa đồng thau hình dạng và cấu tạo phong cách cổ xưa, nhắm ngay cửa lớn phòng bếp, không tiếng động xoay một vòng.

Trong nước gợn chớp lên khó có thể phát hiện, Klein tiến vào bên trong, một đường gấp cửa xuyên cửa, gấp tường xuyên tường, không kinh động bất luận kẻ nào tìm được một gian trữ đồ.

"Cái 'chìa khóa vạn năng' này thật sự thực thực dụng! Chỉ là hai chủ nhân trước đó đều lạc đường đến nơi nguy hiểm, làm cho người ta không dám mang theo bên người. . ." Klein cảm thán một câu, thu hồi cái chìa khóa đồng thau nọ, dưới tình huống ở bên cạnh chính là phòng ngủ của người hầu, xuất ra phấn thánh dạ, phát ra linh tính, phong tỏa toàn bộ phòng trữ đồ, để cho động tĩnh bên trong không thể truyền ra.

Sau đó, hắn lấy ra một ngọn nến, đặt ở trên chiếc thùng phía trước.

Bốp! Hắn búng ngón tay, để cho đầu ngón tay toát ra ngọn lửa linh tính màu lam nhạt.

Sau khi ngọn nến được điểm hỏa, hắn dựa theo lưu trình nghi thức ma pháp tự mình triệu hồi chính mình, cùng đến phía trên sương mù xám tự mình hưởng ứng chính mình.

Không đến một phút, Klein lơ lửng ở trong phòng, đối diện là bản thân hắt ánh mắt đã mất đi thần thái.

Sau khi quen thuộc loại cảm giác này, hắc bao lấy còi đồng Azcot xa xưa tinh xảo, để cho linh thể trở nên cứng cố, trở nên mạnh hơn, để cho trong phòng có gió lạnh bắt đầu dấy lên.

Cùng lúc đó, hắc còn mượn dùng loại lực lượng này, thoáng cái biến linh thể hư ảo hiện ra bộ dáng, làm cho trên gương mặt tựa như thêm một lớp sơn đủ màu.

Làm xong tất cả cái này, Klein lấy một hộp diêm thông thường tùy ý mua ở bên đường, ở trên bức tường linh tính cắt ra một cánh cửa trong suốt, từ đó đi ra ngoài.

"Hành động!"

Hắc không tiếng động tự cổ vũ bản thân, tựa như quý hồn chân chính, xuyên qua từng hộ cư dân, thuận lợi đến bên ngoài nhà bảo tàng vương quốc.

Không cần mở ra linh thị, ở dưới loại trạng thái này hắc có thể tinh tường thấy rõ mỗi một nhân viên bảo an, khí tràng cùng màu sắc cảm xúc không hề giữ lại của bọn họ đã bán đứng họ.

Tìm đến cửa sổ phòng triển lãm phía trước có bãi cỏ khô vàng và cột đèn màu đen, Klein không có ý vào ưu thế người thường không thể thấy hắc, nghênh ngang đi qua, mà là theo bóng đen, theo lộ tuyến khó có thể bị nhìn thấy, xuyên qua cây cối, xuyên qua trở ngại, thật cẩn thận đến mục tiêu, dán sát vào vách tường —— hắc không dám cam đoan bên trong nhân viên bảo an này không có lẫn vào một thành viên tiểu đội "Quả Tim Máy".

Mà giờ này khắc này, bốn nhân viên bảo an trên nóc nhà vẫn đang tập trung xem kỹ khu vực mà mình phụ trách tựa như người mù chân chính,

không thể phát hiện ra cái gì cả.

Klein không trực tiếp tiến vào phòng triển lãm, cái này là vì linh cảm cùng trực giác của hắn nói cho hắn, tầng một nhà bảo tàng bị lực lượng thần bí bao phủ, cũng bởi vì hắn không thể xác nhận bên trong có người phi phạm hay không.

Hắn dựa theo kế hoạch dự định, vòng đến một mặt khác, vòng đến một phòng vệ sinh gần gian triển lãm nhật kí Russell, mang hộp diêm quăng vào ô cửa thông gió.

Ngay sau đó, hắn bay lên, bay vào lầu hai!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 326: Người Sống Đại Biến

Trong phòng triển lãm đặt nhật ký Russell, hai đội viên tiểu đội "Quả Tim Máy" đột nhiên nghe thấy một tiếng động lạch cạch.

Bọn họ đồng thời nghiêng đầu, nhìn về phía vật phong ấn giống như một đồng gỗ xếp ở trên tủ kính.

Trong ấn mô hình lâu một nhà bảo tàng tỉ lệ thu nhỏ, có một điểm xang đang không ngừng lóe lên.

"Trong gian vệ sinh gần nhất có một vật phẩm không có sự sống." Một đội viên trong đó đưa ra phán đoán rõ ràng.

Một đội viên khác thoáng thả lỏng một chút, nhú mày, dùng giọng suy đoán nói:

"Gió thổi lá khô vào?"

"Có khả năng." Đội viên mở miệng trước hết gật đầu nói, "Đội một chút bảo nhân viên bảo an qua đây đi kiểm tra một lần, xác nhận tình huống. Đội trưởng bảo chúng ta thủ tại chỗ này, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không được rời khỏi, hơn nữa không thể rời khỏi một mình."

Nếu gặp phải tình huống khẩn cấp nhất, bọn họ có thể mang theo nhật ký Russell cùng nhau rút lui.

"Tốt." Đồng bạn hăn đối với cái này không có gì dị nghị.

...

Khu vực văn phòng lầu hai nhà bảo tàng, Klein tựa như du hồn trôi nổi, xuyên qua từng vách tường, bay hướng về phía trên thư phòng phục hồi nguyên dạng.

Bất quá, hắn không có bay quá nhanh, vẫn cảm ứng mỗi lửa dưới lầu, tính toán khoảng cách.

Khi đường thẳng giữa hai điểm chiều dài tiếp cận 30m, hắn nâng lên tay phải hư ảo trong suốt, không tiếng động búng ngón tay.

Trong nhà vệ sinh lầu một, hộp diêm kia đột nhiên bùng nổ, phát ra một tiếng động không lớn.

Ngay sau đó, luồng lửa đỏ đậm nhảy lên, điểm hỏa khăn tay, điểm hỏa bồn hoa, điểm hỏa cửa ngăn bằng gỗ.

Ngọn lửa này tạm thời chưa lan tràn ra, nhưng thanh thế cũng đủ kinh người.

Nhân viên bảo an đang ở phụ cận, nghe thấy tiếng lập tức tiến về vị trí kia, mà trong phòng triển lãm theo dõi toàn bộ tình huống lầu một, hai đội viên tiểu đội "Quả Tim Máu" cũng đồng thời thấy ngọn lửa trong "mô hình", theo bản năng muốn đi đến đó, cái này cũng là thử dập tắt lửa, cũng là chuẩn bị bắt kẻ chế tạo hỗn loạn.

Nhưng mà, bọn họ vừa chạy hai bước, liền ngừng lại, đồng thời nhớ lại đội trưởng phân phó:

Mặc kệ phát sinh tình huống gì, cũng không được rời khỏi gian triển lãm này, rời khỏi nhật ký Russell!

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, đề phòng nhìn về phía hai cửa vào gian triển lãm, lạnh yên xuất ra vũ khí phi phạm của mình.

— làm người phi phạm giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc, bọn họ chưa bao giờ thiếu trang bị.

...

Lúc này, Max Livermore đang cầm theo đèn bão tuần tra gian triển lãm khác ở lầu một cũng đã nhận ra động tĩnh, không hề nghĩ ngợi liền đi về phía gian triển lãm chứa nhật ký Russell.

Bảo đảm an toàn vật phẩm cấp ưu tiên là cao hơn bắt kẻ lén vào!

Hơn nữa, Max tin tưởng, mặc kệ đối phương có mục đích gì, chỉ cần vào tầng một, vào các gian triển lãm bị vật phong ấn ảnh hưởng này, sẽ không dễ dàng rời khỏi!

Nếu bên ngoài khuyết thiếu giúp đỡ, kẻ lén vào kia thậm chí sẽ bị nhốt chết ở chỗ này!

Mà cho dù có giúp đỡ, cũng phải phí thời gian không ngắn đến bài trừ hiệu quả.

"Một khi tiến vào, chính là con mồi giẫm trúng cạm bẫy!" Max Livermore nhanh chạy đi, thông qua các gian triển lãm, rốt cuộc thấy bóng dáng hai đồng nghiệp kia.

Mà lúc này, ở lầu hai nhà bảo tàng Klein đã căn cứ bản đồ bố cục trong trí nhớ, xuyên thấu cửa cùng tường, đi tới vị trí phía trên gian thư phòng phục hồi nguyên trạng kia.

Hắn không vội vã triển khai hành động tiếp sau, mà là trước liếc mắt nhìn xuống phía dưới một cái.

Bởi vì phiến đá tương đối dày, Klein không có thể mơ hồ xác nhận phía dưới tồn tại khí tràng cùng màu sắc cảm xúc hay không, chỉ có thể mở

ra hai tay, ngã xuống về phía trước, vô thanh vô tức nằm úp sấp lên trên mặt đất.

Bóng dáng hư ảo trong suốt của hắn nhanh chóng mờ hồ, dung nhập mặt sàn.

...

Trên trần nhà treo ngọn đèn thủy tinh thật lớn lâu một, bỗng nhiên loáng thoáng hiện ra một tấm gương mặt người gần như vô hình.

Mặt người quỷ dị này nhìn xuống gian triển lãm, mắt không ngừng chuyển động, mang cảnh tượng cả khu vực đều thu nạp vào trong tầm mắt.

Không có người phi phạm, không có nhân viên bảo an. . . Klein than thở một câu, cả bóng người xuyên thấu trần nhà, nửa phi hành nửa rơi xuống hạ ở trước cái bàn của Russell được bao phủ lồng thủy tinh.

Hắn nhìn lướt qua, không có do dự đồng thời vươn hai tay, phân biệt chụp vào thẻ dấu trang trong "bản thảo sáng ý" cùng với tấm thẻ dấu trang giống như đĩa nhỏ vẽ loạn kia.

Hắn đây là dự phòng có người phi phạm mạnh có thể sử dụng thủ đoạn kỳ diệu hồi tưởng cảnh tượng nơi này, cho nên phải bày ra tình huống xuất từ bản thân cũng không biết tấm thẻ dấu trang nào có khác thường, để cho người điều tra không thể hoài nghi tấm thẻ dấu trang chỉ có tiểu thư "Chính Nghĩa" đã đụng vào.

Linh thể được còi đồng Azcot gia cố hơi trì trệ thông qua lồng thủy tinh, vững vàng lấy được hai tấm thẻ dấu trang kia, sau đó mang chúng bao phủ ở trong linh thể.

Làm xong một bước này, Klein trong lòng đại định, không hề có thấp thỏm cùng căng thẳng rõ ràng.

Hắn lại vươn hai tay, chụp vào tấm thẻ dấu trang khác.

Oa! Oa! Oa!

Tiếng trẻ con kêm ầm ỹ vang dội đột nhiên quanh quần ở trong gian triển lãm.

Nó là hư ảo như vậy, tựa như đến từ một nơi rất xa rất xa.

Thân thể Klein đột nhiên cứng ngắc, giống như hồ nước gặp phải nhiệt độ siêu thấp, rõ ràng xuất hiện đông lại từng chút một.

Hắn đang ở trạng thái linh thể giống như bị đông lại!

Oa! Oa! Oa!

Cùng với từng hồi tiếng trẻ con khóc kia là từng đạo khe hở hẹp màu đen, chúng nó vây quanh ở bốn phía Klein, tựa như lưới sắt không liên tục.

Gần như ngay lập tức, một đạo khe hở hẹp màu đen trong đó nứt ra, bên trong là một ánh mắt giăng kín tơ máu, ở giữa ánh mắt là một cái đồng tử sâu thẳm, nơi đó có những con trùng nhỏ màu trắng đang không ngừng mấp máy bò sát.

Một cái, hai, ba cái. . . Khe hở hẹp màu đen này lần lượt mở ra, từng ánh mắt kỳ quái đột nhiên hiện ra ở giữa không trung, chúng nó rậm rạp, lạnh lùng mà vô tình nhìn chăm chú vào Klein.

Theo chúng xuất hiện, bốn phía tất cả đều ngưng đọng lại, ngay cả linh thể hư ảo cũng không thể xuyên thấu.

Klein thậm chí khó có thể cảm ứng được linh giới tồn tại, khó có thể thấy được từng bóng người trong suốt hình dạng khác nhau ở chỗ vô cùng cao kia, khó có thể thấy được hào quang trong vắt màu sắc khác nhau, ẩn chứa các loại tri thức.

"Người vì sao chỉ lấy thẻ dấu trang?" Một giọng nữ nhu hòa nhưng không chứa cảm tình truyền vào tai Klein.

Hắn đứng thẳng bất động ở tại chỗ, chỉ thấy phía trước có một cái giá sách phân làm hai tầng, cao đến tận trần nhà, nơi đó có cầu thang cùng thông đạo vờn quanh từng cái giá sách một.

Trong đó, nơi cao nhất của cầu thang có một bóng người bị cái bóng che khuất đang ngồi ở đó.

Bóng người nọ hai chân mang giày da màu đen thả lỏng xuống, dựa vào cầu thang gỗ, lơ lửng ở giữa không trung.

Mình thế mà hoàn toàn không có nhận ra sự tồn tại của cô ta. . . Đây là cường giả "Quả Tim Máy" sao? Không, có lẽ là cường giả danh sách cao! Trong khi ý niệm chợt lóe trong đầu, Klein không có trả lời, híp lại ánh mắt.

"Người vì sao chỉ lấy thẻ dấu trang? Người biết lấy thẻ dấu trang từ nói nào?"

Bóng người nọ lại hỏi, trong nhu hòa thêm một chút nghiêm khắc, một đám mắt tràn đầy tơ máu xung quanh nhanh chóng mở rộng, tựa như muốn chiếm cứ toàn bộ không gian.

Lời của người phụ nữ này còn chưa dứt, trên gương mặt vệt sáng chạy loạn của Klein, đột nhiên lộ ra một nụ cười thật to.

Bóng dáng hư ảo gần như trong suốt của hắn nháy mắt biến mất, không biết đi nơi nào!

Ngay cả còi đồng Azcot cùng hai tấm thẻ dấu trang bao phủ ở trong linh thể của hắn cũng theo đó không thấy nữa!

...

Phía trên sương mù xám, trong cung điện xa xưa nguy nga to lớn.

Bóng dáng Klein bỗng nhiên hiện lên ở phía trên cùng bàn dài loang lổ.

Hắn dựa vào ghế dựa phía sau, cười khẽ một tiếng:

"May mà mình sớm có chuẩn bị."

Trạng thái linh thể của hắn không phải năng lực phi phàm bản thân, không đến từ thân thể cùng linh thể chuyển hoá lẫn nhau, đây là kết quả nghi thức tự mình triệu hồi bản thân, tự mình hưởng ứng chính mình.

Mà lực lượng của nghi thức này nguyên từ không gian thần bí phía trên sương mù xám này, nguyên từ đặc thù của nó!

Cho nên, Klein chỉ cần lấy được vào tay, căn bản không cần tiến hành thử thoát đi, trực tiếp chấm dứt triệu hồi, có thể trở lại phía trên sương mù xám, sau đó lại từ nơi này, nháy mắt trở về thân thể ở thế giới hiện thực!

Bởi vì không gian phía trên sương mù xám có thể ngăn cách lực lượng thần linh như "Mặt Trời Vĩnh Hằng" "Tạo vật chủ chân thật", cho nên, Klein tin tưởng, dưới tình huống không có thần linh quấy nhiễu, triệu hoá sẽ không bị cắt ngang!

Chỉ cần đối phương lập tức giết chết linh thể của hắn hoặc trực tiếp làm cho hắn hôn mê, Klein là có nắm chắc thoát đi!

Cái này cũng là nguyên nhân hắn không muốn sau khi biến thành linh thể còn "lặn lội đường xa" đi tới, khoảng cách càng dài, biến số càng nhiều.

...

Ngoài cửa sổ ánh trăng đỏ rực nhàn nhạt chiếu vào, cô gái ngồi ở trên đỉnh cầu thang giữa các giá sách, im lặng nhìn cái bàn ở phía trước, nhìn vị trí vốn của Klein, tiếng khóc trẻ con xung quanh cùng những con mắt kia đã biến mất không thấy.

Không biết qua bao lâu, đỉnh cầu thang bỗng nhiên trống không, như chưa từng ai đến nơi đó vậy.

Trong gian triển lãm để nhật ký Russell, Max Livermore nói với hai đội viên:

"Các cậu trông coi tốt nơi này, tôi đi tìm tên lén vào kia."

"Hắn khẳng định còn bị lực lượng vật phong ấn vây ở nơi nào đó tại lầu một!"

Đồng thời khi nói chuyện, hắn nhìn về phía vật phong ấn, nhìn về phía "mô hình" lầu một nhà bảo tàng, muốn tìm điểm đỏ thuộc về kẻ lén vào kia, nhanh chóng tập trung vị trí đối phương.

Nhưng mà, hắn nhìn đi nhìn lại nhiều lần, vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Số người căn bản không có gia tăng!

"Cái này. . ." Max Livermore cứng ngắc ở tại chỗ.

. . .

Số 18 đại lộ quốc vương, bên trong gian trữ vật vị phú thương nào đó.

Mắt Klein một lần nữa phát ra thần thái, khoe miệng nhếch lên từng chút một.

Hắn lưu thẻ dấu trang cùng còi đồng Azcot lại phía trên sường mù xám, tiết kiệm thời gian trở về cơ thể.

Tắt ngọn nến, chấm dứt nghi thức, Klein xử lý hiện trường, dùng thuốc chuyên môn điều phối trung hòa đi hương vị phần thánh dạ cùng tinh dầu thuần lộ của nghi thức này.

Làm xong tất cả cái này, hắn giải trừ bức tường linh tính, để cho gió bỗng nhiên bốc lên thổi tan dấu vết còn lại.

Tiếp theo, hắn lấy ra "Chìa khóa vạn năng", muốn xuyên qua phòng ốc trùng trùng, đến xe ngựa ở chỗ xa xa.

Sau khi lấy ba toong xác định phương hướng, miễn cho lạc đường quay về nhà bảo tàng vương quốc hoặc là đi giáo đường nào đó, Klein bắt đầu đi nhanh về phía trước, không ngừng dùng "chìa khóa vạn năng" mở cửa mở tường.

Cứ đi thẳng như vậy một hồi, hắn bỗng nhiên có chút không nắm chắc cho lắm vị trí bản thân.

Ừm. . . Lại qua hai gian nhà thì đi ra ngoài, nếu đã không còn ở đại lộ quốc vương, thì tìm một chiếc xe ngựa, hoặc là, lại bói toán một chút? Sau khi về nhà lập tức nghiên cứu "Thẻ báng bố" ! Klein nhanh chóng đưa ra quyết định, mang cái chìa khóa đồng thau hình dạng và cấu tạo phong cách cổ xưa để ở trên tường, nhẹ nhàng xoay một cái.

Nước gợn vô hình lan ra, hắn đi vào gian biệt thự cách vách.

Lúc này, mũi hắn con rút một cái, ngửi thấy được mùi máu tươi mãnh liệt.

Mùi máu tươi mãnh liệt! Klein nhướng mày, đưa mắt nhìn qua, thấy trong phòng khách phía trước có một cô gái đang nằm.

Vẻ mặt cô gái kia tràn đầy đau đớn, bụng có một vết thương rất lớn, nội tạng bên trong tựa như đã không thấy toàn bộ.

Cùng lúc đó, Klein nghe được thanh âm "hà hà hà".

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 327: Đêm Kịch Thích

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 328: Đêm Kích Thích

Án thứ 12!

Sát thủ ác ma kia!

Trong nháy mắt nhìn thấy thi thể nghe thấy thanh âm, từng sợi lông tóc của Klein dựng thẳng lên, biết mình đã gặp phải chuyện không tốt rồi.

Trong tầm mắt của hắn, phòng khách trang trí lấy sáng loáng hào nhoáng làm chủ, bàn trà, sofa các vật không một chút dị thường, chỉ có máu tươi đang nhiễm đỏ trên thảm sàn, đang chậm rãi lan ra.

Bên sườn vết thương nơi bụng thi thể nữ trống rỗng, đang ngồi một con chó đen hình thể rất lớn, miệng nó đang mở, lộ ra từng cái răng trắng ớn sặc nhọn làm cho người ta phát run, mà trên mỗi cái răng đó, còn có dấu vết đỏ sậm như rỉ sắt, tựa như là kết quả của việc cắn máu thịt trong thời gian lâu mà không thường xuyên được tẩy rửa.

Giờ này khắc này, trên những cái răng của con chó đen lớn kia còn quần quanh ruột non đầm máu, cùng với những mảnh thịt vụn xung quanh.

Đầu nó quay qua, hai mắt chiếu ra ánh sáng như nham thạch nóng chảy hướng vào Klein, chiếu ra khuôn mặt đang được ngụy trang của hắn.

"Hà!" Trong cổ họng con chó đen lớn phát ra một tiếng gầm như thị uy.

Thật là động vật! Nó là "Ác ma" danh sách 6, sắp tấn thẳng "Ác ma" !
Mà mình hôm nay chuẩn bị cũng không phải là nhằm vào nó. . . Trong đầu Klein nháy mắt hiện lên những suy nghĩ như vậy.

Bỗng nhiên con chó đen kia thân thể nhanh chóng bành trướng, biến thành quái vật cao chừng hai ba thước, sau lưng nó, một đôi cánh thật lớn như cánh dơi chậm rãi mở ra, bên cạnh lỗ tai tặc có sừng dê giăng kín hoa văn thần bí đang sinh trưởng.

Trong bộ lông ướt át lóe sáng của nó, toát ra từng tia lửa trong đỏ đậm mang theo màu lam, hương vị lưu hoàng đậm đặc theo đó lan tràn ra.

Hầu như là cùng lúc, Klein giậm một phát tại chỗ, không lùi mà tiến tới đánh ra ba toong trong tay, tựa như đạn pháo nhằm về phía con chó lớn ác ma kia.

Xoẹt!

Con chó lớn ác ma màu đen mau lẹ xông tới trước, bộ móng đầy mũi nhọn chém ra tàn ảnh, chụp vào trên người Klein.

Trong vô thanh vô tức, móng vuốt của nó xuyên thấu qua bóng người, tựa như xuyên thấu qua không khí vậy!

Bóng dáng Klein theo đó ảm đạm, nhanh chóng trong suốt.

Cái này chỉ là huyền ảnh!

Là ảo giác Klein chế tạo ra!

Mà lúc này, bản thân hắn đã lăn tròn ngay tại chỗ, đến gần chỗ cửa sổ nô ra, sau đó tay trái nhấn một cái chống đỡ, toàn bộ thân thể bay lên trời, đâm thẳng vào cái cửa sổ thủy tinh kia.

Sau khi phân biệt kẻ địch là ai, hắn đã hạ quyết tâm, lập tức chạy trốn!

Con chó lớn ác ma kia thấy thế, ánh mắt như nham thạch nóng chảy nhất thời sáng rực lên, bên trong tựa như có lửa đang hùng hực thiêu đốt.

Nó hé miệng ra, tràn ngập tanh tươi phát ra một từ tràn đầy ý ô uế, là một từ ngôn ngữ ác ma:

"Chết!"

Phốc!

Thân thể Klein nhất thời đình trệ, trái tim giống như bị một bàn tay vô hình hung hăng nắm lấy.

Bóng người ngưng lại giữa không trung nháy mắt biến mỏng biến nhạt, biến thành một người giấy cắt thô ráp.

Mà phía trên người giấy này nhiễm đầy vết rỉ đỏ, vết rỉ đỏ loang lổ!

Xoảng xoảng xoảng, răng rắc, trong hai tiếng vang khó phân trước sau, bóng dáng Klein lại hiện, đâm vỡ cửa sổ nhô ra, xông về đường phố lát đá bên ngoài, người giấy thể thân thì chậm rãi rơi xuống, bốc cháy phát ra hương vị lưu huỳnh.

Con chó lớn ác ma gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên xông tới, đã nhảy đến trên cửa sổ.

Mà một hỏa cầu lộ ra hai màu đỏ lam bay ra từ trong miệng nó, đánh về phía con đường kẻ địch chạy trốn.

Klein vừa rơi xuống đất, lại lăn tròn một cái, hỏa cầu mang theo màu lam đỏ đập ở bên cạnh, nhưng không có lập tức nổ tung, tựa như bị lực vô hình ảnh hưởng, cứ thế trì hoãn.

Oành ùng!

Đợi cho Klein liên tục lăn ra một khoảng cách, hỏa cầu nọ mới bành trướng nổ tung, phiến đá xung quanh vỡ vụn.

Mắt thấy con chó lớn ác ma muốn truy kích đến, Klein sớm có chuẩn bị lập tức mở miệng.

Hắn lớn tiếng hô:

"Giết người!"

"Cứu mạng!"

"Giết người!"

"Cứu mạng!"

Thanh âm này tựa như được phụ gia hiệu quả đặc biệt, xa xa lan tràn ra ở trong đêm tối yên tĩnh, làm bừng tỉnh cư dân cả con đường, truyền vào trong tai những người tuần tra cách hai con phố.

Con chó lớn ác ma tứ thế tấn công dừng lại một chút, sau khi suy nghĩ một giây, nó lui trở về trong phòng, bắt đầu thu thập hiện trường.

Mà bóng dáng chạy như điên của Klein ở trong tiếng hô "giết người" "cứu mạng" nháy mắt đã biến mất không thấy.

Trong căn nhà bên cạnh, lò sưởi trong tường sớm đã tắt đi, than củi còn sót lại bỗng nhiên lại bốc cháy, bùng lên ngọn lửa khá là khoa trương.

Klein tựa như đang biểu diễn ma thuật, thoáng hiện ở trong đám lửa này, nhẹ nhàng nhảy một cái, đã cầm ba toong nhảy ra.

Sau đó, hắn lợi dụng "chìa khóa vạn năng", gấp cửa mở cửa, đục tường xuyên tường, hướng về một phía khác bỏ chạy thật nhanh.

"Hô, loại thời điểm này, không có lực phi phạm nào kêu cứu có thể hữu dụng hơn dựa vào mô phỏng âm thanh nổ súng kia. . ." Klein vừa cảm thán, vừa lấy ra một lọ Amanda thuần lộ, nhỏ vài giọt trên người.

Bởi vì "Ác ma" kia chủng tộc nguyên bản là chó, cho nên, hẳn đề phòng trong năng lực đặc thù của đối phương có loại ngửi mùi truy tung này!

Cứ như vậy đi xuyên qua ngã tư đường một con phố khác, Klein mới tạm thời dừng lại, đánh giá bốn phía.

Mắt thấy nơi này tương đối im lặng, chưa bị ảnh hưởng gì, hẳn vội đi đến bên đường, thuê một chiếc xe ngựa.

Đợi cho xe ngựa chạy được một đoạn ở trong đêm khuya, Klein mới chính thức nhẹ nhàng thở ra, biết "Ác ma" kia sẽ không đuổi theo nữa.

"Chìa khóa vạn năng" thật đúng là cổ quái. . . Thế mà để cho mình lạc đường đến hiện trường giết người, về sau sử dụng nó, cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận. . . Đó thật là động vật biến thành "Ác ma" . . . ma được cùng phối phương của nó là đến từ nơi nào? Nó còn có đồng bạn là nhân loại hay sao? Mục tiêu án giết người liên hoàn của nó lúc trước là chọn lựa như thế nào?

Ừm, đáng vui mừng là, sau khi xác định điểm này, nó còn muốn gây án sẽ khó khăn hơn rất nhiều, xác suất bị bắt cũng sẽ tăng nhiều. . .

Một đám ý tưởng một đám nghi hoặc xông ra ở trong lòng Klein, xe ngựa chạy nhanh ở trên đường rộng lớn không người, chạy băng qua từng ngọn đèn đường khí gas.

Bỗng nhiên, Klein trong lòng chợt động, trong đầu tự nhiên hiện ra một bộ hình ảnh:

Từng cánh đậu hà lan từ từ trên trời hạ xuống, đan vào thành một khu rừng rậm rạp ở trên đường, người đánh xe ngựa lại không hề có cảm giác mà khống chế xe ngựa tiếp tục chạy ở trên thực vật màu xanh này.

Không tốt!

Klein không có do dự, xông mạnh về phía cửa xe, muốn xông ra trên đường.

Phành! Thùng xe chấn động, hắn bị bắn ngược trở về.

Cùng lúc đó, từng cánh đậu hà lan thật sự hạ xuống!

Klein nhú mày, ý đồ thao túng lửa điểm hỏa thùng xe, nhưng mà, hắn búng ngón tay lại không có thể phát ra thanh âm nào.

Lúc này, bốn phía đã trở nên cực kỳ im lặng, ngay cả tiếng vó ngựa giẫm đạp thực vật màu xanh cùng bánh xe chạy nhanh nghiêng qua cũng đều biến mất không thấy.

Klein kiệt lực để cho bản thân bình tĩnh lại, hắn nhìn về phía ngoài cửa sổ, thấy xe ngựa đang dọc theo con đường do những cánh đậu hà lan đan vào nhau mà chạy ra giữa không trung.

Cái này, cái này không phải Backlund. . . Hắn híp mắt lại.

Ngay ở lúc này, xe ngựa ngừng lại, cánh đậu hà lan ngoài cửa sổ đang kết lại ở giữa không trung thành một cái ghế ngồi.

Một đôi chân mang giày da màu đen từ nơi đó thả xuống, một giọng nói nhu hòa nhưng không chứa cảm tình truyền vào tai Klein:

"Người vừa rồi đã làm cái gì?"

Là cô gái ở trong nhà bảo tàng kia. . . Nghi ngờ cường giả danh sách cao. . . Cô ta giống như không nhận ra mình, dù sao mình trước đó dùng còi đồng Azcot làm ngụy trang. . . Cô ta hẳn nghe thấy tiếng kêu cứu mới lại đây xem xét. . . Suy nghĩ của Klein ở lúc này trở nên sinh động dị thường.

Hắn cố ý nuốt ngụm nước miếng nói:

"Tôi là một thám tử tư, tôi cùng rất nhiều người bạn, đang điều tra án giết người liên hoàn gần đây."

"Tôi có vật phẩm thần kỳ tên là 'chìa khóa vạn năng', có thể mở cửa xuyên tường, nhưng sẽ tạo thành lạc đường."

"Chính là ở trong quá trình này, tôi trực tiếp đụng vào chỗ phát hiện án, bởi vì không phải là đối thủ, chỉ có thể vừa chạy vừa kêu cứu mạng."

Mỗi một câu tôi nói đều là nói thật. . . Klein ở trong lòng yên lặng bổ sung.

Sau khi hắn nói xong, bên ngoài ngăn ngại không có đáp lại, nhưng hắn lại cảm giác có một ánh mắt xuyên thấu thùng xe, xuyên thấu trở ngại, trực tiếp quan sát vật phẩm mang theo trên người mình.

May mắn, mình vì bảo hiểm, đã mang còi đồng Azcot cùng thẻ dấu trang đều lưu ở phía trên gương mù xám. . . Giờ này khắc này, Klein đang cảm thấy may mắn.

Cẩn thận cùng cẩn thận quả nhiên là có tác dụng!

Sau tĩnh lặng gian nan không thể dùng lời mô tả được, giọng nữ nhu hòa nhưng không chứa tình cảm rốt cuộc vàng lên:

"Cái chìa khóa nọ có nguyên rửa nhất định, không cần thiết, không nên sử dụng."

Cô ta vừa dứt lời, bốn phía bỗng nhiên thay đổi, cái gì đậu hà lan, cái gì đường rừng rậm, cái gì con đường đi thông giữa không trung, toàn bộ biến mất không thấy, xe ngựa vẫn chạy ở trên đường cái, chạy ở giữa những ngọn đèn đường khí gas màu đen tạo hình thanh lịch.

Klein vẫn cẩn thận, thẳng đến xe ngựa đến phụ cận khu đông, hẳn trả 8 saule tiền xe.

—— Dưới tình huống bình thường, xe ngựa cho thuê sẽ không tiến vào đường phố khu đông, bởi rất có khả năng bị cướp bóc.

Ở bên trong căn phòng tại phố Black Palm, Klein thay đổi quần áo mới, trực tiếp đi ngủ, không có ý đồ rạng sáng quay về phố Minsk —— án giết người thứ 12 xuất hiện, tình huống Backlund khẳng định càng thêm căng thẳng, bên ngoài tất nhiên có các loại kiểm tra.

Hắn cũng không lập tức đi phía trên sương mù xám nghiên cứu bí mật của tấm "thẻ dấu trang" kia, biểu hiện tựa như hắn vừa rồi thể hiện đối với cô gái thần bí kia, chỉ là một thám tử tư có chút năng lực phi phạm danh sách thấp.

"Đêm nay thật đúng là ngoài ý muốn liên tục xuất hiện, tương đương kích thích, mình đã trộm được đồ. . . Ừm, đại bộ phận vấn đề là từ 'chìa khóa vạn năng' . . ." Klein tự giễu một câu, rất nhanh tiến vào ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn hô hấp sương mù cay mũi kích thích yết hầu, chậm rãi về nhà, thuận tiện lấy báo cùng thư ở trong hộp thư báo.

Sau khi mở cửa, hắn tùy tay mở báo đọc, phát hiện tiêu đề trang nhất không ngoài dự kiến:

"Án thứ 12 đã có!"

"Ác ma tái hiện, cảnh sát tuyên bố đã xác định được hung thủ!"

...

Về phần chuyện nhà bảo tàng vương quốc bị trộm đồ, chỉ nhắc đến một câu ở vị trí rất không bắt mắt, thậm chí không có nói vật phẩm bị trộm là cái gì.

Đưa cùng với báo là một lá thư không tem chứa hóa đơn nước, cần Klein tự mình đi nộp, hăn liếc mắt xem một cái, rồi đặt ở trên bàn trà, bản thân thì lên lầu hai, nấu nước tắm.

Đợi cho hơi nước tràn ngập phòng tắm, hăn mới bắt lấy cơ hội, đi nghịch bốn bước, tiến vào phía trên sương mù xám.

Trong cung điện xa xưa nguy nga không thay đổi, Klein ngồi xuống, cầm lấy tấm thẻ dấu trang miêu tả hình tượng hoàng đế Russell kia.

"Được mà, thật không dễ dàng!" Hăn nhẹ nhàng vuốt phẳng mặt ngoài của tờ giấy cứng, không tiếng động cảm thán một câu.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 329: Chú Văn Mở Ra

Nhìn từ ngoài, tấm thẻ dấu trang kia không có chỗ nào đặc biệt, tranh chân dung Russell ở triển lãm kỷ niệm có thể thấy được bất cứ đâu, hình tượng hoành đẽ cùng trạng thái là ở tầm trung niên cũng vẫn là như thế.

Klein lặn qua lộn lại xem kỹ mấy lần, tìm được một vết bị đâm rất nhỏ, xác nhận đây là tấm thẻ dấu trang mà tiểu thư "Chính Nghĩa" đã nghiệm chứng qua.

Hắn thử lan tràn linh tính bản thân, chậm rãi đưa vào, kết quả tựa như đối với vật phẩm bình thường vậy, linh tính chỉ chảy xuôi bao trùm, vẫn không có thẩm thấu, cũng không thể chế tạo ra dị biến gì.

Cũng đúng, Russell ý tưởng là tìm một "người có duyên", nên sẽ không chuyên môn hạn định là người phi phạm. . . Klein ngẫm nghĩ, sửa dùng tiếng Fossack phát âm trầm thấp:

"Vua Hải Tặc!"

Thẻ dấu trang vẫn không có phản ứng.

Hắn lại dùng tiếng Fossack cổ, tiếng Intis, tiếng Ruen vân vân để thử, nhưng vẫn chỉ có thể thu hoạch kết quả tương tự.

Về phần tiếng Người khổng lồ, tiếng Tinh linh, tiếng Cự long các ngôn ngữ lĩnh vực thần bí, bởi vì quá mức hạn định mục tiêu, Klein chỉ có thể không ôm hy vọng gì mà thử một chút.

Không hề nghi ngờ, hẳn thất bại.

Ngay sau đó, Klein dùng tiếng Fossack, phiên dịch ra:

"One piece!"

Thẻ dấu trang im lặng nằm ở lòng bàn tay hẳn, không có biểu hiện ra một chút dị thường nào.

Klein dựa theo lưu trình vừa rồi, lại dùng ngôn ngữ khác nhau thử một lần, kết quả không ngừng thất bại.

"Xem ra suy đoán ban đầu của mình là sai lầm, Russell thời kì thanh niên sẽ dùng vua hải tặc vương đến đùa giỡn, khi lớn tuổi hẳn vị tất sẽ như vậy, người luôn sẽ già nua, sẽ biến hóa." Klein suy nghĩ ra sai lầm, lấy ngón tay khẽ gõ mép bàn dài loang lổ, mưu cầu từ trong nhật kí để lộ ra một chút tin tức nhằm suy luận biện pháp mở ra.

Qua một hồi, hẳn thể hiện ra giấy bút, mang quá trình suy nghĩ cân nhắc ghi lại, miễn cho xuất hiện chỗ hỗn loạn cùng mâu thuẫn:

"Ở trên chuyện này, Russell là điên cuồng tuyệt vọng, cũng rõ ràng biểu hiện ra đùa ác, 'người có duyên' này miêu tả không phù hợp thói quen ngôn ngữ quốc tế hiện tại chính là minh chứng."

"Cho nên, có thể khẳng định, hẳn lúc ấy thật sự muốn có người nào đó cơ duyên xảo hợp phát hiện ra đặc thù của 'Thẻ báng bổ'."

"Nếu là như thế, biện pháp mở ra sẽ không quá khó khăn để tưởng tượng, có khả năng xuất hiện trong cuộc sống hằng ngày."

"Russell cần là trùng hợp ngẫu nhiên, ví dụ như, khi cầm thẻ dấu trang không có giá trị, thuận miệng đọc ra một từ riêng, như vậy, chúc mừng

người, người thu được kỳ ngộ! Ừm, cái này rất phù hợp với loại đùa ác kia."

"Dựa theo logic này mà suy đoán, 'Thẻ báng bố' khác nhau hẳn có chú văn mở ra khác nhau, loại chuyện chỉ dùng một từ đơn là có thể kích phát toàn bộ 'Thẻ báng bố', hiển nhiên không phải phong cách của Russell."

"Lá bài tẩy chú văn mở ra này là cái gì đây? Ừm, đầu tiên có thể bài trừ là, những từ thường dùng, thời khắc sẽ nói."

"Còn có, thời điểm chế tạo 'Thẻ báng bố', trạng thái Russell là tuyệt vọng, điên cuồng, không nỗ, lưu luyến, giãy dụa, phần nộ, có thể thử nhập vào loại tâm cảnh này, làm bộ mình là Russell thời điểm đó, tưởng tượng một chút sẽ bố trí biện pháp gì để mở ra."

Klein dừng bút lại, sắm vai Russell, ý đồ tìm linh cảm.

Hắn trước dùng ngôn ngữ các quốc gia thêm vào tiếng Fossack cổ thử những từ ngữ phương diện mạng chữi cùng mong chờ, đáng xấu hổ là thu hoạch thất bại.

Ngay sau đó, hắn nghiền ngẫm một vị cường giả sắp lâm vào tuyệt cảnh không nỗ nhất lưu luyến nhất sẽ là cái gì:

"Vợ ông ta Matilda? Tên phong lưu như vậy, đối với vợ chính thức hẳn cũng không có cảm tình quá sâu."

"Con của ông ta? Con gái trưởng Bernarde, con trai trưởng Charles, con thứ Bonova. . ."

"Căn cứ nhật kí, làm cho ông ta khó có thể buông bỏ nhất nên là con gái của ông ta, Bernarde có khả năng trở thành đại nhân vật thế giới thần bí."

Klein tạm dừng lại, hít vào một hơi, chuẩn bị thử nghiệm mới.

"Bernarde." Hẳn dùng tiếng Intis đọc thầm.

Thẻ dấu trang không hề có phản ứng.

Klein lại lần lượt đổi dùng tiếng Ruen, tiếng cao nguyên, tiếng Fossack, nhưng vẫn không thu được kết quả như mong muốn.

Hắn thở dài một tiếng, trầm thấp phát ra âm tiết tiếng Fossack cổ điển ửng:

"Bernarde."

Cái tên không có chỗ nào đặc thù này quanh quẩn ở trong phía trên sương mù xám trống rỗng yên tĩnh, Klein đang định tìm kiếm linh cảm mới, bỗng nhiên cảm giác thẻ dấu trang trên tay hơi trầm một chút!

Nó chợt sinh thành một cơn lốc xoáy vô hình, điên cuồng hấp thu tinh thần của Klein.

Đối với người thường mà nói, cái này là gánh nặng cực kỳ lớn, nhưng đối với "Ma thuật sư" danh sách 7 mà nói, thật sự không tính là tiêu hao gì quá nghiêm trọng, Klein thoải mái chống đỡ qua một cửa này, khó nén vui mừng nhìn sự vật trong bàn tay.

Phía trên thẻ dấu trang, hào quang trong vắt bốc lên từng chút một, hình tượng hoàng đế Russell bên ngoài theo đó rực rỡ hẳn lên.

Ông ta ngồi ở bảo tòa xa xưa bằng đá, đỉnh đầu đội một chiếc vương miện màu đen được khảm các loại bảo thạch, ông ta mặc khôi giáp tối đen, áo choàng màu đồng, trong tay nắm quyền trượng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Góc bên trái thẻ dấu trang, ánh sao lấp lánh ngưng ra một hàng văn tự:

"Danh sách 0: Hoàng đế đen!"

Danh sách 0! Quả nhiên cất giấu bí mật của thần! Hoàng đế đen lại là danh sách 0. . . Klein cười cười, vừa cảm thán vừa kinh ngạc thầm nghĩ.

Ngay sau đó, tấm thẻ dấu trang kia trở nên lập thể, giống như một bộ sách hơi co rút lại.

Bộ sách không gió mà động, bày ra hình tượng Russell mang khăn trùm đầu màu trắng, bên cạnh có văn tự tiếng Fossack cổ tương ứng miêu tả:

"Danh sách 9, luật sư."

"Thiện ở phát hiện cùng lợi dụng lỗ hổng quy tắc cùng điểm yếu đối thủ, có được tài ăn nói cực kỳ xuất sắc cùng tư duy logic. . ."

"Phối phương ma được. . ."

Klein nhìn lướt qua tài liệu phối phương, không có nhìn kỹ đưa tay đụng vào một chút, bộ sách theo đó lật trang:

"Danh sách 8: Người dã man."

"Vấn đề không thể dùng pháp luật giải quyết, chắc chắn phải dựa vào sức lực, cái này cũng là một loại quy tắc. . . Người phi phạm danh sách này ảnh hưởng đối với phương diện tinh thần có được năng lực đề kháng tương đương cao. . ."

"Phối phương ma được. . ."

Theo Klein đụng vào, "Thẻ báng bố" thể hiện ra bộ sách được lật ra từng tờ một:

"Danh sách 7: Kẻ hối lộ."

...

"Danh sách 6: Nam tước hủ hóa."

...

"Danh sách 5: Đạo sư hỗn loạn."

...

"Danh sách 4: Bá tước đọa lạc."

...

"Danh sách 3: Pháp sư cuồng loạn."

...

"Danh sách 2: Công tước xứ Entropy."

...

"Danh sách 1: Thí tự thân vương."

...

"Danh sách 0: Hoàng đế đen."

...

Sau khi đại khái xem một lần, Klein nhận không được phát ra một tiếng cảm thán:

"Cái này thật sự cất giấu huyền bí thành thần!"

"Khó trách người phi phạm con đường này đến danh sách cao, thì sẽ thử thành lập quốc gia, sẽ đi lại ở trên đại địa."

Bởi vì nghi thức thành thần là cần làm như vậy!

Muốn từ danh sách 1 "Thí tự thân vương" tấn thăng thành "Hoàng đế đen", nghi thức cần là, có được quốc gia thuộc về mình, để cho tên bản thân cùng danh hiệu hoàng đế liên hệ cùng một chỗ, trở thành thường thức của dân chúng, hơn nữa, còn cần thành lập một bộ quy tắc nghiêm mật phức tạp nhưng trái với tình huống bình thường, bao gồm phong cách kiến trúc.

Tiếp theo, sử dụng dân chúng, bí mật thành lập chín tòa lăng tẩm cùng loại Kim Tự Tháp, sau đó, tiến vào một tòa trong đó, ở dưới tuyệt đại bộ phận dân chúng đều tham dự, phát tán nghi thức hiến tế tương ứng ở thành thị khác nhau, uống vào ma dược danh sách 0.

Một khi tấn thăng thành công, ở trước khi chín tòa lăng tẩm bí mật kia bị phá hủy toàn bộ, "Hoàng đế đen" có thể sẽ không chân chính chết đi, chẳng sợ tiêu vong, hẳn cũng có thể từ một tòa lăng tẩm trong đó thức tỉnh trở về.

Đáng sợ hơn là, cho dù thành công giết thần, cùng phá hủy toàn bộ chín tòa lăng tẩm, chỉ cần trật tự mà vị thần linh kia thành lập còn số lượng nhất định sót lại, vậy hẳn cũng có khả năng sống lại quỷ dị, cái này tựa như là chui vào lỗ hồng tử vong vậy.

Nếu muốn làm cho hẳn hoàn toàn mất đi, biện pháp tốt nhất là, xuất hiện "Hoàng đế đen" mới!

"Đây là thần linh!"

"Mà phạm nhân là không thể đối kháng thần linh, chẳng sợ thiên sứ cũng giống như vậy."

"Kẻ chưa có trở thành thần linh, vĩnh viễn không thể tưởng tượng thần linh mạnh mẽ."

Russell ở cuối cùng ý vị thâm trường nói ra vài câu như vậy.

Mặt khác, Klein cũng biết một việc, đó chính là, mỗi một con đường nào đó một khi có chân thần danh sách 0, sẽ không thể lại xuất hiện người phi phạm danh sách 1, một người cũng không có khả năng, nếu không có danh sách 0, vậy cùng con đường, nhiều nhất là ba người danh sách 1, cái này thuộc về nội dung chi tiết của định luật đặc tính phi phạm không thay đổi cùng bất diệt!

Căn cứ tấm "Thẻ báng bố" này miêu tả đối với 10 danh sách "Hoàng đế đen", Klein rõ ràng nhìn ra, đặc điểm lớn nhất con đường này là, dần dần diễn biến thành cái bóng của trật tự!

Russell còn đề cập tới một điểm, đó chính là sau khi tấn thăng danh sách cao, cầm trong tay tấm "Thẻ báng bố" này, sẽ cùng tài liệu phi phạm mà mình cần sinh ra cảm ứng vì diệu nào đó!

Đương nhiên, giới hạn ở những người danh sách cao đối ứng con đường "Hoàng đế đen".

"Đáng tiếc, cái này đối với mình không có tác dụng gì." Klein nhìn "Thẻ báng bố" một lần nữa biến mỏng, hóa thành một lá bài poker.

Nhưng nó đã không còn nguy trang, mặt ngoài chính là Russell ngồi ở trên bảo tòa bằng đá, chính là "Hoàng đế đen" danh sách 0!

Klein im lặng vài giây, không tiếng động cảm khái:

"Lá bài này tác dụng lớn nhất đối với mình chính là lấy phối phương đối lấy vật phẩm cần thiết, tiếp theo là một ít tri thức về thần linh cùng

danh sách, trừ cái đó ra, hầu như không có chỗ nào có thể phát huy được công dụng."

"A, ít nhất cứ như vậy, làm thủ lĩnh hội Tarot, làm Kẻ Khờ, mình không còn là cái xác không nữa, mình nắm giữ một con đường của thần, không đến mức ngay cả một phối phương danh sách cao cũng không lấy ra được!"

"Ừm. . . mình nhớ trong tụ hội phi phạm ông lão 'Mắt trí tuệ' kia tổ chức, người phụ nữ sau lưng nghi ngờ có Thợ thủ công kia, luôn luôn muốn mua phối phương ma dược 'Người dã man'. . ."

Trong khi suy nghĩ bốc lên, Klein lại nhìn Russell trên lá bài "Hoàng đế đen", bỗng nhiên bật cười nói:

"Ông ta đều sử dụng hình tượng bản thân trên mỗi một danh sách, thật sự là tự kỷ mà. . ."

"Mình bỗng nhiên rất tò mò với 'Thẻ báng bố' đối ứng con đường ma nữ sẽ là bộ dáng gì, hắc hắc."

Thu liễm các loại ý tưởng, Klein phá hủy tấm thẻ dấu trang còn lại thuận tay mang về kia, phát hiện nó chỉ là một tấm thẻ dấu trang bình thường.

Làm xong tất cả cái này, hắn thay đổi tư thế ngồi, tựa vào ghế dựa, đáp lại khẩn cầu của tiểu thư "Chính Nghĩa" tối hôm qua, trầm thấp bình thản nói:

"Đó là một tấm 'Thẻ báng bố' do Russell chế tác."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 330: "Quyển Giả" Tưởng Tượng Cùng Thực Tế

Khu Queen, nhà bá tước Hall, trong phòng ăn.

Dựa theo lệ thường, Audrey đang cùng cha, mẹ, anh cùng nhau cầu nguyện trước khi dùng bữa.

"Ca ngợi nữ thần!" Nàng ở trước ngực điểm bốn cái thuận kim đồng hồ, lấy những lời này làm kết thúc.

Nhưng nàng còn chưa dứt lời, trong tầm mắt bị mí mắt che khuất lại tràn ngập sương mù xám nồng đậm, một bóng người nhìn xuống toàn bộ người cùng vật cao xa mà uy nghiêm mở miệng nói:

"Đó là một tấm 'Thẻ báng bố' do Russell chế tác."

Ngài "Kẻ Khờ". . . "Thẻ báng bố" ? Audrey rốt cuộc đợi được đáp lại đầu tiên là vui vẻ, chợt hơi hơi sững sờ, không rõ ràng cái gọi là "Thẻ báng bố" đến tột cùng chỉ cái gì.

Bất quá, nàng rất nhanh đã có suy đoán, nàng vẫn biết Đại đế Russell có chế tác qua một bộ bài bí ẩn, tượng trưng cho lực lượng không biết nào đó, bộ bài này tổng cộng hai mươi hai lá, được cho rằng là đối tượng tham chiếu của bài Tarot.

Hơn nữa nàng còn nghe "Người Treo Ngược" nói qua, bộ bài đó cất giấu bí mật là con đường của thần, là đường thành thần!

Thì ra, nó kêu là "Thẻ báng bổ" . . . đối ứng với "Phiến đá báng bổ" . . .
Cái này tuyệt đối là bảo vật đỉnh cấp nhất trong thế giới thần bí!

Con đường của thần đó!

Khó trách quyển giả của ngài "Kẻ Khờ" thỉnh cầu trợ giúp, bảo đảm thật sự là lá bài nọ rồi mới hành động, miễn cho xuất hiện sai lầm, không lấy được mục tiêu chính xác, ngược lại để cho giáo hội Hơi Nước biết trong tấm thẻ dấu trang cất giấu "Thẻ báng bổ" . . .

Không biết hắn có thành công hay không. . .

Người phi phạm giáo hội Hơi Nước cũng chưa đến hỏi theo lệ, có lẽ, hắn còn đang mưu tính. . .

Thân thể mơ hồ có chút run run, Audrey lại ở trong sương mù xám nồng đậm thấy một bóng người cầu nguyện, bóng người mơ hồ tới cực điểm.

Hắn đang tôn kính nói:

"Kẻ Khờ vĩ đại, xin chuyển lời cảm tạ của tôi đến với người nghiêm chứng, điều này đã làm cho hành động của tôi cực kỳ thuận lợi."

"Vì thế, tôi nguyện ý mang thù lao đề cao đến 3.000 bảng, khấu trừ từ 5.000 bảng chưa trả, đây là con số mà đối phương hắn nên được."

Thành công rồi? Cái này là thành công rồi? Nhưng mình vừa rồi xem trang đầu của báo, cũng không có tin tức triển lãm bị ăn trộm đồ, toàn bộ là tin tức người bị hại thứ 12 của án giết người liên hoàn đã xuất hiện. . . Mang thù lao đề cao đến 3.000 bảng, thuyết minh quyển giả của ngài "Kẻ Khờ" hành động đã thành công, hắn không để cho bất luận kẻ nào phát hiện mà lấy đi tấm cất giấu thẻ dấu trang "Thẻ báng bổ"! Thật sự là ngẫu mà! Đại đế Russell phát minh ra từ ngữ này tuy không đủ văn nhã, không đủ rụt

rè, không phù hợp thân phận quý tộc, nhưng là cảm thụ duy nhất của mình hiện tại!

Hội Tarot chúng ta nắm giữ một "Con đường của thần" đầy đủ!

Hần là đầy đủ chứ?

Không biết sẽ là con đường nào?

Nhưng mặc kệ thế nào, cái này đã tượng trưng cho đường thành thần!

Ở dưới hào quang của ngài "Kẻ Khờ", chúng ta một ngày nào đó sẽ trở thành thế lực bí ẩn cao nhất lợi hại nhất!

Không biết trong thẻ dấu trang khác có giấu "Thẻ báng bổ" hay không.

..

Audrey không chế cảm xúc kích động, để cho nữ hầu phục vụ bữa ăn giúp mình trải khăn ăn.

Ánh mắt nàng chợt chuyển, nhìn về phía bá tước Hall có thói quen vừa dùng bữa sáng vừa xem báo:

"Ba ba, hôm nay có tin tức gì đáng chú ý không?"

Bá tước Hall cảm thán nói:

"Ác ma kia lại sát hại một người vô tội, là án thứ 12, đó là một vị thiết kế sư mới có tiếng không bao lâu, chỉ bởi vì thời điểm nghèo khó khó có thể chống đỡ đã làm gái đứng đường vài lần, nàng đã gặp phải chuyện đáng sợ như vậy."

"May mắn là, lần này có người chứng kiến, có người thấy cảnh tượng ác ma kia phạm huyết án, a, người này vì sợ hãi, không ngừng ở trên đường

hồ to 'giết người' 'cứu mạng', ha ha, không thể không nói, người này hồ hoán cầu cứu có hiệu quả cực kỳ không tệ, ác ma kia không có đuổi theo."

"Cảnh sát mượn cái này tập trung người hiềm nghi, đang khẩn trương lùng bắt."

Audrey lại ở trên ngực vẽ ra vàng trắng đỏ rực nói:

"Nguyện bọn họ hành động thành công."

"Ba ba, nghe ngài vừa rồi miêu tả, vậy thật sự là một cảnh tượng vừa đáng sợ vừa buồn cười."

"Hy vọng người chứng kiến kia sau đó không bởi vậy mà gặp ác mộng."

Mà ngay ở một buổi tối, quyển giả của ngài "Kẻ Khờ" không kinh động bất luận kẻ nào ở trong nhà bảo tàng trùng trùng bảo hộ lấy đi "Thẻ bóng bõ" . . . Audrey bổ sung một câu ở trong lòng, bản thân cũng bỏ thêm vào một ít chi tiết.

...

Trong nhà bảo tàng vương quốc, trong thư phòng tái hiện nguyên trạng.

"Xác nhận chỉ có hai tấm thẻ dấu trang bị lấy mất sao?" Đội trưởng tiểu đội "Quả Tim Máy" Max Livermore hỏi đội viên.

Đồng thời khi nói chuyện, hắn vụng trộm liếc mắt nhìn đại nhân vật đứng ở trước bàn, đưa lưng về phía mình.

Đó là một người ông lão mặc áo bào mục sư màu trắng, đầu đội mũ mềm nhân viên thần chức, đó là người phụ trách giáo khu Backlund giáo

hội Thần Hơi nước cùng Máy móc, thành viên hội nghị trước thần, Đại Giám mục Horemick Haydn.

Vị đại nhân vật này không chỉ là nhân viên thần chức, còn là khoa học gia cực kỳ nổi danh, giáo sư vinh dự hệ vật lý đại học Backlund.

"Đúng vậy, chỉ có hai tấm thẻ dấu trang kia bị lấy cắp." Đội viên bị hỏi hồi đáp tương đương chắc chắn.

Max nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía Horemick Haydn, nghĩ nghĩ, cần nhắc hỏi:

"Đại Giám mục, chạng vạng ngày hôm qua sau khi đóng cửa, có một số đệ tử quý tộc tiến đến tham quan, bọn họ có đụng vào bộ phận vật triển lãm, bao gồm một trong hai tấm thẻ dấu trang bị mất trộm, cần để cho bọn họ phối hợp điều tra không?"

"Chuyện này tôi biết." Horemick hai tay tự nhiên buông xuống xoay người, giọng điệu bình thản nói, "Tôi đã xác nhận qua, đệ tử quý tộc này cùng kẻ trộm thẻ dấu trang không có quan hệ gì, không cần để bọn họ phối hợp điều tra."

"Vâng, Đại Giám mục." Bản thân Max cũng không cảm thấy có vấn đề gì, huống chi Đại Giám mục Haydn có đủ tri thức thần bí học cùng các loại kỹ xảo phi phạm để xác nhận.

Horemick có một khuôn mặt rất ôn nhu rất hiền lành, lúc này cũng không biểu hiện ra chút phần nộ nào, ông ta nhìn quanh một vòng rồi nói:

"Hơn nữa tối hôm qua ở trong này không chỉ một người, ít nhất có hai người, chia làm hai phương đối lập lẫn nhau."

"Một vị trong đó danh sách thậm chí có khả năng còn cao hơn so với tôi, một phía khác lại chạy thoát rất kỳ quái."

"Tuy tôi không thể hoàn lại như cũ cảnh tượng đầy đủ, nhưng có một số việc vẫn có thể 'xem' ra được."

"Sự việc càng thêm phức tạp so với chúng ta tưởng tượng."

Nói tới đây, ông ta thở dài nói:

"Tôi cũng biết bọn họ vì sao phải đánh cắp thẻ dấu trang."

"Chúng ta đã bị Russell lừa hơn một trăm năm mươi năm. . ."

...

3.000 bảng, thật sự là làm cho người ta đau lòng mà, mình gom góp lâu như vậy, còn không đến 1.000 bảng. . . Bất quá, "Thẻ bán bỏ" là vật báu vô giá, có tiền cũng không đổi được, giá trị mà tiểu thư "Chính Nghĩa" cống hiến ở chuyện này cũng tuyệt đối có giá này. . .

May mắn, đều là khấu trừ từ trong cô ta thiếu mình, hơi giảm bớt một chút áp lực, về sau nếu gặp ngài Azcot, mình là dùng phôi phương danh sách cao trả thù lao 15.000 bảng thuộc về "quyển giả" kia. . . "Thẻ bán bỏ" khác không biết lại bị nguy trang thành bộ đáng gì nữa, dựa theo tính cách của đại đế, hẳn đều ở ngoài dự đoán của mọi người. . . Klein chấm dứt đáp lại, nhìn hải dương sương mù xám bên ngoài cung điện, không tiếng động cảm thán vài câu.

Cẩn thận làm trọng, hẳn tạm thời màn lá bài "Hoàng đế đen" kia lưu ở phía trên sương mù xám, lưu ở trên bàn dài đồng xanh đối diện với ghế ngồi của "Kẻ Khờ", tương tự, còn có còi đồng Azcot.

Chờ quay về thế giới hiện thực, hẳn lại cử hành nghi thức, tự mình triệu hồi chính mình, mang "chìa khóa vạn năng" kết hợp thể lạc đường cùng xui xẻo này, vật phong ấn này ảnh hưởng xấu nhìn như không lớn,

nhưng nếu gặp phải tình huống nghiêm trọng lại có khả năng đòi mạng, đưa lên phía trên sương mù xám, không có việc thì không sử dụng đến nó.

"Chìa khóa vạn năng" chỉ là di vật của một tên xui xẻo vừa tấn thăng danh sách 9, thế mà có loại ảnh hưởng xấu đến người phi phạm danh sách trung cũng không thể suy yếu được. . . Xem ra vị "Học đồ" kia lúc đó mất khống chế, có nhân tố thêm vào, vì thế có chỗ bất thường. . .

Nghĩ như vậy, quyết định trước đó của mình là đúng, thăm dò chuyện số 32 phố Wildy cầu lớn khu nam pháo cần thận, phải chuẩn bị sẵn sàng. . . Ừm, phải rõ ràng một điểm, hiệu quả vật phong ấn không nhất định hoàn toàn tương quan đến danh sách của chủ nhân nó, phải suy xét đến nhiều tầng nhân tố, ví dụ như, có bị Tà Thần ô nhiễm hay không. . .

Klein dùng nước đã lạnh không ít tắm rửa một chút, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái đi ra phòng tắm, đến dưới lầu ăn cái bánh kem ngô tiện đường mua khi trở về, đây là đặc sản địa khu cao nguyên vương quốc Feineibote, vừa bù vừa thơm lại vừa ngọt.

Ăn uống no đủ, hắt lại cân nhắc một chút trải qua tối hôm qua, xem có lưu lại manh mối cho người khác hay không:

"Cho dù cầm 'Chìa khóa vạn năng', nếu bản thân không phải người phi phạm, cũng không có khả năng chạy thoát ở dưới tay một ác ma, cô gái thần bí mà cực mạnh kia lúc ấy khẳng định xác nhận mình thám tử tư không phải bình thường, mình cũng không nghĩ có thể giấu diếm điểm ấy."

"Cô ta không có bắt mình đi, thuyết minh cô ta hoặc là nhân viên chính phủ đối với người phi phạm hoang đại có hảo cảm nhất định, hoặc sẽ không thuộc về ba giáo hội lớn không thuộc về quân đội, ừm, mình có khuynh hướng điểm sau, cái trước đại khái sẽ có khả năng tịch thu 'chìa khóa vạn năng', ài, mình lúc ấy đã có chút tuyệt vọng, còn tưởng rằng sẽ bị giam giữ dưới lòng đất giáo hội Hơi Nước như những người phi phạm

khác, thậm chí đã bắt đầu lo lắng vấn đề nên vượt ngục như thế nào, ai biết, cô ta đã đi như vậy."

"Cô ta là người của tổ chức nào? Hay là hoang đại? Không, người phi phạm hoang đại mạnh đến trình độ như vậy, tất nhiên cũng có tổ chức thuộc về mình."

"Con chó ác ma kia khẳng định sẽ dùng năng lực phi phạm lau đi manh mối liên quan đến bản thân, cái này tự nhiên cũng bao gồm cả mình, ở lĩnh vực thần bí học, đây là không có biện pháp tách ra, mà cô gái kia rất có khả năng cũng không thích hợp đưa ra ánh sáng, manh mối chạy trốn của mình xem ra cũng đã bị quấy nhiễu."

"Về phần chuyện trong nhà bảo tàng, bọn họ muốn tìm linh thể đặc thù, tồn tại kỳ quái, cùng Sherlock Moriarty mình có quan hệ gì?" Klein trêu chọc một câu, trong lòng càng thêm yên ổn.

Đương nhiên, hắn có gan về nhà, trước đó cũng đã bói toán qua, tựa như hắn không sợ trong nhà bảo tàng có cạm bẫy không thể giải quyết hoàn toàn vậy.

Hồ, chuyện này xem như đã chấm dứt. . . Hôm nay làm cái gì đây? Luyện tập năng lực phi phạm, thuận tiện đi câu lạc bộ Craig ăn? Ủm, không biết đám người Kẻ Gác Đêm Kẻ Trừng Phạt có xác nhận hung thủ hay không, có nên lại viết phong thư cjp Isengard Stanton, nhắc nhở một chút hay không? Trong khi suy nghĩ quay cuồng, Klein nghe thấy bên ngoài có người tới gần lại rời xa.

Lại có thư? Hắn nghi hoặc mở cửa, quả nhiên thấy một phong thư nằm trong hộp thư báo.

Phong thư này đến từ Isengard Stanton.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 331: Vấn Đề Của Huấn Luyện Viên Cười Ngửa

Trở lại phòng khách, Klein cầm lấy dao rọc giấy, tùy tay mở ra con dấu, lấy ra thư Isengard Stanton gửi đến.

Vị đại thám tử nổi danh kia viết ở trong thư:

"Suy nghĩ của cậu trợ giúp rất lớn với chúng tôi, xin cho phép tôi ở trong này đưa ra lời cảm tạ trước."

"Sau khi nhận được thư cậu gửi đến, chúng tôi lập tức tổ chức người tra xét một ít khu vực trọng điểm, quả nhiên phát hiện manh mối tương ứng, không ít động vật đi hoang mà cư dân thường xuyên thấy lui tới ở phụ cận, lục tục không thấy nữa."

"Ở trong quá trình này, chúng tôi còn chú ý tới một chuyện thú vị, trong án giết người liên hoàn bốn năm trước, đúng, mục tiêu là kỹ nữ độc thân có một đứa nhỏ kia, không ít người ở xung quanh nơi phát hiện án từng nhắc tới, thiếu niên có hiềm nghi nhất kia tuy quái gở, ác độc, nhưng hẳn rất có tình yêu đối với động vật lại, nhất là một con chó đen hình thể to lớn."

"Sau khi thiếu niên kia chết ở trong xã hội đen tranh đấu, người xung quanh rốt cuộc không nhìn thấy con chó kia nữa."

"Tôi rất tò mò, chủ nhân hiện tại của nó là ai, là hung thủ án giết người liên hoàn chưa được phá càn lâu trước đó sao?"

"Tất cả những chuyện này đều ở hiện trường hung thủ để lại trong án thứ 12 thu được chứng minh nhất định, đồng phát huy tác dụng mấu chốt, để cho cảnh sát bước đầu tập trung kẻ hiềm nghi, nếu tất cả thuận lợi, sau khi nghi phạm bị bắt, chúng ta có thể nhận được tuyệt đại bộ phận tiền thưởng."

"Bạn của tôi, tôi nhớ rõ cống hiến của cậu, sẽ không quên một phần của người."

. . .

Isengard Stanton tựa như có chút hoài nghi mình đã biết chân tướng "Ác ma", cho nên cố ý ám chỉ một việc? Klein buông lá thư, không tiếng động nói thầm nói.

Bất quá, phong thư này cũng làm cho hãn chân chính yên tâm:

Nhóm người phi phạm chính phủ không có tìm lầm đối tượng!

Con chó lớn ác ma kia nếu không được sự trợ giúp khác, bị bắt bị đánh gục là chuyện sớm hay muộn.

Về phần Isengard Stanton suy đoán đối phương còn có chủ nhân, Klein khuyết thiếu đủ chứng cứ xác nhận, chỉ có thể nói có xác suất nhất định.

"Tóm lại, nhiệm vụ của mình dừng ở đây, kế tiếp chính là chuyện của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt, Quả Tim Máy." Klein rút ra tờ giấy mới, cầm lấy bút máy, viết trả lời cho Isengard Stanton một phong thư tràn ngập ý tứ khiêm tốn, cùng ám chỉ ngầm với người này đừng quá để ý đến mình, xem như một vị thám tử tư chân chính bình thường mà thôi.

Lại cắt một người giấy, sau khi ra ngoài gởi thư, Klein thông thả bước đi vào điểm chờ xe ngựa công cộng, thoải mái thầm nghĩ:

"Kế tiếp là có thể chờ lấy tiền rồi. . ."

"Leipad nói sẽ liên tục xem triển lãm kỷ niệm Russell trong ba ngày, mình phải chờ thứ bảy mới đi tìm hăn, trả khoản tiền cuối cùng, hy vọng đến lúc đó đã xin được độc quyền xe đạp, ài, hiệu suất công tác của cục độc quyền Backlund tựa như cũng không cao."

Klein vừa rồi đã sắp xếp lịch trình hôm nay, ở dưới tình huống tụ hội người phi phạm không có cách nào tụ họp, mua không được vật phẩm tương ứng, hăn đột nhiên rảnh rồi, không có việc gì làm trong thời gian ngắn.

"Buổi sáng đi câu lạc bộ Craig, luyện súng, luyện năng lực phi phạm, dùng bữa trưa ở nơi đó, tiếp theo tìm một đoàn xiếc tốt, quan sát Ma thuật sư biểu diễn, xem có thể được chút linh cảm hay không." Hăn lấy ra đồng hồ bỏ túi vỏ vàng nhìn thoáng qua, tâm tình không tệ đi lên công cộng xe ngựa.

...

Khu Hilston, câu lạc bộ Craig.

Bởi vì Klein mỗi tuần đến đây ít nhất hai lần, cho nên nhóm phục vụ đều nhớ đến hăn, không cần hăn lấy ra chứng minh hội viên cùng huy chương chòm sao bạch sương.

Lúc này là buổi sáng thứ tư, thành viên câu lạc bộ Craig đại bộ phận thuộc về giai cấp trung sản có địa vị, làm những công tác có chút thể diện, không phải thời gian chủ nhật, không phải nghỉ đông, không phải buổi trà chiều, rất khó đến đây.

Đại sảnh rộng mở sáng ngời có vẻ khá là trống trải, chỉ có khu vực sofa bàn trà đang ngồi mấy người.

Liếc mắt đảo qua nơi đó một cái, Klein thấy một người quen, vì thế đi lên chào hỏi:

"Talim, hôm nay thời tiết tốt như vậy, anh hẳn là ở sân đua ngựa chứ."

Người quen này đúng là giáo sư cưỡi ngựa quý tộc Talim Dumont ở dưới bà Mary nhờ vả đã giới thiệu hẳn gia nhập câu lạc bộ, hẳn từng mang đến cho Klein một mối làm ăn, đó chính là bảo hộ phóng viên Mike Joseph "Báo Quan sát hàng ngày" đến "Golden Rose" điều tra.

Talim ngẩng đầu lên, vuốt vuốt mái tóc quăn ngắn màu nâu của mình, cười nói:

"Ô, đại thám tử tôn kính, anh gần đây đang bận rộn cái gì à? Tôi đã lâu không có thấy anh."

Đó là ông mấy ngày này không có tới câu lạc bộ. . . Klein cười ngồi xuống sô pha bên cạnh Talim:

"Đang giúp cảnh sát điều tra án giết người liên hoàn, tuy không nhất định có thể có thu hoạch, nhưng tiền thưởng cũng đủ mê người, hơn nữa, thành lập quan hệ tốt cùng cảnh sát đối với thám tử tư chúng tôi mà nói là cực kỳ quan trọng."

Đây đều là tự thối phồng, tôi chỉ là một nhân vật không bắt mắt bị triệu tập mà thôi. . . Hẳn ở trong lòng tự trêu chọc một câu.

Mấy hội viên ngồi ở khu vực sô pha phía sau bọn họ đang ở dưới một người nam nghi ngờ là nhà môi giới chứng khoán dẫn dắt, thảo luận về cổ phiếu mới nhất của Western Railway cùng đồn đồn đông Byron.

Đối với trả lời của Klein, Talim không có hoài nghi gì, cười ha ha nói:

"Cái này quả nhiên là chuyện bận rộn của đại thám tử."

Sau khi hàn huyên vài câu, người này dần dần tiến nhập một loại trạng thái như có chút suy nghĩ.

Ngay ở lúc Klein tính cáo từ đi bãi bắn bia trong lòng đất, Talim đột nhiên nhìn hắn nói:

"Ngài Moriarty, tôi có thể thỉnh giáo một vấn đề không?"

"Ừm, anh có thể thu phí cố vấn."

"Cái này miễn phí, còn nữa, gọi tôi Sherlock là được rồi." Klein cười ha ha nói.

Talim nhẹ nhàng gật đầu, do dự rồi nói:

"Tôi có một người bạn, yêu trúng người không nên yêu, loại tình huống này nên xử lý như thế nào?"

Tuy tôi vẫn cho rằng, khi hỏi vấn đề cùng loại, "tôi có một người bạn" chẳng khác nào "chính tôi", nhưng màu sắc cảm xúc của Talim thuyết minh không phải bản thân hắn, hắn thực khó xử, nhưng nhìn không thấy chút đau đớn nào. . . Klein mở ra linh thị dựa ra sau, hai tay giao nhau nói:

"Thực có lỗi, tôi không phải bác sĩ tâm lý, cũng không phải chuyên gia chuyên giải quyết vấn đề tình cảm ở trên báo chí tạp chí này."

"Đề nghị duy nhất của tôi là, không nên phạm pháp."

"Ha ha, đây là nói đùa, đầu tiên, chúng ta phải biết rõ nguyên nhân 'không nên' này là từ cái gì? Giữa gia đình hai bên có quan hệ cừu hận?"

Talim nhìn hắn một cái, bất đắc dĩ nói:

"Không, cái này không phải chuyện "Romeo và Juliet"!"

Nghe đối phương trả lời, bên tai Klein tựa như vang lên một tiếng nói nhỏ hư ảo:

Tác giả: Russell. Gustav. . . Tác giả: Russell. Gustav. . . Tác giả: Russell. Gustav. . .

Hắn gật đầu, nói tiếng xin lỗi với Shakespeare, mỉm cười nói:

"Bộ tác phẩm này của Đại đế Russell thật sự rất kinh điển, nhắc đến tình yêu không nên, tôi sẽ nghĩ đến nó."

"Như vậy, đến cùng là vì cái gì mà không nên cùng một chỗ?"

Talim im lặng vài giây rồi nói:

"Ta phải giữ bí mật, thật có lỗi, coi như tôi chưa có hỏi qu."

Giữ bí mật? Đó là một người rất có thân phận. . . Yêu đương đồng tính? Yêu đương với người có quan hệ huyết thống? Klein nhin xuống tò mò mãnh liệt, giang tay nói:

"Tôi chỉ có thể lại cho một đề nghị, xem nhiều một chút thể loại tình cảm đang bán chạy như “Biệt thự bão tố”

“Tình yêu cùng ghen tuông” này."

Talim mấp má môi vài cái, thở dài một tiếng rồi nói:

"Ài, cái này chỉ có thể là biện pháp cuối cùng, theo ý tôi đến, những tác phẩm này quả thực không giống như là loại có thể phát sinh ở giữa những người bình thường."

"Tôi cũng như vậy cảm thấy!" Klein tràn đầy đồng cảm phụ họa.

Sau khi cùng Talim nhìn nhau cười, hần đứng dậy đi tới bãi bắn bia trong lòng đất luyện súng luyện năng lực phi phạm, khi sắp đến giữa trưa, mới quay về lầu một, đi đến sảnh tiệc đứng.

Hần trước đó đã chú ý tới, hôm nay cung ứng số lượng giới hạn là, gan ngỗng rán rượu vang, phối hợp cùng có lát táo và bánh mì tẩm bơ.

Lấy xong đồ ăn, Klein bưng khay ăn, đi về phía bàn của Talim, mà giờ này khắc này, nơi đó trừ bỏ Talim, còn có một người quen khác, là bác sĩ ngoại khoa Alan Chris đã đảm bảo, giới thiệu hần vào câu lạc bộ.

Vừa đặt xuống khay ăn, còn chưa kịp ngồi xuống, Klein đột nhiên phát hiện bên cạnh ghế dựa của vị bác sĩ ngoại khoa nổi danh kia có đặt một cây gậy chống.

"Alan, có chuyện gì vậy?" Hần quan tâm hỏi một câu.

Alan vóc dáng cao gầy, diện mạo lãnh đạm, mang mắt kính viền vàng vô nhẹ hạ phải nói:

"Không, không có vấn đề, đây thật sự là quá xui xẻo! Tôi ngã từ thang lầu xuống, xuất hiện nứt xương tương đối nghiêm trọng, chỉ có thể bó thạch cao cố định."

"Thật sự là không đủ may mắn." Klein phụ họa thở dài một tiếng, rồi cắt miếng gan ngỗng, chấm nước sốt nhét vào trong miệng, cảm giác vừa tiếp xúc đã hòa tan làm cho hương thơm của mỡ không ngừng khuếch tán ra, kích thích vị giác.

"Ta đã không gặp may một đoạn thời gian rất dài." Alan nhắc tay đẩy gọng kính, thuận thế day day thái dương.

Hần nhìn về phía Klein, lại nhìn về nhìn Talim, do dự hỏi:

"Ngài Moriarty, anh có, anh có. . ."

"Cái gì?" Klein ngẩng đầu hỏi.

Alan đê thấp giọng nói:

"Anh là một đại thám tử nổi danh, hẳn quen biết không ít người?"

"Cũng tạm." Klein không rõ ràng đối phương có ý gì nên đáp có lẽ một câu.

Alan lại liếc mắt nhìn Talim một cái, hít vào một hơi rồi nói:

"Anh có quen với dạng người như phù thủy làng không? Không, ý của tôi là, những người có chút bản lĩnh bói toán hoặc thần bí học, tôi nghĩ, tôi cảm thấy, tôi gần đây xui xẻo rất không bình thường. . ."

"Tôi biết cái này khả năng rất lớn có thể là giả, gạt người, nhưng đã tìm không ra biện pháp nào thoát khỏi xui xẻo, tôi đã thử đến giáo đường khẩn cầu, quyên tặng, tham gia thánh lễ, nhưng không có tác dụng gì."

Người có chút bản lĩnh bói toán hoặc thần bí học. . . Anh giống như là đang nói đến tôi. . . Klein suy tư rồi nói:

"Alan, anh nói chi tiết một chút, anh đã gặp những chuyện gì."

Talim bên cạnh cũng gật đầu theo:

"Không cần lo lắng, tôi tuy là tín đồ của Chúa, nhưng cũng không bài xích thần bí học này."

Alan buồn rầu thở dài nói:

"Rất nhiều rất nhiều chuyện, ví dụ như, phẫu thuật xuất hiện sai lầm, đi du lịch thì xe lửa hơi nước gặp phải sự cố, về nhà lại phát hiện trộm vào,

đi bệnh viện, kết quả ngã đi xuống thang lầu. . . Anh nói, sẽ có thể là có ai đang nguyên rửa tôi hay không?"

Ừm, trước đó đã nghe Alan đề cập tới chuyện tương tự. . . Klein hơi hơi nhúu mày.

Từng là một Kẻ Gác Đêm, hẳn rất dễ dàng từ miêu tả như vậy liên tưởng đến một vật phong ấn:

Con rồi xui xẻo!

Vật phẩm cùng loại? Hẳn mở ra linh thị, nghiêm túc hỏi:

"Alan, anh cẩn thận hồi tưởng một chút, ở trước khi những chuyện xui xẻo như vậy liên tục đến, anh hoặc là người nhà của anh, ừm, người nhà của anh có gặp phải những chuyện xui xẻo như vậy không?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 332: Đề Nghị "Chuyên Nghiệp"

Klein vốn muốn hỏi, ở trước khi những chuyện xui xẻo kia đến liên tục, Alan hoặc là người nhà có mang vật phẩm gì tương đối bất thường về nhà hay không, ví dụ như con rối có chút dơ bẩn.

Nhưng lời đến bên miệng, hẳn bỗng nhiên cảm thấy cái này quá trực tiếp, rất dễ bại lộ chuyện bản thân khá là hiểu biết đối với lĩnh vực thần bí, tuy cái này có thể giải thích là đại thám tử kiến thức rộng rãi, nhưng không cần thiết phải phiêu lưu như vậy.

Vì thế, hẳn đổi dùng phương thức càng vu hồi hơn, hỏi người nhà bác sĩ Alan có gặp phải những chuyện xui xẻo tương tự hay không.

Nghe được vấn đề này, Alan Chris cẩn thận hồi tưởng rồi nói:

"Không có, trừ bỏ đi theo tôi gặp phải sự cố xe lửa hơi nước, bọn họ vẫn giống như trước đây, đại bộ phận thời điểm không nói tới may mắn hay là bất hạnh, mà là có cả hai, không tính là đặc biệt xui xẻo gì."

Cái này không đúng. . . nếu là Con rối xui xẻo loại vật phẩm cần phong ấn này, khẳng định sẽ ảnh hưởng nhất định với những người trong phạm vi. . . Chẳng lẽ là Alan mang máu tươi nhỏ lên trên, vì thế hai bên thành lập liên hệ củng cố? Trong linh thị của Klein, khí tràng cùng màu sắc cảm xúc của Alan, cùng với trạng thái tinh thần và thân thể hẳn phân biệt ăn khớp, không có chỗ nào đặc biệt.

Hắn cân nhắc hỏi:

"Trong bệnh viện mà anh làm việc, có ai cũng đặc biệt xui xẻo giống như anh không?"

"Không có, cho nên tôi cảm thấy tôi khẳng định là bị ai đó nguyên rửa." Alan kéo lỏng cái nơ, có vẻ có chút nôn nóng cùng bất an.

Ở trong ánh mắt tò mò quan sát của Talim, Klein ngẫm nghĩ rồi nói:

"Ở trước khi gặp những chuyện xui xẻo này, anh có gặp phải những chuyện gì tương đối kỳ quái không, ví dụ như, bản thân bị vết cắt? Ở trong truyền thuyết dân gian, máu tươi là môi giới cường lực để có thể thành lập nguyên rửa."

"Sau khi tôi hoài nghi là nguyên rửa, đã xác nhận điểm này, ba tháng gần đây, tôi chưa từng bị chảy máu." Alan đặt xuống dao nĩa, vẻ mặt trầm trọng hồi đáp.

Cái này có chút kỳ quái. . . lại không thể làm bói toán tương đối phức tạp ở trước mặt bọn họ. . . Klein lại hỏi:

"Như vậy chuyện gì có chút kỳ quái khác không?"

"Alan, anh cứ thử hồi tưởng một chút, loại chuyện này không có khả năng không có nguyên nhân, anh gần đây có đắc tội với ai hay không? Hoặc là trở thành chương ngại của người khác?" Talim thân thiết phụ họa một câu.

Alan sụp mắt xuống, nhìn thực vật trên bàn ăn, lâm vào trầm tư, Klein cũng không có nhàn rỗi, ở trước khi thực vật lạnh đi trở nên không thể ăn, giải quyết chúng.

Đợi cho hẵn bắt đầu dùng món ngọt sau bữa ăn, Alan rốt cuộc ngẩng đầu lên nói:

"Tôi không phải là người giỏi giao tiếp, quan hệ giữa tôi cùng đồng nghiệp cũng không phải là hòa hợp, nhưng rất khó tin là bọn họ sẽ bởi vậy mà nghĩ biện pháp nguyên rửa tôi."

"Ừm. . . Trải qua mọi người nhắc nhở, thật ra tôi cũng nhớ tới một việc, nó khả năng có liên quan đến thần bí học."

"Việc gì?" Klein cùng Talim tinh thần đồng thời rung lên.

"Ở trước khi liên tục gặp xui xẻo, tôi phụ trách một bệnh nhân, đó là một đứa bé không đến mười tuổi, nó cực kỳ đáng thương, bởi vì một ít vấn đề, cần cắt đi chân trái." Alan đẩy mắt kính viền vàng, nhớ lại, "Tôi vừa mới thành cha chưa bao lâu, đối với đứa bé gặp bất hạnh luôn tràn ngập đồng tình, mỗi lần kiểm tra phòng bệnh đều sẽ nói chuyện vài câu với nó, cổ vũ nó, an ủi nó."

Dừng một chút, Alan nói càng thêm thông thuận:

"Tôi nhớ đó là một ngày trước khi nó giải phẫu, tôi lại đi phòng bệnh tìm nó, nó quả thật khá là bất an, đang chơi bài Tarot, đây là vật phẩm khi nó nhập viện đã mang theo, thậm chí không cho phép người nhà của nó lấy đi."

"Tôi vì để nó thả lỏng xuống, nên đã cùng nó chơi bói toán bài Tarot."

"Lúc ấy, tôi lấy ra một lá bài, là 'Bánh xe vận mệnh' quay ngược."

"Đứa bé kia liền nhìn tôi, cười đến thực tình thuần thực vô tà nói: "

"Bác sĩ, vận may của ông sẽ kém đi đó."

"Bác sĩ, vận may của ông sẽ kém đi đó. . ." Talim hít vào một hơi nói, "Tôi sao cảm thấy cảnh tượng nói những lời như vậy, làm cho thân thể tôi có chút rét run. . . Đứa bé kia sau đó chết ở trên bàn phẫu thuật sao?"

Alan lắc đầu nói:

"Ca phẫu thuật đó thành công, không bao lâu, nó đã thuận lợi xuất viện, còn đặc biệt cảm tạ tôi."

"Cho nên, tôi vẫn không hoài nghi về chuyện này, nhưng hiện tại sau khi hồi tưởng lại, tôi phát hiện đây là vật phẩm thần bí học duy nhất mà tôi đã tiếp xúc trong hai tháng gần đây, mặc kệ thế nào, mặc kệ hữu dụng hay là vô dụng, bài Tarot chung quy chỉ dùng để bói toán."

Trong tay Klein không biết từ khi nào xuất hiện một đồng xu màu đồng thau, nó đang nhảy nhót cùng quay cuồng ở đầu ngón tay, tựa như tượng trưng cho quá trình phân tích của "đại thám tử nổi danh".

Đồng xu nọ bắn lên rồi rơi xuống, rơi vào lòng bàn tay, Klein dùng khóe mắt liếc qua nhìn một cái, chấm dứt "suy nghĩ" nói:

"Đứa trẻ kia tên là gì? Ở nơi nào?"

Alan không chút do dự hồi đáp:

"Nó gọi là Will Onsetin, về phần ở nơi nào, tôi không nhớ rõ."

"Ngài thám tử, đề nghị của anh là?"

"Anh có biết chuyên gia lĩnh vực thần bí học nào không?"

Klein uống ngụm hồng trà, ở trong ánh mắt chờ mong của Alan cùng Talim cười nói:

"Đề nghị của tôi là, đi giáo đường thần linh tín ngưỡng của anh, miêu tả cho Giám mục những bất hạnh mà anh gần đây gặp, sau đó hỏi ông ta có biện pháp giải quyết hay không, Alan, tôi nhớ anh là, ừm, tín đồ Nữ Thần Đêm Tối phải không?"

Hắn thiếu chút nữa trôi chảy hô lên Nữ Thần, may mắn đúng lúc nhớ tới thân phận hiện tại của mình là thám tử tín ngưỡng Thần Hơi nước cùng Máy móc.

"Nhưng tôi trước đó cầu nguyện nữ thần, tham gia thánh lễ, cùng với quyên tặng tiền tài cùng vật phẩm, đều không có tác dụng, tôi cho rằng nên tìm những người có chút bản lãnh bói toán." Alan cùng không tán đồng đề nghị của thám tử Moriarty.

Talim ở bên cạnh gật đầu phụ họa nói:

"Đúng vậy, thần linh cũng sẽ không để ý cậu gặp may mắn hay là xui xẻo, may mắn là phù hộ, xui xẻo là khảo nghiệm."

Người bạn này, tín ngưỡng của anh thực không thành kính, cẩn thận Chúa Tế Của Gió Bão sẽ cho anh một phát sét. . . Klein phân biệt liếc mắt nhìn hai người một cái, cười cười nói:

"Đề nghị này căn cứ vào logic rất đơn giản."

"Nếu, tôi nói là nếu, thế giới này thật sự tồn tại thần bí học hữu dụng, có thể sinh ra hiệu quả, như vậy, am hiểu phương diện này nhất khẳng định là bảy giáo hội lớn chính thống, nếu không bọn họ đã sớm bị thế lực khác nắm giữ thần bí học thay thế."

"Nếu không biết gì về thần bí học chân chính, vậy tìm người xem bói, tìm vu y, cũng sẽ không được trợ giúp gì, còn không bằng xem ở chỗ Giám mục địa vị khá cao kia có biện pháp gì giải quyết hay không."

Alan cẩn thận phân tích một chút, rốt cuộc gật đầu nói:

"Rất có đạo lý."

"Có lẽ cần Giám mục giúp tôi chuyển đạt, nữ thần mới có thể phù hộ tôi."

Không, miêu tả chuẩn xác là, có Giám mục chuyển đạt, nhóm Kẻ Gác Đêm mới có thể chú ý tới dị thường trên người của anh. . . Klein ở trong lòng phản bác một câu.

Hắn căn bản không nghĩ tới sẽ trợ giúp Alan, bởi vì muốn giải quyết vấn đề của đối phương ở phương diện vận may, trừ bỏ tìm được căn nguyên, thì khẳng định cũng phải bố trí nghi thức nhất định.

Trước tiên không đề cập tới Klein hiểu nghi thức đối vận chân chính hay không, cho dù biết, hắn cũng sẽ bởi vì nghi thức, mà bại lộ bản thân có được lực siêu phàm ở trước mặt những người không mấy quen biết, trống rỗng gia tăng không ít phiêu lưu.

Nếu có thể làm cho Kẻ Gác Đêm ra mặt, mình sẽ không cần thiết tự đi làm. . . Cũng không biết vấn đề đến từ đĩa nhỏ kia, hay là bài Tarot trong tay nó, nếu là cái sau, vậy nói không chừng là vật phong ấn tương đương thích hợp với mình, đáng tiếc. . . Klein lặng yên lắc đầu, mang những tâm tình tham lam linh tinh chợt xuất hiện tự áp chế ở đáy lòng.

Lúc này, Alan đã có quyết định, nhìn Klein, nhếch khóe miệng nói:

"Cảm tạ cậu, Moriarty, tuy cậu cũng không biết thần bí học, nhưng dựa vào logic chặt chẽ đã đưa ra đề nghị tốt nhất."

Vâng, mình không hiểu thần bí học. . . Klein mỉm cười nói:

"Trực tiếp gọi tôi Sherlock là được rồi, Alan."

Ừm, từ khi không còn là Kẻ Gác Đêm, cấu thành tri thức thần bí học của mình càng ngày càng kỳ quái, một bên là nắm giữ không ít bí mật liên quan đến danh sách cao liên quan đến thần linh, một bên lại chỉ biết nghi

thức ma pháp tương đối sơ cấp, tương đối phức tạp thì chỉ biết nghi thức hiến tế cùng ban cho, phù chú lại trường kỳ dừng lại ở ba loại. . . Klein thờ dài ở trong lòng, cảm thấy bản thân bức thiết cần một bộ sách thần bí học tương đối toàn diện tương đối xâm nhập.

Về phần có thể tri thức từ trong đặc tính phi phạm tách ra Tà Thần ô nhiễm tinh thần, trước mắt ngay cả manh mối cũng không có.

. . .

Ở sau khi nghỉ trưa tại câu lạc bộ, Klein cưỡi xe ngựa công cộng, đến đoàn xiếc Royce khu JoWod vị trí gần sông Torquack.

Hôm nay cũng không phải là ngày hội, cũng không phải ngày nghỉ, khách trong rạp xiếc cũng không nhiều, nhóm thắng hề phụ trách chiêu đãi cùng chọc cười cũng có vẻ có chút không có tinh thần.

Sau khi xuyên qua các lều trại từ "phòng nhỏ bói toán" cùng bán bánh nướng, bánh kem, hoa quả đến đồ uống có cồn, Klein dọc theo rìa sân xiếc, tìm được một sân biểu diễn nhỏ, bảng đen trên cửa có viết, thời gian không phải ngày nghỉ, mỗi ngày biểu diễn bốn buổi, mỗi buổi một giờ

Buổi đầu giấc chiều ở hai giờ, vừa mới bắt đầu không bao lâu.

Mua vé, Klein tiến vào sân diễn, nghe thấy được thanh âm ủng hộ.

Lúc này, một vị Thuần thú sư đang ở trên sân khấu, tay cầm roi, mệnh lệnh một con gấu đen biểu diễn dáng điệu thơ ngây, bên cạnh nằm úp sấp một con hổ lông vằn vàng đen, ngồi một con khỉ đầu chó bộ lông quần màu sậm.

Bốp!

Theo Thuần thú sư huy roi, con gấu đen này lăn tròn trên đất.

"Tôi nói, người này vừa rồi muốn cho cậu một cái tát!" Ở trên hàng ghế trước nhất, đột nhiên có người cao giọng hô, nhất thời dẫn đến những người xem không nhiều lắm trong sân cười to.

Bọn họ nghĩ đây là phương pháp chọc cười mới của đoàn xiếc.

Nhưng Klein lại không nghĩ như vậy, bởi vì hắn phát hiện màu sắc cảm xúc của Thuần thú sư thiên hướng tức giận.

Hắn cười cười, đi tới hàng ghế đầu ngồi xuống, thưởng thức biểu diễn trên sân khấu, để khỏi phí vé vào cửa.

Ngay ở lúc này, người vừa rồi nói chuyện lại hô:

"Con hổ kia muốn cắn đứt cổ của mày, con khỉ đầu chó lông xoắn lại muốn nhét mày xuống móng mà ngồi!"

Trong tiếng cười của khán giả, Thuần thú sư động tác rõ ràng cứng nhắc một chút.

Cái này. . . tuy những lời này rất giống như đang quấy rối, nhưng vì sao mình nghe ra ý nhắc nhở. . . Klein nghiêng đầu nhìn về phía người nói chuyện ở cùng hàng ghế, phát hiện đó là một người nam khuôn mặt tròn tròn chừng ba mươi tuổi.

Loại giọng điệu này, phương thức này. . . Có chút quen thuộc. . . Klein không tiếng động nói thầm.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 333: Gặp Trên Đường Đi

Trong sàn diễn nhỏ đoàn xiếc Royce.

Chỉ cần có cảm giác quen thuộc, đối với Nhà bói toán mà nói, sẽ không tồn tại vấn đề nghĩ không ra, Klein đẩy mắt kính viền vàng trên mũi, sau đó hơi dựa ra, gần như không tiếng động nói nhỏ vài câu.

Ngay sau đó, hắn giả làm nghỉ ngơi nhắm mắt mấy chục giây, thực ra mượn dùng minh tướng, rất nhanh đi vào giấc ngủ thành công, nhận được nhắc nhở từ cảnh trong mơ.

Đó là một căn phòng tương đối âm đạm, chỉ có một ngọn nến ở trên bàn trà ánh nến lay động mờ nhạt, người ngồi xung quanh đều mặc trường bào màu đen có mũ trùm, mang mặt nạ sắt chỉ có thể che khuất nửa khuôn mặt.

Cố ý day day mi tâm, Klein mở hai mắt, tiếp tục quan sát biểu diễn thuần thục.

Hắn đã suy luận ra gợi ý, rõ ràng nơi phát ra cảm giác quen thuộc:

Hình ảnh trong cảnh trong mơ là tụ hội người phi phạm mà ông lão "Mắt trí tuệ" mở ra kia.

Bên trong có vị Dực sư khuôn mặt cũng mập mạp, thích dùng phương thức châm chọc nhắc nhở người khác, rõ ràng là một tên có lòng tốt, lại luôn làm cho người ta có một loại cảm giác muốn đánh.

Sẽ là vị "Dược sư" đó sao? Không quá giống, hẳn khi nào thì biết thuần thú. . . Căn cứ tư liệu ghi lại bên trong Kẻ Gác Đêm, "Dược sư" linh thị cũng không giống như con đường "Nhà bói toán", có thể cẩn thận phân biệt màu sắc cảm xúc, ừm, ở trên màu sắc khí tràng, bọn họ thật ra có am hiểu khác. . . Klein suy nghĩ thông thả phát tán ra, vẫn không ảnh hưởng hẳn thường thức biểu diễn trên sân khấu.

Ở trong linh thị của hắn, màu sắc cảm xúc của gấu đen, hổ cùng khi đầu chó lông xoắn quả thật cũng không quá ổn định, lại có kích thích trình độ nhất định, cũng rất có khả năng bùng nổ tại chỗ, cái này cũng liền gián tiếp chứng thực người nam mập mập vừa rồi nói chuyện kia không phải là quấy rối, hẳn tựa như có thể đọc ra suy nghĩ của ba con vật này, rõ ràng chúng nó đang xúc động.

Mà có hắn nhắc nhở, vị Thuần thú sư kia tuy lửa giận mãnh liệt, sắc mặt đã âm trầm xuống, nhưng chung quy vẫn theo bản năng động tác nhu hòa, cẩn thận hơn không ít, một hồi biểu diễn thuận lợi chấm dứt.

Sau đó, là một vở hài kịch đơn sơ nhưng tràn ngập cảm giác vui nhộn, đợi chấm dứt, mới có Ma thuật sư lên biểu diễn.

Vị Ma thuật sư này mặc áo bành tô, đeo nơ cùng màu, đội cái mũ dạ vừa cao vừa lớn, vừa lên đã trong miệng phun lửa, nhất thời làm cho người xem nơi đây đều vỗ tay ủng hộ.

Kỹ xảo quá đơn giản. . . Klein nhãn lực đã được xem là cực kỳ xuất chúng đã xem qua không ít tiết mục dạy ma thuật chỉ nhìn một chút, đã rõ ràng mấu chốt.

Kế tiếp, vị Ma thuật sư kia lại biểu diễn một số tiết mục kinh điển như thoát khỏi trong rương, thả ra bồ câu, lấy ra hoa tươi, bài ma thuật... Klein vốn tưởng rằng mình có thể thoải mái nhìn phá mỗi một thủ pháp của đối phương, nhưng ngạc nhiên phát hiện, ở một thời điểm nào đó, mình thế mà

hoàn toàn không có thu hoạch, bởi vì lực chú ý bị hấp dẫn đến nơi mà đối phương muốn, xem nhẹ đi chi tiết mấu chốt.

Hắn rõ ràng không có năng lực phi phạm, thủ pháp lại vẫn có thể giấu diếm được ánh mắt của mình, ừm, mấu chốt là, nắm chắc đối với lực chú ý. . . Nguyên tắc thứ hai của Ma thuật sư, điều động đầy đủ lực chú ý của mục tiêu, từ đó thu được hiệu quả mong muốn? Klein ở trong lòng đưa ra phỏng đoán không biết là đúng hay là sai.

Cái này còn chờ thông qua "sắm vai" để nhận được thu hoạch.

Ngay ở lúc này, Ma thuật sư biểu diễn đã xong, khán giả không chút nào keo kiệt vỗ tay nhiệt liệt cùng hò hét ủng hộ, không khí trong sân đạt tới đỉnh cao của buổi chiều hôm nay.

"Ha ha, nguyên tắc thứ ba, Ma thuật sư biểu diễn cần được người xem ủng hộ?" Klein nửa là trêu chọc nửa là suy đoán không tiếng động tự nói một câu.

Chừng 3 giờ, hắn kéo kéo cổ áo vest đuôi tôm màu đen, đứng dậy rời khỏi sàn diễn nhỏ, vẫn không thử tiếp xúc người nam mập mạp nghi ngờ là Dược sư kia, chỉ lặng yên nhớ kỹ diện mạo đối phương—— tùy tiện "đến gần" có lẽ sẽ làm ra phản ứng quá khích.

Ngồi xe ngựa công cộng, Klein quay về phố Minsk.

Cái xe ngựa này chia làm hai tầng, đang ngồi một ít hành khách, Klein dựa theo lệ thường, chọn lựa vị trí bên cửa sổ tầng dưới chót.

Xe ngựa đi một chút ngừng một chút, hắn vốn đang nhắm mắt hồi tưởng lại linh cảm vừa rồi đột nhiên tim đập nhanh, trở nên thanh tỉnh mà lý trí, phản ứng tựa như bị người mạnh mẽ xâm nhập cảnh trong mơ hoặc trực tiếp bị thông linh vậy.

Giờ này khắc này, hẳn rõ ràng biết được, mình không ở trong thế giới hiện thực!

Hắn có phong phú kinh nghiệm ra vẻ vô sự, nhìn quanh nửa vòng, phát hiện người nam mặc áo bành tô đội mũ dạ cao bên trái vẫn đang lật xem báo, có hai đứa con nhỏ, một người phụ nữ mặc quần áo màu lam nhạt đang đầu đầu quát lớn quở gây sự không nghe lời, bên cạnh cô ta, có người cầm đang cầm bánh mì, uống nước trà tự mang theo. . . Tất cả cái này, không có gì khác với lúc trước.

Nhưng trong linh thị Klein lặng yên mở ra, hành khách này đều không có tản ra màu sắc khí tràng cùng màu sắc cảm xúc tương ứng!

Bọn họ không có thân thể!

Bọn họ rõ ràng đang nói chuyện, đang ăn bánh mì, đang xem báo, nhưng không có một chút dấu vết còn sống nào!

Cái này, là biểu hiện giả dối hư ảo, hay là bọn họ đột nhiên chết đi, chỉ hoạt động dựa theo quán tính khi còn sống? Klein kiệt lực trấn định, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy xe ngựa trên đường cùng người đi đường lui tới, vẫn là cảnh tượng buổi chiều.

Nhưng mà, bọn họ cũng không có màu sắc khí tràng. . . Theo xe ngựa tương đối thông thả đi tới, Klein càng thêm trở nên ngưng trọng, không rõ ràng đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hắn cúi đầu quan sát bản thân, rõ ràng thấy linh tính sáng rọi, hoàn toàn khác với những người xung quanh.

Ngay ở lúc này, hẳn đột nhiên nghe thấy được tiếng gầm lên giận dữ, không giống tiếng rống giận đến từ nhân loại!

Klein vội ngẩng đầu lên, phát hiện trên đường cái xuất hiện một con chó lớn màu đen.

Trên những cái răng trắng ớn sắc bén của nó còn dính những vết giống như vết máu khô, đúng là con chó lớn ác ma kia, con chó lớn ác ma phạm rất nhiều huyết án!

Con chó dữ màu đen này nhanh chóng bành trướng thành ác ma cao lớn, sau lưng có cánh như cánh dơi, trên đầu dài ra sừng dê tràn đầy hoa văn thần bí, nó đang nhìn lên bầu trời, phát ra một từ tràn ác ma đầy ý tứ ô uế:

"Đọa lạc!"

Hầu như là đồng thời khi nó mở miệng, Klein đã xác nhận nó là chân thật, bởi vì nó có màu sắc khí tràng cùng cảm xúc, đang phát ra linh tính sáng rọi mãnh liệt!

Theo con chó lớn ác ma kia rống lên, vài người đi đường hư ảo bốn phía bỗng nhiên nổ tung, hóa thành sương mù màu đen, tràn ngập giữa không trung, che đầy tầm mắt.

Nhưng Klein mơ hồ có thể nhìn ra, giữa không trung cùng xung quanh thêm không ít "người chân thật" có màu sắc khí tràng, bọn họ sử dụng năng lực phi phạm phát ra linh tính sáng rọi.

Đây là chuyện gì, người thường đều là hư ảo, người phi phạm lại đều là chân thật. . . Đây là đám người Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt tìm được con chó lớn ác ma kia, dùng vật phong ấn đặc thù chế tạo ra hoàn cảnh chiến đấu có thể không quấy rầy đến thế giới hiện thực? Vật phong ấn nọ chỉ nhằm vào người phi phạm, đối với người thường không có hiệu quả? Vì thế, mình vừa vắn đi ngang qua đã bất hạnh bị kéo vào? Klein suy nghĩ thay đổi thật nhanh, đại khái đoán ra bản thân đang gặp cái gì.

Cái này thật đúng là tai nạn khó hiểu mà. . . Hãn vừa có cảm khái, đột nhiên nghe thấy được một tiếng hét thảm, tiếng kêu thảm thiết thê lương, tiếng kêu thảm thiết thật lớn.

Sương mù đen che đầy tầm mắt xung quanh đột nhiên phân tán, con chó lớn ác ma kia đang nằm ở trên đất, thân thể dựng thẳng chia làm hai phần, mà toàn bộ hào quang giữa không trung đều tập trung ở trên một sự vật nào đó, làm cho nó giống như một ánh trăng tinh thuần, chiếu rọi hoàn cảnh bóng tối thâm trầm.

Con chó lớn ác ma nọ sinh mệnh lực ương ngạnh lại rống giận một tiếng, thân thể đột nhiên nổ tung ra, dùng linh hồn cùng huyết nhục làm nhiên liệu, nổi lên ngọn lửa lam nhạt cùng đỏ đậm đan vào xông lên trời.

Nhưng mà, lửa vừa tới giữa không trung đã mất đi toàn bộ độ sáng, bị sự vật như vầng trăng sáng tỏ kia hấp thu.

Nó vô thanh vô tức không thấy nữa, con chó lớn ác ma kia đã vô cùng đơn giản như vậy mà hoàn toàn tiêu vong, chết ngay cả một chút cặn cũng không còn.

Thật mạnh. . . Klein vừa sinh cảm khái, bỗng nhiên liền nghĩ tới một việc, cường giả chính phủ này có thể sẽ phát hiện trong cái xe ngựa mình đang ngồi này còn có một người phi phạm hoang dại, người phi phạm khác với người hư ảo xung quanh hay không!

Hãn trong lòng căng thẳng, da đầu phát tê lấy ra một người giấy, thuận tay rung lên, mang nó biến thành bản thân, một bản thân không có màu sắc khí tràng cùng cảm xúc.

Mà bản thân hãn thì mượn dùng "phép thể thân" đặc thù, trốn vào trong "cái bóng" của người giấy.

Ngay ở lúc này, Klein nghe thấy trên đường ở một bên khác của xe ngựa có ai khẽ hừ một tiếng.

Tiếng hừ nhẹ này hàm chứa tức giận cùng không cam lòng rõ ràng.

Ai? Không giống như là thanh âm người phi phạm chính phủ phát ra. .
. Klein nghi hoặc, nhưng không dám bỏ đi thể thân, thăm dò xem xét.

Ngay sau đó, vài ánh nhìn lần lượt đảo qua, cũng không có dừng lại gì nhiều.

Đợi cho tất cả cái này nhạt đi, Klein thấy hư không bốn phía xuất hiện khe hở, vỡ tung như thủy tinh.

Sau đó, cảm giác chân thật đánh úp lại, hãn tinh tường biết bản thân đã trở về thế giới hiện thực.

Lặng yên bỏ đi thể thân, hãn một lần nữa ngồi ở vị trí thuộc về mình, hành khách bên trong xe ngựa xem báo thì xem báo, cắn bánh mì thì cắn bánh mì, mắng đứa nhỏ thì mắng đứa nhỏ, không có gì khác so với vừa rồi.

Nhưng ở trong mắt Klein, bọn họ một lần nữa có được màu sắc khí tràng cùng cảm xúc.

Mặt khác, so sánh với vừa rồi, xe ngựa công cộng rõ ràng đã đi tới một đoạn.

"Xem ra hoàn cảnh chiến đấu đặc thù vừa rồi, thời gian cùng cảnh tượng đều là đồng bộ với hiện thực, nếu trận chiến đấu nọ liên tục kéo dài, xe ngựa có khả năng đi ra phạm vi ảnh hưởng, chỉ chừa lại một mình mình ở nơi đó, một mình mình ở nơi đó. . . bại lộ rõ ràng như vậy. . . May mắn, Backlund là nơi hy vọng là đô thị trong đô thị, ba giáo hội lớn đều có danh sách cao giả ở trong này. . ." Klein hơi cảm thấy ngẫm mà sợ.

Hắn nguyên bản cảm thấy, cho dù khóa được đối tượng, đám người Kê Gác Đêm, Kê Trừng Phạt cũng phải phí vài ngày, mới có thể tìm ra con chó đen ác ma kia, hơn nữa cái này còn phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là đối phương không rời khỏi Backlund —— đây có thể khẳng định, bởi vì rời khỏi Backlund, chẳng khác nào đi ra phạm vi nghi thức, tấn thăng bởi vậy thất bại, mà đối với ác ma mà nói, ảnh hưởng xấu từ nghi thức thất bại đại khái sẽ có tỷ lệ rất lớn khiến cho chúng vốn giấy dựa ở bờ vực khát máu trực tiếp mất khống chế.

Ai mà biết, chỉ một buổi tối thêm nửa ngày, con chó lớn ác ma nọ đã bị phát hiện, xử quyết, tịnh hóa!

Quả thực đáng sợ! Đây là Backlund. . . Đây là thực lực chân thật của ba giáo hội lớn! Một danh sách 6 đã muốn tấn thăng chỉ bại lộ thân phận, để lại một chút dấu vết bé nhỏ không đáng kể, cứ như vậy đã bị tìm được rất nhanh, giết chết vô cùng đơn giản. . . Cái này là "Ác ma" có thể phát hiện nguy hiểm trước đó! Xem ra vật phong ấn nào đó vừa lúc khắc chế điểm này. . . Về sau, mình phải càng thêm cẩn thận cùng cẩn thận! Klein cảm thấy bản thân đã thu hoạch giáo huấn khắc sâu.

Lúc này, hắn nhớ tới tiếng hừ nhẹ kỳ quái vừa rồi nghe được.

"Tựa như là đồng bọn của con chó lớn ác ma kia? Chủ nhân của nó? Hắn thế mà không bị phát hiện, có lẽ con chó lớn ác ma cuối cùng tự bạo là do hắn âm thầm thao túng. . . Đương nhiên, cũng có thể là thành viên tổ chức bí ẩn người phi phạm chính phủ nào khác bất mãn. . ." Klein nhìn ra cửa sổ đối diện thùng xe, chỉ thấy người đi đường đi ngang qua bên ngoài đều là bình thường, hoặc mặc áo khoác len, hoặc đội mũ dạ cao, hoặc váy dài màu sắc tươi sáng, nhìn không ra vấn đề gì.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 334: Đi Đạo

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 335: Đi Đạo

Bánh xe ở trong quỹ đạo, ngựa kéo thùng xe, trầm trọng nhưng vững vàng đi tới, rất nhanh rời khỏi con đường nọ như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Klein vẽ mặt bình thường cầm ba toong, mãi cho đến khi xe ngựa công cộng qua hai trạm dừng, mới xuống xe, đi hơn nửa vòng, chậm rãi quay về chỗ mà con chó lớn ác ma bị đánh chết kia.

Hắn không phải đang đi tìm đặc tính phi phạm mà đối phương phân ra, cường giả đỉnh cấp giáo hội không có khả năng không biết chuyện này, khẳng định đã sớm lấy đi, hắn cũng không phải điều tra nơi phát ra tiếng hừ nhẹ trước đó, đã qua lâu như vậy, trên đường xe ngựa chạy, người đến người đi, sao còn có thể di lưu manh mỗi gì, cho dù bói toán, khẳng định cũng không thu được đáp án.

Klein mục đích là, từ chi tiết vi diệu còn sót lại bốn phía con đường, xem xét đặc điểm của vật phong ấn có thể sáng tạo hoàn cảnh chiến đấu kỳ quái kia, để làm chút chuẩn bị nếu có khả năng gặp phải.

Đây là sắm vai "Ma thuật sư". . . Hắn đi ở dưới bầu trời xám xịt, đi ở dọc phố có đèn đường khí gas phân cách, không tiếng động thờ dài một câu.

Hắn sở dĩ phải đợi hai trạm mới xuống xe, cùng vòng đường xa quay về, là lo lắng còn người phi phạm chính phủ âm thầm quét tước chiến trường, có thể không chạm mặt cùng bọn họ, thì tận lực không chạm mặt.

Klein ăn mặc tươm tất, cầm ba toong, vạt áo có giắt dây đồng hồ màu vàng dùng thời gian nhất định, rốt cuộc quay trở về hiện trường "con chó lớn ác ma tử vong", nhưng trên đường căn bản không có dấu vết lưu lại gì tương ứng, người đi đường lui tới rõ ràng cũng không biết nơi này từng phát sinh qua siêu phàm chiến tương đối kịch liệt.

"Vật phong ấn nọ món cũng thật thần kỳ, còn lợi hại hơn so với thời miên quy mô lớn phạm vi lớn." Klein mở ra linh thị, để cho bước chân của bản thân trở nên càng thêm thông thả, tựa như không có việc gì đi ra ngoài dạo chơi vậy.

Cứ như vậy đi một vòng, hăn mất chừng nửa giờ, nhưng linh thị vẫn không có được thu hoạch gì, quảng trường mục tiêu không hề có dị thường.

Bất quá, Klein linh cảm vẫn nhận ra một chút gì đó, chính là phạm vi cùng biên giới.

"Thời điểm tiến vào quảng trường cùng rời đi từ một phương hướng khác, mình đều có chút cảm thụ hư ảo vi diệu, tựa như từ một thế giới này tiến vào thế giới kia, nói cách khác, vật phong ấn nọ phạm vi ảnh hưởng ít nhất có thể đạt tới một quảng trường, giới hạn trên tạm thời không rõ ràng cho lắm, ừm, còn có thể xác nhận một điểm, đó chính là nó chỉ phát huy tác dụng đối với người phi phàm." Klein đứng ở ngoài con đường mục tiêu, có chút suy nghĩ gập đầu, tiếp theo lại quay về, tìm quá cà phê coi như có cấp bậc, rót ly cà phê Nam xứ Wales, ngồi xuống vị trí gần cửa sổ.

Hăn vừa uống chất lỏng mùi hương đậm đặc nọ, vừa quan sát con đường càng ngày càng náo nhiệt bên ngoài, xem theo thời gian lắng đọng lại, nơi này sẽ có biến hóa gì khác hay không.

Đáng tiếc là, chuyện hăn chờ mong cũng không có phát sinh.

Đương nhiên, hăn cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất hăn xác nhận một điểm, đó chính là "Ma thuật sư không biểu diễn

không có chuẩn bị" quả thật là một trong những quy tắc sấm vai.

Hắn cảm giác đặc tính đang lắng đọng lại một cách vi diệu trong cơ thể đã có hiện tượng bị khuấy lên rất nhẹ.

Sau khi chạng vạng tiến đến, Klein không hề quan sát nữa, một lần nữa ngồi xe ngựa công cộng quay về phố Minsk.

Lúc này, đèn đường khí gas hai bên đường toàn bộ đã được thắp sáng, mang theo ánh lửa màu lam chiếu sáng mặt đất hơi lầy lội cùng từng gốc cây lá cây khô vàng điêu linh ở bên đường.

Klein cầm ba tông, đi ngang qua bên ngoài nhà luật sư Jurgen, chậm rãi đi về phía ngôi nhà số 15.

Đi tới đi tới, hắn đột nhiên nghĩ đến một việc, đó chính là nguyên liệu nấu ăn trong nhà đã dùng hết, trở về như vậy cũng không có cách nào làm bữa tối!

Ặc, phải đi tiệm thịt tiệm hoa quả, hay tìm nhà hàng lấp đầy bụng? Klein do dự, cuối cùng quyết định đêm nay làm biếng đi ăn đồ làm sẵn cho rồi.

Tuy thế giới này có rất nhiều thức ăn làm cũng tương đương đơn giản, cũng cực kỳ rất nhanh, không đến mức xuất hiện hiện tượng làm một giờ, ăn năm phút, nhưng mặc kệ thế nào, vẫn cần lao động nhất định, còn phải tự mình dọn bàn, rửa dao nữa.

Sờ soạn túi tiền, Klein xoay người đi về phía có nhiều nhà hàng ở trong trí nhớ.

Hắn lại một lần nữa đi ngang qua nhà luật sư Jurgen.

Jurgen đứng ở sau cửa sổ nhô ra rộng mở, nhìn thăm tử Moriarty về mặt "mê mang", lớn giọng nói:

"Ngài Moriarty, tôi là nói, anh lại quên mang chìa khóa? Hoặc là, làm rơi chìa khóa?"

Vì sao lại nói là lại? Klein ha ha đáp lại:

"Không, cũng không có."

Jurgen cực kỳ đứng đắn gật đầu:

"Vậy hay là đến nhà tôi làm khách đi?"

"Chờ dùng xong bữa tối, sắc trời tối rồi hãy trở về."

. . . Klein do dự một giây, mỉm cười nói:

"Cái này là vinh hạnh của tôi."

Thời điểm hần vào cửa, mèo đen Brody đang ở góc liếm móng vuốt, Jurgen không nói nhiều, tiến vào phòng bếp.

Đợi cho Klein treo áo khoác cùng mũ, đặt xuống ba toong màu đen, bước vào nhà ăn, trên bàn đã dọn xong thực vật, có thịt thăn đen tuyền cùng khoai tây màu sắc như màu bùn.

Hần đối với cái này cũng không kỳ quái, bà nội của luật sư Jurgen, bà Doris khi đã có tuổi phong cách nấu nướng là như thế, nhìn không đẹp mắt, nhưng đủ ngon miệng.

Bà ta là một đầu bếp. . . Klein ngồi vào đối diện Jurgen, mỉm cười nói:

"Anh đang chuẩn bị dùng bữa?"

"Đúng vậy, trước khi dùng bữa, tôi có thói quen nhìn cảnh sắc bên ngoài một chút, tùy ý để suy nghĩ bản thân lan tràn không có biên giới." Jurgen trải khăn ăn, cầm lấy dao nĩa.

Klein nghỉ hoặc nhìn quanh một vòng nói:

"Bà Doris đâu?"

Jurgen thở dài, nghiêm túc hồi đáp: "Thời tiết càng ngày càng lạnh, vấn đề về phổi của bà lại xuất hiện, không thể không đi bệnh viện ở một thời gian."

"Nguyện thần phù hộ cho bà." Klein không quá thành thạo ở ngực vẽ ra thánh huy tam giác giáo hội Thần Hơi nước cùng Máy móc.

Tiếp theo, hắn cắt miếng thịt, dùng nĩa cắm vào chuẩn bị nhét vào trong miệng.

Ngay ở lúc này, hắn bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, vội mở miệng nói:

"Cho nên, đây là bữa tối mà anh chuẩn bị?"

"Đương nhiên, vừa làm xong vài phút trước." Jurgen ngắn gọn hồi đáp.

Không phải tay nghề của bà Doris, màu sắc kia. . . Klein khóe miệng con rút, chịu đựng sợ hãi trong lòng, cắn vào miếng thịt ở trên cái nĩa bằng bạc kia, chậm rãi nhai nuốt.

Chân mày hắn cau lại từng chút một, cuối cùng mạnh mẽ nuốt vào thực vật, trên mặt gượng ra một nụ cười:

"Vì sao lại chuẩn bị hai phần như vậy?"

"Một phần là chuẩn bị đưa vào bệnh viện, cho bà của tôi." Jurgen ngẩng đầu liếc mắt nhìn Klein một cái, không biết là cái này có cái vấn đề gì, "Lát nữa tôi lại chuẩn bị một phần."

". . . Thì ra là như thế." Vì lễ phép, Klein âm thầm hít vào một hơi, dùng tư thái như chiến đấu giải quyết thực vật trước mặt.

Đợi cho hăn ăn xong, Jurgen vẫn còn non nửa, vị luật sư sự vụ cao cấp này tạm thời buông dao nĩa, cầm lên cái ly thủy tinh chân cao bên cạnh, uống ngụm rượu vang, không có vẻ mặt gì hỏi:

"Cảm giác thế nào?"

"Anh thích nhất là món nào?"

"Tôi biết tay nghề của tôi có chênh lệch không nhỏ cùng bà của tôi, nhưng hăn không phải quá khoa trương."

Ngài luật sư à, tôi hoài nghi anh trừ bỏ thần kinh mất mát cân đối, còn có vấn đề về phương diện vị giác. . . Anh không thể nhận thức chính xác bản thân sao? Klein gượng ra nụ cười, lắc lắc đầu nói:

"Bánh mì trắng cũng không tệ lắm."

"Đó là bánh mì mua ở tiệm." Jurgen một lần nữa cúi đầu, giải quyết thực vật còn lại.

Chờ uống hết rượu vang còn sót lại, hăn nghĩ nghĩ rồi nói:

"Thám tử Moriarty, tôi muốn ủy thác một việc, ủy thác rất đơn giản."

"Việc gì?" Klein không ngừng uống nước.

Khoai tây vừa rồi quá mặn!

"Bà nội tôi gần đây đều ở bệnh viện, tôi có đôi khi vì án, rất có khả năng không về nhà, như vậy Brody sẽ đói bụng." Jurgen nhìn về phía con mèo đen kia nói, "Tôi nghĩ mời anh ở thời điểm tôi không về nhà, cho Brody ăn, thanh lý chỗ vệ sinh của nó, chơi cùng nó một lát, nó thích nhất người khác cãi cãm nó, ừm, mười giờ buổi tối mỗi ngày, nếu nhà của tôi còn chưa có thắp đèn, mà vẫn là bóng tối, anh có thể vào, mỗi lần 2 saule, thẳng đến khi bà nội tôi về nhà."

Klein thấy trên gương mặt luôn cũ kỹ nghiêm túc của luật sư Jurgen xuất hiện vẻ ôn nhu hiếm thấy, vì thế nhếch khóe miệng lên nói:

"Nhiệm vụ rất đơn giản, thù lao tương đối dày, tôi không có lý do để cự tuyệt."

Đồng thời khi nói chuyện, hắn nghiêng đầu nhìn về phía mèo đen Brody, cười cười với nó.

Mèo đen Brody chậm rãi quay người lại, đưa lưng về phía hắn.

Klein nụ cười không khỏi cứng ngắc ở trên mặt.

...

Klein đã ăn uống no cáo từ rời khỏi nhà Jurgen, ở trên con đường bóng đêm đã hoàn toàn buông xuống chậm rãi tản bộ về căn nhà mà mình thuê.

Lúc này, mọi người chấm dứt công tác đều đã về nhà, đang hưởng dụng bữa tối của mình, người đi trên đường rất ít, xe ngựa không nhiều lắm, tương đương im lặng.

Đi ở dưới ánh sáng của đèn đường khí gas, Klein đối với trở về nhà không có gì bức thiết bước càng ngày càng chậm, cái bóng bên cạnh chân hắn cũng như thế.

Thời điểm đi ngang qua nhà Summer, hắt thông qua cửa sổ nhô ra, thấy bên trong ánh đèn sáng tỏ, bóng người qua lại, có thanh âm nói chuyện cùng tiếng cười to mơ hồ truyền ra.

Mà số 15 phố Minsk ngay ở cách vách, tăm tối mà yên tĩnh.

Klein thở dài một tiếng, bước chân nhanh hơn, lấy ra chìa khóa, mở cửa lớn.

Trước khi đi vào, hắt theo thói quen nhìn vào hộp thư báo, phát hiện bên trong đang nằm một phong thư.

Là ai gọi đến? Klein lấy thư ra, ở dưới ánh đèn đường liếc mắt nhìn một cái.

Không dán tem. . . Chữ viết giống của Isengard Stanton. . . Hắt khẽ gật đầu, vào nhà đóng cửa, bật đèn mở thư.

Trên thư, đại thám tử Isengard nói:

". . . Thật cao hứng nói cho cậu, hung thủ kia đã bị tìm được, đánh gục tại chỗ."

"Cảnh sát thấy công tác của chúng ta ít nhất có thể trị giá một nửa treo thưởng, tuần này hắt có thể phát cho tôi, đến lúc đó, tôi sẽ mời cậu cùng những người bạn khác đi lại đây, chia xẻ số tiền thưởng này."

. . .

Isengard đã thu được tin tức nhanh như vậy? Ông ta cùng cảnh sát Backlund quan hệ cũng thật sâu. . . Ủm, không dán tem, thuyết minh là ông ta trực tiếp cho người đưa tới, hệ thống bưu chính vương quốc Ruen cũng không có hiệu suất cao như vậy, buổi chiều mới ra thư, sao có khả năng buổi tối đã tới? Klein thở hắt ra, buông thư, chuẩn bị thay đồ đi ra ngoài.

Án giết người liên hoàn đã phá, thế cục Backlund theo đó đã dịu đi, hẳn có thể thử làm chút chuyện.

Ví dụ như, đi quán Bar Brave tìm Caspars, liên lạc Maric, xem ở chỗ người phi phạm thao túng xác sống này cùng tiểu thư Sharon có sách về lĩnh vực thần bí học hay không.

Nếu mình đoán không sai, bọn họ hẳn là kẻ phản bội Học phái Hoa Hồng, trước đó coi như là có tổ chức chính thức, khẳng định biết không ít tri thức thần bí học, mà mình hiện tại có đủ tiền để mua! Klein sờ soạng túi tiền, rất có chút chờ mong suy nghĩ.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 336: Vết Cào

Khu vực cầu Backlund, quán Bar Brave.

Klein đầu đội mũ lưỡi trai, cẩn thận túi tiền bên sườn trong quần áo bảo hộ công nhân màu xám, vòng qua đám khách vây quanh võ đài quyền anh, đi thẳng đến quầy bar.

Trên đường, hắn nhìn quanh một vòng, không phát hiện bóng dáng thương nhân vũ khí chợ đen Caspars Cunningham.

Hoặc là đang chơi bài, hoặc là đang đánh billiards. . . Klein gật đầu, ngồi vào quầy bar, nói với người pha chế:

"Một nửa một nửa."

Lần trước hắn thấy người ta uống loại đồ uống chứa cồn này, cảm giác hắn hợp khẩu vị với mình.

Ít nhất thích hợp hơn so với bia lúa mạch đơn thuần. . . Klein trầm nghĩ.

Người pha chế ngẩng đầu nhìn hắn một cái:

"Dùng hai loại rượu nào? Lựa chọn khác nhau khác giá nhau."

"Cái này, cái này là được." Klein lần trước thấy người nọ dùng là loại kém nhất, cả ly "một nửa một nửa" cũng chỉ có hai penny rượu.

"Bốn penny rưỡi." Người pha chế nhìn Klein mang tiền xu ánh lên màu đồng thau xếp ở trên quầy bar, mới quay người lấy rượu, thuận miệng nói một câu, "Lại đây tìm Caspars? Ông ta không ở trong này, làm ăn của ông ta bị người đoạt rồi."

"A?" Klein không nghĩ tới sẽ có đáp án như vậy.

Người pha chế còn chưa kịp trả lời, một người nam răng hô ở bên cạnh đã ha ha cười nói:

"Đúng vậy, Caspars bị chúng tôi đuổi đi rồi!"

"A, một ông lão què chân dựa vào cái gì có thể làm những thứ này?"

"Anh có gì thì cứ tới tìm chúng tôi, tìm lão đại của chúng tôi."

Xã hội đen đoạt địa bàn? Klein theo bản năng xuất hiện một ý tưởng như vậy, muốn từ chối đề nghị của đối phương.

Nhưng bất chợt, hắn nghĩ tới một khả năng:

"Cái này có thể sẽ là Học phái Hoa Hồng cố ý tìm xã hội đen chèn ép Caspars, từ đó bức ra Maric cùng tiểu thư Sharon sau lưng ông ta, để cho bọn họ chủ động nhảy vào cạm bẫy hay không?"

Ừm, xác suất này không thấp, Caspars ở trong này làm thương nhân vũ khí chợ đen đã lâu, tuyệt đối không phải người khác nói đuổi là có thể đuổi đi, đoạn thời gian trước, bởi vì án giết người liên hoàn không ngừng phát sinh, toàn bộ Backlund không khí đều tương đương căng thẳng, Học phái Hoa Hồng, hoặc là thế lực bí ẩn khác, cho dù tìm đám người Maric cùng tiểu thư Sharon, cũng khẳng định không dám tùy tiện giết người thông linh, thu được đáp án —— cái này sẽ chế tạo rất nhiều huyết án, bởi vì bọn họ rõ ràng chỉ là đối tượng có một chút hoài nghi, tạm thời không thể xác

nhận ai có biện pháp liên lạc tiểu thư Sharon cùng Maric. . . Klein lời nói đến bên miệng, thì nuốt trở vào, chuyển hỏi:

"Có thể biết giá trước, sau mới quyết định mua hay không?"

Hắn tính quan sát một chút thế lực người thường chiếm lấy giao dịch chợ đen quán Bar Brave, nếu phát hiện có vấn đề gì, có thể báo cho Caspars, Sharon cùng Maric để thể hiện ý tốt.

Dù sao Klein không muốn phát sinh xung đột, chỉ chuẩn bị đi lưu trình bình thường mà quan sát, cũng sẽ không tồn tại vấn đề mạo hiểm.

"Có thể, yêu cầu duy nhất là." Người nam kia đưa tay ở trên miệng làm ra động tác kéo khóa kéo.

"Không có vấn đề." Klein vừa trả lời xong, đã thấy "một nửa một nửa" đặt ở trước mặt mình, đồng penny đã bị người pha chế thu đi rồi.

Hắn vốn không muốn lãng phí tinh thần, bưng lên uống vài ngụm, chân mày dần dần cau lại.

Không phải hương vị mình muốn, cồn quá nặng, vị nho quá nhạt. . . Klein buông ly rượu, đi theo người nam kia đến phòng billiards số 3 mà trước đây Caspars thường ở đó.

Thời điểm sắp đến cửa, hắn bỗng nhiên lại nghĩ tới một việc:

"Làm một người hiểu biết tin tức không nhiều lắm, mình cũng có thể hướng về phương hướng đây là cạm bẫy mà đoán, tiểu thư Sharon cùng Maric không biết bị người đuổi bắt đã bao lâu có biết hay không? Bọn họ khẳng định sẽ không ra mặt. . ."

"Bất quá, người phi phạm mà Caspars biết không chỉ một người, ông ta có liên hệ cùng vài nhóm người phi phạm, có lẽ sẽ tìm trợ giúp khác,

chuyện sẽ có chút phức tạp."

Lúc này, người nam răng hô đứng ở trước cửa phòng billiards, Klein thất thần thiếu chút nữa đụng vào người này.

Hắn chỉ chỉ bên trong nói:

"Đừng có nói lung tung, lão đại chúng tôi tính tình không tốt lắm."

"Toàn bộ khu vực cầu Backlund cùng khu đông đều biết "

"Tốt." Klein nhẹ nhàng gật đầu.

Người nam răng hô kia hài lòng xoay người, đẩy ra cửa phòng billiards.

Sau khi mở cửa phòng, Klein thấy bên trong có một bóng người treo ở giữa không trung, đang nhẹ nhàng lay động.

Đó là một người mặt râu quai nón, trên cổ người này buộc một sợi dây thừng, dây thừng được xiết chặt cho đến chết.

Hai chân hắn rời khỏi mặt, lưỡi lè ra ngoài, sắc mặt xanh tím, vẻ mặt dị thường vặn vẹo.

"Lão đại. . ." Người nam răng hô không thể tin được hô một tiếng.

Bầu không khí khẩn trương của Backlund vừa biến mất, đã có người ra tay rồi. . . Klein nghiêng đầu liếc mắt nhìn đối phương một cái, nghiêm trang ở ngực vẽ cái thánh huy tam giác:

"Nguyên thần để cho anh ta ngủ yên."

"Hy vọng sự nóng nảy khó chịu của anh ta có thể được chữa khỏi."

Người nam rằng hô căn bản không có nghe hăn nói cái gì, đột nhiên hô to lên:

"Lão đại!"

"Giết người!"

"Lão đại chết rồi!"

Klein bị thanh âm vang dội mà thể lương này đẩy lui hai bước, thuận tiện mở linh thị, quan sát mặt đất, không phát sinh dấu vết gì đặc biệt, chỉ có bốn phía bàn đánh billiards khá là hỗn loạn.

Người phi phàm phe Caspars làm? Thế lực mai phục cạm bẫy sẽ làm ra phản ứng gì đây? Nếu có một cái bẫy như vậy tồn tại mà nói. . . Klein ở trước khi đám xã hội đen kia xông vào đây, lặng yên cải biến vị trí, lẫn vào đám người.

Hắn nhìn phòng bếp quán Bar Brave, có chút suy nghĩ đi qua, thuận thực đi tới cửa sau.

Vừa đẩy ra cửa gỗ không tính là nặng, Klein đã cảm nhận được gió lạnh làm cho người ta run rẩy đập vào mặt.

Mà trong gió lạnh này, hỗn loạn mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hắn nghiêng tai lắng nghe một chút, không phát hiện động tĩnh gì, vì thế lấy ra đồng 1 penny tung lên.

Tiếng leng keng bị gió thổi trở về, Klein cúi đầu nhìn đồng penny rơi ở lòng bàn tay, xác nhận là hình đầu quốc vương hướng lên trên.

Thu hồi đồng xu, hăn thật cẩn thận cất bước, hướng về phía linh cảm báo cho hăn mà thông thả đi về phía trước.

Hắn vẫn đi ở trong âm trầm hôn ám, ở góc không có đèn đường chiếu rọi, mùi máu tươi nọ đột nhiên nồng đậm.

Mượn dùng ánh trăng mỏng manh xuyên thấu tầng mây, Klein ngưng mắt nhìn lên, suýt nữa hít ngậm khí lạnh.

Trên đất chỗ này hỗn độn một đám "bộ kiện" của thân thể con người như cái đùi, bắp chân, cái chân mang giày da, những cây xương sườn cùng trái tim, cánh tay, con mắt máu chảy đầm đìa, trên tường con mắc một đoạn ruột trong đỏ có trắng, màu sắc bối cảnh là từng mảng lớn đỏ tươi, hỗn loạn nhiều dấu vết màu trắng ngà.

Thấy một màn như vậy, Klein tựa như thấy được lò sát sinh, lò sát sinh chuyên môn chuẩn bị cho nhân loại.

"Đây là sợ đám người Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trường Phạt quá nhàn, nên làm khoa trương như vậy, cảnh sát khẳng định sẽ chuyển giao án ngay lập tức. . ." Klein nói thầm một câu ở trong lòng, để đối kháng với cảm giác không khoẻ do cảnh tượng này tạo thành.

Hắn vòng qua chỗ có máu, đến gần vách tường đối diện, ngạc nhiên phát hiện trên đó không hề thiếu vết cào rất sâu.

Dấu vết giống như từ móng vuốt thô to sắc bén cứng rắn kéo ra vậy!

Khá giống với móng vuốt của con chó ác ma kia sau khi hóa lớn, chẳng lẽ còn một con nữa? Chẳng lẽ nó còn chưa chết? Không không không, mình đã biết là chuyện gì xảy ra. . . Klein đột nhiên giật mình:

Người chết hẳn là người phi phạm giết chết lão đại xã hội đen trong quán bar kia, người này đã bị thế lực bố trí cạm bẫy giải quyết. . .

Căn cứ "Mặt Trời" miêu tả, mình vẫn hoài nghi thế lực kia là "Học phái Hoa Hồng", bởi vì bọn họ nắm giữ con đường "Tù phạm", cũng chính

là con đường "Dị chủng".

Mà một trong những "Dị chủng" chính là Người sói!

Cái đó cùng dấu vết ở hiện trường là ăn khớp.

Cũng chứng minh tiểu thư Sharon cùng Maric là kẻ phản bội "Học phái Hoa Hồng"...

Klein bình tĩnh lui về phía sau, từng bước một rời khỏi hiện trường.

Trong quá trình này, hẳn xác nhận hiện trường không có đặc tính phi phạm tồn tại, đương nhiên, cũng có thể là còn chưa phân ra.

Tiếp theo, hẳn xoay người đi về con đường khác, tính tìm người đi báo cảnh sát, miễn cho cảnh tượng như vậy dọa hòng dân chúng bình thường, để cho bọn họ hoài nghi có dã thú hung mãnh gì lên vào Backlund.

—— căn cứ vào tâm lý không cần vì lòng tham mà cuốn vào phiền toái, Klein không chờ đặc tính phi phạm có khả năng tồn tại phân ra.

Vừa tới đầu ngõ nhỏ, hẳn đột nhiên thấy một chiếc xe ngựa màu nâu ở trong bóng đêm chậm rãi tiến đến.

Chiếc xe ngựa này cũng không có trực tiếp chạy qua giống như những chiếc tương tự, mà là ngừng lại, dừng ở trước mặt Klein!

Klein hícp mắt lại, làm tốt chuẩn bị chiến đấu, nhưng vô luận là linh tính trực giác "Nhà bói toán", hay là dự cảm chiến đấu "Thăng hê", đều không có cho ra cảnh báo nguy hiểm.

Lúc này, cửa xe ngựa được mở ra, lộ ra một gương mặt trong tái nhợt mang theo một chút điên cuồng, mắt nâu tựa như cất giấu ác ý. thật sâu

Maric... Klein nhận ra đối phương.

Đó là Maric thao túng xác sống, bạn của tiểu thư Sharon!

Maric chỉ mặc áo trong trắng ghi lê đen, tựa như tuyệt không sợ lạnh chỉ chỉ thùng xe, ý bảo Klein đi lên.

Klein nhất thời có chút do dự, muốn lấy xuống con lắc, để bói toán.

Đúng lúc này, sau lưng Maric hiện ra một bóng người, bóng người mặc váy dài cung đình màu đen phức tạp, đội mũ mềm tinh xảo cùng màu, đúng là tiểu thư Sharon tóc vàng nhạt đôi mắt xanh thẳm.

Nếu cô ta muốn gây bất lợi với mình, là có thể thoải mái ra tay, cô ta có thể trực tiếp chui ra từ vách tường sau lưng mình. . . Klein nghĩ nghĩ, ra vẻ thoải mái tiến tới hai bước, mở ra cửa thùng xe, đi vào.

Đợi cho hẵn ngồi ổn, xe ngựa thông thả chạy đi, không biết mục đích phương hướng nào.

"Anh vì sao lại đây?" Sharon ngắn gọn hỏi.

Klein thần nhiên hồi đáp:

"Tôi muốn liên lạc với các người, hỏi xem có sách về phương diện thần bí học hay không, tốt nhất là đi sâu một chút, cô cũng biết, tôi rất khuyết thiếu tri thức cùng loại."

Maric dùng cặp mắt thủy chung hàm chứa ác ý nhìn lại, hơi khàn khàn cùng trầm thấp nói:

"Chúng tôi quả thật nắm giữ không ít tri thức phương diện thần bí học, ví dụ như “Sách bí mật” Vu Vương Karaman, nhưng anh có thể lấy cái gì để đổi?"

Vu Vương? Đây là danh sách con đường nào? Ý niệm chợt lóe trong đầu, Klein cân nhắc nói:

"Tôi có thể dùng đồng bảng vàng để đổi."

"Hoặc là các người cần thứ gì khác?"

Sharon sắc mặt tái nhợt nhưng dung mạo tinh xảo nhìn hẳn, bình tĩnh không gợn sóng hồi đáp:

"Trợ giúp."

"Dùng một cái trợ giúp để đổi lấy."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 337: Tư Tưởng Của Sharon Cùng Maric

Trợ giúp? Klein đọc thầm từ này, nhất thời có chút khó xử.

Lúc trước khi Sharon tiếp nhận ủy thác bảo hộ hãn ba ngày, tuy chủ yếu xem là mặt mũi của tiền, nhưng một cường giả danh sách 5, nguyện ý tiếp nhiệm vụ như vậy, bản thân đã là chuyện xác suất rất nhỏ, có thể ngẫu nhiên gặp, nhưng không cách nào mạnh mẽ cầu được, hơn nữa lúc đó Klein đang đứng ở một loại trạng thái bối rối kiệt lực tự cứu, bất cứ cọng cỏ nào cũng không bỏ qua, có thể được người phi phạm lợi hại như vậy hỗ trợ, chẳng sợ đối phương là vì tiền, cũng có vài phần tình cảm cảm kích.

Bất quá, cũng chỉ là như thế, hãn sẽ không vì đối phương, không cần nhắc thực lực cùng tình cảnh bản thân đã tùy tiện nhúng tay vào một sự kiện nguy hiểm không biết nội tình không biết tình huống.

Ý tưởng nguyên bản của Klein là, tri thức thần bí học ở chỗ "Mặt Trời" cơ bản có thể xác nhận thuộc về trước đại tai biến, cổ thần lúc ấy nằm trong tay quyền lực cùng bảy thần, Tà Thần hiện tại tựa như không có chỗ nào trùng hợp, toàn bộ hệ thống thần bí so sánh với hiện tại, tất nhiên có khác nhau thật lớn, cho nên, chẳng sợ đã biết nội dung chi tiết, hãn cũng không dám tùy tiện thử, phải trải qua xác minh, mới có thể biết cái nào còn có thể sử dụng, cái nào đã không sinh ra hiệu quả.

Cái này giống nghi thức hiến tế trước đó, Klein rõ ràng đã từ chỗ "Mặt Trời" biết rõ ràng lưu trình cụ thể, cũng phải đợi cho ngài Azcot hồi âm mới dám làm thí nghiệm, miễn cho xuất hiện biến hóa gì ngoài dự tính.

Mà "Người Treo Ngược" thuộc về cấp bậc Giám mục hoặc đội trưởng một tiểu đội giáo hội Gió Bão, nắm giữ, có thể lấy đến tay tri thức thần bí học cũng không phải ít, nhưng vấn đề ở chỗ, cái này sẽ quá thiên về chính thống, đề cập quá nhiều lĩnh vực Chúa Tể Của Gió Bão, không nhất định thích hợp để Klein lợi dụng —— không phải toàn bộ nghi thức đều có thể thông qua tự mình khẩn cầu chính mình để hoàn thành, hơn nữa, tự mình khẩn cầu chính mình còn phải lo lắng bản thân có thể thừa nhận gánh nặng linh tính hay không.

Căn cứ vào nhân tố này, Klein đưa ánh mắt hướng về phía Sharon cùng Maric nguyên là thành viên tổ chức bí ẩn, tri thức thần bí học mà bọn họ biết được thường thường càng thích hợp người phi phạm hoang đại tham khảo, hơn nữa sẽ có không ít nội dung thiên môn, quý dị, lại đủ hữu hiệu.

Đương nhiên, cái này cũng không phải nói, hẳn sẽ bỏ qua từ hành động từ chỗ "Mặt Trời" cùng "Người Treo Ngược" đối lấy nội dung tương quan, một phần cổ đại lưu lại, một phần chính thống, một phần thiên về bí ẩn, bất chính thống, cộng lại mới tương đương toàn diện, tri thức thần bí học càng thêm sâu!

Mà đây đúng là thứ mà Klein đang cần.

Hắn chưa từng quên, mục tiêu cuối cùng của bản thân là quay về địa cầu, cho nên, tri thức thần bí học càng nhiều càng tốt, càng toàn diện càng tốt, càng sâu càng tốt!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là truy tìm mục tiêu này xử lý Ince Zangwill, thành công báo thù cho đội trưởng của mình. . . Klein nhìn phía Sharon cùng Maric, khóe miệng hơi hơi nhếch lên nói:

"Tôi phải biết các người đến cùng là cần tôi cung cấp trợ giúp gì, mới có thể suy xét đáp ứng hay không."

"Tôi sẽ không, cũng không có khả năng lấy sinh mệnh bản thân ra đùa giỡn."

Sharon đội mũ mềm màu đen tinh xảo nhẹ nhàng gật gật đầu, chấn nhận lời nói của Klein.

Maric ngồi ở một bên ngã thân thể về phía tay, tay chống cằm nói:

"Chúng tôi nguyên bản thuộc về một tổ chức bí ẩn tương đối xa xưa."

Cái này tôi đoán được. . . Klein vẫn duy trì vẻ mặt đứng đắn mà nghiêm túc.

"Tổ chức kia thành hình ở sơ kỳ kỷ đệ ngũ, thành hình sau khi sóng gió Biển cuồng bạo ngăn cách nam bắc đại lục, thành hình ở vương quốc Upland, vương quốc Paz nam đại lục, bất quá, cái này chỉ là nói thành hình, ngọn nguồn tổ chức này thậm chí có thể ngược dòng đến trước kỷ đệ tứ, ngược dòng đến trước đại tai biến." Maric sắc mặt tái nhợt tiếp tục miêu tả.

Cái này tôi cũng biết, "Học phái Hoa Hồng" mà. . . Sớm nhất hẳn có thể ngược dòng tới Dị chủng vương. . . Klein bày ra tư thái lắng nghe.

Maric cào cào mái tóc hơi hỗn độn nói:

"Tổ chức này tín ngưỡng một vị thần linh tà ác, cho rằng ma pháp là khoa học cùng nghệ thuật thông qua ý chí bản thân thay đổi sự việc, mà cái này cần thành lập một bộ hệ thống nghi thức mang tính tôn giáo, bao gồm trật tự cùng pháp luật, ừm, trước khi các nước bắc đại lục xâm nhập, bọn họ ở lòng chảo Paz cùng cao nguyên Stars, là tổ chức chính thống đặt song song cùng giáo hội Tử Thần."

"Cùng lúc đó, bọn họ tin tưởng nơi phát ra ý chí bản thân chủ yếu từ các loại dục vọng, cái này kết hợp cùng lực phi phạm, có thể hoàn thành những chuyện không thể tưởng tượng."

"Chính bởi vì tư tưởng này, bọn họ giữ lại truyền thống hiến tế nguyên thủy xa xưa mà đẫm máu, bao gồm lột da người, làm trụ người, dùng đầu lâu trẻ nhỏ làm đồ vật nghi thức, để cho lượng lớn tín chúng cuồng nhiệt phóng thích các loại dục vọng."

"Chúng tôi vừa không thể chấp nhận chuyện tàn nhẫn này, lại nhận thấy cách mà bọn họ xử lý đối với dục vọng có vấn đề rất lớn, cho nên, tìm cơ hội thoát khỏi tổ chức kia."

"Có vấn đề đối với xử lý dục vọng?" Klein biết "Học phái Hoa Hồng" lấy hiến tế đẫm máu mà nổi tiếng, đối với cái trước thật ra không lấy làm kỳ.

Sharon tóc vàng nhạt, váy dài cung đình màu đen tiếng nói mơ hồ mà hư ảo hồi đáp:

"Bọn họ thực hiện là phóng túng cùng thiêu đốt."

"Tư tưởng của chúng tôi là áp lực cùng tiết chế."

Như vậy thì. . . Klein bỗng nhiên nghĩ tới miêu tả danh sách "Tù phạm" này, thân là lồng giam của tâm, thế giới là lồng giam của thân, điên cuồng bị trói buộc, dục vọng bị áp lực.

Nếu Học phái Hoa Hồng quả thật nắm giữ con đường dị chủng "Tù phạm" này, tư tưởng của đám người tiểu thư Sharon rõ ràng càng thêm phù hợp với nhu cầu sắm vai, thành viên khác vì sao không nhìn đến điểm này? Không nên như vậy chứ. . . hắc hắc nhú mày.

Nhìn thấy phản ứng của hắc hắc, nghĩ hắc hắc nghe không hiểu, Maric hơi khàn khàn trầm giọng giải thích:

"Bọn họ đã bị thần linh tà ác kia ảnh hưởng, cho rằng phóng túng dục vọng có trợ giúp đề cao ý chí bản thân, rất nhiều người cùng nhau phóng

túng lại có thể ảnh hưởng lẫn nhau, tăng thêm cường nhiệt, để cho trạng thái kéo lên tới đỉnh."

"Mà quan điểm của chúng tôi vừa lúc tương phản, cho rằng dự vọng phải thời khắc áp chế ở trong lòng, tựa như lửa trong lòng đất cùng nham thạch nóng chảy vậy, đợi cho thời khắc mấu chốt mới hoàn thành bùng nổ, sinh ra lực lượng khủng bố."

Đơn giản mà nói, chính là khác nhau giữa loạn dục hệ cùng cấm dục hệ. . . ảnh hưởng do thần linh tà ác kia tạo thành cùng bản thân con đường yêu cầu có chút vi phạm, cảm giác luôn luôn điểm không đúng. . . Klein có chút suy nghĩ chuyển hỏi:

"Cho nên các người chạy trốn tới Backlund, mà hiện tại bọn họ đuổi tới?"

"Người chết trong ngõ nhỏ kia chính là vì quấn vào chuyện này?"

"Chúng tôi cũng không có để cho hắn cuốn vào, là chính hắn bởi vì có việc nên mới liên lụy vào." Maric sau khi phản bác đưa ra một suy đoán, ngầm thừa nhận lời nói trước đó.

Như vậy, các người vì sao không trực tiếp thoát khỏi Backlund? Ven bờ Between Sea vương quốc Ruen cùng vịnh Disi những nơi này, là không hề thiếu thành phố lớn, hơn nữa, còn có thể đi Intis, đi Fossack, đi Feineibote, đi Rumberg cùng Temasek các quốc gia. . . Nói cách khác, lý do mà các người không thể rời khỏi Backlund? Sẽ là cái gì đây? Klein nghĩ nghĩ nói:

"Tốt, tôi đại khái đã rõ ràng, ừm, các người cần trợ giúp là cái gì?"

"Tôi danh sách không cao, không biết người phi phạm lợi hại nào, không có khả năng đối kháng trực tiếp cùng tổ chức bí ẩn kia."

Sau khi lấy được phối phương ma được danh sách 7, danh sách 6 cùng danh sách 5 con đường "Nhà bói toán", cùng giết chết Ranus, Klein bản thân thật ra cũng không cần thiết phải ở lại Backlund nữa.

Hắn cùng đối tượng báo thù kế tiếp Ince Zangwill có vật phong ấn "0—08" còn tồn tại chênh lệch rất lớn, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có hy vọng thành công nào, thậm chí ngay cả tới gần cũng không dám, cho nên, rời khỏi Backlund cũng không phải là không thể, nhiều lắm chính là đau lòng một chút tiền thuê nhà phải lãng phí không không mà thôi.

Klein sở dĩ còn ở lại đô thị lớn này, là bởi vì người phi phạm nơi này là nhiều nhất, tài liệu cùng tài nguyên xuất hiện nhiều nhất, thuộc về nơi thuận tiện tăng lên danh sách nhất, phù hợp để bói toán được gợi ý nhất.

Chờ sau khi trở thành "Người không mặt", tiêu hóa cũng tạm tạm, mình sẽ rời bến một chuyến, tìm kiếm mỹ nhân ngư. . . Klein bỗng nhiên hiện lên một ý tưởng như vậy.

Sharon mặc váy dài cung đình màu đen bình tĩnh hồi đáp:

"Làm phụ trợ cho chúng tôi."

"Vây giết một người phi phạm danh sách 5."

Klein hơi cảm thấy kinh ngạc hỏi ngược lại:

"Lấy thực lực của cô, tổ chức kia thế mà chỉ phái một người phi phạm danh sách 5 đến đuổi bắt?"

Chẳng lẽ đặc điểm cộng đồng tà giáo là không có đầu óc?

"Người này có một vật phong ấn rất khắc chế với tôi." Sharon khuôn mặt tái nhợt nhưng tinh xảo không có vẻ mặt gì thản nhiên hồi đáp, "Phụ

trách chuyện này quả thật là vị cường giả danh sách cao."

"Nhưng người này bị mạnh mỗi chúng tôi cố ý lưu lại dẫn đi nơi khác." Maric bổ sung, "Chúng tôi ở Backlund không phải chỉ có một cứ điểm như vậy. . . Nếu có thể giết chết người phi phạm danh sách 5 phụ trách khu vực phụ cận, cướp đi vật phong ấn trong tay hắn, chúng tôi sẽ lập tức ngưng trang dấu hiệu trốn đi, sau đó sẽ không quá sợ hãi đuổi bắt bình thường nữa."

Klein "ừm" một tiếng:

"Nhưng các người vì sao lại cảm thấy tôi có thể cung cấp trợ giúp?"

Tôi xem qua cũng là khá yếu mà. . .

Mà mục tiêu là danh sách 5 mang theo vật phong ấn hoặc mạnh mẽ hoặc quý dị!

"Anh không chỉ danh sách 9, anh có chỗ rất đặc thù." Sharon dùng đôi mắt xanh thăm lảng lảng nhìn hắn nói, giọng điệu cực kỳ chắc chắn.

"Ha ha." Klein chỉ có thể cười gượng hai tiếng đáp lại.

Thanh âm hư ảo của Sharon lại vang lên:

"Hơn nữa anh còn có 'con mắt' nọ."

Con mắt nọ? Là chỉ "Mắt toàn màu đen" do "Bí Ngẫu Đại Sư" Rosago lưu lại? Klein khẽ gật đầu nói:

"Nhưng tôi chỉ có thể lợi dụng một chút, không có cách nào phát huy tác dụng quá lớn, bởi vì bên trong có tinh thần ô nhiễm 'Tạo vật chủ chân thật'."

"Vậy là đủ rồi." Sharon lời nói luôn ngắn gọn như vậy.

Maric bổ sung:

"Người phi phạm danh sách 5 chúng ta cần đối phó là có đặc điểm giống với Sharon, 'con mắt' của cậu là có thể hỗ trợ tìm được người này."

Lúc này, Sharon lại mở miệng nói:

"Maric là con mồi thứ nhất."

"Tôi là con mồi thứ hai."

"Mà anh là thợ săn phụ trách giải quyết vấn đề."

"Tôi khó bảo chứng an toàn tuyệt đối."

"Nhưng anh khẳng định càng an toàn hơn so với chúng tôi."

Cũng thật phức tạp mà, nhưng phải bói toán xác nhận mới có thể tin tưởng. . . Klein trầm ngâm vài giây rồi nói:

"Ta muốn hiểu biết đặc điểm đối phương cùng tình huống vật phong ấn tương ứng, chỉ có như vậy mới có thể đưa ra quyết định."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 338: Kẻ Bị Nguyên Rửa

Sharon mặc váy dài cung đình màu đen hơi mấp máy đôi môi không có màu máu gì, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Maric một cái, nhẹ nhàng gật gật.

Maric hai tay giao nhau, dấu điểm một chút điên cuồng nói:

"Cậu hẳn biết con đường 'Tù phạm' chứ?"

"Có, ở trong giới phi phạm có nghe nói qua." Klein thản nhiên trả lời.

Đương nhiên, giới phi phạm này là chỉ đội ngũ Kẻ Gác Đêm cùng hội Tarot. . . Hẳn ở trong lòng thở dài bồi thêm một câu.

Maric không biết nhớ lại cái gì, im lặng ước chừng mấy chục giây, ngoài cửa sổ thanh âm bánh xe ngựa nghiêng lên mặt đường bùn đất rất nhịp điệu truyền vào.

Hắn xoa nhẹ mái tóc nâu hỗn độn của mình, khuôn mặt hơi có vắn vẹo mở miệng:

"Tù phạm là chỉ người bị nhốt ở trong ngục giam, cũng đại biểu cho linh tính cùng dục vọng bị lý trí, thân thể, thế giới của con người áp lực trói buộc, người phi phạm danh sách này thân thể cường tráng, tri giác sâu sắc, thường thường đồng thời có được bề ngoài trầm lắng cùng nội tâm điên cuồng, nắm giữ các kỹ xảo phạm tội, am hiểu dùng bất cứ vật phẩm nào tiện tay có được giết người."

"Danh sách 8 đối ứng của nó tên là 'Đồ điên', tôi nghĩ cậu không rõ ràng lắm, bởi vì cho dù cơ cấu người phi phạm chính thống bảy giáo hội lớn, đối với cái này cũng không đủ giải thích, tổ chức bí ẩn kia nắm giữ đối với thành viên vượt quá tưởng tượng của cậu, những tên gần như vạn vẹo này mặc kệ thân thể cùng linh hồn, đều giống như bị trói buộc vậy, đơn thuần dựa vào thông linh cùng bói toán rất khó được tin tức gì hữu dụng từ chỗ bọn họ."

"Tôi cùng Sharon cũng đã nhẫn nại thật lâu, chờ đợi thật lâu, mới tìm được biện pháp giải trừ 'trói buộc', thoát đi thành công."

"Bởi vì người phi phạm con đường này đều có đặc thù bị nguyên rủa, dễ điên cuồng, chúng tôi cũng không muốn đầu nhập vào bảy giáo hội lớn, vậy sẽ hoàn toàn mất đi tự do, tuyệt không còn gì."

Thì ra là như thế. . . Khó trách trong tư liệu Kẻ Gác Đêm ghi lại nội dung cũng không nhiều, ngay cả danh sách 8 cùng danh sách 7 đối ứng "Tù phạm" cũng không có, cái này thuộc về bộ phận cấp bậc của mình lúc ấy có thể biết được. . . Klein có chút giật mình hồi đáp:

"Tôi quả thật không cho rõ ràng lắm tình huống sau khi 'Tù phạm'."

Maric gật nhẹ đầu, dùng đôi mắt màu nâu nhìn Klein, tiếp tục nói:

"So sánh với 'Tù phạm', 'Đồ điên' đặc điểm lớn nhất là có thể tự chủ động hy sinh lý trí, bùng nổ dục vọng, lấy cái này đổi lấy lực lượng, thu được đề cao toàn bộ phương diện, trừ bỏ đầu óc sẽ trở nên không quá thanh tỉnh ở trong đoạn thời gian này, cũng không tồn tại vấn đề quá lớn, thậm chí còn có thể từ đó thu được sức chống cự đối với năng lực phi phạm mạnh mẽ quấy nhiễu suy nghĩ, ảnh hưởng tinh thần nào đó."

Đơn giản mà nói chính là, tôi xử lý bản thân tôi trước, cậu sẽ không thể giết chết được tôi. . . Klein nhin không được lắm bầm một câu.

"Bắt đầu từ danh sách này, nguyên rửa dần dần xuất hiện, 'Đồ điên' là dễ dàng mất khống chế." Cơ bắp khuôn mặt Maric giật giật nói.

Cái này không phải là chuyện rõ ràng sao? Trạng thái tinh thần mỗi cá nhân nếu trường kỳ vận hành ở dưới đây, hoặc thường xuyên xuất hiện dị thường, xác suất mất khống chế là cao hơn một cách không bình thường so với người phi phạm khác! Klein đối với cái này có lý giải của bản thân, nghiêng đầu liếc mắt nhìn tiểu thư Sharon một cái, cảm thấy bản thân rất khó tưởng tượng bộ dáng của đối phương ở giai đoạn "Tù phạm" cùng "Đồ điên", mà Sharon vẫn duy trì trạng thái mơ hồ u tĩnh như nữ quỷ này.

Maric thấy hần vẫn không nói cái gì, chậm rãi thở hắt ra nói:

"Sau danh sách 7, là 'Người sói'."

Bắt đầu dị chủng hóa? Bất quá, trước đó "Tù phạm" trong lòng điên cuồng cùng "Đồ điên" dễ dàng mất đi lý trí ở trong mắt người bình thường, thật ra đã không khác gì ngoại tộc rồi. . . Ủm, "Người sói" thế mà mới danh sách 7, thấp hơn một chút so với mình dự đoán. . . Klein suy nghĩ đột nhiên phát tán ra.

Maric không nhận thấy hần xuất hiện hoảng hốt, tự nghĩ tự nói:

" 'Người sói' đã là kẻ bị nguyên rửa đầy đủ, mỗi lần trăng đỏ biến tròn, sẽ mất đi đại bộ phận lý trí, mọc ra lông đen đầy người, dục vọng giết chóc cùng khát máu của bản thân theo đó đạt tới đỉnh điểm. . ."

Giọng của hần dần dần cũng có chút mơ hồ, tựa như hồi tưởng lại đoạn trải qua đau khổ nhẫn nại, áp lực bản thân kia.

" 'Người sói' có được năng lực khôi phục cực mạnh, cùng với sức lực, nhanh nhẹn cùng tốc độ khủng bố, vượt trên tay cùng răng của hần không kém hơn so với vũ khí phi phạm cùng danh sách, đồng thời cũng có độc tính, hần còn hiểu một ít pháp thuật bóng tối, ví dụ như, khống chế thân thể

mục tiêu bị độc tính người sói nhập vào một đoạn thời gian, cùng với mang đối phương chuyển hóa thành cấp dưới, biến thành quái vật cùng loại với người sói, mà loại quái vật này sinh mệnh thường thường rất ngắn ngủi. . ."

Nghe Maric nói xong, Klein đúng trọng tâm đưa ra đánh giá:

Ở tầng danh sách 7 này, ở phương diện năng lực thực chiến, "Người sói" tính là bậc trung.

"Luôn không thể ở đêm trăng tròn áp lực dục vọng giết chóc cùng khát máu, 'Người sói' sẽ càng ngày càng lạnh lùng, càng ngày càng vụn vỡ, dần dần mất đi cảm tình người bình thường nên có." Maric bổ sung một câu, trong giọng nói có chút tự hào khó có thể che dấu.

Ăn khớp với miêu tả của ngài Azcot đối với dị chủng. . . Klein theo bản năng lại liếc mắt nhìn tiểu thư Sharon một cái, theo bản năng tưởng tượng trạng thái của đối phương khi "người sói hóa", kết quả bị ánh mắt lạnh như băng kia làm cho thiếu chút nữa rùng mình, vội mạnh mẽ xoay đầu trở về.

Maric không tự giác dùng đầu lưỡi liếm môi, không phải cái loại nữ tính dụ hoặc, mà là loại hình làm cho người ta có cảm giác rất nguy hiểm.

Ánh mắt hằn tựa như ngắn ngủi mất đi tiêu điểm, không biết đang hồi tưởng cái gì.

Đợi vài giây, hắn mới một lần nữa mở miệng:

"Tôi là đối ứng danh sách 6, 'Xác sống' ."

Xác sống. . . Bề ngoài thật đúng là giống mà. . . Khó trách thường xuyên đánh bài với một đám đồng loại. . . Thì ra cái này coi như là dị chủng, tử thi chân chính còn sống. . . Klein suy nghĩ rồi nói:

"Tôi nghe Caspars nói qua, anh không sợ đạn?"

Maric gật gật đầu nói:

"Cơ thể của tôi có thể cứng rắn giống như sắt thép vậy, cho dù cậu dùng súng ngắn để ở trên đầu của tôi mà bắn, tôi nhiều nhất cũng chỉ xuất hiện mê muội, ít nhất phải năm lần bắn trúng cùng một vị trí, mới có khả năng phá vỡ phòng ngự của tôi."

"Mà cho dù phá vỡ, đối với 'Xác sống' mà nói, chỉ cần đầu không vỡ, thương tổn khác cũng không tính là trí mạng."

"Sức lực của tôi ở trụ cột 'Người sói' lại có đề cao nhất định, cùng năm giữ bộ phận pháp thuật tử vong, có thể thoải mái gọi tỉnh tử thi, khống chế u hồn, sử dụng chúng, cùng thuần thực vận dụng lực siêu phàm rét lạnh cùng hư thối."

Con đường dị chủng đặc điểm mỗi một danh sách đều không giống nhau, tiến lên biến hóa là rất ít. . . Klein trầm ngâm rồi nói:

"Như vậy, 'Xác sống' nguyên rửa ở đâu?"

Maric cắn răng biên độ rất nhỏ nói:

"Tôi sẽ khát vọng máu ấm áp cùng máu thịt mới mẻ của nhân loại, thời điểm trăng tròn, loại trạng thái này càng thêm nghiêm trọng, duy nhất đáng giá vui mừng là, nguyên rửa 'Xác sống' thay thế nguyên rửa 'Người sói' cùng nguyên rửa 'Đồ điên', chúng nó cũng không phải tồn tại đồng thời, sau cũng là như thế."

"Mỗi khi trăng đỏ biến tròn, tôi sẽ cực kỳ đau đớn, nếu như tự kèm chế, sẽ đau đớn đến mất đi năng lực chiến đấu, mà nếu phóng túng bản thân, cũng sẽ càng ngày càng không giống nhân loại, phiêu lưu mất khống chế rất cao."

"Cho dù bình thường, tôi cũng là thời khắc đối kháng dực vọng trong lòng, đối kháng ác ý mãnh liệt."

Hô, so với người phi phạm con đường này, cái khác đều tốt hơn nhiều, ngạch, ngoại trừ 'Vực sâu' cùng 'Ma nữ'. . . Klein đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ như vậy.

Maric tạm dừng, liếc mắt nhìn Sharon đội mũ mềm tinh xảo màu đen một cái.

Sharon mở môi, tiếng nói hư ảo:

"Danh sách 5, 'Oan hồn' ."

Oan hồn? Còn có loại danh sách này? Quả nhiên là con đường dị chủng mà. . . Klein đầu tiên là hơi cảm thấy giật mình, lại cảm thấy cái này quả nhiên phù hợp với đặc điểm có thể thoải mái chuyển hóa giữa cơ thể và linh thể.

Maric bổ sung:

"Sau khi trở thành 'Oan hồn', có thể mang trạng thái bản thân chuyển hóa thành u ảnh chân chính, cùng thu được năng lực tương ứng, ví dụ như, xuyên qua chướng ngại vật, ẩn thân trong gương, trực tiếp công kích linh hồn đối phương, di chuyển ở đại bộ phận những chỗ có thể phản xạ ra hình ảnh."

"Mà khác với oan hồn bình thường, chẳng sợ có được linh thị, không đến danh sách cao, cũng không thể phát hiện loại u ảnh này."

"Ừm, 'Oan hồn' còn nắm giữ rất nhiều pháp thuật tử vong, không hề thiếu kỹ xảo quỷ dị, ví dụ như, mạnh mẽ phụ thể, khống chế kẻ địch. . ."

"Nguyên rủa của cô ta lại là đêm trăng đỏ biển tròn, hoặc là hút linh hồn nhân loại số lượng nhất định, hoặc là trở nên suy yếu cực đoan, lựa chọn cái trước, cũng sẽ lựa chọn thời khắc đi ở bờ vực mất khống chế."

Không đợi Klein mở miệng, Sharon sắc mặt tái nhợt mơ hồ nói:

"Mục tiêu của chúng ta cũng là 'Oan hồn' ."

" 'Xác sống', 'Người sói', 'Đồ điên' cùng 'Tù phạm' năng lực phi phạm sẽ không vì tấn thăng mà mất đi." Maric cường điệu một câu.

Nghe lên là loại hình cực kỳ khắc chế với mình, ta chỉ sợ loại hình súng đạn không có hiệu quả, lửa bình thường rất khó thiêu ra thương tổn lớn này. . . Đơn giản mà nói chính là, mình sợ "quỷ" . . . Klein nghe mà trong lòng có chút bồn chồn.

Hắn suy nghĩ vài giây rồi nói:

"Vật phẩm phong ấn kia hiệu quả là gì?"

"Vì sao sẽ khắc chế các người?"

Nó thế mà làm cho các người nguyện ý mang điểm yếu nguyên rủa của bản thân nói cho tôi biết. . . Klein đại khái có chút suy đoán.

Maric vẻ mặt hơi âm trầm hồi đáp:

"Vật phẩm nguyên rủa cần bị phong ấn kia tên là 'Vương miện mặt trăng đỏ thẫm' ."

"Nó có thể ở trong phạm vi nhất định xây dựng ra hiệu quả cùng loại với trăng tròn, cái này đối với những tên đã lạnh lẽo cùng vụn vẹo mà nói, là trợ giúp bạo phát sức lực, nhưng chúng tôi lại sẽ trở nên suy yếu, mất đi năng lực chiến đấu, nếu, nếu bỏ qua bản thân, tôi tình nguyện lựa chọn tử vong!" Maric khàn khàn găm nhẹ nói.

Không thể tưởng được cái tên xem qua có chút biến thái này thế mà lại là người có kiên trì đến như vậy, ừm, có thể vẫn kiên trì đến "Xác sống", quả thật rất giỏi. . . Klein không có chen lời, lắng nghe miêu tả tiếp sau của đối phương.

"Người mang 'Vương miện mặt trăng đỏ thẫm' miễn dịch với hiệu quả trăng tròn, cùng sẽ thu được tốc độ đáng sợ, năng lực khôi phục khó có thể tưởng tượng, cùng với không ít pháp thuật bóng tối tương đối cường lực, nhưng nó sẽ làm cho máu của người mang dần dần lạnh đi, kết băng từng chút một, nếu không thể đúng lúc đình chỉ hoặc hút máu tươi người sống, cuối cùng sẽ làm cho máu của người ta đông đặc mà tử vong." Maric tựa như tương đương sợ hãi với vật phẩm phong ấn nọ.

Đợi cho hắn nói xong, Sharon đôi mắt xanh thẫm bình tĩnh nhìn Klein nói:

"Cùng với Steve còn có 'Xác sống' Jason, 'Người sói' Theil."

"Nhưng chỉ cần có thể giải quyết Steve, bọn họ sẽ không là vấn đề."

Maric bổ sung:

"Nếu thành công, đặc tính phi phạm Steve lưu lại về tôi, 'Vương miện mặt trăng đỏ thẫm' thuộc về Sharon, toàn bộ chiến lợi phẩm còn lại cùng "Sách bí mật" là thù lao của cậu."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 339: Công Chứng Thư

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 340: Công Chứng Thư

Điều kiện thật là khăng khái mà. . . Klein nghe thiếu chút nữa không thể tin vào tai mình.

Tuy đặc tính người phi phạm lưu lại danh sách 5 cùng vật phong ấn hiệu quả đặc thù mà cường lực có giá trị nhất về đối phương, nhưng còn lại cũng không kém!

Một vị cường giả danh sách 5 trên người không có khả năng chỉ có vật phong ấn đến từ tổ chức, mà danh sách 6 "Xác sống" cùng danh sách 7 "Người sói" chỉ cần có thể lưu lại một, cũng đã là tiền lời xa xỉ!

Klein hơi dựa ra sau, làm ra bộ dáng suy nghĩ, lấy cái này áp chế tham niệm đột nhiên xuất hiện trong lòng.

"Điều kiện của hai người quả thật làm cho người ta hài lòng." Hắn đáp lại một câu rồi lại chuyển hỏi, "Karaman Vu Vương là ai? "Sách bí mật" của người này ghi lại nội dung phương diện nào?"

Maric xoa nhẹ thái dương nói:

"Vu Vương có thể chỉ chức nghiệp danh sách cao nào đó, cũng có thể đại biểu kẻ kiệt xuất, cường giả siêu việt đồng loại nắm trong tay lực lượng ở lĩnh vực bóng tối, ánh trăng, quỷ dị vân vân, Karaman là cái sau, cũng là cái trước."

"Người này sinh hoạt ở nam đại lục đầu kỷ đệ ngũ, sau đó hoàn toàn mất đi tung tích, có lẽ là bị giáo hội Tử Thần hoặc tổ chức bí ẩn của chúng

tôi bắt giết, có lẽ là tuổi già mà chết ở nơi nào đó không muốn người khác biết."

" "Sách bí mật" của người này bao gồm mật kế, nghi thức, luyện kim, chiêm tinh, chủ nghĩa tượng trưng, cách huy động tự nhiên vân vân các loại tri thức, chẳng sợ người thường có được, cũng có thể trở thành chuyên gia lĩnh vực thần bí học, thậm chí ở dưới tình huống chưa uống ma dược, dựa vào linh tính thiên nhiên của bản thân, hoàn thành chút ít việc siêu phàm, ừm, trả giá là dần dần biến thành kẻ có bệnh về tinh thần, đây là di chứng linh tính khó có thể gánh vác."

Nghe lên thực không tệ. . . đúng là cái mình cần. . . Nhưng nhiệm vụ này không chỉ có khó khăn của bản thân nó, sau này cũng còn tồn tại phiền toái nhất định, đó là tổ chức bí ẩn có hơn một ngàn năm lịch sử. . . Klein trầm ngâm vài giây, vẫn lựa chọn làm theo ý nguyện trong lòng:

"Tôi hy vọng cho tôi thời gian suy xét nhất định."

"Đây là một chuyện cực kỳ trọng đại cực kỳ nguy hiểm, tôi không thể bốc đồng."

"Chín giờ sáng ngày mai, tôi sẽ đưa ra câu trả lời thuyết phục, ừm, đến nhà của tôi, cô cũng biết địa chỉ rồi đó."

Hắn nhìn về Sharon sau câu nói đó, nhưng nói xong bỗng nhiên có chút thấp thỏm cùng khẩn trương:

Đối phương lộ ra nhiều tin tức quan trọng bí mật như vậy, thậm chí liên quan đến vấn đề tai họa ngầm của bọn họ, lúc này nếu không lựa chọn đáp ứng, có thể sẽ bị diệt khẩu trực tiếp hay không?

Hoặc là, bọn họ sẽ một bước không rời mà đi theo mình, thẳng đến mình đưa ra quyết định?

Mình sẽ làm thế nào mà đi phía trên sương mù xám bói toán đây!

Sharon mặc váy dài cung đình màu đen lẳng lặng nhìn Klein, trong đôi mắt xanh thẳm không có phần nộ, không có hoài nghi, không có cảm xúc gì.

Cô ta đột nhiên lấy từ trong túi ra một tờ giấy đang được gấp lại, mở ra thành hình chữ nhật.

Tờ giấy nọ màu da cam, có các phù hiệu tượng trưng, bao gồm cả đại biểu Mặt Trời.

Mà ở giữa những phù hiệu cùng dấu hiệu này có một khu vực trống, làm cho người ta có cảm giác thực ấm áp thực an ổn.

Vừa thấy tờ giấy này, Klein đã nghĩ đến nó là vật phẩm gì, đồng thời trái tim đang căng thẳng cũng đã buông xuống.

Cái này cũng đến từ "Bí Ngẫu Đại Sư" Rosago, đây là "Công chứng thư" !

Đây là chiến lợi phẩm mà hai người phân phối lúc trước, vật thần kỳ thuộc sở hữu của Sharon!

Sharon đưa "Công chứng thư" cho Klein, nói vắn tắt:

"Ấn vào trong này."

"Hứa hẹn không tiết lộ ra ngoài những chuyện vừa mới nghe được."

Hô. . . Klein thở hắt ra, trịnh trọng gật đầu:

"Tốt."

Căn cứ nhắc nhở, hắn tiếp nhận "Công chứng thư", đưa tay đặt ở trên chỗ trống kia, sau đó cân nhắc mở miệng:

"Tôi cam đoan sẽ không mang những chuyện vừa rồi được biết từ tiểu thư Sharon cùng ngài Maric nói cho người khác."

Theo mỗi một từ mà hắn nói ra, phù hiệu tượng trưng cùng kí hiệu ma pháp bốn phía công chứng thư từng cái một liên tiếp sáng lên, nở rộ hào quang sáng ngời mà ấm áp.

Đợi cho tất cả chấm dứt, hào quang này kết lại thành hình ảnh giống như con dấu, ấn lên trên bàn tay Klein, đồng thời xuyên thấu qua chiếu lên trên chỗ trống.

Một dòng nước ấm chợt lóe rồi biến mất, Klein cảm thấy bản thân cùng tờ công chứng thư kia sinh ra liên hệ vi diệu nào đó nhưng không cách nào nhìn đến.

Năng lực mô phỏng của ông lão "Mắt trí tuệ" lúc trước quả nhiên thuộc về "Công chứng viên" . . . Hắn đột nhiên liên tưởng đến chuyện trước kia.

"Tôi xong rồi." Klein đưa "Công chứng thư" trở về.

Sharon bình tĩnh gật đầu, không nói thêm gì nữa, bóng dáng nhàn nhạt nhanh chóng hư hóa, biến mất ở trong thùng xe.

Maric vẫn áp lực ác ý ẩn sâu trong mắt, đưa tay khẽ gõ vào vách gỗ một cái.

Xe ngựa nhất thời chậm rãi dừng lại, cửa thùng xe theo đó mở ra.

Đây là đang dùng xác sống làm lái xe, u ảnh làm người phục vụ. . . Quả nhiên là phong cách của Maric. . . Klein mở ra linh thị có chút giật

mình lấy xuống mũ lưỡi trai, đặt ở ngực, hơi hơi cúi đầu, sau đó nhảy xuống xe ngựa.

Xung quanh thuộc về một con đường yên tĩnh, đèn đường khí gas có vài cái đã hư, cũng không có ai sửa chữa.

Klein trước tiên đi một vòng ở khu đông, sau đó mới quay về số 15 phố Minsk, ở trong phòng khách làm hai lần bói toán.

Một lần là có nên tiếp ủy thác này hay không, một lần là ủy thác có nguy hiểm hay không, trình độ nguy hiểm như thế nào.

Mà bói toán cho ra đáp án, hẳn căn bản không đi xem, bởi vì người phi phạm con đường dị chủng "Oan hồn" có thể chuyển hóa thành linh thể, tiếp xúc trực tiếp với linh giới, thu được tin tức, nói cách khác, bọn họ thiên nhiên đã có năng lực bói toán cùng phản bói toán, cho nên, mặc kệ là Sharon, hay là Steve thân là mục tiêu, đều có thể làm cho gợi ý mà Klein thu được là sai lầm, lệch khỏi quỹ đạo.

Bói toán xong, hẳn lại đi đọc báo cùng sách, ở trong phòng luyện tập năng lực phi phạm, sau đó rửa mặt đi ngủ, không hề có gì dị thường.

Vào bốn giờ mười phút sáng, Klein đột nhiên tỉnh dậy, xoay người xuống giường!

Hắn lấy ra ngọn nến, chế tạo bức tường linh tính, lặng yên cử hành nghi thức tự mình triệu hồi chính mình!

Tiếp theo, hẳn đi nghịch bốn bước, tiến vào phía trên sương mù xám, nhưng không vội hưởng ứng khẩn cầu.

Ngồi vào ghế dựa thuộc về Kẻ Khờ, Klein ngưng mắt nhìn về phía mặt ngoài bàn dài đồng xanh, thấy "Mắt toàn màu đen", thấy còi đồng

Azcot, thấy lá bài "Hoàng đế đen", thấy hình tượng Russell nằm quyền trượng, một thân tối đen, uy nghiêm rõ ràng.

Khóe miệng đột nhiên co lại, Klein vươn tay phải, lật lá "Thẻ báng bố" kia lại, biến thành mặt hướng xuống.

Nhắm mắt làm ngơ!

Sau khi thể hiện ra giấy bút, hẩn lấy xuống con lắc thạch anh, lặp lại hai lần bói toán trước đó.

Kết quả bói toán thứ nhất là, con lắc xoay tròn thuận kim đồng hồ, tốc độ không nhanh không chậm, nói cách khác, là nên nhận ủy thác kia, nhưng cũng không phải là chắc chắn.

Kết quả bói toán thứ hai là, con lắc thạch anh xoay tròn nghịch kim đồng hồ, tốc độ khá, biên độ lớn, Klein suy luận là, có nguy hiểm, nguy hiểm lớn, nhưng chỉ cần ứng đối thích đáng, còn chưa tới bước có thể uy hiếp đến sinh mệnh.

Hô. . . Trầm ngâm vài giây, Klein nhớ lại một suy đoán trước đó:

Đó chính là, có lẽ, một vị "Ma thuật sư" nào đều cần biểu diễn.

Nếu không tên ma được nên là "Ma pháp sư", mà không phải "Ma thuật sư" .

"Không làm biểu diễn không có chuẩn bị " mẫu chốt là chuẩn bị sẵn sàng, cũng bao hàm điểm tiến hành biểu diễn này. . . Mà cái này có khả năng không chỉ đơn thuần là biểu hiện trong chiến đấu. . ."Điều động lực chú ý của kẻ địch" cùng "làm cho người xem ủng hộ" hai giả thiết này, cũng cần lấy biểu diễn làm điều kiện tiên quyết. . . Chỉ cần biện pháp thích đáng, nguy trang tốt, đầu đuôi xử lý không có vấn đề, Học phái Hoa Hồng rất khó tra được tới mình. . . trong đầu Klein xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

Tổng hợp lại gợi ý thu được từ bói toán vừa rồi, hắn rất nhanh đưa ra quyết định, sau dựa vào ghế dựa của "Kẻ Khờ", ngẩng đầu nhìn về phía cung điện nguy nga xa xưa cùng sương mù xám vô biên vô hạn, lộ ra nụ cười mà nói:

"Như vậy, để cho chúng ta tiến hành một hồi biểu diễn long trọng đi."

Sau khi nói xong, hắn mang theo "Mắt toàn màu đen" cùng còi đồng Azcot, hưởng ứng khẩn cầu bản thân.

Ngày hôm sau, cũng chính là sáng sớm thứ năm.

Klein sớm đi mua nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị món mì Feineibote cùng nước sốt thịt tự làm, tới hộp thư báo ở cửa lấy ra tờ báo ngày hôm nay.

Vừa ăn vừa xem, hắn từ "Báo sớm Backlund" thu được tin tức tụ hội phi phạm.

Quả nhiên, thế cục căng thẳng vừa hạ xuống, tụ hội liền được tổ chức. . . Klein mỉm cười tự nói một câu.

Đợi đến chín giờ, hắn lấy ra đồng hồ bỏ túi vỏ vàng, mở ra nhìn thoáng qua, sau đó hướng về phòng khách không người, hướng về cửa sổ nhỏ ra nơi đó nói:

"Tôi nguyện ý cung cấp trợ giúp."

"Điều kiện là như các người đã nói."

"Nhưng điều kiện tiên quyết là, lại cho tôi thời gian vài ngày."

Hắn dừng một chút, hàm chứa ý cười nói:

"Tôi cần làm một ít chuẩn bị."

Trong phòng khách trừ bỏ Klein cũng không có người khác, bỗng nhiên vang lên một thanh âm hư ảo mơ hồ:

"Được."

"Sau khi hoàn thành chuẩn bị, cậu đến quán bar đi một vòng."

...

Trong thư phòng Tử tước Glelint, Audrey ngồi ở ghế, đưa tay sửa sang lại lông sau đầu Susie, đồng thời nói với Furth đang thưởng thức rượu nho Olmir cùng Hugh trầm tĩnh ngồi ở bên cạnh:

"Hai người vội vã gọi tôi đến đây là có chuyện gì?"

Tuy cô là lần đầu tiên gặp lại Furth cùng Hugh sau sự kiện Ranus, nhưng đã sớm thông qua Susie, mang thù lao đưa cho đối phương.

Ừm, sau khi gia nhập hội Tarot, Furth nhìn như không có thay đổi gì, vẫn thích đả kích Hugh như cũ, nhưng che dấu lại hoàn toàn khác trước, cô ta trước đó ngẫu nhiên sẽ có vẻ suy sút, u buồn, đối với tương lai giống như không ôm hy vọng gì, mà hiện tại, biểu hiện phương diện này đã hoàn toàn biến mất. . ."Kẻ đọc tâm" Audrey mặt ngoài cười nhẹ, trong lòng bình tĩnh quan sát trạng thái của tiểu thư "Ma thuật sư".

Furth uống cạn rượu nho còn lại rồi nói:

"Quả nhiên là Olmir, quả nhiên là rượu nho nổi danh nhất, ngon hơn không biết bao nhiêu lần so với thứ trước đây tôi uống, từng thứ cực kỳ rõ ràng, mỗi một tầng thứ đều có cảm thụ khác nhau."

Cô ta buông ly rượu rồi nói:

"Tụ hội có khả năng xuất hiện phối phương 'Người quan sát' cùng mạnh mỗi Hội Tâm lý luyện kim kia sắp tụ tập, ngay ở buổi chiều."

"Như vậy à, vì sao lại vội vàng như vậy?" Audrey hơi cảm thấy nghi hoặc hỏi.

Furth cười giải thích một câu:

"Bởi vì sát thủ liên hoàn kia chậm trễ quá nhiều chuyện của mọi người, hơn nữa nơi đó thuộc về ngoại ô khu bắc, thời điểm Kẻ Gác Đêm lơ lửng nhất đúng là buổi chiều."

"Ừm." Audrey nhẹ nhàng gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Cùng lúc đó, ánh mắt nàng đảo qua, không tiếng động thở dài một câu:

So với dĩ vãng, so với Furth hiện tại, Hugh im lặng hơn rất nhiều. . .

Lúc này, Tử tước Glelint ở bên cạnh cũng cười nói:

"Audrey, tôi sẽ đi cùng mọi người."

"Vì sao?" Audrey biết rõ còn cố hỏi.

Glelint hăng hăng yết hầu nói:

"Tôi đã được phối phương 'Dược sư', cần giao dịch chút tài liệu, trong kho nhà của tôi cũng không có một số thứ."

"Ừm, Furth bán cho tôi, 300 bảng, cô ta cam đoan là thật."

300 bảng. . . mình nhớ rõ cô ta mua từ chỗ ngài "Thế giới" chỉ có 230 bảng. . . Audrey nhin không được liếc mắt nhìn Furth một cái.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 341: Kẻ Theo Dõi

Ngoại ô khu bắc, trong viện y học ba tầng đã muốn bị bỏ hoang.

Cho dù mới ba giờ chiều, sương mù cùng mây tầng đã làm cho cả Backlund trở nên âm trầm hôn ám, tựa như có một hồi mưa lớn sắp sửa tiến đến.

Trong hành lang rách nát, ánh sáng âm u sâu thẳm chiếu xéo, xuyên thấu qua cửa sổ, làm cho tất cả có vẻ yên tĩnh lạnh lạnh thấu người.

Audrey đã là lần thứ hai đến đến nơi đây không hề thấp thỏm cùng căng thẳng giống như trước nữa, đầu đội mũ giải phẫu cùng khẩu trang lớn nhìn trái phải, theo thói quen quan sát hoàn cảnh, quan sát mỗi một chi tiết nơi này.

Tử tước Glelint đi ở bên cạnh, dần dần có chút sợ hãi, nhịn không được đè thấp tiếng nói:

"Nơi này sao cảm giác có chút cổ quái. . ."

"Sẽ không có u hồn ác quỷ chứ?"

Làm một người yêu thích thần bí học chỉ mới nửa bước chân bước vào giới, hiện tượng siêu phàm mà hãn chân chính kiến thức qua chỉ có Furth xuyên tường cùng mở cửa, đối với oan hồn u ảnh có tồn tại chân thật hay không cũng không quá xác định.

Nhưng cái này không trở ngại hãn sợ hãi quái vật cùng loại!

Furth nghiêng đầu liếc mắt nhìn hẩn một cái, cố nén cười nói:

"Đại bộ phận tham gia tụ hội là người phi phạm, nếu thực sự có ác quỷ cùng u hồn, bọn họ khẳng định cực kỳ cao hứng, cái này ý nghĩa tài liệu hoặc là người hầu."

Thấy Tử tước Glelint nhẹ nhàng thở ra rõ ràng, nàng lại cố ý bồi thêm một câu:

"Đương nhiên, tôi nói chỉ là loại quỷ hồn yếu kém, u ảnh chân chính thành hình có lẽ có thể làm cho toàn bộ những người ở nơi này vô thanh vô tức chết đi, muốn chạy lại chỉ có thể qua lại ở trong ba tầng lầu, thế nào cũng không ra được, tựa như tiến vào mê cung."

Hugh tán thành gật đầu:

"Tôi từng gặp qua oan hồn cùng loại, ở trong nghĩa trang chạy mấy vòng cũng chạy không thoát, trong quá trình này, vẫn có người quay đầu một cách khó hiểu, tiếp theo đột nhiên tử vong, nếu không phải có một người phi phạm mang theo 'phù chú Mặt Trời', có lẽ mọi người hôm nay đã không thấy tôi nữa."

Tử tước Glelint rung mình một cái, vội nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ này khắc này, vừa vặn có một nhánh cây khô ở dưới gió lạnh thổi đánh lên trên cửa thủy tinh, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Glelint thiếu chút nữa kêu ra tiếng, bối rối áp sát vào hai người phi phạm Furth cùng Hugh này gần một ít.

Audrey chịu đựng ý cười đã muốn đến bên miệng, im lặng quan sát một màn này, trong lòng thầm nghĩ:

Mình đã thấy ngài "Kẻ Khờ" gần như thần linh, biết thành Bạc Trắng nơi thần khí, nghe nói qua đủ loại quái vật khủng bố ở sâu trong bóng tối,

còn có thể sợ oan hồn cùng u ảnh gì?

Bất quá. . . mình quả thật còn chưa chân chính gặp quỷ, phi! Audrey, mày đang nghĩ cái gì vậy? Loại chuyện này không cần tùy tiện gặp thì có vẻ tốt hơn!

Trừ khi mình đã trở thành "Bác sĩ tâm lý", có năng lực phi phạm ảnh hưởng sinh vật khác, hoặc là có được vật phẩm thần kỳ khắc chế loại quái vật như quỷ hồn. . .

Một hàng bốn người không khỏi bước chân nhanh hơn, nhanh chóng đi tới địa điểm tụ hội hôm nay.

Trước khi vào cửa, Furth tìm một cơ hội, cúi người ghé sát bên tai Hugh nói:

"Cậu vừa rồi phối hợp không tệ, thế mà có thể biên ra một câu chuyện dọa người nhanh như vậy."

"Cậu xem chỗ không bị khẩu trang che khuất của Tủ trữ Glelint, trắng bệch đến độ muốn nhìn không thấy màu sắc khác."

Hugh xoay đầu qua, hơi mờ mịt hồi đáp:

"Mình không có biên ra chuyện."

"Đó là chuyện mình đã gặp trước khi đến Backlund."

". . ." Furth ngẩn ra một chút, bật thốt lên hỏi ngược lại, "Đó là thật?"

"Cái này có gì phải gạt người?" Hugh vẻ mặt khó hiểu bị khẩu trang che khuất.

Furth quay đầu qua, đi về phía trước hai bước, bỗng nhiên run run một chút.

Lúc này, Glelint đã không muốn ở trong hành lang âm trầm đáng sợ lâu hơn nữa đưa tay đẩy ra cửa lớn địa điểm tụ hội.

Theo thanh âm kéo kẹt quanh quẩn, đập vào mắt hẳn là mặt đất lát xi măng, truyền vào mũi hẳn là hương vị chất bảo quản làm cho người ta cau mày.

Ngay sau đó, hẳn thấy một cái hồ lớn ở trung ương, bên trong chứa đầy chất lỏng ố vàng trong suốt, nổi lơ lửng từng bóng người.

Bóng người này đều trần trụi, có tương đối đầy đủ, có bị lột đi một nửa da, lộ ra màu nâu nhạt giống như là thịt bò khô vậy.

Đây đều là thi thể!

"A!"

Một giọng nam kêu thảm thiết quanh quẩn ở trong phòng.

Từng đạo ánh mắt theo đó hướng về phía Glelint.

Ánh mắt này đều đến từ những bóng người mặc áo khoác trắng vây quanh hồ, bọn họ đều đội mũ giải phẫu cùng khẩu trang lớn, chỉ có mắt cùng một chút da lộ ra bên ngoài.

Glelint thân thể lay động một cái, đã muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng thấy Audrey, Furth cùng Hugh như không có chuyện gì phát sinh đi lướt qua hẳn, đi vào trong, giả vờ như không phải đi cùng nhau.

Hít vào một hơi, Glelint suýt nữa buồn nôn.

Hẳn nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy hành lang u ám âm lãnh, lờ mờ, nhìn không thấy nửa người sống.

Lại rùng mình một cái, Glelint vội bước chân nhanh hơn, đuổi theo đám người Audrey, tìm một chỗ cách xa cái hồ nhất ngồi xuống.

Qua vài phút, một bóng người áo khoác trắng bước ra khỏi hàng, dùng một cái móc gỗ bên hồ, móc một thi thể đến gần, rồi trực tiếp đưa tay lôi thi thể này lên trên mặt xi măng.

Hắn tạm dừng hai ba giây, lấy ra dao mổ, rạch bụng thi thể ra.

Theo vết thương kia xâm nhập, bỗng nhiên có thanh âm lạnh lẽo khàn khàn từ bên trong truyền ra:

"Bắt đầu tụ hội."

. . . Glelint đưa tay đè lại khẩu trang trên mặt, yết hầu mấp máy vài cái, suýt nữa nôn ra.

Theo các loại giao dịch hoặc thành công hoặc thất bại, tụ hội tiến vào trung đoạn, Audrey vẫn bình tĩnh quan sát tốt cuộc mở miệng nói:

"Tôi muốn phối phương ma được 'Người quan sát'."

Lời còn chưa dứt, nàng lập tức cảm nhận được vài ánh mắt quét đến, nhưng lại nhanh chóng dời đi, không dừng lại nhiều.

Sau mấy chục giây im lặng, giao dịch đã thất bại.

. . .

Chừng bốn giờ chiều, sắc trời càng thêm tiếp cận đêm.

"Sao lại không có cái gì cả. . ." Glelint không bảo trì phong độ quý tộc nữa, hơi xụi lơ dựa vào thùng xe, thấp giọng than thở.

Lần tụ hội người phi phạm này, để lại cho hắc ấn tượng khắc sâu, làm cho hắc cảm thấy bản thân thừa nhận phiêu lưu rất lớn.

Nhưng cho dù như vậy, hắc vẫn không mua được sừng phi mã một sừng trưởng thành cùng kết tinh nọc độc sửa vương miện.

Furth âm thầm bữu môi nói:

"Cái này rất bình thường, tuy Backlund là nơi dễ có được tài liệu nhất, nhưng nếu không thể tham dự mỗi một tụ hội người phi phạm, vậy cũng sẽ xuất hiện tình huống trường kỳ không tìm thấy vật phẩm mình muốn, cái này hoặc là cần vận may, hoặc là cần kiên nhẫn."

"Ngài Tử tước xem, tiểu thư Audrey muốn phối phương 'Người quan sát', đến giờ còn chưa có manh mối."

Đôi khi, gặp được nhưng lại không có tiền mua. . . Hugh ngồi ở bên cạnh bất đắc dĩ thầm nghĩ.

Audrey trấn an Glelint một câu:

"Chờ tôi trở về, tìm thử trong kho nhà của tôi một chút, có lẽ có thứ anh muốn."

Nàng hôm nay mang theo não thất thái tích long, lại không gặp dịch tuỷ sống thỏ Farsman, cho nên chỉ đổi lấy 320 bảng—— đây là chuẩn bị cho Susie tấn thăng.

Glelint gật đầu, đang định mở miệng, bỗng nhiên thấy Hugh chột ngồi thẳng, hơi nhú mày nói:

"Hình như có người đang theo dõi chúng ta!"

"Mình tin tưởng trực giác của cậu, hiện tại thì sao giờ?" Furth nhìn quanh một vòng hỏi.

Theo dõi chúng ta? Chúng ta có cái gì đáng theo dõi? Chỉ bán một vật phẩm phi phạm, thu được mấy trăm bảng, cho dù có người muốn cướp, chúng ta cũng không là mục tiêu xếp hàng đầu. . . Tuy Glelint biểu hiện giống như một tay mơ, nhưng chúng ta không có. . . Hơn nữa người triệu tập tụ hội đã làm không ít chuyện để bảo đảm thành viên an toàn, phòng bị có người bị theo dõi, trừ khi, trừ khi, chính hãn phái người theo dõi! Lần trước tất cả đều thực bình thường, ừm, hai lần khác nhau ở nơi nào. . . Audrey suy nghĩ thay đổi thật nhanh, bỗng nhiên có một ý tưởng:

Có lẽ là hành vi cần phối phương "Người quan sát" của mình, khiến cho Hội Tâm lý luyện kim chú ý.

Bọn họ không có khả năng tùy ý bán ra phối phương "Người quan sát", theo sau có khả năng sẽ là dẫn người nhập hội.

Mà dẫn người nhập hội lại càng không phải là một chuyện đơn giản, phải phòng bị đối phương là chuẩn Kẻ Gác Đêm chuẩn Kẻ Trừng Phạt, hoặc là gián điệp thể lực bí ẩn khác phái ra.

Không quan sát mục tiêu, không tiến hành khảo tra, tổ chức sẽ bị người tiêu diệt rất nhanh!

Trầm ngâm vài giây, Audrey nói với đám người Furth:

"Làm tốt chuẩn bị bị tập kích."

"Làm bộ không có phát hiện kẻ theo dõi."

"Nếu có thể thuận lợi trở lại khu Queen, không cần để ý thân phận của tôi cùng Glelint bại lộ, mọi người phải ẩn nấp rời khỏi."

Đôi mắt xanh biếc của nàng đảo qua Glelint, cười nhẹ bổ sung:

"Chúng ta là người bình thường yêu thích thần bí học, tìm được cơ hội tham gia tụ hội phi phạm mà rất nhiều người đều biết, cho dù theo dõi là người phi phạm chính phủ, cũng sẽ không hoài nghi cái gì, bởi vì chúng ta đều chỉ là người thường, cho nên, bọn họ nhiều lắm là thông qua con đường khác nhau cảnh cáo một hai câu."

Nhưng mình đã là danh sách 8. . . Hô, vì tiếp xúc Hội Tâm lý luyện kim, phải phiêu lưu một chút. . . Người phi phạm chính phủ hẳn sẽ không nhằm vào một người chỉ muốn phối phương như mình, hẳn không có cách nào vòng qua người tổ chức tụ hội mà theo dõi, mình phải tin tưởng phán đoán của bản thân! Audrey ở trong lòng tự cổ vũ bản thân.

"Được rồi." Tử tước Glelint than thở đáp ứng.

Xe ngựa đi tới trước như bình thường, lại đi vài vòng, đến cuối cùng, đám người Audrey dựa theo dự định, đổi mới một chiếc khác.

Trong quá trình này, kẻ theo dõi thủy chung không có triển khai tập kích.

Đến cửa sau phủ đệ Tử tước Glelint khu Queen, hai quý tộc dùng phương pháp bình thường trở về, Furth cùng Hugh đều tự dựa vào kỹ xảo của bản thân rời khỏi.

Qua hơn mười phút, Audrey dẫn theo chó lông vàng Susie cùng nhóm nữ hầu tùy thân, ngồi xe ngựa nhà mình, không có che dấu rời đi từ cửa chính.

Nghe thanh âm bánh xe lộn đi, nàng không thể xác nhận còn có kẻ theo dõi hay không, chỉ có thể tự phát tán suy nghĩ:

Con gái bá tước Hall rất hiển nhiên không có khả năng trở thành gián điệp thế lực phi phạm nào. . .

Quá khứ của nàng không có vấn đề gì. . .

Nàng yêu thích thần bí học là chuyện mọi người đều biết. . .

Thân phận cùng địa vị của nàng đều có thể mang đến trợ giúp khác nhau cho người khác. . .

Có lẽ, qua hai ngày sẽ có thành viên Hội Tâm lý luyện kim thử tiếp xúc mình. . . Audrey có chút chờ mong, lại có chút khẩn trương nghĩ.

. . .

Nói là phải làm chuẩn bị, Klein lại không có chuyện gì ở câu lạc bộ Craig giết thời gian hai ngày, thậm chí còn cùng đám người giáo sư cười ngửa Talim tổ chức đánh bài, thắng nhẹ mấy saule.

Trước khi ngủ, hắn không quên đi bên ngoài nhà luật sư Jurgen xem xét một chút, xác nhận có đèn hay không, có chăm mèo hay không.

Tám giờ tối thứ sáu, hắn mang mặt nạ sắt, khoác trường bào có mũ trùm màu đen, tiến vào bên trong căn nhà của ông lão "Mắt trí tuệ".

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 342: Viên Đạn

Ngọn nến duy nhất lay động ánh nến mờ nhạt, chiếu lên những cái bóng nhảy nhót ở trên vách tường bốn phía.

Klein tìm một vị trí thuận tiện cho chạy trốn nhất, nhìn quanh một vòng, thấy ông lão "Mắt trí tuệ" hai má có những nếp nhăn rất sâu, thấy "Dược sư" khuôn mặt mập mạp.

Ừm, trải qua so sánh đối chiếu, tuy hẳn mang cái mặt nạ sắt có thể che khuất nửa khuôn mặt, nhưng cơ bản vẫn có thể xác nhận, người này chính là người nam mồm miệng chọc đánh mà mình gặp ở sân khấu nhỏ đoàn xiếc Royce kia. . . Klein thu hồi ánh mắt, chờ đợi tụ hội chính thức bắt đầu — cô gái sau lưng có "Thợ thủ công" kia che dấu tương đối kín, giống như đại bộ phận người tham dự gia, cho nên, hẳn không thể xác nhận cô ta có đến hay không trước khi đối phương mở miệng.

Qua vài phút, "Mắt trí tuệ" ngẩng đầu nhìn đồng hồ máy treo tường ở trên tường, cười nói:

"Hôm nay người đến cũng thật đủ."

"Bắt đầu đi."

Hắn còn chưa dứt lời, Dược sư mập mạp đã giành trước mở miệng:

"Tôi cần một sinh vật siêu phàm làm thí nghiệm, tốt nhất là loại thú, tốt nhất là đã được chế phục, không có tính nguy hiểm quá lớn."

Sinh vật siêu phàm loại thú? Klein nghe thấy hơi có xúc động.

Hắn nhớ lại những lời nói của đối phương ở sân khấu xiếc thú, nhớ lại đối phương tựa như có thể đọc biết suy nghĩ của dã thú.

Chỉ là một "Dược sư", lại nắm giữ năng lực như vậy, hơn nữa còn đang muốn mua sinh vật siêu phàm loại thú, ừm, sau khi mình mang Tủ chất kết tinh tuổi tinh linh bán cho hắn, hắn hẳn đã có được tài liệu, thu được tấn thăng. . . Nói cách khác, danh sách ở sau "Dược sư" là có liên quan đến điều khiển dã thú? Klein căn cứ tin tức đã biết, đưa ra một cái phỏng đoán.

Lúc này, có người cười nhạo đáp lại "Dược sư" :

"Ai sẽ mang sinh vật siêu phàm để ở bên người?"

"Vừa nguy hiểm, lại dễ bị người phát hiện, trực tiếp giết chết bảo tồn tài liệu phi phạm không phải càng thuận tiện càng kín đáo sao?"

"Dược sư" chưa bao giờ nhận thua ở trên ngôn ngữ, lúc này a một tiếng:

"Ý tưởng ngu xuẩn!"

"Ông không thể cam đoan tài liệu phi phạm trên người sinh vật siêu phàm nọ là cái ông cần, hoặc có thể bán ra ngoài, còn không bằng phục tùng nó, sử dụng nó, để cho nó trở thành giúp đỡ, để cho thực lực của bản thân tăng lên. . ."

Nói tới đây, thanh âm hắn nhỏ dần, cảm giác mình tựa như đã tiết lộ một ít bí mật quan trọng.

Cứt chó! Vì sao mình luôn không quản được miệng! Dược sư ở trong lòng hung hăng cho bản thân một cái tát.

Quả nhiên. . . Klein hơi gật đầu không thể nhận ra.

Nhu cầu của Dược sư không hề nghi ngờ là không được thỏa mãn, đại bộ phận người tham dự nơi này danh sách cũng không cao, ở Backlund cũng không phải là người có thân phận hiển hách gì, bản thân đều có vẻ không khá là mấy, tiếp cận ở miễn cưỡng duy trì, sao có khả năng còn có thể xa xỉ nuôi một sinh vật siêu phàm.

Hơn nữa, hơn quan trọng là, sinh vật siêu phàm hoang dại thường thường đối địch đối với nhân loại thực, một khi gặp được, không phải người chết, chính là ta mất mạng, nếu muốn bắt sống, phải có đoàn đội đủ mạnh, hoặc là ở trên thực lực nghiền áp đối phương, đương nhiên, cũng không thể bài trừ người danh sách nào đó có được đặc thù, năng lực vừa lúc áp dụng ở trong loại tình huống này.

Sau một hồi thất vọng, Dược sư ho nhẹ hai tiếng rồi nói:

"Tôi mang theo không ít thuốc lại đây, đều là hiệu quả mọi người đã biết, nếu muốn, chờ thời điểm sắp chấm dứt mở miệng."

Lại là mấy loại thuốc trị liệu thương thế, cuồng bạo bản thân cùng đề cao năng lực phương diện kia à? Klein lẩm bẩm một câu, cười nhẹ một tiếng, vì đối phương ra chủ ý:

"Cậu có thể mua phối phương danh sách 9, tìm tài liệu phi phạm tương ứng, sau đó điều phối thành ma dược, rồi cho động vật loại thú mà cậu xem trúng, như vậy cậu sẽ có được sinh vật siêu phàm danh sách 9, sau đó còn có thể không ngừng thông qua ma dược đến tiếp sau để cho nó tấn thăng."

"Đương nhiên, tất cả điều kiện tiên quyết là, cậu có đủ tài lực, cũng có thể đối phó tàn dư thứ phẩm mất khống chế."

Dược sư nghe mà ngây người vài giây, một hồi lâu mới nói:

"Thật sự là xa xỉ mà."

"Tôi chỉ kiếm tiền cho bản thân, tìm tài liệu phi phạm cần, đã đủ gian nan, động vật uống ma dược mất khống chế đại khái là chuyện có tỷ lệ khá cao, không làm nhiều lần, rất khó thành công."

"Người có thể làm như vậy, khẳng định có mỏ, hoặc là mở ngân hàng."

Tiểu thư "Chính Nghĩa" hội Tarot chúng tôi hẳn đang nuôi một sinh vật siêu phạm. . . Klein bỗng nhiên vì Dược sư mà cảm thấy lòng chua xót.

Thật nếu buông ra kiếm tiền mà không để ý đến tất cả, Dược sư tuyệt đối là loại hình dễ dàng gom được lượng lớn tài phú trong danh sách thấp, nhưng vấn đề ở chỗ, cái này cũng dễ dàng bị người phi phạm chính phủ nhắm vào.

Sau khi lại có mấy cuộc giao dịch hoặc hoàn thành hoặc bỏ qua, Klein nghe thấy thanh âm cố ý đè thấp nói:

"Ta lần này chỉ mang đến một vũ khí phi phạm."

"Nó là 50 viên đạn có hiệu quả khác nhau, trong đó 20 viên có khắc dấu hiệu cùng phù hiệu lĩnh vực Mặt Trời, hình thành phù chú đầy đủ, có thể tịnh hóa hữu hiệu quái vật loại quỷ hồn, bị thương tới oan hồn cùng u ảnh tương đối cường lực, cho nên, kêu là 'đạn tịnh hóa', còn 20 viên nhằm vào loại sinh vật dơ bẩn dọa lạc, kêu là 'đạn săn ma', 10 viên khác tương đối khắc chế quái vật loại tà dị, kêu là 'đạn trừ tà', hiệu quả đều có thể ổn định duy trì 18 tháng, thậm chí càng lâu hơn."

"50 viên 500 bảng, hoặc là phối phương ma dược 'Người dã man', cùng tặng kèm một cây súng ngắn đặc chế đường kính thích hợp."

Quả nhiên dựa theo đề nghị của mình lần trước mà làm ra những viên đạn này, bất quá xem qua so với vũ khí phi phàm mà phức tạp hơn, lâu như vậy mới làm được một bộ. . . Klein không lưu cho người khác cơ hội, trực tiếp mở miệng nói:

"Tôi có phối phương ma dược 'Người dã man'."

Lúc này, một người nam khá cao cũng ra giá:

"550 bảng."

Ở đương đại, đây là vũ khí phi phàm thuận tiện mang theo cùng sử dụng nhất!

Cô gái che dấu thật sự kín kia trong giọng nói mang theo vui mừng khó có thể áp chế:

"Vị này, thực xin lỗi, tôi ưu tiên lựa chọn phối phương 'Người dã man'."

"600 bảng." Người nam kia lại nâng giá.

"Không, cái này không phải vấn đề tiền tài." Cô gái sau lưng có "Thợ thủ công" nghiêng đầu nhìn về phía Klein, "Thành giao! Nhưng xin trước mang phối phương giao cho ngài 'Mắt trí tuệ', từ ông ta tiến hành giám định."

Hô, may mà mình lấy được lá bài "Hoàng đế đen", bằng không gặp phải người nâng giá ác như vậy, hôm nay khẳng định sẽ ra máu nhiều đây. . . Klein cuộn lên trường bào, từ túi tiền bên sườn lấy ra phối phương "Người dã man" đã viết từ sớm, mở ra nhìn thoáng qua:

"Danh sách 8 'Người dã man', tài liệu chủ yếu: một gốc cỏ cuồng hóa, kết tinh sừng bò tốt đại địa, tài liệu phụ trợ: một hồ đào vân sâu, một gốc cỏ

hương phong, 10 ml vỏ cây dương ngâm ra thuần lộ, 100 ml rượu mạnh."

Sau khi xác nhận không có lầm, Klein một lần nữa gấp tờ giấy lại, giao cho người phục vụ.

Cũng giống như lần trước, ông lão "Mắt trí tuệ" lấy ra cái nhẫn bảo thạch màu xanh lục như con mắt có những hạt kim cương nhỏ xung quanh, mô phỏng ra năng lực phi phạm "Công chứng viên", xác nhận phối phương là thật.

Khi nghe ông lão tuyên bố "phối phương hữu hiệu", cô gái sau lưng có "Thợ thủ công" kia rõ ràng thở ra một hơi, mang một cái hộp sắt lớn chừng bàn tay đưa ra.

Trải qua người phục vụ chuyển đi, cô ta như nguyện thu hoạch phối phương, khẩn cấp mở ra tại chỗ, xem mấy lần, tựa như muốn trực tiếp ghi nhớ, mà Klein thì đưa tay cầm hộp sắt mở ra xem kỹ thu hoạch.

Đạn trong hộp sắt này chia làm ba bộ, một bộ phận tỏa màu vàng nhạt, tựa như mới lấy từ trong nước nóng ra, một bộ phận toàn thân màu bạc, giăng kín hoa văn, lạnh như băng mà thần thánh, bộ phận ít nhất ở trong màu đồng thau lóe ra ánh sáng vàng, mơ hồ có thể thấy bên trong khắc các loại dấu hiệu cùng phù hiệu.

Ừm, là thật. . . Ở lĩnh vực thần bí học, phân biệt những cái này là Klein vẫn có, hắn đóng nắp hộp lại, mang vật phẩm giấu vào túi áo bên dưới trường bào.

Về phần cây súng ngắn được tặng, hình dạng và cấu tạo không có gì đặc thù, thân súng màu đồng thau sậm, bóng súng hình như làm từ gỗ hồ đào.

Bởi vì bao súng dưới nách lần trước đã bị cảnh sát kiểm tra lấy đi, Klein chỉ có thể mang súng ngắn giấu ở bên hông, dùng quần áo che lấp.

Sau khi hoàn thành vụ giao dịch trong kế hoạch này, hắn nhìn quanh một vòng, cổ ý đề cao giọng nói:

"Tôi cần vật phẩm loại tịnh hóa cường lực như 'thánh thủy Mặt Trời' 'thánh huy Mặt Trời'."

"Tôi có thể dùng tiền mua, cũng có thể lấy phôi phương trao đổi, ví dụ như danh sách 7 'Kẻ hối lộ' đến tiếp sau 'Người dã man'."

"Đương nhiên, nếu có vấn đề lĩnh vực thần bí cùng thế giới siêu phàm cần giải đáp, tôi cũng có thể thử một lần, bất quá khó bảo chứng có thể trả lời được."

Dược sư ở đối diện nghe mà mở to hai mắt, hắn cảm giác đây là vị "bạn nhỏ may mắn" kia.

Nhưng mà, hắn mới trở thành người phi phạm không bao lâu, sao có thể được nhiều thứ có giá trị như vậy? Dược sư càng nghĩ càng nghiêng rằng nghiêng lợi, cảm thấy mình lúc trước lựa chọn sai lầm.

May mắn mới là quan trọng nhất!

Mà cô gái mua phôi phương "Người dã man" suýt nữa không thể khống chế bản thân, thiếu chút nữa dùng tiếng nói nguyên bản mà thốt lên:

"Tôi không có vật anh cần, nhưng mà tôi có thể trả tiền, 800 bảng!"

Klein nuốt vào từ "thành giao" này, nghĩ nghĩ, rồi khẽ cười nói:

"Tôi tạm thời chỉ nhận lấy vật đổi vật."

"Lần tụ hội sau tôi hắn còn có thể lại đến, cô có thể sưu tập vật cùng loại trước."

Tạm thời. . . cô gái kia lăm băm từ này, thông thả gật đầu nói:

"Tốt."

Sau đó, người tham dự còn lại không có ai mở miệng, nhu cầu của Klein cũng không thể được thỏa mãn, bởi vì ở Backlund, ở vương quốc Ruen, tín đồ "Mặt Trời Vĩnh Hằng" là có thể bị xử lý như là tà giáo đồ, cho nên, vật phẩm cùng loại lưu thông ở bên ngoài cực kỳ ít.

Klein hơi cảm thấy thất vọng, nhưng cũng không quá để ý, hẳn còn có phương án dự bị.

Hắn nhớ rõ, tiểu thư Hugh kia từng đi tìm một người phi phạm tín đồ "Mặt Trời Vĩnh Hằng" để tịnh hóa!

Hơn nữa, cô gái khát vọng phối phương "Kẻ hối lộ" kia khẳng định cũng sẽ tích cực tìm kiếm.

Klein không nhắc lại nữa, chỉ quan sát giao dịch cùng trao đổi đến tiếp sau.

Thời điểm tụ hội tiếp cận kết thúc, một người tham dự dáng người trung đẳng, không có đặc điểm gì kéo kéo cái mặt nạ sắt ở trên mặt, dùng giọng nam trung hùng hậu nói:

"Tôi cần tơ của nhện quả phụ trưởng thành."

Tơ của nhện quả phụ trưởng thành? Thực quen tai, mình hình như đã nghe nói qua ở nơi nào. . . Klein hơi nhú mày, không dùng bói toán mà đau khổ hồi tưởng.

Bỗng nhiên, hắn nhớ lại nơi phát ra cảm giác quen thuộc:

Đây là một trong những tài liệu chủ của "Ma nữ vui vẻ"!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 343: Thăm Dò Phố Wildy

"Vui vẻ" là danh sách 6 con đường Ma Nữ, Klein khi thông linh phu nhân Sharon thu được phối phương đầy đủ của nó, bình thường tuy rất khó nhớ nội dung cụ thể, phải dựa vào cảnh trong mơ bói toán hỗ trợ mới có thể tái hiện, nhưng khi nghe đến tài liệu chủ yếu, vẫn sẽ có cảm giác quen thuộc, sẽ sinh ra liên tưởng.

Hắn nhìn không được nghiêng đầu liếc mắt đánh giá người cần mua kia một cái, từ phương diện màu da, dáng người, tiếng nói cùng hình dáng phần khuôn mặt không bị che khuất vân vân, xác nhận đối phương là nam.

Trước "Ma nữ vui vẻ" là "Vu nữ", mặc kệ nguyên bản là giới tính gì, chỉ cần qua một cửa này, đều sẽ thống nhất là nữ tính, vị này rõ ràng không phải. . . Hắn còn chưa có thành "Vu nữ", mua tài liệu chủ "Ma nữ vui vẻ" để làm cái gì? Ừm. . . Chẳng lẽ hắn đang giúp người khác mua? Hắn là đồng bọn hợp tác hoặc là cấp dưới trung thành của vị "Vu nữ" nào?

Nhưng mà, giáo phái Ma Nữ làm một tổ chức bí ẩn tương đương xa xưa truyền thừa đến nay, hắn sẽ không quá thiếu tài liệu tương ứng, với bản tính của họ, dùng đặc tính phi phạm thành viên trước đây lưu lại đến điều chế ma dược là thuộc về thao tác bình thường. . . "Vu nữ" sau lưng người muốn mua kia mất liên lạc cùng tổ chức?

Trong khi ý tưởng xoay chuyển, Klein rất có xúc động muốn theo dõi đối phương.

Nhưng sau khi cẩn thận suy xét, hẳn lý trí bỏ qua quyết định này, trước không đề cập tới có thể vượt qua thủ đoạn phòng bị của "Mắt trí tuệ", khóa được tung tích của đối phương hay không, chỉ với các nhân tố như tình huống không rõ, không thể bói toán vân vân, đã đủ để cho hẳn lựa chọn làm theo lý trí.

Vạn nhất bên kia không chỉ có một "Vu nữ", còn có người phi phạm tương đối cường lực khác thì sao?

Hơn nữa, "Vu nữ" tấn thẳng "Ma nữ vui vẻ" là chuyện tốt, cái trước sẽ phát tán tai họa, nguy hại cho người vô tội, chỉ khi nào trở thành cái sau, mục tiêu sẽ chỉ ở "Vui vẻ", đơn giản mà nói chính là tính nguy hại cho xã hội là nhỏ. . . Klein lẩm bẩm một câu.

Tơ của nhện quả phụ trưởng thành đã thuộc về tài liệu phi phạm tương đối quý trọng, tương đối hiếm thấy, tựa như Klein tấn thẳng danh sách 6 căn não bộ dị biến của kẻ săn bắn thiên diện thú cùng da người đặc tính u ảnh vậy, là thua gì một căn nhà không tẻ lắm ở tại thủ đô, cho nên, người cần mua kia vẫn chưa được câu trả lời hài lòng.

Chuẩn xác mà nói, không có ai cho hẳn câu trả lời thuyết phục.

Bầu không khí tụ hội theo đó trở nên im lặng, thẳng đến Dược sư mập mở bán thuốc mang đến đây.

Trải qua thử trước đó, hẳn có không ít khách hàng quen, không đến ba phút, đã bán hết toàn bộ vật phẩm có thể bán, thu hoạch vượt qua 50 bảng tiền mặt.

Theo ông lão "Mắt trí tuệ" tuyên bố tụ hội chấm dứt, những người tham dự dựa theo trình tự khác nhau, khoảng cách khác nhau, từ thông đạo khác nhau lần lượt rời khỏi.

Klein ở đoạn giữa, sau khi vòng đến một con đường yên tĩnh khác giải trừ nguy trang, hắn lập tức đi về khu đông, ở trong đêm rét lạnh cùng các loại thối vị hỗn tạp đến phố Black Palm, vào căn phòng thuê kia, cùng ở trên đường mua một bao súng dưới nách.

Cũng không nghỉ ngơi, hắn lấy ra súng ngắn, mở ra hộp sắt chứa viên đạn phi phạm, lấy ra hai viên "đạn tịnh hóa", hai viên "đạn săn ma" cùng một viên "đạn trừ tà", mang chúng nhất nhất nhét vào lỗ đạn, đặt vị trí bắn ở ngay lỗ trống.

Bày ra tư thế, thử tay thử cảm giác xem có thể bắn một cách bình thường hay không, Klein mang súng ngắn để vào bao súng dưới nách, bận rộn làm những chuẩn bị khác:

Ví dụ như, kiểm tra "Mắt toàn màu đen" trong hộp thuốc lá bằng sắt có khác thường hay không, ví dụ như, mang còi đồng Azcot để vào hộp sắt chứa đạn, cùng mượn dùng phần thánh dạ trợ giúp, chế tạo một bức tường linh tính phong bế ở mặt ngoài, hoàn thành che chắn đối với cái còi đồng xa xưa tinh xảo này.

Sau khi xác nhận ba loại phù chú đều đúng hình dạng cùng vị trí, Klein lại đi phía trên sương mù xám làm bói toán, tiếp theo đội mũ lưỡi trai, lại ra ngoài.

Mục tiêu của hắn là số 32 phố Wildy cầu lớn khu nam, là nơi mà tên trộm kia phát hiện "Chìa khóa vạn năng"!

Nơi đó có lẽ có manh mối phối phương hoặc vật phẩm tương quan đến tiếp sau của Học đồ, Klein đã sớm muốn đi thăm dò, nhưng hắn hoài nghi tên đã chết thăm kia có biến thành sinh vật loại oan hồn hay không, cho nên vẫn đợi đến khi lấy được "đạn tịnh hóa" thì mới dám hành động.

Ma thuật sư không làm biểu diễn không có chuẩn bị!

Tranh thủ ở trước khi tàu điện ngấm hơi nước đình chỉ hoạt động, Klein dùng loại phương thức tiết kiệm tiền nhất này đến cầu lớn khu nam, rồi đổi sang xe ngựa công cộng, đi vào phụ cận phố Wildy.

Lúc này, bóng đêm đã sâu, Backlund đang có mưa phùn mang theo ý lạnh thấu xương rơi xuống, người đi đường trên đường gần như không có, ánh sáng đèn đường khí gas bị nước dính ở ngoài mặt thủy tinh làm cho ánh sáng trở nên mờ lung, tất cả xem lên tựa như cảnh ở trong mơ vậy.

Klein đi một vòng, quan sát tình huống căn nhà số 32 hào, đi vào bên sườn của nó, leo lên lầu hai, từ cửa ban công mà tên trộm trước đó mở ra nhưng không có đóng lại, thoải mái tiến vào trong mục tiêu.

—— hẳn không mang theo "Chìa khóa vạn năng", sợ vật phẩm nọ lại ở chỗ này gây nên phản ứng dây chuyền không bình thường.

Bố cục của căn nhà này là giống như bình thường, một cái hành lang kết nối ban công hai sườn xoắn xuyên qua toàn bộ lầu hai, hai bên phân biệt có phòng ngủ, phòng tắm, phòng phơi nắng, phòng sinh hoạt vân vân.

Nương ánh trăng đỏ rực chiếu vào từ ban công, Klein thấy toàn bộ cửa nơi này đều bị mở ra, bên trong các loại vật phẩm ném đầy đất, hỗn độn không chịu nổi.

Hẳn là tên trộm lúc trước làm ra, hẳn không lấy đi được toàn bộ vật phẩm, chỉ có thể tìm kiếm thứ đáng giá nhất. . . Bất quá, hẳn cầm "Chìa khóa vạn năng", không đến mức còn phải mở cửa. . . Klein đi từng phòng kiểm tra, tìm kiếm sự vật có khả năng liên quan đến lĩnh vực thần bí.

Không biết qua bao lâu, hẳn mang bao tay màu đen không hề có thu hoạch gì đi tới thang lầu.

Hẳn vừa đi xuống hai bước, trong mắt bỗng nhiên chiếu ra một bóng người!

Bóng người nọ kề sát chỗ vách tường góc cầu thang, đưa lưng về phía Klein, sau đầu tóc đen nồng đậm, hầu như che khuất cổ.

Klein sớm mở ra linh thị còn chưa kịp quan sát, bóng người nọ lại đột nhiên cử động!

Cổ hắn rắc rắc rung động, đầu cứ như vậy vòng lại, mà thân thể vẫn đưa lưng về phía lầu hai!

Trong ánh sáng đỏ rực mờ lung, mỏng manh, hư ảo, con mắt của bóng người nọ hoàn toàn lờ ra, tràn ngập sợ hãi.

Bốp, bốp!

Hai con mắt rơi xuống mặt đất.

Phành!

Đầu của bóng người nọ thoát ly cổ, nện ở trên thang lầu bằng gỗ.

Đã chết từ sớm, không có hào quang linh tính. . . Klein bình tĩnh nhìn, bình phán, tựa như tất cả phát sinh vừa rồi chỉ là một trò khôi hài.

Hắn từ quần áo màu đen cổ xưa của đối phương cùng chi tiết phần lớn các cửa phòng lầu hai rộng mở đưa ra suy đoán, cho rằng đây là một kẻ trộm khác, sau tên trộm trước đây, là kẻ trộm đã đến tìm kiếm trong những căn phòng kia.

Nhưng tiếc nuối là, hắn không có may mắn như vậy.

Chẳng lẽ nói "Chìa khóa vạn năng" thật ra trói buộc "nguy hiểm" nơi này, đợi cho nó bị lấy đi, tất cả liền bạo phát? Klein rút súng ra, điều chỉnh vị trí bắn cùng cò súng, đi dọc theo thang lầu, từng bước một đi đến bên cạnh tử thi kia.

Hắn ngồi xuống, hơi kiểm tra, có thể phát hiện người chết là do cổ bị vặn gãy.

Trầm ngâm vài giây, Klein đứng thẳng thân thể, cẩn thận đi xuống, chẳng sợ lòng bàn chân là cầu thang bằng gỗ, hắn cũng không giẫm ra thanh âm kéo kẹt.

Một bậc, hai bậc, ba bậc... hắn đi hết cầu thang, giẫm lên mặt đất.

Trước mắt hắn là một cái hành lang nối thông hai sườn, nơi đó có ánh trắng đỏ rực chiếu vào, mơ hồ thấy hình dáng buộc ban công tròn, mà hai bên hành lang, từng cánh cửa phòng mở rộng, lộ ra cảnh tượng vật phẩm bên trong phân tán hỗn độn, nơi này không có phòng khách, không có nhà ăn, cũng không có phòng bếp.

Đây là lầu hai!

Klein từ đi xuống lầu hai, đi hết cầu thang, lại về lại lầu hai!

Mà trong quá trình này, hắn vẫn không phát hiện chút dị thường nào!

Klein không có bối rối, thông thả xoay người, chỉ thấy phía sau là cầu thang thông xuống phía dưới!

Nói cách khác, loại đặc thù của mình chỉ có thể đối kháng đi vào giấc mộng, thông linh các năng lực phi phạm trực tiếp xâm nhập tâm trí thể, xâm nhập thế giới tâm linh của mình, hoặc là nhận thấy được hoàn cảnh vị trí không thuộc về thế giới hiện thực. . . Mình vẫn sẽ bị ảo giác ảnh hưởng. . . Klein lấy ra hộp diêm, dùng tay cầm súng lấy ra mấy que diêm.

Hắn tiếp tục đi xuống, mỗi lần đi vài bậc cầu thang, lại đặt một cây diêm.

Klein lại đi tới chỗ góc cầu thang, lại thấy tử thi đầu cùng thân thể chia lìa nọ.

Đúng lúc này, gáy hăn bỗng nhiên có gió lạnh làm cho người ta lông tơ dựng lên thối tới.

Bốp!

Klein búng ngón tay, một ngọn lửa đỏ đậm từ sau lưng hăn bốc lên, xông về phía nóc nhà.

Lửa nọ thiêu đốt, giống như quái vật giương nanh múa vuốt, nhưng không có đốt được sự vật gì.

Klein vừa mới chuẩn bị quay đầu dùng linh thị quan sát, thân thể bất chợt cứng đờ, giống như rơi vào trong hồ kết băng mùa đông vậy.

Hăn nhin không được run run lên, tay trái thông thả đưa về phía cổ của mình, nhưng lại bị hăn mạnh mẽ "ấn" trở về.

Lúc này, Klein khẽ thở dài một tiếng.

Hăn mạnh mẽ khống chế tay trái đưa vào trong túi áo, giải trừ bức tường linh tính, mở ra hộp sắt chứa đạn.

Ngay sau đó, hăn cầm còi đồng Azcot, lấy nó ra, dùng sức tung lên, ném về phía chỗ trống ở phía dưới cầu thang!

Hầu như là nháy mắt, hăn liền cảm giác được lạnh lẽo cùng cứng ngắt trong cơ thể tiêu thất.

Bên trong linh cảm của hăn, một sự vật tà dị lạnh lẽo nhảy ra, tựa như chó chơi trò nhặt banh vậy, xông về phía còi đồng Azcot!

Klein khóe miệng nhếch lên, nâng tay phải, nhắm về phía còi đồng mà nhấn cò súng, nhẹ giọng mở miệng:

"Bye bye."

Phành!

Viên đạn tịnh hóa vàng nhạt bắn ra, chuẩn xác bắn trúng sự vật lạnh lẽo mơ hồ kia.

Một tiếng hét thảm tùy theo đó vang lên, ngọn lửa màu vàng bùng lên ở giữa không trung bao quanh một hình người!

Bên trong hào quang sáng ngời ấm áp, toàn bộ lạnh lẽo, toàn bộ tà dị, đều nhanh chóng tiêu tán không còn.

Keng!

Còi đồng Azcot rơi xuống đất, nảy vài cái, lăn tới phòng khách lầu một.

Klein lại nhìn cảnh tượng xung quanh, phát hiện cùng với vừa rồi có khác nhau nhất định, ví dụ như, tử thi nọ đầu vẫn chưa chia lìa cùng thân thể, hắn dùng hai tay tự bóp chết chính mình.

A, có chuẩn bị quả nhiên thực nhẹ nhàng. . . Klein cười nhẹ một tiếng, dọc theo thang lầu, lại đi xuống, thuận lợi đến lầu một, nhặt lên còi đồng Azcot, cùng thuận tay tung hai cái, lấy cái này phán đoán nơi này còn có oan hồn u ảnh khác hay không.

Sau khi xác nhận không còn vấn đề nữa, hắn phân biệt phương hướng, trực tiếp đi tầng ngầm.

Đi hết cầu thang, thông qua cửa phòng, hắn thấy bản bút ký màu nâu nằm trên một chiếc bàn dài mà đã từng nhìn thấy khi bói toán cảnh trong

mở.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 344: Gia Tộc Abraham

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 345: Gia Tộc Abraham

Trừ bỏ "Chìa khóa vạn năng" cùng được đồng hồ bỏ túi màu bạc khảm kim cương đã bị tên trộm lấy đi, nơi này vẫn duy trì bộ dáng mà mình thấy được khi bói toán cảnh trong mơ. . . Klein nhìn quanh một vòng, mang cái nôi sắt màu đen, bình thủy tinh cùng cái giá đèn đồng xanh có khá nhiều ngọn nến đã sớm tắt những sự vật này thu vào trong mắt.

Linh thị cùng linh cảm của hắn nói cho bản thân, đây đều là vật phẩm thực bình thường, không mang theo chút ánh sáng linh tính nào.

Ừm, nhưng so sánh với trước đó, vẫn thêm một số thứ. . . Klein đưa tay trái mang bao tay màu đen, đụng vào mặt ngoài cái bàn dài.

Đầu ngón tay hắn lập tức dính bụi bặm rõ ràng.

Klein tỉ mỉ điều tra một lần, cùng làm bói toán bước đầu, không có phát hiện mật thất cùng ngăn ngầm, vì thế mang ánh mắt đưa về phía bản bút ký màu nâu kia.

Cẩn thận mở ra, nội dung trang đầu tiên đập vào mắt hắn:

"Cái này chính là lịch sử một gia tộc chịu nguyên rủa một lần nữa quật khởi!"

"Tôi muốn ghi nhớ mỗi một điểm mấu chốt!"

. . . Đáng tiếc, cậu vừa uống vào ma dược danh sách 9 đã mất khống chế mà tử, vinh quang gia tộc Abraham vẫn chỉ có thể dừng ở bên miệng. .

. Klein lăm bắm một câu, xem tiếp xuống dưới, cùng lật trang rất nhanh.

Một khi xác nhận giá trị, hẳn sẽ mang bút ký đi, không dừng lại nhiều ở hiện trường nữa.

"Gia tộc Abraham chúng tôi là một trong những đại quý tộc ở đỉnh cao nhất của kỷ đệ tứ, là người ủng hộ chủ yếu vương triều Tudor, ở thời đại đó, vô luận là gia tộc Augustus Ruen, gia tộc Einhorn Fossack, hay là gia tộc Solon Intis, gia tộc Castilla Feineibote, đều chỉ có thể nhìn lên chúng tôi."

"Quả thật, ở thời điểm đó bọn họ đã không kém, nhưng chúng tôi càng mạnh hơn!"

"Cho dù gia tộc Antigonos, gia tộc Charles Latour trong lời đồn, so ra cũng kém một ít so với chúng tôi."

"Đáng tiếc là, vinh quang gia tộc trôi đi cùng trận chiến tứ hoàng, tổ tiên Bethel ở trong trận chiến tranh thần linh kia không biết tung tích, cường giả danh sách cao còn lại đều ngã xuống."

"Mà từ sau đó, gia tộc Abraham chúng tôi đã bị nguyên rửa đáng sợ, các thế hệ tiền bối ý đồ phục hưng gia tộc không có ngoại lệ đều phát điên, mất khống chế, bọn họ có là ở trước khi trở thành cường giả danh sách cao, có là dừng lại ở danh sách 8, danh sách 7."

"Mà mỗi một lần mất khống chế đều mang đến cho gia tộc tai nạn gần như diệt vong kẻ bị nguyên rửa, này quên đi dòng họ khắc trong huyết mạch, không kiêng nể gì thương tổn thành viên khác của gia tộc, bọn họ đã là quái vật!"

"Vì kéo dài gia tộc, mọi người đưa ra quyết định đau đớn, đó chính là không hề ở chung nữa, mà lấy hình thức gia đình nhỏ di chuyển đến các nơi

bắc đại lục, cứ như vậy, chẳng sợ có người mất khống chế, chế tạo giết chóc, cũng sẽ không làm cho huyết mạch bởi vậy mà đoạn tuyệt."

"Phụ thân tôi sợ hãi nguyên rủa, lựa chọn trở thành một người bình thường, nếu không phải dòng họ trong huyết mạch vẫn còn lập lòe, ông ấy thậm chí còn không muốn nói cho mình biết việc này."

"Mình muốn ghi lại chúng, mình muốn thường xuyên xem, nhớ kỷ vinh quang cùng tai nạn gia tộc Abraham."

Mỗi một đời người phi phạm cuối cùng đều sẽ mất khống chế, không một ai may mắn thoát khỏi? Nguyên rủa của gia tộc Abraham thậm chí còn đáng sợ hơn so với thành Bạc Trắng. . . Đợi một chút, bọn họ hẳn là đều là con đường "Học đồ", chẳng lẽ là nghe thấy ngài "Gate" kia cầu cứu? Cái này, cái này nào là tiếng cầu cứu, rõ ràng là chú lấy mạng!

Nhưng mà, căn cứ tiểu thư "Ma thuật sư" miêu tả, cô ta cũng không phải vì trở thành "Học đồ", mới ở khi trăng tròn nghe được lời vô nghĩa hư ảo nọ, mà là bởi vì sử dụng dây xích tay trên cổ tay kia, rồi sau đó, mặc kệ cô ta mang dây xích tay hay không, đều không thể thoát khỏi. . .

Người phi phạm gia tộc Abraham này là bởi vì sao? Có lẽ nguyên rủa không quan hệ cùng ngài "Gate"?

Ừm, trên bút ký có nhắc tới, tổ tiên gia tộc Abraham là Bethel Abraham mất tích ở trong "trận chiến tứ hoàng ", hay là ngài "Gate" kia? Ông ta bị trục xuất ra khỏi thế giới hiện thực, bị lạc ở chỗ sâu trong bóng tối, vậy ở trong gió bão?

Có nhất định khả năng, đối tượng mà ông ta dễ dàng định vị xin giúp đỡ nhất tự nhiên là hậu duệ danh sách thấp cũng có huyết mạch nằm ở con đường phi phạm tương tự, đáng tiếc là, bởi vì nhóm cường giả toàn bộ ngã xuống, ông ta kêu gọi ngược lại mang đến cho gia tộc nguyên rủa kéo dài

hơn một ngàn năm, thiếu chút nữa làm cho gia tộc Abraham biến mất toàn bộ. . .

Đây là nguyên nhân mà ngài "Gate" hiểu biết lịch sử kỷ đệ tứ, hiểu biết chi tiết quá trình "trận chiến tứ hoàng" như vậy?

Nếu suy đoán của mình là thật, chỉ có thể cảm thán một tiếng:

Abraham thật sự là một gia tộc bất hạnh!

Không biết chuyện mà chủ nhân bút ký đề cập có bị thời gian hơn một ngàn năm cùng gia tộc phân tán ở các nơi ảnh hưởng, từ đó xuất hiện lệch lạc hay không. . . Trong "trận chiến tứ hoàng", các thần linh thế mà tự mình kết cục? Klein hơi nhú mày, tốc độ lật trang càng lúc càng nhanh:

. . .

"Phụ thân lựa chọn trở thành người thường cuối cùng không thể chiến thắng bệnh tật, điều này làm cho mẫu thân của tôi chịu đả kích tất lớn, rất nhanh đã rời đi theo."

"Mà cái này cũng ý nghĩa tôi đã được tự do."

"Nhưng làm cho tôi đau đớn là, phụ thân vì không để tôi bước trên con đường bị nguyên rủa, rất nhiều chuyện về người phi phạm cũng không có nói cho tôi biết, tôi phải tự mình đi tiếp xúc, đi hiểu biết."

"May mắn là, ông ấy không dám vi phạm mệnh lệnh của trưởng lão, vẫn ở trước khi chết mang phối phương ma dược 'Học đồ', 'Ảo thuật đại sư' cùng 'Nhà chiêm tinh' đưa cho tôi."

"Ta muốn sao lại ba phần phối phương này, miễn cho quên đi: "

"Danh sách 9, 'Học đồ' . . ."

"Danh sách 8, 'Ảo thuật đại sư' . . ."

"Danh sách 7, 'Nhà chiêm tinh' . . ."

Klein xem mà nhướng mày, cảm thấy chuyển đi đêm nay đã là không tẻ, cảm thấy không có lãng phí viên đạn tình hóa kia.

Đương nhiên, lát nữa hẳn còn phải đi phía trên sương mù xám xác nhận thật giả.

"Nhà chiêm tinh" . . . con đường "Học đồ" thế mà cũng có chức nghiệp bói toán. . . Như vậy xem ra, suy đoán của mình trước đây rất có khả năng tiếp cận chân tướng, con đường "Nhà bói toán" cùng con đường "Học đồ" có lẽ có thể trao đổi ở danh sách cao. . . Klein nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục lật trang.

Tuy đã xác định giá trị bút ký, nhưng hẳn lại tạm thời không muốn rời khỏi hiện trường.

Nếu mặt sau bút ký ghi lại nội dung mang thứ gì đó ở nơi nào đó, hẳn khẳng định còn phải trở lại một chuyến, một khi đã như vậy, cần gì phải thêm phiền toái?

Xoạt xoạt, trong khi lật trang giấy, Klein đại khái biết rõ ràng lịch trình phi phạm vị hậu duệ gia tộc Abraham kia:

Sau khi cha mẹ qua đời, cậu ta bắt đầu thử tiếp xúc giới thần bí học, sưu tập tin tức có liên quan đến danh sách ma được, mua tài liệu phi phạm đối ứng.

Trải qua gần hai năm cố gắng, ghi lại rất nhiều tri thức thần bí học hoặc thật hoặc giả, cậu ta rốt cuộc thành công, điều phối ra ma được "Học đồ".

Cậu ta viết ở cuối bút ký:

"Căn cứ tri thức thần bí học mình nắm giữ, đêm trăng tròn, linh giới cùng hiện thực trùng điệp, đó cũng chính là thời điểm linh tính phát triển nhất, có lợi nhất cho uồng ma được, thu được tấn thăng."

"Mình sẽ ở lúc trăng tròn, trở thành 'Học đồ' !"

"Mình muốn từng bước một mạnh mẽ lên, tái hiện vinh quang gia tộc Abraham!"

"Chờ có tiêu chuẩn danh sách 7, căn cứ quy định gia tộc, mình có thể thử liên lạc các trưởng lão."

"Phương thức liên lạc ngay ở trong đầu của mình, đây là bí mật không thể ghi lại."

Khi trăng tròn uồng ma được tấn thăng? Klein xem mà sửng sốt, nhin không được ở ngực điểm bốn cái thuận kim đồng hồ, vẽ ra vàng trắng đỏ rực:

"Nguyễn nữ thần khoan thứ sự vô tri của cậu ta."

Hắn mơ hồ có chút rõ ràng nguyên nhân đối phương mất khống chế ngay tại chỗ!

Căn cứ suy đoán vừa rồi của hắn, nguyên nhân quấy rối gia tộc Abraham hơn một ngàn năm rất có khả năng có liên quan đến tiếng cầu cứu của ngài "Gate" truyền ra ở khi trăng tròn.

Mà cái tên kia lại có thể lựa chọn ở khi trăng tròn uồng ma được "Học đồ".

Như vậy hắn đại khái là ở trạng thái hiệu quả ma được còn chưa biến mất, linh tính cực kỳ không ổn định nghe thấy lời vô nghĩa hư ảo kia.

Vì thế, "phành" một cái liên nổ tung. . .

May mà mình lúc trước nghe thấy "Honakis. . . Freguera. . ." mà không mất mạng. . . Klein theo bản năng thốn thức một câu.

Bất chợt, hấn nghĩ tới "Chìa khóa vạn năng" cổ quái, mơ hồ có một suy đoán:

"Chìa khóa vạn năng" hình thành trừ bỏ nguyên từ đặc tính phi phạm "Học đồ" tụ tập, còn có nhân tố lời vô nghĩa hư ảo của ngài "Gate" trộn vào, vì thế lạc đường mà nó ngẫu nhiên mang đến sẽ trở nên tương đương nguy hiểm, luôn làm cho người nắm giữ tiến vào khu vực không quá thích hợp!

Cái này xem như một loại nguyên rửa!

Mà trước sau liên hệ lại, khả năng ngài "Gate" là tổ tiên Bethel gia tộc Abraham là không thấp.

Hô. . . không thấy có tin tức về cất giấu bảo vật, Klein thở hắt ra, không hề dừng lại, cầm bản bút ký màu nâu kia rời khỏi tầng ngầm.

Vừa tung lên còi đồng Azcot, vừa quay về đường cũ, sau khi đi đến vị trí ban công, hấn nâng tay trái lên, búng ngón tay một cái.

Những que diêm phân tán ở trên cầu thang đột nhiên bốc cháy, bùng lên hào quang đỏ đậm.

Chúng nó tắt đi rất nhanh, chỉ để lại một chút vết cháy.

. . .

Vòng qua khu đông, Klein bỏ đi ngục trang ở trước rạng sáng quay trở về phố Minsk.

Hắn đi phía trên sương mù xám, trước dùng con lắc xác nhận ba phối phương kia là thật.

Ngay sau đó, hắn để hiện ra người giả "Thế Giới" ở phía đối diện dài bàn loang lỗ.

Klein đang định thao túng đối phương, đột nhiên nâng tay vỗ trán mình một cái:

"Mình quên mất!"

"Mình đã mang 'Mắt toàn màu đen' về thế giới hiện thực. . ."

Lại một phen bận rộn, hắn lại để cho "Thế Giới" hiện ra ở trong cung điện nguy nga, cùng làm ra cảnh tượng bình thường ở xung quanh đối phương.

Sau đó, hắn để cho "Thế Giới" bày ra tư thế khẩn cầu thành kính, khăn khăn nói:

"Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này. . ."

"Xin ngài chuyển cho tiểu thư 'Ma thuật sư', tôi đã được đến phối phương ma được 'Áo thuật đại sư'."

"Tôi hy vọng cô ta có thể lấy một món vật phẩm lĩnh vực Mặt Trời lấy tịnh hóa cùng trừ tà làm chủ trao đổi, nếu giá trị không đủ, tôi nguyện ý bổ sung thêm số tiền tương ứng."

Thao túng "Thế Giới" xong, Klein mang hình ảnh vừa rồi hóa thành một đám lưu quang, truyền lại vào ngôi sao đỏ thắm đại biểu "Ma thuật sư".

Hắn nhớ rõ, lần trước khi tiểu thư Hugh tìm người làm tịnh hóa cùng trừ tà, tiểu thư "Ma thuật sư" cũng ở hiện trường!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 346: Tìm Người

Furth lật lật quyển lịch đặt trên bàn, lấy bút vòng ra ngày trăng tròn đã sắp đến.

Nàng hạ quyết tâm, đến lúc đó vừa nghe thấy lời vô nghĩa hư ảo đáng sợ nọ, liền tụng niệm tôn danh "Kẻ Khờ", đến phía trên sương mù xám vượt qua thời gian đau đớn khó có thể nhẫn nại kia.

"Cuộc sống thật sự là tràn ngập chờ mong. . ." Nàng khép lại tiểu thuyết trong tay, chuẩn bị tắt đi đèn khí gas được che bằng lưới sắt gắn ở trên tường.

Đúng lúc này, Furth thấy hoa mắt, thấy sương mù xám vô biên vô hạn, thấy bóng người cao lớn ở trong cung điện xa xưa hùng vĩ, thấy một người nam thành kính cầu nguyện.

Thanh âm nọ truyền vào tai, nàng suýt nữa nhảy dựng lên, trong lòng vừa mừng vừa sợ:

Mình đau khổ tìm kiếm phối phương "Áo thuật đại sư" nhiều năm, thế mà đã tìm được như vậy?

Mình qua lại tham dự nhiều tụ hội người phi phạm khác nhau như vậy, lại thủy chung không có manh mối phối phương "Áo thuật đại sư", thế mà tìm được như vậy?

Mà cách mình đưa ra nhu cầu, còn không tới một tuần!

Hội Tarot này. . . quả nhiên không phải tụ hội người phi phạm bình thường có thể so được! Furth cảm khái một hồi, nhin lại kích động cùng vui sướng, cẩn thận đáp lại:

" 'Ngài Kê Khờ, phối phương kia là thật sao?'"

"Đúng vậy." "Kê Khờ" ở trên ghế dựa cao nhìn xuống bình thản nói.

Furth xiết chặt nắm tay, lặng yên ở bên hông vung lên hai cái biên độ nhỏ, hầu như không có cân nhắc đã mở miệng nói:

"Vị kia là ngài 'Thế Giới' à?"

"Xin ngài chuyển lời với ông ta, tôi sẽ mau chóng tìm kiếm vật phẩm mà ông ta cần."

Đợi cho sương mù xám tán đi, tất cả chấm dứt, Furth ngấn ra hai giây, khó có thể ngăn chặn cảm xúc hưng phấn mà đứng lên, đi qua đi lại ở trong phòng.

Vật phẩm lĩnh vực Mặt Trời, lấy tịnh hóa cùng trừ tà làm chủ. . . Mình trước đó đã gặp qua hai lần, nhưng đều bị người khác mua, đối phương vị tất nguyện ý lại rời tay. . . Ừm, trước đó ở tụ hội ngài A triệu tập, Hugh mời vị tín đồ "Mặt Trời Vĩnh Hằng" làm nghi thức tịnh hóa cùng trừ tà, người này ít nhất danh sách 7, hẳn là có vật phẩm cùng loại, hoặc là nắm giữ manh mối có liên quan. . . Cũng không biết phải chi bao nhiêu tiền nữa, tuy ngài "Thế Giới" hứa hẹn sẽ trả đủ giá chênh lệch, nhưng mình cũng không nhất định có thể lấy được đủ bộ phận cần ứng ra trước. . . Furth dần dần mang suy nghĩ chuyển dời đến tình huống tài chính của bản thân.

Trên người nàng hiện tại có 370 bảng tiền mặt, nơi phát ra chủ yếu từ Tử tước Glelint trả thù lao hào phóng cho phối phương "Dược sư", trong tài khoản ngân hàng của nàng còn gởi 510 bảng, hai cái cộng lại tiếp cận 900 bảng.

Mà một món vật phẩm cùng loại, giá trị có khả năng phải 2.000 bảng, rẻ cũng năm sáu trăm bảng, nhưng vị tất là loại hình ngài "Thế Giới" cần. . . Nếu gặp được vật thích hợp, mà tiền của mình không đủ, thì làm sao giờ? Đi ngân hàng vay, hoặc là đi mượn lợi tức cao, chỉ cần thuận lợi, chờ ngài "Thế Giới" trả phần chênh lệch, nợ nần của mình có thể trả thoải mái. . . Có lẽ, có thể tìm tiểu thư Audrey mượn tạm vài ngày, cô ta luôn không để ý tới tiền tài, khẳng định có thể sẽ không thu lợi tức. . . Furth nhanh chóng có phương án giải quyết tổng quát.

Đúng lúc này, Hugh thừa đêm khuya đi ngoài tìm nơi yên tĩnh rèn luyện năng lực võ thuật chiến đấu đã về tới căn nhà thuê hai phòng, thấy phòng Furth còn sáng đèn, vì thế gõ cửa hỏi:

"Cậu thức đêm viết sách sao?"

"À, Furth, cậu tựa như thực vui vẻ, nhà xuất bản nâng nhuận bút của cậu sao?"

"Không, không, không." Furth ngấn ra một chút, gượng cười nói, "Mình vừa rồi thu được một tin tức, nghi ngờ manh mối phối phương ma được 'Ảo thuật đại sư'."

"Thật vậy sao? Cậu rốt cuộc đợi được nó!" Hugh hoàn toàn không phát hiện đang Furth che dấu sự khác lạ.

Thấy bộ dáng của bạn tốt cao hứng vì mình, Furth nhin không được âm thầm thở dài một tiếng:

Mình đã muốn trở thành thành viên của một tổ chức bí mật, từ nay về sau lưng đeo vận mệnh thời khắc giấu diếm cùng lừa gạt bạn bè. . .

Đây là một trong những trả giá sao?

. . .

Buổi sáng thứ bảy, Klein lại đến phố Saatchi khu St. George gặp nhà phát minh Leipad.

Bởi vì độc quyền xe đạp còn chưa xin được, hắn chỉ trả 20 bảng khoản cuối, dặn dò đối phương ở trước khi chân chính lấy được độc quyền thì không tùy tiện tìm người bàn bạc chuyện đầu tư cùng hợp tác sau đó.

Đối với cái này, Leipad rất là đồng ý, ông ta trước đó có hai phát minh chính là bị người ta bày bằng cách tương tự —— ở trước khi lấy được độc quyền, đã bị người đầu tư tiếp xúc hiểu biết rõ sản phẩm, thế là bị một cước đá văng ra, nhìn đối phương thu mua nhân viên công tác, giành trước có được độc quyền.

Sau khi rời khỏi nhà Leipad, Klein ở thời gian dự định đến căn nhà hơi tăm tối của Isengard Stanton ở tại khu Hilston.

Hôm nay là ngày trả thưởng của án giết người liên hoàn!

Xuyên qua phòng khách, tiến vào căn phòng ở bên trong, Klein thấy Cassanna cùng Stuart hai vị thám tử tương đối quen thuộc này, cũng ngồi xuống bên cạnh họ.

"Sherlock, cậu nói lần này chúng ta sẽ lấy được bao nhiêu tiền thưởng? Hắn là sẽ không ít hơn so với bảo hộ Adol. Đương nhiên, công tác mà tôi làm cũng không nhiều lắm, có thể phân chia cũng có hạn, Đại đế Russell nói qua, một phần cày cấy, một phần thu hoạch." Stuart đưa tay day day chòm râu.

Klein hơi hưng phấn suy đoán:

"Nhiều thì khả năng mấy trăm bảng, ít có thể sẽ không thấp hơn 10 bảng."

Mà mình là ở cái nhiều. . . Nếu Isengard Stanton có danh dự giống như ông ta miêu tả. . . Klein ở trong lòng thần nhiên bồi thêm một câu.

Lúc này, Isengard thái dương hoa râm, khuôn mặt gầy gò nhưng hình dáng rõ ràng mặc áo trong màu trắng cùng ghi lê sáng, cầm cái tẩu mang tính dấu hiệu, tiến vào căn phòng có lò sưởi trong tường đang hừng hực thiêu đốt này, ngồi ở trên chiếc ghế bành thuộc về ông ta, mỉm cười nói:

"Các quý cô quý ngài."

"Tôi mới từ phòng cảnh sát Backlund trở về, họ nhìn nhận cống hiến của chúng ta, nhìn nhận chúng ta đã cung cấp trợ giúp rất quan trọng để phá án."

"Tuy chúng ta không có tham dự vây bắt sau đó, nhưng chúng ta vẫn có thể lấy được một nửa treo thưởng."

"Nói cách khác, chúng ta sẽ phân chia 1.000 bảng tiền mặt!"

"Cái này ở Backlund, cũng là một số tiền thưởng tương đương dày, một thám tử không ăn không uống không ngủ ở đầu đường bốn năm năm mới có thể kiếm được."

Bên trong căn phòng không khí nhất thời trở nên thoải mái hơn, nơi nơi đều dào dạt chờ mong đối với tiền thưởng của bản thân.

Ngay cả Klein cũng không có ngoại lệ, hắn đang đoán Isengard sẽ phân cho mình bao nhiêu.

Ít nhất trăm bảng chứ? Hắn không tiếng động nói nhỏ một câu.

Isengard rút tẩu thuốc, hít ánh mắt lại, rất là thỏa mãn nói:

"Cảm tạ mọi người đã tín nhiệm tôi, tôi hiện tại đưa ra phân phối."

"Lần này cống hiến lớn nhất là thám tử Sherlock Moriarty, anh ta cung cấp vài ý nghĩ cùng ý tưởng để cho chúng ta tìm được manh mối, đi lên quỹ đạo chính xác, anh ta là chuyên gia suy luận danh xưng với thực!"

"Điểm này, cô Cassanna có thể chứng thực, chỗ tôi cũng còn giữ lại mấy phong thư mà thám tử Moriarty gửi đến, ai nghi ngờ có thể cầm xem một cái."

Thực công chính mà. . . Thế mà đưa mình liệt vào người có cống hiến lớn nhất. . . Klein nhất thời đối với vị đại thám tử Isengard Stanton này có chút nhìn với cặp mắt khác xưa:

Khó trách ông ta ở trong giới thám tử rất có quyền uy!

Thấy không có ai đưa ra dị nghị, Isengard nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Tôi tuyên bố, tiền thưởng của thám tử Sherlock Moriarty là, 300 bảng!"

Ồ một cái, nhóm thám tử bên trong phòng đều châu đầu ghé tai, nhỏ giọng nói nhỏ.

Bọn họ thường thường ngẩng đầu nhìn về phía Klein, tựa như rất cuộc nhìn nhận vị thám tử ưu tú được ngài Stanton khen ngợi là chuyên gia suy luận này.

Thật sự là một người khảng khái, công chính. . . Klein há miệng ra, cuối cùng cũng không có khiêm tốn.

Tiền thưởng xếp hạng thứ hai là bản thân Isengard cùng Cassanna, bọn họ đều tự lấy 160 bảng, thám tử còn lại thì dựa vào cống hiến khác nhau, chia 380 bảng còn lại, trong đó, người thấp nhất cũng có 15 bảng, tương đương với tiền thu về từ ba bốn tuần của bọn họ, đây là chỗ tốt của án lớn treo thưởng cao.

Stuart lấy được 40 bảng cực kỳ hài lòng, bởi vì người này cảm thấy mình chỉ làm quan sát hai ngày, mà đối tượng quan sát còn không phải kẻ hiềm nghi được khóa lại sau đó.

Đương nhiên, 40 bảng này cũng phải chi trả ra ngoài một bộ phận — người cung cấp thông tin cùng giúp đỡ tham dự việc này cũng phải được chiếu cố toàn bộ.

Phân xong tiền thưởng, Stuart bỗng nhiên nhớ tới một việc, vừa từ trong túi quần lấy ra một tấm giấy, vừa nói với Klein:

"Sherlock, tôi gần đây tiếp một nhiệm vụ tìm người thù lao khá dày, cậu phát động tài nguyên của cậu, giúp tôi chú ý một chút, nếu có thể tìm được, tôi sẽ phân một phần không ít cho cậu."

"Tốt, không thành vấn đề." Klein không quá để ý hồi đáp.

Stuart mang tờ giấy trong tay đưa qua nói:

"Chính là người này, mất tích gần hai tuần."

"Bởi vì bản thân người này có liên quan đến những chuyện không thể kiểm soát hoặc phạm tội trình độ nào đó, nên người ủy thác không hy vọng chúng ta tìm cảnh sát hỗ trợ."

Klein khẽ gật đầu, mở ra tờ giấy, thấy một ảnh chụp đen trắng được in ở trong đó:

Đó là một người nam tóc được chải chéo, trong đứng đắn mang theo vài phần tiêu sái.

Người này đại khái hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, diện mạo thuộc về loại hình anh tuấn, nhưng giữa mi mắt không hề che dấu sự kiêu ngạo, mũi cao thẳng, môi hơi mỏng.

"Đúng rồi, người này gọi là. . ." Stuart hồi tưởng rồi nói, "Emlyn White."

Emlyn White. . . Klein đột nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía Stuart:

"A?"

Đây không phải tên quý hút máu bị Utravsky thần phụ nhốt ở tầng hầm kia sao?

...

Trong phủ đệ Công tước Nigan, Audrey được mời đến tham dự tụ hội trà chiều hơi cảm thấy nhàm chán nghe mẫu thân cùng Công tước phu nhân đang nói về chuyện gì đó ở trong giới quý tộc.

Ánh mắt đảo qua cái giá ba tầng tinh xảo, đảo qua bánh nướng cùng bánh ngọt ngon miệng tạo hình rất khác biệt, nàng cảm giác mình gần đây có chút phóng túng thèm ăn chỉ nhẹ nhàng nâng chén trà lên, nhấp môi ngậm trà.

Qua một hồi, nàng xin lỗi đứng dậy, ở nữ hầu cùng đi, đi nhà vệ sinh.

Mới từ bên trong đi ra, nàng đã gặp một người nữ trung niên vóc dáng cao gầy, chân mày dài nhỏ, ăn mặc duyên dáng.

Đây đúng em gái của Công tước phu nhân Della, vợ của một Tử tước thừa kế, bà Norma.

Sau khi chào lẫn nhau, Norma nhìn Audrey, khẽ cười nói:

"Nghe nói cô gái xinh đẹp của chúng ta cảm thấy rất hứng thú đối với thần bí học?"

Đề cập tới thần bí học, chẳng lẽ là người của Hội Tâm lý luyện kim, đến thử mình? Audrey nháy mắt chuyển nhập trạng thái "Kẻ đọc tâm", hơi ngượng ngùng cúi đầu hồi đáp:

"Đúng vậy."

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 347: Klein Kinh Nghiệm Phong Phú

Nghe thấy Audrey đưa ra đáp án khẳng định, phu nhân Norma nhất thời nở nụ cười:

"Thật sự là đùa nhỏ thành thực."

"Tôi vừa lúc quen biết một ít chuyên gia thần bí học tri thức thực uyên bác, có hứng thú gặp bọn họ một lần không?"

"Tốt, đây đúng là nguyện vọng của tôi, ca ngợi nữ thần." Audrey ra vẻ bất ngờ vẽ một vầng trăng đỏ rực ở ngực.

Phu nhân Norma cười nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Ngày mai cùng nhau dùng trà chiều được không?"

"Không thành vấn đề." Audrey trong ánh mắt hưng phấn mang theo vài phần thiên chân.

Đợi khi cáo biệt phu nhân Norma, đi về phía phòng khách, nụ cười của nàng dần dần trầm xuống, khí chất điềm tĩnh mà thản nhiên.

"Ngôn ngữ tứ chi của cô ta, màu sắc cảm xúc của cô ta, tâm trí thể của cô ta chiếu rọi ra chi tiết biến hóa, đều nói rõ cô ta không có ác ý, nhưng tương đương khẩn trương. . . Xem ra phu nhân Norma rất có khả năng là thành viên của Hội Tâm lý luyện kim. . . Ừm, cô ta vừa rồi luôn luôn quan sát vẻ mặt cùng động tác của mình, nhưng không cách nào điều tiết cùng che dấu cảm xúc bản thân, có lẽ, cô ta giống như Susie giống nhau,

cũng là một "Người quan sát", đáng tiếc là, cô ta không biết trước mặt cô ta là một "Kẻ đọc tâm" . . . Audrey vừa thấp thỏm vừa tự hào nghĩ, nhin không được để cho hai chân luân phiên đi tới, bước một cách tao nhã.

...

Trong căn nhà của Isengard Stanton ở khu Hilston.

Klein môi mấp máy vài cái, cuối cùng không có hỏi Stuart người ủy thác là ai, bộ dáng như thế nào.

Hắn quyết định tận lực không nhúng vào chuyện Emlyn White.

Tuy nghe tự thuật, đó là một quỷ hút máu tuân kỷ thủ pháp, nhưng cái này giới hạn ở nội dung đối phương miêu tả, nửa đời trước của hắn ta còn nhiều chỗ trống, Klein không thể xác nhận hắn ta có thật sự không hại qua người vô tội hay không.

Cho nên hắn khuyết thiếu động lực tìm Utravsky thần phụ giải cứu đối phương. Đó là một vị "Kỵ sĩ bình minh" tương đương am hiểu chiến đấu, còn có vật phẩm thần kỳ phụ trợ, lại không có suy yếu!

Hơn nữa, cái này cũng rất dễ dàng ở trước mặt Utravsky thần phụ cùng Emlyn White biểu lộ thân phận thực sự của hắn.

Hy vọng hắn có thể nhanh chóng được vị thần phụ rất có thể đánh kia tán đồng, "hình" đủ mà ra "ngục" . . . Klein yên lặng ở trong lòng vì Emlyn White điểm bốn cái thuận kim đồng hồ.

Phân chia tiền thưởng xong, nhóm thám tử lần lượt cáo từ, Klein lại nhận được đãi ngộ cao nhất đại thám tử Isengard tiến tới cửa.

Isengard cầm đầu thuốc, ho nhẹ hai tiếng rồi nói:

"Án giết người liên hoàn còn một điểm đáng ngờ chưa bị điều tra rõ, có lẽ ở sau lưng hung thủ, còn ẩn dấu một tên càng hung ác hơn, cậu gần đây cần cẩn thận, không cần tuyên dương bốn phía bản thân phát huy tác dụng quan trọng ở trong án này."

Xem ra nhóm người phi phạm chính phủ cũng hoài nghi con chó lớn ác ma nọ là có chủ nhân. . . Klein trịnh trọng đáp lại:

"Tôi biết, tôi cũng có suy đoán phương diện này."

"Ngài Stanton, ông cũng phải cẩn thận, ông là người triệu tập tụ hội, là người hợp tác chủ yếu với cảnh sát."

Isengard nhét cái tẩu vào trong miệng, lại lấy đi ra nói:

"Sherlock, tôi gọi cậu là Sherlock nhé, cậu có thể yên tâm, tuy tôi đã không còn trẻ, nhưng tôi vẫn là chuyên gia chiến đấu xuất sắc, tay súng thiện xạ, đã hình thành tính cảnh giác theo bản năng."

Hơn nữa ông đại khái cũng là một người phi phạm danh sách không thấp, cũng không biết thuộc về con đường nào. . . Klein suy nghĩ rồi nói:

"Ngài Stanton, ông tựa như không phải người địa phương Backlund? Khẩu âm của ông càng gần với quận Civilas bên kia."

"Đúng vậy, cũng giống như khẩu âm bờ đông Between Sea của cậu." Isengard thản nhiên thừa nhận.

Hai vị thám tử chột nhìn nhau cười, đều nhìn nhận năng lực bất động thanh sắc quan sát sự vật của đối phương.

Đuổi ở trước chạng vạng, Klein về tới số 15 phố Minsk.

Ừm, mình hiện tại có 1.224 bảng tiền mặt thêm 5 đồng vàng, cùng với chút ít tiền lẻ, so với khi vừa tới Backlund, đã khá là thoải mái rồi, bất quá,

tài liệu phi phạm danh sách 6 ít nhất 1500 bảng một món, đôi khi, bởi vì khan hiếm, bởi vì rất ít xuất hiện, thậm chí khả năng gấp nhiều lần, mà người phi phạm có thể có được vật phẩm cùng loại, danh sách cũng sẽ không quá thấp, không có khả năng đánh giá sai giá trị, bán ra giá thấp, cũng sẽ không tồn tại khả năng sơ sót. . .

Tuy cô gái kia sau lưng có "Thợ thủ công" kia đối với phối phương ma được con đường "Hoàng đế đen" cực kỳ khát cầu, nhưng suy xét đến tiến độ tăng lên của cô ta, thời điểm cô ta mới chỉ là danh sách 9, ít có khả năng tiêu phí số lớn tiền để mua phối phương danh sách 6 trước, trừ khi trong nhà có mỏ, hoặc là mở ngân hàng. . . Ừm, không thể có cừu không bao giờ hết lông. . .

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Klein không vội chuẩn bị bữa tối, trở lại phòng ngủ, kéo bức màn, tiến vào phía trên sương mù xám.

Hắn vừa rồi có ý tưởng, cần nghiệm chứng một chút.

Ngồi vào vị trí Kẻ Khờ, hắn đưa tay cầm lấy cái "Chìa khóa vạn năng" bằng đồng thau hình dạng và cấu tạo phong cách cổ xưa kia.

Căn cứ bản bút ký hậu duệ Abraham tối hôm qua lấy được kia, hắn suy đoán đối phương là vì lựa chọn lúc trăng tròn tấn thẳng, mới mất khống chế tại chỗ.

Cho nên, chỗ không tốt của "Chìa khóa vạn năng" là năng lực như nguyên rủa làm cho người ta lạc đường kia, trừ bỏ đặc tính phi phạm lưu lại, ẩn hàm oán niệm cùng không cam lòng, còn có xác suất không nhỏ là đã bị lời vô nghĩa hư ảo của ngài "Gate" ô nhiễm.

"Như vậy, khi trăng tròn, nó sẽ có biến hóa gì đây?" Klein lẩm bẩm một câu.

Hắn thể hiện ra giấy bút, viết xuống "câu bói toán" đã sớm nghĩ ra:

"Biểu hiện của nó khi trăng tròn."

Một tay cầm tờ giấy, một tay cầm "Chìa khóa vạn năng", Klein dựa lưng ra sau, tự giễu cười nói:

"Lại muốn tìm đường chết. . ."

"Bất quá, lần này hẳn không có nguy hiểm gì quá lớn, ngài 'Gate' rời xa thế giới hiện thực, bị lạc ở chỗ sâu trong trong bóng tối, hơn nữa mình còn có sương mù xám cách trở."

Dưới loại tình huống này, trình độ nguy hiểm của bói toán cùng trực tiếp bói toán sự việc là không có gì khác nhau, Klein kinh nghiệm phong phú hơi nhắm mắt lại, con người chuyển sâu không ngừng thì thầm:

"Biểu hiện của nó khi trăng tròn."

. . .

Sau bảy lần, Klein rơi vào cảnh trong mơ.

Ở trong thiên địa xám xịt, rời rạc, hư ảo, hẳn lại thấy tầng ngầm mà hậu duệ Abraham tử vong.

Nơi này máu thịt đã sớm khô cạn, đồng hồ bỏ túi màu bạc được khám kim cương cùng "Chìa khóa vạn năng" hình dạng và cấu tạo xa xưa còn chưa bị đánh cắp, vẫn nằm ở trên đất.

Đột nhiên, một thanh âm hư ảo bén nhọn trống rỗng quanh quẩn trong tai Klein.

Giống như một cây châm nhọn, cắm vào đầu hẳn, mở rộng từng chút một, chọc sâu từng chút một, tựa như muốn lột cả bộ da đầu đầy đủ xuống!

Đau đớn cực hạn này làm cho Klein thanh tỉnh một chút, ngồi thẳng dậy.

Hắn thấy tĩnh mạch màu xanh trên mu bàn tay mình lồi lên từng sợi một, lại rất nhanh bình phục xuống.

"Ừm, thoải mái hơn so với nhìn trộm 'Mặt Trời Vĩnh Hằng', nghe lén 'Tạo vật chủ chân thật' rống giận. . ." Klein đối nhẩn thành gỗ, thần nhiên thâm nghĩ.

Đương nhiên, đối lại là bên ngoài, hắn tin tưởng mình tuyệt đối sẽ không chỉ có phản ứng như vậy.

"Nếu tiểu thư 'Ma thuật sư' vẫn nghe thấy là loại cầu cứu này, cô ta đã sớm mất khống chế. . . Xem ra 'Chìa khóa vạn năng' bởi vì sinh ra nguyên rủa, làm cho thanh âm nọ trở nên càng thêm rõ ràng, cũng không đúng, Utravsky thần phụ hắn mang theo 'Chìa khóa vạn năng' vượt qua đêm Huyết Nguyệt, ông ta rõ ràng không chịu ảnh hưởng. . ."

"Có lẽ, ông ta lúc ấy đặt 'Chìa khóa vạn năng' ở phòng ngủ, mà bản thân ở đại sảnh sám hối, ừm, chỉ có tiếp xúc với Chìa khóa vạn năng, mới có thể ở lúc trăng tròn nghe thấy 'tiếng cầu cứu' ?"

"Hô, trước khi trở thành danh sách cao, mình cũng không dám nghe ở thế giới hiện thực. . . Vừa rồi hình như là từ 'thỉnh cầu trợ giúp' trong tiếng Hermes cổ. . ." Klein tập trung nhớ lại mấy lần, xác nhận thành tích thánh lực bản thân.

Đối với cái này, hắn chỉ có thể co rúm khóe miệng, không biết nên khóc, hay nên cười:

"Đây là cầu cứu lấy mạng chân chính trên ý nghĩa!"

"Đáng tiếc, nếu có thể để cho đám người Học phái Hoa Hồng ở đêm trăng tròn nghe thấy ngài "Gate" cầu cứu, bọn họ tính cách vốn đã trở nên lạnh lẽo trở nên vận vẹo, tất nhiên là sẽ nổ tung từng người một."

Cẩn thận suy nghĩ có biện pháp gián tiếp đạt tới loại mục đích này hay không, Klein quay về thế giới hiện thực, dựa theo kế hoạch dự định, dùng bữa tối, thay quần áo ra ngoài.

Hắn đổi xe hai lần, đến bên ngoài quán bar Brave, chỉ dạo qua một vòng, cũng không uống gì mà vội rời khỏi.

Trong quá trình này, hắn phát hiện Caspars đã trở lại.

Đi đến một con phố, Klein lên một chiếc xe ngựa, để cho đối phương chạy về phía khu JoWod.

Ngựa vừa cất bước, trước mắt hắn đã có bóng người hư ảo hiện ra, đúng là mặc tiểu thư Sharon váy dài cung đình màu đen.

"Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng?" Sharon trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi.

Đầu cô ta đội mũ mềm tinh xảo màu đen đang áp lên mái tóc vàng nhạt, lại phối với gương mặt trắng bệch, ngũ quan xinh xắn, có loại mỹ cảm như búp bê.

Klein thản nhiên hồi đáp:

"Còn chưa có."

"Tôi còn đang chờ đợi một vật phẩm."

Đôi mắt xanh thẳm của Sharon không thấy gợn sóng nói:

"Tôi có chuẩn bị vật phẩm thần kỳ."

Cho nên mới sẽ tiếp nhiệm vụ vệ sĩ ba ngày một ngàn bảng? Lúc ấy nhìn trúng vật phẩm, tiền lại không đủ? Klein hơi giật mình cười nói:

"Không nên gấp, chúng ta chuẩn bị càng đầy đủ, nắm chắc càng lớn."

Có thêm vật phẩm thần kỳ lĩnh vực Mặt Trời, mình bình thường cũng có thể sử dụng, vừa lúc bù lại điểm yếu của mình. . . Klein ở trong lòng bổ sung một câu.

Thấy Sharon không có mở miệng, hẳn chủ động nói:

"Tôi hôm nay lại đây, là muốn để cho các người phối hợp làm thí nghiệm."

"Làm gì?" Sharon ngôn ngữ ngắn gọn hỏi.

Klein dùng vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc đáng tin nói:

"Căn cứ Maric miêu tả, tôi nhận thấy biểu hiện nguyên rủa của các người là khác nhau, ở lúc trăng tròn, anh ta là vì phải nhịn xuống điên cuồng giết chóc cùng dục vọng khát máu, mới có thể đau đớn đến không thể chiến đấu, mà cô lại là không hút được linh hồn nhân loại, sẽ tiến vào trạng thái suy yếu, có phải là như thế không?"

Sharon im lặng nghe, nhẹ nhàng gật đầu:

"Đúng vậy."

"Vấn đề của cô tôi tạm thời không có cách nào, nhưng đối với Maric, tôi cho rằng vẫn tồn tại khả năng tạm thời áp chế, ví dụ như, uống thuốc tương ứng, để cho anh ta lâm vào trạng thái cảm xúc không có lên xuống, như vậy, trong thời gian ngắn, anh ta sẽ không đau đớn, có thể gia nhập chiến đấu hoàn chỉnh." Klein trình bày ý nghĩ của bản thân.

Sharon lắc lắc đầu nói:

"Không được."

"Loại thuốc này đã không có tác dụng đối với anh ta."

Đã? Nói cách khác, từng có tác dụng? Klein có chút suy nghĩ truy hỏi:

"Vì sao?"

"Anh ta trước kia tiêm vào nhiều thứ. Đối loại, cũng chỉ hữu hiệu vài ba lần đầu, chúng tôi đã tìm không ra loại mới. . ." Sharon nói xong, bỗng nhiên im lặng, tựa như nhớ tới cái gì.

Nghe được lời của cô ta, Klein nhất thời mỉm cười:

"Chỗ của tôi có thuốc an thần thể loại rất khác, đến từ vị Dược sư kia."

Thấy Sharon không nói loại thuốc an thần này không có hiệu quả, hẳn hai tay giao nhau, tiếp tục nói:

"Tôi đưa cho cô một liều trước, để cho Maric ở lúc trăng tròn thử một lần, đêm mai chính là trăng tròn."

"Nếu có hiệu quả, trước khi chiến đấu, để cho anh ta uống một hai liều, thậm chí ba liều."

Về phần sau đó sẽ có thể cũng sinh ra kháng thuốc hay không, vậy không phải vấn đề hiện tại cần lo lắng. . . Klein bình tĩnh thầm nghĩ.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 348: Bác Sĩ Tâm Lý

Sharon tiếp nhận ống thủy tinh chứa thuốc an thần, nhìn chất lỏng tinh thuần trước mắt, nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Tốt."

Quả nhiên là người không nói lời thừa. . . Klein mỉm cười lại nói:

"Tiểu thư Sharon, cô có thể mang vài địa điểm mà bọn cô dự định sẽ chiến đấu nói cho tôi biết không? Tôi hy vọng có thể ở trong mấy ngày này làm quen hoàn cảnh xung quanh trước một chút, như vậy, mặc kệ các người cuối cùng lựa chọn nơi nào, tôi chuẩn bị đều sex càng thêm đầy đủ."

Bởi vì quyền lợi chọn lựa địa điểm chiến đấu cuối cùng ở trên tay bọn họ, cho nên bọn họ cũng sẽ không lo lắng mình có khả năng thông báo cho tổ chức chính phủ hoặc là người phi phạm khác muốn đen ăn đen. . . Đương nhiên, nếu thật sự không thể tín nhiệm, có thể lại một lần "Công chứng" . . . Klein trầm tĩnh thầm nghĩ.

Đôi mắt xanh thẳm của Sharon nhìn hẩn ước chừng vài giây, sau đó mới mở miệng nói:

"Trở về chuẩn bị một phần bản đồ Backlund."

"Mở ra ở trên bàn trà."

"Không có vấn đề, hy vọng lần này hợp tác không chỉ thuận lợi, mà còn vui vẻ." Klein theo thói quen đưa tay ra trước, muốn bắt tay với đối

phương.

Sharon cúi đầu nhìn thoáng qua, bóng người dần dần hư ảo, biến mất ở trong không khí.

Klein thuận thế nâng tay phải, gãi gãi đầu tóc, cười gượng một tiếng.

Hắn vừa rồi hỏi địa điểm chiến đấu dự định, không chỉ là vì làm chuẩn bị, cũng là đang đề phòng Sharon cùng Maric.

Tuy đối phương tư tưởng là áp lực cùng tiết chế dục vọng, bình thường có thể sẽ không qua sông đoạn cầu, nhưng Klein không có cách nào khẳng định trên người "Oan hồn" Steve, "Xác sống" Jason cùng "Người sói" Theil không tồn tại thứ gì đó mà bọn họ cực kỳ khát vọng, vạn nhất thật sự xuất hiện bảo vật mà người phi phạm bình thường đều sẽ khởi lòng tham mãnh liệt, đối mặt hai vị "Dị chủng", Klein thật không dám cam đoan bọn họ nhất định có thể khống chế được bản thân.

Cho nên, hắn phải thăm dò hoàn cảnh trước, dự lưu con đường chạy trốn một khi đối phương lựa chọn giết người diệt khẩu.

Cái này cũng không phải là Klein không tín nhiệm Sharon đã cùng qua hoạn nạn, cái này thuộc về tự bảo vệ bản thân cơ bản nhất.

Tâm hại người có thể không thể, tâm phòng người không thể không có. . . Klein quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ở trong lòng dùng tiếng Trung lầm bầm một tiếng.

Sau khi từng cây đèn đường khí gas không ngừng sáng lên, con đường càng thêm rộng mở cùng sạch sẽ, hắn dùng chừng nửa giờ, tiêu phí 3 saule tiền xe, rốt cuộc về tới phố Minsk.

"Ngồi xe ngựa một chút mà mắc quá. . ." Klein ngẩng đầu nhìn bầu trời gần như đã là màu đen cùng trắng đỏ mơ hồ xuyên thấu tầng mây.

Hắn đi về phía một hồi, bỗng nhiên phát hiện nhà luật sư Jurgen không có đèn, một mảng đen thui.

Lấy ra đồng hồ bỏ túi vỏ vàng, mở nhìn thoáng qua, Klein cười nhẹ một tiếng, chuyển đi đến cửa nhà Jurgen, dùng chìa khóa người này đưa mở ra cửa lớn.

Mà lúc này, mèo đen Brody đã im lặng ngồi xổm ở phía sau cửa, lấy một đôi mắt xanh biếc rất tròn nhìn người tới chơi, trong phòng tối đen không tiếng động, cô đơn tịch liêu.

Klein ngồi xuống, ý đồ vuốt đầu Brody, kết quả đối phương nhanh nhẹn lui về phía sau, vẻ mặt ghét bỏ né qua tay hắn.

Hắn lắc đầu bật cười, đứng dậy mở van, thắp sáng đèn khí ga, dựa theo luật sư Jurgen miêu tả, đến chỗ bát tủ tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị.

Tiếp theo, hắn tiến vào phòng bếp, đốt lửa nấu nước, chuẩn bị làm cho Brody món ức gà luộc mà nó thích ăn.

Mà con mèo đen nọ cũng tiến vào theo, nhanh nhẹn nhảy lên bàn, ngồi ở bên cạnh, không kêu không nháo nhìn Klein bận rộn.

Klein liếc mắt nhìn nó một cái, vừa ở trong đầu diễn thử làm thế nào để xé thịt ức gà, vừa như nói chuyện phiếm với mèo đen Brody:

"Mày khẳng định rất nhớ bà Doris?"

"Có phải rất lo lắng tình trạng của bà không. . ."

"Luật sư Jurgen hôm nay không có về nhà, một con meo như mày có phải rất cô đơn, rất khó chịu hay không, cảm thấy không có nơi để về, cảm thấy mệt chết đi được hay không. . ."

...

Nói một hồi, thanh âm Klein dần thấp đi, tới mức không tiếng động.

Mèo đen Brody vẫn ngồi ở nơi đó, im lặng nhìn hẩn, không có nháo, cũng không có kêu.

...

Trong nhà phu nhân Norma, Audrey theo hẹn tới tham gia hoạt động trà chiều.

"Bọn họ chính là chuyên gia thần bí học mà tôi nói." Phu nhân Norma nhiệt tình giới thiệu các vị khách tôn quý, "Đây là ngài Hilbert Arucard, ông ta là một tâm lý học gia, đồng thời cũng là nhà thiết kế châu báu, tài hoa cực kỳ xuất chúng, vị này là tiểu thư Islam Ossilica, cô ta là bác sĩ lĩnh vực tinh thần, cũng là Bác sĩ tâm lý mà chúng ta thường nói."

Hilbert Arucard là một người nam chừng bốn mươi tuổi, tựa như có vài phần huyết thống nam đại lục, màu da hơi nâu.

Ông ta tóc nâu mắt lam, hình dáng ngũ quan không tính xuất sắc, làm cho người ta có một loại cảm giác im lặng nội liễm.

Islam Ossilica là một cô gái mặt trẻ con, rõ ràng đã là Bác sĩ tâm lý, nhưng nhìn qua lại giống như một cô gái còn đang đi học.

Cô ta có một mái tóc đen dài đến bên hông cùng một đôi mắt lam như hồ nước, vóc dáng thấp hơn so với Audrey chừng ba bốn cm.

Audrey sau khi cùng đối với phương hàn huyền vài câu, ngồi xuống, sâu sắc phát hiện Arucard cùng Islam đang quan sát mình.

Nàng không có vận dụng năng lực "Kẻ đọc tâm" của mình, mà giả như không biết cái gì cả, chủ động khơi mào chủ đề trong lĩnh vực thần bí học,

cùng thời khắc chú ý cảm xúc bản thân có ở trong trạng thái hợp logic nhất không.

Không thể để cho bọn họ phát hiện mình đã là người phi phạm, đã uống ma dược "Người quan sát" cùng "Kẻ đọc tâm". . . Audrey cực kỳ rõ ràng mình hôm nay nên sắm vai nhân vật gì.

Khác với Arucard ít nói, Islam thuộc về loại thích nói chuyện, hàn huyên vài câu, cô ta đã mở miệng hỏi:

"Cô có biết đại niên cùng đại nguyệt không?"

"Không, tôi chưa có nghe nói qua." Audrey cẩn thận dùng tri thức có được khi tiếp xúc với giới yêu thích thần bí học mà trả lời.

Mà trên thực tế, mình đã từ chỗ "Người Treo Ngược" biết rõ ràng cái gì là đại niên, cái gì là đại nguyệt. . . Nàng mỉm cười bổ sung một câu ở trong lòng.

"Đại niên là chỉ số năm tinh cầu của chúng ta tự quay một vòng quanh trục, tổng cộng 25.920 năm, ở lĩnh vực thần bí học, cái này được xem là một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh, từ bắt đầu đến chung kết, mà đại nguyệt là chỉ số năm lệch đi của một trong mười hai chòm sao, mỗi một đại nguyệt 2.160 năm, khi đại nguyệt luân phiên, tai nạn đáng sợ sẽ bùng xuống, căn cứ đo lường tính toán, chúng ta cách đại nguyệt trước mắt chấm dứt cũng không bao nhiêu năm. . ." Islam chậm rãi nói, để cho không khí thủy chung ở trong trạng thái hòa hợp.

Audrey che dấu bản thân thật ra đã biết được khá nhiều chuyện, thường thường dùng giọng điệu tò mò hỏi những vấn đề sai lầm.

Cứ như vậy, thời gian trà chiều trôi qua tốt đẹp, Arucard cùng Islam đồng thời đứng dậy cáo từ, rời khỏi nhà phụ nhân Norma.

Điều này làm cho Audrey cảm thấy thất vọng, nàng còn tưởng rằng đối phương cuối cùng sẽ ám chỉ một chút chuyện phương diện Hội Tâm lý luyện kim, kết quả, bọn họ cũng không có nói cái gì cả.

Ừm, làm một tổ chức bí ẩn không thể ra ánh sáng, khảo tra đối với thành viên dự bị không phải đơn giản cùng trực tiếp như vậy. . . Xem ra ít nhất còn phải tiếp xúc vài lần, cùng âm thầm quan sát một hồi, bọn họ mới có thể quyết định sẽ lộ ra tin tức với mình, kéo mình nhập hội hay không. . . Như vậy cũng tốt, mình vừa lúc báo với ngài "Kẻ Khờ" trước một chút! Audrey rất nhanh đã nghĩ rõ ràng nguyên nhân.

Nàng cũng đưa ra cáo từ, mà phu nhân Norma sau khi đưa nàng tới cửa, mỉm cười nói một câu:

"Audrey, tôi thấy cô đối với phương diện tâm lý học cũng rất cảm thấy hứng thú? Vì sao không suy xét ở trước khi kết hôn, thử làm Bác sĩ tâm lý một lần?"

"Bá tước Hall cùng phu nhân đều là tín đồ Nữ Thần, hẳn sẽ ủng hộ cô làm chuyện như vậy."

Trong quý tộc, nếu không gặp phải khủng hoảng tài chính các loại tình huống đặc thù, hôn nhân cần một quá trình lâu dài, phải trải qua suy tính cùng so sánh nghiêm khắc, bọn họ mới có thể đưa ra quyết định, bởi vì này không chỉ là chuyện của hai người trẻ tuổi, còn liên quan đến liên minh cùng hỗ trợ của gia tộc.

Cho nên, tuy nữ quý tộc qua 18 tuổi có thể ở dưới vương hậu dẫn dắt chính thức tiến vào trường hợp xã giao, tuyên cáo bản thân trưởng thành, có thể suy xét đến hôn nhân, nhưng căn cứ công tác thống kê, họ xây dựng gia đình thường thường ở sau 26 tuổi.

Tương tự, nam quý tộc tiến vào quân đội tiến vào chính đàn lần đầu kết hôn tuổi bình quân là 28.5.

Nói cách khác, Audrey ở sau khi thành niên, đại khái có thời gian khoảng 8 năm có thể làm việc bản thân thích làm.

Mà giáo hội Nữ Thần Đêm Tối vẫn cổ vũ tín đồ nữ đi ra ngoài làm việc, làm những chức nghiệp nhất định, ở trong giới quý tộc, không ít tiểu thư bởi vậy mà trở thành nhà bình luận văn nghệ, âm nhạc gia, giáo viên dương cầm, họa sĩ vân vân...

Đây là thử sao? Audrey cười nhẹ đáp lại:

"Tôi vẫn còn cần đọc thêm nhiều sách."

Nàng thật ra vẫn cảm thấy người Hội Tâm lý luyện kim làm Bác sĩ tâm lý hoặc là chuyên gia tâm lý học là không quá an toàn, bởi vì cao tầng Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trường Phạt các tổ chức chính phủ hẳn biết cách sắm vai, đối với quần thể này khẳng định sẽ chú ý rất nhiều.

Phu nhân Norma đối với câu trả lời của nàng tựa như tương đối hài lòng, gật đầu mỉm cười nói:

"Islam cùng Arucard đều là giáo sư không tệ."

"Ừm, có lẽ tôi có thể suy xét mời tiểu thư Islam đảm nhiệm giáo sư tâm lý học gia đình của tôi." Audrey nhu thuận gật đầu nói.

...

Sáng sớm Chủ nhật, Klein sau khi rời giường, phát hiện bản đồ Backlund trên bàn trà phòng khách được vòng mấy chỗ, mà chúng cách nhau đều không xa lắm, vì thế, hẳn dựa theo nhắc nhở, dùng thời gian đến trưa, tỉ mỉ quen thuộc hoàn cảnh xung quanh, thăm dò có kiến trúc cụ thể nào, giáo đường gần nhất ở nơi nào.

Buổi chiều, hăn một lần nữa trở nên rảnh rỗi đi tới câu lạc bộ Craig, chuẩn bị luyện tập bắn súng cùng năng lực phi phạm.

Hăn vừa mới tiến vào đại sảnh, đã thấy bác sĩ ngoại khoa Alan Chris cầm gậy chống đang chậm rãi đi ra từ sảnh tiệc đứng.

Sau khi chào hỏi, hăn quan tâm hỏi:

"Alan, gần đây thế nào? Đã may mắn hơn chưa?"

Alan diện mạo lãnh đạm trời sinh trên mặt lộ ra nụ cười từ đáy lòng:

"Ít nhất cũng không có xui xẻo!"

"Tôi dựa theo đề nghị của cậu, đi giáo đường, mang sự việc nói cho Giám mục, ông ta để cho tôi trực tiếp đi vào phòng xưng tội khẩn cầu với nữ thần."

"Trong khi khẩn cầu, tôi thế mà ngủ đi, nhưng tôi tựa như cảm giác được nữ thần có ban cho tôi trạng thái an bình, từ đó về sau, vận của tôi đã trở nên bình thường!"

"Ca ngợi nữ thần!"

Ông ta vừa ra một vầng trăng đỏ rực ở trên ngực.

Căn cứ kinh nghiệm của mình, hăn là vị danh sách 7 "Ác mộng" nào đó cho ông tiến vào ngủ say, sau đó Kẻ Gác Đêm am hiểu nghi thức nhanh chóng bố trí tế đàn, khẩn cầu nữ thần, trung hoà xui xẻo của ông. . . Klein nhếch khóe miệng nói:

"Cái này thật sự là quá tốt rồi!"

Lúc này, Alan nhìn hăn một cái rồi nói:

"Sherlock, tôi vẫn cảm thấy cậu đối với tín ngưỡng Thần Hơi nước cùng Máy móc không đủ thành kính, vì sao không thay đổi tín ngưỡng? Cậu xem, có ví dụ của tôi ở đây này, tín ngưỡng nữ thần đi!"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 349: Quá Khứ

Cái này, cái này không phải làm khó mình sao? Nghe thỉnh cầu của Alan, Klein suýt nữa thuận tay ở trước ngực vẽ một vầng trăng đỏ rực, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống bốc đồng, cực kỳ nghiêm túc đáp lại đối phương:

"Có lẽ biểu hiện nào đó của tôi đã làm cho anh sinh ra hiểu lầm."

"Nhưng tôi phải nói cho anh, tín ngưỡng là một chuyện đã quyết định sẽ không sửa đổi."

Alan nhất thời đưa hai tay lên, làm ra động tác xin lỗi:

"Thực xin lỗi, là tôi hiểu lầm thành kính của cậu, tôi không nên đùa giỡn về tín ngưỡng của cậu."

"Tốt, tín ngưỡng khác nhau không trở ngại chúng ta trở thành bạn bè."

Klein thu hồi vẻ mặt ngụy trang vừa rồi, cười cười nói:

"Những lời này ở Fossack cùng Feineibote là không thành lập, bọn họ chỉ có thể nhận một loại tín ngưỡng."

So sánh mà nói, bởi vì hơn một ngàn bốn trăm năm nhiều giáo hội cùng tồn tại, Ruen cùng Intis ở phương diện này rộng mở hơn rất nhiều.

Không đợi Alan trả lời, hấn ra vẻ tùy ý dời đi đề tài:

"Anh lâu này có còn thấy Will Onsetin không? Chính là đứa nhỏ bị cửa một chân, nói vận may của anh sẽ trở nên kém đi đó."

Hắn tin tưởng Kẻ Gác Đêm khẳng định sẽ theo manh mối Alan cung cấp mà điều tra, cho nên có chút tò mò kết cục là cái gì, tò mò đối vận của Alan là đứa nhỏ kia, hay là bài Tarot trong tay nó.

"Không có, từ khi cậu ta xuất viện, tôi chưa từng gặp lại cậu ta." Alan lắc lắc đầu khẳng định.

Thật sự là tiếc nuối mà, Kẻ Gác Đêm có thể căn cứ địa chỉ đăng ký ở bệnh viện mà đi tìm, còn mình lại không thể tùy tiện nhúng tay. . . Đường nhiên, đứa nhỏ kia nói không chừng đã sớm dời đi rồi. . . Klein sau khi nói chuyện phiếm vài câu với Alan, chuẩn bị tới bãi bắn bia trong lòng đất, dùng viên đạn bình thường làm quen cây súng ngắn được tặng thêm kia.

Lúc này, ở cửa lại vào hai người quen, một là uỷ viên Ủy ban điều tra khí ô nhiễm vương quốc, cổ đông công ty Cowim, phu nhân Mary, một là chủ cho thuê nhà của Klein, Bà Summer Starling, họ đều mặc váy tương đối nhẹ nhàng, có vẻ trẻ hơn không ít.

Căn cứ quy định câu lạc bộ, mỗi một hội viên chỉ có thể dẫn thêm vào một người, cho nên, nữ hầu của Mary cùng vệ sĩ chuyên môn mời đến đều bị lưu ở sảnh tiếp đãi.

Klein lễ phép nghênh đón, nói tiếng chào hỏi, khách khí ca ngợi:

"Hai vị hôm nay không chỉ xinh đẹp như vậy, mà còn xinh đẹp khác với bình thường."

Mary gần đây tiếp xúc không ít nhân vật nhất mím cười nói:

"Russell có nói qua, sinh mệnh ở chỗ vận động, mà Starling luôn ở nhà, xử lý việc vặt, cho dù ra ngoài, cũng chỉ tham gia yến hội, nghe ca

kịch một chút, thân thể kém hơn rất nhiều so với trước kia, cho nên, tôi đưa cô ta đến đánh tennis cùng bóng tường."

Bà ta chợt chuyển ánh mắt, thấy một nghị viên hạ viện cùng hai nghị viên đại khu Backlund nói chuyện phiếm ở trong góc, vì thế nghiêng đầu nói với Starling:

"Tôi gặp người quen, đi qua chào hỏi, cô có thể đi thư viện chờ tôi."

"Tốt." So với Mary, Starling rõ ràng đẹp hơn không ít, nhưng đối mặt với người phụ nữ này, nàng lại có vẻ tương đương cung kính cùng ôn thuận.

Đợi cho Mary đi một đoạn, nàng khẽ nâng cằm, nhìn Klein nói:

"Ngài Moriarty, anh gần đây hình như bận rộn rất nhiều việc?"

"Đúng vậy, tôi trước đó hợp tác cùng rất nhiều thám tử, trợ giúp cảnh sát điều tra án giết người liên hoàn kia, chúng tôi làm ra cống hiến nhất định, nhận được không ít tiền thưởng." Klein trả lời "chi tiết".

Starling đưa tay che miệng nói:

"Thật vậy sao?"

"Hung thủ kia bộ dáng thế nào? Hẳn vì sao phải giết hại những cô gái này? Báo chí giới thiệu cũng cực kỳ hàm hồ."

"Thực có lỗi, tôi phải tuân thủ điều khoản giữ bí mật." Klein thuận thục tìm cớ.

Cũng không thể nói cho cô, nó có mọc một thân da lông màu đen, có cái đuôi mềm mại bóng loáng, tứ chi thích chạy trên đất. . . Klein ở trong lòng lẩm bẩm một câu.

Starling hơi cảm thấy tiếc nuối gật gật đầu, tiếp theo có chút tò mò hỏi:

"Vậy anh nhận được bao nhiêu tiền thưởng?"

"Chúng tôi có nhiều người cùng nhau phân chia." Klein không ngay mặt trả lời.

"Có 50 bảng không?" Starling truy hỏi một câu.

"Có." Klein "thành thực" gật đầu.

Starling Summer nhất thời lộ ra nụ cười:

"Anh thu vào cao hơn so với tôi tưởng tượng, anh thật sự là vị thám tử có năng lực."

"Không, loại chuyện tốt này mấy năm cũng chưa chắc có một cái." Klein cười lắc đầu.

"Mặc kệ thế nào, anh đã chứng minh được năng lực bản thân." Starling đôi mắt chợt chuyển nói, "Chủ nhật sau, tôi cùng Luke sẽ cử hành yến hội ở nhà, hy vọng anh có thể tới tham gia, ừm, thật có lỗi, cái này thực mạo muội, sau đó tôi sẽ để nữ hầu của tôi mang thiệp mời đưa đến tay của anh, ha ha, yến hội này không hề thiếu tiểu thư chưa kết hôn tham dự, phụ thân hoặc là mẫu thân họ đều có công tác tương đối thể diện, gia đình thu vào hàng năm chừng 200 bảng trở lên, họ còn có thể làm một số công việc ở nhà, ví dụ như đánh máy chữ, họ đều là những cô gái rất ưu tú."

Cái này, đây là yến hội mai mối à. . . bà Starling nhận ra năng lực kiếm tiền khi làm thám tử của mình, cho nên tính giới thiệu cho người độc thân như mình? Bất quá, ở trong mắt của cô ta, mình cũng chỉ có thể xứng với những cô gái như vậy? Klein trong nháy mắt hiện lên các ý tưởng,

nhưng lo lắng đến việc giữ mối quan hệ hàng xóm, cùng với phiền toái khi bản thân chuẩn bị bữa tối, vì thế mỉm cười đáp ứng:

"Nếu không có tình huống khẩn cấp, tôi sẽ tham gia đúng giờ."

Starling nhoẻn miệng cười nói:

"Tôi sẽ cùng Luke đợi anh đến chơi."

Nàng không hề dong dài, cáo từ rời khỏi, tiến vào trong thư viện của câu lạc bộ, mà Klein thì ở trong một bãi bắn bia nhỏ luyện bắn súng luyện năng lực phi phạm.

...

9 giờ tối, Klein ngồi ở trước bàn, nhìn vầng trăng đỏ rực ở giữa không trung dần dần xuyên thấu tầng mây, triển lộ ra bóng dáng đầy đủ.

Như tấm "sa mỏng" màu đỏ chậm rãi trải ra trên mặt nước, thời gian trôi qua từng giây từng phút một, đợi qua 10 giờ, hẳn nghe được tiếng khẩn cầu hư ảo trùng điệp.

Không cần phân biệt, Klein có thể đoán được, đây là cầu cứu đến từ tiểu thư "Ma thuật sư".

Hắn khép lại bức màn, tắt đèn, đi nghịch bốn bước, tiến vào phía trên sương mù xám, đưa tay đụng vào ngôi sao đỏ thẫm đang không ngừng co rút cùng bành trướng.

Ngay lập tức, bóng dáng mờ lung mơ hồ của Furth xuất hiện ở trên chiếc ghế sau lưng có phù hiệu là "Tầng tầng lớp lớp cửa".

Nàng thở ra một hơi, đứng dậy hành lễ:

"Ngài Kẻ Khờ tôn kính, ngài lại cứu tôi một lần."

"Cái này cũng không phải là chuyện gì cần để ý." Klein dùng giọng điệu gió nhẹ mây nhạt đáp lại.

Furth âm thầm lú lười, một lần nữa ngồi xuống.

Nàng suy nghĩ về chuyện vừa rồi, nhất thời không có mở miệng, mà Klein vì duy trì hình tượng, cũng không chủ động đưa ra đề tài.

Trong cung điện nguy nga như chỗ ở của người khổng lồ, nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Đợi cho Furth hoàn hồn, nàng đột nhiên cảm thấy loại không khí này có chút áp lực, làm cho người ta không quá tự tại.

Thời điểm tụ hội, còn có tiểu thư "Chính Nghĩa" cùng đám người "Thế Giới", không sợ không có ai nói chuyện, mà hiện tại, chỉ có mình cùng ngài "Kẻ Khờ", làm sao bây giờ, cảm giác áp lực thật lớn! Mình phải nói cái gì đó, phải nói cái gì đó, không thể cứ ngồi như một đũa ngọc vậy. . . Đó là ngài "Kẻ Khờ"! Tha khẳng định sẽ không để ý cái gì, nhưng mình thực khẩn trương, thực câu thúc! Furth bỗng nhiên tìm về cảm giác ngồi riêng với người lãnh đạo trực tiếp khi vừa mới nhận việc.

Klein tuy không phải Người quan sát, nhưng rõ ràng nhìn ra câu nệ cùng bất an của tiểu thư "Ma thuật sư", vì thế cười cười:

"Có lẽ cô có thể nói cô trở thành người phi phạm như thế nào."

Ví dụ như, làm thế nào có được phối phương "Học đồ" cùng dây dây xích tay kia. . . Klein yên lặng bổ sung chỉ hướng chân chính của vấn đề.

Furth thả lỏng một chút, nhớ lại nói:

"Đó là chuyện đã ba năm trước đây, tôi mới tốt nghiệp viện y học Backlund."

"Ở dưới sự trợ giúp của cha tôi, tôi tiến nhập một phòng khám tư nhân dãi ngộ thực không tệ, a, phụ thân tôi đã định cư ở đông Byron."

"Từ khi con đường an toàn đi thông nam đại lục được phát hiện, người trẻ tuổi ưu tú của vương quốc đã bắt đầu mang dấu chân đến mỗi một ngõ ngách, phụ thân tôi là một quan quân tầng dưới chót, đi đông Byron, truy đuổi tài phú cùng quyền thế, mà tôi cùng mẫu thân thì ở lại Backlund, sống cuộc sống như là không cha không chồng vậy, ha ha, phải mấy tháng mới có thuyền từ phương xa mang đến một phong thư."

"Loại tình huống này cũng không hiếm thấy ở vương quốc, tôi quen một ông lão, ông ta có năm đứa con, nhưng hoặc ở quần đảo, hoặc ở tây Byron, ở lòng chảo Paz, ở thảo nguyên Hagati, bọn họ có sự nghiệp của bản thân, có được gia đình cùng tài phú của bản thân, lại quên đi còn có phụ thân thủy chung chờ đợi bọn họ trở về."

"Thời điểm tôi đi học ở trường văn, mẫu thân của tôi nhiễm bệnh nặng, ta không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn bà chết ở trên giường bệnh, mà phụ thân tôi cách một tháng mới trở lời thư, nói cho tôi biết, ông ta ở đông Byron đã có gia đình mới, cùng nghênh đón một sinh mệnh mới, ông ta mang toàn bộ tài sản ở Backlund cho tôi, cùng cho tôi thêm một ít tiền, tôi nghĩ, ông ta hẳn có chút áy náy."

Làm một tác gia tiểu thuyết có tiếng, Furth đã thuần thục nắm giữ kỹ năng dẫn dắt câu chuyện.

Klein nhàn rỗi không có việc gì, im lặng nghe, không có xen vào.

Hô, Furth thở hắt ra, tiếp tục nói:

"Tóm lại, cha tôi thông qua câu lạc bộ quan quân xuất ngũ, giới thiệu tôi vào phòng khám Yusuf, tiền lương nơi đó quả thật rất khá, tôi sống coi như không tệ, chỉ là có chút lo âu đối với tương lai, cho nên, tôi vẫn cố

gắng theo nhóm bác sĩ có thâm niên học tập, cố gắng tích góp, thẳng đến gặp một bà lão thường xuyên đến xem bệnh."

"Bà ta rất cô độc, không có con, chồng thì đã qua đời ở mười năm trước, tôi có chút đồng tình với bà ta, thường xuyên nói chuyện với bà ta."

"Có một lần, tôi kinh ngạc phát hiện bà ta thể mà đi xuyên qua vách tường, điều này làm cho tôi tiến vào một Thế Giới mới."

"Bà lão kia nói đây là chồng bà lưu lại cho bà, bà mơ hồ nhắc tới, chỉ cần không phải người của gia tộc gì đó, hình như sẽ không bị nguyên rủa."

"Không bao lâu sau, bà ta bệnh nặng sắp mất, bà ta hỏi tôi có nguyện ý trở thành người giống như bà ta hay không, tôi lúc ấy còn quá trẻ, trong đầu còn không ít ảo tưởng, nên đã đáp ứng không chút do dự."

"Bà ta cho tôi phối phương, cùng bảo tôi ở sau khi bà ta chết thì trông coi thi thể của bà ta, lấy đi vật phẩm phát ra ánh sáng sẽ đột nhiên xuất hiện, mà đây là bà ta lưu lại cho tôi, có thể làm tài liệu chủ ma được."

"Mặt khác, bà ta đưa cho tôi dây xích tay này, dặn dò tôi không đến thời điểm nguy hiểm nhất, không cần sử dụng nó, đồng thời, cũng không cần quá để ý lời vô nghĩa khi trăng tròn."

"Đáng tiếc là, tôi chung quy không có tránh khỏi nguy nan, sử dụng một lần, lời vô nghĩa khi trăng tròn theo đó nghiêm trọng lên."

Xem ra đó là bà góa của vị Abraham nào đó. . . Bà ta dùng trải qua của bản thân chứng minh, "Nguyên rủa" chỉ tồn tại ở trong huyết mạch. . . Klein nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Chờ cô trở thành cường giả danh sách cao, lời vô nghĩa nọ sẽ không có tác dụng quá lớn."

"Hy vọng như thế." Furth tuy không tin mình có thể trở thành cường giả danh sách cao, nhưng nàng tin tưởng ngài "Kẻ Khờ".

. . .

Lại là thứ hai, Klein vừa rời giường xuống lầu, ở trên bàn trà phòng khách thấy một tờ giấy đang mở ra, mặt trên viết nội dung ngắn gọn:

"Hữu hiệu."

Vậy là tốt rồi. . . Klein nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

Đến 2 giờ 45 chiều, hẵn đúng giờ tiến vào phía trên sương mù xám, "trù bị" một lần hội Tarot mới.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 350: Trao Đổi Riêng

Trước mắt cột đá sừng sững, chống đỡ khung đỉnh cao cao, bàn dài loang lổ mà xa xưa tắc giống như từ cả ngàn năm trước đã đặt ở tại nơi này. . . Audrey Hall tuy đã thấy qua cảnh tượng này nhiều lần, nhưng chỉ nghĩ tới phía trên sương mù xám, nàng vẫn sẽ có một loại tình cảm rung động phát ra từ trong lòng chậm rãi quần quanh.

Nàng nhìn quét qua, không phát hiện thành viên mới, chợt nhìn phía trên, đối với người triệu tập bao phủ sương mù xám nồng đậm hành lễ:

"Chào buổi chiều, gài Kẻ Khờ ~ "

Đồng thời khi nói chuyện, nàng bỗng nhiên nhìn thấy trên mặt bàn phía tay phải "Kẻ Khờ" cái một lá bài sau lưng hoa văn phức tạp mà hoa lệ.

Nó cứ lẳng lẳng ở đó như vậy, tùy ý đặt ở đó như một vật phẩm bình thường.

Cái này, cái này là "Lá bài báng bố" kia? "Lá bài báng bố" cất giấu một Con đường của thần! Audrey nháy mắt hiểu ra, sau khi "Kẻ Khờ" gật đầu đáp lại, theo bản năng liếc mắt nhìn "Người Treo Ngược" "Mặt Trời" cùng "Ma thuật sư" một cái, phát hiện bọn họ cũng chú ý tới lá bài trước đây cũng không tồn tại.

Bất quá, ánh mắt cùng động tác bọn họ đều triển lộ ra nghi hoặc cùng kinh ngạc, cùng với suy đoán không thể tránh khỏi, dù sao lá bài có thể được gài "Kẻ Khờ" thần bí khó lường cao cao tại thượng đặt ở bên tay tuyệt đối không có khả năng là vật phẩm bình thường. . . Ừm, gài "Thế

Giới" phản ứng có chút kỳ quái, ông ta căn bản không nhìn về nơi đó. . . Ông ta che dấu tốt như vậy sao? Ông ta thật sự là khắc tinh của "Người quan sát cùng "Kẻ đọc tâm"? Audrey nhanh chóng phán đoán ra chuyện "Thẻ bóng bở" trừ bỏ ngài "Kẻ Khờ", nơi này chỉ có mình là rõ ràng.

Điều này làm cho nàng có chút kiêu ngạo, có loại cảm giác trước đây cùng chung một bí mật với cha mẹ, hai người anh lại không biết.

Đó là "Lá bài bóng bở" Đại đế Russell chế tác, bảo vật trong Thế Giới thần bí được vô số người phi phạm ảo tưởng! Audrey ở sau khi đám người "Ma thuật sư" "Mặt Trời" chào hỏi, chủ động đưa tay nói:

"Ngài Kẻ Khờ tôn kính, tôi có chuyện muốn báo cáo riêng với ngài."

Báo cáo riêng? "Người Treo Ngược" Arges khẽ nhú mày, theo bản năng suy đoán nội dung, nhưng không có đầu mối.

Đám người "Mặt Trời" Dereck cũng tò mò, nhưng cũng không quá để ý.

Klein nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Có thể."

Thẳng thắn mà nói, hắn cũng không rõ ràng tiểu thư "Chính Nghĩa" muốn báo cáo cái gì.

Chờ hai giây, hắn che chắn cảm quan thành viên còn lại, cùng ra hiệu với "Chính Nghĩa".

Audrey tư thế ngồi đoan trang, thái độ thành khẩn nói:

" Ngài Kẻ Khờ, bởi vì tôi ở tại một tụ hội người phi phạm muốn mua phối phương 'Người quan sát', gần đây có hai vị nghi ngờ là thành viên Hội Tâm lý luyện kim đang thông qua giới quý tộc tiếp xúc với tôi."

"Ta có khuynh hướng gia nhập bọn họ, nhưng điều kiện tiên quyết là có thể cam đoan bản thân an toàn."

"Đối với cái này, ngài ý kiến gì? Tôi cực kỳ coi trọng điểm này."

Hội Tâm lý luyện kim. . . Từ sự thể hiện trên các loại tư liệu, đây xem như một tổ chức không có tà ác, bọn họ trước mắt khả năng còn chưa có tín ngưỡng thần linh, mà đối với thăm dò cùng nghiên cứu tâm linh, ý thức, tinh thần, linh tính là ý nghĩa chính, càng tiếp cận với hội trợ giúp nhau về học thuật, đương nhiên, ở trong mắt giáo hội chính thống, cái này cũng thuộc về báng bổ (bọn họ cho rằng linh hồn mỗi người đều nên thuộc sở hữu của thần), mặt khác theo Duster Guderian nói, cao tầng Hội Tâm lý luyện kim tồn tại khuynh hướng nhất định, đó chính là đối với lúc Tạo vật chủ ban đầu, Thần sáng tạo tất cả, có sùng bái trình độ nào đó, sùng bái tương đối nguyên thủy. . . Klein nháy mắt hiện lên các ý niệm, cuối cùng chỉ mỉm cười nói:

"Cô cảm thấy thích hợp, cô có thể đi làm."

"Nếu gặp phải khó khăn, có thể tìm kiếm trợ giúp ở hội Tarot."

"Cảm ơn đề nghị của ngài." Audrey nhất thời cảm thấy thoải mái.

Klein nghĩ nghĩ, dùng một loại giọng điệu thực bình thản thực thản nhiên bổ sung:

"Ở bên trong Hội Tâm lý luyện kim, có một số giáo hội cũng có sắp xếp người đi vào, ví dụ như người cung cấp thông tin Kẻ Trường Phạt, người cung cấp thông tin Kẻ Gác Đêm, cô phải hiểu được che dấu cùng che dấu bản thân."

Ngài "Kẻ Khờ" thật tốt, còn chuyên môn nhắc nhở mình cẩn thận. . . Audrey hơi liếc mắt nhìn, cười nhẹ đáp lại:

"Về sau bên trong Hội Tâm lý luyện kim cũng sẽ có người cung cấp thông tin hội Tarot."

. . .Tiểu thư "Chính Nghĩa", cô còn chưa có gia nhập, đã nghĩ sẽ phản bội như thế nào rồi. . . Klein yên lặng vì Hội Tâm lý luyện kim vẽ một vòng trắng đỏ rực vô hình.

Báo cáo xong chuyện Hội Tâm lý luyện kim, Audrey không vội vã chấm dứt trao đổi riêng, lại mở miệng nói:

" Ngài Kẻ Khờ, ta lại có hai trang nhật ký Russell."

Cái này cũng là nguyên nhân nàng thỉnh cầu trao đổi riêng, nếu ở "Ma thuật sư" Furth chứng kiến, thể hiện nhật ký Russell đưa cho ngài "Kẻ Khờ", vậy nàng có thể tưởng tượng được, sau khi trở về, đối phương lập tức sẽ đề nghị với nàng dùng tiền mua "bút ký Russell" này, mà nữ thần có thể chứng minh, đó đều là ngài "Kẻ Khờ" đã xem qua!

Trước đó quên, hai ngày này tìm cơ hội nói cho Furth, "bút ký Russell" mình mua đã bị Susie cắn hỏng, ừm, cắn hỏng, biến thành mảnh vụn, không thể phục hồi như cũ! Thực xin lỗi, Susie. . . Audrey ở trong lòng sám hối một câu.

"Tốt lắm." Klein vui mừng gõ mép bàn dài đồng xanh, trợ giúp tiểu thư "Chính Nghĩa" thể hiện ra nhật kí.

Chờ hai trang giấy tới tay, ánh mắt đưa qua, nụ cười của hắn dần dần cứng ngắc.

Dòng đầu tiên của nhật kí viết:

"6-3, con mẹ nó, ăn đồ ăn nơi này làm mình sắp táo bón rồi!"

. . .

Đây là mình ở triển lãm kỷ niệm Russell đã xem qua. . . Klein che dấu vẻ mặt, lật đến trang thứ hai, phát hiện nội dung vẫn là các loại oán giận cùng các loại thể nghiệm tâm kỳ lúc ban đầu khi Russell xuyên qua, không có giá trị thực tế gì.

Hắn không chế vẻ mặt, lộ ra nụ cười nói:

"Cô hy vọng thù lao khấu trừ từ số tiền chưa trả, hay là thêm vào cái gì đó?"

Audrey căn bản không có do dự, trực tiếp mở miệng nói:

"Ngài Kê Khờ, tôi muốn biết 'Lá bài báng bố' nọ chứa là Con đường của thần nào?"

Thật sự là xem tiền tài như cặn bã mà. . . Klein không tiếng động cảm thán một câu, cũng không giấu diếm cười nói:

"Đó là một lá bài 'Hoàng đế đen'."

"Đối ứng danh sách 9 là 'Luật sư' ."

Như vậy à. . . Audrey thu được đáp án chỉ cảm thấy bản thân cực kỳ thỏa mãn.

Trao đổi riêng đến đây chấm dứt, "Ma thuật sư" Furth khẩn cấp nhìn về phía "Thế Giới" ở cuối cùng:

"Ngài 'Thế Giới', tôi sẽ mau chóng tìm cho ngài vật phẩm thần kỳ hoặc vũ khí phi phàm cường lực lĩnh vực Mặt Trời."

"Các người, đang giao dịch cái gì vậy?" "Chính Nghĩa" Audrey bản thân rất quen thuộc với Furth, lại hoàn toàn không biết chuyện này nhin không được mở miệng hỏi.

Furth thở hắt ra nói:

"Ngài 'Thế Giới' giúp tôi tìm được phối phương 'Áo thuật đại sư'."

Ngài "Thế Giới" tìm năng lực phối phương rất mạnh. . . Ông ta ở lĩnh vực này có tài nguyên cùng nhân mạch tin cậy rộng khắp? Audrey nghe được mà cảm thấy kinh ngạc.

"Người Treo Ngược" Arges thì che dấu vẻ mặt trịnh trọng, lại quan sát "Thế Giới", đánh giá cao thêm đối với người này.

Mà "Mặt Trời" Dereck lại có chút chờ mong, hân hy vọng bản thân sau khi tiêu hóa xong ma dược "Người kỳ quang", ngài "Thế Giới" cũng có thể thoải mái tìm đến phối phương danh sách 7 "Mặt Trời thần quan".

"Thế Giới" không hề quan tâm với những ánh mắt đang nhìn mình, khàn khàn nở nụ cười nói:

"Tiểu thư 'Ma thuật sư', trước khi cô mua, tốt nhất tụng niệm tôn danh ngài Kẻ Khờ, mời người mang tin tức tương ứng chuyển cho tôi, ừm, tôi đã thỉnh cầu qua ngài Kẻ Khờ, người đáp ứng sẽ trợ giúp chúng ta."

"Nếu vật phẩm cô xem trúng không phải thứ tôi hài lòng, có lẽ tôi sẽ suy xét đối yêu cầu khác."

Ở trên vật phẩm lĩnh vực Mặt Trời này, Klein trước mắt có ba phương án, cho nên, hân dự tính so sánh rồi mới xác định.

Trong đó, ghim cài áo mà ông lão "Mắt trí tuệ" đã đề cập qua, có được hiệu quả tịnh hóa trừ tà, cùng có thể để cho người đeo sử dụng bộ phận pháp thuật lĩnh vực Mặt Trời, ảnh hưởng xấu là làm cho người ta không thấy mát mẻ, thủy chung ở trong trạng thái nóng bức.

Klein đối với vật phẩm thần kỳ này chỉ cảm thấy ổn, hơn nữa giá khả năng tiếp cận 2.000 bảng, lúc đó hẳn cho dù bán đi phối phương "Kẻ hối lộ", cũng không gom được, cho nên, tính trước quan sát vài ngày, nếu "Ma thuật sư" cùng cô gái sau lưng có "Thợ thủ công" kia không thể tìm được thứ tốt hơn, hẳn sẽ bán phối phương, mua ghim cài áo.

"Tốt, không vượt quá ngày mai tôi sẽ cho ông tin tức." Furth đã xác nhận ngài A hôm nay sẽ tổ chức tụ hội, nhưng vẫn thêm vào một ngày để phòng bị ngoài ý muốn.

Sau khi bọn họ nói chuyện xong, "Người Treo Ngược" Arges nhìn quanh một vòng, sớm mang điều đã dự tính sẵn trong đầu nói ra:

"Tôi gần đây tiếp một nhiệm vụ điều tra, không biết mọi người có manh mối tương ứng hay không."

"Hai ba năm qua, ở nam đại lục, không ít bộ lạc bản địa bị cướp bóc không còn, toàn bộ bị bắt đi, ở các đồn điền, ở quần đảo trên biển, các nô lệ cũng trốn thoát đi một cách kỳ lạ."

"Sau khi các nước Bắc đại lục huỷ bỏ mậu dịch nô lệ, chuyện như vậy đã lâu không có phát sinh, mọi người có nghe được tiếng gió tương ứng không?"

Ánh mắt hắn đảo qua "Chính nghĩa" "Ma thuật sư" cùng "Thế Giới", cũng không nhìn "Mặt Trời" .

Thiếu niên đang ở thành Bạc Trắng, ở nơi thần khí làm sao có thể biết được chuyện ở bên ngoài!

"Chính Nghĩa" Audrey cẩn thận nhớ lại đôi câu vài lời bình thường nghe được ở tụ hội quý tộc, qua mọi hồi nói:

"Không có, tôi thậm chí không có nghe nói qua chuyện như vậy."

"Ma thuật sư" Furth cùng "Thế Giới" đều lắc đầu theo.

Mậu dịch nô lệ chợ đen lại biểu hiện thịnh vượng? Nơi nào lại cần lượng lớn nô lệ? Klein ngồi ở phía trên cùng bàn dài đồng xanh, nghi hoặc tự hỏi chuyện này.

Thấy không ai có thể cung cấp manh mối, ngài "Kẻ Khờ" thì không có hứng thú, không có nói xen vào, "Người Treo Ngược" Arges vẻ mặt không thay đổi chuyển nói:

"Mọi người có thể thử sưu tập phối phương 'Phong quyền giả'."

"Tôi sẽ cho mọi người thù lao tuyệt đối hài lòng."

Phối phương "Phong quyền giả"? Hẳn đây là sắp tiêu hóa hết ma dược "Hàng hải gia" à. . . Klein mở ra linh thị, liếc mắt quét "Người Treo Ngược" một cái, quả nhiên phát hiện màu sắc tầng ngoài tinh linh thể đối phương không chỉ đã thuần túy giống như là biển lớn xanh thẳm, lại có một chút gợn sóng, tựa như đang chậm rãi phập phồng.

. . . Tính xuống, "Người Treo Ngược" dùng gần bốn tháng mới tiêu hóa hết ma dược "Hàng hải gia", hẳn là thường xuyên ở trên biển. . . Audrey cũng căn cứ quan sát hiện tượng, đưa ra phán đoán.

Furth càng chú ý là một điểm khác, đó chính là ngài "Người Treo Ngược" trước mắt hẳn là danh sách 7!

Một người phi phạm danh sách trung. . . Nàng hơi gật đầu không thể nhận ra lầm bầm.

Chờ "Người Treo Ngược" ban bố xong nhiệm vụ, "Mặt Trời" Dereck đưa tay, có chút thấp thỏm lên tiếng nói:

"Tôi được an bài một nhiệm vụ, trong ngắn hạn đi đến thần miếu đã hủy diệt một nửa trước đó đã nhắc qua để thăm dò, ừm, chính là 'Đọa lạc tạo vật chủ' kia."

"Thủ lĩnh phụ trách lần hành động này là trưởng lão 'Người chặn cừu' Lovya."

"Mọi người có đề nghị gì không?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 351: Arges Già Dơ

Đề nghị? Đề nghị của mình là trốn càng xa càng tốt, lấy ổn làm chủ. . .
Nghe được vấn đề của "Mặt Trời", Klein trước tiên đã đưa ra trả lời ở trong lòng.

Bất quá, vì giữ hình tượng "Kẻ Khờ" cùng xem một cái những người khác sẽ đưa ra đề nghị gì khác, hẳn bảo trì im lặng, cũng không thao túng "Thế Giới" mở miệng.

Sau im lặng ngắn ngủi, "Người Treo Ngược" Arges nghiêng đầu nhìn về phía "Mặt Trời", trầm thấp bằng phẳng nói:

"Cậu cung cấp tin tức quá ít, chúng tôi rất khó đưa ra ý kiến hữu dụng."

"Chúng tôi cũng không rõ ràng cho lắm trong tòa thần miếu nửa hủy kia trừ bỏ 'Tạo vật chủ chân thật', cũng chính là bức tượng 'Đọa lạc tạo vật chủ' kỳ lạ, còn tồn tại cái gì nữa, tự nhiên cũng không có cách nào phân tích tình huống tương ứng."

"Đọa lạc tạo vật chủ" quả thật là "Tạo vật chủ chân thật". . . thành Bạc Trắng mà "Mặt Trời" sống thế mà cũng có tín ngưỡng "Tạo vật chủ chân thật", còn xây cả thần miếu. . ."Ma thuật sư" Furth ở bên cạnh nghe say mê, còn thiếu chút lấy sổ ra ghi chép lại, "Chính Nghĩa" Audrey thì chờ mong "Mặt Trời" miêu tả cụ thể đối với tòa thần miếu kỳ quái kia.

Dereck gật đầu, ánh mắt hơi hơi khép lại vài giây rồi nói:

"Trừ bỏ thần tượng, nơi đó còn có không ít bích hoạ không trọn vẹn, ác linh bồi hồi đáng sợ, bất quá, cái này đã bị hai vị trưởng lão Nghị sự đoàn sáu người suất lĩnh đội thăm dò trừ bỏ. . ."

"Bích hoạ này tôi cũng không có tận mắt thấy, nghe nói ghi lại lời tiên đoán tận thế tiến đến cùng 'Đọa lạc tạo vật chủ' cứu vớt tín đồ, cùng với nghi thức hiến tế đẫm máu tương ứng. . ."

"Ở góc mỗi bức bích hoạ, có văn tự kỳ lạ diễn biến ra từ tiếng Người khổng lồ, trải qua phá giải đại khái, mấy vị trưởng lão cho rằng ý tứ của chúng là: "

"Hoa Hồng Cứu Rỗi."

"Cái này có lẽ là danh hiệu người sáng tác bích hoạ lúc trước, cũng có thể là tên tổ chức xây dựng tòa thần miếu cùng tòa thành hiện tại."

"Theo thủ tịch phán đoán, bích hoạ này ít nhất có một ngàn năm lịch sử."

"Ý của tôi là một ngàn năm trong nhận thức của mọi người, ừm, nhưng tôi không dám hoàn toàn khẳng định, ở thành Bạc Trắng, chúng tôi, chúng tôi lấy giai đoạn tia chớp nhiều mà thường xuyên là ban ngày, thời điểm ít mà chậm là ban đêm, một cái tuần hoàn là một ngày, mà bốn mùa chỉ tồn tại ở trên sách vở, cho nên, chúng tôi không có cách nào nắm chắc thời gian cụ thể, chỉ có thủ tịch có thể xác nhận."

"Mặt Trời" nói tới đây, Furth quả thực hoài nghi mình đang nghe chuyện xưa.

Một tòa thành thị không có mặt trời, không có trăng đỏ, không có phân ngày đêm, không có bốn mùa biến hóa nghe thế nào cũng không chân thật! Chỉ có có trong truyện cổ tích mới có miêu tả như vậy!

Tác giả còn phải ở hút ma túy, ở trong trạng thái tinh thần run rẩy điên cuồng, mới có thể sáng tác ra thành thị như vậy. . . Furth sau khi ngạc nhiên thì ý tưởng đầu tiên chính là, mình sẽ lấy thành Bạc Trắng làm bản gốc để viết một bộ truyện!

Bất quá nàng rất nhanh vứt bỏ quyết định này, bởi vì nàng không rõ ràng lắm thành Bạc Trắng đến tột cùng ý nghĩa là gì, không biết nó thuộc về bí mật mà bảy giáo hội lớn cùng giữ hay không, sợ hãi sách vừa xuất bản, thì bản thân tác giả đã bị đám người Kẻ Gác Đêm Kẻ Trừng Phạt tới cửa thu lấy đến đồng penny cuối cùng.

Thì ra hoàn cảnh thành Bạc Trắng là dạng này, ừm, còn có quái vật ở chỗ sâu trong bóng tối mà "Mặt Trời" luôn nhắc tới. . . Đáng tiếc, mình mới chỉ có danh sách 8, nếu không thật muốn xin ngài "Kẻ Khờ" đưa mình đi vào trong đó mạo hiểm một lần, không nên không nên, Audrey, mày đã không phải là một cô gái ngây thơ nữa, hẳn phải tinh tường nhận thức được phương diện này ẩn chứa nguy hiểm lớn đến cỡ nào. . ."Chính Nghĩa" Audrey khi thì cho phép suy nghĩ cất cánh, khi thì tự mình kiểm điểm.

Ít nhất một ngàn năm? Hội Cực Quang xuất hiện không vượt qua ba trăm năm, thậm chí khả năng không đến hai trăm năm, đây không là bọn họ xây nên. . . Ừm, có lẽ tín ngưỡng "Tạo vật chủ chân thật" ở ban đầu kỷ đệ ngũ, thậm chí kỷ đệ tứ đã có, chẳng qua, thời điểm đó tổ chức phụng dưỡng cũng không phải hội Cực Quang. . . Sau một hai ngàn năm, ở dưới bảy giáo hội lớn cực lực chèn ép, các tín đồ "Tạo vật chủ chân thật" liên tiếp lâm vào nguy cơ, giáo phái lần lượt bị diệt, cuối cùng tro tàn lại cháy thành hội Cực Quang? Klein có suy đoán để cho tư thế ngồi cùng trạng thái của bản thân không có thay đổi gì.

"Mặt Trời" Dereck dừng hai giây, tiếp tục nói:

"Quái vật đáng sợ trong phế tích quanh thành cùng tòa thần miếu nửa hủy kia đã bước đầu thanh lý xong, nhiệm vụ lần này của chúng tôi là thăm

dò bộ phận trong lòng đất của thần miếu."

"Mọi người có đề nghị gì không? Lấy hiểu biết của mọi người đối với 'Đọa lạc tạo vật chủ', tôi nên chú ý tới cái gì?"

"Đề nghị của tôi?" "Người Treo Ngược" Arges hầu như không có do dự lập tức nói, "Đề nghị của tôi là tuyệt đối không đi!"

" 'Đọa lạc tạo vật chủ' là Tà Thần chân chính, thần miếu của hắn cho dù đã bị phá hủy, cũng rất có khả năng còn cất giấu nguy hiểm dị thường quý dị làm cho người ta khó có thể phát hiện, nếu lần này dẫn đội là trưởng lão khác của Nghị sự đoàn sáu, cậu nhất định phải đi cũng không phải là không thể được, chỉ là phiêu lưu rất cao, nhưng cậu vừa rồi nói, phụ trách chuyện này là Lovya 'Người chặn cừu', mà 'Tạo vật chủ chân thật' chính là thần linh ở đỉnh con đường phi phạm này! Cho nên, tuyệt đối không thể đi." Arges bổ sung giải thích.

Đề nghị của cậu là giống với tôi, bất quá đề nghị như vậy hoàn toàn không cần "Mặt Trời" miêu tả tình huống tòa thần miếu nửa hủy kia, từ điều kiện ban đầu đã có thể ra kết luận. . . Minh rõ ràng, "Người Treo Ngược" cậu là cố ý, như vậy, cậu không có trả giá gì, đã đại khái biết rõ tình huống của tòa thần miếu nửa hủy kia. . . Quả thực là đang bắt nạt trẻ con mà. . . "Kẻ Khờ" Klein ngồi ở trên cùng thản nhiên đưa tay đỡ lấy trán.

"Mặt Trời" im lặng vài giây, khó xử nói:

"Nhưng mà, nhiệm vụ là phải nhận."

"Người Treo Ngược" cười nhẹ nói:

"Không có gì là phải."

"Trước nhiệm vụ này, cậu còn tham dự tuần tra hay không? Tìm một cơ hội, cố ý để cho quái vật làm bản thân thương, chừng mực cụ thể cậu có

thể tham khảo những chuyện tương tự ở trong thành Bạc Trắng."

Trong nháy mắt, "Chính Nghĩa" Audrey từ trong ánh mắt cùng động tác "Mặt Trời" đọc ra một tin tức:

"Như vậy cũng biết?"

Sau kinh ngạc cùng mê mang ngẩn ngui, Dereck hơi nhú mào nói:

"Nhưng mà, tôi gần đây không có nhiệm vụ tuần tra. . ."

"Người Treo Ngược" Arges a một tiếng:

"Cậu có thể làm bộ bản thân tiếp cận mất khống chế, không, chuẩn xác mà nói là, đưa mình tới tiếp cận mất khống chế, dưới loại tình huống này, tôi nghĩ cao tầng thành Bạc Trắng khẳng định sẽ không để một 'vật phẩm nguy hiểm' sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào đi thăm dò chứ?"

"Cái này có kỹ xảo, cậu chỉ cần liên tục hai ngày, thủy chung để cho linh tính bản thân lâm trạng thái vào tương đối khô cạn, cậu có thể sinh ra nghe thấy âm thanh ảo, xuất hiện dấu hiệu mất khống chế, mà sau đó không tiếp tục áp lực mà nói, trong vòng một tuần tình huống sẽ chuyển tốt, sẽ không chân chính mất khống chế."

"Đương nhiên, thành Bạc Trắng các cậu khẳng định có biện pháp cùng cách cứu trị những người có dấu hiệu mất khống chế, khôi phục hẳn sẽ nhanh hơn, cho nên, cậu phải nắm bắt tốt thời gian, tốt nhất là bắt đầu từ hai ba ngày trước khi xuất phát."

"Mặt Trời" Dereck nghe mà sửng sốt, hồi lâu mới thì thào lẩm bẩm:

"Đúng vậy, người xuất hiện dấu hiệu mất khống chế sẽ bị khống chế lại, sẽ bị ngăn cách ở trong tháp tròn trong lòng đất, nhận thuốc, nghi thức cùng vật phẩm thần kỳ trị liệu, nếu tình huống nhẹ, chỉ cần dùng thuốc. . ."

Ài, một đứa nhỏ tốt thành thật thành khẩn cứ như vậy bị một kẻ già dơ độc hại. . . Bất quá, "Người Treo Ngược" à, cậu vì sao lại biết kỹ xảo để cho bản thân tiếp cận mất khống chế? Loại kỹ xảo này thường xuyên sử dụng mà nói, mất khống chế nói không chừng sẽ thật sự buông xuống. . . Klein âm thầm thở dài ở trong lòng.

"Chính Nghĩa" Audrey nghe cũng trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy mình lại được thêm một khóa.

Thấy "Mặt Trời" còn có chút do dự, tựa như không muốn lừa gạt các trưởng lão thành Bạc Trắng, "Người Treo Ngược" Arges lại hỏi:

"Trưởng lão khác của Nghị sự đoàn sáu người biết 'Đọa lạc tạo vật chủ' nắm giữ con đường 'Người chặn cừu' không?"

"Không biết." "Mặt Trời" Dereck thành thực lắc đầu.

Arges lại đặt câu hỏi:

"Cậu cảm thấy trưởng lão 'Người chặn cừu' Lovya có khả năng sẽ tạo thành nguy hại đối với thành Bạc Trắng không? Chỉ cần trả lời có hoặc không, không cần giải thích."

". . . Có." Dereck cuối cùng vẫn không thể lừa gạt bản thân.

Arges cười khẽ một tiếng rồi nói:

"Cho nên, cậu là người duy nhất biết chuyện này, lại tạm thời tìm không ra biện pháp nhắc nhở trưởng lão khác của Nghị sự đoàn sáu người, đúng không?"

"Ừm." Dereck vẻ mặt dần dần trở nên ngưng trọng.

Arges cải biến tư thế ngồi, sau đó hơi dựa ra sau nói:

"Nhiệm vụ này phiêu lưu thật lớn, điểm này, cậu là biết, nếu cậu chết ở trong tòa thần miếu nửa hủy kia, còn ai có thể nghĩ biện pháp vạch trần 'Người chặn cừu' Lovya cổ quái? còn Ai có thể làm cho thành Bạc Trắng tránh khỏi tai nạn? 'Đọa lạc tạo vật chủ' là một vị Tà Thần chân chính!"

"Cậu không vì ích kỷ mới làm bộ mất khống chế, lừa gạt những người khác, cậu là vì cứu vớt thành Bạc Trắng!"

"Vinh dự của cậu so sánh với nó, cái nào quan trọng hơn?"

"Mặt Trời" Dereck cắn chặt răng, trịnh trọng gật đầu nói:

"Tôi rõ ràng!"

"Cảm ơn anh, ngài 'Người Treo Ngược'."

"Chính Nghĩa" Audrey cùng "Ma thuật sư" Furth nhất thời đều có xúc động muốn lấy tay che mặt.

Thật sự là một đứa nhỏ dễ bị lừa mà. . . Bất quá như vậy cũng tốt, tránh cho hội Tarot sắp tới mất đi thành viên. . . Klein không tiếng động thở dài, thao túng "Thế Giới" nói:

"Tôi có một vấn đề muốn hỏi 'Mặt Trời'."

"Cái này có khả năng liên quan đến giao dịch."

"Tôi thỉnh cầu trao đổi riêng."

Klein lại đổi sang bản thân, lạnh nhạt gật đầu nói:

"Có thể."

Đợi cho đám người "Ma thuật sư" bị che chắn, "Thế Giới" nhìn về phía "Mặt Trời" nói:

"Thành Bạc Trắng có biện pháp trừ đi tinh thần ô nhiễm Tà Thần trong đặc tính phi phạm hay không?"

Đây là chuyện Klein trước đó đã vài lần muốn hỏi, nhưng lo lắng đến đám người "Chính Nghĩa" nói không chừng cũng sẽ cảm thấy hứng thú, mà ở dưới tình huống "Mặt Trời" không thể trả lời vấn đề liên quan đến Tà Thần, toàn bộ ánh mắt đều sẽ đưa hướng ngài "Kẻ Khờ" như thần linh, hắt lại khắc chế bức đồng, thẳng đến từ chỗ tiểu thư "Chính Nghĩa" thu được gợi ý, nghĩ ra biện pháp trao đổi riêng này.

"Chúng tôi chưa có gặp qua Tà Thần." "Mặt Trời" Dereck thành khẩn hồi đáp, "Chúng tôi chỉ có biện pháp phân ly đặc tính phi phạm của những người mất khống chế tinh thần bị ô nhiễm."

Chính là cái này! Cái này có lẽ có thể, dù sao mình có sương mù xám. . . Klein kiềm chế vui mừng, để cho "Thế Giới" mở miệng nói:

"Cậu muốn thù lao gì?"

"Cái này không phải vấn đề thù lao." "Mặt Trời" lắc đầu nói, "Biện pháp cùng tri thức tương ứng kia ít nhất cần là đội trưởng đội tuần tra, thậm chí đội trưởng đội thăm dò những cường giả tầng này mới có tư cách tiếp xúc, cái trước cần danh sách 7, cái sau thấp nhất yêu cầu danh sách 6."

Hô. . . Klein thở dài, để cho "Thế Giới" khàn khàn nói:

"Hy vọng cậu có thể nhanh chóng có được tư cách."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 352: Điều Tự Có Việc

Sau khi "Thế Giới" cùng "Mặt Trời" trao đổi riêng xong, tụ hội Tarot lần này tiến vào bước tự do nói chuyện phiếm, "Chính Nghĩa" Audrey có hứng thú hỏi phong cảnh độc đáo cùng kỳ văn dị sự trên biển lớn, "Người Treo Ngược" Arges thì căn cứ kiến thức bản thân, miêu tả có lựa chọn.

"Ma thuật sư" Furth im lặng nghe, dần dần có linh cảm, muốn viết một quyển tiểu thuyết về Vua Hải Tặc, viết hăng bắt làm tù binh một hành khách nữ, rồi xảy ra một đoạn yêu hận đan vào cùng đối phương, một câu chuyện kỳ huyền cùng thực tế cùng tồn tại.

"Mặt Trời" Dereck chỉ có thể căn cứ vào những bức trang mà thành Bạc Trắng sưu tầm cùng giảng giải văn tự tương ứng, tưởng tượng biển lớn đến tột cùng là bộ dáng gì.

Đến cuối cùng, Klein linh tính dần dần khô kiệt tuyên bố tụ hội Tarot lần này chấm dứt, rồi nhanh quay về thế giới hiện thực, đi ngủ trưa.

...

Bảy giờ rưỡi tối, khu Queen, trong căn phòng nhìn như thuộc về vị quý tộc nào đó.

Furth mang trường bào có mũ trùm, cách khá nhiều ngày lại tham dự tụ hội mà ngài A tổ chức.

Nàng im lặng ngồi ở góc, giả tùy ý nhìn chung quanh một vòng, phát hiện ngài A ngồi một mình ở sofa đơn so sánh với với trước đây tựa như

có chút khác.

Cái này cũng không phải là thay đổi về dung mạo cùng khí chất, bởi vì gương mặt đối phương hoàn toàn giấu ở trong cái bóng của mũ trùm, Furth căn bản không thấy rõ lắm.

Cái khác mà nàng cảm thấy, chỉ là một loại cảm thụ gần như trực giác:

Ngài A không hề nhân nhả lạnh nhạt giống như trước đây, luôn lấy một loại thái độ giống như nhìn xuống mà nhìn mọi người, hẳn hiện nay, tựa như thực áp lực, cố gắng khống chế cái gì đó, làm cho dự cảm nguy hiểm của người ta tăng thẳng lên.

Ngài A quá khứ là một tòa núi lớn, ông ta hiện tại càng tiếp cận một con rắn đang dựng thẳng thân thể, lè ra cái lưỡi. . . Tác gia tiểu thuyết Furth bỗng nhiên may mắn mình vì giấu diếm chuyện hội Tarot, vì không để cho Hugh biết mình đang cần vật phẩm lĩnh vực Mặt Trời, không có cùng đi với cô ta đến đây.

Như vậy cho dù thực xuất hiện biến hóa ngoài ý muốn gì, mình hành động chạy trốn cũng sẽ đơn giản hơn rất nhiều. . . Furth cuốn cuốn dây xích tay chỉ còn hai viên đá.

Nàng không vội mang nhu cầu của bản thân viết ra tờ giấy, đưa cho người phục vụ, mà trước tiên nhẫn quan sát một hồi.

Cái này cũng không phải là nàng trời sinh cẩn thận, mà là vài lần giáo huấn quá khứ để lại cho nàng ấn tượng cực kỳ khắc sâu, viên đá trên dây xích tay chỉ còn hai viên chính là chứng cứ.

Chờ đợi hơn mười phút, nàng rốt cuộc cầm lấy tờ giấy cùng bút máy trước mặt, dùng bút tích đã cố ý vắn vẹo viết:

"Cần mua vật phẩm thần kỳ hoặc vũ khí phi phàm cường lực lĩnh vực Mặt Trời."

Sau khi mang tờ giấy giao cho người phục vụ, Furth lại nhìn xung quanh một vòng, nhưng không có cách nào từ trong những bóng người đều làm nguy trang hoặc che dấu tìm được vị tín đồ "Mặt Trời Vĩnh Hằng" lần trước hỗ trợ cử hành nghi thức tịnh hóa cùng trừ tà kia.

Từng giao dịch ở người phục vụ lui tới xuyên qua đã tiến hành, toàn bộ đại sảnh im lặng mà có trật tự.

Sau khi trải qua trung gian thảo luận trao đổi, nhu cầu của Furth đăng lên hai tấm bảng đen ở phía trước.

Không bao lâu, nàng thu được câu trả lời từ người phục vụ mang đến.

Trên một tờ giấy trắng không lớn tràn ngập chữ viết:

"Vật phẩm thần kỳ, nhãn 'Quang chi hoàn', nó có thể làm cho người đeo nó trở thành sứ giả ánh sáng, người hầu Mặt Trời, miễn dịch các bệnh tật, nắm giữ lực thần thánh, người đeo nó có thể triệu hồi chùm tia sáng chói mắt, có thể sử dụng không ít pháp thuật lĩnh vực Mặt Trời, có thể tịnh hóa tử linh trong phạm vi năm mươi thước, là khắc tinh loại sinh vật này."

"Thông qua cái nhãn này, người đeo nó tán thành, sẽ thu được đề cao, không tán thành, sẽ bị suy yếu."

"Vấn đề duy nhất của nó là, người đeo nó nếu sử dụng thường xuyên, sẽ dần dần biến thành tín đồ 'Mặt Trời Vĩnh Hằng', chậm rãi tuân thủ giáo lý phát ra từ trong lòng, ca ngợi Mặt Trời."

"Nếu hy vọng có được, vậy xin trả một lần 9.000 bảng tiền mặt, tôi có thể chờ gom góp."

9.000 bảng? Furth há miệng thở dốc, quả thực có loại cảm giác đối phương đang cướp bóc.

Đây là tài phú lớn đến nàg cho dù tìm người mượn tạm cũng mượn không ra!

Trừ tiền đặt cọc ám sát đại sứ Intis, đến giờ toàn bộ số tiền mà nàg đã thấy qua cộng lại cũng không nhiều như vậy!

Người có được 9.000 bảng tiền mặt, chẳng sợ ở Backlund, cũng tuyệt đối được xem là phú ông!

Tuy mình biết vật phẩm thần kỳ đều thực mắc, nhưng không nghĩ tới có thể mắc đến loại trình độ này. . . Nếu lấy ra được 9.000 bảng sẽ không tham dự tụ hội người phi phạm nữa, rời khỏi giới này, an tâm hưởng thụ cuộc sống sao? Furth lặng yên hít vào một hơi, tạm thời không dám đáp lại đối phương.

Nàg làm bộ không phát sinh cái gì cả lại quan sát gần mười phút, nhưng không chờ được đáp lại khác, không chờ được vũ khí phi phạm tương đối rẻ hơn, đành phải đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi xác nhận bốn bề vắng lặng, nàg đóng cửa phòng vệ sinh, ngồi lên trên bồn cầu, tụng niệm tôn danh ngài "Kẻ Khờ", mang chuyện vừa rồi lấy hình thức cầu nguyện nói cho đối phương, cùng xin chuyển cho "Thế Giới" .

Phía trên sương mù xám trắng vô biên vô hạn, Klein nghe thấy được thanh âm hư ảo trùng điệp nhanh chóng tiến vào, bước đầu nắm giữ tình huống.

9.000 bảng? Hắn đọc thầm con số này, vẻ mặt thoáng vắn vẹo một chút.

Sau khi không tiếng động tính toán số tiền có thể gom được trong ngắn hạn, hần thở hắt ra, thể hiện "người giả" Thế Giới, thao túng hần đáp lại:

". . . Vật phẩm thần kỳ này vấn đề xấu rất nghiêm trọng, tôi cũng không muốn trở thành tén đồ Mặt Trời."

"Cô không cần quan tâm đến chuyện này nữa, chúng ta đổi dùng tiền mặt giao dịch."

"Trả 450 bảng, phối phương 'Áo thuật đại sư' chính là của cô."

Vừa dứt lời, liên hệ đã gián đoạn, Klein nhìn "Thế Giới" biến mất, đưa tay day day trán, lăm bằm như nói:

"Kế tiếp phải xem cô gái 'Người dã man' kia có thể sưu tập được manh mối vật phẩm gì. . ."

"Nếu không chỉ có thể tìm ông lão 'Mắt trí tuệ' mua cái ghim cài áo kia."

. . .

Trong nhà vệ sing, Furth nhẹ nhàng thở ra, thể hiện sau khi trở về sẽ mau chóng cử hành nghi thức hiến tế.

Đáng tiếc, tạm thời còn chưa biết phối phương, nếu không có thể nhân cơ hội nhìn một cái nơi này có tài liệu phi phạm mình cần hay không. . . Nàng trở lại đại sảnh, ánh mắt chuyên chú đảo qua tin tức trên hai cái bảng đen.

Nàng không đáp lại tờ giấy trước đó, thậm chí không tính tới vấn đề mặc cả, bởi vì cho dù có thể làm cho đối phương hạ giá 1.000 bảng, nàng

cũng không có tiền mua, quay vòng không ra, mà mấu chốt hơn là, nàng cảm giác ngài "Thế Giới" tựa như cũng không đủ sức.

Vẫn xem cho đến khi chấm dứt, bởi vì ngài A biến hóa, nàng không dừng lại nhiều, không nói chuyện với với người khác, nhanh chóng rời khỏi căn nhà này.

Qua hơn mười phút, tụ hội hoàn toàn chấm dứt, chỉ còn lại có ngài A cùng những người phục vụ.

Ngài A thông thả đứng lên, dọc theo thang lầu, bước vào tầng ngầm.

Đột nhiên, đầu gối hẫng cong lại, té ngã ra đất, lăn xuống cuối bậc thang.

Hắn nằm úp sấp ở nơi đó, cái bóng dưới thân trở nên đỏ đậm.

Máu thịt của hắn theo đó hòa tan, thấm vào trong đó, để cho cái bóng kia như là một con người hoàn toàn mới, không có da, như quái vật từ trong cơ thể hắn tách ra vậy!

Hà hà. . . Ngài A thở dốc dần dần bình phục, thân thể căng thẳng của hắn chậm rãi dịu đi.

Mà máu thịt tách ra kia lại "chảy" trở về.

Tất cả đều trở nên không còn dị trạng.

Ngài A phủ phục đi tới, quỳ ở trong tầng ngầm, lại một lần nghẹn ngào làm ra sấm hối.

Sấm hối chuyện trước đó xuất hiện sai lầm, không đủ cảnh giác, để cho việc chủ buông xuống bị phá hư.

. . .

Thành Bạc Trắng, trong nhà Dereck Berg.

Hắn vòng quanh cái bàn, im lặng đi vài vòng, thủy chung chưa thể hạ quyết định quyết tâm, lý trí của hắn nói cho hắn, đề nghị của ngài "Người Treo Ngược" là lựa chọn tốt nhất, nhưng trong đầu lại luôn thoáng hiện gương mặt thành viên khác tham dự nhiệm vụ lần này, cảm thấy mình nguyện trang ra hiện tượng mất khống chế không đi, tương đương ruồng bỏ bọn họ!

Không có cách nào cứu bọn họ sao? Mình có nên tìm một cơ hội cầu kiến thủ tịch, mang chuyện tòa thần miếu nửa hủy nọ thuộc về Đọa lạc tạo vật chủ, thuộc về Tà Thần chấp chương con đường "Người chặn cừu", nói cho ông ta, để cho ông ta cẩn thận trưởng lão Lovya, đối đi người phụ trách nhiệm vụ lần này hay không. . . Nhưng mà, mình nên nói như thế nào đây? Ở trong mắt bọn họ, ngài "Kẻ Khờ" hắn cũng cùng cấp với Tà Thần. . . Dereck bực bội nắm lấy tóc của bản thân.

Rìu gió lốc đặt ở chỗ tay có thể dễ lấy nhất, theo mỗi một tia sét xẹt qua ngoài cửa sổ, bốc lên một chút hào quang mỏng manh.

Đột nhiên, Dereck dừng bước chân lại, nhìn về phía hoàn cảnh chợt tối chót sáng ở bên ngoài, nhìn về phía chỗ sâu trong bầu trời màu đen.

Hắn giống như lại thấy bộ dáng cha mẹ trước khi chết, tìm về loại cảm thụ đau đớn như một thanh kiếm đâm thẳng vào.

"Lần này không còn kịp rồi. . . Mình cần phải chuẩn bị sẵn sàng, phải làm cho chuyện phát hiện đó là 'Đọa lạc tạo vật chủ' không bị hoài nghi. . ." Về mặt hắn vận vẹo một hồi, cắn chặt răng, nhỏ giọng tự nói, tiếp theo chợt rời khỏi bên cửa sổ, trở lại bên cạnh bàn, bắt đầu lấy phương thức luyện tập năng lực phi phạm "Người kỳ quang" tiêu hao linh tính bản thân, để cho nó nhanh tiếp cận khô cạn.

. . .

Trong biệt thự xa hoa Bá tước Hall.

Audrey đang ở trong phòng vẽ tranh, nhàn nhã vẽ loạn những vệt màu nghe thấy tiếng đập cửa có nhịp.

Nữ hầu Annie bên cạnh sau khi ra mở cửa, nàng phát hiện người tới lại là mẫu thân của mình, bá tước phu nhân Caitlin.

Vị phu nhân này tuy đã tiếp cận năm mươi, nhưng xem qua cũng chỉ chừng ba mươi, tóc vàng mắt xanh, xinh đẹp ung dung, đủ để hấp dẫn tuyệt đại bộ phận ánh mắt đàn ông.

"Mẹ, có chuyện gì sao?" Audrey buông đồ trong tay, nghi hoặc đứng dậy hỏi.

Bá tước phu nhân nhìn con gái còn hấp dẫn hơn so với mình khi còn trẻ, cười cười nói:

"Mẹ vừa tham gia tiệc tối, phu nhân Della nói con cảm thấy rất hứng thú đối với tri thức phương diện tâm lý học, muốn mời một vị gia đình giáo sư, có phải không?"

"Đúng vậy, nhưng con còn chưa có quyết định cuối cùng. . ." Audrey ra vẻ do dự trả lời, tựa như bình thường vậy.

Bá tước phu nhân sao còn không nhìn ra tâm tư nữ nhi, mỉm cười nói:

"Bà ta đề cử một vị Bác sĩ tâm lý tên là Islam, nếu con không có vấn đề, mẹ sẽ phái người đi mời nàng, mỗi tuần hai buổi, thế nào?"

"Mẹ quyết định." Audrey nụ cười nở rộ từng chút một nói, "Mẹ, đến, ngồi ở đây, con đang cần một người mẫu xinh đẹp!"

. . .

Buổi sáng thứ ba, Klein từ trên “báo sớm Backlund” xác định đêm mai có tụ hội do ông lão "Mắt trí tuệ" triệu tập.

Hắn nhất thời nhẹ nhàng thở ra, không hề lo lắng vật phẩm có thể theo kịp chuyện vây giết kẻ địch của tiểu thư Sharon hay không.

Vì chúc mừng tin tức tốt này, hắn quyết định đi câu lạc bộ Craig thành thạo một ngày.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 353: Vung Tiền Như Rác

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 354: Vung Tiền Như Rác

Bãi bắn bia trong lòng đất của câu lạc bộ Craig.

Luyện bắn xong, Klein dụng tâm bảo dưỡng cây súng ngắn tặng thêm kia, gồm đạn tinh hóa, đạn săn ma cùng đạn trừ tà tỉ lệ điều chỉnh là 3:1:1.

Hô, hăn thở hắt ra, thu súng ngắn vào, sửa sang lại áo khoác, chậm rãi quay về đại sảnh lầu một.

Hăn vừa rồi đã nghe bồi bàn người phục vụ đề cập qua, hôm nay số lượng có hạn là cá rồng chiên.

Mới vừa vào sảnh tiệc đứng, Klein đã thấy người quen Talim Dumont, vị huấn luyện viên cười ngửa có đầu tóc quăn ngắn màu nâu, xuất thân gia đình quý tộc bại bại này ánh mắt đang không có tiêu cự, dùng bữa trưa theo kiểu không biết mùi vị.

Klein mang đĩa ăn của mình đi qua, ngồi xuống chào hỏi.

Talim quay đầu nhìn hăn, môi mấp máy vài cái, im lặng ba bốn giây, cuối cùng, ngáp ngừng mở miệng nói:

"Sherlock, cậu có quen, có quen loại người có năng lực kỳ quái, rất lợi hại, rất ít gặp không?"

Quen biết, trước mặt ông đấy. . . Klein khẽ nhúc nhích chân mày, không có trả lời trực tiếp:

"Anh muốn làm cái gì?"

Talim há miệng ra, nhưng không nói cái gì cả.

Hắn vẻ mặt ngưng trọng suy nghĩ một hồi, gượng ra nụ cười nói:

"Không có gì, tôi tò mò một câu thôi."

Lần trước hỏi yêu phải người không nên yêu thì nên làm cái gì, lần này hỏi có quen với người có năng lực kỳ quái hay không. . . Đây là muốn giải quyết đối phương, hoàn toàn chặt đứt ý nghĩ của người bạn kia f? Người nào đáng giá ông mạo hiểm phiêu lưu như vậy? Mời sát thủ cùng cấp với mưu sát đó! Klein không tiếng động nói vài câu, cắt miếng thịt cá nhét vào trong miệng.

Talim hít vào một hơi, rất nhanh ăn hết thực vật trên đĩa, dùng cơm khăn lau miệng.

Hắn tựa như đã khôi phục bình thường, cười nói:

"Mike muốn thuê cậu vài ngày, làm vệ sĩ của cậu ta."

Mike Joseph? Phóng viên "Báo Quan sát hàng ngày" kia? Mình nhớ rõ người này ở trong "Golden Rose" biểu diễn tương đương xuất sắc. . . Klein cười nói:

"Mike lại muốn làm cái gì?"

Talim giang tay nói:

"Tôi cũng không rõ ràng cho lắm, cậu ta chỉ thuận miệng nói chuyện này, giống như có liên quan đến một nhiệm vụ phỏng vấn, cậu ta nói hôm sau sẽ đi gặp cậu, hy vọng cậu rảnh tiếp ủy thác này."

"Ta cũng không thể xác định." Klein không biết tình huống cụ thể cũng không có đưa ra trả lời thuyết phục.

Đúng lúc này, bên tai hân vang lên tiếng khẩn cầu hư ảo trùng điệp, đến từ một người nữ.

Tiểu thư "Ma thuật sư"? Cô ta đã chuẩn bị hiến tế tiền đổi lấy phối phương? Klein tốc độ nhanh hơn, giải quyết thực vật còn lại, sau đó một ngụm hồng trà, đến quầy lễ tân bảo người phục vụ lấy cho mình một gian phòng nghỉ.

Sau khi dùng "tường linh tính" khóa lại gian phòng, hân tiến vào phía trên sương mù xám, phát hiện phán đoán của mình là chính xác, tiểu thư "Ma thuật sư" đang xin cử hành nghi thức hiến tế.

Furth sở dĩ kéo đến bây giờ, là vì trên người nàng chỉ có 370 bảng, phải đi ngân hàng lấy ra bộ phận gọi ngân hàng.

Sau một phen thao tác, nàng nhìn 450 bảng biến mất ở trong "cánh cửa hư ảo", mà trong đầu nàng thêm một phần phối phương:

"Danh sách 8, ảo thuật đại sư."

"Tài liệu chủ yếu: túi dạ dày kẻ ăn linh hồn, 20 ml máu cá kiếm biển sâu."

"Tài liệu phụ trợ: 5 ml tinh dầu chế tác từ cây Hornbeam, 10 g cỏ tuyến cầu, một đóa hoa hạt dẻ đỏ đã nở, 80 ml nước cất."

Rốt cuộc, rốt cuộc đã được! Thật nhiều năm! Furth vui sướng một hồi, nhin không được đi qua đi lại, thoả thuê mãn nguyện.

Chợt nàng lo lắng lấy ra giấy bút, ghi lại phối phương, để tránh xuất hiện quên mất, lại phải phiền toái ngài "Kẻ Khờ".

Nếu như gặp phải người không hiểu giá thị trường, tài liệu chủ yếu ít nhất 300 bảng một món, mà mình chỉ còn lại 430 bảng. . . Còn phải cố

gắng kiếm tiền mới được. . . Mình, mình phải viết sách mới! Furth nháy mắt cảm thấy bản thân tràn ngập động lực, không hề như là người bệnh đang phải kéo dài chứng bệnh như trước đây nữa.

...

7 giờ 55 tối thứ tư, Klein mang theo toàn bộ tích tụ cảm giác tương đương phức tạp bước vào gian phòng mà ông lão "Mắt trí tuệ" cử hành tụ hội.

Hắn mang áo bào đen, dùng cái bóng của mũ trùm che khuất gương mặt, hơn nữa còn đeo một cái mặt nạ sắt.

"1.674 bảng tiền mặt, cùng với 5 đồng vàng, đây là toàn bộ tài sản của mình, không biết sau lần tụ hội này còn có thể thặng bao nhiêu. . ." Klein vừa suy nghĩ vừa tiến vào căn phòng, nương hào quang ánh nến lay động nhìn quét một vòng.

Ồ, Dược sư không có tới, đây là có chuyện bận rộn? Klein hơi nhúu mày, ngồi xuống vị trí lần trước.

Qua vài phút, ông lão "Mắt trí tuệ" vỗ nhẹ tay nói:

"Bắt đầu đi."

Ông ta còn chưa dứt lời, đã có người khẩn cấp mở miệng, chính là cô gái che thật kín, sau lưng tựa như có Thợ thủ công ủng hộ kia.

Cô ta dè dặt giọng nói:

"Người bạn lần trước bán phối phương 'Kẻ hối lộ' có đến không?"

"Tôi ở đây." Klein ngăn gọn hồi đáp.

Cô ta kia rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, đưa tay đẩy chiếc mặt nạ sắt nói:

"Lần này có vũ khí phi phạm anh cần, đương nhiên, anh cũng có thể lựa chọn tiền mặt."

"Vũ khí phi phạm gì?" Klein kiểm chế xao động ở trong lòng.

Cô gái kia tổ chức ngôn ngữ nói:

"Đây là roi từ lông chim mặt trời thần thánh bện thành."

"Bình thường anh có thể mang nó nguy trang thành dây lưng."

"Khi sử dụng, nó sẽ bao trùm ngọn lửa ánh sáng thần thánh thuần khiết, phạm là quái vật loại tử linh bị nó quất trúng, đều sẽ gặp thương tổn thật lớn, tương đối nhỏ yếu mà nói thậm chí sẽ bị tiêu diệt trực tiếp."

"Nó còn có thể dùng để ngâm chất lỏng, chế tạo 'thánh thủy Mặt Trời', nhưng cái này sẽ làm thời gian duy trì linh tính của nó hạ xuống, một lần một tháng."

"Trước mắt nó có thể hữu hiệu ở trong mười ba tháng."

"Nếu anh nguyện ý, tôi có thể dùng nó đổi phối phương 'Kẻ hồi lộ', không cần anh thêm tiền."

Chim mặt trời thần thánh? Không phải Mặt trời thần điều chứ, nếu là lông chim cái sau, mình là cần! Đương nhiên, chỉ có lông đuôi mới được, đó có thể dùng để điều phối danh ma được sách 4 "Kẻ vô ám". . . Klein đối với bản thân vũ khí này là có vẻ hài lòng, nhưng vấn đề là, tác dụng trùng điệp với đạn tịnh hóa, đạn trừ tà không nhỏ, hơn nữa chỉ có thể dùng mười ba tháng, mỗi lần chế tạo một phần thánh thủy Mặt Trời là có thể giảm bớt một tháng, đến lúc đó, hẳn lại bổ sung vật phẩm cùng loại.

Nghĩ đến đây, hẳn quay đầu nhìn về phía chủ vị:

"Ngài 'Mắt trí tuệ', ngài có thể giới thiệu chi tiết cái ghim cài áo lần trước nhắc tới không?"

"Ừm, viết ở trên tờ giấy, cùng ghi chú rõ cái giá có thể làm cho ngài hài lòng."

Hắn sợ những người khác ở đây sau khi nghe giới thiệu cũng cảm thấy hứng thú đối với cái ghim cài áo nọ, từ đó nâng giá lên, cho nên lâm thời quyết định để cho đối phương dùng phương thức viết.

"Tốt." "Mắt trí tuệ" cười một tiếng, bảo người phục vụ lấy đến giấy bút.

Thời điểm ông ta viết, thành viên tụ hội tiếp tục giao dịch, thậm chí có người tâm động hỏi giá cây roi nọ, thu được đáp án để nói sau.

Qua một hồi, "Mắt trí tuệ" viết xong giới thiệu, thông qua người phục vụ giao cho Klein.

Klein mở ra xem, phát hiện từ trên giấy đều dùng thể chữ in, nhìn không ra chỗ nào đặc thù.

Quá cẩn thận rồi. . . Hắn cẩn thận đọc:

" 'Ghim cài áo Mặt Trời', cũng có thể gọi là 'Giữa hè', tương tự loại yếu nhất trong vật phong ấn cấp 2."

"Lấy nó làm tâm, trong phạm vi mười thước sẽ tràn ngập lực lượng ấm áp tinh thuần, người bình thường không thể nhận ra, nhưng quái vật loại tử linh sẽ không ngừng bị thương tổn, chúng nó sẽ giống như hỏa cầu nóng cháy rơi xuống ao nước, nhanh "bốc hơi lên", chẳng sợ oan hồn cùng u ảnh, cũng như thế, chỉ chống đỡ lâu hơn một chút."

"Ở trong hoàn cảnh này, tử linh cường lực thực lực sẽ bị suy yếu rõ ràng."

"Người mang rất khó bị quái vật loại tà linh phụ thể cùng ô nhiễm, có thể sử dụng 'Triệu hồi thánh quang', 'Chế tạo thánh thủy', 'Lửa ánh sáng' 'Trảm tịnh hóa', 'Miễn dịch sợ hãi', 'Lời thề thần thánh' cùng 'Hào quang mặt trời' các loại pháp thuật."

"Khuyết điểm là, chỉ cần đeo nó, cậu sẽ vĩnh viễn không thể cảm nhận được mát mẻ, thủy chung ở trong nóng bức đáng sợ, người trẻ tuổi, không cần xem thường loại trạng thái này, cậu nóng nực bức bối sẽ từng chút một đi vào vực sâu mất khống chế."

"Chỉ có ra giá đến 2.000 bảng, tôi mới có thể bán nó đi."

"Không cần ý đồ mặc cả, cậu hẳn rất rõ ràng, tôi không tính là quá thiếu tiền, hơn nữa là một người có thu thập."

Cường lực hơn so với mình tưởng tượng không ít, lần trước ông lão "Mắt trí tuệ" nói cũng quá hàm hồ. . . Klein nhìn mà tim đập thành thịch, sau khi suy nghĩ vài giây, nghiêng đầu nhìn về phía cô gái sau lưng có "Thợ thủ công" kia:

"900 bảng tiền mặt."

Phối phương ma được danh sách 7 giá bình thường là chừng 800 bảng.

"Thành giao!" Cô gái kia trả lời không chút do dự!

. . . Sớm biết mình khai giá 1000 bảng. . . Klein gượng ra nụ cười.

Hắn là một người giữ lời, không có dối ý, dùng phối phương đã chuẩn bị tốt đối lấy 900 bảng tiền mặt, tiền mặt trên người nháy mắt tăng vọt lên

2.574 bảng, đây là tích tụ không tệ đủ để cho một người nam độc thân sống cả đời.

Mà sau khi trải qua ông lão "Mắt trí tuệ" giám định, cô gái kia thỏa mãn nhìn phối phương một lần:

"Danh sách 7, Kẻ hối lộ."

"Tài liệu chủ yếu: một đóa hoa "Đứa trẻ khóc ", kết tinh quái mặt ma."

"Tài liệu phụ trợ: 5 giọt chất lỏng mạn đà la màu vàng, 5 giọt chất lỏng mạn đà la màu đen, 4 giọt tinh dầu cỏ mê huyền, 80 ml rượu vang đỏ.

Klein hoàn thành giao dịch này hít vào một hơi, nhìn về phía ông lão "Mắt trí tuệ", trịnh trọng mở miệng:

"2.000 bảng, tôi muốn cái 'ghim cài áo Mặt Trời' kia."

"Mắt trí tuệ" nở nụ cười nói:

"Thằng thẩn mà nói, thật ra tôi cũng không phải quá muốn bán, nhưng nếu tôi đã có '2—081', 'ghim cài áo Mặt Trời' tồn tại sẽ không cần thiết nữa, hơn nữa tôi đã ra giá, đối ý không là phong cách của tôi."

"Cậu chờ tôi ba phút, tôi đi lấy 'ghim cài áo Mặt Trời'."

"Tốt." Klein vừa đau lòng vừa chờ mong trả lời.

Lúc này, người phi phạm bên trong căn phòng ánh mắt đều hướng về trên người hắn, giao dịch 2.000 bảng bình thường rất ít xuất hiện ở trong tụ hội tầng này, một hai năm cũng chưa chắc có một lần.

Mà từ trong ánh mắt này, Klein rõ ràng đã nhận ra tham lam cùng mơ ước nhất định.

Sau lặng im ngắn ngủi, giao dịch tiếp tục tiến hành, mãi cho đến "Mắt trí tuệ" trở về, ông ta đưa ra một cây ghim cài áo màu vàng lợt, làm thành hình dạng chim Mặt Trời im lặng nằm trong lòng bàn tay.

Có thể rõ ràng nhìn ra, trên mặt "Mắt trí tuệ" có một chút mồ hôi.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 355: Ghim Cài Áo Mặt Trời

"Cậu có thể xác nhận rồi trả tiền." "Mắt trí tuệ" mang trường bào có mũ trùm trực tiếp đi đến trước người Klein, mang cây ghim cài áo màu vàng lọt đưa cho hắn.

Rất thoải mái nha. . . Klein vừa đưa tay tiếp nhận, còn chưa kịp cẩn thận mang lên, đã cảm giác được bốn phía trở nên nóng bức, ngay cả gió cũng giống như bị lửa nóng thiêu đốt, vừa hít vào mũi, đã lan tràn vào phổi.

Trong nháy mắt, hắn giống như rời khỏi Backlund lạnh lẽo ẩm ướt, đang đặt mình ở trong sa mạc cùng hoang dã trung bộ bắc đại lục, đỉnh đầu là mặt trời tản ra ánh sáng cùng hơi nóng vô cùng, xung quanh là cát vàng vô ngần khô nóng tới cực điểm.

Hô, làm cho mình muốn ăn kem. . . trán Klein chậm rãi thấm ra mồ hôi, nhưng ở dưới mặt nạ sắt kè sát, chất lỏng này không cách nào thoải mái rơi xuống, chỉ có thể dính dính ở đó.

Thông qua trực tiếp đụng vào, hắn đã nhận ra lực lượng ấm áp tinh thuần phóng ra bên ngoài, mà người phi phạm xung quanh lại không hề cảm thấy có gì khác thường.

Sau khi mang ghim cài áo gắn ở vị trí chính xác, Klein phát tán linh tính, mang chúng nó thấm vào mặt ngoài màu vàng lọt kia.

Oành một cái, hắn thấy điểm ánh sáng màu vàng rờn bay múa đầy trời, tiếp thu các tin tức đến.

Phương diện này bao gồm làm thế nào mượn dùng bộ phận pháp thuật lĩnh vực "Mặt Trời" của ghim cài áo.

Trọng điểm ở chỗ kỹ xảo đưa vào linh tính cùng phối hợp chú văn mở ra!

Trong đó, liên tục cung cấp linh tính hai giây, "Ghim cài áo" sẽ triệu hồi một đạo hào quang thần thánh, từ trên trời giáng xuống, tịnh hóa sinh vật loại tử linh, cùng tạo thành thương tổn nhất định đối với mục tiêu loại hình khác.

Liên tục cung cấp linh tính ngũ giây, cùng phối hợp dùng tiếng Hermes cổ niệm ra từ "Mặt Trời" này, có thể chế tạo chút ít "thánh thủy Mặt Trời", cái này có thể khu trừ tà linh, đuổi đi rét lạnh, tịnh hóa oan hồn.

Thêm vào mạnh yếu cùng gián đoạn khác nhau, pháp thuật còn lại cũng đối ứng thi triển ra.

"Lửa ánh sáng" là trống rỗng sinh ra ngọn lửa dày đặc màu vàng thần thánh, "Trảm tịnh hóa" là đả kích hữu hiệu nhằm vào tà linh oan hồn, có thể phụ gia lên trên viên đạn, "Miễn dịch sợ hãi" có thể làm cho người đeo không cảm thấy sợ hãi, "Lời thề thần thánh" lại là thông qua đọc thầm tiếng Hermes cổ đối ứng, ngăn ngừa gia tăng sức mạng, nhanh nhẹn, thương tổn lửa hoặc thương tổn thần thánh cho bản thân.

"Hào quang mặt trời" nhằm vào đồng bọn trong phạm vi hai mươi thước, có thể có hiệu quả đề cao dũng khí cho họ, tịnh hóa lực lượng tà dị trong cơ thể họ.

Cảm giác không tệ, trừ bỏ không đủ quý dị, không có chỗ thiếu hụt gì quá lớn, vừa lúc bổ sung cho năng lực "Ma thuật sư" của mình. . . Chỉ là hơi nóng một chút. . . Klein trong đầu ảo tưởng ra bộ dáng mình mặc áo tay ngắn.

Hắn cuộn lên trường bào, từ túi áo bên trong lấy ra từng xấp tiền mặt, cộng thêm vừa rồi từ chỗ cô gái sau lưng là "Thợ thủ công" kia được khoản 900 bảng, đếm đủ 2.000 bảng tiền đưa cho người phục vụ của "Mắt trí tuệ".

Đếm ba lần, cuối cùng xác nhận không có lầm, Klein nhìn "túi tiền" nhanh chóng xếp xuống, tâm tình vừa vui mừng lại vừa phiền muộn.

Tiền mà hắn cực cực khổ khổ kiếm về lại chỉ còn 574 bảng cùng 5 đồng vàng.

Bất quá, hắn cũng thu hoạch vật phẩm thần kỳ thứ hai cho bản thân, vật phẩm thần kỳ tác dụng phụ rõ ràng nhỏ hơn "Chìa khóa vạn năng", năng lực càng thêm xuất chúng, "Ghim cài áo Mặt Trời" !

Chỉ là quá nóng. . . Klein đưa tay sờ sờ mặt nạ sắt, thiếu chút nữa lấy nó xuống để thoáng gió.

Hắn kim ngạch tiền mặt đã trở về như quá khứ, không suy xét tới mua vật phẩm khác nữa, im lặng ngồi ở nơi đó quan sát cho đến khi chấm dứt.

Mà nhận giao dịch lên tới con số 2.000 bảng kích thích, tụ hội đêm nay tương đối sinh động, ví dụ như, cây roi từ lông chim Mặt Trời thần thánh bán đi, 850 bảng, ví dụ như "Mắt trí tuệ" liên tục ra tay, mua một quyển sách cổ, một món tài liệu phi phạm.

Đợi đến chấm dứt, "Mắt trí tuệ" nhìn quanh một vòng, nhìn về phía Klein, nhẹ giọng cười nói:

"Cậu là người đầu tiên rời đi."

Đây là sợ mình bị người đánh cướp. . . Klein thành khẩn nói cảm ơn, ở dưới người phục vụ dẫn dắt, đi ra khỏi căn nhà, sau đó khẩn cấp cởi trường bào có mũ trùm, lấy đi mặt nạ sắt.

Hắn vừa rồi đã thử qua, dùng linh tính bao vây cùng phong tỏa, có thể ngăn cách "Ghim cài áo Mặt Trời" tịnh hóa không gián đoạn đối với xung quanh, tránh cho nó tồn tại bị người phi phạm xung quanh phát hiện, nhưng hiệu quả xấu lại không cách nào yếu bớt, trừ khi không mang ở trên người.

Vì cam đoan tinh thần bản thân khỏe mạnh, về sau khi cần mới sử dụng nó, bình thường dựa vào "Đạn tịnh hóa" "Đạn trừ tà" là đủ rồi. . . Klein rời khỏi địa điểm tụ hội, đi một vòng lớn, đi đến bên ngoài quán Bar Brave.

Hắn đi dạo một vòng, rất nhanh lại đi ra, thuê một chiếc xe ngựa.

Không có gì ngoài ý muốn, hắn rất nhanh đã thấy ở vị trí đối diện xuất hiện một bóng người mặc váy dài cung đình màu đen.

Sharon ngoại hình không có gì thay đổi, giọng nói của nàng mơ hồ hư ảo:

"Chuẩn bị tốt rồi sao?"

"Tốt rồi, các người có thể chọn lựa địa điểm cùng thời gian mai phục, sau khi xác định báo cho tôi biết." Klein bình tĩnh gật đầu.

Sharon nhìn hắn nói:

"Tốt."

Mắt thấy nàng sắp biến mất, Klein lại bồi thêm một câu:

"Bảo Caspars chuẩn bị một rương thuốc nổ, rải rác chôn ở những chỗ khác nhau của chiến trường dự định."

Sharon im lặng hai giây rồi nói:

"Steve cũng là chuyên gia thuốc nổ."

"Không, mục đích chủ yếu của tôi không phải muốn nổ ai." Klein cười cười nói, "Tôi chỉ muốn phóng pháo hoa."

Sharon lẳng lẳng nhìn hắn vài giây, cuối cùng chỉ gật đầu.

Thấy bóng dáng của nàng nhanh hư hóa, Klein dựa vào vách sau lưng, mở ra cửa kính xe, để cho gió lạnh thấu vào cốt tủy bên ngoài thổi vào, nhưng hắn vẫn cảm giác rất nóng nực.

Thời điểm mình ở địa cầu ghét nhất là mùa hè, ừm, ta thích kem, đồ uống lạnh, dưa hấu. . . Klein một bên lăm bắm, một bên đưa tay vào túi áo, cầm lấy "Ghim cài áo Mặt Trời".

Cái vật phẩm thần kỳ này giá trị 2.000 bảng!

Trở lại phố Minsk, Klein dọc theo con đường hai bên cây cối úa tàn chậm rãi đi về phía căn nhà số 15.

Thời điểm đi ngang qua nhà luật sư Jurgen, hắn theo bản năng nhìn vào, thấy đèn khí ga mang theo một chút hào quang màu lam.

Có người ở nhà. . . Klein cười cảm thán một tiếng, trán vẫn không ngừng chảy mồ hôi.

. . .

Ngày hôm sau, cũng chính là sáng sớm thứ năm.

Klein vừa cầm tờ báo đi ra từ nhà vệ sinh, đã nghe thấy thanh âm chuông cửa bị kéo vang.

Ai vậy? Đúng rồi, Talim có đề cập qua, phóng viên Mike Joseph hôm nay sẽ tìm mình. . . Trong tiếng đình đình đang đang, Klein đi đến bên cửa, vươn tay cầm lấy tay nắm.

Trong đầu hẳn đã tự nhiên hiện ra hình tượng người đến:

Chừng ba mươi tuổi, áo khoác len màu đen, mũ dạ cao màu đồng, chân mày thưa thớt, mắt lam mê người, có hai hàng ria xinh đẹp, nhưng làn da tương đương thô ráp, đúng là Mike Joseph phóng viên tin tức “Báo Quan sát hàng ngày”.

"Chào buổi sáng, Mike, Talim có nói với tôi." Klein mở cửa chào hỏi.

Cái "Ghim cài áo Mặt Trời" nọ không hề nghi ngờ đã bị hẳn ném lên phía trên sương mù xám.

Mike Joseph kéo cái nơ nói:

"Thật có lỗi, sớm như vậy đã quấy rầy anh, tôi lát nữa còn có việc."

"Tôi rõ ràng." Klein khách khí nói, "Dùng ăn sáng chưa? Nếu chưa thì thử bánh mì nướng cho chính tôi nướng?"

Mike nhất thời mỉm cười:

"Cái này thật sự là xấu hổ mà."

"Nếu có thể có một ly cà phê nóng nữa thì quá tốt, sữa cũng được, tôi thấy anh cũng có sữa tươi."

". . . Tốt." Klein cười nói.

Hắn bận rộn nướng xong bánh mì nướng, rót sữa, lấy bơ quét lên, sau đó ngồi xuống, không nói cái gì chỉ tập trung ăn.

Mike đối diện cũng tuyệt không câu thúc mà dùng bữa sáng, đối với không khí im lặng không hề có ý kiến gì.

Hô. . . Klein thở hắt ra, hạ ly xuống nói:

"Mike, cậu muốn thuê tôi bảo hộ cho cậu?"

Mike chậm rãi đặt dao nĩa xuống, uống ngụm sữa:

"Đúng vậy, đại khái hai ngày, thứ sáu cùng thứ bảy, có lẽ còn bao gồm cả trưa chủ nhật."

"Có ai muốn tổn hại tới cậu à?" Klein cân nhắc hỏi.

Mike ha ha cười nói:

"Không, đây là một loại bảo hộ mang tính chủ động."

"Tổng biên tập tòa soạn báo sắp xếp tôi đi khu đông, khu cảng cùng khu nhà xưởng làm một kỳ tin tức điều tra, nghe nói có giáo hội hoặc là quý tộc nào đó tài trợ."

"Anh cũng biết, khu đông xã hội đen hoành hành, nơi nơi đều là ác ôn, hoặc là những kẻ vì miếng ăn nguyện ý bán đứng lương tri, tôi cần một người bảo vệ giỏi võ thuật cùng bắn súng."

"Hơn nữa, tuyệt đại bộ phận thám tử tư đều có nhân mạch nhất định ở khu đông, không phải sao?"

Tôi không có. . . tôi phá án dựa vào đều là huyền học, không, suy luận! Klein nghĩ rồi nói:

"Nhưng tôi mấy ngày nay chưa chắc đã có thời gian."

Chờ đợi hành động của tiểu thư Sharon bên kia.

Mike hăng hăng giọng nói:

"Tôi bỏ ra, 10 bảng, nhiệm vụ bảo hộ lần này tổng cộng 10 bảng, cho dù không có phát sinh chuyện gì."

Klein nở nụ cười nói:

"Mike, tôi là nói thật."

"Cậu ngày mai giờ này, ừm, sau bữa sáng tới tìm tôi, nếu tôi rảnh, sẽ tiếp ủy thác này, nếu quả thật quá bận rộn, tôi sẽ giới thiệu cho cậu thám tử khác, cũng giỏi võ thuật cùng bắn súng."

Ví dụ như Stuart, ví dụ như Cassanna. . . trong đầu hẳn đã hiện lên hai cái tên này.

Mike ăn miếng bánh mì nướng còn lại rồi nói:

"Không thành vấn đề."

Sau bữa sáng, Klein nhìn theo vị phóng viên tin tức này rời khỏi nhà mình, cùng thông qua cửa sổ nhô ra thường thức mưa tuyết tích tí bên ngoài, xe ngựa cùng người đi đường lui tới, thường thức sắc trời âm trầm cùng những cây dù che màu sắc khác nhau.

Cuối cùng cũng có một nhiệm vụ bình thường. . . Không liên quan đến người phi phạm, cũng không phải cái loại tìm mèo bắt gian. . . Đáng tiếc, không phải ủy thác án hung thủ linh tinh, nếu không mình có thể thể nghiệm cảm giác thám tử chân chính. . . Chân tướng chỉ có một! Suy nghĩ của Klein phát tán không bờ bến, toàn thân ở trong một loại trạng thái thoải mái không hiểu.

Nếu không phải còn nhớ đến chuyện Sharon cùng Maric, hẳn đã tính thả lỏng một chút, đi thăm các nhà bảo tàng, mua một tấm vé rạp hát, nghe ca kịch cùng âm nhạc vài lần, thể nghiệm mỹ thực các quốc gia tập trung ở trong đô thị lớn như Backlund này.

Ừm, mình là một gã du khách tùy ý, mỹ thực gia cô độc. . . Klein cười tự giễu, xoay người đi về phía khu vực sofa, tính lật xem tờ báo còn chưa

xem hết.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện trên bàn trà không biết khi nào đã có một tờ giấy, chữ viết xinh đẹp mà câu nệ:

"10 giờ đêm nay, gặp mặt ở cửa sau quán Bar Brave."

Klein ngẩn ra một chút, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, không tiếng động thở dài nói:

"Rốt cuộc đã bắt đầu sao. . ."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 356: Ma Thuật Sư Trước Khi Lên Sàn

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 357: Ma Thuật Sư Trước Khi Lên Sàn

10 giờ tối, trong ngõ nhỏ cửa sau quán Bar Brave.

Klein mặc màu đen vest đuôi tôm, đầu đội mũ dạ cao màu đồng chỉ dạo qua một vòng ở trong này, tựa như lần trước bước chậm đi vào con đường gần nhất.

Hắn mới vừa đi ra đầu ngõ, một chiếc xe ngựa đã dừng ở trước mặt hắn, mà sau cửa kính xe, là đôi mắt nâu thủy chung áp chế ác ý của Maric.

Klein lấy cái mũ dạ cao xuống, cầm gậy ba toong, bình tĩnh thông dong đi lên, giống nhau xe ngựa trước mặt là chính hắn gọi lại vậy.

Hắn ngồi xuống, chỉnh chỉnh cái nơ, giống như một quý ngài đang trên đường dự tiệc.

"Trang phục như vậy không thích hợp chiến đấu." Maric mặc áo trong trắng, ghi lê đen, quân bó sát người cao thấp đánh giá vài lần, đột nhiên cau mày lại.

Nhìn ra được, hắn đối với thực lực của Klein còn ôm hoài nghi nhất định, chỉ là lựa chọn tín nhiệm Sharon.

Klein vẫn thoải mái cười cười nói:

"Tôi và anh năng lực phi phạm khác nhau, phong cách chiến đấu cũng khác nhau, quần áo như vậy cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì xấu, thậm chí còn thực thích hợp với tôi, ví dụ như, nó rất nhiều túi, có thể mang

vật phẩm khác nhau chứa ở những chỗ khác nhau, để tránh thời điểm sốt ruột lấy sai, mang sinh mệnh chôn vùi ở trong sai lầm buồn cười."

Hắn vừa nói vừa từ trong một cái túi ngằm bên trong lấy ra ba mũi thuốc an thần còn lại—— thuốc an thần đặc thù do "Dược sư" điều chế!

Hắn vừa dứt lời, ở vị trí cửa kính xe bên kia, chợt xuất hiện một bóng người.

Bóng người mặc váy dài cung đình màu đen, đội mũ mềm tinh xảo.

Đây đúng là cường giả danh sách 5 con đường dị chủng, "Oan hồn" Sharon.

"Anh giải thích quá nhiều." Sharon đôi mắt xanh thăm nhìn về phía Klein, giọng điệu mơ hồ nói, "Không đủ tự nhiên."

. . . Tôi chỉ muốn dần dần tiến vào trạng thái biểu diễn. . . Klein cười gượng hai tiếng, đáp lại:

"Đại khái là bởi vì tôi có chút khẩn trương."

Không đợi Sharon lại mở miệng, hắn mang ba mũi thuốc an thần kia đưa cho Maric:

"Tự anh tìm cơ hội uống vào."

"Tôi tin tưởng anh khẳng định kinh nghiệm phong phú hơn so với tôi, sẽ không uống quá sớm, cũng sẽ không uống quá muộn, lại càng sẽ không uống quá ít hoặc quá nhiều."

Maric nhìn ống nghiệm thủy tinh dày đặc mà trong suốt, nhẹ nhàng lay động một chút chất lỏng bên trong nói:

"Hai ổng rưỡi, nhiều hơn mà lời nói, tôi sẽ thật sự trấn tĩnh, không muốn làm bất cứ cái gì trong khoảng thời gian ngắn."

"Tốt lắm." Klein nói một tiếng, quay đầu nhìn về phía Sharon, "Các người xác định địa điểm mai phục chưa?"

Sharon nhẹ nhàng gật đầu nói:

"Chúng ta đang ở trên đường đi tới đó."

Nàng không có trực tiếp mang địa điểm chiến đấu dự định tiết lộ cho Klein.

Quá cẩn thận, quá cẩn thận mà. . . Klein nghĩ nghĩ, chuyển hỏi:

"Các người sẽ vì tịnh hóa mà bị thương tổn không?"

" 'Xác sống' có, tôi khi biến thành trạng thái linh thể cũng có." Sharon trả lời cực kỳ ngắn gọn.

Nói cách khác, khi "Oan hồn" danh sách 5 còn ở trạng thái thân thể, tịnh hóa rất khó sinh ra hiệu quả. . . Klein có chút suy nghĩ truy hỏi:

"Trừ tà thì sao?"

"Săn ma thì sao?"

Bởi vì đối phó là cường giả cùng con đường, Sharon cũng không giấu diếm:

"Săn ma sẽ tạo thành thương tổn đối với thân thể chúng tôi, trừ tà có thể đồng thời thương tổn thân thể cùng linh thể, nhưng cũng không đủ trí mạng."

Klein nhếch ra nụ cười, thở hắt ra nói:

"Tôi rõ ràng."

Hắn suy tư một chút, lại cân nhắc hỏi:

"Các người hiện tại có cảm giác được lực lượng tinh hóa cùng trừ tà không?"

"Không có." Maric ở bên cạnh khàn khàn trả lời.

Tốt lắm, từ tường linh tính biến dị ra lồng giam linh tính, quả thật có thể ngăn cách ảnh hưởng của "Ghim cài áo Mặt Trời", nhưng mà, mình nóng quá. . . Klein âm thầm thở dài một tiếng, xác nhận nói:

" 'Oan hồn' Steve, 'Xác sống' Jason cùng 'Người sói' Theil, trừ bỏ 'Vương miện mặt trăng đỏ thẫm', còn có vật phẩm thần kỳ, hoặc là phi phàm vũ khí gì?"

"Chúng tôi không rõ ràng cho lắm." Maric lại một lần day day mi tâm, có vẻ có chút nóng nảy.

Đại chiến sắp tới, hắn vốn áp chế ác ý cùng dục vọng khó tránh khỏi sẽ có chút dao động phương diện cảm xúc.

Sharon im lặng nghe, giọng điệu không gợn sóng hồi đáp:

"Chịu 'Vương miện mặt trăng đỏ thẫm' ảnh hưởng, Jason cùng Theil sẽ bị lâm vào trạng thái tương đối điên cuồng."

"Cho dù bọn họ có vật phẩm thần kỳ, cũng không lý trí đi sử dụng."

"Trừ khi là loại hình bị động." Maric bổ sung nói, "Mà đối với 'Người sói' mà nói, móng vuốt của hắn là vũ khí phi phàm, tôi là như thế, Theil là như thế, Jason cũng là như thế, thứ đó có thể cắt qua sắt thép, tự mang độc tính."

Klein đôi mắt hơi chuyển, gật gật đầu:

"Tốt rồi, ta không có vấn đề."

Ban đêm người qua đường đã thừa thớt, xe ngựa chạy nhanh, bánh xe nghiêng qua những vũng nước, bắn lên vết bùn rất nhỏ.

Qua chừng mười phút, xác sống lái xe của Maric ghìim dây cương lại.

Klein từ cửa sổ thủy tinh nhìn ra bên ngoài, thấy một tòa kiến trúc rách nát âm u, cách đó không xa có tiếng nước chảy rào rào truyền đến.

"Đây là bến tàu tây Byron đã bỏ hoang một năm, sắp xây dựng lại, địa điểm mai phục mà chúng tôi dự định ngay tại khu vực kho hàng của nó." Maric mở miệng giới thiệu.

Bến tàu tây Byron bỏ hoang. . . Thật muốn ra ngoài ý muốn gì, sông Torquack chính là thông đạo chạy trốn tốt nhất. . . Căn cứ mình trước đó thăm dò, từ nơi này đi ra ngoài, đi phía tây bắc đại khái 2 km, có một tòa "giáo đường Đòn Bẫy", thuộc về Thần Hơi nước cùng Máy móc. . . Klein nhanh chóng nhớ lại tình huống xung quanh.

Hắn xuống xe ngựa, giống như nhàn nhã sửa sang lại quần áo, cầm ba toong, đi theo Sharon cùng Maric xâm nhập bến tàu sắp được sửa chữa lại kia.

Đi đại khái năm sáu phút, bọn họ đi tới một mảnh đất trống do những kho hàng vây xung quanh.

Nơi này bùn đất nâu đen, cỏ dại khô héo khắp nơi, một cái rương gỗ lằng lằng nằm ở trong một góc sáng.

"Đó là thuốc nổ cậu cần." Maric chỉ chỉ nói.

Klein gật đầu nói:

"Các người không sợ có người lang thang trộm nó đi sao?"

"Trong lòng đất nơi này có xác sống của tôi ngủ, một khi có ai tiến vào, chúng sẽ dọa đối phương đi." Maric lại phân biệt chỉ vài chỗ, "Thời điểm cậu đặt thuốc nổ, tránh chúng đi."

"Không thành vấn đề." Klein gật đầu cười khẽ, chuyển hỏi, "Tôi hiện tại sử dụng năng lực tịnh hóa cùng trừ tà, sẽ bị thương đến những tên này của cậu không?"

"Sẽ không, chúng ở trạng thái ngủ say là cùng cấp với tử thi, lại còn bùn đất dày cách trở." Maric đưa ra trả lời khẳng định thuyết phục.

Sharon nhìn quanh một vòng, nói nhiều khó được:

"Anh ở trong này làm chuẩn bị của anh, chúng tôi đi dẫn kẻ địch lại đây."

"Sẽ không vượt qua 30 phút, xin nắm chắc thời gian."

"Anh làm xong chuẩn bị, tùy cơ trốn vào trong một kho hàng, không cần vội vã ra tay, nhất định phải có kiên nhẫn."

"Mặc kệ trường hợp hung hiểm đến bao nhiêu, anh vẫn phải xem là bình thường."

"Đợi cho đến khi tôi trở nên suy yếu, 'Vương miện mặt trăng đỏ thẫm' xuất hiện, anh lại dùng 'con mắt' kia tìm kiếm Steve, phát động tập kích đột ngột với hắn, mà tôi cũng sẽ sử dụng vật phẩm thần kỳ của tôi phối hợp với anh."

Klein tập trung nghe, cười nhẹ một tiếng nói:

"Kế hoạch rất đơn giản."

"Kế hoạch càng đơn giản càng hữu hiệu." Sharon bình tĩnh đáp lại.

Maric day day trán, quay đầu nói:

"Steve không phải tên ngu xuẩn, mà kế hoạch phức tạp chỉ cần xuất hiện một chút vấn đề, sẽ phá sản toàn diện."

Trao đổi xong, Sharon bóng dáng nháy mắt biến mất, Maric cũng chạy nhanh rời khỏi bến tàu.

Nhìn theo bọn họ rời khỏi, Klein từ trong túi áo lấy ra một cái hộp sắt nhỏ hình vuông, mặt trên có một tầng linh tính cấu thành "lá mỏng", đây là "lồng giam linh tính" từ "tường linh tính" diễn biến thành.

Nó có thể ngăn cách vật phẩm thần kỳ nào đó ảnh hưởng đối với bên ngoài ở trình độ nhất định, nhưng không thể cải thiện hiệu quả xấu cho người nắm giữ.

Đương nhiên, cái loại vật phong ấn quá mức cường lực hoặc quá mức quý dị, cũng tuyệt đối không phải "lồng giam linh tính" có thể đối phó, đó cần hoàn cảnh phong ấn đặc biệt chuyên môn đối ứng.

Bốn kho hàng, cỏ dại đầy khắp, mặt đất bởi vì mưa dầm trước đó có chút lầy lội. . . Klein lấy ra một tờ giấy, tùy tay run lên.

Bốp!

Tờ giấy nọ nhanh chóng thẳng ra, cứng rắn giống như tấm sắt.

Klein cầm tờ giấy này, nhanh chóng ở khu vực trống ở giữa đào một cái hố nông, mang cái hộp sắt vuông nhỏ kia chôn vào trong đó, chỉ cách một tầng bùn đất mỏng manh với bên ngoài.

Ngay sau đó, hắn từ trong rừng gỗ lấy ra từng cây thuốc nổ, phân biệt chôn ở góc khác nhau cùng kho hàng khác nhau.

Mấy cây còn lại cuối cùng, hắn chôn toàn bộ ở vị trí gần với khu vực trung ương.

Làm xong tất cả cái này, hắn lấy ra súng ngắn, lại điều chỉnh tỉ lệ viên đạn, 3 viên "tĩnh hóa", 2 viên "trừ tà".

Nhét súng ngắn vào trong bao súng dưới nách, Klein sửa sang lại quần áo, đi vào kẽ hở giữa hai kho hàng, đặt người giấy ở nơi đó, ở trên chỗ đã chôn thuốc nổ.

Hắn lại xem kỹ xung quanh một lần, lấy ra một cái hộp sắt hình vuông khác, giải trừ "lồng giam linh tính" bên ngoài, lấy ra cây ghim cài áo màu vàng lượt hình dạng chim Mặt Trời, trình trọng mang nó ở vị trí ngược trái.

Hô. . . Klein thở hắt ra, rời khỏi nơi này, dạo qua một vòng bên ngoài, quăng một số thứ không bắt mắt gì đó, cùng dùng lửa thiêu hủy một tờ giấy.

Sau khi trở về, hắn leo lên đỉnh một kho hàng, trốn ở trong bóng đen.

Đưa tay đếm cùng xác nhận các loại phù chú, thuần lộ cùng bột phấn thảo dược, Klein sờ sờ hộp thuốc lá bằng sắt, búng ngón tay một cái.

Người giấy mà trước đó hắn để ở tại kẽ hở giữa hai kho hàng nhất thời đứng lên, biến thành một người mặc màu đen vest đuôi tôm, đội mũ dạ tơ lụa cao, tay cầm ba toong.

Vị trí người này khá là hẻo lánh cùng ẩn nấp, người từ bên ngoài vào rất khó nhìn thấy nó.

Mà có nó thay thế, bóng dáng Klein hoàn toàn biến mất.

Bất quá, tầm mắt của hắn vẫn không bị ảnh hưởng gì, có thể tình tường thấy rõ con đường đi thông hướng này.

Chẳng sợ đã chuẩn bị tốt, chẳng sợ trải qua rất nhiều trận chiến đấu, giờ này khắc này Klein vẫn có chút sợ hãi, có chút thấp thỏm.

Biểu diễn có tốt cũng có khả năng bị người nhìn thấu!

Hơn nữa, đối diện còn là cường giả danh sách 5 cầm vật phẩm thần kỳ! Còn có một danh sách 6 cùng một danh sách 7!

"Đây là trạng thái của mỗi một vị Ma thuật sư trước khi lên sàn sao?" Klein không tiếng động hít vào một hơi, áp chế đủ loại cảm xúc trong lòng cùng thân thể khô nóng.

Đêm nay, ánh trăng đỏ rực vẫn bị tầng mây che phủ, không trung chỉ có một chút ánh sáng nhạt.

Không bao lâu, Klein đã thấy ba bóng người lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận.

Một trước một giữa một sau!

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước

dtv-ebook.com

Chương 358: Xác Sống Cùng Người Sói

Chạy ở phía trước nhất là Maric, mái tóc hơi hỗn độn của hắn bị gió thổi về phía sau, vẻ mặt hiện ra vẻ vận vẹo dữ tợn.

Tốc độ của hắn còn nhanh hơn so với xe lửa hơi nước ở trạng thái nhanh nhất, vù một cái, đã đi tới cửa vào mảng đất trống kia.

Cho dù là như vậy, hắn vẫn không thể thoát khỏi người đuổi theo phía sau.

Cách hắn gần nhất là một người nam sắc mặt cũng tái nhợt giống như hắn, trên mặt đối phương có mấy vết đen không rõ ràng, giống như vết hư thối lưu lại sau khi lành, ác ý trong mắt đã hoàn toàn không che dấu, không áp chế, giống như xác sống khát vọng máu thịt tươi mới hơn là nhân loại, Klein suy đoán vị này hẳn chính là Jason danh sách 6.

Khoảng cách giữa Jason cùng Maric bảo trì ở trong phạm vi bảy tám thước, khi thì kéo dài, khi thì thu ngắn, cứ lặp lại tới tới lui lui.

Mà chỗ phía sau bọn họ hơn mười thước, có một bóng người đang bị bỏ lại càng lúc càng xa, đó là một người nam gầy gò nhưng cường tráng, tóc thật sự ngắn, từng sợi dựng thẳng như mũi nhọn.

Hai tay hắn trong lúc đang đưa, mũi nhọn nơi bàn tay có hào quang như kim loại ánh lên ánh trắng đỏ rực mỏng manh, đó là những chiếc móng tay màu đen dài như chủ thủ!

"Người sói" Theil. . . Klein ở trong lòng yên lặng đọc ra danh hiệu cùng tên đối phương, trong đầu hiện ra vách tường hắt đầy máu tươi, đoạn ruột treo ở trên đó, máu cùng nội tạng đầy đất.

Thịch thịch thịch!

Maric như dùng hết sức lực toàn thân mà chạy trốn, Jason cắn chặt răng, liều mạng đuổi theo, những vết đen trên mặt hắc không biết khi nào đã sáng lên, tựa như có chất lỏng hư thối sắp chảy ra vậy.

Nơi hai người đi qua, vũng nước trên đất cùng những chỗ lầy lội đã ngừng ra sương trắng, đông lại từng chút một.

Cỏ dại khô héo bị gió mạnh bám theo hai người thổi lên cao, trong quá trình chậm rãi hạ xuống, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà hư thối, mục nát.

Bỗng nhiên, trong bùn đất kết sương vờn một bàn tay tái nhợt, chuẩn xác chớp lấy mắt cá chân Jason.

Bộp!

Jason xoay người, dùng sức đá ra, trực tiếp đá gãy cổ tay bàn tay kia, mang nó đá bay ra ngoài, mà chỗ gãy, máu thịt đã sớm hư thối, từng con giòi bọ màu trắng liên tục bò ra bên ngoài.

Maric ngừng lại, dùng tay phải đưa lên môi, huyết lên tiếng huyết sáo thê lương.

Phành! Phành! Phành!

Bùn đất vị trí khác nhau bị xốc lên, từng thi thể không có vẻ mặt gì đứng dậy.

Cùng lúc đó, gió lạnh bỗng nhiên bốc lên, u ảnh trong suốt không đếm được giống như người thấy được hương vị bữa tiệc máu tươi, ai cũng không muốn tụt sau ủa về phía Jason, có kéo cánh tay hắn, có ôm chân hắn, có rõ ràng ôm lấy đầu hắn.

Jason dừng bước chân lại, hừ một tiếng.

Từng đạo u ảnh nọ nhất thời bay ngược ra ngoài, có kêu thảm biến mất, có rơi rụng tại chỗ.

Gần như là nháy mắt, Maric cùng Jason đồng thời nâng lên tay phải, ngón cái dựng thẳng lên, đều đưa lên ngón trỏ, ngón trỏ nhắm thẳng vào đối phương.

Trong vô thanh vô tức, không khí ngăn cách hai người nổ tung, bốc ra từng luồng khí đen hướng lên trên.

Maric theo đó lui một bước, mái tóc hỗn độn trong khoảnh khắc héo rũ mấy sợi bay xuống.

"Maric, mày vẫn yếu như vậy, vẫn không hiểu lợi dụng sức mạnh của dự vọng!" Jason khàn khàn cười nói.

Lúc này, "Người sói" Theil chạy tới bên cạnh hắn, mà Steve cường giả danh sách 5 phụ trách lần hành động này còn chưa biết ở nơi nào.

"Không cần vội giải quyết Maric, chờ Sharon tới cứu hắn, ngài Steve sắp đuổi tới." "Người sói" Theil đè thấp tiếng nói một câu với Jason.

Hắn chợt vươn ra đầu lưỡi đỏ tươi, liếm liếm môi:

"Không biết Sharon cởi sạch quần áo sẽ là bộ dáng gì nữa. . ."

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng nhiên thấy Jason xoay đầu qua, trên gương mặt tái nhợt một mảng âm u, trong con người mơ hồ hiện ra hai bóng người

giống nhau:

Váy dài cung đình màu đen, tóc vàng nhạt, gương mặt tinh xảo, làn da không có màu máu!

Bốp!

Hai bàn tay hắc đưa ra ngoài, chộp lấy cổ "Người sói" Theil, tiếng răng rắc xương cốt khó có thể chống đỡ theo đó vang lên.

"Oán linh" Sharon đột kích!

Theil hít mạnh, để cho cổ phồng lên giống như là ống nước, để cho nơi đó mọc ra từng sợi lông cứng rắn màu đen, ngăn ngừa đối kháng sức lực đang muốn xiết gãy khí quản cùng xương cổ của hắc.

Mắt hắc dần dần trắng dã, đầu lưỡi đỏ tươi đưa ra, nước bọt đậm đặc từ hai bên môi không ngừng chảy xuống.

Nhưng tay phải hắc vừa chuẩn vừa ổn đưa vào túi áo, đánh vỡ gong xiềng linh tính nào đó!

Bốn phía kho hàng trống rỗng, đột nhiên sáng lên, ánh trắng đỏ rực tràn đầy nơi này.

Sức lực mà Jason nắm lấy cổ "Người sói" Theil nhanh chóng rút bớt, phía sau hắc theo đó hiện ra bóng người đầu đội mũ mềm tinh xảo.

Theil trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý cùng tàn nhẫn, tay phải từ trong túi áo lấy ra một "Trăng tròn" thu nhỏ, "Trăng tròn" đỏ rực!

Đó là một vật phẩm trang trí không ngừng tản ra hào quang màu đỏ sậm yên tĩnh, hình dạng của nó như trăng tròn, bốn phía được khảm từng viên bảo thạch không màu, ở giữa lại là phù hiệu tượng trưng ánh trắng cùng các dấu hiệu thần bí.

Sharon theo bản năng nheo mắt lại, lui về phía sau hai bước, cảm giác hư ảo mơ hồ nhanh chóng biến mất.

Hai chân của nàng tựa như đã không thể chống đỡ sức nặng của nàng, nàng mềm nhũn ngã ra trên đất, váy dài cung đình rắc rối màu đen dính đầy bụi bặm cùng lầy lội.

"Người sói" Theil đưa vật phẩm trang trí hình tròn lớn bằng bàn tay tỏa ra ánh sáng đỏ rực lên cao, thở hào hển cười nói:

"Ngài Steve nói không sai, các người khẳng định sẽ thử đánh ngược, mà đối tượng Sharon mà sẽ phụ thể thao túng, tất nhiên là Jason cao hơn tao một danh sách, cho nên, ông ta đã giao 'Vương miện mặt trăng đỏ thẫm' cho tao."

"Mày đoán, ông ta hiện tại ở nơi nào?"

Cái này. . . cái này không giống với dự tính của Sharon. . . Xem ra mình chỉ có thể tự lựa chọn thời cơ ra tay tốt nhất. . . Klein nhìn thấy nghe thấy mà nhú mày, cùng mạnh mẽ kiềm chế nôn nóng không ngừng nổi lên ở trong lòng.

Lúc này, "Người sói" Theil không nóng lòng tiến công, bởi vì hắn biết hiệu quả "Vương miện mặt trăng đỏ thẫm" duy trì càng lâu, Sharon càng suy yếu, Maric càng đau đớn.

Mà ánh mắt Jason vốn lạnh lùng đã thêm một vết ẩn chứa tàn bạo điên cuồng, rốt cuộc tìm không thấy lý trí tồn tại.

Hắn cũng đã bị "Vương miện mặt trăng đỏ thẫm" ảnh hưởng, nhưng hắn đã quen phóng túng dục vọng cũng không sinh ra cảm thụ đau đớn, mà là đôi mắt tràn ngập khát vọng đối với máu thịt tươi mới.

"Hà!"

Trong cổ họng Jason phát ra một tiếng gầm nhẹ không giống nhân loại, những sợi lông tóc ở bên ngoài da đã chuyển trắng.

Ngay ở lúc này, Sharon khó nhọc nâng lên hai tay, dùng tay trái kéo ra cái bao tay màu đen của tay phải, mà Jason vừa lúc đánh về phía nàng, bùn đất bốn phía theo đó bao trùm một tầng băng mỏng!

Đột nhiên, lòng bàn tay Sharon bộc phát ra hào quang hư ảo vô cùng vô tận.

Chúng nó hút linh tính của Sharon, ở vị phía trước bóng dáng của vị tiểu thư như con rối này đan thành một cái cửa lớn đồng xanh giăng kín hoa văn thần bí, tràn ngập hương vị không thể miêu tả.

Cửa lớn lắc lắc, kệt một tiếng mở ra, tạo thành một khe hở càng lúc càng lớn!

Trong khe hở, từng đôi cánh tay hoặc tái nhợt hoặc trong suốt, hoặc mọc đầy răng hoặc không có da máu chảy đầm đìa, đưa ra, vượt qua hư không, bắt lấy "Xác sống" Jason!

Từng đôi mắt rậm rạp khó có thể mô tả nấp ở trong bóng tối phía sau cửa, lẳng lặng nhìn chăm chú con mồi ở phía trước.

Jason căn bản còn chưa kịp đưa ra phản ứng, đã bị những cánh tay kia bắt lấy, đã bị những xúc tu trắng mịn hư ảo kia cuốn lấy, đã bị những sợi dây màu xanh đen hiện lên những gương mặt trẻ con trói lấy!

Sự vật quỷ dị này khốc hô, cười the thé, kiệt lực kéo "Xác sống" Jason ra phía sau cửa.

Jason chẳng sợ bị dục vọng khát máu cùng giết chóc hoàn toàn không chế suy nghĩ, cũng theo bản năng cảm giác được sợ hãi.

"Hà!"

Thanh âm trong yết hầu hân hỷ bỗng nhiên tăng lên, trên những cánh tay làm cho người ta da đầu phát tê kia nhất thời ngưng ra tầng tầng băng sương, trên những sợi dây xanh đen xuất hiện những gương mặt trẻ con kia cũng phát ra tiếng kêu rên, có chất lỏng màu vàng như hư thối không ngừng nhỏ giọt.

Lực kéo chậm lại, nhưng không có biến mất.

Jason không ngừng sử dụng u hồn quấy nhiễu, giống như mang tảng đá quảng vào biển lớn, hân thử sử dụng pháp thuật lĩnh vực tử vong, cũng không thể sinh ra hiệu quả tốt hơn.

Thân thể hân khó có thể ngăn chặn kiên định bước từng bước một về phía khe hở của cánh cửa lớn hư huyền thần bí kia, thỉnh thoảng lại có thể giãy dụa lui về phía sau một chút.

Bởi vì trước đã dùng qua một mũi thuốc an thần, Maric không bị đau đớn hoàn toàn đánh ngã, nhân cơ hội này, lấy ra hai ông thuốc an thần cuối cùng, bẻ gãy đầu thủy tinh một hơi uống một ống rưỡi.

Ác ý áp chế trong mắt hân yếu bớt, khuôn mặt vắn vẹo khôi phục bình thường, ánh mắt nhìn về phía "Người sói" Theil.

Cùng lúc đó, xoát một cái, thân thể gầy gò nhưng cường tráng của Theil biến mất tại chỗ, đi ra ngoài hơn mười thước.

Thời điểm bóng dáng hân hiện hình ở nơi đó, vị trí nguyên bản thể mà còn lưu lại cảnh tượng hư ảo, một luồng khí đen như có sinh mệnh bốc lên từ mặt đất, xò xuyên qua tàn ảnh, lay động biến mất.

Theil sử dụng không phải "Thoáng hiện", hân cũng không có năng lực phi phàm phương diện này.

Hắn dựa vào tốc độ cực hạn từ "Vương miện mặt trăng đỏ thẫm" mang đến!

Tốc độ có thể kéo ra tàn ảnh!

Mà lúc này, Klein nấp ở chỗ tối đỉnh kho hàng cũng đưa tay trái vào túi áo, đựng vào hộp thuốc lá bằng sắt, giải trừ "lồng giam linh tính" ở mặt ngoài, rồi nhẹ mở hộp ra.

Hắn tin tưởng "Oan hồn" Steve khẳng định đã đi vào hiện trường, nếu không giằng co như vậy, Jason khẳng định sẽ bị kéo ra phía sau cánh cửa đáng sợ kia, mà "Người sói" Theil cho dù có "Vương miện mặt trăng đỏ thẫm" thêm vào, nhất thời cũng sẽ không giải quyết được Maric, đến lúc đó, Sharon lại dùng "Cánh cửa thần bí" nhắm vào người sói, "Vương miện mặt trăng đỏ thẫm" sẽ đổi chủ.

Ngón tay Klein vừa tiếp xúc với "Mắt toàn màu đen" trong hộp thuốc lá bằng sắt, trong đầu đã vang lên, đã tràn ngập lời vô nghĩa điên cuồng, dơ bẩn, đáng sợ!

Đó là lời vô nghĩa khủng bố làm cho mạch máu người ta nổi lên, mắt muốn nứt, đầu bất cứ lúc nào cũng có khả năng nổ tung.

Mà ở trong lời vô nghĩa này, Klein thấy từng sợi dây nhỏ màu đen quỷ dị, thần bí, hư ảo, chúng chia làm nhiều tổ, có kéo dài tới thân thể Sharon, có đến từ "Người sói" Theil, có giao lẫn nhau nhưng không có quấn vào nhau ở trong hư không.

Trong đó, không ít dây đen đến từ một nơi cách Maric không xa nhưng lại không có trùng với dây nào của Maric!

"Oan hồn" Steve! Hắn muốn phụ thể Maric! Klein trong đầu chợt động, rút tay trái ra.

Hắn không trực tiếp lấy súng ra bắn, mà là búng ngón tay không phát ra thanh âm nào.

Oành ùng!

Ở kẽ hở hai kho hàng, vụ nổ thành hình xảy ra, lửa cùng sóng nhiệt bốc lên để cho một bóng người mặc vest đuôi tôm màu đen phiêu đảng ra.

Sau khi lấy cái này hấp dẫn lực chú ý người khác, Klein nhanh chóng rút súng, hướng về vị trí trong trí nhớ nhấn cò súng.

Mà cùng lúc đó, ghim cài áo màu vàng lộ hình chim Mặt Trời trước ngực hắn hiện lên một chút lưu quang.

Hắn mang "Trảm tịnh hóa" phụ gia lên trên "Đạn tịnh hóa"!

Phành!

Viên đạn kéo hào quang màu vàng nhạt bắn ra ngoài.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Đồ Rực](#)

[Chương 2: Tình Trạng](#)

[Chương 3: Melissa](#)

[Chương 4: Bói Toán](#)

[Chương 5: Nghi Thức](#)

[Chương 6: Người Phi Phàm](#)

[Chương 7: Danh Hiệu](#)

[Chương 8: Thời Đại Mới](#)

[Chương 9: Bút Ký](#)

[Chương 10: Thái Độ Bình Thường](#)

[Chương 11: Tài Nấu Nướng Thực Sự](#)

[Chương 12: Lại Đến Lần Nữa](#)

[Chương 13: Kẻ Gác Đêm](#)

[Chương 14: Người Thông Linh](#)

[Chương 15: Lời Mời](#)

[Chương 16: Chó Bắt Chuột](#)

[Chương 17: Bộ Phận Hành Động Đặc Biệt](#)

[Chương 18: Khởi Nguồn Và Nguyên Nhân](#)

[Chương 19: Vật Phong Ấn](#)

[Chương 20: Dunn Hay Quên](#)

[Chương 21: Xa Quê Gặp Bạn Cũ](#)

[Chương 22: Danh Sách Đầu](#)

[Chương 23: Vũ Khí Tay Trái](#)

[Chương 24: Tiết Kiệm Chăm Lo Cho Gia Đình](#)

[Chương 25: Giáo Đường](#)

[Chương 26: Luyện Tập](#)

[Chương 27: Bữa Tối Của Ba Anh Em](#)

[Chương 28: Hội Mật Tu](#)

[Chương 29: "Nghề Nghiệp" Và Nhà Ở Đều Là Chuyện Nghiêm Túc](#)
[Chương 30: Khởi Đầu Mới](#)
[Chương 31: Ma Dược](#)
[Chương 32: Linh Thị](#)
[Chương 33: "Công Tắc"](#)
[Chương 34: Thù Lao Chi Trước](#)
[Chương 35: Trao Đổi Thông Tin](#)
[Chương 36: Một Vấn Đề Đơn Giản](#)
[Chương 37: Câu Lạc Bộ](#)
[Chương 38: Kẻ Đam Mê Nghiệp Dư](#)
[Chương 39: Kỹ Xảo Thú Vị](#)
[Chương 40: Khoá Thần Bí Học](#)
[Chương 41: Audrey Và Susie](#)
[Chương 42: Quản Gia Clea](#)
[Chương 43: Tìm Người](#)
[Chương 44: Số Mệnh](#)
[Chương 45: Quay Lại](#)
[Chương 46: Tranh Chân Dung](#)
[Chương 47: Neil Thiếu Tiền](#)
[Chương 48: Hanas Fansent](#)
[Chương 49: Thuật Xem Bói](#)
[Chương 50: Biện Pháp Trả Tiền Của Neil](#)
[Chương 51: Nghi Thức Ma Pháp Mộc Mạc](#)
[Chương 52: Khán Giả](#)
[Chương 53: Người Lắng Nghe](#)
[Chương 54: Người Tới Xem Bói Đầu Tiên](#)
[Chương 55: Gọi Ý](#)
[Chương 56: Cuộc Giết Chóc Và Chạy Trốn Trên Biển](#)
[Chương 57: Tu Chỉnh Và Tổng Kết](#)
[Chương 58: Mạch Suy Nghĩ](#)
[Chương 59: Thuở Ban Đầu Của Russel](#)
[Chương 60: "Phiến Đá Khinh Nhòn" Thứ Hai](#)

[Chương 61: Ký Hiệu Kỳ Quái](#)
[Chương 62: Đề Nghị Của "Thầy Bói"](#)
[Chương 63: Giải Mộng](#)
[Chương 64: Kẻ Xúi Giục](#)
[Chương 65: Tư Liệu Người Phi Phàm](#)
[Chương 66: Giáo Phái Ma Nữ](#)
[Chương 67: "Lời Hồi Đáp"](#)
[Chương 68: "Quái Vật"](#)
[Chương 69: Bùa Hộ Mệnh](#)
[Chương 70: "2 - 049" Đã Tới](#)
[Chương 71: Hiện Tượng Đình Trệ](#)
[Chương 72: Lăn Theo Dấu Vết](#)
[Chương 73: Khai Màn Trận Chiến](#)
[Chương 74: Riel Bieber](#)
[Chương 75: Tự Cứu](#)
[Chương 76: Xử Lý Hậu Quả](#)
[Chương 77: Vật Còn Sót Lại](#)
[Chương 78: Bóng Ma Tâm Lý](#)
[Chương 79: Tiếng Lầm Bầm Lại Xuất Hiện](#)
[Chương 80: Lời Mời Dự Tiệc Tối](#)
[Chương 81: Nghe Danh Đã Lâu Giờ Mới Gặp](#)
[Chương 82: Hiệu Thuốc Thảo Dược](#)
[Chương 83: Điều Khắc](#)
[Chương 84: Elizabeth](#)
[Chương 85: Cấp Bách](#)
[Chương 86: Khẩn Cầu](#)
[Chương 87: Dặn Dò](#)
[Chương 88: Báo Cáo](#)
[Chương 89: Nhiệm Vụ Đơn Giản](#)
[Chương 90: Thứ Hẳn "Nhìn Thấy"](#)
[Chương 91: Giải Quyết](#)
[Chương 92: "Chuyên Gia Tâm Lý Học"](#)

[Chương 93: Nhật Ký Mới](#)
[Chương 94: Hiền Giả Ẩn Nặc](#)
[Chương 95: "Người Khẩn Cầu"](#)
[Chương 96: Suy Đoán Của Daly](#)
[Chương 97: Thầy Dạy Giác Đấu](#)
[Chương 98: Thầy Azcot](#)
[Chương 99: Ống Khói Đỏ](#)
[Chương 100: Giải Mã Biểu Tượng](#)
[Chương 101: Manh Mối Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 102: Thương Nhân Vải Vóc](#)
[Chương 103: Người Nghe Theo Trái Tim](#)
[Chương 104: Ngài Z](#)
[Chương 105: Thông Linh](#)
[Chương 106: Họa Sĩ Klein](#)
[Chương 107: Filth](#)
[Chương 108: Đêm Khuya](#)
[Chương 109: Suy Luận](#)
[Chương 110: Xác Nhận](#)
[Chương 111: Gặp Hụt](#)
[Chương 112: Lời Giải Thích Của Azcot](#)
[Chương 113: Lời Nhờ Vả](#)
[Chương 114: Tiêu Chuẩn Thành Viên](#)
[Chương 115: Tên Tội Phạm Lừa Đảo](#)
[Chương 116: Con Của Lanlus](#)
[Chương 117: Tiếp Xúc](#)
[Chương 118: Tháng Tám](#)
[Chương 119: Phố Dưới Chân Chính](#)
[Chương 122: Ngôi Nhà Mục Tiêu](#)
[Chương 123: Trận Chiến Siêu Phàm](#)
[Chương 124: Công Việc Hậu Cần](#)
[Chương 125: Ý Tưởng Của Kẻ To Gan](#)
[Chương 126: Xem Bói Không Phải Thứ Vạn Năng](#)

[Chương 127: Tạo Dấu Hiệu](#)
[Chương 128: Ngài Kẻ Khờ Bần Cùng](#)
[Chương 129: Người Mất Khống Chế](#)
[Chương 130: Tụ Hội Bí Ẩn Ở Backlund](#)
[Chương 131: Giao Dịch](#)
[Chương 132: Gặp Lại "Quái Vật"](#)
[Chương 133: Bùa Chú Đất Đỏ](#)
[Chương 134: Vượt Qua 1 Phút](#)
[Chương 135: Bức Tranh Nam Tước](#)
[Chương 136: Klein Khó Xử](#)
[Chương 137: Tòa Thành Bạch Ngân](#)
[Chương 138: Đường Tắt "Người Khống Lồ"](#)
[Chương 139: Nghiên Cứu "3 - 0782"](#)
[Chương 140: Kẻ Hăng Hái Lao Vào Chỗ Chết](#)
[Chương 141: Ác Mộng](#)
[Chương 142: Liên Tưởng](#)
[Chương 143: Công Cụ Phiên Dịch Đồng Thời Thương Hiệu Kẻ Khờ](#)
[Chương 144: Giao Dịch Tay Ba](#)
[Chương 145: Lời Mời Hợp Tác](#)
[Chương 146: Đói Khát Ngộ Nguây](#)
[Chương 147: Kẻ Tối Thăm Đêm Khuya](#)
[Chương 148: Người Đưa Tin](#)
[Chương 149: Lời Dẫn Dắt Rõ Ràng](#)
[Chương 150: Phát Hiện Của Azcot](#)
[Chương 151: Lời Thịnh Cầu Của Klein](#)
[Chương 152: Thử Nghiệm Không Tệ](#)
[Chương 153: Phần Trái Đường Cuối Cùng](#)
[Chương 154: Chia Sẻ "Kinh Nghiệm"](#)
[Chương 155: Vội Vã Gặp Nhau](#)
[Chương 156: Melissa Biết Suy Xét Lâu Dài](#)
[Chương 157: Vật Phẩm Trong Mơ](#)
[Chương 158: Lo Trước Khởi Hoạ](#)

[Chương 159: "Ban Thường" Và "Hiến Tế"](#)
[Chương 160: Năm Bắt Cơ Hội](#)
[Chương 161: Lãng Tầm Đảo Ngược](#)
[Chương 162: Năng Gắt](#)
[Chương 163: Đủ Các Loại Dấu Hiệu](#)
[Chương 164: Kẻ Đáng Thương](#)
[Chương 165: Lời Bia Mộ](#)
[Chương 166: Đánh Giá](#)
[Chương 167: Thánh Vật](#)
[Chương 168: Ma Dược "Tên Hề"](#)
[Chương 169: Năng Lực Mới](#)
[Chương 170: Chiếc Còi Đồng](#)
[Chương 171: Thăng Chức, Tăng Lương](#)
[Chương 172: "Khám Nghiệm Tử Thi"](#)
[Chương 173: Trở Thành Xác Sống](#)
[Chương 174: Phu Nhân Sharon](#)
[Chương 175: Suy Đoán](#)
[Chương 176: Thư Từ](#)
[Chương 177: Tình Huống Bất Ngờ](#)
[Chương 178: Dự Định Tiếp Theo](#)
[Chương 179: Ca Ngợi Ngài Kẻ Khờ](#)
[Chương 180: Người Thông Minh Luôn Nghĩ Quá Nhiều](#)
[Chương 181: Một Trạng Thái Khác](#)
[Chương 182: Kẻ Ngao Du - Klein](#)
[Chương 183: Khóa Học Thông Linh](#)
[Chương 184: Phía Sau Cánh Cửa](#)
[Chương 185: Thế Giới Tâm Linh](#)
[Chương 186: Đội Trưởng Đẹp Trai](#)
[Chương 187: Thầy Azcot Khuyên Bảo](#)
[Chương 188: Vũ Hội](#)
[Chương 189: Khẩn Cầu Và Đáp Lại](#)
[Chương 190: Phối Hợp Năng Lực](#)

[Chương 191: Động Cơ Không Rõ](#)
[Chương 192: Cõi Trọng](#)
[Chương 193: Kết Thúc Sự Việc](#)
[Chương 194: Lén Vào](#)
[Chương 195: “Chuyên Gia Mở Khóa” Klein](#)
[Chương 196: Chiếc Gương Của Người Thông Linh](#)
[Chương 197: Hành Động](#)
[Chương 198: Sở Trường Đặc Biệt](#)
[Chương 199](#)
[Chương 200: Ma Nữ Hoan Du](#)
[Chương 201: Hỏi Thăm](#)
[Chương 202: Xác Nhận Tình Huống](#)
[Chương 203: "Dị Chứng"](#)
[Chương 204: Người Đến Thăm](#)
[Chương 205: Bố Trí Khẩn Cấp](#)
[Chương 206: Vật Phong Ấn Cấp 2](#)
[Chương 207: Người Bảo Vệ](#)
[Chương 208: Tiếng Khóc](#)
[Chương 209: Ánh Sáng](#)
[Chương 210: Câu Chuyện](#)
[Chương 211: Tang Lễ](#)
[Chương 212: Kẻ Báo Thù](#)
[Chương 213: Gặp Lại Lần Cuối](#)
[Chương 214: Vùng Đất Hy Vọng](#)
[Chương 215: Bà Summer](#)
[Chương 216: Tự Hội Không Thay Đổi](#)
[Chương 217: Miêu Tả Của Ngài “Gate”](#)
[Chương 218: Thường Thức Miễn Phí](#)
[Chương 219: Giải Thích](#)
[Chương 220: Nghi Thức Hiến Tế Của Klein](#)
[Chương 221: Hội Tarot Ở Tầng Rất Cao](#)
[Chương 222: Đơn Ủy Thác Đầu Tiên](#)

[Chương 223: Ba Việc](#)
[Chương 224: Thám Tử Loại Hình Huyền Học](#)
[Chương 225: Dẫn Đường Dấu Diểm Dấu Vết](#)
[Chương 226: Hugh Hoàng Sơ](#)
[Chương 227: Nhà Phát Minh Leipad](#)
[Chương 228: Kẻ Sai Khiến](#)
[Chương 229: Hai Bên Đều Là Hại Thì Chọn Lấy Cái Nhẹ Hơn](#)
[Chương 230: Thẩm Vấn](#)
[Chương 231: Chịu Lỗi](#)
[Chương 232: Quán Bar Brave](#)
[Chương 233: Người Không Thể Xem Tướng Mạo](#)
[Chương 234: Đêm Trăng Tròn](#)
[Chương 235: Thứ Hai Bận Rộn](#)
[Chương 236: Ủy Thác Trong Hội](#)
[Chương 237: Danh Sách 2](#)
[Chương 238: Ròng Không Tưởng](#)
[Chương 239: Điều Tự "Tự Hội"](#)
[Chương 240: Đánh Cuộc Vận May?](#)
[Chương 241: Lời Ô Uế](#)
[Chương 242: Bechlangen](#)
[Chương 243: Bắt Gian](#)
[Chương 244: Người Tiếp Nhận](#)
[Chương 245: Xác Nhận](#)
[Chương 246: Dự Triệu Kỳ Quái](#)
[Chương 247: Dự Triệu Kỳ Quái](#)
[Chương 248: Ngọn Nguồn Mọi Việc](#)
[Chương 249: Hai Bên Chờ Đợi](#)
[Chương 250: Ám Sát](#)
[Chương 251: Kinh Nghiệm Tìm Đường Chết Phong Phú](#)
[Chương 252: Thu Hoạch](#)
[Chương 253: Kết Thúc](#)
[Chương 254: Đêm Khuya Suy Nghĩ](#)

[Chương 255: Các Phương](#)
[Chương 256: Chuyên Gia Chụp Ảnh](#)
[Chương 257: Chuyên Gia Chụp Ảnh](#)
[Chương 258: Gặp Lại Được Sự](#)
[Chương 259: "2—081"](#)
[Chương 260: Án Giết Người](#)
[Chương 261: Kiến Trúc Trong Lòng Đất](#)
[Chương 262: Pho Tượng Quái Dị](#)
[Chương 263: Trong Căn Phòng Cuối Cùng](#)
[Chương 264: Mộng](#)
[Chương 265: Linh Cảm Cùng Thử](#)
[Chương 266: Tụ Hội Năm Người](#)
[Chương 267: Thẻ Báng Bố](#)
[Chương 268: Ủy Thác Của "Thế Giới"](#)
[Chương 269: Kẻ Xướng Người Hoạ](#)
[Chương 270: Nghĩa Trang Cùng Bệnh Viện](#)
[Chương 271: Mạnh Mỗi Hội Tâm Lý Luyện Kim](#)
[Chương 272: Phóng Viên](#)
[Chương 273: Golden Rose](#)
[Chương 274: Quan Sát Lẫn Nhau](#)
[Chương 275: Phối Phương Rời Tay](#)
[Chương 276: Vũ Khí Phi Phàm](#)
[Chương 277: Gia Tộc Pound](#)
[Chương 278: Raft Pound](#)
[Chương 279: Xác Định Phương Án](#)
[Chương 280: Miễn Phí?](#)
[Chương 281: Vui Quá Hóa Buồn](#)
[Chương 282: Bước Đầu Tiên](#)
[Chương 283: Mạnh Mỗi](#)
[Chương 284: Đây Là Khu Đông](#)
[Chương 285: Công Hội Bến Tàu](#)
[Chương 286: Run Rẩy Theo Bản Năng](#)

[Chương 287: Gác Chuông Đêm Khuya](#)
[Chương 288: Nụ Cười Trào Phúng](#)
[Chương 289: Tử Chiến](#)
[Chương 290: Hiện Trường Trần Ngập Ý Nghĩa Tượng Trưng](#)
[Chương 291: Suy Đoán Cùng Điều Tra](#)
[Chương 292: Ở Một Bên Thúc Đẩy](#)
[Chương 293: Người Bán Cũng Là Người Công Chứng](#)
[Chương 294: Trao Đổi Tin Tức](#)
[Chương 295: Dereck Lo Lắng](#)
[Chương 296: Thương Tướng Ngôi Sao](#)
[Chương 297: Tài Liệu Đủ](#)
[Chương 298: Ma Thuật Sư](#)
[Chương 299: Lời Vô Nghĩa Khi Trăng Tròn](#)
[Chương 300: Lại Có Mối](#)
[Chương 301: Búng Ngón Tay](#)
[Chương 302: Linh Vũ](#)
[Chương 303: Thức Tỉnh](#)
[Chương 304: Mạnh Mối](#)
[Chương 305: Tay Mơ](#)
[Chương 306: Lòng Chim](#)
[Chương 307: Lòng Chim](#)
[Chương 308: Lòng Chim](#)
[Chương 309: Hội Giao Lưu Thám Tử](#)
[Chương 310: Giám Mục "Người Khổng Lồ"](#)
[Chương 311: Giám Mục "Người Khổng Lồ"](#)
[Chương 312: Kỵ Sĩ Bình Minh](#)
[Chương 313: "Ma Thuật Sư" Có Chuẩn Bị](#)
[Chương 314: Hai Chọn Một](#)
[Chương 315: Ủy Ban Điều Tra Khí Ô Nhiễm](#)
[Chương 316: Quan Sát Lẫn Nhau](#)
[Chương 317: Ngụy Trang Không Thành Công](#)
[Chương 318: Thần Linh Xa Xưa](#)

[Chương 319: Khả Năng](#)
[Chương 320: Trở Về Giáo Đường Harvest](#)
[Chương 321: Không Biểu Diễn Mà Không Có Chuẩn Bị](#)
[Chương 322: Triển Lãm Kỷ Niệm Russell](#)
[Chương 323: Phương Pháp Nghiệm Chứng](#)
[Chương 324: Audrey "Mạo Hiểm"](#)
[Chương 325: Hành Động](#)
[Chương 326: Người Sống Đại Biến](#)
[Chương 327: Đêm Kích Thích](#)
[Chương 328: Đêm Kích Thích](#)
[Chương 329: Chú Văn Mở Ra](#)
[Chương 330: "Quyển Giả" Tưởng Tượng Cùng Thực Tế](#)
[Chương 331: Vấn Đề Của Huấn Luyện Viên Cưỡi Ngựa](#)
[Chương 332: Đề Nghị "Chuyên Nghiệp"](#)
[Chương 333: Gặp Trên Đường Đi](#)
[Chương 334: Đi Đạo](#)
[Chương 335: Đi Đạo](#)
[Chương 336: Vết Cào](#)
[Chương 337: Tư Tưởng Của Sharon Cùng Maric](#)
[Chương 338: Kẻ Bị Nguyễn Rửa](#)
[Chương 339: Công Chứng Thư](#)
[Chương 340: Công Chứng Thư](#)
[Chương 341: Kẻ Theo Dõi](#)
[Chương 342: Viên Đạn](#)
[Chương 343: Thăm Dò Phố Wildy](#)
[Chương 344: Gia Tộc Abraham](#)
[Chương 345: Gia Tộc Abraham](#)
[Chương 346: Tìm Người](#)
[Chương 347: Klein Kinh Nghiệm Phong Phú](#)
[Chương 348: Bác Sĩ Tâm Lý](#)
[Chương 349: Quá Khứ](#)
[Chương 350: Trao Đổi Riêng](#)

[Chương 351: Arges Già Dơ](#)

[Chương 352: Đều Tự Có Việc](#)

[Chương 353: Vung Tiền Như Rác](#)

[Chương 354: Vung Tiền Như Rác](#)

[Chương 355: Ghim Cài Áo Mặt Trời](#)

[Chương 356: Ma Thuật Sư Trước Khi Lên Sàn](#)

[Chương 357: Ma Thuật Sư Trước Khi Lên Sàn](#)

[Chương 358: Xác Sống Cùng Người Sói](#)